

Giới thiệu Ta Có Thể Biến Thành Cá

Thể loại: Huyền ảo, đô thị

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Sở Tiên phát hiện ra bản thân đã biến thành cá, không những thế việc ăn thịt những con cá yếu hơn thì sẽ tiến hóa và cải tạo loài cá. Cuối cùng sẽ là thống trị cả thế giới loài cá.

Trong hiện thực, vô số cá cảnh sẽ được hắt đem đến mọi nơi trên thế giới, các ngư trường đều xem trọng hắt, coi hắt là một mỏ vàng, hắt...

Còn trong đại dương bao la kia, bên cạnh hắt có Cá Mập, Kinh Ngư, Bạch Tuộc Không Lỗ...cùng vô số tiểu đệ, hắt có thể nhấc lên một hồi sóng gió động trời!

Review của dịch giả:

Truyện này được đánh giá là độc và lạ, và tất yếu là nó cũng rất hay. Ai đã chơi trò cá lớn nuốt cá bé hoặc chỉ cần thích nuôi cá thì thử truyện này rất là hấp dẫn nha.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ta có thể biến thành cá

“Àm âm!”

“Đùng đùng!”

- Cái thời tiết chết tiệt này! Sở Tiên nhú mày chửi âm lên, nhìn ra

bên ngoài cửa mưa đang rơi xuống, xúi quẩy(1) đành đem cửa tiệm đóng lại.

Từ phía trong tủ ôm ra chiếu và chăn mềm trải trên mặt đất, lấy ra bồn rửa mặt

đánh răng xong lập tức chui vào chăn, tiếng sấm đécc tai bên ngoài làm Sở Tiên

có chút bực bội.

- Còn một tháng nữa tiền thuê nhà đến kỳ, coi như là thoát nạn. Trên mặt Sở

Tiên lộ ra một nụ cười khổ.

Tốt nghiệp hai năm, năm thứ nhất ra ngoài làm công thể nhưng một năm qua chẳng

những không có bất kì thành tựu, ngược lại còn chịu không ít khí(2) như vậy

liền để chính mình suy nghĩ đến gây dựng sự nghiệp.

Suy nghĩ gần một tháng cuối cùng liền xin ba mẹ 30 ngàn đồng thuê một căn nhà

gần trường đại học mở cửa hàng bán cá kiểng.

Từ khi mở cửa hàng đến bây giờ, không tính tiền thuê nhà đất đồ thì mỗi tháng

chi lời không đến 3 ngàn đồng, thế nên về sau Sở Tiên liền không thuê phòng

bên ngoài mà ở tại cửa hàng.

- Móa nó, tác giả của truyện vậy mà gay, khinh bỉ tên gay chết bầm em trai
ngươi vĩnh viễn bất lực.

Nằm trong chăn Sở Tiên cầm lấy điện thoại thấy truyện

mình đọc vậy mà tác giả lại là gay, tức giận mắng.

Đọc truyện trên mạng là phương pháp giết thời gian chủ yếu của Sở Tiên, nhưng hiện tại tác giả truyện mình đọc hơn một tháng là gay làm Sở Tiên buồn
bực không muốn đọc, nghe phía ngoài lời mình thêm điện làm hấn đắng chát cười.

“Aiii” Sở Tiên thở dài một hơi, nhàm chán vào cửa hàng trò chơi trên điện thoại,
nhìn vào điện thoại trên tay Sở Tiên tiện tay click download GAME Cá Lớn Nuốt

Cá Bé

Wifi cùi bắp bên nhà hàng xóm không thể nâng cấp lên gói 40mbs sao? Hay là
bán máy tính đây này, nguyên rùa ngươi giống như ta.

Sở Tiên cọ lấy wifi trên

điện thoại nhìn tốc độ download nói.

98%...99%...Sắp xong rồi. Sở Tiên nhìn tốc độ download đến 99%, trên mặt lộ
ra nụ cười.

“Dùng”

Đột nhiên một đạo thiểm điện xẹt qua thương khung, tiếng sấm nhưc óc đĩnh tai
truyền đến.

Sau khi đái còn đánh rắm, ông trời thực là không biết xấu hổ” ở Tiên bị một
tiếng sấm hù liền đứng dậy, tức giận độc miệng nói.

Mà hấn không thấy trên tay hấn điện thoại đột nhiên biến thành đen, phía trên
màn hình điện thoại xuất hiện: Cá lớn nuốt cá bé đang đổi mới!%...10%...20%...

Xiết chặt chân mền Sở Tiên lần nữa nằm xuống, bởi vì nguyên nhân cận thị nên
hấn không thấy dòng chữ đó nhưng hấn cảm giác điện thoại có chút phồng tay kèm
theo đó phía trên điện thoại có bốc lên tia lửa.

- Mẹ kiếp, Samsung của ta! trên mặt Sở Tiên lộ ra thần sắc hoảng sợ, bối rối
ném điện thoại đi.

“Ầm ầm!”

Tiếng sấm cùng với tiếng điện thoại nổ vang lên, Sở Tiên cảm thấy tay của mình
không có việc gì lập tức từ trong chăn đứng dậy, mở đèn lên kính hồn lau mồ
hôi trên trán.

Điện thoại ở đâu vậy? Trên mặt Sở Tiên nghi ngờ nhìn xung quanh, ngay cả xác
điện thoại sau khi cháy cũng không thấy.

- Sao có thể được, điện thoại Samsung cho dù nổ thì cũng còn xác cơ chứ? trên
mặt Sở Tiên biến thành một mảnh đen thui nghĩ đến điện thoại mua 1 ngàn đồng

xài chưa được nửa năm vậy mà nổ tung!

- Móa nó, hơn 1 ngàn đồng đấy. Sở Tiên tức giận tìm một hời, xác định ngay cả xác cũng không có, trên mặt lộ ra thần sắc đau lòng.

- Mọi chuyện không phải như ý!

- Đỉnh. Hệ thống cá lớn nuốt cá bé đã cài đặt hoàn tất, có hay không khởi động?

Một lời nói giống như máy móc đột nhiên xuất hiện ở trong đầu hần, Sở Tiên cả kinh, hoảng sợ nhìn bốn phía:

- Ai đang nói chuyện? Là ai? Người đang ở đâu?

- Đỉnh. Hệ thống cá lớn nuốt cá bé đã cài đặt hoàn tất, có hay không khởi động?”

Lời của Sở Tiên vừa nói xong, lời nói đó lại xuất hiện lần nữa. Làm sắc mặt của hần không ngừng thay đổi.

- Khởi động hệ thống! Sự việc lúc này có chút không thể tưởng tượng nhưng Sở Tiên nói như thế nào cũng đã đọc qua các bộ truyện, từ từ trấn tĩnh lại, mở miệng nói.

- Đỉnh. Hệ thống cá lớn nuốt cá bé đã khởi động, đã cùng {Kí Chủ} dung hợp, {Kí Chủ} có thể xem xét thuộc tính cá nhân

Lời nói như máy móc chấm dứt, ở trong đầu của hần xuất hiện một hình ảnh.

- Móa nó! Thấy hình ảnh trong đầu, Sở Tiên nhìn không được mắng một câu. Chỉ thấy trong đầu hần xuất hiện một cái điện thoại di động, màn hình điện thoại xuất hiện hình ảnh một người.

Hình ảnh này sở hữu khuôn mặt giống y hệt Sở Tiên, kể bên hình ảnh có một bảng giới thiệu.

Tên nhân vật: Sở Tiên

Trạng Thái: Người(có thể biến thành cá)

Đẳng cấp: 1(Cá con mới sinh,5cm)

Lực công kích: 0.5

Thiên phú:

- Thôn phệ (Có thể ăn những loại cá nhỏ hơn mình để lên cấp)

- Thống trị (Có thể khiến những con cá đẳng cấp thấp hơn mình nghe sai khiến)

Hệ thống công năng:

- Cải tạo (Có thể thay đổi hình thái cá bản thân và cá bị thống trị): mỗi lần cải tạo sẽ trừ đẳng cấp.

- Đây là hệ thống gì?

- Cá lớn nuốt cá bé? Có lầm hay không, tại sao có một hệ thống không đáng tin như vậy, lại có thể biến thành cá chẳng lẽ thật sự ta có thể biến thành cá?

Sở Tiên nhìn bảng giới thiệu trong đầu, sắc mặt có chút biến thành màu đen!

- Vậy người biến ta thành cá thử xem!

Sở Tiên tức giận nói, sau khi hắn nói xong, hắn hoảng sợ phát hiện tầm nhìn của mình phát sinh biến hóa to lớn.

“Đây là?” Sở Tiên nuốt nước miếng một cái, nhìn cái chặn trước mắt, hắn muốn quay đầu lại phát hiện bản thân không thể nhúc nhích, cảm giác dường như chính mình mất đi tay chân.

“Ta thật sự biến thành cá!” Hắn há to miệng muốn nói ra, lại cảm giác mình không thở được, dường như mất đi sự sống qua không bao lâu sẽ tử vong.

- Ta muốn biến thành người! Trong nội tâm Sở Tiên vội vàng rít gào.

Trong chớp mắt, hắn đã biến lại thành người, Sở Tiên cúi đầu nhìn thân thể của mình trên mặt lộ ra thần sắc bất khả tư nghị, đi đến trước gương trên dưới đánh giá mình một phen, lập tức lần nữa nói: "Biến thành cá!"

Trong gương một con cá nhỏ chừng ngón cái xuất hiện trước mắt hắn, Sở Tiên nhìn mình trong gương rốt cục tin tưởng mình thật sự có thể biến thành một con cá.

Lần nữa nhìn tin tức trong đầu, lúc này bảng giới thiệu đã phát sinh biến hóa nhỏ.

Tên nhân vật: Sở Tiên

Trạng Thái: Cá(Có thể biến thành người)

Đẳng cấp: 1(Cá con mới sinh,5cm)

Lực công kích: 0.5

Thiên phú:

-Thôn phệ (Có thể ăn những loại cá nhỏ hơn mình để lên cấp)

-Thống trị (Có thể khiến những con cá đẳng cấp thấp hơn mình nghe sai khiến)

Hệ thống công năng:

- Cải tạo(Có thể thay đổi hình thái cá bản thân và cá bị thống trị): mỗi lần cải tạo sẽ trừ đẳng cấp.

- Trạng thái cá, trạng thái người, ta vậy mà có biến hóa chi thuật.

Sở Tiên khôi phục hình người, ngo ngác đứng ở trước gương.

(1)xúi quẩy: xui xẻo

(2)khí: uất ức.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ăn cá tiến hóa

- Có đúng hay không từ nay về sau ta có thể biến thành cá và ăn cá bé có thể không hạn chế tiến hóa?

Sở Tiên sắc mặt luôn không ngừng biến ảo, nghĩ đến hệ thống công năng có chút

kích động, hưng phấn.

Đi đến bên cạnh các hồ cá phía trước, Sở Tiên nhìn các con cá trong các hồ cá: cá ngựa vằn, cá chép nhỏ, cá vàng nhỏ, cá chuột, hắc ngư ... Hơn mười loại cá.

Những con cá này toàn bộ đều mua tại thị trường trên bờ biển, giá cả vô cùng

tiện nghi, con cá đắt nhất cũng bắt quá chỉ mười đồng tiền, bởi vì con cá lớn

nhất cũng chỉ 10cm.

Nhìn những con cá con này, Sở Tiên lấy ra cái vợt lưới vớt hơn mười con cá nhỏ

vào một cái hồ cá nhỏ, lập tức đem ngón tay thả vào trong hồ cá, trong nội tâm

khẽ động biến thành cá.

“Ba!” Một thanh âm tiếng roi xuống nước, trong chớp mắt Sở Tiên biến thành một

con cá con xuất hiện trong hồ cá, lắc lư qua lại cái đuôi của mình, đột nhiên

cảm giác toàn thân tự do tự tại, tốc độ bơi rất nhanh, phảng phất trời sinh

mình là một con cá.

Hắn biến thành cá nhưng không nhìn ra chủng loại gì, ngoại trừ miệng dài quá

và một hàm răng cũng không cái gì đặc thù.

Bơi tới bên cạnh một con cá Đẳng khoa, Sở Tiên phát hiện trong đầu mình xuất

hiện một tin tức:

Cá Đẳng khoa: Đẳng cấp 0.

Lực công kích: 0

Thiên phú: Không

Sở Tiên lộ ra thần sắc hưng phấn, không nghĩ tới vậy mà có thể xem xét tin tức

các loài cá khác, cái này đối với sự an toàn của mình có tác dụng rất lớn, do

dự một chút, lập tức khẽ cắn môi, hé miệng hướng về con cá Đẳng Khoa tấp tới.

Con cá Đẳng Khoa này cũng chỉ có 4cm không cảm nhận được sự nguy hiểm từ Sở

Tiên, vẫy đuôi từ từ bơi lên!

“Răng rắc!” Sở Tiên phảng phất đã nghe thấy tiếng cắn đứt xương con cá, nhàn

nhật huyết tinh chảy vào trong miệng cũng không có làm hấn cảm thấy có chút nào không thoải mái, hàm răng sắc bén dễ dàng cắn mất một bộ phận thân thể cá Đãng Khoa.

Sở Tiên nhanh chóng mở miệng hướng về phía sau cá Đãng Khoa tấp tới, trong vài giây ngắn ngủi đồng hồ đem cá con cá Đãng khoa ăn mất.

Ăn hết một con cá so với mình nhỏ hơn so với mình một tí, Sở Tiên cảm giác lực lượng của thân thể mình từ từ tăng trưởng, tốc độ bơi gia tăng lên một ít, loại cảm giác này làm toàn thân hấn sáng khoái, hai mắt tỏa sáng nhìn về mười mấy con cá nhỏ.

Nhanh chóng lay động lấy cái đuôi, Sở Tiên đi đến bên cạnh một con cá nhỏ khác, mở ra cái mồm máu, cắn lấy đuôi cá nhỏ,, từng ngụm từng ngụm nuốt chửng. “Đúng rồi, ta dường như còn có năng lực thống trị.” Trong nội tâm Sở Tiên khẽ động, một màn thần kỳ xuất hiện, lúc này hấn phảng phát như con mắt của Thượng Đế, có thể thấy được mọi thứ trong phương viên một mét, bao gồm cả bên ngoài hồ cá.

Hơn mười con cá con giống như là con dân của mình, có thể tùy ý sai khiến, trong lòng hấn khẽ động, toàn bộ cá Đãng Khoa bơi qua, Sở Tiên há miệng, tàn nhẫn từng ngụm từng ngụm nuốt chửng.

- Thôn phệ hơn mười con cá nhưng lực lượng thân thể vền vẹn tăng lên một ít, cũng không có tiến hóa thăng cấp, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục thôn phệ? Ăn hết mười con cá vào trong bụng Sở Tiên lắc lư lấy cái đuôi của mình trong nội tâm suy tư nói.

- Vậy tiếp tục ạ! Trong nội tâm Sở Tiên khẽ động, lần nữa biến thành người, cứ thế xuất hiện lại vị trí hấn vừa đứng vừa rồi.

Đi đến một hồ cá lớn phía trước, Sở Tiên đưa tay vói vào bên trong, trong nội tâm khẽ động, xuất hiện trong hồ cá, theo sát đó thiên phú năng lực thống trị mở ra, trong hồ cá trên trăm đầu cá so với hấn nhỏ hơn toàn bộ bơi tới bên cạnh hấn.

Sở Tiên mở ra cái miệng rộng, từng ngụm từng ngụm nuốt chửng.

“Đinh, chúc mừng {Kí Chủ} thăng cấp đến cấp 2(10cm) lực lượng, tốc độ, độ cứng lực cắn bốn loại thoải tính đạt đề thăng, mặt khác, ngài có thể lựa chọn một loại thuộc tính trong số đó tiến hành cường hóa.”

- Rốt cục cũng thăng cấp! Sở Tiên hưng phấn mà lắc lư lấy cái đuôi của mình.

Thân thể từ 5cm trực tiếp tăng trưởng đến 10cm, thân thể có chút phát xanh,

từng khối vảy cá dày đặc kề sát cùng một chỗ, chiếc đuôi nhỏ vô cùng hữu lực, từng dãy hàm răng lộ ra ở bên ngoài, nhìn qua có chút khủng bố.

- Lực lượng, tốc độ, độ cứng, lực cắn, bốn loại thuộc tính, lực lượng hẳn là lực xung kích, tốc độ là tốc độ bơi trong nước, độ cứng hẳn là cường độ thân thể, lực cắn thì là sức mạnh hàm răng.

Trong nội tâm Sở Tiên suy nghĩ, rất nhanh quyết định nói: “Cường hóa lực cắn.”

Lực cắn đề thăng hẳn có thể ăn uống nhanh chóng, trước mắt hẳn muốn làm chỉ có không ngừng thôn phệ, tiến hóa.

Khi hệ thống cường hóa, Sở Tiên rõ ràng có cảm giác miệng của mình càng có lực, hàm răng càng thêm sắc bén, cảm giác như mình muốn có thể thôn phệ cả những con cá lớn dài mấy chục mét, Cá Mập đều trở thành vật trong bụng mình vậy.

Lần nữa biến thành người, Sở Tiên nhìn tin tức trong đầu mình, đã phát sinh biến hóa cực lớn.

Tên nhân vật: Sở Tiên

Trạng Thái: Người

Đẳng cấp: 2 (Cá con mới sinh, 10cm)

Lực công kích: 2

Thiên phú:

_Thôn phệ(Có thể ăn những loại cá nhỏ hơn mình để lên cấp)

_Thống trị(Có thể khiến những con cá đẳng cấp thấp hơn mình nghe sai khiến)

Hệ thống công năng:

- Cải tạo (Có thể thay đổi hình thái cá bản thân và cá bị thống trị): mỗi lần cải tạo sẽ trừ đẳng cấp.

Thuộc tính đề thăng làm hẳn vô cùng hưng phấn, bất quá khi hẳn nhìn trong hồ cá cũng chỉ có hơn mười đầu cá con sót lại thì sắc mặt cứng lại, lập tức đáng chat lắc đầu.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, hẳn thôn phệ tổng cộng hơn 100 cá con, những con cá này đều là cá kiếng, nếu bán thì cũng có giá 50-60 đồng, bằng hai ngày tiền com của hẳn.

Nhìn vào hồ cá phần lớn là những cá con bán được mấy khối tiền, Sở Tiên đành chỉ ý nghĩ muốn tiếp tục thôn phệ cá, chui vào chần ngủ tiếp.

Một đêm này là giấc ngủ cao hứng nhất của hẳn, hẳn mơ tới chính mình ngao du trong biển rộng, đi theo phía sau là từng bầy Cá Mập, Kinh Ngư, tiểu đệ Bạch

Tuộc không lồ, đến mức nhắc lên sóng gió động trời, uy phong lẫm lẫm tựa như Long Vương.

Ngày hôm sau thức dậy, chuyện thứ nhất Sở Tiên làm là xem xét Hệ Thống trong đầu, sợ hãi đây chỉ là giấc mộng Nam Kha, bất quá rất nhanh hấn liền thở ra một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

Đem chiếu chăn, mền thu hồi, mở cửa tiệm, một đạo ánh sáng mặt trời chiếu vào, làm hấn toàn thân sáng khoái.

Sở Tiên đi ra ngoài đóng lại cửa tiệm, đi đến chỗ Vương Đại Nương mua mấy cái bánh bao, lấy một ngàn khối tiền, cưỡi lên chiếc xe điện của mình chạy đến phía ngoài thành.

Ước chừng chạy nửa giờ, thời gian dần qua đã nghe thanh âm của sóng biển.

Thành phố Hải Thanh là một tòa thành thị ven biển, ngành du lịch và ngư nghiệp vô cùng phát triển, tại một khu yên tĩnh trên bờ biển có một ngư trường to lớn cùng với chợ bán cá, chợ này có đủ loại loài cá, cá kiếng của Sở Tiên chính là mua ở chỗ này.

Vừa tiến vào trong chợ, thanh âm huyên náo cùng với chút mùi cá liền truyền tới, Sở Tiên thường xuyên đến chợ này nên cũng không có chút nào không thoải mái.

Hấn cũng không có đi đến vị trí bán cá kiếng, mà là đi dạo quanh nơi bán hải sản địa phương, hiện tại đang vào mùa bắt cá, cũng là lúc thị trường cá náo nhiệt nhất.

Từng cửa hàng đều có những hồ cá to lớn, bên trong có đủ loại cá bơi qua bơi lại, ở phía trước hồ cá luôn có một tờ giấy ghi loại cá và giá cả.

Sở Tiên tới nơi này chủ yếu chính là mua sắm hải ngư, có hệ thống cá lớn nuốt cá bé, để có thể làm cho mình biến thành cá lớn, phương pháp nhanh nhất chính sắm cá.

Trước mắt hấn biến thành cá chỉ có 10cm, cho nên hấn cần mua những loại cá nhỏ hơn 10cm, đi dạo ước chừng nửa giờ, hấn rốt cuộc tìm được một loại cá, con cá thanh, một loại hải ngư, giá cả vô cùng tiện nghi, có những con cá lớn đến 20-40cm nhưng cũng có một chút con cá chưa đủ 10cm.

- Lão bản! Ta lấy 120 con cá chưa đủ 10cm, đem vợt lưới cho ta, ta tự làm. Sở Tiên đi đến bên cạnh hồ cá, chỉ vào những con cá nhỏ nhất đối với lão bản nói.
- 120 con? Lão bản bán cá hơi sững sờ, tuy tiểu tử trước mắt này đưa ra yêu cầu có chút kỳ quái, nhưng hấn không có hỏi nhiều, đưa cho hấn một cái vợt

lưới.

Sở Tiên tiếp nhận vọt lưới, tâm niệm vừa động, thi triển thiên phú thống trị, làm hấn cao hứng chính là, hấn phát hiện dùng thiên phú thống trị dưới dạng người vẫn như trước có tác dụng.

Vì không cho lão bản cảm thấy nghi hoặc, Sở Tiên cũng không có để cho cá tự động bơi vào bên trong vọt lưới, mà là hơi hơi không chế một chút, tại hấn thống trị, từng mảnh từng mảnh con Cá Thanh không có phản kháng bơi tới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hoàng Thần Ngư#8203;

120 con cá ước chừng nặng ba mươi cân, bởi vì mua sắm tương đối ít tổng cộng mới hơn ba mươi khối tiền, vô cùng tiện nghi.

Sở Tiên đem sắp xếp tốt cười xe điện lập tức trở lại trong tiệm, khóa cửa tiệm lại, đem những con cá thả vào hồ cá.

“Rắc rắc!”

Sở Tiên lần nữa biến thành cá, trong hồ cá điên cuồng thôn phệ, bởi vì nguyên nhân hệ thống vô luận hấn ăn bao nhiêu hấn vẫn không cảm thấy no bụng, tựa như động không đáy.

“Đinh, chúc mừng {Kí Chủ} thăng cấp đến cấp 3(20cm) lực lượng, tốc độ, độ cứng, lực cắn bốn loại thoại tính đạt đề thăng, mặt khác, ngài có thể lựa chọn một loại thuộc tính trong số đó tiến hành cường hóa.”

Ước chừng hơn 10’ sau, thời điểm hấn ăn con cá thứ 105, vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Trong nội tâm Sở Tiên vui vẻ, nhanh chóng đem hơn mười con cá còn lại nuốt vào bụng, lập tức tiếp tục lựa chọn cường hóa lực cắn.

“Hon 100 con cá tiếp cận 10cm làm chính mình đề thăng một cấp, hình thể gia tăng đến 20cm, lực công kích đạt tới 4, nếu như ta đoán không sai lần sau thăng cấp cần hơn 100 con cá tiếp cận 20cm, hình thể còn có thể tăng lên 10cm”

Trong nội tâm Sở Tiên suy nghĩ, lần nữa cười xe chạy bằng điện hướng thị trường cá chạy tới, đi đến cửa hàng bán cá vừa rồi, ở dưới ánh mắt nghi hoặc của lão bản mua 120 con cá gần 20cm và 120 con cá gần 30cm.

Lần mua sắm này tổng cộng hao tổn hơn năm trăm khối tiền, không phải là rất quý, hoàn toàn trong phạm vi hần có thể thừa nhận, nếu như không phải xe của hần chứa không nổi, hần còn muốn tiếp tục mua 120 con cá gần 40cm. Lên xe, ngay tại lúc hần chuẩn bị rời đi, tại đầu phố đi tới một đám người, phía trước nhất hai người mang một cái bồn sắt, mặt mũi tràn đầy hưng phấn mà hướng phía bên trong đi đến.

- Hoàng Thần ngư, dĩ nhiên là Hoàng Thần ngư, nhìn con cá này cân nặng tới thiếu nhất cũng trên trăm cân!

Một trung niên nhân nhìn con cá lớn bên trong bồn sắt mặt mũi tràn đầy chấn kinh lớn tiếng nói.

- Hoàng Thần ngư? Sở Tiên ngẩn người.

- Ông T... R... Ồ... L..., vậy mà thật sự là Hoàng Thần ngư, Hoàng Thần ngư lớn như vậy tới thiếu bán cũng được sáu bảy mươi vạn!

Một cái cửa hàng lão bản bên cạnh nghe tiếng kinh hô của trung niên nhân, tò mò nhìn sang, sau đó trừng to mắt hoảng sợ nói.

Từng tiếng thán phục rất nhanh đưa tới người chung quanh chú ý, càng ngày càng nhiều người hiếu kỳ kéo tới.

- Mọi người nhường đường một chút, chúng ta là tới Ngư Bảo Tràng tiến hành đấu giá, có hứng thú có thể cùng đi nhìn một cái! Thanh niên mang cá nhìn nhìn

người vây quanh, lớn tiếng nói:

- Đi đi đi, đi qua nhìn xem! Một đám quần chúng xem náo nhiệt tránh ra một con đường theo sát phía sau, Sở Tiên do dự một chút, cũng vội vàng đi theo.

Ngư Bảo Tràng là một chợ cá chuyên môn bán ra các loại giá cao, các loại hải sản đều tập trung tại đây, ba đầu thậm chí hai đầu Bảo Ngư, tôm hùm Châu Úc, rùa Tam Tuyển Bé Xác, Hải Sâm, cá Huyết Long, cá La Hán... Dù loại loài cá, hải sản trân quý.

Tới nơi này mua đồ không phải là kẻ có tiền thì chính là nhân viên của Ngư Bảo Tràng, người bình thường tiêu phí không nổi, về phần đấu giá thì là tại trung ương Ngư Bảo Tràng có một đài cao, chỉ có thứ có giá trị đạt tới hơn mười vạn mới có thể đứng trên đài tiến hành giới thiệu vật phẩm của mình tiến hành đấu giá, người trả giá cao nhất sẽ được.

Rất nhanh, tin tức có người bắt được Hoàng Thần ngư truyền ra, càng ngày càng nhiều người theo ở phía sau, Sở Tiên theo dòng người hướng phía Ngư Bảo Tràng đi đến.

Đây là lần đầu tiên hần tới Ngư Bảo Tràng, chợ này hoàn cảnh nếu so với xung quanh thì tốt hơn nhiều, thương gia mua bán cũng không nhiều lắm, chỉ có hai

mười mấy người, vật phẩm cũng rất là ít, thế nhưng giá cả từng loài cá, hải

sản đều là vài trăm thậm chí hơn một ngàn một cân.

Lão bản của một cửa hàng tại chợ thấy một đám người tràn vào, lập tức chò mong

nhìn sang, hiển nhiên bọn họ cũng biết có thứ tốt tới.

- Há! Vậy mà đầu giá? Một lão bản phương Tây thấy hai người trực tiếp mang một

cái bồn sắt hướng phía đài cao đi đến, tràn ngập hứng thú nói.

Mà khách hàng đến đây mua sắm, mua đồ cũng đều tò mò đi qua xem.

Rất nhanh, phía dưới đài cao liền tụ tập 200~300 người.

- Các vị, các vị thỉnh yên lặng một chút, hôm nay hai huynh đệ chúng ta bắt

được một con cá Hoàng Thần ngư quý giá, nặng đến 49kg, giá trị của Hoàng Thần ngư chúng ta cũng không muốn nói nhiều, hiện tại có hay không lão bản nào muốn mua thì lên tiếng, người trả giá cao nhất thì Hoàng Thần ngư sẽ thuộc về người đó.

Hai vị huynh đệ mang con cá Hoàng Thần ngư trong bồn sắt bế lên, hướng phía

dưới các lão bản nói.

Sở Tiên tò mò nhìn con cá Hoàng Thần ngư thân dài, dẹt, vĩ chuôi dài ước chừng

một mét lộ ra thân sắc nghi hoặc, con cá nặng gần một trăm cân có thể bán hơn

mười vạn? Thật sự là quá kinh khủng!

- 100 vạn!

Nhưng mà ngay tại thời điểm Sở Tiên chấn kinh vì số tiền hơn 10 vạn thì một

tiếng báo giá làm hấn giật mình!

- 100 vạn, vậy mà 100 vạn, hơn 1 vạn 1 cân, điều này cũng quá kinh khủng, điên

rồi sao?

Sở Tiên mục quang hướng phía người trung niên nam tử báo giá kia nhìn lại,

trên mặt lộ ra thân sắc chấn kinh.

- Một trăm lẻ năm vạn, cái con cá này ta muốn!

Trung niên nhân vừa dứt lời không bao lâu, phía dưới lại truyền đến một tiếng

báo giá, người xem náo nhiệt xung quanh trên mặt lộ ra thân sắc hưng phấn, hơn

100 vạn một con cá, thật sự là quá kích thích đi.

Trên đài cao hai huynh đệ cũng là mặt mũi tràn đầy kích động, lớn tiếng hô:

- Có ai trả giá so với một trăm lẻ năm vạn cao hơn không, có ai không?

- Một trăm mười vạn! Ước chừng qua hơn mười giây, một lão già xuất hiện báo ra

giá cả.

Tâm Sở Tiên chấn động, một trăm mười vạn, cả đời hấn cũng không nhất định có

thể kiếm nhiều tiền như vậy, nhưng mà vền vẹn chỉ một con cá liền có thể bán

được cái giá này.

Cuối cùng, Hoàng Thân ngư cũng bị lão già ra giá một trăm mười vạn mua được, lão già có chút kích động sờ lên cá, lập tức gọi hai thanh niên bên cạnh đi tới khiêng cá đi.

- Hoàng Thân ngư nha, đây là ta mấy năm qua này lần thứ hai nhìn thấy. Chắc chắc! Hơn một vạn một cân, ta lúc nào mới có thể bắt được một con?

- Đúng nha, chúng ta lúc nào có thể bắt được một con, bằng chúng ta thu nhập nhiều năm a.

Sở Tiên nghe hai người ngư dân bên cạnh hâm mộ, trên mặt đồng dạng lộ ra thần sắc hâm mộ, nghĩ đến trong đầu mình có hệ thống cá lớn nuốt cá bé, trong lòng của hắn đột nhiên rực cháy.

- Cuối cùng có một ngày ta muốn biến thành một con cá khổng lồ ngao du trong đại dương, bắt các loại cá trân quý, đến sau cùng ta cũng có thể biến thành một người có tiền, siêu xe, biệt thự.

Sở Tiên tràn ngập hy vọng nghĩ về tương lai sau này, bất quá hắn cảm thấy khoảng cách đến tương lai cần một khoảng thời gian dài, lấy hắn biến cá chỉ có 20cm, đừng nói là Đại Dương, chỉ là sông lớn hắn cũng phải cẩn thận từng li từng tí, vạn nhất bị kích bị cá lớn ăn vậy là thảm.

Cho nên trong chuẩn bị của Sở Tiên, không dài đến 2~3m hắn không định đi vào biển.

Bất quá muốn dài đến 2~3m đối với hắn cũng là một khó khăn không nhỏ, hiện tại cấp bậc của hắn dễ dàng dễ thăng, thế nhưng thời điểm hắn đạt đến một mét nếu như muốn thăng cấp thì cần những con cá bự.

Một con cá đất 80~90 cân giá thấp nhất cũng 3-4 trăm, cao thậm chí 5-6 trăm, hơn 100 con cá thì chính là 3-4 vạn, đối với hắn nghèo như vậy nếu muốn dùng tiền để đạt đến chiều dài 3 mét, hắn đoán chừng ít nhất cũng 500 vạn trở lên, thậm chí cao hơn.

- Đi một bước tính một bước a, chung quy sẽ có biện pháp! Sở Tiên lắc đầu!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cá kiểng đắt đỏ

Theo thời gian đám người dần tản đi, thế nhưng bọn họ nghị luận lại không có đình chỉ, liền ngay cả những thương gia xung quanh cũng là hâm mộ cảm thán. Sở Tiên trừng diện thở ra một hơi, đè nén xuống tưởng tượng trong nội tâm, bất quá khi hắn chuẩn bị rời đi, lại bị một cửa hàng bên trái hấp dẫn. Đây là một cái cửa hàng bán cá, nhưng cùng với những cửa hàng khác xung quanh không đồng dạng là cửa hàng này không bán cá để ăn, mà là bán cá kiểng, tại cửa hàng phía trước có đặt hai cái chum đựng nước. Trong một cái chum nước có một con cá lớn toàn thân một màu đỏ lòm, phía trên chum

nước có một nhãn hiệu, viết cực phẩm cá Huyết Long, giá bán 13 vạn. Mà ở một cái chum nước khác thì có một cặp Hồng Ngư, giá bán 8 vạn 8, hai con cá vô cùng xinh đẹp. Mặc dù nói Sở Tiên đồng dạng cũng là bán cá kiểng, nhưng mà khi so sánh mà nói thì kém gấp trăm nghìn lần. Hắn rất buồn bực, hai loài cá này chỉ là đẹp mắt mà thôi vì sao có thể bán ra giá cả cao như thế, Sở Tiên hiểu kỳ đi tới trong tiệm này. Lão bản trong tiệm thấy hắn đi vào, hướng phía hắn hữu hảo cười cười, cũng không cho là hắn tới mua cá. Đi vào trong tiệm, từng hồ cá nhỏ tinh xảo được đặt trên các kệ, bên trong từng hồ cá nhỏ đều có một mảnh cá kiểng tinh mỹ, cá Rồng, cá Bạch Kim U Linh Hòa Tiễn, cá Chép, cá Hề, cá Hồ Thailand, cá Kim Long ..., mà giá cả đều là một ngàn đến mấy vạn đều có. “Tiểu huynh đệ thế nào, những con cá này đẹp không?”

Lão bản ngồi trên ghế đầu, nhàm chán đối với Sở Tiên mở miệng nói chuyện phiếm. “Xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp!”

Mặt mũi Sở Tiên tràn đầy chân thành nói ra, lập tức hỏi: “Lão bản, cá mắc như vậy có người mua sao?”

“Ha ha!”

Lão bản cười cười: “Làm sao có thể không có ai mua? Ta còn sợ không đủ bán đây này.”

“Tiểu tử, người cũng không nhìn một chút cá chỗ ta này không phải những loại cá nuôi kia có thể so sánh.”

Lão bản móc ra hai điều thuốc đưa cho hắn một điều, mặt mũi tràn đầy tự hào nói: “Cá kiểng chỗ ta toàn bộ đều là hoang đại, người xem màu sắc này, ánh sáng trong suốt, mỗi một con cá đều vô cùng sống động, đoán chừng, những con cá này hơn một tháng sẽ bán hết, đáng tiếc, những con cá này đều là ta tiêu phí rất nhiều tiền và sức lực mới có được, hàng năm cũng chỉ có thể thu được hơn 100 con cá kiểng cực phẩm!”

“Có phải hay không cảm thấy những con cá này giá cả hơi đắt, nói thật một chút cũng không đắt, nếu so với thị trường, thì phía ngoài con cá Huyết Long cực phẩm nếu bán trên thị trường thì tuyệt đối có thể bán đến 14 vạn, hiện tại cá kiểng cực phẩm ngày càng thiếu, nếu như nuôi dưỡng hai năm, ít nhất giá cả có thể tăng ba bốn vạn!”

Sở Tiên tiếp nhận thuốc lá của lão bản, đắng chát cười cười, cảm thán nói: “Thật đúng là vật lấy hiếm là quý, kẻ có tiền thật nhiều.”

“Ha ha!”

Lão bản nghe lời của hắn cảm thấy buồn cười cao giọng nở nụ cười: “Đúng a, kẻ có tiền rất nhiều, thời điểm họ kiếm nhiều tiền tới trình độ nhất định, bọn họ càng quan tâm chính là mặt mũi, hiện tại người xem trong văn phòng của các Đại Lão Bản, trong đại sảnh từ điểm xa hoa đều là bày đặt các loại cá kiểng lớn, một con cá hơn vạn đối với bọn họ mà nói cũng không coi vào đâu.”

“Hiện tại, chỉ cần người có cá kiểng cực phẩm, cũng sẽ không lo bán không được, năm trước tại Quảng Châu có một người bắt được cá Huyết Long bị một người mua với giá 500 vạn, thời điểm mùa xuân hiện tại, thành phố Hải Thanh của chúng ta cũng có một người bắt được cá Kim Long, bán ra được 280 vạn.”

“500 vạn, 280 vạn.”

Sở Tiên nuốt nước miếng một cái, 280 vạn, có thể tại vị trí trung tâm chợ mua một cửa hàng không tệ, chứ đừng nói chỉ là 500 vạn. “Ha ha! Lão bản, kỳ thật ta cũng bán cá kiểng, bắt quá mỗi con cá ta bán đều mấy đồng tiền.”

Sở Tiên đùa cợt nói. “Ha ha! Tiểu tử người phải nỗ lực nỗ lực, tranh thủ đem tiền đi mua cá giống, cố gắng nuôi dưỡng cho tốt, nếu như xuất hiện giống biến dị vẫn có thể bán mấy vạn.”

Lão bản cười cười, nói. “Lão bản, ngài có thể hay không nói cho ta một chút kiến thức về cá kiểng thị trường!”

Sở Tiên cười cười. Móc ra điều thuốc trên tay của mình, nhìn lão bản nói: “Lão bản, điều thuốc không tốt, ngài cũng đừng ghét bỏ!”

“Ha ha! Đối với ta mà nói điều thuốc nào đều giống nhau cả.”

Lão bản tiếp nhận điều thuốc vênh chân lên, bắt chéo vô cùng hưởng thụ đối với hắn nói. Sở Tiên ở một bên nghe hơn nửa canh giờ, đối với những con cá kiểng đắt đỏ này cũng có một chút hiểu biết, mà ở trong nửa canh giờ này, lão bản hoàn thành hai cái sinh ý. Trong tiệm cá có ghi bảng giá, không có mực cả, không giống tiêu điểm của Sở Tiên, khách hàng mua con cá hơn mười khối tiền còn muốn mặc cả một phen, thật sự là người so với người không thế so a. Rồi khỏi cửa hàng này, lúc này Sở Tiên mới nghĩ đến những con cá đặt ở lối vào, lập tức chạy về phát hiện không có mất thì thờ ra một hơi, cười xe hướng phía tiêu điểm của mình chạy tới. Ở phía xa xa, Sở Tiên thấy được một thân ảnh xinh đẹp đứng ở cửa tiệm, cầm lấy một quyển sách lẳng lẳng đứng chờ ai đó. Thấy được cái thân ảnh này, trong nội tâm Sở Tiên âm áp, tăng nhanh tốc độ đi đến cửa tiệm: “Tiểu Đình, sao người lại tới đây?”

“Hừ! Gọi điện thoại cho người thì không gọi được, tới tiệm của người thì đã đóng cửa, ta chỉ có thể ở nơi này chờ người.”

Sở Tiên nhìn xem vẻ mặt đáng yêu của nàng, trên mặt lộ ra nụ cười, với tư cách là một người nam nhân, cả đời này làm hắn tự hào nhất chính là có được một người bạn gái như vậy. Tiểu Đình cùng hắn học chung một trường đại học, Sở Tiên lớn hơn nàng hai năm, lúc đại học năm 3 thời điểm đón người mới, hai người bọn họ gặp nhau, vì vậy Sở Tiên liền bắt đầu đối với Tiểu Đình điên cuồng theo đuổi. Lúc ấy Sở Tiên trong mắt bạn đồng học là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga. Tiểu Đình vô cùng xinh đẹp, tại trường đại học sư phạm Hải Thanh nữ sinh đông đảo cũng là nổi tiếng, thân cao một mét sáu năm, tóc dài đen nhánh, lông mi thật dài, con mắt lớn trong veo, cùng với khi cười sẽ lộ ra hai cái tiểu lúm đồng tiền, vô cùng khả ái mê người. Lúc ấy cùng Sở Tiên theo đuổi không dưới bảy tám nam sinh, nhưng hắn người không được xem trọng nhất lại rước được mỹ nhân. Tại thời điểm Sở Tiên nghe được Tiểu Đình đồng ý cùng mình kết giao cũng là vô cùng kinh ngạc, mình trừ lớn lên coi như không tệ ra, hắn cảm giác mình không có bất kỳ ưu điểm, nhưng Tiểu Đình lại đáp ứng trở thành bạn gái của mình, dùng lời của nàng mà nói: “Người thành thật khả ái nhất!”

Lúc ấy chuyện này thế nhưng làm tan nát hết ao ước của toàn bộ nam sinh, đều hối hận tại sao mình không đi theo đuổi, có lẽ ôm mỹ nhân về là chính mình. Hiện tại Sở Tiên đã tốt nghiệp, Tiểu Đình cũng đã đại học năm 4, tốt nghiệp cũng không có ảnh hưởng tình cảm của hai người, cho dù hân buồn bán không được. Tiểu Đình đồng dạng cũng là đến từ nông thôn, nhưng mà tại xã hội hám giàu này, nàng lại cự tuyệt rất nhiều phú nhị đại theo đuổi một mực thủ vững ở bên cạnh của mình, đây là chuyện Sở Tiên cảm động nhất. Cũng là bởi vì Tiểu Đình, hân thuê một cái điểm bán cá kiếng cách trường đại học không xa. “Điện thoại bỏ quên ở đâu rồi cho nên không có biết người gọi điện.”

Sở Tiên xuống xe đi đến trước mặt Tiểu Đình, đưa tay bắt lấy hai cánh tay của nàng, mặt mũi tràn đầy mỉm cười nói. “Điện thoại sao có thể bỏ quên ở đâu? Người làm ăn cái gì không biết, vứt bừa bãi, không thể mang theo đầu óc à?”

Tiểu Đình nghe có chút tức giận gãi gãi đầu của hân. “Hắc hắc, mang đầu óc cái gì? Mang người là đủ rồi.”

Sở Tiên nói một câu nói dí dỏm, lập tức mở cửa tiệm ra.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Con đường tiến hóa

“Người đi nhập hàng rồi?”

Tiểu Đình nhìn trên chiếc xe điện của hân có các túi cá, hỏi. “Giúp đỡ một khách quen mua một ít cá.”

Sở Tiên nói dối, sự tình mình có thể biến thành cá quá mức bất khả tư nghị, hân cũng không tính nói cho Tiểu Đình. “Ah!”

Tiểu Đình gật gật đầu, muốn giúp hân đem túi cá vào tiệm lại bị Sở Tiên ngăn cản. “Tiểu Tiên, ta phải đi thực tập!”

Tiểu Đình đứng ở một bên đột nhiên nói với hân. “Thực tập?”

Sở Tiên ngăn người, vội vàng hỏi: “Đi nơi nào thực tập?”

Tiểu Đình thấy được dáng vẻ khản trương của hân, có chút cười cười đắc ý nói: “Ở trường học thực tập, năm nay trường có một danh ngạch, vừa vặn ta thông qua khảo hạch trường học, về sau xem như một thực tập lão sư dạy thay, hơn nữa ta chuẩn bị một bên thi thực tập một bên thi nghiên cứu!”

“Lưu lại trường học thực tập?”

trên mặt Sở Tiên lộ ra thần sắc hưng phấn: “Vây quả thật tốt quá, hiện tại bên ngoài việc làm khó tìm như vậy, có thể lưu lại trường học là lựa chọn tốt nhất.”

Thành tích học tập của Tiểu Đình so với bạn cùng tuổi luôn là tốt nhất, học bổng thường năm nào cũng có, có thể nói là học sinh giỏi toàn diện. “Ừ! Ta cũng không nghĩ tới ta sẽ bị lưu lại, quả thật ngoài ý muốn”

Tiểu Đình đồng dạng vô cùng vui vẻ nói. “Ha ha! Bảo bối rất lợi hại, vậy sau này ta hân gọi người là Tiểu Đình lão sư”

Sở Tiên hướng phía nàng nhún mày, đưa thân thể tới: “Tới đây, Tiểu Đình lão sư, để cho học trò hôn cái.”

“Tránh ra!”

Tiểu Đình hai tay ôm lấy mặt hân, ngăn cản hành động vô si của hân, bắt quá Sở Tiên là tay chuyên nghiệp, đưa tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, thân thể dán tới. “Cuối tuần sau, có một cái họp lớp, đến lúc đó người đi với ta!”

Thân mật quá đi! Sắc mặt Tiểu Đình đỏ lên ôm lấy cánh tay của hân nói. “Họp lớp của lớp người, ta lại không phải đồng học chung lớp của các người?”

Sở Tiên có chút dở khóc dở cười nói. “Lại không phải chỉ có lớp ta, còn có các lớp khác cùng niên cấp, đến lúc đó người phải đi cùng với ta!”

Tiểu Đình dán đầu trên cánh tay của hân, cường điệu nói. “Đi! Đến lúc đó nhất định đi! Chỉ là sẽ làm người mất thể diện. Ha ha!”

Sắc mặt Sở Tiên có chút không tốt cười cười. “Người ngoại trừ xấu, nào có cái gì không tốt!”

Tiểu Đình hướng hân cười cười, kiễng chân lên, hân hôn một cái ở trên mặt. “Hắc hắc! ta đây là sợ người khác ghen ghét ta.”

Sở Tiên cười hắc hắc: “Lại đây một chút!”

“Tránh ra, người tránh ra cho ta!”

Tiểu Đinh đẩy hẳn: “Nhanh chóng đi mua một cái điện thoại di động khác.”

“Hào hào!”

Sở Tiên gật gật đầu, cùng Tiểu Đinh đồng hành mua một cái điện thoại hơn năm trăm, dùng lời của nàng mà nói, mua đắt tiền cũng sẽ mất, bắt quá trong nội tâm hẳn bất đắc dĩ chỉ có hẳn tự mình biết.

Hắn vui mừng chính mình lại có một bạn gái như Tiểu Đinh, từ lúc bắt đầu yêu đương, hẳn mua lễ vật đắt tiền nhất chính là một đôi nhẫn, bỏ ra hơn hai ngàn khối tiền, tại thời điểm sinh nhật nàng đưa cho nàng, lúc ấy Tiểu Đinh cao hứng thật lâu, đeo ở ngón giữa trên tay nàng, bắt quá về sau liền kiên quyết không cho hẳn mua lễ vật quý trọng.

Cho dù Sở Tiên bắt đầu buôn bán, muốn cho nàng tiền sinh hoạt bình thường cũng làm cho Tiểu Đinh cự tuyệt, nàng nói lúc không có việc gì làm, ở trong trường làm chút việc thì đủ tiền trang trải cuộc sống mình.

Nhìn bóng lưng Tiểu Đinh rời đi, Sở Tiên cảm giác có chút đau lòng, cô gái như vậy nên ngồi trong xe xa hoa, trải qua sinh hoạt như công chúa, mà nàng lại đi theo một kẻ vô tích sự như mình.

"Tiểu Đinh! Người yên tâm, ta sẽ cho người trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên Thế Giới!" Sở Tiên kiên định nắm chặt tay.

Đóng lại cửa tiệm, Sở Tiên phát hiện bên trong hồ cá đã chết mất mấy con cá thanh, Sở Tiên lập tức biến thành cá rồi bắt đầu con đường tiến hóa của mình.

"20 cm, 30 cm" Nuốt chửng tất cả con cá thanh, thân thể của Sở Tiên đạt đến 40cm, mà giờ khắc này thuộc tính cũng phát sinh biến hóa cực lớn.

Tên nhân vật: Sở Tiên

Trạng thái: Người(Có thể biến thành cá)

Đăng cấp: 5(Cá con mới sinh,40cm)

Lực công kích: 10

Thiên phú:

_Thôn phệ(Có thể ăn những loại cá nhỏ hơn mình để lên cấp)

_Thống trị(Có thể khiến những con cá đăng cấp thấp hơn mình nghe sai khiến)

Hệ thống công năng:

_Cải tạo(Có thể thay đổi hình thái cá bản thân và cá bị thống trị): mỗi lần cải tạo sẽ trừ đăng cấp.

Đăng cấp cấp năm lực công kích mười, Sở Tiên trước sau như một cường hóa lực cắn, mà dài 40cm hẳn phát hiện lực công kích bản thân có chút biến thái.

Con cá thanh dài 30cm lực công kích cũng chỉ có 1, Sở Tiên có thể đơn giản một ngụm cắn đứt đầu của nó, tuyệt đối miếu sát, hàm răng vô cùng sắc bén, hẳn dùng một khối đá thí nghiệm một chút, thoải mái mà cắn, nếu như cắn lên người tuyệt đối có thể dễ dàng xé rách một khối thịt.

"Đây quả thực là thực nhân ngư a!" Sở Tiên thấy được biến thành cá 40cm liền có lực công kích mạnh như thế, trên mặt liền có chút kích động, có lẽ hành trình tiến nhập biển rộng của chính mình có thể rút ngắn.

Muốn đem hình thể chính mình mau chóng đề thăng, phải mua đại lượng cá tiến hành thôn phệ.

Mua cá rất cần tiền, trước mắt Sở Tiên gửi ngân hàng cũng chỉ có hơn hai vạn, nói nhiều cũng không nhiều nói ít cũng không ít, nhưng nếu như muốn đem hình thể bản thân tăng lên tới 2~3m. Đó là chuyện hoang đường viễn vông, bắt quá Sở Tiên đã nghĩ tới một biện pháp, chỉ là không biết có thể hay không thực hiện.

Cải tạo, công năng duy nhất trước mắt của hệ thống cá lớn nuốt cá bé, có thể cải tạo hình thái cá bản thân và cá bị thống trị.

Năng lực này lúc ở tại cửa tiệm cá kiểng đột nhiên sinh ra một cái ý nghĩ.

Giá cả cá kiểng có quan hệ hình dáng và nhan sắc cá, nếu như mình có thể cải biến hình dáng và nhan sắc tương tự như vậy, hẳn hoàn toàn có thể dùng cá kiểng tầm thường cải biến thành những con cá kiểng trân quý kia.

"Hi vọng mình có thể thành công." Trong nội tâm Sở Tiên cầu nguyện, từ bên trong hồ cá lấy ra một con cá vàng hồng sắc phổ thông.

Cá vàng là cá kiểng thường thấy nhất, giá trị cũng vô cùng rẻ tiền, một con 7-8cm tiểu cá vàng một khối tiền liền có thể mua được.

Sở Tiên từ lâu bản cá kiểng nói qua, cá vàng cũng có rất nhiều giống trân quý, một con tiểu cá vàng giống quý hoàn toàn có thể bán đến hơn một ngàn khối tiền, hẳn nhớ mang máng có cá vàng gấu trúc, Thập Nhị Hồng, Đan Phượng...

Mở laptop ra, Sở Tiên ở trên mạng bắt đầu tìm tòi cá vàng quý báu, rất nhanh liền tìm đến những giống giá trị đắt đỏ tương đối thừa thớt.

"Thật sự rất đẹp a!" Sở Tiên nhìn hình ảnh phía trên màn hình không khỏi cảm thán, lập tức nhìn một chút con cá vàng bên cạnh mình, nhan sắc không tươi đẹp không quý tấu, tướng mạo xấu xí, khóe miệng nhìn không được giựt giựt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cải tạo cá vàng#8203;

"Muốn cải tạo, đầu tiên phải tiến hành thống trị cá" Trong nội tâm Sở Tiên khê động, hẳn có được đôi mắt của thượng đế nhìn thấy mọi thứ trong phương viên bốn mét, mà tiểu cá vàng bên trong hồ cá cũng ở trong lòng bàn tay của hắn.

Tiểu cá vàng: Đăng cấp 2

Lực công kích: 0

Thiên phú: Không

"Tiến hành cải tạo." Trong nội tâm Sở Tiên mặc niệm một câu, đột nhiên phát hiện trên màn hình điện thoại trong đầu mình xuất hiện hình ảnh 3d của tiểu cá vàng.

"Đem toàn bộ hồng sắc trên thân thể tập trung một khối!" Truyền đạt một lệnh trong đầu, toàn bộ hồng sắc trên người cá vàng tập trung ở vị trí trên bụng.

"Cái đuôi lại dài thêm một chút." Sở Tiên lần nữa nói, đuôi cá màu vàng nhanh chóng dài thêm.

"Hồng sắc trên thân thể biến thành hắc sắc." Mệnh lệnh này không thành công, kết quả làm hắn nhũn mảy, bởi vì màu sắc trên người cá vàng vẫn như cũ là hồng sắc.

Liên tục thí nghiệm mấy lần, Sở Tiên rốt cục phát hiện quy tắc cải tạo.

Công năng cải tạo của hệ thống cá lớn nuốt cá bé, có thể tùy ý cải tạo hình thể một con cá, có thể đem màu sắc trên thân thể tập trung ở một chỗ, cũng có thể xóa đi, nhưng lại không thể đem bạch sắc biến thành hắc sắc, hắc sắc biến thành hồng sắc.

Như vậy muốn cải tạo thì phải căn cứ vào bản thân loài cá, không thể sáng tạo, bịa đặt theo ý muốn.

"Bất quá, vèn vèn những cái này đã đủ rồi!" Trên mặt Sở Tiên lộ ra thần sắc hưng phấn, so sánh lấy ảnh chụp trên mạng lập tức đối với tiểu cá vàng hồng sắc này tiến hành cải tạo.

Quá trình cải tạo và sáng tác đồng dạng, làm hắn vô cùng hưng phấn, sau năm phút đồng hồ, một con cá vàng mỹ lệ khả ái xuất hiện ở trong đầu hắn, Sở Tiên lấy hình ảnh cá vàng trong đầu so sánh một chút với hình ảnh cá vàng trên máy tính, phát hiện không có chênh lệch bao nhiêu với ảnh trên mạng, thậm chí còn đẹp hơn.

Rốt cuộc trên người cá vàng tự nhiên sinh trưởng ít hoặc nhiều đều có một tia khuyết điểm nhỏ nhất, nhưng tiểu cá vàng liền không giống với lúc trước, hoàn toàn cải tạo thành hình thái hoàn mỹ.

Mô hình cải tạo trong đầu đã thiết lập hoàn hảo, Sở Tiên mặc niệm trong đầu một câu cải tạo, trong nháy mắt, cá vàng bên trong hồ cá phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Thân thể thuần bạch sắc, như bông như tuyết, vây cá san sát nối tiếp nhau sắp xếp chỉnh tề, đầu thuần bạch sắc, tại con mắt và miệng con cá hiện lên một vòng hồng sắc, giống như là mỹ nhân ngư, làm cho người ta say đắm, xinh đẹp nhất chính là cái đuôi.

Sau khi qua cải tạo của Sở Tiên, đuôi cá vàng rất dài rất dài, như tơ lụa tung bay sau lưng, lại còn hiện ra hồng sắc, đồng dạng, hai cái vây cá hồng sắc tô điểm tại phía dưới bụng, mỹ lệ đến cực điểm, là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

"Quá tuyệt vời, quả thật bất khả tư nghị!" Hai mắt Sở Tiên tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm con cá vàng, lúc này nên gọi là cá vàng Đan Phượng.

"Chỗ đáng tiếc duy nhất chính là hình thể quá nhỏ, bắt quá ngay cả như vậy cũng được giá cả mấy trăm, thậm chí hơn một ngàn."

Hệ thống cải tạo giảm xuống đẳng cấp loài cá, nguyên bản cá vàng 11-12cm hiện giờ chỉ có 6-7cm, bắt quá những cái này cũng không là vấn đề, hẳn hoàn toàn có thể dùng một con cá vàng lớn tiến hành cải tạo.

Nhìn nhìn con cá vàng Đan Phượng hoàn mỹ này, Sở Tiên lập tức kiểm tra cá vàng khác bên trong hồ cá.

"Con cá vàng có màu sắc màu đen này hoàn toàn có thể cải tạo thành cá vàng Gấu Trúc hoặc cá vàng Vương miện trên châu lân, con cá vàng Hồng Hắc Kim này có thể cải tạo thành cá vàng Chu sa mắt bong bóng cùng cá vàng Thập Nhị Hồng."

Sở Tiên nhìn bảy tám con cá vàng này, hai mắt hiện lên ký hiệu \$, đè nén xuống kích động trong lòng, bắt đầu cải tạo từng cái một.

"Ha ha ha ha! Thành công, ta muốn phát tài, lão tử muốn phát tài!" Sau 20 phút, Sở Tiên nhìn từng con một cá vàng mỹ lệ khả ái bên trong hồ cá nhìn không được phá lên cười.

Tổng cộng mười con cá vàng, từng con đều là tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, hẳn không biết những con cá vàng này giá trị cao bao nhiêu, nhưng nhìn hình dạng này, nhất định sẽ không tiện nghi.

Sở Tiên tâm tình thật tốt gửi một tin nhắn cho Tiểu Đinh: "Bảo bối, ngủ ngon, sao sao đấy! (hun moah moah)" Làm Tiểu Đinh nhận được tin nhắn ôm lấy điện thoại, vui vẻ cười cười.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi thức dậy Sở Tiên nhìn cá vàng bên trong hồ cá, mười con cá như trước vui vẻ.

Đây là một chỗ tốt của cải tạo, cá vàng bị cải tạo tuy ngoại hình biến thành giống quý báu, nhưng cũng vẫn là cá vàng phổ thông, cũng không có chiều chuộng như cá vàng quý báu, nuôi dưỡng cũng vô cùng dễ dàng, không dễ từ vong.

Sở Tiên cho chúng ăn một ít đồ ăn, đem hồ cá lên xe an toàn, cưỡi xe chạy bằng điện hướng phía thị trường cá chạy tới.

Đi thẳng tới khu vực Ngư Bảo trong chợ, Sở Tiên ôm lấy hồ cá trong tay mặt mũi tràn đầy chờ mong hướng phía cửa hàng bán cá kiểng kia đi đến.

"Tiểu huynh đệ lại tới?" Lão bản thấy được trong tay hắn ôm lấy một hồ cá, vội vàng hướng phía hắn đi tới, tò mò hướng phía hắn hô.

"Đúng vậy lão bản, để cho người giúp ta nhìn xem vài kiện đồ vật!" Sở Tiên gật đầu có chút kích động đi tới, đem hồ cá trong tay đặt phía trước người của lão bản: "Ngài giúp ta nhìn xem giá trị của những con cá vàng này!"

"Hả?" Lão bản kinh ngạc nhìn hắn một cái, trong nội tâm cảm giác buồn cười, ánh mắt nhìn mấy con cá vàng bên trong hồ cá.

"Này!" Lão bản nhìn thoáng qua, lập tức kích động đứng lên, đi tới gần hồ cá: "Đây là cá vàng Gấu Trúc, Thập Nhị Hồng, Chu sa bong bóng mắt, Vương miện trên châu lân."

Sở Tiên được phản ứng của lão bản, trong nội tâm vui vẻ, vội vàng hỏi đáp: "Đúng vậy! Những thứ này là ta từ chỗ một bằng hữu mua được, bỏ ra ta hơn năm ngàn khối tiền."

"Chắc chắn!" Lão bản không để ý đến Sở Tiên, hạ thấp người xuống đứng bên cạnh hồ cá trừng to mắt đánh giá, trong miệng phát ra thanh âm chắc chắn: "Cực phẩm, cực phẩm, màu sắc cùng hình dạng này, thật sự là quá đẹp."

Lão bản quan sát hơn một phút đồng hồ, mới ngẩng đầu lên, có chút hâm mộ nói: "Tiểu huynh đệ thật đúng là nhặt được bảo vật!"

"Vậy lão bản, những con cá này giá trị bao nhiêu?" Sở Tiên vội vàng hỏi.

"Cái này ta còn cần cẩn thận nhìn xem, mấy con cá vàng này của người toàn bộ đều là giống quý báu, mỗi một con giá cả sẽ không thấp hơn 2000, không ngại ta bắt vài con kiểm tra chứ?" Lão bản đối với hắn nói.

"Không ngại, đương nhiên không ngại!" Sở Tiên nghe được một con hơn hai ngàn khối tiền, trong mắt hiện lên một tia lửa nóng, gật gật đầu.

"Ừ!" Lão bản lấy ra một cái túi lưới trong suốt đặc biệt, nhẹ nhàng mà bắt một con cá vàng, tường tận xem xét, lầm bầm nói: "Mấy con cá vàng này vậy mà đã đến kỳ thành thực, cái đầu có chút nhỏ nha!"

Trong lòng Sở Tiên căng thẳng.

"Tuy hình dạng nhỏ sẽ ảnh hưởng giá trị, nhưng mấy con cá vàng này lại là cá vàng cực phẩm quý báu, hình thể có thể xem nhẹ, cá vàng Gấu Trúc này hoàn toàn có thể bán đến 2000, nếu như đụng phải người mua thích, ba ngàn khối tiền đều có khả năng." Lão bản nói với hắn.

"Ba ngàn?" Trên mặt của Sở Tiên lộ ra thần sắc hưng phấn: "Vậy có phải hay không những con cá vàng này của ta có thể bán đến hai vạn khối tiền?"

"Hẳn là vấn đề không lớn. Ha ha! Tiểu huynh đệ người thật đúng là kiếm lợi lớn!" Lão bản cười, tiếp tục nói: "Không biết tiểu huynh đệ có thể đem những con cá vàng này bán cho ta được không? Hai vạn khối tiền ta có thể trả!"

Trong mắt Sở Tiên hiện lên một tia kích động, không chút do dự nói: "Đương nhiên, đương nhiên có thể bán cho người!"

"Ha ha! Vậy thì tốt quá, ta có thể gửi tiền cho người bằng chuyển khoản?" Lão bản cao hứng cười cười.

"Có thể!" Sở Tiên cao hứng gật gật đầu, do dự một chút hỏi: "Lão bản, về sau nếu ta có những loại cá vàng này, người có muốn mua tiếp hay không?"

"Còn có?" Lão bản ngẩn người, cười khò nói: "Tiểu huynh đệ thật không đơn giản nha, một hai tháng ta chỉ có thể thu mười con, nhiều hơn nữa thì ta sợ không bán được, cá vàng rốt cuộc thuộc về cá kiểng loại nhỏ, không bằng đại hình bán chạy!"

Sở Tiên có chút thất vọng gật đầu: "Vậy được rồi, thật sự là cảm ơn lão bản."

"Không cần cảm ơn, người cũng đừng gọi ta là lão bản nữa, về sau gọi ta là Vương Lão Ngũ hoặc Ngũ Ca đi, bằng hữu của ta đều gọi ta như vậy. Ha ha! về sau nếu như người có cá kiểng cỡ lớn nhất định phải nhớ đến Lão Đại Ca này nha!" Vương Lão Ngũ cười lớn nói.

"Vương Lão Ngũ?" Sở Tiên hơi sững sờ, ngày hôm qua cũng hân hân huyên huyên nửa canh giờ, lão bản cũng không có ý tứ tự báo họ tên, hôm nay chính mình mang đến mấy con cá, xem như vào mắt của hắn, chân chính tán thành chính mình.

"Hào Ngũ Ca! Đó là bằng hữu ở nước ngoài của ta, hắn có rất nhiều đường dây, có khả năng lấy tới một ít cá kiểng quý báu!"

"Ha ha! Hào hào! Về sau nếu như người có thể bán cho Ca, Ca nhất định cho người giá cả tuyệt đối hợp lý." Vương Lão Ngũ vui vẻ nói.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Kiếm tiền và dùng tiền#8203;

Sở Tiên tại chỗ Vương Lão Ngũ ngây người nửa giờ, phần lớn thời gian hướng hân hân huyên huyên về cá vàng.

Hình dáng cá vàng như thế nào có giá trị tương đối cao? Như thế nào phân biệt tuổi tác một con cá vàng? Như thế nào ước định giá trị một con cá vàng...

Vương Lão Ngũ cũng muốn kết giao với Sở Tiên, sắp xếp suy nghĩ một chút giảng giải một lần cho hắn, đến tận bây giờ hắn đối với cá vàng xem như có chút kiến thức lý giải cơ bản.

Tài khoản ngân hàng trên hai vạn khối tiền, trên mặt Sở Tiên lộ ra thần sắc hưng phấn, mười con cá vàng bán ra hai vạn, một trăm con cá vàng thì chính là hai mươi vạn, một ngàn chính là 100 vạn, mà giá một ngàn con cá vàng đối với hắn mà nói tối đa hơn một ngàn khối tiền.

Một ngàn cá vàng, hoàn toàn có thể mua bất cứ thứ gì ở thành phố Hải Thanh, mà nếu như mình có thể đem những con cá này bán đến khắp Trung Quốc, bán đến mọi nơi trên Thế Giới, dựa vào bán cá vàng liền có thể trở thành phú ông ức vạn.

Nghĩ tới đây trong lòng Sở Tiên nóng như lửa, đi đến cửa hàng bán cá, hao tốn bảy tám trăm mua 120 con cá 40cm.

Mua xong 120 con cá, Sở Tiên cũng không có tính toán trở về, mà là tiếp tục mua thêm cá 50cm cùng với 60cm.

Con cá lớn nhất cũng chỉ có 40cm, cho nên hắn chỉ có thể đi tìm cửa hàng bán cá khác, thế nhưng làm hắn bất đắc dĩ chính là tìm nửa ngày không tìm được những con cá giá rẻ.

Sở Tiên chỉ có thể mua con cá nước ngọt 50cm dài gần nửa mét nặng bảy tám cân, ba khối tiền cho mỗi cân, một con cá liền mất hơn hai mươi, hơn 100 con chính là 2000~3000, còn có hơn 100 con 60cm, giá trị những con cá này đã đạt tới sáu bảy ngàn khối tiền.

Sau đó, Sở Tiên lại đi tới trong tiệm bán cá vàng mua hơn 100 con cá vàng, lần này hắn mua toàn bộ đều hình thể khá lớn, trên 10cm trở lên.

Một lần bỏ ra hơn bảy ngàn, lần đầu tiên Sở Tiên không có cảm thấy đau lòng, vừa nghĩ tới ba bốn con cá vàng của mình có thể kiếm lại số tiền này, trên mặt lộ ra nụ cười như hoa cúc nở.

"Hơn một ngàn cân cá, tiểu điểm trong phố của mình chỉ có thể chứa được nhiều đây." Sở Tiên còn muốn mua cá 70cm, nhưng hắn nghĩ tới gian phòng của mình, bất đắc dĩ bỏ qua, tiếp theo, hắn phát hiện cá nước ngọt 70cm rất là ít, chỉ có thể mua hải ngư, mà hải ngư đạt tới 70cm một con cũng phải 4-500 khối tiền, muốn mua hơn 100 con cũng phải cỡ năm sáu vạn.

Với lại loài cá một mét trở lên vô cùng thưa thớt, cho dù có giá cả cũng là vô cùng đắt đỏ, cho nên Sở Tiên chỉ có thể nghĩ phương pháp khác, đó chính là dùng số lượng lớn cá nhỏ bù đắp cá lớn, bất quá loại này là biến lượng thành chất, cần số lượng có chút khủng bố.

Thuê một cỗ máy vận chuyển, Sở Tiên bảo người ta đem toàn bộ số cá vào bên trong cửa tiệm của mình.

Đem cá dỡ xuống xong, Sở Tiên lần nữa đóng cửa tiệm, nhìn cá bên trong sáu cái chậu lớn, hưng phấn mà liếm liếm đầu lưỡi, trực tiếp biến thành cá nhảy vào trong đồng cá.

Cái miệng đầy hàm răng sắc bén điên cuồng cắn nuốt, hơn ba nghìn cân cá bị hấn ăn xong trong vòng nửa canh giờ, một cỗ khí tức huyết tinh tràn ngập toàn bộ gian phòng.

Mà giờ khắc này, con cá trong chậu toàn thân dính đầy máu tươi màu sắc có chút biến thành màu đen, trong mồm tràn ngập răng nhọn dài, quái ngư dài ước chừng 70cm.

Tên nhân vật: Sở Tiên

Trạng Thái: Cá(Có thể biến thành người)

Đăng cấp: 8(70cm)

Lực công kích: 25

Thiên phú:

_Thôn phệ(Có thể ăn những loại cá nhỏ hơn mình để lên cấp)

_Thống trị(Có thể khiến những con cá đăng cấp thấp hơn mình nghe sai khiến)

Hệ thống công năng:

_Cải tạo(Có thể thay đổi hình thái cá bản thân và cá bị thống trị): mỗi lần cải tạo sẽ trừ đăng cấp.

Liên tục tăng lên ba cấp, Sở Tiên cũng không có tiếp tục cường hóa lực cắn, mà là cường hóa độ cứng, tốc độ cùng với lực lượng, bắt cấp liền có được 25 lực công kích,

hắn cảm giác mình khi biến cá hoàn toàn có thể cắn một phát chết một con cá lớn trưởng thành, có chút khùng bỏ.

"Thăng cấp kế tiếp cũng có chút khó khăn!" Sở Tiên khôi phục hình người.

Trong nội tâm suy nghĩ, lập tức cười cười: "Bất quá, hiện tại việc thăng cấp tạm thời có thể hoãn một chút, kiếm tiền mới là trọng yếu nhất."

Nhìn trên trăm đầu cá vàng bên trong hồ cá, Sở Tiên lộ ra một nụ cười tự tin, nhìn đồng hồ phát hiện đã đến giữa trưa, quyết định đi ăn cơm trưa trước.

Quán rượu hải sản Cổ Đạo là một quán rượu nổi danh khắp phố, kiến trúc cổ xưa ba tầng chiếm diện tích bốn năm trăm bình phương, trước cửa treo đèn lồng đỏ thẫm, nhìn qua có một loại cảm giác quay về cổ đại.

"Hôm nay liền đi nếm thử thức ăn tại quán rượu hải sản Cổ Đạo làm vô số người ao ước được vào một lần." Sở Tiên đứng trước cửa tửu lâu, trên mặt lộ ra nụ cười, tự tin bước vào bên trong.

"Khách quan hoan nghênh hoan nghênh, xin hỏi ngài mấy vị?" Nhân viên phục vụ ăn mặc quần áo và trang sức cổ đại nhiệt tình hô.

"Một vị!" Sở Tiên hồi đáp

"Mời khách quan đi theo ta, mời!" Nhân viên phục vụ làm một cái động tác tay mời, mang theo hắn đi đến phía bên trong.

Quán rượu hải sản Cổ Đạo có phòng một người, phòng nhiều người. Sở Tiên được đưa vào phòng một người, ngồi xuống nhìn đồ ăn phía trên thực đơn.

"Chắc chắn! Một chén cơm mười khối tiền,..." Sở Tiên nhìn giá cả trên thực đơn, khẽ lắc đầu, lập tức chọn một đĩa rau quả cùng với món hấp Tuyết Ngư.

Đồ ăn rất nhanh bung lên, Sở Tiên nhìn có chút xú thịt Tuyết Ngư trên bàn, đối với nhân viên phục vụ nói: "Ta nói các người chỉ chút xú thịt Tuyết Ngư như vậy liền hơn năm trăm khối tiền? Đến một cân cũng chưa đủ a?"

"Ha ha! Khách quan, Tuyết Ngư nơi này của chúng ta đều là Thâm Hải Ngân Tuyết Ngư, cũng không phải Tuyết Ngư nuôi dưỡng." Phục vụ viên cười giải thích.

"Thâm Hải Tuyết Ngư?" Sở Tiên dùng chiếc đũa gấp một miếng nhỏ bỏ vào miệng, thật sự là ngon vô cùng, nhin không được muốn ăn thêm nữa.

"Thật đúng là mỹ vị!"

Cảm thán một câu, Sở Tiên muốn học thêm kiến thức về những loài cá trân quý trong đại dương.

Một bữa cơm bảy trăm khối tiền, số tiền này đối với Sở Tiên mà nói thật là xa xỉ, bất quá hẳn cho rằng, tiền chỉ có xài mới là tiền, huống chi bây giờ hẳn hoàn toàn có thể dễ dàng kiếm được số tiền đó.

"Có tiền thật sự rất tốt a!" Sở Tiên ra khỏi quán rượu trong sự nhiệt tình của nhân viên phục vụ, Sở Tiên không nhận được cảm thán, hướng phía tiệm của mình đi đến.

Lúc hẳn sắp đến cửa tiệm của mình, đột nhiên một thiếu nữ xuất hiện cản đường đi của hẳn, Sở Tiên hơi sững sờ.

Trước mắt hẳn là một mỹ nữ có dáng người vô cùng cao gầy, gần như cùng hẳn đồng dạng, một cặp đùi đẹp thon dài, đầu tóc màu nâu, khuôn mặt có đeo mạng che mặt màu đỏ, nhưng hẳn là không có phẫu thuật thẩm mỹ, trong tay cầm một bộ bài xì phé, mặt mũi tràn đầy cao hứng nhìn hẳn.

"Trai đẹp, chúng ta cùng chơi một trò chơi a?" Mỹ nữ hướng phía hẳn chớp hai mắt, mở miệng nói trước.

Sở Tiên ngần ngừ, lập tức phát hiện ở bên cạnh của nàng còn có một thiếu nữ, trong tay cầm một cái máy tính bảng hướng camera về phía hai người họ, tò mò hỏi: "Người là streamer?"

"Hi hi! Không nghĩ tới người cũng biết streamer, có hay không xem qua stream của ta?" Mỹ nữ bị hẳn đoán được mình là streamer, tràn ngập hứng thú mà hỏi.

"Không có xem qua." Sở Tiên hồi đáp.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Streamer???#8203;

Trên mặt mỹ nữ lộ ra thần sắc thất vọng, lập tức nói: "Ta là streamer trêu chọc người khác, thời điểm nhằm chán người có thể xem stream của ta, ta là Ma Nữ, trai đẹp, chúng ta chơi một trò chơi nha!"

Sở Tiên nhìn mỹ nữ thỉnh cầu mình, gật gật đầu: "Có thể, trò chơi gì?"

"Rất đơn giản." Ma Nữ cười cười, giơ bộ bài trong tay lên cho Sở Tiên thấy: "Chỗ này của ta có một bộ bài xì phé, chúng ta chơi một trò đơn giản nhất, rút lá bài, A nhỏ nhất, Vương lớn nhất, chúng ta so xem ai lớn người đó thắng."

"Bài ai lớn người đó thắng sao? Được ta chơi!" Sở Tiên không sao cả gật đầu.

"Rất tốt, nếu như chúng ta đánh bạc, phải đánh cược gì đó chứ? Người cứ nói đi?" Ma Nữ hướng phía hẳn nhíu mày, một bộ dáng chờ con cá mắc cá.

"Đánh cược gì? Người nói xem đánh cược gì?" Sở Tiên nhìn nàng hỏi, có chút tò mò nhìn màn hình máy tính bảng trên tay thiếu nữ bên cạnh hẳn.

"Ha ha! Thằng này xui xẻo."

"Các người nhìn xem dáng vẻ sắc lang của hẳn, đôi mắt cứ nhìn chằm chằm Ma Nữ của chúng ta, ta thật khinh bỉ hẳn."

"Ma nữ lái xe chở chúng ta, Kuka Kuka Kuka, chúng ta lên xe!"

"Xuất phát thôi, ong ong!"

"Hi hi! Trai đẹp không nên nhìn a!" Thiếu nữ cầm máy tính bảng thấy được Sở Tiên nhìn qua, né tránh ánh mắt hẳn, lui về phía sau mấy bước, chia Camera nhắm ngay hai người bọn họ.

"Đến đây đi trai đẹp, chúng ta không đánh cược, người nào thắng có thể hỏi đối phương một vấn đề hoặc là bảo đối phương làm gì đó, người thấy sao?" Ma Nữ cười đùa nhìn hẳn.

"Tốt lắm!" Sở Tiên coi như đã đồng ý, muốn chơi một chút với mỹ nữ này.

"Vậy hảo, người tới nhìn xem bộ bài." Ma Nữ nói rồi đem bộ bài cho hẳn xem: "Người kiểm tra một chút xem bộ bài có vấn đề hay không?"

Sở Tiên gật gật đầu, tiếp nhận bộ bài lật lên lật xuống nhìn xem, lập tức lắc đầu: "Không có vấn đề!"

"Vậy hảo!" Ma nữ tiếp nhận bộ bài: "Nếu như không có vấn đề vậy chúng ta bắt đầu chơi nha!"

Nói rồi nàng xào bài vài cái, lập tức xáo trộn các lá bài, nói với hắn: "Người rút trước hay ta rút trước?"

"Tùy người!" Sở Tiên nói, tiện tay rút từ chính giữa bộ bài ra một lá bài.

"Vây hạo! Người rút rồi, tôi ta rút một lá bài." Ma Nữ nói, rồi cũng từ chính giữa rút ra một lá bài.

Sở Tiên đem bài của mình mở ra, lá 9 bích, lá bài cũng không tính nhỏ, Ma Nữ thấy được lá bài 9 bích trong mắt tràn ngập tiếu ý, mở ra lá bài của mình: "Người thua, lá bài trong tay ta là Q bích."

Sở Tiên lắc đầu ngán ngẩm, xem như mình thua, nói: "Ta thua, nguyện thua cuộc!"

"Hi hi!" Ma Nữ cười đắc ý, lập tức đi đến bên cạnh thiếu nữ cầm lấy máy tính bảng trên tay nàng, đối với người xem hỏi: "Mọi người nghĩ ta nên làm gì? Ta nên hỏi vấn đề gì? Hoặc ta nên để cho hắn làm cái gì?"

Sở Tiên cũng là sò mò đi đến xem, nhìn số lượng người xem trên máy tính bảng.

"Mười một vạn người, rất nhiều người a!" Sở Tiên nhìn số lượng người xem, trong nội tâm có hơi hơi kinh ngạc, bất quá nhìn bình luận của người xem, sắc mặt lập tức đen lại.

"Hỏi hắn có ăn qua bả chó?"

"Ma Nữ, hỏi hắn một lần hắn cần bao nhiêu thời gian?"

"Hỏi hắn, phía dưới bạn gái ăn ngon không?"

"Để cho hắn đi đái ngay bên cạnh con chó kia!"

"Ma Nữ, để cho hắn còi quần ra, để cho chúng ta cười hắn, hahaha!"

...

"Hi hi! Các người có phải hơi ác không, ta dù gì cũng là một thiếu nữ trong sáng và tốt bụng." Ma Nữ cười cười, một bộ dáng khả ái nói.

"Trai đẹp, lần đầu tiên người thua, ta cũng nghiêm túc hỏi người một vấn đề, câu hỏi rất đơn giản a, người một đêm có thể làm mấy lần?" Ma Nữ đùa giỡn với hắn.

"Ách!" Sở Tiên cạn lời nhìn nàng, trả lời chi tiết: "Ba lần, nếu như tính một lần vào buổi sáng sớm là bốn lần!"

"Wow, thật là lợi hại a, ta xem phim lợi hại nhất cũng chỉ hai lần." Trên mặt Ma Nữ biểu tình khoa trương, nói.

"Mới bốn lần? Quả thật quá yếu, ta một đêm bảy lần, được xưng là Thất Thứ Lang!"

"Ta một đêm mười lần!"

"Tuy chỉ có một lần, thế nhưng mỗi đêm một lần!"

"Vợ của ta cùng hai người bạn thân thiết nói chuyện phiếm, bạn thân thiết A hỏi: "Lão công của các người một đêm có thể mấy lần, một lần thì bao nhiêu phút đồng hồ? Lão công của ta một đêm ba lần, mà mỗi lần nửa giờ, lợi hại không!". Bạn thân thiết B nói: "Vậy thì có gì lợi hại, lão công ta một đêm năm lần mà mỗi lần sáu mươi chín tư thế khác nhau!". Vợ của ta mặt mũi tràn đầy đắc chí: "Lão công ta mỗi lần có năm phút đồng hồ.". Bạn thân thiết A: "Áh! Người quá đáng thương, lão công người yếu sinh lý thật!" Vợ của ta yếu ớt trả lời: "Thế nhưng hắn cứ năm phút đồng hồ bắn một lần.""

"Ma Nữ! Ta yêu nàng, I Love you!"

Các loại bình luận liên tiếp xuất hiện trên kênh stream, Sở Tiên sau khi đọc thì cảm thấy sa mạc lời (SML).

"Hi hi! Được rồi." Ma Nữ cười cười: "Chúng ta bắt đầu ván kế tiếp!"

Sở Tiên không có ý kiến, gật gù đầu, lần nữa từ bên trong bộ bài rút ra một lá bài.

Nhưng mà, lúc Ma Nữ xòe ra lá bài K rô, Sở Tiên nhú mày, bất đắc dĩ nhìn lá Q nhép trong tay mình: "Lại thua rồi, người hỏi đi!"

"Ma Nữ! Hỏi hắn ngu như vậy vì sao hắn có thể sống đến bây giờ?"

"Ha ha! Ma Nữ của chúng ta là nhà ảo thuật, thằng này chắc bị chơi tàn!"

"Ma Nữ có danh xưng là bách chiến bách thắng, chơi cái trò này chưa thua bao giờ!"

Trong lúc vô tình, Sở Tiên thấy được vài bình luận của người xem, nhìn mặt mũi tràn đầy đắc ý của Ma Nữ, hơi nhú mày.

"Ừ! Lần này hỏi vấn đề gì tốt đây? Xin hỏi lần đầu tiên của ngươi là từ lúc nào, cho ai?" Ma Nữ hỏi hần.

"Đại học năm 2, cho bạn gái của ta!" Sở Tiên lập tức trả lời.

"Ngươi xác định không phải là cho tay phải của ngươi?" Ma Nữ ý cười đầy mặt nhìn hần.

"Ách, nếu như tay cũng có thể thì coi như ta chưa nói."

"Ha ha! Coi như ngươi qua, tiếp tục a, nếu như ngươi lại thua ta, ta sẽ hỏi một ít vấn đề hung ác." Ma Nữ nhắc nhở.

"Có thể hỏi a!" Sở Tiên nhìn nàng, đột nhiên ý vị thâm trường gật đầu.

"Vây hạo! Đây chính là ngươi nói, đến lúc đó không được chơi xấu, hơn mười vạn người đang nhìn đó!" Ma Nữ có chút hưng phấn cười: "Ngươi rút trước đi!"

"Ngươi trước!" Sở Tiên không có rút lá bài, nói.

"Ta rút thì ta rút!" Ma Nữ đưa tay rút một lá bài.

Sở Tiên cười cười, trong nội tâm khẽ động, thiên phú thống trị mở ra, trong chớp mắt triển khai con mắt Thượng Đế, mỗi lần lên một cấp, phạm vi thống trị sẽ đề thăng một mét, hiện giờ mọi thứ bên trong phương viên tám mét đều nằm trong tầm mắt của hần.

"Rô K, quả nhiên, mỗi lần nàng rút đều rút được bài lớn!"

Sở Tiên nhìn lá bài hơi hơi mở ra trên tay nàng, đưa tay lấy từ bộ bài một lá bài, lập tức mở ra, ý cười đầy mặt nhìn nàng.

"K bích, lá bài lớn nhất trong bộ bài!" Mặt mũi Sở Tiên tràn đầy mỉm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Đồ thần#8203;

Ma Nữ ngẩn người, không nghĩ tới vận khí hần tốt như vậy, trực tiếp lấy ra đại vương, sắc mặt có chút khó chịu nói: "Lời thật lòng, ngươi hỏi đi!"

"WTF, thật sự vận khí dầm dứt chó mà, tiểu tử này lại có thể lấy ra K Rô."

"Đại ca lợi hại của ta, ngươi là người thứ nhất thắng ma nữ."

"Ca hỏi Ma Nữ ưa thích tư thế gì?"

"Ca hãy hỏi Ma Nữ thích loại nam sinh như thế nào, ta phù hợp yêu cầu không?"

Sở Tiên lấy ra K Rô thắng Ma Nữ, làm toàn bộ người xem trực tiếp cảm thấy ngoài ý muốn và hưng phấn, nhao nhao bình luận trên chộc.

"Ngươi bao nhiêu tuổi?" Sở Tiên khước miệng hơi hơi nhếch lên, đối với nàng hỏi.

Ma Nữ hơi sững sờ, hưng hăng trừng mắt liếc hần một cái: "Mười tám!"

"Mười tám?" Mặt mũi Sở Tiên tràn đầy không tin nhìn nàng: "Ngươi mười tám? Lừa gạt ai đó?"

"Thế nào? Chẳng lẽ ta phải lấy chứng minh nhân dân ra cho ngươi xem thì ngươi mới tin tưởng, ta nói cho ngươi biết, hiện tại ta mới lên đại học năm nhất, mười tám tuổi chân chân thật thật, ngươi cho rằng ta rất già sao?" Ma Nữ có chút tức giận trừng mắt hần.

"Ách, được rồi được rồi, ta tin tưởng!" Sở Tiên trong miệng nói vậy nhưng mặt mũi tràn đầy nghi ngờ đánh giá nàng, thân hình nóng bỏng như thế làm sao mới mười tám tuổi?

"Hừ, ngươi chờ đó cho ta!" Ma Nữ thấy được ánh mắt của hần, phần nộ trừng mắt liếc hần một cái: "Tiếp tục, lần này ta xem vận khí của ngươi có thể tốt như vậy nữa không?"

"Vây ta rút trước nha!" Sở Tiên cười tự tin đưa tay sờ soạng, đem hai lá bài chồng lên nhau kéo ra, rút lá bài phía dưới.

Ma Nữ một mực nhìn chăm chú vào động tác của hắn, sắc mặt trong chớp mắt trở nên khó coi, Sở Tiên cười cười, trực tiếp lật ra lá bài của mình: "Không có ý tứ, lại là K Rô, người còn muốn rút sao?"

"Không cần! Người hỏi cái gì?" Ma Nữ hung hăng nói, trong lòng có chút nghi hoặc.

Sở Tiên đùa giỡn hành hạ nàng: "Người nói dối tượng người yêu là ai?"

"Không có!" Ma Nữ nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt hắn, hận không thể ăn thịt hắn.

Sở Tiên nhìn nàng mà cảm thấy buồn cười, truy vấn: "Người xác định không có? Lời thật lòng không nên nói dối."

"Ta xác định cùng với khẳng định!" Sắc mặt Ma Nữ khó chịu nói.

"Đại thần ư? Chẳng lẽ Ma Nữ gặp đồ thần trong truyền thuyết?"

"Liên tục hai lần rút được K Rô, vận khí nghịch thiên thật"

"Ha ha! Các người xem sắc mặt của Ma Nữ, tên này thật sự là quá xuất sắc, là người đầu tiên làm cho Ma Nữ kinh ngạc."

Người xem trên stream thấy Sở Tiên thắng liền hai ván, hưng phấn mà đánh chữ bình luận.

"Còn tiếp tục sao?" Trên mặt Sở Tiên đầy tiểu ý nhìn nàng.

"Đương nhiên tiếp tục, đừng tưởng rằng vận khí của mình tốt thắng hai ván liền là cho mình lợi hại!" Ma Nữ không chịu thua nói, xào bài trong tay.

"Vây hào! Ta rút trước." Ở dưới đôi mắt Thượng Đế, Sở Tiên dễ dàng phát hiện vị trí của K Rô, đưa tay hướng vị trí kia rút ra.

Lần này Ma Nữ xào bài nhưng cũng không biết vị trí K Rô cụ thể ở đâu, nàng chỉ nhớ rõ vị trí của K Nhép và K Cơ.

Sở Tiên đem K Rô rút ra, báo nàng biết mình đã rút một tiếng, Ma Nữ hừ lạnh, đưa tay rút lá bài K Nhép ra, lật bài lên: "Ta cũng không tin ván này lá bài của người là K Rô!"

"Không có ý tứ!" Sở Tiên nhún nhún vai, đem lá bài trong tay mở ra: "Thật đúng là K Rô, người lại thua rồi, người muốn ta hỏi người một vấn đề hay cho người làm việc gì đó?"

Sắc mặt Ma Nữ trong chớp mắt âm trầm xuống, cắn răng nói: "Câu hỏi!"

"Hào!" Sở Tiên cười cười: "Vây ta liền hỏi một vấn đề của người xem trên stream, người thích tư thế gì?"

"Người..." Sắc mặt của Ma Nữ trong chớp mắt đỏ bừng, thân thể run nhẹ.

"Ách, nếu như người không muốn trả lời câu hỏi của ta, ta cũng không miễn cưỡng người!" Sở Tiên nhìn bộ dáng của nàng, có chút xin lỗi cười cười.

"Ha ha! Đồ thần, lần này Ma Nữ đã trúng cục đá rồi."

"Thay mặt Ma Nữ cảm thấy bị ai, các huynh đệ mặc niệm ba phút!"

"Nếu ta biết tư thế Ma Nữ thích, về sau ta sẽ chuẩn bị tu luyện tư thế này, nhất định đem tư thế này luyện đến cảnh giới dung hợp quán thông!"

"Tên trên kia, người có phải hay luyện tập với chó không? Bảo bối của ta người rất mạnh a!"

"Ta ta..." Ma Nữ có chút hỗn hển trừng mắt hắn: "Ta lại chưa từng làm qua, ta làm sao biết ta thích tư thế gì?"

"Hắc hắc!" Sở Tiên hắc hắc cười, không có lại kích thích nàng: "Đã như vậy quên đi, ta đây liền hỏi một vấn đề đơn giản khác, tiêu chuẩn người kén chồng là gì?"

"Dù sao chỉ cần không phải như người là ta có thể tiếp nhận!" Ma Nữ phần nộ trừng mắt hắn nói.

"Ách!" Sở Tiên không lời cười cười: "Coi như người qua, còn muốn chơi tiếp không?"

"Chơi, làm sao có thể không chơi!" Ma Nữ lấy K Rô trong tay hắn bỏ vào bộ bài, xào bài, trừng mắt nhìn hắn: "Lần này ta rút trước!" Nói xong liền rút một lá bài.

Sở Tiên nhìn nhìn lá bài trong tay nàng, ý cười đầy mặt nhìn nàng: "Người có thể hay không để ta rút trước?"

"Như thế nào? Người là 1 nam nhân mà còn so đo những cái này? Hay người ko phải nam nhân!" Ma nữ có chút chơi xấu nhìn hắn nói.

"Không phải, ta cảm thấy như vậy có chút không công bằng!" Sở Tiên nhàn nhạt lắc đầu: "Lá bài trên tay mà người rút trước, hiện tại là K Rô, bị người

rút trước, ta còn rút làm cái gì nữa, nên công bằng mà nói ta nên rút trước, hoặc ta xào bài người rút trước, như vậy được không?"

Ma nữ nghe được lời hần sắc mặt lập tức biến đổi, nàng có thể xác định, tên gia hỏa nhìn có vẻ ti tiện trước mặt là cao thủ, hơn nữa còn là cao thủ lợi hại hơn mình.

"Không được, phải theo quy tắc của ta, nhanh lên đến người rồi, người nhanh chóng rút đi!" Không có biện pháp, Ma nữ chỉ có thể chơi xấu nói.

"Ách, K Rô trong tay người, ta rút còn có ý nghĩa gì? Đây không công bằng!" Sở Tiên giang tay ra nói.

"Chà mẹ nó! Nhìn biểu tình của Ma Nữ thật sự là để cho vị huynh đệ này nói trúng, đồ thân nha, không ngờ Ma nữ tuy tiện tìm 1 người lại là đồ thân, quá lợi hại!"

"Ha ha! Cái này có ý tứ, nhìn Ma Nữ này? Bất quá lấy tính cách của Ma Nữ, gia hỏa này sẽ không có kết cục tốt!"

"Ta nói vị huynh đệ này, trước kia vẫn luôn là Ma Nữ đùa giỡn người khác, lần này rốt cục bị đùa giỡn lại, mẹ kiếp!"

Các khán giả theo dõi trực tiếp lần nữa bình luận phấn khích, làm mấy nữ cầm máy tính bảng lung tung tay chân, cạ lời với họ.

"Không chơi!" Sở Tiên kiên định lắc đầu.

"Người..." Ma nữ trừng mắt nhìn hần, thấy được bộ dạng lộn xộn không sợ nước sôi của hần, lắc đầu bất đắc dĩ, nàng vốn dĩ có chút chơi xấu, nên cũng không tiếp tục càn quấy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Mạng lưới tuyên truyền#8203;

"Hiệu Mạng đóng stream lại, stream hôm nay đến đây là kết thúc!" Ma Nữ thở phò nhìn thiếu nữ cầm máy tính bảng nói.

Hiệu Mạn chưa chút gạt đầu, đối với khán giả đang xem nói: "Hôm nay trực tiếp đến đây là kết thúc, còn có đừng quên theo dõi thông tin trên trang chủ của Ma nữ nhé!"

"Đóng!" Hiệu Mạn nhìn người xem trực tiếp sôi trào, lập tức tắt máy, đem máy tính bảng bỏ vào trong bọc!

Sở Tiên nghe được Hiệu Mạn nói câu cuối cùng liền hơi sững sờ, trong đầu hiện lên 1 ý tưởng, nhìn Ma nữ phía trước trong mắt liền toả hào quang khác thường!

"Đi! Chúng ta tìm 1 địa phương yên tĩnh mà đánh cuộc lần nữa!" Làm hần không nghĩ tới, sau khi tắt stream, Ma Nữ mở miệng nói ra 1 câu như vậy!

"Ách! Ta không chơi, uống chút trà ngược lại có thể." Sở Tiên lắc đầu trả lời.

Sắc mặt của Ma Nữ biến đổi, nàng là 1 streamer đồng thời cũng là nhà ảo thuật. Bài xì phé trong tay không có bất cứ vấn đề gì, nhưng mà người này lại nhìn ra được vị trí các lá bài, nam tử trước mặt này nếu như không phải là 1 nhà ảo thuật thì chính là 1 cao thủ đồ thuật, lấy kinh nghiệm của nàng, người này còn có năng lực lớn hơn nhiều, cho nên lòng hiếu kỳ của nàng nổi lên, muốn tìm hiểu sự thật!

Sở Tiên nói 1 câu, làm nàng không biết trả lời thế nào, đứng trước mặt hần, từng con mắt thẳng tắp nhìn hần.

"Nếu không các người đến tiệm của ta ngồi 1 chút." Sở Tiên cũng có 1 ít tâm tư, nói.

"Hào!" Trước mắt Ma Nữ đột nhiên sáng ngời lập tức đồng ý, tò mò hỏi: "Tiệm của người là sòng bạc?"

Sở Tiên nghe được lời đó sắc mặt lập tức tối sầm, tức giận nói: "Người cho rằng ở đây là Macao hả? Còn mở sòng bạc?"

Nói xong liền đi đến cửa tiệm cách đó không xa, lấy chìa khoá mở ra!

"Ách?" Ma Nữ có chút thất vọng nhìn cửa tiệm trước mắt, cửa hàng bán cá kiếng?

Sở Tiên cũng không để ý đến, các nàng có vào là tốt lắm rồi, cho dù không vào cũng không sao cả, chỉ bất quá có trợ giúp các nàng chính mình sẽ phát triển nhanh hơn chút.

"Người là người bán cá vàng?" Ma Nữ và Hiệu Mạn đi vào nhìn cá con trong hồ cá rồi nói.

"Đúng! Ta chỉ là 1 người bán cá kiểng, không phải là nhà ảo thuật, càng không phải là đồ thần như trong tưởng tượng của ngươi, có muốn uống chút gì đó không?" Sở Tiên thấy các nàng đi vào, mỉm cười nói.

"Không khát, vậy sao ngươi biết vị trí lá bài?" Ma Nữ lắc đầu, tò mò hỏi?

"Chỉ là trí nhớ tốt mà thôi, ngươi đem bài cho ta xem 1 lần, ta liền có thể nhớ kỹ." Sở Tiên liền tung ra 1 câu nói dối.

"Chỉ đơn giản như vậy?" Ma Nữ có chút không tin nhìn hắn.

"Chỉ đơn giản như vậy, ta thật sự không biết ma thuật là cái gì, chứ đừng nói chỉ là đồ thuật." Sở Tiên giang tay nói.

"Được rồi!" Nhìn bộ dạng thật thà của hắn, Ma Nữ thất vọng gật đầu, lập tức nhìn cá con trong tiệm của hắn, hào hứng liền tụt xuống.

"Đúng rồi! Ta hỏi ngươi 1 vấn đề?" Nhìn bộ dáng của nàng Sở Tiên liền có chút nhớ lại, vội vàng mở miệng.

"Vấn đề gì? Hiện tại ta cũng không bại trong tay ngươi, nếu ngươi hỏi vấn đề có chút bậy bạ, ta cũng không thể trả lời ngươi được!" Ma Nữ có chút cảnh giác nhìn hắn nói.

"Ách!" Sở Tiên có chút im lặng, rồi khoát tay: "Không phải, ta muốn hỏi ngươi, ta nghĩ nếu như ngươi giúp ta bán cá trên mạng cần bao nhiêu phí quảng cáo?"

"Bán cá?" Ma Nữ mặt mũi đầy kinh ngạc, lập tức chỉ cá kiểng xung quanh: "Ngươi nói mời ta quảng cáo cho ngươi, bán những con cá này? Ta xem hay là thôi đi, phí quảng cáo so với những con cá này của ngươi toàn bộ cộng lại còn muốn cao hơn!"

"Đương nhiên không phải là những con cá rẻ tiền này, ta chỉ hỏi ngươi nếu ta muốn ngươi quảng cáo trên stream để bán cá kiểng thì cần bao nhiêu tiền?" Sở Tiên nói lần nữa.

"Ách?" Ma Nữ do dự 1 chút: "Ta không có làm qua quảng cáo, hơn nữa còn mở stream quảng cáo trực tiếp bán cá kiểng, cho nên hay là thôi đi!"

Nghe được Ma Nữ cự tuyệt, Sở Tiên có chút thất vọng, bất quá suy nghĩ lần nữa rồi hỏi: "Ngươi cảm thấy nếu như bán cá kiểng thì nơi nào quảng cáo là tốt nhất?"

"Cái này ta cũng không rõ ràng lắm, thế nhưng nếu ngươi muốn bán cá kiểng có lời thì nên lên trên mạng xã hội thử một chút, ngươi có thể đem ảnh cá lên đó hoặc mở stream giới thiệu với mọi người!" Ma Nữ đề nghị.

"Mạng xã hội." Sở Tiên lăm bằm, lập tức lấy đi động download ứng dụng mạng xã hội về, mạng xã hội hắn cũng từng chơi qua 1 đoạn thời gian, trên đó có ít tiết mục hài ngắn, hay các mỹ nữ chân dài lơ lửng, xem như 1 trang giải trí tương đối tốt, chỉ bất qua đổi điện thoại nên về sau cũng không có download lại.

"Ngươi cũng chơi mạng xã hội sao?" Sở Tiên ngẩng đầu lên hỏi nàng.

"Có chứ! ta ở trên đó cũng có hơn hai trăm vạn Fans hâm mộ đó!" Ma Nữ có chút đắc ý trả lời.

"A! Trang mạng xã hội của ngươi tên gì? Ta vào xem một chút."

Sở Tiên vào trang mạng xã hội của Ma Nữ, chú ý nhìn nhìn, thật đúng là, hơn hai trăm vạn Fans hâm mộ, lập tức nói: "Cô gái xinh đẹp, cô cũng chú ý giúp ta nhé, buổi chiều ta sẽ stream các loại cá đến người xem, nếu có gì ngoài ý muốn thì giúp ta nhé!"

Ma Nữ nhếch miệng, cũng không cự tuyệt: "Được rồi! Lập trang xong thì nói cho ta biết, ta chú ý giúp ngươi."

"Ừ!" Sở Tiên gật đầu.

Ma Nữ cùng Hiểu Mạn ở lại vài phút thì liền rời đi, Sở Tiên lập tức đóng cửa. nhìn lại những cái hồ cá bên trong hơn 100 con cá vàng, rồi bắt đầu cải tạo lại từng cái.

Mãi cho đến tối, tròn 5 giờ, Sở Tiên mới cải tạo hơn năm mươi tám con, cải tạo cá vàng có chút tốn thời gian cùng tinh lực.

Xoa xoa mắt mình, nhìn hơn năm mươi con cá vàng quý báu mỹ lệ khá ái bên trong hồ cá, trên mặt lộ ra nụ cười, kiếm một con cá vàng Gấu Trúc đặt vào bên trong một cái hồ đơn độc, Sở Tiên lấy điện thoại đi động ra, mở camera điện thoại quay chụp lại.

Liên tiếp quay chụp nhiều lần, Sở Tiên lựa chọn một cái tương đối hài lòng, nghĩ nghĩ, tại trên phần giới thiệu viết: Bán ra các loại cực phẩm cá vàng quý báu, cá vàng Gấu trúc, giá bán 2000.

Lập tức nhấn vào gửi đi, nhìn tác phẩm của mình bên trong vừa lòng phi thường.

Mở cửa tiệm ra, Sở Tiên tìm một quán ăn để ăn tối.

Lần nữa đến tiệm, Sở Tiên tiếp tục phần đầu, mãi cho đến thời điểm hơn 11 giờ khuya, còn lại hơn năm mươi con cá vàng mới hoàn thành cải tạo, nhìn

các con cá vàng nhỏ bên trong hồ cá đều tỉnh ngủ đến cực điểm, trên mặt tràn đầy hưng phấn.

Đem chặn, chiếu, màn rút ra, Sở Tiên chui vào trong chăn lấy điện thoại di động mở mạng xã hội ra, ấn vào tác phẩm của mình.

"Hơn 3 vạn lượt truy cập?" Sở Tiên thấy được lượng truy cập vào tác phẩm thì hơi sững sờ." Xem ra là leo lên top rồi!"

Sở Tiên cao hứng nghĩ đến, leo lên top, có thể thấy tác phẩm có rất nhiều người truy cập, chắc hẳn phải vậy cá vàng của hắn mới được nhiều người biết đến, hắn lập tức nhìn bình luận phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Người xem#8203;

"Cá vàng Gấu Trúc thật xinh đẹp, thật sự là quá khả ái, thật là muốn nuôi dưỡng một cái nha!"

"Thật sự quá đẹp, ta nhìn thấy đây là cá vàng xinh đẹp nhất, lớn lên thật giống Gấu trúc a!"

"Cá vàng rất đẹp, thế nhưng nhà bán hàng điên à, 2000 tiền 1 con, đây là làm bằng vàng?"

"Người lừa bịp mày, đảm bảo 10 khối tiền 1 con, người lại muốn 2000, người muốn tiền muốn điên rồi!"

"Xin hỏi, cá vàng như vậy hấp dẫn ngon, hay là thịt kho tàu ăn ngon hơn?"

"Nơi này chỉ có 5 khối tiền 1 con."

"Đây là cá vàng Gấu Trúc cực phẩm, 2000 khối tiền cũng không đắt lắm!"

"Hảo tiện nghi nha! Lão bản, cho ta 1 ngàn con!"

"Mới 2000 nh! Ta chuẩn bị mua cho mèo nhà ta mấy trăm con, coi như xong quá tiện nghi!"

"Ách!" Sở Tiên nhìn những bình luận thì cảm thấy cạn lời, đều là một ít du khách vào xem náo nhiệt. Hiểu việc không nhiều lắm, cho là nổi điên chứ hắn cũng không ít, rốt cục 2000 khối tiền 1 con cá vàng, rất nhiều người không tiếp thụ được, huống chi còn có đồ vật đào bảo thần kỳ tồn tại, cho dù cá của người có xinh đẹp hơn nữa, bọn họ cũng cho rằng giá trị chỉ 10 tiền.

Bất quá cũng có chút hiệu quả, Sở Tiên lập tức mở hộp thư của chính mình, phát hiện quả nhiên có thật nhiều người gửi tin nhắn cho mình.

"Aiii.. cái điện thoại rách nát này nha!" Sở Tiên ấn vào từng cái thông qua, điện thoại hơn 500 khối tiền, hắn phát hiện, chỉ cần về trang chủ, có người gửi tin nhắn cho mình liền không nhận được.

"Lão bản, cá vàng Gấu trúc ngài có thể hay không tiện nghi một chút bán cho ta, ta xuất một trăm, một trăm như thế nào?"

Sở Tiên vừa mới xem qua mười mấy tin nhắn, có một người gửi tin nhắn cho hắn, hắn đáng chất lắc đầu trả lời: "Một giá, không trả giá!"

Thông qua nói chuyện phiếm cùng Vương Lão Ngũ, hắn đối với vài cái cá vàng quý báu này coi như là cũng có lý giải cơ bản, trên thị trường cá vàng rất nhiều, nhưng giống quý báu cũng không có bao nhiêu, loại cá vàng này rất khó nuôi dưỡng, vô cùng thừa thớt, cho nên giá cả chênh lệch cũng gấp trăm lần thậm chí nghìn lần.

Cá vàng của hắn mặc dù là giống phổ thông, nhưng được Sở Tiên cải tạo qua, cá vàng cải tạo cùng cá vàng giống quý hoàn toàn không có khác nhau, thậm chí màu sắc tốt hơn và dễ nuôi hơn.

Bấm chặt màn hình điện thoại để hiện ra cái bảng, xóa bỏ tin nhắn, Sở Tiên không có chút do dự nào, đối với hắn loại người này không muốn nhiều lời, cần bán không muốn mua cá.

Nhìn các tin nhắn khác không có bất cứ động tĩnh gì, có chút thất vọng lắc đầu, bất quá ngẫm lại thì, 2000 khối tiền 1 con cá, giá cả không thấp, tại vì không có bảo đảm dưới tình huống bất kỳ thì ai cũng sẽ không ở trên mạng mua sắm.

Chơi điện thoại 1 hồi, Sở Tiên liền ngã đầu ngủ.

Trong ký túc xá nữ sinh trường đại học sư phạm của thành phố Hải Thanh, Ma Nữ vốn tên là Tiểu Hiểu, vừa mới xem sơ qua mấy ảnh và video giới thiệu cá của Sở Tiên, đang xem bình luận của người xem phía dưới, thấy được bình luận có chút khôi hài thì ha ha mà cười.

"Ồ! Hẳn thật sự bán cá trên mạng!" Tại thời điểm chính mình chú ý mấy cái video của hắn, đột nhiên chú ý một cái video được nhiều người xem.

Đối với nam sinh đứng phải lúc xế chiều hôm nay, vừa mới bắt đầu đối với hắn còn phi thường tò mò, cảm giác đối phương là 1 người vô cùng lợi hại, thế nhưng đi đến cửa hàng của hắn, thời điểm đối phương muốn chính mình giúp hắn quảng cáo cá thì có chút thất vọng rồi.

"Cái tên phạm phu tục tử này có thể bán cá gì được?" Tiểu Hiểu nhếch miệng, bấm vào video để xem.

"Đây là..." Lúc hắn thấy được con cá vàng Gấu Trúc mỹ lệ tinh xảo trong video thì trên mặt lộ ra thần sắc giật mình: "Cá vàng Gấu Trúc cực phẩm, nó thật xinh đẹp thật đáng yêu."

Tiểu Hiểu là người địa phương thành phố Hải Thanh, chính trong nhà cũng làm nghề biển, bản thân có ngư trường, từ nhỏ sống ở hoàn cảnh này nên năng đối với các loại cá hiểu rõ vô cùng, hiện tại trong ký túc xá, nàng cũng có nuôi mấy con cá vàng.

"Bính bính!" Tiểu Hiểu trực tiếp nhảy xuống giường, nhìn nhìn hồ cá nhỏ đặt bên trên bàn, bên trong hòn non bộ, thăm thực vật, bảy tám cá vàng bên trong bơi qua bơi lại, vô cùng xinh đẹp, bất quá nhìn nhìn cá vàng chính mình.

Lại nhìn một chút cá vàng Gấu trúc trong video, nàng cảm giác chính mình nuôi dưỡng tiểu cá vàng cùng cá trắm cỏ không có gì khác nhau.

"Ta nói Tiểu Hiểu, ngươi đang làm gì thế?" Hiểu Mạn nhìn thân nàng xích lõa, vênh bờ mông ghé vào trước bàn mà hỏi.

"Nhìn cá vàng." Tiểu Hiểu quệt miệng, quay người nhanh nhẹn leo lên giường Hiểu Mạn." Hiểu Mạn ta cho ngươi xem cái này!"

"Xem cái gì? Ngươi có thể mặc quần áo vào trước được không?" Hiểu Mạn nhìn nàng tiến vào chăn của mình, bất đắc dĩ nói.

"Hắc hắc! Đây có cái gì, ngươi có ta đều có, mà còn so với ngươi còn to hơn. Có muốn ta giúp chỗ đó của ngươi biến lớn một chút?" Tiểu Hiểu cười tặc tặc.

"Hảo được rồi! Thật sự là chịu không được ngươi, cho ta xem cái gì?" Hiểu Mạn che chờ thân thể của mình nhìn nàng.

"Cái này ngươi xem một chút!" Tiểu Hiểu không nói đùa nữa, đưa điện thoại di động tới trước người nàng: "Nhìn xem, là video cá của thanh niên xế chiều hôm nay muốn ta quảng cáo giúp hắn."

"Oa! Cá vàng thật xinh đẹp nha, thật đáng yêu! Tiểu Hiểu, so với cá vàng của ngươi đẹp mắt hơn nhiều." Hiểu Mạn tò mò nhìn sang, lập tức trừng mắt hoảng sợ nói.

Tiểu Hiểu nghe được liền vênh miệng lên, nhưng lại không thể không thừa nhận.

"Không nghĩ tới hắn lại bán cá vàng hi hữu như vậy, sớm biết chiều liền mua mấy con."

"Bất quá rất đắt đấy, vậy mà bán 2000 khối tiền 1 con!" Hiểu Mạn nhìn nhìn văn tự phía dưới, cau mày nói.

"Đắt? Một chút cũng không đắt, ngươi nhìn mấy con cá vàng của ta xem, mỗi một con đều mấy trăm khối tiền, cá vàng Gấu Trúc này của hắn thuộc về cá vàng quý báu thừa thớt, 2000 khối tiền xem như là tiện nghi rồi!" Tiểu Hiểu giải thích.

"Thỏ hào Thế Giới, thật sự ta không hiểu!" Hiểu Mạn thè lưỡi kinh ngạc nói.

"Xế chiều mai không có tiết học, chúng ta đi đến tiệm hắn nhìn xem, nhìn xem có mấy cá vàng như trong video không, nếu có đem về vài con." Tiểu Hiểu hưng phấn đề nghị.

"Đem về." Hiểu Mạn không hiểu lời nàng: "Ngươi làm thế nào đem về?"

"Này còn không đơn giản, đến lúc đó Hiểu Mạn ngươi sử dụng nhan sắc bản thân, hơi hơi câu dẫn một chút, tên kia liền ngoan ngoãn đưa mấy con cá vàng cho ngươi, ha ha!" Tiểu Hiểu hai mắt chớp chớp, đùa giỡn nói.

"Tiểu Hiểu, ngươi nói gì, ta xem ngươi ngứa da rồi!"

"A! Không muốn bóp ngực ta, ngươi nhất định ghen ghét không có to bằng ta."

.....

Sở Tiên cũng không biết mình đã bị mỹ nữ tính kế, rời giường rồi thu thập một chút, nhìn những con cá vàng phổ thông trong hồ cá bên cạnh rồi nhàu mày.

"Được rồi, hôm nay liền triệt để cải tạo một chút vậy!" Sở Tiên cắn răng.

Tiệm của hắn vô cùng phổ thông, vô luận là hồ cá hay là tiểu cá vàng, nhưng hiện tại đã chuẩn bị bán cá vàng giá cao, như vậy hoàn cảnh nơi đây cũng có chút không phù hợp, việc đầu tiên là bỏ mấy cái hồ cá này.

Nghĩ là làm liền, Sở Tiên ăn xong bữa sáng, cưỡi xe lần nữa hướng phía thị trường cá chạy đến.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Khách hàng đầu tiên#8203;

Đi đến khu vực bán dụng cụ cá, Sở Tiên đi đến một cửa hàng buôn bán hồ cá, kỳ thật hồ cá khác nhau không phải quá lớn, chủ yếu chính là ở chỗ thiết kế hồ cá.

Hồ cá buôn bán của Sở Tiên chính là làm từ thủy tinh tử (tím), giá cả không đắt, lần mua sắm này hắn có ý định mua một ít hồ cá thiết kế tốt, hòn non bộ nhỏ và cây xanh, thậm chí là phong cảnh giả bên trong hồ.

Loại hồ cá nhỏ này tốt hơn một chút nhưng giá đều là hơn 100 khối tiền 1 cái, Sở Tiên lựa chọn 20 cái hồ cá nhỏ, tổng cộng hao tốn hơn 3 nghìn khối tiền.

Tiếp tục Sở Tiên lại đi mua một chút thức ăn tốt cho cá, tìm người đưa đồ vật đến trong tiệm, lại mua thêm một ít giấy dán tường màu xanh da trời.

Bận rộn một mực chuẩn bị tốt đến 2 giờ chiều, mà giờ khắc này, cửa hàng của hắn có thể nói là đại thay đổi.

Bốn phía là wallpaper (giấy dán tường) màu xanh da trời, bên trong đủ loại sinh vật đáy biển tinh mỹ, vô cùng xinh đẹp, 20 cái hồ cá nhỏ được bày đặt ngay ngắn trật tự trong cửa hàng, từng hồ cá nhỏ đều có năm sáu con tiểu cá vàng tinh mỹ, toàn bộ cửa hàng rực rỡ hẳn lên, tràn ngập hương vị tự nhiên.

"Chắc chắn! Tiêu tiền thật đáng giá". Sở Tiên tâm tình thoải mái nhìn xung quanh, lấy điện thoại di động ra quay hình lại.

"Đây là cửa hàng của ta ở thành phố cổ Hải Thanh, bán ra cá vàng cực phẩm quý báu, mọi người nhìn xem Haaa.....!" Sở Tiên một bên nói một bên quay hình toàn bộ cửa hàng, lập tức đi đến bên cạnh hồ cá, đối với hai mươi cái hồ cá nhỏ này từng cái một toàn bộ quay lại, trong đó cá vàng tinh mỹ ở bên trong bơi qua bơi lại vô cùng xinh đẹp!

Mở trang mạng xã hội lên, đem video upload lên đó, tại phần giới thiệu viết: "Người có kiến thức về cá vàng có ý mua thêm có thể nhắn tin, 2100 khối tiền một con, không trả giá, nếu đang ở tại thành phố Hải Thanh thì khách hàng có thể tới trong tiệm tự mình nhìn xem, hoan nghênh mọi người!"

Vừa đăng xong, Sở Tiên mở ra tin nhắn, thấy có người nhắn tin lại cho mình, lập tức kích vào tin nhắn đó.

"Lão bản, có ở đây không? Người chỗ đó chỉ có một giống cá vàng Gấu Trúc thôi à? Còn có cái khác không? Còn có thì chụp hình, quay video cho ta nhìn xem!"

Người này là người thứ nhất gửi tin đến, Sở Tiên vỗ vỗ đầu mình, đã quên lúc chính mình gửi hình ảnh lên bằng vòng hữu (như facebook chỉ up cho bạn bè xem) chỉ gửi lên chút hình ảnh cá vàng.

Lập tức đi đến trước các hồ cá kiểm từng con từng con cá vàng giống khác nhau chụp hình lại.

Tổng cộng tám giống cá bất đồng, Sở Tiên nhất nhất chụp hình lại toàn bộ, lập tức lại vỗ mấy con cá cảnh bên trong mấy cái hồ cá, lại mở trang mạng xã hội lên upload các hình ảnh lên bằng vòng hữu.

"Hãy nhìn xem đi mọi người!" Sở Tiên upload hình ảnh xong hết, lập tức có mấy thông báo cho hắn.

Lập tức, Sở Tiên lại nhìn một chút tin nhắn từ những người đã thêm bạn hắn trên mạng, có người hỏi cá vàng của người từ nơi nào lấy được? Cũng có người hỏi có thể hay không để cho hắn làm đại lý bán cá, toàn bộ những người này để cho Sở Tiên cho vào sổ đen sau đó xóa kết bạn.

"Ồ! Một tin nhắn có ý tứ muốn mua!" Sở Tiên thấy được tin nhắn cuối cùng, trên mặt rốt cục lộ vẻ mỉm cười.

Tin nhắn này là sáng sớm hôm nay gửi tới, phía trên nói hắn ở khoảng cách không xa tiệm, hắn muốn mua cá vàng có thể hay không đi tới tiệm nhìn xem cá? Sở Tiên lập tức đem địa chỉ tiệm cá của mình gửi cho hắn, sau đó trả lời: "Có thể, mỗi ngày sáng sớm tám giờ mở cửa, mười giờ tối đóng cửa, tùy thời hoan nghênh."

"Nhanh như vậy đã có người nhắn lại cho mình sao?" Sở Tiên nhìn nhìn tin nhắn bằng hữu lại sáng lên, lập tức nhấn vào.

"Cái gì? Sở Tiên người vậy mà làm thương nghiệp nhỏ, con cá này thật sự là xinh đẹp, bắt quá 2000 khối tiền một con, người định lừa người ta à?"

"Sở Tiên, người như vậy thật sự không được tí nào? Đa số đều là bằng hữu, vì bù đắp tâm linh bị thương của chúng ta. Người đưa cho mỗi người chúng ta một cái hồ cá cùng mấy con cá vàng a!"

"Như thế nào Sở Tiên? Vẫn còn bán cá vàng sao? Sinh ý không tốt thì đi tìm công việc khác đi a, không muốn làm bảo vệ ở trường học, của người cuối cùng cũng là của người, không phải của người cũng không cường cầu được."

Tổng cộng có 3 tin nhắn gửi tới, Sở Tiên thấy được lời nhắn về sau liền lắc đầu, nhất là tin nhắn cuối cùng, hiển nhiên có ám chỉ.

Lại nói tiếp, bốn năm đại học, bạn thân cùng hán cũng không có mấy người, cũng không phải nhân phẩm hán có vấn đề, chỉ là từ khi cùng Tiểu Đình nói lời yêu thương về sau hai người tình tế ở cùng một chỗ, những người đồng học khác trong lớp đối với hán ghen ghét.

Nguyên nhân trọng yếu tiếp theo chính là trong lớp chỉ có tổng cộng 7 tên nam sinh!

Sở Tiên cũng không để ý đến bọn họ, nhưng mà lúc này, ngoài ý hán muốn đó là cái đám trong lớp có người theo dõi hán.

Trong lớp hán vẫn luôn che giấu, gần như là không có ở bên trong tán gẫu nhiều, có người theo dõi mình làm hán có chút tò mò, chọn tiến vào.

"Sở Tiên! Người hôm nay tại vòng bằng hữu đăng lên hình ảnh cá vàng là người bán sao? Ta nghĩ mua mấy con có thể hay không tiện nghi ta một ít?"

Đây là tin nhắn từ một nữ sinh trong lớp, Sở Tiên lơ mơ còn nhớ rõ người nữ sinh này lớn lên cũng không tệ lắm, lập tức trả lời: "Có thể nha! Mua mấy con?"

"Đồng học với nhau còn nói tiền? Sở Tiên người nên đưa cho Tổng đại mỹ nữ mấy con đi!"

"Đúng nha đúng nha! Mỗi người chúng ta một con.. a ha ha!"

Tin nhắn hán vừa gửi xong, trong lớp một nam sinh cùng một nữ sinh ở phía dưới nói, Sở Tiên thấy được liền cười cười, không để ý đến.

"Một hồ cá của người có năm sáu con, nếu như ta mua cả một hồ cá vàng, thì cần bao nhiêu tiền hả?" Người nữ sinh kia tiếp tục hỏi.

Sở Tiên suy nghĩ, trả lời: "Sáu con tiểu cá vàng liền một vạn a!"

Trực tiếp giảm đi 2 nghìn tiền cùng một cái hồ cá, hán cảm giác mình đã vô cùng tốt với bạn bè.

"Cái gì? Sở Tiên người tại sao ko đi ăn cướp luôn đi? Một cái hồ cá nhỏ này liền muốn một vạn?"

"Ômg, quả thực là không gặp người quen không hạ thủ nha! Tôi đa 200 khối tiền liền có thể mua được!"

"Bốn năm học cùng nhau mà người như vậy? Sở Tiên người có não không a?"

Trong chớp mắt, phía dưới bảy tám phản hồi hiện ra, Sở Tiên thấy được lời của bọn hán sắc mặt có chút biến thành màu đen, không để ý đến, hán chờ đợi người nữ đồng học kia trả lời.

"Quá mắc, ta còn tưởng rằng năm sáu trăm khối tiền liền có thể mua được, quý báu như vậy mua không nổi!" Người nữ đồng học kia rất nhanh trả lời, phía sau vẫn tự còn thêm 1 cái biểu tình bĩu môi.

"Năm sáu trăm? Tổng đại mỹ nữ, năm sáu trăm có thể mua năm cái như vậy rồi, thật sự là quá xấu xa, vậy mà làm thịt đồng học với nhau?"

"Đúng nha! Chẳng lẽ đồng học tốt nghiệp xong về sau tình hữu nghị liền thay đổi sao?"

Sở Tiên thấy được đám tin nhắn đó đột nhiên cảm thấy buồn cười, lạnh lùng nhìn nhìn.

"Xin chào! Người là lão bản của tiệm này sao?"

Đột nhiên lúc này một thanh niên có chút mập mập đi đến, đối với hán hỏi.

Sở Tiên sững sờ, ngẩng đầu, vội vàng trả lời: "Xin chào, ta là lão bản của nơi này!"

Người thanh niên mập mập kia đánh giá cửa hàng một chút, hỏi: "Người là người bán ra cá vàng Gấu Trúc trên mạng xã hội, vị lão bản kia a?"

"Không sai, người là tại trên mạng thấy? Hoan nghênh hoan nghênh! Đến người có thể tùy ý nhìn xem, chỗ này của ta không chỉ có cá vàng Gấu Trúc, còn có vương miện đồ trần châu, Thập Nhị Hồng, Đan Phượng, đầu Sư Tử Đỏ, bướm bướm vĩ... Toàn bộ đều là cá vàng cực phẩm "Sở Tiên nhiệt tình hướng phía hán làm một cái tư thế xin mời, trên mặt lộ ra nụ cười.

Vị khách hàng đầu tiên tới cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Sinh ý khác#8203;

Thanh niên mập mạp mỉm cười gật đầu, lập tức đi vào trong tiệm, lúc hắn thấy được những con cá bên trong hai mươi hồ cá được bày đặt tại xung quanh thì ngẩn cả người, lập tức đi tới bên cạnh Sở Tiên.

Sở Tiên thấy được thần sắc của hắn, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười ở một bên giới thiệu, nói: "Toàn bộ đều là cá vàng quý báu cực phẩm, nếu như đại ca có kiến thức về cá vàng thì chắc có thể phân biệt ra sự khác biệt giữa cá vàng quý báu và cá vàng phổ thông."

"Không tệ không tệ, toàn bộ đều là cá vàng cực phẩm, vô cùng hi hữu!" Thanh niên nhìn từng con một tiểu cá vàng bơi trong hồ cá, mặt mũi tràn đầy thần phục nói.

Với tư cách là một kẻ yêu thích cá vàng, hắn gặp qua rất nhiều tiểu cá vàng tinh mỹ, lúc ở bên trong hồ cá cũng là xinh đẹp dị thường, nhưng loại cá này, xinh đẹp một phần là bản thân cá xinh đẹp sẵn, còn có một cái nhân tố lớn nhất chính là ánh đèn.

Rất nhiều lão bán bán cá cũng sẽ sử dụng những ánh đèn màu sắc khác nhau bên trong hồ cá, lúc ánh đèn chiếu rọi xuống con cá sẽ làm cá càng xa hoa.

Nhưng cá vàng trước mặt hắn này lại không cần bất kỳ ánh đèn chiếu xuống, vẫn làm cho người ta có một loại cảm giác chiếu lấp lánh, cá vàng cực phẩm loại này, chỉ có tại chỗ nuôi dưỡng có điều kiện vô cùng tốt mới có thể gặp được.

"Chất lượng cá tuyệt đối không có bất kỳ bất bẻ, đại ca người thích thì có thể mua mấy con." Sở Tiên nghe được lời của hắn, vẻ mặt tươi cười nói.

Thật trên mặt thanh niên co rút lại lần lượt đem hai mươi hồ cá nhìn một lần, lập tức khẽ cắn môi nói: "Lão bản! Nếu như ta muốn mua toàn bộ số cá trong một hồ cá, người có thể cho ta tiện nghi một chút."

Sở Tiên nghe được lời của hắn trầm mặc một hồi, thanh niên có chút khẩn trương mà nhìn hắn, bên trong một hồ cá ít nhất có sáu con cá vàng, cũng chính là một vạn hai ngàn khối tiền, đối với hắn mà nói cũng có chút đắt đỏ, nhưng không mua đối với một kẻ yêu thích cá vàng mà nói trong nội tâm không thoải mái vô cùng, mua ít đi lại tiếc nuối, năm sáu con là đủ!

"Đại ca! Người là khách hàng của đệ, ta liền bán cho ca sáu con giá cả một vạn, mặt khác tặng ca một cái hồ cá." Sở Tiên đối với hắn nói.

"Hảo, ta mua!" Thanh niên khẽ cắn môi vùng tay lên.

Trong mắt Sở Tiên hiện lên thần sắc hưng phấn: "Hảo, những con cá vàng này người có thể tùy tiện lựa chọn sáu con, hi vọng đại ca có thể giới thiệu tiểu điểm của đệ cho bạn của ca."

"Không có vấn đề, cá vàng của người giá cả tuy mắc tiền một tí, nhưng xác thực đều là cực phẩm." Thanh niên gật gật đầu: "Ta chuyển khoản tiền được không?"

"Đương nhiên không có vấn đề!" Sở Tiên lập tức gật gật đầu, thu được một vạn khối tiền chuyển khoản về sau, Sở Tiên lập tức giúp hắn chọn lựa sáu con cá vàng, đưa tặng thêm một cái hồ cá.

"A!" Nhìn nhìn khách hàng đầu tiên đi ra khỏi tiệm, Sở Tiên nhìn không được nắm tay lại, hưng phấn mà hô một cái, cuộc làm ăn đầu tiên của một người khách liền buôn bán lời một vạn khối tiền, đây là hắn trước kia chưa từng nghĩ tới.

"Xem ra tuyên truyền tại trên internet vẫn phi thường hữu dụng." Sở Tiên đề nén xuống hưng phấn trong lòng trầm tư nói, lập tức lấy điện thoại di động ra lại up lên hình ảnh con cá vàng Thập Nhị Hồng lên trên mạng xã hội, lại còn đem hình ảnh chuyển khoản tiền vừa rồi do chính mình bán ra cá vàng lên mạng xã hội, tuy đây chỉ là con đường điển hình cho thương nghiệp nhỏ, nhưng hắn cảm giác bây giờ mình chỉ có thể dùng cách này.

"Cũng up lên tại bảng hữu vòng luôn a!" Khóe miệng Sở Tiên hơi hơi nhếch lên, lập tức đem hình ảnh chuyển khoản một vạn khối tiền up lên bảng hữu vòng rồi viết lên: "Hắc hắc! Có mắc quá hay không? Ha ha ha!"

Upload lên bảng hữu vòng xong, Sở Tiên nhấn vào bảng hữu vòng, hắn muốn nhìn xem những cái đồng học thân ái kia của chính mình mới vừa rồi là như thế nào bản thiêu(chữ) chính mình.

"Clg? Vậy mà kéo đến vấn đề mình không xứng với Tiểu Đình lên!" Sở Tiên nhìn nội dung nói chuyện phiếm của bọn nó, sắc mặt có chút biến thành đen, nhất là vài người nam sinh trong lớp, chính là không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh!

"Chà mẹ nó! Ca lợi hại của ta, các người nhìn xem Sở Tiên vừa upload lên hình ảnh kia, một vạn khối tiền chuyển khoản ngân hàng cho Sở Tiên, chẳng lẽ người mới vừa rồi không có nói chuyện chính là đang làm cái này?"

"Không có chút dấu vết Photoshop nào."

"Thật sự không ngờ được, Sở Tiên người giỏi thật, tiểu đệ hi vọng đại ca chiếu cố a!"(chỗ này đang khen tài photoshop của Sở Tiên ấy, không phải nói

Sở Tiên giới thiệu tiền nhé.)

Lúc này, một người đồng học vừa bình luận bên dưới bài viết hình ảnh chuyển khoản của Sở Tiên, phía dưới lập tức lại xuất hiện thêm mấy cái bình luận khác.

Sở Tiên nhìn nhìn ngôn ngữ có chút châm chọc của bọn họ lần này chẳng những không có cảm thấy phẫn nộ.

Ngược lại có chút buồn cười, tâm tính có chút bất tri bất giác phát sinh biến hóa rất lớn.

Mặc dù có rất nhiều đồng học châm chọc hần, nhưng vẫn là có một chút đồng học không tệ giúp hần nói chuyện, cũng có một ít có thể nói là đồng học, cho nên hần cũng không có trả lời, thối lui ra khỏi bảng hữu vòng, quan sát những tin nhắn của những người trên mạng xã hội nhắn lại.

Trên mạng xã hội cái dạng gì du khách đều có, không thiếu hột bình xịt, nhưng là không thiếu hột người thạo việc(hiểu biết), hình ảnh và video cá vàng Sở Tiên up lên mạng đưa tới rất nhiều du khách thảo luận.

Người muốn kết bạn với hần tăng lên mấy cái, thế nhưng chân tâm muốn mua cá vàng ngược lại là một cá cũng không có, rốt cuộc 2000 khối tiền một con cá vàng, năm con liền hơn vạn có thể nói là rất mắc.

"Thanh Thanh! Đến đây, chúng ta mua mấy con cá vàng đặt ở ký túc xá đi a!" Bên ngoài điểm bốn người nữ sinh lưu riu lấy phi thường dễ nghe, một người nữ sinh thanh tú chỉ vào cửa hàng Sở Tiên nói.

"Cá vàng nha? Tốt lắm! Bất quá ta muốn mua cái con rùa đen nhỏ, con rùa đen nhỏ khả ái hơn nhiều a!" Một muội tử manh nha trong đó gật gật đầu.

Bốn người nữ sinh vừa nói vừa đi tới trong tiệm, Sở Tiên nhìn nhìn bốn người các nàng, khách khí hô: "Hoan nghênh quang lâm, các mỹ nữ tùy tiện nhìn."

"Ừ, hảo hảo bản, nơi này của các người có con rùa đen nhỏ hay không hả?" Muội tử manh nha trừng con mắt lớn nhìn nhìn hần, mong đợi hỏi.

Sở Tiên lắc đầu: "Nơi đây đều là cá vàng cực phẩm, các người nhìn xem một chút đi!"

"A, người như thế nào mà không bán một ít con rùa đen nhỏ vậy, con rùa đen nhỏ khả ái hơn nhiều!" Muội tử manh nha vênh lên quệt miệng làm Sở Tiên cảm giác vậy rất tốt, cười không có trả lời.

Lúc này mấy vị muội tử khác cũng đi đến, nhìn nhìn các hồ cá được bày đặt tinh mỹ oa một cái, lập tức đi tới: "Hồ cá thật xinh đẹp nha! Bên trong hồ cá vậy mà còn có một cái tiểu nhân đang câu cá(tượng), thật sự rất thú vị!"

"Những con cá vàng này thật xinh đẹp nha! Thật là quá đáng yêu!"

Các người nhìn xem con này này, giống y hệt Gấu Trúc nha, quá khả ái, thật là đáng yêu, ta muốn mua con này, ta muốn mua!"

"Cái này nhìn cũng tốt, người xem một chút xung quanh miệng của nó cùng con mắt vậy mà lại là màu đỏ, cái đuôi như tơ lụa làm nó thật giống Mỹ Nhân Ngư a!"

"Oa oa oa, thật sự là rất xinh đẹp, ta đều muốn, biết phải làm sao bây giờ?"

Mấy cái muội tử trong nháy mắt bị cá vàng mỹ lệ hấp dẫn, từng cái một cúi đầu thân người cong lại, đương nhiên miệng cũng liền nhếch lên... Mặt mũi tràn đầy hưng phấn mà ghé vào hồ cá, hưng phấn mà chỉ trỏ.

"Ta muốn mua con này, còn có con này, ô ô, so với con rùa đen nhỏ còn muốn khả ái hơn nhiều!" Cái muội tử manh nha kia liên tục chỉ năm sáu con cá vàng hưng phấn nói.

"Lão bản, những con cá vàng này của người bao nhiêu tiền một con vậy?" Một muội tử có dáng người tương đối cao trong đám đối với Sở Tiên bên cạnh hỏi.

"Trên mặt hồ cá có viết giá cả đó!" Sở Tiên chỉ chỉ, nói với các nàng.

Mấy cái muội tử cúi đầu xuống, tò mò hướng phía trên hồ cá có một cái mảnh giấy dán tại đó nhìn lại.

"Cá vàng của bốn điểm mỗi con 2000 khối tiền, không trả giá, mua năm con trở lên sẽ tặng một cái hồ cá."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Quảng cáo#8203;

"2000 khối tiền 1 con?"

"Phía trên này ghi chính là 2000 sao?"

Mấy cái muội tử vừa nhìn mặt con số, phát ra từng tiếng kinh hô, mặt mũi tràn đầy bất khả tư nghị nhìn về phía Sở Tiên.

"Lão bản! Ngươi có viết sai hay không? 1 con cá 2000? Không phải 1 hồ cá 2000?"

"Không có viết sai, 1 con 2000!" Sở Tiên cười cười:"Toàn bộ đều là cá vàng cực phẩm quý báu, vô cùng hi hữu!"

"Anh đẹp trai, 2000 nha, cứ như vậy 1 con liền 2000, làm bằng vàng hả?" Một người nữ sinh bất mãn nhìn hấn.

"Không có làm, vừa mới không lâu bán được 6 con." Sở Tiên cười cười nói với các nàng.

"Này...." mấy cái muội tử nhìn lẫn nhau thoáng qua, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười khổ: "Cá vàng nơi này của ngươi bán cũng mắc quá a? Nào có mắc như vậy? Không thể tiện nghi một chút sao?"

"Ha ha!" Sở Tiên hướng phía các nàng cười cười không nói gì!

"Aiii!" Mấy muội tử thấy được nét mặt của hấn liền biết không thể nào, hơn nữa cho dù tiện nghi cũng không có khả năng tiện nghi đến hơn 10 khối tiền.

"Quá mắc, mua không nổi, ta muốn chụp mấy tấm hình." Muội tử manh nha uể oải nghiêm mặt, lấy điện thoại đi động hướng phía từng cái hồ cá quay chụp, các muội tử khác thấy được cũng lấy điện thoại đi động ra.

"Ta muốn đăng cái này lên mạng xã hội cho các bằng hữu xem, để cho bằng hữu nhìn xem cá vàng đắt đỏ là như thế nào?"

"Ta cũng đăng lên tại vòng bằng hữu, sẽ nói nếu ai mua cho ta một ít hồ cá vàng ta liền nguyện ý làm bạn gái hấn, ha ha! Ta không sẽ nói giá cả cho bọn họ biết."

"Thanh Thanh! Ngươi muốn lừa người như vậy, để cho mấy nam sinh theo đuổi ngươi thấy được, chẳng phải là muốn tỏ huyết?"

"Hừ! Muốn theo đuổi lão nương, không lấy ra hành động chân thực làm sao có thể đả động ta!"

Mấy nữ sinh lú lú nói qua, đứng ở 1 bên trên mặt Sở Tiên lộ ra một tia hắc tuyến, lặng yên vì những tên nam sinh kia mặc niệm.

"Lão bản! Ta có thể hay không ôm cái hồ cá này để chụp ảnh?" Người muội tử cao gầy kia có chút xin lỗi hướng hấn hỏi.

"Có thể, đừng để rơi xuống là được!" Sở Tiên gật gật đầu.

"Hi hi!" Người muội tử kia cao hứng gật đầu: "Yên tâm đi lão bản, tuyệt đối sẽ không rơi xuống, bằng không thì bán ta cũng không bồi thường nổi, đến đây nào, mấy người các ngươi chụp cho ta mấy tấm ảnh nào!"

"Tô Nhã! Ngươi bồi thường không nổi có thể bồi bồi lão bản nha, nói không chừng lão bản sẽ không để cho ngươi bồi thường đâu này."

"Nha đầu chết tiệt kia, nhanh chóng lại giúp ta, mệ chết ta, nhanh lên!"

Nhìn nhìn các nàng oanh oanh yến yến chụp ảnh đăng lên trên vòng bằng hữu, ở một bên Sở Tiên nhìn nhìn cười cười.

Bốn cái muội tử ồn ào trong chốc lát liền rời đi, sinh ý không có làm thành, Sở Tiên cũng không có để ý, tiếp tục chơi điện thoại, một lúc sau liên tiếp có vài khách nhân vào trong tiệm, nhưng lúc bọn họ nhìn mặt giá cả liền chùn bước.

Bất quá rất nhiều khách hàng vào xem đều chụp mấy tấm hình, nhất là chụp tờ giấy ghi giá cả trên hồ cá.

Được rất nhiều người giới thiệu cho bằng hữu trên mạng xã hội, tiêu điểm của Sở Tiên cũng được mọi người biết đến.

"Hoan nghênh quang lâm, mời đi vào tùy tiện nhìn xem!" Sở Tiên cảm giác có người đi vào, ngẩng đầu nhìn lướt qua, liền tiếp tục đọc tri thức về cá kiểng.

"Chắc chắc chắc! Mới một ngày không gặp vậy mà toàn bộ cửa hàng đều thay đổi."

Một âm thanh có chút quen thuộc truyền đến làm Sở Tiên hơi sửng sốt, ngẩng đầu thấy được dĩ nhiên đó là Ma Nữ hôm qua, trên mặt lộ ra nụ cười nồng đậm: "Hoan nghênh mỹ nữ quang lâm, đến ngồi một chút, có muốn uống chút nước hay không?"

"Ách!" Tiểu Hiểu nhìn bộ dáng có chút ân cần của hấn không nói nên lời: "Không cần, hôm nay để ta xem cá vàng của ngươi một chút"

"Ha ha! Vậy người cứ đến xem, tất cả cá vàng đều ở nơi này, để ta giới thiệu cho ngươi." Sở Tiên nhiệt tình đi đến trước mặt các nàng nói, cũng không

phải có ý nghĩ đối với nàng, mà là hấn còn băn khoăn sự nổi tiếng của mỹ nữ trước mắt, nếu để cho nàng trên internet quảng cáo cho tiệm của mình, tin tưởng sẽ đưa tới càng nhiều khách nhân.

"Không cần, ta cũng nuôi dưỡng qua cá vàng, đối với cá vàng Gấu Trúc, cá vàng Phượng Vĩ, Thập Nhị Hồng... Cũng rõ ràng, mà ngươi còn đang bận việc à!" Nhìn nhìn thái độ nhiệt tình quá mức của Sở Tiên, Tiểu Hiểu có chút cảnh giác nhìn hấn, nói.

"Ách được rồi, ngươi tùy tiện nhìn, thích con nào thì ngươi nói với ta, ta sẽ tiện nghi một chút cho ngươi!" Sở Tiên vừa cười vừa nói, trước đem quan hệ đánh tốt rồi nói sau.

Tiểu Hiểu có chút đắc ý cười cười: "Tốt lắm! ta xem trước một chút."

Tiểu Hiểu cùng Hiểu Mạn hai người đi đến trước hồ cá, hơi hơi trừng mắt nhìn cá vàng mỹ lệ bên trong.

"Tiểu Hiểu! Thật sự so với cá ngươi nuôi dưỡng đẹp hơn nhiều à!"

Tiểu Hiểu tức giận trừng mắt nàng một cái: "Ngươi không nói ta cũng biết!" Nói xong, mặt mũi tràn đầy yêu thích đánh giá tiểu cá vàng bên trong hồ cá.

"Tiểu Hiểu, ngươi thật sự muốn mua sao? Rất đắt nha?" Một lát sau, Hiểu Mạn đối với nàng hỏi.

"Mua? Tại sao phải mua?" Tiểu Hiểu cười xảo trá, đứng người lên nhìn Sở Tiên: "Anh đẹp trai, chút cá vàng này của ngươi đưa ta một ít như thế nào?"

"Đưa ngươi một ít?" Sở Tiên ngẩn người, then thùng nhìn nàng: "Mỹ nữ! Ngươi cũng thấy đấy, chút cá vàng của ta 2000 khối tiền 1 con, một chút cá vàng này cũng gần vạn đấy..."

"Vậy được rồi, nếu như không cho, ta cũng sẽ không tiếp tục nữa!" Tiểu Hiểu thất vọng lắc đầu: "Hiểu Mạn! Chúng ta đi thôi, những con cá vàng này quá mắc, mua không nổi à!"

"Ừ, quá mắc, mua không nổi à!" Hiểu Mạn vô cùng quen thuộc nàng, biết nàng đang có chủ ý quỷ quái nào đó, nên vô cùng phối hợp, gật gật đầu.

"Ách!" Sở Tiên nhìn các nàng muốn ly khai hơi sững sờ, vội vàng giơ tay lên nói: "Cái kia, mỹ nữ ngươi nếu muốn ta có thể đưa cho ngươi một con!"

Hiểu Mạn nghe được lời hấn hơi sững sờ, có chút kinh ngạc, nhỏ giọng nói với Tiểu Hiểu: "Tiểu Hiểu, có lẽ nào hấn đã thích ngươi rồi à, muốn lấy lòng ngươi?"

"Cũng có khả năng!" Tiểu Hiểu hướng hấn chớp chớp hai mắt, đối với mị lực của mình biểu thị phi thường vừa lòng.

"Bất quá, ta muốn ngươi giúp ta tại trên mạng quảng cáo!" Lúc này, thanh âm Sở Tiên lần nữa truyền đến.

Sắc mặt của Tiểu Hiểu tối sầm, tức giận nói: "Ngươi nghĩ một con cá có thể để ta quảng cáo cho ngươi, đừng suy nghĩ dễ dàng như vậy!"

"Ách!" Sở Tiên không lời nhìn nàng: "Vậy ngươi nói đi, bao nhiêu con cá ngươi mới nguyện ý giúp ta quảng cáo?"

Tiểu Hiểu khoé miệng nhin không được giật giật, hèn gì hấn thấy mình đi vào liên nhiệt tình như vậy nguyên lai là vì để mình giúp hấn quảng cáo.

"Năm con, cho ta năm con ta liền quảng cáo cho ngươi." Tiểu Hiểu có chút công phu từ ngoạm nói.

"Năm con!" Sở Tiên trầm mặc một hồi, lập tức gật đầu: "Hảo! Năm con liền năm con, thế nhưng ta hi vọng ngươi có thể mở stream để giới thiệu cá vàng của ta một chút."

Tiểu Hiểu nghe được hấn đồng ý hơi sững sờ, kinh ngạc nhìn hấn một chút, gật đầu vừa cười vừa nói: "Được, đây chính là ngươi nói à, năm con cá vàng, ngươi cũng không được đổi ý nha!"

"Tuyệt không đổi ý, chỉ cần ngươi bây giờ quảng cáo cho ta, ta lập tức sẽ đưa ngươi năm con cá!" Sở Tiên gật gật đầu, số tiền để làm ra những con cá vàng này đối với hấn mà nói gần như không tốn bao nhiêu, đưa năm con cá liền có thể có được rất nhiều người biết đến, chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu!

"Hừ hừ, hảo!" Tiểu Hiểu khoé miệng hơi hơi nhếch lên, lập tức lấy điện thoại di động ra: "Ta sẽ mở stream trên mạng xã hội, giúp ngươi quảng cáo tiệm!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cửa hàng Tiểu Hỏa#8203;

Sở Tiên hướng về phía nàng gật gật đầu: "Ngươi đợi một lát nữa tự mình mở stream trên mạng xã hội, sau đó giới thiệu tiệm của ta một chút, nhân tiện giúp ta quảng cáo luôn tài khoản trên mạng xã hội của ta!"

Tiểu Hỏa nghe được lời của hắn khóe miệng có chút co rút, bất mãn nói: "Ngươi thật sự là biết tận dụng cơ hội này, hừ, xem ra cá của ngươi không phải dễ dàng lấy được!"

Sở Tiên cười cười: "Giúp người giúp đến cùng, về sau ngươi tới mua cá ta sẽ giảm giá cho ngươi!"

Sắc mặt Tiểu Hỏa tối sầm, hít một hơi thật sâu: "Hào! Coi như ngươi lợi hại, bây giờ ta liền mở stream trực tiếp, ngươi dùng tài khoản của ngươi tiến nhập kênh stream của ta, ta sẽ giới thiệu tiểu điểm của ngươi cho người xem trên kênh thấy, ngươi chú ý một chút."

"Hào hảo, cảm ơn!" Sở Tiên cười tủm tủm gật gật đầu, lập tức lấy ra điện thoại.

Tiểu Hỏa mở stream trực tiếp lên, hơn hai trăm vạn người theo dõi, hơn nữa còn là một Đại mỹ nữ, rất nhanh kênh stream của nàng đã có số lượng khách xem lên tới hơn năm ngàn.

"Hoan nghênh mọi người đang xem stream trực tiếp của Tiểu Hỏa ta!" Tiểu Hỏa vô cùng hoạt bát hướng phía các người xem hoan nghênh, ở một bên Sở Tiên thấy bộ dáng khả ái của nàng thì làm hắn hơi sững sờ.

"Mọi người đoán xem ta đang ở nơi nào? Một tiểu điểm cá vàng vô cùng rộng lớn, ta cho các ngươi nhìn xem Haaaa..." Tiểu Hỏa từ từ đem chủ đề dẫn tới phía trên cá vàng, lập tức đem Camera nhắm ngay từng con từng con cá vàng bên trong hồ cá.

Nhưng mà một màn làm Sở Tiên kinh ngạc xuất hiện, Tiểu Hỏa như hóa thân thành một người chuyên gia cá kiểng, mặt mũi tràn đầy(rất) nghiêm túc hướng phía các người xem giảng giải, từ giống, màu sắc, giá trị... Một loạt đồ vật, liền ngay cả Sở Tiên nghe được cũng sững sờ.

"WOW! Năm con cá này thật có giá trị!" Sở Tiên nhìn nhìn nhân số quan sát trực tiếp đã đạt tới hơn bảy ngàn người, lộ ra thần sắc hài lòng, nhất là đối với nàng giảng giải đạo lý rõ ràng, lại càng là sinh lòng bội phục.

"Nói nhiều cho mọi người như vậy, thực tế là ta thu tiệm này năm con tiểu cá vàng, một vạn khối tiền nha, ta không mua nổi." Tiểu Hỏa giả bộ đáng thương một chút, lập tức nói: "Bất quá toàn bộ cá vàng nơi này đều là giống quý hiếm, giá cả 2100 con cũng không phải quá cao, sau khi xem Tiểu Hỏa giảng giải hồi nãy hẳn là minh bạch, không phải là cá vàng đào bảo mấy khối tiền hay mười khối tiền một con có thể so sánh, mọi người hãy so sánh hai loại cá vàng một chút sẽ minh bạch, chờ một lát ta sẽ đăng lên một tấm hình, bên trong có chuyển khoản ngân hàng một vụ buôn bán cùng tài khoản mạng xã hội của chủ quán, nếu như mọi người muốn mua thì hãy nhắn tin đến tài khoản mạng xã hội của hắn."

"Được rồi, stream trực tiếp của ta đến đây là kết thúc, cảm ơn mọi người, moa, gặp lại nha!" Stream trực tiếp ước chừng hơn 10p, Tiểu Hỏa nhìn nhìn Sở Tiên: "Xong chưa? Hiện tại ta có thể chọn năm con cá vàng chưa?"

"Có thể, đương nhiên có thể!" Sở Tiên cao hứng gật gật đầu: "Bất quá bây giờ tốt nhất ngươi hãy đăng tấm hình lên trên mạng xã hội đi!"

"Ách!" Sắc mặt của Tiểu Hỏa lần nữa tối sầm, hít một hơi thật sâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hào!"

Sở Tiên vui cười hớn hở nhìn nhìn, Tiểu Hỏa chọn xong năm con cá vàng liền hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, mang theo Hỏa Mạn rồi đi không có bất kỳ dừng lại.

"Ta là người có vợ, ta sẽ không thông đồng với những mỹ nữ khác." Sở Tiên đánh giá bóng hình xinh đẹp của Tiểu Hỏa, trên mặt lộ ra nụ cười.

Mà hắn không biết bây giờ tiểu điểm Tiểu Hỏa của hắn tại thành phố Hải Thanh đang có một đám người cùng nhau đến.

Nguyên nhân chính là bốn vị muội tử đến tiệm vào buổi chiều kia, tướng mạo bốn vị muội tử cũng đều xinh xắn, trong đó có một nữ sinh tên là Thanh Thanh làm phó hội trưởng trường học, cũng chính tại nàng tại bằng hữu vòng đăng lên: "Ai mua cho ta một hồ cá cá vàng như vậy ta coi sẽ làm bạn gái người đó."

Người theo đuổi nàng có năm sáu người, hơn nữa thậm chí nàng hoặc nam sinh nữ sinh quan hệ tốt cùng nàng cũng có không ít, trong trường học nhân duyên phi thường tốt, quen biết rất rộng.

Nữ thần đăng bằng hữu vòng đưa tới rất nhiều người chú ý, từng cái một nhao nhao ở phía dưới bình luận, nam sinh gan lớn trực tiếp tại bằng hữu vòng bình luận nói: "Thanh Thanh, ta đưa ngươi mười hồ cá như vậy ngươi có nguyện ý gả cho ta hay không?"

Có nam sinh gan lớn dẫn đầu, một ít người xem náo nhiệt cũng đua cọt bình luận: "Nữ thần, xin hỏi đây là ở đâu, ta mua toàn bộ cá trong tiệm tặng cho ngươi, làm bạn gái của ta nha!"

"Nữ thần, cái này mới có sáu con cá vàng, không đủ ăn đâu, ta sợ ngươi ăn không đủ no, mua cho ngươi hai mươi con để cho ngươi no bụng mới được!"

"Thanh Thanh, vì mấy con cá vậy mà ngươi lại bán thân mình rồi? Đoán chừng buổi tối hôm nay dưới ký túc xá nữ sinh sẽ xuất hiện một đám nam sinh ôm hồ cá đến đây thổ lộ!"

"Nữ thần, ta tặng 50 con cá, không cầu người làm bạn gái của ta, có thể cho ta cái cơ hội theo đuổi người là được!"

Mấy giờ ngần ngừ, hai ba mươi bình luận xuất hiện, bên trong ký túc xá nữ sinh, Thanh Thanh cười ha hả nhìn bình luận phía trên, đối với vài người bạn cùng phòng nói: "Mị lực của ta có phải phi thường lớn hay không, có người nguyện ý mua cho ta hai mươi con để ta ăn chung với com. Oa thật hạnh phúc! một ngum 2000 khối tiền, hai mươi ngum bốn vạn a!"

"Thanh Thanh người thật là xấu, nếu như bọn họ biết giá cả của những con cá vàng này, không biết biểu tình sẽ như thế nào?" Muội tử manh nha ở một bên ăn vừa cười vừa nói.

"Hi hi! ta lại muốn đăng lên bằng hữu vòng. Ủ! Cứ như vậy đi, người muốn đưa cá vàng cho ta ăn chung com, muốn mua mười hồ cá lấy ta, liền đi đến cửa tiệm bán cá kiêng phố 108 chỗ đó xem một chút đi, nói cho các người biết, ta không phải đang quảng cáo giúp cho lão bán kia a!"

"Ha ha!" Đăng xong xuôi hết, Thanh Thanh nhin không được nở nụ cười: "Thật muốn nhìn xem biểu tình của những nam sinh kia đến lúc đó sẽ là như thế nào? Ha hahaha!"

"Thanh Thanh! Người thật là rảnh rỗi quá, người mau đến nhìn xem, có người đăng trên mạng xã hội trường, lại còn là stream trực tiếp, một hồ cá vàng trở thành bạn trai nữ thần Thanh Thanh, ha ha, rất có ý tứ!"

"Cái gì? Ta xem một chút!" Thanh Thanh tò mò đi qua xem.

Quả nhiên, tại bên trong trang mạng xã hội trường, có một bài đăng vừa mới đăng lên, số lượng người bình luận cũng đã đạt tới bốn năm mươi, người đăng bài chính là một người nam sinh trường Hải Thanh tên là Đệ Nhất Tướng, hẳn đầu tiên là Screenshots (chụp hình) bài viết vừa mới đăng của Thanh Thanh, lập tức hần lập tức viết bài đăng tựa đề là, chính mình muốn stream trực tiếp đi cửa tiệm cá ấy mua một hồ cá vàng, sau đó hướng Thanh Thanh thổ lộ, khúc cuối lại còn nói, cách mỗi mười phút sẽ đổi một loại cá mới, mở stream trực tiếp mua cá để thành bạn trai nữ thần Thanh Thanh.

"Thanh Thanh! Người nói xem gia hỏa này có bị vấn đề không? Vậy mà dám mở stream trực tiếp mua cá để theo đuổi người, rất có ý tứ!"

"Càng có ý tứ chính là, gia hỏa này nếu như đến cửa tiệm bán cá đó vừa nhìn bằng giá cả có thổ huyết hay không?"

Ngay tại thời điểm các nàng Thanh Thanh thảo luận, mấy người nam sinh đã hướng phía tiệm cá vàng đi đến.

"Ta nói lão Tam, lần này đừng trách huynh đệ thấy sắc vong nghĩa (thấy gái quên bạn), một lát nữa chúng ta cũng mua một ít hồ cá vàng, nếu như buổi tối hôm nay người thổ lộ thất bại, chúng ta sẽ thổ lộ đây!"

"Cát, các người sẽ không có cơ hội, ta lớn lên đẹp trai như vậy cơ mà!" Cả người nam sinh tinh thần thoải mái vuốt mái tóc húi cua của mình: "Nữ thần Thanh Thanh tại bằng hữu vòng đã nói như vậy, đến lúc đó thật là có thể trở thành bạn gái của ta, cạc cạc!"

"Ta xem nàng chỉ là đang làm một cái chuyện đùa thôi, người bị gạt mà vẫn tưởng thật!" Bạn cùng phòng của hắn đã kích nói.

"Đùa cợt thì như thế nào? Nhiệt huyết thanh xuân, truy cầu muội tử, thì không muốn lý trí, chỉ cần tận dụng mọi thứ, không biết xấu hổ, mặt dày mày dạn, tài năng như vậy của được muội tử, các người tự nhìn lại chính mình xem, ai, hai năm đại học mà vẫn không có bạn gái, mà ta thì đã phá thân ba cái muội tử rồi!"

"Đệt, người không biết xấu hổ ti tiện, chúng ta nên đem tội ác của người tuyên bố ra ngoài!"

"Hắc hắc, đừng nói nhảm, ta sẽ stream trực tiếp cảnh ta mua cá vàng tại tiệm cá, để cho nữ thần Thanh Thanh biết chân tâm thật ý của ta, ta mua dùng hành động đã động năng, đi lẹ nào, các huynh đệ!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Giá cả trọn mắt há hốc mồm#8203;

Sở Tiên nhàm chán ngồi ở trong tiệm nhìn xem đám người đi tới đi lui trên đường phố.

Lúc này đã là chạng vạng tối, màn đêm dần dần hạ xuống, ngọn đèn cổ đăng trên đường phố chiếu sáng cả đường phố ngoài tiệm vô cùng xinh đẹp.

Người đi đường vào buổi tối trên đường phố so với ban ngày còn nhiều hơn, những người làm văn phòng, lao động, học sinh trường sư phạm Hải Thanh đang về khiến cho toàn bộ đường phố dị thường nào nhiệt.

Lúc này, mấy người nam sinh đi đến phía trước cửa tiệm của Sở Tiên, tò mò đánh giá, lập tức lấy điện thoại cầm tay ra đối với cửa hàng của hắn so sánh, Sở Tiên có chút nghi hoặc nhìn bọn họ, chẳng lẽ là từ trên mạng thấy được, mua cá mà đến?

"Chính là nơi này, nơi này cùng bối cảnh trên tấm ảnh của Thanh Thanh giống nhau như đúc." Bốn người nam sinh đi đến, nói với nhau.

Sở Tiên tò mò nhìn bọn họ, nói: "Hoan nghênh quang lâm, trong tiệm chỉ bán các loại cá vàng quý báu, các người có thể vào bên trong nhìn xem!"

"Ừ." Bốn người nam sinh hướng phía hần gật gật đầu, lập tức đi vào.

"Chính là những con tiểu cá vàng này." Trên mặt nam sinh tóc húi cua lộ ra sắc mặt kinh hãi, lập tức lấy điện thoại cầm tay ra: "Đợi một chút, trước tiên ta sẽ chụp một tấm ảnh rồi đăng lên mạng trường, ha ha, ừ, sẽ nói, hoàn cảnh tiểu điểm không sai, lão bản là một người đẹp trai, bắt quá rõ ràng không có đẹp trai như ta, Thanh Thanh, ta cảm thấy mua một cái hồ cá không thể biểu đạt tâm ý của ta, ta sẽ mua hai cái tùy người tuyển chọn, hi vọng thời điểm đêm nay lúc ta hướng người thô lộ, người có thể tiếp nhận ta! Hội nhóm trường, hi vọng các người ủng hộ ta, cho ta thêm năng lượng để theo đuổi!"

"Lão tam! Da mặt người thật là dày đấy!"

"Hắc hắc! Lão đại, lão nhị, lão tứ mấy người các người học tập lấy một chút, từ xưa tới nay tìm bạn gái thì phải có da mặt dày, ta lại chụp mười mấy cái hồ cá này rồi đăng lên mạng trường! Mặt mũi thanh niên tóc húi cua tràn đầy đắc ý nói.

Lúc này, những người tham gia bình luận cũng đã đạt đến mấy trăm, một ít học viên xem náo nhiệt ngồi trước máy vi tính chờ đợi tên nam sinh Hải Thanh Đề Nhất Tướng cập nhật tin tức, có chút chờ mong buổi tối hôm nay hần có ôm mỹ nhân về hay không?

Mà bên dưới bài đăng đủ mọi loại bình luận.

"Tên này có bị vấn đề gì không? Nữ thần rõ ràng đang tạo một trò đùa, mà tên ngu này vẫn thật sự tin là thật, nếu như tên này mà thô lộ thành công, lão tử trực tiếp ăn...!" (Ăn gì ai biết)

"Chính xác, nữ thần Thanh Thanh của ta thể nhưng là vô cùng cao ngạo, tên ngu này sao có thể nào lọt mắt xanh của nữ thần, chỉ có ta, loại này học giỏi và giàu là nam thần mà nàng ngưỡng mộ trong lòng."

"Tên ngu nghịch tập (phản công) ký? Hi vọng mọi người có thể tiếp thêm năng lượng cho chúng ta, bắt lại Thanh Thanh!"

Thanh niên tóc húi cua có chút đắc ý đăng một bình luận, một bên chơi cái điện thoại một bên chỉ vào hồ cá trước mặt hần, la lớn: "Lão bản, cho ta hai cái xinh đẹp nhất."

Sở Tiên nhìn bốn người nam sinh bọn họ vừa tiến vào cửa hàng lại là chụp ảnh và chơi điện thoại, có chút tò mò, nghe được lời của hần, nghi ngờ hỏi: "Người là muốn hai con cá vàng hay là hai hồ cá vàng?"

"Đương nhiên là hai hồ cá vàng, hai con cá vàng có thể làm gì?" Thanh niên tóc húi cua không chút do dự nói.

"Ha ha! Lão Tam, nếu không người mua hai mươi con cho Thanh Thanh để cho nàng ăn no."

"Không tệ! Không tệ! Năm con không đủ ăn."

"Hắc hắc!" Thanh niên tóc húi cua cười cười: "Các người mấy tên này có thể có chút tấm lòng yêu mến hay không? Cá vàng đáng yêu như thế sao có thể ăn, đúng rồi lão bản, ta muốn hỏi cá vàng của lão nếu là hấp ăn ngon hay là thịt kho tàu ăn hơn hơn?"

Sở Tiên nghe bọn họ nói chuyện, đột nhiên nở nụ cười: "Ta cảm thấy hiện tại các người hần là suy tính trước tiên mua cá vàng trước rồi mới nghĩ cái đó sau!"

"Chọn hai cái hồ cá vàng, giúp ta chọn cái xinh đẹp nhất đấy." Nam sinh tóc húi cua nhú mày, lần nữa chỉ vào hồ cá trước mặt hần nói.

"Cá vàng của ta đều vô cùng xinh đẹp, hai cái hồ cá phía trước người, tám loại giống cá toàn bộ đều có!" Sở Tiên đùa giỡn với bọn họ, nói:

"Hào hào, vậy hai cái này đi!" Nam sinh tóc húi cua không thêm để ý chút nào gật gật đầu: "Lão bản, bao nhiêu tiền?"

"Hai hồ cá người mua tổng cộng mười ba con cá vàng, hai vạn sáu!" Sở Tiên ý cười đầy mặt nói.

"Lão bản bao nhiêu tiền?" Thanh âm nam sinh tóc húi cua đột nhiên đề cao.

Bên cạnh ba người nam sinh đi theo hần cũng là kinh ngạc nhìn về phía Sở Tiên.

"Hai vạn sáu, mỗi con cá 2000, không trả giá, mua sắm vượt qua năm con cá đưa tặng một cái hồ cá!" Sở Tiên nhìn bọn họ lần nữa, mỉm cười nói.

"Ừng ực!" Thanh niên tóc húi cua nuốt nước bọt: "Lão bản, người không có nói đùa sao, cá vàng làm sao có thể mắc như vậy, vậy mà bán hơn hai ngàn, làm bằng vàng hả?"

Sở Tiên cười cười: "Cá vàng chỗ này của ta toàn bộ đều là giống hi hữu quý báu, 2000 con đã xem như tiện nghi."

"Này..." Thanh niên tóc húi cua cầm lấy điện thoại xấu hổ đứng ở nơi đó, sắc mặt có chút nóng lên!

"Lão Tam!" Lúc này lão đại đưng đưng cánh tay của hắn, đi đến trước một cái hồ cá chỉ vào tờ giấy dán phía trên, đặng chát nói: "Ta cũng là vừa thấy được!"

Sắc mặt nam sinh tóc húi cua trong chớp mắt biến thành màu đen.

"Ha ha, ha ha!" Một người nam sinh trong đó đột nhiên nhin không được cười phá lên: "Ta nói lão Tam, hiện tại đã biết Thanh Thanh tại sao lại phát biểu như thế trên bảng hữu vòng a, vèn vèn năm con cá vàng mà giá một vạn khối tiền, ai có thể mua nổi? Bây giờ nghĩ lại một số bình luận phía dưới bài đăng mà cảm thấy thật buồn cười, ta muốn mua hai mươi con cho nữ thần, năm con không đủ ăn, ta muốn mua lại cả cái điểm này. Ha ha, thật có ý tứ."

"Con em người lão Tứ, đừng ở chỗ này nói châm chọc ta!" Sắc mặt nam sinh tóc húi cua luôn không ngừng biến ảo.

"Aiiii, nữ thần đang định trêu bọn ngu, thế nhưng người ngu nhất lại chính là người, ngây ngốc đi tới đây, lão Tam, vấn đề theo đuổi giờ thế nào?" Lão đại vui sướng trên nỗi đau của người khác, vỗ vỗ bờ vai của hắn, ngữ khí thành khẩn mà hỏi.

"..., Mã Đan!" Thanh niên tóc húi cua tức giận mắng một câu, vẻ mặt như đưa đám nói: "Còn có thể làm thế nào, dù sao đã làm rồi thì ta làm tới cùng luôn đi a!"

Thanh niên tóc húi cua lấy điện thoại di động ra, chụp lấy mấy tấm ảnh, sau đó còn chụp thêm cả tấm giấy giá cả phía trên hồ cá, rồi phát lên mạng xã hội.

"Đi tới cửa tiệm bán cá vàng này, cái gì cũng không mua, chỉ chụp mấy tấm ảnh, nữ thần ta không theo đuổi, mặt khác, những nam sinh kia bình luận trên bài đăng của nữ thần trên bảng hữu vòng, đến, ta đã dò xét đường tốt cho các người rồi, nhân tiện ta cũng nói giá cả cho các người, ừ, đem tất cả tiền sinh hoạt học kỳ sau lấy ra hết đi, 2000 khối tiền một con, không được trả giá, mua năm con còn tặng người một cái hồ cá a, à vị huynh đệ kia nói muốn mua hai mươi con cá cho nữ thần ăn, người thực là thô hào (giàu) đấy, còn có người anh em muốn đem trọn cái điểm cá vàng đều mua lại. Ủ! Người là thần hào (giàu như thần), ta nghèo nên không theo đuổi!"

Upload thêm mấy hình ảnh phía dưới, thanh niên tóc húi cua ấn vào nút gửi đi!

"Hoan nghênh quang lâm!"

Sở Tiên không để ý đến bốn người nam sinh bọn họ, thấy có người đi đến, nhiệt tình hô.

"Ủ, lão bản người hảo, người là người bán cá vàng kia trên mạng xã hội a?"

"Ca ca hảo!"

Đi vào là một người trung niên cùng một cái nữ hài, hai người vô cùng lễ phép hướng phía Sở Tiên chào hỏi.

"Đúng vậy, đúng vậy!" Sở Tiên gật gật đầu, hướng phía tiểu cô nương nói: "Tiểu muội muội hảo!"

"Ha ha, chúng ta thấy được tiểu cá vàng vô cùng xinh đẹp của người tại trên mạng liền tới đây nhìn xem." Trung niên nhân vừa cười vừa nói.

"Vây hai người thật sự là tới đúng nơi rồi, cá vàng chỗ này của ta toàn bộ đều là hi hữu giống, cam đoan chất lượng, tuyệt đối là Trân Phàm!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nổi tiếng.#8203;

- Oa! Ba ba, mấy con cá vàng nhỏ này thật đáng yêu nha!

Bé gái ghé sát vào hồ cá, mở to đôi mắt đẹp để nhìn chăm chăm cá con bên trong hồ.

- Ông chủ, cá vàng của ông chủ ở đây đều là cực phẩm.

Vị khách trung niên nhìn kĩ, mặt mũi đầy tán thưởng nói.

- Đúng vậy!

Sở Tiên vui vẻ trong lòng, xem ra gặp được người trong nghề, tỷ lệ bán được lại tăng lên rất nhiều.

- Ba ba, mua cho con mấy con đi, con muốn đem cá vàng nhỏ đặt trên bàn học, được không ba ba?

Bé gái kéo y phục trung niên, vô cùng dễ thương mà nói.

- Ha ha! Tốt Tốt, mua cho con sau này mỗi ngày con cần phải cho tụi nó ăn a!

Vị khách trung niên chiều chuộng con gái mình, liền đáp ứng.

- Ủ, ba ba yên tâm đi, con nhất định sẽ nuôi chúng thật tốt, đem chúng nuôi thật to nha!

Bé gái một bên nói một bên khua, vô cùng phân khích!

- Tốt, đem chúng nuôi thật to.

Vị khách trung niên gật gật đầu, lập tức nhìn về phía Sở Tiên hỏi:

- Giá tiền giống giá cả trên mạng sao?

- Vâng, 2000 NDT một con, vượt qua năm con tặng một cái hồ cá, có thể tùy tiện chọn.

Sở Tiên cười thật tươi trả lời.

- Ủ tốt tốt, bảo bối, thích con nào? Chọn một con đi!

Vị khách trung niên cười sờ lên đầu con gái, nói.

- Con này, ba ba con muốn con này!

Bé gái chỉ vào một hồ cá nói.

- Tốt, bảy con cá vàng, ông chủ ngại lấy thêm cho ta một con nữa! Vị khách trung niên nói với hấn.

- Được!

Sở Tiên lập tức gật đầu, từ trong hồ cá khác bắt một con cá vàng đưa vào hồ của Vị khách trung niên rồi nói:

- Tổng cộng một vạn sáu.

Vị khách trung niên gật đầu, hỏi.

- Ủ, có thể quét thẻ sao?

- Thật xin lỗi, không thể quét thẻ, thẻ nhưng gần đây có máy ATM, anh có thể ra đó rút tiền mặt hoặc chuyển khoản?

Sở Tiên có chút áy náy lắc đầu.

- Vậy chuyển khoản a!

Vị khách trung niên gật đầu.

- Một vạn sáu!

Nhận được tiền mà Vị khách trung niên chuyển khoản, Sở Tiên trên mặt lộ ra thần sắc hưng phấn, nhiệt tình tiễn hai cha con ra khỏi cửa hàng.

Bốn nam sinh đứng bên cạnh trợn mắt há hốc mồm, trời ơi, 2000 NDT một con cá mà cũng có người mua, hơn nữa mua một lần tám con!

Bốn người sắc mặt có chút xấu hổ, lập tức ra khỏi cửa hàng!

- Con mẹ nó, không hổ danh là cá vàng, cá ở đây đều làm từ vàng, tám con cá vàng nhỏ bán tới một vạn sáu, thật sự là xa xỉ nha!

Nam sinh tóc ngắn bị phần nói.

- Quá kinh khủng, nếu như không phải thực sự có người dùng tiền mua cá ta cứ nghĩ ông chủ có bị bệnh tâm thần, trời à, hiện tại kẻ có tiền thật sự là quá điên cuồng!

- Lên facebook kể chuyện đi!

Nam sinh tóc ngắn mặt đen lại, post status trên Facebook.

- Chính mắt ta thấy có người tiêu phí một vạn sáu mua con cá vàng, nói káo làm chó a!
- Ha ha, lão Tam, người nhìn xem bình luận trên Wall của ta đã có hơn một ngàn!
- Lão Nhị, cười con mẹ mày!

Thanh niên tóc ngắn hung hăng liếc hần một cái, lập tức mở bình luận ra xem.

- Vãi lều, 2000 NDT một con, thật sự là quá điên cuồng.
- Mụ nội nó, người bán bị điên rồi, ngày mai ta xuống biển có thể bắt được 10 con giống như vậy!
- Trên lầu dừng lại, cá vàng không sống dưới biển, giám định hoàn tất!

(dịch giả: trên lầu ý là người bình luận phía trên, trên mạng của TQ hay nói)

- Ta chờ chủ post bị chửi, Thanh Thanh nữ thần post status cho bạn bè nói cá vàng này là giống hiếm giá cả tất nhiên là đắt, ta nghĩ chủ post nên uống thuốc bổ não trước khi post status nhé!
- Không biết bạn bè của Thanh Thanh thấy status này sẽ có cảm tưởng gì đây!
- Trên lầu, ta trả lời người, may mắn chúng ta chưa chạy đi mua cá vàng giống chủ status, nếu không thì không biết xấu hổ giấu mặt đi đâu!
- Ha ha, một lát cùng bạn đi tới tiệm nhìn xem.
- Đã chuẩn bị tốt tiền nong, các anh em, ta muốn chơi lớn rồi!
- May mắn status không phải là ta viết, bằng không thì mất mặt quá!

Trán nam sinh tóc ngắn xuất hiện một giọt mồ hôi lạnh.

- Lão Tam à, vừa rồi ta không cẩn thận đem tin tức này báo cho Văn Văn!

Nam sinh tóc ngắn cảm giác trước mắt tối sầm!

Lúc này, bạn bè của Thanh Thanh đều đã nói trên Facebook về tiệm cá vàng, đến hơn sáu giờ tối, khiến cho toàn trường đều tò mò về một con cá vàng bán 2000, cửa hàng cá cảnh tràn ngập người tò mò, còn có nhiều người chuẩn bị đi xem.

- Nói cho tất cả mọi người trên Facebook.

Sở Tiên chụp lại tin nhắn nhận được một vạn sáu chuyển khoản, sau đó nhắn tin cho tất cả bạn trên Facebook, có chút hèn hạ cười cười:

- Một ngày bán được hai vạn sáu ngàn NDT. Ha ha! Thật sự là phát tài, để cho những người khinh thường ta nhìn đi! Cạc cạc!

Tâm tình Sở Tiên lập tức sáng khoái nhìn những người không quen biết add friend mình, lần lượt đồng ý sau đó đắc ý mở ra xem lại.

Bởi vì Tiểu Hiểu livestream và quảng cáo rất nhiều, khiến cho nhiều người chú ý page cửa hàng của hắn, còn có thật nhiều tin nhắn riêng, Sở Tiên xem một chút, chọn một ít nghiêm chỉnh vấn đề mà trả lời, thấy được mình đã có một vạn follow, hắn liền dừng livestream.

Sau khi livestream, hắn có thể giới thiệu cá vàng trong tiệm của hắn cho khách hàng đang online, lại còn người xem livestream gần đó sẽ thấy, nói không chừng đã có người tới mua sắm, hôm nay có hai người mua là ví dụ tốt nhất.

Chơi trong chốc lát, Sở Tiên kêu một phần thức ăn, lại thêm đùi gà, lòng nướng, thỏa mãn rồi mới bắt đầu ăn.

Mà tới hơn bảy giờ tối, Sở Tiên kinh ngạc nhìn từng đợt rồi lại từng đợt nam sinh nữ sinh đi đến cửa hàng của hắn, tò mò đánh giá hắn, tò mò đánh giá cá vàng trong tiệm, từng người lại chụp ảnh phát tin nhắn cho bạn bè qua Facebook.

Thình thoảng có thể nghe được: Oa! Quả nhiên là tiệm này bán cá vàng 2000 NDT một con, nhưng mà thật quá đáng yêu, quá dễ thương...

- Hình như cửa hàng của ta nổi tiếng rồi.

Sở Tiên cười rạng rỡ quan sát khách hàng, trong nội tâm mừng thầm.

Một buổi tối, tuy không bán thêm được cá vàng, nhưng lưu lượng người trong tiệm của hắn lại không ngừng ra ra vào vào, một ít người qua đường thấy tiệm đông đúc như vậy cũng tò mò vào xem, lúc bọn họ thấy được giá cả cá vàng thì nhao nhao kinh ngạc.

Nhưng mà khách hàng vào xem không có ai dám nói cá vàng xấu, mọi người đều nhao nhao lấy điện thoại di động ra quay phim hoặc chụp ảnh sau đó phát tán cho bạn bè.

Sở Tiên thấy tình huống này trong lòng có chút cao hứng, những người phát tán cho bạn bè sẽ vô tình tuyên truyền cho cửa hàng của hắn, đến lúc đó khách cũng sẽ gia tăng, sinh ý cũng sẽ càng ngày càng tốt.

- Tương lai tốt đẹp đã bắt đầu.

Sở Tiên nhếch môi nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Khách hàng lớn#8203;

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Tiên tràn đầy tinh thần mà mở cửa tiệm, sáng sớm khách hàng khá ít, hắn lấy điện thoại di động ra xem có khách online hay không.

Bây giờ mua hàng qua Internet rất phát triển, thậm chí có thể mua bán xe con, 2000 NDT một con cá vàng tuy đắt, nhưng hắn tin tưởng qua một thời gian ngắn sẽ có người tiếp nhận, đơn đặt hàng qua mạng sẽ càng lúc càng nhiều.

Nhìn trên trang cá nhân và trang cửa hàng đều đã có hơn hai mươi nghìn lượt follow, Sở Tiên cười thầm.

- Bây giờ chính là lúc nên quảng bá qua livestream.

Sở Tiên cười cười, ấn mở livestream.

Nhìn thấy mình trong video cũng khá đẹp trai, Sở Tiên hài lòng gật đầu lập tức đi đến trước hồ cá, đem Camera nhắm vào mấy con cá vàng.

Hơn một vạn follow, xem livestream của hắn cũng không phải rất nhiều, chỉ có mười mấy người, tuy cảm giác người hơi ít, nhưng Sở Tiên vẫn rất nghiêm túc quảng cáo.

Hắn livestream cũng không phải là khoe thân bán hàng, mà là chào hàng cá vàng, cho nên một mực giới thiệu đặc điểm của cá vàng trong tiệm, bắt cá ra để mọi người nhìn, trả lời một ít vấn đề, dần dần nhân số trong phòng livestream lên tới hơn 100, trong đó rất nhiều người là khách hàng thật sự.

Đối với những con cá vàng tuyệt vời như vậy người bình thường vẫn rất có thấy hứng thú, hỏi đủ loại vấn đề, ví dụ như có giảm giá hay không?

Sở Tiên livestream ước chừng hơn một giờ, lúc muốn đóng kênh đã thấy có hơn tám trăm người, rất là hài lòng.

Đến hơn mười giờ, người đi lại trên phố đã nhiều hơn, khách hàng trong tiệm của hắn cũng đã bắt đầu gia tăng, Sở Tiên phát hiện có rất nhiều người đến đều do biết danh tiếng cửa hàng từ bạn bè trên Facebook.

Khách hàng mới tới thấy được cá vàng mỹ lệ như thế, cũng chụp ảnh lại để tuyên truyền cho bạn bè.

Giống như là ôn dịch, truyền bá mỗi lúc một tăng, càng nhiều người biết cửa hàng cá vàng này.

Ngày hôm nay Sở tiên lại buôn bán lời một vạn NDT, khách hàng có thể mua được một con cá vàng giá 2000 NDT, chắc chắn là có điều kiện kinh tế dư giả, bọn họ sẽ không chỉ mua một con cá vàng, mà một hồ cá bên trong ít nhất năm sáu con cá vàng nhìn mới đẹp mắt, cho nên đa số đều là mua trên năm con.

Liên tục ba ngày, cộng thêm ngày đầu tiên bán được 14 con cá vàng, hắn tổng cộng bán ra bốn mươi lăm con, gần 90.000 NDT, làm hắn vô cùng vui vẻ, nhất là ngày hôm qua, hắn gặp một khách quen mua năm con cá vàng trên mạng.

Hắn tin không bao lâu nữa, đơn đặt hàng trên mạng sẽ vượt qua số mua ở cửa hàng, đến lúc sau, hắn sẽ kiếm được nhiều tiền hơn.

Tiểu Đinh bởi vì phải thực tập nên mấy ngày nay vô cùng bận rộn, chưa có tới tiệm, Sở Tiên cũng không báo cho nàng là mình kiếm được tiền, tin quảng cáo trên Facebook hắn cũng không cho nàng thấy, hắn định sau này cho Tiểu Đinh bắt ngờ.

Cái điện thoại đập đá đang dùng được đổi thành một cái iphone, hắn cho rằng có tiền mà không mua đồ hiệu, vậy kiếm tiền để làm gì? Cuộc sống là phải hưởng thụ, cái gì mà khiêm tốn mới tốt, chó má! Người có tiền mặc y phục rách rưới đi vào khách sạn bị cản lại là khiêm tốn? Đó là đầu óc có vấn đề a!

Mở ra livestream, rất nhanh liền có ba bốn trăm người vào xem, Sở Tiên giống như trước đem Camera nhắm vào cá vàng, hiện tại hắn đã thâm độc hơn, toàn lựa lúc có người mua sắm cá vàng mà mở livestream, mỗi đầu sẽ có người cảm thấy hắn đang làm bộ, thế nhiều lần như vậy, mọi người cũng có thể

phân biệt ra được.

Bán xong cá vàng hắt lên livestream khoe khoang một phen, mặc dù có chút hiềm nghi, thế nhưng đa số đều tin, chấp nhận cá vàng hắt có giá trị cao.

Hiện tại, người trong cửa hàng lưu lượng càng ngày càng cao. Hơn nữa đến lúc trời tối thậm chí là đông nghẹt, tuy mua không nhiều lắm, nhưng danh tiếng đã đồn xa, người khắp cả phố đều biết có một cửa hàng bán cá vàng rất đắt.

Lúc này, trong tiệm có năm sáu khách hàng đang quan sát, trong đó có một người hơn 40 tuổi, trên tay đeo một cái nhẫn ngọc rất lớn, ông ta đi đến trước mặt Sở Tiên rồi hỏi.

- Xin hỏi chú em là ông chủ của nơi này à?

- Đúng vậy đại ca, ta là ông chủ tiệm này!

Sở Tiên ngẩng đầu nhìn trung niên trước mặt, phát hiện phía sau hắt có một thanh niên cường tráng nhìn như vệ sĩ, liền sững sờ.

- Cá vàng ở đây chỉ có những loại này sao?

Người trung niên nghe được hắt xưng hô liền cười ha hả mà hỏi.

Sở Tiên nghe được lời của hắt lại sững sờ lần nữa, sau đó trong mắt hiện lên một tia sáng, cười hỏi:

- Vị đại ca này người cần bao nhiêu? Chẳng lẽ những con này còn chưa đủ sao?

- Không đủ, ta muốn làm một cái bể cá thật lớn, phải thả vào rất nhiều cá, cá vàng ở đây còn chưa đủ!

Người trung niên hơi cau mày rồi nói:

- Nếu như không có vậy thì tiếc quá!

- Bể cá thật lớn? Ta chỗ này có hơn bảy mươi con cá vàng thả trong hồ lớn chắc là vẫn đủ chứ?

Sở Tiên hơi kinh ngạc, nghi hoặc nói.

- Còn thiếu, bể cá của ta là loại rất lớn như là một cái hồ nhỏ vậy.

Người trung niên hỏi đáp.

- Đại ca người có ý định mua bao nhiêu?

Sở Tiên nghe được câu trả lời của hắt trong mắt hiện lên một tia nóng bỏng, lập tức hỏi.

- Hà? Tiểu huynh đệ còn có loại cực phẩm cá vàng này? Ta cần một trăm năm mươi con.

Người trung niên nghĩ nghĩ nói.

- Có lấy được, một người bạn của ta ở nước ngoài có một trang trại nuôi dưỡng những giống cá quý, tuy cực phẩm vô cùng ít, thế nhưng vẫn có thể thỏa mãn yêu cầu của người!

Sở Tiên ánh mắt lấp lánh hỏi đáp.

- Vậy thật tốt quá, không biết cá vàng bao lâu có thể đến?

Người trung niên lộ ra thần sắc hưng phấn, mong đợi hỏi.

- Hai ngày, hắt là chỉ cần hai ngày cá sẽ tới!

Sở Tiên nói láo, kỳ thật chỉ một buổi tối hắt có thể đem cá vàng cải tạo tốt, thế nhưng để tránh cho người khác hoài nghi, nên nói là cần thời gian hai ngày!

Người trung niên gật đầu, tiếp tục nói:

- Được, hai ngày, hi vọng cá vàng trong tiệm của người hiện tại đình chỉ tiêu thụ, đến lúc đó cho dù nhiều hơn mười con cũng không có vấn đề.

- Đương nhiên, ta sẽ đặt cọc trước cho người, không có vấn đề gì chứ?

- Không có vấn đề, đương nhiên không có vấn đề!

Sở Tiên đè nén kích động trong lòng, vội vàng gật đầu đáp.

- Được, trước hết trả cho người mười vạn tiền đặt cọc, hai ngày sau, ta cho người tới lấy cá.

Người trung niên đáp.

- Được đại ca, hai ngày sau ta cam đoan sẽ có một trăm năm mươi con cá vàng cực phẩm, phẩm chất sẽ không kém hơn những con hiện tại trong tiệm.

Sở Tiên cam đoan, hơi do dự một chút, sau đó liền hỏi:

- Không biết đại ca có cần cá kiểng loại lớn hay không?

- Cá kiểng cỡ lớn? Cần chứ! Hôm nay ta đi cửa hàng cá cảnh nhìn qua, toàn là cá nước ấm, không thể nuôi chung với cá vàng, cho nên đang chuẩn bị đến chỗ khác xem?

Trung niên gật đầu, đáp.

- Ta có thể lấy một ít cá kiểng cỡ lớn, không biết đại ca có muốn nhìn thử hay không?

Sở Tiên nắm thật chặt tay mình, đè nén tâm tình của mình xuống.

- Có thể!

Người trung niên trầm mặc một chút:

- Nhưng ta muốn xem chất lượng, chủng loại cá, nếu mà kém thì ta sẽ không mua.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chuẩn bị#8203;

Sở Tiên nghe được lời của hắn, trong lòng vô cùng kích động, cá kiểng cỡ lớn giá cả hơn xa cá vàng, mấy ngày nay hắn luôn tự hỏi có nên hay không cải tạo một ít cá cỡ lớn.

Nhưng suy nghĩ thật lâu hắn vẫn chọn bỏ qua, thứ nhất, trước mắt trạng thái cá của hắn, kích thước cũng chỉ có 70cm, có thể thống trị cá lớn nhất cũng là trên dưới 60cm mà thôi, cá 60cm khi cải tạo xong chỉ còn khoảng 50cm, kích thước không tính là lớn, thứ hai cũng là điểm trọng yếu nhất, cá kiểng cỡ lớn cực phẩm giá cả đều là hơn vạn thậm chí trên trăm vạn.

Cá có giá tiền triệu nếu bán ra khó tránh khỏi sẽ khiến một số người hiếu kỳ, nếu mà bị người có tâm phát hiện, Sở Tiên giải thích không được nguồn gốc cá, đến lúc đó có phiền toái rất lớn.

Cũng là bởi vì nguyên nhân này Sở Tiên không dám cải tạo cá kiểng cỡ lớn.

Bất quá bây giờ không giống với trước, trước mắt trung niên này yêu cầu, giống như là kí hợp đồng, nên sẽ không quan tâm quá mức, bán một lần rồi thôi sẽ ít có khả năng bị phát hiện.

- Phẩm chất của cá thì đại ca cứ yên tâm, chỉ sợ người chê đắt!

Sở Tiên hít một hơi cười nói.

- Ha ha!

Trung niên nhân cười lớn: Chỉ cần phẩm chất tốt, giá cả không thành vấn đề, đây là danh thiếp của ta, nếu mà người có cá rồi có thể gọi điện thoại cho ta, hoặc là tới trụ sở của tập đoàn Kim Long tìm ta.

- Trụ sở của tập đoàn Kim Long?

Sở Tiên tiếp nhận danh thiếp của trung niên, nhìn một chút trong lòng liền chấn động, Kim Long tập đoàn, kinh doanh du lịch, nhà hàng, quán bar, là một tập đoàn rất lớn, ở thành phố Hải Thanh nổi danh lừng lẫy, hắn còn nhớ rõ bản thân lúc tốt nghiệp còn đi qua Kim Long tập đoàn nhận lời mời phỏng vấn, đáng tiếc là không được nhận.

"Kim Hoa, tổng giám đốc tập đoàn Kim Long!" Thấy trên danh thiếp giới thiệu vắn tắt, đồng tử Sở Tiên không nhịn được co rút lại, nếu mà hắn không có

nhớ lắm, Kim Long tập đoàn là xí nghiệp của gia tộc, hiện nay đứng đầu gia tộc này một người tên là Kim Hoa, một người tên là Kim Uy.

"Không nghĩ tới ngài là Kim Long tập đoàn Kim tổng, thật là may mắn được gặp ngài!" Sở Tiên đè nén kích động trong lòng, nhân thần lóe lên nói.

"Ha ha, người vẫn là nên gọi ta là đại ca! Xưng hô như vậy ta có cảm giác trẻ hơn!" Kim Hoa không thèm để ý khoác tay áo, nói.

"Vậy được rồi Kim đại ca, ngày mai ta sẽ đem hai con cá kiểng cỡ lớn tới công ty cho người xem thử, ngày kia cá vàng sẽ được chuyển tới!" Sở Tiên có chút ngoài ý muốn, mở miệng nói.

"Àn, được rồi, chuyện cá kiểng giao cho tiểu huynh đệ, ta có việc bận phải đi trước."

"Tốt, Kim đại ca đi thông thả!" Sở Tiên tiễn Kim Hoa ra ngoài tiệm, ánh mắt sáng rực nhìn bóng lưng của hắn, bàn tay nắm lại thật chặt.

Tổng giám đốc của tập đoàn Kim Long, giá trị con người hơn mười tỷ, bây giờ lại trở thành khách hàng của mình, nhìn trong tài khoản nhiều hơn mười vạn NDT, Sở Tiên khóe miệng hơi nhếch lên.

"Nếu hắn có tiền như vậy, bản thân mình phải suy nghĩ thật kỹ càng." Sở Tiên sờ cằm của mình, mỉm cười có thâm ý.

"Thật xin lỗi các vị, cửa hàng phải đóng cửa, trong một tuần lễ cửa hàng sẽ tạm dừng kinh doanh, các người cũng nhìn thấy, cửa hàng cá mới vừa bị ông chủ kia bao hết!" Sở Tiên đi vào trong tiệm, hướng về phía mấy vị khách hàng bên trong áy náy nói.

"Ông chủ, thực sự là chúc mừng người nha!" Cửa hàng rất nhỏ, vài khách hàng nghe được Sở Tiên cùng Kim Hoa nói chuyện, đều hướng phía hắn chúc mừng.

"Cảm ơn, một tuần sau sau đó có lẽ cửa hàng sẽ tiếp tục kinh doanh, đến lúc đó hoan nghênh lại đến!" Sở Tiên hướng phía bọn họ mỉm cười.

Sau khi khách hàng rời khỏi, Sở Tiên đem cửa tiệm đóng lại, phát tin nhắn cho tất cả bạn bè, thân thuộc: Cá vàng ở cửa tiệm của ta đã được một ông chủ mua hết nên tạm thời đóng cửa, khi nào kinh doanh tiếp sẽ có thông báo, cảm ơn các vị đã quan tâm!

Tin tức này của hắn làm mọi người bình luận không ngừng, sáu mươi, bảy mươi con cá vàng bị mua hết rồi? Đúng là đại gia mà.

Về phần bạn học của hắn, tin tức này làm tất cả bạn học đều quan tâm, nhưng mà đại đa số bạn học lại có chút hả hê nói Sở Tiên phá sản nên đóng cửa, còn có bạn học nói người giả dối thì không có kết cục tốt.

Sở Tiên nhìn thấy nội dung cuộc trò chuyện giữa bọn họ, cảm thấy không biết nên nói gì, cái gì gọi là người giả tạo không có kết cục tốt, bản thân mỗi ngày bán được cá vàng đều là thật mà, cũng không phải là chiến lược quảng cáo.

Nhưng mà hắn cũng không có phản bác, không cần mọi người phải hiểu.

Cùng tiểu Đình điện thoại hàn huyên một hồi, Sở Tiên cầm điện thoại di động lên tìm kiếm tư liệu về cá kiểng cỡ lớn.

Sáng sớm ngày thứ hai, lái xe điện hướng phía chợ cá đi đến.

"Cá vàng mua chín mươi con hắn là không sai biệt lắm, mua thêm vài loại khác để tiến hành nâng cấp!" Đi tới trong chợ cá, Sở Tiên lại suy tư.

Cá gần bảy mươi cm nặng khoảng chừng 10kg, một con giá khoảng sáu mươi bảy mươi NDT, tốn gần bảy nghìn mua gần một trăm hai mươi con, sau đó lại tốn hơn một vạn mua một trăm hai mươi con cá gần tám mươi cm.

Một lần tiêu phí gần hai vạn, Sở Tiên vẫn còn có chút tiếc, ngẫm lại nếu lần sau mua cá có kích thước hơn hai, ba mươi thước thì không biết phải hao phí hết bao nhiêu.

Tìm người chở cá từ chợ tới cửa hàng, sau đó Sở Tiên bắt đầu thôn phệ.

Mãi cho đến buổi chiều, Sở Tiên đi ra cửa hàng, lần nữa tới chợ cá, lần này hắn đi dạo toàn bộ khu cá kiểng.

Cá kiểng cỡ lớn có rất nhiều loại, thường thấy có cá rồng, cá chép, cá la hán, cá bảy màu, cá anh vũ, cá hồ, cá hồng, cá tai tượng, vân vân.

Sở Tiên quan sát thật kỹ, thỉnh thoảng dùng điện thoại di động tìm giá trị của những loại cá này.

"Đầu tiên, nếu muốn ở chung một bể với cá vàng, chỉ có thể lựa chọn cá nước lạnh." Sở Tiên nhìn cá kiểng cỡ lớn chung quanh: "Đầu tiên, nếu muốn ở chung một bể với cá vàng, chỉ có thể lựa chọn cá nước lạnh." Sở Tiên nhìn cá kiểng cỡ lớn chung quanh: "Cá kiểng cỡ lớn lại còn là cá nước lạnh thì hơi ít, cá sơn phù hợp yêu cầu, thể nhưng loại cá này thuộc về nhóm động vật cần bảo tồn, tuy rằng có thể mua, nhưng là rất phiền phức, cá tầm cũng có thể nhưng hình như loại này không sống hòa bình với cá vàng."

Đi dạo hơn một tiếng, Sở Tiên dừng lại trước một cái vại nước, nhìn bên trong có bảy tám con cá Cẩm Lý, kích thước gần bảy tám chục cm, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

Cẩm Lý là một loại cá kiểng sa hoa tương đối thịnh hành trên Thế Giới, được nhiều sách nhận xét như sau: thể trạng khỏe đẹp, màu sắc diễm lệ, hoa văn

hay thay đổi, tư thế oai hùng, giá trị cao, rất phù hợp để nuôi trong nhà.

Sở Tiên nhớ lại, mấy ngày hôm trước hắn thấy trong cửa hàng cá Long Diên có bán một con lâu lan Cẩm Lý, giá bán ra là 2000 vạn, loại cá giá trên trời này làm cho hắn có chút ghen hờn, một con cá có giá ngang bằng một tòa biệt thự.

"Cẩm Lý giá 2000 vạn cho dù cải tạo ra được cũng không nhất định bán được, nếu mà Cẩm Lý bình thường xét tới giá trị con người của Kim Hoa hắn là không có vấn đề."

Sở Tiên trong lòng suy tính, lập tức đi vào cửa hàng cá Cẩm Lý.

Cẩm Lý chủng loại tổng cộng có hơn trăm loại, bên trong tiệm này có khoảng chừng mười mấy chủng loại.

Trong tiệm, Cẩm Lý giá trị đều không cao lắm, cơ bản đều là mấy nghìn, quý nhất không hơn bảy, tám vạn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Cải tạo cá cẩm lý#8203;

Sở Tiên chỉ vào hai con cá Cẩm Lý mà hắn ưng ý nhất rồi hỏi chủ cửa hàng:

- Ông chủ, hai con Cẩm Lý bắt cho ta xem một chút! "Nga? Tiểu huynh đệ người muốn mua hai con?" Ông chủ cửa hàng nhìn hắn có chút kinh ngạc, mấy năm gần đây đến mua cá kiểng đại đa số đều là trung niên hoặc người già, có rất ít thanh niên tới mua. "Không sai, ta muốn xem hai con, làm phiền ông chủ giúp ta bắt cá ra để ta xem một chút!" Sở Tiên cường điệu lần nữa. "Tốt tốt, ngài chờ!" Ông chủ vội vàng gạt đầu, lấy ra một cái hồ nước, rồi đem hai con cá thả vào bên trong, nhắc nhở:

- Chú em biết cách nuôi loại cá này sao?? "Àn, yên tâm đi ông chủ, ta cũng người mua bán cá kiểng, chẳng qua là trước giờ chỉ bán cá vàng nhỏ!" Sở Tiên cười cười hồi đáp. "Ngạch, cá vàng!" Ông chủ nghe được lời của hắn, khoe miệng giật một cái, cá vàng giá rẻ làm sao có thể so sánh với Cẩm Lý. "Tám ngàn NDT đúng không?" Sở Tiên hỏi. "Không sai, hai con Cẩm Lý trên dưới 70 cm, bắt từ biển tới, người xem một chút hoa văn trên thân cá rất là đẹp, một con bốn ngàn NDT, không trả giá." Ông chủ giới thiệu. "Àn, không mắc!" Sở Tiên gạt đầu, Cẩm Lý lớn như vậy mà giá cũng chỉ bằng hai con cá vàng của hắn, đúng là rất rẻ. "Ngạch!" Ông chủ khoe miệng co rút thêm lần nữa, một người mua bán cá vàng lại nói cá Cẩm Lý của mình không mắc, thật đúng là...

Trả tám ngàn xong, Sở Tiên không phát hiện ánh mắt ông chủ có chút khác thường, đem rương cá đặt trên xe điện của mình.

Xe điện của Sở Tiên là loại chuyên dùng đi giao hàng, có thể đạt vận tốc rất cao, nhưng mà hắn suy tính nếu mà đơn hàng này thành công hắn sẽ mua một chiếc xe ô tô, về phần giá cả chiếc xe phải xem lần này có thể kiếm bao nhiêu tiền.

Trở lại trong tiệm, Sở Tiên lại thấy có người vài người trước cửa vào tiệm của hắn nhìn trái nhìn phải, liền đi tới nghi ngờ hỏi:

- Các vị là đến mua cá vàng?

Ba cái thiếu phụ nhìn một chút Sở Tiên, gạt đầu, hỏi:

- Soái ca, tiệm này ngày hôm nay tại sao không có cửa? "Nga, thật ngại." Sở Tiên đem rương cá để dưới đất, nói:

- Cá trong tiệm của ta đã bị người khác đặt mua hết, cho nên cửa hàng tạm thời đóng cửa, một tuần sau sẽ tiếp tục kinh doanh. "A? Toàn bộ cá đều bị người khác đặt mua? Không phải chứ?" Một người thiếu phụ kinh ngạc nhìn hắn, bất mãn nói:

- Chúng ta từ xa tới, muốn mua ít phần cá vàng thôi mà, sao lại không bán vậy nè? "Thực ngại quá, một tuần sau các vị có thể tới xem một chút!" Sở Tiên lắc đầu, áy náy nói, sau đó mở cửa ra. "... " Các thiếu phụ hai mặt nhìn nhau, nhìn Sở Tiên mở cửa tiệm ra, rồi nói với hắn:

- Soái ca, chúng ta có thể đi vào trong tiệm của người xem một chút được không? "Àn, có thể!" Sở Tiên gạt đầu.

Ba thiếu phụ cùng đi sau lưng hắn vào trong tiệm, lập tức đi tới bên cạnh hồ cá, về mặt yêu thích nhìn cá vàng bên trong hồ. "Ông chủ, người thì không thể bán cho chúng ta một ít cá được sao? Ba người chúng ta chỉ mua mười lăm con thôi có được không!" Lúc này, đột nhiên một người thiếu phụ ngắt đầu nói với hắn. "Ngạch..." Sở Tiên nhìn động tác của nàng có chút nùng nịu, đơ người một lúc, đem cá rương đặt xuống, mặt nghiêm túc mà nói:

- Thật ngại quá, cuối tuần các người lại đến đi?, những con cá này người khác đã thanh toán tiền đặt cọc, cho nên thực sự xin lỗi. "Ai, thực sự là đáng ghét, từ xa đi tới mà lại mua không được, thực sự là đáng giận!" Ba thiếu phụ bất mãn nói, lấy điện thoại di động ra chụp vài tấm hình, phát ra tin nhắn cho bạn bè, biểu đạt bất mãn của bản thân! "Mấy vị! Ta muốn hỏi một chút các người là từ nơi nào mà biết cửa hàng bán cá vàng của ta?" Sở Tiên có chút ngạc nhiên hỏi các thiếu phụ. "Trên Facebook a, rất nhiều bạn bè nói phổ cổ có một cửa hàng cá vàng, tuy giá cả rất đắt nhưng là cá cực kỳ xinh đẹp." Một người thiếu phụ hồi đáp. "Nga? Không nghĩ tiệm của ta tới nay đã truyền bá rộng khắp như vậy, xem ra khá nổi tiếng!" Sở Tiên trong lòng vui

về.

Một lát sau, vài thiếu phụ về mặt không tình nguyện rời đi, Sở Tiên suy nghĩ một chút, đi tới một tiệm in cách đó không xa, để ông chủ in một thông báo chừng một thước.

Trở lại trong tiệm, Sở Tiên dán thông báo trên cửa tiệm, nhìn nội dung trên đó, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

Báo tin:

Toàn bộ cá vàng trong tiệm đã bán hết, trong khoảng thời gian ngắn tạm thời thiếu hàng, vì vậy nên tạm thời đóng cửa, dự kiến một tuần sau sẽ mở cửa trở lại, đối với các vị khách hàng tạo thành bất tiện, kính xin tha thứ! "Hắc hắc, thông cáo này vừa ra, một phần du khách do dự chưa kịp khả năng sẽ hối hận, chờ khi khai trương lần nữa tin tưởng sinh ý sẽ tăng không ít, vượt quá doanh thu hiện nay, cạc cạc!" Sở Tiên suy nghĩ có chút đắc ý, cười vui vẻ.

Đóng cửa tiệm, Sở Tiên bắt đầu cải tạo ca, đầu tiên là cá vàng, đã có kinh nghiệm cải tạo, lần này chín mươi con cá vàng chỉ dùng hơn ba giờ đã hoàn thành cải tạo.

Đem chúng nó đặt vào trong hồ cá, Sở Tiên đem hai con Cẩm Lý ra.

Hắn mua là Cẩm Lý loại bình thường nhất, ba màu trắng đen hồng, ông chủ nói là bắt từ dưới biển, hắn cũng không phân biệt được, nhưng mà dùng giá cả mà nói hai con Cẩm Lý này chỉ có thể coi như là loại bình thường nhất, nên biết Cẩm Lý hơi tốt một chút giá đã khoảng chừng một trăm nghìn NDT.

Sở Tiên lấy điện thoại di động ra tìm tòi, chọn hai chủng loại Cẩm Lý, đối chiếu với hình ảnh trên di động rồi bắt đầu cải tạo.

Kích thước của Cẩm Lý hơn kích thước cá vàng mười mấy lần, cải tạo phải nói là vô cùng phiền phức, Sở Tiên mất hơn nửa giờ mới cải tạo hoàn tất hai con Cẩm Lý, nhìn hai con cá lớn thật xinh đẹp trước mắt, Sở Tiên không nhịn được cười, đem tụi nó đặt vào trong rương cá.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Tiên mang theo rương đựng hai con Cẩm Lý, lái xe điện của hắn hướng phía Kim Long tập đoàn chạy tới. "Ai có thể nghĩ tới ta lái xe đạp điện mà lại đi chở đồ giá trị hàng triệu đây, đúng là có chút phong cách mà." Đi trên đường phố, Sở Tiên trong lòng suy nghĩ miên man. "Ông ơ!" Đột nhiên, lúc này Sở Tiên cảm giác một âm thanh gầm gừ từ phía sau truyền đến, trong lòng hắn cả kinh, vội vàng mở ra con mắt thống trị, thấy rõ cảnh vật từ góc nhìn thứ ba liền vội vàng hướng một bên tránh đi.

Nhưng mà, trong góc nhìn thứ ba của hắn, xe phía sau đã đi tới quá gần, hắn đã cố tránh né, nhưng tốc độ xe phía sau quá nhanh, Sở Tiên cảm giác một lực thật mạnh đụng vào phía bên trái của xe điện. "Con mẹ nó!" Thầm mắng một tiếng, hắn nhanh chóng nhảy xuống xe, cả người ngã nhào qua một bên. "Chạm!" Xe điện văng ra hơn năm thước, rương cá cột chặt phía sau xe rơi xuống, nước trong rương chảy ra một ít.

Sở Tiên không để ý bùn đất trên người mình, vội vàng chạy tới, thấy Cẩm Lý bên trong không có vấn đề gì, trong lòng thở dài một hơi. "Bà mẹ mày, không biết lái xe hả, thấy xe chạy tới không biết né sao!" Lúc này, một tiếng tiếng mắng chửi từ phía sau truyền đến, Sở Tiên nghe được sắc mặt khó chịu xoay người nhìn lại, một thanh niên cùng một mỹ nữ từ trong xe đi xuống, nhìn sơ qua xe thể thao của mình, liền nổi giận dưng dưng đi về phía hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thanh niên vô lại#8203;

Người chung quanh thấy tai nạn xe cộ, nhanh chóng vây xem, hướng về phía siêu xe mà chỉ trỏ.

Sở Tiên mặt âm trầm, nổi giận dưng dưng đi về phía thanh niên kia, tức giận nói:

- Người có mắt không trông à? Người đụng phải ta vậy mà còn dám kiêu ngạo vậy à?

"Đụng phải người? Người bị diếc nên không nghe được âm thanh xe ta đằng sau tới phải không? Hay là người bị thiếu năng nghe thấy tiếng xe không biết né?" Thanh niên đưa tay chỉ hắn, vẻ mặt tức giận nói.

Ngày hôm nay lái xe thể thao ra, mang theo bạn gái mới của đi hóng gió, thấy phía trước có một tên lái xe đạp điện chậm chạp liền nổi hứng tăng ga chạy vọt lên, cố ý muốn khoe khoang một phen, tiếng xe thể thao gầm gừ làm hắn cảm thấy vô cùng hưng phấn, hắn nghĩ người lái xe đạp điện nghe được thanh âm của xe nhất định sẽ hoảng hốt mà tránh ra, thế nhưng hắn không nghĩ tới là đối phương hình như không nghe thấy, mà hắn trong lúc nhất thời không có phản ứng kịp nên mới dẫn đến tai nạn này.

Thấy xe điện trước mặt bị tông văng xa năm thước, trên mặt thanh niên đầy mồ hôi lạnh, nhưng mà thấy thanh niên trên xe không có chuyện gì đứng lên, hắn liền tức giận lao ra ngoài.

"Người có não hay không? Đường này là của nhà người sao? Ta lái xe ở phần đường bên phải, người lái ô tô tông trúng ta còn dám cãi?" Sở Tiên nhìn thanh niên vô lại, tức giận nói.

"Đụng người thì thế nào? Ta thấy người đâu có sao? Xe của người bị hư? Ta mua cho người một chiếc mới." Tay của thanh niên hướng phía hắn chỉ trỏ, tiếp tục nói:

- Thế nhưng, xe của ta bị người làm trầy như vậy, người cũng phải bồi thường!

"Bồi thường?" Sở Tiên đột nhiên nở nụ cười:

- Người có phải là có bệnh hay không? Người tông trúng ta lại đòi ta bồi thường xe của người?

"Ta có bóp còi, tại người không biết tránh thôi? Nếu không thì sao lại tông trúng người? Không biết lái lên lề đường à?" Thanh niên tức giận quát vào mặt hắn:

- Người nhìn xem xe của ta kìa, mua hết cả triệu, giờ chỉ son lại thôi cũng hết mấy vạn rồi!

"Con mẹ mày, đầu óc mày có vấn đề rồi." Sở Tiên nhìn người thanh niên này, không muốn nói với hắn thêm chút nào nữa, liền gọi điện thoại báo cảnh sát.

"Gọi cảnh sát phải không? Tốt lắm!" Thanh niên đi xe thể thao lạnh lùng nhìn hắn.

"Tần ca đừng nóng giận!" Mỹ nữ đi tới bên cạnh hắn, ôm cánh tay hắn, nhỏ giọng an ủi.

"Không có việc gì, một tên tiểu tử không biết sống chết thôi!" Xe thể thao thanh niên khinh thường liếc mắt nhìn Sở Tiên, lập tức lấy điện thoại ra, cũng gọi một cú điện thoại.

Xe cộ chen chúc tới chỗ xảy ra tai nạn, một số tài xế đi tới phía trước xe thể thao nhìn một chút, lại nhìn Sở Tiên một thân dính đầy bụi đất, trên mặt lộ ra đồng tình thần sắc.

"Vị huynh đệ này làm sao vậy? Phát sinh tai nạn xe cộ?"

"Ân, hình như là chiếc xe thể thao này quẹt trúng xe điện của tên tiểu tử kia, xe thể thao bị trầy xước lớn! Hiện tại chủ xe thể thao yêu cầu tên tiểu tử kia bồi thường!"

"Ngạch, đụng vào người khác còn bắt người ta bồi thường? Thật đúng là kỳ lạ, tên tiểu tử kia đứng lên làm gì? Không nắm ăn vạ bắt tên kia bồi thường."

"Con đường này vốn là hẹp, hình như là phía sau xe thể thao bóp còi mà xe điện không có nhường đường, sau đó liền tông phải."

"Vậy là chiếc xe thể thao này sai hoàn toàn rồi! Dù sao cũng hắn tông trúng người ta!"

"Ai biết được! Nếu như là cán qua thì không nói, nhưng bây giờ chỉ va quẹt một bên, ai có thể chứng minh là xe nào chủ động?"

"Loại này tai nạn dây dưa này chính là phiền phức, đợi lát nữa không biết cảnh sát giao thông xử lý như thế nào?"

Người chung quanh càng tụ càng nhiều, đứng ở một bên chỉ trỏ, nhưng mà rất nhanh, vài tên cảnh sát giao thông đã chạy tới.

"Tránh ra tránh ra, đừng tụ tập ở chỗ này ảnh hưởng giao thông!" Một cảnh sát giao thông đeo kính mát hướng về phía người chung quanh nói.

"Cảnh sát giao thông đại ca, là ta báo cảnh sát!" Sở Tiên thấy cảnh sát giao thông đi tới, lập tức nghênh đón.

"Ân, tốt!" Cảnh sát giao thông gật đầu, lập tức đi tới phía trước xe thể thao nhìn một chút, sau đó hướng về phía thanh niên lái xe thể thao nói:

- Đem xe thể thao của người lái qua một bên,

Đừng chặn đường!

Thanh niên gật đầu, đem xe lái sát vỉa hè.

"Người báo cảnh sát đúng không? Chuyện gì xảy ra, nói một chút!" Cảnh sát giao thông hướng về phía Sở Tiên hỏi.

"Ân, là thế này, ta đang lái xe phía trước, xe thể thao của hắn phía sau đột nhiên đâm tới, đem xe của ta đụng văng ra đó, rồi còn muốn ta bồi thường tổn thất cho xe của hắn, ta thấy rõ ràng chuyện này toàn bộ là trách nhiệm của hắn, nhưng hắn lại muốn ta bồi thường tổn thất cho hắn, đây rõ ràng là gây sự!" Sở Tiên thành thật trả lời.

"Người có tổn thất gì? Xe điện phải không? Bao nhiêu tiền? Ta bồi thường cho người!" Xe thể thao thanh niên đã đi tới, khinh thường nói với hắn.

"Được rồi, vị huynh đệ này! Người nói là người đang lái xe phía trước, xe thể thao của hắn từ phía sau đâm tới đúng không?" Cảnh sát giao thông ra hiệu cho thanh niên im lặng, sau đó hướng về phía Sở Tiên hỏi.

"Đúng vậy!" Sở Tiên gật đầu.

"Ngươi, hẳn nói là sự thực phải không?" Cảnh sát hỏi thanh niên.

"Nói láo! Rõ ràng là ta đã bóp còi, từ phía sau đi từ từ tới, sau đó xe của hắn đụng phải xe ta!" Thanh niên chỉ vào xe thể thao của mình nói. Sở Tiên nghe được lời của hắn khoe miệng giật một cái, tức giận nhìn hắn:

- Ta nói, chiếc xe thể thao này của ngươi là đi thuê phải không? Là ngươi tông trúng ta, bây giờ chỉ có chút trách nhiệm này cũng không dám chịu?

Thanh niên nghe được lời của hắn sắc mặt tối sầm, cãi lại:

- Tiểu tử, rõ ràng là ngươi quẹt trúng xe của ta còn muốn chối! Ngươi biết ta chiếc xe này bao nhiêu tiền không? Ta cần phải đi lừa tiền của ngươi?

"Con mẹ mày, thật không biết xấu hổ!" Sở Tiên không nhịn được hướng hắn mắng.

"Được rồi, không cần làm âm ỉ!" Cảnh sát giao thông cũng rất đau đầu, cẩn thận nhìn kỹ xe thể thao, nhủ thầm, hai xe quẹt trúng nhau, xe nào có lỗi rất khó nói, khó nhất là bây giờ luật còn không có quy định rõ ràng.

"Làm sao vậy Thành ca? Không phán được trách nhiệm thuộc về ai sao?" Lúc này, hai cảnh sát giao thông trẻ tuổi lái xe đi tới, hướng về phía cảnh sát giao thông này mà hỏi.

"Àn!" Cảnh sát giao thông này hướng phía bọn họ gật đầu.

"Người qua đường có ai thấy rõ ràng chuyện xảy ra không?" Trung niên cảnh sát giao thông hướng về phía người qua đường vây xem mà hỏi.

Người chung quanh nhìn nhau không nói gì, cảnh sát giao thông càng nhíu mày, đối với loại tình huống này cũng không biết xử ra sao.

"Hiện tại chuyện này ai cũng nói không rõ ràng, mỗi người gánh chịu một phần trách nhiệm thì sao??" Hai gã cảnh sát giao thông vừa tới nói.

Cảnh sát giao thông tới trước cũng nói:

- Các ngươi đều có lỗi, mỗi người gánh chịu một phần trách nhiệm.

"Ta tự nhận xui xẻo, xe điện của ngươi ta sẽ đền, nhưng ngươi cũng phải đền lại xe của ta!" Thanh niên lái xe thể thao chỉ vào Sở Tiên nói.

"Như vậy đi! Các ngươi đều lùi một bước, xe của ngươi đi tìm công ty bảo hiểm đòi bồi thường, còn xe điện của ngươi, thì ngươi tự đi sửa, nếu song phương không có thương tích gì, vậy thì cứ giải quyết như vậy đi!" Cảnh sát giao thông phối hợp nói.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đập#8203;

"Xe thể thao của ta là xe mới, bảo hiểm chưa kịp mua." Thanh niên nghe được cảnh sát giao thông nói, lập tức la lên: "Mấy vị cảnh sát giao thông, ta sẽ không vô duyên vô cớ vu oan người khác, ta cũng không quan tâm chút tiền lẻ này, thế nhưng tiểu tử này luôn miệng đổ lỗi cho ta, cho nên chuyện này không có khả năng tính như vậy."

"Con đường này rất hẹp, nên xe của ta đi sát lề đường cũng là bình thường, là do hắn không có mắt quẹt phải xe ta." Thanh niên nói tiếp.

"Mỗi người gánh chịu một nửa trách nhiệm sao? Ngươi đi tới chỗ bán xe hỏi thử chiếc xe này sơn lại cần bao nhiêu tiền, ngươi phán xử như vậy là không công bằng." Thanh niên hướng về cảnh sát giao thông nói lần nữa.

Sở Tiên nghe được Cảnh Sát Giao Thông phán quyết cũng nhíu mày một cái, hướng về phía đám người chung quanh nói: "Các vị đại ca đại tỷ, có ai thấy chuyện đã xảy ra mời đứng ra làm chứng cho ta, là hắn tông phải ta, không phải ta quẹt hắn, cảm ơn mọi người!"

"Hình như là xe phía sau đâm phải xe điện của cậu này!"

Đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng thanh âm rất nhỏ.

Sở Tiên trong lòng vui vẻ vội vàng nói: "Chị gái ơi, làm phiền ngươi đến nói lại cho cảnh sát giao thông nghe."

"Chị gái này, lời của ngươi phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, ngươi nói chuyện không thể dùng hình như, ngươi phải chắc chắn, ta hỏi lại: ngươi chắc chắn mình đã thấy rõ ràng?" Cảnh sát hỏi lại người phụ nữ.

"..." Người phụ nữ liền không dám lên tiếng nữa.

"Nếu không có nhân chứng, vậy thì song phương mỗi người gánh chịu một nửa trách nhiệm có vấn đề gì sao?!" Cảnh sát giao thông tuyên bố.

Sở Tiên nhìn người cảnh sát giao thông này nhíu mày một cái, sắc mặt có chút khó chịu hỏi: "Mấy vị cảnh sát giao thông, xác định cứ xử như vậy sao?"

"Xác định, tổn thất của hai người sẽ chia đều, nếu có khiếu nại có thể làm đơn kiện." Cảnh sát giao thông gật đầu xác nhận.

"Không có vấn đề." Thanh niên gật đầu, buồn bực nói: "Coi như ta ngày hôm nay gặp xui xẻo!"

"Toàn bộ tổn thất chia đều?" Sở Tiên sắc mặt âm trầm hỏi lần nữa.

"Không sai, người bồi thường cho vị thanh niên này mấy vạn tiền sửa chữa là được rồi." Thanh niên Cảnh Sát Giao Thông gật đầu.

"Tốt!" Sở Tiên hít một hơi thật sâu: "Xin hỏi, chiếc xe thể thao này của người giá trị bao nhiêu tiền?"

"Một trăm năm mươi vạn, hai ngày trước mới vừa mua, hiện tại tổn thất nghiêm trọng như vậy, không có năm, sáu vạn là tuyệt đối không giải quyết được!" Thanh niên nhìn chằm chằm hắn nói.

"Tốt, một trăm năm mươi vạn đúng không?" Sở Tiên gật đầu, đi tới bên cạnh tìm một tảng đá cầm lên.

"Người làm gì? Người muốn làm gì?" Thanh niên thấy hắn lại tới ven đường cầm lên một tảng đá, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hắn, không nhận được lui về phía sau vài bước.

"Người muốn làm gì? Mau đem tảng đá trên tay bỏ xuống!" Vài tên Cảnh Sát Giao Thông lập tức bao vây!

"Yên tâm đi mấy vị cảnh sát giao thông, ta biết ta đang làm cái gì? Nếu tổn thất chia đều, như vậy ta lấy lại một chút tổn thất của ta!" Sở Tiên chen qua Cảnh Sát Giao Thông, đi tới bên cạnh chiếc xe thể thao, tảng đá trong tay hung hăng ném về phía chiếc xe.

"Rầm!" Tảng đá nặng nề rơi vào trên xe thể thao, trên xe xuất hiện một chỗ lõm xuống, Sở Tiên cầm lấy tảng đá lại ném tới phía xe thể thao.

"Người có phải muốn chết hay không?" Thanh niên thấy xe của mình bị đập, hai mắt đỏ bừng chạy tới.

"Làm gì làm gì, nhanh dừng lại cho ta, người có biết có ý phá hoại tài sản của người khác là hành vi phạm tội?" Vài tên Cảnh Sát Giao Thông cũng vậy ngay ra một lúc, sau đó vội vàng đi tới.

Chung quanh quần chúng về mặt kinh ngạc, vài người còn tròn mắt hốc mồm.

"Làm gì đó? Mau chóng đem tảng đá bỏ xuống!" Vài tên cảnh sát giao thông đi tới, phẫn nộ quát hắn.

"Mấy vị cảnh sát giao thông, các người đã nói là trách nhiệm chia đều, vậy ta đồng ý chia đều trách nhiệm." Sở Tiên về phía bọn họ nhún vai: "Làm phiền cho ta nhặt một vật lên đi."

Đi tới bên cạnh xe điện, Sở Tiên đem xương cá từ dưới đất cầm lên, sau đó mở nhìn hai con Cẩm Lý bên trong.

Khóe miệng lộ ra dáng cười tà, con mắt thống trị nhanh chóng mở ra, hai con Cẩm Lý đang bơi qua bơi lại, trong nháy mắt liền không nhúc nhích, hết như là đã chết.

"Nếu trách nhiệm chia đều, chúng ta bây giờ liền nói về vấn đề bồi thường." Sở Tiên khóe miệng giễu cợt nhìn về thanh niên lái xe thể thao, trong ánh mắt nghi hoặc của vài tên Cảnh Sát Giao Thông đem xương cá trong tay để ở trước mặt bọn họ.

"Cả Cẩm Lý chủng loại Tây Thi và Nữ Sư Vương, mỗi một con giá trị không kém một trăm năm mươi vạn, không tin thì cầm đi giám định, vốn ta không định bắt người đền, nhưng người đã ngoan cố yêu cầu chia đều trách nhiệm? Ta cũng không cần người bồi thường tiền, ta sẽ đem xe của người đập nát là được."

Sở Tiên rút ra một điều thuốc, châm lửa sau đó hướng phía bọn họ nói.

Vài tên cảnh sát giao thông hai mặt nhìn nhau, thanh niên thì kinh ngạc nhìn hắn.

"Thật là Sư Nữ Vương cùng Tây Thi, dĩ nhiên là thật!" Cách đó không xa có một người quần chúng vây xem thấy bên trong xương có hai con Cẩm Lý, đột nhiên kích động lớn tiếng kinh hô, vội vàng đi tới.

"Thật đẹp, thực sự là quá đẹp, đây đúng là cá hạng nhất, thật sự là cá hạng nhất!" Người đó là một vị trung niên hơn năm mươi tuổi, ngồi xổm xuống tỉ mỉ đánh giá hai con Cẩm Lý.

"Hai con Cẩm Lý giá cả tối thiểu hơn ba trăm vạn, thậm chí hơn bốn trăm vạn đều rất bình thường, màu sắc so với con Nữ Sư Vương mà hai năm trước đã đoạt giải tại Thâm Quyển còn đẹp hơn, đáng tiếc đáng tiếc, hai con Cẩm Lý đẹp như lại chết rồi!"

Nghe được nam tử trung niên liên tục cảm thán, người chung quanh cũng hít một hơi lạnh, trợn mắt nhìn hai con cá!

Thanh niên lái xe thể thao nghe được chỉ cảm thấy sắc mặt tối sầm, hít một hơi lạnh, có chút ngu ngơ nhìn hai con cá trên đất!

"Mấy vị Cảnh Sát Giao Thông, nếu mà không tin vị đại thúc này nói, các người có thể tìm thêm người giám định, nhìn xem có đúng theo lời hắn nói hay không, hai con cá giá cả cứ tính là ba trăm vạn, xe của hắn giá trị một trăm năm mươi vạn, ta đem xe thể thao của hắn đập thì cứ để ta đền, không có ý kiến chứ!"

Sở Tiên nói xong, lại đem ánh mắt nhìn về phía thanh niên xe thể thao, giễu cợt hỏi: "Người có ý kiến gì không? Bồi thường tiền cũng được, thế nhưng ta lại muốn đem xe thể thao của người đập nát."

Nhìn chung quanh, phát hiện một cửa hàng bán dụng cụ, Sở Tiên liền đi tới, dưới sự kinh ngạc của ông chủ, Sở Tiên mượn một cái búa đi tới bên cạnh xe thể thao, làm vẻ mặt hải hươc nhìn về phía thanh niên: "Vốn người tông phái ta là tai nạn, chuyện vô ý thì ta sẽ sơ đo, chỉ có hai con cá mà thôi, thế nhưng người lại nói ta quẹt xe của người, ha ha!"

"Nhìn cho kĩ chiếc siêu xe của người!" Sở Tiên nói xong, liền đập một búa vào xe.

"Người..." Thanh niên vẻ mặt tức giận nhìn chằm chằm Sở Tiên, sắc mặt vô cùng khó chịu, nhưng hắn không định ngăn cản, để hắn bồi thường ba trăm vạn thì thà để xe cho Sở Tiên đập còn hơn.

"Rầm, rầm, rầm." Thanh âm không ngừng vang lên, một chiếc xe thể thao hoành tráng dần dần trở nên gập ghềnh, mặt ngoài hoàn toàn hư hại.

"Hô!" Ước chừng khoảng năm phút đồng hồ, Sở Tiên hơi mệt chút thở hổn hển, nhìn mọi người đứng xem còn đang khiếp sợ, lúc đó mới trả cây búa lại.

Đi tới bên cạnh thanh niên, Sở Tiên nở nụ cười hỏi: "Được rồi, hiện tại hài lòng chưa? Còn muốn yêu cầu vấn đề bồi thường không? Mấy vị Cảnh Sát Giao Thông đều ở đây, nếu như không có vấn đề vậy ta liền đi."

"Người..." Thanh niên sắc mặt biến thành màu đen nhìn hắn, thật sự không dám nói thêm một lời nào.

"Ta đi đây!" Sở Tiên hướng phía thanh niên cùng với vài tên Cảnh Sát Giao Thông cười cười, nhất là đối với hai gã Cảnh Sát Giao Thông tới sau, nụ cười có thâm ý, ôm lấy rượu cá trên đất, nâng xe điện lên, phát hiện vẫn còn có thể dùng, liền chạy ra xa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bạn học cũ.#8203;

"Vãi linh hồn, đúng là khiếm tốn mà! Thực sự là lợi hại, xe thể thao giá một trăm năm mươi vạn mà nói đập liền đập."

"Lái xe điện, lại tùy tiện mang theo đồ vật giá ba bốn triệu, thật đúng là... Đại gia khiếm tốn!"

"Quá đặc sắc, quá kích thích, người xem tên lái xe thể thao kia, sắc mặt đen thui, giống y như ăn phải giun."

"Haha! Lần đầu tiên nhìn thấy người đập siêu xe hơn trăm vạn, chuyện này ta có thể kể cho bạn bè suốt cả năm."

"Ta vừa phát hiện tên lái xe điện trong nụ cười mang theo sự tự tin mãnh liệt, trong xương cốt có nét quý tộc, quả nhiên không sai, không biết là người của gia tộc nào, quá khí phách."

Thấy bóng lưng Sở Tiên biến mất, quần chúng vây xem nhỏ giọng nghị luận, vô cùng cảm thán.

Vài tên Cảnh Sát Giao Thông khờ sở lắc đầu, có chút đồng tình nhìn về phía thanh niên lái xe thể thao.

"Tần ca, bạn ta tìm ta, ta đi trước đây!" Mỹ nữ bên cạnh hắn sắc mặt có chút khó chịu, nói xong vội vàng rời đi.

"Mẹ!" Thanh niên hai mắt đỏ lên nhìn mỹ nữ rời đi, còn xe thể thao của mình, đây chính là hắn van xin bố mẹ hơn nửa năm mới mua được một chiếc xe thể thao như vậy, chính là vì có thể ra vẻ trước mặt nàng, hiện tại xe lại bị đập nát.

Trước đây vì chỉ lo trang trí cho nội thất xe, nên hắn chuẩn bị qua một đoạn thời gian nữa mới đi mua bảo hiểm, nhưng không nghĩ tới hôm nay lại gặp phải loại sự tình này, hắn vốn định bày tên kia để giảm thiểu tổn thất của mình, không ngờ...

"Tiền sửa chữa tối thiểu hơn mười vạn." Thanh niên khóc không ra nước mắt.

"Thật là vô cùng thoải mái!" Sở Tiên đang lái xe điện trong lòng cực vui, cả người sáng khoái.

"Đáng đời người định chơi ta, hiện tại biết hậu quả chưa?." Sở Tiên khoe miệng hơi nhếch lên, lập tức bĩu môi: "Tuy rằng cuối cùng rất thoải mái, thế nhưng quá trình lại có điểm khó chịu, xem ra chính mình cũng cần mua một cái xe. Mẹ! Tự mình cũng muốn mua cái siêu xe đi khắp nơi khoe khoang, chở mỹ nữ, không đúng, chở tiểu Đinh!"

Nghĩ tới đây hắn cười thật to, chỉ giải quyết xong chuyện này mà đã gần tới buổi trưa, Sở Tiên tìm đại một quán cơm để ăn trưa.

Trụ sở của tập đoàn Kim Long, ở trong trung tâm thành phố Hải Thanh, có hai mươi lăm tầng, toàn bộ đều là tài sản của tập đoàn Kim Long.

"Đây mới là khí phách của công ty lớn!" Sở Tiên ngược nhìn tòa nhà, trên mặt lộ ra ước ao, trước đây lúc tốt nghiệp, hắn rất muốn đi vào làm trong tập đoàn Kim Long, đáng tiếc bị không được nhận.

"Hôm nay lại được trực tiếp gặp Tổng Giám Đốc tập đoàn, cuộc sống thật đúng là thay đổi luôn nha!"

Sở Tiên trong lòng có chút đắc ý mà nghĩ, nhìn đồng hồ, lúc này hắn là thời gian ăn cơm, hắn cũng không có đi vào quầy rồi, ở bên ngoài đi dạo một lúc.

"Người khỏe không, xin hỏi Tổng Giám Đốc Kim Hoa ở lâu mấy?" Hơn một giờ sau, Sở Tiên ôm rương cá đi tới quầy phục vụ hỏi mỹ nữ ở quầy tiếp tân.

"Kim tổng?" Mỹ nữ tiếp tân hơi ngẩn người, có chút kinh ngạc nhìn hắn, lúc này hình tượng của Sở Tiên nhìn qua có chút không tốt, ôm một cái rương bần thủ, trên y phục có chút bụi đất, so với rác rưởi nhặt trên đường không khác mấy.

"À vâng! Xin hỏi vị tiên sinh này có hẹn trước hoặc là có danh thiếp của Kim tổng không?" Mỹ nữ tiếp tân nở nụ cười chuyên nghiệp hỏi Sở Tiên.

"Danh thiếp, có có!" Sở Tiên gạt đầu, đem rương cá để dưới đất, sờ túi quần của mình, sau đó liền ngẩn người.

"Không thể nào xui như vậy, mất danh thiếp rồi!" Mặt Sở Tiên hơi đen lại, cảm giác ngày hôm nay có chút không may, vẻ mặt áy náy nói: "Thật xin lỗi, cô có thể gọi điện thoại cho Kim tổng không? Nói là tôi đưa cá kiếng."

"A, xin lỗi ngài, thật là ngại quá! Nếu mà ngài không có danh thiếp hay hẹn trước thì chúng ta không được gọi điện thoại cho Kim tổng, ngài có quen biết với lãnh đạo công ty nào không, có thể gọi điện thoại nói một chút." Mỹ nữ tiếp tân cười với Sở Tiên, rồi từ chối yêu cầu của hắn.

"Thực sự là ngày xui như chó mực!" Mặt Sở Tiên hơi buồn bực, không gặp được Kim tổng thì hôm nay phí công vô ích rồi!

"Kim tổng hôm nay có mặt ở đây sao?" Sở Tiên hỏi mỹ nữ tiếp tân.

"Có, thưa ngài!" Mỹ nữ lễ phép trả lời.

"Được rồi, ta đợi ở đây, lúc Kim tổng đi xuống thì báo ta một tiếng." Bất đắc dĩ, Sở Tiên chỉ có thể chờ.

Đem rương cá để dưới chân, Sở Tiên nhàm chán mở điện thoại ra chơi.

"Em gái nguoi." Sở Tiên vừa mới mở điện thoại di động ra, liền thấy trên Facebook có người đăng video bôi nhọ hắn, mở video ra xem, sắc mặt hắn lập tức đen thui.

Trên Facebook đang lan truyền một đoạn video quay cảnh hắn đứng trước quầy lễ tân của tập đoàn Kim Long, hắn mặc một bộ quần áo bần thủ, ôm một cái rương đứng nói gì đó với nhân viên lễ tân.

Xem bình luận của mọi người, Sở Tiên càng tức giận hơn.

"Đây không phải là Sở Tiên sao? Bộ dạng rách rưới như vậy? Trong tay ôm cái rương gì đó?"

"Oa! Thật đúng là Sở Tiên, đây là tình huống gì đây?"

"Sở Tiên không phải là phát đạt sao, chuyện gì xảy ra? Hình như bộ dạng hơi bần?"

"Ta cũng không biết tình huống gì? Sở Tiên ôm một cái rương đứng trong công ty chúng ta, nhưng mà nhân viên lễ tân không cho hắn vào, Sở Tiên, người nhìn qua bên trái, bạn học cũ."

"Đệt!" Sở Tiên ngẩng đầu, quả nhiên thấy một người mặc tây trang, người đó là Hà Vĩ.

Hà Vĩ thấy Sở Tiên đang nhìn, vẻ mặt mỉm cười đi về phía Sở Tiên, trên mặt có chút kiêu ngạo.

Hà Vĩ là bạn học cùng lớp của Sở Tiên, hai người không hợp nhau cho lắm, nguyên nhân là do tiểu Đinh, hắn lúc đó là làm việc trong đoàn trường, đầu năm phải chịu trách nhiệm tiếp đón tân sinh viên, hắn nhờ Sở Tiên tới giúp đỡ hắn cùng tiếp đãi tân sinh viên.

Sau đó, Sở Tiên tiếp đãi tiểu Đinh, mà Hà Vĩ cũng thích tiểu Đinh, vì vậy hai người trở thành quan hệ cạnh tranh.

Với ưu thế của mình, Hà Vĩ chưa từng đem Sở Tiên để vào mắt, nhưng hắn thật không ngờ tiểu Đinh cuối cùng lại trở thành bạn gái của Sở Tiên, điều này làm hắn có chút đố kỵ, không cam lòng, hàng ngày ở trong lớp học thường châm chọc Sở Tiên.

Lúc tốt nghiệp, hai người cùng đến tập đoàn Kim Long để phỏng vấn, kết quả Hà Vĩ trúng tuyển, mà hắn không được nhận, Hà Vĩ vẫn thường châm chọc hắn về chuyện này.

"Sở Tiên! Ngươi làm ở nơi này gì đây? Tại sao còn ôm một cái rương? Chẳng lẽ là nhận lời mời phỏng vấn của tập đoàn Kim Long? Đúng là tập đoàn có tuyển thêm người, nhưng mà phải chờ tới hai giờ rưỡi mới bắt đầu phỏng vấn." Hà Vĩ vẻ mặt cười tươi đi tới trước mặt hắn.

"Hiện tại thông báo tuyển dụng nhân sự nhân viên, là tuyển quản lý quán rượu và hậu cần, công ty chúng ta hiện tại chỉ tuyển người có kinh nghiệm hành nghề. À đúng rồi! Chúng ta nơi này không nhận người có kinh nghiệm mua bán cá nha, haha!" Hà Vĩ nói, không nhìn được càng cười lớn hơn.

"Ha ha!" Sở Tiên lãnh đạm cười: "Không biết công ty ngươi có tuyển quản lý cấp cao?"

"Ha ha! Có chứ, sao lại không tuyển? Tập đoàn chúng ta đang tuyển một người làm quản lý khu du lịch, ngày hôm nay là tổng giám đốc Kim tự mình phỏng vấn, thế nào, ngươi cảm thấy hứng thú? Ha ha! Đến lúc phỏng vấn ta có thể dẫn ngươi đi." Hà Vĩ cười lớn nói, trên mặt lại tràn đầy trào phúng.

"Nga? Kim tổng tự mình phỏng vấn sao?." Sở Tiên mỉm cười: "Vậy đợi lát nữa ta cần phải đi thử một chút."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Kim đại ca tốt!#8203;

Ha ha! Sở Tiên ngươi thật là đến phỏng vấn sao? Máy ngày hôm trước không phải là bán cá vàng sao, một ngày thu được mấy vạn, sao bây giờ không bán nữa?

Hà Vĩ vẻ mặt đùa cợt nhìn hắn.

Sở Tiên nhìn bộ mặt cực kỳ gọi đòn của hắn, lạnh lùng nói: Bán xong.

- Hắc hắc!

Hà Vĩ thấy Sở Tiên ghét bỏ mình cũng không để ý chút nào, vẫn ngồi bên cạnh hắn cười hỏi: Ngươi lần này thật sự đến Kim Long để phỏng vấn? Ta hiện tại ở công ty cũng có chút tiếng nói, nếu không thì để ta giúp ngươi đi cửa sau.

- Không cần!

Sở Tiên liếc hắn, lấy điện thoại di động ra tiếp tục chơi.

- Ha ha!

Hà Vĩ khòe miệng hơi nhếch lên: Hôm nay tui không phải là ngày phỏng vấn cuối cùng, nhưng ngươi phải biết nắm lấy cơ hội nha, nghe nói cửa hàng cá vàng của ngươi không kiếm được tiền, tập đoàn Kim Long rất tốt, ta hiện tại chỉ là chức vị nhỏ mà một tháng lương đã gần hai mươi nghìn, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng đủ sống tự tại.

- Được rồi, công ty chúng ta mới khai phá một cái làng du lịch, tuyển nhận một người chuyên nuôi cá kiểng, tiền lương hơn bốn ngàn, tuy rằng không cao, tiết kiệm thì cũng đủ sống, ngươi có thể đi thử một chút, đừng trách bạn học cũ không có nhắc nhở ngươi nha, tìm một công việc tốt, nếu không sau này lấy cái gì nuôi sống Tiểu Đinh?

Hà Vĩ vừa nói vừa lắc đầu, nhìn như hào tâm nhưng khuôn mặt lại hiện rõ vẻ đùa cợt.

- Không cần sự quan tâm của ngươi!

Sở Tiên nghe hắn sủa bậy có chút không nhịn được.

- Aizz, làm bạn học ngươi làm sao có thể nói như vậy đâu nè, nếu mà ngươi muốn nhận việc công việc nuôi cá kiểng ta có thể tìm quan hệ giúp ngươi, bảo đảm ngươi có thể đi vào.

Hà Vĩ đưa tay ôm bờ vai của hắn, tiếp tục nói: Để ta lên mạng thông báo cho bạn học tin tức ngươi có công việc nhé.

Nói xong, hắn lấy điện thoại di động ra đăng tin lên group.

- Sở Tiên đến tập đoàn Kim Long nhận phỏng vấn, đúng lúc công ty ta có một chỗ trống, ta tìm quan hệ giúp đưa hấn vào.

Sở Tiên tin trong group mà bực, nhìn xuống các bình luận hấn còn điên tiết hơn..

- Ước ao, Hà Vĩ người có thể hay không cũng đem ta đưa vào?

- Phú quý không quên bạn, Hà Vĩ người thực sự là người tốt, buổi tối nhất định phải để Sở Tiên khao một bữa.

- Dĩ? Dĩ nhiên thật là đến nhận phỏng vấn? Xem ra Sở Tiên kinh doanh thất bại nha!

- Ha ha!

Sở Tiên tắt Facebook, dựa trên ghế sa lon, mở trình duyệt tra xét tư liệu của phần tập đoàn Kim Long.

- Sở Tiên, làm người dùng nên cây mạnh, lát nữa lúc nhận phỏng vấn nhất định phải khiêm tốn thành khẩn, đến lúc có thể ta cũng có mặt, không cần khẩn trương.

Hà Vĩ làm như người lớn mà dạy bảo.

Thấy Sở Tiên không để ý tới hấn, hấn không nói nữa mà lên Facebook tiếp tục chơi với bạn học cũ.

Dần dần trong đại sảnh xuất hiện những người cảm sơ yếu lí lịch, Sở Tiên nhìn một chút, có thực tập học sinh khuôn mặt ngây ngô, cũng có thanh niên tràn đầy tự tin, bọn họ đều ngồi ở khu ghế để nghỉ ngơi, tò mò nhìn hai người Sở Tiên và Hà Vĩ.

Hà Vĩ còn tốt, trên người Tây mang giày da rất có phong cách, về phần bên cạnh hấn, Sở Tiên thì hơi tùy tiện, quần áo thông thường còn có chút vết bẩn, bên cạnh chân còn để một cái rương không biết đựng cái gì.

- Mọi người ngồi ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, hơn hai giờ ta mang mọi người vào phòng.

Hà Vĩ thấy đã tới mười mấy người, giả tạo vậy nhìn đồng hồ đeo tay, ngẩng đầu quét mắt liếc chung quanh rồi nói.

- Nga ha ha! Anh là lãnh đạo của tập đoàn Kim Long sao? May mắn ngày hôm nay có thể gặp được.

Một người thanh niên nghe được Hà Vĩ nói, liền ngay lập tức nín bợ.

Hà Vĩ hướng phía thanh niên gật đầu cười, ánh mắt mọi người toàn bộ tập trung ở trên người của hấn, làm hấn phi thường hưởng thụ.

Sở Tiên ở một bên nhìn thấy vậy liền bĩu môi, đúng là giả tạo, cho dù là lúc dùng điện thoại di động hay lúc nhìn đồng hồ đeo tay, hấn vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, quả thực không chèn vào đâu được, đây cũng không phải là giả tạo bình thường, mà đã trở thành thói quen giả tạo rồi.

- Được rồi, đã hai giờ hai mươi, mọi người đi theo ta.

Một lát sau, Hà Vĩ đứng lên, nói với mọi người, sau đó nhìn về phía Sở Tiên có chút thâm ý nói: Người đi không?

Sở Tiên đứng lên, gật đầu: Đương nhiên là đi rồi.

Nghe được lời của hấn, nụ cười trên mặt Hà Vĩ càng đậm hơn: Vậy hãy theo ta đi thôi, đem cái rương dưới chân người để ở quầy tiếp tân là được rồi. Nói xong liền đi trước.

Mọi người đi phỏng vấn theo sau đều nhìn về phía Sở Tiên lộ ra một chút kì thị, một số người nhỏ giọng thăm thì, không cần nghe cũng biết là châm chọc chuyện hấn đi cửa sau.

Sở Tiên không để ý, theo sau Hà Vĩ đi qua lan can.

- Ân! Sở Tiên, người còn ôm cái rương này làm gì? Bên trong đựng thứ gì quan trọng sao?

Lúc Hà Vĩ mở ra thang máy phát hiện trong tay Sở Tiên còn ôm cái rương, có chút không vui hỏi.

- Có việc cần dùng.

Sở Tiên không trả lời mà đi thẳng vào thang máy.

Hà Vĩ nhú mày, có chút cảnh cáo nói: Đến bên trong thì để cái rương ở một bên, không nên nói chuyện lung tung.

- Đi theo ta!

Thang máy ngừng lại tại lầu mười tám, Hà Vĩ mang theo bọn họ đi tới trong một phòng làm việc, hướng về phía một nữ nhân viên bên trong nói: - Những

người nhận phỏng vấn đã tới rồi, thông báo cho các lãnh đạo biết đi, có hai người nhận phỏng vấn cho vị trí quản lý khu du lịch, mau gọi điện thoại cho Kim tổng!

- Được!

Nữ nhân viên gật đầu.

- Các người ngồi ở chỗ này chờ một chút, phỏng vấn ngay lập tức sẽ bắt đầu!

Hà Vĩ nói với bọn họ xong, lập tức sửa sang lại y phục của mình rồi đứng ở lối vào.

Chừng không tới năm phút đồng hồ sau, các lãnh đạo đi đến, Hà Vĩ nhiệt tình chào hỏi, những người đến phỏng vấn hơi lộ ra thần sắc khẩn trương, tập đoàn Kim Long dù sao cũng là xí nghiệp nổi tiếng ở thành phố Hải Thanh, rất nhiều người đều muốn vào làm ở đây!

Cũng không lâu lắm, một trung niên mặc vest đen sang trọng tới, bên cạnh có một thanh niên khuôn mặt có chút tương tự trung niên, Hà Vĩ trong lòng căng thẳng, vội vàng hướng phía trước đi mấy bước, hơi khom người: Kim tổng ngài đã tới, những người nhận phỏng vấn đã đến đông đủ.

Kim tổng gật đầu, nhìn lướt qua những người tới phỏng vấn, bất quá khi hắn nhìn thấy một người thì dừng lại.

Sở Tiên đứng lên, hướng về phía Kim Hoa cười, liền đi qua: Ha ha! Kim đại ca, hiện tại không có quấy rầy chứ, thật vất vả trà trộn vào những người tới phỏng vấn mới gặp được huynh.

- A! Tiểu huynh đệ, người đây là...?

Kim Hoa kinh ngạc nhìn hắn: Ta không phải là đã cho người danh thiếp sao?

Sở Tiên bắt đầu dĩ nhiên vai: Trên đường tới đây ta xảy ra chút sự cố, làm mất danh thiếp, cho nên chỉ có thể giả mạo người đi phỏng vấn mà vào thôi!

- Ha ha!

Kim Hoa nghe được lời của hắn liền cười to: Chỗ của ta không trả nổi tiền lương cho tiểu huynh đệ, đồ đạc có mang đến không?

- Có mang đến, hiện tại Kim đại ca có thời gian sao?

Sở Tiên hỏi.

- Ha ha, có có!

Kim Hoa gật đầu, lập tức nhìn về phía những người đi phỏng vấn: Các vị đến đây nhận phỏng vấn có thể đợi một chút được không, ai có việc bận cứ lên tiếng đi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: 400 vạn#8203;

Hà Vĩ trợn mắt há hốc mồm, đứng yên như tượng gỗ, trong lúc nhất thời thậm chí ngay cả câu hỏi của Kim tổng cũng không trả lời.

Những người đến xin việc cũng dừng nhìn Sở Tiên.

- Kim đại ca! Tiểu huynh đệ!

Hà Vĩ đỏ mặt lạnh, Sở Tiên lại quen biết Kim tổng, hơn nữa rất thân thiết, điều này sao có thể?

Sở Tiên đưa mắt nhìn Hà Vĩ, sau đó ôm lưng cá đi theo Kim Hoa cùng tên thanh niên kia phía sau đi tới một phòng làm việc khác.

- Tiểu huynh đệ, nhanh chóng mở ra xem, rốt cuộc là thứ tốt gì!

Mới vừa tiến vào trong phòng, Kim Hoa có chút mong đợi nói.

Sở Tiên thấy dáng vẻ của hắn, biết hắn cũng là một người yêu cá, lập tức lưng cá mở ra: Kim đại ca mời xem, hai con Cẩm Lý, không biết ngài có thích hay không?

-...

Kim Hoa thấy bên trong là hai con Cẩm Lý xinh đẹp, vẻ mặt hưng phấn mà cúi xuống xem xét: Là Nữ Sư Vương và Tây Thi, hai chủng loại này đều là quán quân cá nhà, nhìn xem màu sắc, hoa văn so với con Nữ Sư Vương từng vô địch mấy năm trước còn đẹp hơn, chắc chắn, quá đẹp!

Thanh niên cũng tò mò nhìn qua, nhìn thấy hai con Cẩm Lý, liền bĩu môi, đối với cá có vẻ không có hứng thú chút nào.

- Tiểu huynh đệ đúng là giỏi quá, thậm chí ngay cả loại cá này đều có thể lấy được, đây chính là có tiền cũng khó mua được.

Kim Hoa một bên quan sát, một bên cảm thán nói.

Sở Tiên híp mắt cười cười: Ha ha! Ta khó khăn lắm mới lấy được hai con cá này nha!

Kim Hoa cười cười, hiển nhiên không tin lời của hắn, một ngày liền có thể lấy được, không có phương pháp đặc biệt là tuyệt đối không thể nào.

- Tiểu huynh đệ dự định dùng giá cả bao nhiêu thì đem hai con cá bán cho ta?

Kim Hoa thường thức một lúc, hướng về phía hắn hỏi.

- Kim đại ca thấy sao? Ngươi cảm thấy giá trị bao nhiêu?

Sở Tiên trầm mặc một hồi, hắn cũng không biết nên bán bao nhiêu, hắn cũng không thể không biết xấu hổ mà hét giá thật cao, dù sao chỉ tốn có mấy nghìn là mua được.

- Như vậy đi, mỗi con giá hai triệu, ngươi thấy thế nào?

Kim Hoa suy tư một hồi rồi đáp.

- Bốn trăm vạn!

Sở Tiên ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, gật đầu: Đương nhiên không thành vấn đề, cộng thêm hơn một trăm con cá vàng là bốn trăm hai mươi vạn. Hi vọng Kim đại ca có thể giới thiệu thêm khách hàng cho tiểu đệ.

- Ha ha! Tiểu huynh đệ thật đúng là khách khí, một câu liền giảm cho ta hơn mười vạn.

Kim Hoa nghe được lời của Sở Tiên, vẻ mặt có chút thương thức.

- Hắc hắc! Ý ta là muốn cho Kim đại ca sau này giới thiệu cho ta nhiều khách hàng thôi mà!

Sở Tiên cười nói.

- Tốt, sau này bảo đảm giới thiệu cho ngươi mấy khách sộp, nhưng mà ngươi phải có hàng tốt mới được!

Kim Hoa cười bảo đảm.

- Tốt, hàng vấn đề không lớn.

Sở Tiên giả vờ thần bí.

Kim Hoa nhìn hắn không nhận được giờ ngón tay cái lên: Chủng loại quý hiếm như vậy ngươi cũng có thể lấy được, nguồn cung của tiểu huynh đệ rất tốt nha!

- Không có không có, ở nước ngoài quen biết vài người bạn mà thôi!

Sở Tiên cười cười.

- Nếu tiểu huynh đệ đã cho ta khuyến mãi lớn vậy rồi, tối hôm nay chúng ta cùng ăn bữa cơm? Ta giới thiệu cho ngươi một chút, đây này là nhi tử của ta, Kim Sâm.

Kim Hoa chỉ vào thanh niên bên cạnh nói, sau đó giới thiệu Sở Tiên: Vị này chính là ông chủ giao dịch cá kiểng.

- Kim đại ca, ta gọi Sở Tiên, ngươi kêu ta tiểu Tiên là được.

Sở Tiên vội vàng nói, trong lòng có chút kích động, ông chủ gia sản hơn mười tỷ mời mình ăn cơm, đây là điều hắn khó có thể tưởng tượng ra.

- Ân, Tiểu Tiên, các ngươi đều là người trẻ tuổi, có tiếng nói chung, rảnh rồi có thể trao đổi một chút.

Kim Hoa gật đầu.

- Người tốt!

Sở Tiên hướng phía Kim Sâm lễ phép gật đầu, Kim Sâm cũng đáp lễ, có chút ngạc nhiên nhìn Sở Tiên.

- Tiểu Sâm, người bồi Tiểu Tiên một hồi, ta đi giải quyết chuyện phỏng vấn đã, buổi tối chúng ta cùng ăn cơm!

Kim Hoa hướng về phía bọn họ nói.

Sở Tiên gật đầu, có thể nhìn ra, Kim Hoa hình như cố ý muốn con trai của hắn cùng mình kết bạn!

- Sở Tiên huynh đệ người là khởi nghiệp bằng hai bàn tay trắng?

Đội Kim Hoa rời đi, Kim Sâm hiếu kỳ hỏi Sở Tiên.

- Đúng vậy!

Sở Tiên gật đầu, tò mò hỏi hắn: Kim công tử, người đã tốt nghiệp rồi sao?

- Đừng gọi ta Kim công tử, nghe không được tự nhiên, người liền kêu tên của ta đi. Ta đi học sớm hơn bạn cùng lứa, năm nay bắt đầu thực tập.

Kim Sâm khò sở nói: Không phải là tự nguyện, ta bị cha ta lôi đến công ty đi làm!

Sở Tiên nhìn bộ dạng, bắt đầu của hắn khoe miệng giật một cái: Như vậy tốt hơn nhiều so với chúng ta phải tự cố gắng!

Kim Sâm lắc đầu: Không có tự do, ngày nào đi làm cũng chán lắm, mấy ngày nữa lại phải đi tới khu du lịch của công ty mới khai phá.

- Ngạch, được rồi.

Sở Tiên không biết vị công tử giàu có trước mắt suy nghĩ như thế nào, nên không dám nói bừa.

- Kỳ thực, việc ta muốn làm nhất chính là mua một chiếc du thuyền xa hoa, sau đó trên du thuyền sẽ kinh doanh các hoạt động, ví dụ như sông bạc, như vậy lúc không có chuyện gì làm còn có thể hàng ngày đi du ngoạn biển cả, đáng tiếc!

Kim Sâm lắc đầu, cảm thán nói.

Sở Tiên đột nhiên phát hiện hắn hơi ảo tưởng, không ngừng nói về lý tưởng bản thân, điều này làm hắn cảm giác người trước mặt là một thiếu niên chưa trưởng thành.

Nhưng mà hai người dần dần trò chuyện, hắn phát hiện thiếu niên chưa trưởng thành này cũng không đơn giản, hiểu được rất nhiều thứ, rất có kiến giải cùng chủ kiến, cũng không phải là loại ngu ngốc chỉ biết ăn chơi.

Sở Tiên cùng hắn vui vẻ hàn huyên, nói tới dự định phát triển của bản thân, hai người trò chuyện rất hợp ý nhau.

- Trò chuyện cái gì vui vẻ như vậy?

Hơn nửa canh giờ, Kim Hoa đi đến, thấy hai người trò chuyện, mỉm cười hỏi.

- Ha ha! Hàn huynh về sau dự định tương lai.

Kim Sâm cười hồi đáp.

- A! Dự định tương lai? Con còn chưa có nói cho ta biết dự định của con đâu đó!

Kim Hoa cảm thấy buồn cười nhìn con trai của mình.

- Ta có thể có tính toán gì đây, bây giờ đi làm, sau này tiếp nhận vị trí của cha, sau đó để cho công ty phát triển hơn một bậc.

Kim Sâm bĩu môi, buồn bực hồi đáp.

- Ha ha, xem ra tiểu tử người vẫn có giác ngộ nha!

Kim Hoa cười cười: Đi thôi, đợi lát nữa ta để kế toán chuyển khoản cho người, bây giờ chúng ta đi ăn một bữa cơm, hiện tại cũng không còn sớm!

- Ân, tốt!

Sở Tiên gật đầu.

Kim Hoa tìm người chăm sóc hai con Cẩm Lý, rồi cùng Sở Tiên ngồi trên Kim Hoa Rolls-Royce đến một nhà hàng nhỏ.

Lúc Sở Tiên đi theo Kim Hoa, Kim Sâm vừa nói vừa cười đi ra thì Hà Vĩ vẫn mang tâm tình khiếp đảm mà len lén quan sát.

Sở Tiên quen biết sếp lớn của hắn, chuyện này vẫn làm hắn như mộng như ảo, hắn không nghĩ ra được một người trước đây bị tập đoàn Kim Long đuổi đi hôm nay lại có thể cùng tổng giám đốc vừa nói vừa cười.

Hắn không tin được người mà hắn thường trào phúng là hạ đẳng nhất như Sở Tiên mà hôm nay lại có tình trạng này.

- Nếu mà hắn ở trước mặt Kim tổng nói xấu, vậy chắc chắn ta sẽ bị sa thải a!

Nghĩ đến vấn đề này, tim hắn liền đập liên tục, tâm trạng thấp thòm bất an!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Món ăn thôn quê.#8203;

Hắn từ khi lấy được Hệ Thống Cá Lớn Nuốt Cá Bé, tầm nhìn đã cao rất nhiều, tâm lý đã có thay đổi lớn nên đối với những kẻ tôm tép, Sở Tiên cũng lười để ý tới.

Sở Tiên xuống xe, có chút nghi hoặc nhìn nhà hàng nhỏ trước mắt, nhà hàng ở vị trí không đẹp, nhìn qua cũng không xa hoa, thế nhưng xung quanh lại đậu rất nhiều siêu xe, biển hiệu của hàng là quán món ăn thôn quê.

- Đi Tiểu Tiên! Ngày hôm nay cho người nếm thử món ăn thôn quê thật sự.

Kim Hoa nhìn hắn tò mò, vừa cười vừa nói.

Đi vào bên trong quán món ăn thôn quê, chỉ có một người là ông chủ, hiển nhiên Kim Hoa bọn họ không phải là lần đầu tiên tới, ông chủ mang theo bọn họ đi tới một căn phòng nhỏ.

Phòng trang trí khá tốt, nhưng mà khiến Sở Tiên kinh ngạc chính là toàn bộ món ăn trên thực đơn nhà hàng vô cùng ít, chỉ có bảy tám món.

- Ha ha! Tiểu Tiên, quán ăn này là cửa hàng nấu món ăn thôn quê chính tông nhất, tốt nhất trong cả thành phố Hải Thanh, toàn bộ nguyên liệu đều được lấy từ trong núi rừng, thực đơn mỗi ngày đều có thể bởi vì nguyên liệu nấu ăn mà thay đổi, giá cả tuy không rẻ hơn so với những nhà hàng lớn, nhưng mà món ăn so với món ăn ở nhà hàng thì ngon hơn nhiều.

Kim Hoa giới thiệu.

- Gà rừng, thịt rắn, bọ cạp, tê tê, thật đúng là món ăn thôn quê nha!

Sở Tiên nhìn đồ ăn được dọn lên mà cảm thán nói.

- Hiện tại điều kiện sinh hoạt đề cao, ẩm thực cũng ngày càng đề cao, như món ăn thôn quê và hải sản giá cả đều là rất cao, nhưng mà cũng xem như đáng giá, bây giờ có những thứ muốn ăn mà không ăn được.

Sở Tiên gạt đầu, món ăn thôn quê mùi vị rất ngon, không giống với các món làm từ nguyên liệu nuôi trồng, mùi vị tự nhiên, hơn nữa dinh dưỡng so với nguyên liệu nuôi trồng lại cao một bậc.

Một bữa cơm chỉ có năm sáu món ăn đã tốn hơn vạn đồng, lúc tính tiền, Sở Tiên có chút giật mình, điều này làm cho hắn nhớ đến trong những món hải sản trong nhà hàng.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Sở Tiên, hắn lập tức lắc đầu, muốn thực hiện cái ý nghĩ này hiện nay còn chưa được.

Nhưng mà nghĩ đến chi bán hai con cá đã lấy được bốn triệu, Sở Tiên cảm thấy đó cũng không phải là trở ngại quá lớn, có lẽ không lâu nữa mình có thể thử một chút.

- Tiểu Sâm cảm giác tên tiểu tử Sở Tiên này thế nào?

Nhìn Sở Tiên rời đi, Kim Hoa ngồi bên trong xe hướng về phía con trai của mình hỏi.

- Ân, rất tốt!

Kim Sâm suy nghĩ một chút:

- Một người rất tự tin, có suy nghĩ riêng, hôm nay hẳn có nói sau này muốn mở ra một cái trang trại nuôi cá kiểng và cái loại thủy, hải sản khác.
- Là một tiểu tử tốt, có năng lực hơn nữa còn có mạng giao thiệp, tiềm lực rất lớn, nếu như có thể thì nên kết giao với hắn, sau này có thêm người bạn là có thêm một con đường, hiện tại người đã tốt nghiệp, đám bạn tào lao trước kia thì dẹp đi.
- Ngạch, ba, cái gì mà bạn tào lao, bọn họ đều rất khá nha!

Kim Sâm bắt đầu phản bác.

- Ha ha! Người cho là ba người không biết đám bạn bè của người, điều kiện trong nhà rất tốt, thế nhưng đều là một đám chỉ biết ăn chơi, có năng lực gì? Con nên kết giao với những người có năng lực thật sự.

Sở Tiên cũng không biết đánh giá của hai cha con đối với hắn, cũng không biết mình được tổng giám đốc gia tài mười tỷ xưng là nhân tài, đón xe đi tới cửa vào tập đoàn Kim Long lái xe điện chạy về tiệm.

- Mấy ngày nữa sẽ đem người đi bán. Sở Tiên vừa vỗ xe điện vừa nói, sau đó đi vào trong tiệm.
- Ngày mai là nên đi thuê một căn phòng, hay là mua luôn?

Sở Tiên nằm trên giường, trên mặt có chút đắc ý suy nghĩ:

- Xe là phải có, bây giờ trong tay có hơn bốn trăm vạn, nên mua xe gì tương đối tốt đây nhỉ?
- Hắc hắc, những thứ này đợi lát nữa hãy suy nghĩ, trước tiên gọi điện thoại cho tiểu Đình!

Sở Tiên ngậy ngốc cười, lập tức bấm điện thoại của tiểu Đình.

- Này, bảo bối, ngày mai có thời gian hay không, chuẩn bị cho em một cái ngạc nhiên.

Điện thoại kết nối, Sở Tiên đã vui vẻ nói.

- Ân? Ngày mai nha, không có thời gian. Mấy ngày nay chuyện thực tập của em hơi bận một chút, mấy ngày nữa sẽ rảnh hơn.

Trong điện thoại truyền ra âm thanh một môi của Tiểu Đình làm hắn nhúm mày một cái:

- Sao vậy? Tại sao lại bận rộn chuyện thực tập, chuyện thực tập của em không phải là đã quyết định rồi sao?

Đột nhiên trầm mặc vài giây, sau đó tiểu Đình trả lời:

- Vẫn còn một ít quy trình phải làm, khoảng cuối tuần này là xong rồi, mấy ngày nay không thể đi với anh, chờ xong việc em sẽ tới tìm anh.
- Được rồi, làm việc mệt mỏi quá, phải chú ý sức khỏe đó!

Sở Tiên hơi nhúm mày một cái, cùng nàng hàn huyên một chút rồi mới cúp điện thoại.

- Vốn muốn cho em một sự ngạc nhiên, nếu đã vậy, ta sẽ đem sự ngạc nhiên này chuẩn bị cho thật tốt!

Sở Tiên nghĩ đến một sự tình, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

Sáng sớm ngày thứ hai, ăn điểm tâm xong, gọi cho Kim Sâm một cú điện thoại, không tới nửa giờ, một chiếc Land Rover sang trọng liền chạy tới tiệm cá, Kim Sâm và một thanh niên khoảng ba mươi tuổi đi xuống.

- Kim đại ca!

Sở Tiên hướng phía bọn họ lên tiếng chào hỏi:

- Đi thôi, chúng ta đem cá vàng mang lên xe!
- Xin chào Sở công tử, người khỏe không?

Thanh niên bên cạnh nhiệt tình, có chút cung kính móc ra một điều thuốc thơm đưa cho hắn.

- Ngạch!

Sở Tiên có chút kinh ngạc nhìn hắn, có chút quen mắt.

- Huynh đệ, vị này chính là người hôm trước đến phỏng vấn, Vương quản lý, sau này sẽ cùng ta cùng phụ trách khu du lịch của tập đoàn Kim Long.

Kim Sâm giới thiệu cho hắn.

- Nga, Vương quản lý khỏe chứ, không cần khách khí như vậy, gọi ta Sở Tiên hoặc Tiểu Tiên cũng được!

Sở Tiên khiêm tốn nói, nhưng trong lòng thì có chút đắc ý nho nhỏ. Đậu má! một quản lý cấp trung của tập đoàn Kim Long xưng hô mình là Sở công tử, cảm giác này thật có chút thoải mái.

Sở Tiên vừa đi vừa hỏi Kim Sâm:

- Ngày kia khu du lịch sẽ khai trương phải không?

Kim Sâm gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Bây giờ đồ đạc trên cơ bản toàn bộ đã chuẩn bị tốt, ngày kia có thể chính thức khai trương, lúc đó người phải tới chúc mừng đó.

- Sau này người cần phải hàng ngày qua ủng hộ khu du lịch của ta nha!

- Ha ha! Người sẽ không sợ ta sẽ tới ăn chùa sao?

Sở Tiên cười nói:

- Không sợ, người nếu dám tới ăn chực, ta tới tiệm người lấy cá, tùy tiện cầm mấy con liền đủ vốn.

Kim Sâm ngày hôm qua cũng biết cá Sở Tiên bán rất đắt, vui vẻ cười nói.

- Vậy sau này ta sẽ cầm cá để trả tiền nha!

Sở Tiên cười, từ cửa hàng bên cạnh mượn một cái xe đẩy nhỏ, đem cá vàng đưa vào trong xe Kim Sâm.

- Tầm tấc, cá vàng của người thật đúng là đẹp, chả trách có thể bán giá hai nghìn một con.

Kim Sâm nhìn một chút cá vàng bên trong, cảm thán nói.

- Thích thì tặng cho người một ít!

Sở Tiên vừa cười vừa nói.

- Bỏ đi, mấy con cá này đưa ta nuôi hai ngày đảm bảo chết sạch.

Kim Sâm lắc đầu, đem toàn bộ cá vàng để lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Mua xe.#8203;

Ngồi trên xe Land Rover của Kim Sâm, Sở Tiên có chút hâm mộ đánh giá:

- Kim huynh đệ, chiếc xe này đắt lắm phải không?

- Không đắt lắm, hơn ba trăm vạn thôi.

Kim Sâm cười cười:

- Người muốn mua xe sao? Ta có người bạn mở cửa hàng xe, ta có thể mang người đi xem.

- Được, tạm thời ta còn không biết nên mua xe gì?

Sở Tiên gật đầu.

- Dự định mua xe giá bao nhiêu, ta giới thiệu cho người!

Kim Sâm quay đầu tò mò hỏi.

- Ân.

Sở Tiên suy nghĩ một chút:

- Khoảng 1 - 2 triệu, ta đang cân nhắc mua SUV.

- Land Rover, Mercedes Benz hay Porsche đều được nha, cá nhân ta đề cử Land Rover, nhìn khá đàn ông!

Kim Sâm giới thiệu.

- Đến lúc đó rồi hãy nói, bây giờ còn chưa quyết định được!

Sở Tiên cười nói, trong lòng dự định ngoài một chiếc Land Rover còn mua thêm một chiếc BMW đưa cho tiểu Đình, tuy rằng nàng còn không có bằng lái, thế nhưng mua xe rồi mới học cũng không sao.

Thành phố Hải Thanh là một thành phố du lịch, một năm bốn mùa, du khách đều đến rất nhiều, mà tập đoàn Kim Long khai thác khu du lịch là nằm ngay trên bờ biển.

Toàn bộ khu vực diện tích mười héc-ta, tập đoàn Kim Long phải mất gần ba năm mới lấy được hạng mục này, bên trong bãi cát có một bể bơi rất lớn, vô cùng đẹp mắt, toàn bộ khu du lịch có thể chứa đến hai nghìn du khách.

Cửa vào khu du lịch là một kiến trúc to lớn hình vòm, vừa vào bên trong, đập vào mắt là bốn chữ “Chào Mừng Quý Khách” bằng thủy tinh được chiếu sáng lên nhìn rất đẹp, được làm như một hồ cá khổng lồ, bên trong còn có những đủ các loại đá và thực vật vô cùng sắc sỡ, xinh đẹp.

Kim Sâm nhìn hấn có chút bộ dáng giật mình, đặc ý nói:

- Bốn chữ “Chào Mừng Quý Khách” thiết kế vô cùng tốt phải không? Đến lúc khai trương sẽ đem cá kiểng mua từ người thả vào trong, đến buổi tối mở đèn lên thì đẹp vô cùng.

"Tầm tấc, thực sự khó có thể tưởng tượng, cá kiểng giá mấy triệu để ở chỗ này, quá xa xỉ." Sở Tiên có chút cảm thán nói.

"Ha ha!" Kim Sâm cười cười:

- Đây là mặt tiền của khu du lịch, đồng thời cũng là phương pháp tuyên truyền hiệu quả, để ta gọi người đem cá vàng bỏ vào.

Kim Sâm gọi tới vài người, đem cá vàng đặt ở hai bên trái phải, sau đó lại đem hai con Cẩm Lý đặt ở trung tâm, bốn chữ mặc dù là cùng một chỗ, thế nhưng ở giữa có để lưới thủy tinh ngăn cách, Cẩm Lý sẽ không qua được chỗ cá vàng và ngược lại.

Sau khi để cá kiểng vào, bốn chữ “Chào Mừng Quý Khách” hình rất sống động, cá vàng xinh đẹp, Cẩm Lý màu sắc diễm lệ, vô cùng bắt mắt, khiến người ta có một cảm giác thoải mái.

Làm xong những việc này, Kim Sâm liền dẫn hấn đi dạo khắp khu du lịch, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên tới chỗ sang trọng như vậy, để cho hấn được mở rộng tầm mắt.

Lúc xế chiều, Sở Tiên từ khu du lịch trở về cửa hàng, gọi một cú điện thoại cho mẹ, sau đó chuyển khoản một trăm nghìn về nhà.

Khi mẹ nghe được hấn bây giờ có thể kiếm nhiều tiền thì vui vẻ cực kỳ, trong giọng nói tràn đầy vui mừng, cúp điện thoại rồi Sở Tiên lại gọi một cú điện thoại cho cha.

Cha của hấn là một người nông dân, hiện đã sắp năm mươi tuổi vẫn phải ra đồng làm việc, vô cùng khổ cực, nói hơn nửa giờ, mới thuyết phục được cha hấn bỏ việc làm nông về nhà hưởng phúc, đồng thời bảo đảm tối đa nửa tháng nữa sẽ về nhà thăm cha mẹ.

Sở Tiên có thể nghĩ như vậy thì cha mẹ hấn rất cao hứng, trước đây hoàn cảnh hấn không tốt, thế nhưng hiện tại có tiền, hấn muốn cha mẹ sau này hưởng thụ vinh hoa lúc tuổi già, đây là việc mà người làm con phải làm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Tiên đón một chiếc xe đi tới cửa hàng ô tô lớn nhất thành phố Hải Thanh. Ở đó có đủ các loại xe từ BMW cho tới Porche, Land Rover đều có.

Sở Tiên cũng không tìm bạn của Kim Sâm, chuyện nhỏ này hấn không muốn làm phiền Kim Sâm.

Đối với xe, hấn cũng không có đam mê cho lắm, thế nhưng hiện tại có tiền, hấn cũng sẽ không vì khiêm tốn chỉ mua xe hơn mười vạn, hoặc là mấy chục vạn.

Đối với một người đàn ông mà nói, xe là đại biểu cho thân phận và địa vị.

Sở Tiên là người hiểu được nên hưởng thụ, cũng có thể nói là một người thích khoe khoang, nếu bản thân đã có tiền, thì tại sao lại không mua cho mình xe xịn?

Xe Land Rover có rất nhiều, bảy tám chục vạn đến ba bốn triệu đều có.

Vì sau này thuận tiện để đặt cá kiếng, cho nên hắn dự định mua một chiếc xe có không gian khá lớn, lúc chọn trên mạng, hắn đã nhắm Land Rover hoặc Mercedes Benz.

Sở Tiên đến cũng không có làm nhân viên bán xe chú ý, đương nhiên cũng có khinh bỉ.

Đủ loại xe sang trọng, làm hắn nhìn đến hoa mắt, trước đây những thứ này đều là hắn nằm mơ cũng không dám nghĩ tới, mà hôm nay lại đang suy nghĩ nên mua chiếc nào đây.

Hơn mười phút sau, Sở Tiên đứng bên cạnh một chiếc Land Rover màu đen, hỏi:

"Em gái, ta có thể lên ngồi thử một lần được chứ?" Sở Tiên hướng phía mỹ nữ bán xe, vẫy tay nói.

Mỹ nữ bán xe nhìn về phía hắn ngần người:

- Đương nhiên có thể, đây là xe Land Rover Creation, là mẫu mã mới của năm 2016, bên trong xe được trang bị tủ lạnh, TV...

Mỹ nữ bán xe rất chuyên nghiệp giới thiệu thông số của xe, Sở Tiên nghe vậy bắt đầu cười, liền ngồi vào bên trong xe.

"Không sai không sai!" Sở Tiên thử một chút vô cùng hài lòng gật đầu hướng về phía mỹ nữ bán xe hỏi:

- Chiếc xe này bao nhiêu tiền?

Mỹ nữ mỉm cười hỏi đáp:

- Chiếc xe này giá bán là 186 vạn, nếu mà muốn trang trí tất cả thiết bị thì khoảng 200 vạn.

Mỹ nữ bán xe viên hướng về phía hắn nói, cũng không cho là hắn sẽ mua chiếc xe này.

Dù sao Sở Tiên ăn mặc vô cùng bình thường, nhìn qua cũng không giống như người có tiền.

"Nga, khoảng 200 vạn?" Sở Tiên gật đầu, do dự một hồi:

- Nếu ta trả tiền mặt ngay bây giờ thì lúc nào có thể lái đi?

"Ha ha! Xe này cửa hàng đang có sẵn, nếu mà quý khách thanh toán hết ngay hôm nay thì có thể lái đi ngay lập tức." Mỹ nữ bán xe cười tươi hỏi đáp.

"Tốt lắm, vậy quyết định chiếc xe này đi!" Sở Tiên gật đầu, dứt khoát nói.

Mỹ nữ bán xe ngần người, kinh ngạc mà hỏi:

- Ngài thật muốn mua xe sao? Hiện tại liền trả tiền?

Sở Tiên nghe được giọng điệu của nàng thay đổi, gật đầu cười nói:

- Ân, hiện tại trả tiền.

"Tốt tốt!" Mỹ nữ bán xe trên mặt lộ ra thần sắc kích động, đây quả thực là quà từ trên trời xuống:

- Mời ngài theo ta đi!

Sở Tiên gật đầu, đi theo sau nàng.

Một giờ sau, mỹ nữ bán xe nhiệt tình đưa hắn ra tới cửa, đồng thời để lại điện thoại của hắn, nói là sau này xe có vấn đề có thể liên hệ.

Sở Tiên cười, thật đúng là chuyên nghiệp a.

Xe mới nên các loại giấy phép, bảo hiểm đều chưa có phải đợi cửa hàng giải quyết sau, Sở Tiên hưởng thụ cảm giác được làm thượng đế, không khỏi cảm thán, có tiền thật là tốt.

Lái xe Land Rover giá hai triệu chạy ở trên đường, Sở Tiên cảm giác vô cùng thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Khai trương#8203;

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Tiên mở cửa tiệm ra, ánh mặt trời chiếu ở trên người, sung sướng vron người một cái.

Ăn xong bữa sáng gồm bánh bao và canh bún, Sở Tiên nhìn đồng hồ thấy đã đến giờ, liền xuống bãi đỗ xe, lấy xe Land Rover chạy về hướng khu du lịch Kim Long.

Sở Tiên dù sao vẫn là tay mơ, nên không dám lái xe quá nhanh, cứ từ từ mà đi.

Bãi đỗ xe của khu du lịch Kim Long, lúc này đang đỗ hơn mấy chục chiếc xe sang trọng, đều là đến để ủng hộ tập đoàn Kim Long.

Lấy một lăng hoa từ cốp sau ra, trên đó viết: Cửa hàng cá kiểng Sở Tiên chúc mừng Kim Long khu du lịch khai trương đại cát.

Ở cửa vào khu du lịch, Kim Sâm mặc trang phục chỉnh tề cùng Vương quản lý đang đứng nghênh đón khách, thấy hắn đến liền nhiệt tình đi lên:

- Ha ha, Sở Tiên huynh đệ, hoan nghênh hoan nghênh!

- Ha ha! không sai nha, khai trương đại cát.

Sở Tiên nhìn hần bộ dạng lão luyện, có chút kinh ngạc nói.

- Hắc hắc!

Kim Sâm sờ sờ quần áo, vừa cười vừa nói:

- Huynh đệ, tạm thời không tiếp người được, người vào chơi trước đi ha.

- Ân.

Sở Tiên gật đầu:

- Người tiếp tục làm việc đi.

Một bên Vương quản lý lập tức tiếp nhận lăng hoa trong tay hắn, Sở Tiên gật đầu, sau đó hướng bên trong đi đến.

Mới vừa đi qua cửa liền thấy một đám người đang vây quanh ở bốn chữ thủy tinh “Chào Mừng Quý Khách”, một phục vụ viên mỹ lệ đang giới thiệu cho mọi người chung quanh.

- Trung tâm là hai con Cẩm Lý trữ danh, chính là cá quán quân Nữ Sur Vương và Tây Thi, giá trị mỗi một con đều không dưới hai trăm vạn, là do Kim tổng bỏ công rất lớn mới mua được, về phần những cá vàng bên cạnh, các vị có thấy vô cùng xinh đẹp hay không? Toàn bộ đều là cực phẩm cá vàng, mỗi một con giá cả hai nghìn nguyên.

Sở Tiên đi tới, nghe phục vụ viên giải thích, không khỏi cười cười, một phần khách khứa về mặt giật mình, hơn bốn trăm vạn, thực sự là xa xỉ, khiến người ta có cảm giác vô cùng sang trọng.

Hướng phía bên trong đi đến, Sở Tiên đi tới khu vực nghỉ ngơi ngồi xuống, xung quanh có những bàn để các loại hoa quả cùng với rượu, mọi người chung quanh đều ăn mặc quý phái quen thuộc trò chuyện với nhau, loại tràng cảnh này trước đây hắn chỉ thấy trên ti vi.

- Hình như quần áo của mình không thích hợp lắm!

Sở Tiên phát hiện người chung quanh đại bộ phận đều là lễ phục tây trang, mặc thường phục rất ít, khóe miệng không nhịn được co rút:

- Xem ra mình còn phải học hỏi nhiều hơn.

Cầm một phần hoa quả, Sở Tiên nhàn nhã ăn, dần dần chung quanh nhiều người hẳn lên, thời điểm mười một giờ kém, phục vụ viên hướng về phía mọi người ở đây chào hỏi một tiếng.

Lê khai trương sắp bắt đầu rồi, Sở Tiên theo người mọi người đi tới vị trí cửa vào.

Lúc này, trên đài cao đã dọn xong, trên đài Kim Hoa cùng Kim Sâm đang đứng, xung quanh còn có thật nhiều phóng viên.

Mười một giờ rưỡi, tổng giám đốc tập đoàn Kim Long, Kim Hoa bắt đầu nói chuyện, Kim Sâm nói vài câu với khán giả phía dưới, sau đó có một số

người trung niên, lão niên đi lên đài tham gia cắt băng.

Sở Tiên nhận ra đến đây cắt băng có mấy người là nhân vật tên tuổi ở thành phố Hải Thanh, cũng một số người là minh tinh đang rất nổi tiếng.

Cắt băng xong, Kim Sâm mang theo vài thanh niên nam nữ cùng tuổi hắn đi đến chỗ Sở Tiên.

- Sở huynh đệ, ta giới thiệu cho ngươi một chút, mấy vị này là bằng hữu của ta, Triệu Tường, Tống Tuệ Sinh, Lý Kiều Kiều, Lý Hoa Trung, Cát Văn Thanh.

Kim Sâm chỉ vào vài tên bằng hữu bên cạnh giới thiệu, lập tức hướng bọn họ nói:

- Đây là một người anh em ta mới kết bạn, đừng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, vô cùng lợi hại!

- Ngươi tốt, ngươi tốt!

Những thanh niên này rất khách khí bắt tay hắn, có thể được Kim đại thiếu gia công nhận là bằng hữu, nhất định là bất phàm.

Sở Tiên cũng bắt tay với bọn họ, mấy người đi theo Kim Sâm hướng phía bên trong đi đến.

Đi tới bên trong hội trường bọn họ năm sáu cùng người ngồi chung một cái bàn, món ăn rất nhanh được dọn lên.

Cùng bọn họ trò chuyện, Sở Tiên biết được mấy người bọn họ đều là phú và quan nhị đại, thân phận mỗi người đều không tầm thường.

Kim Sâm chỉ ăn một chút liền rời đi, dù sao khu du lịch này sau này sẽ dưới sự quản lý của hắn, hơn nữa hắn vừa mới tốt nghiệp nên cần phải quen biết thêm những người trong thương trường và quan trường.

- Sở Tiên huynh đệ, ngươi là làm cái gì?

Khi tất cả đã ăn uống xong, thanh niên tên là Triệu Tường tò mò hỏi.

Trên bàn mấy người cũng đều tò mò nhìn hắn.

Sở Tiên hướng phía bọn họ cười cười:

- Bán một chút cá kiểng, cá vàng này đều là ta bán cho Kim tổng.

- Dĩ nhiên là ngươi bán?

Mấy người có chút giật mình nhìn hắn, cá vàng này bọn họ đều biết, phải nói tất cả mọi người tại chỗ đều biết, giá trị hơn bốn trăm vạn, làm cho nhiều vị khách cảm thấy kinh ngạc!

- Ân!

Sở Tiên gật đầu.

- Oa! Cá vàng này thật xinh đẹp, ngươi còn có không? Ta muốn mua một ít?

Cô gái duy nhất trên bàn, Lý Kiều Kiều cao hứng hỏi hắn.

- Tạm thời đã hết, đều là Kim tổng mua, bất quá một tuần lễ sau sẽ lại đến một nhóm cá vàng, đến lúc đó ngươi có thể đến trong tiệm của ta, ta đưa ngươi một ít.

Sở Tiên vừa cười vừa nói.

- Hi hi! Đưa nhiều ta ngại, đến lúc đó để cho ta năm, lục con là được.

Lý Kiều Kiều cười cười.

- Không có gì, ta sẽ tặng cho mỗi người vài con, các ngươi không nuôi cũng có thể đưa cho người khác, bất quá đến lúc đó mời các ngươi giúp ta tuyên truyền là được!

Sở Tiên vừa cười vừa nói.

- Hắc hắc, đây chính là ngươi nói nha huynh đệ, ta là người nghèo, đến lúc đó ta tới tiệm ngươi lấy mấy con nha!

Cát Văn Thanh vừa cười vừa nói.

- Ha ha, hoan nghênh quang lâm, chúng ta kết bạn Facebook đi, chờ cá tới rồi ta sẽ gửi tin cho các ngươi, các ngươi cho người tới lấy là được.

Sở Tiên hào phóng nói, có thể sử dụng cá vàng đổi lấy sự hữu nghị của bọn họ vẫn là vô cùng đáng giá.

- Vậy thì thật là ngượng ngùng.

Lý Kiều Kiều thè lưỡi, vừa cười vừa nói.

- Không có gì!

Sở Tiên lắc đầu:

- Đến lúc đó các ngươi chỉ cần giúp ta tuyên truyền một chút, là ta đã có lời rồi, ta sẽ không làm ăn lỗ vốn.

Thấy hần hào sáng như vậy, mấy người cười cười, hào cảm với hần đã gia tăng thêm vài phần, không làm bộ, chân thực, có thể kết giao.

- Trò chuyện cái gì vui vậy?

Lúc này Kim Sâm sắc mặt có chút ửng đỏ đã đi tới, thấy bọn họ vừa nói vừa cười, tò mò hỏi.

- Đương nhiên vui vẻ, Sở Tiên huynh đệ nói muốn đưa chúng ta mỗi người một ít cá vàng.

Cát Văn Thanh vừa cười vừa nói.

- Các ngươi là được hưởng lợi từ ta, đến lúc đó phải cho ta một chút chỗ tốt!

Kim Sâm cười nói.

- Cái gì gọi là hưởng lợi từ ngươi? Là Sở Tiên huynh đệ đưa cho ta, có quan hệ gì với ngươi? Đến đến, chúng ta uống vài chén!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thân thể cường hóa.#8203;

Lúc xế chiều, mấy người cũng không có rời đi mà ngồi chơi đánh bài trong khu du lịch.

Dùng hần có thể con mắt thống trị có thể chơi gian lận, nên chỉ hơn một giờ đã thắng được hơn một vạn đồng tiền, đây là hần đã hơi nhường rồi, buổi tối, Sở Tiên chủ động mời mấy người bọn họ đi quán bar chơi một hồi.

Hần hào phóng như vậy khiến bọn Kim Sâm càng có ấn tượng tốt với hần hơn, lúc rời đi tất cả đều để lại phương thức liên lạc.

Sở Tiên cũng đã khá hiểu rõ bọn hần, Triệu Tường trong nhà là mở nhà hàng, Tống Tuệ Sinh trong nhà là mở cửa hàng ô tô, Lý Kiều Kiều trong nhà là mở ngân hàng, mỗi một người đều có gia sản hàng tỷ, về phần Lý Hoa Trung cùng Cát Văn Thanh đều có bậc cha chú đều là quan, phụ thân của Cát Văn Thanh hình như là lãnh đạo Bộ giáo dục, về phần Lý Hoa Trung, thì hần không biết.

Buổi tối lúc trở về, hần cảm giác có chút chóng mặt, nên tìm một nhân viên quán bar chở hần về tiệm.

Sáng sớm hôm sau, Sở Tiên lại đi tới chợ cá, rút một khoản tiền mặt rồi bắt đầu càn quét.

Cá có kích thước bảy mươi, tám mươi cm, một lần liền mua hơn một trăm con, thuê một chiếc xe đem cá đưa đến trong cửa hàng, nhìn cá hầu như chất đầy cửa hàng, Sở Tiên suy tính có nên thay đổi cửa hàng có mặt tiền một lớn hơn một chút không?

Đương nhiên không chỉ là mặt tiền cửa hàng, hần còn muốn làm một trang trại nuôi cá, sau này có thể che giấu nguồn gốc cá vàng, thậm chí có thể tiến hành cải tạo cá kiểng cỡ lớn.

"Buổi chiều liền đi xem sao." Sở Tiên trong lòng suy nghĩ xong, lập tức biến thành cá nhảy vào bên trong bể cá, bắt đầu điên cuồng ăn.

"Đinh, chúc mừng kí chủ thắng cấp đến cấp mười một (90cm lớn nhỏ) lực lượng, tốc độ, độ cứng, khả năng cắn bốn loại thuộc tính toàn diện đạt được tăng lên, mặt khác, ngài có thể lựa chọn một loại thuộc tính trong đó để tiến hành cường hóa."

Thanh âm của hệ thống vang lên, Sở Tiên đem mấy con cá còn thừa lại nuốt vào trong bụng, tâm niệm vừa động, liền nhìn thấy thuộc tính của mình.

Tính danh: Sở Tiên

Trạng thái: Trạng thái cá (nhưng chuyển hóa sang trạng thái lớn)

Đăng cấp: 11(ấu sinh cá nhỏ, 90cm!)

Lực công kích: 55

Thiên phú: Thôn phệ, nuốt chừng cá nhỏ hơn so với mình để tiến hóa.

Thông trị, thống trị loại cá đẳng cấp thấp hơn mình.

Hệ Thống Cá Lớn Nuốt Cá Bé công năng:

Cải tạo, cải tạo hình thái và thống trị các loại cá. (mỗi lần cải tạo sẽ làm hạ thấp đẳng cấp của loại cá đó)

Đem toàn bộ cá thôn phệ, Sở Tiên kích thước tăng trưởng tới chín mươi cm, lúc này hân hình dạng nhìn qua có chút kinh người, thân thể có chút biến thành màu đen, đầu to lớn, hàm răng sắc bén, há mồm ra có thể nuốt được một quả bóng nhỏ, ánh mắt có chút đỏ lên giống như bị chảy máu.

Ba lần thăng cấp hân phân biệt cường hóa tốc độ, khả năng cắn, độ cứng, sức chiến đấu đạt được năm mươi lăm, hân không biết mình trong nước là loại cá gì, nhưng đối phó với các loại cá khoảng một thước hân không có vấn đề.

Bất quá cá chín mươi cm ở trong biển vẫn xem như là quá nhỏ, vạn nhất gặp phải cá mập hay các loại tương tự thì chính là làm mồi cho chúng, cuộc sống vừa mới bắt đầu tốt hơn Sở Tiên rất quý trọng cái mạng nhỏ của mình nên hân tạm thời không dám ra biển thám hiểm.

"Tiếp tục thăng cấp sao?" Sở Tiên trong lòng suy nghĩ, lần nữa lái xe đi tới ngư trường, lần này không có mua được nhiều loại cá chín mươi cm, nên đành dùng cá bảy, tám chục cm để thay thế.

Nhưng mà làm hân rất buồn bực là hân tổng cộng đi ba chuyến tới chợ cá, mua hơn sáu trăm con - bảy, tám chục cm cá mới khiến cấp bậc của mình tăng lên một cấp.

Một buổi sáng chỉ riêng tiền mua cá đã hết năm vạn, đẳng cấp muốn tăng lên nữa tiêu phí sẽ càng tăng gấp bội.

Nhìn trong gương thấy thân cá hơn một thước của mình, Sở Tiên hài lòng há cái miệng to như chậu máu ra, tâm niệm vừa động, khôi phục lại hình người.

"Chuyện gì xảy ra?" Nhưng mà, Sở Tiên đột nhiên cảm giác thân thể của chính mình giống có một chút biến hóa, có chút không thích ứng, cảm giác như không phải thân thể của mình.

"Không phải là có di chứng gì chứ?" Hân cau mày, nhanh chóng sẽ đem y phục trên người cởi ra hết, đứng ở trước gương.

"?" Sở Tiên ngơ ngác nhìn mình trong gương, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Sở Tiên trước đây thường xuyên ngồi trong cửa tiệm, nên đa số thời gian không có vận động, bộ ngực cơ bụng cũng là cả một khối, mặc dù không có sọc lồi, nhưng cũng không săn chắc, khỏe khắn là mấy.

Nhưng mà, bộ ngực hân lúc này có góc cạnh, cơ bụng có sáu múi, cánh tay hơi dùng sức, liền có thể thấy từng con chuột, bắp thịt trên người của mình lại cứng rắn như đá, không tập thể hình ít nhất ba bốn năm tuyệt đối có được thân hình như vậy.

Hơn nữa hân còn phát hiện hai mắt của mình trở nên thâm thúy hơn rất nhiều, nhìn kĩ hơn, Sở Tiên thấy khuôn mặt của mình cũng có một chút biến hóa.

Nhìn một chút thuộc tính cá trong đầu, ngoại trừ kích thước và lực công kích có gia tăng, mặt khác cũng không có gì thay đổi.

"Là kích thước đạt được một thước, nên đạt được phần thưởng ần hay là bởi vì cường độ thân thể cá vượt qua cường độ thân thể người cho nên lấy phần vượt trội đó để cường hóa thân thể mình."

Sở Tiên suy nghĩ một chút, liền muốn thí nghiệm một lần, mặc quần áo vào, thêm một lần nữa đi đến chợ cá.

Thấy hân lần nữa đến mua cá, ông chủ cửa hàng cá liền cười rạng rỡ, nhiệt tình lấy cá cho hân sau đó còn khuyên mãi cho hân một chút.

Tới lui tổng cộng năm chuyến, cắn nuốt gần hai trăm con cá loại bảy tám chục cm cấp bậc của hân mới tăng lên một cấp.

Tính danh: Sở Tiên

Trạng thái: Đang trong trạng thái cá

Đăng cấp: 13(ấu sinh cá nhỏ, 1. 1 mễ lớn nhỏ!)

Lực công kích: 78

Thiên phú: Thôn phệ, nuốt chửng cá nhỏ hơn so với mình để tiến hóa.

Thống trị, thống trị loại cá đẳng cấp thấp hơn mình.

Hệ Thống Cá Lớn Nuốt Cá Bé công năng:

Cải tạo, cải tạo hình thái và thống trị các loại cá. (mỗi lần cải tạo sẽ làm hạ thấp đẳng cấp của loại cá đó)

"Ta đã hiểu!" Khôi phục lại hình người, cảm thụ được thân thể mình lại phát sinh biến hóa to lớn, Sở Tiên trên mặt lộ ra thần sắc kích động.

"Ta có thể biến thành cá, cũng chính là đại biểu ta chính là cá, cá chính là ta, cơ thể của ta là thân thể cá, cá thân thể cũng vậy chính là thân thể ta, mà thân thể cá tăng trưởng, cũng như thân thể ta tăng trưởng, nếu đến lúc hình dạng cá của ta lớn lên bằng cá mập, cá voi, lực lượng bản thân ta cũng sẽ đạt tới mức kinh khủng như cá mập, cá voi"

Sở Tiên trên mặt lộ ra thần tình háo hức: "Như vậy, mỗi lần thăng cấp cường hóa, tại hình người dưới trạng thái, lực lượng cũng là lực lượng, độ cứng thì đại biểu cường độ thân thể, tốc độ đại biểu tốc độ chạy, về phần khả năng cắn?"

"Cường hóa khả năng cắn." Sở Tiên trong lòng khẽ động, lần thăng cấp này hẳn cũng chưa vội cường hóa, mà là đợi đến thời khắc này để nghiên cứu.

"Khả năng cắn cường hóa dĩ nhiên là cường hóa đầu." Cảm thụ được thân thể biến hóa, Sở Tiên trong mắt càng không ngừng lóe sáng: "Thân thể cường hóa, đầu cường hóa, lực lượng cùng tốc độ, đây là toàn bộ phương vị tăng lên."

"Nếu quả thật có một ngày trên Thế Giới xuất hiện siêu nhân mặc sịp đồ, kẻ đó nhất định là ta!" Sở Tiên khoe miệng hơi nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mua ngư trường#8203;

Thể chất bạo tăng làm hần cảm thấy rất khó để hoạt động, từ sáng đến xế chiều Sở Tiên vẫn ở bên trong phòng cố thích ứng với thân thể của mình, mãi cho đến buổi tối mới khôi phục cảm giác như trước.

Hần đánh giá một chút, lực lượng của mình tăng lên gấp đôi, dễ dàng nâng được vật thể nặng bốn, năm mươi kí lô, tinh thần vô cùng hưng phấn.

Sáng sớm hôm sau, Sở Tiên lái xe hướng phía chợ cá chạy tới, lần này không phải tới mua cá thăng cấp, hơn nữa loại phương pháp thăng cấp này hẳn cũng không chịu nổi, chỉ ngày hôm qua đã hao tổn của hần hơn mười vạn đồng tiền.

"Chào buổi sáng, tiểu huynh đệ lại đến nữa rồi!" Mới vừa đi vào chợ cá, một ông chủ vẻ mặt nhiệt tình chào hỏi hần, bất quá nụ cười của hần cũng không vui vẻ lắm, nguyên nhân là do ngày hôm qua toàn bộ cá của tiệm mình đã bị Sở Tiên mua hết rồi, sau đó hần phải mang Sở Tiên tới chỗ khác để mua, loại cảm giác này rất là không dễ chịu, ngày hôm nay thấy Sở Tiên lại đến, cho rằng Sở Tiên lại là tới mua cá, nhưng mà trong tiệm hần vẫn chưa kịp nhập hàng mới.

"Àn, ông chủ tốt, ta ngày hôm nay cũng không phải tới mua cá!" Sở Tiên hướng phía hần gật đầu, lập tức đi tới:

- Ông chủ, ta hỏi người một chuyện, người biết nơi nào có thể mua hoặc là thuê ngư trường sao?

"Ngư trường?" Ông chủ có chút kinh ngạc nhìn hần, ngày hôm qua mua cá, ngày hôm nay liền mua ngư trường, thật đúng là đại gia:

- Tiểu huynh đệ, người muốn mua ngư trường? Ngư trường trên bờ biển đa số đều đã bị thuê hết, muốn từ trong tay người khác mua tối thiểu trăm vạn thậm chí hơn một nghìn vạn.

"Không không!" Sở Tiên khoác tay áo, loại ngư trường ven bờ hoặc gần biển trước mắt hần còn mua không nổi:

- Ông chủ, ta nói là cái loại nhỏ, có thể nuôi cá kiếng là được.

"Nga, người nói là loại chuyên môn nuôi các loại cá kiếng, loại này thì có nhiều, tại khu FT bên kia vẫn còn nhiều chỗ như vậy, tiểu huynh đệ chờ một chút, ta tìm người hỏi một chút." Ông chủ gật đầu, nhiệt tình nói, lập tức mang đi đến bên trong tiệm.

"Này lão Vương, tìm người để hỏi chuyện, chỗ các người có ai có ngư trường nuôi cá kiếng muốn cho thuê hoặc là bán trao tay hay không?" Ông chủ đi tới một tiệm bán bào ngư hỏi.

"Ngư trường cá kiếng, để làm gì? Thế nào, lão tiểu tử người muốn đoạt mồi làm ăn của chúng ta?" Ông chủ tên là lão Vương cười lớn hỏi.

"Đoạt khách của người làm gì, ta chỉ là hỏi có hay không?" Ông chủ cười mắng, nói.

"Có, tại sao không có, lão Triệu có nói muốn chuyển nhà tới chỗ con gái hắn, hiện tại đang chuẩn bị bán ngư trường của lão, nếu mà người muốn mua có thể hỏi xem." Lão Vương hồi đáp.

"Ân, tốt, người đem số điện thoại lão Triệu cho ta đi, hắn ta coi như đã hết khổ, thật là sinh được con gái tốt." Ông chủ nói, lấy điện thoại di động lưu lại số điện thoại của lão Triệu.

"Tiểu tử, đợi ta gọi điện thoại cho hỏi người." Ông chủ hướng phía Sở Tiên nói, lập tức gọi điện thoại hỏi thăm.

"Xong rồi." Một phút sau, ông chủ cười híp mắt nhìn hắn:

- Tiểu huynh đệ, lão Triệu đúng là có ngư trường, diện tích không phải là rất lớn, người muốn ngư trường dùng để nuôi cá kiểng thì chỗ đó rất phù hợp, người muốn tới xem thử không?

"Vậy thì tốt quá, phiền phức ông chủ cho ta số điện thoại của ông chủ Triệu."

"Hào hảo!"

Lưu số điện thoại, Sở Tiên nói vài câu cảm tạ với ông chủ, lập tức bấm cái số này, cùng đối phương hẹn xong, lập tức lái xe hướng phía khu nuôi cá FT chạy tới.

Khu nuôi cá FT là một khu vực lớn chuyên về chăn nuôi thủy hải sản, cũng là trung tâm nuôi cá số một số hai tại toàn bộ tỉnh Phong Hải.

Khu nuôi cá FT hàng năm sản lượng cá bán ra có đến mấy chục tấn, bán khắp toàn quốc.

Tại đó có một cái hồ nước to lớn gọi là Hồ Phong Thai, Hồ Phong Thai nối liền với biển, toàn bộ hồ nước đã được nhận thầu chuyên nuôi các loại hải sản.

Xung quanh Hồ Phong Thai là các loại hồ cá lớn nhỏ khác nhau, bởi vì nguyên nhân nước mặn, nên tất cả đều nuôi các loại cá nước mặn.

Sở Tiên dựa theo vị trí ông chủ đưa cho đi tới một ngư trường.

Ông chủ Triệu là một trung niên khoảng năm mươi tuổi, thấy hắn đến liền nhiệt tình tiếp đón.

"Tiểu huynh đệ, là người muốn mua ngư trường phải không?" Ông chủ Triệu nhìn thấy chiếc xe sang trọng của Sở Tiên, liền vui vẻ mỉm cười hỏi.

"Đúng vậy ông chủ Triệu, xin hỏi bây giờ ta có thể xem qua ngư trường được không?" Sở Tiên gật đầu, đưa một túi thuốc thơm, nói:

"Đương nhiên có thể, ngư trường của ta năm ngoái mới vừa sửa chữa lại, thiết bị bên trong có thể nói là vô cùng mới, nếu mà không phải là con gái ta bảo ta chuyển tới nhà của nó ở, ta cũng không muốn bán đâu!" Ông chủ Triệu vừa đi vừa nói chuyện.

Sở Tiên cười không trả lời, đi theo hắn vào bên trong.

Ngư trường này có một hồ khá lớn, diện tích hồ khoảng chừng năm mẫu, chia làm mấy cái ao nhỏ, cái ao đúng như là mới như lời của ông chủ giới thiệu.

"Thế nào? Ngư trường rất tốt đúng không? Tuy rằng ngư trường không lớn lắm, thế nhưng để nuôi cá kiểng đã rất dư dả." Ông chủ Triệu nhiệt tình giới thiệu cho hắn.

Sở Tiên gật đầu, hai người đi ra ngoài khu vực nuôi cá, bên ngoài là ngư trường của người khác, giữa các ngư trường có lưới sắt để ngăn cách.

"Ông chủ, ngư trường nào người định dùng giá bao nhiêu bán ra?" Sở Tiên xem được một lúc, có chút động tâm hỏi.

Ông chủ Triệu thấy sắc mặt hài lòng của Sở Tiên, trên mặt vui vẻ, mở miệng nói:

- Bây giờ mười lăm vạn, người cũng thấy đấy, thiết bị trong ngư trường của ta rất đầy đủ, nếu người muốn nuôi cá kiểng mà nói thì hầu như không cần sửa chữa gì cả.

Sở Tiên nghe được giá cả của hắn khẽ lắc đầu một cái:

- Quá mắc, ngư trường kiểu này trên thị trường đã không có giá như vậy, hơn nữa diện tích nơi này còn hơi nhỏ.

"..." Ông chủ Triệu nhún mày một cái, nói:

- Tiểu huynh đệ cho rằng bao nhiêu tiền là hợp lý?

"Bây giờ mười vạn được không?" Sở Tiên suy nghĩ một chút, bây giờ mười vạn giá cả hắn là không sai biệt lắm:

- Ta có thể trả bảy mươi vạn, nếu ông chủ Triệu không đồng ý vậy ta chỉ có thể bỏ qua thôi.

Triệu người nói pha tiếng trầm tư một chút, lập tức gạt đầu:

- Tốt, bảy mươi vạn!

"Tốt!" Sở Tiên trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, xoay người đánh giá chỗ nuôi cá sắp thuộc về mình.

Diện tích tuy rằng không lớn, nhưng ngư trường đối với hắn mà nói cũng vậy chỉ là để yếm hộ, cho nên hắn cũng không quan tâm lắm, hoàn cảnh xung quanh rất tốt, chung quanh đều là ngư trường, thỉnh thoảng còn thấy cá nhảy lên làm hắn càng thích hơn.

Hai người hẹn xong buổi chiều sẽ tiến hành ký hợp đồng, Sở Tiên tạm biệt ông chủ Triệu, hướng phía bên ngoài đi đến.

Sở Tiên mới vừa đi ra, liền thấy một người tương đối quen thuộc, nhất thời ngăn người, đối phương cũng thấy Sở Tiên, trên mặt lộ trong nháy mắt lộ ra vẻ muốn giết người.

Thanh niên trước mắt không phải ai khác, chỉ là chủ nhân của chiếc xe thể thao bị hắn đập máy ngày trước, bên cạnh hắn còn có năm sáu thanh niên.

"Là ngươi!" Thanh niên lái xe thể thao nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hắn, từ từ hướng phía hắn đi tới, mấy thanh niên bên cạnh hơi sững sờ, rồi cũng theo sau hắn đi tới!

"Ha ha! Thì ra là ngươi, thực sự là thật là đúng dịp nha!" Sở Tiên có chút ngoài ý muốn nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Oan gia ngõ hẹp#8203;

"Đúng nha thực sự là rất đúng dịp!" Thanh niên lái xe thể thao mặt lạnh nhìn hắn, siết chặt quả đấm của mình.

"Tần ca, tiểu tử này là ai? Chuyện gì xảy ra?" Mấy thanh niên đứng bên cạnh cạnh hắn không hiểu tình hình, cau mày hỏi.

"Một tên không biết sống chết mà thôi!" Thanh niên lái xe thể thao lạnh lùng nói.

"Ha ha!" Sở Tiên nhìn hắn cười, giễu cợt hỏi:

- Xe sửa xong chưa?

"Ngươi chết chắc rồi!" thanh niên nghe được những lời này của hắn, cũng không nhịn được nữa, tung một đấm nhắm thẳng mặt của Sở Tiên.

Sở Tiên thấy hắn đánh tới mình, trong mắt lóe lên thần sắc hưng phấn, thân thể cường hóa làm hắn không có sợ hãi, trái lại chờ mong kiểm tra được hiện nay bản thân đã mạnh như thế nào?

Sở Tiên chỉ bước một bước, dễ dàng né tránh công kích của hắn, vờn tay ra, một đấm dừng mãnh công kích về phía ngực của hắn.

"Bốp!" Sở Tiên cũng không có sử dụng hết toàn bộ lực lượng, nhưng chỉ một quyền của mình đã khiến thanh niên phải lui về sau vài bước, về mặt thống khổ ôm lòng ngực.

"Đầu má mày, ngươi dám đánh Tần ca sao, anh em lên giết nó!" Mấy thanh niên đứng bên cạnh bây giờ mới phản ứng được, tức giận chạy về phía Sở Tiên.

"Hừ!" Sở Tiên hừ lạnh một tiếng, không sợ hãi chút nào nghênh đón, ánh mắt nhìn chăm chăm vào công kích của năm sáu người, hai tay nhanh chóng phản kích, trực tiếp đối quyền, cứng đối cứng với bọn chúng.

"A, đau quá, anh em giết hắn đi!" Một tên thanh niên đối quyền với Sở Tiên, thống khổ hô một tiếng, ôm quả đấm của mình, trán xuất hiện một tia mồ hôi lạnh!

Sở Tiên vội vàng lui về phía sau vài bước, lắc lắc cánh tay hơi tê dại, tuy rằng không phải rất đau, nhưng dù sao tay của hắn vẫn chỉ là da thịt thông thường mà không phải sắt thép, chỉ là so với trước kia thì cứng rắn hơn mà thôi.

"Choi chết hắn cho ta!" Thanh niên lái xe thể thao khôi phục xong, về mặt tức giận, trừng mắt nhìn Sở Tiên, lớn tiếng quát.

"Cho hắn một trận đi!" Vài tên thanh niên quơ nắm tay, hỗn loạn xông đến.

Sở Tiên cũng không có kinh nghiệm đánh nhau, thế nhưng phản ứng của hắn rất nhanh, lực lượng đủ mạnh, hắn đối mặt với năm sáu người công kích chút cũng không rơi xuống hạ phong, tuy rằng trên người đã trúng vài đòn, nhưng cũng không đáng lo ngại, trái lại mấy người bọn họ, mỗi khi ăn một đấm của hắn đều kêu thảm một tiếng.

Mấy người thanh niên ăn vài đòn xong cũng không dám lao lên nữa, Sở Tiên cũng không muốn chủ động lên, rất nhanh song phương đã kéo ra một khoảng cách.

Sở Tiên xoa xoa quả đấm của mình, đối với sức chiến đấu của mình hiện nay rất hài lòng, nếu là hai ngày trước, chắc lúc này hắn đã phải nằm trên đất.

"Phế vật, đến nha, đến nha, lão tử nếu đã có dũng khí đập xe của ngươi sẽ không sợ ngươi trả thù, đến nhanh nào!"

Sở Tiên chỉ vào thanh niên lái xe thể thao tay áo lên giễu cợt nói.

Thanh niên sắc mặt biến thành màu đen thui nhìn hắn, nhìn một chút đồng bọn bên cạnh mình mặt mũi sưng vù, hung tợn nhìn chằm chằm Sở Tiên:

- Tiểu tử, ngươi chờ đó cho ta, chuyện của chúng ta chưa chấm dứt ở đây đâu.

"Ta còn sợ ngươi? Phế vật!" Sở Tiên chỉ vào hắn khinh thường nói:

- Không dám tới vậy lão tử đi đây, lần sau tiếp tục phụng bô!

Sở Tiên liếc mắt bọn họ, sau đó sửa sang lại y phục, rồi hướng về phía xe của mình đi đến.

"Tần ca!" Một người thanh niên mặt mũi đỏ chót như chảy máu, nhỏ giọng hỏi.

"Mẹ!" Thanh niên lái xe thể thao cắn chặt hàm răng, nhìn hắn lái xe Land Rover giá trị xa xỉ rồi đi sắc mặt càng không ngừng biến ảo.

"Tần ca, hắn là ai?" Thanh niên hỏi lần nữa.

"Hắn?" Thanh niên lái xe thể thao mặt âm trầm:

- Hắn chính là tên đã đập xe của ta.

Thanh niên bên cạnh sắc mặt biến đổi, nhìn một chút xe Land Rover đang dần biến mất, thận trọng hỏi:

- Tần ca, hắn có phải là có bối cảnh hay không, nếu không làm sao dám làm loại chuyện này?

Thanh niên lái xe thể thao xoa xoa miệng mình, phun một bãi nước miếng:

- Mặc kệ hắn là ai, ta nhất định sẽ không để cho hắn được yên!

Nói xong, Thanh niên lái xe thể thao đột nhiên nhìn về phía ngư trường của ông chủ Triệu, sau đó liền đi thẳng vào trong ngư trường, vài tên thanh niên sau lưng ngăn người rồi cũng đi theo vào.

Ông chủ Triệu ở trong ngư trường kỳ thực khi bọn hắn mới vừa phát sinh xung đột là đã phát hiện, nhưng hắn mới vừa đi tới cửa đã nhận ra người gây sự là Tần Chí Vũ, con trai của Tần Đại Hải, lập tức xoay người trở lại bên trong.

Toàn bộ người ở khu nuôi cá FT đều biết, không được đắc tội Tần gia, cũng không phải sợ bọn họ có tiền có quyền, mà là Tần gia có một nhân vật rất lợi hại, đó chính là Tần Đại Hải.

Tần Đại Hải lúc còn trẻ chỉ là một ngư dân đến đây làm công, về sau liền thuê một cái ngư trường bắt đầu nuôi cá nhỏ kiếm lời một khoản, về sau Hồ Phong Thai bắt đầu đầu thầu, lúc đó đưa tới rất nhiều kẻ ngoại lai có tiền.

Tần Đại Hải cũng muốn đầu thầu, chuẩn bị đầy đủ tiền dự định mua một phần, thế nhưng mắt thấy khối thịt béo sắp đến tay một đột nhiên bị một người ngoại lai cướp đi.

Tần Đại Hải tức giận, ngay lúc đó liền lấy một thanh đao giết cá chém tới tấp người cản trở hắn, chém người đó trọng thương ngay tại chỗ.

Tần Đại Hải vì thế bị giam hơn một năm, sau khi ra tù hắn lần nữa đi tới Hồ Phong Thai, lúc này bên cạnh có thêm vài tên trợ thủ hung hãn, tất cả mọi người ở Hồ Phong Thai nghe qua sự tích của hắn, tất nhiên không dám trêu chọc hắn.

Tần Đại Hải lợi dụng thủ đoạn hung hãn chiếm giữ một khu vực tại Hồ Phong Thai, bắt đầu tiếp tục nuôi cá.

Tại đây vài chục năm, Tần Đại Hải mỗi một lần đầu thầu đều thông qua các loại thủ đoạn mà thu được tư cách nuôi cá ở Hồ Phong Thai, hơn nữa là khu nuôi cá lớn nhất ở Hồ Phong Thai, không kém hơn chút nào so với ngư trường Lâm Hải lớn nhất tỉnh.

Mà Tần Chí Vũ cũng không phải là người tốt, có lẽ là di truyền sự hung hăng của cha nên vô cùng càn quấy, ý vào cha nên cùng một đám thanh niên

quậy phá khắp nơi ở Hồ Phong Thai.

"Này, ông chủ Triệu!" Tần Chí Vũ đi vào ngư trường thấy ông chủ Triệu, sắc mặt khó chịu:

- Tên tiểu tử mới vừa đi ra kia là gì của ngươi?

"Là Tần Chí Vũ nha, người thanh niên vừa rồi ta cũng không quen thuộc, hắn tới đây muốn mua ngư trường của ta." Ông chủ Triệu nhìn về phía hắn cười hồi đáp.

"Mua ngư trường của ngươi?" Tần Chí Vũ trong mắt lóe lên một tia sáng hỏi:

- Ngươi bán trường cho hắn?

"Đúng vậy, xế chiều hôm nay hắn sẽ tới một chuyến, từ ngày mai nơi này liền thuộc về hắn." Ông chủ Triệu gật đầu.

"Buổi chiều đến? Tốt lắm!" Tần Chí Vũ trên mặt lộ ra một tia âm ngoan:

- Ở chỗ khác có thể ta không trị được ngươi, thế nhưng đây lại là địa bàn của ta. Hừ hừ! Ngươi chờ đó, ta sẽ cho ngươi biết kết cục của kẻ đắc tội ta.

....

Sở Tiên cũng không biết bản thân sẽ gặp phải phiền phức, lúc này đang lái xe chạy về hướng phía ngân hàng.

Ông chủ Triệu muốn giao dịch bằng tiền mặt, mà Sở Tiên cũng cần phải photo một số giấy tờ.

Xong xuôi tất cả mọi việc, Sở Tiên ăn một bữa cơm trưa, sau đó lại hướng về ngư trường của ông chủ Triệu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tiểu đỉnh hợp lớp#8203;

Xế chiều, Sở Tiên Cùng Triệu Khoa Từ bắt đầu xử lý một ít giấy tờ chuyển nhượng, đem tất cả giấy chứng nhận nắm bắt tới tay, trên mặt Sở Tiên lộ ra thần sắc hưng phấn, ngoại trừ xe ra thì đây xem như là tài sản đầu tiên mà hắn kiếm được, cũng chính là lúc hắn bắt đầu quật khởi. Từ ngư trường của Triệu Khoa Từ đi ra, Sở Tiên hướng về chiếc Land Rover của mình đi đến, khi nhìn thấy hiện trạng chiếc siêu xe mới mua, sắc mặt hắn đen như lọ nôi. Chỉ thấy phần trước mũi xe lõm từng khối, kính chắn gió cũng tràn ngập vết rạn, bốn cái lốp bánh xe toàn bộ bị ghim phá.

- Đáng chết!!!

Sở Tiên hung hăng đập vào xe của mình mấy cái, bắt đầu gọi điện cho công ty bảo hiểm, cũng may mắn tại thời điểm hắn mua xe đã đăng ký bảo hiểm, nếu xe hư hao thì hoàn toàn có đủ lý do để yêu cầu bồi thường.

"Chắc chắn là cái đám sừ nhi kia! Mẹ nó!! Lần sau để ta gặp tuyệt đối cho các ngươi khóc cha gọi mẹ!!"

Sở Tiên tựa người vào xe chờ người công ty bảo hiểm đến. Tâm trạng vui vẻ lúc nãy biến mất không còn. Hao tổn mấy tiếng đồng cùng đám người của công ty bảo hiểm mới đem chuyện này giải quyết xuống, Sở Tiên có chút bức bối trở lại trong tiệm.

- Chắc ngày mai phải đi thuê một cái phòng để ở a!

Sở Tiên nằm trên giường trong nội tâm thầm nghĩ.

- Ô, là điện thoại của Tiểu Đỉnh!

Sở Tiên nghe được tiếng chuông điện thoại của mình vang lên, vỗ vỗ đầu vài cái, lập tức bắt máy:

- Bào bối, nhớ ta sao? Người đang ở đâu đó? Ăn gì chưa?

- Hừ, ai thèm nhớ ngươi? Ta vừa mới trở lại ký túc xá, mà ngươi có còn nhớ chuyện phải làm vào ngày mai không hả?

Trong điện thoại truyền tới thanh âm của Tiểu Đỉnh, tâm tình không tốt của Sở Tiên lập tức biến mất, hắn trả lời:

- Đương nhiên nhớ rõ, lời của bào bối nói ta luôn ghi tạc chỗ sâu nhất trong nội tâm đây này, có phải là ngày mai cùng ngươi đi họp lớp không? Khi nào thì đi?

"Hi hi, coi như trí nhớ của người tốt!" Tiểu Đình được hân hoan ngọt ngào liền vui vẻ cười nói:

- Buổi sáng ngày mai chín giờ, người tới trước cổng ký túc xá đợi ta, họp lớp buổi trưa mới bắt đầu!

"Sớm như vậy nha?" Sở Tiên có chút kinh ngạc hỏi: Chẳng lẽ phải đi ăn cơm, hát hò với ta rồi mới đi họp lớp sao?

"Không phải a, hình như là tham quan một cái khu du lịch, nên phải tập trung sớm, người nhớ phải tới sớm a, để ta chờ người thì xác định nhé!"

"Ha ha yên tâm đi bảo bối! Một tuần lễ này không gặp người, ta nhớ người muốn phát điên đây này, ngày mai ta tuyệt đối sẽ tới sớm" Sở Tiên cam đoan nói.

"Ừ, ta nói vậy thôi nhưng cũng không cần sớm quá đâu!". Cùng Tiểu Đình hàn huyên nửa canh giờ, Sở Tiên mới miễn cưỡng đồng ý cúp máy, nghĩ đến ngày mai cùng Tiểu Đình tham dự buổi họp lớp khiến hân sung sướng như cần xuân được, đột nhiên hân nhớ đến một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

"Quên mất!! Xe của ta còn đang bảo hành a! Ngày mai sẽ không thể chảnh chó... làm sao đây?!" Trên mặt của Sở Tiên lộ rõ thần sắc ảo não, lý do khiến hân chịu bỏ ra một khoảng lớn để mua một con xe sang trọng chính là để Tiểu Đình có thể khoe khoang trước mặt đám bạn học trâu bò của nàng, để cho chúng sáng hai con mắt chó đui mù ra, cho bọn họ biết ánh mắt của Tiểu Đình là chính xác cỡ nào, hiện tại đột nhiên chui ra một đám trẻ trâu làm hỏng chuyện tốt của hân, tâm tình của Sở Tiên đang tốt lần nữa sa sút.

- Được rồi được rồi!! Lần này không chảnh chó được thì lần sau lại chảnh chó, kỳ tới chính mình sẽ trực tiếp mua một chiếc siêu xe chạy đến ký túc xá của Tiểu Đình, sau đó sẽ tặng cho nàng, hắc hắc, chắc chắn sẽ oanh động toàn thể giới!

Nội tâm Sở Tiên đang không ngừng tự sướng, hân chính là kiểu người như vậy, có tiền liền muốn khoe khoang, có tiền liền muốn đã kích những người xem thường hân lúc trước, nhất là khoảng thời gian học cùng Tiểu Đình, hân đã khuyến khích chia tay hân vì sợ Tiểu Đình bị tổn thương, cái cảm giác này, đối với một người nam nhân tự trọng như hân là vô cùng khó chịu. Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Tiên đi đến Trường Đại Học Hải Thanh, vốn vẹn hơn 10' liền đến trước cổng trường học. Sở Tiên lại hàng bánh bao trước cổng mua một ít bánh bao sữa đậu nành cùng trứng gà rồi đi đến ký túc xá nữ, lúc này là 8:30. Gọi cho Tiểu Đình một cú điện thoại, cũng không lâu lắm, bóng một người con gái từ trên lầu đi xuống, tóc tai có chút tán loạn nhưng càng khả ái chính là Tiểu Đình, thấy được Sở Tiên thì lú lú xin lỗi che che mặt:

- Làm sao người tới sớm như vậy?

- Hắc hắc, không phải tại vì nhớ người sao?

Sở Tiên cười cười:

- Ăn sáng chưa? cho người đây cầm lên ăn đi, ta ở phía dưới chờ người. Tiểu Đình nhìn túi bánh bao này vô cùng quen thuộc, nội tâm ấm áp nhớ lại, lúc còn đi học, hân sáng nào cũng mua cho nàng một túi bánh bao như này, hàng động này lập đi lập lại hằng ngày trong hai năm liền.

- Ừ, người chờ ta một chút, ta xuống ngay!

Nói xong, Tiểu Đình nhẹ nhàng hôn trên má hân một cái, xấu hổ cúi đầu hướng phía trong ký túc xá chạy đi. Sở Tiên cười cười, sờ lên mặt của mình, trong lòng còn lún lún, bèn ngồi xuống ghế đá bên cạnh.

- Bọn tỷ muội, ăn sáng đi!

Tiểu Đình cầm lấy một túi lớn bánh bao cùng trứng gà bước vào cửa ký túc xá vui sướng hô.

- Chắc chắn, hình như ta vừa nghe có tiếng heo mẹ động dục kêu to a!!

Một nữ sinh đang trang điểm đùa cợt nói.

- Tư Vũ người nói ai đó, muốn ăn đòn có phải hay không?

Tiểu Đình đỏ mặt vành miệng lên máng rồi vừa cười vừa nói:

- Đói chết ta a, nào nào lại đây ăn chút gì đi mọi người, ăn xong rồi lại trang điểm!

- Không phải đồ ăn sáng của tình ca ở phía dưới đưa cho người sao?

Một nữ sinh từ phòng vệ sinh bước đi ra:

- Ta nói người nha! Chính là bị những cái bánh bao vô cùng đơn giản này mua chuộc đi.

"Tình Vãn người nói linh tinh gì đó a, cái gì mà bị bánh bao mua chuộc, người nha không ăn thì nhìn bọn ta ăn đi!" Tiểu Đình nghe được lời của nàng có chút bất mãn nói qua.

- Hào Tốt Tốt, ta sai rồi ta sai rồi a! Người là nha đầu ngốc, nói nhiều hơn nữa người cũng chẳng nghe, bắt quá về sau người sẽ hiểu.

Tĩnh Văn lắc đầu, lập tức đi tới đưa tay cầm lấy một cái bánh bao.

- Nghe nói hôm nay có thật nhiều trai đẹp nha. Ô ô! Ông trời thật có mắt, hy vọng có thể gặp gỡ một vị hoàng tử đẹp trai!

Một người nữ sinh khua chân múa tay nói qua, vừa ăn vừa trang điểm.

- Đúng nha! Nghe nói Bắc Phong nam thần cũng tới nha, đẹp trai nhà giàu, đến trường đều đi chiếc BWW hơn năm mươi vạn, ta thấy nếu có thể tán được chàng thì còn gì bằng.

- Đừng có ảo tưởng nữa má ơi! Ta nghe nói sau khi tốt nghiệp hẳn sẽ về làm tại công ty của gia đình, thật là hâm mộ nha, nếu như hẳn có thể vừa ý ta thì hẳn muốn gì ta cũng chiều.

- Hào Tốt, được rồi! Các người đều đừng si tâm vọng tưởng nữa, nhanh chóng ăn rồi còn chuẩn bị

Tiểu Đình không hứng thú nhìn mấy đứa bạn cùng phòng, lớn tiếng nói.

- Ai nha! Có phải người không nhớ bỏ tình ca ca ở phía dưới cô độc chờ?

"Nghe nói hôm nay chúng ta đi một khu du lịch nổi tiếng đấy, không biết là đâu? Thật vui về nha!" "Dường như là một cái làng du lịch mới mở, hơn nữa Lưu Chí cùng Bắc Phong ra hơn ba vạn NDT, bằng không thì các người có thể đi du lịch ở một nơi nổi tiếng sang trọng sao?! Một đám muối từ riu ra riu rít trò chuyện, Tiểu Đình bất đắc dĩ cười cười, ăn xong bánh bao, trang điểm thay đồ một phen, lập tức hướng các nàng nói:

- Các người nhanh lên, ta đi xuống trước, đừng cho bọn ta chờ lâu đấy nha!

"Nóng lòng như thế sao? Đi gặp tình ca ca của người đi, đi nhanh lên đi, con bánh bèo hám trai, hừ hừ!" Tiểu Đình không thèm để ý cười cười, lập tức đi xuống phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bị động lấp#8203;

- Tại sao chỉ có một mình người đi xuống vậy?

Sở Tiên thấy Tiểu Đình từ ký túc xá chạy xuống, mặt mũi hớn hở mỉm cười hỏi.

- Hi hi! Cái đám bánh bèo đó đoán chừng muốn trang điểm xong thì còn phải hơn 10 tiếng nữa.

Tiểu Đình đi tới, ngồi ở bên cạnh của hẳn.

- Ha ha! Các nàng thì làm sao bằng Tiểu Đình nhà ta được, khá ái, hiền lành, đoan trang, cao quý, cho dù không hóa trang vẫn xinh đẹp, hi hi!

Sở Tiên cười nặn đưa tay ôm lấy bờ vai của nàng.

Tiểu Đình cười cười, tựa ở trên vai của hẳn.

Hơn 10 phút sau, ba nữ sinh ăn mặc sang trọng từ ký túc xá đi xuống, mỗi người vác lấy một cái túi xách, một nữ sinh trong đó còn mang dép lê cao.

- Các người rốt cục đi xuống rồi, tập hợp nhanh thôi, sắp trễ rồi!

Tiểu Đình đối với các nàng bất mãn hô.

- Đi với tình ca ca của người chẳng phải đã đủ rồi sao? Còn muốn đi chung với chúng ta làm gì?

Tĩnh Văn liếc Sở Tiên, bộ dáng mỉa mai nói.

- Đi thôi đi thôi!

Tiểu Đình cười hi hi kéo cánh tay của Sở Tiên đứng lên, lập tức bốn người hướng phía lớp tụ họp mà đi.

Lúc bọn họ đi đến đã thấy có mười mấy người ở bên trong, trong đó nam sinh gần như chiếm một nửa.

- Ha ha! Xem đàn ông độc thân của các lớp khác đều chạy qua đây tham gia náo nhiệt a, đây là muốn trước khi tốt nghiệp kiếm tình lữ sao?

Tư Vũ có chút hưng phấn mà đánh giá nam sinh trong lớp.

Tiểu Đình sa mạc lời nhìn nhìn nàng, kéo Sở Tiên tìm một vị trí ngồi xuống.

Khi các nàng đến liền đưa tới sự chú ý của những nam sinh trong lớp, nhan sắc của nữ sinh trong ký túc xá Tiểu Đình phi thường không sai, nhất là Tiểu Đình, được tôn là nữ thần trong toàn bộ học viện.

Thấy nữ thần kéo cánh tay một nam tử sinh khác, một đám nam sinh từng học chung lớp nàng rầu rĩ, mặc dù trong lớp cũng biết hai người bọn họ đã yêu nhau 4-5 năm, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn khiến người người thổn thức.

Ngược lại là một ít nam sinh bình thường tò mò liên tục nhìn nhìn hai người, tuy một mực nghe nói Trương Thiên Đình nữ thần có bạn trai, nhưng chưa có nhìn thấy qua, một ít tự nhận là tương đối anh tuấn nam sinh lại càng ôm một tia tưởng tượng.

- Đây là bạn trai của Thiên Đình? Sao ta thấy hắn cũng bình, còn không có soái bằng ta đâu này?

- Cắt, người đặc biệt thích tự sướng giữa đám đông nhĩ, hơn nữa còn không biết xấu hổ, so với người muốn soái rất nhiều, thế nhưng so với ta thì chưa đủ tuổi.

- Con em người, nghe nói Thiên Đình cùng nam sinh kia quen nhau 4 - 5 năm, thời kỳ rất nhiều những tên soái ca nhà giàu theo đuổi nàng, nàng cũng không có đồng ý đâu này.

- Máy thẳng cu mứt! Các người cũng đừng có mà ảo tưởng nữa, mấy năm nay có nhiều thẳng mặt trắng nhà giàu ngồi siêu xe đến tỏ lộ mà đại tỷ lớp ta còn không thèm nhìn nữa đây này. Các người tính là thứ gì mà còn ôm mộng tưởng muốn đập chậu cướp hoa hử? Hừ hừ, thật là không biết tự lượng sức.

"Người thì là cái rác rưởi gì mà dám comment bọn ta, choảng nhau không tên mặt lờ?"

Vài nam sinh ngồi cùng nhau nhỏ to bàn luận liên tục than thở.

- Ô Tiểu Tiên, ta như thế nào cảm giác trên người người rắn chắc thiệt nhiều, bộ bị choảng nhiều lắm sao?

Tiểu Đình ghé vào trên mặt bàn hai mắt nhìn chăm chăm hắn, đột nhiên nghi ngờ hỏi.

- Hắc hắc, mấy ngày nay ta mỗi ngày rèn luyện, tập gym, chạy bộ, cử tạ, hít đất hiện tại đã có được cơ bụng sáu múi vạn người mê à nha, hắc hắc! Đến, người sờ vào thử nào!

Sở Tiên cười lôi kéo cánh tay của hắn hướng phía lồng ngực của mình.

Tiểu Đình dùng sức néo néo, một bộ giật mình nói:

- Thật sự nha!

- Thật chứ sao không!

Sở Tiên đắc ý cười, khuôn mặt đậm tà nói:

- Buổi tối hôm nay để cho người cẩn thận nhìn xem.

- Đáng ghét!

Tiểu Đình sắc mặt đỏ bừng bụm mặt, Sở Tiên nhin không được cười hắc hắc xoa tóc của nàng.

- Lưu Chí soái ca đến rồi!

Lúc này, một ít nữ sinh lớn tiếng nói.

Vừa dứt lời, hai tên nam sinh đi đến, một người trong đó tóc nhuộm vàng khói sành điệu thời thượng, một người khác mang theo cặp kính râm sang trọng chính là chủ tịch hoạt động lần này Lưu Chí, nam sinh tóc vàng là Trương Bắc Phong.

- Mọi người đều đã đến đông đủ hết a?

Lưu Chí đứng ở phía trước đối diện ánh mắt lướt qua mọi người, dừng lại một chút trên người Sở Tiên và Tiểu Đình, xong hướng về phía mọi người nói:

- Đã đủ, tổng cộng ba mươi ba người.

Một nữ sinh gật đầu với Lưu Chí nói:

- Vậy Tốt, nếu như đều đã đến thì chúng ta liền đi thôi.

Lưu Chí gật đầu, theo thứ tự đi ra ngoài trước, đứng ở một bên Trương Bắc Phong hai mắt thỉnh thoảng đảo qua hai người Tiểu Đình, trong mắt hiện lên một tia ái mộ cùng ghen ghét.

Lưu Chí mang theo mọi người đi đến hai chiếc xe con trước cửa lớp học, hướng về phía mọi người nói:

- Hôm nay mục tiêu của chúng ta là khu JS, một khu du lịch mới mở tên là làng du lịch Kim Long, hiện tại chúng ta thuê xe đi qua, hai chiếc xe kia các người tự thương lượng đi a, xe của ta có thể mang ba người, Tinh Văn, Tư Vũ còn có San San ba người các người lên với ta a!

- Oa! Lưu Chí người mua xe riêng sao? Là chiếc Audi A6 bên cạnh người đấy sao?

Tinh Văn vui vẻ mà hỏi.

- Thật là lợi hại, vừa tốt nghiệp liền rinh một chiếc siêu xe hơn năm mươi vạn, hâm mộ a!

- Ài! Lưu Chí, thực hồi hận lúc trước không có tán người nha? Bất quá xin hỏi hiện tại còn kịp không?

Đang sau một ít nữ sinh gật mình nói, mặt mũi tràn đầy hâm mộ nhìn nhìn hắn.

Lưu Chí ánh mắt lộ ra vẻ mất đặc ý:

- Đúng vậy! Không có tốt nghiệp thì ông già không mua cho ta xe! Đi thôi, ta mang mấy người, Bắc Phong người cũng mang mấy người đi a, mọi người tập hợp trước cổng khu du lịch Kim Long.

- Hào!

Một bên Trương Bắc Phong gật đầu, lập tức ánh mắt nhìn hướng Tiểu Đình:

- Tiểu Đình người cùng bạn trai người lên xe của ta a, còn có Vạn Khôn người cũng tới a!

Tiểu Đình nghe được lời mời của Trương Bắc Phong thì sững sờ, lập tức ngẩng đầu nhìn hướng Sở Tiên.

- Có người mang chúng ta thì quá tốt rồi, đi thôi!

Sở Tiên nhìn nàng gật đầu không để ý nói, Tiểu Đình hướng hắn mỉm cười, nắm cánh tay của hắn hướng về chiếc BMW của Trương Bắc Phong đi đến.

Trương Bắc Phong thấy bọn họ lên xe, khoe môi lộ ra một tia cười lạnh, đi đến ghế điều khiển ngồi lên, tên nam sinh Vạn Khôn ngồi ở vị trí kế bên tài xế!

Ngồi vào trong xe, Sở Tiên có chút không thoải mái di động hai cái, cảm giác không gian có chút nhỏ, căn bản không thể cùng Land Rover của mình so sánh, xuyên thấu qua kính chiếu hậu một mực quan sát bọn họ, Trương Bắc Phong thấy bộ dáng không được tự nhiên của Sở Tiên, trên mặt lộ ra thần sắc khinh bỉ, khóe miệng vênh lên, nổ máy xe hướng phía bên ngoài đi đến.

Xe chạy nhanh ra trường học, Tiểu Đình dựa vào trên người Sở Tiên nhỏ giọng trò chuyện với nhau, Trương Bắc Phong nhìn thấy nghiêng răng ken két, quay đầu nhìn nhìn bên cạnh Vạn Khôn.

Vạn Khôn hướng phía hắn gật đầu, lập tức mở miệng nói:

- Tiểu Đình hai người các có thể hay không tém tém lại bớt đi hả?, chúng ta FA rất là tui thân a!

- Hi hi, trong lớp học của chúng ta có nhiều gái xinh như vậy, ai bảo người không tìm một nàng đi này!

Tiểu Đình thè lưỡi, vừa cười vừa nói.

- Ài! Nhiều thì có nhiều, thế nhưng chất lượng thì... Được rồi, nói ra chỉ toàn là nước mắt, Sở đại thúc! Thực hâm mộ người a, có thể cưa đổ nữ thần của lớp chúng ta, thật làm lòng người tiếc hận mà.

Vạn Khôn mở ra chủ đề, giả bộ như tò mò hỏi:

- Đúng rồi Sở lão đại, người bây giờ đang làm cái gì? Có thể hay không chỉ ta một con đường làm giàu?

Một bên Trương Bắc Phong nghe được Vạn Khôn hỏi, trên mặt lộ nụ cười nhạt.

- Ha ha! ta làm sao đủ trình chỉ để người làm giàu, hiện tại, ta mở một cái tiểu cửa hàng, ngày ngày bán vài con cá kiểng a.

Sở Tiên cười cười, nếu là lúc trước người khác hỏi hắn làm cái gì thì hắn chỉ có thể xin lỗi cười trừ, thế nhưng hiện tại, hắn hận không thể nói:

- Không có gì, bán chút cá kiểng, lợi nhuận không có bao nhiêu tiền, một ngày chỉ có mấy vạn tệ, hai ngày trước trúng mảnh nên được cái đại hợp đồng, bán được có bốn trăm vạn.

Bất quá Sở Tiên cũng không có đại mà nói ra, nếu không người ta sẽ cho rằng hắn thối da trâu, bị người cười đến rụng răng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Bức phong độ cao hơn

"Hả? Tự mình mở cửa hàng, thật là lợi hại nha!" Vạn Khôn làm bộ đáng giật mình:

- Sở Lão Đại lăn lộn giỏi thật đấy! Vậy chừng nào người mới mua nhà mua xe, định cư luôn ở cái Thành Phố Hải Thanh này vậy Lão Đại?

- Ta đây không có phòng để mà ở thì lấy cái gì mua nhà, mua xe.

Sở Tiên cười cười hồi đáp.

- Haha...! Người thật là, mà Lão đại thấy chiếc BMW này của Bắc Phong huynh đệ có xin không? Chiếc này mới sản xuất hồi đầu năm nay, giá của nó hơn năm mươi vạn tệ, Àiii!.. Không biết lúc nào ta mới có thể mua được!" Vạn Khôn than thở nói.

- Ha ha! Chỉ có năm mươi vạn thôi mà, Vạn Khôn người cố gắng lăn lộn rất nhanh liền có thể mua được. Lúc này, Trương Bắc Phong một mực nghe bọn họ nói chuyện đột ngột mở miệng.

- Sở Lão Đại bây giờ đang làm ông chủ một cửa hàng, chắc chắn có thể mua một chiếc không tệ a! Trương Bắc Phong chăm chọc nói.

- Ha ha, còn có thể! Sở Tiên nhàn nhạt gật đầu.

"Ta hình như phát hiện da mặt người bây giờ càng ngày càng dày nha, hằng ngày đi cái xe chạy bằng điện, mà bây giờ còn nói có thể mua siêu xe luôn, hi hi!"

Tiểu Đình ghé vào tai của hắn làm bộ đáng khinh bỉ nói, đưa tay ở trên người hắn nhéo nhéo! Sở Tiên hướng phía nàng chớp hai mắt:

- Ta cũng không có khoác lác a, ngày mai dẫn người đi dạo chơi.

Trương Bắc Phong nhìn qua kính chiếu hậu mặt mũi tràn đầy xem thường liếc nhìn Sở Tiên, cảm thấy da mặt của tên này còn dày hơn cái mặt đường, hắn không biết Tiểu Đình nói chính xác cái gì, nhưng lời của Sở Tiên bọn họ nghe được rõ ràng. Vạn Khôn nhìn Trương Bắc Phong, ý bảo "thằng này lấy lợi quá, ta cũng hết cách."

Trương Bắc Phong hướng về phía hắn ném ánh mắt ngụ ý "Quát đi...! Có anh ở đây chú lo cái đầu gì?" Vạn Khôn hơi hơi gật đầu, cắn răng, tiếp tục nói:

- Sở Lão Đại, ta như thế nào nghe đám bạn học cũ của người nói người ở bên ngoài lăn lộn có chút không tốt, sau khi tốt nghiệp thì tách phòng vẫn ở Tập Đoàn Kim Long, về sau mở cửa hàng nhưng sinh ý cũng không được tốt a, là bọn họ sửa vậy sao?

Sở Tiên nghe được lời Vạn Khôn thì hơi ngẩn người, cười nhạt nói:

- Hắc, trước kia thì đúng là có bán ế thật, nhưng hiện tại cũng tạm tạm.

Trương Bắc Phong nghe được lời của hắn thì nở nụ cười, ngữ khí thành khẩn nói:

- Vậy Lão Đại cần phải cố gắng lên a, sau này cưới Tiểu Đình học tỷ rồi hai người muốn định cư ở cái Thành Phố Hải Thanh này không dễ dàng đâu, mua một căn chung cư nhỏ thì ít nhất cũng một trăm vạn tệ đấy.

- Không có chuyện gì đâu, chúng ta có thể thuê phòng, cũng có thể vay tiền để mua nhà.

Tiểu Đình không để ý nói qua, đưa tay nắm chặt tay của Sở Tiên. Sở Tiên nghe được câu nói này của nàng nội tâm ảm áp.

"Học tỷ không thể nói như vậy nha, ai đòi kết hôn mà không có nhà, có xe, về sau có hài tử thì gánh nặng mang trên vai càng lớn hơn nữa, Tiểu Đình người bây giờ không nhận ra thì sau này sẽ hối hận đấy, cho dù người không quan tâm đến bản thân cũng không thể nào không quan tâm đến phụ mẫu của người a!" Vạn Khôn đối với nàng nói. Tiểu Đình nhún mày, không có trả lời.

"Ài..! Ta thực hâm mộ Bắc Phong huynh đệ, tuổi còn trẻ liền có được một con xe sang trọng, sau khi tốt nghiệp liền kế thừa sản nghiệp của gia đình, giảm đi mấy chục năm phấn đấu công phu nha!" Vạn Khôn bộ dáng thành khẩn nói.

"Ha ha! Người cũng không cần hâm mộ ta, Vạn Khôn huynh đệ. Nếu như người không chê thì cứ về công ty của nhà ta mà làm việc, ta đảm bảo tiền lương tối thiểu của người sẽ cao hơn rất nhiều người a, đã theo ta lang bạt thì ta đảm bảo không đối xử tệ với người." Trương Bắc Phong nhàn nhạt lắc đầu, nói với Vạn Khôn. "Thật vậy chăng? Vậy thì tốt quá! Haha..! Bắc Phong huynh, xin đa tạ, về sau còn cần huynh chiếu cố nhiều!" Vạn Khôn lộ ra thần sắc kích động tiếp tục nói:

- Nghe nói công ty nhà Bắc Phong Huynh có tổng giá trị gần 10 tỷ, về sau chắc chắn sẽ phát triển càng lớn hơn nữa.

- Ha ha, theo ta tính toán thì tổng giá trị của thành phố này cũng liền hơn 300 tỷ, bất quá hiện tại công ty nhà ta đang trong thời kì phát triển cao tốc, à đúng rồi Sở Lão Đại, người cũng nên về công ty của nhà ta mà làm a, ta đảm bảo một tháng sáu bảy ngàn tệ tuyệt đối không thành vấn đề, về sau khi công ty càng phát triển ta chắc chắn sẽ thăng chức cho người.

Trương Bắc Phong quay đầu, hướng phía Sở Tiên vừa cười vừa nói, bộ dạng nhiệt tình hảo tâm, làm lòng người sinh hảo cảm. Tiểu Đinh trên mặt lộ ra thần sắc động tâm, ngẩng đầu nhìn về phía Sở Tiên. "Lợi hại lợi hại!" Sở Tiên nhìn nhìn hai người bọn họ biểu diễn trong nội tâm không khỏi cảm thán, hẳn phát hiện mình kiến thức được thêm nhiều mặt trái của thành phố này. Nếu như không có mấy ngày vừa qua, gặp được rất nhiều thổ hào cùng đám đầu trâu mặt ngựa thì có lẽ hẳn đã cảm kích Trương Bắc Phong đến tận đáy lòng. "Vạn Khôn cùng Trương Bắc Phong người xướng ta hoạ, nâng hình ảnh của Trương Bắc Phong lên rất cao khiến cho Tiểu Đinh cảm giác được hai người chênh lệch cực lớn, lập tức Trương Bắc Phong lại giả bộ nhiệt tình đuổi tay ra giúp, giống như một hoàng đế để bố thí một tên ăn mày, cố gắng xây dựng hình tượng cao thượng cho bản thân, mục đích là để cho nàng phải sinh lòng ngưỡng mộ hẳn, ruồng bỏ Sở Tiên".

"Sâu!!! Dou ma!! Hai thằng diễn sâu vãi cả luôn!", Sở Tiên thầm nghĩ nhìn Trương Bắc Phong nhàn nhạt cười cười, nói:

- Sau này hãy bàn tiếp a, mấy ngày nay trong tiệm sinh ý tương đối khá.

- Ha ha, vậy được! Đợi lát ta cho người số liên lạc của ta, nếu sau này muốn vào công ty của ta làm việc, có thể tùy thời gọi cho ta, ta sẽ sắp xếp cho người một công việc trong công ty.

Trương Bắc Phong nhìn bộ dáng của hắn, thầm nghĩ trong lòng "Nghèo mà còn xảo chó". "Ồm!" Sở Tiên nhàn nhạt gật đầu, khoe miệng lộ ra một tia trào phúng. Thấy Sở Tiên không nói thêm gì nữa, Vạn Khôn lại tìm các chủ đề về siêu xe, nhà hàng, khu du lịch hạng sang cùng Trương Bắc Phong hàn huyên, ánh mắt thỉnh thoảng hướng phía đằng sau nhìn lại. Tiểu Đinh dựa vào ở trên người hắn, nhỏ giọng nói qua:

- Về sau khi tốt nghiệp, chúng ta cùng nhau phấn đấu kiếm tiền.

- Chuyện kiếm tiền thì cứ để ta.

Sở Tiên mặt mũi tràn đầy tự tin nhìn nàng, khoe miệng lộ nụ cười nhàn nhạt nhìn 2 người phía trước. Rất nhanh chiếc xe đã chạy tới Khu du lịch của Tập Đoàn Kim Long, trong bãi đỗ xe mọi người bước xuống tập trung thành nhóm đứng ở một bên, từ đầu đến cuối luôn theo ở phía sau Lưu Chí là ba người Tinh Văn cũng đi tới, các người ở chỗ này chờ ta, ta đi mua vé" Lưu Chí đứng trước mặt mọi người nói. "Lưu Chí ta đi cùng người" Tinh Văn lập tức mở miệng nói, đi theo phía sau Lưu Chí đến quầy phục vụ. Rất nhanh, bọn họ đã mua xong vé, phân phát cho tất cả mọi người, Lưu Chí đứng ở phía trước nhất lớn tiếng nói:

- Tất cả đi theo hàng, lần lượt tiến vào.

Một đoàn người đi qua khu xét vết, hướng phía bên trong đi vào, lúc này Trương Bắc Phong đi ở phía trước chỉ vào bốn chữ "Chào Mừng Quý Khách" nói:

- Mọi người nhìn này, những con cá này rất là đẹp phải không?

- Thật sự a? Cá kiểng thật xinh đẹp?

- Không ngờ ở trước cửa lại đặt một bể cá đẹp đến như vậy, thật là đại thủ bút a, quá đẹp!!

Cả đám lập tức vây quanh xem. "Đúng vậy, những con cá Vàng cùng con cá Cẩm Ly này đều không phải là Phàm Phẩm, các người có biết những con cá này có giá trị bao nhiêu không?"

Trương Bắc Phong hỏi một cái vấn đề khiến mọi người tập trung vênh tai nghe:

- Hơn bốn trăm vạn, vền vền những con cá kiểng này có giá trị hơn bốn trăm vạn.

- Hơn bốn trăm vạn, thật sự là bất khả tư nghị.

- ÔNG T... R... Ồ... I..., quá xa xỉ!

Nguồn: TruyenYY

Dịch giả: xxBAPxx

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Dáng Người Hoàn Mỹ

Mọi người nhìn mấy con cá ánh mắt lấp lánh như nhìn thấy cục vàng đang bơi, từng tiếng thán phục xung quanh phát ra.

- Ha ha! Đây là khu du lịch của Tập Đoàn Kim Long mở ra, mà bốn chữ "Tập Đoàn Kim Long" có ý nghĩa gì thì các người cũng biết rồi đấy, là doanh nghiệp tư nhân số một số hai của thành phố chúng ta, toàn bộ khu du lịch xa hoa này vừa mới khai trương nên đang có chương trình ưu đãi, giảm giá 50% cho toàn bộ dịch vụ, bình thường, muốn chơi ở chỗ này một ngày cần ít nhất một ngàn tệ, qua đêm thì lại càng đắt gấp hơn.

- Đây đây! Những con cá kiểng quý hiếm này là chủ tịch Tập Đoàn Kim Long, Kim tổng hao phí rất lớn tâm huyết mới mua sắm được, là những con cá độc nhất vô nhị trong thành phố.

Trương Bắc Phong hướng mọi người thao thao bất tuyệt giới thiệu, tỏ ra bộ dạng mình là người trong nghề.

- Ô! Những con cá vàng này nhìn có chút quen mắt nha, ta nhớ là vài hôm trước, trên mạng đã từng gặp, dường như là hai ngàn tệ một con.

Một người nữ sinh đột nhiên nói.

- Đúng vậy, nơi này mỗi một con cá vàng liền có giá 2000 tệ, vô cùng đắt đỏ, người bình thường căn bản nuôi không nổi.

Trương Bắc Phong gật đầu, lập tức ánh mắt nhìn hướng Sở Tiên:

- Hình như Sở Lão Đại đây vừa mới mở một cửa hàng bán cá kiểng nên chắc biết giá trị của những con cá vàng này a."

Lúc này trên mặt Sở Tiên tràn đầy tiểu ý, nhìn Lưu Chí như thẳng ngu, rất muốn cười to một trận nhưng kìm lại được, nghe được hắn hỏi thì gật đầu cười đáp:

- Không sai, nơi này cá vàng đều là giống quý hiếm, vô cùng thưa thớt, mỗi một con cá có màu sắc như thế này mua với giá hai ngàn tệ xem như rất tiện nghi, mà chính giữa là hai con cá chép Cẩm Ly lợi hại hơn, giống loài cực kì quý hiếm Sư Nữ vương cùng Tây Thi, màu sắc của hai con cá này hài hoà, là cực phẩm trong cực phẩm, mỗi con có giá 200 vạn tệ, trong thành phố này là độc nhất vô nhị.

Ha ha! Xem ra Sở Lão Đại đối với cá kiểng có nghiên cứu vô cùng sâu nha, không biết chừng nào thì người mới có thể bán những con cá như vậy, đến khi đó nhớ để giá tiện nghi cho chúng ta đấy nhé!"

Trương Bắc Phong đùa cợt nói, bắt quá trong đó thâm ý gì chỉ có hắn tự mình biết.

- Ha ha!

Một bên mấy cái nam sinh ha ha nở nụ cười, chăm chọc nhìn về phía Sở Tiên lộ ra thần sắc khinh thường, một ít nữ sinh cũng là mỉm cười nhìn nhìn Tiểu Đình.

- Đi thôi, chúng ta không phải tới đây để ngắm cá, mà lại tới để QUẢY. Trong này có club rượu ngon, còn hồ để câu cá, chơi bóng chuyền bãi biển, hoa quả đồ uống toàn bộ miễn phí, à đúng rồi! Các người có mang theo đồ bơi không?

Đột nhiên Lưu Chí lớn tiếng nói.

- A! Những nơi vui chơi thế này ta chỉ toàn thấy trên TV, hôm nay thật sự có thể đặt chân tới đây, thật là cao hứng a!

Một nữ sinh hưng phấn nói.

- Hôm nay phải quẩy hết mình.

Mọi người vui sướng hướng phía bên trong đi vào.

- Thôi chết! Tiểu Tiên, ta quên mang đồ bơi cho người rồi?

Tiểu Đình mặt mũi tràn đầy áy náy nói với hắn.

- Ha ha! Không có gì, ở chỗ này mua một bộ là được, Tiểu Đình người mang bikini màu gì thế? Cho ta xem xem, hắc hắc!

Sở Tiên khuôn mặt dâm ta, híp mắt nhìn nàng.

- Đáng ghét, không cho người nhìn.

Tiểu Đình là lười nhìn hân, chạy một mạch theo đám bánh bèo Tình Văn đang đi phía trước. Sở Tiên cười cười, đi theo.

- Được rồi, mọi người cứ tùy tiện chơi, những ai muốn đi bơi thì có thể vào phòng thay đồ, nếu có gì thắc mắc cứ hỏi nhân viên phục vụ.

Lưu Chí vô cùng thuần thực chỉ huy, nói xong cùng đám người Trương Bắc Phong hướng về phòng thay đồ đi tới.

- Ta đi thay quần áo, một lát ta sẽ ở chỗ này chờ người a!

Sở Tiên hướng phía Tiểu Đình nói qua, xong cũng hướng về khu thay quần áo nam đi vào.

- Ok.

Tiểu Đình gật đầu, đi theo Tình Văn hướng về phía bên trong phòng thay quần áo nữ.

Trong khu du lịch này phòng thay quần áo chia làm hai khu, gồm khu phổ thông và khu khách quý, trong khu phổ thông mỗi người có một gian để thay đồ, xem như tương đối cao cấp.

Nhưng nếu đem so sánh cùng khu khách quý thì khác nhau một trời một vực, trong khu khách quý sẽ có một phòng thay quần áo cùng một cái giường lớn, chuyên môn cung cấp để khách nhân nghỉ ngơi, bên cạnh còn đặt các loại hoa quả cùng đồ ăn, có phòng tắm, phòng xông hơi, cơ hồ chẳng khác gì một căn hộ sang trọng. Chắc chắn mức phí để vào những căn phòng như thế này không phải ai cũng chịu nổi, chỉ có những đại thổ hào, con ông cháu cha mới chơi nổi loại hình dịch vụ này.

Bất quá đối với Sở Tiên, để có được tắm thẻ hội viên thì đâu có phiền toái như vậy, Sở Tiên lấy ra một tấm thẻ kim cương quét qua máy xét thẻ trước cửa phòng, lập tức cửa phòng tự động mở ra.

- Wow! Thật là hoành tráng lệ

Sở Tiên không kìm được cảm thán một câu, đây là tấm thẻ hội viên mà Đại Công Tử của Tập Đoàn Kim Long Kim Sâm vì muốn kết giao với hân nên đã chủ động tặng hân trong buổi lễ khai trương, bên trong có sẵn một vạn tệ. Tuy chỉ có một vạn, nhưng tấm thẻ này của hân có cấp bậc Kim cương, là tấm thẻ VIP có đãi ngộ hơn xa so với tấm thẻ hội viên thông thường.

- Chắc chắn, thật là xa hoa!

Sở Tiên đi vào mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, bất quá căn phòng này tiêu phí rất là cao, để mở được cửa phòng liền tốn 200 tệ. Dem y phục của mình cởi ra, ném sang một bên, Sở Tiên mặc quần bơi có sẵn trong phòng thay đồ.

- Cơ thể của ta thật là hoàn mỹ a!

Sở Tiên cúi đầu nhìn nhìn bộ ngực của mình, góc cạnh rõ ràng cơ bụng sáu múi, nhìn cực kì nam tính không hề kém cạnh cơ thể của một người mẫu chuyên nghiệp nào, hơi dùng lực các mô cơ bắp liền nổi lên.

- Không biết lát nữa khi Tiểu Đình thấy được thân hình của mình thì sẽ phản như thế nào đây, hắc hắc!

Sở Tiên có chút chờ mong cười cười, lập tức đóng cửa lại đi ra ngoài. Sở Tiên đi đến chỗ hẹn với Tiểu Đình, lúc này chỉ có mình hân ở ngoài, các nữ sinh không cần phải nói, không có 15-20p thì chắc chắn không xong, đám nam sinh kia tụ chung một chỗ chắc chắn cũng tốn một ít thời gian, hân dứt khoát ngồi xuống cái bàn gần đó, cầm một ly đồ uống có sẵn trên bàn thưởng thức.

- Xem ra nơi này sinh ý thật là tốt nha!

Sở Tiên đánh giá xung quanh, tính đến hôm nay thì khu du lịch Kim Long chỉ mới kinh doanh được ba ngày, nhưng xung quanh tối thiểu ít nhất có bốn năm trăm người, đoán chừng sau này khi khu du lịch nổi tiếng chắc chắn sẽ có càng nhiều du khách, số tiền một ngày thu về thì có trời mới biết là bao nhiêu. Sở Tiên tranh thủ ngắm nhìn một đám con gái ăn mặc bikini đang đánh bóng chuyền trên bãi biển, da trắng eo thon, bờ mông cong vút khiến hân vui vẻ mỉm cười.

- Ôi! Sở Lão Đại, vừa rồi ta còn chưa kịp thấy người thì người đã đi ra rồi.

Lúc này một đám nam sinh đã đi tới, Trương Bắc Phong cười đối với hân hỏi.

- Ủ! Ta vừa thay đồ xong liền ra.

Sở Tiên cười cười, từ trên ghế đứng lên, quay người về phía bọn họ.

- Wow! Thân hình vãi thật

Một người nam sinh thấy được cơ ngực cùng cơ bụng của Sở Tiên hâm mộ nói. Một người khác cũng thấy được dáng người hoàn mỹ của Sở Tiên lập tức nhìn lại chính mình, khoe miệng bắt đầu cười khở, bọn họ căn bản là một múi đồn chung lại với nhau, đứng chung một chỗ với Sở Tiên có cảm giác hổ thẹn không hề nhẹ. Nhất là Trương Bắc Phong cùng Lưu Chí, khoe miệng nhin không được giựt giựt thẳm nghĩ:

- Chỉ cần dựa vào thân hình này liền có thể hấp dẫn được khối mỹ nữ a "Ta hiện tại rốt cuộc đã biết Tiểu Đình nữ thần tại sao lại lựa chọn người rồi, vóc dáng này của người... trâu... người rất trâu a!"

Người nam sinh kia một lần nữa nói. Sở Tiên hướng phía bọn họ cười cười:

- Thường xuyên tập Gym là được, thay vì dành thời gian đi soi mói thì các người nên chuyên tâm rèn luyện thể hình là sẽ được thôi... Hắc hắc!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chủ Bá

Đám người Lưu Chí cùng Trương Bắc Phong nhìn dáng người hoàn mỹ của Sở Tiên trong lòng tự vị đắng chát dâng trào, có không ít nam sinh thậm hạ quyết tâm sau chuyến đi này sẽ về tập GYM, cố gắng luyện thành sáu múi thần công, sau đó đi cua gái.

Khoảng năm phút sau, các nữ sinh đi ra, một đám nam sinh hai mắt tỏa ánh sáng tia qua tia lại trên người các nàng, con mắt thỉnh thoảng từ bộ ngực của các nàng đảo qua, Sở Tiên thậm chí còn phát hiện có vài thanh niên dưới đũng quần hơi nhô lên.

- Thật là vải linh hồn.

Nam sinh đánh giá nữ sinh, một đám nữ sinh đồng dạng đánh giá nam sinh, hơn nữa còn khiến các nàng trợn mắt ngoác mồm “Wow, Tiểu Đình! Tình nhân ca ca của người có thân hình thật là chuẩn a!”

Tình Văn đảo mắt nhìn qua hai người Lưu Chí cùng Trương Bắc Phong, sau đó mục quang dừng lại trên người Sở Tiên, thấy hấn cơ ngực săn chắc, cơ bụng sáu múi, mặt mũi tràn đầy giát mình nói với Tiểu Đình. Tiểu Đình lúc này hai mắt trợn tròn, cũng sốc không hề nhẹ, đôi mắt luôn không ngừng đánh giá thân thể Sở Tiên.

“Ta hiện tại rốt cuộc đã biết tại sao Tiểu Đình người cùng hấn yêu nhau 4-5 năm rồi, nguyên lai là thích sáu múi, ngày ngày nằm bên dưới hấn mà hưởng thụ a, thật là hâm mộ!”

Tư Vũ mục quang nhìn chằm chằm dáng người của Sở Tiên, giọng điệu như chột hiểu ra nói.

“Các người nói bậy bạ gì đó?”

Tiểu Đình trừng mắt nhìn hai người bọn họ, sau đó ánh mắt chuyển dời sang các nữ sinh khác, thấy được những ánh mắt hữu ý vô ý của đám nữ sinh liếc nhìn Sở Tiên, chân mày khẽ nhăn lộ ra một tia giận dữ, lập tức đi tới. Sở Tiên nhìn thấy Tiểu Đình đi tới, trên mặt vui vẻ mỉm cười, ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới không chút kiêng nể, nàng bận một thân áo tắm màu hồng phần hơi kín đáo, tuy có chút bảo thủ nhưng không thể che giấu thân thể trắng nõn, cặp ngực to tròn(size 80-85 nha), vòng eo con kiến, cặp đùi thon dài, mái tóc đen bóng mượt mà tung bay phía sau, tựa như nữ thần siêu phẩm thoát tục!

“Không nghĩ tới ngắn ngủi mười mấy ngày mà người luyện thành cái bộ dáng như thế này nha!”

Tiểu Đình đi qua ôm cánh tay của hấn, nhỏ giọng nói. “Àiii! Đành phải chịu thôi!”

Sở Tiên lắc đầu:

“Ta vốn cái gì cũng không có, chỉ có thể sử dụng biện pháp này lấy lòng Nữ Vương, hi vọng nàng vĩnh viễn sủng hạnh ta a!”

“Hi hi! Miệng lưỡi trơn tru.”

Tiểu Đình híp mắt cười cười:

“Về sau Bản Vương liền độc sủng một mình người!..”

“Ha ha!” Sở Tiên cười cười, nhanh chóng hôn lên mặt nàng một cái. Những nam sinh xung quanh thấy bộ dáng của hai người ân ái ái, khoe miệng giát giát, trong lòng hâm mộ không thôi. Lưu Chí làm vẻ mặt không quan tâm vô tay nói:

“Hiện tại mọi người có thể chơi thoải mái a, ai thích thì cùng đi với ta ra bờ biển bơi lội, các người thấy sao?”

“Tốt lắm tốt lắm!” Các nữ sinh gật gật đầu, Sở Tiên nắm tay Tiểu Dĩnh cũng đi theo. Khu vực bơi lội cũng không phải rất sâu, vì phòng ngừa du khách gặp tai nạn khi bơi ra quá xa nên khu du lịch đã dùng lưới ngăn lại, Sở Tiên từ nhỏ lớn lên ở vùng nông thôn, bơi lội với hấn mà nói là chuyện thường ngày, hơn nữa kể từ khi hấn có thể biến thành cá, đối với nước có một loại cảm giác thân thiết kỳ lạ.

Tiểu Dĩnh thì không biết bơi lội, vì vậy Sở Tiên được dịp hoá thân thành lão sư giúp nàng học bơi, hấn kéo lấy bộ ngực của nàng, à không, kéo lấy thân thể của nàng, bàn tay thỉnh thoảng dưới nước sờ soạn khiến cho Tiểu Dĩnh mặt mày đỏ bừng, ánh mắt hình viên đạn liếc xéo hấn. Sở Tiên cùng Tiểu Dĩnh đơn độc trên đũa, các nam nữ sinh khác cũng giới nước lẫn nhau đùa giỡn, bắt quạ, chung quy có vài người nam sinh thỉnh thoảng nhìn về phía hai người bọn họ, mặt mũi tràn đầy ghen ghét lờ mờ Sở Tiên. Trương Bắc Phong đối với Tiểu Dĩnh vẫn còn ôm một tia mộng tưởng, nhìn thấy bộ dáng của hai người bọn họ thì nghiêng răng nghiêng lợi.

Ở trong nước chơi hơn nửa canh giờ, đám người bọn họ liền lên bãi cát phía trên nghỉ ngơi, Sở Tiên cầm một ít hoa quả đặt ở bên cạnh. Tiểu Dĩnh nằm dựa vào trên ngực hấn, nhìn nhìn bầu trời xanh thăm thẳm cùng bãi cát vàng trải dài, loại cảm giác này vô cùng hạnh phúc. Nàng trầm ngâm:

- Chờ mình có tiền nhất định sẽ mua một căn biệt thự tại bờ biển, mặt hướng biển rộng, xuân về hoa nở.

. “Xin chào Mỹ Nữ! Ta có thể cùng trò chuyện với nàng một lát được không?”

Lúc này, có đám thanh niên đi đến bắt chuyện cùng một nữ sinh đang nằm cạnh bên hai người Sở Tiên, một người trong đó mỉm cười hỏi, những tên phía sau cầm điện thoại quay phim. Nữ sinh kia có chút nghi hoặc nhìn người thanh niên phía sau nói

“Các người làm gì vậy? Như thế nào lại cầm điện thoại quay lên ta?”

- Hắc hắc! Để ta tự giới thiệu với mỹ nữ một chút, ta là Thâm Hải, là một người nổi tiếng chuyên làm những video hài thực tế trên mạng xã hội để tạo tiếng cười, giúp mọi người xả stress sau những giờ làm việc mệt mỏi., thế nào có phải thấy ta vừa tốt bụng lại còn rất đẹp trai không? Hắc hắc?

Thanh niên vô cùng tự nhiên ngồi bên cạnh nữ sinh.

“Người là trym-mơ nổi tiếng trên mạng sao?”

Nữ sinh nghi ngờ nhìn hấn, lập tức nói: “Ta cũng thường xuyên lướt mạng xã hội nhưng không có thấy nhân vật nào tên Thâm Hải nha?”

“Sao lạ vậy? Vậy để ta cho người xem cái Blog của ta, ta dù gì cũng được mệnh danh là một hot boy đấy, người vào mạng xã hội tìm tên của ta đi, Thiên Hạ Ca, chính là ta, người cũng có thể theo dõi tiểu Blog của ta, này này nhìn xem nhé, trang của ta có hơn mười vạn lượt theo dõi đấy!”

Thiên Hạ Ca có chút khoác lác cùng nữ sinh tán gẫu.

“Oa, thật sự có mười vạn lượt theo dõi, lợi hại quá!”.

“È hèm! Đương nhiên, mỹ nữ người có biết hay không, ta ngoại trừ là một người nổi tiếng còn biết xem bói nữa, đến đến, đưa bàn tay của người cho ta nhìn một chút.”

Thâm Hải bắt đầu cầm lấy bàn tay của nữ sinh sờ soạn. Nữ sinh cũng không có để ý nhìn nhìn hấn chờ xem hấn xem ra cái quẻ gì, Thiên Hạ Ca thấy vậy thì càng thêm tự tin bắt đầu mạnh dạn hơn, mấy người thanh niên đứng phía sau khoé miệng cười nhạt nhìn nhìn Thâm Hải. Xã hội hiện đại bây giờ, nam nữ phóng túng hơn rất nhiều so với ngày trước. Loại sự tình tự tiện cầm tay nhau như thế này rất thường xuyên, huống chi đây chỉ là trò đùa đơn giản, Sở Tiên còn nhớ đã từng xem qua nhiều video của mấy tên ngoại quốc, ý lớn lên có xú đẹp trai liền bày trò lừa hôn nhiều nữ sinh.

“Bây giờ, rất nhiều người làm những cái trò này rồi quay video đăng lên mạng xã hội nha! ”

Tiểu Dĩnh nhìn Sở Tiên nói.

“Làm vậy là để nổi tiếng đấy! Một khi mà đã nổi tiếng rồi thì việc kiếm tiền qua mạng rất là dễ dàng nha, đối với những tên này thì một thánh kiếm hơn vạn là chuyện bình thường, vạn khí tốt thậm chí trên mười vạn, trăm vạn, hơn nữa điện thoại di động bây giờ giá rẻ, ai cũng có thể mua cho mình một cái, truy cập mạng xã hội mọi lúc mọi nơi, cho nên một ít người vì muốn nổi tiếng để kiếm tiền liền bất chấp thủ đoạn câu view, khiến cho người khác chú ý đến mình”

Sở Tiên nhẹ giọng đối với Tiểu Dĩnh giải thích nói.

“Bất quá, tên thanh niên kia rất là vô sỉ nha!”

Tiểu Dĩnh nhún nhún nói nhỏ.

“Có như vậy thì mới được nhiều người xem!”

Sở Tiên cười cười, thế loại trym-mơ trên chộc nữ sinh như thế này rất là nhiều, có thể nói là thủ đoạn câu view cơ bản nhất. Thâm Hải cùng nữ sinh kia đùa giỡn một hồi liền đứng lên, thanh niên đi theo phía sau hấn cũng ngừng quay video hướng camera ra ngoài, chụp vài tấm ảnh xung quanh, Thâm Hải giật lấy điện thoại của mình có chút đắc ý nói:

“Các huynh đệ! Thấy thế nào? Mục tiêu đã tới tay, buổi tối hôm nay ta sẽ cùng với vị mỹ nữ kia ăn một bữa yến tiệc phong phú,hắc hắc!”.

“Thâm Hải! Ngươi đi với ta qua bên đây một chút không? Ta đột nhiên gặp được một người anh em.”

Lúc này, một thanh niên đứng bên cạnh hắn nói. Thâm Hải nhìn về phía thanh niên, vội vàng gật gật đầu:

“Được! Tùng ca, ngươi dẫn đường đi, huynh đệ chúng ta theo ngươi.”

Đám thanh niên hướng về phía Trương Bắc phong đi đến, thanh niên được gọi là Tùng Ca lên tiếng chào hỏi:

“Bắc Phong Huynh đệ, hôm nay ngươi cũng tới đây chơi sao?” “A! Tùng ca, ngươi như thế nào cũng tới đây, thật sự là thật trùng hợp!”

Trương Bắc Phong thấy được Tùng ca nhiệt tình đứng lên, lập tức hướng về phía đám người Sở Tiên giới thiệu:

“Vị này chính là một vị ca ca của ta, Tùng ca, gia đình chuyên phụ trách về mạng lưới giao thông vận tải trên biển”

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Phối Hợp!

“Chào Tùng ca, Tùng ca hảo!”

Vài người nam sinh nghe được Trương Bắc Phong giới thiệu lập tức tươi cười chào.

a“Ừ.” Tùng ca gật gật đầu rất là hưởng thụ loại cảm giác này, nhìn đám người bọn họ tò mò hướng Trương Bắc Phong hỏi:

“Bắc Phong, đây đều là bạn học của người sao?”

“Đúng vậy, đều là huynh đệ tỷ muội học chung lớp với ta, hôm nay ta cùng bọn họ đi chơi, à Tùng ca! Ngươi cùng bằng hữu cũng tới chơi sao, vậy vào gặp chung nhóm với chúng ta đi, càng đông càng vui.”

Trương Bắc Phong nở nụ cười nói.

“Được!” Tùng ca ánh mắt hữu ý vô ý đảo qua đông đảo nữ sinh, gật gật đầu, ngồi ở bên cạnh hắn.

“Các huynh đệ nhìn xem, vị này chính là bằng hữu của ta Tùng Ca, hôm nay nhóm của Tùng ca sẽ nhập bọn chung với chúng ta, mọi người cứ từ từ làm quen với nhau a.”

Trương Bắc Phong hướng mọi người niềm nở nói.

" Vị huynh đệ này, đồng học của ngươi toàn là mỹ nữ a, nghe nói rất nhiều người trong bọn họ chưa có tình lang hả?"

Lúc này, Thâm Hải ngồi bên cạnh Tùng ca ánh mắt quét một vòng hướng Trương Bắc Phong nói nhỏ.

“Ha ha! Đúng đúng vị huynh đệ này hảo nhân lực. À Tùng ca! vị bằng hữu này của ngươi là một trym-mơ nổi tiếng sao?” Trương Bắc Phong kinh ngạc nhìn Thâm Hải.

“Ừ! Hắn cũng là huynh đệ của ta, sở hữu một cái Blog có trên mười vạn người theo dõi”.

Tùng ca cười cười, vỗ vỗ bờ vai Thâm Hải nói.

“Ha ha, lợi hại!”

Trương Bắc Phong gật gật đầu đưa ngón tay giữa, à nhăm ngón tay cái lên tán dương.

Đám nữ sinh xung quanh nghe vậy đều tò mò nhìn Thâm Hải, âm thầm đánh giá.

“Ô ô...! Các ngươi muốn ngắm ta sao? Được được ta sẽ thoả mãn các ngươi, mỹ nữ a!”.

Thâm Hải thấy các nữ sinh xung quanh nhìn hắn liền vui vẻ hô to, gật gật đầu, lập tức hướng phía Tùng ca vui cười nói:

"Tùng ca, ta không muốn ngồi bên cạnh ngươi a, ta muốn ngồi với mỹ nữ.”

“Ngươi cút đi..tên hám xxx!!!”. (Gi tự hiểu ghen)!

Tùng ca cười đá hấn một cước.

Thâm Hải nhìn một vòng, lập tức ngồi vào bên cạnh một người nữ sinh.

“Mỹ nữ! Ngươi tên gì? Để ta tự giới thiệu một chút, ta mười tám, đẹp trai lai chó, nhà không có gì ngoài điều kiện, đến nay chưa có bạn gái.”

Thâm Hải cười hướng phía nữ sinh kia vờn tay.

"A..!A..!, chưa có bạn gái, còn đẹp trai như vậy, ta đồ hấn rồi!"

Một nữ sinh vô cùng dừng cảm hô lớn.

“Soái ca! Ngươi tại sao không đến chỗ của ta này, ta cũng không có bạn trai đây.” Nhiều nữ sinh cũng hô hào, thỉnh bay đầy trời.

Nữ sinh trường Đại Học thường rất dừng cảm, cộng thêm Thâm Hải vốn lớn lên nhìn đẹp mã, nên các nàng cũng không thềm sĩ diện cùng hấn trò chuyện vui vẻ.

Thâm Hải vui vẻ cười cười, cùng một đám nữ sinh tụ tập live tream chơi bán đồ hàng, nào là dưa leo, cà rốt, vú sữa, bưởi, cam, mướp các loại, xong lại bắt đầu xuất chiêu lừa tình đại pháp, đùa giỡn trên người của một nữ sinh ngồi cạnh.

Thâm Hải lớn mật nên làm cho mấy nữ sinh ngồi cạnh cũng dừng cảm hơn, mấy người cười cười nói nói, một mảnh náo nhiệt.

Nhóm người Trương Bắc Phong nhìn qua, có thể thấy một trym-mơ nổi tiếng đang live trym làm trong lòng bọn họ có tự vị khác lạ, về sau có thể khoác lác cùng đám bạn cả năm.

“Được rồi, được rồi các mỹ nữ, chúng ta đổi người khác nào? 1...2...3 tới lượt nàng.” Qua hơn 10' sau, Thâm Hải trực tiếp chỉ một nữ sinh khác trong nhóm, hấn cầm lấy điện thoại quay một vòng xung quanh đột nhiên dừng lại nhìn hai người Sở Tiên.

“A a, ta vừa mới phát hiện một đại mỹ nhân, bắt quá thật là đau lòng các huynh đệ a, vị mỹ nữ kia dường như có bạn trai rồi, đợi lát nữa ta sẽ lại trêu nàng. Ha ha! Các ngươi nhớ phải chuẩn bị thuốc men cho ta à ghen, quên nữa trước tiên phải đăng ký bảo hiểm y tế cho ta cái đã! Khục khục! Bây giờ ta sẽ ra tay đây các vị huynh đệ phải cố vũ cho ta, mọi người thấy ta có đẹp trai hơn vị nam sinh kia không? Haha...chắc chắn đẹp hơn rồi đúng không? Ta sẽ dùng sắc đẹp này trêu đùa nàng trước mặt bạn trai, chắc chắn sẽ rất thú vị, hắc hắc!”

Thâm Hải hướng phía Tiểu Đình nhìn nhìn, một câu cuối cùng nhỏ giọng kẻ sát trên điện thoại di động nói.

"Mỹ nữ, không ngại cho ta ngồi cùng nàng chứ?"

Thâm Hải đứng lên, đi đến bên cạnh Tiểu Đình, mặc dù là đang hỏi, nhưng hấn đã trực tiếp ngồi xuống.

“Ta không đồng ý!”

Tiểu Đình nhìn hấn nói thẳng.

“Ách! Mỹ nữ, ta đã lỡ ngồi xuống rồi, ngươi cũng không thể đuổi ta đi a, như vậy ta sẽ rất xấu hổ.”

Thâm Hải hơi sững sờ cười cười, mặt dày mảy dạn làm bộ đáng đáng thương nói.

“Vị Soái ca này, Tiểu Đình đại mỹ nữ của chúng ta đã có bạn trai, ngươi cũng không thể đùa giỡn lung tung được a!”

Một bên Tư Vũ vừa cười vừa nói.

"À!!!!..Vị mỹ nữ kia, ta đâu phải là loại người như vậy nha, chẳng qua là vì để cho các huynh đệ đang online được quan sát dung mạo của nữ thần ở khoảng cách gần mà thôi.”

Thâm Hải làm bộ đáng chính nghĩa, vỗ vỗ ngực nói.

Những người chung quanh cười cười, bộ dáng như đang hóng màn kịch thú vị sắp bắt đầu.

Quả nhiên, Hải thâm tiếp tục nói:

"Mỹ nữ, cho ta hỏi nàng một câu nha, ngươi nhất định phải trả lời thật lòng. Ngươi thấy bạn trai của ngươi có đẹp trai bằng ta không? Nếu ta đồng ý làm bạn trai của ngươi thì ngươi có sẵn sàng chia tay hấn không? Nào người cứ trả lời thử đi!"

Thâm hải cười ha hả nhìn Sở Tiên, lập tức quay sang Tiểu Đình nói.

“Ta không đùa với hạng người như ngươi, ngươi đi tìm những người khác trò chuyện đi!”

Trước mắt, vì Tiểu Đinh biết người này đang live stream nên nàng không thể lồng lộn lên mà chửi người được, với lại nàng đối với vị trym-mơ trước mắt này cũng không có chán ghét, thế nhưng trò đùa của hắn làm nàng không tiếp thụ được, đành gằng giọng trực tiếp đuổi đi.

“Ách! Mỹ nữ thật là lạnh lùng, cao ngạo nha, mặc dù ta là trym-mơ nhưng rất là chính trực a, mọi người trong phòng của ta đều có thể làm chứng rằng đây chỉ là một câu hỏi vui mà thôi. Vị huynh đệ! Ngươi không ngại khi đề cho bạn gái của mình trả lời câu hỏi của ta chứ, chỉ là một trò chơi nho nhỏ góp vui cho mọi người, ngươi có đồng ý không?”

Thâm Hải sắc mặt cười cợt đối với Sở Tiên hỏi.

“Đồng ý, đương nhiên là đồng ý! Nhưng ngươi thử nhìn xem, vẻ mặt của nàng như thế tức là nàng không có đồng ý a!”

Sở Tiên sau lưng ôm lấy eo Tiểu Đinh, chăm chọc nói.

“Ách.”

Thâm Hải lộ ra thần sắc khó xử.

“Vị huynh đệ nói như vậy thật sự là không muốn rồi a, như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa, chỉ là vui đùa một chút mà thôi!”

Bên cạnh Tùng ca nhú mày nhìn Sở Tiên, mở miệng nói.

“Đừng vậy nha, chỉ là một vài câu hỏi giải trí giữa bằng hữu với nhau, hoàn toàn không có ý gì cả, tại sao ngươi lại làm bộ dạng khó chịu?”

Trương Bắc Phong cũng hòa theo bọn họ nói.

“Ha ha! Nếu chỉ là hỏi vui thì hỏi người khác đi!”

Sở Tiên hướng phía bọn họ cười cười, lập tức nhìn Thâm Hải nói.

Trương Bắc Phong, Tùng ca nghe được lời của Sở Tiên lập tức nhú mày, những người xung quanh cũng lộ ra thần sắc không vui.

Lưu Chí đối với Sở Tiên cười cười nói:

“Sở Lão Đại, ta cảm thấy ngươi nên đề cho Tiểu Đinh tự mình trả lời a, chẳng nhẽ ngươi ý là bạn trai của nàng liền muốn bá đạo, không tôn trọng ý kiến của Tiểu Đinh!”

“Ý kiến của hắn chính là ý kiến của ta!”

Lời của Lưu Chí vừa nói xong, Tiểu Đinh liền lập tức đáp lại nói.

“Hả?” Lưu Chí sắc mặt tối sầm, cười cười xấu hổ.

“Hừ! Chính mình không có năng lực gì còn bá đạo như vậy!” Một người nữ sinh thấy được Sở Tiên không cho mấy người Trương Bắc Phong mặt mũi, liền tỏ ra không vui nhỏ giọng nói, thanh âm của nàng tuy nhỏ, nhưng tất cả mọi người tụ họp cùng một chỗ, cho nên ai cũng nghe được lời của nàng.

“Vương Phân Phân, ngươi nói cái gì đó?”

Tiểu Đinh nghe được lời của nàng mặt mũi tràn đầy tức giận nhìn chằm chằm nàng nói.

Nữ sinh tên Vương Phân Phân chỉ nhếch miệng không nói gì.

Thâm Hải tương đối lúng túng đứng đó, hắn không nghĩ tới vậy mà đối phương không cho mình mặt mũi, nhìn lên trên màn hình điện thoại di động thấy người xem đang hồi thích, trên mặt khó chịu cắn răng vuron tay nói:

“Mỹ nữ! Nếu ngươi đã không đồng ý trả lời thì ít nhất phải cho ta bắt tay a, Àiii...! Đây ngươi nhìn xem mặt của ta bị người ta tát ba ba, yêu cầu nho nhỏ này hắn là không quá phận a!”

Tiểu Đinh do dự một chút, nhìn nhìn Sở Tiên, Sở Tiên hướng phía nàng cười cười, không có cự tuyệt, bắt tay chỉ tính là hành động chào hỏi lịch sự nên hắn cũng không có ý ngăn cản.

“Được rồi, nhưng trò đùa của ngươi thực sự không vui a!”

Tiểu Đinh cũng nghiêm chỉnh gật gật đầu, vuron tay ra hơi có ý trách móc nói.

“Ha ha, thật xin lỗi mỹ nữ!” Thâm Hải gật gật đầu, nắm lấy tay Tiểu Đinh, hắn theo bản năng sờ soạn, vừa cười vừa nói: “Chắc chắc mỹ nữ! Làn da của nàng thật sự là hoàn hảo!”

Vừa nói xong, các ngón của hắn mon trớn chà xát trên mu bàn tay của Tiểu Đinh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Đánh!

Thâm Hải vừa nắm tay Tiểu Đinh vừa nhìn điện thoại nói.

“Các huynh đệ, tuy ta không thể cùng nữ thần trò chuyện thật nhiều, thế nhưng ít nhất ta có thể cầm được tay của nữ thần a, lần này trở về ta nhất quyết ngàn năm không rửa tay hắc hắc!”.

Sở Tiên thấy được động tác cùng lời nói trong miệng của hắn, sắc mặt lập tức trầm xuống. Cho tới nay, Tiểu Đinh liền thuộc về cầm kỳ trong lòng hắn, có thể nói là nghịch lân... Là địa phương người khác không được xúc phạm, nhưng tên này cuối cùng lại vẫn không biết tốt xấu đụng chạm vào nghịch lân của hắn, làm hắn khó có thể kìm nén được.

“BỐP!”. Sở Tiên đột nhiên đứng lên, không hề có dấu hiệu báo trước, tung một quyền hết sức, đâm thẳng vào mặt của Thâm Hải. “A!” Theo sát là tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng của hắn truyền ra, máu tươi trên mũi ứa ra, Sở Tiên lạnh lùng bước tới, một tay xách cổ áo hắn lên nói:

- Ngươi tự nhận mình là đẹp trai phải không? Được hôm nay ta dám cam đoan ông bà già ngươi sẽ không còn nhận ra ngươi.” Nói xong, Sở Tiên vung tay hướng phía trên mặt của hắn tát xuống.

Bốp!Bốp!Bốp! Người chung quanh ngậy ngậy cả người, liền ngay cả Tiểu Đinh cũng ngậy ngậy cả người, sau khi tát xong Sở Tiên vung tay quăng hắn ngã tại trên bờ cát, lập tức hung hăng đá vào trên vai của hắn một cước. Bây giờ lực lượng toàn thân của Sở Tiên hoàn toàn không thua gì một bộ đội đặc chủng, dưới sự phẫn nộ toàn lực đá vào trên vai của hắn trong chớp mắt truyền đến âm thanh gãy xương.

“Hảo...! Tiểu tử ngươi có phải hay không tự tìm chết? Người của ta mà ngươi cũng dám đánh?”

Tùng ca lập tức phẫn nộ đứng lên, hướng phía Sở Tiên phóng tới. “Quản tốt người của ngươi, tưởng mình là rất trâu sao? Lão toét thì ngay cả ngươi ta cũng đánh!”.

Sở Tiên đưa tay chỉ vào Tùng ca, lạnh lùng nói.

“Tiểu Tiên!” Tiểu Đinh có chút kinh hoảng giật giật cánh tay của Sở Tiên.

“Không có việc gì!”

Sở Tiên hướng phía nàng cười cười, nhìn thoáng qua Thâm Hải đang ngã trên bãi cát.

- Là thằng cậu này không biết tốt xấu, chính mình muốn ăn đòn”.

“Thằng chó!!!.. Ngươi dám đánh ta, ta liều mạng với ngươi!”.

Thâm Hải sắc mặt dữ tợn đứng lên, ôm cánh tay của mình, nghĩ đến sự việc mình bị đánh trước mặt tất cả mọi người xung quanh và những người đang xem hắn live stream, nhịn xuống cơn đau nhức kịch liệt trên cánh tay, nhấc chân hướng phía Sở Tiên đá tới.

“Hừ!.. Tự tìm đường chết”. Sở Tiên trên mặt lộ ra thần sắc tàn nhẫn một cước cực nhanh đá vào lồng ngực của Thâm Hải, làm hắn thống khổ lùi lại vài bước.

“Sở Tiên, ngươi đang làm cái gì đó? Mau dừng tay lại cho ta, tại sao lại ra tay đánh hắn? Có phải hay không ngươi bị mắc bệnh thần kinh?”

Trương Bắc Phong lập tức đi đến trước mặt Sở Tiên ngăn đón hắn nói.

“Ngươi hỏi hắn làm gì ta sao?” Sở Tiên nhìn nhìn Trương Bắc Phong lạnh lùng cười nói:

- Đem bạn gái của ngươi kêu đến để cho lão tử đùa giỡn nhìn xem ngươi có chịu được hay không?”.

Ngươi...” Trương Bắc Phong sắc mặt âm trầm, hai mắt tức giận nhìn hắn chằm chằm.

“Thế nào? Làm không được thì biến ra chỗ khác, đừng có đứng trước mặt ta chít chít méo mó.”

Sở Tiên đưa tay đưa hắn đẩy ra, lập tức nhìn về đám thanh niên chung bọn với tên Tùng Ca đang vây quanh hắn, cười cười:

- Như thế nào? Muốn ăn thì nhào xô kiếm cơm!”

“Ngươi không biết mình đã đắc tội với ai đâu?”

Tùng ca ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn hấn.

“Tiểu Đinh ngươi nhanh chóng ngăn cản bạn trai ngươi lại a, hấn có phải bị bệnh hay không, tự nhiên nổi máu đánh người, có ai đã gây sự với hấn đâu?”

Một vài nữ sinh hướng Tiểu Đinh nói. Tiểu Đinh trầm mặc, vừa rồi khi hấn nắm tay nàng, nàng liền cảm giác đôi phương có chút quá mức, mình muốn rút tay về, nhưng lại không nghĩ tới Sở Tiên đã động thủ.

“Tiểu Tiên bỏ đi!” Tiểu Đinh nhìn đám người Trương Bắc Phong cùng Lưu Chí tức giận, có chút lo lắng nói.

“Ha ha, bỏ đi sao?”

Tùng ca cười lạnh nói:

“Đánh huynh đệ của ta các ngươi cho rằng muốn bỏ liền bỏ, nào có chuyện dễ dàng như vậy được, ta hiện tại muốn giết hấn, ai cản được ta?”

Tùng ca đưa tay hướng phía cổ Sở Tiên chop tới, lại bị Sở Tiên một phát bắt được cánh tay:

- Ha ha, ngươi thì là cái giẻ rách gì mà đòi chà đạp lên pháp luật, muốn giết ai thì giết, tự coi mình siêu nhân a!”

“Sở Tiên, ngươi dám... Buông tay ra!”

Lưu Chí lập tức nói.

“Hừ!” Sở Tiên hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đẩy Tùng Ca lùi phía sau mấy bước.

“Con em ngươi, thằng khố rách, dám đẩy ta!”

Tùng ca bị đẩy được lùi về sau, thẹn quá thành giận, khuôn mặt vằn vện tràn đầy dữ tợn quát.

“Các người không được ầu đả tại đây, nhanh chóng dừng tay, nếu không ta sẽ gọi cảnh sát can thiệp.”

Đúng lúc này có vài người bảo an nhanh chóng hướng phía bên này chạy tới, nhìn bọn người Sở Tiên lớn tiếng quát. Tùng ca nghe được bảo đảm lớn tiếng với hấn, định nổi đóa nhưng sức nhớ đến hậu trường của khu du lịch này đành ngậm miệng đưa tay chỉ vào Sở Tiên:

“Tiểu tử ngươi chờ đó, đi ra khỏi đây ta sẽ cho ngươi thấy, đắc tội với ta thì sẽ có kết quả như thế nào.”

“Ha ha!” Sở Tiên cười to, trào phúng nhìn hấn:

- Tùy thời phụng bồi.

“Mấy vị, đã phát sinh chuyện gì mà các người lại bêu nhau ở đây?”

Vài người bảo an đã đi tới, nhìn thoáng qua Thẩm Hải thấy khuôn mặt hấn sưng phù, trên khóe miệng có máu, cánh tay dường như bị gãy xương, cau mày hỏi.

“Là tên này đánh ta, ta muốn báo cảnh sát bắt hấn đi!”

Thẩm Hải ôm cánh tay của mình, bộ mặt thống khổ nói. Vài người bảo an ánh mắt nhìn hướng Sở Tiên, đột nhiên ngăn người, cảm giác có chút quen mặt, nhưng bọn họ cũng không nhớ đã gặp ở đâu, hỏi Sở Tiên:

“Có phải như vị khách này nói không?”

“Là hấn động thủ trước, căn bản không có ai trêu chọc hấn, tự nhiên hấn nổi điên đánh người khác!”

Trương Bắc Phong chỉ vào Sở Tiên nói.

“Ha ha!” Sở Tiên hướng phía Trương Bắc Phong cười cười, mỉa mai nói:

“Chính ngươi nên biết ta vì cái gì mà đánh hấn.”

“Vị khách nhân này! Bất kể là lý do gì. Ra tay đánh người khác là không đúng, chúng ta chỉ có thể đem chuyện này giao cho cảnh sát xử lý!”

Một người bảo an đối với bọn họ nói.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này, một nam tử mặc bộ vest sang trọng chạy tới, chính là Vương quản lý. Hắn thật vất vả mới được vào làm việc trong Tập Đoàn Kim Long hơn nữa còn đạt được chức vị như hiện tại, đối với phần công việc này có thể nói là phi thường trân trọng, vừa nghe tin có đánh nhau liền lập tức thông tri cho Kim tổng sau đó tức tốc chạy tới, hiện tại làng du lịch vừa mới khai trương, cần phải xây dựng tiếng vang thật tốt, tuyệt đối không thể xuất hiện tin đồn xấu, bằng không sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn sau này của khu du lịch.

“Vương quản lý!” Vài người bảo an thấy được quản lý đã đi tới, vội vàng hô một tiếng, lập tức nói:

- Quản lý! Có hai người khách nhân phát sinh xung đột.”

Vương quản lý nhũn mày, sắc mặt có chút khó coi đi tới, bất quá khi hắn nhìn thấy đứng nơi đó là Sở Tiên, thì ngẩn người. Sở Tiên là ai thì hắn hoàn toàn nhớ rõ, đó là người có thể cùng Sếp lớn của hắn đi ăn cơm, có thể cùng Kim Sâm Kim Thiếu gia xưng huynh gọi đệ, quan hệ phi thường tốt.

“Sở Công Tử, ngài khỏe chứ? hKông nghĩ tới ngài hôm nay lại qua chơi!”

Vương quản lý có chút cung kính hướng Sở Tiên nói.

“Ha ha! Cùng bằng hữu vui đùa một chút, bất quá phát sinh một ít chuyện không vui, người này dám khi dễ bạn gái của ta!”

Sở Tiên hướng phía Vương quản lý nói. “Là ai? Thực sự là không biết sống chết”.

Vương quản lý nghe được lời của Sở Tiên gật gật đầu, lập tức đối với vài người bảo an bên cạnh nói:

“Bảo cảnh sát đi! Có người dám ở chúng khu du lịch Kim Long chúng ta đùa nghịch lưu manh, thật sự là muốn ngồi nhà đá ăn cơm nhà nước rồi.”

Tùng ca ngây dại, Trương Bắc Phong ngây dại, Lưu Chí ngây dại, đằng sau tất cả mọi người đều ngây dại, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin nhìn Sở Tiên cùng vị quản lý trước mắt đây đối thoại. “Đây! Chuyện này thực sự chút khó tin à nghen!!”

Bọn họ trừng to mắt, nhất là những người đối với Sở Tiên tự nhận là tương đối hiểu rõ thì bây giờ mắt chữ A mồm chữ O tràn đầy kinh ngạc.

“Vị quản lý này, hiện tại là bằng hữu của ta bị tên họ Sở này đánh a, các người tra cũng không có tra liền mở miệng buộc tội oan uổng người khác, có hay không còn biết đạo lý hả?”

Tùng ca tức giận đối với Vương quản lý có chút chất vấn.

Không có cái đầu gì cần phải tra hết!”

Một thanh âm từ phía sau truyền đến, một người thanh niên mặc một bộ vét màu đen sang trọng đi tới, hướng phía Sở Tiên cười cười, gật đầu chào.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Kinh Ngạc Đến Ngây Người

“Kim tổng!” Vương quản lý vội vàng hướng phía Kim Sâm cúi đầu chào.

Kim Sâm gật gật đầu, không thèm liếc nhìn bọn Tùng Ca một cái, lập tức hướng Sở Tiên nói:

“Tiểu Tiên người thật là cà chớn a, hôm nay tới đây chơi mà không nói với ta một tiếng là sao hả?”

“Ha ha! Ta chỉ cùng bạn gái qua đây chơi một chút mà thôi, kêu người ra thì ta làm sao tự nhiên được đây!” Sở Tiên cười nói.

Qua mấy lần giao lưu, quan hệ giữa bọn họ cũng gần gũi thêm, xưng hô tự nhiên thoải mái hơn dĩ vãng rất nhiều.

"Wow! Chị dâu thật là xinh đẹp nha!"

Kim Sâm nhìn Tiểu Đình đứng bên cạnh, lập tức quát lên chị dâu cười hắc hắc nói tiếp:

"Hắc hắc, cái này gọi là trai tài gái sắc nha!."

Sở Tiên đưa tay ôm eo Tiểu Đình cười cười, khuôn mặt áy náy nói:

“Tiểu Sâm, thật xin lỗi a, là ta cấp thêm phiền toái cho ngươi!”

“Không không! Ngươi anh em ngươi đến chỗ ta mà xảy ra vấn đề thì đây là trách nhiệm của ta.”

Kim Sâm vỗ vỗ bờ vai của hắn, nhìn về phía đám người Tùng ca cùng Trương Bắc Phong nhú mày.

“Kim tổng, đám người này không biết xấu hổ vậy mà dám giờ trò khi dễ bạn gái của Sở Công Tử.”

Một bên Vương quản lý nhỏ giọng nói với Kim Sâm toàn bộ nguyên nhân sự việc.

Kim Sâm nhú mày, nhìn đám người bảo an nói:

“Đưa tên này lên Đồn Cảnh Sát, dám gây chuyện thị phi ở đây ảnh hưởng đến danh tiếng của khu du lịch ta, còn mấy người chung bọn với hắn, toàn bộ đuổi ra ngoài”.

Từ đầu đến cuối Kim Sâm chưa từng hỏi qua ý kiến đám người Tùng ca.

Trương Bắc Phong cùng Lưu Chí hai người bốn mắt nhìn nhau sắc mặt không ngừng biến ảo, nghe được lời của Kim Sâm bọn họ đứng đó một chữ cũng không dám nói, kinh ngạc nhìn thanh niên mặc vest trước mắt này, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi.

“Mấy vị, mời các ngươi đi ra ngoài!”

Vài người bảo an lập tức đi đến trước mặt của bọn họ nói.

“Kim Thiếu, Thật... Thật xin lỗi, là lỗi của chúng ta!”

Tùng ca khẽ cắn môi, cúi đầu hướng phía Kim Sâm nói, Trương Bắc Phong cùng Lưu Chí cũng là sắc mặt khó coi đứng một bên cúi gằm mặt nói xin lỗi...

“Ha ha!” Kim Sâm lạnh lùng nhìn bọn họ:

“Hạng người như bọn ngươi mà dám trêu chọc bằng hữu của ta? Cút!!”

“Dạ dạ!” Tùng ca lúng túng vội vàng gật đầu, quay người bước nhanh rời đi, Trương Bắc Phong, Lưu Chí cũng cúi đầu, theo sát phía sau.

Về phần Thẩm Hải trực tiếp bị vài người bảo an mang đi, chắc chắn sẽ ăn cơm tù vài ngày, qua chuyện lần này, danh tiếng trên mạng của hắn sẽ phải chịu đã kích rất lớn.

“Lợi hại!! Kim Đại Thiếu Gia rất có uy nghiêm nha!”

Sở Tiên nhìn đám người Tùng Ca cái rắm cũng không dám thả trực tiếp rời đi, đùa cợt Kim Sâm nói.

“Đừng sĩ nhục ta, lợi hại cái gì? Bọn họ bắt quá sợ chỉ sợ hãi Tập Đoàn Kim Long mà thôi! À tối nay ta mời ngươi cùng chị dâu ăn một bữa cơm a?”

“Không cần.” Sở Tiên lắc đầu:

“Buổi tối ta còn có chút việc, đợi khi nào rảnh ta với ngươi lại chén chú chén anh, hắc hắc!”

“Ồ vậy thôi, ta ko quấy rầy người cùng chị dâu chích choạc a, ha ha, các ngươi chơi vui vẻ, ta trở về đây.”

Kim Sâm hướng phía Sở Tiên nói qua, khoát tay rời đi.

Sở Tiên cũng phát phát tay chào, quay sang nhìn Tiểu Đình cười cười.

Xoay lưng lại, Sở Tiên nhìn một đám đồng học của Tiểu Đình tròn mắt há hốc mồm, cả đám cúi gằm mặt có chút xấu hổ.

Khoé miệng Sở Tiên lộ ra một tia khinh thường, lập tức quay lại nhìn mặt mũi tràn đầy kinh nghi Tiểu Đình, sờ lên đầu của nàng: “Ta định sau chuyến đi này sẽ cho ngươi một kinh hỉ, à... ừ, một câu thôi, lão công ngươi phát tài rồi hắc hắc..!”

Tiểu Đình hơi bất ngờ, trên mặt đột nhiên hiện ra nụ cười mỹ lệ: “Ta liền biết, nam nhân ta lựa chọn nhất định là giỏi nhất!”

“Ha ha, đúng đúng đúng! Ánh mắt của vợ ta là giỏi nhất!”

Sở Tiên có chút tự kỷ khen chính mình một câu, xong nhìn Tiểu Đình hỏi:

“Ngươi còn muốn ở nơi này chơi không? Nếu như không muốn thì để lão công dẫn ngươi đi shopping a!”

Tiểu Đinh đảo mắt nhìn nhìn xung quanh đồng học, ánh mắt có chút âm thầm lắc đầu:

“VẬY ta đi cùng người, Tỉnh Văn, Tư Vũ, San san, ta đi trước, các người ở lại chơi a!”

“Hi hi, hai người đi vui về!” Mấy người Tỉnh Văn có chút xấu hổ hướng phía nàng phất phất tay, ánh mắt tràn đầy phức tạp nhìn về phía Sở Tiên.

Sở Tiên mang theo Tiểu Đinh rời đi, một lát sau hướng về phía chiếc siêu xe Land Rover 4S trong cửa hàng đi đến, thời gian gần một ngày, xe của hắn cũng đã sửa tốt.

“Đây là xe của người?”

Tiểu Đinh có chút tròn mắt há hốc mồm nhìn nhìn nhân viên phục vụ nhiệt tình đem một chiếc siêu xe Land Rover xa hoa đưa tới trước mặt Sở Tiên hỏi.

“Ờ hèm, đương nhiên!” Sở Tiên thấy được nét mặt của nàng có chút tự đắc gật gật đầu:

“Đi thôi Nữ Vương của ta, hiện tại Kỹ sư của người có thể kiếm được rất nhiều tiền, à đúng rồi! Mấy con cá vàng cùng cá chép người thấy trong khu du lịch Kim Long là ta bán cho bọn họ đấy, hơn bốn trăm vạn.”

“Tiểu Tiên, người...” Tiểu Đinh tròn mắt nhìn bạn trai của mình có chút lả lẫm không thốt ra lời.

“Hắc hắc!... Được rồi được rồi! Bảo bối người không nên nghĩ nhiều a! Chỉ cần người vui vẻ là được, ta vẫn là Tiểu Tiên của mình người đó thôi, hơn nữa còn là lão công tương lai của người a!”

Sở Tiên hôn nàng một cái lái xe đi thẳng tới trung tâm mua sắm của Thành Phố Hải Thanh.

iPhone X, iPad, smart book, mỹ phẩm, trang sức, túi xách LV (eo-vì), đồng hồ, quần áo, giày dép, nội y (thằng họ Sở này lầy lội lắm à ghen!!...ơ mà ta thích:v) Sở Tiên lôi kéo Tiểu Đinh đi toàn bộ các cửa hàng, những gì có thể nhớ đến đều mua.

Trên đường đi, sắc mặt của Tiểu Đinh một mảnh bối rối, luôn miệng yêu cầu sở Tiên không được xài tiền bậy bạ, nhưng cũng bị hắn cường thế cự tuyệt, dùng lời của hắn nói, tiền ta kiếm được không cho người sai chẳng lẽ đem cho những người nữ nhân khác?

Cuối cùng, Tiểu Đinh lại là vừa hạnh phúc vừa đau lòng nhìn hắn mang lấy một bao lại một bao đồ vật, trong nội tâm tràn ngập cảm động.

“Ngày mai đi mua nữa không?!” Trong một gian phòng ở một nhà hàng, Sở Tiên cười cười nhìn nàng.

“Thôi mua đủ rồi!” Tiểu Đinh có chút ngượng ngùng lắc lắc đầu.

Sau khi ăn xong Sở Tiên tìm một cái nhà nghỉ, mang theo Tiểu Đinh đi vào thuê phòng liền bắt đầu làm vận động (mấy cung tự hiểu nha), Tiểu Đinh si ngốc nhìn hắn, phối hợp nhiều cái tân tư thế, làm hắn hào hứng dâng cao xoắn nhau liên tục mấy canh giờ (1 canh giờ bằng 2 tiếng).

Sáng ngày hôm sau, Sở Tiên đưa Tiểu Đinh đến trước cổng ký túc xá, nàng sắc mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ nhìn mấy bao lớn bao nhỏ đồ vật:

“Người muốn hại chết ta a, nhiều đây đồ ta phải đi hai ba chuyến mới mang lên hết.” (chắc tối qua "một điểm lạc hồng" nên còn đau hắc hắc!).

“Nhờ mấy người Tư Vũ mang giúp người a!”

Sở Tiên sờ lên đầu của nàng, nhìn phía trong xe còn rất nhiều đồ cười cười nói (vì là ký túc xá nữ nên nam không vào được nhé)

“Ừ!” Tiểu Đinh kiễ chân hôn trên mặt Sở Tiên một cái, lập tức tay xách một mớ bao lớn nhỏ đi lên.

“Phanh!” Cửa phòng ký túc xá mở ra, Tiểu Đinh mặt mũi tràn đầy vui vẻ hô một tiếng: “Bọn tỷ muội ta đã trở về!”

“Tiểu Đinh mỹ nữ đã về nhà, đêm qua chắc rất là sung sướng.”

Trong phòng Tư Vũ cùng các nữ sinh khác đang nằm ở trên giường chơi điện thoại, nghe được thanh âm của nàng, như thường ngày đồng dạng trên chộc nói.

Tiểu Đinh nghe được các nàng trên chộc, ngược lại nhẹ nhàng thở ra một hơi, nàng không hi vọng tình cảm tỷ muội học chung ba bốn năm vì chuyện ngày hôm qua mà rạn nứt vội cười nói:

“Hi hi! Ai bảo các người không tìm bạn trai, nào nào lại đây mấy vị Đại mỹ nữ, ta cho các người mỗi người một vài món đồ trang điểm.”

“Đồ trang điểm?”

Tư Vũ lập tức ngồi dậy, nhìn ra ngoài thấy Tiểu Đinh trong tay mang mấy túi đồ vật, lập tức hai mắt tỏa ánh sáng lao ra ôm chầm lấy Tiểu Đinh bộ dáng ngưỡng mộ nói:

“Bà mẹ nó! Người hốt được một tên người yêu vừa đẹp trai vừa tài giỏi a, Tiểu Đinh, người thành phú bà emnr!”

Tư Vũ hét lên làm mấy nữ sinh khác giật mình nhao nhao ra khỏi chỗ nhìn xuống.

“iPhone X, smart book, Ipad, quần áo, đồ trang điểm Wow Wow.” Vài người nữ sinh phát ra từng tiếng kinh hô, mặt mũi tràn đầy hâm mộ nhìn nhìn Tiểu Đinh.

“Được rồi, được rồi!” Tiểu Đinh cười cười, lấy ra mấy bao đồ trang điểm đưa cho các nàng:

“Đây là ta cố ý mua tặng các ngươi, phía dưới còn có một ít đồ ta không cầm hết các ngươi xuống phụ ta một tay đi.”

“Đợi một chút, chúng ta đi giúp ngươi.” Mấy nữ sinh nhanh chóng thay quần áo ngủ, đi theo Tiểu Đinh xuống phía dưới, vừa đi vừa cảm thán nói:

“À!!!! Trước kia mấy người bọn ta còn thường xuyên nói xấu Sở Tiên, xem thường hắn, Tiểu Đinh ngươi cho bọn ta xin lỗi a!”

“Không sao, ta hiểu là các ngươi chỉ muốn tốt cho ta mà thôi!” Tiểu Đinh cười cười.

“Hiện tại trong lớp chúng ta còn lập một nhóm lấy tên là fan Sở Lão Đại, ngày ngày tuyên truyền nói bạn trai ngươi thành thần rồi a. À Tiểu Đinh ngươi biết gì không? Ngày hôm qua, người nói chuyện với Sở Tiên chính là Kim Đại Thiếu Gia của Tập Đoàn Kim Long a, là con trai một của vị giám đốc nắm trong tay Tập Đoàn top một top hai của Thành Phố Hải Thanh, có thể cùng người như vậy xưng huynh gọi đệ, thành tựu về sau của bạn trai ngươi là không thể đo lường được a!! Lưu Chí, Trương Bắc Phong căn bản không cùng một cái cấp bậc!”

Nghe được bọn tỷ muội chung phòng của mình cảm thán, hâm mộ, Tiểu Đinh trên mặt lộ ra thần sắc tự hào.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Xây Dựng Ngư Trường!

Khi xuống phía bên dưới ký túc xá, Tinh Văn, Tư Vũ cùng mấy nữ sinh khác thấy một chiếc Land Rover đậu phía trước, trên mặt lộ ra thần sắc phức tạp nhìn nam tử đang tựa người vào xe, sắc mặt có chút xấu hổ.

“Cảm ơn các ngươi đã giúp đỡ Tiểu Đinh mang phụ đồ vật, cũng như giúp đỡ nàng trong thời gian vừa qua”.

Sở Tiên thấy các nàng đi xuống bộ dáng áy náy, chủ động mở miệng nói.

“Không cần, nên nói lời xin lỗi hẳn là chúng ta, lúc trước mỗi sáng sớm, bữa ăn sáng ngươi mua cho Tiểu Đinh, nàng đều chia cho bọn ta một phần, vậy mà bọn ta...”

“Không có gì, mọi chuyện đều đã qua.”

Sở Tiên lắc đầu, cắt đứt lời của các nàng, đem tất cả các túi đồ trong xe đưa cho Tiểu Đinh. Nhìn các loại đồ hiệu trong túi nào là túi xách LV, Chanel,... Tư Vũ các nàng trên mặt lộ ra thần sắc hâm mộ nồng đậm, các nàng chưa từng nghĩ đến một nam sinh viên rất bình thường, luôn không được xem trọng, vậy mà hiện giờ lẫn lộn rất tốt. Ba người các nàng giúp đỡ mang lên, Tiểu Đinh nhìn Sở Tiên khoác tay tạm biệt.

Từ trong trường học đi ra Sở Tiên khoe miệng hơi hơi nhếch lên, trên mặt tràn ngập tiểu ý, loại cảm giác này, so với việc làm đám đầu bò hôm qua ăn quả đắng còn muốn thoải mái hơn.

Ngồi ở trong xe Sở Tiên suy nghĩ một chút, lập tức hướng phía công ty môi giới nhà cửa đi đến, tại đây Sở Tiên tìm thấy mấy căn hộ tương đối tốt, bèn lựa chọn một cái ở gần Trường Đại Học, căn nhà gồm một phòng khách, một phòng ngủ và một bếp ăn. Hắn cũng không phải mua nhà, mà là chuẩn bị thuê một căn để ở tạm.

Hơn bốn trăm vạn, Sở Tiên bỏ ra hơn hai trăm vạn mua chiếc xe, mua bãi nuôi cá hết bảy mươi vạn, mua quà cho Tiểu Đinh gần hai mươi vạn, lại tốn thêm một khoảng tiền dùng mua cá để tặng cấp, trong tay hắn cũng chỉ còn hơn 100 vạn. Số tiền 100 vạn còn lại, hẳn phải dùng để làm một việc quan trọng khác, chuẩn bị phát triển sự nghiệp, nên không thể lãng phí tiếp được nữa.

Thanh toán xong ba tháng tiền thuê nhà tổng cộng một vạn ba ngàn tệ, Sở Tiên lái xe đi mua một ít đồ dùng, những vật dụng cũ kỹ lúc trước thì trực tiếp ném đi. Sắp xếp xong việc nhà cửa, Sở Tiên lái xe chạy tới bãi nuôi cá của mình.

Sau khi tới nơi, Sở Tiên trực tiếp đi vào bên trong, quan sát tổng thể bãi nuôi cá một lần, trong nội tâm lên kế hoạch quy hoạch nơi này, sau khi suy nghĩ một lát Sở Tiên gọi điện thoại cho Triệu Khoa Từ nhờ hắn giới thiệu cho một công ty xây dựng có uy tín. Rất nhanh, có một trung niên nhân là người của công xây dựng đến.

“Xin chào! Vị tiên sinh này, cho hỏi có phải là người gọi điện cho công ty chúng ta?”

Trung niên nhân nhìn Sở Tiên vươn tay khách khí hỏi.

“Ừ, đúng vậy.”

Sở Tiên gật gù đầu: “Ta muốn đem toàn bộ cái ngư trường này xây dựng lại một phen, công ty các người có thể làm được không?”

“Được! Tuyệt đối không thành vấn đề, công ty của chúng ta chuyên môn cung cấp, lắp đặt, xây dựng ngư trường nên đối với việc này vô cùng có kinh nghiệm, xin hỏi tiên sinh người muốn xây dựng như thế nào, người có thể nói sơ bộ kế hoạch, ta sẽ giúp người làm một cái bản phát thảo.”

Trung niên tự tin hồi đáp.

“Tốt quá! vậy xin được làm phiền.”

Sở Tiên gật gù đầu, lập tức cùng trung niên nhân đi vào bên trong nói:

“Đầu tiên, ta cần làm một cái hồ thủy tinh cực lớn ở chính giữa, tiếp sau đó làm thêm những cái hồ dài vây quanh, phần hồ bên phải thì chia đều làm bốn cái bằng nhau, tốt nhất nên dùng thủy tinh đục để che chắn giữ các hồ.”

(mọi người có thể tưởng tượng ở giữa có một cái hồ lớn, phía xung quanh là những cái hồ nhỏ hơn bọc thành hình vuông xung quanh cái hồ lớn ở giữa @@).

“Không thành vấn đề!”

Trung niên nhân hơi sững sờ khi nghe yêu cầu hơi kì lạ của Sở Tiên, nhưng những cái này cũng không phải vấn đề hần cần quan tâm, gật gù đầu.

“Ừ, những cái này chỉ là bên trong, phần phía trước các người nguy trang thành một tiểu cửa hàng bán cá kiểng, chính giữa lắp đặt một cái cửa, phía trên làm một tấm biển bằng gỗ, phần bên ngoài chọn loại vật liệu tốt mà làm, giá cả cao một chút cũng không sao, các người hiểu chứ? Phần nội thất bên trong, ta muốn trang trí phong cảnh như công viên thủy sinh”.

“Đợi một chút, để ta bật máy tính, kế hoạch của tiên sinh ta đã hiểu đại khái, bây giờ ta sẽ tiến hành thiết kế bản vẽ.”

Trung niên nam nhân hướng phía Sở Tiên nói.

“Hào!” Sở Tiên gật đầu, lập tức đem toàn bộ ý nghĩ còn lại của mình báo ra toàn bộ cho trung niên nhân.

“Ý tưởng của ta là muốn xây dựng nơi đây thành một cửa hàng chuyên bán cá kiểng, cho nên định phải xa hoa, khác lạ một chút để tạo ấn tượng ban đầu với khách hàng, thế nhưng chất lượng phải đảm bảo, các người có thể tham khảo một chút về bối cảnh của công viên thủy sinh Aquarium.” Sở Tiên cường điệu nói.

- Hào!

Trung niên nhân gật gù đầu:

- Tiên sinh cứ yên tâm

Ngày mai bản thiết kế chi tiết sẽ hoàn thành, chúng ta sẽ cho công nhân bắt đầu thi công.

“Vậy được! À đúng rồi, các người có thể đem cái phòng này phá bỏ xong làm lại một cái mới được không?”

Sở Tiên chỉ vào căn phòng trước kia Triệu Khoa Từ dùng làm chỗ ở, phòng ốc có chút đơn sơ, diện tích cũng rất nhỏ.

“Cái này không có vấn đề, chúng ta sẽ tìm công nhân đem căn phòng cũ phá đi, sau đó dựa theo yêu cầu của tiên sinh, một lần nữa xây dựng cái mới!”

Trung niên nhân nhìn nhìn Sở Tiên, trong nội tâm đã đem hắn coi như một vị thổ hào, chuyên gia đầu tư làm ăn lớn, bằng không chả có ai đem ngư trường cải tạo xa hoa như vậy chỉ để bán cá kiểng.

“Ừ, nhưng mà đại khái là các người cần bao nhiêu gian?” Sở Tiên hỏi.

“Ít nhất chừng mười ngày, thế nhưng chúng ta cam đoan về chất lượng, chắc chắn sẽ khiến tiên sinh hài lòng.” Trung niên nhân nói.

“Hào!” Sở Tiên gật gù đầu, mười ngày thời gian cũng không phải quá dài.

Sau khi vị trung niên nhân rời đi, Sở Tiên lại nhìn một chút ngư trường của mình, nghĩ đến bộ dáng sau khi hoàn thành, trên mặt bất giác nở nụ cười.

Xử lý xong chuyện thi công bãi nuôi cá, Sở Tiên rảnh rỗi đi tham quan những ngư trường xung quanh, có thể thấy ở đây chăn nuôi rất nhiều các loài cá, như Bì Mực Ngư, Đại Hoàng hoa ngư, cá pecca, cua, bạch tuột, sứa, cá Mĩ Quốc Đỏ, những loài cá này đều có giá trị kinh tế cao.

Lúc này có một số ngư dân đang cho cá ăn thức ăn đặc chế, còn có mấy cái ngư trường đang thu hoạch, Sở Tiên một mình hướng phía hồ lớn sát biển đi đến, cái hồ này rất rộng lớn, được rất nhiều mạng lưới phân chia ra thành một đồng khu vực, hắn biết những cái này khu vực toàn bộ đều được dùng để nuôi cá. Nuôi dưỡng hải sản ở chỗ này cùng bãi nuôi cá phía trong chính là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, nơi này cá biển được chăn nuôi trong môi trường nước tự nhiên, vô luận là giá cả hay hương vị đều cao cấp hơn một bậc, hơn nữa mỗi lần đến mùa thu hoạch thì sản lượng luôn đạt mấy trăm tấn cá, đem về cho ngư dân một khoảng lợi nhuận khổng lồ.

“Một ngày nào đó, tất cả những ngư trường ở đây, đều sẽ là của riêng mình.”

Sở Tiên nhìn khu vực được giăng lưới chằng chịt đó, trên mặt lộ ra thần sắc hướng tới. Sau khi đi dạo một hồi, Sở Tiên lái xe tới đến chợ cá, mua ba bốn trăm con cá vàng rồi trở lại trong cửa tiệm. Mấy ngày kế tiếp, hắn một mực ở bên trong cửa hàng của mình tiến hành cải tạo cá vàng, lúc này, ngư trường của hắn đã bắt đầu thi công.

Sau khi cải tạo xong mấy trăm con cá vàng, Sở Tiên bắt đầu chụp ảnh cùng quay clip giới thiệu cá vàng đăng lên mạng, tuy là dùng bán 7 ngày nhưng hắn cũng sẽ không im hơi lặng tiếng, vì vậy hắn làm một bản thống kê tất cả số lượng cá, chủng loại đăng lên trang cá nhân, những ai muốn mua qua mạng đều có thể đặt hàng trước, khi có hàng về tới sẽ lập tức đóng gói giao hàng.

Phương pháp này của hắn quả nhiên hữu hiệu, chỉ mới vài ngày hắn tổng cộng nhận được tám cái đơn đặt hàng, mỗi đơn đặt không thấp hơn năm con cá vàng. Sáng hôm sau là ngày cửa hàng của Sở Tiên mở cửa bán lại, nên tối hôm đó hắn nhanh chóng vào kênh bằng hữu đăng phát tin tức.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thị Trường Bảo Hoà

Bây giờ là 8:00 sáng, thời tiết mát mẻ, cả bầu trời trong xanh không một đám mây, thỉnh thoảng có vài làn gió nhẹ hiu hiu thổi qua làm cả người sáng khoái.

“Thời tiết hôm nay thật là đẹp nha! Có vẻ như ông trời cũng đang giúp ta làm giàu, hắc hắc! Không biết sinh ý hôm nay sẽ như thế nào đây!” Sở Tiên ngồi trong tiệm thăm tự kỷ, khoe miệng mỉm cười tràn đầy mong đợi.

“Hoan nghênh quan lâm!! Mời khách quan vào xem tự nhiên!” Cũng không lâu lắm, người khách đầu tiên bước vào, Sở Tiên đứng lên mặt mày rạng rỡ tiếp đón.

Nhưng mà làm hắn có chút kinh ngạc chính là người quen cũ.

“Ha ha! Chào Sở Tiên, người khoẻ chứ?” Hà Vĩ vội vàng đi đến trước mặt hắn, cười toe toét bày ra bộ dạng làm lành, nịnh nọt:

"Chúc mừng người Sở Tiên, hiện tại kinh doanh một cửa hàng cá kiểng cao cấp như thế, trước kia Hà Vĩ ta có mắt như mù, hôm nay đến đây là để tạ lỗi với người! "

"Hả???"

Sở Tiên có chút kinh ngạc nhìn hắn, lập tức lắc đầu nói: "Ta cũng không có đem chuyện này để trong lòng!"

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!! Thành thật xin lỗi người!"

Hà Vĩ trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, lập tức nói: "Ta để ý mấy hôm, thấy người trên kênh bằng hữu đăng bán cá vàng đẹp quá, cho nên hôm nay muốn tới mua sắm mấy con."

Ok! Vậy người lựa chọn đi, thấy con nào được ta bắt ra cho người xem thử!" Sở Tiên mỉm cười nhìn hắn.

"Đề ta xem... Wow! Con này đẹp quá! người bắt cho ta con này đi!"

Hà Vĩ trực tiếp chỉ vào một con cá bên trong hồ, tiếp tục nói: "Sở Tiên! Hai ngàn tệ một con phải không? Đây, người đếm lại đi, vừa đủ hai ngàn ha ha!"

"Hảo!"

Sở Tiên nhìn bộ dáng của hắn cảm thấy có chút buồn cười, tiếp nhận tiền đem con cá đưa tới tay Hà Vĩ.

"À, Sở Tiên! Người chờ ta một chút..., đề ta chụp vài tấm hình đăng lên trang mạng xã hội với xì-ta-tút "Tại cửa hàng cá kiểng của người bạn học cũ Sở Tiên, mua một hồ cá vàng cực kì xinh đẹp, mỗi con có giá hai ngàn tệ, ai muốn đi mua thì có thể liên hệ ta, ta sẽ gửi địa chỉ!" (dóc vãi..mua có một

con up stt bảo mua một hồ.v).

"Được rồi, ta chúc bạn học cũ nhà ngươi buôn bán thật tốt, về sau cũng xin ngươi đừng chấp nhặt với thằng tiểu nhân vật như ta a, ha ha."

Hà Vĩ mặt dạn dày gượng cười nói.

Sở Tiên im lặng nhìn bộ dạng của hắn, nội tâm dờ khóc dờ cười đành gật gật đầu."

"Sở huynh đệ!"

Đúng lúc này có thêm mấy người thanh niên cùng một thiếu nữ sinh đẹp vào cửa tiệm của hắn, Sở Tiên quay đầu nhìn lại, lập tức tươi cười nói: "Ha ha, hoan nghênh các vị khách nhân đại giá quang lâm!"

"Hắc hắc, chúng ta quang lâm quý điểm của ngươi nhưng phải tốn kém không ít a."

Thiếu nữ tên là Lý Kiều Kiều mặt mũi mỉm cười nói, ánh mắt nhìn đảo quanh một vòng trong tiệm, lập tức dừng lại trên những hồ cá vàng xung quanh, hai mắt toả sáng:

"Oa!! Cá vàng thật là xinh đẹp!"

Những người khác cũng tươi cười đi đến bên cạnh Sở Tiên vỗ vỗ bờ vai hắn, Cát Văn Thanh nói:

"Sở huynh đệ, sinh ý thịnh vượng nha!"

"Ha ha! Cảm ơn lời chúc! À các ngươi lại đây để ta giới thiệu cho, cửa tiệm của ta có tất cả tám giống cá vàng quý hiếm nhất, mỗi loại đặt trong một cái hồ, đây là giống cá vàng Đan Phượng, còn đây gọi là giống Gấu Trúc, bên này là giống Chu Sa Bong Bóng, đây là Đò Hắc Kim, phía bên kia là Thập Nhị Hồng..." Sở Tiên tươi cười, cánh tay chỉ từng hồ cá nói.

"Oa! Thật là khả ái!" Lý Kiều Kiều áp sát mặt mình vào một hồ cá, lộ ra nụ cười vui vẻ.

Sở Tiên cười cười, đem tặng mỗi người một con cá vàng, khoe miệng lộ ra nụ cười giảo hoạt nói:

"Về sau các ngươi giới thiệu cho ta một ít khách hàng đấy nhé! Hắc hắc!."

" Vì hôm nay ta mới mở cửa bán lại nên còn bận nhiều việc, không thể xăm lông tán dóc cùng các ngươi a, thật cáo lỗi."

"Ha ha, ngươi đây là sợ chúng ta ảnh hưởng đến sinh ý của ngươi nha! Sở huynh đệ, chúng ta thu lễ vật của ngươi, nhất định sẽ quảng cáo thật tốt, tuyệt đối giới thiệu giúp ngươi mấy cái đại khách hàng." Lý Hoa Trung vỗ vỗ bộ ngực cam đoan nói.

"VẬY ĐA TẠ CÁC NGƯỜI! ĐI THÔNG THẢ A!"

Mấy người Cát Văn Thanh cùng Sở Tiên khách sáo vài câu rồi rời đi, trên tay mỗi người cầm lấy một con cá vàng khuôn mặt tươi cười mãi nguyên.

Hà Vĩ đứng ở một bên tròn mắt nhìn mấy người vừa rời đi, trong nội tâm thầm cảm thấy may mắn vì mình đã đến đây xin lỗi Sở Tiên.

"À Sở Tiên! Ta cũng không quấy rầy việc làm ăn của người, xin phép cáo từ, nếu cần ta giúp chuyện gì cứ trực tiếp mở miệng, ta sẽ cố gắng hết sức giúp ngươi". Hà Vĩ trên mặt chất đầy nụ cười phát phát tay ra về.

Sở Tiên gật đầu cười, trở lại trong tiệm.

Lúc này cũng đã sắp đến buổi trưa, lưu lượng khách đến tiệm bạo tăng, có những vị khách biết Sở Tiên qua mạng, cũng có những du khách đi ngang qua thấy cửa hàng náo nhiệt nên hiếu kỳ đi vào xem, khiến cho cửa tiệm của hắn chật cứng, một bầu không khí rộn ràng như lễ hội.

Tới xế chiều, có ba vị thiếu phụ lần trước không mua được cá đi đến, lần này mỗi người chọn mua tám con, cười cười nói nói khuôn mặt mỹ mãn rời đi.

Cả ngày hôm nay Sở Tiên đứng ở trong tiệm khuôn mặt tươi cười tiếp đãi các loại khách hàng, giảng giải một ít tri thức về cá vàng cho khách nhân, bây giờ miệng lưỡi khô đắng, nhưng nhìn số tiền bán được hôm nay, trên mặt tươi cười đắc ý.

Trọn một ngày, hắn bán ra 120 con cá vàng, tương đương hơn hai mươi vạn, loại tiêu thụ như thế này, quả thật khủng bố.

"Bất quá tình huống như vậy không thể duy trì được lâu a!" Sở Tiên trở về căn hộ vừa thuê hôm qua nằm trên giường suy nghĩ, trong nội tâm tự hỏi "Loại hình kinh doanh một loài cá kiểng rất nhanh sẽ tới cực hạn a, kế tiếp muốn phát triển thì phải dựa vào các chiêu trò marketing trên mạng xã hội."

"Quảng cáo trên internet rất tiện lợi nhưng song cũng tồn đọng rất nhiều vấn đề, trước mắt, tuy có thể đưa thông tin đến tất cả mọi người một cách nhanh chóng, nhưng trong mấy vạn người đó chưa chắc có được mấy người thực sự muốn mua hàng của mình!...mà thôi không sao! Mấy ngày kế tiếp, chính mình phải tìm cách tích cực quảng bá mới được!" Sở Tiên cau mày, cẩn thận suy tư về việc quảng cáo.

Ngày hôm sau, Sở Tiên cá vàng bán ra được 150 con cá vàng, số dĩ hôm nay có thể bán nhiều như vậy chủ yếu là nhờ mấy người Cát Văn Thanh, Lý

Kiều Kiêu giúp hắn quảng cáo cho một đám bạn công tử nhà giàu, để cho bọn họ đi mua chút cá vàng nhằm muốn tranh thủ một ít thiện cảm của Sở Tiên.

Một hai vạn tệ đối với bọn hắn không tính là nhiều, cũng đều cho mấy người Cát Văn Thanh một chút mặt mũi, huống chi những con cá vàng này đích xác vô cùng xinh đẹp, mua mấy cái nuôi chơi cũng không tệ, còn nếu không thì có thể dùng để cưới gái, rất là hiệu quả.

Nhưng mà đến ngày thứ ba, sinh ý giảm đi rất là nhiều, nguyên ngày chỉ bán được 30 con.

“Xem ra thị trường tại thành phố Hải Thanh không bao lâu nữa sẽ bão hoà, đến lúc đó, một ngày có thể bán được bốn năm con đã là rất tốt a!”

Đến ngày thứ tư, Sở Tiên cau mày suy nghĩ.

“Phải nhanh tìm cách để quảng cáo trên mạng mới được...bằng không thì chuẩn bị chuyển nghề bán thân a, haizzz!!”

Bỗng nhiên, trong đầu Sở Tiên chợt nhớ một người, khoé miệng bất giác nở nụ cười.

Nhưng mà đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại di động vang lên, số gọi đến là của công ty xây dựng, Sở Tiên lập tức bắt máy.

“Sở tiên sinh! Xảy ra chuyện lớn rồi, toàn bộ công trình cùng máy móc chúng tôi lắp đặt mấy ngày hôm nay đều bị người đập phá!”

“Cái gì? Bị người ta phá?” Sắc mặt của Sở Tiên lập tức trầm xuống: “Là bị người nào nện?”

“Chúng tôi cũng không biết, buổi sáng hôm nay khi công nhân tới thi công liền phát hiện rất nhiều đồ đạc bị đập phá vứt bên ngoài, tức tốc vào bên trong kiểm tra thì thấy sàn nhà, bể thủy sinh cùng máy móc tất cả toàn bộ bị đập nát! Hiện tại chúng tôi đã báo cảnh sát!”

“Ta biết rồi, ta sẽ lập tức đi tới.” Sở Tiên sắc mặt tức giận cúp điện thoại, lập tức đóng cửa điểm hướng về khu vực nuôi cá chạy tới.

Lúc hắn đến nơi, phát hiện rất nhiều người dân vây quanh, ngay cả cảnh sát cũng đã đến nơi, Sở Tiên đẩy đám người ra, vội vàng chạy vào bên trong bể nuôi cá của mình!

(Nếu thấy chương của tiểu đệ dịch có lỗi, hoặc lời văn còn chưa được đầy đủ cảm phiền chư vị để lại nhận xét ở mục bình luận, tiểu đệ sẽ tiếp thu và khắc phục, xin đa tạ!).

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tàn Gia

Bể nuôi cá đối với Sở Tiên vô cùng trọng yếu, có thể nói là căn cơ để hắn phát triển sau này, một loạt các vấn đề đều cần tới bể nuôi cá làm lá chắn, đó là lý do khiến hắn không tiếc chi thật nhiều tiền để xây dựng lại nơi này.

Lúc này, Sở Tiên đi vào bên trong phát hiện sàn nhà đã được sơn màu xanh dương cùng với tám chín cái bể thủy sinh toàn bộ bị đập phá, khắp nơi đều là một đồng bừa bộn, nhìn qua không khác gì bãi phế thải.

“Sở Công Tử!”

Trung niên nhân họ Lý thấy Sở Tiên chạy tới lập tức đi đến bên cạnh hắn nói: “Sáng sớm hôm nay, khi công nhân của chúng tôi đi đến thì đã thấy tình trạng như thế này.”

“Ừ!”

Sắc mặt Sở Tiên âm trầm dị thường khó coi, thi công mấy ngày nay cơ bản đã hoàn thành các bước trụ cột, chỉ chờ tất cả thiết bị được vận chuyển đến đầy đủ, thi công thêm ba bốn ngày thời gian liền có thể hoàn thành, vậy mà lại xảy ra loại sự tình như thế này, khiến hắn tức muốn nổ phổi.

“Sở Công Tử, tổng giá trị thiệt hại ít nhất có bảy tám vạn tệ.” Trung niên nhân họ Lý cau mày nhìn nhìn hắn nói.

“Ta đã biết!”

Sở Tiên hít thật sâu một hơi, đi đến bên cạnh một viên cảnh sát, hỏi: “Mấy vị đại ca, có thể điều tra ra ai là thủ phạm hay không?”

Một viên cảnh sát hơn ba mươi tuổi nhìn xung quanh một vòng nói.

“Rất khó điều tra ra được, vì xung quanh khu vực này không có camera giám sát, hơn nữa bọn thủ phạm này rất chuyên nghiệp, không để lại bất cứ dấu

vết gì, mà cho dù có tra ra được cũng rất khó để tìm ra bằng chứng, cho nên...! Haizzz!" Viên cảnh sát nói được nửa chừng thì dừng lại thở dài, ánh mắt đồng tình nhìn Sở Tiên, ý tứ trong đó chính bản thân Sở Tiên cũng hiểu, rằng chỉ có thể cố gắng nuốt trôi cục tức này.

“Tránh ra!!! Tránh ra!!!”

Lúc này, bên ngoài truyền tới thanh âm la lối ồm sòm, lập tức có một đám thanh niên đi vào.

“À!! Thì ra là vị huynh đệ nhà ngươi, ta thấy nơi này của ngươi bị làm sao thế? Hắc hắc!”

Giọng nói tràn đầy giễu cợt cùng đắc ý từ tên thanh niên đứng đầu.

Ánh mắt Sở Tiên lập tức nhìn về phía đám thanh niên, sắc mặt tức giận găng từng chữ: “Thì ra là cái đám súc vật bọn mày làm! Được! Được!”

“Ha ha, huynh đệ! Ăn có thể ăn vậy, nhưng nói thì không thể nói vậy a, ta sẽ tố cáo ngươi tội phi báng.” Tần Chí Vũ mặt mũi tràn đầy đắc ý nhìn hân, ánh mắt đảo xung quanh một vòng bày ra bộ dạng than thở:

"Chắc chắn! một địa phương xa hoa như vậy lại bị đập phá, còn có bể thủy sinh cỡ lớn nữa này, ít nhất vài ngàn tệ à nha, thật sự là quá đáng tiếc hắc hắc! Tiểu huynh đệ! Đoán chừng ở bên ngoài, người đã làm cái chuyện gì thất đức lắm nha! Tỷ như là chơi mẫu thân của người ta chẳng hạn, chỉ có như vậy mới thì mới bị trả thù tàn độc như thế này thôi ha ha! Ta cũng thật không ngờ khẩu vị của ngươi lại nặng đến như vậy a, ngay cả mẫu thân của người ta mà ngươi nói chơi liên chơi." Tần Chí Vũ cùng đám thanh niên cười ha hả tràn đầy châm chọc

Sở Tiên khuôn mặt âm trầm, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, khắp người giờ phút này tự động toát ra sát khí.

Trong lòng Tần Chí Vũ đột nhiên cảm thấy rung sợ, cả đám thanh niên sau lưng cũng vậy, tiếng cười bỗng ngưng bật.

“Ách! ha ha! Ta dám cá...là ngươi... cũng không phải hạng người tốt lành gì đâu, bằng không... bằng không... cũng sẽ không bị trả thù như vậy.” Một tên thanh niên trong đám lúng túng nói, cố gắng bơm lại can đảm cho bản thân lẫn đồng bọn.

Sở Tiên thờ hắc ra, lấy lại bình tĩnh nhìn nhìn đám thanh niên lạnh lùng cười, từng bước đi đến trước mặt Tần Chí Vũ.

“Tiểu tử ngươi muốn làm gì? Ta nói cho ngươi biết, có cảnh sát đứng ở đây, ngươi dám làm ẩu sao?” Tần Chí Vũ sắc mặt xanh mét, nhớ lại sức chiến đấu biến thái của Sở Tiên mà phát run, sợ hãi lùi về phía sau mấy bước.

Vài người cảnh sát nhăn lông mày, yên lặng nhìn bọn họ, cũng không có nói gì.

“Đám các ngươi là bọn chết nhất, quang minh chính đại đấu với ta thì không dám, ngược lại sau lưng chơi trò dê tiện, cắn phá đồ như bọn chó điên! Các ngươi nghĩ như vậy thì ta đây sẽ sợ hãi sao? Ngây thơ!” Sở Tiên trào phúng nói:

“Nếu như ngươi muốn chơi, như vậy ta chơi với ngươi tới cùng.”

“Tiểu tử ngươi nói cái gì? Cái gì mà thủ đoạn dê tiện, ta Tần Chí Vũ trước giờ là người quang minh chính đại, ngươi dám ngậm máu phun người, vu khống ta!” Tần Chí Vũ trừng mắt nhìn Sở Tiên hét lớn, xong lại cười cười hăm dọa nói:

"Ta khuyên ngươi, nếu muốn sống yên ổn ở đây thì tốt nhất nên thành thật một chút, ta ghét quần ngươi có hậu trường như thế nào, nhưng cho dù ngươi có là con ông trời, khi tới đây cũng phải cúi đầu xưng vương với ta hắc hắc! Muốn chơi với ta sao?...Ngươi chưa đủ tuổi!”

“Ngươi nghe đại ca ta nói gì chứ, chuyện hôm nay chỉ là cho ngươi...”

“Câm miệng!!!!”

Một thanh niên đứng phía sau vừa bước lên nói bị Tần Chí Vũ quát:

"Thằng óc heo!! Câm miệng!"

“Ách, Tần ca, là ta lỡ lời.” Tên thanh niên kia co rút đầu, đột nhiên sực nhớ đến bên cạnh còn có cảnh sát, vẻ mặt như đưa đám lùi ra sau.

“Được.! Để ta cho ngươi xem, ta có đủ tuổi chơi với ngươi hay không!” Giọng nói Sở Tiên âm trầm, sát khí lạnh thấu xương, lập tức quay lưng nhìn trung niên nhân họ Lý nói:

"Lý sư phó, ngày mai phiền ông cứ tiếp tục cho thi công, thống kê những vật liệu hư hỏng, toàn bộ mua mới!”

“Như vậy!... Có ổn không?” Trung niên nhân họ Lý hiển nhiên cũng nhìn ra mâu thuẫn giữa bọn họ, có chút do dự.

“Không có việc gì, bảy tám vạn đối với ta không là gì, cứ coi như cúng cô hồn đi, sau này ta sẽ bắt bọn hân ói ra toàn bộ!” Sở Tiên lạnh lùng cười.

“Được rồi, ta làm theo ý ngươi!” Trung niên nhân họ Lý nhìn Sở Tiên, trong lòng thầm đánh giá hân cao hơn mấy bậc, gật gật đầu, lập tức nhìn những người công nhân xung quanh nói: “Đem những vật hư hao dọn dẹp một chút, sau đó thống kê, vận chuyển trang thiết bị mới đến, ngày mai tiếp tục thi công!”

Tần Chí Vũ thấy bộ dáng lạnh nhạt của Sở Tiên, có chút ngẩn ngơ: “Tiểu tử, chúc ngươi may mắn!”

“Ha ha! Ta cũng chúc các ngươi may mắn!” Sở Tiên nhìn hắn, lộ ra nụ cười tà ác.

“Vị Thanh niên này, ta khuyên ngươi tốt nhất nên ở chỗ này lắp đặt vài cái camera giám sát, bằng không... dù ngươi biết là ai phá hư nhưng không có chứng cứ cũng vô ích.” Thấy đám người Tần Chí Vũ rời đi, một vị trung niên cảnh sát đứng gần Sở Tiên hào ý nhắc nhở.

“Ừ! Ta đã biết, cảm ơn mấy vị đại ca!” Sở Tiên gật gật đầu, móc ra một ít thuốc lá đưa cho bọn họ.

Vài người cảnh sát khoát tay, trực tiếp rời đi.

Những người đang đứng xung quanh có chút chỉ trỏ bàn tán nhìn nhìn Sở Tiên lộ ra nét mặt đồng tình.

Sở Tiên rút vài điếu thuốc, hướng về phía đám đông đang đứng xung quanh mời, sẵn giọng thăm hỏi: “Các vị đại ca đại tỷ, ta muốn hỏi thăm một chút, có ai biết lai lịch của đám thanh niên kia không?”

“Cái này!!” Những người chung quanh sắc mặt cứng đờ, trầm mặc không ai dám hé răng, lúc này trong đám đông có một vị lão nhân nhỏ giọng nói: “Tiểu tử, vì ngươi là người mới nên ta cố ý nhắc nhở ngươi một chút, đừng nên đắc tội với bọn họ, có mâu thuẫn gì thì cố gắng giải quyết một cách hoà bình, tranh gây xung đột.”

Sở Tiên nhú mày: “Đa tạ lão nhân gia ngài nhắc nhở, nhưng ngài có thể nói chi tiết hơn được không?”

“Vậy ta liền đơn giản giải thích cho ngươi một ít chút, tên thanh niên cầm đầu đám ngươi lúc nãy tên là Tần Chí Vũ, là con trai cả của một ông trùm trong cái ngư trường này.” Vị lão nhân nhỏ giọng giả thích, tay chỉ về bãi ngư trường gần ngoài bờ biển: “Ngươi nhìn thấy không, đó là khu vực tốt nhất ở đây, chính là của gia đình tên thanh niên lúc nãy, cái khu vực đó gia đình bọn họ độc chiếm năm sáu năm nay rồi, ta chỉ nói tới đây, nhiều hơn nữa thì ngươi không cần biết, muốn ở đây yên ổn thì tốt nhất đừng nên xích mích với bọn họ, đây là ta thật tâm khuyên ngươi, biết nhiều quá không có lợi cho ngươi đâu.”

Sở Tiên nhìn bộ dáng do dự của vị lão nhân, biết hắn có điều cố kỵ trong lòng, đành cảm tạ: “Cảm ơn ngài nhắc nhở, ta đã biết.”

“Ừ, ngươi biết là tốt rồi, tiểu tử ngươi không nên tức giận mà làm chuyện hồ đồ a!” Vị lão nhân gật đầu, lập tức hướng phía hắn phát phát tay rời đi.

Người chung quanh cũng chậm chậm tản đi.

“Không nghĩ tới vậy mà chiếm được bãi nuôi cá tốt nhất ở đây, khó trách lại kiêu ngạo như thế, hơn nữa nhìn bộ dáng sợ hãi của những người ở đây thì xem ra Tần Gia cũng không phải là hạng tốt lành gì,” Sở Tiên thầm nghĩ.

(Nếu thấy chương của tiểu đệ dịch có lỗi, hoặc lời văn còn chưa được đầy đủ cảm phiền chư vị để lại nhận xét ở mục bình luận, tiểu đệ sẽ tiếp thu và khắc phục, xin đa tạ!).

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lặn Đầu Xuống Nước!

Ban đêm, vì ở sát biển nên khí trời của khu vực nuôi cá rất mát mẻ, từng làn gió nhẹ thổi qua làm toàn thân thoải mái dễ chịu, thỉnh thoảng có thanh âm những con cá phóng lên đón mời.

"Chùm chùm!"

Sở Tiên mặc bộ đồ thể thao màu đen, hướng về phía ngư trường gần bờ biển đi đến, lúc này đã là 11:30 khuya, xung quanh không còn bất kỳ người nào.

Khi đến nơi, Sở Tiên đảo mắt, quan sát tình hình xung quanh một chút, cũng không có phát hiện vấn đề gì nhanh chóng đem y phục của mình cởi ra.

“Biến thành trạng thái cá!” Sở Tiên trong nội tâm xuất hiện ý nghĩ, chỉ thấy thân hình của hắn trong chớp mắt biến mất, thay vào đó là một con quái ngư màu đen dài một mét.

Toàn thân quái ngư đen bóng, vảy cá dày đặc, cái miệng rộng như chậu máu phía trên là hàm răng sắc nhọn, cái đuôi to lớn quạt một cái thật mạnh tạo nên một hồi gợn sóng lướt đi.

“Tốc độ nhanh thật!” Sở Tiên lắc lư lấy cái đuôi của mình, trong lòng có chút kinh ngạc.

Khi xuống trong nước, Sở Tiên có cảm giác khoan khoái, dường như được về với đất mẹ, tất cả các lỗ chân lông toàn thân đều giãn nở, vô cùng dễ chịu, thân thể nhẹ nhàng khẽ động liền có thể phóng đi rất xa.

Vì trời tối nên tầm mắt có Sở Tiên bị ảnh hưởng rất lớn, hôm nay không có trăng, mặt nước xung quanh toàn một màu đen như mực khiến hắn chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi năm mét xung quanh.

“Thông trị!” Trong nội tâm khẽ động, Sở Tiên có thể cảm nhận được tất cả các sinh vật đang bơi trong xung quanh.

“Cá Hề, đẳng cấp 1, lực công kích 0, thiên phú: Không!”

“Phi Ngư, đẳng cấp 1, lực công kích 0, thiên phú: Không!”

“Điện Điều ngư, đẳng cấp 0, lực công kích 0, thiên phú: Không!”

Sở Tiên nhìn nhìn xung quanh, từng mảnh từng mảnh nhỏ đàn cá, các loại tin tức lập tức xuất hiện trong đầu của hắn, thân thể hơi hơi lay động, những con cá nhỏ ở bốn phía kinh sợ tránh né.

“Chắc là khu vực ở phía trước!”

Sở Tiên trôi lên mặt nước, nhìn cách đó không xa có một khu vực xung quanh được bao bọc một mảng lưới dày, ánh mắt lộ ra hung quang, vẫy đuôi hướng phía bên đó bơi tới.

khu vực sâu nhất trong bãi nuôi cá này chỉ chừng mười mét, bởi vì chỉ để chăn nuôi thủy hải sản nên bên trong cũng không có nhiều loài cá lớn, đa số đều là những con cá có trọng lượng khoảng chừng bốn năm cân.

Chủ yếu là các loài có lượng tiêu thụ mạnh như cá pecca, Hắc Điều, Hắc Xương, Mỹ Quốc Hồng ngư...mỗi một loài sẽ được nuôi trong khu vực riêng biệt được dùng lưới để phân chia, phía chính giữa thường để trống một khu vực có chiều ngang khoảng chừng mười mét làm đường đi cho các tàu thuyền đánh bắt cá dễ dàng đi lại trong mùa thua hoạch.

Ở khu vực chính giữa này có rất ít cá, Sở Tiên bơi một lúc lâu chỉ đụng phải vài con cá Pecca cùng cá Thạch Ban, thể tích lớn nhất chừng 50-60cm trực tiếp bị Sở Tiên một ngụm nuốt mất.

“Chắc chắn, mùi vị thật không tệ, so với những con cá mình mua ngoài chợ thì ngon hơn rất nhiều a!” Sở Tiên nhai nhai nuốt nuốt vài con, hải lòng khen lấy khen để, phần đuôi hơi dùng lực, nhanh chóng hướng phía khu vực nuôi cá Tần gia bơi đến.

Rất nhanh, Sở Tiên liền bơi tới khu vực lớn nhất là phần hồ mà Tần Gia chiếm giữ có tổng diện tích gần 30 mẫu, bên trong nuôi dưỡng mấy trăm tấn hải sản, có cua biển, tôm hùm, cá Hắc Xương, Mỹ Quốc Hồng ngư cùng với cá Pecca...

Bên ngoài ngư trường được ngăn cách bằng một lớp lưới đánh cá, những con cá bình thường căn bản vào không được, bất quá Sở Tiên cũng không phải là con cá bình thường, hắn lập tức biến lại hình người, dùng tay kéo tấm lưới ra chui vào sau đó hoá cá.

Bên trong bãi nuôi cá, Sở Tiên cảm nhận được từng đàn từng đàn cá to lớn, Mỹ Quốc Hồng ngư, Hắc Điều, cá pecca xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn, mật độ cá nhiều hơn khu vực ở giữa gấp mười lần.

“Thật nhiều! Không biết đem tất cả các ngư trường này toàn bộ thôn phệ thì mình sẽ thăng được cấp mấy đây? Hê hê!” Sở Tiên há to miệng, trên mặt lộ ra thần sắc hưng phấn.

Vẫy vẫy đuôi, Sở Tiên hướng phía bên trong bơi vào, cùng lúc đó, sử dụng năng lực thống trị lập tức khống chế tất cả các loài cá trong khuôn viên mười ba thước, những con cá đang trong phạm vi này bị một sức mạnh khó hiểu lôi kéo, toàn bộ bơi về cùng một hướng, chen chúc lẫn nhau thành từng đàn lớn.

Thể tích của đàn cá được nuôi dưỡng trong ngư trường này cũng không quá lớn, đa số trên dưới hai ba cân, còn có rất nhiều những con cá nhỏ không đạt tới cấp độ trưởng thành.

Đối những con cá nhỏ Sở Tiên trực tiếp bỏ qua, chỉ quan tâm tới những con cá có kích thước từ 40cm trở lên, xung quanh rậm rạp chằng chịt các loài cá, Sở Tiên hưng phấn mở miệng to như chậu máu bắt đầu thôn phệ.

Một ngụm cắn lấy một mảnh thân thể của Mỹ Quốc Hồng ngư, cái miệng to lớn cùng hàm răng sắc bén trực tiếp xe con cá ra làm hai nửa, cả một vùng nước tràn ngập mùi máu.

“Hà?” Sở Tiên đột nhiên nhũn mảy, hắn cảm giác, trong phạm vi năng lực thống trị của mình có một vài con cá vùng vẫy cố gắng thoát ra, dường như không bị hắn khống chế hoàn toàn, muốn tìm cách thoát ly.

Sở Tiên đem tầm mắt tập trung nhìn thông tin những con cá này, trong đầu lập tức hiện lên hàng chữ.

Mỹ Quốc Hồng ngư: Đẳng cấp 8.

Lực công kích: 35.

Thiên phú: Không.

Mỹ Quốc Hồng ngư là một loại cá được du nhập từ Châu Âu, sinh trưởng nhanh, sản lượng cao, kinh tế hiệu quả và lợi ích rõ ràng.

Bình thường, nếu nuôi dưỡng từ 10-12 tháng, thể trọng có thể đạt từ 1-3kg, tổng sản lượng của một khu ngư trường có thể đạt tới 1 tấn, thu vào hơn 100 vạn tệ, giá trị kinh tế rất khả quan.

Cá Mỹ Quốc Hồng ngư thông thường có giá từ 50~60 tệ một cân, là một loài cá rất được ưu chuộng và dễ nuôi, trong các loài cá mà Tần gia nuôi dưỡng thì Mỹ Quốc Hồng ngư chiếm tổng số một phần ba, nhưng đại bộ phận Mỹ Quốc Hồng ngư đều chỉ đạt 30-40cm, nhưng Sở Tiên phát hiện có gần khoảng một trăm con dài 70-80cm trong phạm vi thống trị của hắn, đẳng cấp cũng đã đạt tới cấp 8, lực công kích 35.

Sở Tiên nhìn nhìn mấy con cá lớn kia trong nội tâm thầm suy tư, lúc này có một con Mỹ Quốc Hồng ngư khoảng 50cm bơi tới gần hắn, trực tiếp há miệng một ngụm cắn mất đầu của nó, máu tươi lần nữa hướng bốn phía tràn lan.

Lần này, hắn phát hiện mấy con cá lớn Mỹ Quốc Hồng ngư kia giãy dụa càng thêm dữ dội, lại còn hướng phía sau lưng di động một chút, tựa như cảm ứng được nguy hiểm theo bản năng muốn tránh né.

“Xem ra loại này không chế cũng không phải là tuyệt đối, những con cá có đẳng cấp cao hơn có thể vùng vẫy tránh né.” Sở Tiên trong rút ra kết luận, cũng không quan tâm nhiều, tiếp tục đem những con cá trước mặt thôn phệ.

“Răng rắc răng rắc!” Lúc này, tại một ngư trường của Tần Gia, mấy ngàn con cá tụ hợp cùng một chỗ, từ trên cao nhìn xuống một mảnh đen ngòm, trung tâm là một con quái ngư màu đen dài gần một mét đang thôn phệ toàn bộ những con cá tiến lại gần nó, mùi máu nhân nhật toả ra không trung.

Sau nửa giờ, ngư trường mà Sở Tiên đang ở không còn một con cá, nước bên trong tràn ngập mùi máu, những loài cá khác dường như cảm nhận được nguy hiểm tránh thật xa khỏi khu vực này.

“Thoải mái a... Thật sự là quá sung sướng!” Sở Tiên há to miệng, ngăn ngừa nửa giờ, hắn nuốt chừng mấy ngàn cân loài cá, mặc dù không có thăng cấp, nhưng Sở Tiên cảm giác kinh nghiệm của mình tăng lên rất nhiều.

“Hôm nay rất có thể sẽ tăng được ba bốn cấp đây, hắc hắc..! Thật đúng là nên cảm tạ Tần Chí Vĩ, cho ta một chỗ tốt như vậy để thăng cấp.”

Cười hắc hắc một tiếng tiếp tục bơi vào trong..

(Nếu thấy chương của đệ dịch có lỗi, hoặc lời văn còn chưa được đầy đủ cảm phiền chư vị để lại nhận xét ở mục bình luận, tiểu đệ sẽ tiếp thu và khắc phục, xin đa tạ!).

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Nguy Hiểm!

Sở Tiên hưng phấn vùng vẫy cái đuôi, hai mắt loé lên xung quang bơi vào bên trong.

Chừng mười phút sau, xung quanh hắn liên tục là những đàn cá đua nhau bơi đến giống như những con thiêu thân lao vào trò vui thế gian, hắn há to cái miệng rộng, một ngụm rồi lại một ngụm ăn hết.

“Ken két!”

Tiếng nhai xương từ trong miệng hắn truyền ra, từng đàn từng đàn cá chẳng mấy chốc bốc hơi, toàn bộ tiến vào trong bụng hắn, chỉ để lại xung quanh mùi máu nhân nhật.

Một tấn, hai tấn, ba tấn..., hắn từng chút một cân quét toàn bộ xung quanh ngư trường, gần vạn con cá bị nuốt trọn.

Khoảng hai canh giờ sau, Sở Tiên cũng không nhớ hết mình đã ăn bao nhiêu, nhưng cấp bậc của hắn đã tăng lên hai cấp, đạt đến cấp 15, trong lòng cảm thán không thôi.

Khu vực nuôi cá của Tần Gia rất là dồi dào, chiếm một khu vực rộng lớn nhất, số lượng cá được nuôi trong bãi cơ hồ nhiều gấp hai, ba lần các ngư dân khác, mấy trăm tấn cá cho dù Sở Tiên liên tục không ngừng nghỉ ăn tối thiểu cũng cần hai ba ngày.

Mãi cho đến ba giờ sáng, Sở Tiên há miệng thở dốc, nhe răng cười dữ tợn, hướng phía ngoài ngư trường Tần Gia bơi đi, lợi dụng tốc cực nhanh, chớp mắt hắn đã đến bên cạnh bờ hồ, biến thành dạng người, mặc lại quần áo cẩn thận từng li từng tí rồi đi.

Sở Tiên lái xe chạy về căn hộ, trên đường kiểm tra lại thuộc tính của chính mình, khoẻ miệng nhàn nhạt mỉm cười.

Tính danh: Sở Tiên

Trạng thái: con người (có thể chuyển hóa thành trạng thái cá!)

Đăng cấp: 15 (cá con mới sinh, kích thước 1.3m)

Lực công kích: 115

Thiên phú: Thôn phệ, có thể cắn nuốt những loài cá nhỏ hơn bản thân để tiến hành thăng cấp.

Thông trị, có thể điều khiển những con cá có cấp bậc thấp hơn bản thân.

Cá lớn nuốt cá bé hệ thống công năng:

Cải tạo, có thể cải tạo bản thân hoặc hình thái loài cá có thể thống trị. (Mỗi lần cải tạo đăng cấp của bản thân hoặc loài cá bị thống trị sẽ giảm xuống).

Sau khi trạng thái cá thăng cấp, thân thể của Sở Tiên cũng được cường hoá lên rất nhiều, lực lượng, tốc độ, sức mạnh, gần như tăng lên một nửa, nếu như lần này hắn cùng đám người Tần Chí Vĩ nện nhau, thì chắc chắn mười phần có thể đưa bọn chúng lên bàn thờ chơi cò với các cụ.

"Lực lượng thân thể của mình hiện tại hẳn là không kém hơn quân đội Tinh Nhuệ cấp quốc gia a!"

Sở Tiên mặt mũi tràn đầy vui vẻ nghĩ đến, về đến căn hộ ngã người nằm trên giường ngủ.

Sắc trời dần dần sáng, mặt trời từ hướng Đông mọc lên, mang theo những tia sáng ấm áp sưởi ấm các loài sinh vật trên địa cầu.

Trên mặt hồ, làn gió nhẹ nhẹ thổi qua tạo thành những gợn sóng lăn tăn, thỉnh thoảng có một vài con gió từ biển ủa vào mang theo vị mặn của biển cả, làm lòng người bình yên, thoải mái.

Từng chiếc thuyền hướng về bên trong ngư trường Tần Gia đi vào, sáng sớm là thời gian cho cá ăn, mặc dù là chăn nuôi ngoài tự nhiên bên trong môi trường đã có sẵn thức ăn, nhưng bởi vì mật độ cá quá dày đặc nên thức ăn trong tự nhiên không đủ dùng.

Lúc này năm sáu công nhân mở ra máy quảng thức ăn hướng phía bên trong vùng đi, rất nhanh, từng mảng từng mảng cá trôi lên mặt nước, rậm rạp chẳng chịt há miệng nuốt chửng thức ăn.

"Ồ! Lão Tống, ta thấy hình như hôm nay cá lên ăn hơi ít đi thì phải!"

Một người nam tử trung niên khoảng 40 tuổi đứng trên mạn thuyền, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc nhìn những đàn cá xung quanh nói.

"Có sao?"

Người gọi là Lão Tống tuổi tác có chút lớn hơn so với người nam tử trung niên lúc này nhìn nhìn xung quanh lên tiếng đáp:

"Chắc là không có tập trung ở khu vực này a!"

"Ừ! Chắc vậy rồi!" Trung niên nam tử kia gật gù đầu, cũng không có để trong lòng, vì mật độ cá bên trong quá nhiều, mà tổng số lượng cá Sở Tiên thôn phệ hôm qua cũng chỉ bằng khoảng một phần năm, không phải dễ dàng nhìn lướt qua một lần là có thể nhận thấy được.

Ngủ một giấc đến trưa, Sở Tiên ăn một chút điểm tâm xong liền đánh xe ra cửa hàng của mình, lúc hắn đến nơi thì thấy có vài người khách đang ngồi xung quanh cửa tiệm chờ đợi.

"Thật xin lỗi quý khách! Sáng nay ta có việc bận nên mở cửa trễ, xin mọi người thứ lỗi! Mời tất cả mọi người vào bên trong."

Sở Tiên áy náy xin lỗi, vội vàng mở cửa bắt đầu buôn bán.

Trước mắt, mặc dù sinh ý ngày càng ít đi nhưng danh tiếng của hắn thì vẫn từ từ lên cao, thỉnh thoảng có một vài người bạn của Tiểu Đình biết được hắn qua kì họp lớp ở Khu du lịch Kim Long cũng tò mò tới tham quan.

Câu nói đầu tiên của những người này khi bước vào gặp hắn đều là "Chúc mừng Học Trường, Học Trường khoẻ chứ?" Rồi lại nhìn hắn với cặp mắt sùng bái.

Nhiều khi rảnh rỗi, Sở Tiên cùng bọn họ tán dóc vài câu, cảm giác tự hào dâng tràn lên não, cười không nhạt được mồm.

"Để có được sự tôn sùng cùng ánh mắt ngưỡng mộ của người ta, cách nhanh nhất chính là nhờ sét đánh a!" Sở Tiên nghĩ thầm trong đầu.

Địa vị của hắn bây giờ so với ngày trước là hai cấp bậc khác nhau một trời một vực, nhiều người bạn học cũ lúc trước xem thường hắn, cũng từng cái lần

lướt tới xin lỗi.

Trong tiệm của Sở Tiên lúc này, đại đa số khách nhân vào mua thì ít mà tham quan thì nhiều, mãi cho đến tận mười giờ tối mới không còn.

Hắn lập tức đóng cửa lại, lái xe phóng tới khu vực bãi nuôi cá, dừng xe ở bên ngoài, một lần nữa cẩn thận từng li từng tí hướng phía khu vực nuôi cá gần bờ biển đi vào.

Vì đề phòng có người nhìn thấy, Sở Tiên đứng cách khu vực bãi nuôi cá của Tần gia tương đối xa, cò bỏ y phục lập tức biến thành hình dạng cá hướng về "Thiên Đường Âm Thực" bơi đi.

"Răng rắc! Răng rắc!"

Mười phút sau, Sở Tiên lần nữa bị bao vây bên trong bầy cá, hắn như Ác Ma nuốt chửng từng con một, từng tiếng nhai xương phát ra cùng mùi máu tanh nhàn nhạt tản ra xung quanh.

Bất quá khu vực ngư trường rất lớn, hơn nữa lại sâu, nên huyết dịch rất nhanh liền bị hòa tan.

"Chắc chắn, đằng kia có mấy con đại Mỹ Quốc Hồng ngư dài hơn hai mét a!"

Sở Tiên bơi thật sâu vào bên trong góc của một ngư trường, trong phạm vi thống trị của hắn xuất hiện hai con Mỹ Quốc Hồng ngư khổng lồ.

Mỹ Quốc Hồng ngư lớn nhất có thể phát triển đến 100kg, nhìn hai con cá này, ước chừng cũng đã hơn 150kg, đoán chừng là do có tuyệt kỹ nên tránh thoát được nhiều lần thu hoạch của Tần Gia.

Thấy được này hai con Mỹ Quốc Hồng ngư này Sở Tiên nổi lên một ít hứng thú, hai con cá này đẳng cấp đều cao hơn hắn, thế nhưng lực công kích lại thấp đến đáng thương.

Sở Tiên dao động phần đuôi, nhanh chóng hướng phía một con Mỹ Quốc Hồng ngư khổng lồ phóng tới.

Nhưng mà làm hắn không kịp phản ứng chính là con Mỹ Quốc Hồng ngư thấy được hắn hướng phía chính mình bơi tới thì nhanh chóng quay đầu bỏ chạy, tốc độ còn nhanh hơn hắn một bậc.

"Người..! Thật không hổ là cá đẳng cấp cao a, dù lực công kích không mạnh, thế nhưng tốc độ thì lại rất nhanh."

Bỏ đi ý định ăn hai con cá kia, Sở Tiên tiếp tục sử dụng Thống Trị điều khiển những đàn cá xung quanh đến gần, cái miệng rộng hoạt động hết công suất ngẫu nhiên từng con một.

Nhưng mà lúc này, hắn đột nhiên cảm giác toàn thân lạnh lẽo, thật giống như bị một sinh vật nguy hiểm nhìn chằm chằm, loại cảm giác nguy cơ không hiểu đột nhiên lan tràn trong lòng Sở Tiên.

"Chuyện gì??"

Sở Tiên vội vàng kiểm tra một vòng thân thể không có phát hiện cái gì bất thường, lúc này hắn bắt đầu sử dụng Thống Trị, kích hoạt Thượng Đế thị giác cẩn thận quan sát bốn phía.

"Đây là con gì?"

Đột nhiên, đồng tử Sở Tiên co rút, hắn phát hiện phía bên dưới lớp bùn đất cách hắn chừng một mét có một mảnh trắng nhợt, thân hình nó cuộn tròn tiềm phục bên dưới lớp bùn đất, thân thể dài khoảng 3-4m, đôi mắt sắc lạnh nhìn hắn chằm chằm, trạng thái tuy thời tản công.

"Là hải xà!"

Lúc này trong đầu Sở Tiên xuất hiện một dãy thông tin:

"Võng Văn La Hung Thiện: Đẳng cấp 17.

Lực công kích: 125.

Thiên phú: Triền Nhiễu (Quần Quanh)."

"Cái Gì?"

Sở Tiên hít vào một ngụm khí lạnh.

"Đẳng cấp mười bảy, lực công kích một trăm hai mươi lăm, mà còn có thiên phú."

Sắc mặt của Sở Tiên biến đại biến, đẳng cấp cao hơn thì còn đỡ, nhưng lực công kích cao hơn thì.., trước mắt, lực công kích của hắn chỉ mới vồn vẹn có một trăm mười lăm, mà còn không có tuyệt chiêu gì để có thể công kích.

"Con đũa xà này tại sao lại nằm trong đây?"

Nội tâm Sở Tiên tức giận mắng mỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Lặn Đầu Chiến Đấu!

Võng Vãn La Hung Thiện là một loài hải xà (hay còn gọi là rắn biển) khá hung dữ, tốc độ bơi lội tương đối nhanh, bình thường chỉ sống dưới đáy biển sâu khoảng 5000 mét, là loài rắn biển không có độc, thường tiềm phục dưới lớp bùn cát để săn bắt con mồi, tuyệt chiêu là dùng thân siết chặt con mồi đến chết, có kích thước trung bình từ 3-5m, thậm chí có con đạt tới mười mét.

"Cầu trời cho nó không cần mình!!"

Sở Tiên trong nội tâm cầu nguyện, cái đuôi đang đưa chậm chậm quay đầu bơi đi.

Nhưng mà đúng lúc này, Võng Vãn La Hung Thiện nhanh như tên bắn phóng thẳng về phía hấn với tốc độ bàn thờ nhe ra hai chiếc răng nanh cắn tới, Sở Tiên trong nội tâm cả kinh, vội vàng bóp côn đá số, lấy tốc độ nhanh nhất bỏ chạy.

Nhưng hấn cảm giác được, tốc độ của Võng Vãn La Hung Thiện bỏ xa hấn 8 con phố, thân thể dài nhỏ uốn lượn tăng tốc rất linh hoạt.

Lân phiến toàn thân Sở Tiên dựng ngược, xoay đầu nhìn con Võng Vãn La Hung Thiện đang theo đuổi phía sau, hấn cắn răng xoay người lại, há to khoang miệng để lộ ra hàm răng sắc bén, phùng mang trợn má làm bộ mặt dữ tợn hù dọa con hải xà.

Võng Vãn La Hung Thiện chợt khựng lại, có chút cảnh giác nhìn nhìn hấn cũng không có lỗ mũi tiến lên, hơi huy động thân thể từ từ bơi xung quanh đôi con ngươi lạnh ngắt nhìn chằm chằm đánh giá kẻ địch.

Sở Tiên bày ra bộ dáng dữ tợn, toàn thân phát ra sát khí làm nó không dám đơn giản nhào tới cắn, nhưng trong nội tâm nó luôn thúc dục phải tiến lên, tựa như đối với con quái ngư trước mắt này trời sinh đã là tử địch, nhất định một trong hai phải chết.

"Moá mầy!"

Sở Tiên nhìn chằm chằm Võng Vãn La Hung Thiện đang ở trước mặt mình, trong nội tâm vẫn còn có chút khiếp sợ, nhưng lúc này bản năng mách bảo hấn không được tỏ ra yếu thế nếu không sẽ phải chuyển nghề bán cá kiếng thành nghề bán muối hột.

Hai người liều mạng phùng mang trợn má nhìn nhìn nhau, Sở Tiên trong nội tâm cầu khẩn con hải xà sợ hải bỏ đi.

Nhưng mà đời đâu như mơ, con Võng Vãn La Hung Thiện cho rằng hấn đang thị uy, cảm thấy tôn nghiêm xà tộc bị khiêu khích, tình trùng lên não lập tức lắc lư thân thể, lấy thế sấm sét hướng phía Sở Tiên công tới.

"Bà già mầy!! Ta đã chọc đũa gì ngươi a...Được! Được! Để ta xem cái thân thể dài sọc ốm nhách của ngươi có bao nhiêu lợi hại, lão tử sẽ một ngụm cắn ngươi làm hai."

Sở Tiên trong nội tâm chửi ầm lên, ánh mắt loé lên tia sáng ác độc, há miệng trực tiếp cắn tới.

"Phập!"

Thân thể của con Võng Vãn La Hung Thiện vô cùng linh hoạt, dễ dàng tránh né được đòn công kích của Sở Tiên, thân thể lay động một cái, lập tức mở miệng hướng phía bụng của hấn tấp tới.

"Ầy da!"

Sở Tiên đột nhiên cảm giác phản bụng hơi đau xót, trong nội tâm thầm đem tổ tông mười tám đời của con rắn thăm hỏi một lần, đồng thời thở hắt ra một hơi, thăm tính toán kích thước của mình hiện tại, dài 1.3m, cân nặng cũng đã đạt tới 80 cân, thể tích lớn hơn con rắn rất nhiều, chỉ có điều chiều dài là không bằng (chiều dài thân thể nha mấy huynh), Võng Vãn La Hung Thiện tuy hình thể dài tới bốn mét, thể nhưng trọng lượng tối đa cũng chỉ 20-30 cân, cái miệng nhỏ nhỏ cắn trên người hấn cũng không thể tạo thành thương tổn quá lớn.

Sở Tiên nhanh chóng hơi chuyển động thân thể của mình, há miệng hơi nghiêng về phía Võng Vãn La Hung Thiện tấp tới.

Nhưng mà làm hấn không nghĩ tới chính là, thân thể con hải xà nhanh hơn, trực tiếp quấn toàn thân hấn lại thành cái bánh chưng, chính là thiên phú Triền Nhiêu của nó, lúc này lợi thế thân thể dài 4m của Võng Vãn La Hung Thiện bắt đầu phát huy tác dụng.

"Chết mẹ zòì!"

Sở Tiên trong nội tâm cả kinh, lập tức nhớ lại rằng nó còn có thiên phú, vội vàng huy động thân thể của mình, cố gắng thoát khỏi đòn tấn công của Võng Văn La Hung Thiện.

Nhưng mà làm hấn hoảng hốt nhận ra giấy dựa không có một chút nào tác dụng nào, thân thể của mình hoàn toàn bị cuốn lấy, cơ bắp trên người Võng Văn La Hung Thiện ngo ngoay, có dấu hiệu từ từ siết chặt.

"Con rắn chó này!"

Khuôn mặt Sở Tiên lộ ra thần sắc kinh khủng, Võng Văn La Hung Thiện từ từ siết chặt lại, hấn căn bản không có bất kỳ biện pháp nào đối với nó tiến hành công kích.

"Đánh không được địch nhân thì đánh thể thú nào nữa! Aaaa!"

Trong nội tâm Sở Tiên kêu thảm, hấn cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại từ từ quấn chặt lấy cơ thể của hấn, các mô cơ của con rắn từ từ áp súc lại, con đầu mảnh liệt ập tới, tiếng xương gãy răng rắc phát ra.

"Không lẽ ta phải chết ở đây sao?" Sở Tiên tuyệt vọng tự hỏi.

Hấn cảm giác được lục phủ ngũ tạng của mình như bị ai bóp chặt, huyết dịch từ trong miệng chảy ra.

"Không được!!! Ta không thể chết ở đây được!! Cuộc sống của ta chỉ vừa mới bắt đầu, sao có thể đơn giản chết ở chỗ này được." Sắc mặt Sở Tiên biến hoá, thần sắc không cam lòng cùng khuat phục.

Cuộc sống, sự nghiệp của hấn chỉ vừa mới cải biến, như thế thì làm sao cam tâm cứ như vậy chết đi, huống hồ là chết trong bụng rắn.

"Tấn công!! Làm sao để tấn công đây?" Sở Tiên không ngừng vắt óc suy nghĩ, đột nhiên nghĩ đến một cái biện pháp, dùng sức lay động lấy phần đuôi của mình.

"Phanh!" Lúc này, hấn cảm giác được trên đầu mình hơi hơi đau xót, hàm răng sắc bén của con Võng Văn La Hung Thiện cắn vào đầu của hấn.

"Đứng rồi! Sử dụng Thông trị!" Sở Tiên kích hoạt thiên phú Thông Trị, mở ra Thượng Đế thị giác thấy được hàm răng Võng Văn La Hung Thiện cắn lên đầu của mình nhưng chỉ làm tróc một ít vảy cá, nội tâm đồng thời tức giận cùng vui mừng, vui mừng vì chính mình khi thăng cấp đã cường hoá thân thể tương đối nhiều, bởi vậy cả người cùng xương cốt của hấn vô cùng cứng cáp.

Lúc này Sở Tiên sử dụng Thông Trị, trực tiếp điều khiển trên trăm đầu cá hướng phía trên người Võng Văn La Hung Thiện công tới, con hải xà đau đớn quay đầu tấp vào vài đầu cá đang dùng sức húc vào người nó, nhưng số lượng cá quá nhiều làm nó không kịp trở tay, lúng túng chống đỡ.

Lập tức Sở Tiên cảm giác được thiên phú Triền Nhiễm của con Võng Văn La Hung Thiện bị nói lỏng, trong nội tâm mừng như điên, cố nén thân thể đau nhức kịch liệt huy vũ cái đuôi thoát ra ngoài, lập tức chỉ huy tất cả đàn cá xung quanh lao vào tấn công Võng Văn La Hung Thiện.

Lúc này, Sở Tiên phát hiện trong phạm vi Thượng Đế thị giác có một chiếc thuyền đánh cá đang đậu phía trên, bên mạn thuyền có treo lấy vài cái mỏ neo cùng vật dụng, trùng hợp thay cái mỏ neo đang ở phía trên đầu con Võng Văn La Hung Thiện.

Sở Tiên nảy sinh ý nghĩ độc ác, trực tiếp huy động cái đuôi phóng lên thật cao cắn đứt sợi dây.

"Phanh!" Cái mỏ neo rớt xuống trùng trùng điệp điệp nện lên người Con Võng Văn La Hung Thiện.

"Hiiii!"

Sở Tiên nghe được tiếng kêu thảm thiết từ con hải xà phát ra, hấn hưng phấn lập tức lao tới dùng hàm răng sắc nhọn cắn lên người nó, nhưng Sở Tiên phát hiện, mặc dù thân thể của nó dài mảnh nhưng da thịt rất dai, liên tục cắn bốn năm lần nhưng chỉ khiến nó trọng thương, Võng Văn La Hung Thiện lộ ra thần sắc khiếp đảm, thân hình cuộn tròn tạo thành phòng thủ chắc chắn.

Sở Tiên lập tức sử dụng thông trị, điều khiển vài đầu cá tấn công tới trước mặt Võng Văn La Hung Thiện nhằm đánh lạc hướng của nó, lúc này hấn tức tốc phóng tới cắn vào vết thương cũ trên người con rắn, hàm răng sắc bén cường đại lập tức đâm sâu vào trong thịt, động tác của Sở Tiên không có đình chỉ, tiếp tục dùng hàm răng cắn thật chặt, phần đuôi kịch liệt huy động cố gắng dùng sức muốn xé con hải xà làm hai đoạn.

Võng Văn La Hung Thiện bắt lực vùng vẫy, cả một vùng nước bị khoá động, Sở Tiên ánh mắt lộ ra thần sắc hung ác hàm răng đột nhiên nói lỏng, lập tức lần nữa cắn lấy một chỗ khác, những cái răng sắc nhọn lần nữa xuyên qua khiến con hải xà liên tục kêu thảm.

"Hiiii!"

"Thật là trâu bò a!! Vậy mà còn chưa chết?"

Hai nơi trên cơ thể nó hầu như bị cắn bấu nhưng Võng Văn La Hung Thiện vẫn cố dùng sức vùng vẫy, sinh mệnh lực cường hấn khiến Sở Tiên tặc lưỡi

tự thẹn không bằng.

Nhưng hết thầy giầy dựa đều là phí công, Sở Tiên sẽ không bỏ qua cho con vật dám uy hiếp tới tính mạng của mình, lập tức há rộng miệng, lần nữa cắn tới một chỗ khác.

Giằng co tròn năm phút đồng hồ, Võng Văn La Hung Thiện rốt cục mất đi sinh cơ, Sở Tiên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nhìn thi thể của nó, há to miệng trực tiếp cắn nuốt.

“Đinh, chúc mừng {Kí Chủ} thăng cấp 16 (kích thước tăng lên 1.4m) lực lượng, tốc độ, độ cứng, lực cắn, bốn loại thuộc tính toàn diện được đề thăng. Ngoài ra, ngài có thể lựa chọn một trong bốn loại thuộc tính để tiến hành cường hoá.”

“Đinh, sau khi thăng cấp thương thế toàn bộ phục hồi, thôn phệ Võng Văn La Hung Thiện đạt được thiên phú Triền Nhiễm.”

Liên tục hai cái hệ thống nhắc nhở xuất hiện trong đầu của hắn, làm Sở Tiên trong nội tâm thờ phào nhẹ nhõm.

Tính danh: Sở Tiên

Trạng thái: Dạng cá (có thể chuyển hóa thành hình dạng người!)

Đăng cấp: 16 (cá con mới sinh, kích thước 1. 4m)

Lực công kích: 135

Thiên phú: Thôn phệ, có thể cắn nuốt những loài cá nhỏ hơn bản thân để tiến hành thăng cấp.

Thông trị: có thể điều khiển những loài cá có đăng cấp thấp hơn bản thân.

Triền Nhiễm, có thể dùng thân thể quán chặt lấy địch nhân.

Cá lớn nuốt cá bé hệ thống công năng:

Cải tạo, có thể cải tạo bản thân hoặc hình thái loài cá có thể thông trị. (Mỗi lần cải tạo đăng cấp của bản thân hoặc loài cá sẽ giảm xuống.)

(Chú thích thêm: đăng cấp có thể hiểu đơn giản là kích thước.)

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Cải Tạo Bản Thân

Ngồi trên xe, Sở Tiên nhớ lại trận chiến lúc nãy trong nội tâm vẫn còn kinh hồn táng đảm, con Võng Văn La Hung Thiện mà lớn hơn một chút thì chắc giờ này hắn đã đi bán muối hột rồi.

"Sinh vật trong Đại Dương thực khủng bố a, nếu như lần này gặp được sinh vật có độc thì đã đi đòi nhà ma rồi!" Sở Tiên trong nội tâm lặng yên tự hỏi.

Thông qua lần chiến đấu vừa rồi, hắn phát hiện bản thân vẫn còn rất yếu, mới có lặn lộn ở một cái ngư trường(!) nuôi cá đã xem tí nữa ném tánh mạng, lật thuyền trong mương.

"Bất quá ngẫm lại vận khí của mình đúng là đen thật, một con quái xà cỡ lớn như Võng Văn La Hung Thiện lại xuất hiện trong ngư trường của Tần Gia, mà lại còn giống như ăn trúng thuốc kích dục điên cuồng hướng chính mình công kích nữa chứ. Làm như lão tử chơi lão bà nó không bằng. đúng là con rần thôi!" Sở Tiên một bụng tức giận chửi ầm lên.

"Chính mình lấy được cái thiên phú Triền Nhiễm này đúng là gân gà a!" nghĩ đến bản thân có cái thiên phú này, trong lòng có chút dờ khóc dờ cười.

Thiên phú Triền Nhiễm có tác dụng làm cho thân thể đàn hồi như dây thun, tùy ý điều khiển các mô cơ, có thể khiến chúng co lại hoặc giãn ra, rất hữu dụng đối với những loài có mình dây như con Võng Văn La Hung Thiện, nhưng đối với hắn ngoài tăng độ dẻo dai ra thì chẳng còn tác dụng gì.

Sở Tiên trong hình dạng cá tính dẻo dai của các mô cơ đích thực được đề thăng rất lớn, thế nhưng muốn lấy cái thân thể kia đi quán địch nhân thì quả thật là si tâm vọng tưởng.

“Bất quá ở hình dạng người, độ dẻo của mình có chút biến thái a” Sở Tiên lắc lắc đầu, khi vừa mới biến trở lại thành hình người, hắn liền cảm giác thân thể của mình biến đổi rất lớn, có thể thoải mái khom xuống gấp đôi người lại, có thể nhẹ nhàng đem phần eo quay ngược về phía sau, cái gì mà vận động viên thể thao, huấn luyện viên dạy yoga,... toàn bộ tuổi tôm! Dem so sánh với hắn thì quả thực như trẻ con so với người không lồ.

Trở lại căn hộ, Sở Tiên nằm trên giường, nhớ lại cảnh chiến đấu, từ khi bắt đầu chính mình liền nằm ở thế bị động, quả thật có thể nói là bị đè đầu đánh, nếu như không phải hắn có được Thiên phú Thống Trị thì xác định một trăm phần trăm chôn thây trong bụng rắn.

“Hình dạng của chính mình hiện tại nhìn bề ngoài thì uy phong lẫm lẫm a, nhưng chân chính chiến đấu thì không có bất cứ tác dụng gì ngoài làm cảnh, hoặc nói chính xác hơn là để cho địch nhân có chỗ mà nện, chỉ có hàm răng còn dùng được chút chút..., haizz! Đụng độ với mấy con có độ linh hoạt cao như hải xà thì còn có thể liều mạng, không may gặp phải những loài trơn tru như mực, bạch tuộc thì chỉ còn biết quay đầu bỏ chạy, thế nhưng thoát được hay không thì lại là chuyện khác!”

Sở Tiên nằm trên giường thật lâu nhưng không tài nào chớp mắt được, trong đầu luôn không ngừng suy nghĩ miên man, trận chiến hôm nay đã tạo thành đã kích rất lớn đối với hắn.

“Cải tạo a, ngày mai phải tiến hành cải tạo lại thân thể của mình!”

Trong nội tâm Sở Tiên đột nhiên nhớ đến, đây là hệ thống công năng duy nhất đến giờ hắn chưa sử dụng, chỉ đối với cá kiểng tiến hành cải tạo, còn cải tạo thân thể thì chưa bao giờ nghĩ qua, mặc dù cải tạo sẽ bị rút cấp, nhưng có thể đề thăng được rất nhiều mặt.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Sở Tiên ăn vội vài thứ rồi trở lại trong phòng, ngồi trên ghế tỉ mỉ suy nghĩ nên làm sao đối với thân thể cải tạo.

Kiểm tra lại hình dạng cá trong đầu: "Cơ thể to lớn, hàm răng sắc bén, vảy cá màu đen bao phủ toàn thân."

"Hình dạng của mình lúc này chẳng khác gì một con cá bình thường, trừ hàm răng có chút cường đại ra, toàn bộ thân thể chẳng có chút tác dụng nào, đầu tiên muốn đề thăng lực công kích thì cần phải có tuyệt chiêu để công kích địch nhân cái đã."

"Hay là biến thành cá Kiếm? Phần vây lưng phía trên cùng vây hai bên trái phải gắn thêm gai xương sắc nhọn? Hay là đem vây lưng biến thành cái mai rùa, gặp được nguy hiểm thì rút vào trốn?... Không được a! Như vậy thì tốc độ sẽ bị ảnh hưởng!

"Hay là cải tạo thân thể của mình thành con cầu gai, trên mình mọc đầy gai nhọn! Cũng không ổn! Như vậy thì rất bị động, nhớ gặp phải con gì mềm to nuốt một phát chả phải mình xong đời! Chẳng lẽ lại đem thân thể của mình kéo dài, cải tạo thành con Hải xà?...Không không không, như vậy càng không ổn."

"Được rồi, vừa làm vừa điều chỉnh vậy.. nghĩ nhiều không bằng thực hành."

Sở Tiên cẩn thận suy nghĩ đủ loại hình dáng nhưng cái nào cũng không ổn, cải tạo một lần thì cấp bậc của hắn sẽ giảm xuống một cấp, cho nên hắn không thể cải tạo bừa để thử nghiệm được.

“Biến thành hình dạng cá!”

Trong nội tâm Sở Tiên khẽ động, một con cá xuất hiện trước tấm gương trong phòng, Sở Tiên nhìn chính mình trong gương, hơi hơi suy tính liền bắt đầu tiến hành cải tạo.

Đầu tiên, đầu của hắn thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, mãi cho đến khi nhỏ bằng một cái nắm tay mới dừng lại, sau đó cái vây đuôi từ từ biến lớn xoè ra như cây quạt vô cùng kì lạ, phía trên che kín vây màu đen, nhìn qua có chút nặng nề, tựa như mỗi một miếng vây đều được làm bằng kim loại nặng rất chắc chắn.

Cải tạo cũng không thể cứ sáng tạo cùng bỏ bớt được, Sở Tiên kiểm tra toàn thân thấy còn thừa lại rất nhiều thịt cốt, trong nội tâm khẽ động đem toàn bộ bỏ khuyết lên phần đầu, lúc này hình dạng của hắn bắt đầu xảy ra biến hoá, cái đầu phình to như cái chậu rửa mặt phi thường quái dị.

Sở Tiên nhìn nhìn cái đầu có chút mập mạp, nội tâm hơi suy nghĩ, lập tức tâm ý khẽ động, hai cái càng tôm hùm từ từ nhô ra bên dưới phần đầu của hắn, còn loại toàn bộ thịt cốt Sở Tiên chuyển lên trên phần lưng, mọc ra gai nhọn từ lưng nối liền đến đuôi, phía sau phần đầu mọc ra cái giáp cốt cứng rắn.

Thân thể dài nhỏ của Sở Tiên hơi hơi lay động, hoàn thành bước định hình.

Huy động phần đuôi một chút, theo như tính toán của hắn, với thân thể này tốc độ di chuyển sẽ tăng lên cực đại, toàn bộ thân thể toả ra khí thế như một cây đại đao sắc bén, thiên phú Triền Nhiễm cũng hoàn toàn có thể thi triển ra.

“Xác định cải tạo!” Sở Tiên nhìn nhìn, thăm đánh giá hình dạng mới của mình, nét mặt hiện lên vẻ vừa ý.

Trong chớp mắt, thân thể ban đầu của hắn nhanh chóng thay thế, một con quái vật xuất hiện, nếu như nói hình dạng trước kia nhìn qua có chút dữ tợn, như vậy lúc này hắn là dùng không bỏ để hình dung.

Cái đầu to lớn màu đen, miệng rộng, hàm răng sắc nhọn lộ ra bên ngoài, hai cái càng tôm hùm ở phía dưới hai bên mắt trái phải, toàn bộ phần đầu là một con quái vật.

Thân thể thon dài khoảng 70cm (không tính phần đuôi), toàn thân một màu đen ảm đạm phủ đầy lân giáp, nhìn giống như được bao bọc trong lớp vảy kim loại vững chắc, hơi hơi lắc lư thân hình có thể thấy được tính mềm dẻo rất lớn, phần đuôi phía sau to lớn xoè rộng tựa như cái quạt sắt, cọ sát trên mặt đất phát ra âm thanh lết lết như tiếng sắt thép va chạm.

Tính danh: Sở Tiên

Trạng thái: hình dạng cá(có thể chuyển hóa thành hình dạng người)

Đẳng cấp: 15 (cá con mới sinh, kích thước 1.3m)

Lực công kích: 125

Thiên phú: Thôn phệ, có thể cắn nuốt những loài cá nhỏ hơn bản thân để tiến hành thăng cấp.

Thông trị có thể điều khiển những loài cá có đẳng cấp thấp hơn bản thân.

Triền Nhiều, có thể dùng thân thể quán chặt lấy địch nhân.

Cá lớn nuốt cá bé hệ thống công năng:

Cải tạo, có thể cải tạo bản thân hoặc hình thái loài cá có thể thống trị. (Mỗi lần cải tạo đẳng cấp của bản thân hoặc loài cá sẽ giảm xuống)

Sau khi cải tạo xong đẳng cấp của Sở Tiên rút xuống một cấp, kích thước cũng giảm đi 10cm, nhưng so với thân thể ban đầu thì lợi hại hơn nhiều, ngoài ra phần thân ở giữa có thể cuộn tròn tròn vào trong phần giáp cốt sau đầu, công phòng vững chắc.

“Nếu như lấy hình dạng mới này đối đầu với con Vồng Vần La Hung Thiện, mình có thể dễ như trở bàn tay tiêu diệt nó.”

Hầm răng cũng không có cải biến nhiều, chủ yếu là để ăn uống, hai bên trái phải phần đầu là một đôi càng sắc nhọn có thể bất ngờ tập kích, phần thân thể ở giữa dài nhỏ rất thích hợp sử dụng thiên phú Triền Nhiều, phần gai nhọn trên lưng dùng để gây thêm sát thương khi siết chặt đối phương, nếu như gặp phải cá mập hoặc loài có hàm răng sắc nhọn thì có thể dễ dàng ăn mình vào trong lớp vỏ áo giáp.

Phần đuôi chắc khỏe có tác dụng như một cái máy chèo cỡ lớn giúp tăng tốc độ bơi lên gấp mấy lần, cũng có thể dùng để truy đuổi hoặc lẩn trốn, bởi vậy, vô luận là gặp được hải xà, hay các loài sinh vật khác, Sở Tiên cũng đều có cách đề ứng phó, nhược điểm duy nhất chính là độ cứng rắn của cơ thể.

"lần thăng cấp kế tiếp, chính mình nhất định sẽ lựa chọn thân thể đề cường hoá!". Sở Tiên thầm nghĩ.

(Nếu thấy chương của đề dịch có lỗi, hoặc lời văn còn chưa được đầy đủ cảm phiền chư vị để lại nhận xét ở mục bình luận, tiểu đệ sẽ tiếp thu và khắc phục, xin đa tạ!).

(!) Bãi nuôi cá, hồ nuôi cá.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Thống Trị Tăng Cường

Sau khi cải tạo xong cũng đã đến 3 giờ chiều, Sở Tiên lái xe đến cửa hàng bắt đầu mở cửa buôn bán.

Ngót ngét đã đến chập tối, làm hán ngoài ý muốn chính là lúc này có một người quen tới thăm.

“Ha ha! Quả nhiên là tiểu huynh đệ ngươi! Vương Lão Ngũ đi vào trong tiệm, nhìn nhìn hán cũng không có bao nhiêu ngoài ý muốn, mỉm cười nói.

Sở Tiên hơi sững sờ, lập tức nhiệt tình hô: “Là Vương Đại Ca nha! Thực không nghĩ tới ngươi sẽ đến thăm tiệm của ta, đến đến! Mời Đại ca ngồi!”

“Không có việc gì, không có việc gì!” Vương Lão Ngũ khoát tay: “Ta chính là mấy ngày nay nghe bằng hữu nói ở phố Cổ Ốc có một cửa hàng bán cực phẩm cá vàng, cho nên liền qua nhìn một chút, quả nhiên là tiểu huynh đệ đang bán.”

“Ha ha, đúng vậy!” Sở Tiên gật gật đầu.

Wương Lão Ngũ nhìn nhìn các hồ cá trong tiệm, ánh mắt vừa ý ngắm nhìn trăm đầu cá vàng bơi qua bơi lại, có chút tặc lưỡi cảm thán:

"Thật không biết tiểu huynh ngươi tìm kiếm nguồn hàng từ nơi nào về mà toàn là cá vàng cực phẩm như vậy, chắc chắn, những con cá này so với mấy con lần trước ngươi bán cho ta quả thực lớn hơn rất nhiều nha!"

Sở Tiên lặng lẽ đứng ở một bên cười cười không nói gì tiếp tục nghe Vương Lão Ngũ nói:

“2000 khối tiền một con, nói thật ra tiểu huynh đệ ngươi bán có chút tiện nghi, những vật này trên thị trường không có giá cả cố định, hơn hai ngàn có

chút thấp, hơn ba ngàn cũng không đắt, dù cho bán bốn ngàn cũng sẽ không có vấn đề gì, tại Thành Phố Hải Thanh, tối thiểu nhất nên bán ở mức ba bốn ngàn.” Vương Lão Ngũ nhìn nhìn cá bên trong hồ luôn không ngừng nói qua.

Sở Tiên gật gật đầu, cá vàng lúc hần vừa mới bắt đầu cải tạo bán cho Vương Lão Ngũ chính là 2000 tệ một con, nhưng lần đó kích thước con cá mà hần chọn rất nhỏ dẫn đến thành phẩm cũng nhỏ hơn rất nhiều.

Vương Lão Ngũ đàm mua với giá 2000 tệ mỗi con thì có thể thấy những con cá vàng của hần hiện tại với kích lớn hơn, tốt hơn, hần đáng ra phải bán giá cao hơn mới đúng.

Nhưng hiện tại thì Sở Tiên chỉ bán có 2000 tệ một con, theo lời Vương Lão Ngũ nói thì hơi tiện nghi, khó nghe một chút chính là phá hư giá cả thị trường.

“Vương Đại Ca! Ý của ngươi chính là muốn ta phải nâng giá thành lên?” Sở Tiên nói ra suy đoán trong nội tâm.

“Đúng vậy!” Vương Lão Ngũ gật đầu, nói thẳng:

"Tiểu huynh đệ, không nói gạt ngươi, ta tới nơi này chính là muốn nhắc nhở ngươi một chút, đừng vì đề cao lượng tiêu thụ mà lấy giá tiền quá thấp bán ra, như vậy sẽ phá hư giá cả thị trường."

Vương Lão Ngũ dừng lại một chút, quay sang nhìn nhìn Sở Tiên rồi tiếp tục nói:

"Thứ nhất, giống cá cực phẩm chỉ quý khi số lượng thưa thớt, thứ hai là giá cả cao, ta không biết tiểu huynh đệ ngươi có thể lấy được bao nhiêu con cá vàng cực phẩm như thế này, nhưng nhất định cũng sẽ không nhiều đến mức tràn lan, cho nên không cần phải vì đề cao lượng tiêu thụ mà giảm xuống giá cả, chân chính có năng lực mua sẽ không để ý mấy ngàn khối tiền."

Sở Tiên trầm mặc suy nghĩ gật gật đầu, nói trắng ra là chính mình bán giống cá vàng quý hiếm với giá cả quá thấp vô hình chung sẽ ảnh hưởng đến giá cả thị trường, mang theo một ít phản ứng dây chuyền khiến giá cả các loài cá kiểng loại nhỏ khác bị giám sát, mà Vương Lão Ngũ với tư cách là một người kinh doanh cá kiểng lâu năm, đương nhiên sẽ không muốn nhìn thấy loại tình huống này.

“Ta đã biết! Cảm ơn Vương Đại Ca nhắc nhở!” Sở Tiên trầm mặc một hồi, gật gật đầu.

“Ừ, tiểu huynh đệ hiểu rõ là tốt rồi!” Vương Lão Ngũ gật gật đầu, lại cùng hần hàn huyền một hồi mới cáo từ rời đi.

“Vương Đại Ca nói cũng đúng, mình có thể cân nhắc việc tăng giá, người mua nổi chắc chắn sẽ không để ý mấy khối tiền, bây giờ mình chọn cá vàng làm bước khởi đầu, hơn nữa về sau khi cửa hàng phát đạt, chắc chắn phải có những loài cá kiểng cỡ lớn khác, chính mình căn bản không có bao nhiêu thời gian đi cải tạo cá vàng, đến lúc đó cho dù có muốn thì khách hàng cũng không có cá vàng để mua.”

Sở Tiên nhìn bóng lưng Vương Lão Ngũ rời đi, trong nội tâm trầm tư thâm nghĩ: “Vậy hai ngày nữa a, sau hai ngày mình sẽ tăng giá.”

Lập tức Sở Tiên quay một cái video đăng trên mạng xã hội, nội dung video nói một chút về việc giá cả cá vàng sẽ tăng, sau đó vào kênh bằng hữu tuyên truyền một hồi.

Từ xế chiều đến tối, Sở Tiên bán ra được mười con cá vàng, lúc này đã là 10:30, hần trực tiếp đóng cửa, lái xe hướng về khu vực bãi nuôi cá FT chạy đến.

Tối ngày hôm qua, bởi vì trận chiến với con Vồng Vần La Hung Thiện khiến hần mất cả buổi thời gian, còn xem tí nữa đã ném đi cái mạng nhỏ cho nên cũng không có thôn phệ được bao nhiêu cá, lần này hần muốn làm một hồi đại khai sát cá, thôn phệ thật nhiều để phục hồi lại cấp bậc.

Ánh trăng đêm nay bị những đám mây to lớn che khuất khiến không khí có chút u ám, Sở Tiên đi đến hồ cá gần eo biển, nhanh chóng cỡi y phục, biến thành hình dạng cá, lao xuống nước.

Cái đầu to lớn, thân thể dài nhỏ, phần đuôi xoè to tựa như cái quạt sắt, nhìn bộ dạng của Sở Tiên lúc này giống như một Ác Ma tới từ địa ngục.

Thân thể dài nhỏ nhanh chóng uốn lượn, phần đuôi xoè rộng, dùng sức lay động trong chớp mắt phóng đi thật xa, khoáy động cả một vùng nước.

“Sau khi cải tạo, tuy đẳng cấp bị giảm xuống, thế nhưng tốc độ được tăng lên đáng kể.” Sở Tiên thâm nghĩ trong lòng, lại ra sức vùng vẫy cái đuôi, tốc độ thực sự rất nhanh.

Đi đến bên ngoài tám lưới, thân thể Sở Tiên trực tiếp co vào đuôi ra nhẹ nhàng phóng lên cao bay thẳng vào trong, phần đuôi trên không lắc lư cố gắng giữ thăng bằng, toàn bộ phân đầu chúi xuống đáp thẳng vào mặt nước nhẹ nhàng, không có gây ra bao nhiêu động tĩnh.

Lúc này hần đem thân thể rút vào bên trong lớp vỏ áo giáp, Sở Tiên há to miệng, hướng phía ngư trường bơi vào bắt đầu một buổi yến tiệc thịnh soạn.

Không còn con quái vật khác quấy rầy, Sở Tiên điên cuồng thôn phệ, số lượng cá bên trong ngư trường lấy tốc độ cực nhanh giảm xuống, khoảng một tiếng sau Sở Tiên khôi phục lại đẳng cấp đã rút, lựa chọn thân thể để cường hoá, xong lại tiếp tục tiến hành thôn phệ.

“Đình, {Kí Chủ} đã hoàn thành thôn phệ năm mươi tấn cá, thiên phú thống trị đạt được một lần cường hoá.”

Đột nhiên truyền đến âm thanh thông báo của hệ thống làm Sở Tiên giật mình, hơi đình chỉ việc ăn uống, nhìn nhìn đàn cá xung quanh lại tiếp tục thôn phệ,

mãi cho đến ba giờ rưỡi sáng, toàn bộ số lượng cá bên trong ngư trường giảm bớt đi hai phần ba mới dừng lại.

Rời khỏi khu vực bãi nuôi cá FT, Sở Tiên lái xe trở về căn hộ của mình.

Nằm trên giường, lúc này Sở Tiên bắt đầu xem xét thuộc tính của bản thân, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Tính danh: Sở Tiên

Trạng thái: Hình dạng người (có thể chuyển hóa thành hình dạng cá)

Đẳng cấp: 17 (cá con mới sinh, chiều dài 1.5m)

Lực công kích: 225

Thiên phú: Thôn phệ, có thể cắn nuốt những loài cá nhỏ hơn bản thân để tiến hành thăng cấp.

Thông trị, có thể điều khiển những loài cá có Truyen+Y□Y đẳng cấp thấp hơn bản thân.

Triền Nhiều, có thể dùng thân thể quấn chặt lấy địch nhân.

Cá lớn nuốt cá bé hệ thống công năng:

Cải tạo, có thể cải tạo bản thân hoặc hình thái loài cá có thể thống trị. (Mỗi lần cải tạo đẳng cấp của bản thân hoặc loài cá sẽ giảm xuống)

Thông trị tăng cường (1 lần): Có thể điều khiển một con cá có đẳng cấp thấp hơn bản thân, khoảng cách không giới hạn. (Thôn phệ năm mươi tấn cá sẽ nhận được một lần thăng cấp).

“Thăng cấp thông trị, vậy mà có thể điều khiển một con cá không hạn chế khoảng cách, đây chẳng khác gì bản thân mình có thêm một cái phân thân a!” Sở Tiên trong nội tâm một hồi lửa nóng,

“Bất quá chính là chỉ có thể để cho nó bình thường phát triển, không thể giống như bản thân mình có thể thôn phệ tiến hoá, thật là đáng tiếc!..”

Sở Tiên có chút thất vọng, nhưng cho dù chỉ như vậy thì chức năng này đối với Sở Tiên mà nói cũng có tác dụng phi thường lớn.

“Nếu như đem một con cá tuyệt đối thông trị, cải tạo nó thành nhân loại thì sẽ có chuyện gì xảy ra a?”

Sở Tiên trong đầu đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này, lập tức lắc đầu.

"Quá điên cuồng!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Bị Người Trộm Cá!

Sáng hôm nay sắc trời có chút âm u, mây đen che kín bầu trời.

"Hôm nay chắc chắn có mưa rồi, chúng ta nhanh chóng cho cá ăn rồi còn đi về."

Bên trong ngư trường Tần Gia, vài người công nhân ngẩng đầu lên nhìn trời than thở, hai tay bắt đầu khởi động máy ném thức ăn lái thuyền chạy vào bên trong ngư trường.

“Nghe ông chủ nói muốn ăn cá, chúng ta kiếm một con Mỹ Quốc Hồng to lớn một chút rồi trở về.”

Vài người công nhân vừa cho máy chạy vừa bàn luận, rất nhiều thức ăn được ném ra xung quanh nhưng làm bọn họ có chút kinh ngạc nhìn qua, thức ăn đã rải khắp nơi được vài phút nhưng chỉ có một ít cá lên ăn, hơn nữa trong đó đại đa số đều là cá con, trọng lượng không tới một cân.

“Chuyện gì vậy trời? Gặp quỷ a! Đài truyền hình dự báo hôm nay trời khá nóng, buổi trưa và chiều sẽ có mưa. Bây giờ khí trời oi bức thế này, theo lẽ thường thì cá không nên ở dưới đáy a, huống chi hiện tại thức ăn đã được ném, làm sao có thể loe ngoe vài con cá thế này?”

Một người trung niên cau mày, lập tức la lớn nói với người lái thuyền: "Lão Tổng, lập tức cho thuyền chạy về phía trung tâm!"

“Được!”

Thuyền đánh cá hướng phía trung tâm ngư trường chạy đến, thường ngày các đàn cá sẽ tập trung ở vị trí này, nhưng khi đến nơi thì cá đám trợn mắt há mồm, thức ăn đã rải xuống được hơn 15 phút, trời nổi lênh bênh trên mặt nước nhưng số lượng cá lên ăn không tới một phần ba ngày thường.

“Lão Tổng, người nhìn xem chuyện này là thế quái nào? làm sao có thể không có cá lên ăn? Với lại mùa này cũng không phải mùa giao phối a? Thật sự là không có khả năng” Người trung niên cau mày thật sâu nói

Lão Tổng cũng là tràn đầy nghi hoặc đứng ở đầu thuyền, nhìn nhìn thật kỹ đàn cá phía dưới cũng không có phát hiện con nào trên một cân trọng lượng.

“Chẳng lẽ đàn cá tập trung ở các góc?” Lão Tổng nhìn nhìn xung quanh, cũng không có phát hiện chút nào khác thường, suy đoán nói.

“Vậy chúng ta đi xung quanh xem thử.” Người trung niên do dự một chút, tiếp tục nói:

“Hai ngày trước ta liền cảm giác được cá trong hồ có chút thiếu đi.”

Lão Tổng cùng mấy người khác nghe được lời này thì hơi ngẩn người. Nghe lão Trương mấy ngày trước đích xác có nói qua, dường như cá thiếu đi một ít, thế nhưng lúc đây bọn họ cũng không có quá mức để ý, chẳng đến hôm nay chỉ cần nhìn lướt qua cũng phát hiện được số lượng cá mất đi quá nhiều.

“Nhanh đi xung quanh kiểm tra!”

Lão Tổng lập tức quay đầu thuyền, chạy tất cả các bãi nuôi cá kiểm tra một lượt.

Ít, ít, ít, bọn họ liên tục kiểm tra năm sáu cái bãi, vẫn như cũ chỉ có một chút cá trôi nổi phía trên. Mãi cho đến bãi nuôi cá cuối cùng, trong một góc hẻo lánh đám người Lão Tổng sắc mặt tái xanh, cả người run rẩy đứng có chút không vững.

“Nhanh chóng thông báo cho lão bản, nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vì cái gì mà tất cả cá trong bãi đều biến mất!” Lão Tổng vội vàng quay đầu thuyền chạy vào trong trong bờ, cá đám lập tức hướng về Tàn gia chạy tới.

Nơi ở của Tàn Gia là một dãy biệt thự ở cạnh khu vực bãi nuôi cá FT, bốn phía nơi này có sông có núi, không khí trong lành, là khu nhà ở cao cấp nổi danh ở thành phố Hải Thanh, có thể ở nơi đây thì tổng gia tài ít nhất phải có trên ngàn vạn tệ.

Mấy người Lão Tổng chạy ào vào trong biệt thự hoảng loạn hô to vài tiếng: “Lão bản, lão bản! Có chuyện lớn rồi.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Lúc này một người đàn ông mặt mũi tràn đầy dữ tợn thân hình cao to vạm vỡ, niên kỷ khoảng bốn mươi tám bốn mươi chín tuổi trên người mặc một bộ đồ thể thao từ bên trong đi ra, chính là Tàn Đại Hải.

“Lão bản, không biết nguyên nhân gì mà cá bên trong ngư trường biến mất rất nhiều!” Lão Tổng vừa nói tay vừa chỉ chỉ về phía khu vực ngư trường.

“Thiếu đi rất nhiều? Vớ vẩn!” Tàn Đại Hải bước nhanh đến trước mặt bọn hắn:

“Làm sao có thể mất đi được? Chẳng lẽ còn có người dám trộm cá của ta hay sao!”

“Không biết, không biết, chúng ta vừa rồi đi cho cá ăn, nhưng lại phát hiện cá đi lên ăn rất ít, chúng ta đã lập tức đi kiểm tra toàn bộ ngư trường vẫn như vậy không có bao nhiêu cá lên ăn, theo như chúng ta tính toán thì số lượng cá còn lại không được một nửa lúc ban đầu.” Đám người Lão Tổng thận trọng báo cáo.

“Đi! Mang ta đi nhìn xem” Nghe được lời của hắn, sắc mặt của Tàn Đại Hải âm trầm.

Dưới thời tiết nóng bức như thế này, cho dù không ném thức ăn thì cá vẫn sẽ trôi lên mặt nước, số lượng cá bên trong ngư trường khổng lồ như vậy không có khả năng tất cả đều trốn dưới đáy, chỉ có một khả năng duy nhất, đó chính là bị người ta trộm đi.

Lão Tổng nhìn Tàn Đại Hải mặt mũi tràn đầy tức giận, sợ hãi co rút đầu đứng một bên ko dám nói gì, Tàn Đại Hải là cái dạng gì tính cách không có ai so với bọn họ rõ ràng hơn, tại mấy năm trước có người nhân lúc ban đêm đột nhập vào bên trong ngư trường của hắn trộm cá.

Cuối cùng bị Tàn Đại Hải phát hiện, mang theo mười mấy người cầm lấy côn sắt đem tên kia đánh đến khóc cha gọi mẹ, nếu như không có người ngăn lại, chắc hẳn đã đem tên kia ném vào đại dương nuôi cá lòng tong.

“Àm ăm!” Lúc này, một đạo thiểm điện xẹt qua như xé rách bầu trời, theo sát là tiếng sấm truyền đến.

“Ào ào!” Một cơn mưa to bất chợt đổ ập xuống.

Tàn Đại Hải phảng phất như không có cảm giác được trời mưa, khuôn mặt âm trầm hướng phía bên trong ngư trường đi đến.

“Đi, lái thuyền!” Tàn Đại Hải nhìn nhìn vài đàn cá con nổi trên mặt nước, sắc mặt càng thêm khó coi.

Người có được mấy chục năm kinh nghiệm nuôi cá như hắn vừa nhìn loại tình huống này liền biết được có vấn đề, nhất là khi so sánh với cái ngư trường

cách đó không xa có thể thấy rất nhiều cá đều bơi lên mặt nước, rậm rạp chẳng chịt các đàn cá đang phiêu phù bên trên, mà nhìn lại ngư trường của hấn chỉ có vài đàn cá con nổi lên.

Thuyền đánh cá hướng phía trung tâm ngư trường chạy tới, Tần Đại Hải đứng ở đầu thuyền, không để ý đến nước mưa xối vào người, lẳng lặng nhìn xung quanh.

“Chuẩn bị cho ta đồ lặn!” Tần Đại Hải đối với một người trung niên công nhân nói.

“Hào!”

Một người trung niên vội vàng gật gật đầu, thấy được Tần Đại Hải muốn tự mình xuống nước, trong nội tâm hơi kinh ngạc!

Mang lên thiết bị lặn, Tần Đại Hải nhảy xuống nước bơi về phía tấm lưới chắn ở ngoài, hấn muốn kiểm tra xem có phải lưới chắn xuất hiện vấn đề.

Nhưng mà, trọn một canh giờ, Tần Đại Hải sắc mặt khó chịu trở lại thuyền, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cá bị người đánh cắp!”

“Cái gì?”

Đám người công nhân trên mặt lộ ra thần sắc kinh hãi, bây giờ là thời đại nào rồi mà còn có người đi trộm cá, huống chi một cái ngư trường lớn như vậy muốn trộm cũng đâu phải dễ, vô thanh vô tức trộm đi hơn mười tấn cá thật sự là không thể tin được.

Sắc mặt của Tần Đại Hải luôn không ngừng biến ảo, số lượng cá bên trong ngư trường gần như mất hết hai phần ba, tổn thất lần này lên đến con số hàng trăm vạn, trừ đi tiền thuê ngư trường cùng tiền thức ăn, trong năm nay hấn đã lỗ lỗ trên trăm vạn.

“Bảo cảnh sát đi, bây giờ chia ra xung quanh tìm xem có thể hay không tìm ra cái gì dấu vết, ta cũng không tin có thể thần không biết quỷ không hay trộm đi hơn mười tấn cá mà ko để lại dấu vết gì!”

Tần Đại Hải đi xuống thuyền đánh cá, sắc mặt dữ tợn hướng phía trong biệt thự đi vào.

Tần Chí Vĩ vừa rời giường, liền thấy được phụ thân cả người quần áo ướt đầm, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc đi tới:

"Cha, ngài làm sao vậy!"

Tần Đại Hải trầm mặt không nói gì, đi qua bên cạnh cầm cái khăn lau lau nước mưa trên người, đốt một điếu thuốc hưng hăng rít một hơi.

“Cha, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tần Chí Vĩ đã thật lâu không có nhìn thấy được sắc mặt khó chịu của phụ thân, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Cá bên trong ngư trường của chúng ta bị người khác trộm hơn phân nửa!” Tần Đại Hải hưng hăng hút tiếp một hơi nói.

“Trộm, điều này sao có thể, làm gì còn thằng đạo chích nào dám vào nhà ta trộm chứ?” Tần Chí Vĩ mặt mũi tràn đầy không tin nói, cá cũng không phải là vật chết, coi như là nhà bọn họ mỗi lần bắt cá đều dùng đến ba bốn ngày thời gian, mà bây giờ bị người ta đánh cắp ngay dưới mí mắt mà không hay biết gì!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Nhân Viên Toà Soạn Báo

Ngư trường Tần gia bị người ta đánh cắp rất nhanh liền truyền đi khắp khu vực nuôi cá FT, khiến cho tất cả ngư dân trong vùng nơm nớp lo sợ, đồng thời, trong lòng cũng là âm thầm vỗ tay khen hay.

Khi cảnh sát đến điều tra, tìm kiếm xung quanh một hồi cũng không có phát hiện bất kỳ dấu vết gì, lập tức xem lại camera an ninh trên đường cũng không có phát hiện chiếc xe nào khả nghi, chỉ đành lắc đầu ra về (không biết Sở Tiền đạo xe ở đâu mà không bị phát hiện).

Khi Tần Đại Hải thấy được kết quả này, sắc mặt âm trầm lòng đau như cắt nước mắt đầm đìa, thế nhưng chính hấn cũng không có bất kì biện pháp nào, chỉ đành im lặng, cố gắng nuốt trôi cục tức này.

Về phần Tần Chí Vĩ, nội tâm hấn cứ không ngừng suy tư, sắc mặt liên tục biến ảo, trong đầu lúc này xuất hiện bóng dáng của một người thanh niên, nhưng lại liên tục lắc đầu ngoay ngoay không dám tin.

Sở Tiền cũng không biết Tần gia đã phát hiện được chuyện tốt của hấn, đương nhiên, cho dù có biết, hấn cũng chỉ ôm bụng cười, trâu bò mà nói "Đây chính là kết cục vì đã đắc tội với gia gia."

Lúc này đã gần tám giờ, sau khi mở cửa tiệm, Sở Tiên đứng nhìn cơn mưa to bên ngoài, trong nội tâm thở dài thầm nghĩ hôm nay chắc lại phải đóng cửa sớm.

Đẹp suy nghĩ đó qua một bên, Sở Tiên trở lại chỗ ngồi, mở ra điện thoại di động, đăng nhập vào trang cá nhân của mình xem bình luận để giết thời gian.

“Mẹ nó! Hiện tại đã 2000 tệ một con, bây giờ lại vẫn còn muốn tăng giá? Lão bản nhà người nghèo đến phát điên rồi!”

“Vãi cả tăng giá! Lão bản người tu luyện công phu sư tử ngoạm đại thành rồi a! Thế này thì cho dù đến đời chất của ta, cũng không có đủ thịt để cho người ngoạm! Thật là hạn hán lời..!”

“Lão bản hảo thủ đoạn, tung tin đồn muốn tăng giá đơn giản chính là dụ mấy thằng nào tàn sớm một chút tiến tới mua cá đi, đề nghị đổi một cái tiêu xảo mới!”

“Tăng giá hay! Tăng giá tốt! Để ta chống mắt lên xem khi nào người phá sản.”

Sở Tiên nhìn nhìn mấy dòng bình luận phía dưới có chút bất đắc dĩ dở khóc dở cười, nhưng cũng không có để ý nhiều, tiếp tục mở phần tin nhắn liền thấy được hai cái đơn đặt hàng, lập tức đem cá vàng gói lại, thông báo cho bưu điện đến lấy.

Mấy ngày nay, khách đặt hàng online của hắn cũng được khá, trung bình một ngày có thể bán được hơn mười con, bất quá hắn đang tự hỏi làm thế nào để mở rộng quy mô trên internet.

“Tiểu Nguyệt! hướng phía ngay giữa cánh cổng đi qua một chút, đứng đứng! Đem cái dù nâng lên”. Lúc này, bên ngoài truyền đến vài tiếng nói.

Là một mỹ nữ ăn mặc xù xì cổ điển, trong tay cầm một cây dù che mưa được trang trí hết sức bắt mắt.

Phía trước mỹ nữ có ba người thanh niên, một người trong đó trên tay cầm máy ảnh không ngừng bấm nút, trong miệng liên tục yêu cầu nữ tử thay đổi dáng đứng.

Sở Tiên tò mò đi tới trước cửa nhìn qua, phát hiện trên cổ ba người thanh niên có đeo thẻ nhân viên của cục du lịch cùng tòa soạn báo, trong lòng thầm nghĩ:

“Chắc hẳn là đang làm công tác tuyên truyền cho phố Cổ Ốc đây mà.”

“Ok! Xong rồi, hiện tại trời mưa càng lúc càng lớn, chúng ta đi qua cửa tiệm bên kia trú nhờ một lát đi.” Thanh niên cầm máy ảnh xoa xoa nước mưa trên người nói.

“Ok!” Cả nhóm gật đầu đồng ý, hướng về cửa hàng Sở Tiên đi vào.

“Lão bản, chúng ta đi vào trú mưa một lát, sẽ không có vấn đề gì chứ?” Một người thanh niên nhìn hắn hỏi.

“Không thành vấn đề, mời vào!” Sở Tiên gật gật đầu, hướng phía bọn họ mỉm cười gật đầu chào.

“Phong ca, người xem y phục của ta đều ướt hết rồi, thật là khó chịu quá, trời mưa lớn như vậy còn lôi kéo ta ra ngoài chụp ảnh!” Người nữ tử ăn mặc cổ trang lắc lắc nước trên cây dù, cau mày đối với thanh niên cầm máy ảnh phàn nàn.

“Tiểu Nguyệt cố gắng thêm một chút nữa thôi, một lát nữa là xong rồi” Thanh niên cầm máy ảnh nhìn nàng cười cười:

“Lãnh đạo có lệnh, muốn đem phố Cổ Ốc trên mạng tuyên truyền thật hoành tráng một phen, nên mới yêu cầu ta chọn một mỹ nữ để chụp cùng phong cảnh nơi đây đây, haha!”

“Hừ, ta mặc kệ người, khi nào xong người nhất định phải bồi thường cho ta!” Cổ trang nữ tử làm nũng lắc lắc cánh tay của hắn nói.

“Được rồi! Được rồi!” thanh niên cầm máy ảnh vội vàng gật gật đầu:

“Cái này là chuyện nhỏ, bảo bối, người muốn cái gì ta đều mua cho người.”

“Hi hi, đây chính là người nói đó nha!” Cổ trang nữ tử hưng phấn nhìn nhìn hắn.

“Ta đã lừa gạt người bao giờ chưa?” Thanh niên cầm máy ảnh cười cười vòng tay ôm lấy thân thể của nữ tử, lập tức nhìn về phía Sở Tiên: “Lão bản, người còn băng ghế nào không, cho bạn gái ta mượn ngồi một chút!”

“Còn chứ, đây là băng ghế của ta, người cầm lấy cho bạn gái của người đi!” Sở Tiên đứng lên, đem băng ghế của mình đang ngồi nhường lại cho bọn họ.

“Cám ơn lão bản!” Thanh niên cầm máy ảnh hướng phía hắn gật gật đầu, lập tức đem băng ghế đưa cho cổ trang nữ tử.

“Ta không ngồi đâu, cửa hàng này dường như là bán cá vàng, ta đi ngắm cá vàng.” Cổ trang nữ tử lắc đầu, lập tức hướng phía bên trong đi đến.

“Oa, những con cá vàng thật là xinh đẹp!” Rất nhanh, tiếng thán phục của nữ tử cổ trang truyền đến.

“Phong ca Phong ca, mau tới đây, mau tới đây, những con cá vàng này khá ái quá.” Cô trang nữ tử hưng phấn nhìn về phía hấn ngoắc tay.

Thanh niên cảm thấy ảnh quay đầu về phía hai người đồng nghiệp cười cười, lập tức đi tới.

“Để ta xem mấy con cá này có lợi hại, mà có thể khiến cho người hưng phấn đến như vậy nha!” Thanh niên cảm thấy ảnh đi qua tò mò hỏi.

“Người xem, người xem một chút, có phải vô cùng dễ thương hay không, oa, nhất là con này, cái đuôi đáng sau thật là xinh đẹp!”

“Chắc chắn, đúng là đẹp thật.” Thanh niên cảm thấy ảnh tròn to mắt nhìn, cũng là nhìn không được khen lấy một câu.

“Phong ca, ta muốn mấy con cá vàng này, người mua cho ta đi!” Cô trang mỹ nữ lần nữa cảm lấy cánh tay của hấn, làm nũng nói.

“Được được, ta mua, miễn người thích thì ta liền mua!” Thanh niên cảm thấy ảnh không chút do dự gạt đầu, lập tức nhìn về Sở Tiên hỏi:

“Lão bản, cá vàng ở đây của người bán làm sao? Cho chúng ta vài con.”

“2000 tệ một con, mua năm con tặng một cái bể thủy tinh!” Sở Tiên cười ha hả nói.

“Cái gì?” Thanh niên cảm thấy ảnh đột nhiên ngăn người, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn nhìn hấn.

“Hai ngàn tệ một con!” Sở Tiên đối với hấn lần nữa nói, lập tức về phía bảng giá: “bên đó có ghi rõ giá cả a!”

Cô trang nữ tử nghe vậy cũng hơi sững sờ, hướng ánh mắt nhìn lên tờ giấy phía trên, trong lòng cũng hơi hơi ngạc nhiên.

“2000 tệ một con, người tại sao không đi ăn cướp đi lão bản!”

Thanh niên cảm thấy ảnh sắc mặt đỏ rần, toàn bộ tiền lương của hấn một tháng cũng chỉ được có sáu bảy ngàn tệ, mua một cái hồ cá liền muốn vượt quá hai tháng lương của hấn.

“Ha ha! Từ lúc ta mở tiệm thì vẫn luôn là cái giá này!” Sở Tiên cười cười, ngồi xuống băng ghế khi nãy của mình.

Thanh niên cảm thấy ảnh nghe vậy lập tức sắc mặt nhợt nhạt.

Cô trang nữ tử thì liên tục nhìn theo mấy con cá vàng trong hồ không ngừng lôi kéo cánh tay của hấn: “Ta muốn nuôi dưỡng mấy con tiểu cá vàng này, khi nãy người nói ta muốn cái gì người đều mua cho ta còn gì?”

“Bảo bối, im lặng một chút!” Thanh niên cảm thấy ảnh vỗ vỗ cánh tay của nàng:

“Những con cá vàng này làm sao có thể đáng giá 2000 tệ được, cùng lắm là hơn mười tệ một con, lão bản ở đây chắc chắn đang lừa người, muốn lợi dụng người để chặt chém một hồi a!”

“Người nói vậy là sai rồi, toàn bộ cá vàng ở đây đều là giống thượng phẩm hiếm có, một con 2000 tên đã là rất tiện nghi, qua hai ngày nữa ta chắc chắn sẽ tăng giá.” Sở Tiên nghe được lời của hấn có chút không vui phản bác.

“Cá vàng quý hiếm? Tiệm của người có gần cả ngàn con còn nói là quý hiếm? Những con cá vàng này thực sự rất xinh đẹp, thế nhưng người bán 2000 tệ một con liền có chút quá đáng đi, rõ ràng là chặt chém khách hàng!” Thanh niên cảm thấy ảnh kích động lớn tiếng nói.

Sở Tiên nhìn nhìn hấn nhử mồi: “Giá cả chính là như vậy, nếu như người không chấp nhận được thì có thể không mua, ta cũng không có ép mua ép bán!”

“Cái gì? Ý của người bảo là ta không mua nổi sao? Lão bản, lời này của người nói ta nghe không lọt lỗ tai, giá cả vật phẩm bao nhiêu thì người hãy nên bán y như vậy, còn đằng này người sử dụng cung phụ sư tử ngạo trực tiếp ghi cái giá trên trời. Đây là rõ ràng đang lừa gạt khách hàng, người buôn bán kiểu này, sao không trực tiếp đi lừa đảo đi?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Không Mua Thì Cút!

“Ha ha!”

Sở Tiên trào phúng cười, lạnh lùng nhìn hấn:

"ta bán chính là cái giả như vậy, người muốn mua liền mua, không muốn mua liền đi, ta đây không có ép buộc người mua, đứng đó chít chít méo mó cái rắm a!"

Thanh niên cầm máy ảnh nghe được câu này liền tức muốn nổ phôi, sắc mặt tái xanh, hiển nhiên những lời này cũng có thể hiểu thành người mua được liền mua, mua không nổi cũng đừng có ở đây trang bức!

Cố gắng đè nén lửa giận, quay sang nhìn mặt mũi nhăn nhó của bạn gái, vội vàng dụ dỗ nói:

"Tiểu Nguyệt, mấy con cá vàng này căn bản không đáng 2000 tệ, chỉ bằng đem tiền này mua túi xách cho người, cái cửa tiệm này chính là đang lợi dụng những cô gái ngây thơ như người để chặt chém a."

Cổ trang nữ từ nhú chặt chân mày khòe miệng nhếch lên:

"Thế nhưng những con cá vàng này thật sự rất đáng yêu, người không thể vì ta mà mua mấy con sao, người nói chỉ cần ta muốn thì người đều mua cho ta còn gì, hiện tại lại đòi ý là sao? Hừ!"

"Ta đã đổi ý đâu, vì người tiêu mấy ngàn, thậm chí hơn vạn ta cũng không quan tâm, thế nhưng mấy con cá vàng này căn bản không đáng với số tiền mà chúng ta bỏ ra, nếu như đồng ý mua, chẳng phải chúng ta sẽ rất thiệt thòi sao!" Thanh niên cầm máy ảnh đối với cổ trang nữ từ đau khổ giải thích.

"Này này, vị huynh đệ kia!"

Sở Tiên nghe lời này của hán liền thực sự tức giận, không nhịn được nói:

"Cá vàng trong tiệm của ta mỗi ngày đều bán ra rất nhiều, đã có người mua, không có ai trong số bọn than vãn cảm thấy chính mình hoa tiền tiêu uổng phí."

Vẫn là câu nói kia nha, người muốn mua liền mua, không mua thì đề nghị đừng nên mở mồm đánh giá, chê đắt thì có thể đi tìm một cái cửa hàng bán cá vàng khác, chỗ đó mấy khối tiền liền có thể mua được."

"Người!..."

Thanh niên cầm máy ảnh á khẩu, quay sang thấy được sắc mặt của bạn gái đã có chút không chịu nổi, trừng mắt nhìn Sở Tiên:

"Người nên biết là cửa hàng của người đang bày bán trên con đường thuộc quản lý của khu phố cổ, hành động lừa gạt khách nhân của người sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với hoạt động du lịch của Thành Phố Hải Thanh."

Nơi này trong tương lai sẽ được quy hoạch thành khu du lịch quốc gia, hiện tại chính phủ đang tích cực xây dựng hình ảnh cho khu phố sau đó đối ngoại tuyên truyền.

Đến lúc đó rất nhiều du khách sẽ đi tới đây, nếu bọn họ thấy được giá bán mấy con cá vàng của người họ sẽ cảm thấy như thế nào? Hành vi của người sẽ gây ra cái dạng gì hậu quả người có tưởng tượng nổi không hả?"

"Chỉ là mấy con tiểu cá vàng mà người bán 2000 tệ một con, cá làm bằng vàng chắc? Sau này khách du lịch đến từ bên ngoài còn cho rằng chúng ta nơi này toàn là hắc điểm, khi về họ sẽ đồn đãi với người khác như thế nào? Rồi sau đó sẽ lên trên mạng đánh giá ra sao? Khu phố cổ ở thành phố Hải Thanh có một cửa hàng bán cá vàng 2000 tệ một con, điên rồi sao!"

Sở Tiên ngăn người nhìn hán lớp bốp bốp bốp nói một đoạn lớn trắng lẹ ngôn ngữ, bình tĩnh thần nhiên phán:

Thích mua thì mua, không mua thì cút!!"

"Người!..."

Thanh niên cầm máy ảnh tức giận chỉ vào hán á khẩu lần hai, hai người đồng bạn bên cạnh cũng nhú mày nói:

"Vị lão bản này, đồng nghiệp của chúng ta nói không hề sai, chính phủ sẽ lập tức toàn lực đem hình ảnh phố cổ tuyên truyền ra bên ngoài, chính vì thế sau này lượng du khách đến nơi đây sẽ tăng gấp mấy lần, người bán những thứ kia không phù hợp giá cả như thế sẽ tổn hại rất lớn đến hình tượng của thành phố Hải Thanh."

Sự kiện tôm hùm ở Thanh Đảo chắc hẳn người cũng đã xem qua, nếu quả thật có khách hàng tố cáo, người sẽ bị phạt tiền rất nặng!"

"Được rồi, được rồi! Nếu như các người không có mua cá vàng mà còn phiền toái như vậy thì không nên ở chỗ này quấy rầy ta làm ăn!" Sở Tiên nghe được lời của bọn hán lần nữa không nhịn được cười, duỗi tay làm cái tư thế tiễn khách.

"Người!..."

Người thanh niên kia cũng hơi sững sờ, sắc mặt đỏ rần cảm tức nhìn Sở Tiên.

“Được! Tiểu Nguyệt, lão bản hắc điểm đuổi, chúng ta đi!” Thanh niên cầm máy ảnh lúng túng nói với hai người đồng nghiệp, cổ trang nữ từ mặt mũi tràn đầy không vui đi theo phía sau hắn.

“Má nó, ta muốn đem cái hắc điểm này công bố ra ngoài!” Thanh niên cầm máy ảnh thẹn quá hoá giận, quay đầu lại lấy ra máy ảnh sắc mặt âm trầm, liều mạng bấm nút chụp.

“Tiểu Phong, chúng ta chỉ cần đem hành vi này của hắn báo cáo cho cục Công Thương, tố cáo hắn gian lận thương mại, chặt chém khách hàng, đối với danh tiếng nơi này sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt, cục Công Thương sau khi biết được tự nhiên sẽ xử lý.” Một người đồng nghiệp sắc mặt hiện lên vẻ âm độc, nhỏ giọng nói.

“Không vội.”

Thanh niên cầm máy ảnh nghiêng răng:

"Tên đó kiêu ngạo như vậy ta muốn hảo hảo chinh đốn hắn, ngày mai chúng ta đem hình ảnh hắc điểm này công bố lên mạng, để cho cả nước ai ai cũng biết đến, tới lúc đó, nơi này của hắn sẽ tự động đóng cửa, thậm chí sẽ đưa tới một ít khách hàng đến đây nháo sự!"

"Tốt! Tên đấy kiêu ngạo như vậy, nên để cho hắn nếm một ít đau khổ, ta còn đang lo lắng không biết hôm nay sẽ lấy chủ đề gì để viết báo đây, tin tưởng cái đề tài này vừa xuất ra, nhất định sẽ khiến cho độc giả chú ý!"

“Công việc bóc phốt trên mạng này ta đã làm nhiều lần nên cứ giao cho ta, một lát ta sẽ lên trên trang cá nhân thông báo chuyện này cho công chúng, kêu gọi vạch trần cái hắc điểm này ra ánh sáng, kiên quyết chống lại những người bán hàng lừa đảo, lòng dạ hiểm độc!”

“Chuẩn!” Thanh niên cầm máy ảnh lộ ra thần sắc hưng phấn.

Sở Tiên cũng không biết được đám người kia đang âm mưu, chuẩn bị tố cáo cửa hàng của hắn lên mạng, cùng với việc ba hoa chích choè để viết báo, ngồi trong tiệm lắc đầu chán nản.

Cá kiểng đối với một số người không am hiểu mà nói vĩnh viễn cũng sẽ không biết được giá trị của bọn chúng, thật giống Sở Tiên lúc này cũng không thể hiểu tại sao hắn có thể bán được hai con cá Cẩm Ly với giá 400 vạn tệ.

Bất quá ngẫm lại những món quần áo, đồ trang sức động một tí liền hơn mười vạn chỉ một cái nhẫn kim cương, chục vạn một cái đồng hồ,... túi xách, ví da, giày dép hàng hiệu thì giá cả trên cung trăng, hắn cũng liền bình thường trở lại.

Rất hiển nhiên, tất cả những vật phẩm xa xỉ đều dùng để thỏa mãn lòng hư vinh của nhân loại mà thôi, đơn giản một chút chính là để thể hiện đẳng cấp của bản thân, có rất nhiều thứ không thể nhìn bề ngoài liền biết được giá trị của chúng.

Tỷ như có một phú ông sở hữu khối tài sản khổng lồ, lại có sở thích cái trang làm ăn mại, người đi đường nhìn vào không ai biết hắn là tỷ phú, trừ phi có người nhận biết được hắn.

Tương tự những con cá kiểng cũng như thế, chỉ có những người am hiểu, biết nhìn hàng thì mới hiểu được giá trị của chúng.

Trở lại, bởi vì hôm nay trời mưa to nên cũng không bán được con cá nào, Sở Tiên cũng không có để ý nhiều, sớm đóng cửa tiệm trở về căn hộ.

Ngày hôm sau, sắc trời vẫn âm u như trước, cơn mưa phùn cứ rơi liên tục không ngừng, Sở Tiên đánh xe chạy về phía khu vực nuôi cá FT.

Đỗ xe bên ngoài, sau đó tiến vào ngư trường của chính mình.

Phía bên trong có một tốp công nhân đang làm việc, đồ đạc bị phá hư toàn bộ đã được thay mới, chỉ cần vài ngày nữa liền có thể hoàn thành.

“Tiểu huynh đệ người tới rồi sao, ta đang định gọi điện thông báo cho người đây.” Lý sư phó thấy được hắn đến lập tức đi tới báo cáo sơ lược tiến độ thi công:

"Sáng sớm hôm nay, toàn bộ những thiết bị mới đã được vận chuyển tới, theo người, nếu tiếp tục để ở chỗ này sẽ an toàn sao?"

Sở Tiên biết ý của hắn, hơi suy nghĩ nói:

"Cứ để ở chỗ này đi, một lát ta sẽ nghĩ biện pháp!"

“Ừ.” Lý sư phó gật gù đầu, đề nghị:

"Cái phòng nhỏ nơi này hiện tại đã xây dựng cũng không sai biệt lắm, người có thể mua một cái giường, ta sẽ phân công để cho vài người công nhân thay phiên ở lại nơi đây hỗ trợ canh giữ."

“Cảm ơn Lý sư phó.” Sở Tiên gật đầu cảm tạ, đi đến xem xét căn phòng nhỏ, trong phòng đã làm xong sàn nhà, chỉ còn bức tường là chưa được tô sơn, không gian căn phòng trống trải, diện tích khoảng tầm 40 mét vuông, có thể cho người ở lại được.

Sau khi kiểm tra xong Sở Tiên liền đi ra ngoài, lái xe chạy đến khu vực bãi nuôi cá gần eo biển.

Trên giao lộ, Sở Tiên đột nhiên trông thấy có một nhà ngư dân đang thu hoạch cá, bên trên là một đám người gần mấy chục mạng vây xem ở xung quanh, đem xe ngừng ở một bên, hần cầm dù che mưa tò mò đi tới quan sát.

“Thật sự xin lỗi! Mọi người tránh ra một chút.” Sở Tiên vừa đi qua liền nghe được bốn năm đại hán đối với đám người đang xem náo nhiệt kêu gọi nhường đường, mấy người dùng sức đem từng chậu chứa cá trên thuyền chuyển hạ vào bờ.

“Xoạt!” Năm sáu trăm cân cá chất đầy vào các chậu, toàn bộ được vận chuyển lên.

“Lão Tiên, vận khí của ngưoi thật là tốt đi, hiện tại giá cả hai giống cá Hoàng Ngư cùng Hắc Điều đang tăng rất cao, đúng là ông trời cho ngưoi một cái cơ hội tốt để phát tài mà!” Một người ngư dân đứng quan sát ở bên cạnh hâm mộ nói.

“Ha ha, vận khí tốt mà thôi, may mắn là năm nay chọn nuôi Hoàng Ngư cùng Hắc Điều nhiều hơn một chút!” Người được gọi là Lão Tiên ăn mặc một thân áo da cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Quái Ngư

“Đừng vậy nha! Lão Tiên ngưoi lựa chọn rất sáng suốt, nhờ đó mà kiếm được một khoảng khá, thật khiến ta hâm mộ muốn chết a!”

“Còn không phải sao, bỗng dưng năm nay giá cả hai giống cá Hoàng Ngư cùng Hắc Điều so với dĩ vãng cao hơn rất nhiều.”

“Chắc chắn! nghe nói bên trong ngư trường Tần gia nuôi không ít Hắc Điều, thế nhưng hiện tại...”

“Được rồi lão Triệu, chớ có nói lung tung, ngưoi cũng không phải là không biết, hôm nay sắc mặt của Tần Đại Hải rất tức giận.”

“Đáng đời, đây là báo ứng!”

“Đúng rồi, nói đến chuyện này, cũng không biết là thần thánh phương nào mà có thể thần không biết quỷ không hay đem toàn bộ ngư trường của nhà hần mò một lượt, lão Tiên cũng là sợ người ta trộm cá nhà lão nên hôm nay liền thu cá đi.”

“Hắc hắc! Ta xem là Tần gia đã đắc tội với một số người nên bị người ta bị trả thù, bằng không trộm cá nhà ai không trộm, hết lần này tới lần khác chạy tới nhà hần trộm cá.

lần tổn thất này đủ để cho hần một bài học, theo như ta tính toán thì năm nay hần lỗ là hơn trăm vạn đi.”

Sở Tiên mới vừa đi tới liền nghe được một ít ngư dân trước mặt nghị luận, khoé miệng hơi nhếch lên, sau đó ánh mắt hướng về phía ngư trường bên trong nhìn lại.

Thông thường khi trời mưa xuống loài cá sẽ tập trung trên mặt nước, cho nên ngư dân thường chọn thời điểm này để bắt cá.

Tung một cái lưới đánh cá cỡ lớn, cho thuyền chạy quanh một vòng rồi kéo lên, cứ như vậy cho đến khi thu hoạch hoàn tất, một cái ngư trường cỡ lớn như trước mắt ít nhất cần ba ngày thời gian là hoàn thành.

Từng đàn từng đàn cá cuộn cuộn bên trong ngư trường, một tấm lưới hạ xuống có thể bắt hơn một ngàn cân, nhìn qua vô cùng khả quan, rất nhanh liền đem con thuyền chất đầy. Lúc này người lái thuyền mới quay đầu trở về bờ.

Đám người đứng trên mạn thuyền, ánh mắt ngạo nghễ, tựa như binh sĩ thắng trận trở về, đằng sau còn kéo lấy một mạng lưới chứa đầy cá.

“Nào mọi người xin nhường chỗ cho một chút!” Lão Tiên đối với đám người vây quanh hồ cao giọng hô, đem từng nhóm cá chất đầy vào trong mấy cái chậu lớn, chuyển lên bờ.

“Mau mau, đem lưới kéo lên!”

Lão Tiên chỉ huy, công nhân kéo lưới lên thuyền, đem cá trong lưới bỏ vào từng cái chậu.

“Á đù! Đây là con gì?” Đột nhiên, bên cạnh bờ một người thanh niên mặt mũi tràn đầy kinh ngạc chỉ vào lưới đánh cá lớn tiếng hỏi.

Mọi người tò mò nhìn sang, phía bên dưới tấm lưới có một con cá toàn thân màu xám, chiều dài hơn một mét, con quái ngư to lớn nằm im không hề cử quẫy.

Những cái mang liên tục nhấp nhô, có vẻ như nó đã mất rất nhiều sức, toàn thân bao bọc lớp vảy cá dày đặc che kín làn da, cái miệng dài nhô ra phía trước, bên trong là hàm răng li ti nhọn hoắc, phần đuôi dài nhỏ nhìn qua có cảm giác rất dẻo dai.

“Lạ quá, có ai biết đây là giống cá gì không?”

“Con quái ngư thật to lớn!”

Mọi người tò mò xún lại quan sát, từng người một cẩn thận tới gần đánh giá.

“Chắc chắn! Ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy con cá kỳ lạ như thế, hẳn là trong đại dương bơi vào.”

Lão Tiền ngắm nghía con quái ngư đang nằm bên dưới tấm lưới, liên tục tấm tắc kêu kỳ lạ, bất quá hẳn cũng không có cảm thấy ngạc nhiên lắm.

Làm ngư dân đã mấy chục năm có cái dạng gì đồ chơi hẳn chưa từng thấy qua.

Trong đại dương, những loài cá kỳ dị nhiều không kể xiết, thật sự cho dù có một ngày xuất hiện Mỹ Nhân Ngư bơi lạc vào trong này thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

“Này, lão Tiền, ngươi xem con cá này miệng lớn như vậy, trong miệng mọc đầy răng nhọn, có thể hay không tấn công con người nha?” Một người ngư dân tò mò đi qua hỏi.

“Ngươi đưa tay cho vào thử xem.” Lão Tiền nhìn nhìn hẳn đùa cợt nói:

“Được rồi, lão Lữ, lái thuyền đem con quái ngư này ném đi.”

Dưới tình huống bình thường, khi bọn họ bị bắt được một ít giống cá có hình thù kỳ dị, đều ném quay về đại dương, những đồ vật lạ lẫm này cũng không thể đơn giản ăn, vạn nhất có độc thì lại lớn chuyện.

“Được!” Người trung niên tên là lão Lữ gật gật đầu.

“Đợi một chút!” Sờ Tiên luôn một mực ở bên cạnh xem náo nhiệt đột nhiên mở miệng:

“Vị đại ca này, ngươi có thể hay không đem con cá này bán cho ta?”

“Hả?” Mọi người nghi hoặc nhìn về phía vị thanh niên có chút lạ mắt này, lão Tiền nhú mày, đối với hẳn hỏi:

“Tiểu huynh đệ, ngươi biết đây là loài cá gì sao?”

Sờ Tiên do dự một chút, lập tức gật gật đầu: “Đây là một con cá Ma Khách, gần như là một loại biến dị quái ngư, Trường Giang từng có một vị ngư dân bắt được một con cá tương tự, bất quá cũng không phải giống cá quý hiếm gì, mấy vị lên mạng tìm tòi là có thể thấy được.”

Ma Khách ngư: Đăng cấp 15

Lực công kích: 188

Thiên phú: Gây tê

Lúc này trong đầu Sờ Tiên xuất hiện một cái tin tức, thời điểm thấy được con cá này hẳn liền cảm giác có chút quen thuộc, hơi suy nghĩ liền nhớ lại trước đây đã từng thấy một cái tin tức được đăng tải trên mạng có hình ảnh một con cá vô cùng tương tự.

Nhưng trên đây chỉ định nghĩa cho giống cá này là quái ngư, cũng không có nói rõ chi tiết, nếu như không phải là hẳn có được thông tin từ hệ thống, hẳn cũng không biết tên con cá này.

“À, thì ra là vậy! Tiểu huynh đệ, nếu như ngươi muốn, vậy ta liền tặng cho ngươi a, vốn ta cũng định ném nó đi.” Lão Tiền nhìn Sờ Tiên, lập tức hào sảng nói.

“Vậy rất cảm tạ đại ca.” Sờ Tiên gật gật đầu cũng không có từ chối, đi đến bên cạnh thuyền đánh cá, đối với người trung niên tên là lão Lữ nói:

“Đại ca, đem tấm lưới này cho ta mượn một chút, ta sẽ tự bắt con cá ra.”

“Tiểu huynh đệ chú ý cẩn thận đấy, ngươi xem con cá này trong miệng mọc đầy răng nhọn, vạn nhất bị nó cắn liền nguy hiểm.” Lão Lữ thiện ý nhắc nhở.

“Đại ca yên tâm, không có chuyện gì đâu!” Sờ Tiên hướng phía hẳn cười cười, tiếp nhận lưới đánh cá, hai tay mở ra miệng lưới hướng phía Ma Khách ngư chộp tới.

“Tiểu huynh đệ chú ý cẩn thận!” Lão Tiền ở một bên lần nữa nhắc nhở.

“Không sao!” Sờ Tiên cười cười, hai tay bắt lấy cá Ma Khách, ước chừng một trăm cân bị hẳn đơn giản bắt lên, con cá nằm gọn trong tay của hẳn vẫn

hề không cựa quậy.

Lúc này, Sở Tiên có thể cảm giác được vảy cá dày đặc sần sùi tựa như da cá sấu, tạo cho hắn cảm giác vô cùng chắc chắn, người chung quanh thấy được con cá không nhúc nhích, cũng tò mò tới gần nhìn xem.

“Chắc chắn, con cá này thật là to, cũng không biết có thể ăn được hay không?” Một người ngư dân tò mò sờ thử.

“Ha ha! Ta có ý định đem đi nuôi dưỡng.” Sở Tiên cười cười, lập tức đem cá Ma Khách đặt vào bên trong một cái chậu kế bên, sau đó móc ra 1000 tệ:

“Đại ca, người bán cho ta cái chậu này đi, đây là tiền!”

“Được được, nhưng mà không cần nhiều tiền như vậy đâu, cái chậu này làm sao có thể đáng giá nhiều tiền như vậy?” Lão Tiền nhìn sắp tiền trong tay hắn, vội vàng từ chối.

“Như vậy không được, ta với người không quen mà người lại tặng cá cho ta, nếu như người không nhận tiền ta liền rất ngại a!”

Sở Tiên cứng rắn đem tiền đưa cho lão Tiền một cách kín đáo, lập tức nhờ vài người thanh niên bê chậu cá để lên xe, cũng may mắn hắn chọn mua xe có kích thước lớn, bằng không, lại phải thuê một chiếc xe để chở về.

“Cảm ơn, cảm ơn!” Sở Tiên móc ra vài điều thuốc châm lửa đưa cho mấy người thanh niên, hắn cáo từ đám người Lão Tiền lái xe chở con cá về tiệm.

Đem Ma Khách ngư hạ xuống thuyền vào bên trong cùng cửa tiệm, Sở Tiên đi đến bên cạnh bàn giả, trực tiếp đem giá cả “2000 tệ một con cá vàng” thào xuống, chuẩn bị đầu vào đây, hắn liền trở lại chỗ ngồi lấy điện thoại đi động ra bắt đầu tìm kiếm một ít tư liệu.

Cũng không phải Sở Tiên vô duyên vô cớ mua con cá Ma Khách này để nuôi, mà là muốn tiến hành một cái thí nghiệm mang tính đột phá, nếu như lần này có thể thành công, về sau sẽ có rất nhiều lợi ích đối với hắn.

Trong lúc Sở Tiên đang tìm kiếm tư liệu, thì trên mạng xã hội, các trang diễn đàn, trang báo chí đang lan truyền tin tức cùng hình ảnh của một cửa hàng bán cá vàng ở Phố Cổ Ốc-Thành phố Hải Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Hắc Điểm?

Mặc dù bây giờ báo chí đã không còn thịnh hành nhưng toà soạn báo thành phố Hải Thanh vẫn rất bận rộn.

Buổi sáng trên các tuyến xe buýt, tàu điện ngầm, đều sẽ đề sẵn rất nhiều báo miễn phí, thế nên vẫn có rất nhiều người lấy xem, dùng để giết thời gian trên đường đi rất hiệu quả.

Mà hôm nay, một cái tin tức được toà soạn báo Hải Thanh phát sóng trên tivi khiến cho rất nhiều người chú ý tới.

“Trong phố Cổ Ốc có một cửa hàng bán cá vàng, trong đó mỗi một con cá vàng liền có giá 2000 tệ. Lại thêm một cái sự kiện chặt chém khách hàng.”

Chỉ vừa mới đăng tiêu đề, trong chớp mắt đã hấp dẫn rất nhiều người quan tâm, đồng thời cũng làm cho dư luận cảm thấy phần nộ.

"Sự kiện Thượng Đảo bán tôm giá trên trời chắc hẳn mọi người cũng đã biết, 380 tệ một con tôm trong khi ở thị trường giá cả chỉ có 38 tệ, cái tin tức này vừa được công bố ra, trong chớp mắt lan truyền khắp cả nước, tuy cuối cùng chủ tiệm bị phạt chín vạn tệ, thế nhưng hình tượng Thượng Đảo bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Tất cả các toà soạn báo trên khắp cả nước liên tục cập nhật tin tức, phản ánh loại thủ đoạn kinh doanh tiêu cực này, kêu gọi tẩy chay hải sản ở Thượng Đảo.

Thật sự không khoa trương mà nói, cơ hồ trong vòng một đêm, không riêng gì tôm, mà giá cả các loại hải sản khác trên Thượng Đảo tụt giảm nghiêm trọng, lúc này chính quyền Cai Tỉnh-Thượng Đảo đã phải hao tổn mấy ức của cải xây dựng lại hình tượng "Hiếu khách" cho địa phương.

Đây là một kiện vô cùng nổi tiếng, từng cái thành phố đều lấy đó làm gương, nhất là những thành phố du lịch.

Nhưng hôm nay, tại thành phố Hải Thanh, vậy mà lại xuất hiện một sự việc tương tự.

Phố Cổ Ốc ở thành phố chúng ta mới vừa được khai phá, bên trong là một khung cảnh phố phường với lối kiến trúc cổ trang, có những con đường tràn ngập không khí cổ đại, đi đến nơi này chúng ta như được xuyên không về quá khứ.

Trước mắt, chính phủ đã chuẩn bị toàn lực phát triển phố Cổ Ốc thành một khu du lịch, tương lai không xa sẽ được chọn làm danh lam thắng cảnh, là biểu tượng của thành phố chúng ta.

Nhưng mà ở chỗ này, phóng viên của chúng tôi Tiểu Biên, phát hiện một sự việc rất đáng quan ngại, cần phải được lên án ngay tức khắc.

Phố Cổ Ốc đường 108 đang tồn tại một cửa hàng bán cá kiểng, tất cả giao dịch mua bán bên trong toàn bộ đều là cá vàng, nhưng mà, lúc phóng viên Tiểu Biên đi vào bên trong tham quan, liền kinh ngạc phát hiện, nơi đây một con cá vàng có giá bán lên tới 2000 tệ.

2000 tệ có ý nghĩa gì, là một tháng tiền lương của người công nhân lao động, là hai tháng tiền sinh hoạt của một học sinh, nhưng mà ở chỗ này một con cá vàng liền có giá 2000 tệ?

Thật không phủ nhận dưới cái nhìn của Tiểu Biên cá vàng nơi đây thực sự vô cùng xinh đẹp, thế nhưng xinh đẹp cũng không có nghĩa được phép bán với giá gấp mấy chục lần, thậm chí mấy trăm lần giá trị của đồ vật.

Tất cả các cửa hàng cá kiểng khắp trên cả nước cũng đều có bán những con cá vàng vô cùng xinh đẹp, thế nhưng giá cả chỉ mới bao nhiêu? Chắc hẳn cũng chỉ có vài tệ, nhiều nhất liền chỉ hơn mười tệ a?

...

Thấy vậy Tiểu Biên lập tức đối với hạng thương gia lòng dạ hiểm độc này biểu thị bất mãn cùng khiển trách, bán đứng đạo đức nghề nghiệp để kiếm tiền, ảnh hưởng đến chính thể hình tượng của thành phố Hải Thanh chúng ta.

Hiện tại toà soạn đã báo cáo sự việc cho bộ công thương, đề nghị tiến hành trừng phạt nghiêm khắc đối với loại gian thương này, đồng thời cũng mong muốn toàn thể người dân của thành phố, chung tay loại trừ những hành vi gian lận thương mại.

Kịp thời thông báo cho cơ quan chức năng khi phát hiện trường hợp tương tự, góp phần xây dựng hình ảnh về một thành phố Hải Thanh xinh đẹp, hiếu khách.

Cũng mong muốn các vị thương gia lấy đó làm gương, đừng vì cái lợi trước mắt mà làm ra hành vi trái pháp luật, bán đạo đức đổi tiền tài."

Rất nhiều diễn đàn, trang mạng đăng lại tin tức này, cũng được chia sẻ rộng rãi trên khắp mạng xã hội.

Chưa đầy vài tiếng đồng hồ, lượt xem tin tức này trên trang chủ toà soạn báo Hải Thanh tăng đến gần trăm vạn.

"Ta khinh! Lão bán của tiệm này tưởng chỉ có mình hắn bán cá vàng sao, một con cá 2000 tệ, đây là cá vàng thành tinh chắc, hay được đúc bằng vàng, những thành phần gian thương không có lương tâm như thế này, sớm muộn gì cũng được chết từ từ."

"Cá vàng trên trời sao? Thật là lợi hại a, hôm nay vừa vặn đi tham quan phố Cổ Ốc, sẵn ghé xem thử cửa hàng bán cá kiểng này có trâu như lời của Tiểu Biên nói hay không nha!"

"Thật là hồi hộp, có khi nào đi vào xem liền bị ép mua hay không? Ta chỉ là một thằng nam sinh đẹp trai thôi, không biết chủ tiệm ưa thích nam hay nữ, nếu như hắn ưa thích nam hài thì chắc ta chết mất!"

"Móa nó, loại gian thương lòng dạ hiểm độc như thế này nên cho người đập nát tiệm của hắn ra!"

Tại phía bên dưới mục bình luận, có rất nhiều người phẫn nộ, chỉ trích, đương nhiên, trong đó cũng có một số ít tỏ ra thắc mắc, tỷ như cá vàng với tôm là hai mặt hàng khác nhau, thấy giá cao như vậy không mua cũng có sao? Giá cả mắc như vậy làm sao có thể bán đi?

Người mua cũng không phải người ngu, đâu phải ai cũng bỏ ra 2000 tệ để mua một con cá vàng? Nhưng chắc hẳn đây là giống cá vàng quý hiếm.

Nhưng những dòng bình luận này rất nhanh liền bị bao phủ bên trong nước bọt của đông đảo người tức giận.

Thậm chí nhiều người còn chuẩn bị đi tới cửa hàng này nhìn xem.

Không chỉ vậy, một số khách hàng đã từng mua cá của Sở Tiên khi thấy được tin tức này liền cảm thấy mình bị lừa gạt, có vài người còn muốn trở lại tìm hắn để đòi tiền.

Quay lại Sở Tiên, cả ngày hôm nay một mực ở trong cửa hàng tìm kiếm các loại tư liệu, cũng không biết trên mạng xã hội cùng báo chí đang bàn luận rất nhiều về hắn.

Bên ngoài lúc này trời mưa râm râm, nên con đường phía trước cửa tiệm của Sở Tiên rất vắng vẻ.

Chớp mắt đã đến chạng vạng tối, bên ngoài trời cũng đã tạnh mưa, Sở Tiên dụi dụi con mắt, trong đầu ong ong vì nhồi nhét một đống tin tức suốt cả ngày trời.

Sở Tiên hơi nhú chân mày nhìn đồng hồ, lúc này cũng đã 6 giờ chiều, liền đứng dậy làm vài động tác căng cơ, cầm điện thoại di động cất vào túi, lập tức đi đến bên cạnh con cá Ma Khách, trong nội tâm tỉ mỉ tự hỏi.

“Nhà này, chính là nhà này!”

Đột nhiên lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh ồn ào làm Sở Tiên bừng tỉnh, đẹp suy nghĩ trong đầu qua một bên, hần nghi hoặc ngược nhìn ra ngoài cửa thấy được bốn năm người khuôn mặt giận dữ bước vào trong tiệm, trong đó có một người thanh niên trên tay ôm một cái hồ cá.

“Lão bản, lão bản có ở đây không?” Vừa tiến vào bên trong, một người trung niên trong đó lớn tiếng hô.

Sở Tiên thấy đám người này hùng hổ tiến vào liền vội vàng đi tới, hơi nhíu mày đối với bọn họ hỏi:

"Có chuyện gì?"

“Chuyện gì? Người còn dám hỏi có chuyện gì?” Thanh niên đem hồ cá đang ôm trên tay đặt mạnh xuống bàn.

"Thì ra người chính là tên gian thương lòng dạ hiểm độc lừa gạt khách hàng! Mấy ngày hôm trước bà nội ta trong tiệm của người mua năm con cá vàng đúng không?"

Sở Tiên nghi hoặc nhìn mấy con cá bên trong hồ, cũng không có phát hiện vấn đề gì, ánh mắt nhìn về người thanh niên, trong đầu hơi suy nghĩ liền nhớ lại:

"Đúng rồi, mấy ngày hôm trước bà nội của người tới nói là mua quà cho cháu gái."

“Người thừa nhận là tốt rồi!” Một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi trong nhóm nhìn hần nói:

"Có phải người lấy giá 2000 tệ mỗi con bán cho mẹ ta?"

“Ừ!” Sở Tiên gật gật đầu.

“À à! Thì ra người đúng là tên lừa đảo, 2000 tệ một con cá...Ha ha! Người đường đường là một thanh niên, vậy mà thấy bà nội của ta không rành giá cả liền đi lừa gạt. Này này người xem này, hiện tại cái hắc điểm này của người đã bị công bố ra bên ngoài, ta cảnh cáo người, bây giờ lập tức trả tiền lại cho chúng ta, bằng không, hôm nay chúng ta tự đòi lại công đạo.”

Thanh niên cướp lời quát lên, lập tức đem một tờ báo trong tay vung lên người Sở Tiên.

Sở Tiên nhíu mày, đưa tay bắt lấy tờ báo, nhìn nội dung bên trên, sắc mặt lập tức khó coi hai nắm tay siết chặt.

“Ha ha! Tiểu tử, hiện tại hắc điểm của người đã nổi tiếng, khắp thành phố Hải Thanh ai cũng biết tới, chúc mừng chúc mừng.” Thanh niên mặt mũi tràn đầy mỉa mai nhìn hần:

"Gian thương lòng dạ hiểm độc, bán đạo đức đổi tiền tài nha, người như người sẽ không được chết từ tế.”

Sở Tiên nhìn về phía hần chân mày nhíu lại: “Như thế nào, muốn tới đây kiểm chuyện?”

“Ha ha! Chúng ta đâu có thời gian cùng một cái cửa hàng sắp phá sản kiểm chuyện.” Thanh niên mặt mũi tràn đầy khinh thường nhìn hần:

"Cá chúng ta đã đưa tới, lập tức đem tiền trả lại đây, bằng không, đừng trách chúng ta không khách khí.”

Sở Tiên liếc nhìn bọn họ, xong lại quay sang nhìn mấy con cá vàng bên trong hồ, đột nhiên tươi cười: “Được, một vạn tệ đúng không? Trả lại cho các người."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Lăng Xê (Thượng)

Đám người sừng sò, lúc vừa mới bắt đầu, bọn họ còn cho rằng chủ quán sẽ không thừa nhận hoặc là chơi xỏ lá, nhưng thật không ngờ lại dễ dàng như vậy liền đồng ý trả lại tiền cho bọn họ.

“Người muốn trả lại toàn bộ cho chúng ta?” Người đàn ông trung niên đứng một bên có chút không xác định hỏi.

“Đương nhiên, toàn bộ chuyển khoản trả lại cho các người.” Sở Tiên gật gật đầu, lập tức nói:

"Bởi vì hiện tại ta không có tiền mặt, nên chỉ có thể trả qua ATM hoặc sổ tiết kiệm!"

“Mấy đứa các người làm cái gì đó, tránh ra tránh ra, ta mua tặng cháu gái của ta, các người không thấy con bé nó yêu thích sao, mua rồi thì thôi, trả trả

cái gì!” Bà lão từ bên ngoài bước nhanh vào có chút không vui nói.

“Ha ha!”

Sở Tiên hào sảng trả tiền, làm mấy người bọn họ có chút ngượng ngùng, tên thanh niên cũng là có chút xấu hổ nói:

“Huynh đệ, ta khuyên ngươi hay là nhanh chóng đóng cửa a, đoán chừng rất nhanh cục Công Thương sẽ tới kiểm tra!”

“Ha ha! Đóng cửa, ta tại sao phải đóng cửa?” Sở Tiên cảm thấy buồn cười, đem hồ cá thu lại lập tức lấy điện thoại di động ra:

“Chuyển khoản a!”

Thanh niên đành gật đầu, lấy điện thoại di động ra, Sở Tiên chuyển cho hắn một vạn tệ.

“Được rồi, nếu như không còn chuyện gì, các ngươi liền ra về đi!” Sở Tiên lạnh nhạt nói, tức thì chuyển hướng về phía bảng giá đi đến, lấy ra một tấm giấy khác dán lên phía trên, lần này in thật to để tiện cho khách hàng quan sát, bảng giá mới được in rõ ràng, vô cùng bắt mắt.

Mấy người tò mò, một mực nhìn chăm chú vào Sở Tiên, lúc bọn họ thấy được bản giá vừa mới dán lên có in dòng chữ 3000 tệ một con cá đốm ngân người, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn hắn.

“Lại.. Lại còn dám tăng giá!” Thanh niên có chút cứng họng nói.

“Điên rồi, hắn bị điên rồi! Hiện tại, toà soạn báo cũng đã tố cáo, hắn lại vẫn không biết tốt xấu còn đi tăng giá, thật sự là không thể lý giải!”

Sở Tiên đứng đó nghe được lời của tên thanh niên, thần nhiên nói:

“Không phải là ta điên, mà là các ngươi không biết nhìn hàng, có lẽ vài ngày sau, cá vàng trong tiệm của ta còn có thể tăng giá đấy. Thôi được rồi, Các vị, ta muốn tiếp tục buôn bán, thỉnh ra về cho!”

Nghe được câu này của hắn, bọn họ cũng không thể mặt dày tiếp tục ở đó, hậm hực rời khỏi cửa hàng.

“Tới đây tới đây, chính là cái cửa tiệm này, chúng ta vào xem.”

Mấy người kia vừa đi, lại có thêm một đám thanh niên chỉ trò đi vào trong tiệm, không thèm liếc nhìn Sở Tiên một cái liền đi về phía bảng giá.

“Cái gì!” Nhưng mà rất nhanh, âm thanh chấn kinh từ một tên thanh niên trong đám truyền ra:

“Trên báo không phải nói 2000 tệ một con sao? Bây giờ lại đề là 3000 tệ? Nhưng mấy con cá vàng này...”

“Đúng là cá vàng nơi đây xinh đẹp thật, khó trách chủ tiệm lại dám điên cuồng đem bán 3000 một con, có lẽ vẫn có người không kim lòng được mà bỏ tiền ra mua a!”

Một người ghé sát vào hồ cá, trừng to mắt ngắm nhìn đủ loại cá vàng mỹ lệ khả ái, cảm thán nói.

“Lão bán, cá vàng này của ngươi là giống gì vậy, tại sao lại mắc như thế? Trên báo chỉ đang tố cáo cửa tiệm này của ngươi là hắc điểm, bán cá vàng với cái trên trời!” Một người thanh niên trong đám ngừng đầu nhìn hướng Sở Tiên hỏi.

“Có đáng giá hay không cũng không phải để những người không biết giá trị của chúng đến nhận xét.” Sở Tiên không quan tâm cười cười.

Quả thật hắn rất tức giận khi vừa mới thấy được nội dung trên báo chí, nhưng hiện tại lại cảm thấy đây là một chuyện tốt, vừa vận trợ giúp chính mình làm một cái đại quảng cáo, nói đúng hơn là tạo cho hắn một cái cơ hội để phát triển sự nghiệp.

“Như thế nào lão bán? Chẳng lẽ thông tin trên báo là sai sự thật sao?” Một người thanh niên tò mò hỏi.

“Cái đó thì tùy người đọc nhận xét, nhưng trong cửa tiệm này của ta, bày bán toàn bộ đều là giống cá vàng quý hiếm, thật giống như một con cá Rồng giá cả có thể lên tới mấy trăm vạn tệ, cá vàng của ta bán mấy ngàn khối tiền cũng chỉ tính là bình thường, bất quá đối với người không biết giá trị thực sự mà nói, cho dù rẻ hơn mười lần họ cũng không cảm thấy đáng giá, thôi được rồi, tiệm của ta hôm nay phải đóng cửa sớm!”

“Này lão bán, tại sao hôm nay phải đóng cửa sớm? Chẳng lẽ ngươi định dẹp tiệm luôn sao?”

“Nào có, đương nhiên là vẫn phải mở, nhất định phải mở!” Sở Tiên thần bí cười cười:

“Ta có một sự tình cần phải xử lý một chút, ngày mai vẫn như thường lệ, mở cửa buôn bán, mấy vị nếu như không mua cá vàng thì thật xin lỗi, liền ra về cho!”

Mấy người thanh niên thấy được hắn muốn đóng cửa cũng liền đi ra ngoài, vừa đi còn bàn luận nói qua:

“Ngươi thử nghĩ xem, cá vàng bên trong tiệm này thật đúng là xinh đẹp, ta cảm thấy giá bán mấy ngàn tệ thật sự có thể chấp nhận được a!”

“Có lẽ thế, trên báo chí đưa tin không phải nói một con cá 2000 tệ sao, hôm nay liền bán 3000 tệ, thật sự là tùy hứng nha, trực tiếp tăng lên một ngàn tệ!”

“Đoán chừng cũng là có chỗ dựa vững chắc, chỉ cần lão bản không ép mua ép bán, hẳn là sẽ không có vấn đề gì.”

Sở Tiên đóng cửa lại đứng bên trong nghe bọn họ nói chuyện, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, hẳn đầu chi là có chỗ dựa chắc.

Đẹp mọi chuyện qua một bên, lúc này, Sở Tiên lái xe chạy thẳng đến trường Sư Phạm Hải Thanh.

Đem xe đỗ ở bãi, hơi thăm một chút liền biết được Tiểu Đình đang ở lầu bên cạnh.

Sở Tiên đi thẳng đến lớp của nàng, trước mắt, Tiểu Đình các nàng cũng không còn chương trình học, mỗi ngày đến đây chính là chờ đợi thông báo tuyển dụng, cho nên hầu hết thời gian đều tập trung ở phòng học.

Khi Sở Tiên đi đến lớp, đưa tới rất nhiều người chú ý, bọn họ nhớ rất rõ ràng hẳn là ai, tại lần họp lớp ở khu du lịch, hẳn là như thế nào đánh ba ba ba Lưu Chí, Trương Bắc Phong cùng một tên con ông cháu cha gọi là Tùng ca kia!

“Xin hỏi Tiểu Đình có ở đây không?” Sở Tiên nhìn một vòng quanh lớp, cũng không có thấy bóng dáng Tiểu Đình, quay sang một sinh viên gần đó hỏi thăm.

“Đang làm việc trên văn phòng đấy!” Lập tức có một giọng nói vang lên hồi đáp, chính là Tư Vũ ở chung phòng với Tiểu Đình, nói rồi nàng đứng lên đi về phía Sở Tiên.

“Hả? Làm sao vậy?” Sở Tiên có chút nghi hoặc ngược nhìn Tư Vũ.

“Sở Tiên, dường như Tiểu Đình gặp được phiền toái?” Tư Vũ đi tới nhỏ giọng nói với hẳn.

“Phiền toái, phiền toái gì?” Sở Tiên nghe được lời của nàng liền hơi nhú mày, vội vàng hỏi.

“Dường như là chuyện được nhận làm giảng viên tại trường học này xảy ra vấn đề.” Tư Vũ cau mày hồi đáp.

“Nhận việc xảy ra vấn đề?” Sở Tiên hơi bất ngờ, cảm thấy nghi hoặc lên tiếng:

“Sao có thể xảy ra vấn đề được, không phải đã sớm xác định rồi sao? Như thế nào hiện tại lại còn xuất hiện vấn đề?”

“Ta cũng không biết.” Tư Vũ lắc đầu.

“Làm phiền người dẫn ta đến văn phòng một chút!” Sở Tiên đối với nàng nói.

“Ừ!” Tư Vũ gật gật đầu, mang theo Sở Tiên hướng phía văn phòng đi đến.

Lúc bọn họ đi đến cửa phòng, phát hiện Tiểu Đình đang cùng một người thiếu nữ toàn thân mặc ý phục trắng nõn nói chuyện phiếm.

Thấy được Tiểu Đình không có việc gì, Sở Tiên trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lập tức đi tới gọi:

“Tiểu Đình!”

Tiểu Đình nghe được âm thanh của Sở Tiên, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía hẳn:

“Tiểu Tiên, sao người lại tới đây?”

“Là ta tới tìm người a, muốn nhờ người giúp ta tìm người, nghe được Tư Vũ nói người gặp chút vấn đề, ta liền tới đây!” Sở Tiên đi về phía nàng nói.

“Không có việc gì, Tiểu Tiên, người lại đây ta giới thiệu cho người một chút, đây là bằng hữu ta mới quen, nàng tên là Đường Thu Mộng! À Thu Mộng, đây là bạn trai của ta, Sở Tiên!” Tiểu Đình nhìn về phía thiếu nữ bên cạnh đối với hẳn giới thiệu.

“Xin chào!”

Sở Tiên nhìn nhìn người nữ sinh này, trong nội tâm thầm đánh giá, toàn thân mặc ý phục màu trắng, nước da vô sáng, sở hữu một đôi mắt phượng khiến cả người lộ ra khí chất vô cùng lãnh ngạo.

Đường Thu Mộng cũng nhìn về phía hẳn mỉm cười gật gật đầu chào.

(!) cá Rồng được chia làm 6 loại:

.Ngân Long có giá từ 120-300(vnd)

.Thanh Long có giá từ 600-1tr(vnd)

.Hồng Long có giá từ 1tr8-2tr5(vnd)

.Kim Long Hùng Vỹ có giá từ 2tr5-3tr(vnd)

.Huyết Long có giá từ 15-20tr(vnd)

.Kim Long Quá Bối có giá từ 4tr5-22tr(vnd)

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Lãng Xê (Hạ)

“Tiểu Đinh, vừa rồi ta đã nghe Tư Vũ nói qua việc của ngươi, nhưng cụ thể là đã phát sinh chuyện gì?”

Sau khi cáo từ Đường Thu Mộng, Sở Tiên cùng Tiểu Đinh vừa đi trên hành lan vừa trò chuyện.

“Ừ, cũng không có gì to tát lắm, chỉ là xuất hiện một chút vấn đề, nhưng hiện tại mọi chuyện đã được giải quyết.” Tiểu Đinh mỉm cười kể lại toàn bộ sự việc Cho Sở Tiên:

“Trong trường có một vị giáo sư một mực không đồng ý cho ta làm giảng viên tại đây.

Ngươi biết vì sao không? Vị giáo sư kia chính là phụ thân của Đường Thu Mộng, Đường giáo sư.

Hắn muốn Thu Mộng làm giảng viên trong trường này, cho nên liền một mực không để cho ta thông qua xét duyệt.”

Tiểu Đinh nhỏ giọng kể, ngọc thủ ôm lấy cánh tay của hắn:

“Thu Mộng hiện đang là nghiên cứu sinh tại trường Đại học HSD Mĩ Quốc, ngày hôm qua vừa mới về nước, chuyên ngành của nàng là sinh vật khoa học chuyên nghiệp, nhưng chủ học lại là về phương diện nghiên cứu cơ thể động vật.

Đường giáo sư không muốn nàng làm bác sỹ thú y, cho nên muốn đem nàng an bài làm giảng viên trong trường.”

“Thu Mộng sau khi biết được chuyện này liền có chút kháng cự, nhất là hôm nay khi biết được cha nàng là giành lấy vị trí của ta, thì lập tức làm rùm beng cùng Đường giáo sư trong phòng làm việc cả buổi sáng.

Cuối cùng không còn biện pháp nào, Đường giáo sư chỉ có thể thỏa hiệp, lập tức xét duyệt cho ta được nhận vào làm giảng viên trong này, mà khi nãy ở ngoài văn phòng là ta cùng với Thu Mộng hàn huyên một chút về cuộc sống của nàng ở bên nước ngoài thôi.”

“Thì ra là vậy, còn làm ta lo muốn chết!” Sở Tiên cảm giác vô cùng hí kịch cười cười:

“Ta còn tưởng rằng nàng ý có máu chó nhà giàu liền muốn dùng tiền để giành lấy vị trí của ngươi chứ!”

“Nếu như Thu Mộng thật sự muốn tranh, thì cho dù ta có giàu như nàng cũng tranh không lại! Nghe nói hồi ở bên Mĩ Quốc, nàng còn kiêm tu tâm lý học, hơn nữa còn được nhà trường bên đây cấp bằng khen loại giỏi.” Tiểu Đinh có chút bội phục nói.

“Nữ sĩ tri thức nha, tương lai còn là bác sỹ thú y, nhìn tướng mạo của nàng cũng không tệ, hẳn là chưa tìm được bạn trai đi, he he!” Sở Tiên cười cười nhìn Tiểu Đinh nói.

“Cắt! Ngươi đừng có ở đó mà ảo tưởng, người ta nhìn ngươi còn chướng mắt đây này.

Hơn nữa, nếu như ngươi dám lên phen, hừ hừ!

À đúng rồi, ngươi nói tới trường học tìm ta có việc, việc gì?” Tiểu Đinh khoác cánh tay của hắn tò mò hỏi.

“Giúp ta tìm một người.” Sở Tiên nhìn bộ dáng nghi hoặc của nàng, cười cười nói:

“Là một nữ sinh trong trường này, tên gọi là Tiểu Hiểu, nàng là một streamer nổi tiếng, à cũng tương đối xinh đẹp nữa, hắc hắc!!!”

“Ngươi tìm nàng làm chi?” Tiểu Đinh buông cánh tay của hắn ra, ánh mắt cảnh giác lờm lờm Sở Tiên.

“Ách.” Sở Tiên quay sang véo véo khuôn mặt của nàng:

"Người đừng có nghĩ lung tung, ta chỉ đùa thôi! Thực sự thì ta tìm nàng là có chút việc, à... Cần nàng giúp ta vài chuyện!"

“Ai biết được người nghĩ gì! Nam nhân có tiền liền đòi bai, đây chính là chân lý.” Tiểu Đình ánh mắt hình viên đạn nhìn hấn:

"Người nữ sinh kia ta có nghe nói qua, là một người nổi tiếng trong trường, còn là hoa khôi của khối dưới, ta mang người đi tìm nàng, hừ!"

“Được được!”

Sở Tiên thấy được bộ dáng như ăn phải giấm chua của Tiểu Đình có chút buồn cười, lập tức kéo bàn tay của nàng lại đặt lại trên tay của mình:

"Cảm ơn lão bà đại nhân."

“Phốc!”

Tiểu Đình nhìn bộ dáng của hấn, có chút nhịn không được che miệng cười, mang theo hấn hướng phía phòng học của Tiểu Hiểu đi đến.

Khoảng 5 phút sau, liền tới trước cửa phòng, Tiểu Đình lườm hấn lần hai, sau đó hai người lập tức đi vào bên trong.

Nàng cầm tay Sở Tiên ngó nghiêng một hồi, sau đó tiến lại gần một nam sinh đang ngồi phía trước hỏi thăm:

"Chào bạn! Xin hỏi Tiểu Hiểu có ở lớp không?"

“A! Là Thiên Đình học tỷ nha, có có!” Nam sinh đang cúi đầu chơi game trên điện thoại ngẩng mặt lên nhìn Tiểu Đình, lập tức hưng phấn quay về phía sau hô: “Tiểu Hiểu, Thiên Đình học tỷ tìm người kìa!”

“A!”

Tiểu Hiểu đang ghé vào trên mặt bàn ngẩng đầu lên kinh ngạc quan sát Sở Tiên cùng Tiểu Đình ở phía trước, trên mặt lộ ra thần sắc nghi hoặc đánh giá hai người một hồi, sau đó đứng lên hướng phía bọn họ đi tới.

“Thiên Đình học tỷ tìm ta có chuyện gì?” Tiểu Hiểu kéo hai người đi ra phòng học, ánh mắt nghi hoặc nhìn Tiểu Đình, sau đó chuyển hướng sang Sở Tiên nói:

"Anh đẹp trai! Hấn là người đến tìm ta a?"

“Đúng vậy!” Sở Tiên hướng phía nàng cười cười:

"Không biết người ở đâu, cho nên chỉ có thể gọi bạn gái của ta dẫn qua."

Nghe được câu nói này của Sở Tiên, Tiểu Đình trên mặt vui vẻ mỉm cười.

“Đẹp trai, tìm ta có chuyện gì?” Tiểu Hiểu nhìn nhìn hai người, tò mò hỏi.

“Nhờ người giúp ta một chuyện!” Sở Tiên nói qua, lập tức hỏi:

"Hiện tại người có rảnh không?"

“Có!” Tiểu Hiểu gật gật đầu, lập tức đi cùng hai người Sở Tiên đến một quán cà phê gần trường.

...

"Người nói cái gì? Người muốn ta giúp người tìm vài người nổi tiếng?" Tiểu Hiểu có chút kinh ngạc nhìn nhìn hấn:

"Chẳng lẽ người muốn nhờ bọn họ làm quảng cáo giúp người... Mở rộng kinh doanh cá vàng trên các trang mạng?"

“Không phải!” Sở Tiên lắc đầu, lập tức mở ra điện thoại, đem một cái tin tức đưa ra trước mặt nàng:

"Ta muốn đem cái tin tức này truyền bá cho khắp cả nước, nên mới cần vài người nổi tiếng có lượng Fan khủng trên mạng xã hội!"

Tiểu Hiểu tò mò nhìn nội dung trên chiếc điện thoại di động, Tiểu Đình cũng nghi hoặc nhìn sang.

“Này...” Tiểu Hiểu trừng to hai mắt, có chút không xác định hỏi:

"Đây chính là trang chủ của toà soạn báo Hải Thanh?"

“Đúng vậy.” Sở Tiên nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của nàng khoe miệng hơi hơi nhếch lên, nét mặt vô si nói:

"Độ chú ý trên trang chính thức của toà soạn báo rất lớn, nhưng hiện tại tốc độ truyền bá quá chậm, cho nên ta muốn giúp bọn họ tăng tốc độ lên lên một chút..!"

"Ngươi...!" Tiểu Hiểu tròn mắt há hốc mồm, nhìn nội dung trên điện thoại, sau đó lại cảm thấy tức cười nhìn nhìn tên lão bản hắc điểm.

Cửa hàng cá vàng của Sở Tiên lại bị toà soạn báo tố cáo là hắc điểm, chẳng lẽ bây giờ phóng viên đều không có kiến thức hoặc là bị não tàn hết rồi sao?

"Ngươi là muốn để cái tin tức này truyền bá trên mạng? Để cho tất cả mọi người biết đến cái hắc điểm của ngươi?" Tiểu Hiểu hỏi, lập tức trên mặt lộ ra vẻ bưng bít:

"Ngươi đây là muốn lãng xê đi..?"

"Không có nha, ta chỉ là đem một ít hắc điểm vạch trần ra ngoài, để cho cả nước cùng biết, tại phố Cổ Ốc thành phố Hải Thanh có một cái hắc điểm bán cá vàng 3000 tệ một con, ta muốn để cho nhân dân cả nước đều lên án công khai cái hắc điểm này, ngươi có thấy ta trọng nghị không?" Sở Tiên cười hắc hắc hai tay nắm chặt hưng phấn nói.

Tiểu Hiểu tròn mắt nhìn hắn, sắc mặt tối sầm, bất đắc dĩ nói:

"Hiện tại cá vàng của ngươi tăng lên 3000 tệ một con?"

"Ừ, vừa tăng giá!" Sở Tiên khoe miệng tràn đầy tiểu ý, hơi nhếch lên:

"Tóm lại, bây giờ ngươi có bằng hữu nào là người nổi tiếng trên mạng xã hội không? Giúp ta liên lạc một chút!"

Tiểu Hiểu nhin không được khoe miệng giựt giựt:

"Có quen vài người, thế nhưng, ngươi làm như vậy quả thật chính là đùa giỡn tất cả mọi người nha?"

"Có hả?" Sở Tiên làm vẻ mặt vô tội, cầm một ly cà phê hớp một ngụm:

"Ta chỉ là nhờ một số người hỗ trợ đăng lại tin tức trên trang chủ của toàn soạn báo Hải Thanh mà thôi, những cái khác ta đều không biết?"

"Ngươi thật sự là quá điểm thú!" Tiểu Hiểu gian xảo nhìn nhìn hắn, lập tức cười nói:

"Tặng cho chế năm con cá vàng đi!"

Sở Tiên sắc mặt đen lại, có chút tức giận nhìn nhìn nàng:

"Ta thấy thể loại điểm thú, lòng dạ đen tối chính là ngươi a. Được thôi! Nhưng nội trong ngày hôm nay, ngươi liền liên hệ giúp ta, tốt nhất nên tìm trên mười cái đi, nói với bọn họ, tiền không thành vấn đề."

"Trên mười cái!" Tiểu Hiểu lông mày nhảy lên, trong nội tâm hơi suy nghĩ một chút, lập tức cam đoan nói:

"Không thành vấn đề, lấy người tiền tài thay người trừ họa, chuyện này ngươi cứ giao cho ta!"

"Ách!"

Tiểu Đinh ở một bên nghe hai người bọn họ nói chuyện mà tâm trí cứ như lọt vào trong sương mù, nghi hoặc nhìn Sở Tiên hỏi:

"Tiểu Tiên, toà soạn báo đưa tin cửa tiệm của ngươi là hắc điểm, vậy tại sao còn muốn tuyên truyền ra bên ngoài?"

"Bởi vì...!" Sở Tiên nhìn nhìn Tiểu Đinh, tràn ngập tự tin nói:

"Ta muốn tất cả mọi người trên khắp Thế Giới biết tới cái hắc điểm của ta! Đến lúc đó, sẽ tự động có người xuất hiện giúp ta bác bỏ tin đồn, sau đó...sau đó...hắc hắc!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Tiên Cảnh Cá Kiểng

Chớp mắt trời đã nhá nhem tối, Tiểu Hiểu tìm cho Sở Tiên được hơn mười người nổi tiếng trên mạng xã hội.

Tiếp tục thông qua mười mấy người này, Sở Tiên liên hệ được thêm hơn mười người khác nữa, lúc này tạm thời gọi là đội "Lăng Xê" của Sở Tiên tổng cộng gần 30 người, đa phần là streamer nên có lượng Fan rất lớn trên mạng xã hội.

Sở Tiên trả cho mỗi người bọn họ một vạn tệ với yêu cầu rất đơn giản, chỉ cần hỗ trợ đăng lại và cập nhật thông tin về bài báo tố cáo hắc điểm trên trang chủ của toàn soạn báo Hải Thanh.

Công việc đơn giản như vậy liền có thể kiếm được một vạn tệ, hơn ba mươi người này liền vui vẻ đáp ứng.

Rất nhanh, trên trang cá nhân của 30 người đồng loạt xuất hiện bài báo được chia sẻ từ trang chủ của toàn soạn báo Hải Thanh, phía trên kèm theo dòng trạng thái "Lại thêm một sự kiện chặt chém khách hàng? Vạch trần hành vi của tên gian thương bán dạo đức đôi tiền tài!"

Một một người trong đội lăng xe đều sở hữu lượng Fan hâm mộ khủng, ít liền hơn mười vạn, nhiều thì lên đến cả trăm vạn.

Hơn 30 đại minh tinh gộp chung một chỗ liền trên tám chín trăm vạn lượt theo dõi.

Mà loại sự tình vạch trần gian thương, gian lận thương mại như thế này, rất dễ chiếm được sự chú ý của dân mạng.

Trong nháy mắt tin này trở liền thành tâm điểm chú ý trên các trang mạng xã hội, đọc báo online,...Đồng đảo bạn đọc nhao nhao truy cập để xem, rất nhiều bình luận phần nộ được để lại.

Chỉ trong vài tiếng đồng hồ đã có gần một ức lượt bình luận, trong đó cũng có một số ít lượt bình luận tán dương tinh thần trách nhiệm của đội phóng viên.

Nhưng đa phần vẫn là bình luận phần nộ, chửi bới, trêu chọc... Thậm chí, một ít độc giả còn sáng tác cả truyện ngắn để đá xéo. (bó tay @@!)

"Một chiếc xe Audi màu trắng, chủ xe vội vàng quan sát xung quanh, bên trái là một cửa hàng bán ngọt rất lớn, bên phải là chiếc xe của một công nhân khuôn vác. Chủ xe thấy vậy, lập tức đánh xe sang chỗ người công nhân, sau đó hấn xuống xe để tỏ ý xin lỗi và bồi thường, trong nội mừng thầm vì chính mình phản ứng nhanh.

Lúc này tiếng nói của người công nhân vang lên: "Người lái như thế nào mà đụng vào xe của ta làm hỏng hết hàng rồi?"

Chủ xe hào sảng nói: "Đại ca, bao nhiêu tiền, ta bồi thường!"

Người đó nhàn nhạt nói: "Đây là cá vàng ở phố Cổ Ốc!"

Chủ xe kinh hãi, ngã xuống đất tất thở, hưởng thọ 38 tuổi."

"Hôm trước đi phố Cổ Ốc, phát hiện bên đường có một cửa tiệm bán cá vàng, bên ngoài có để tấm biển quảng cáo" cực phẩm cá vàng, một CÁI 20 tệ".

Ta vui mừng lập tức vào mua một con, kết quả tính tiền một cái vầy cá giá 20 tệ, trên thân có cá vàng có 99 cái vầy, tổng cộng 2000 tệ...Con mẹ nó hắc! Nội tâm lão từ rí máu a!"

"Hôm nay cùng bằng hữu đi tham quan phố Cổ Ốc, ta là một nam nhân tâm lý, rất yêu thích cái đẹp, bỗng ta phát hiện có rất nhiều cá vàng xinh đẹp bên trong một cửa tiệm, ta liền trực tiếp đi vào mua một bể năm con.

Đến lúc tính tiền, lão bản hét: "Trong bể nước có năm con, tổng cộng hết một vạn tệ!"

Lúc này, một vị đại ca trong nhóm của ta tức giận nói: "Như thế nào lại mắc như vậy? Rõ ràng ở bên ngoài chỉ ghi một con có mười tệ!"

Lão bản chỉ tay vào một con cá vàng nói: "Trong bụng nó còn mấy trăm con!"

Từng câu chuyện vui đá xéo của nhiều độc giả tay nhanh hơn não nhao nhao xuất bản.

Nhờ có đông đảo những người nổi tiếng đăng lại bài báo trên trang cá nhân của mình, khiến cho tin tức này lấy tốc độ ánh sáng truyền khắp các trang mạng xã hội, từ nông thôn cho đến thành thị, từ đầu ngõ cho đến cuối xóm, nói chung là ai cũng biết.

Lúc này cũng đã xế chiều, bên trong văn phòng của toà soạn báo Hải Thanh, chủ biên Triệu Trạch Thành mặt mũi tràn đầy ngơ ngác nhìn một cái tin tức tràn lan khắp trên mạng xã hội..

Nhân viên trong toà soạn được phân bổ rất rõ ràng, mỗi một bộ phận đều có người đặc biệt phụ trách, còn chủ biên Triệu Trạch Thành chủ yếu phụ trách khâu xét duyệt các bản thảo, thỉnh thoảng phát biểu một ít sự kiện tương đối lớn ở thành phố.

Khi thấy được phần tin tức này, Triệu Trạch Thành liền nhớ đến bản thảo mà mình đã xét duyệt ngày hôm qua.

Đó là của nhóm Lý Phong biên soạn, nội dung trong đó chủ yếu là vạch trần một cái hắc điểm bán cá vàng ở phố Cổ Ốc, lúc hấn đọc được dòng chữ "Một con cá vàng 2000 tệ" liền không chút do dự đem bản thảo này thông qua.

Sáng hôm nay, khi thấy cái tin này được đăng trên trang chủ của toàn soạn, hấn cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều.

Nhưng hiện tại, lại xuất một hiện niềm vui ngoài ý muốn, chính là phần tin tức này được chia sẻ hơn một vạn lần.

Lượng người theo dõi trên trang chủ của toà soạn cũng tăng từ một vạn đến hơn năm vạn, một ngày liền tăng vọt mấy vạn lượt Follow.

Triệu Trạch Thành hiểu kỳ kéo xuống bên dưới xem mục bình luận, chợt bừng tỉnh tự nói:

"Nguyên lai là bị một ít đại minh tinh phát hiện sau đó tiến hành đăng lại, cho nên mới phát tán hoả bạo như thế! Không tệ không tệ!"

Chuyện này tuyên truyền ra ngoài không chỉ đối với thành phố Hải Thanh không có một chút ảnh hưởng, ngược lại sẽ chứng minh, toà soạn báo làm việc chất lượng.

Hơn nữa, lần này danh tiếng của phố Cổ Ốc trong lúc vô tình được tuyên truyền ra ngoài, tốt, thật sự là quá tốt!"

Triệu Trạch Thành nhìn nhìn những bình luận phía dưới, hưng phấn vỗ tay bốp bốp, lập tức đứng dậy mặt mũi tươi cười đi thẳng tới phòng làm việc của phóng viên.

Hắn đi toia trước cửa quan sát cả phòng làm việc một hồi, sau đó ánh mắt chuyển hướng sang nhìn Lý Phong, vỗ vỗ tay nói:

"Này, tắt cả nghĩ tay một lát! Ta báo cho mọi người một cái tin tốt."

Cả phòng tò mò ngược nhìn về phía hấn, Triệu Trạch Thành cười to nói:

"Trước tiên, ta xin tuyên dương ba người Lý Phong, Đỗ Biển, Trần Sáng.

Lý do tuyên dương chính là bài báo tố cáo cửa hàng bán cá vàng được nhóm Lý Phong đăng tải vào sáng ngày hôm nay trên trang chủ chính thức của toà soạn chúng ta đã được đọc giả trên cả nước chú ý tới.

Đồng đảo bạn đọc tán dương tinh thần làm việc của toà soạn của chúng ta, hơn nữa đối với yêu cầu về việc tuyên truyền hình ảnh phố Cổ Ốc của chính phủ nổi lên tác dụng cực lớn.

Mấy người các người ngày mai tiếp tục thu thập thêm thông tin, tháng này liền chờ tiền thưởng a!"

Nhóm người Lý Phong sững sờ, lập tức trên mặt lộ ra thần sắc hưng phấn liếc nhìn nhau cười như điên.

"Tiểu tử, để xem lần này, người sẽ chết như thế nào?"

Lý Phong nhớ đến khuôn mặt lớn lối của Sở Tiên, chân mày nhíu lên, trên mặt lộ ra ánh mắt đặc ý.

Lúc này đây, đang nằm tại trung tâm của vòng xoáy thị phi, cửa tiệm bán cá vàng tại phố Cổ Ốc, lão bản tươi cười đặc ý kéo xem một cái tin tức được phát tán rộng rãi trên mạng xã hội...

Hắn tin tưởng phần tin tức này, ngày mai nhất định sẽ leo lên top được tìm kiếm nhiều nhất, đến lúc đó sẽ có cả ngàn vạn người biết đến cửa tiệm của hấn.

Trước kia, Sở Tiên chỉ quảng cáo cá vàng trên trang cá nhân của mình, nhưng hiện tại, hấn cảm thấy mình cần phải tạo một cái trang riêng để thực hiện kế hoạch tiếp theo.

Đặt tên cho trang của mình là "TIÊN CẢNH CÁ KIẾNG"

Sở Tiên chọn từ điện thoại một ít ảnh chụp cùng video cho mỗi giống cá, sau đó up lên, bên dưới là phần giới thiệu chi tiết về từng giống cá, kèm theo bảng giá là 3000 tệ một con.

Chuẩn bị đâu vào đấy, Sở Tiên hài lòng đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng tươi sáng từ bên ngoài rọi vào, Sở Tiên tỉnh dậy vươn vai vài cái, nhìn đồng hồ cũng đã hơn tám giờ, rửa mặt ăn xong điểm tâm sau đó lái xe đi đến cửa tiệm.

Đến nơi thì đã hơn chín giờ, nhưng lúc này hấn liền thấy được một đám người đang vây quanh ở trước cửa, chỉ trò bàn tán.

Thấy được loại tình huống này, Sở Tiên cũng là hơi sững sờ.

Theo hấn suy tính, chuyện này nhất định sẽ khiến cho vô số người chú ý, thế nhưng tốc độ truyền bá cũng quá nhanh đi?

"Mọi người tránh ra cho, tại sao lại tập trung trước cửa tiệm của ta?" Sở Tiên đi qua lớn tiếng nói.

“Lão bán sao? Đây là lão bán sao?” Đám người xung quanh nhỏ giọng tự hỏi lẫn nhau.

“Này, vị huynh đệ kia, người chính là lão bán của tiệm này? Có phải cá vàng của người bán 2000 tệ một con?” Một người thanh niên tò mò nhìn hẩn lớn tiếng hỏi.

“Sai rồi!” Sở Tiên lắc đầu, lập tức vừa cười vừa nói:

" Là 3000 tệ một con cá vàng!"

Sau đó hẩn nhanh tay mở ra cửa tiệm, lập tức xoay người nhìn đám đông cười nói:

"Hoan nghênh quang lâm tiêu điểm của ta, để cho các người kiến thức một chút cái gọi là hẩn điểm trên internet kia, hắc hắc!"

Đám đông nghe vậy liền sững sờ, thầm nghĩ tên lão bán này thật lớn lối nha!

Cả đám nhìn hẩn mở rộng cửa tiệm, một bộ dáng hoan nghênh quang lâm, cũng là nhao nhao tò mò đi vào quan sát.

Mà lúc này, ở phía bên kia đường, trong một góc đối diện cửa tiệm của Sở tiên có một quán ăn sáng, trong đó có nhóm người Lý Phong đang ngồi, trên tay mỗi người đều cầm một cái máy chụp ảnh lên lút ấn nút.

Khi trời vừa sáng, bọn họ liền tức tốc chạy tới nơi đây thì thấy đã có một vài người tụ tập ở chỗ này chỉ trỏ, cả đám cũng là hơi sững sờ, tò mò đi qua hỏi thăm, sau đó liền phục kích ở bên này để thu thập thông tin.

Nhưng nguyên nhân chủ yếu khiến bọn họ chịu bỏ ra tâm huyết lớn như vậy để thu thập thông tin, chính là bài báo của nhóm đã lọt vào top một trong danh sách tìm kiếm

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Diên Cuồng Hắc Điểm (Thượng)

Sau khi bọn Lý Phong nhận được tin tức này, mấy người đều có cảm giác hạnh phúc trào dâng, lên được đầu đề Tencent nha, đây chính là trang web có số lượng người xem đồng nhất cả nước đấy. "

Lần này không chỉ có thể trị thật tốt cái tên điểm trường lớn lối kia mà còn có thể làm cho chúng ta ưỡn ngực ngẩng cao đầu bên trong toà soạn báo." Tâm tình mấy người Lý Phong sáng khoái, trên mặt đều lộ ra vẻ vui sướng, đi đến một cửa tiệm gần đó, vừa ăn sáng vừa nhìn đám chó săn chụp ảnh.

Thời điểm Sở Tiên đi đến nơi, vô số tiếng “ba ba” của máy chụp ảnh vang lên, lần trước không có chụp được tấm ảnh nào làm cho bọn họ có chút ảo não, nếu có ảnh chụp thì tiếng xầu của tên này đã sớm lan xa, bất quá bây giờ cũng không muộn. Bởi vì cự ly hơi xa nên bọn họ cũng không nghe được lời nói của Sở Tiên, chỉ thấy những người vây xem lần lượt tiến vào trong tiệm, bọn họ chỉ thể nhìn nhau rồi đợi ở chỗ này thôi.

Lúc này, Sở Tiên nhìn một đám người tò mò đứng xung quanh mình thì cười rất tươi, hiện tại xã hội đã khác, mình không sợ có người đến gây sự, cũng không có ai ngốc ngếch đến mức vì chính nghĩa mà đến tận tiệm mà đánh mình."

Ha ha! Hoan nghênh mọi người đến với hắc điểm lớn nhất phố Cổ Ốc. " Sở Tiên đứng ở trước mặt mọi người giang hai tay ra, tươi cười chỉ vào cá vàng trong những hồ cá xung quanh, rồi tiếp tục nói: "Đây là những con cá vàng có giá hai ngàn khối tiền trên mạng, tuy nhiên bây giờ tôi xin đính chính lại, vào hôm qua tôi đã tăng giá lên ba ngàn khối tiền một con. "

Mọi người ở trong tiệm vô cùng ngạc nhiên nhìn nhau, sau đó là nhìn về phía ông chủ diên cuồng kia, trong nội tâm thầm nghĩ đến tên này thật sự là tham tiền đến diên rồi!

" Hắc hắc! Tôi cũng muốn nhìn xem là cá vàng dạng gì mà một con có giá hai ngàn khối! " Trong lúc mọi người còn đang nhìn nhau, một thanh niên cười nhạo lớn tiếng, sau đó liền đi đến bên cạnh hồ cá trước mặt.

Sở Tiên cười cười:" Cậu cứ tùy tiện nhìn, bất quá tôi phải nhấn mạnh lại một lần nữa, đây là cá vàng giá ba ngàn khối tiền một con."

" Đây là giống cá vàng gì? Tại sao tôi chưa từng gặp qua, thật xinh đẹp! " Người thanh niên vừa mới đi đến, nhìn mấy con cá vàng xung quanh liền tròn mắt hoảng sợ nói.

" Không thể tin nổi, đây còn là cá vàng sao? Hoàn toàn là một tác phẩm nghệ thuật, thật sự là quá đẹp, nhìn cái đuôi này, thật khó tin, khó tin!" Một vị khách đứng sát phía sau cũng kinh ngạc mà cảm thán.

"Cá vàng này thật sự là quá xinh đẹp, nếu như bán hai ngàn khối tiền, a không, ba ngàn khối tiền có khi là thật đấy!"

"Đất, thực đất, một con cá vàng bán ba ngàn khối tiền, bắt quá hắc điểm này đoán chừng sinh ý rất được"

" Hắc điểm này quá điên cuồng rồi, nhìn những con cá vàng này tôi thật sự muốn mua hết. "

"Đậu xanh! ông chủ, ông có thể bớt xấu bụng hay không, giảm giá cho chúng tôi một chút đi, ba ngàn khối tiền thực sự quá đắt, nếu là giá một ngàn, một ngàn khối tiền tôi sẽ mua năm con ngay."

Nghe được lời của bọn họ, Sở Tiên chỉ cười, hai đầu chân mày đều lộ ra thần sắc đắc ý, với một người ngoài nghề mà nói, những con cá vàng tuy xinh đẹp, thế nhưng bán ba ngàn khối tiền là quá mắc. Nhưng cho dù quý, cho dù đẹp, cũng làm cho người mua có dục vọng, đây là mị lực của sự vật mỹ lệ.

"Ba ngàn khối tiền không được mặc cả, nói không chừng giá về sau còn tăng nữa, trên internet ai cũng biết tiểu điểm này của tôi." Sở Tiên nói thẳng với đám người.

"Đậu xanh, còn muốn tăng giá. Quả nhiên là hắc điểm, là gian thương, ông chủ, tôi muốn chụp ảnh, đem hành vi này của ông công bố ra, ông sẽ bị cộng đồng mạng khiển trách đấy. " Một người thanh niên vừa nói vừa lấy điện thoại ra, đôi mắt tràn đầy yêu thích đối với cá vàng.

" Ha ha, tùy tiện chụp ảnh! " Sở Tiên không để ý, nhìn những người bên ngoài đang đánh giá tiệm của mình, nụ cười trên mặt càng đậm hơn. Chưa tới 10 phút, trong điểm của Sở Tiên đã chật trời vì số người vào quá đông, Sở Tiên không thể không lớn tiếng nói:" Mời các vị bằng hữu đã xem xong thì rời đi, bên ngoài còn rất nhiều khách hàng muốn tham quan hắc điểm của tôi, xin hãy cho người phía sau có cơ hội."

" Chớ đẩy, chớ đẩy, tôi đi ra ngoài a! " Vài người thanh niên đã xem và quay phim, chụp ảnh đầy đủ rồi thì nhanh chóng đi ra ngoài, lúc đi tới cửa nhìn về phía Sở Tiên, có chút trầm lặng nói:" Ông chủ, tôi thật sự không kỳ quái vì sao tôi và bằng bạn ghét ông, tại vì ông bán cá vàng thật sự quá đắt, khi nào mấy trăm khối tiền một con thì báo cho tôi biết. "

Tencent (Tencent Holding Limited):Công ty cổ phần đầu tư Trung Quốc, tập đoàn sở hữu mạng xã hội Wechat có hơn 1 tỷ người dùng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Điên Cuồng Hắc Điểm (Hạ)

Sở Tiên lấy điện thoại di động ra liên hệ với mấy chục tài khoản Microblogging. Sau khi bàn giao hết mọi chuyện cần làm cho các tài khoản đó, Sở Tiên cười mím nhìn về cửa hàng đang tràn ngập khách của mình.

Cùng lúc đó, ở trên Microblogging, hơn mười tài khoản được rất nhiều người quan tâm đang bắt đầu đăng tin.

Nam Hoa tiểu cư sĩ: Tin tức mới, tin tức mới, có người bạn trên mạng phát hiện ở phố Cổ Ốc thành phố Hải Thanh có một cái hắc điểm bán cá vàng, trên Microblogging đang có ảnh chụp và video, ta cảm thấy sẽ có một trận náo loạn diễn ra, mọi người đón xem nào.

Thần bí gia: Ta có người bạn đang livestream tình cảnh ở phố Cổ Ốc, mọi người mau tới vây xem a!

Chuyên phun bất bình: Ngày hôm nay ngoài ý muốn phát hiện Microblogging ở phố Cổ Ốc, ta không thể đánh giá được chuyện này, cầu nhân sĩ chuyên nghiệp tiến hành giám định.

....

Mười mấy tài khoản lớn đều đăng một cùng một loại tin là chỉ tình cờ thấy một cái Microblogging, mà tên Microblogging bắt ngờ lại là Cá Kiểng Ổ Tiên Cảnh.

Vì vậy chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Microblogging Cá Kiểng Ổ Tiên Cảnh này đã được vô số người xem qua, rất nhiều người sau khi vào xem đã chuẩn bị sẵn tư thế phê phán bôi nhọ cái hắc điểm này.

Nhưng khi bọn họ thấy những con cá vàng rất dễ thương trong từng hình ảnh và video, tất cả mọi người đều sùng sốt, các hành động bôi nhọ, phê phán ngay lập tức được dừng lại. Từng người đều từ từ lướt nhìn từng bức ảnh, xem chậm chậm từng cái video.

- Đây đúng là hắc điểm ở phố Cổ Ốc sao? Lão tử hao tốn mười mấy tiếng đồng hồ nghĩ ra vô số bình luận chửi mắng tên chủ tiệm, nhưng khi thấy đám cá vàng này thì lại không thể viết ra được. Mặc dù ta không biết chủng loại của những con cá vàng này là giống quý hiếm gì, nhưng chỉ với mức độ xinh xắn của chúng thì hai nghìn đồng tiền không tính là mắc đâu!

- Trên lầu người bị mù phải không? Giá bây giờ là ba nghìn đồng một con ở đâu còn hai nghìn nữa? Đậu má, cá vàng mà lại đắt như vậy, chủ tiệm thực sự là phát rồ, hắc điểm danh xứng với thực, sau này lão tử có tiền sẽ mua một lần mười con.

- Ba mươi giây trước, lão phu đã mài sẵn dao chuẩn bị chém tên chủ tiệm ác ôn này, nhưng mà bây giờ hình thấy ảnh và video thì ta chỉ có thể buông bỏ đồ đao, rửa tay gác kiếm.

- Ta mặc kệ cá vàng đẹp cỡ nào, ta chỉ muốn nói hắc điểm, hắc điểm, hắc... hạ giá đi mà, xếp hàng ngồi đợi hạ giá!

- Cá vàng gấu mèo, thập nhị hồng, chu sa thủy phao nhãn, hoàng quan trâu châu lân. Toàn bộ đều là chủng loại quý báu, những con cá vàng này đều rất khó kiếm được, mỗi một con đều có giá trị xa xỉ, ở thành phố Kinh Hải Lục có một cửa hàng bán cá vàng cao cấp, mỗi một con có giá thấp nhất là năm nghìn, nếu mà cá vàng trong ảnh và video là thật thì ba ngàn một còn thật sự không đắt.

- Ta là quần chúng hóng chuyện thôi không có ý kiến gì, bất quá có thể thấy được lần này các báo truyền thông đã bôi nhọ hắc điểm lần trước chuẩn bị mất mặt nha!

- Ta ở nông thôn không có internet, không có WIFI, vì trả lời Microblogging này mà ta đi hết mấy chục ngọn núi tới thị trấn. Chân ta nổi rất nhiều bọng nước, giày cũng rất dễ rồi. Ta vốn định đem mấy chục cân bắp trong nhà đi bán lấy tiền vào quán net để khen thưởng Microblogging này. Xui xẻo quá năm nay vụ mùa không tốt, thu hoạch lương thực chỉ đủ ăn. Trải qua vô số kiếp nạn, ta rốt cục thu được 60 chai nước khoáng vô cùng quý giá. Bán ve chai được hơn ba mươi đồng để trả tiền net, rốt cuộc cũng thấy được Microblogging này. Chủ tiệm có thấy được sự vất vả của mình không, vô cùng khổ sở đó, huhu! Chủ tiệm làm ơn làm phúc cho mình mấy con cá vàng làm phúc đi mà.

Vô số loại bình luận xuất hiện, kiểu người nào cũng có, mà ở trên Microblogging còn là địa bàn của rất nhiều giáo sư, trên gia tự phong, từng chuyên gia hiện thân phân tích chủng loại, giá cả, đặc điểm của những con cá vàng này, thậm chí có nhiều giáo sư còn phổ biến tập tính và cách nuôi cá vàng cho dân chúng biết, tất nhiên là những cách này phần lớn là vô dụng.

Bây giờ thì có rất ít bình luận phê phán hắc điểm mà ngược lại số bình luận ủng hộ lại có rất nhiều.

Theo thời gian trôi qua,

Ngày càng có nhiều người quan tâm đến hắc điểm ở phó Cổ Ốc và Microblogging Cá Kiểng Ở Tiên Cảnh.

Sở Tiên cũng không biết được tiến triển trên internet lúc này, lúc này Sở Tiên còn đang tươi cười mà thu tiền, lại thêm một vị khách móc ra hơn một vạn đồng tiền mua năm con cá vàng.

Vừa lúc đó có vài người mặc đồng phục màu xanh da trời, chính là nhân viên của cục công thương đang đến xử lý hắc điểm!

- Cho hỏi ai là chủ cửa hàng này?

Một nhân viên hỏi.

- Là ta!

Sở Tiên nghe được, sau đó lập tức trả lời:

- Các vị đại ca đến tiểu điểm này có chuyện gì không?

- Có người tố cáo cửa hàng này chặt chém khách hàng, bán hàng vượt quá giá thị trường quá nhiều, cho nên chúng tôi đến xác định chuyện này.

Một nhân viên nữ đưa ra giấy công tác của mình rồi giải thích nguyên nhân tới đây cho Sở Tiên.

- Là vậy sao?

Sở Tiên không hề thấy ngoài ý muốn, cười nói:

- Vậy thì khổ cực mấy vị rồi, các anh chị có thể xem hết cửa hàng rồi đánh giá xem tôi có vi phạm gì không.

- Nhìn cái gì mà nhìn, đều là thuận mua vừa bán, hơn nữa cá vàng ở đây đều xứng đáng với giá tiền này.

Một thanh niên đang ôm trong tay một cái hồ cá vừa mới mua ngay lập tức xen vào.

- Hắc hắc! Nếu đã tới đây rồi thì nên để các anh chị xem qua, thuận tiện giúp ta bác bỏ tin đồn thất thiệt bấy lâu.

Sở Tiên không thêm để ý nói, lập tức chỉ vào người mua bên cạnh rồi tiếp tục nói:

- Các vị đại ca đại tỷ, các người xem, đây chính là cá vàng ta bán, ba nghìn đồng tiền một con, vị khách này mới vừa mua năm con cá vàng hết một vạn năm ngàn đồng, tất cả những người có mặt ở đây đều có thể làm chứng, các vị có thể hỏi một chút tôi có ép buộc khách hàng phải mua không.

Những nhân viên cục thông thương sững sờ, sao hiện trạng và tố cáo lại chênh lệch quá nhiều như vậy đây.

- À...

Người nhân viên nữ kia vừa muốn mở miệng, chợt thấy cá vàng trong tay vị khách bên cạnh thì rất kinh ngạc, không nhận được phải thốt lên:

- Cá vàng thật là đẹp!

- Hắc điểm, hắc điểm, mấy vị cục công thương xem cho kĩ hắc điểm này a! Phải cưỡng chế chủ tiệm hạ giá cá vàng xuống, hạ giá xuống năm trăm. À không, xuống một nghìn là được rồi!

- Không sai, phải bắt buộc hạ giá xuống, một nghìn đồng một con vẫn còn đắt, phải hạ xuống một trăm đồng ta mới mua được.

Vài khách hàng ở bên cạnh đùa giỡn muốn chủ tiệm giảm giá.

Nhân viên cục công thương cũng hiểu được chuyện gì xảy ra nên chỉ cười xòa rồi nói:

- Ngượng ngừng tiểu huynh đệ, quấy rầy việc làm ăn rồi!

- A, các vị đại ca đại tỷ từ từ hãy đi, trước hết hãy minh oan cho tiệm của tôi đã, hiện tại trên internet truyền bá nói cửa hàng của tôi là hắc điểm, điều này ảnh hưởng lớn tới danh dự cửa hàng, mong anh chị giúp đỡ!

Vài nhân viên cục công thương nhìn nhau, sau đó gật đầu.

Cám ơn các bạn đã xem truyện. Để đền bù lại việc drop truyện thời gian qua, mình xin đảm bảo sẽ giữ giá 5 TLT / chương cho tới chương 100.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Có Người Vui Mừng Có Người Buồn

Biên bản kiểm tra cửa hàng cá kiểng số 108 phố Cổ Ốc, xác thực không có hiện tượng ép buộc khách hàng mua bán, giá cả cá vàng cũng rất vừa phải, không có hành vi trái pháp luật, cho nên biên bản này có thể chứng minh cửa hàng cá kiểng này hoàn toàn tuân thủ các quy định về buôn bán. Chấm hết

Sở Thiên vừa cười vừa nhìn biên bản mà cục công thương mới cấp cho mình, sau đó lấy điện thoại ra chụp lại biên bản đó rồi up lên Microblogging.

Khi vừa mở Microblogging ra, Sở Thiên ngạc nhiên khi thấy bài post trước đó đã đạt hơn một trăm nghìn lượt view, hơi ngẩn người một chút thì Sở Thiên cười rộ rỡ:

- Xem ra cho dù không có cái chứng minh này thì cũng không có ảnh hưởng gì cả.

- Hắc hắc, nói tới nói lui chỉ có câu nói sau cùng mới đúng là trọng điểm!

Trên mặt Sở Thiên lộ ra vẻ gian trá.

Sở Thiên lại nhìn lượng người theo dõi Microblogging của mình, con số đã hơn mười vạn, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên, dự tính sau chuyện này số người quan tâm tới Microblogging của mình có thể đạt đến năm, sáu chục vạn, thậm chí còn cao hơn.

Tin tức trên internet luôn được truyền bá một cách rất nhanh, sáng sớm hôm nay còn truyền tin ở phố Cổ Ốc có hắc điểm bán cá vàng, tới xế chiều lại quay ngược hoàn toàn nói cửa hàng bán đúng giá mà chất lượng cá vàng còn vô cùng tốt nữa.

Một số quần chúng bất mãn vì bị quay như chong chóng, tuy nhiên internet luôn là như vậy, mà Microblogging Cá Kiểng Ở Tiên Cảnh xem như hoàn toàn nổi tiếng, nếu như nói giai đoạn trước là bởi vì sự kiện giá cá vàng trên trời mà nổi tiếng, thì sau này lại nổi tiếng là bởi vì Microblogging có ảnh chụp và video về cá vàng.

Lúc này ở trong phòng làm việc của tòa soạn, Lý Phong vẽ mặt hung phấn mà gõ lên bàn phím, từng chữ từng chữ lần lượt xuất hiện trong văn bản, hẳn cảm thấy mình đang hóa thân làm siêu anh hùng, đang trừ hại cho nhân loại.

Nhưng mà, hẳn lại không có chú ý có một người sắc mặt tái xanh, trong mắt tràn ngập lửa giận đang từ từ đi về phía hắn, tay người này siết thật chặt điện thoại di động trong tay, giống như là muốn bóp nát nó vậy!

- Lý Phong!

Chủ biên hô lớn, vị boss của Hải Thanh Thần Báo khi đọc được những bình luận trào phúng từ báo của mình trên mạng thì vô cùng tức giận, lúc này trên mặt ông ta nổi gân xanh, đôi mắt tức giận nhìn chằm chằm Lý Phong.

- Nga chủ biên, xin chờ tôi một chút, bài viết về hắc điểm bán cá vàng đã sắp hoàn thành rồi, chờ tới ngày mai chúng ta cho xuất bản thì chắc chắn sẽ tạo

được tiếng vang lớn, đây là chuyện tốt đối với Thần Báo, sẽ tạo được một hình tượng đứng về chính nghĩa trong lòng độc.

Lý Phong vừa đánh chữ vừa mỉm cười mà trả lời sếp.

- Rầm!

Đột nhiên, một tiếng trầm đục nặng nề rơi vào trên bàn hần, Lý Phong hoảng sợ, toàn bộ người trong phòng làm việc lại càng hoảng sợ hơn!

- Ta hỏi ngươi, ngày hôm qua khi ngươi đưa tin, ngươi có điều tra rõ ràng cửa tiệm đó là hắc điểm hay chỉ lấy tin qua loa hả?

Lý Phong nhìn khuôn mặt dữ tợn của chủ biên, sau ót chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, sau đó gật đầu rồi có chút sợ hãi trả lời:

- Chúng tôi có xem qua cá vàng trong tiệm đó, mặc dù là rất đẹp nhưng mà giá cả đến hai nghìn một con thì chắc chắn là gian dối rồi...

- Câm miệng, ba người các ngươi tới đây cho ta!

Chủ biên tức giận quát, sau đó ngay lập tức đi về phòng làm việc của mình.

Lý Phong thấy chủ biên tức giận như vậy thì biết tình hình không ổn rồi, nhưng đã đến nước này thì chỉ biết ôm đầu chịu trận thôi.

Những người còn lại chỉ biết ngơ ngác nhìn, trong lòng đều hơi sợ hãi, không ngờ chủ biên lại tức giận đến như vậy.

Một lát sau, ba người Lý Phong sắc mặt đưa đám đi ra, bọn họ vừa mới được chuyển từ phòng viên xuống thành nhân viên bình thường, nếu mà ngày sau không lập được công lao gì lớn lao thì có thể coi như sự nghiệp của họ ở Hải Phong Thần Báo coi như dừng lại ở đây suốt đời.

Sở Tiên cũng không biết chuyện này, nếu như mà biết thì nhất định Sở Tiên sẽ rất thương cảm mà mời họ bữa cơm, thậm chí sẽ cho họ một ít tiền phí quảng cáo.

- Chấp nhận, chấp nhận!

Lúc này Sở Tiên đang cầm điện thoại di động đồng ý tin nhắn của từng người trên Microblogging.

Trong vòng chưa đầy một giờ đã có tới mấy trăm người thêm bạn Sở Tiên, trong đó đa số là người muốn mua cá vàng.

- Ông chủ, tôi muốn mua năm con, trả tiền bằng cách nào?

- Ông chủ, tôi mua mười con, chuyển khoản được không?

Cá vàng có thể giảm giá một chút không?"

- Mua mười con thì có ưu đãi gì không?

Chỉ một phút đã có đến hơn mười tin nhắn, hơn nữa liên tục có tin nhắn mới đến làm Sở Tiên hơi luống cuống, sau đó lại nhìn khách hàng đông như nêm trong cửa hàng thì chỉ biết cười khổ rồi bắt đầu trả lời từng người khách.

Mãi cho đến hơn sáu giờ tối, Sở Tiên xử lý hết tất cả các đơn đặt hàng.

- Một trăm hai mươi đơn đặt hàng, trong đó ít nhất hơn một vạn, nhiều nhất hơn ba vạn, khoảng bảy trăm con cá vàng, hơn hai trăm vạn.

Sở Tiên rất hưng phấn, chỉ một buổi chiều đã có bảy tám trăm người thêm bạn mình, trong đó có hơn một trăm người chắc chắn mua hàng.

- Ô, hình như cá vàng trong cửa hàng không đủ bán, xem ra mình phải cải tạo thêm một nhóm, còn có việc này...

Sở Tiên trầm tư, sau đó lập tức mở Microblogging ra, phát lên một tin tức thông báo số lượng cá vàng hiện nay chỉ có ba trăm con, ai muốn mua mời để lại đơn đặt hàng ở dưới.

Sở Tiên không phải là ép người khác mua nhanh kéo hết mà là muốn che giấu người ngoài về số lượng cá trong cửa hàng.

Sở Tiên có thể bán ra ba trăm con cá vàng đã làm một số người cảm thấy rất kinh ngạc rồi, còn nếu bán không giới hạn thì quả thật sẽ gây sự chú ý vô cùng lớn, nếu có người quan tâm điều tra thì sẽ không có cách nào nói rõ được nguồn cung cấp cá.

Mục đích của tin này chính là muốn nói, cửa tiệm hiện tại chỉ có bấy nhiêu cá thôi, bán xong là không còn nữa.

Đương nhiên, Sở Tiên không chỉ bán ba trăm con, bán hàng online là do Sở Tiên trực tiếp nhận đơn đặt hàng mà không cần thông qua trang web nào khác, cho nên người khác không biết Sở Tiên bán ra bao nhiêu cá vàng. Vì vậy mà Sở Tiên không cần lo lắng gì, chỉ cần có đơn đặt hàng là tiếp nhận hết, chỉ có điều phiền toái duy nhất là cần phải tốn rất nhiều thời gian để cải tạo hàng loạt cá vàng như vậy.

- Nhiều đơn đặt hàng như vậy thì mình cần phải hao phí thời gian rất dài để cải tạo, như vậy thì sẽ không có người trông coi cửa hàng nhưng cũng không

thế đóng cửa được, cửa hàng trong hiện thực là bảo đảm tốt nhất cho các khách hàng online, xem ra mình phải tuyển nhân viên cũng đã đến lúc lên làm ông chủ rồi.

Sở Tiên vừa suy nghĩ vừa cười, cửa hàng mình phải thuê thêm nhân viên là chuyện mà trước đây mình chưa bao giờ dám nghĩ tới.

- Ân, tìm một người trông tiệm là được, không cần năng lực gì cả, chỉ cần là phụ nữ, phải thật xinh đẹp, biết cười thật tươi để chào khách là được, cạc cạc!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Lao Động Trẻ Em

Nghĩ đến đơn đặt hàng online ngày càng tăng lên, Sở Tiên cho rằng mình phải nhanh chóng tuyển dụng nhân viên trong tiệm nên ngay lập tức đi tới tiệm in bên cạnh, in một tờ giấy thông báo tuyển dụng, điều kiện rất đơn giản, chỉ cần là nữ giới trẻ tuổi, tiền lương bốn ngàn, bao ăn không bao ở.

Công việc hàng ngày thời gian từ chín giờ sáng đến mười giờ tối, thời gian rất dài, nhưng công việc chỉ cần ở trong cửa hàng thu tiền, cho nên tiền lương như vậy có thể xem như rất cao.

Dán thông báo tuyển dụng ngay trên trước cửa tiệm, sau đó Sở Tiên lại đăng thêm một thông báo tuyển dụng trên Microblogging. Lúc này đã số người theo dõi đã tăng lên hơn năm mươi vạn

- Chỉ mới nửa ngày đã được nổi tiếng như vậy rồi, bảo sao mà ai cũng muốn tạo scandal, đây là phương pháp nhanh nhất để gây sự chú ý nha!

Chẳng mấy chốc trời đã tối mà trong cửa hàng vẫn chật kín người, khoảng hơn bảy giờ thì Tiểu Đinh mang theo mấy vị muội muội sống cùng ký túc xá đến hỏi Sở Tiên về chuyện trên internet.

Lần này Sở Tiên làm quá lớn, hầu như toàn bộ người dùng internet đều biết, phố Cổ Ốc không cách xa trường Sư Phạm Hải Thanh cho nên sinh viên và dân cư xung quanh đều tò mò tới xem cửa tiệm, Tiểu Đinh hỏi thăm tình hình một chút, biết được Sở Tiên không có ảnh hưởng gì thì yên tâm cùng các tỷ muội rời đi.

Sau chín giờ tối thì lượng khách cũng bắt đầu thưa dần, Sở Tiên đứng lên gấp một cái, ngày hôm nay thật sự là một mẻ quá mà.

- Cửa hiệu sắp đóng cửa, rất xin lỗi quý khách!

Sở Tiên áy náy nói với hai vị khách còn trong cửa hàng, cầm lấy chìa khóa đi ra ngoài đóng cửa.

Nhưng ở ngoài cửa lại có hai người khách khác đang đứng ngoài. Là một ông lão và một bé gái, Sở Thiên hơi hơi ngạc nhiên mà hỏi:

- Các vị là muốn tham qua cửa hàng? Thật ngại quá, hôm nay tiệm của ta đã sắp đóng cửa rồi!

- Ông chủ, ông đang tuyển nhân viên phải không?

Ông lão này ăn mặc khá đơn giản, do dự hồi lâu rồi mới hỏi Sở Thiên một câu. Bé gái đang mặc đồng phục học sinh đứng bên cạnh hơi lo lắng cầm tay ông lão.

- Xin lỗi bác, chỗ cháu chỉ tuyển nữ thôi!

Sở Tiên lắc đầu, áy náy mà nói.

- Không không, không phải là ta muốn vào làm.

Ông lão xua đôi tay đen đui gầy gò của mình:

- Là cháu gái của ta muốn làm việc, không biết ông chủ có thể nhận nó vào làm không?

Sở Tiên nhìn thấy sắc mặt ông lão vừa khấn trương vừa xấu hổ, sau đó lại nhìn về phía bé gái bên cạnh, bé gái tuổi không lớn nhưng phát dục khá tốt, chiều cao gần 1m5, khuôn mặt trắng hồng, tóc cột hai bím hai bên, đây là một bé gái vô cùng dễ thương.

- Hà, bác nói là cháu gái bác muốn làm việc ở đây sao?

- Cô bé này tuổi còn nhỏ quá, cháu không thể nhận được đâu!

- Không nhỏ, Phở Phở năm nay đã mười sáu tuổi, đã tốt nghiệp trung học cơ sở rồi.

Ông lão vội vàng giải thích.

- Đúng vậy ca ca, em đã không còn nhỏ nữa, sức lực của em không lớn nhưng mà em có thể làm được rất nhiều chuyện, em có thể làm phục vụ, có thể làm thu ngân cũng có thể làm rất nhiều công việc khác nữa!

Phó Phó ngẩng đầu nhìn Sở Tiên, ánh mắt rất kiên định.

Sở Tiên hơi kinh ngạc nhìn cô bé, mười sáu tuổi, thoạt nhìn thật giống như mới mười hai, mười ba tuổi mà thôi, lẽ nào đây là la lỵ trong truyền thuyết?

Lắc lắc đầu bỏ đi một số ý nghĩ không tốt trong đầu, Sở Tiên hơi nhú mày nói:

- Nhưng mà nhìn em còn quá nhỏ, hơn nữa cho dù em đã mười sáu tuổi thì vẫn là người vị thành niên, nếu anh nhận em vào làm là bóc lột sức lao động của trẻ em!

Ông lão nghe được lời của Sở Tiên thì rất thất vọng, nắm tay cô bé rồi nhỏ giọng nói:

- Phở Phở, chúng ta đi thôi!

- Ca ca, em rất cần tiền, hơn nữa em có thể nói là họ hàng của anh như vậy thì không sẽ có vấn đề gì, trước đây khi em làm việc ông chủ cũ cũng nói như vậy với người khác. Em không cần tiền lương quá cao đâu mà. Anh nhận em vào làm đi!

Cô bé bị ông lão dẫn đi mấy bước đột nhiên quay đầu, ánh mắt đầy vẻ khát vọng nhìn hấn, giọng nói rất tha thiết.

Sở Tiên nghe được lời của cô bé thì rất cảm động, nhìn quần áo của hai người, do dự một chút rồi nói:

- Thôi được rồi, anh nhận em, tiền lương như anh đã nói trên thông báo, một tháng bốn nghìn,

được nghỉ bốn ngày, bao ăn uống hàng ngày, chỗ ở thì em phải tự lo!

- Cảm ơn ca ca, cảm ơn ca ca!

Cô bé hơi kích động mà cảm tạ Sở Tiên, ông lão cũng cao hứng mà gật đầu liên tục!

- Không cần như vậy, sáng sớm ngày mai em tới đây lúc chính giờ là được, công việc rất đơn giản, được rồi tiểu muội muội em tên là gì?

- Phong Phở Phở, ca ca, anh cứ gọi em là Phở Phở đi!

Phở Phở cười rất tươi, lộ ra má lúm đồng tiền, đôi mắt long lanh, nhìn rất đáng yêu.

Sở Tiên gật đầu nói:

- Vậy được rồi, giờ anh phải đi, ngày mai gặp lại!

Phong Phở Phở và ông lão chào tạm biệt Sở Tiên, Sở Tiên đi được một đoạn thì lấy tay che mặt rồi thì thầm:

- Ai, mình chỉ là muốn giúp đỡ bé gái đáng yêu này thôi, không có ý nghĩ đen tối gì cả, ừ đúng là vậy mà. Nói thêm nữa, trong tiệm chỉ cần một người thu ngân thôi, Phó Phở mặc dù hơi nhỏ nhưng mà nhìn cũng rất sáng sủa, thông minh nên chắc là sẽ làm được, huống chi trong tiệm cũng không có gì nặng nhọc cần làm!

Sở Tiên khoái chí chạy về ký túc xá. Không biết là vui vì sẽ tuyển được một la lỵ làm nhân viên hay là bởi vì những đơn đặt hàng trên mạng, ừm, chắc là vì sau nhiều hơn, là vì ý sau thôi!

Sáng sớm ngày thứ hai, mới hơn tám giờ Sở Tiên đã đi tới tiệm cá, thậm chí còn chưa kịp ăn sáng.

Bởi vì là ngày đầu tiên cho nên Sở Tiên muốn tới sớm hơn thường ngày một chút, dẫn nhân viên mới quan sát xung quanh, nói cho Phó Phở biết quán ăn nào nấu ngon hơn, cửa hàng nào bán bánh bao tốt hơn, ... Đã là ông chủ nên Sở Tiên muốn trở thành một người được nhân viên yêu mến, tuy rằng hiện tại mới chỉ có một nhân viên mà thôi.

Tuy nhiên khi Sở Tiên tới phố Cổ Ốc thì đã một người nhỏ gầy đang đứng trước cửa, chính là Phở phở vẫn đang mặc đồng phục học sinh ngày hôm qua, nhìn qua giống như là một học sinh trung học mà không phải là thiếu nữ mười sáu tuổi.

- Tại sao lại tới sớm như vậy?

Sở Tiên đi tới gần Phó Phở rồi hỏi.

- Ông chủ!

Phong Phở Phở trả lời:

- Ông của em phải làm việc từ sớm cho nên em cũng dậy sớm, không có việc gì nên đến đây.

Sở Tiên cô bé lễ phép như vậy, rất hài lòng nói:

- Sau này không cần tới sớm như thế, chín giờ mới bắt đầu làm việc. Em ăn sáng chưa? Anh dẫn em đi ăn!

- Em ăn rồi!

Phong Phở Phở gật đầu, sau đó đi sát bên cạnh Sở Tiên.

- Ân, sau này ở chỗ anh ngày ăn cơm ba bữa, một ngày cho em bốn mươi đồng tiền cơm. Để anh giới thiệu cho em cửa hàng nào bán đồ ăn sáng ngon hơn, bánh bao lật thang, bánh quẩy, đậu hũ đều có đủ, bảy tám đồng tiền là có thể ăn no, bữa trưa thì quán mì sợi đối diện rất tốt, còn có một tiệm cơm cũng không kém.

Sở Tiên vừa đi vừa giới thiệu cho Phở Phở biết về các cửa hàng xung quanh.

Sau khi trở lại cửa hàng, nhìn y phục mà Phở Phở đang mặc thì lập tức vỗ vỗ đầu rồi nói:

- Đi thôi, mang em mua vài bộ quần áo, vài thứ lật vặt nữa, à đúng rồi! Em có điện thoại di động chưa?

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Người Quen

Hai bộ quần áo, một cái di động, một cái máy đập thẻ, Phong Phở Phở có chút mệt mỏi đi theo sau hắn mà không biết làm thế nào, nhìn thấy hắn vì bản thân mua mấy thứ này, nên hai mắt kính ngạc nhìn chăm chú vào hắn.

- Đây là quần áo lao động về sau khi đi làm cần phải mặc, di động là công việc yêu cầu phải có, chút nữa anh sẽ dùng nó để tải wechat và weibo về, sau này có thể thông qua điện thoại để thu tiền đó.

Sở Tiên nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngạc của Phong Phở Phở thì có chút buồn cười. Mở cửa ra, Sở Tiên dẫn theo cô ấy vào tiệm

- Đến đây nào, để anh nói cho em biết tất cả công việc mà cô cần làm trong 1 ngày.

Đi đến phía trước hàng bể cá, Sở Tiên nói với cô:

Trước tiên, mỗi ngày em cần đúng giờ cho những con cá vàng này ăn, lượng thức ăn chỉ cần một muỗng nhỏ như thế này thôi, cái này không nên quên đâu, việc thứ hai em nên biết rõ chủng loại và đặc tính của những con cá vàng này, đợi một tí nữa, anh sẽ viết ra cho em, em ghi lại là được, thứ 3 là thu tiền hội viên, wechat, thanh toán kho.

Phong Phở Phở bên cạnh gật đầu như mỗ thóc, cặp mắt mở to nhìn hắn chăm chú. Sở tiên nhìn không được mà đưa tay xoa đầu cô:

- Sau này em không cần gọi anh là ông chủ đâu, cứ gọi anh là ca ca đi, như thế cũng tránh đi một ít phiền toái.

- Vâng thưa ca ca!

Phong Phở Phở gật đồng ý không hề né tránh bàn tay đang xoa đầu mình của hắn.

Sở tiên nhìn thấy vẻ lạnh lợi của cô như vậy thì trong lòng đột nhiên cảm thấy như có cảm giác tội lỗi vậy, nếu như lúc này mà cô ngẩng đầu lên nói một câu:

- Ca ca à! Vốn dĩ là em không để tâm lắm, nhưng mà thấp nhất 3 năm, cao nhất là từ hình a.

Nếu vậy thì đã thú vị rồi. Gạt qua những suy nghĩ trong đầu, Sở Tiên lấy giấy và bút ghi lại một cách tỉ mỉ về chủng loại và đặc tính của cá vàng cho cô nàng.

Mà lúc này một đám du khách hiếu kỳ tiến vào, Phong Phở Phở nhìn thấy có người đến gần liền nhanh nhẹn lập tức đi qua nói:

- Hoan nghênh khách quý đại giá quang lâm!

Mấy vị khách bước vào nhìn thấy vẻ đáng yêu của cô gái thì mỉm cười thân thiện đáp lại, Phong Phở Phở có chút hồi hộp quay lại nhìn Sở Tiên.

- Ha ha!

Hắn nhìn Phong Phở Phở rồi cười cười:

- Về sau nếu có khách vào, em không cần hô hoan nghênh đại giá quang lâm đâu, nếu không thì chắc một ngày em cũng mệt chết luôn cho coi, khách vào em cứ để họ tự tham quan cho thoải mái, em chỉ cần chú ý xem khách lấy gì để mà thanh toán, hoặc giúp họ bắt cá là được rồi, ngoài ra thì khách kêu em hãy trả lời là được rồi.

Phong Phở Phở nhìn hắn có chút không hiểu nhưng vẫn gật đầu, rất nhanh sau đó thì cô hiểu nguyên nhân là tại sao.

Đồng quá rồi ý chứ, từ lúc hơn 10 giờ, cửa hàng luôn ở trong trạng thái đặc khách, khách ra vào cứ nườm nượp, có lúc ngoài cửa còn có mấy người đứng nhìn vào làm cho cô có chút giật mình. Sau đó Phong Phở Phở có phần lúng cuống đứng sang một bên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào mấy con cá vàng trong cửa tiệm, giống như sợ sẽ có tên nào đến trộm hết lũ cá đi vậy.

Sở tiên nhìn cô, hắn vừa ý gật đầu, tuổi tuy còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện, làm việc cũng rất chăm chỉ:

- Được rồi, Phở Phở, em qua đây, anh giới thiệu cho em một chút.

Sở Tiên đưa tập tài liệu đã chuẩn bị xong đặt vào tay cô, đi tới phía trước mấy bể cá vàng, chỉ vào mấy con cá vàng giới thiệu cho cô, Phong Phở Phở vừa xem những thứ được viết trên giấy vừa nghe hắn nói, đầu không ngừng gật.

Không lâu sau đó, có một vị khách mua năm con cá vàng, Sở Tiên liền dạy cho cô một số vấn đề khi thanh toán, tới giờ trưa hắn gọi hai phần ăn ngoài, sau đó ra ngoài mua thêm một chiếc ghế nhỏ. Ăn cơm trưa xong, Sở Tiên dặn dò Phở Phở một chút rồi lập tức lái xe hướng tới khu nuôi cá FT. Hắn đi vào trong khu nuôi cá, công nhân đang tiến hành lắp đặt các thiết bị, Sở Tiên nhìn qua rồi gật đầu vừa ý, mấy buổi tối hôm nay đám công nhân này đều ở đây, cũng không có phát sinh chuyện ngoài ý muốn nào.

- Ông chủ, vẫn cần thêm hai ngày nữa, hai ngày sau chỗ này nhất định sẽ hoàn tất.

Một người công nhân nói với hắn.

Sở Tiên gật đầu đưa mỗi người một điều thuốc, rồi cùng họ nói chuyện một lúc mới rời đi. Đây là nơi hắn chú trọng phát triển số một trong tương lai, cũng là nơi quan trọng mà hắn cần che giấu, cho nên vấn đề an toàn nhất định phải được đảm bảo, sự việc như lần trước tuyệt đối không được phép xảy ra nữa! Sở Tiên cũng không muốn những người ở đây biết bí mật này, cho nên hắn định mấy ngày này lên mạng tra cứu chút tư liệu.

Trở lại khu nhà cổ, hắn đi đến trước cửa tiệm thì đột nhiên phát hiện phía trước cửa tiệm đang được tu sửa. Sở Tiên nhớ cửa tiệm này trước đó bán mấy con vật cưng, mấy con vật nhỏ đáng yêu như mèo, chó, chuột con nhưng mà hình như chủ tiệm này còn thâm hơn hắn rất nhiều, chỉ khai trương vồn vện có hơn hai tháng thì trụ không nổi nữa, đành phải dẹp tiệm.

- Xem ra lại có người muốn mở cửa hàng mới rồi, không biết là bán gì đây?

Sở Tiên nghĩ thầm trong lòng, ánh mắt không nhìn được mà nhìn vào bên trong. Khi thấy bóng dáng quen thuộc ở bên trong, hắn không ngờ lại gặp được đối phương ở đây, hơn nữa sau này cũng ở đối diện làm hắn có chút do dự nhưng cuối cùng vẫn đi tới.

- Này, xin chào, không ngờ lại gặp cô ở đây.

Sở Tiên đi qua chào hỏi nói.

Đường Thu Mộng đang bận rộn trông thấy hắn cũng có phần sững sốt xoay người lại, thấy Sở Tiên cũng có phần sững sờ liền lập tức nhìn hắn với ánh nhìn nghi hoặc:

- Ồ! Thật khéo, anh đến đây là?

- Ha ha! Đúng là trùng hợp, chúng ta sau này coi như là hàng xóm rồi, tiệm cá cảnh đối diện là của tôi, không biết cô Đường dự tính mở cửa hàng bán gì vậy?

Sở Tiên hỏi cô một cách hiếu kỳ.

Sau khi nghe hắn hỏi thì khuôn mặt cô đầy vẻ nghi hoặc, tiệm cá cảnh phía đối diện cô cũng biết một chút, đây là cửa tiệm bán cá vàng cao cấp, mấy ngày nay cũng rất hot trên mạng, lượng người đến hàng ngày gần như kín chỗ, hơn nữa vừa này cô cũng cố ý quan sát một lúc.

Cá vàng đặc biệt rất đẹp, tất cả đều là loại nổi tiếng quý giá, giá bán tuy rất cao nhưng việc kinh doanh cũng rất tốt, ít nhất trong vài phút cũng nhìn thấy có khách hàng mua luôn năm con, có thể nói cửa tiệm này bán sản phẩm xa xỉ nhưng vẫn vô cùng đắt khách.

- Không ngờ là tiệm cá vàng phía đối diện lại là do anh mở!

Đường Thu Mộng có chút kinh ngạc nói, cô cũng trả lời luôn:

- Tôi mở cửa hàng thú cưng, nhưng chủ yếu chữa bệnh là chính thôi, cũng có thể coi là trạm thú y.
- Huh?

Sở Tiên có chút ngạc nhiên nhìn cô, một đại mỹ nhân như vậy mà lại mở trạm thú y, đúng thật là, nhưng khi nghĩ tới những lời ban đầu thì thầm nghĩ trong lòng:

- Chẳng nhẽ suy nghĩ của một cô gái đi du học nước ngoài lại khác người như thế sao?
- Ha ha, nhưng tôi vẫn có thể bán một số vật cưng mà.

Đường Thu Mộng thấy vẻ mặt ngạc nhiên của hắn như thế, không những không để tâm mà còn cười nhẹ.

- A, ha ha! Vậy đồ đạc trong cửa tiệm này cũng không cần tu sửa quá nhiều đâu, xem ra chỉ cần vài ngày nữa là có thể mở cửa kinh doanh rồi.

Sở Tiên ngượng ngùng nói.

- Đúng vậy! Mấy ngày nay chỉnh sửa lại một chút, ngày mốt đã có thể mở cửa rồi.

Sở Tiên gạt đầu chuẩn bị rời đi, đột nhiên trong đầu lóe lên ý định, ánh mắt mập mờ nhìn Đường Thu Mộng:

- Cô Đường! Tôi nghe tiểu Đình nói cô nghiên cứu động vật cũng tương đối chuyên, cô có biết cấu tạo cụ thể bên trong của cá sấu không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Bước Tiến Trong Cải Tạo Giống Loài Là Đây!

- Ân?

Về mặt Đường Thu Mộng hoài nghi nhìn hắn, đồng thời gạt đầu.

- Tôi biết, cấu tạo và đặc tính của các loại sinh vật là thứ mà những người nghiên cứu động vật như chúng tôi cần hải biết.
- A, vậy là tốt rồi! Cô có thể cho tôi cấu tạo cụ thể của con cá sấu được không? Tôi có việc cần dùng..

Sở Tiên vẻ mặt đầy mong đợi nhìn cô.

- Vâng được chứ, cũng khá đơn giản, đợi chút nữa tôi sẽ viết ra cho anh.

Đường Thu Mộng không hỏi gì nhiều chỉ gạt đầu đồng ý.

- Cảm ơn, cảm ơn!

Sở Tiên cảm ơn cô không ngừng, sau đó về cửa hàng mang sang một chậu cá nhỏ quay lại chỗ Đường Thu Mộng.

- Tôi cũng không có gì để cảm ơn cô, mấy con cá này coi như làm quà khai trương cửa tiệm, haha!

Sở Tiên vừa nói vừa để chậu cá lên một góc bàn.

Đường Thu Mộng nhìn thấy hắn đột nhiên bê một chậu cá vàng qua liền nhú mày, đồng thời lắc đầu:

- Thứ này quý giá quá, thôi anh cầm về đi, tôi không nhận đâu.

Sở Tiên nhìn thấy nét mặt sững sốt của cô, biết cô hiểu sai ý mình, liền lắc đầu mà cười khổ:

- Cô Đường đừng hiểu lầm tôi, sau này tôi có thể còn nhờ cô giúp tìm hiểu thêm cấu tạo của mấy loài động vật khác nữa, cho nên tôi cũng ngại làm phiền cô như thế, những thứ này coi như một chút báo đáp của tôi ấy mà.

Đường Thu Mộng nhìn hắn rồi lại nhìn mấy con cá vàng trên bàn, do dự một chút cuối cùng cũng bắt đầu đi gạt đầu:

- Vâng, thế thì tôi nhận vậy, sau mà có vấn đề gì về cấu tạo sinh vật thì anh cứ đến tìm tôi, à, tôi cũng có nghiên cứu về cá cảnh đó.

Sở Tiên gật đầu nhẹ, trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm, hẳn thầm nghĩ muốn kết giao với cô nàng lạnh lùng này quả thật không dễ dàng gì.

Về đến cửa hàng, Sở Tiên nhìn thấy Phong Phở Phở buồn thiu tựa cảm vô quây nhìn khách trong cửa tiệm, hẳn cảm thấy có chút đáng yêu liền đi đến xoa đầu cô mà nói:

- Không cần phải cứ chăm chăm coi vậy đâu, nếu không có việc gì thì nghịch điện thoại, xem phim vẫn được mà.

- Dạ!

Phong Phở Phở hơi gật đầu.

Sở Tiên lắc đầu cười:

- Tiểu nha đầu này đáng yêu quá!

Đến buổi trưa, Đường Thu Mộng cầm một vài tờ giấy mang qua cửa tiệm của hắn:

- Xong rồi, đây là một số bản vẽ về cấu tạo của cá sấu, cảm ơn mấy con cá vàng của anh nhé, bọn chúng rất đáng yêu.

- Cảm ơn, cô thích thì tốt rồi

Sở Tiên đưa tay cầm, khuôn mặt vui mừng khôn xiết, nhìn thấy hình ảnh cấu tạo của cá sấu trên bản vẽ sống động như thật, thầm cảm thấy không hổ là du học sinh.

- Vâng!

Thấy Sở Tiên chăm chú quan sát mấy bản vẽ, Đường Thu Mộng cũng khẽ gật đầu, cô thấy mình nghĩ nhiều rồi.

- Phở Phở, mình em trông tiệm có vấn đề gì không?

Sở Tiên mãi mê xem bản vẽ mà đường Đường Thu Mộng đưa, mãi 30 phút sau mới chợt hỏi Phở Phở.

- Không vấn đề gì ạ!

Phở Phở gật đầu lia lịa.

- Ủ, thế thì tốt, em cứ tạm thời trông cửa tiệm một mình vậy, anh bận chút truyện nhé.

Sở Tiên thích thú xoa đầu Phở Phở, đồng thời lấy trong túi ra ít tiền:

- Đây là tiền mua cơm tối nhé, tối em đóng cửa tiệm lại rồi đi ăn, hoặc không thì gọi người ta mang qua cho, ở đây có sổ bên giao đồ ăn đấy, nếu có vấn đề gì em gọi cho anh là được.

- Anh đưa em nhiều quá.

Phong Phở Phở sau khi nhìn số tiền mà hắn đưa liền nói.

- Không nhiều, coi như phần thưởng cho sự thông minh nhanh nhạy của em đi, bữa tối em ăn nhiều chút, ăn ngon vào nhé.

Sở Tiên cười nhẹ nhét vào tay cô 50 tệ.

- Buổi tối anh sẽ quay lại một lần nữa, trong tiệm giao cả cho em nhé.

- Dạ, cảm ơn anh!

Phong Phở Phở ngẩng đầu nhìn Sở Tiên.

- Ha ha!

Sở Tiên gật đầu, lập tức ra phía sau cửa tiệm, mắt nhìn bể cá quý lớn, khuôn mặt bất giác nở nụ cười.

Đem mấy con cá quý lên xe, Sở Tiên đi về phía ký túc xá.

- Hây!

Nhìn hơn một trăm cân cá quý đã được đặt trong phòng.

Sở Tiên đi gần một km mới đến mà bộ dạng vẫn rất nhẹ nhàng thoải mái, cái này cũng không phải do rèn luyện mà có lẽ do sức khỏe cơ thể hắn tốt làm hắn thấy thoải mái.

Nhìn mấy con cá quý lớn ở dưới đất, Sở Tiên lấy ra mấy tài liệu mà Đường Thu Mộng đưa.

Cá sấu vốn không phải là thuộc loài cá, đây cũng là một vấn đề khiến cho Sở Tiên hết sức sàu nảo, nó thuộc loài sinh vật bò sát, loài cá sấu to nhất trên thế giới có chiều dài cơ thể thể đạt đến 7 mét, được gọi là cá sấu ăn thịt người gì đó, nó có thể nặng trên 1600 kg.

Sở Tiên hiện tại muốn tiến hành ngay cuộc thử nghiệm mang tính đột phá này, cũng có thể nói đây là một thử nghiệm không thể tưởng tượng nổi, đó chính là cải tạo tiến hóa của một giống loài. Đương nhiên sự cải tạo này chỉ là thay đổi về ngoại hình và cấu tạo bên trong, còn lại các vấn đề khác thì không thay đổi được, thậm chí trước mắt là không cải tạo nổi ấy chứ.

Xem kỹ mấy tài liệu mà Đường Thu Mộng đưa, bên trên có viết rất tỉ mỉ cả hình tượng trung của cá sấu, đương nhiên điểm này đối với hắn mà nói không hữu dụng mấy, cái mà hắn cần đó chính là thông tin tỉ mỉ hơn nữa.

Đường Thu Mộng cũng không hổ danh nghiên cứu sinh động vật học, cấu tạo của cá sấu, từ điểm lớn đến cơ quan nội tạng, từ điểm nhỏ đến tổ chức tế bào đều được cô viết lại một cách rất tỉ mỉ!

Lòng Sở Tiên có chút động, trong đầu như xuất hiện hình ảnh rõ nét của mấy con cá quý, hơi động một chút, con cá quý từ từ chuyển sang hình dạng của một con cá sấu. Màu da của con cá quý gần giống với màu da của cá sấu, mõm cũng có chút tương tự, rất nhanh hình dạng một con cá sấu đã hiện ra trước mắt. Ngoài bốn cái chân có chút khác thường thì còn lại đều giống y hệt, cho dù là người chuyên nuôi cá sấu cũng sẽ cho rằng đây đích thực là một con cá sấu chính gốc.

- Quá trình cải tạo vừa mới bắt đầu.

Sở Tiên biết cải tạo đến đây mới chính thức bắt đầu, bề ngoài tương tự không có tác dụng gì, trong đó vấn đề quan trọng rất lớn nằm ở hô hấp của nó, trước đó vốn dĩ con cá quý sử dụng hệ hô hấp của loài cá, mất nước làm nó sẽ không thể trụ nổi mà chết đi, mục đích kế tiếp của cải tạo chính là có thể làm cho nó hô hấp được ngay cả khi ở trên mặt đất.

Mọi người đều biết, đại bộ phận sinh vật trên mặt đất chỉ dùng phổi để tiến hành hô hấp, mà cá thì dùng mang để hô hấp, chỉ có năm ba loài cá có thể sinh tồn trên mặt đất, những con cá này được gọi là cá phổi, chúng có bong bóng để tiến hành hô hấp.

Đối với loại cá này, Sở Tiên đã tìm ra mấu chốt quan trọng giúp cho chúng có thể hô hấp trên mặt đất, ý nghĩ vừa động, con cá quý từ từ biến thành trong suốt, nếu muốn giống cá phổi thì phải cải tạo phần bong bóng của nó.

Sau khi cải tạo hoàn thành phần bong bóng cá, mắt Sở Tiên chăm chú nhìn vào phần thân vừa biến đổi xong của con cá sấu, nó khá lớn cho nên những bộ phận cấu tạo cần kết hợp với thân mình cũng có liên quan mật thiết, Sở Tiên muốn cải tạo thêm khả năng ăn nấp của con cá sấu, lực công kích, tiêu diệt con mồi chính là mục tiêu Sở Tiên nhắm tới.

Đương nhiên dựa theo tập tính của loại cá mà nói, muốn biến nó hoàn toàn trở thành một con cá sấu là không thể, hắn chỉ có thể hết sức thúc đẩy mà thôi.

Sắp xếp bộ xương, vận chuyển máu, vị trí nội tạng, hệ thống tiêu hóa, mấy cái này đều cần cải tạo cả. Một sinh vật to lớn mạnh mẽ đều có liên quan đến cấu tạo bên trong cơ thể. Sở Tiên căn cứ theo tài liệu vô cùng tỉ mỉ về cá sấu mà Đường Thu Mộng đã chuẩn bị cho, hắn cẩn thận từng chút một tiến hành cải tạo để cá quý giống với cá sấu tối đa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Cá Sấu

Bởi vì kết cấu của cá sấu cùng các loại cá khác hoàn toàn khác biệt, cho nên Sở Tiên cũng không nghĩ đến việc có thể cải tạo trăm phần trăm, có thể đạt tới năm mươi phần trăm vậy là tốt rồi.

Chừng hai tiếng, Sở Tiên vẫn đang thí nghiệm, hắn cũng không muốn thành quả mình cải tạo xong không bao lâu lại chết đi.

Cũng may mắn mấy ngày nay hắn vô cùng chăm chút cho công việc này, về cơ bản đã có chút hiểu biết về sinh vật đó.

- Xác định cải tạo!

Cuối cùng sau ba tiếng, Sở Tiên có chút kích động khi thấy hình vẽ hiện ra trong đầu.

Trong nháy mắt, cá nhỏ trong chiếc chậu xuất hiện sự biến hóa, từ một chú cá có hình thù kỳ lạ biến thành cá sấu đích thực.

Cải tạo hoàn thành, Sở Tiên trong lòng rất phấn khích, chú cá nhỏ được cải tạo xuất hiện trong đầu hắn.

Cá sấu cấp: 14

Công lực: 200.

Khả năng: gây tê.

- Cái này!

Sở Tiên đột nhiên trừng mắt, mặt mũi đầy kinh ngạc khi thấy thông tin hiện ra trong đầu.

- Tên thay đổi, tên thay đổi thật rồi!

Trên mặt Sở Tiên lộ ra thần sắc mừng rỡ, hệ thống có thể kiểm tra khả năng của từng loại sinh vật, nhưng trong các tình huống bình thường, cải tạo chỉ thay đổi kích thước bên ngoài, mà không gây ảnh hưởng đến bản chất của vật thể. Ấy vậy mà lần này hắn lại có thể cải tạo biến thành một loài hoàn toàn khác.

- Quả nhiên, ý nghĩ của ta là đúng.

Sắc mặt Sở Tiên không ngừng biến ảo, hắn thí nghiệm thành công, thành công cải tạo vượt giống loài.

- Cái này đúng là cải tạo từ bên trong, có thể đem một loại sinh vật cải biến thành một loại sinh vật khác, có thể nói là cưỡng ép cải tạo, loại được cải tạo có tính chất duy nhất, nhưng nếu như ta có thể cải tạo gen của sinh vật đó, vậy liệu có thể tạo ra một sinh vật hoàn toàn mới chăng, liệu trong quá trình cải tạo ta có thể thêm những thứ như trái tim nhân tạo chẳng hạn, tăng cường tuổi thọ và công lực của sinh vật đó!

Sở Tiên càng nghĩ càng hưng phấn, đây như thể là thần kỹ vậy, nếu quả như thật có một ngày như vậy, mình chính là người sáng thế, thánh sống trong thế giới này.

- O! Nhưng mà hiện tại nghĩ đến những việc đó có chút xa vời, tôi thiếu nhất phải nâng cao đẳng cấp của mình trước đã.

Một lát sau, sự hưng phấn trong lòng của Sở Tiên từ từ biến mất, mỉm cười lắc đầu.

Ánh mắt nhìn về phía cá sấu tầm hơn một mét, nguyên nhân khiến Sở Tiên thu nhỏ nó lại, khiến các cơ trong của cá sấu co lại để nó có được năng lực lớn hơn, thân thể trở nên khá thô.

Răng nanh so với cá sấu thật nhỏ hơn, nhưng cắn xé con mồi cũng không thành vấn đề gì.

Công lực đạt tới hai trăm, so với trước khi cải tạo tăng lên đôi chút, nhưng so với binh quân vẫn thấp hơn một cấp.

Có được khả năng gây tê khiến cá sấu có thể giết con mồi trong chớp mắt, có thể bù cho việc cắn xé con mồi.

Sở Tiên sờ lên miệng của nó, cảm giác vô cùng cứng rắn, lấy một đầu gối của chén trà thử độ sắc của răng thì đúng quả là tuyệt vời, chỉ cần một cú ngoạm đã khiến cho vật thể biến dạng.

- Quá ổn, sức chiến đấu của cá sấu có thể giết được một tên thanh niên không vũ trang, một khi bị cá sấu cắn, bị gây tê, chỉ có đường chết, hiện tại khu FT đã có bảo vệ rồi.

Sở Tiên mỉm cười, nhìn hệ thống trong đầu đang lớn mạnh.

Hệ thống trở nên vượt trội, có thể thống trị sinh vật mà không có hạn chế nào, đồng thời hắn có thể xem xét khu vực xung quanh của những loài bị thống trị, kiểm soát phạm vi là một điều tất yếu đối với kẻ thống trị.

Lấy thị trường ngư nghiệp làm căn cứ, hắn cần dùng toàn bộ năng lực của mình đi bảo hộ, hiện tại cho cá sấu mới này làm việc đó là lựa chọn tốt nhất.

Trong lòng có chút dao động, trước mắt chỉ có một lần thống trị dùng trên con cá sấu mới, mà lúc này trong đầu Sở Tiên lại hiện ra một sinh vật khác, nhìn tư liệu của cá sấu mà im lặng mỉm cười.

Tình cảm đúng là một trò chơi mà!

Trong phòng, Sở Tiên lại khảo nghiệm tốc độ cá sấu, phản ứng sau đó hài lòng gật đầu.

Cũng tới giờ ăn nên Sở Tiên kiểm một quán ăn để ăn tối, sau đó lái xe đi về tiệm.

Dù sao Phong Phổ Phổ vẫn còn là thiếu nữ, lại còn là ngày đầu tiên đi làm của cô bé, hắn vẫn có chút không yên lòng.

Đến nơi, Sở Tiên nhìn thấy Phong Phở Phở đang đứng trước hồ cá cẩn thận quan sát cá vàng, hần mỉm cười qua chỗ cô bé hỏi:

- Phở Phở, buổi chiều bán được mấy con cá?

- Hai mươi ba con ạ!

Phong Phở Phở nghe thấy tiếng Sở Tiên lập tức xoay người lại, cười tươi nhìn hần, kể đó chạy tới trước bàn ở phía cửa.

-Ca ca, có một người trả bằng tiền mặt.

- Ừm!

Sở Tiên cầm tiền khê gật đầu, xong lại nhìn thấy ba mươi lăm đồng tiền tiền lẻ lác đầu.

- Không cần đưa anh, đây là tiền com của em, nếu ăn com xong còn dư thì mua chút đồ ăn vặt, à phải rồi, tiền ăn tháng này anh đưa trước cho em nhé.

Sở Tiên lấy ra một ngàn năm trăm tệ đưa cho cô bé, nhìn đáng vẻ ngẩn người của Phong Phở Phở hần lại thấy đáng yêu, khê xoa xoa đầu:

- Cầm lấy đi, đây là tiền com của em, ăn nhiều một chút.

- Cảm ơn anh!

Phong Phở Phở cúi đầu xuống, giọng có chút nghẹn ngào.

- Ày, Phong Phở Phở đừng khóc, làm việc ở đây với anh, anh sẽ không bạc đãi em đâu.

Sở Tiên vỗ lưng chần an cô bé.

- Cảm ơn anh, anh tốt với em quá!

Phong Phở Phở ngẩng đầu, đôi má ửng đỏ tràn đầy cảm kích nhìn hần.

- Ô, anh là ông chủ tốt mà, đừng khóc nữa.

Sở Tiên nghe vậy, xuất phát từ việc thấy cô bé dễ thương mà muốn chăm sóc hay là xuất phát từ lòng tốt của ông chủ với nhân viên thì chỉ có quỷ mới biết.

Đến hơn chín giờ, Sở Tiên đóng cửa tiệm, hần hỏi Phong Phở Phở

- Phở Phở, em ở đâu anh đưa em về?

Phong Phở Phở vội vàng từ chối

- Không cần ạ, em cũng ở gần đây, ngồi xe một lúc là đến nơi thôi!

- Không sao, không xa thì để anh lái xe đưa em về cũng được, nhanh thôi mà.

Sở Tiên thấy để cô bé đi về tối thế này cũng không an toàn, nên dẫn cô bé đi ra nhà xe luôn.

-Phải rồi, Phở Phở, ông em làm nghề gì vậy?

Lên xe, Sở Tiên đi theo sự chỉ dẫn của cô bé, có chút hiếu kỳ hỏi.

- Ông em là một ngư dân, đi theo một ông chủ ra biển bắt cá bán.

Phong Phở Phở không quen trong xe lắm, nhìn ngó một lượt.

- Ô! Hóa ra là ngư phủ à?

Sở Tiên hơi bất ngờ khê gật đầu.

- Em ở một khu khá cũ cạnh chợ cá, trong khu đó, đại đa số đều là công nhân đánh bắt cá, kể ra hoàn cảnh cũng không hần khá khảm gì.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Khu Nuôi Cá

Phong Phở Phở ôm quần áo, trong tay cầm thật chặt hơn một ngàn tệ đi về ký túc xá.

Nhà Phở Phở ở thuộc kiểu ba phòng ngủ một phòng khách, nhưng cô bé và ông nội chỉ thuê một phòng ngủ, cũng bởi phòng ốc cũ kĩ, nên tiền thuê nhà mỗi tháng cũng không cao lắm.

Mở cửa phòng, nhìn thấy ông nội đang ngồi trên ghế đầu đọc báo, bộ dạng chán nản, thấy cháu về, ông cụ liền đứng dậy:

- Phở Phở, hôm nay làm việc thế nào?
- Trong tay cháu cầm gì thế?
- Ông chủ là một người cực kỳ tốt bụng, đây là đồng phục làm việc ông chủ mua cho con.

Phong Phở Phở thấy vẻ mặt ông nội hiện ra vẻ khó hiểu, sau đó mỉm cười rồi đi đến bên cô bé.

- Ông chủ còn cho con một tháng tiền ăn.

Phong Phở Phở hưng phấn vừa cầm tiền vừa nói với ông nội.

- Cái này?

Ông Phong kinh ngạc nhìn một xấp 100 tệ tiền mặt trong tay cháu gái, lại nhìn quần áo mà cháu đang ôm trên tay, vô cùng cảm thán nói:

- Ông chủ đó thật đúng là người tốt mà, Phở Phở, con phụ trách việc gì trong tiệm vậy? Có mệt hay không?
- Không mệt ạ, không mệt chút nào hết ạ!

Phong Phở Phở lắc đầu.

- Con chỉ ở đây thu tiền, ngoài ra không cần làm việc gì nữa cả, với lại do tính chất công việc, ông chủ còn mua cho con một cái điện thoại di động, còn nói lúc chán có thể chơi điện thoại, chỉ cần trông cửa hàng là được rồi.
- Vậy đúng là gặp được quý nhân rồi, Phở Phở, con phải chịu khó chăm chỉ làm việc đó biết không?

Ông Phong vui vẻ gật đầu, xoa đầu khẽ nhắc nhở cô cháu gái bé bỏng.

- Dạ! Phong Phở Phở khẽ gật đầu, chợt nghĩ đến ông chủ cũng hay xoa đầu mình, không khỏi cảm thấy trong lòng ấm áp xem kẽ cảm giác thân thương.

Ngày thứ hai, Sở Tiên sáng sớm đã ngồi làm việc, xử lý mấy đơn hàng trên mạng, sự nổi tiếng trên weibo mỗi ngày đều có thể thu đến mười mấy cái đơn đặt hàng, cho tới bây giờ, đã có hơn hai trăm người rồi, nhưng hần chưa up mấy đơn hàng này lên weibo vội.

Vào buổi trưa, Sở Tiên nhận điện thoại từ công ty sửa chữa phòng ốc của ông Lý, ngay sau đó hần lái xe đi tới khu nuôi cá.

Chạy tới con đường Phong - Đài, từ xa có thể nhìn thấy khu nuôi cá vô cùng đặc biệt.

Đây là một khu nuôi cá được vây quanh bởi những vách tường rất cao, nhìn qua thấy rất chắc chắn kiên cố, hơn nữa ao cá ở đây nuôi những giống cá rất khác lạ.

Xuống xe, Sở Tiên đi vào bên trong, bên trên cửa vào có một bảng hiệu mang hình cá, trên đó viết Tiên Cảnh cá kiếng, tiến vào bên trong, quang cảnh lại khác hoàn toàn bên ngoài, dưới mặt đất có kê một tầng bàn, chung quanh dán đầy các loại giấy dán tường cá kiếng.

Xung quanh trưng bày tám bể thủy tộc cỡ lớn, bên trong không có con cá nào nên nhìn rất trống, ở vị trí trung tâm có trưng bày ba cái ghế sofa, một cái cùng loại với trang trí phòng khách, có bàn trà, đồ uống trà các loại, nếu chỉ dừng lại ở đây chắc người ta không nghĩ mình đang ở khu chợ cá.

- Ông chủ, thấy thế nào? Tất cả mọi thứ đã được trùng tu xong, còn chỗ nào cần sửa sang lại không?

Ông Lý nhìn thấy hần, lập tức đi qua hỏi.

Sở Tiên nhìn xung quanh một lúc, hài lòng gật đầu rồi đi vào phía trong.

Mở cửa phòng, Sở Tiên đi vào phía sau khu chợ cá, bên trong được chia làm bốn cái hồ cá, mỗi cái hồ cá ước chừng bốn mươi mét vuông, bên trong trải gạch men sứ, có thể nói đây là một khu nuôi cá tương đối xa hoa.

Phía trên xây bằng pha lê trong suốt, có thể che mưa nhưng ánh nắng vẫn chiếu rọi vào được.

Sở Tiên vô cùng hài lòng gật đầu sau đó đi vào, trong căn phòng từ giường, tủ quần áo các loại tất cả đồ dùng trong nhà đều đã được sắp đặt đầu vào đây, đúng là một nơi khiến cho người ta có cảm giác thoải mái.

- Ok, tôi rất hài lòng!

Sở Tiên gật đầu.

- Hài lòng là tốt rồi, nếu như về sau còn gì cần sửa chữa có thể gọi cho chúng tôi! Ông Lý hứng khởi nói.

- Ừm!

Toàn bộ khu chợ cá này cải tạo hết thảy hao tốn hơn 60 vạn, nhất là vật dụng bên trong, toàn bộ đều là đồ tốt.

Thanh toán xong xuôi, Sở Tiên vô cùng hài lòng ngồi ở trên ghế sofa nhìn xung quanh, nụ cười trên mặt hiện rõ.

Lái xe trở về kí túc xá, Sở Tiên đem cá sấu đã được cải tạo hôm nọ ra, sau đó đi mua một ít cá vàng, đổ đầy nước vào trong hồ, chú cá sấu hưng phấn bơi lội trong làn nước.

Sở Tiên cười, điều khiển cho nó bơi đến bên cạnh mình, hần chạm vào miệng của cá sấu nói:

- Sau này người sẽ ở đây giữ nhà, nếu có người vào phải cản hần đấy!

Cá sấu gật đầu giống như có thể nghe hiểu lời hần nói, với tình huống này nếu như bị người khác nhìn thấy không biết họ sẽ nghĩ gì.

- Chắc chắn, cảm giác IQ cá sấu càng ngày càng cao, chẳng lẽ là do lúc trước cường hóa?

Sở Tiên hơi bất ngờ khi nghĩ đến.

Lập tức, Sở Tiên lái xe tới chợ cá, mua luôn hơn 2000 con cá vàng, trong đó không chỉ có cá cỡ lớn, mà những con cá cỡ nhỏ hần cũng mua về tương đối nhiều.

Vận chuyển ba chuyến mới xong, đem cá vàng cỡ lớn đổ vào hai cái hồ, số cá nhỏ còn lại đổ vào hai hồ còn lại.

- Chỉ cần đem toàn bộ số cá vàng này cải tạo hoàn chỉnh là ổn, về sau có thể giải quyết vấn đề nguồn hàng cá vàng rồi, cho dù nuôi dưỡng ra những loại có phần biến thái nhưng vẫn trong phạm vi chấp nhận được.

Sở Tiên tươi cười nhìn cá vàng trong hồ, sau đó nhìn đồng hồ, tiếp tục bắt đầu công cuộc cải tạo vĩ đại.

Trải qua vài trăm lần cải tạo, hần đã vô cùng thuần thục, trước mắt cải tạo một con cá vàng cần ba phút, vậy tính ra hơn hai nghìn con cá vàng, cũng cần sáu ngàn phút đồng hồ, mất mười mấy tiếng thôi.

Liên tiếp hai ngày sau đó, Sở Tiên đem toàn bộ số cá vàng hôm nọ mua cải tạo xong, trong đó cá vàng tương đối to có thể đem ra tiêu thụ được cũng phải tầm hơn một ngàn năm trăm con, số còn lại nhỏ hơn tầm hơn bảy trăm con, hơn bảy trăm con này cũng đã được cải tạo, dùng để làm bình phong che giấu tai mắt người khác.

Cải tạo xong lứa cá vàng, Sở Tiên liền bắt đầu up đơn đặt hàng lên mạng, tới thời điểm hiện tại, số lượng đơn hàng đã đạt đến một ngàn năm trăm rồi, dự định vào tầm hơn bốn trăm vạn. (đọc tới đây chắc có người thắc mắc, cá sống có lí nào lại chuyển phát nhanh được, chết ngắt, các bạn tự tra mạng là biết liền à)

Đương nhiên số lượng dự định trước mắt này chỉ có mình hần biết, hần cũng sẽ không đem cái số lượng này mà công bố ra ngoài, vật hiếm thì quý, nếu không sẽ khiến người mua có cảm giác "thừa mứa", vậy chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới tiêu thụ và giá cả, cũng như sẽ dẫn tới một số hiếm khách không đáng có, đây cũng là nguyên do hần không buôn bán trên Taobao, nói trắng ra là số liệu phải "mập mờ", không để người khác biết số lượng cụ thể cá vàng mà người bán có.

Tồn thêm một ngày nữa, Sở Tiên mới đóng gói xong hàng phát đi, cùng lúc đó, tài khoản ngân hàng của hần cũng tăng thêm bốn trăm vạn.

- Lợi nhuận hơn bốn trăm vạn.

Sở Tiên nhếch miệng cười, dù sao tất cả chỉ mới bắt đầu thôi, cỡ lớn như cá kiểng trước mắt hần còn chưa làm, hiện tại chợ cá đã xây dựng xong rồi, hần có thể cân nhắc việc chính thức tiến vào thị trường cá kiểng khổng lồ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Về Nhà

Trên thị trường thế giới cá cảnh ở khoảng mức 50 tỷ USD, đồng thời con số này mỗi năm đều tăng mức 10%, cá cảnh cũng dần dần bắt đầu đi vào hàng ngàn hộ gia đình.

Sở Tiên thấy được sự triển vọng của cá cảnh, có lòng tin đối với sự cải tạo của mình, có lẽ sẽ có một ngày có thể lợi dụng hệ thống để tạo thành giống cá vàng được nhiều người biết đến mà không phải dựa vào cải tạo, nếu đến ngày đó, cá vàng của hắn có thể bán đến mọi nơi trên trái đất, cũng không cần che che giấu giấu như bây giờ.

Bận rộn mấy ngày mới xử lý xong vấn đề hệ thống đặt hàng, Sở Tiên có điện thoại của gia đình, nghe tiếng thúc giục và lời nhai của ba mẹ, không biết làm sao đành cười lên, trong lòng cảm thấy ấm áp.

- Phở Phở, ngày mai anh phải về nhà một chuyến, buổi chiều anh sẽ mang hơn 100 con cá vàng để trong tiệm, mấy ngày anh không ở đây, một mình em trông tiệm nhé, có vấn đề gì thì gọi điện cho anh.

Sở Tiên nhìn Phong Phở đang đọc sách nói, con bé này mấy ngày trước cứ ngơ ngác nhìn hồ cá làm hắn không biết phải nói gì, đành để nó chơi điện thoại hay đi thư viện mượn sách, kết quả nó mượn bao nhiêu là sách văn nghệ, hắn cảm thấy việc này vô cùng có ý nghĩa.

- Ô, anh phải về nhà à?

Trong ánh mắt Phong Phở hiện lên một chút mất mát, liền gật đầu:

- Anh yên tâm, tiệm cá cứ giao cho em, không có vấn đề gì.

- Ừm!

Sở Tiên gật đầu cười.

Gọi điện thoại cho Tiểu Đình, buổi tối hai người cùng nhau ăn cơm, đương nhiên là Sở Tiên làm bữa liên hoan trước khi rời đi.

Tiểu Đình đã quyết định ở lại trường học, thời gian này cũng không có chuyện gì, có điều tạm thời không thể rời khỏi trường được, nếu không Sở Tiên lại đưa nàng về nhà gặp ba mẹ, thuận tiện khoe khoang con dâu xinh đẹp với hàng xóm. Mặc dù không khoe được con dâu, Sở Tiên vẫn còn có chiếc xe hào nhoáng để khoe mà.

Nhà Sở Tiên thuộc vùng trung du Trường Giang, từ thành phố Hải Thanh đi đường sắt cao tốc mất 2 tiếng, nếu đi xe ô tô cần 4 tiếng đồng hồ, chặng đường này cũng không phải xa, cho dù là 6, 7 tiếng hắn cũng muốn lái xe về nhà, đây không phải hành hạ mà là cảm thấy thoải mái. Hắn có thể khoe khoang một chút.

Trên đường đi, Sở Tiên mở đài DJ sống động, trên mặt hắn lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Nhớ tới lần trước về nhà đón tết, hắn như một người thất bại, cảm giác không có mặt mũi mà gặp bạn bè thân thích, ngẫm lại một người tốt nghiệp đại học trong thôn cũng coi như có tài, bây giờ lẫn lộn thành bộ dạng này nói ra cũng có chút mất mặt.

- Muốn được bay lên bầu trời sánh vai với ánh nắng kia, thế giới chờ ta đi biến đổi.

Sở Tiên vui vẻ tùy ý ngâm nga nhìn về Trường Giang bên cạnh đường cao tốc, trong lòng càng cảm thấy vui vẻ.

Nhà Sở tiên ở một ngôi làng trong thành phố Nghi Nam, cách Trường Giang cũng chỉ có 4, 5 dặm, đường về nhà phải đi qua con đường gần ven sông, khi về đến nhà thì cũng xế chiều.

Tháng 6 trời cũng bắt đầu nóng dần, dân quê đều thích ra khỏi phòng, hóng mát dưới bóng râm, mở nhạc, tán chuyện, tình cảm thân thiết vô cùng náo nhiệt.

Ba mẹ Sở Tiên biết hắn xế chiều mới về tới nhà, sớm đã ra ngoài giao lộ đón hắn, bên cạnh họ còn có một người phụ nữ tầm 27 28 tuổi đang bồng một bé gái trông rất giống họ.

Đây chính là chị gái của Sở Tiên, dân quê thường thường đều có ít nhất hai đứa con, tốt nhất là 1 trai 1 gái, chị gái của Sở Tiên đã kết hôn, có đứa con cũng 2 tuổi rồi.

Chị gái và nhà chồng quan hệ cũng không tốt lắm, vì vậy sau khi anh rể Sở Tiên đi làm, chị ở nhà với ba mẹ để đợi hắn.

Lúc Sở Tiên lái xe đến giao lộ nhìn thấy ba mẹ và chị gái đang dưới bóng cây khuôn mặt vui vẻ đang nói chuyện, nhìn khuôn mặt quen thuộc, hắn từ từ chạy xe đến.

Khi xe dừng lại ở giao lộ đều khiến mọi người dưới bóng cây chú ý, một bà lão chỉ vào chiếc xe màu đen ngưỡng mộ nói:

- Chiếc xe này ít nhất cũng phải 1,2 trăm vạn.
- Đất vậy sao? Ở thành phố có thể mua được một căn hộ tốt rồi.

Bên cạnh, một người phụ nữ trung niên giật mình nói:

- Có tiền mua xe sang làm gì, không bằng mua một căn hộ.
- Haha, nhà người ta có tiền, có thể lái loại xe này không chừng còn ở biệt thự ý chứ.

Một người trung niên cười nói, nhìn sang bố Sở Tiên:

- Ông không phải nói tiểu tử nhà ông rất có tiền đồ sao, sau này cũng mua cho ông chiếc xe như vậy, nở mày nở mặt!
- Haha, loại xe này thì đừng nghĩ đến làm gì, nó có thể mua được căn hộ ở thành phố là tốt rồi.

Bố Sở Tiên lắc đầu, mặc dù con trai nói kiếm được tiền rồi nhưng có thể mua được loại xe này đúng là không tưởng tượng được.

- Ba mẹ, chị! Lúc này cửa xe đột nhiên mở ra, một thân hình quen thuộc bước ra.
- Tiểu Tiên, con về rồi, sao con lại lái xe về? Chiếc xe này ở đâu ra?

Bố Sở Tiên ngạc nhiên đứng lên.

- Con mua, Sở Tiên cười, nhanh chóng lấy điều thuốc trên xe xuống.
- mấy ngày trước con vừa mua, nào, mời mấy chú, ông, hút thuốc.

Sở Tiên vừa nói vừa mở bao thuốc ra đưa cho mọi người.

Mọi người xung quanh cầm lấy điều thuốc lá, kinh ngạc nhìn:

- Trung Hoa, chắc chắc, tạm sáu mươi lăm đồng một hộp a!

Một thanh niên mặt đầy biểu cảm nói:

- Mấy điều thuốc này mà các chú đã ngạc nhiên à, nhìn siêu xe bên cạnh Sở Tiên kìa.
- Bác Sở, con trai bác đúng là kiếm ra tiền, người nhà bác sau này có thể hưởng phúc rồi!

Sở Tiên nhìn họ cười cười, quay sang nhìn ba mẹ và chị gái nói

- Ba mẹ, chị chúng ta về thôi, lên xe đi!
- Tiểu Tiên, chiếc xe này con mua bao nhiêu tiền?

Ba Sở Tiên xúc động nhìn con trai mình, ông cảm thấy thấy rất tự hào.

- Không đắt ạ, 200 vạn thôi. Sở Tiên thân nhiên nói, vẻ mặt đầy vui vẻ.
- Thằng bé này, tiêu nhiều tiền mua xe làm gì, nhà còn chưa mua được, mua xe làm gì?

Mẹ hắn vừa nghe hắn nói 200 vạn liền đau lòng nói, tay không khỏi sờ vào xe, 200 vạn a, cả đời họ cũng chưa từng thấy nhiều tiền như vậy.

- Haha, cũng tốt ă, nhà muốn mua lúc nào cũng có thể mua, chỉ là con tạm thời vẫn chưa quyết định mua ở đâu, đi thôi, chúng ta về nhà thôi.

Sở Tiên cười nói.

- Được được, thế thì tốt rồi. Bố Sở Tiên vui mừng vỗ vai hắn, mở cửa ngồi lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Cá Khô

- Lợi hại quá, con trai Lão Sở thật là có tiền đồ, siêu xe mấy trăm vạn cơ.

- Ai nói không chứ? Không hổ là sinh viên đại học, hôm nay tan học xong nhất định phải chinh đốn con cái học hành chăm chỉ, sau này không thể nuông chiều nó nữa, không chịu học phải đánh ngay.

- Đúng đúng, bây giờ muốn vượt trội vẫn là phải đọc sách học hành, mọi người không thấy hồi nhỏ Sở Tiên bị ba nó đánh đến nổi nửa đêm cũng không dám về nhà à?

- Không biết thằng bé này có người yêu chưa, con gái chúng tôi cũng không tồi nhé.

- Thôi đi, không phải tôi nói bà, bà xem con gái bà, sắp 100 kg rồi, bà còn nằm mơ à?

.....

Sở Tiên không nghe thấy họ tán chuyện, nếu nghe được không biết hân vui hay buồn nữa.

Ba người ngồi trên xe, về mặt kính ngạc thấy trong xe có cả tủ lạnh, tivi, nụ cười trên mặt không ngừng.

Ba Sở Tiên đặc ý lấy điều thuốc lá trên xe đặt lên mũi ngửi một hơi chậm chậm chậm lửa.

Sở Tiên nhìn ba có chút buồn cười, xe đi đến cổng, mẹ hân xuống mở cổng, đậu xe đi vào trong sân.

Chạy xe vào, Sở Tiên mở cốp xe sau, bên trong chứa đầy các loại vật phẩm. Ba hân thích rượu nên hân mua rất nhiều rượu ngon, mua cho mẹ đồ trang sức và quần áo, mua cho chị gái trang sức và mỹ phẩm, mua đồ chơi cho cháu gái.

Ba mẹ hân nhìn những món quà đẹp như vậy, khuôn mặt tươi cười.

Cuối cùng Sở Tiên lấy con cá vàng trong bể cá trên xe nói:

- Ba mẹ, đây là cá vàng cửa hàng con bán, rất đẹp phải không?

- Con muốn con muốn....

Tuy nhiên hân vừa lấy ra, một bàn tay nhỏ khéo léo chìa ra, hai mắt mở to tròn, khuôn mặt đầy khao khát nhìn cá vàng trong bể.

- Từ Nhiễm, gọi cậu đi!

Sở Tiên nhìn con chị gái Sở Li, cháu gái của mình, cười cười đi đến trước mặt nó đặt bể cá xuống.

- Đi, đi!

Trẻ con nói chuyện vẫn chưa rõ, không ngừng giơ tay ra gọi.

- Tiểu Tiên, đây là cá vàng cửa hàng em bán sao? Đẹp quá, bao nhiêu tiền một con?

Sở Li bê bể cá đặt trước mặt Từ Nhiễm, con bé cúi đầu xuống trừng mắt to nhìn.

- 3 ngàn một con Sở Tiên cười trả lời.

- Bao nhiêu cơ? 3 ngàn một con? Sao lại đắt như vậy? Sở Li kinh ngạc ngẩng đầu lên hỏi, ba mẹ nghe xong cũng thấy lạ qua xem cá vàng trong bể.

- Là loài nổi tiếng và quý giá, con tự nuôi.

Sở Tiên chém gió, liền nói ngay:

- Bây giờ kinh doanh rất tốt, bán trên mạng được hơn 1 ngàn con rồi.

- Hơn một ngàn con, không phải chứ, hơn một ngàn con không phải là hơn 400 vạn sao, nhiều vậy? Hiện tại xem ra cũng là người có tiền đấy.

Sở Tiên cười:

- Bây giờ mỗi ngày làm ăn đều rất tốt, ít nữa con chuẩn bị bán cá cảnh khổng lồ, những loại cá đó có thể bán lên đến trăm vạn!

- Ha ha, được lắm, không tồi không tồi, con nói ba cũng không hiểu, sau này làm tốt là được.

Ba Sở Thiên vui mừng vỗ vai, khuôn mặt hạnh phúc.

- Ha ha, ba yên tâm, sau này ba chỉ cần ở nhà hưởng phúc là được rồi, nếu muốn tới thành phố, chúng ta mua một căn hộ ở thành phố.

Sở Thiên cười nói.

- Đến thành phố làm gì, ở quê nửa đời người rồi, đi tới nơi khác không thích ứng được.

Mẹ hấn ở bên cạnh cười nói.

Sở Thiên cười nhìn chị gái Sở Li:

- Chị, chị kêu anh về đi, em đưa anh chị ít tiền, anh chị có thể kinh doanh, không cần ra ngoài làm thuê nữa.

- Được được, đợi lát chị gọi điện thoại cho anh về ạ.

Chị gái Sở Li vui vẻ cười nói.

Sở Thiên gật đầu, nói:

- Bây giờ em có tiền rồi, đầu tiên phải thay đổi cuộc sống của người nhà, thế mới coi là người đàn ông thành công thực sự.

- Tiểu Tiên, buổi trưa chưa ăn cơm phải không? Đói không, mẹ đi mua ít đồ ăn?

Mẹ Sở tiên ngồi trên ghế sofa quan tâm hỏi.

- Chưa ạ!

Sở Thiên gật đầu.

- Mua nhiều đồ ăn chút, tôi cùng con trai uống ít rượu.

Ba Sở Thiên liền nói.

- Buổi trưa mới uống giờ lại muốn uống nữa à?

Mẹ hấn không hài lòng tròn mắt một cái, nhưng cũng đi ra ngoài mua đồ ăn.

- Ha ha, hôm nay vui, lát nữa tất cả chúng ta đều uống chút, ba gọi cả chú qua đây, tiện lấy ít cá khô nhà chú ra ăn

Ba hấn nói rồi đứng dậy, Sở Thiên cũng cùng đi qua nhà chú.

Chú Sở Thiên ở ngay bên cạnh, hai nhà gần sát nhau.

- Chú Hai, ra đây ra này!

Ba Sở Thiên đi đến cửa, to tiếng đi gọi vào trong.

- Tới ngay, đang xem tivi.

Một người với khuôn mặt có nhiều nét tương tự ba Sở Thiên nhanh chóng đi ra, nhìn thấy Sở Thiên, ngay lập tức nói:

- A, Tiểu Tiên tới rồi à?

- Vâng ạ! Sở Thiên nhanh chóng rút điều thuốc đưa cho chú Sở Danh.

- Chú hai, lấy cá khô ra, anh đưa Tiểu Tiên làm điểm tâm.

Ba Sở Thiên chỉ cá treo trên tường nói.

- Để em làm cho, phải có tay nghề, không là hỏng hết cá khô.

Sở Danh lắc đầu lấy mấy con cá khô ra.

- Đi sang nhà anh làm, chúng ta uống một chút.

Khi Sở Danh nhìn thấy siêu xe trong sân liền mở mắt thật to, Ba Sở Thiên nhìn thấy dáng vẻ của chú liền cười, thối phòng lên nói chiếc xe này mới có hơn hai trăm vạn, thằng con trai anh phát đạt rồi, lập tức lấy bình rượu mấy nghìn đồng ra cùng chú uống.

Sở Danh cũng kinh ngạc nhìn Sở Tiên, vỗ mạnh vai hắn:

- Tiểu tử làm cho họ Sở chúng ta được mở mắt rồi.

Sở Tiên cười, chú Sở Danh có ba người con nhưng đều là con gái, sau này cũng không nghĩ đến chuyện có thêm thằng con trai. Lúc nhỏ, vợ của chú vô cùng thương hắn, quan hệ hai nhà rất tốt, bây giờ ba đứa con gái của chú đều lấy chồng hết rồi, nên hai nhà thường xuyên ăn cơm cùng nhau.

Sở Danh cầm cá khô đi vào trong bếp, nghĩ đến tay nghề của chú, Sở Tiên không thể chịu nổi liềm liềm đầu lưỡi.

Tay nghề của Sở Danh ở cái thôn này rất nổi tiếng, mỗi lần trong nhà có cỗ gì đều tìm chú đến làm đầu bếp, nhất là làm các món ăn về cá. Tuyệt nhất là cá khô muối chú làm. Đến ngày hôm nay Sở Tiên cũng khó mà quên được, mỗi năm chú làm cá khô muối ra chợ bán đều được rất nhiều tiền, thậm chí bây giờ có cả khách hàng có định với lịch trình làm luôn.

Rất nhanh, mẹ Sở Tiên mua ít đồ nhắm rượu về, Sở Danh cũng làm xong hai đĩa cá khô, một đĩa cá chiên, một đĩa cá hấp. Ba Sở Tiên vui vẻ mở chai rượu bắt đầu uống.

- Nào nào nào uống 1 ly.

Ba Sở Tiên vui mừng cầm ly rượu lên.

-Được, Tiểu Tiên giờ có tiền đồ rồi, sau này cố gắng lăn lộn, haha!

Sở Danh giờ ly rượu lên, vui vẻ nói.

Một hơi cạn sạch, Sở Tiên uống hết ly rượu liền gấp một miếng cá khô, thông qua vị riêng biệt của cá khô, hương vị của ớt, cho vào trong miệng cá đầu lưỡi như đang nhảy múa, nhai cả miếng mùi vị ngon vô cùng, so với cách nấu cá biển truyền thống thì ngon hơn nhiều.

- Ha ha, cá khô chú làm trước sau như một, vẫn ngon như thế.

- Ha ha, cũng phải, làm được nửa đời người rồi, chỉ tiếc là không có cá khô tự nhiên, chất dinh dưỡng và mùi vị vẫn còn thiếu sót nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Câu Đêm

_ cá khô tự nhiên! người nói vô tình người nghe hữu ý

cá khô, một là để bảo quản được lâu, hai là hương vị khi nhai giống như thịt khô, ăn vào khiến cả khoang miệng tràn ngập hương vị, nuốt vào bụng cũng có thể khiến cho người ta hồi tưởng lại hương vị của nó.

Nhưng cá khô phơi qua nắng, khiến giá trị dinh dưỡng chỉ giữ lại một phần, cũng dễ bị tổn thất một phần. Trong quá trình phơi qua nắng sẽ có một ít vi khuẩn xâm nhập, thông thường cá khô không có mặt trong các quán ăn lớn, và đây là một trong những nguyên nhân đó.

Nhưng Sở Danh ướp cá khô, Sở Tiên thấy hương vị có thể bị được với vây cá bào ngư, thậm chí còn ngon hơn.

_ Chú, cá khô tự nhiên tương đối nhiều phải không? Trong mình cá không bị phân hủy gì chứ?

Sở Tiên giả vờ tò mò hỏi.

_ ha ha, chú chỉ tùy tiện nói thôi, nhưng chú từ trước tới giờ chưa từng nghe qua có loại cá này!

Sở Danh cười ha ha nói.

_ cháu đã từng nhìn thấy, có 1 số loại cá chất lượng dinh dưỡng rất lớn, ngoài trong bụng có nước, về ngoài dường như không có nước, loại cá này làm cá khô sẽ ngon chứ?

Sở Tiên nói dối mặt không biến sắc.

_ đương nhiên có thể, nếu có loại cá này có thể hấp lên sau đó thêm hương liệu đặc chế, vị tươi ngon và dinh dưỡng của thịt cá cơ bản sẽ không bị mất đi, tuyệt đối là một loại mỹ thực hiếm có trên đời, không biết tiểu Tiên nói đó là cá gì vậy, có thể làm một ít không?

Sở Danh hiếu kì hỏi.

“ là một loại cá biển, hình như trong Trường Giang cũng có, nhưng mà rất hiếm” Sở Tiên đáp.

_ủa? thật sự có, không biết là chú có cơ hội nếm thử một chút không!

Sở Danh có chút mong chờ nói.

Sở Tiên mỉm cười không trả lời, cầm cốc rượu lên uống.

Ba người uống hết một bình rượu, cha Sở buổi trưa uống một chút rượu liền trực tiếp ngã trên giường ngủ luôn, Sở Tiên cũng vì phải lái xe buổi sáng cũng nằm lên giường.

Khi hán tỉnh dậy thì trời đã tối, Sở Tiên chơi trên giường một lúc thì rời giường, ăn xong cơm tối cầm cần câu đi ra ngoài.

Mùa hè ở quê, phương thức giải trí vui nhất là câu cá, mỗi buổi tối mùa hè, trong thôn thường có rất nhiều trung niên và người già cầm cần câu đi về phía bờ sông Trường Giang.

Trước đây Sở Tiên thường đi câu cá đêm, người nhà không yên tâm, lái xe không đến 10 phút thì đã tới bờ sông Trường Giang.

đứng trên bờ, Sở Tiên có thể nhìn thấy trên bờ có rất nhiều người có sở thích câu cá đêm cầm đèn pin bên bờ sông, ánh đèn màu lam chiếu trên mặt sông kéo dài về phía xa xa, nhìn qua có chút mộng ảo.

Sở Tiên cầm đèn pin và cần câu bước xuống, số người câu cá đêm khoảng mười mấy người, mỗi người chiếm một vị trí. Đến vị trí cần, Sở Tiên bật đèn pin lên, chiếu vào phía trước.

Chiều rộng hai bên lưu vực sông Trường Giang của quê Sở Tiên khoảng ba bốn nghìn mét, rất sâu, vị trí trung tâm có độ sâu lên tới bảy tám mươi mét, thuyền bè vận chuyển qua lại không ngừng, cá ở trong lưu vực sông có rất nhiều, câu cá một đêm nếu vận khí tốt có thể câu được bảy tám mươi cân, thậm chí có thể câu được mấy con cá to.

Sở Tiên nhớ hồi hán học cấp 3, trong thôn có người câu được một con cá Tầm Trung Hoa hơn một trăm cân, chiều dài hơn một mét nhưng vì là động vật bảo vệ cấp một quốc gia, chỉ đành thả nó trở lại sông.

Mấy năm gần đây cá tầm Trung Hoa trên sông Trường Giang rất hiếm thấy, một số phần tử xấu dùng mọi thủ đoạn tìm bắt cá tầm Trung Hoa bán đi, thu được lợi nhuận kếch xù, nhưng mấy năm gần đây người nuôi cá tầm Trung Hoa rất nhiều.

Sở Tiên vung cần câu, trên móc câu không có chút mồi câu nào, trực tiếp vung xuống nước.

“Sở thái công câu cá, tự nguyện mắc câu!” Sở Tiên cười hắc hắc.

Câu cá trên sông Trường Giang là khảo nghiệm kĩ thuật của một người, trước tiên đánh ổ, chỉ có thể hấp dẫn cá mới có thể câu được cá ở lưu vực rộng lớn này, giống như Sở Tiên ngay cả loại đánh ổ này cũng không đánh, chỉ đành mồi mù vớ phải cá rần thôi.

Nhưng hán so với mồi mù còn lợi hại hơn, hán đến câu cá cũng không cần mồi.

_Thông trị !

Trong lòng Sở Tiên hơi động.

đăng cấp đã đạt đến cấp 17, hán có thể thông trị tất cả các loại cá trong vòng chu vi 17 mét, cùng lúc đó, xuất hiện góc nhìn thứ ba, trong lòng hán khẽ động, ánh mắt nhìn về trong nước phía trước.

Trong khu vực sông Trường Giang cá chép là chủ yếu, tiếp theo là cá trắm cỏ, cá chích, cá chép và cá trắm cỏ tự nhiên so với cá nuôi ở chợ thành phố giá cả đắt đỏ, hương vị cũng ngon hơn rất nhiều.

trong tầm mắt hán, trong vòng mười bảy mét phía trước có một con cá chép năm sáu cân, ngoài ra còn có một vài con cá trắm cỏ tự nhiên.

_mẹ nó, bây giờ cá càng ngày càng ít đi!

Sở Tiên nhìn cá trong tầm mắt nắng.

Môi trường ô nhiễm và con người đánh bắt cá quá nhiều làm cho cá trên sông Trường Giang càng ngày càng ít, quê hán hai năm trước đã cầm đánh bắt cá quy mô lớn, đặc biệt là khi hán học năm thứ nhất đại học, có mấy nhà máy mở ra, phế thải xả ra khiến cho cá khu vực này dường như không còn con cá nào.

Suy nghĩ Sở Tiên khẽ động, một chú cá chép quẫy đuôi tiến gần về phía hán, đến vị trí câu cá, chủ động há miệng mắc câu.

_haizz, thật là quá tàn nhẫn!

Sở Tiên cười hắc hắc, thoải mái nhẹ nhàng kéo cá chép lên.

Sở Tiên nhìn chú cá chép tự nhiên bốn năm cân cười mỉm, hiện nay giá trị cá chép tự nhiên ở quê hắn khoảng mười lăm đồng một cân, nếu đem lên chợ thành phố có thể bán được giá ba bốn mươi đồng, hắn cho cá và trong lưới sau đó lại tiếp tục vung cần câu.

Dùng phương pháp cũ, Sở Tiên lần nữa nhẹ nhàng bắt được một chú cá, nhìn con cá chép béo mập, lần nữa hé miệng cười.

_haizz, con cá chép đó đã bơi ra ngoài phạm vi thống trị của mình rồi, biết thế này sớm biết cách khống chế một chút!

Sở Tiên nhìn con cá chép cuối cùng đã khuất khỏi tầm mắt, lặng lẽ vỗ vỗ đầu, lập tức cầm cần câu đi sang bên cạnh.

Sở Tiên đi về phía bên phải có ít người, ở bên phải, cò đại tương đối nhiều, không có người ở hướng này.

Tắt đèn, Sở Tiên chìm trong trong bóng tối, nhưng dưới thống trị của hắn, trong bán kính mười bảy mét vẫn có thể nhìn rõ ràng tất cả mọi sinh vật.

Nhìn các loại cá hiếm hoi trên sông, Sở Tiên nhẫn nại tiếp tục đi về phía bên phải.

_ta xem, đây là?

trong góc nhìn thứ ba, một thân ảnh to lớn đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt hắn, Sở Tiên sửng sốt, thân ảnh con cá đó liền biến mất trong phạm vi thống trị của hắn.

_cá tầm Trung Hoa, có thể gặp được cá tầm Trung Hoa, không ngờ ở khu vực này lại có đại gia hỏa này, thật đúng là hiếm thấy !

Sở Tiên trong lòng cảm thán, đáng tiếc, trong lúc hắn sửng sờ thì mất dấu, nếu hắn phản ứng nhanh có thể khống chế được, tuy không thể mang về nhà, nhưng có thể làm cho nó bơi tới phía bờ của mình nhìn kỹ một chút, cá tầm Trung Hoa tự nhiên hắn còn chưa được thấy lần nào đâu.

_đám cỏ! đây là?

đột nhiên lúc này tim Sở Tiên nảy lên, mở to mắt nhìn vào sông!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Thuyền Đắm

- Cỏ cỏ cỏ, cá kiếm cá kiếm, cá kiếm vừa nhiều vừa to.

Sở Tiên trợn mắt không kim được kinh ngạc hô lên.

Cá kiếm, còn gọi là cá đao, cá đuôi phượng, là một loài cá linh hoạt, cùng với cá nóc, cá thòi và cá hồi được vinh danh là “Trường Giang tứ tiên”, hình dáng cá đao dài, hai bên mỏng, nhìn giống như con dao nhọn, mắt màu trắng, thịt mềm, có rất nhiều xương tóc, vị thịt tươi ngon, béo mà không ngấy còn có chút mùi thơm.

Chiều dài cá kiếm thường từ 18 đến 25 cm, nặng 10 đến 20 gram, giá cá kiếm căn cứ vào trọng lượng và thường khá cao, ít nhất cũng là hai ngàn tới bốn ngàn một cân.

Theo như Sở Tiên thấy, chỉ ít cũng có mười mấy con cá kiếm đang tung tăng bơi qua bơi lại, trong đó còn có mấy con có kích cỡ khá to.

- Vừa có cá tầm Trung Hoa vừa có cá kiếm, khu vực này có chút kì quái a!

Sở Tiên trong một thời gian ngắn đã thống trị được chúng, trong lòng có chút kinh ngạc nghĩ.

Bất luận là cá kiếm hay là cá tầm Trung Hoa đều là loài cá quý hiếm rất khó tìm, chỉ ít trong mấy thôn gần đây một hai năm đã không có người nào bắt được loại cá kiếm này.

Sở Tiên nhìn đám cá kiếm, trong lòng có chút do dự đánh giá xung quanh, thấy không có ai nhìn liền lập tức cời y phục trên người xuống, từ từ đi về phía bờ sông.

- Biến thành trạng thái cá!

Sở Tiên vừa tâm niệm, chớp mắt một con quái ngư lớn màu đen xuất hiện trong nước, lật mình quẫy đuôi rẽ nước bơi nhanh vào bên trong.

Dưới sự khống chế của hần, mười mấy con cá kiếm bơi đến cạnh, theo hần bơi về phía nước sâu.

- Mẹ kiếp, bây giờ nước sông Trường Giang thật khó ngủi, ô nhiễm kinh khủng.

Sở Tiên có chút không thoải mái khi ở trong sông Trường Giang, nước đục ngầu cộng thêm sự ô nhiễm làm hần khó chịu.

Cổ nên khó chịu trong lòng, Sở Tiên bơi đi.

Dần dần, Sở Tiên bơi đến chỗ trung tâm của sông Trường Giang, chủng loại cá ở đây tương đối nhiều, trong đó ngẫu nhiên còn có thể gặp cá chép và cá mè lớn hai ba mươi cân.

Nhưng hần không có hứng thú mấy với mấy loại cá này, hần tìm kiếm bốn phía xung quanh bóng dáng của cá kiếm và cá tầm Trung Hoa.

Bơi hai mươi mấy phút trong nước nhưng hần không gặp được một con cá kiếm nào, điều này khiến hần có chút ngoài ý muốn.

- Xem ra vận khí mình tốt mới gặp được cá tầm Trung Hoa và cá kiếm mà thôi.

Sở Tiên nghĩ thầm nhưng không cam lòng, tâm khê động lập tức có giải trừ thống trị với đám cá kiếm.

Cá kiếm thoát khỏi thống trị giống như gặp thiên địch liền điên cuồng chạy trốn Sở Tiên, mười mấy con cá kiếm đang bơi nhanh theo một hướng khác.

A? quả nhiên có vấn đề, mười mấy con cá kiếm đột nhiên kết thành một đội chỉnh tề bơi về một hướng. Sở Tiên nhìn chúng trong lòng chợt vui vẻ, chậm chậm bơi phía sau, duy trì khoảng cách khoảng 15 mét.

Mười mấy con cá kiếm cũng không cảm giác được đại ác ma vừa rồi đang theo sau chúng, bơi về phía bên phải, hướng xuống đáy sông.

Sở Tiên hiểu kì bơi theo phía sau, sau 3 phút, đôi mắt cá màu đen của hần đột nhiên trừng lớn, trong tầm mắt của hần nhìn thấy một con quái vật khổng lồ, tim đập bình bịch.

- Thuyền đắm, quả nhiên là thuyền đắm!

Miệng hần không nhin được há ra, mắt chữ A miệng chữ O nhìn chiếc thuyền đắm mục nát phía trước, xung quanh thuyền đắm hần nhìn thấy con cá tầm Trung Hoa quen thuộc, còn thấy hơn mười mấy con cá kiếm đang bơi qua bơi lại xung quanh.

- Phát tài rồi, phát tài rồi.

Sở Tiên nhanh chóng vẫy cái đuôi của mình, lấy tốc độ nhanh nhất bơi đến bên cạnh chiếc thuyền đắm.

Mười mấy con cá kiếm phía trước tưởng rằng đã chạy trốn được đại ác ma, nhưng cảm giác được dòng nước mạnh mẽ phía sau liền sợ hãi bơi tán loạn ra xung quanh.

- Thống trị, thống trị, thống trị!

Sở Tiên nhanh chóng đến gần triển khai thống trị, đồng thời vẫy đuôi một cách tao nhã bơi đến bên cạnh mấy chục con cá kiếm khác và tiến vào phạm vi của cá tầm Trung Hoa, thống trị toàn bộ chúng.

Sông Trường Giang từ xưa tới nay tồn tại trên đất Trung Hoa, chứng kiến nhân loại trưởng thành, từ cổ chí kim đã có vô số thuyền bè qua lại trên sông Trường Giang, trong đó cũng có rất nhiều con thuyền bị đắm.

Cho dù mấy năm 40 cận đại, vẫn không thể tránh khỏi sự kiện đắm thuyền lớn, thương vong đến mấy nghìn.

Sở Tiên thống trị cá kiếm và cá tầm Trung Hoa, hiểu kì bơi gần về phía chiếc thuyền đắm.

Con thuyền hoàn toàn bị mục nát, Sở Tiên gõ nhẹ vào bề mặt gỗ bị nghiêng về một bên, dạo quanh chiếc thuyền đắm một vòng, Sở Tiên phát hiện chiếc thuyền dài xấp xỉ hơn 20 mét, nhìn không rõ niên đại cụ thể.

- Chắc có bảo vật? Sở Tiên tìm được mấy chỗ giống như cửa vào, có chút mong chờ bơi vào trong.

Vừa bơi vào hần liền phát hiện mấy con cá kiếm nhàn nhã bơi qua bơi lại bên trong. Sở Tiên nhếch nhếch miệng trực tiếp thống trị, không gian phía trong thuyền không lớn lắm, một nửa đã bị vùi trong bùn đất, bên trong có một vài chiếc hòm, hai mắt hần phát sáng bơi lại.

- Phanh phanh!

Sở Tiên bây giờ có chút đặc ý với cái kim trên đầu mình, hai cái kim đem chiếc hòm gỗ mục nát mở ra một cách dễ dàng.

- Ý, quần áo tơ lụa?

Sở Tiên nhìn tấm vải đã hoàn toàn biến thành màu đen, thất vọng giật ra, sau đó mở mấy cái rương còn lại, vẫn như cũ, trong đó có duy nhất một cái có thể nhìn thấy màu đỏ.

- Không phải chứ, đây là chiếc thuyền đắm bình thường.

Sở Tiên có chút không cam tâm vẩy đuôi đào lớp bùn bên trong.

- Ô? Có đồ này.

Đột nhiên Sở Tiên cảm giác có vật cứng chạm vào đuôi của mình, hấn hưng phần dùng thân cuốn đồ ra.

- Máaaaa!

Sau khi Sở Tiên thấy thứ mà mình lôi ra liền lập tức vứt đi.

- Xương người! Đúng là ra đường không coi ngày mà.

Sở Tiên xúi quẩy bơi sang một bên, nhưng ánh mắt vừa quét qua lại phát hiện trên cánh tay của bộ xương đang đeo một thứ, hấn do dự bơi đến bên cạnh.

- Một chiếc vòng ngọc.

Sở Tiên lập tức tháo ra, đương nhiên hấn sẽ không đeo mà là đem đi bán.

- Một chiếc thuyền đắm sẽ không thể có một người chết đeo chứ? Hấn phải là cả thuyền đều có vàng bạc đồ sứ cổ đại, mấy triệu chủng loại.

Sở Tiên không cam lòng tiếp tục dùng đuôi đào.

- Yay, lại có đồ.

Đào khoảng 5 phút, đuôi hấn đụng vào một vật cứng cứng.

- Đây là? Hấn móc ra một chiếc hộp gỗ hình tròn, gỗ rất cứng, đây là một đồ vật không tồi, Sở Tiên không mở ra, hấn mang theo cảm giác mong chờ tiếp tục đào xung quanh.

Liên tục nửa tiếng, Sở Tiên tổng cộng đào được 3 hộp, trong đó có một hộp gỗ dài, hai hộp hình vuông.

Cảm thấy thời gian đã muộn, Sở Tiên không tiếp tục đào nữa, hấn dẫn theo đàn cá kiếm và cá tầm Trung Hoa bơi vào bờ.

Lặng lẽ lên bờ, Sở Tiên mặc quần áo, ngắm nhìn chú cá tầm Trung Hoa to lớn, nhẹ nhàng xoa đầu nó rồi thả nó đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chế Tạo Cá Khô Thiên Nhiên

Sở Tiên nhìn mấy con cá chép trong lưới liền nghĩ đến việc biến thành cá trực tiếp ăn sạch bọn chúng, sau đó thả mấy con cá thu đao vào.

Ôm chặt ba chiếc hộp gỗ, Sở Tiên từ chỗ ít người đi tới xe mình, hấn có chút tò mò nhìn ba cái hộp.

Trong lòng có chút hy vọng, hấn trực tiếp mở cái hộp dài ra.

- Tiết thật, chỉ là giấy.

Sở Tiên lắc đầu không nói gì, giấy bên trong do ngâm lâu trong nước nên đã nhũn ra hết rồi.

Quăng tờ giấy sang một bên, hấn lại mở một cái hộp hình vuông.

- Vải? Tại sao không phải là giấy mà lại là vải, lẽ nào con tàu này lúc trước kinh doanh tơ lụa?

Sở Tiên lần nữa lắc đầu thất vọng, sau đó mở cái hộp cuối cùng ra.

- Quả nhiên, bắt ngờ luôn ở sau cùng.

Khi nhìn thấy đồ vật bên trong hộp, trên gương mặt hắn khẽ nở nụ cười.

Đó là một viên ngọc hình con cá to cỡ hai bàn tay, toàn thân phủ một màu trắng, phần bụng có một đốm màu đỏ, quanh mắt có hai chấm đen khiến cho con cá càng thêm đẹp mắt, đây là một tác phẩm nghệ thuật cực phẩm.

Sở Tiên sau khi lau lau cọ cọ, đùa nghịch một chút rồi đặt nó vào phía trước xe, quả nhiên là một vật trang trí tuyệt vời.

Mặc dù trong con tàu đắm này không có nhiều vàng bạc châu báu, nhưng cũng không làm hắn quá thất vọng, dù gì những thứ này chỉ là hư ảo, hơn nữa trong lòng đại dương vẫn còn vô số chiếc tàu đắm, chỉ tiếc trong đại dương mênh mông muốn gặp được một con tàu đắm như thế này thì xác suất là vô cùng thấp.

Cầm con cá thu đao bên cạnh lên, Sở Tiên nhìn chúng rồi bật cười, suy nghĩ trong đầu thay đổi, cá thu đao khoảng 20cm nhanh chóng thu nhỏ lại, hoàn toàn không còn hình dạng của cá thu đao mà lại giống một con cá nước ngọt nho nhỏ.

Hình dạng cá thu đao thông qua cải tạo chỉ còn lại 7,8cm, vô cùng nhỏ, nhưng nếu sờ vào sẽ phát hiện cơ thể nó cực kì rắn chắc.

- Ép khô thịt cá hoàn toàn sẽ làm cho chúng chết.

Khỏe miệng Sở Tiên giật một cái, lắc đầu.

Chính xác, hiện giờ hắn đang ép khô thịt cá, biến nó thành cá khô tự nhiên, nước ở trong mấy con cá thu đao lập tức bị ép sạch ra ngoài, cường độ cơ thể tăng lên rất nhiều, cả người cứng nhắc giống như đã chết rất từ lâu.

- Thử nghiệm một chút, ngày mai thử để chú nấu xem có ngon không?

Sở Tiên đem toàn bộ cá thu đao biến thành cá khô, tổng cộng hơn 50 con cá, sau khi cải tạo chỉ còn hơn 5 cân.

Lúc lái xe về đến nhà thì bố mẹ cùng với chị gái đang xem tivi, Sở Tiên đem mấy con cá thu đao đã bị cải tạo đi tới phòng khách, làm ra vẻ vui mừng nói:

- Ba mẹ, con câu được một ít cá lạ, con đã nói với chú buổi trưa sẽ nấu món cá này.

- Hừh? Cái gì thế? Con nói với chú con cái gì cơ?

Ba Sở Tiên nghi hoặc nhìn hắn hỏi.

- Hơ!

Sở Tiên giật giật khỏe miệng, cảm giác mọi thứ sau khi say đều bị quên sạch hết.

- Chính là loại cá khô tự nhiên, ba mẹ nhìn xem.

Sở Tiên nói rồi mở túi lưới ra, cầm một con cá đưa cho hai người.

- Ô, con cá này thịt chắc đấy!

Ba Sở cầm một con cá, nắn nắn xong còn đưa lên mũi ngửi thử rồi nói:

- Cái mùi này cũng không giống như cá đã chết lâu?

- Đây là loại cá khô tự nhiên mà con đã nói hôm trước đấy, trong thịt loại cá này gần như không còn tí nước nào, nước ở trong bụng nó hết rồi.

- Sao lại chết hết vậy?

- Mẹ, loại cá này do cơ thể không có nước nên sau khi ra khỏi nước sẽ rất nhanh chết đi, nhưng mà vẫn có thể ăn được.

- Ô!

Mấy người không còn nghi ngờ nữa, ba Sở Tiên đứng lên

- Vậy mau bảo chú con xử lý chúng đi, ngày mai chúng ta nếm thử.

- Chú hai đã ngủ chưa, chưa ngủ thì mở cửa cái coi.

Đi ra khỏi phòng khách, ba Sở Tiên dán chặt lên vách tường trực tiếp hướng về phía nhà chú mà hét.

- Vẫn chưa, có chuyện gì? Qua đây đi!

Rất nhanh phía đối diện truyền tới tiếng của Sở Danh.

Sở Tiên cùng ba đi vào trong nhà, sau đấy cầm mấy con cá đưa cho Sở Danh.

- Vậy mà thực sự có loại cá này, tôi đã câu cá cả nửa đời người nhưng vẫn chưa từng gặp được, Tiểu Tiên, cháu câu được ở chỗ nào thế, mai chú cũng đi thử xem.

- Hơ, chỉ là một chỗ bình thường thôi ạ!

Sở Tiên nghe thấy lời Sở Danh sắc mặt liền đông cứng, vội trả lời.

- Huh? Vậy mai chú đi thử xem có câu được không, giờ chú mang chúng đi xử lý một chút, ngày mai ném thử xem mùi vị thế nào, nhưng chú nghĩ sẽ rất ngon đấy.

Sở Danh có cách thức đặc biệt để nấu loại cá này, đem những thứ trong bụng cá xử lý sạch sẽ, cho vào nồi hấp một lúc, sau đó cho thêm ít nguyên liệu thích hợp rồi đặt vào trong một cái túi hút chân không.

Ngày thứ hai, Sở Tiên lái xe đưa người nhà vào thành phố, đi tới trung tâm thương mại lớn nhất bắt đầu mua sắm. Đồ gia dụng, quần áo, trang thiết bị lớn nhỏ cũng gì mua hết.

Cho đến tận hơn 5 giờ chiều, cả nhà mấy người mới trở về, trên mặt ba mẹ và chị Sở Li đều luôn nụ cười, ngay đến cả Tử Nhiễm đã chạy cả một ngày cũng vui vẻ hưng phấn cầm lấy món đồ chơi, chạy vòng quanh bọn họ.

Cầm chút đồ mua cho chú thím mang vào trong nhà, hai người vui vẻ không ngừng khen ngợi Sở Tiên.

Buổi tối, Sở Danh đích thân xuống bếp nấu hai món cá, trên bàn ăn cũng bày đầy các món thịt bò, thịt cừu.

- Nào nào, tới ném thử món cá khô đặc biệt này nào, chưa qua sơ chế, hoàn toàn dùng cách thức chế biến của tôi để nấu, giữ lại toàn bộ hương vị tươi ngon của cá, ném thử xem.

Sở Danh bung một đĩa cá lên, lòng có chút mong chờ hồ hởi nói.

- Được ạ!

Sở Tiên cầm đĩa gấp một miếng ném thử.

- Ngon quá, quá là ngon!

Sở Tiên vừa đặt vào trong miệng, Sở Danh ở bên cạnh cũng nhíp tay lên bàn, vẻ mặt đầy hưng phấn lớn tiếng nói.

- Quả thật rất ngon!

Đôi mắt Sở Tiên phát sáng, chớp mắt vị cay đã tràn ngập trong khoang miệng, cá khô càng nhai càng thấy thơm, không hề có cảm giác của mấy loại cá khô đã chết cứng bình thường, hương vị toàn bộ được ngấm hết vào trong thịt cá. Mùi vị này quả thật là ngon nhất trong những món hắc đã từng ăn.

- Loại cá khô này ngon quá, người thì không thơm lắm nhưng khi ăn thì cả miệng lại ngập mùi thơm.

- Đúng vậy, rất được rất được, so với loại cá khô của chú hai trước đây thì ngon hơn nhiều, mùi vị này ở mấy nhà hàng khách sạn lớn cũng không thể tìm thấy được.

Mọi người vừa nói vừa gấp không ngừng, Sở Tiên cũng gấp từng con từng con đưa vào miệng, mùi vị của loại cá này so với món ăn dân dã lần trước cùng Kim Hoa Kim Sâm đi ăn còn ngon hơn gấp 10 lần.

- Sự tuyệt hảo của cá thu đao là một trong những lý do, tiếp đó là do cách thức chế biến của chú, thế nhưng điều quan trọng nhất vẫn là ép khô cá tự nhiên, sự tươi ngon của cá hoàn toàn được giữ lại, không biết đổi sang loại cá khác thì có còn ngon như vậy nữa hay không, bào ngư, mực thì sao nhỉ?

Sở Tiên không ngừng trầm suy nghĩ.

Nếu như mùi vị vẫn tươi ngon giống như cá thu đao, vậy thì những sau này tuyệt đối sẽ trở thành món ngon nổi tiếng một phương, nhất định sẽ nhận được sự tăng bốc của những người sành ăn!

Vậy thì... đến lúc đó...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Hội Chợ Cá Cảnh Và Dụng Cụ Cho Động Vật Thủy Sinh Aquarama

Mấy ngày sau đấy, Sở Tiên liền nhờ Sở Danh dạy cho cách nấu món cá khô.

Trước đây, hắn đã từng học qua cách chế biến cá, nhưng lúc đó không chú tâm nên chỉ làm ra mấy món tầm tạm, với tài nghệ nấu ăn của Sở Danh, căn bản là không cùng một đẳng cấp.

Mà nấu món cá khô, đầu tiên cần đến cách thức chuyên biệt, thứ hai chính là quá trình chế biến.

Cách chế biến này là bí quyết độc quyền của Sở Danh, chú đã nghiên cứu hai mươi mấy năm, các phương pháp được cải biến không ngừng, cách chế biến độc đáo nhất chính là phương diện mùi vị.

Bình thường, cá khô đều lấy vị mặn, cay làm chính, nhưng cách chế biến mà Sở Danh nghiên cứu ra thì nhiều loại hơn nhiều, có thể phân thành 4 loại hương vị cay dịu dịu, vị cay nồng, vị chua lên men và vị chua ngọt, mỗi loại hương vị đều vô cùng độc đáo, vô cùng ngon.

Sở Tiên muốn học cách chế biến cá, Sở Danh cũng không giấu diếm bất cứ điều gì, cách chế biến của cả 4 loại đều truyền lại cho hắn, sau đó dạy hắn nấu như thế nào.

Học liền mấy ngày, mặc dù học cách chế biến loại cá thường không thể tiến bộ nhiều, thế nhưng nếu như là cá khô thì vẫn cần nắm vững các kĩ xảo bên trong.

- Phù phù!

Buổi tối hơn 8 giờ, Sở Tiên một mình tới ven sông không người, đốt lửa, từ cốp xe phía sau lôi ra nồi, xẻng lật thức ăn, sau đó chạy lại bờ sông, bắt một con cá chép, một con cá trích và một con cá mè rồi lấy hai con bào ngư với mực mua hôm qua ra.

Bào ngư với mực Sở Tiên đã xử lý xong cả rồi, hai con bào ngư qua quá trình ép khô của hắn hiện nay chỉ còn kích cỡ như quả trứng gà, hắn khoét mấy cái lỗ để cho nguyên liệu đi kèm vào. Nguyên liệu đi kèm đã được chuẩn bị xong từ hôm qua, đã hoàn toàn ngấm vị rồi, có thể bắt đầu nấu được rồi.

Cá khô mà Sở Danh nấu có mấy loại, đơn giản nhất là hấp, sau đó là chiên, cuối cùng là luộc, nếu luộc thì phải kết hợp thêm các loại cá khác, mùi vị sẽ càng ngon hơn.

Điều kiện sơ sài, hắn chỉ có thể dùng cách thức phổ biến nhất, đó chính là hấp, nếu hấp thì cần phải quấn chặt con cá lại, tránh để mùi hương bay mất, đồng thời cũng làm cho hương vị của các nguyên liệu đi kèm ngấm vào trong bào ngư và mực.

So với chiên và luộc thì hấp sẽ có mùi vị kém hơn một chút, cơ mà cho dù thế nào thì cá mà Sở Danh hấp vẫn cực kì ngon.

Đun sôi nước, thả bào ngư và mực vào, sau đó bắt đầu xử lý mấy con cá chép, cá trích, cá mè vừa bắt được, suy nghĩ chuyển động, mấy con cá liền bị ép khô. Sau sự cải tạo của hắn, từng cái xương cá tách rời ra từng cái.

Lấy dao, cắt từng miếng cá thành những lát mỏng, bên trong cho thêm chút nguyên liệu, Sở Tiên dùng túi hút chân không gói lại.

Cách làm này không thể gọi là cá khô, nhưng đối với cách ép khô cá của hắn mà nói thì không có vấn đề gì cả, quan trọng nhất là, lợi dụng phương pháp này có thể rút ngắn được thời gian ướp cá.

Mười mấy phút sau, hắn lấy cá khô đã được hấp ra, tháo bỏ lớp bao gói bên ngoài, nhìn thấy các nguyên liệu phối đã ngấm hết vào trong, cầm một con bào ngư lên bắt đầu ăn.

Nhẹ nhàng cắn một miếng, chớp mắt hương vị nồng đậm sộc cả lên mũi.

Thật ra bào ngư ngoài vị tươi mát ra thì không còn mùi vị gì khác, chủ yếu là dựa vào phụ liệu đi kèm, hương vị Sở Tiên lựa chọn một là vị cay dịu nhẹ, còn lại là vị chua ngọt.

Vừa cho vào miệng, vị cay tươi mới chớp mắt đã ngập tràn khoang miệng, hắn có thể cảm nhận được đầu lưỡi của mình đang không ngừng nháy múa, cay cay tê tê vô cùng sung sướng.

- Quá tuyệt, những món đã ăn trước đây đều là rác rưởi!

Sở Tiên không nhịn nổi, cầm một con bào ngư khác vị chua ngọt lên.

"Hừm, vị chua ngọt này đúng là kém một chút, kết hợp với bào ngư có chút không hợp, ăn có chút nhạt, vị cay dịu, cay nồng và vị chua lên men có lẽ hợp với bào ngư hơn." Sở Tiên nghĩ thầm trong lòng, lấy con mực ở trong nồi ra.

Mực thích hợp với chiên, nhưng để tiện lợi thì hẳn trực tiếp đem hấp, trong con mực cho vào 2 loại hương vị, một là vị cay nồng, một là vị chua lên men

- Má ơi, tuyệt tuyệt tuyệt, quá là tuyệt!

Sở Tiên suýt xoa, đưa hết con này đến con khác vào miệng, con mực với vị cay nồng đậm và vị chua lên men đầy kích thích không gì sánh nổi, mùi vị ngập tràn trong miệng, sơn hào hải vị cũng chỉ thế này mà thôi.

- Cơ mà không biết, mùi vị của cá chép với cá mè như thế nào nhỉ?

Sở Tiên ăn liền một lúc mấy con mực, rồi liếc mắt xem giờ.

Quá trình tẩm ướp nguyên liệu ít nhất phải 24 tiếng đồng hồ, hơn nữa, thời gian ướp càng lâu thì hương vị sẽ ngấm càng kỹ, có điều hẳn đã trực tiếp cắt thành cá lát, thời gian có lẽ rút ngắn đi khá nhiều, Sở Tiên nhảm chán lời điện thoại ra gọi một cuộc cho Tiểu Đình, hai người bắt đầu nấu cháo điện thoại.

Hai tiếng sau, Sở Tiên lôi ra mấy lát cá đã gói chặt để vào nồi bắt đầu hấp.

“Ừm, được đấy, mùi vị cũng rất được, có điều so về tổng thể thì kém hơn bào ngư và mực nhiều, nói cho cùng thì cá chép và cá mè cũng chỉ là những loại cá phổ biến nhất, khá tầm thường, cá chép ở một số nước còn không được sử dụng, có điều nếu như dùng một số loại cá biển tương đối ngon để làm thì chắc là được!”

Sở Tiên ăn từng lát cá, trong lòng thầm nghĩ, tất nhiên mùi vị không ngon mà hẳn nói là khi so sánh với bào ngư, mực, cá thu đao, nếu so với cá khô mà chú Sở Danh làm thì ngon hơn rất nhiều.

Đã gần 11 giờ, Sở Tiên thu dọn đồ đạc, sau đó tới bờ sông bắt một con cá chép làm thành quả cho buổi đi câu tối nay rồi lái xe trở về nhà.

Mấy ngày tiếp theo, Sở Tiên ban ngày rảnh rỗi liền đi dạo vòng quanh làng, một vài dân làng cũng nhiệt tình chào hỏi hẳn, buổi tối hẳn lại tới bờ sông, chỗ con tàu bị đắm hẳn cũng tới mấy lần. Loài cá tầm Trung Hoa đã bơi đi cả rồi, cũng không biết là bơi đi đâu nữa, trong con tàu đắm hẳn cũng không bỏ cuộc mà tới đảo bới mấy lần, thế nhưng lại chẳng tìm được bất cứ thứ gì.

Bắt cá, nấu ăn, Sở Tiên mấy ngày nay cũng rất tiêu điều tự tại.

Thế nhưng, đến ngày thứ 4 hẳn đang thơ thẩn ở nhà thì nhận được một cuộc điện thoại mà hẳn không ngờ được gọi đến.

- Tiểu Tiên, mấy ngày nay cái cửa tiệm nhỏ của cậu hot sập nỏ luôn rồi, cái thủ đoạn tuyên truyền này, thật quá là lợi hại!

Âm thanh sang sảng từ trong điện thoại truyền tới, Sở Tiên khẽ cười.

- Kim đại ca, em là người bị hại, là bọn họ bôi nhọ em trước.

- Haha, con tiểu hồ ly gian xảo này, nắm bắt cơ hội hơi bị chuẩn đấy!

Trong lòng Kim Sâm có chút cười tán thưởng.

- Không biết Kim đại ca gọi điện cho em có việc gì không?

Sở Tiên hoài nghi hỏi.

- Có một việc, có lợi với cậu.”

Kim Sâm nói:

- Hội chợ Aquarama lần thứ 18 về cá cảnh và dụng cụ cho động vật thủy sinh năm nay sẽ tổ chức tại thành phố Kinh Hải của chúng ta, không biết người anh em có hứng thú tham gia không?

- Aquarama?

Sở Tiên có chút sững sờ, Aquarama hẳn đã từng nghe nói qua, là một tổ chức được hình thành dưới sự thúc đẩy của chính phủ Singapore, được thành lập vào năm 1989, luôn được biết đến như là một đỉnh cao về sự chuyên nghiệp trong ngành thủy sinh, được ca ngợi là hội thi cá cảnh với các quy tắc nghiêm ngặt nhất thế giới.

Mỗi lần Aquarman được tổ chức, phần lớn những người yêu thích cá cảnh toàn cầu và các vựa nuôi trồng các cảnh đều tới tham gia, lúc này, vô số các loài cá cảnh quý sẽ xuất hiện trong hội chợ, cũng sẽ có không ít đại gia có thể lặn lội đến mua sắm.

Mỗi một lần loại cá vô địch trong các loại cá cảnh sẽ được bán ra với giá không dưới trăm vạn tệ, thậm chí những loài tương đối nổi tiếng như cá Rồng, cá Koi, cá La Hán, giá trị có thể lên tới 340, 450 vạn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Cá Sấu Bộc Phát Uy Lực

- Đi, đương nhiên phải đi! Sở Tiên kiên quyết nói, bởi Aquarama chính là nơi truyền bá rất quan trọng của những người buôn bán cá cảnh.

Trong một trận thi đấu, trang trại nuôi cá Koi tại sequets (Pháp) của RB đã từng mang tới một chú cá Koi để tham gia trận đấu cá kiểng tại Aquarama, cuối cùng con cá có tên Lâu Lan này giành được quán quân, bán nóng được ngay 20 triệu nhân dân tệ, trang trại sequets cũng theo đó mà được cả hội thi biết đến, rất nhiều người tranh nhau đặt mua.

- Ha ha, tốt lắm, lần này cuộc triển lãm cá kiểng aquarama lần thứ 18 sẽ diễn ra vào tháng sau, trùng ngày với hội chợ triển lãm các vật liệu máy móc thủy sinh, vào ngày thứ ba diễn ra hoạt động này, chúng ta sẽ cùng qua bên đó. Kim Sâm nói.

- Được rồi. Kim đại ca! Đến thời điểm chúng ta sẽ qua đó sớm hơn một ngày! Sở Tiên hưng phấn gật gật đầu.

- Ủ, quyết định vậy đi!

Sau khi hàn huyên thêm vài câu, Sở Tiên bèn cúp điện thoại rồi nhìn lịch trên điện thoại.

- Nay đã là 26 rồi, ngày mai phải quay về chuẩn bị một chút.

Buổi trưa lúc ăn cơm, Sở Tiên bèn đem chuyện nói lại với ba mẹ, hai người đều gật đầu, họ biết là con trai giờ đã có sự nghiệp của riêng mình, tuổi trẻ mà, nên tận dụng thử sức một chút, không thể ở bên cạnh hai người mãi được.

Buổi chiều thì Sở Tiên cùng với chị gái Sở Li và anh rể là Lưu Vân vừa mới quay lại hôm qua, ba người cùng nhau tới ngân hàng, Sở Tiên chuyển trực tiếp cho họ 1 triệu nhân dân tệ, mặc dù so với khả năng kiếm tiền của hần hiện tại thì số tiền này không đáng gì, nhưng tặng cho chị gái mình thì là việc nên làm, để họ có chút vốn làm ăn.

Đến buổi tối, Sở Tiên không ra bờ sông mà ở nhà nói chuyện phiếm với ba mẹ và người thân, lúc sau thì hần cầm bình rượu ra, cả nhà vui vẻ cùng nhau uống rượu.

Nhưng khi đêm xuống, có một chuyện đáng để tâm khiến hần đột nhiên tỉnh giấc.

Khu nuôi cá FT về đêm ngoại trừ tiếng cá quẫy đạp và tiếng chó mèo ngất quăng thì chẳng có âm thanh gì khác, vô cùng quanh quẽo, hoang vu.

Ánh trăng sáng treo cao trên bầu trời đêm nay khiến cho đêm đen có một ít tia sáng, trên con đường ở khu nuôi cá, có mấy thanh niên cầm đèn pin cùng thiết côn có chút quang minh chính đại đi về phía một nhà nuôi cá.

- Tần ca, nghe nói tên tiểu tử tu sửa, trang trí nơi này tốn hết mấy trăm ngàn, nếu như việc chúng ta đập phá chỗ này bị phát hiện thì phải làm sao? Một tên có chút lo lắng nói.

- Yên tâm đi, sẽ không ai biết đâu, mà có biết cũng không ai dám nói ra.

Tần Chí Vĩ sắc mặt âm trầm nói, từ lúc cá bên nhà hần bị trộm mất, cha hần là Tần Đại Hải lúc nào cũng mặt lạnh như tiền, hờ ra là chửi mắng hần, khiến hần ở nhà cũng không thoải mái nổi, hơn nữa hần vẫn luôn cảm thấy việc cá nhà hần bị người khác trộm mất nhất định có liên quan đến Sở Tiên, nghi kỵ trong lòng cộng thêm mối hận cũ, hần quyết định tối hôm nay sẽ báo thù!

- Đến rồi, chắc chắn, không biết tên này nuôi loại cá kiểng gì mà phải xây tường cao xung quang cả cái khu nuôi cá này vậy! Một gã thanh niên nhìn bức tường cao thốt lên.

- Quan tâm tới tường làm gì? Cứ trực tiếp phá cửa đi! Tần Chí Vĩ mặt không biểu cảm bước qua, ra hiệu cho một tên đứng bên cạnh.

Tên thanh niên kia gật đầu, lấy cây búa ra, giáng mạnh xuống phía cánh cửa khóa chặt kia.

"Đừng! Đừng!" Âm thanh vang dội cả khu FT khiến tiếng chó sủa ở xa cũng vang vọng lại to hơn.

Tần chí vĩ nhú nhú mày: "Nhỏ tiếng chút đi!"

- Vâng vâng, Tần ca, nhưng mà cái cửa này khóa chặt quá! Tên thanh niên kia khổ sở nói, cũng dùng lực nhẹ hơn giáng xuống cánh cửa.

Mà vào lúc này, cá sấu ngủ ngày cây đêm đã nghe thấy âm thanh bên ngoài liền từ từ bò ra, trong đêm một đôi ánh mắt sáng ngời, sắc lạnh lóe lên, nó vịn mình vài cái rồi nhanh chóng bò ra phía cửa.

Sở Tiên bị đánh thức đang điều khiển cá sấu, nghe phía bên ngoài có tiếng nói chuyện, trên mặt lộ ra một tầng lạnh lẽo, lập tức từ chỗ thoát nước của hồ

cá địa chui ra ngoài, nhanh chóng leo ra phía cửa.

Sở Tiên ở trong cái ngành mua bán này, chính là vì phòng ngừa loại tình huống này, hẳn đặc biệt dùng loại cửa chống trộm vô cùng kiên cố, chất lượng thì miễn bàn.

Bọn họ muốn phá cửa vào ư, cần nhiều công sức đây.

- Quái, quái vật! Một gã bông hét to

- Quái vật cái gì hả thằng kia! Trần Chí Vĩ tức giận nhìn về phía gã đó chỉ, mồm miệng bông há hốc.

Đột nhiên, Trần Chí Vĩ lùi về sau vài bước, hẳn chỉ một con quái vật dài khoảng hơn 1 mét, bò trên đất, hai mắt sáng quắc bò nhanh về phía bọn họ.

- Ôi mẹ ời, con gì thế này!

Trần Chí Vĩ kinh hãi hô lên, hoảng loạn tìm cách chạy thoát, mấy tên đi theo hắn cũng quay đầu, khuôn mặt hốt hoảng tìm lối thoát thân.

"Đề ta xem, sao mà sợ hãi vậy?" Sở Tiên im lặng nhìn bọn họ, nhưng mà tốc độ không giảm, một ánh mắt nhìn bọn hắn chằm chằm, tốc độ bò của bốn chân không chậm như bọn họ.

"Khè khè!" Nghe phía sau truyền đến tiếng động có chút kinh khủng, Trần Chí Vĩ hoảng sợ quay đầu nhìn lại, ngọn đèn trong tay đảo qua, khi nhìn thấy bộ dáng cá sấu, vẻ mặt càng kinh khủng hơn, cả người đều là kinh sợ bỏ chạy, chẳng may vấp phải hòn đá té ngã.

"A! Cứu ta!" Trần Chí Vĩ lập tức nhìn về con cá sấu đang bò về phía hắn, hoảng sợ hét lên, hốt hoảng đứng dậy.

"Hặc hặc!" Cá sấu lạnh lùng mở to miệng, tứ chi dùng sức phi mạnh về phía trước, cắn chặt vào bắp đùi hắn.

- Á! Cứu ta!

Trần Chí Vĩ lao đảo ngã nhào xuống đất, hoảng sợ gào thét, tiếng gào thảm kêu cứu truyền khắp toàn bộ khu nuôi cá.

Còn mấy tên đi theo hắn quay đầu nhìn đầy do dự, sắc mặt trắng bệch như vừa gặp quỷ vẫn chưa hoàn hồn.

"Rắc rắc". Có tiếng xương gãy, Sở Tiên vô cùng hài lòng với lực cắn của cá sấu, mặc dù so với cá sấu thật còn kém một chút, nhưng mà để đối phó với tên kia vẫn là dễ như trở bàn tay.

Sở Tiên nhìn Trần Chí Vĩ đang lăn lộn gào thét, ánh mắt tràn đầy khinh bỉ, lại nhìn toàn bộ các gia đình trong khu nuôi cá đều đã sáng đèn, hẳn chính xác không cần đánh thêm gì nữa, cứ trực tiếp thắng đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Quay Lại Hải Thanh

Xa xa, vài tên thanh niên thấy quái vật kia đột nhiên rời đi, liếc mắt nhìn nhau rồi lập tức chạy lựa chỗ Trần Chí Vĩ.

- Tàn ca, Tàn ca, người vẫn ổn chứ?

- Tàn ca, quái vật kia đi rồi, người không sao chứ?

- A! Các người cứu hết cho ta! Chân của ta mất cảm giác rồi, có phải đã bị cắn mất rồi không! Trần Chí Vĩ đau đớn nằm trên mặt đất, vẻ mặt hoảng sợ nói.

- Tàn ca, vẫn còn, vẫn còn, chỉ chảy mất một ít máu thôi, không sao rồi, chúng ta lập tức đi viện đây ạ!

Một vài ngư dân nghe thấy tiếng kêu thảm thiết liền tò mò nhìn về phía mấy người bọn họ, nhưng chỉ thấy vài tên đang cõng một người chạy ra bên ngoài, mà cái người đang được cõng đó, mồm vẫn không ngừng chửi rủa.

- Âm thanh này nghe quen quen nha, chẳng lẽ lại gặp báo ứng rồi à? Một vài ngư dân có chút hả hê nghĩ, sau đó lập tức đóng cửa đi ngủ.

"Hắc hắc!". Dưới sự điều khiển của Sở Tiên, cá sấu quay lại khu nuôi cá.

Vốn dĩ hắn cũng không muốn lợi dụng cá sấu để cắn chết tên Trần Chí Vĩ kia. Thứ nhất, như vậy quá tàn nhẫn rồi. Thứ hai, hắn không muốn làm to

chuyện này. Một khi gây ra án mạng, nhất định sẽ động tới cảnh sát, thậm chí sẽ khiến đội săn lùng động vật nguy hiểm đến lùng bắt cá sấu. Làm như vậy thì không có chút lợi nào cho hẳn cả.

"Cá sấu cắn đứt đầu khớp xương chỗ bắp đùi của hẳn, sau này chân hẳn có thể sẽ để lại thương tích, thậm chí là tàn tật đi. Coi như lần này là cảnh cáo ngươi, nếu còn có lần sau thì sẽ không dễ dàng cho ngươi như vậy đâu!" Sở Tiên lạnh lùng cười, sau đó đắp chăn ngủ tiếp.

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn xong bữa sáng, Sở Tiên liền chào cha mẹ rồi rời đi, đi một mạch đến khoảng 1h chiều thì đến một khu chợ cũ, hẳn nhìn nhìn hai túi cá khô trên xe, sau đó lấy một túi xuống.

Cá khô là do mẹ Sở bắt hẳn mang theo, nói là để cho con dâu mình là Tiểu Đình ăn. Sở Tiên chỉ cười mà không từ chối, nhận lấy khoảng hơn cân cá khô mang đi.

Lúc đi vào trong chợ thì nhìn thấy hai con người đang ăn cơm, hẳn nhìn bóng hình xinh đẹp bận y phục màu trắng tinh khiết đến gần người, lập tức đi tới.

- Phở Phở, sao bây giờ mới ăn cơm vậy?

- A! Ca ca anh đã trở về rồi, ngày hôm nay hơi đông khách nên ăn cơm hơi muộn ạ! Phong Phở Phở nghe thấy tiếng của Sở Tiên, bèn ngừng đầu nhìn, khuôn mặt vui vẻ, hai mắt lấp lánh, trông vô cùng đáng yêu.

"Ừ!" Sở Tiên gật đầu, lập tức nhìn về phía Đường Thu Mộng, cười cười chào hỏi:

- Xin chào!

- Ừ, không ngại ta ở chỗ này ăn cơm chứ? Đường Thu Mộng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nói.

- Ha ha! Đương nhiên không ngại, rất rất hoan nghênh! Sở Tiên cười đáp.

- Ừm! Mỗi ngày đều thấy Phở Phở ngồi một mình trong tiệm, ta buổi trưa cũng rảnh nên qua đây chơi với muối ấy.

- Thu Mộng tí ti rất tốt bụng, lại còn rất xinh đẹp nữa. Phong Phở Phở gật gật đầu, khuôn mặt vui vẻ nhìn hẳn.

Sở Tiên hơi ngần người, nhìn vẻ mặt tươi cười của Phở Phở hẳn cảm giác như trong đó có hàm ý khác, hẳn ôn nhu xoa đầu nàng, nói:

- Anh có mang từ nhà một chút đồ ăn, mọi người lại đây nếm thử đi.

Nói rồi hẳn đưa gói cá khô ra trước mặt hai người:

- Nếm thử đi, đảm bảo đây là món ngon nhất mà hai người từng được ăn.

- Cảm ơn ca ca! Phở Phở vui vẻ tươi cười với hẳn, lấy đũa gấp một miếng cá khô.

- Oa! Ngon quá! Vừa bỏ miếng cá vào miệng, khoe miệng Phong Phở Phở khẽ mở to về đầy kinh ngạc nói:

- Ca ca, đây là cá khô gì vậy? Ăn ngon thật đấy!

- Haha! Đương nhiên ngon rồi, đây chính là phương thức bí mật! Sở Tiên thấy đôi môi hồng phấn hơi nhếch lên cùng biểu cảm đáng yêu của nàng, không nhịn được bên nhìn thêm, lập tức trong lòng tự nhắc nhở: "Thấp nhất ba năm cao nhất từ hình, thấp nhất ba năm cao nhất từ hình".

Đường Thu Mộng nhìn bộ dạng ham ăn của Phở Phở, cũng lấy một miếng cá khô cho vào miệng, nàng càng nhai, biểu cảm trên mặt cũng càng ngày càng phong phú, hai mắt mở to, nuốt xuống rồi vẫn không nhịn được mà mút mút ngón tay. "Trời ạ, ăn cơm thôi mà, có cần phải mê người đến vậy không?" Sở Tiên giật giật khoe miệng.

Nhìn hai người họ ăn, thật đúng là một loại mê hoặc.

- Cá khô này thực sự rất ngon, đúng là mỹ vị tuyệt nhất mà ta từng được ăn. Đường Thu Mộng có lẽ đã phát hiện ra ánh mắt của Sở Tiên, có chút đỏ mặt, bèn vội vàng nói chuyện để rời tầm mắt hẳn.

- Đúng vậy, là món ngon nhất đó. ở đây có bốn vị, cô có thể thử từng vị một. Sở Tiên gật đầu cười.

- Ca ca, anh đã ăn cơm chưa? Phở Phở ngừng đầu hỏi.

- Anh trên đường đến đây đã ăn rồi, hai người ăn nốt đi!

Không đầy 10 phút sau, hai người họ đã giải quyết xong gần một cân cá khô, nhìn bộ dáng muốn ăn nữa của họ mà thấy thật muốn cười.

- Ca ca! Đây là tiền bán được cá vàng trong mấy ngày anh đi, tổng cộng bán được năm mươi lăm con, trong weibo và facebook đều có, bây giờ em sẽ chuyển cho anh. Phong Phở Phở sau khi ăn xong liền đưa một sấp tiền cho hẳn. Sở Tiên gật đầu, năm mươi lăm con cá vàng, bình quân một ngày là hơn 10 con, ừm, buôn bán cũng không tệ.

- Người buôn bán như vậy, thật đáng ngưỡng mộ nha! Đường Thu Mộng nhìn hần nói.
- Cũng tạm được, Sở Tiên cười nói:
- Đúng rồi, việc buôn bán bên tiệm cô thế nào rồi?
- Cũng không tệ lắm, mượn được của người một ít hào quang! Đường Thu Mộng tự đáy lòng nói, các thú cưng có trong cửa hàng của nàng đều khá quý hiếm, như mèo teacup, chó pomeranian... Giá cả cũng đều gần chục nghìn tệ, rất nhiều khách hàng đến tiệm của Sở Tiên sau đó vì hiếu kì mà ghé vào tiệm thú cưng xem, kéo theo một lượng khách lớn, có khách thì sẽ có tiền, nói tóm lại là kinh doanh rất được.
- Vậy thì chúc mừng!" Sở Tiên vừa cười vừa nói.
- Ủ, tôi về tiệm đây! Đường Thu Mộng vẫy tay với hần.

Sở Tiên gật đầu, nhìn bóng lưng của nàng, cảm giác thái độ của cô với hần đã tốt hơn nhiều.

Sở Tiên ngồi trên ghế, mở weibo ra, liền nhìn thấy đã có thêm mấy đơn đặt hàng, bèn ghi lại từng cái một.

Trong mấy ngày hần về nhà này thì cũng đã bỏ túi được hơn trăm đơn đặt hàng, nhưng hần đều tỏ ý xin lỗi, mong mọi người đợi thêm một tuần nữa, mà con người ta càng thứ không có được thì lại càng muốn có hơn, vì thế từng người một đều không đợi được mà kẻ khổ với hần trên weibo.

Một vài kẻ mua được thì lại đặc ý khoe khoang trên weibo, những kẻ thấy hoạn mà vui thì lại nói mỉa móc.

Mà một số kẻ có ý đối với tiệm cá vàng này thì lại âm thầm thờ phào: "Xem ra tiệm này cũng không phải có quá nhiều cá vàng." Việc hần làm cũng đã xóa đi nghi ngại của một số người.

- Xem ra lại phải đi thu mua một mẻ cá vàng nữa, lại còn phải chuẩn bị cá cho cuộc thi cá kiểng Aquarama nữa chứ. Sở Tiên suy tính.

Hần vô cùng xem trọng cuộc thi Aquarama này, nếu biết nắm bắt cơ hội lần này thì hần có thể chính thức gia nhập thị trường cá kiểng quy mô lớn, qua đó thu hút thêm một vài khách hàng, hơn nữa cũng muốn nhân trận đấu lớn lần này, kiếm thêm một khoản kha khá.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chọn Cá

Buổi tối, Sở Tiên lái xe đến Học viện sư phạm Hải Thanh đón Tiểu Đình, thuận tiện mua thêm một ít thức ăn, sau đó hai người cùng trở lại phòng.

- Tiểu Tiên, hai ngày nữa em muốn đi Học viện Thượng Kinh học tập một tháng. Tiểu Đình vừa nói vừa đặt một chén com trước mặt hần.
- Thực tập xong có phải muốn bắt đầu làm việc ở học viện hay không? Sở Tiên hỏi.
- Ủ, thực tập xong sẽ có thời gian nghỉ ngơi một tháng, hết kì nghỉ hè sẽ chính thức trở thành một giáo viên phụ đạo. Tiểu Đình mỉm cười nói.
- Haha, Tiểu Đình của chúng ta chính là giáo viên nhân dân nha!. Vừa nghĩ tới hai chữ “giáo viên”, Sở Tiên cũng có chút hưng phấn, cái gì mà tiếp viên hàng không với y tá, giáo viên mới thật sự là nghề chân chính có nội hàm cùng ý vị nha.
- Nghĩ gì thế? Ăn com đi. Tiểu Đình nhìn bộ dáng ti tiện của hần liền lườm một cái, lập tức đưa cho hần một đôi đũa.
- Tiểu Đình, ném thử cái này, cam đoan đây chính là mỹ vị đệ nhất nhân gian. Sở Tiên liền gấp một miếng cá khô sốt cà chua cho Tiểu Đình.
- Cá khô à? Bá phụ bá mẫu làm sao? Tiểu Đình nhìn hần, híp mắt nở nụ cười, há miệng nuốt vào xong trực tiếp hỏi.
- Không phải! Là thúc thúc anh làm, nhưng cá này là anh đem tới. Sở Tiên cười cười.
- Wow! Tiểu Đình trông to mắt nhìn hần, mặt mũi tràn đầy hương thụ:
- Ngon... Thật sự là quá ngon!
- Tất nhiên, nhưng đây chỉ là một loại, còn có ba loại khác nữa. Sở Tiên vui vẻ nói.
- Nếu như em thích ăn loại cá này, về sau mỗi ngày anh đều làm cho em ăn, hơn nữa cho dù dùng bất cứ loại hải sản nào cũng ăn ngon vô cùng.

- Thật sao? Vậy thì em thật sự là quá hạnh phúc rồi. Tiểu Đình mặt tràn đầy ý cười, không nhận được liền hôn lên mặt hắn.

Sở Tiên cười rộ lên, nhìn khuôn mặt hồng hồng, bờ môi mềm mại, nghĩ tới cảnh lúc trưa Phở Phở cùng Đường Thu Mộng ăn cơm liền không nhận được ôm chặt Tiểu Đình hôn một cái

- Anh làm gì thế? Ăn cơm trước đi! Tiểu Đình đập một cái vào lưng hắn.

- Để lát nữa ăn, bây giờ học trò muốn cùng cô giáo nghiên cứu thảo luận một ít tri thức.

- Không được làm thế ở đây. Đi vào phòng!

- Haha, được, được!

- Này, vào phòng làm gì còn cầm theo cá khô vậy?

- Ăn!

- Không nên nha! Trong tay em chính là đồ cay, đồ cay cho vào miệng sẽ nhảy không thể ăn a... (cái đoạn này thật sự tối nghĩa gì mà tiêu cay huu)

- Có ý gì?

- Không có ý gì, đồ cay không thể ăn.

- Phanh!! Cửa phòng ngủ bị đóng lại, sau đó trong phòng ngủ trải qua một chương trình nghiên cứu về cấu tạo cơ thể người và sức khỏe sinh sản...

- Đầu tại anh đó! Một lúc sau hai người trở lại bàn cơm, Tiểu Đình mắt mắt nhìn đồ ăn đã nguội lạnh trên bàn, liếc hắn một cái. Sở Tiên cười vui vẻ, lập tức bung lên ăn như là còn thơm ngon nóng hổi vậy.

- Vội ơi! Hai ngày nữa anh muốn đi biển một chuyến, có lẽ phải ở đó vài ngày. Sở Tiên đem đồ ăn bung lên bàn, nói với Tiểu Đình.

- A đi làm cái gì?

- Đi tham gia một giải thi đấu cá cảnh, khoảng 3 ngày, đến lúc anh về sẽ kiếm được một khoản tiền lớn, lúc đó em thích cái gì anh sẽ đều mua cho em. Sở Tiên vừa nói vừa gấp một miếng cá khô vào bát Tiểu Đình.

- Không cần gì cả, cái gì em cũng không thiếu! Tiểu Đình lắc đầu nói, đối với một ít xa xỉ phẩm bản thân cũng không có ham muốn gì, huống chi cô cảm thấy đồ đạc của chính mình cũng đã quá nhiều.

- Hay là em đi thi bằng lái xe đi, anh mua cho em một chiếc xe, về sau đi làm cũng thuận tiện hơn.

- Ủ. Cũng được! Tiểu Đình gật đầu, ánh mắt ngập tràn yêu thương nhìn hắn.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Tiên đưa Tiểu Đình về trường xong liền tới cửa hàng, thấy Phở Phở đã mở cửa, ngồi tra xét một chút tư liệu trên mạng xong liền lập tức lái xe về phía chợ cá.

Đi vào trong chợ, Sở Tiên cũng không vội vàng đi mua cá vàng, hắn chỉ chậm chậm đi dạo vòng quanh khu vực bán cá cảnh.

Cá chép, cá thần tiên, cá khổng tước, cá rồng. Sở Tiên nhìn từng loại hình cá cảnh trong các cửa hàng.

Nếu như muốn đi sâu vào thị trường cá cảnh, Sở Tiên cũng phải có một kế hoạch, cũng chính là lựa chọn ra một loại cá cảnh, sau đó đem loại cá này thành sản phẩm chủ lực để tiêu thụ và phát triển.

“Cá Chép là một lựa chọn tốt, tiếng tăm khá lớn, thị trường cũng rộng. Nói đến cá Chép đầu tiên phải nói đến Cá Chép Gấm, Nếu như mình lựa chọn Cá Chép làm chủ đề thì sẽ cùng với ngư trường va chạm, nhưng dù sao mình cũng không sợ hãi, có thể cân nhắc một chút.”

“Cá Anh Vũ cũng là một lựa chọn không tồi, ở trang web đưa ra bài danh đều xếp hạng thứ nhất, sắc thái long lanh vô cùng mỹ lệ, thế nhưng giá trị của cá Anh Vũ có chút quá thấp, căn bản không thể so sánh với Cá Chép.”

“Cá La Hán là một loại cá giá trị tương đối cao, ở các nước khu vực Châu Á như Singapore, Đài Loan mọi người đều tranh nhau mua, trong giới cá cảnh tạo ra sóng to gió lớn, cực phẩm cá La Hán giá hơn mười vạn, hơn trăm vạn cũng có.”

Tuy nhiên giữa đủ loại suy tư, bước chân Sở Tiên vẫn là đứng tại một cửa hàng, nhìn nhìn cá cảnh bên trong, trên mặt Sở Tiên lộ ra vẻ mỉm cười, chính là nó.

Loại cá xinh đẹp cứng rắn, có cốt khí thuộc họ nhà Cá Rồng: Kim Long Ngư (dịch là cá rồng vàng thì hơi... nên để nguyên ạ). Là loài cá ngược ngọt cổ xưa nguyên thủy, nguồn gốc từ Malaysia, Indonesia, Giang Tô xuôi theo dòng chảy sông trong các sông ngòi, hồ nước.

Cá Rồng hình thể to lớn, vảy cá lấp lánh bao trùm toàn bộ thân thể, miệng rộng, có thêm hai cái xúc tu, khi di chuyển thì thân thái khoan thai, giống “Rồng” trong thần thoại cổ xưa, vì vậy được gọi là “Cá Rồng”. Cho tới bây giờ Cá Rồng vẫn còn nguyên hình dáng đặc thù như thời nguyên thủy. Có thể coi như “loài cá hóa thạch sống” duy nhất, vô cùng giá trị.

Cá Rồng có thể chia thành các loại: Kim Long Ngư, Hồng Long Ngư, Thanh Long Ngư, Châu Úc Long Ngư, Ngân Long Ngư, Phi Châu Long Ngư...

Rồng vốn là biểu tượng tinh thần của nhân dân Trung Hoa, Cá Rồng thường được người dân khai thác với ý nghĩa nhiều phúc nhiều thọ, tài vận hanh thông, khu tai tránh hiểm, tâm tưởng sự thành, nuôi dưỡng Cá Rồng cũng mang đến cho người nuôi may mắn.

Vì thế, trong phòng khách nhiều người có quyền lực địa vị hoặc trong văn phòng thường có Cá Rồng, hy vọng Cá Rồng có thể vì bản thân và gia đình mang đến may mắn và thịnh vượng.

Ở Trung Quốc có một câu nói như vậy: “Nơi có người Trung Hoa đều có Cá Rồng”. Không chỉ thế, mấy năm gần đây, Cá Rồng tại Châu Á và Châu Âu cũng được đa số dân chúng vô cùng yêu thích.

Giá trị Cá Rồng cũng không đều, có loại giá trị mấy trăm, có loại trên trăm vạn, trong quá khứ còn có một người đem Cá Rồng bán với giá 500 vạn, trở thành lần buôn bán Cá Rồng đắt giá nhất. Cá Rồng có ý nghĩa và giá trị có thể cùng Cá Chép sánh ngang. Thậm chí trong mắt người Trung Quốc, Cá Rồng mới là loài cá cảnh được ưa chuộng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Cá Rồng

Cá Rồng có nhiều giống, giá trị cao, lại còn là loại cá cảnh được săn đón nhiều nhất trên thế giới, đặc biệt là người Trung Quốc.

Sở Tiên nghĩ rằng nếu hẳn lựa chọn một loài cá làm sản phẩm chủ yếu thì Cá Rồng tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Đi vào trong cửa hàng, Sở Tiên nhìn thấy Kim Long Ngư, hơi nhú mày. Cá Rồng chia làm Kim Long Ngư, Hồng Long Ngư... mà Kim Long Ngư thì phần lưng hơi cao, Bạch Kim Long Ngư phần lưng hơi gù, Kim Long Ngư có mười mấy giống, nhưng trong cửa hàng bán đều là Kim Long Ngư lưng gù.

Kim Long Ngư lưng gù được xem là loại Kim Long Ngư cơ bản nhất, giá trị tương đối thấp, trong cửa hàng bán ra phần lớn là hơn mấy trăm ngàn một con, con nào cao nhất cũng chỉ được tám ngàn tám trăm mà thôi.

“Kim Long Ngư nhất định phải cùng một giống, nếu như mua Kim Long Ngư lưng gù thì chỉ có thể miễn cưỡng cải tạo thành Kim Long Ngư giống bình thường, còn nếu muốn cải tạo thành Hồng Long Ngư giá trị đắt đỏ là không thể.”

“Đối với Kim Long Ngư thì Kim Long Ngư lưng gù có giá trị thấp nhất, những loại khác giá tương đối cao, hơn nữa đáng về bọn chúng cũng gần tương tự nhau, mình có thể cải tạo Kim Long Ngư lưng gù thành Kim Long Ngư, như vậy giá cả sẽ tăng lên gấp mấy chục lần, mua mấy ngàn đồng liền có thể bán ra với giá mười vạn.”

“Chẳng qua bây giờ mình đang cần một con Cá Rồng cực phẩm để có thể đem đi thi đấu tại giải Aquarama sắp tới.”

Sở Tiên trầm tư một lúc liền quay sang ông chủ cửa hàng hỏi:

- Ông chủ, chỗ ông có bán Hồng Long Ngư hay Ngân Long Ngư hay không?

Hồng Long Ngư trọng họ Cá Rồng giá trị tương đối cao, con Cá Rồng đắt tiền nhất trong lịch sử chính là Hồng Long Ngư, mà Ngân Long Ngư thì lại là giống cá phổ thông thường gặp, nhưng Ngân Long Ngư có một loại dị biến gọi là Tuyết Long có giá trị vô cùng cao.”

- Thật không may, trong cửa hàng này của ta chỉ có Kim Long, nếu cậu muốn mua Hồng Long hoặc là Ngân Long thì phải đi qua một số hàng lớn như Thiên Long Thủy Quán, còn trong khu chợ này cậu cũng có thể đi nhìn xem, có vài nơi bán Hồng Long và Ngân Long nhưng giá cả đều là giá trên trời nha! Ông chủ nói với hẳn

Sở Tiên gật đầu, nói cảm ơn với ông chủ, sau đó lại tiếp tục đi dạo xung quanh, tìm đến một cửa hàng Cá Rồng khác, bên trong cũng đều là Kim Long Ngư lưng gù, Cá Rồng ở đây chiều dài đều khoảng 60cm, cải tạo xong sẽ có chút nhỏ, ảnh hưởng tới giá trị.

Thất vọng lắc đầu, Sở Tiên lái xe hướng phía trung tâm thành phố chạy tới.

Vịnh nước ngọt thành phố Hải Thanh tương đối nổi tiếng, nếu như nói đâu là thiên đường của các loài cá thì đó chính là phiên chợ ở Vịnh nước ngọt này. Ở đây cũng giống như một khu triển lãm sinh thái biển, là do phủ thị chính Hải Thanh cố ý tạo thành một điểm đến du lịch.

Nơi này có đủ các loại sinh vật thủy sinh, các cửa hàng bên trong bán vô số các loại sinh vật biển như san hô, các loại tôm ki lạp, rùa đen nhỏ, các loại sinh vật du dương trên biển cùng các loại cá cảnh.

Bởi vì thuộc về khu du lịch, cho nên giá cả ở đây so với giá thị trường cao hơn rất nhiều, đây cũng là lí do Sở Tiên mãi cũng chưa tới nơi này.

Đỗ xe trong khu vực đỗ xe xong, Sở Tiên đi vào bên trong, người ở trong vịnh rất nhiều, hơn nữa 80% đều là du khách đến đây du lịch, hai bên đường đi đều là các cửa hàng sinh vật biển, các loại sinh vật bên trong đều xinh đẹp vô cùng.

Sở Tiên tìm một hồi cuối cùng cũng thấy được Thiên Long Thủy Quán, đây là một cửa hàng lớn vô cùng, ở đó đặt một bể thủy tinh cỡ lớn, bên trong có cá cảnh không lồ dài gần một mét rưỡi, cá Thành Cát Tư Hãn.

“Con cá này rất khí phách!”. Sở Tiên liền lập tức đi vào bên trong cửa hàng.

Thiên Long Thủy Quán toàn bộ đều dung thủy tinh trang trí, trên bốn vách tường treo từng bể thủy tinh, bên trong có đủ loại cá cảnh, chủ yếu là cá cảnh cỡ lớn, có một vị trí trung tâm bày một bể Hồng Long Ngư dài 60cm, phía trên niêm yết giá 38 vạn.

38 vạn cho một con Hồng Long Ngư cũng coi như là giá trên trời, nói là trấn điểm chi bảo cũng không sai biệt lắm.

Cá Rồng xem ra chính là sản phẩm chủ yếu của cửa hàng này, Sở Tiên liền đi nhanh tới khu bán Cá Rồng.

Nhìn thấy bên trong là Cá Rồng đủ mọi màu sắc, chủng loại. Trên mặt Sở Tiên rốt cục cũng nở một nụ cười.

Ngân Long Ngư, Hồng Long Ngư, Kín Long Ngư, Hắc Long Ngư, bốn loại cá rồng giá cả đều được niêm yết. Sở Tiên nhìn thấy đều là mấy ngàn đến hơn vạn, nhưng so ra giá trị thực cũng không tính là quá đắt.

- Phục vụ, tới đây một chút. Sở Tiên vẫy nhân viên phục vụ gần đó, lập tức chỉ vào mấy con Cá Rồng nói:

- Phiền cậu đem mấy con cá này đều gói lại toàn bộ cho tôi.

Nhân viên phục vụ hơi sững sờ:

- Năm con cá rồng này ngài đều mua sao?

- Ừ, đều bọc lại đi! Sở Tiên trực tiếp gật đầu.

- Được ạ! Nhân viên phục vụ vội vàng gật đầu, lập tức gọi một người thanh niên nữa đem mấy con cá rồng đặt vào thùng nước.

Thanh toán xong hơn 2 vạn. Nhân viên phục vụ đem mấy con cá rồng đặt ở trong cốp xe phía sau, Sở Tiên hướng bọn họ gật đầu.

Ngay lúc chuẩn bị rời đi, đột nhiên thấy được mấy người trung niên mang một cái chậu lớn đi về phía xe tải, liếc mắt vài lần hắn phát hiện bên trong toàn bộ đều là Cá Rồng.

Sở Tiên tò mò đi tới, nhìn chậu Cá Rồng xong bất ngờ trừng to mắt, tổng cộng 5 con Hồng Long, màu sắc không tươi, hình dáng cũng có chút khuyết điểm nhưng có một đặc điểm chính là bọn chúng có chiều dài vô cùng lớn.

- Mấy vị đại ca, cho hỏi Cá Rồng này là từ đâu tới?

- A, cậu nói mấy con Cá Rồng này sao? Chính là do chúng ta nuôi dưỡng nhưng người cũng thấy đấy, phẩm chất bọn chúng không tốt lắm, Thiên Long Thủy Quán cho giá quá thấp nên chúng ta không bán. Một người trung niên nhìn Sở Tiên, đau khổ nói.

- Hà? Cá này là do các vị nuôi dưỡng sao? Không biết các vị nuôi được bao nhiêu con? Trong mắt Sở Tiên hiện lên một tia mong đợi.

- Nuôi hơn 10 con, nhưng nuôi mất 4 năm, bây giờ chỉ bán ra 5-6 con, phẩm chất không tốt, giá cả lại quá thấp. Người trung niên lắc đầu.

- Vậy không biết những con cá này các vị định bán bao nhiêu?.

- Một ngàn một con, mặc dù có chút chênh lệch nhưng hình thể chúng lớn như vậy vẫn là xứng đáng với cái giá này, thế nào tiểu tử, cậu muốn mua sao? Vài người trung niên chờ mong nhìn hắn.

- Đúng vậy! Sở Tiên gật đầu. Một ngàn cũng được, nhưng tôi muốn nhìn một chút, nếu như không tệ tôi có thể mua hết.”

- Toàn bộ đều mua hết?. Vài người liếc nhau, trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng, mấy ngày nay bởi vì bán không được cá làm bọn họ buồn chết rồi, nếu có người toàn bộ mua hết, cho dù bán rẻ một chút bọn họ cũng nguyện ý.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Cải Tạo Cá Rồng

Anh em nhà họ Vương nuôi cá trong một cái ao, họ dùng nơi này để chuyên nuôi dưỡng cá rồng.

Bốn năm về trước, khi vừa mới bắt đầu tiếp xúc với cá kiểng, nghe nói cá rồng giả cá khá đắt đỏ, thế mới nảy ra ý định mua một ít giống cá rồng con về nuôi riêng ở ao cá này xem thế nào.

Năm thứ nhất, năm thứ hai, cá rồng đạt tới ba bốn mươi centimet, nhưng do kích cỡ quá nhỏ nên không bán. Trong vòng ba năm, cá rồng đạt đến năm sáu mươi centimet liền, bọn hắn bán được tám con cá rồng, nhưng bởi không đẹp lắm, mỗi con cá chỉ có thể bán được một hai ngàn tệ, cuối cùng bọn hắn quyết định đợi thêm một năm nữa bán ra sau.

Trong một năm nuôi, do họ quá sơ suất, dẫn đến hình thái cũng như màu sắc của cá rồng ngày càng kém, ngay tới con hơn bảy mươi centimet giá một ngàn tệ mà cũng chả bán được.

Sở Tiên đứng bên bờ ao nhìn vào bên trong hơn ba mươi con cá rồng, trong đó hồng long chiếm số lượng nhiều nhất, tiếp theo là kim long, ngân long cùng hắc long. Nói thật lòng, cá của anh em nhà này vô cùng xấu, còn không đọ nổi với cá ở chợ, chả trách cá của họ không bán được.

Như con hồng long ở tầm giữa ao đó, màu nhìn ngả trắng, lọt đi như bị phai màu vậy, còn con kim long quá bôi kia, đuôi cứ rũ xuống nhìn chả có vẻ gì khỏe mạnh cả, được con cá màu đen, chuẩn màu đấy nhưng xấu hoắc.

- Ồ, thế chỗ cá rồng này các anh định bán bao nhiêu? Sở tiên chả có tí cảm xúc hỏi một câu.

Anh em họ Vương liếc nhìn nhau, bắt đầu dĩ nhiên nói

- Không giấu gì anh, nếu như muốn mua, thêm mấy con trên xe nữa, tính anh ba vạn tệ.

Sở tiên cười nhạt, gạt gù.

- Được, nhưng phiền các anh đưa số cá này đến khu nuôi cá của tôi nhé!

- Không vấn đề. Nom họ vô cùng vui vẻ, không chút do dự gạt đầu.

.....

"Lộc cộc lộc cộc!" Chú cá sáu dưới chân hắn chuyển động không ngừng, giờ đây hắn sở hữu bốn ao cá, chia đều 2 ao 2 loại, một bên là cá vàng, giống như một tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ, còn một bên là cá rồng tựa như cá trắm cỏ, xấu xí vô cùng.

Sở tiên thấy cảnh này bất giác bật cười, hắn hướng ánh mắt nhìn về phía ngân long, dù toàn thân màu trắng bạc, nhưng trên mình lại có nhiều đốm đen, hồng long thì giữa thân trắng bệch, còn con cá kim long kia lại quá "phai màu". Ba con cá này nhìn chung màu sắc khá đúng với tên gọi, nhưng trên mình lại có những khuyết điểm không thể chấp nhận được.

Chỉ chờ có vậy, hắn liền phác thảo ngay ngân long trong đầu, Sở Tiên khẽ lay động, như thể có một màn tuyết mờ ảo bao trùm lấy ngân long xuất hiện ở trong ao, mà trên mình nó những đốm đen xấu xí kia đều được hắn "giấu" trong mang cá, mà làm gì có ai đi vạch mang cá ra để xem bao giờ.

Tuyệt long, hay còn gọi là bạch long, là loại phái sinh từ ngân long, toàn thân được bao trùm một màu trắng tuyết vô cùng đẹp đẽ. Theo số liệu, giống tuyệt long này cực kì hiếm thấy, cứ mỗi 100 vạn ngân long mới thấy xuất hiện một con như vậy. Tuyệt long vô cùng hiếm gặp. Ở Châu Á chả kiếm nổi 5 con.

"Đối với ta mà nói, tạo ra tuyệt long đơn giản đến không ngờ." Sở Tiên nhìn chú cá đang dần được cải tạo thành tuyệt long, khoác trên mình một màu trắng tuyết, mỉm cười mãn nguyện.

Màu sắc, hình thái quyết định giá trị của một con cá rồng, trong đó điểm mấu chốt chính là vây cá. Vây cá là linh hồn của tuyệt long, thể hiện được thần thái phi phàm. Có thể nói phần vây đẹp có thể đưa tuyệt long lên một đẳng cấp cao ngất trời.

Sở Tiên thận trọng từng chút một cải tạo lại vây cá, kể đó là toàn thân.

Toàn bộ quá trình giống hệt PS vậy, nửa giờ sau, trong ao xuất hiện một chú cá màu tuyết trắng tinh xảo, thần thái cao quý cùng sự nho nhã ấy thật sự quá nổi bật trong ao cá rồng này.

Nhìn thấy chú cá tuyệt long được cải tạo một cách tuyệt hảo, Sở Tiên vô cùng phấn chấn, liền sau đó cải tạo hồng long.

Một giờ, hai giờ... mãi tới bảy rưỡi tối, Sở Tiên mới hoàn thành xong công cuộc cải tạo của mình, nhưng nhìn thấy trong ao bốn mươi con cá rồng đã được "PS" chỉnh chu đó, hắn vô cùng phấn khích.

Bốn mươi con cá rồng, từng vảy cá xếp trên mình chính tề lóng lánh, mỗi sừng có hai đầu xúc tu, thân thái khoan thai, như thể cá rồng trong truyền thuyết vậy.

"Những chú cá rồng này của ta, bét nhất giá cũng phải mấy chục vạn tệ, dù có chọn con hồng long nào đi nữa, thì chất lượng cũng chẳng thua kém gì so với cá rồng được bán với giá ba tám vạn tệ ngút trời của Thiên Long Thủy Tộc quán. Nhất là con hồng long to nhất trong bảy cá rồng, giá trị tối thiểu nhất cũng phải ba bốn trăm vạn, thậm chí có thể phá kỉ lục năm trăm vạn chứ chẳng chơi, tiếp theo con bối long kia, râu cá dài nom như vua rồng vậy, giá trị kiểu gì cũng vượt kỉ lục của loài bối long."

"Đến lúc đó mình có thể cầm hai con cá rồng này đi tham gia thi đấu Aquarama rồi, chắc chắn khiến nhiều người phải khâm phục, nếu như có thể kết bạn với một số người mua càng tốt!" Sở Tiên thầm nói trong lòng.

"Trông nhà ngoan nhé!" Sở Tiên cười nói với chú cá sấu nằm dưới chân, cho tới giờ tính sơ sơ cái ao cá nhỏ của hắn giá trị phải tới trên nghìn vạn tệ. À mà quên, không biết giờ Tần Chí Vĩ ra sao rồi, hắc hắc!

Trở lại tiệm lúc tám rưỡi, Sở Tiên ăn cơm tối cùng Phở Phở hàn huyên một hồi liền trở về túc xá, vờn vai sáng khoái một cái rồi nằm ngủ một mạch.

Ngày thứ hai, mới sáng sớm Sở Tiên đã tới khu nuôi cá mua thêm cá vàng, hắn muốn phát hết đơn hàng lên mạng trước khi tham gia Aquarama, trong thời gian này lại có thêm vài ngày để tích đơn hàng.

Chiều ngày 29, sau khi bàn giao lại công việc cho Phở Phở, Sở Tiên lái xe tới tập đoàn kim vàng.

Tới nơi, Sở Tiên nhìn thấy Hà Vĩ ôm đồ đặt vào sau cốp chiếc Rolls-Royce, Kim Hoa cùng Kim Sâm đứng bên cạnh nói chuyện với nhau.

- Anh Kim, tiểu Sâm. Sở Tiên đi xuống xe phát phát tay đi tới.

Hà Vĩ tay ôm đồ đàn mặt nhìn hắn, thấy hắn từ Land Rover đi xuống, hâm mộ vô cùng.

- Tiểu Tiên tới, vậy chúng ta đi thôi, chả mấy khi có thời gian tới chơi! Kim Sâm vừa cười vừa nói.

- Ủm, em cũng muốn được diện kiến triển lãm cá cảnh nó ra làm sao! Sở Tiên gật đầu cười.

- Phải rồi, lần thi đấu này cậu tính chuẩn bị loại nào? Cá vàng hồ? Kim Hoa đi cạnh hiếu kỳ hỏi.

- Hắc hắc! Sở Tiên cười bí hiểm. Bí mật, chờ đến Kinh Hải mọi người sẽ biết thôi.

- Ha ha, xem ra lần này chuẩn bị chu đáo lắm đây! Kim Hoa nhìn dáng vẻ thần bí của hắn, trong lòng suy đoán, mua đứt hai con cá chép giá hai trăm vạn như hắn, không chừng bán được giá hời ấy chứ.

- Kim Tổng, hành lý đã thu xếp ổn rồi ạ! Hà Vĩ đi tới, khum người cung kính nói, rồi quay đầu nhìn về phía Sở Tiên cười: Chào Sở Tiên!

- Ủm. Sở Tiên nhướn miệng cười.

- Hai người quen nhau? Kim Hoa nhìn lấy hai người chào hỏi, hiếu kỳ hỏi.

- Chúng tôi là bạn cùng lớp! Sở tiên thân nhiên nói.

- Há, không nghĩ lại trùng hợp vậy đâu nhé, ha ha, Tiểu Hà, cố gắng nhé, vậy chúng ta đi thôi! Kim Sâm vừa cười vừa nói.

Sở Tiên gật đầu, xong ba người liền lái xe đi. Hà Vĩ nhìn theo bóng dáng đã khuất xa của Sở Tiên, lại nghĩ tới câu nói của Kim Tổng mà tràn đầy cảm kích, trong lòng không khỏi hồ hển những chuyện trước kia đã làm với Sở Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Tham Gia Triển Lãm

Thành phố Thanh Hải vô cùng nổi tiếng trên quốc tế, lần này địa điểm tổ chức thi đấu Aquarama chọn là thủy cung tại Kinh Hải, đến lúc đó, nơi này sẽ hội tụ đủ những người yêu thích cá cảnh trên khắp Thế Giới, cũng như sự góp mặt của quán quân cá kiểng cùng những thương nhân chế tạo bể thủy sinh giỏi nhất.

Khi bọn họ lái xe đến Kinh Hải thì đã hơn bốn giờ chiều, Sở Tiên đi cùng đến khách sạn đã được Kim Hoa đặt trước đó.

- Cá gì đó lấy ra đi, chúng tôi muốn xem lắm rồi. Xe đậu ở cửa ra vào khách sạn, Kim Hoa đi tới, mong đợi nói với hắn.

Sở Tiên gật đầu cười, lấy từ sau rương xe ra một hộp pha lê, trong đó có một con hồng long toàn thân màu đỏ như máu cùng một con kim long quá bối đang bơi một cách chậm rãi, lắc lư cái đuôi vô cùng khoan thai, vậy cả nhờ từng giọt lặn tấn của làn nước mà cơ hồ lóe ra hào quang lấp lánh.

- Đây... cá rồng, hồng long, kim long quá bối, thật sự đẹp quá sức tưởng tượng! Rương vừa mới mở ra, Kim Hoa liền sáp vào, nhìn thấy hai con cá rồng bên trong, uy phong lẫm lẫm lại đẹp tuyệt mỹ như vậy, trên mặt nóng ran, tự nhiên mà sà tới nhìn ngắm cho kỹ tác phẩm tuyệt xảo này.

Kim Sâm cũng tò mò nhìn sang, nhìn thấy hai con cá rồng mỹ lệ mà uy phong, bất giác tròn tròn con mắt.

- Thế nào anh Kim, cũng không tệ lắm phải không? Sở Tiên vô cùng đắc ý nhìn hần hỏi.

- Đầu chỉ không tệ, mà là quá hoàn mỹ ấy chứ, trong số cá rồng có rất ít con có được uy vũ tinh xảo như vậy, thật là tò mò không biết tiểu Tiên cậu kiếm đâu ra cá rồng quý hiếm này! Kim Hoa cảm thán nói, trong lòng hơi nghi hoặc, cá kiểng hiếm gặp như này hần lấy ở đâu.

- Từ một người bằng hữu của tôi.

Sở Tiên nghe được trong câu nói có ý nghi hoặc, do dự một chút chậm rãi nói: Là một người bạn lâu năm ở nước ngoài, hiện tại tuổi tác cao, hần đưa cho tôi chú cá này, lại truyền dạy cho tôi cách nuôi dưỡng, tôi mua một khu nuôi cá tại FT, về sau loại như vậy chính tay tôi sẽ thử nuôi, nhưng không tránh khỏi khó khăn.

Kim Hoa ở bên gật đầu, mặc dù trong câu trả lời của hần có khá nhiều sơ hở, nhưng cũng không truy đến cùng, dù sao mỗi người đều có bí mật của riêng mình.

- Xem ra sau này giới Thủy Tộc lại sắp xuất hiện hiện một bá chủ rồi, ha ha, cá rồng xinh đẹp như vậy tôi cũng muốn mua! Kim Hoa đùa giỡn nói.

- Hắc hắc, tôi cũng không biết hai con cá này có thể bán được bao nhiêu, dù sao lần này chủ yếu vẫn là để đánh bóng tên tuổi, thu hút thêm nhiều người mua! Sở Tiên vừa cười vừa nói.

- Ít phải ba trăm vạn trở lên, nhưng thực tế có thể bán bao nhiêu thì khó nói lắm, nếu như gặp người mua hào phóng, nói không chừng có thể phá kỉ lục giá thành cá rồng trước đó.

Kim Hoa cũng không phải là người quá am hiểu về cá kiểng, nên đối với giá trị của cá rồng hần cũng không nắm rõ.

Sở tiên dừng một chút, muốn phá kỉ lục năm trăm vạn tệ một con cá rồng khá là khó khăn, chả nói đâu xa, nguyên một con cá rồng đã năm trăm vạn rồi, nếu hơn tí thậm chí chục tỉ, ai nỡ bỏ tiền ra mua chứ?

Ra hiệu cho phục vụ, Sở Tiên an toàn đưa "bảo bối" của hần mang lên phòng.

- Trong triển lãm Aquarama, tôi chỉ có vé dành cho khách tham quan, ngày mai anh phải mua một ghế triển lãm mới đem cá rồng theo được.

Lúc ăn cơm, Kim Hoa đưa cho hần một tấm vé vào cửa màu xanh dương, Sở Tiên nhận lấy kinh ngạc nói

- Hóa ra tham dự Aquarama cần phải mua vé à?

- Đương nhiên, triển lãm Aquarama mang tính quốc tế, nếu như có thể tùy tiện ra vào, thì chả khác gì đông hỗn độn cả, trong khi đó vé vào khá 'chát' đấy, có thể vào được bên trong đều là những công ty chế tạo bể cá hàng đầu Thế Giới trong ngành này đấy chứ chả đùa.

Kim Hoa giải thích.

- "Ồ!" Sở Tiên cơ hồ hiểu ra điều gì đó, tiếp sau liền lướt qua giá của tấm vé.

Vé vào triển lãm Aquarama lần thứ mười tám cá kiểng và bể cá tại thành phố Kinh hải, sẽ được tổ chức tại mừng 1 tháng 7, tại đáy biển Kinh Hải, thời gian 3 ngày.

Ngày đầu tiên, triển lãm thiết bị bể cá và cá kiểng, ngày tiếp theo là nghệ thuật trưng bày phong thủy và so tài cá kiểng, và ngày cuối cùng, trận chung kết chọn ra người thắng cuộc.

- Triển lãm Aquarama tôi đã từng tham gia một lần, ngày mở màn chỉ là tự do thưởng thức quan sát thôi, ngày thứ hai sẽ bình ra từng chủng loại cá kiểng hạng nhất, ngày chót chọn ra quán quân. Đến lúc đó sẽ xuất hiện cá kiểng đẹp nhất Thế Giới tham gia thi đấu, nhưng lần này với sự góp mặt của tiểu Tiên thì việc giành cúp là rất có thể đó.

Kim Hoa ở bên nói với hần.

Sở Tiên cười cười, đối với cá rồng mình sở hữu vô cùng tự tin.

Ăn cơm tối xong, ba người bắt đầu đi dạo ở Thâm Hải, đây cũng là lần đầu tiên hần được tới nơi phồn hoa nhất của đất nước.

Sáng sớm hôm sau, mấy người lái xe qua thế giới dưới lòng biển ở Kinh Hải, tới sớm nửa giờ liền.

- Thật xin lỗi mấy vị quan khách, triển lãm Aquarama còn chưa bắt đầu, mời mấy vị chờ thêm nửa giờ nữa! Ba người đi tới cửa, bị một bảo vệ ngăn lại.
- Xin chào, cho tôi hỏi chút, nếu như muốn dự thi thì phải tìm ai? Sở Tiên hỏi bảo vệ.
- Ở chỗ kia, ghi danh trên đó! Bảo vệ chỉ cho hán vị trí.
- Cảm ơn nhé! Sở Tiên gật đầu, lập tức đi đến phòng cách đó không xa, gõ cửa phòng rồi đi vào.
- Xin chào, xin hỏi các vị muốn dự thi sao? Bên trong căn phòng một cô gái nói tiếng Phổ Thông với chất giọng đặc sệt bản xứ Singapore nói.
- Xin chào, tôi tới để báo danh tham dự thi cá kiểng, không biết bây giờ còn ghi danh được không. Sở Tiên đi tới hỏi.
- Còn vị trí, đây là bản đồ của triển lãm, những chỗ trống này ngài có thể tùy ý chọn.

Cô gái người Singapore đưa cho hán một cái bản đồ phân bố, mặt mày rạng rỡ nhìn hán.

Sở tiên cầm lấy bản đồ mà sắc mặt tối sầm lại, bố con Kim Hoa và Kim Sâm đứng cạnh cũng qua xem, sau đó liền hiểu ra sự việc vỗ vỗ vai hán an ủi

- Triển lãm Aquarama thuộc đẳng cấp cao nhất Quốc Tế, người tham gia rất nhiều, thế nên thu phí cũng mạnh tay lắm, hơn nữa đến giờ cũng chả còn chỗ tốt nữa.
- "Ủm" Sở Tiên im lặng gật đầu, chọn tùy lấy một vị trí trống và thanh toán năm vạn lệ phí.

Cũng phải, vị trí hán chọn tương đối khuất mà đã năm vạn tệ rồi, nếu như tại vị trí trung tâm thì giá cả thậm chí có thể đạt tới mười mấy vạn tệ, mà ước tính cũng phải tầm hơn trăm vị trí.

- Mẹ nó, chỉ riêng thu phí thôi cũng thu gần ngàn vạn, thật đúng là kiếm không ít mà. Sở Tiên thanh toán xong tiền, bắt đầu đi lắc đầu, mà hán không biết là một tấm vé giá có thể đạt tới năm ngàn rồi.

Đó cũng chính là giá cứng của triển lãm hàng đầu Thế Giới này, có thể vào được bên trong đều là những xí nghiệp và khu nuôi cá có thực lực. Mà đã là triển lãm mang tính toàn cầu như vậy, vé vào đương nhiên phải cao ngất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Bữa Tiệc Thủy Sinh

Đúng chín giờ, dưới sự trợ giúp của nhân viên Aquarama, hai con cá rồng đã được đặt trong bể thủy sinh, và cũng chính lúc này Sở Tiên mới được mở mang tầm mắt thế nào gọi là Triển lãm thủy sinh mang tính chất toàn cầu.

Diện tích thủy cung bằng cả sân đá bóng, bốn phía trên vách tường treo đầy bể thủy sinh, trên đó ghi chú nào là khu nuôi cá rồng của ông A, xí nghiệp nuôi cá của ông B, trong đó đặt tại vị trí trung tâm trung bày là bốn bể thủy sinh cực lớn, lần lượt là khu nuôi cá chép RB, khu nuôi cá Vân Đoàn Đài Loan, cá kiểng Đức, cá kiểng thần long Singapore.

Vị trí trung tâm đặt bốn bể thủy sinh này có thể nói là nhà cung ứng cá kiểng đẳng cấp nhất trên Thế Giới, cá chép của khu nuôi cá chép RB, cá thần tiên và cá la hán của khu nuôi cá Vân Đoàn Đài Loan, cá cảnh nguyên sinh của Đức cùng cá rồng Singapore. Bốn nhà này đều là bốn bá chủ trong công nghiệp cá kiểng.

Tại một góc khác của khu triển lãm, lại là các loại cá cảnh xinh đẹp đủ chủng loại, với sự chau chuốt trong cách bài trí bể thủy sinh vô cùng bắt mắt. Nhưng Sở Tiên không am hiểu mấy về cá cảnh nên cũng không biết giá cả thế nào.

Những người tham gia triển lãm bắt đầu nườm nượp kéo đến, người nào người nấy đều ôm bể nước, bên trong vô số loại cá đẹp mắt, có thể nói, những người ở đây rất chịu đầu tư, hôm nay đem tới đây so tài toàn những chú cá thuộc hàng siêu phẩm, nói không ngoa giá cả ít nhất cũng trên vạn tệ một con.

Ngày càng nhiều cá kiểng được thả vào trong bể, toàn bộ khung cảnh tẻ nhạt trống trải chung quanh tựa như sống lại, từng loạt siêu phẩm hiện ra trước mắt, nào là cá rồng, cá chép, cá la hán, cá thần tiên, cá vàng, cá anh vũ, còn có những loài tới từ biển cả phải kể đến như những chú tôm nhỏ với hình dáng khá kì quái, cá hề, cá lam tuyến tước, cá kỳ lân thần tiên, doi cánh ngấn vân vân.

Lúc này, một đoàn người nữa tới, đi đầu là một người trung niên để ria mép, đầu vuốt keo, mặt mũi tràn đầy hứng khởi đi về hướng trung tâm triển lãm, nơi đặt các bể thủy sinh to, chỉ trò cho mấy người theo sau làm theo chỉ đạo.

Ba con cá chép cỡ lớn được thả vào trung tâm bể thủy sinh, làm những người có mặt xung quanh phải kinh hãi mà cảm thán, ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt.

- Đi Tiểu Tiên, chúng ta đi qua nhìn một chút!

Kim Hoa mặt mũi tràn đầy hứng thú nói một tiếng xong liền đi qua hướng đó, hai người Sở Tiên đi theo ở phía sau.

- Chú cá chép cửu văn long này thật đẹp quá đỗi, thật sự là quá hợp hần đi mà, không hổ danh khu nuôi cá chép RB, lần nào lần nấy đều mang tới sản phẩm tuyệt hảo.

- Cá chép vàng này thật xinh đẹp, một màu vàng kim thuần khiết, vây cá xếp chỉnh tề, toàn thân phát ra ánh hoàng kim lấp lờ, quá đẹp!

- Còn con cá chép đơn đỉnh tam tuyết này cũng không phải dạng thường, cậu nhìn đỉnh đầu nó đỏ ửng này, thật sự là quá đẹp!

Nhóm Sở Tiên vừa đi tới, liền nhìn thấy người chung quanh cảm thán không ngừng.

- Thật không hổ là khu nuôi cá chép RB, thật không chê vào đâu được. Kim Hoa đi lên trước nhìn một chút, đầy tán thưởng.

Sở Tiên nhìn ngắm ba con cá chép hết như bảo thạch vậy, sắc thái diễm lệ, hoa văn phong phú, thể bơi khoan thai thông thả, cái đáng chú ý là mỗi con đều gần một mét liền.

- Chắc chắn, quả nhiên xinh đẹp, mặc dù xét về độ tinh xảo thì không thể bằng con cá chép mình cải tạo lần trước được, nhưng ba con cá này nhìn chung rất lớn, mà thường kích cỡ to như vậy dễ dàng thu hút sự chú ý hơn. Đoán chừng một con cá chép giá trị cũng không thấp hơn bốn trăm vạn, ba con hơn ngàn vạn, thật đúng là điên rồ mà!

- Nhường một chút, nhường một chút!

Lúc này, từ phía sau phát ra một giọng Hoa hoi "sai sai", chỉ thấy mấy tên da trắng đi tới, hướng về phía sau bể thủy sinh cá chép, theo sau đó là một vài nhân viên Aquarama khuôn mặt bẽ nước nhỏ.

- Cá sư tử, là cá sư tử thật á?

Một người trung niên chỉ vào mấy người đang khuôn mặt bẽ thủy sinh hoảng hốt nói, thấy bơi trong đó một con cá màu sắc sặc sỡ, hình thể tương đối dài, vây lưng dài, vây cá nằm dưới đầu, trên người có gai nhỏ.

Cá sư tử cá là một loại hiếm vô cùng, thường chỉ tầm ba mươi centimet thôi, nhưng chú cá có mặt ngày hôm nay lại lên tới năm mươi centimet lận.

Vô cùng hiếm thấy.

Cá sư tử có độc, cho nên nuôi dưỡng cần phải đặt biệt lưu ý, không hiểu rõ về loài này tốt nhất không nên nuôi.

- Mọi người nhìn tôm nhỏ bên trong mà xem, đủ mọi màu sắc kìa, thật xinh đẹp!

- Còn cá hề đằng kia, nhìn kỳ quái đấy nhưng lại rất đáng yêu!

Cá kiểng Đức, lấy cá cảnh nguyên sinh thái làm chủ, mỗi lần bọn họ đều mang tới những loài khá hiếm gặp ở đại dương, đều thuộc loại quý hiếm và đẹp đẽ, nhất là những con tôm nhỏ đó, mấy năm gần đây thịnh hành ở nước Đức, nhỏ mà có võ, mỗi con đều phải hơn mấy trăm chữ không hề rẻ.

- Cá kiểng thân long Singapore cũng tới rồi, không biết bọn hần lần này khoe loại nào đây!

Một ông già đang rất mong đợi nhìn ra phía cửa, xem đám người đang đi tới, với người Hoa mà nói, họ luôn dành tình cảm đặt biệt cho cá rồng, cũng như đặc biệt yêu thích loài cá này.

- Tuyết long, là loài cá quý hiếm đó.

- Còn có hồng long, giá trị đắt đỏ hồng long nữa!

- Kim long quá bối, còn có một con Kim long quá bối, tất cả đều là cực phẩm.

Mấy con cá rồng này lọt vào trong tầm mắt của mọi người, tất thấy chăm chú nhìn lên.

- "Ồ!" Kim Hoa cũng hớn hờ tiến lên trên xem xét, nhìn thấy bên trong ba con cá rồng, xong quay lại cười nói với Sở Tiên

- Xem ra "hàng" của cậu nhìn hơn họ đấy!

- "Ừm!" Sở Tiên tự tin phoi phới gật đầu, cá kiểng thân long Singapore mang tới đây ba con cá có thể nói là cực phẩm trong giống cá rồng, nhưng còn thiếu một thứ, chính là thân thái.

Sở Tiên cải tạo cá rồng, trước hết râu cá phải dài, dưới sự điều chỉnh của hần ở phía đầu cá phải toát ra sự uy nghiêm, nếu như nói trước mắt hần mấy con cá rồng này là rồng, thì cá của hần là vua rồng, khí chất vô cùng phi phàm.

- Mà cho dù tuyết long kia so với tuyết long mà mình cải tạo thì vẫn là kém hơn, đầu tiên về mặt hình thể đã thấy kém hơn một bậc rồi, tuyết long phải 'đáng đây' mới hoàn hảo.

Sở tiên so sánh từng chút một, thâm tâm đắc trong lòng.

Không lâu sau, khu nuôi cá Vân Đoàn Đài Loan cũng mang cá kiểng của họ tới, chủng loại tương đối phong phú, trong đó chọn cá la hán và cá thần tiên làm loài mũi nhọn.

Lần này bọn họ mang tới một con la hán quý và hai con cá hắc cây, đẹp tựa tác phẩm nghệ thuật điêu khắc. Cá la hán cùng cá đuối trong nháy mắt hấp dẫn lấy tất cả ánh nhìn của mọi người.

Tứ đại bá chủ đã đông đủ rồi, còn lại những khu nuôi nhỏ lẻ khác cũng đều đã bố trí xong xuôi đầu vào đây.

Chín giờ rưỡi, triển lãm Aquarama chính thức bắt đầu, đầu tiên, tất cả cá kiểng đều phải qua sự kiểm nghiệm của du khách trong triển lãm, từ đó sẽ quyết định giá cả!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Cá Rồng Của Ta Là Vương(1)

Hội chợ bắt đầu, một nhóm du khách tới từ sớm lũ lượt kéo nhau vào, trong đó chủ yếu là trung niên và người cao tuổi, người trẻ tuổi tương đối ít. Các du khách tham gia cũng đến từ các quốc gia khác nhau, cũng có không ít người đến từ các quốc gia Âu Mỹ.

Các du khách có thể tới đây đều là những ông lớn với giá trị con người không phải ngàn vạn thì cũng vượt qua trăm triệu, tất nhiên trong đó cũng xen lẫn những người yêu thích cá cảnh đơn thuần cùng với bạn đồng hành của họ.

Sở Tiên lui về góc khuất xa xôi hẻo lánh của mình, còn Kim Hoa và Kim Sâm thì bắt đầu đi tham quan xung quanh đấu sao thì bọn họ cũng tới đây ngắm cá cảnh là chính.

- Không hổ danh là hội chợ mang tính quốc tế, cho dù là rào chắn cũng rất cao, người đến sớm cũng không ít!

Sở Tiên nhìn các du khách lần lượt tiến vào, ít nhất cũng phải có vài trăm người, nghĩ mà thấy nản.

- Móa nó, móa nó, móa nó, người anh em, đây là cá Rồng trong vựa cá của cậu hả?

Trong lúc Sở Tiên đang suy nghĩ lung tung, một giọng nói kinh ngạc xuất hiện bên tai hắn.

Sở Tiên nghi ngờ quay đầu nhìn sang phía bên cạnh.

Người đang nói chuyện là một ông chủ trung niên đẹp trai, một thân tây trang lịch lãm, mà trong bể cá phía sau lưng ông là những con cá Rồng giống nhau, một con màu đỏ ốt, một con màu đen, một con màu bạch kim, lúc này ông ta đang tròn mắt ngạc nhiên nhìn bể cá đằng sau lưng Sở Tiên.

- Đúng vậy, tôi nuôi cá Rồng!

Sở Tiên nhìn cá Rồng của hắn, mặt tràn ngập ý cười.

- Đây..đây..!

Ông chủ trung niên đi tới trước bể cá

- Những con cá Rồng đầy uy vũ, bá khí, những con cá Rồng tuyệt đẹp, một bể cá như tiên cảnh, lẽ nào nước ta cũng sắp có một vựa cá cảnh bá chủ bậc nhất sao?

Sở Tiên nghe ông chủ nói, đôi lông mày khẽ động đậy, gương mặt đầy tự tin nói

- Haha, đúng vậy, không lâu nữa đâu.

Ông chủ trung niên bên cạnh có chút sững sờ, lập tức quay đầu nhìn người thanh niên tự tin mà tuổi lại trẻ quá mức trước mặt, có chút kinh ngạc nói:

- Cậu là ông chủ của vựa cá?

- Đúng.

Sở Tiên gật gù đầu.

- Ở thành phố Hải Thanh.

- Lợi hại!

Ông chú trung niên không kim được mà bật ngón tay cái hướng về hắn

- Những con cá Rồng này của cậu quá tuyệt vời, mấy con cá Rồng tôi xem ở vừa cá cảnh Thần Long, mặc dù rất đẹp nhưng rõ ràng so với hai con cá Rồng của cậu đây vẫn còn kém một bậc, nhất là mấy cái râu ở trước miệng nó, quá là bá đạo!

Tôi nhớ hội chợ năm 2004 ở Singapore, một con cá Rồng hồng long của vừa cá cảnh Thần Long bán ra với giá 60.000 USD, hai con cá Rồng này của cậu hoàn toàn không kém gì so với con cá lúc đó. 10 năm trở lại đây chưa từng có con cá Rồng nào vượt qua được cái giá 60.000 USD đó, tôi nghĩ lần này, con cá Rồng của cậu sẽ tạo được đột phá đấy!

Ông chú trung niên kể về những hồi ức trước đây, gương mặt ngập tràn yêu thích ngắm nhìn con cá Rồng trước mắt.

- Hi vọng là vậy.

Sở Tiên hai mắt sáng ngời nhìn con cá Rồng của mình, nếu như thật sự có thể phá kỉ lục, vậy thì hai con cá Rồng của hắn sẽ có giá nghìn vạn rồi.

- Nhất định là được!

Ông chú trung niên không chút nghỉ ngơi nói:

- Con cá Rồng mà tôi nhìn thấy ở Singapore lúc đó hình dáng còn không bằng hai con cá của cậu, hơn nữa tính đến nay đã 10 năm trôi qua rồi, giá bán của cá Rồng cũng tăng lên không ít, thế nên 500 vạn là giá thấp nhất, thấp hơn 500 vạn thì đừng có bán!

Sở Tiên cười cười rồi khẽ gật đầu, cùng ông chú nói chuyện phiếm.

Người tới hội chợ càng ngày càng nhiều, thế nhưng mục tiêu đầu tiên của các du khách đều là mấy loại cá Koi, rùa, các loài cá tự nhiên ở bốn gian hàng do vừa cá Thần Long nuôi.

Số người tập trung ở 4 gian hàng này phải tới 80%, bọn họ hết tròn mắt ngạc nhiên rồi lại bình luận tán thưởng, cá Koi, cá Rồng, cá La Hán, cá đuối, cá sư tử đều thu hút sự yêu thích của quần chúng tham gia.

Gian hàng của Sở Tiên nằm ở phía trong cùng, vị trí tương đối hẻo lánh, muốn có người tới xem thì phải đợi thêm chút nữa.

Những người vây quanh 4 gian hàng lớn cũng dần dần bắt đầu tản ra xung quanh, dấu sao thì phần lớn người tới đây không chỉ là ngắm cá mà còn muốn mua vài con cá cảnh mang về, cá ở 4 gian hàng lớn tuy rằng đẹp nhưng giá cũng là đắt nhất.

Lúc này, một người da trắng chậm chậm đi tới góc này, bên cạnh anh ta còn có một người da đen dường như là vệ sĩ, người da trắng nhìn mấy con cá cảnh ở hai bên rồi khẽ lắc đầu, rõ ràng là không cảm thấy hài lòng.

Những con cá cảnh nằm ở vị trí này, giá trị hiển nhiên không thể so sánh với mấy con ở phía trước, một con đắt nhất cũng chỉ mười mấy hai mươi vạn, trong hội chợ mang tính chất quốc tế này quả thật không đủ đặc sắc.

Người da trắng đi tới trước gian hàng của ông chú trung niên, nhìn con cá Rồng trong bể, lại lần nữa lắc đầu thất vọng

- Kém xa so với cá Rồng của vừa cá Thần Long nuôi, xem ra vẫn phải đi tới 4 gian hàng lớn kia mua rồi.

Người da trắng ảo não, nhỏ tiếng lầm bầm một câu chuẩn tiếng Trung.

Nhìn nhìn thấy đã đến gần cuối hội chợ, do dự một chút rồi quay người lại đi về phía đầu kia.

- Đây, vị tiên sinh ngoại quốc, vẫn còn một gian hàng ngài chưa xem mà, tôi nghĩ gian hàng này sẽ không khiến ngài thất vọng đâu!

Ông chú trung niên đứng bên cạnh thấy người da trắng quay người rồi đi, liền vội vàng nhìn ông ta hét lên một câu, đồng thời nháy nháy mắt với Sở Tiên.

Đúng là một ông chú vô cùng đáng yêu.

- Hử?

Người da trắng quay người lại, nhìn ông chú trung niên gật gù đầu

- Xin chào, ông đã nói như vậy thì để tôi tới xem một chút.

- Vị tiên sinh này, tuyệt đối sẽ không làm ngài thất vọng, sản phẩm của người anh em này rất đáng tán thưởng đấy!

Ông chú trung niên vừa nói còn vừa giơ lên ngón tay cái, làm cho Sở Tiên ở bên cạnh cảm thấy cực kì thú vị.

- Vậy sao? Ok, để tôi qua xem thử.

Người da trắng đi về hướng gian hàng của Sở Tiên.

- Oh my god!

Người da trắng đột nhiên tròn mắt hết lên một tiếng kinh ngạc, lập tức đi tới phía trước

- Perfect! Quá là đẹp, tuyệt quá, hoàn hảo!

Ông chú trung niên cũng đi qua, trên mặt tràn ngập cảm giác thành tựu, cứ như được khen là cá của chính mình vậy

- Thế nào hả vị tiên sinh này, hai con cá Rồng này được đấy chứ, so với vừa cá Thần Long thì đẹp hơn nhiều.

- Đúng vậy, hai con cá Rồng này quá bá đạo rồi, hình như là vừa Thần Long của Trung Quốc.

Người da trắng nhìn không chớp mắt đánh giá, trên mặt ngập tràn sự tán thưởng.

Sở Tiên ở bên cạnh cười rạo rờ

- Là cá của vừa cá Tiên Cảnh, tuyệt đối là loại cá Rồng đẹp nhất.

- Oh, người anh em này là ông chủ của gian hàng này sao?

Người da trắng nghe thấy tiếng của hắn liền ngẩng lên hỏi.

- Đúng vậy!

Sở Tiên gật gật đầu

- Hồng Long, tôi gọi nó là Hồng Long Vương, năm nay 4 tuổi, thân dài 60cm, toàn thân màu đỏ huyết, vây cá trên thân xếp theo trật tự, ở trong nước phát ra ánh sáng màu đỏ nhạt nhạt, con cá Rồng này ngập tràn bá khí, oai phong.

- Đây là Kim Long, tôi gọi nó là Kim Long Vương, vây rồng trên thân giống như là tỏa ra ánh kim loại, trong nước phát ra ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, đuôi màu vàng kim, đồng thời bộ râu cũng giống như Long Vương, tràn ngập khí thế.

Sở Tiên đứng bên cạnh mặt đầy tự tin khoe khoang, thậm chí ngay cả mấy cái tên cũng là hắn vừa mới nghĩ ra. Đã là 2 con cá Rồng đặc sắc như vậy, vì cớ gì lại không đặt cho chúng một cái tên đầy bá khí.

- Hồng Long Vương, Kim Long Vương!

Gương mặt người da trắng phát sáng nhìn qua

- Long Vương, hoàn toàn xứng đáng, đây là con cá Rồng đẹp nhất mà tôi từng gặp qua, cái tên Long Vương này quả là xứng danh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Cá Rồng Của Ta Là Vương(2)

Nghe thấy sự tán thưởng của người da trắng, Sở Tiên cảm thấy "phẩm chất" hai con cá Rồng của mình chớp mắt đã được nâng lên rất nhiều, gương mặt tràn ngập ý cười gật gật đầu.

- Người anh em, hai con cá Rồng của cậu không nên để ở cái góc khuất hẻo lánh này mà nên đặt ở giữa trung tâm hội chợ để cho nhiều người nhìn thấy hơn.

Người da trắng nói rồi đưa tay ra:

- Xin chào, tôi là Auclair David, tên tiếng Trung của tôi là Đường Tổng, cậu có thể gọi là Đường Tổng hoặc David!

- Đường Tổng?

Sở Tiên có chút kinh ngạc, không ngờ người ngoại quốc với tiếng Trung cực kì tốt trước mặt mình lại có một cái tên mang đậm văn hóa Trung Hoa như vậy, vươn tay ra nắm lấy tay người da trắng

- David, xin chào, tôi là Sở Tiên!

- Sở Tiên, xin chào, xin chào!

David nắm lấy tay hắn.

- Không biết cá Rồng của người anh em Sở Tiên đây có bán không?

- Bán chứ, nhưng mà đợi đến khi kết thúc hội chợ đã, sau khi cuộc thi cá cảnh kết thúc.

Sở Tiên gật gật đầu trả lời.

- Ô! Đó không phải là một ý hay lắm, ngộ nhờ cá Rồng của cậu dành được giải quán quân thì chẳng phải giá bán sẽ được đẩy lên rất cao sao.

David nói chút khoa trương.

- Haha!

Sở Tiên cười.

- Hi vọng là có thể giành được giải nhất!

- Cá Rồng của cậu rất tuyệt, nếu bàn về giá trị thì chỉ có cá Koi của RB mới có thể so sánh với cá Rồng của cậu, khả năng giành được giải quán quân là rất lớn, hi vọng đến lúc đó giá cá ngang nhau thì cậu có thể ưu tiên bán cho tôi trước.

- Không vấn đề!

Sở Tiên nhìn anh ta gật đầu.

- Oh, vậy thì tốt quá rồi, hi vọng chúng ta có thể trở thành bạn bè!

David lần nữa đưa tay ra, Sở Tiên cười cười, đối với vị đại ca người da trắng hơn 40 tuổi này, thiện cảm vô cùng.

Không lâu sau, một ông lão cũng đi tới phía bên này, ánh mắt cũng nhìn về cá Rồng ở gian hàng Sở Tiên, tầm mắt y như bị cái gì đó che mắt, người cao tuổi đó xoa xoa mắt của mình, gương mặt đầy kinh ngạc ngấm nhìn, miệng thỉnh thoảng thốt ra vài tiếng tán thưởng

- Đẹp quá, thật là đẹp quá!

David nhìn thấy phản ứng của ông lão này liền mỉm cười hiểu ý

- Ông ơi, có phải là rất tuyệt không, đây là con cá Rồng đẹp nhất cháu từng gặp quá, à không đúng, nên gọi là Long Ngư Vương!

- Đúng thế, đúng thế!

Ông lão nhìn David, gật đầu đồng ý

- Quá đẹp, quá uy vũ rồi, nhất là hai cái râu, xưng Vương của loài cá Rồng quả thật xứng đáng, so với mấy con cá Rồng của vừa cá Thần Long cao hơn mấy bậc.

Ông lão và David cùng nhau bình phẩm tới lui không ngừng.

Thời gian trôi đi, du khách đi đến khu vực phía sau càng ngày càng đông, lúc mọi người nhìn thấy hai con cá Rồng ở gian hàng của Sở Tiên, ai ai cũng phải kinh ngạc tán thưởng, ngay sau đó, một bức màn liền bao phủ vừa cá Thần Long ở giữa hội chợ.

Vị trí nằm ở góc khuất trong cùng, tập trung mấy chục người, hơn nữa những người ở đằng xa nhìn thấy nhiều người tập trung ở đó như vậy cũng tò mò đi tới.

- Đẹp quá, hai con cá Rồng này thật là quá tuyệt vời, so với vừa cá Thần Long còn cao hơn mấy bậc, cá Rồng đẹp như vậy quả thật là một tác phẩm nghệ thuật sống.

- Không biết hai con cá Rồng này bán giá bao nhiêu nhĩ? Không biết có thể phá kỉ lục giá cá Rồng không?

- Điều này mà còn cần nói sao, hai con cá Rồng này so với con Hồng Long năm 2004 còn tuyệt vời hơn.

Một du khách vừa mới đi qua nghe thấy tiếng bình luận bên trong liền kiểng chân nhìn con cá Rồng trong bể, chớp mắt đã ngăn người chết lặng.

Người tập trung ngày càng đông, làm cho những người hiếu kì đến ngày càng nhiều, ngay đến cả người trong tứ đại bá chủ về cá cảnh ở khu vực trung tâm cũng tò mò đi tới xem.

- Thật là đẹp quá, bây giờ nhìn lại mấy con cá Rồng này mới thấy hai con cá Rồng kia kém hơn không chỉ là một bậc, cho dù là khí thế hay hình dáng đều đẹp đến bùng nổ luôn!

Lúc này, mấy du khách từ phía trong đi ra, đi tới gian cá Rồng, nhìn mấy con cá Rồng trước mặt khê lắc đầu, nhỏ tiếng bình luận.

Mấy người của vừa cá Thần Long nghe thấy tiếng bình luận của mấy du khách trước mặt liền liếc mắt nhìn nhau, người đàn ông trung niên ngồi ở chính giữa nhủ mảy, nói với hai người thanh niên kế bên:

- Hai cậu trông ở đây, tôi qua đó xem thế nào!

Nói xong, người đàn ông trung niên đi thẳng về phía bên đó, vừa mới đến gần, liền nghe thấy tiếng tán thưởng của những người bên trong.

Trong đó không ít du khách còn mang cá Rồng của vừa cá Thần Long ra so sánh, nhưng kết quả lại khiến cho sắc mặt ông ta vô cùng khó coi.

- Xin lỗi nhường đường một chút!

Người đàn ông trung niên trực tiếp chen vào bên trong.

- Cái người này tại sao lại không có....

Một ông lão có chút bất mãn quay đầu lại, thế nhưng lúc ông nhìn thấy diện mạo người tới thì liền đem lời đã lên đến miệng nuốt xuống, hơn nữa còn chủ động tránh đường, thế nhưng trên mặt lại đầy vẻ khôi hài nhìn ông ta.

Người trung niên của vừa cá Thần Long chen vào vị trí gần nhất, lúc ông ta nhìn thấy hai con cá Rồng bên trong, liền há hốc miệng, cổ họng như bị mắc kẹt cái gì đó, vô cùng khó chịu.

“Cá Rồng đẹp quá, vừa cá Trung Quốc thế mà lại gây giống được con cá Rồng đẹp như thế này”

Trong lòng người đàn ông trung niên chấn động một phen, sắc mặt đổi màu liên tục.

Với tư cách là Tứ Đại bá chủ giới cá cảnh được thế giới công nhận chuyên thực hiện các thương vụ hàng đầu, chủ yếu tập trung vào thương hiệu cá Rồng, từ khi bắt đầu cho đến bây giờ đã có kĩ thuật nuôi dưỡng gần 30 năm, cá Rồng luôn là niềm kiêu hãnh của ông ta, thế nhưng lại có một ngày vừa cá Rồng vượt qua mình, tâm tình của ông ta thế nào không cần nói cũng biết.

Sắc mặt u ám, người đàn ông trung niên quay trở về gian hàng của mình ở phía trước, mấy người thanh niên nhìn thấy sắc mặt ông, có chút thấp thòm mà cất tiếng gọi

- Thầy!

- Ủ!

Người đàn ông gương mặt âm trầm, không muốn nói chuyện, lưỡng lự một chút, sau đó móc điện thoại ra, gương mặt đầy đau khổ mà nói với người đầu đây bên kia, về mặt vô cùng kích động.

Mấy người thanh niên nghe thấy những lời ông ta nói trong điện thoại, đều kinh ngạc nhìn nhau.

Buổi chiều tại hội chợ, gian hàng của Sở Tiên trở thành gian hàng hot nhất hội chợ, Hồng Long Vương tuyệt mỹ bá đạo cùng với Kim Long Vương đã thu hút sự yêu thích của tất cả mọi người, tất cả các vừa cá tham gia hội chợ cũng biết trong hội chợ lần này xuất hiện một con hắc mã cao cấp.

Một con hắc mã cao cấp có thể thay đổi tên tuổi Tứ Đại bá chủ trong giới cá cảnh.

Lúc này, trong gian hàng RB ở khu vực trung tâm, có mấy người Nhật đang nhỏ tiếng trò chuyện.

- Oyama-kun, mấy người nghĩ giả của hai con cá Rồng đó có thể đạt tới bao nhiêu?

Người trung niên có râu cá trê hỏi mấy ông lão kế bên.

- Matsumoto, dựa theo mấy vừa cá Thần Long trước mắt, mức độ nhiệt tình của du khách với phẩm chất của hai con cá Rồng mà nói thì có đến 90% là sẽ phá kỉ lục giá của cá Rồng, không chừng có thể đạt từ 600 đến 800 vạn!

Một ông lão được gọi là Oyama-kun nghĩ nghĩ một chút rồi đưa ra một con số.

- 600 đến 800 vạn!

Matsumoto sững sờ, gương mặt lộ ra thần sắc đông cứng

- Nói vậy thì có thể uy hiếp đến cơ hội đoạt quán quân của RB chúng ta rồi.

- Không sai, giá trị mấy con cá Koi của chúng ta, mỗi con ước chừng trên dưới 600 vạn, nếu muốn đoạt quán quân thì có chút khó khăn.

Oyama-kun nhún mày

- Trừ khi, trừ khi chúng ta đem mấy con cá Koi số 1 ra thi đấu!

- Cá Koi số 1! Gương mặt Matsumoto lộ ra vẻ trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Cá Rồng Của Ta Là Vương(3)

- Thật sự không nghĩ tới, cá rồng của anh được quan tâm nhiều đến như vậy, xem ra quán quân cá kiểng năm nay rất có thể là cá rồng của anh rồi.

Kết thúc ngày triển lãm đầu tiên, Kim Hoa kinh ngạc nói.

- Haha, cái này còn chưa biết được, Sở tiên khê lắc đầu.

- Haha, trên cơ bản là ổn rồi, tôi nghe mấy người yêu thích cá kiểng nói, lần này trong hai con cá rồng của anh, một con sẽ là quán quân năm nay, bá chủ tứ đại, cá rồng của vừa cá thần long Singapore dĩ nhiên là không bằng cá rồng của anh, vừa cá Vân Đoàn Đài Loan cũng lên đến trăm vạn, vương quyền cá hồng hắc bạch cũng vậy, không thể đấu với cá quán quân được, cá kiểng Nguyên Thanh của Đức luôn là hiếm và kỳ lạ, họ rất ít khi đạt được quán quân, lần này cũng vậy, về phần thi đấu RB cá chép Cẩm Lý là đối thủ lớn nhất, vừa cá chép của họ mỗi con đều đắt đỏ, nhưng nhiều người yêu thích cá kiểng vẫn là muốn xem cá rồng của anh, có lẽ khoảng 70% là quán quân rồi! Kim Hoa nói với hắn.

- Ồ, Sở Tiên nghe thấy nó nói vậy hơi gật đầu, cũng có khả năng như vậy.

- Giá của hai con cá rồng đã vượt lên 1 ngàn vạn, tám tám, xem ra không lâu nữa Tiểu Tiên chính là phú ông hàng tỷ rồi! Kim Sâm ở bên hâm mộ nói rằng, dù sao tự dựa vào bản lĩnh của mình kiếm được tiền, chính hắn là phú nhị đại cũng vô cùng ngưỡng mộ.

- Ha ha vẫn sớm, Sở Tiên lắc đầu, nhưng trong lòng lại có chút mong đợi.

Đúng 9 giờ ngày thứ hai, tất cả vừa cá tham gia triển lãm ngày trước toàn bộ đều đã đến, trung tâm triển lãm hôm nay bố trí có chút thay đổi.

Các bể cá đồ đầy nước từng loại đặt ở vị trí trung tâm, mà những loại này đều không phải tầm thường, bên trong có núi nhỏ, cây cối, đẹp một cách phi thường, xung quanh đầy là băng ghế, ở phía trước đặt chiếc bàn dài, để một tấm biển tên, trên viết hai chữ trọng tài. Đầu tiên phải tiến hành cuộc thi tài năng làm bể thủy sinh" Sở Tiên nhìn về hướng trung tâm thầm nghĩ như tác phẩm nghệ thuật vậy.

Không lâu sau, một nhân viên đi tới bên cạnh hắn, đưa cho hắn tấm biển, trên viết cá kiểng Tiên Cảnh, đồng thời nhún vai vắn đề.

Nhanh chóng, từng giám khảo đi tới, có người Trung Quốc, người RB, người Singapore, người Đức, người Mỹ, Người Hàn Quốc...9 vị giám khảo, 9 vị này hợp thành đoàn giám khảo uy quyền nhất trong ngành thủy sinh quốc tế.

Đến 9 rưỡi, rất nhiều du khách tới, đi tiếp về hướng băng ghế dài.

- Aquarama thứ mười tám giới cá kiểng cùng cá kiểng triển lãm thi đấu tài năng...

Một nhân viên bắt đầu giới thiệu với giám khảo, cảm ơn du khách và sự ủng hộ của chính phủ trong lần này, ngay sau đó bắt đầu bình luận cuộc thi tài năng.

Đánh giá tài năng của cá kiểng đơn giản hơn nhiều, đánh giá một vài công năng, trang trí bên trong, sau nửa tiếng là chọn ra một quán quân, một người tên Long Kỳ, thương gia chế tạo bể cá kiểng.

- Cuộc thi cá kiểng bắt đầu rồi, tình hình chung là đánh giá từ cấp thấp, giống tôm, giống cá kiểng biển, giống cá vàng, cá thần tiên, cá La Hán, cá hồng, cuối cùng là cá rồng, Cá chép áp cuối cuộc thi.

Một người trung niên bên cạnh Hồ Xuyên quay sang giới thiệu với hắn.

Sở Tiên gật đầu, các nhân viên mang các loại tôm ra với màu sắc khác nhau, vô cùng đẹp.

Tôm cực kỳ nhỏ, một loạt giám khảo nhao nhao đi lên phía trước, hướng về phía mọi người giảng giải đặc điểm loài tôm này, cuối cùng là vựa cá Nguyên Thanh nước Đức, một hàng dài vân ngao tôm, toàn thân tôm là màu xanh lam, đẹp phi thường.

Cá Kiêng biển vẫn là vựa cá Nguyên Thanh nước Đức giành được hạng đầu, không có gì bất ngờ đó là cá sư tử.

Cá vàng là của Hàn Quốc, một vựa cá đạt được hạng đầu, đối với cá vàng, Sở Tiên vô cùng lo lắng, nói đúng ra đó là cá vàng lập nghiệp.

Mà vựa cá này lấy ra chính là cá vàng tên Châu Đình Từ La Bào.

Đối với Châu Đình Từ La Bào, Sở Tiên vô cùng hiểu biết, loại cá này có vây lưng phát triển, thân hình mảnh vây, phần đuôi đều là màu tím, phần đầu có bướu thịt. Đặc trưng kỳ lạ nhất là cá phần đầu là màu đỏ thẫm, ngoài màu đỏ thẫm tươi đẹp ra còn có màu hồng tím hai màu trộn lẫn vào, cực kỳ nổi bật và vô cùng đẹp. Nhưng mà mắt, lỗ mũi và miệng đều là màu đen, từ chính diện quan sát rất giống bộ mặt búp bê ngây thơ hoạt bát, vì vậy có người gọi là "cá vàng búp bê", vô cùng hiếm.

Giá của loại cá vàng này ở mức 50 vạn đến 80 vạn, đặc biệt cũng hiếm thấy, quý giá, nhưng vì màu sắc hơi nhiều, Sở Tiên vẫn chưa tìm ra cách cải tạo loại cá vàng này, vì vậy vẫn luôn có sự nổi tiếc lớn.

Người đoạt giải quán quân cá thần tiên là nhà vựa cá Singapore, cá La Hán là vựa cá Văn Đoàn của Đài Loan, cá hồng không nghi ngờ gì nữa cũng là vựa cá Văn Đoàn.

Tốt rồi, cuộc tranh tài kế tiếp kịch liệt có giọng hát và điệu bộ rất nặng, mời nhân viên cầm lên sân khấu cá rồng sôi động nhất đặt vào trong bể cá thi đấu, có người nói cuộc thi lần này có mấy con cá rồng đặc biệt xuất hiện!

Cuộc thi cá rồng bắt đầu rồi,

- Lần này xem ra quán quân là vựa cá thần long của tứ đại vựa cá.

- Khả khả, quán quân của cá rồng có thể quyết định rồi, thật không ngờ lại là một vựa cá trong nước ta, xem ra sau này tứ đại bá chủ có thể biến thành ngũ đại bá chủ rồi.

- Vẫn còn chưa chắc, nói không chừng đó là vựa cá Tiên Cảnh sẽ thay thế vựa cá thần long!

Du khách ngồi xung quanh và các nhân viên vựa cá nhỏ giọng thảo luận, một vài vựa cá thậm chí còn dơ tay cái thẳng về hướng Sở Tiên.

Rất nhiều cá rồng được nhân viên để vào trong bể cá, cũng không biết là ban tổ chức đã dự tính hay là để so sánh dễ dàng hơn, 2 con cá Rồng của Sở Tiên và 3 con cá rồng của vựa cá thần long đặt trong 2 bể cá gần nhau.

Vài người của vựa cá thần long nhìn thấy mấy con cá rồng đối lập, sắc mặt lập tức đen lại. Cho dù là 1 gã không hiểu về cá cảnh cũng có thể phân biệt rõ ràng con cá nào đẹp hơn.

- Tôi nghĩ cuộc thi cá rồng này không có gì lo lắng, cũng không có gì để tính! Trên hàng ghế trọng tài có duy nhất một trọng tài Trung Quốc đang cười nhìn các trọng tài xung quanh nói, rồi đi lên phía trước, về mặt tự hào nói:

- Đây là trận đấu không có bất kỳ ý nghĩa gì, số mười đến từ 2 con cá rồng của vựa cá Tiên Cảnh giành được hạng đầu của cuộc thi.

Ngoại hình ngang ngược, cảm nhận về toàn bộ vảy cá, lúc bơi giống như thần long, lấp lánh, mang theo thế giới hùng vĩ, đây là cá rồng đẹp nhất, hoàn mỹ nhất mà ta thấy, quán quân cá rồng không còn nghi ngờ nữa!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Ánh Sáng Đom Đóm Sao Có Thể So Với Ánh Trăng

- Tán thành, đây cũng là cá rồng đẹp nhất mà ta từng gặp, cũng là cá rồng hoàn mỹ nhất.

Vị trọng tài trung niên Trung Quốc vừa nói xong, một gã người da trắng sau lưng lên tiếng tán thành, các trọng tài khác cũng lặng lẽ gật đầu.

- Vậy ta tuyên bố, quán quân cá rồng vựa cá kiêng Tiên Cảnh. Vị trọng tài trung niên về mặt vui mừng nói.

Kỹ thuật nuôi trồng cá kiểng của Trung Quốc nếu so với RB, Xingapore, Hàn Quốc... còn kém một chút, mỗi lần có cuộc thi Aquarama Trung Quốc đều là vật làm nền, lần này nếu không phải nhìn thấy ở thị trường rộng lớn của Trung Quốc, cuộc thi Aquarama chưa chắc sẽ tổ chức ở Kinh Hải.

Song Aquarama lần này Trung Quốc đột nhiên tuôn ra con hắc mã, hơn nữa còn là giống cá rồng quan trọng, có thể nói là làm cho những người yêu thích cá kiểng Trung Quốc được nở mày nở mặt, khi giao lưu với người nước ngoài cũng có cái để khoe khoang.

- Tầm tấc, cá của chúng ta nhìn cũng không có thêm nhìn, đánh giá cũng không mà trực tiếp quyết định quán quân, thật là đáng thương à! Bác Hồ Xuyên không nói lên lời, nhưng mà nhìn nụ cười trên mặt bác có thể nhìn ra bác vẫn vô cùng vui vẻ.

"Ha ha!" Sở Tiên cười, cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, hẳn không ngờ trọng tài Trung Quốc lại nói trực tiếp như vậy đem quyết định quán quân nói ra.

- Xin mời người phụ trách vừa cá kiểng Tiên Cảnh của chúng ta tới nhận giải cá rồng! Một nhân viên hướng về phía Sở Tiên hô lên.

- Lên đi, nhận giải tượng trưng cho đứng đầu trong cùng một loại, là một vinh quang to lớn! Hồ Xuyên đẩy người hẳn một cái.

- Cảm ơn, Sở Tiên đi lên khán đài, nhận lấy cúp vàng hình con cá, rồi đứng giữa hai con cá rồng chụp vài bức ảnh.

Trở lại vị trí vừa rồi, Sở Tiên có thể cảm nhận được ánh mắt ghen tỵ, ngưỡng mộ, khẽ mỉm cười một cái.

Sắc mặt mấy người của vừa cá thần long rất khó coi, mất đi giải cá rồng lần này, cũng có nghĩa về sau không còn tồn tại vị trí đứng đầu trong nghề cá rồng, điều này đối với sự phát triển kinh doanh của họ sau này cũng có ảnh hưởng rất lớn.

- Nào người anh em, để ta xem cúp cá rồng này! Vừa đi đến, Hồ Xuyên liền đưa tay ra nói, Sở Tiên cười đưa cúp cá rồng cho hắn, nhìn lại phía giữa khán đài.

Lúc này tiếp tục tiến hành cuộc thi, hơn nữa cũng đã đến hạng nhất cuối cùng, cuộc thi về cá chép.

Cá chép sở dĩ có giọng hát và điệu bộ rất nặng, điểm quan trọng nhất là giá của nó, giá cá chép ít thì hơn vạn, nhiều thì mấy chục vạn, mấy trăm vạn cũng không hiếm thấy, nhất là một con cá 2 ngàn vạn, Lâu Lan, kỷ lục đến nay không có bất kỳ loài cá nào phá được.

Cá chép RB không cá nào sánh bằng, đây là tất cả những công nhận trong ngành, mà tham gia nuôi cá chép đa số là vừa cá RB, cuối cùng không nghi ngờ gì nữa là vừa cá RB được giải nhất.

Giải quán quân cuộc thi hôm nay đã kết thúc, ngày mai tiếp tục tiến hành cuộc thi cá quán quân, quán quân cá kiểng đạt được giấy chứng nhận Aquarama, giống vậy, ngày mai tất cả chủ vừa cá đồng ý bán ra cá kiểng theo hình thức tự mua bán, mỗi quán quân của một loại nếu chủ nhân vừa cá đồng ý thì sẽ bán đấu giá công khai, mời các nhà yêu thích cá kiểng trên khắp thế giới chuẩn bị, buổi chiều mọi người có thể chọn ra cá kiểng mà mình vừa ý.

Nhân viên nói xong, mang các băng ghế xung quanh rồi đi, mấy con cá kiểng đạt giải nhất để trong bể cá chuyển tới vị trí trung tâm.

Du khách lại bắt đầu tụ tập về vị trí trung tâm.

- Này, người anh em, 2 con cá rồng của cậu bán thế nào? Một lão với vẻ mặt yêu thích đứng ngay trước cá rồng của Sở Tiên nói.

Sở Tiên nghe thấy câu hỏi này chần chờ một lúc, trả lời:

- Khởi điểm là 500 vạn.

Khởi điểm 500 vạn, đám người xung quanh nghe thấy con số này hơi sửng sốt, nhưng cũng lặng lẽ gật đầu, đối với con số này cũng không có gì phải kinh ngạc.

- Ủm, 500 vạn là rất đáng, chất lượng con cá rồng này cao hơn rất nhiều so với Linh Tứ Niên! Ông lão gật đầu trầm giọng nói.

- 600 vạn bán cho tôi 1 con được không người anh em Sở Tiên? Lúc này ở bên cạnh David trực tiếp đưa ra giá 600 vạn.

Sở Tiên hơi sửng sốt, có chút kinh ngạc nhìn David, hẳn không ngờ người nước ngoài có tiền mà hào phóng như vậy, trong nháy mắt đã trực tiếp trả giá 600 vạn, điều này cũng chứng tỏ, cá rồng của hắn đã phá được kỷ lục.

- Ha ha, người anh em ngoại quốc, hay là để đến lúc đấu giá ngày mai đi, 600 vạn mặc dù rất lớn, nhưng chưa hẳn là cao nhất! Ông lão cười nhìn David nói.

David hơi sửng sốt, quay đầu nhìn về phía ông lão, cười cười, không ngại nói:

- Ha ha, tất nhiên không có vấn đề gì, vậy thì để tới lúc đấu giá ra giá đi!

- Xin hỏi cá chép Cửu Văn Long ra giá bán khoảng bao nhiêu?

- Ngày mai đấu giá, khởi điểm 600 vạn.

600 vạn? 600 vạn có phải hơi cao rồi không? Phải biết là 2 con cá rồng bên cạnh khởi điểm bán 500 vạn.

- Cá rồng bên cạnh nào có thể so sánh với cá chép RB của chúng tôi, cá chép RB của chúng tôi liên tục 8 lần đạt quán quân tại cuộc thi Aquarama, ra giá cao hơn họ là điều rất bình thường.

Lúc này, người ở bàn cá chép bên cạnh quay sang nói mấy câu, vì khoảng cách của 2 bàn tương đối gần, du khách 2 bên đều nghe được rất rõ ràng.

- Chủ vừa cá RB này, giá của cá kiểng không nên so với việc giành được vinh quang, mà là lấy chất lượng cá ra để phán đoán. Lúc này ông lão nghe thấy lời của người nhân viên RB bàn bên cạnh, cau mày phản bác.

- Không sai, nếu theo cách nói của ông, vừa cá thần long vẫn luôn là cá rồng quán quân, 3 con cá rồng của họ cũng có thể ra giá cao sao? Lại 1 du khách nữa mai nói.

- Nói không sai, nếu cá quán quân ngày mai là 1 trong 2 con cá rồng này, cá chép của ông không đạt được quán quân, chẳng lẽ vẫn có thể so với họ bán đắt sao? Người của vừa cá RB vừa rồi nói làm già trung niên giận hờn nói.

Matsumoto nghe thấy phản bác của mấy người và ý kiến của những người xung quanh, sắc mặt bỗng khó chịu, ánh mắt không chút che giấu nhìn về phía 2 con cá rồng của Sở Tiên.

- Trong các loại cá kiểng vẫn luôn để cá chép làm vương, giá của cá chép phải cao hơn những con cá khác, cho dù là cá rồng, đắt hơn 2 con cá rồng này cũng không phải bất ngờ, huống chi 2 con cá đó chưa chắc đạt được quán quân.

- Phù, thật là buồn cười, có phải tôi có thể hiểu là giá của cá chép thông thường nếu so với giá cá rồng thượng hạng phải cao hơn? "Ha ha!" đối với David là người vô cùng yêu quý cá rồng không nhận được giễu cợt nói.

- Anh..., Sắc mặt Matsumoto cứng đờ, tức giận nhìn hắn, vừa muốn mở miệng nói, lại bị Ooyama-kun bên cạnh vờn tay ngăn cản lại. Ooyama-kun nhìn quét 1 vòng xung quanh, rồi nhìn sang Sở Tiên:

- Quán quân ngày mai thuộc về vừa cá RB chúng tôi, vừa cá kiểng chính là cá chép của chúng tôi, cá rồng Trung Quốc đột nhiên vùng lên tuy là làm tôi bất ngờ, nhưng Trung Quốc có câu nói, ánh sáng đom đóm sao có thể so với ánh trăng?

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Đánh Cuộc

- Ánh sáng của đom đóm sao có thể so với ánh trăng?

Câu nói này từ người bên trong nói ra, lập tức tạo ra một làn sóng hưởng ứng.

- Không sai, thóc gạo mà cũng dám tỏa hào quang, cá chép vốn là loài vương giả, bất kì loại cá cảnh nào đều không có giá trị trân quý như cá chép.

- Quán quân nhất định sẽ thuộc về chúng ta.

- Càn quấy! Ông lão đứng ở chỗ của Sở Tiên tức giận nói.

Một số người cảm thấy lời nói của bọn họ quá cuồng vọng, nhưng cũng không nói gì, mấy người bọn hắn nói cũng không sai, cá chép trong lịch sử vốn là loài cá vô cùng trân quý, có giá trị cao, cũng là sự tồn tại đỉnh cao trong giới cá cảnh, tất nhiên có đủ tư cách kiêu ngạo.

- Haha. Sở Tiên nghe được liền tỏ thái độ không vui, mở miệng phản kích:

- Cũng chưa chắc, có lẽ quán quân lần này các người thật sự không có duyên.

- Haha, chàng trai này nói rất hay! Matsumoto nghe được lời nói này liền cười rộ lên:

- Chỉ bằng con Cá Rồng này của người sao? Nếu như dựa vào hai con cá này muốn đoạt giải quán quân thật sự có chút si tâm vọng tưởng.

- Ô! Sở Tiên cười cười: Ta mặc dù không có nhiều tự tin, nhưng ta khẳng định hai con Cá Rồng của ta sẽ có giá trị cao hơn các người, so với cá chép còn muốn trân quý hơn.

- Haha! Matsumoto cười lạnh: Giải thi đấu này đã có hơn 30 năm, cũng không phải lần đầu tiên xuất hiện Cá Rồng, ta có thể nói cho người biết, quán quân lần này chúng ta thắng chắc rồi.

- Thật sao? Sở Tiên ánh mắt lạnh lẽo, gương mặt tràn đầy tự tin nói ra: Nếu đã vậy, ta chỉ muốn nói quán quân lần này ta cũng nắm chắc rồi.

- Haha, thật sự không biết trời cao đất rộng. Matsumoto cuồng vọng cười rộ lên, liền nói: Tiểu tử, người có dám đánh cược hay không?

- Cược? Người muốn đánh cược như thế nào? Sở Tiên nhếch miệng nói.

- Cược xem nếu như lần này chúng ta đoạt giải quán quân, vậy thì 2 con Cá Rồng của người liền thuộc về chúng ta. Matsumoto tự tin nói.

- Ô! Vậy các người thua không phải là 3 con cá chép này đều thuộc về ta sao? Sở Tiên ánh mắt tràn ngập ý cười nhìn bọn họ.

- Được! Matsumoto không hề sợ hãi gật đầu: Dù sao cá chép của chúng ta so với cá của người giá trị cao hơn, nhưng ta cũng không quan tâm, nếu như người dám cược vậy chúng ta sẽ tiến hành ngay ở giải đấu Aquarama này.

- Được!

- Vị tiểu huynh đệ này... Sở Tiên vừa nói xong, có một ông lão vội vàng hô lên, nhìn Sở Tiên lắc đầu.

- Sao? Không dám? Cũng không sao, các người chỉ cần thừa nhận Cá Chép của chúng ta xứng đáng đoạt quán quân là được rồi. Matsumoto vừa cười vừa nói.

- Cược chứ, ta vì sao lại không dám đánh cược? Sở Tiên nhìn ông lão cười nói: Hiện tại chúng ta liền thi đấu.

- Haha, tiểu tử có bản lĩnh. Matsumoto cười sáng khoái: Đa tạ người đã đem tặng chúng ta 2 con Cá Rồng này, xem ra cũng không tệ nha!

- Haha. Sở Tiên cười cười: Ta cũng cần cảm ơn các người mới đúng!

- Hừ, mạnh miệng! Matsumoto nghe xong lời của Sở Tiên liền lạnh lùng quay đi tìm nhân viên tổ chức thi đấu.

Vừa nghe được tin 2 con hắc mã trong cuộc thi này đã tiến hành đánh cược, tin tức trong nháy mắt truyền ra khắp nơi, tất cả mọi người đều hiếu kì, ngay cả người không định dự thi cũng tò mò đi tới.

- Quá mạnh động, quá mạnh động! Một tên du khách đến từ Hoa Hạ lo lắng lắc đầu:

- Ngày mai là trận đấu thi chọn quán quân, chỉ có thể dùng loại cá cảnh đã tham gia thi để vào trận cuối, tiểu huynh đệ này nhất định là không biết quy định nha!

- Đúng vậy, bọn họ bên kia nhất định còn có thể đưa ra thêm hai con cá chép có giá trị cao hơn những con trước mắt này, đến lúc đó sợ là vị tiểu huynh đệ này liền thua trắng!

- Chỉ trách tuổi trẻ bồng bột, hy vọng sau này có thể khôn ngoan, nhìn xa trông rộng hơn một chút.

- Nhìn thấy người kia tự tin như vậy, lần này vị tiểu huynh đệ chỉ sợ sẽ mất mấy con Cá Rồng này nha.

Người xung quanh vây tới khe khẽ bàn luận một chút, bắt đầu đi lắc đầu.

- Tốt, hôm nay ta ở chỗ này tuyên bố, ngày mai lúc thi đấu ta cùng chàng trai này sẽ tiến hành đánh cược, người thua thì cá sẽ thuộc về người thắng, hy vọng mọi người đều tới làm nhân chứng cho ta.

Matsumoto giờ ra hiệp ước đánh cược, mặt mũi tràn đầy tự tin.

Sở Tiên nhìn thấy bộ dạng này cũng chỉ khẽ cười.

- Tiểu Tiên! Sao tự nhiên cậu lại muốn đánh cược?

Lúc nhận được tin tức, Kim Hoa cùng Kingson có chút lo lắng.

- Không sao, tôi tự biết chừng mực. Sở Tiên thoải mái nói.

- Sở Tiên, tôi ủng hộ cậu, nam nhân chính là đầu đội trời chân đạp đất, cho dù thua cũng phải ngẩng cao đầu. Lúc này David đi tới giờ lên một ngón tay cái.

Sở Tiên cười khổ: Cảm ơn cậu, nhưng trận đấu lần này tôi cũng chưa chắc đã thua!

- Này, Tiểu Tiên, bọn họ dám cùng cậu đánh cược, như vậy ngày mai nhất định không phải là ba con cá chép này, nhất định có hậu chiêu. Kim Hoa hơi lắc đầu.

- Bọn họ có hậu chiêu, sao tôi lại không có? Sở Tiên thần bí nở nụ cười.

- Hà? Kim Hoa kinh ngạc nhìn Sở Tiên: Tiểu Tiên cậu còn có chuẩn bị sao? Thật quá tốt, con cá kia ở đâu để cho tôi nhìn thử xem.

- Haha, ngày mai Kim đại ca sẽ được thấy rồi.

Ngày thứ hai cuộc thi đấu đã kết thúc, Sở Tiên vẫy tay với Kim Hoa và Kim Sâm, lập tức lái xe về thành phố Hải Thanh.

Sắc trời hơi u ám, trên đường cao tốc, Sở Tiên hơi nhếch khóe môi lên: "Các người có đồ hiểm, nhưng cá do ta cải tạo cũng không phải loại thường, đã vậy đành để các người nhìn xem một chút năng lực của ta."

Chín giờ tối, Sở Tiên từ thành phố Kinh Hải về tới thành phố Hải Thanh.

Đi đến bên hồ cá trong ngư trang, Sở Tiên liền nhìn thấy một con Tuyết Long nhô đầu lên, lập tức mỉm cười, tiến hành cải tạo.

Khoảng năm phút sau, Sở Tiên thỏa mãn nhìn con cá trước mặt, ý cười càng nồng đậm.

Quán quân lần này, ta định rồi.

Nhìn thời gian vừa tới, Sở Tiên tìm một cái bể nước, đem cá đặt bên trong, liền đi về phòng ngủ.

Trận thi đấu ngày mai mình chỉ cần dậy sớm một chút, chạy xe tới là kịp rồi.

"Xem ra chính mình đã là quán quân nha!

Kẻ nào khiêu chiến ta cũng coi như đang tìm chết.

Cho nên ta muốn chiến thắng, đành phải lấy các người làm bàn đạp."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Cá Chép Tam Dương

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Tiên dậy từ 6 giờ sáng, mang bể nước đặt ở cốp sau, lái xe về hướng thành phố Kinh Hải.

Từ thành phố Hải Thanh đến thành phố Kinh Hải đi mất khoảng ba tiếng, xuất phát lúc 6 giờ thì vừa kịp đến khi cuộc thi bắt đầu.

Nhưng Sở Tiên vẫn có một điểm không tính đến, đó chính là Hoa Hạ vốn là một thành phố lớn, dân số rất đông, kẹt xe là chuyện thường xuyên diễn ra.

Sở Tiên liền im lặng nhìn những hàng xe dài phía trước, phát hiện đã đến chín giờ, mà nếu dựa theo tốc độ này chắc hẳn 10 giờ mới tới nơi.

Cuộc thi sẽ bắt đầu lúc 9h30, cuộc thi năm nay có thể nói là đặc sắc nhất trong những năm gần đây, có quy mô lớn nhất, làm cho rất nhiều người tham dự.

Hai cái siêu cấp hắc mã đấu nhau, một người sở hữu Cá Rồng đấu với người đã có kinh nghiệm thi đấu lâu năm, cuộc đánh cược này đã có tiền cược lên tới ngàn vạn, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Nơi thi đấu vừa mở cửa, toàn bộ mọi người đều bước vào, mà giờ khắc này bên trong hội trường, những người tham gia thi đấu đều đã tụ tập đông đủ, tuy nhiên bầu không khí có chút lạ thường.

Mọi người đều nhìn về nơi đánh cược.

Tại đó, trừ một bể có 3 con cá chép, bên cạnh còn để một bể nước, tuy nhiên bể nước này bị một miếng vải đỏ che kín.

Mà ở gian bên cạnh lại không có người nào?

Mọi người đều lộ ra thần sắc nghi hoặc: Vị tiểu huynh đệ ngày hôm qua đâu rồi, hôm nay không có đến sao?

- Có phải nên gọi cho Tiểu Tiên báo rằng cuộc thi đã sắp bắt đầu hay không? Tại sao còn chưa thấy tới? Kingson lo lắng nói.

Kim Hoa gạt đầu, lập tức lấy điện thoại di động gọi cho Tiểu Tiên.

- Kẹt xe? Kim Hoa nghe được lí do của Tiểu Tiên liền vô cùng kinh ngạc, trong lúc quan trọng thế này mà lại kẹt xe...
- Được, Tiểu Tiên, tôi thay cậu giải thích một chút vậy, Kim Hoa gật đầu nói.
- Haha! Hôm qua vẫn còn rất mạnh miệng mà hôm nay lại không tới, có phải sợ rồi hay không? Matsumoto có chút trào phúng cười lớn:
- Nếu hần không đến, hai con Cá Rồng này liền thuộc về chúng ta nha!
- Giờ này vẫn chưa tới? Tên tiểu tử kia chẳng lẽ biết sợ rồi?
- Hôm nay quan trọng như thế mà cũng không đến, xem ra thật sự là sợ hãi nên lâm trận bỏ chạy rồi.

Du khách vừa tiến vào nghe được lời Matsumoto nói liền lắc đầu thất vọng.

- Tôi đã gọi điện cho hần, hiện tại đang bị kẹt xe, khoảng 10 giờ mới có thể tới nơi. Lúc này Kim Hoa đi tới nói với Matsumoto.
- Haha, ta còn tưởng hần là rùa đen rút đầu, không sao, dù hần tới hay không kết quả cũng vẫn thua mà thôi. Matsumoto cuồng vọng nói, đồng đội xung quanh cũng cười phụ họa, đối với trận đấu này tự tin mười phần.

Mọi người thấy đáng về tự tin của bọn hần, nhìn về phía bể cá bị vãi đỏ che phủ, một tên du khách hiếu kì hỏi: Mấy vị huynh đệ, có thể đem vãi đỏ mở ra cho chúng ta nhìn xem bên trong là loại cá chép gì được không?

- Không sai, để cho chúng ta nhìn xem, nếu các người đã tự tin như vậy, mở ra xem một chút cũng không sao nha!

Matsumoto nghe được lời của du khách, lập tức tràn đầy kiêu ngạo nói:

- Tất nhiên, nếu các vị đã muốn nhìn như vậy, chúng ta liền thuận theo, haha, các vị hãy mở to mắt mà chiêm ngưỡng.

Matsumoto nói xong, liền đi tới chậm rãi kéo mảnh vãi đỏ lên.

- Cái này...Cá Chép Tam Dương, lại là Cá Chép Tam Dương.
- Thật xinh đẹp! Vãi đỏ vừa mới xốc lên, một tên yêu thích cá chép liền la thất thanh đứng lên, chen lấn đi qua.
- Cá chép Tam Dương. Người chung quanh cũng là một hồi chấn động.

Cá chép Tam Dương có những chấm đỏ vô cùng xinh đẹp, hình dáng giống như dải ngân hà uốn lượn, từ đầu kéo dài tới đuôi. Màu sắc dù không đồng đều, nhưng đều phân phối một cách hài hòa trên cơ thể, đồng thời phát ra ánh sang ba màu phong nhã, thật sự là có một không hai.

Cá Chép Tam Dương cũng được xưng là một trong mười loại cá hiếm có còn sót lại, khi nó xuất hiện liền được coi là quốc bảo, con cá trước mắt này dù là màu sắc hay hình thể không thể nghi ngờ gì chính là một mặt hàng cực phẩm.

- Thật xinh đẹp, không hổ là loài có giá trị cao nhất trong các loại Cá Chép, màu sắc này, hình dáng này tuyệt đối không ít hơn ngàn vạn. Kim Hoa hít một hơi khí lạnh, ánh mắt nóng rực nhìn về phía Cá Chép Tam Dương.

Không chỉ riêng Kim Hoa, mọi người ở đây đều dán ánh mắt nóng rực về phía Cá Chép Tam Dương, quả nhiên là trân bảo khiến người ta yêu thích không rời mắt.

- Như vậy Tiểu Tiên chẳng phải là xong rồi sao? Kim Hoa mấy ngày nay đối với cá cảnh cũng có chút hiểu biết, nhìn thấy biểu tình du khách xung quanh lộ ra vẻ điên cuồng, có chút đáng chất nói.
- Haiz! Kim Hoa thở dài: Muốn thắng vô cùng khó khăn, trừ khi là xuất hiện kì tích, nhưng hai con Cá Rồng của Tiểu Tiên vốn đã là kì tích, đáng tiếc lại gặp phải Cá Chép Tam Dương, thua cũng coi như xứng đáng.
- Haha, các vị thấy Cá Chép Tam Dương này thế nào? Giá trị tuy không trân quý, nhưng tuyệt đối là đệ nhất, chúng ta đã mất năm năm bồi dưỡng, dù là hình thể hay màu sắc đều là cực phẩm nha.

Matsumoto về mặt đặc ý nhìn xung quanh: Cho nên ta mới nói, trận đấu này chúng ta thắng chắc rồi.

- Đồng thời cũng muốn nhắc nhở tiểu tử không biết sống chết kia, nói về cá cảnh, cá của chúng ta mới xứng đáng là vương giả, không loài cá nào có thể sánh vai. Vương giả vừa ra, ai dám tranh phong?

Matsumoto ngông cuồng liếc xung quanh, khoe miệng nhếch lên đầy kiêu ngạo.

Đài Loan, Đức, Singapore nghe được lời nói này sắc mặt đều vô cùng khó chịu, lời này của Matsumoto ý tứ rất rõ ràng, cái gì mà tứ đại bá chủ, bọn họ khinh thường, đối phương vốn dĩ không có tư cách cùng bọn hần thi đấu sao?

Tuy nhiên dù khó chịu, nhưng nhìn thấy Cá Chép Tam Dương kia, cũng đành bất lực thờ dài.

- Haha, thật xin lỗi, tôi đến muộn!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chân Long Tại Thế

Âm thanh nhàn nhạt vang lên sau lưng mọi người, khi tất cả quay lại liền sững sờ khi thấy Sở Tiên.

- Xin nhường lối một chút! Sở Tiên vừa bước vào vừa nói.

Năm phút trước Sở Tiên đã tới đây, tuy không nhìn thấy Cá Chép Tam Dương nhưng cũng nghe được người xung quanh bàn tán không ngừng, dù vậy Sở Tiên vẫn đối với chính mình có trăm phần tự tin.

- Kia, hẳn đã tới. Người xung quanh nhỏ giọng nói, chủ động tránh ra thành một lối đi nhỏ cho Sở Tiên.

Lối đi dẫn thẳng đến chỗ Cá Chép Tam Dương, Matsumoto nhìn thấy Sở Tiên ôm theo một bể cá, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường. Cuối cùng cũng đến rồi sao? Còn tưởng rằng người lắm trận bỏ chạy, thì ra không phải nha.

- Haha. Sở Tiên cười nói: Vì sao ta lại không dám đến chứ?

- Qua hôm nay người cũng không dám nói như thế nữa đâu. Matsumoto lạnh lùng nhìn hắn.

- Cá Chép Tam Dương, chắc chắn, thật đúng là hoàn mỹ, so với ba con cá chép kia thì trân quý hơn rất nhiều. Sở Tiên chậm rãi bước lên, nhìn Cá Chép Tam Dương bình phẩm.

- Xem ra Tiểu Tiên vẫn rất bình tĩnh, có phải trong tay hắn có thứ so với Cá Chép Tam Dương còn trân quý hơn hay không? Kim Sâm hơi kinh ngạc nói.

- Dùng Cá Rồng vượt qua Cá Chép Tam Dương? Kim Hoa cau mày: Lấy giá trị của Cá Rồng mà muốn vượt qua Cá Chép Tam Dương là không có khả năng, có thể thử Tiểu Tiên đem tới không phải Cá Rồng mà chính là Cá Chép.

- Cá chép? Kim Sơn hơi sững sờ, nghĩ một lát liền yên lặng gật đầu: Nếu như là cá chép, thì còn có chút khả năng giành thắng lợi.

Kim Hoa yên lặng không nói gì, cho dù dùng cá chép chiến thắng được thì cũng không phải là ý muốn ban đầu của bọn họ. Cái họ cần chính là dùng Cá Rồng để đoạt được giải quán quân.

- Hắn ta đem tới là cái loại cá gì? Đối mặt với Cá Chép Tam Dương mà vẫn có thể bình chân như vại?

- Cá Rồng sao? Cá Rồng thì khó mà đạt được ngàn vạn, cho dù hắn có thể mang Hồng Long vương giả ra thì giá trị cũng không bằng Cá Chép Tam Dương nha.

Du khách vây xem khe khẽ bàn luận, nhìn thấy vẻ tự tin của Sở Tiên, trong lòng có chút chờ mong, tuy nhiên đa số đều cho rằng Cá Chép Tam Dương thắng chắc rồi.

- Nhường đường một chút. Lúc này các nhân viên của cuộc thi đi tới: Xin mọi người hãy nhường đường, trận thi đấu quán quân lập tức sẽ bắt đầu, mọi người hãy đem cá cảnh đặt ở khu vực thi đấu, để khán giả nhìn thấy rõ ràng hơn.

- Chúng ta từ bỏ cuộc thi này. Nhân viên đứng bên cạnh đội nước Đức nói ra.

- Đài Loan chúng ta cũng từ bỏ.

- Singapore chúng ta cũng thế.

Mọi người sững sờ, nhưng ngay lập tức gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, hôm nay người ta đã đem tới Cá Chép Tam Dương, trận này cho dù bọn họ tham gia cũng không có ý nghĩa gì, ngược lại còn giống như thêu hoa trên vải, làm nền cho người ta. Loại chuyện may áo cưới cho người này, tất nhiên bọn họ cũng không nguyện ý làm.

Nhân viên khu thi đấu đều nhìn về phía Sở Tiên, nhìn thấy trong tay hắn có cầm một bể nước mờ đục, liền hỏi: Vị tiên sinh này, ngài có tham gia trận đấu quán quân hay không?

- Đương nhiên tham gia, người ta tự tay dâng lên ba con cá chép trị giá ngàn vạn, ta cũng không thể không cần nha. Sở Tiên mặt mỉm cười đáp.

- Cuồng vọng! Matsumoto nghe xong sắc mặt liền âm trầm, ánh mắt nhìn về phía bể nước trên tay Sở Tiên.
  - Tốt. Nhân viên lập tức gạt đầu, có hai người đem Cá Chép Tam Dương để lên phía trung tâm, một người đi ra nhận bể cá trong tay Sở Tiên.
  - Xin chào mọi người, tôi tên là Cheryl, hôm nay là trận thi đấu cá cảnh cuối cùng để chọn ra quán quân, tôi và ban giám khảo sẽ ở đây chứng kiến, đồng thời cũng làm giám khảo cho cuộc đánh cược này. Đây là lần đầu tiên trong sự nghiệp giám khảo của tôi được gặp một trận đánh cược mà lại mang giá trị lớn như thế này. Tôi tin rằng mọi người cũng đang rất hồi hộp nên tôi tuyên bố cuộc thi tranh giải quán quân chính thức bắt đầu.
- Một người hơn 50 tuổi trong tay cầm một chiếc micro đi lên đài, giới thiệu xong liền ra hiệu cho một nhân viên.
- Nhân viên hiểu ý gạt nhẹ đầu, đem bể cá của Sở Tiên bày lên trên.
- Hừ, ta thật muốn xem người đem đến cái loại gì, dám cùng chúng ta thi đấu, đúng là không biết lượng sức. Matsumoto lạnh lùng nói.
- Giờ phút này mọi người đều đặt hết sự quan tâm lên trên đài, xung quanh là 9 vị giám khảo, về mặt đều có chút mong chờ.
- Xoẹt!! Lúc này nhân viên mở ra nhìn rõ Cá Rồng bên trong bể thì nhất thời kinh sợ, ánh mắt kinh hãi.
  - Là cá gì? Mau mau lấy ra xem!
- Mất tới 10 giây, mọi người dưới đài đều không kiên nhẫn được thúc giục nói vọng lên.
- Matsumoto nhìn thấy thái độ nhân viên liền căng thẳng, Cheryl cũng hơi nhũn mảy, ho khan một tiếng.
- A, thật xin lỗi! Nhân viên nhìn thấy vẻ mặt cấp trên cùng khán giả liền vội vàng xin lỗi, có chút run rẩy đem Cá Rồng trong bể lấy ra, nhẹ nhàng chuyển vào bể nước trên đài.
- Tất cả mọi người trừng to mắt, chăm chú nhìn xem người thanh niên này mang đến đây rốt cục là loại cá cảnh gì.
- Thân thể trắng muốt như tuyết xuất hiện trong tầm mắt mọi người, có chút nhỏ dài, nhìn qua liền biết là Cá Rồng.
- Ba!! Cá Rồng được thả vào trong nước, chậm rãi xuất hiện trong mắt mọi người.
  - Lạy Chúa, đó là cái gì vậy? Long Giác sao? Một tiếng kinh hô vang lên, làm bùng nổ cả khán đài.
  - Long Giác? Thật sự là Long Giác sao, trên đầu Tuyết Long thật sự mọc ra hai cái Long Giác?
  - Trời ạ, hai cái Long Giác màu đen, thật sự không thể tưởng tượng nổi, quá là hoang đường.
  - Điềm lành chi giác, đây chính là đại biểu cho điềm lành nhà.
  - Thân thể dài nhỏ trắng như tuyết, thật giống như Thần Long, lại thêm cặp Long Giác màu đen kia dài nhỏ như sợi râu, đúng là Chân Long tại thế.
- Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
- Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Hắc Giác Tuyết Long Vương

- Cả hội trường sôi động hẳn lên, ngay tới cả các bậc phú hào, lắm tiền nhiều của cũng không màng tới hình tượng của mình nữa mà phải ồ lên sùng sốt.
- Quá sức tương tượng, thật quá sức tương thượng, nhất là những du khách Trung Quốc, nét mặt vô cùng sùng sốt và kinh ngạc, như thể đang thấy Rồng tái thế vậy!
- Các vị khách có mặt tại đây, ai ai khỏe mỗi cũng nhếch lên, vô cùng thích thú, bên cạnh đó khu nuôi cá RB "cầm nín" khi nhìn thấy cảnh tượng này, Sở Tiên từ từ đi lên phía trên khán đài.
- Chư vị, cho tôi giới thiệu một chút về chú cá rồng của tôi! Sở Tiên vỗ tay thu hút sự chú ý, mặt mũi tràn đầy tự tin nhìn lấy đám đông.
  - Đây là một loài đến từ tiên cảnh cá kiểng, có tên Hắc giác tuyết long vương, và nó là con rồng có một không hai thừa quý vị!"
  - Hắc giác tuyết long vương có được màu sắc cùng hình thái trắng tuyết, đúng là cực phẩm, có được thân hình nhỏ nhắn cao quý nhất của loài cá rồng, tuyết long được phái sinh từ ngân long, mà con hắc giác tuyết long vương của tôi lại được phái sinh từ ngân long, sừng trên đầu giống như sừng nai, thể

hiện sự cát tường thuận lợi, chiếc sừng màu đen phối hợp cùng thân hình tuyết trắng kia, thần long trong truyền thuyết chính là đây chứ đâu."

- Đây là loại cá rồng hoàn toàn mới trong giống loài cá rồng, là bản sao của rồng, thậm chí có thể là loài độc nhất vô nhị trên Thế Giới. Cá chép là loại cá kiểng quý nhất, mà lâu lan là cá chép đắt đỏ nhất, hôm nay đến từ tiên cảnh cá kiểng, chúng ta có hắc giác tuyết long vương, một con rồng chính hiệu. Nào, định giá khởi điểm là một ngàn vạn, USD thừa quý vị!

- Về phần cá chép tam dương, tôi cũng không cho rằng nó có thể so sánh với hắc giác tuyết long vương, kể cả so với cá chép đỉnh nhất lâu lan cũng không bì nổi!

Ngông cuồng! Thật ngông cuồng quá đời!

Mỗi một câu nói mà Sở Tiên thốt ra đều vô cùng ngạo mạn, từ định giá là một ngàn vạn USD, cho tới việc tỏ ý "khinh thường" cá chép tam dương, hay kể cả cá vua lâu lan cũng vậy, từng câu từng câu một đều mang đậm khí thế, làm cho người ta kinh hãi.

Nhìn về phía đám người đang mất chữ o mồm chữ a, Sở Tiên lại liếc sang khu nuôi cá chép RB, khoe miệng lộ ra vẻ đùa cợt.

- Không biết mấy vị khu nuôi cá chép RB thế nào? Chịu thua chứ?

- Người..." Matsumoto biến sắc, nhìn chăm chăm lấy hấn, đám người bên cạnh cũng không dám ho he, dù trong lòng trong lòng bất lực, nhưng chỉ cần nhìn lên trên khán đài, một hắc giác tuyết long vương quá ư hoàn hảo như vậy, họ không thể phản bác lại được.

Đây chính là hắc giác tuyết long vương, vô địch thiên hạ!

Người phụ trách Aquarama cùng chín vị giám khảo vẫn chưa hoàn hồn, khi nhìn thấy hắc giác tuyết long vương, bọn họ đã biết rằng, trận cá cược này chẳng cần bình luận thêm nữa, bởi tất cả đều là vô nghĩa!

- Quá hoàn mỹ, tôi không thể tin được đời này lại có thể nhìn thấy con cá rồng thần kì như vậy! Vị trọng tài người Trung Quốc, cũng là người duy nhất ủng hộ Sở Tiên, không giấu nổi sự phấn khích nhìn lấy hấn.

- Từ khi có sự góp mặt của cá rồng này, nó đã thành cá kiểng số một rồi, ha ha! Mặt hấn dần đỏ lên, còn gì tuyệt hơn khi người yêu cá có thể nhìn thấy loài cá mình yêu thích leo lên top chứ, đó là một chuyện vô cùng đáng mừng.

- Tôi xin tuyên bố, quán quân của kì triển lãm cá kiểng cùng thiết bị thủy sinh Aquarama lần thứ mười tám thuộc về tiên cảnh cá kiểng hắc giác tuyết long vương của Sở Tiên tiên sinh, giá một ngàn vạn USD, thế giới duy nhất một con, mang đậm khí chất ngút trời của rồng, con Rồng vô địch, xin hỏi các vị quan khách ở đây liệu có đồng tình?"

- Rất đúng, chỉ có Thượng Đế mới có thể chế tạo ra tác phẩm nghệ thuật đỉnh của đỉnh này, quán quân chỉ có một!

- Tôi cũng không có ý kiến, thần long giá lâm thì tất cả mọi loại cá kiểng đều phải cung mình dạt ra!

Phía dưới là giọng của một người đàn ông trung niên tên David, ở Hồ xuyên, giờ ngón cái lên phía Sở Tiên hào hứng phát biểu!

Đám người còn lại cũng nhất trí gật đầu, một số khu nuôi cá nhỏ lẻ khác ném ánh cười như thể đang vui mừng lắm trên nỗi đau khổ của khu nuôi cá RB.

Matsumoto thất sắc, cuối cùng mặt mũi u ám cúi xuống.

Sở Tiên nhìn thấy bộ dạng của mọi người, hấn ta mỉm cười như thể tại nơi đây mình chính cả Thượng Đế vậy!

- Chúc mừng tiên cảnh cá kiểng Sở tiên sinh của chúng ta, cũng như chúc mừng hắc giác tuyết long vương đã giành được quán quân trong kì triển lãm năm nay. Cậu đã nhận được cúp, và hắc giác tuyết long vương là quán quân cá.

Cùng lúc đó người phụ trách Aquatama Cheryl đi tới bắt tay hấn, hồ hởi chúc mừng.

Sở Tiên gật đầu nhìn anh ta, Cheryl thì thầm nói với hấn vài câu, sau đó cầm Microphone nói với mọi người dưới đài.

- Tiếp theo sau là phần bán đấu giá quán quân của chúng ta, hắc giác tuyết long vương, vâng, nó là con duy nhất trên Thế Giới là rồng thật. Giá sàn là một ngàn vạn USD, với tư cách là một nhân viên của Aquarama đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến cá kiểng có giá cao như vậy, nhưng nó là loài quý hiếm trong giới cá kiểng, giá trị một ngàn vạn USD, du khách nào muốn sở hữu nó đây?"

Cheryl dút lời, phía dưới lặng như tờ, một ngàn vạn USD là hơn sáu ngàn vạn nhân dân tệ, vì mua một con cá kiểng hao tổn ngàn ấy tiền, không điên thì cũng phải là dạng "đốt tiền hâm cháo", thừa mứa tiền không biết tiêu đâu cho hết.

Sở Tiên cũng không cảm thấy ngoài ý muốn lắm, dù sao hấn ta định giá trên trời như vậy không phải mong muốn kiếm tiền, hấn chỉ muốn thể hiện cho mọi người biết rằng hắc giác tuyết long vương của hấn trân quý tới mức nào thôi.

Cheryl thấy không ai ra giá cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên, tiếp tục nói

- Nếu không có người mua, vậy chúng ta chuyển qua phần tiếp theo của buổi đấu giá, dựa theo lệ cũ, quán quân cá kiểng sẽ có tư cách ra giá đầu tiên,

xin hỏi Sở tiên sinh, xin hãy mở giá cho hai con cá rồng còn lại!"

- Bán! Sở Tiên gật đầu, nhìn về phía khu nuôi cá RB.

- Phải rồi, giờ đây ba con cá chép của khu nuôi cá RB cũng thuộc về tôi rồi nhỉ, tôi thấy tiến hành đấu giá cũng hợp lý đấy!

- Dựa theo luật chơi, ba con cá chép này đã thuộc về cậu! Cheryl gật đầu và ra hiệu cho hai tên nhân viên đi tới chỗ khu nuôi cá RB đem ba con cá đó qua chỗ Sở Tiên, cũng chẳng thêm đề ý đến sắc mặt u ám của mấy người đó nữa.

- Bắt đầu đấu giá lần thứ nhất con hồng long vương với giá sáu trăm vạn! Sở tiên chỉ vào hồng long nói.

- Năm trăm năm mươi vạn!

Sở Tiên vừa mới dứt lời, David liền hét giá, đồng thời hô năm trăm năm mươi vạn!

Đối với con hồng long này mở đầu đã phá kỉ lục giá cũ, tất thấy mọi người đều không thấy có gì ngoại lệ cả.

- Năm trăm sáu mươi vạn! Ước chừng vài giây sau, một người trung niên trả tiếp giá!

- Năm trăm bảy mươi vạn!

....

- Bảy trăm vạn! Người ra giá bảy trăm vạn đó khiến không ít người trong khán đài thất kinh. Đó cũng chính là người đã nói chuyện trên bục với Sở Tiên lúc đầu.

Bảy trăm vạn, bảy trăm vạn chẵn, mua một con cá hao tốn bảy trăm vạn khiến tất cả mọi người phải suy tính một chút.

David cũng khẽ lắc đầu từ bỏ.

- Chúc mừng vị khách đây là chủ mới của hồng long vương.

Sở Tiên cố gắng kiềm chế sự hưng phấn trong lòng, lớn tiếng tuyên bố.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Danh Tiếng Vang Xa

Con kim long quá bồi cũng được bán cho David với giá sáu trăm vạn, ba con cá chép của bên RB cũng được bán ngon lành và đương nhiên giá con nào con nấy không dưới năm trăm vạn.

Năm con cá kiểng bán đấu giá xong, Sở Tiên vô cùng rạng rỡ bước xuống khán đài, trong lòng như muốn nhảy dựng lên vì vui sướng.

Năm con cá kiểng, bét nhất là năm trăm năm mươi vạn, cao nhất bảy trăm vạn, hết thấy bán ra thu về cho hắn ba ngàn một trăm vạn, hơn ba ngàn vạn đó, con số thu nhập quá khủng mà hắn chẳng thể tưởng tượng nổi.

- Người anh em, chúc mừng, chúc mừng! Bước xuống đài, bao gồm người quen biết cũng như không quen biết sát vào chúc tụng hắn.

Sở Tiên gật đầu đáp lễ vài câu, lễ phép đáp lại, không biết từ lúc nào trên tay hắn đã được lấp đầy toàn danh thiếp, phần nhiều là hỏi khu nuôi cá của hắn ở chỗ nào, họ muốn tới thăm.

Nói chuyện vài câu với mọi người, sau đó Sở Tiên tươi cười đi ra ngoài.

- Tiểu Tiên chúc mừng cậu! Kim Hoa cùng Kim Sâm chúc mừng.

- Ha ha, ăn may thôi! Sở Tiên khiêm tốn xua xua tay.

- Quá ư là hâm mộ cậu luôn đấy, thêm con hắc giác tuyết long vương thì tiểu Tiên sở hữu hơn tí rồi, mới hơn hai mươi tuổi tay không lập nghiệp như cậu mà đã khởi sắc như thế thật quá khiến tôi bái phục! Kim Sâm vỗ vỗ vai hắn cảm thán nói.

Sở tiên im lặng cười cười.

- Còn kém xa lắm!

- Ôi, Sở Tiên thân yêu của tôi ới ới, kim long quá bồi của thật xinh đẹp quá đi, tôi yêu nó chết mất thôi! Lúc này, David đi tới, ôm chầm lấy hắn!

- Chao ôi! Sở Tiên không thích ứng nổi sự nhiệt tình quá thể này, nhưng vẫn phải ôm lấy hắn thể hiện sự kính trọng

- Anh thích là tôi vui rồi, cũng cảm ơn anh đã mua ủng hộ!

- Ha Ha, Sở Tiên, khu nuôi cá của cậu còn cá rồng không? Nuôi một con cá nhìn hơi đơn điệu, nếu có thì tôi đang tính mua thêm mười con, nhưng giá cá vẫn mắc như vậy có khi tôi không kham nổi, bớt xuống trong tầm một trăm thì tôi rất sẵn lòng!

David thương lượng với hắn.

- Đương nhiên đương nhiên! Sở Tiên vui vẻ nhìn hắn, cái hắn muốn chính là những khách hàng như thế này, không chừng thông qua bọn David lại quen biết thêm nhiều khách nữa.

- Ha ha, người anh em, cho tôi phương thức liên lạc đi, về sau nói không chừng tôi sẽ qua khu nuôi cá của cậu chơi. Lúc này, người mua con cá hồng long bước tới, rạng rỡ nói.

- Ok! Sở Tiên gật đầu, tiếp đó cho hắn số di động của mình.

Sau đó, một đám người yêu thích cá rồng cũng kéo tới nói chuyện với Sở Tiên, có người muốn đến khu nuôi cá của hắn tham quan, có người lại muốn mua cá rồng, hắn thăm nghĩ trong lòng về sau mình cũng phải in một ít danh thiếp thôi.

Ở cách đó không xa vừa cá Thần Long trong mắt ánh lên sự ganh ghét khi nhìn thấy Sở Tiên đang được bao vây bởi nhóm người. Sự quang vinh này đáng ra phải thuộc về bọn hắn, bây giờ lại không người hỏi thăm. Nhưng ngay sau đó hắn ta chần tỉnh lại, nhìn thấy mấy người khu nuôi cá RB chà chút biểu cảm gì, hắn ta cũng phần nào nguôi lòng hơn, dù sao thì kì này bên đó tồn thất cũng phải gần hai ngàn vạn.

Trên khán đài phiên đấu giá vẫn đang tiếp tục, nhưng so với cá rồng của Sở Tiên và cá chép mà nói, những giao dịch này chỉ hơn hai trăm vạn là căng.

Mãi mới thoát khỏi sự vây quanh của đám người, Sở Tiên thở dài một hơi, nhìn thấy David cùng Hồ Xuyên mỉm cười

- Lát chúng ta đi ăn mừng đi, tôi mời!

- Người anh em hôm nay kiếm khá như vậy, mời com là phải đạo rồi. David nói.

- Chuẩn không cần chỉnh, hôm nay phải xả láng đòi tư mới được! Hồ Xuyên tán thành nói.

Kim Hoa cùng Kim Sâm cũng không chút do dự gật đầu.

Sở Tiên gật gù nói

- Chờ cho buổi triển lãm kết thúc đã!

Trên khán đài phiên đấu giá cũng kết thúc, số còn lại chọn mấy khu trên khán đài mua, phần lớn du khách đều trả giá vài vạn cho tới vài chục vạn một con cá kiểng.

Bọn Sở Tiên đi dạo chung quanh, Kim Hoa vốn định mua vài con nhưng bị Sở Tiên ngăn lại, nói rằng khi về sẽ tặng hắn vài con, Kim Hoa cười vui sướng lắm.

Thấy Kim Hoa đồng ý, hắn cảm thấy quan hệ giữa hai người xích lại gần hơn, không chỉ là mối quan hệ tiền bạc, xa hơn nữa cái hắn cần chính là có người trợ giúp mình về sau này.

Buổi tối, năm người Sở Tiên, Kim Hoa, Kim Sâm, David cùng Hồ Xuyên tới khách sạn ăn một bữa hoành tráng.

Trong bữa com, hắn đã có được sự hiểu biết sơ bộ đối với David và Hồ Xuyên, David làm về giao dịch xuất khẩu, làm ăn rất lớn, bay qua bay lại Dubai, Mỹ, Anh, Trung Quốc suốt. Còn Hồ Xuyên mở một khu nuôi cá tại Thẩm Quyến, có vài chục năm tuổi nghề nuôi cá rồng, cũng khá nổi danh trong giới.

Com nước xong xuôi, Sở Tiên cùng David hẹn xong địa điểm ngày mai gặp mặt, sau đó liền về khách sạn, sáng dậy khá sớm, lại mệt cả ngày rồi nên liền ngủ thiếp đi. Hắc giác tuyết long vương vẫn yên vị ở khu triển lãm, ngày mai qua lấy sau.

Cùng ngày hôm đó, tin tức về một con cá được bán với giá một ngàn vạn USD tại triển lãm Aquarama đã nhanh chóng cán quét trên mạng xã hội một cách chóng mặt.

Trang mạng Weibo Trung Quốc, Facebook cùng các trang mạng khác trên nhiều nước, trong buổi trưa đã update kết quả ai là quán quân mới của triển lãm Aquarama, cùng với bức ảnh chụp hắc giác tuyết long vương. Kèm theo chú thích phía dưới, chú cá hắc giác tuyết long vương đã giành ngôi đầu bảng, được nuôi tại khu nuôi cá tiên cảnh, trên Thế Giới chỉ duy nhất một con, một loài dị biến như Rồng tái thế. Mặc dù không có ai mua, nhưng nó đáng giá một ngàn vạn USD.

Tin tức vừa tuyên bố giống như bom dội vào toàn thể giới yêu thích cá cảnh vậy, khiến giới yêu cá cảnh trên toàn thế giới sôi trào.

Weibo

- Đây là cá rồng chứ không phải là Rồng? Thật sự là quá đẹp!
- Trời ôi, cá rồng mọc ra hai sừng, thật là Rồng tái thể mà, toàn thân màu tuyết trắng, nhìn bộ râu uy nghiêm của nó đi, quá ư bá khí, quá soái!
- Một ngàn vạn USD, hơn sáu ngàn vạn Nhân Dân Tệ, thật sự là quá điên cuồng, vị đại gia nào có thể mua được? Mã Vân, Vương Kiện Lâm!
- Cá rồng uy vũ, cá rồng Trung Quốc uy vũ!
- Đâu má, nhanh đi mua cá rồng thôi, không chừng vài bữa nữa tăng giá cho coi!

Facebook

- Đúng là kiệt tác của Thượng Đế, thật sự là quá đẹp, trong giới cá kiểng thành bậc chí tôn rồi!
- Đến từ cá rồng thần bí phương Đông, nghe theo ta triệu hồi đi, ra đi, một ngàn vạn USD của ta!
- Mèo nhà tui phát biểu nhìn chú cá này trông có vẻ ngon miệng lắm lun á!
- Xem ra tôi cũng phải bắt tay vào việc nuôi cá rồng thôi.

Khắp nơi trên thế giới, giới yêu cá kiểng nói riêng cùng các khu nuôi cá nói chung khác đều vì con cá rồng thần bí phương Đông này mà chấn động, một ngàn vạn USD, làm mới toàn bộ lịch sử giá cả trước đó trong ngành cá kiểng, đồng thời cũng trở thành một ngọn núi cao khó mà vượt qua.

Vương giả xuất hiện rồi! Sở Tiên!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Lời Mời Từ Cục Du Lịch Thanh Hải

Sở Tiên không hề hay biết con hắc giác tuyết long vương được hấn cải tạo giờ đây đã gây ra một cơn bão tin tức mạnh mẽ như thế nào trong giới thủy sinh. Loại cá rồng thần bí kì ảo như vậy, hấn không có ý muốn cải tạo thêm. Một lần còn được chứ thêm vài lần nữa chả khác gì lạy ông tôi ở bụi này, dễ khiến người ta nghi ngờ, hơn nữa hấn hiện tại đang ở đầu ngọn sóng rồi.

Sáng sớm hôm sau, Sở Tiên lái xe tới khu triển lãm, vô cùng cẩn thận đưa "bảo bối" của mình vào sau cốp xe!

Cheryl nhìn thấy giá trị một ngàn vạn USD bị tùy tiện để vào phía sau xe như vậy không đành lòng lắm

- Sở tiên sinh, hi vọng sau này có cơ hội chúng ta có thể gặp lại.
  - Ừm. Sở Tiên nhìn anh ta gật đầu, sau đó lên xe chạy về Thanh Hải, cùng đồng hành với hấn ngoại trừ bố con Kim Hoa, Kim Sâm, còn có David nữa.
- Trưa bọn họ mới về tới thành phố Thanh Hải, ăn cơm trưa xong về thẳng khu nuôi cá của Sở Tiên.
- Nhìn thấy khu nuôi cá xa hoa trước mắt, cả bọn ngây ngẩn cả người.
- Ô, Sở Tiên, hóa ra đây là khu nuôi cá của cậu à? Cảm giác như là một văn phòng vậy, xa hoa quá. David không khỏi ngạc nhiên hỏi.
  - Hắc hắc. Sở Tiên không nhịn nổi cười.
  - Tôi nuôi cá kiểng với số lượng ít, cho nên nửa trước là dùng để tiếp đãi khách hàng, qua đây, khu nuôi cá nằm ở phía sau cơ!

Đằng sau cánh cửa, hiện ra trước mắt họ là bốn cái ao cá, có mấy trăm con cá vàng cỡ ngón tay đẹp tuyệt vời, bốn mươi con cá rồng bơi qua lại trong ao như cảnh thần tiên vậy!

Còn cá sấu hấn đã để nó lánh đi rồi!

- Chúa ơi, gì thế này, đẹp quá! David lấy tay ôm đầu như thể không tin vào mắt mình khi nhìn thấy bốn cái ao chứa toàn bảo vật, Kim Hoa thì "đơ hình"

bước tới nhìn như bị hút vào trong.

- Toàn bộ đều là tinh phẩm, thật sự là quá đẹp! Kim Hoa kích động ngồi xổm người xuống, nhìn từng con cá một, giống như thần long đang bơi lội dưới nước vậy, hần với tay chạm vào chú cá gần mình nhất âu yếm vuốt ve.

- Sở Tiên, không nghĩ cậu còn nuôi cả cá vàng đấy, nhìn những chú cá vàng này đi thật đáng yêu làm sao, còn có quá trời cá rồng nữa, nơi này của cậu như thiên đường dành cho những kẻ cuồng cá vậy!

Nhìn cũng tạm tạm nhĩ! Sở Tiên đắc ý nói, hần rất hài lòng với biểu hiện của mấy người họ.

Sở Tiên vớt hai con cá rồng tặng cho Kim Hoa, David thì mua liền sáu con.

- Sở Tiên, mấy cá rồng này của cậu nếu như đem tới Âu Mỹ kiểu gì cũng hot lắm đấy!

Kim Hoa cùng Kim Sâm ở lại không lâu sau thì ra về, Sở Tiên cùng David ngồi ở trên ghế sofa bắt đầu nói chuyện.

- Âu Mỹ? Người Mỹ không phải không ưa thích nuôi cá kiểng sao? Sở tiên hơi sững sờ, hần nhớ là trên mạng có đọc được tin người Mỹ ngay cả con của mình cũng không muốn nuôi, huống chi đi nuôi cá kiểng? Mặc dù đây chỉ là một tin ngắn, nhưng cũng có thể hiện thị trường cá kiểng tại nước Mỹ.

- No, no, no, anh bạn, dân thường họ đúng là không thích nuôi cá kiểng, nhưng những phú hào kia lại là chuyện khác, nhất là mấy năm gần đây, thị trường cá kiểng tại nước Mỹ khá phong phú, huống chi, cá rồng của cậu chẳng phải là nhắm vào giới nhiều tiền sao!.. David giải thích.

- Ồ?. Sở Tiên gật đầu, suy nghĩ lấy điều David nói.

- Hắc hắc! David nhận thấy hần có sự nghi hoặc mà cười nói

- Người anh em, không giấu cậu, tôi làm buôn bán mậu dịch, việc chính là bán đồ từ quốc gia này sang quốc gia khác và ăn tiền chênh lệch, tôi có ý tưởng là muốn làm đại lí cho cậu, đem số cá rồng cậu nuôi tiêu thụ tại Âu Mỹ, cậu xem thế nào?

Sở Tiên hơi sững sờ, hần không nghĩ David tới đây lại có ý nghĩ như vậy, đương nhiên với hần mà nói đây là cơ hội lớn để kiếm tiền, hần gật đầu ngay tức khắc

- Đương nhiên là không có vấn đề, nhưng tôi không thể trả giá thấp hơn so với trên thị trường quá nhiều.

- Không cần! David vội vàng xua tay

- Lấy giá trong thị trường Trung Quốc mà tính là được, tôi vận chuyển sang Mỹ bán bằng USD, giá cả tôi đương nhiên sẽ điều chỉnh sao cho phù hợp, cho nên Sở Tiên huynh đệ à, chúng ta dựa theo giá thị trường để tính, tuyệt đối không để cậu thiệt thòi đâu!

Sở Tiên hơi kinh ngạc nhìn David, dáng vẻ hào sảng rất dễ dàng thu hút được thiện cảm của người khác, không hổ là doanh nhân buôn bán khắp các nơi trên thế giới!

- Ha Ha! Anh David thẳng thắn như vậy rồi, thì tôi cũng chẳng ngại làm gì, thế này nhé, tôi giảm cho anh 5% so với giá trên thị trường. Làm ăn đôi bên cùng có lợi mới có thể lâu dài được, Sở Tiên hiểu đạo lý này vô cùng, 5% nghe tưởng không nhiều, nhưng là mỗi một con cá rồng của hần cũng mấy chục vạn lận, mà 5% của mấy chục vạn thì cũng không phải một con số nhỏ.

- Được, Sở Tiên, người như cậu xứng đáng để kết giao bằng hữu, mấy ngày tới có hứng thú đi các nước Châu Âu chơi không? David cao hứng mời.

- Đi Âu Mỹ! Sở tiên ngăn người, nhưng không từ chối

- Để tôi xem đã!

- Ừm tốt, Sở huynh đệ đi du lịch tiện đi xem xét thị trường cá kiểng luôn, cậu phải biết rằng có một số nước đối với những thứ xinh đẹp này vô cùng yêu thích!. David nói.

- Ừm!. Sở Tiên gật đầu.

"Reng reng!" Đúng lúc này, di động của Sở Tiên đột nhiên vang lên, ra là Phở Phở điện tới, hần ra dấu xin thất lễ với David để nghe điện thoại một chút.

- Alo, Phở Phở à, có chuyện gì vậy em?

- Alo anh ạ, trong tiệm có mấy chú tìm anh, hỏi anh có ở thành phố Thanh Hải không?

- Tìm anh? Nghe Phở Phở nói vậy hần liền cau mày.

- Bọn họ là ai thế?

- Mấy vị đó nói là ở cục du lịch, muốn mời anh!

- Cục du lịch? Mời anh? Sở Tiên hơi sững sờ, thành phố Thanh Hải mang tính du lịch, cục du lịch chiếm vị trí khá cao trong chính phủ, nhưng điều làm hấn hiếu kỳ chính là cục du lịch tại sao lại mời hấn?

- Ủm, mấy chú đó hỏi anh chừng nào thì có thời gian, chờ có thời gian bọn họ sẽ tới thăm hỏi!

- Ồ, thăm hỏi? Lòng Sở Tiên rối như tơ vò, cục du lịch hình như có vẻ rất lịch sự thì phải, hấn hỏi

- Bọn họ có đang ở trong tiệm không em?

- Có ạ!

- Tốt, vậy em nói mấy vị đó chờ một chút, anh xong việc nửa giờ nữa chạy qua đó liền!

- Anh về rồi à?

Phở Phở ngạc nhiên, Sở Tiên gật đầu

- Anh mới về thôi, nếu như bọn họ chờ được thì bảo họ một lát, anh qua đó ngay bây giờ đây!

- Dạ, họ nói ở đây chờ anh ạ!

- Ừm tốt! Sở Tiên cúp điện thoại, lập tức nói với David

- David, thật ngại quá, tôi có chút việc phải qua tiệm bây giờ!

- Không sao không sao, tôi cũng phải đi kiểm khách sạn nghỉ chân đây, về vụ khi này chúng ta có thời gian bàn tiếp! David nói.

- Ủm, như vậy đi, tối hôm nay tôi mời anh ăn cơm, đưa anh nếm thử ẩm thực nơi đây. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

- Ồ! Thế tốt quá rồi, tôi có hứng thú với ẩm thực lắm! David vừa cười vừa nói.

- Ok, vậy chúng ta gặp lại vào buổi tối nhé!

Hai người đi ra khỏi khu nuôi cá, Sở Tiên liền chạy xe ngay tới tiệm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Mượn Cá

Khi hấn về tới tiệm thì thấy mấy người trung niên đang đứng bên trong, cầm đầu là một người trung niên khá gầy, tóc tương đối "thưa thớt".

Nhìn thấy Sở Tiên đi tới, họ dùng ánh mắt dò nghi nhìn cậu.

- Anh! Phở Phở nhìn thấy hấn lập tức đi tới, liền theo đó nói

- Là mấy vị này tìm anh đó!

- Cậu chính là chủ của Tiên cảnh cá kiểng à, thật là tuổi trẻ tài cao, xin chào xin chào!

Còn chưa chờ Sở Tiên lên tiếng, người trung niên gầy gò đó bước tới, trên mặt có chút kinh ngạc, đưa tay ra làm quen!

- Xin chào, tôi chính là chủ của Tiên cảnh cá kiểng Sở Tiên, không biết mấy vị là? Tìm tôi có chuyện gì không? Sở Tiên kinh ngạc vươn tay đón lấy, hiếu kỳ hỏi.

- Ha ha, tôi xin tự giới thiệu mình một chút, tôi tên Hồng Thành Hải, làm việc tại cục du lịch, hôm nay có việc cần thỉnh cầu Sở tiên sinh đây, chiếm dụng một chút thời gian của cậu không sao chứ?" Hồng Thành Hải khách khí nói.

- Hồng Thành Hải? Sở Tiên hơi sững sờ, trong lòng có chút kinh ngạc, nếu như hấn nhớ không lầm, thì Hồng Thành Hải là cục trưởng cục du lịch thành phố Thanh Hải, là một thành phố du lịch, chức cục trưởng phải ngang tầm với Phó thị trưởng chứ chả chơi.

- Hóa ra là cục trưởng Hồng, có chuyện gì chúng ta đi qua phòng trà nói chuyện! Sở Tiên gật đầu, dẫn mấy người họ đi vào trong phòng trà cách đó

không xa!

- Ha ha, Sở tiên sinh, cho phép tôi nói thẳng, hôm nay tôi nói đây là đề thỉnh cầu cậu một việc? Sau khi ngồi xuống, Hồng Thành Hải không hề dùng giọng quan nói chuyện với cậu.

Sở Tiên gật đầu

- Không biết tôi có thể giúp gì cho cục trưởng Hồng?

- Vậy ta liền đi thẳng vào vấn đề nhé. Hồng Thành Hải nhấp một ngụm trà

- Cục du lịch thành phố Thanh Hải chúng ta muốn mượn Hắc giác tuyết long vương của cậu!

- Mượn Hắc giác tuyết long vương? Sở Tiên ngạc nhiên vô cùng, cục du lịch thành phố sao biết chuyện Hắc giác tuyết long vương? Chẳng lẽ trong số họ có người đi dự triển lãm?

- Đúng vậy! Hồng Thành Hải nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của cậu, gật đầu

- Chính là mượn Hắc giác tuyết long vương của cậu, hiện tại con cá kiểng này đã lan truyền khắp cả nước, một con cá rồng giá trị một ngàn vạn USD, cậu không biết trên mạng đang sôi sục như nào đâu, trong thành phố sắp hoàn thành khu hồ bơi Long Du, cho nên muốn mượn Hắc giác tuyết long vương của cậu PR!"

Hồng Thành Hải nói, trong mắt lóe lên một tia lửa nóng, trước mắt Hắc giác tuyết long vương có thể nói là chủ đề sốt dẻo nhất, ngấm lại cá rồng một ngàn vạn USD, rốt cuộc là thần thánh tới mức nào? Chỉ nghĩ tới thôi đã thấy hấp dẫn vô cùng, vô số người muốn tận mắt thấy con cá rồng này ngoài đời thực.

Nếu như lúc này, cục du lịch thành phố có thể mượn được Hắc giác tuyết long vương, lúc đó vô số du khách sẽ đến đây tham quan, sẽ mang tới cho thành phố lợi nhuận khổng lồ, đồng thời cũng có thể khiến thành phố Thanh Hải vang danh cả nước, thậm chí hấp dẫn cả du khách nước ngoài nữa.

Sở Tiên trầm mặc một hồi không trả lời.

Hồng Thành Hải nhìn thấy dáng vẻ của hắn thì bắt đầu sốt sắng

- Sở tiên sinh, cậu nghĩ xem, Hắc giác tuyết long vương của cậu có thể đem tới lợi nhuận khủng cho cả thành phố, nếu như cậu bằng lòng, chúng tôi có thể đáp ứng yêu cầu nhất định của cậu.

Sở Tiên cũng không từ chối chuyện này, liền nói

- Cục trưởng Hồng, tôi không phải không đồng ý cho các vị mượn, vấn đề là các vị phải bảo đảm an toàn cho nó.

- Điều này là chắc chắn. Hồng Thành Hải nghe hắn nói trong mắt lóe lên một tia vui mừng khôn tả

- Hắc giác tuyết long vương của cậu bảo đảm sẽ được an toàn tuyệt đối, chúng tôi sẽ mời chuyên gia dày dặn kinh nghiệm tiến hành nuôi nấng, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sai sót nào, nếu như xảy ra vấn đề, chính phủ chúng ta sẽ bồi thường!

- Ừm, tốt!. Sở Tiên gật đầu

- Không biết cục trưởng Hồng khi nào mới cần?

- Ngày mai, nếu như ngày mai có thể đón được nó thì càng tốt hơn! Hồng Thành Hải vui vẻ ra mặt.

- Được, vậy ngày mai! Sở Tiên gật đầu.

- Cảm ơn, tôi đại diện chính phủ thành phố Thanh Hải cảm ơn cậu!. Hồng Thành Hải kích động bắt tay hắn.

- Khách khí rồi!. Sở Tiên vẫn đang trong tư thế bắt tay đáp lại lời hắn.

Nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn tột độ của cục trưởng Hồng, lại không hề câu nệ chức tước, hắn vô cùng có thiện cảm với Hồng Thành Hải.

- Sở tiên sinh, hay là tối hôm nay tôi mời cậu ăn một bữa cơm đi, nếu kẻ nghiệp dư yêu thích cá kiểng này được đến tham quan khu nuôi cá của cậu thì quá tuyệt vời!. Hồng Thành Hải nhiệt tình mời.

- Ăn cơm?. Sở Tiên do dự một chút rồi gật đầu

- Hay là để tôi mời cục trưởng đi, vừa hay tôi cũng hẹn một người bạn, đi cùng được chứ!

- Được! Hồng Thành Hải lập tức gật đầu, có thể nhìn ra Sở Tiên có ý muốn kết giao với hắn, nhưng hiện tại hắn lại chưa có ý muốn kết giao với Sở Tiên.

- Được, vậy buổi chiều không có việc gì tôi dẫn cục trưởng Hồng đi tham quan khu nuôi cá của tôi!. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

- Ha Ha, tôi cũng tò mò lắm, top 5 bá chủ cá kiểng trên thế giới, Tiên cảnh cá kiểng của cậu xếp đầu bảng, nghĩ tới mà tôi thấy phấn khích không biết là nơi như thế nào? Cục trưởng Hồng cười lớn nói.

Trở lại trong tiệm dẫn dò cô bé vài câu, Sở tiên liền dẫn Hồng Thành Hải tới khu nuôi cá của mình.

Chỉ có Hồng Thành Hải đi cùng, còn lại mấy người khác đã rời đi, vừa lên xe, trong nháy mắt, hần liền bị một vật trên xe hấp dẫn lấy!

- Ngọc Hòa Điền, lại là hàng tự nhiên chứ!. Hồng Thành hải vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy vật phẩm hình cá được Sở Tiên vớt từ hồ về.

- Ô! Cục trưởng Hồng ông có vẻ am hiểu về ngọc thì phải?. Sở Tiên nghe thấy giọng kinh ngạc của hần hỏi, đồng thời không ngờ chỉ là đồ hần tiện tay đem lên xe thôi mà ông ấy cũng nhận ra được.

- Hiểu sơ sơ, nếu cậu không phiền có thể cho tôi xem một chút được không!. Hồng Thành Hải gật gật đầu, đưa tay đón lấy ngọc có hình cá sò nấn.

- Hàng tự nhiên cao cấp luôn, chắc chắn, chỉ ít phải nặng một tới hai cân, có giá trị không nhỏ, có giá trị không hề nhỏ đâu! Hồng Thành Hải gật mình nấn mạnh nói.

-Ế? Ước chừng bao nhiêu tiền?. Sở tiên có chút hiếu kỳ hỏi.

- Riêng trọng lượng thôi giá cũng phải mấy chục vạn, nhưng miếng ngọc của cậu được điêu khắc thành hình cá hoàn mỹ tinh xảo vô cùng, lại thêm bên trong có hồng phi thủy, cùng đôi mắt cá hoàn toàn tự nhiên, làm giá trị cả miếng ngọc tăng lên gấp mười lần, ước chừng giá tám hai ba trăm vạn! Hồng Thành Hải phân tích.

- Ô! Sở tiên nhân nhật gật đầu, nếu như trước kia nói với hần miếng ngọc này giá trị hai ba trăm vạn, hần có thể sẽ mừng rỡ như điên, nhưng giờ đây, hai ba trăm vạn với hần chả qua chỉ bằng tiền mấy con cá rồng thôi, cũng không gây cho hần sự bất ngờ quá lớn.

Hồng Thành Hải nhìn hần không có chút rung động nào, trong lòng có chút kinh ngạc, lại tăng thêm sự coi trọng đối với hần.

Lái xe đến cửa, Hồng Thành Hải nhìn thấy khu nuôi cá của hần được bao vây thành tường kiên cố, không khỏi kinh ngạc. Một bức tường cao trội hơn hần lên so với nơi đây.

- Ha ha! Khu nuôi cá hơi nhỏ, bên trong lại đều là cá rồng đất đỏ nữa, cho nên phải bảo hộ an toàn! Sở Tiên thấy hần nghi hoặc liền giải thích.

Hồng Thành Hải đồng tình gật gù.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Mời Cơm

- Sở tiên sinh sao không sắm một khu lớn hơn? Hồng Thành Hải đứng ở cửa ra vào, quan sát một hồi khu nuôi cá, nghi hoặc hỏi.

- Diện tích để nuôi dưỡng cá thì đủ rồi, tôi thật ra muốn mua cái Hồ nuôi cá của Phong - Đài cơ, tiếc là giờ chưa đến thời gian thầu! Sở Tiên lắc đầu, mở cửa đi vào.

Hồng Thành Hải trầm tư suy nghĩ điều hần nói xong gật đầu, cười cười, rồi đi theo đi vào.

Tiến vào bên trong, Hồng Thành Hải hoàn toàn bị kinh ngạc bởi nội thất bên trong, hoang mang tự hỏi đây là khu nuôi cá sao?

Sở Tiên cũng chẳng lạ gì khi hần có phản ngạc nhiên tới vậy, mở tiếp cánh cửa nữa, thực sự khiến Hồng Thành Hải phải choáng ngợp, nhìn thấy bốn cái ao cá bên trong cá rồng cùng cá vàng khiến hần mồm miệng không kiểm soát nổi mà ngoác rộng ra.

- Cái này, cái này.... Hồng Thành Hải khiếp sợ đi qua, không thể tưởng tượng nổi thì nhìn thấy số cá kiểng của Sở Tiên

-Thật nhiều cá rồng thượng đẳng, còn có cả hắc giác tuyết long vương màu trắng nữa, không hổ danh giá trị ngàn vạn USD, quá đẹp!"

Hồng Thành Hải nhìn từng bầy từng bầy cá rồng, hai con mắt hoa hết cả lên.

- Ha ha, cục trưởng Hồng, nếu ngài thấy thích thú thì tôi có thể tặng cho ngài mấy con! Sở tiên khề cười nói.

- Không không, tôi không nhận nổi đâu!. Hồng Thành Hải vội vàng phẩy phẩy tay, hần biết thứ gì có thể nhận thứ gì không thể nhận, giá trị mấy chục vạn

một con cá rồng, nếu như hấn nhận, lại thành một nhẽ khác rồi!

Sở Tiên không để ý lắm cười, mặc cho hấn ở ngoài ngắm nghía bày cá, một mình vào trong đun nước, rót ra hai chén trà!

Một lát sau, Hồng Thành Hải đi ra, hấn không phải là kẻ cuồng nhiệt yêu cá kiểng, đối với cá rồng cũng chỉ là hơi hiếu kỳ thôi, ngồi ở trên ghế sofa hai người hàn huyên, trò chuyện từ ngành nghề cá kiểng, cho tới ngành du lịch của thành phố Thanh Hải.

Đến tối, Sở Tiên đưa Hồng Thành Hải và David gặp mặt.

- Sở Tiên, thành phố cậu có món gì ngon, có chỗ nào chơi vui thế?

David ngồi trong xe, hiếu kỳ hỏi Sở Tiên.

- Món ngon, thì thành phố Thanh Hải chúng tôi có hải sản, không biết là anh có thích hay không! Về khoản du lịch thì nhiều vô kể, ô mà, anh Hồng đây nắm rõ hơn tôi nhiều. Sở Tiên nhìn Hồng Thành Hải nói.

- Hải sản là món khoái khẩu của tôi rồi, Sở Tiên cậu muốn dẫn tôi đi ăn hải sản à? Hồng tiên sinh, có thể giới thiệu cho tôi nơi nào vui vui, hai ngày ở đây tôi sẽ đi tham quan. David nhìn bọn họ hỏi.

- Ừm, dẫn anh đi tới nhà hàng hải sản đình nhất thành phố chúng tôi!. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

- Nếu như anh muốn đi chơi thì tôi nghĩ là khu du lịch Long Du là sự lựa chọn thông minh đấy, khu du lịch ngày kia chính thức thức mở cửa đón du khách, tôi khuyên anh David trong thời gian ở đây thì nên đi một chuyến đi, về sau e là sẽ đông lắm đấy!. Hồng Thành Hải nói tới đây liền hưng phấn lạ thường.

- Ồ! Khu du lịch Long Du? David hiếu kỳ nói.

- Phải, thành phố Thanh Hải chúng tôi phải tốn hai năm liền để xây dựng hoàn thành khu du lịch trong mơ của các loại cá này. Bên trong có đủ loại mô hình của các sinh vật kì lạ dưới đáy đại dương, quan trọng nhất chính là, Hắc giác tuyết long lưng của tiểu Tiên sẽ được trưng bày một thời gian!. Hồng Thành Hải cười híp mắt nói.

- Ồ? Đúng là một nơi đáng để ghé thăm đây, chỉ sợ hai ngày này không đi, sau này muốn đi cũng kín hết chỗ mất! David gật đầu cười.

Hồng Thành Hải cũng khoái chí gật đầu.

Sở Tiên lái xe về nơi ở của mình, rồi nói với bọn họ vào phòng lấy con cá khô mà tự tay tắm ướp, rồi đi xuống ngay.

- Chúng ta đến Cổ đạo thực phở từ lâu quán nổi danh nhất thành phố này. Sở Tiên lên xe, nói với hai người họ.

- Ăn chơi quá! Hồng Thành Hải khẽ lắc đầu, Cổ đạo thực phở quán là khách sạn nhà hàng hải sản nổi danh nhất, cũng là khách sạn "đốt tiền" và sang chảnh nhất của cái thành phố này, ở thành phố HQ có tất cả ba nhà, là nơi tuyên truyền văn hóa ẩm thực thành phố Thanh Hải, cũng là niềm tự hào của người dân nơi đây.

Sở Tiên cười, lái xe tới quán ăn.

- Hoan nghênh quý khách!. Nhân viên phục vụ dẫn họ vào trong quán.

- Đến phòng riêng! Sở Tiên nói.

- Dạ vâng tiên sinh, xin hỏi có mấy người ạ!

- Ba người!

Dưới sự hướng dẫn của phục vụ, hội Sở Tiên đi vào bên trong căn phòng riêng, hấn đẩy Menu về phía David và Hồng Thành Hải

- Hai người đừng có khách khí đấy!

- Ha Ha, với cậu tôi phải "chép" thẳng tay, dù gì hôm nay cậu cũng kiếm được của tôi hơn hai trăm vạn cơ mà!. David cười lớn đón lấy Menu bắt đầu gọi đồ ăn, Hồng Thành Hải thì ngược lại chỉ gọi qua qua vài món cho xong!

- Ba con bèo ngư dầu hành, thêm một phần táo biển, à phải rồi, ở đây có thể hấp đồ ăn không? Sở Tiên gọi món xong hỏi phục vụ bàn.

- Hấp đồ ăn? Phục vụ bàn nhìn Sở Tiên để lên bàn một chén nhỏ, liền lắc đầu

- Tiên sinh thật ngại quá, từ lâu chúng tôi cấm dùng thực phẩm bên ngoài!

- Yên tâm đi, món này là do chính tay tôi tắm ướp, không có vấn đề gì gì đâu. Sở Tiên cũng biết về sự lo ngại từ phía khách sạn, nên thành khẩn nói.

- Thật ngại quá! Lúc này phục vụ viên khó xử, khách hàng đã nói như vậy rồi nên cũng không biết trả lời sao?

- Để tôi hỏi ý kiến lãnh đạo.

Sở Tiên gật đầu, nói với hai người bạn

- lát nữa tôi sẽ cho các anh nếm thử mỹ thực chân chính là như thế nào, ở đây chờ tôi một lát nhé!

Nói xong, Sở Tiên liền đi ra ngoài, cũng may hần tương đối quen thuộc nơi này, hần chung nhò ở một quán hay ăn bữa sáng, chừng mười mấy phút.

- Nào nào! Sở Tiên đẩy cửa ra thì thấy đồ ăn đã lên đủ, lập tức đem niềm tự hào của mình đặt tại trung tâm bàn, cá khô được làm từ cá nóc và cá ngừ ca-li, xương trong đó đều được hần lọc sạch sẽ rồi.

- Chờ chút, hai người nếm thử đồ ăn khác đi, sau đó nếm thử cá khô chính tôi tắm ướp sau!" Sở Tiên nhìn thấy David nóng lòng định đưa tay ra lấy một miếng nếm thử, nên nhừ mà không cho họ nếm ngay.

-Ồ! Hồng Thành Hải nhìn đáng vẻ bí hiểm của hần, vừa cười vừa nói

- Tiểu Tiên, chẳng lẽ cá khô cậu làm lại ngon hơn so với mĩ vị của cổ đạo thực phở?

- Có so sánh mới biết, Cổ đạo thực phở là nơi nổi tiếng nhất thành phố, hương vị không thể chê vào đâu được. Về phần tôi, hắc hắc, các anh đợi lát nữa hần đánh giá! Sở Tiên nhìn bọn họ nói.

- Há, tôi đã nếm qua đồ ăn của nhiều quốc gia rồi, đợi lát nữa tôi đánh giá cho coi. David cười, cầm lấy đũa thuận thực gấp thức ăn lên.

- Ừm ừm, không tệ không tệ, khách sạn này đồ quả thực là không tệ chút nào! David liên tục tán dương.

- Phải gọi là tuyệt cú mèo, lần gần đây nhất tôi tới đây cũng phải ba năm về trước rồi. Hồng Thành Hải vừa cười vừa nói.

- Vậy xin mời nếm thử đến từ thực thần Sở Tiên tự tay tắm ướp gia vị, cá nóc khô, cá ngừ ca-li khô, hội tụ đủ ba loại hương vị này xem sao!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Ý Tưởng Mở Khách Sạn

David cùng Hồng Thành Hải nhìn đáng vẻ hần tự tin ngút trời, mỗi người bèn hào hứng gấp cho mình một khúc cá khô!

- Oh, oh my god!. Cá khô vừa được thả vào trong miệng, David ngẩng đầu lên hưng phấn nhai nhai nuốt nuốt, trong miệng áp ứng kinh ngạc nói.

Cái này... Ăn ngon quá đi mất! Hồng Thành Hải mở to hai con mắt, miệng nhanh chóng nhai lấy nhai để, không còn chút nào hình tượng trầm ổn của quan nhân nữa, ngược lại giống một tên cuồng nhiệt mỹ thực chính hiệu.

- Thật sự là quá tuyệt vời, Sở Tiên, không ngờ cậu có thể làm ra được món ngon vậy đâu, bá cháy luôn á, quá ư tuyệt vời, đây là món ngon nhất tôi được nếm từ trước tới nay!. David giơ ngón cái lên, dường như là chưa đủ, hần thêm một ngón nữa.

- Ừm ừm, thật sự là không nghĩ tới đâu, ăn xong món cá khô của tiểu Tiên, đột nhiên cảm thấy Cổ đạo thực phở té ra cũng chỉ tới vậy!" Hồng Thành Hải tán đồng gật đầu.

Sở Tiên nhếch môi cười, cũng cầm lấy đũa gấp một miếng

- Có ba loại khẩu vị, theo thứ tự là cay, chua và cuối cùng là cà chua, còn có một loại nữa là cay tê nhưng không mang tới!

- Không xong rồi Sở Tiên ạ, lúc tôi về cậu nhất định phải tặng tôi một ít đấy!" David hai mắt sáng lên nhìn lấy hần.

- Không thành vấn đề!. Sở Tiên gật đầu cười, nhìn Hồng Thành Hải bên cạnh cũng háo hức, cậu liền hiểu ý

- Ha Ha, Hồng đại ca muốn ăn thì nói cho em nói một tiếng là được rồi, chúng ta cũng ở gần nhau mà!

- Ha Ha, thất chặt tình anh em! Hồng Thành Hải phá lên cười

- Nào nào, chúng ta uống một chén!

- Zô!. Ba người nâng ly rượu lên.

Pâng pâng! Cách cách!

Lúc này, có tiếng gõ cửa, sau đó cửa phòng mở ra, bọn Sở Tiên nhú mảy, không vui nhìn ra hướng cửa.

- Có chuyện gì vậy? Có ai gọi các cậu đâu mà sao tùy tiện thế?" Hồng Thành Hải nhìn cậu thanh niên không vui tí nào chất vấn.

- Thật ngại quá. Mở cửa là một thanh niên mặc Âu phục, dù miệng xin lỗi nhưng ánh mắt lại hướng về phía bàn

- mấy vị tiên sinh xin quấy rầy một chút, làm phiền các vị thu dọn đồ ăn không phải của khách sạn đi, chúng tôi cầm dùng đồ ăn mang từ bên ngoài!

- Ừm?. Hồng Thành Hải cau mày

- Không thể phá lệ một lần hay sao?

- Mấy vị tiên sinh, Cổ đạo thực phở chúng tôi là khách sạn hàng đầu thành phố, có quy củ riêng, xin các vị hợp tác cho, nếu như các vị muốn ăn cá khô có thể gọi, quán chúng tôi cũng có, mà giá cả cũng không đắt!". Thanh niên mặc Âu phục lắc đầu.

- Ô! Cá khô ở Cổ đạo thực phở có đúng là ngon như vậy không? Đừng có mà tự làm mình mất mặt xấu hổ nữa đi! David nhìn cậu thanh niên không chút lễ độ này mà thấy rất phản cảm, khinh thường nói.

- Ha ha! Cậu thanh niên nghe được giọng điệu khinh khinh của David, sắc mặt lạnh tanh

- Vị tiên sinh ngoại quốc này chắc không biết, Cổ đạo thực phở thanh thế lấy lòng khách tỉnh Hải Phong, hương vị tuyệt đối ngon gấp mười lần so với đồ quan khách muốn thưởng thức, tôi nơi đây lại còn tự mình đem theo thức ăn?"

Nói đoạn, cậu thanh niên khề lắc đầu.

David nhận ra ý trong câu nói kia, vỗ bàn

- Nếu như cá khô ở chỗ các cậu không ngon bằng đồ chúng tôi mang tới thì tính sao?"

- Phụt! Thanh niên mặc Âu phục không nhịn được cười phá lên, lại nhìn sang con cá khô khô không khốc trong chén

- Xét về các loại cá hải sản, toàn bộ tỉnh Hải Phong này đều không sánh được với chúng tôi, cá khô mặc dù không phổ biến lắm, nhưng chỗ chúng tôi cũng được đầu bếp dùng những cách tẩm ướp gia truyền để chế biến, hương vị đương nhiên ngon hơn nhiều so với đồ của quan khách mang tới rồi!

- Thật sao?. David đứng lên cười lớn

- Cậu này, ừ, các người đã nói là cá khô các cậu ngon, vậy chúng ta so tài đi, nếu quả thật như lời cậu quảng cáo, cá khô các cậu ngon hơn chúng tôi đem tới, vậy tiền ăn bữa tối nay chúng tôi sẽ trả gấp đôi, nhưng nếu không phải, bữa này miễn phí, thế nào?"

- Được, là quan khách nói đấy!. Cậu thanh niên chả cần nghĩ ngợi đồng ý luôn, lông mày nhếch lên tràn đầy tự tin nhìn lấy bọn David.

- Bưng lên đi! David cười tươi rồi nói với cậu.

- Ha ha, các vị chờ ở đây, năm phút sau chúng tôi sẽ cho các vị nếm thử cá khô là gì, hi vọng mọi người đừng hối hận!. Cậu thanh niên mặc Âu phục quay người đi ra khỏi phòng.

- David, anh đúng là biết chơi đấy!. Người vừa rời đi, Sở Tiên bật ngón tay cái lên tán đồng.

- Ha Ha, hần đã không để cho chúng ta vui vẻ, vậy chúng ta chỉ có thể tìm niềm vui từ hần thôi! David vui vẻ nói.

Hồng Thành Hải lắc đầu, nhưng trên mặt lại nở nụ cười.

Qua chừng năm phút, cậu thanh niên mặc đồ Âu phục tràn đầy tự tin đi tới, theo phía sau hần còn là một người khá mập mặc trang phục đầu bếp!

- Nếm thử đi, cá khô đặc chế hành tôi đến từ Cổ đạo thực phở chúng tôi, làm từ bào ngư, bán một trăm tám mươi tám một con!. Hần vừa nói vừa đem đĩa cá đặt trước mặt David, tràn đầy tự hào nói với hần.

- Tốt!. David hướng về phía Sở Tiên và Hồng Thành Hải cười, ba người mỗi người gấp một miếng nếm thử!

Vừa cho vào trong miệng, thì một mùi hành tỏi nhàn nhạt xộc lên, David đảo trong miệng hai lần liền phun ra

- Phì phì, khó ăn quá đấy, đây chính là thứ người gọi là cá khô à, ai dà dà, Cổ đạo thực phở hoá ra cũng chỉ được vậy thôi, chém gió tung trời!

Sở Tiên mỉm cười nuốt miếng cá, khề lắc đầu, còn chả bằng chú cậu làm hồi xưa.

- Ngươi! Thanh niên mặc Âu phục thấy David phun đồ ăn ra như vậy liền thay đổi sắc mặt, còn đầu bếp đứng cạnh cũng khó xử theo

- Máy vị, chẳng lẽ các ngươi đến là để gây chuyện?

- Ha Ha! David không nhịn được cười phá lên, hần lấy đôi đũa khác gấp một miếng cá lên

- Qua đây nào hai vị huynh đệ, để cảm tạ các ngươi đã miễn phí cho chúng ta, ta cho các ngươi ném thử cá khô chúng ta mang tới!

Cậu thanh niên thay đổi nét mặt, nhìn thấy hần gấp miếng cá lên mà miễn cưỡng thử, đầu bếp cũng ăn một miếng!

Chóp chép! David nhìn hai người họ ăn miếng nhóp nhép, liền phì cười.

Nét mặt của cậu thanh niên cùng đầu bếp ngày càng khó coi, đồ ăn ngon trong miệng mà bọn họ nhai như nhai sập nền.

- Thôi, cảm tạ hai cậu về bữa ăn miễn phí này, mời đi ra ngoài cho, đừng quấy rầy chúng tôi dùng bữa nữa!. Sở Tiên cười nói.

- Ngươi....Thanh niên mặc Âu phục sắc mặt thay đổi rõ rệt, tức giận nhìn Sở Tiên.

- Sao thế? Chẳng lẽ nói mà không giữ lời? Hay không thừa nhận rằng các ngươi thua rồi!. David đưa chân lên bắt chéo mỉm cười nhìn bọn hần.

- Được thôi, chúng tôi nói ra ắt sẽ giữ lời!. Thanh niên mặc Âu phục cắn răng nghiến lợi nói.

- Ha, đa tạ nhé, mà này chúng tôi còn gọi món được nữa không nhỉ, tốt nhất là có thể gói đem về nữa ấy!. David giọng đầy trào phúng nói.

Thanh niên mặc Âu phục khóc mắt giật giật, sầm mặt đi ra ngoài.

- Ha Ha!

Nhìn thấy bọn hần chật vật rời đi, ba người Sở Tiên không nhịn nổi cười, Hồng Thành Hải hướng về phía David giơ ngón tay cái lên

- Lợi hại!

- Hắc hắc, cái chính là món cá khô của Sở Tiên ngon thật.

Sở tiên khẽ gật đầu, híp mắt lấy con mắt hỏi

- Các anh nói xem, nếu như tôi lấy món này làm món chính trong thực đơn, sau đó mở một nhà hàng hải sản thì như thế nào?

David, Hồng Thành Hải hơi sững sờ, không chút do dự gật một cái.

- Nếu như cậu có ý muốn mở nhà hàng hải sản, kinh doanh kiểu gì cũng thuận lợi, thậm chí có thể vượt qua Cổ đạo thực phở đấy.

Sở tiên yên lặng gật đầu, mở nhà hàng khách sạn luôn nằm trong tâm trí hần, nhưng từ lý thuyết tới thực hành còn phải chuẩn bị rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Khu Du Lịch Long Du

Sự xuất hiện của cậu thanh niên mặc Âu phục này chẳng những không khiến bọn họ mất hứng, trái lại còn thêm gia vị cho bữa ăn.

Bữa cơm kéo dài hơn ba giờ liền, cá khô mà Sở Tiên mang tới được hai vị kia hưởng ứng đánh chén sạch bách, hần nói với Hồng Thành Hải ngày mai sẽ đem một ít cá khô tới cho hần, sau đó ba người rời đi!

Sở Tiên lái xe về tiệm, nhìn thấy Phở Phở đang cầm trên tay một quyển sách Toán, đọc một cách say mê.

- Anh!. Nhìn thấy hần về, Phở Phở liền vui mừng đứng dậy gọi lớn.

- Ủm, đóng cửa đi, sau này chín giờ tối đóng cửa là được rồi!. Sở Tiên nói với cô bé.

- Dạ!. Phở Phở gật đầu.

Đưa cô bé vô cùng đáng yêu này về nhà, Sở Tiên lướt nhìn qua đồng hồ, sau đó cũng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Sở Tiên mua bữa sáng lái xe tới trường Sư phạm Thanh Hải, tiểu Đinh đi xuống đón rồi hai người tặng cho nhau một cái ôm ấm áp!

- Hôm nay có bận gì không? Rảnh thì anh dẫn em tới một nơi! Sở Tiên cầm bánh bao và sữa đậu nành đưa cho cô.

- Em không bận, mấy hôm nay chả có việc gì làm cả, bốn hôm nữa em phải đi Thượng Kinh học rồi, đến lúc đó em không có nhiều thời gian bên anh đâu! Tiểu Đinh vui vẻ cầm lấy đồ ăn vừa cười nói vừa bắt đầu ăn.

- Sao mà không có thời gian chứ, đến lúc đó anh sẽ đến gặp em! Sở Tiên ôm chặt lấy cô

- Lên xe nào em yêu!

- Đi đâu thế? Khi xe chạy đến khu nuôi cá FT, tiểu Đinh ngơ ngác nhìn chung quanh.

- Khu nuôi cá, anh đưa em đến thăm khu nuôi cá của anh! Sở Tiên nhìn cô cười, đậu xe trước cửa.

Tiểu Đinh nhìn thấy trên cửa có đề Tiên cảnh cá kiểng liền thì thầm "Minh hình như đã nghe qua cái tên này ở đâu rồi thì phải!"

Sở Tiên cười, mở cửa phòng

- Vào đi!

- Oa, đây là khu nuôi cá á? Xa hoa quá đi mất! Tiểu Đinh kinh ngạc nhìn chung quanh, giống như một văn phòng xa hoa hơn là khu nuôi cá!

- Hắc hắc, đây là nơi tiếp khách thôi, khu nuôi cá ở bên trong cơ! Nói rồi Sở Tiên ra hiệu cho cô đi vào trong.

- Cái này... Tiểu Đinh tròn xoe mắt, hiện ra trước mắt cô giờ đây toàn là cá vàng cùng cá rồng vô cùng xinh đẹp. Nhất là khi cô nhìn thấy con cá rồng màu trắng trên đầu có sừng kia thì liền á khẩu!

- Những chú cá rồng này anh được một người bạn cho, đồng thời dạy cho anh cách nuôi dưỡng, sau này có dịp anh sẽ dẫn em tới đó tham quan, còn con Hắc giác tuyệt long vương kia chắc em cũng có nghe qua nhỉ! Sở Tiên nói dối, sự tồn tại của hệ thống hắc không muốn cho bất kì người nào khác biết.

Còn về người bạn nước ngoài mà hắc nhắc tới, hắc sẽ nghĩ cách "hợp lý hóa" nó sau.

Chỉ có như vậy, hắc mới có thể công khai khu nuôi cá, nếu không thì chỉ đem người quen đến thôi.

Đây cũng là nguyên do trong buổi triển lãm rất nhiều chủ khu nuôi cá khác muốn đến thăm khu nuôi cá của hắc, đều được hắc từ chối khéo léo.

- Giá trị một ngàn vạn USD Hắc giác tuyệt long vương! Tiểu Đinh mắt tròn mắt dẹt nói to

Sở Tiên đứng cạnh gật đầu cười.

- Khó tin quá, chà trách khi này em nhìn thấy cái tên Tiên cảnh cá kiểng thấy quen quen, hóa ra, hóa ra anh chính là chủ khu nuôi cá này! Tiểu Đinh ngẩng đầu nhìn hắc.

"Chụt!". Sở Tiên hôn nhẹ môi cô

- Sau này kiếm tiền để anh lo, em chỉ cần xinh đẹp hưởng thụ thôi cưng ạ!

- Em vẫn không dám tin đây là anh! Tiểu Đinh kinh ngạc nhìn hắc!

- Anh vẫn là anh, có gì mà không tin chứ! Sở Tiên nhún vai, liền ôm chầm lấy cô

- Anh vẫn là anh của khi xưa, vẫn không có tiền, vẫn sợ mất em.

Tiểu Đinh nghe hắc nói mà trong lòng ấm áp lạ thường, lại nghĩ tới bữa sáng hồi trước hắc mua cùng bữa sáng hôm nay hắc mua, vẫn là bánh bao và sữa đậu nành, cô nhẹ nhàng ôm lấy hắc.

Bốn giờ chiều, Hồng Thành Hải đưa theo mấy nhân viên tới.

- Ha Ha, tiểu Tiên, đây là bạn gái cậu hả? Thật xinh đẹp nha! Hồng Thành Hải phoi phới, nhìn cô gái đứng bên cạnh cậu nói,

- Đúng vậy, đây chính là bạn gái của em tên Tiểu Đinh. Tiểu Đinh còn đây là Cục trưởng Hồng ở bộ du lịch đồng thời là phó chủ tịch thành phố. Sở Tiên giới thiệu với cô.

- Cục trưởng phó <https://trường cái gì>, gọi anh Hồng giống như Tiểu Tiên cho thân thiết! Hồng Thành Hải phẩy tay.

Tiểu Đình nghe Sở Tiên giới thiệu xong, ngẩn cả người, vẫy tay chào Hồng Thành Hải.

Mấy tên nhân viên sau lưng hắn ngạc nhiên cực độ khi nhìn thấy cục trưởng của họ lại hôm nay lại cởi mở hào sảng thế, cứ như là hai người hoàn toàn khác biệt vậy!

- Nào, thật nhẹ nhàng đưa Hắc giác tuyết long vương vào trong bể, cẩn thận vào cẩn thận vào!. Hồng Thành Hải nói với nhân viên, liền sau đó quay ra nói với Sở Tiên.

- Tiểu Tiên, đây là giấy tờ thể hiện chính phủ mượn của cậu.

Sở Tiên cười nhận lấy, hài lòng gật đầu.

Mấy tên nhân viên khi thấy trong ao từng bầy cá rồng cùng cá vàng trong lồng không khỏi chấn động, thận trọng đem Hắc giác tuyết long vương đưa vào bể thủy sinh.

- Đi thôi tiểu Tiên, cùng đi xem thế nào. Hồng Thành Hải mời hắn.

- Ừm!. Sở Tiên gật đầu, đưa theo tiểu Đình đi tới khu du lịch Long Du.

Khu du lịch Long Du là một khu tham quan vô cùng lớn, bên trong có kiến trúc với đủ các mô hình sinh vật hình thù kì lạ độc đáo dưới đáy đại dương. Từ nơi ăn uống cho tới nơi nghỉ đều được xây dựng theo kiểu hòa mình với biển cả, vô cùng bắt mắt.

- Nào, đem cá rồng đưa vào trong ao, cẩn thận một chút!

Tại vị trí cửa ra vào đặt một bể thủy sinh rất lớn, ước chừng cao ba mét rộng năm mét, bên trong vốn nuôi các loại cá dưới đáy đại dương, nhưng nay có thần Rồng tới rồi thì những loài khác có hay không không quan trọng.

Hồng Thành Hải để chuẩn bị cho đợt mở cửa tới, ngoại trừ mượn của cá rồng của tiểu Tiên ra, còn mượn thêm ba con cá rồng khác nữa. Tổng cộng có chín con trong bể thủy sinh.

Sở Tiên nhìn bọn họ đang bố trí, liền dẫn tiểu Đình vào trong thăm thú.

- Thật là đẹp! Tiểu Đình nhìn chung quanh, bốn bể kiến trúc đều như trong mơ vậy, giống hệt như đang được thám hiểm đáy đại dương. Các cửa hàng trong đây cũng đang gấp rút chuẩn bị cho kịp ngày mở cửa, đúng là một nơi hấp dẫn khách du lịch!

Sở Tiên cùng tiểu Đình dạo một vòng về tới cổng thì thấy bể thủy sinh đã được hoàn tất. Nhờ vào thẩm mỹ và sự chuyên nghiệp của các chuyên gia, bên trong được xếp đặt rất tinh tế, vài cây tảo biển làm nền, phía dưới trải một hàng đá vô cùng mỹ lệ. Chín con cá trong bể thủy sinh khoan thai bơi qua bơi lại, hút mắt người xem nhất vẫn là Hắc giác tuyết long vương, mỗi cái chuyển mình đều diễm lệ uy phong vô cùng. Không hổ danh là vua cá, hấp dẫn ánh nhìn vô cùng!

Nhìn từ xa đẹp một cách lạ thường!

Bên cạnh có thợ máy đang chụp lia lịa, Hồng Thành Hải chắc đã rời đi rồi, không lâu sau đó Sở Tiên và Tiểu Đình cũng ra về.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Sức Ảnh Hưởng Và Xuất Ngoại

Chiều hôm đó, dưới sự trợ giúp của chính phủ, internet, TV, tin tức về khu du lịch Long Du cùng Hắc giác tuyết long vương lan truyền với tốc độ chóng mặt.

Cùng lúc đó, Hắc giác tuyết long vương vẫn chưa có dấu hiệu giảm nhiệt, dân mạng ai ai cũng muốn tận mắt được nhìn ngắm chú cá kì lạ này. Video cá rồng bơi lội trong bể thủy sinh cũng đã được dân mạng chia sẻ rộng rãi.

Chín con cá, hồng long, ngân long, kim long, hắc long cùng với vua Rồng Hắc giác tuyết long vương được trưng bày trong một bể thủy sinh cực lớn, chỉ nghĩ tới thôi cũng đủ khiến lòng người phấn khích.

- Chú cá rồng độc nhất vô nhị trên thế giới đến từ Tiên cảnh cá kiềng, có giá trị hơn ngàn vạn USD Hắc giác tuyết long vương sẽ được trưng bày triển lãm trong vòng một tháng tại khu du lịch Long Du ở thành phố Thanh Hải. Thành phố Thanh Hải hoan nghênh du khách trong và ngoài nước cùng người yêu cá kiềng đến khu du lịch của chúng tôi du ngoạn.

Chỉ với một mẫu tin ngắn ngủi được phát trên Weibo như vậy trong nửa ngày thôi đã hấp dẫn đông đảo cư dân mạng.

- Những chú cá rồng này đẹp quá, nhất là Hắc giác tuyệt long vương không thể chê vào đâu được!

- Đây chính là chú cá kiểng đắt nhất thế giới sao? Nếu là thật thì đúng là danh bất hư truyền, đúng là tác phẩm không thể hoàn hảo hơn!

- Các anh em, hôm sau ai đi cùng tôi đến Thanh Hải đây, làm phi vụ hơn bảy nghìn vạn cho đã!

- Tiên cảnh cá kiểng quả đúng là giỏi, cùng lúc có được chín con cá quý hiếm như vậy không phải chuyện đùa đâu. Không hổ danh là một trong ngũ đại bá chủ trên thế giới.

.....

Trên internet, chủ đề cá rồng ở Tiên cảnh cá kiểng nóng trở lại, cùng với thời điểm đó, cá vàng ở khu này cũng được mọi người quan tâm tới, ngày càng nhiều người hiếu kỳ ai là chủ của khu nuôi cá ấy. Nhưng trên hết, lần này thu hút nhất vẫn là thành phố Thanh Hải chứ không thuộc về tiểu Tiên.

Vô số khách tham quan đổ xô đi ngắm chú cá rồng giá trị ngàn vạn USD này, lãnh đạo thành phố hạnh phúc sắc mặt tươi rói hơn hoa, năm nay Thanh Hải kiểu gì cũng trở thành điểm sáng du lịch trên toàn quốc.

Sáng sớm hôm sau, người dân sinh sống tại thành phố này kéo thành bè lũ đi tới khu du lịch Du Long thăm thú.

- Nhanh lên nhanh lên, chiều hôm nay tớ còn có tiết, chúng ta phải đi sớm!

- Vội gì, tớ còn chưa makeup xong, hôm nay kiểu gì cũng có nhiều trai đẹp đến đây!

- Tò với về, có vẻ thế về nữa cậu cũng chả đẹp bằng một góc của chị Tiểu Dĩnh, cũng chả kiếm được một người đẹp trai tiền đồ sáng lạn như anh Sở Tiên đâu.

- Hừ, cũng không chắc đâu nhé, nhưng mà phải nói thật là tớ hâm mộ chị Tiểu Dĩnh lắm ấy, bao nhiêu người khinh thường tình yêu của hai người họ chắc bây giờ phải hối hận lắm. Có ai ngờ đâu anh Sở Tiên lại có được ngày hôm nay chứ, nghe nói tài sản ảnh hiện tại phải tới hơn ngàn vạn đấy!

- Cậu ngố à? Anh Sở Tiên giờ thanh ti phú rồi, haizz, biết bao giờ tới mới gặp được anh Sở Tiên của đời mình đây!

Sở Tiên đứng dưới lầu chờ tiểu Dĩnh nghe thấy mấy cô học sinh tán chuyện với nhau mà bật cười. Không biết từ lúc nào cậu đã trở thành chủ đề bàn tán của nhiều người.

Mà hắn không hề biết, thanh danh của hắn đang nổi như cồn trong trường sư phạm Thanh Hải. Mọi người biết tới hắn thông qua Trương Thiên Dĩnh, ban đầu chẳng có ấn tượng tốt. Nhưng đến khi trang web bán cá vàng của hắn hot trên mạng, một số người trong học viện đã phải bỏ ngay định kiến về hắn.

Chuyện về cá rồng có giá trị ngàn vạn USD khiến nhiều người chấn động, trong xã hội hiện nay, có trong tay hơn trăm vạn cũng chỉ tạm gọi là có tiền thôi, ti phú đích thực gia sản phải trên tỉ. Nhất là cùng trong một học viện, cũng cùng là tay trắng lập nghiệp như hắn.

Trương Thiên Dĩnh và Sở Tiên yêu nhau đã được năm năm, có vô số người ngưỡng mộ cũng như khâm phục họ, một người không ngừng cố gắng, còn người kia luôn luôn ở bên. Đây như là câu chuyện tình trong mơ, hạnh phúc nhất trên thế giới vậy.

Nhóm lớp trên Wechat của Sở Tiên trở nên sôi nổi hơn bao giờ hết, Hà Vĩ trước đây luôn coi thường cậu thì thừa sức chém gió nào là bàn tán về khu nuôi cá của cậu, rồi thì xưng anh xưng em với tập đoàn Kim Long như thể quen biết lắm. Nhất là từ khi hắn biết được Sở Tiên tham gia và đạt giải nhất tại Aquarama, đồng thời có trong tay con cá hơn ngàn vạn USD thì khâm phục ra mặt.

Qua sự tường thuật chi tiết của Hà Vĩ mà mọi người thêm phần hiểu rõ Sở Tiên, thêm nó lại càng ngưỡng mộ cậu, cổ nhân nói không sai, đường dài mới biết ngựa hay, ba mươi chưa phải là Tết, đời người dài lắm chưa đến đích chưa biết ai là kẻ thắng cuộc!

Đưa Tiểu Dĩnh tới khu du lịch Du Long, hai người nhìn thấy dòng người đông nghịt đang ngắm nghía một cách thích thú chú cá rồng trong bể.

Mà vì lý do an toàn, hơn mười cảnh sát vũ trang trang bị vũ khí túc trực bảo vệ sự an toàn cho bể cá, dù sao thì giá trị của những con cá rồng này hơn bảy ngàn vạn lận, bọn họ không thể không đề cao cảnh giác.

Người ngày càng đông, đến mười giờ thậm chí du khách lên tới vài vạn người, như thể mọi người tới đây chỉ để ngắm cá rồng vậy.

- Ôi trời ạ! Trung Quốc có duy nhất một điểm rất tệ là đông dân quá! Sau khi gặp được David, hắn ngao ngán khi nhìn thấy dòng người đông như kiến, mặt mày vô cùng thống khổ.

Sở Tiên gạt đồng tán đồng, cuối cùng bọn họ đi về khu phong cảnh khác dạo chơi.

Mấy ngày tiếp sau đó, Thành phố Thanh Hải nổi danh toàn nước, để tận mắt ngắm nhìn con cá duy nhất trên thế giới du khách kéo tới đây nườm nượp, mỗi ngày thành phố nhỏ này chứa khoảng vài vạn du khách, như thể bị bao chiếm lấy vậy.

Nhưng vẫn có những người yêu thích cá cảnh, họ tới đây mục đích chỉ để tận mắt nhìn thấy cá rồng huyền thoại mà thôi. Chụp ảnh và quay video đăng

lên mạng. Giờ trên Internet đâu đâu cũng thấy cá rồng.

Lãnh đạo của thành phố Thanh Hải ngày nào cũng vui vẻ khi nhìn thấy dòng người tập nập kéo tới nơi đây thăm quan, đồng nghĩa với việc thu về vô số lợi nhuận. Để đảm bảo an toàn của thành phố, mỗi ngày cảnh sát đều phải thay phiên nhau trực ban mười bốn, mười lăm tiếng liền.

Khách du lịch tới cũng mang về lợi nhuận không nhỏ cho Tiên cảnh cá kiểng của Sở Tiên, hôm nào cũng buôn may bán đắt vài chục con cá vàng.

Đơn đặt hàng trên mạng cũng tăng theo ngày, bây giờ trang bán hàng online Weibo đều do Phở Phở phụ trách, cô định kì đăng ảnh và video cá vàng lên. Trong bảy ngày đã tích lũy được gần một trăm đơn, tương đương với hơn năm trăm con cá vàng. Nhưng mấy bữa nay Sở Tiên bận bù đầu không có thời gian cải tạo cá.

Tối ngày thứ ba, tiểu Đinh cùng vài giáo viên trong học viện đến Thượng Kinh học, Sở Tiên và cô lại phải xa nhau, hần lại phải trải qua cảnh "yêu xa". Nhưng, sau đó hần đã có quyết định nhanh chóng!

- Ô, Sở Tiên thân mến, cậu rốt cục cũng đồng ý cùng tôi đi Âu Mỹ chơi rồi. David ngạc nhiên nói.
- Ừm, đi chơi tiện khảo sát luôn thị trường cá kiểng của các nước Châu Âu coi sao! Sở Tiên vừa cười vừa nói.
- Ha Ha, thật sự là quá tuyệt vời, lần này tôi sẽ chăm sóc cậu thật tốt, cậu cứ yên trí đi, đi cùng tôi kiểu gì cũng vui!. David vui vẻ nói.
- Ha ha, tôi cũng lần đầu tiên xuất ngoại.
- Vậy chúng ta đi New York, sau đó tới Anh, cuối cùng là Dubai. David vạch sẵn kế hoạch.
- Đến lúc đó tính tiếp, nhưng đi lâu nhất cũng chỉ trong một tháng thôi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Đi Mỹ

Quyết định đi Mỹ cùng David chỉ là ý tưởng mới chợt lóe ra trong đầu hần thôi, sau khi suy nghĩ kĩ lưỡng hần mới quyết định.

Ngày mốt khởi hành, đứng ở khu nuôi cá, Sở Tiên nhìn cá vàng cùng cá rồng trong ao rồi chợt nhú mày, cá rồng David đã mua nốt ba mươi con, cũng có nghĩa là mua sạch cả ao cá rồng của hần rồi, nhưng còn cá vàng lại là vấn đề lớn cần giải quyết.

Sở Tiên đi lần này ít nhất cũng phải gần tháng, trong thời gian này thì ai sẽ nuôi số cá vàng kia, nếu có điều khiển cá sấu cũng chỉ được hai ba lần, thêm vào đó là sự chênh lệch múi giờ ở Châu Âu rất khó đảm bảo mọi việc tiến hành suôn sẻ.

- Hay là tìm người cho cá ăn định kì nhỉ, có cá sấu bảo vệ an toàn cho nơi đây rồi, để chắc hơn lắp thêm Camera, hay loại siêu nhỏ nữa giám sát cho tiện. Sở Tiên nghĩ một hồi liền bắt tay vào làm luôn.

Lắp đặt thiết bị giám sát không thành vấn đề, chỉ cần tốn chút tiền là xong, nhưng còn về việc cho cá ăn nhất định phải tìm người đáng tin cậy.

- Hay là nhờ Phở Phở mỗi ngày chạy tới đây cho cá ăn một lần nhỉ! Sở Tiên nghĩ ngợi hồi lâu rồi quyết định giao việc này cho Phở Phở.
  - Phở Phở, tạm đóng cửa tiệm đã, anh ngày mai phải đi công tác một chuyến, có vài việc cần dặn dò em! Nói rồi Sở Tiên lái xe về tiệm, nói với Phở Phở
  - Á! Anh lại đi à? Phở Phở nghe thấy hần nói vậy hơi phụng phịu.
  - Ừm, anh phải đi Mỹ một chuyến, ít cũng phải nửa tháng, cho nên có vài việc cần em thay anh làm! Sở Tiên xoa xoa đầu cô bé, dẫn đi mua thiết bị giám sát cùng cậu, rồi về khu nuôi cá.
- Phở Phở lần đầu tiên đến khu nuôi cá, cũng là lần đầu tiên thấy nơi xa hoa như này, cái miệng nhỏ xinh đáng yêu hơi hé ra, Sở Tiên nhìn qua căn phòng kín, trong tâm thầm mẩm, "hệ nhất là ba năm, cao nhất tứ hình!"
- Nào, lại đây Phở Phở. Sở Tiên dẫn cô bé vào trong.
  - Đợt tới anh không có ở nhà em trưa nào cũng phải qua đây cho cá vàng ăn, lát anh sẽ chỉ cho em một lần ăn bao nhiêu nhé!
  - Dạ vâng! Phở Phở gật đầu.
  - Ừm! Sở Tiên nói rồi đưa cho cô bé một vụn tệ.

- Trong tháng này em sẽ vất vả đấy, trưa tối đây cho cá ăn xong nhớ đóng cửa cẩn thận, gọi taxi mà đi nhé, đây là tiền mua thức ăn cho cá và lộ phí!
- Không cần nhiều như vậy đâu! Phở Phở nhìn xấp tiền dày trên tay hấn cúi đầu xuống.
- Cầm đi! Sở Tiên nhét vào tay cô bé
- Chờ em trưởng thành, anh sẽ mua một chiếc xe cho mà dùng.

Phở Phở cười tí không trả lời, khoe miệng lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ xinh, đáng yêu vô cùng.

Ngày hôm sau, cài đặt xong tất cả thiết bị theo dõi tại khu nuôi cá, hấn quyết định cài luôn ở tiệm và mua thêm một cái laptop nữa cho Phở Phở dùng.

Xong xuôi mọi việc, hấn cầm điện thoại lên bắt đầu tìm kiếm một số tư liệu!

Sáng sớm, Sở Tiên cùng David gặp nhau tại khu nuôi cá, hấn đem theo một xe vận chuyển cỡ nhỏ, công nhân chuyển cá rống lên xe để chuyển về Kinh Hải.

Khiến Sở tiên cảm thấy kinh ngạc là David lại có máy bay cùng tàu hàng vận chuyển riêng, điều này cũng làm cho hấn thấy được thực lực của David.

David làm ăn buôn bán xuyên quốc tế đã lâu nên không khó khăn gì, hộ chiếu của Sở Tiên trước đó tìm Hồng Thành Hải giúp đỡ nên không lâu sau đó cũng lấy được.

Khoang hạng nhất sang chảnh cùng nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp, Sở Tiên và David trò chuyện với nhau, David giới thiệu khá nhiều địa điểm du lịch cho Sở Tiên.

Bay từ Kinh Hải tới New York mười mấy tiếng liền, Sở Tiên nhìn qua cửa sổ ngắm nhìn biển xanh mát như màu ngọc bích, bên dưới tàu hàng cùng du thuyền lớn nhỏ bé bằng con kiến, trong lòng mong mỏi vô cùng, sẽ có một ngày hấn được chơi thỏa thích ở vùng biển này.

Có lẽ sau chuyến đi Mỹ lần này điều hấn mong muốn sẽ trở thành hiện thực!

- Hành khách chú ý, máy bay đã hạ cánh an toàn đến New York, cách mặt đất nhiệt độ là 77°F, máy bay còn phải băng một đoạn, xin quý khách ngồi vững, quý khách cảm hành lí xin chú ý cẩn thận kéo tron trượt.

Sở Tiên đang say giấc nồng thì bị tiếng nói từ loa phát thanh làm cho bừng tỉnh, mở to con mắt, nhìn bầu trời xanh cao vút, trong lành, mây trắng không chút gợn, tâm trạng cảm thấy rất phấn chấn!

- Ô! Đây mới là hương vị quê hương. David đi xuống máy bay, hít vào một hơi thật sâu, cảm giác toàn thân sảng khoái.

Nhìn thấy David như cá gặp nước, Sở Tiên liền cười và nghĩ ngay tới một câu chuyện hài. Câu chuyện kể là: Tôi đi Thụy Sĩ trượt tuyết, vừa xuống máy bay ngay lập tức bị ngất xỉu, ôi nơi này không khí trong lành quá, say khí! Xe cấp cứu đến nơi, liền nói ngay với bác sĩ: China! Bác sĩ liền hiểu ý Ok! Nói rồi bỏ bình dưỡng khí ra thay vào đó lôi ra một cái xô xe, du khách lấy ống hút thọc vào hít lấy một hơi thật sâu, khiến toàn thân sảng khoái. Liền sau đó thì bay về nước, đợi cho máy bay hạ cánh về quê hương yêu dấu, vừa bước xuống nhận thấy một mùi quen thuộc dâng lên, vãi! Chính là mùi này đây, giờ mới thờ được...

Cô nhân nói phải, quân tử lấy khói bụi nuôi dưỡng vạn vật, không ngừng hít khói bụi.

- Đi Sở Tiên, ngồi mười mấy tiếng trên máy bay rồi, toàn thân khó chịu quá, tôi đưa cậu đi tắm! David nhiệt tình lôi Sở Tiên đi.

- Ừm, cậu cứ thu xếp đi! Sở Tiên gật đầu, hiếu kỳ nhìn ngó chung quanh.

Ra khỏi sân bay, liền có hai người mặc đồ Âu phục đi tới, dẫn họ tới trước một chiếc xe, David nhìn cậu làm động tác mời.

- Xem ra cậu ở Mỹ cũng thuộc dạng khá đấy!.

Xe dừng ở một tòa biệt thự to lớn, nhìn kiến trúc trước mắt cậu chắc chắn cảm thán.

- Ha Ha, chỉ là tiểu tư sản thôi. David cười

- Đi thôi Sở Tiên, với số tài sản cậu hiện có, nếu như muốn mua một căn biệt thự tại nước Mỹ dễ như trở bàn tay, giá đất ở Mỹ rẻ hơn ở Trung Quốc nhiều.

David cười dẫn hấn vào phía trong.

Hiện ra trước mắt là dải đường bằng đá sạch sẽ, hai bên là cỏ xanh mướt, trung tâm có một hồ nước, kiến trúc biệt thự có ba tầng, cây cối xung quanh đều toát ra một sự tao nhã vô cùng.

- Hi, anh yêu, anh cuối cùng cũng về rồi! Từ phòng trong bước ra một người phụ nữ xinh đẹp, mặc đồ bó, bộ ngực khá đầy đặn. Mừng rỡ quăn lấy

David, trao cho hắn một nụ hôn ngọt ngào.

- Alice, để anh giới thiệu với em người bạn đến từ Trung Quốc của anh, Sở Tiên! Hắn ôm lấy người phụ nữ nói tiếp
- Còn đây là vợ tôi, Alice!
- Xin chào. Alice chủ động đưa tay ra làm quen.
- Xin chào, đã làm phiền rồi! Sở Tiên dùng âm bồi tiếng Anh miễn cưỡng nói chuyện.
- Ha Ha, vợ yêu, chuẩn bị cho bọn anh một ít thức ăn nhé, anh cùng Sở tiên sinh đây đi bơi đã. David vỗ nhẹ vào phía sau lưng Alice.
- Đi, tôi dẫn cậu tới nơi nghỉ.
- Không cần đâu, tôi ở bên ngoài tìm một cái khách sạn ở được rồi! Sở Tiên lắc đầu nói.
- No, no, no, cậu ở bên ngoài nói chuyện kiểu gì, tiếng Anh đã không thạo rồi, tới đây nào, nhà tôi có khu tiếp đãi riêng dành cho khách!

Ps: Tôi có xem qua các bạn tranh luận khá gay gắt ở phía dưới về phần mở nhà hàng hải sản và cá khô. Tôi muốn nói qua về mạch truyện, nếu các đọc giả thấy phản cảm thì... huhuhu

Mới đầu viết về cá khô là vì muốn dẫn dắt nói về nhà hàng, mà trong nhà hàng lại dẫn dắt ra thêm các loại hải sản khác, nói cho cùng vẫn là tả cá.

Mà các bạn cũng thấy đó, viết về cá kiểng cũng là để tả về cách ăn cá, toàn bộ lòng đại dương như thể khu nuôi cá của nhân vật chính vậy. Trong khi đó, cậu ấy có được cá ở biển lẽ nào lại bán cho người ta? Cách tốt nhất là tự mình mở một nhà hàng tự tiêu thụ, nghĩ tới nhà hàng khác bán một vài con bào ngư đã là đắt đỏ rồi, vậy mà nhận vật chính lại...

Viết về nhà hàng đương nhiên là muốn tả về ẩm thực rồi, nhưng đây không phải nội dung chính.

Có thể là do tôi viết không tốt mới gây phản cảm co các bạn, cũng có thể các bạn chán ngấy việc đọc tả ẩm thực rồi. Nói tóm lại, viết về cá vẫn luôn là nội dung chính, cái này tôi đảm bảo. Chương nhà hàng chỉ là dẫn dắt tả về các loài hải sản quý hiếm thôi!

Thăm hiểm đại dương tôi sẽ có viết, nhưng vì không rành nên chắc văn chương cũng không được lai láng lắm đâu.

Trên đây là một số chi tiết trong mạch truyện, nếu các bạn cảm thấy không thích đọc thì... hức...hức... cho phép tui khóc một tí già bộ cute

(1) Giới trẻ Trung Quốc nói lái câu này đi, thay từ đồng âm khác nghĩa vào để chế nhạo thực trạng ô nhiễm môi trường hiện tại. Nghĩa gốc là: quân tử lấy phẩm chất nuôi dưỡng vạn vật, không ngừng cố gắng vươn lên (Người dịch chú thích)

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Du Thuyền

Sau biệt thự có một căn phòng khá riêng tư, rất được, căn phòng "nhỏ" này cũng cỡ tám tám chín mươi mét vuông. Đây là nơi hắn thường dùng để tiếp đãi khách khứa.

- Thế nào? Cậu ở chỗ này đi, ở bên trong có đồ ngủ, đồ bơi, mà qua đây đi, đi bơi đã, ăn cơm xong tôi đưa cậu đi chơi!. David nói với hắn.
- Ok!. Sở Tiên hài lòng gật đầu, gian phòng trong khách sạn năm sao cũng không chắc đã bằng được với ở đây.

Cất hành lý xong, Sở Tiên thay đồ bơi rồi qua hồ bơi cách đó không xa, nhảy xuống tắm.

- Ô, người anh em, body của cậu khỏe khoản đấy. David bơi lại gần nhìn hắn chớp chớp mắt.
- Sở Tiên, hôm nay tôi sẽ đưa cậu đi đến một nơi thú vị.
- Anh đưa tôi đi đâu thì tôi theo đó!. Sở Tiên không quan tâm lắm đồng ý.
- Tượng Nữ Thần Tự Do, quảng trường Thời Đại, Tòa nhà Empire State, phố Wall cùng Chinatown là nơi du khách Trung Quốc kiểu gì cũng phải tới thăm một lần, hôm nay tôi sẽ dẫn cậu đi ngắm tượng Nữ Thần Tự Do và dạo chơi phố Wall!. David vừa thả mình trong làn nước vừa nói.
- Ừm! Sở Tiên gật đầu.

Bây giờ theo giờ Mỹ thì đã là ba giờ chiều, ăn cơm xong, David đưa cậu tới bãi đậu xe.

Bentley, Rolls-Royce, Mercedes-Benz, BMW, Ford, Ferrari, Lamborghini, ba bốn mươi chiếc xe sang trọng đậu ngay ngắn ở phía dưới, Sở Tiên nhìn thấy quá trời các loại xe sịn, mắt hoa cả lên.

David nhìn Sở Tiên kinh ngạc, hần liền cười nói

- Tôi không chỉ yêu thích cá, còn thích suu tầm cả ô tô nữa. Mà công ty Alice có lúc cũng cần dùng tới xe nên tôi mua cũng nhiều.

Sở Tiên im lặng lắc đầu, liếc mắt nhìn, những chiếc siêu xe xa xỉ như thế này đúng là giấc mơ của đa phần đàn ông.

- Hôm nay ra ngoài chơi, chúng ta đi chiếc này đi! David vỗ vỗ chiếc Ferrari mui trần, kế đó hai người họ rời đi.

David lái xe đến chỗ tượng Nữ Thần Tự Do, trên đường đi giới thiệu với hần ti mỉ sự ra đời của tượng Nữ Thần Tự Do, kế đó họ đi đến phố Wall.

Đến tối, điều khiến Sở Tiên ngạc nhiên là David đưa cậu tới du thuyền ở một bờ biển, trên đó có rất nhiều người đẹp mặc Bikini nóng bỏng đang tiếp chuyện với các quý ông giàu có.

- Người anh em Sở Tiên, chiếc du thuyền này có một cái tên rất nữ miều là Hải Thiên, tại Hải Thiên mỗi tối đều tổ chức hội, yến tiệc, khách nam phải mất phí, còn các quý cô thì free, nhưng mà có một điều kiện là phải thật xinh đẹp mới được vào trong, kế đó các tiết mục về sau chắc cậu cũng hiểu! David nháy mắt với hần.

- Hải Thiên? Yến tiệc? Nghe tới đáng vẽ thần bí hồi chiều của David, lại nhìn lên du thuyền kia thì giờ hần với võ nhẽ cái gọi là nơi "vui vẻ" mà David giới thiệu.

Hần im lặng lắc đầu, thế nhưng nhìn thấy ánh đèn mập mờ trên chiếc du thuyền, cùng các cô gái đều có thân hình quá đỗi nóng bỏng trên kia khiến tâm trí hần như mờ đi, ế, mà nói cho mình cậu ta cũng là đàn ông mà.

- Đi thôi!. David nhìn lấy hần có vẻ dao động, mỉm cười.

- Hey, David, lâu lắm mới tới, sao hôm nay lại có thời gian rảnh vậy?

David vừa mới bước vào, một ông già trong tay cầm ly rượu đỏ, ôm eo một mỹ nữ yêu kiều cười đi tới.

- Cái lão Jeking này, tôi không như ông kiếm đủ tiền ngày nào cũng đi tiêu sái như này được. David cười đi tới, dành cho ông ta một cái ôm!

- Ha Ha, tôi già rồi, không hưởng thụ thì chả mấy mà ngòm! Jeking cười, nhìn Sở Tiên

- Bạn cậu hả? Chẳng giới thiệu gì cả?

- Sở Tiên, đến từ Trung Quốc, vị này là Jeking, trước kia làm truyền thông, hiện tại về thuần ngựa rồi! David cười giới thiệu nói.

- Ô, hóa ra là đại gia tới từ Trung Quốc à, ha ha, xin chào xin chào! Jeking không để ý lời David giới thiệu về ông, đưa tay ra làm quen.

- Xin chào! Sở Tiên cũng đến "cạn lời", cái gì mà đại gia tới từ Trung Quốc chứ, xem ra giới thương phú Trung Quốc có vẻ rất nổi danh trên thế giới đây.

- Các cậu vui vẻ đi! Jeking háp háp mắt với hai cậu, rồi liền đi lên phía trên du thuyền.

- Đi thôi, chúng ta vào bên trong. David dẫn cậu vào phía trong

- Du thuyền Hải Thiên được chia làm bốn tầng, tầng thấp nhất nhất là sòng bạc, tầng hai là nơi giải trí, còn hai tầng trên cùng là để ngủ, hắc hắc, cậu hiểu mà!

- Sòng bạc? Lại còn có cả sòng bạc cơ? Sở Tiên hơi kinh ngạc, nhưng lại nghĩ tới nước Mỹ cờ bạc chắc cũng hợp pháp nên chỉ gật đầu nghe hần nói.

- Có hứng thú chơi chút không? David nhìn hần cười hỏi.

- Thôi xin! Sở Tiên khề lắc đầu.

Hai người vừa bước vào trong lập tức cảm nhận được tiếng nhạc sôi động, bên trong các cô gái có thân hình bốc lửa, ngực cong mông nảy là lướt đi đi lại lại, thấy ai chơi bài thắng liền sát lại, lấy cả cơ thể dựa vào người ta như cố ý vậy. Thắng tiền mà lại có mỹ nhân ở bên thì đúng là tuyệt, họ chẳng ngần ngại vút tiền bo sang cho các chân dài, tiện tay chạm vào cơ thể hình chữ S ấy. Có người còn nhét luôn vào trong áo của họ.

- Nơi này là thiên đường của những kẻ lăm tiền!. David nhìn Sở Tiên sững người ra, cười nói.

- Đổi hai mươi vạn USD! David đi đến quầy phục vụ, cầm một hộp thẻ đánh bạc lại gần

- Cậu làm vài ván nhé?

- Không không, tôi ở bên cạnh xem là được rồi!. Sở Tiên phẩy tay, hấn chả có tí hứng thú gì với cờ bạc cả.

- Được thôi, cậu không chơi cũng chả sao, nhưng mà phải cầm vài thẻ đánh bạc này đi!. David hướng về phía hấn nhún vai, nét mặt đùa giỡn khó hiểu nhét vào tay hấn.

Không lâu sau đó hấn đã hiểu ra ý của David, nhìn thấy họ trên tay cầm thẻ đánh bài, hai chân dài liền bước tới.

- Anh trai đây chơi gì vậy? Hai người đẹp khoác lấy tay bọn hấn, cơ thể dựa sát vào cả hai nói.

- Bọn anh tùy hứng! Nói rồi David đưa tay xuống xoa nắn cặp mông tròn trĩnh của người đẹp.

Sở Tiên thấy vậy liền lúng túng, đi theo sau David vào bên trong.

- Anh à, chúng ta chơi baccarat nhá! Người đẹp phả vào tai Sở Tiên nũng nịu nói.

-Ủm! A a! Sở Tiên xua tay, nhún vai.

Cô gái đứng cạnh hấn ngăn ra

- Anh không hiểu tiếng Anh sao?

- Á! Cô nói cái gì? Sở Tiên sờ luôn tiếng mẹ đẻ ra, lúc này, cô gái đứng cạnh hấn "đứng hình", liền sau đó bỏ tay hấn ra rồi nhìn hấn cười trừ bỏ đi.

- Ha Ha, Sở Tiên, cậu đừng đùa vậy chứ! David cười lớn nói.

- Ế, tôi không quen. Sở Tiên nhún nhún vai

- Tôi đứng cạnh anh xem là được rồi, dù không máu cờ bạc lắm, nhưng không khí ở đây rất tuyệt!

- Ok Ok, chúng ta đi! David nhún nhún vai, đi tới bàn chơi bài.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Tiến Công Mississippi

- Ấy yo, ngài David đây mà, sao lại có thời gian tới đây chơi thế này? Nghe nói hàng của ngài đang bị người ta theo dõi.

Đột nhiên có tiếng nói giễu cợt vang lên, một tên da đen tay cầm điều xì gà, trong lòng còn ôm theo một người đẹp đang bước tới, khuôn mặt đầy trào phúng nhìn David.

-Ồ, ra là ngài Natta luôn khiến người ta chán ghét đó à. David nghe thấy âm thanh đó sắc mặt có chút thay đổi nhưng rất nhanh quay lại như cũ, hấn quay nhìn về phía tên da đen: Mặc dù hàng của ta gặp phải chút trục trặc, nhưng mà cũng không đến mức ngài phải bận tâm, haha, ngài ư, đến một ngum cũng không được thương thức đâu!

- Ha ha, ngài biết được ta không thương được chút nào sao? Natta âm trầm cười cười.

- Hừ. David lạnh lùng nhìn hấn: "Quả nhiên là do nguoi làm, sao, có muốn chơi với ta hai ván không?"

- Ha ha, cái gì mà do ta sợ? ta nghe không hiểu, nhưng mà nếu nguoi muốn chơi thì ta sẽ chơi với nguoi! Natta cười lớn, thuận tay vút điều xì gà ra phía sau, một tên vệ sĩ lập tức dập tắt nó.

- Được, vừa hay ta đang thiếu chút tiền tiêu, 21 điểm, chúng ta chơi tay đôi! David đi thẳng về một đầu bàn, đặt thẻ đánh bạc lên trên mặt bàn.

- Hắc hắc, Natta cười cười đầy âm trầm, cũng làm tương tự.

- Chia bài!

21 điểm là một kiểu cờ bạc vô cùng phổ biến, về cơ bản ai từng chơi bài bạc đều biết chơi, đến người chưa biết chỉ cần nghe chỉ qua một lần cũng có thể chơi được rồi.

- Xem ra ân oán giữa hai người không hề nhỏ! Sở Tiên ngồi một phía, im lặng quan sát bộ dạng đầy thù hận của hai người bọn họ, nói khẽ.

- Thua rồi! Khi bọn họ bắt đầu ván bài, Sở Tiên lập tức khởi động góc nhìn thứ ba, quân bài của bọn họ đều hiện rõ ràng trong tầm mắt của hắn.

Con bài cuối chưa lật của Natta là cây 8, hắn đã có 1 cây K, cộng lại là mười tám điểm, rất gần với 21 điểm, mà David trong tay bài lại chỉ có 15 điểm, nếu như bây giờ hạ bài David nhất định sẽ thua.

- Tiếp tục! David gõ bàn nói, người chia bài tiếp tục phát bài cho hắn.

"Mười!" Sở Tiên nhìn quân bài, khẽ lắc đầu trong lòng, ván này thua rồi.

- Hai mươi vạn! Vậy mà, David lại mỉm cười nhàn nhạt, không do dự đem toàn bộ số thẻ đánh bạc có trong tay ném ra trước mặt.

Natta nhíu mày một cái, nhìn bài của mình, lại nhìn về mặt tự tin của David, có chút do dự: Bỏ!

- Haha! David nhìn thấy Natta bỏ bài, cười lớn rồi hạ bài xuống:

- Natta, ngươi vẫn nhất gan như vậy, chẳng thay đổi gì.

- Ngươi...Natta nhìn con bài cuối của David, sắc mặt đầy vẻ lạnh lẽo khó đoán, mà Sở Tiên ngồi một bên khẽ lắc đầu, thầm bội phục tố chất tâm lý của David

Trong những ván tiếp theo, David vẫn luôn thắng ít thua nhiều, nhưng vì hắn nắm rất rõ tâm lý, suy nghĩ của Natta, thế nên vẫn luôn xỏ mũi được hắn.

"Ba!" Natta ném mạnh thẻ đánh bạc xuống bàn: xem như số ngươi hôm nay đó!

- Ha ha, đa tạ huynh đệ hào phóng, vốn dĩ nhiều lần thắng như thế mà hết lần này tới lần khác đều nhường cho ta, huynh đệ ngươi cũng thật tốt nha, làm ăn buôn bán nhường ta, đến đánh bạc cũng nhường ta nốt. David cười lớn, nói, nhưng trên mặt vẫn luôn âm hiểm, lạnh lùng nhìn hắn.

- Hừ! Natta nhếch môi cười lạnh: Ngươi đừng vội đắc ý, sớm muộn cũng sẽ có lúc ngươi phải hối hận!

- David, Vị vừa rồi là? Sau khi Natta đi khỏi, Sở Tiên nghi ngờ hỏi David lúc này sắc mặt đã âm trầm lại.

- Một tên vô cùng đáng ghét, tay chân cũng bản thủ. David khẽ lắc đầu: Bỏ đi, không nói đến tên khốn đó nữa, ha ha, dù sao cũng đã thắng được của hắn 30 vạn, Sở Tiên, có muốn ta giúp huynh tìm một người đẹp, cho huynh biết con gái Mỹ nhiệt tình thế nào không.

- Ạch, thôi không cần đâu. Sở Tiên cười khổ rồi từ chối, không phải vì hắn già lắm Liễu Hạ Huệ gì, mà là con gái ở đây khiến hắn cảm thấy không thoải mái.

- Huynh không thích con gái phong lưu phạm tục như vậy?

David hình như nhìn thấu ý nghĩ của hắn, nhích tới gần, nhướn mày nói: Alice có mở một công ty người mẫu, trong đó toàn người mẫu hạng A, thế nào, có muốn ta giúp huynh hẹn một người vào ngày mai không?

- Người mẫu? Sở Tiên trong đầu lập tức xuất hiện một vài người mẫu xinh đẹp, thanh tú, hơi khựng lại rồi ngượng ngùng lắc đầu: bỏ đi, bỏ đi, đề nghị khác, dịp khác.

- Haha, được rồi, được rồi, đàn ông con trai cả mà, khi nào có nhu cầu thì cứ nói với ta, ta tìm giúp cho huynh.

Sau khi vui chơi trên tàu một lúc, David lại dắt hắn đi thăm thú cảnh nước Mỹ về đêm, mãi đến tận hai giờ sáng mới quay về.

Ngày hôm sau, David lại dẫn hắn tới đại sảnh của tòa cao ốc, vào nhà hàng chuyên các món ăn ngon nhất của New york.

Tuy nhiên vào buổi tối, David cau mày đi tới phía hắn:

- Sở Tiên huynh đệ, thực sự là ngại quá, công ty HSD xảy ra chút chuyện, có lẽ ta phải đi xử lý một chút, chắc mất khoảng một tuần, thế nên ngày mai không thể cùng huynh đến phố người Hoa được rồi. Nhưng mà ta đã mời đến một người hướng dẫn viên du lịch cho huynh rồi, ngày mai người đó sẽ dẫn huynh đi vậy nhé.

- Không cần đâu, không cần đâu. Sở Tiên vội vã khoát tay: Huynh yên tâm đi David, tiếng Anh của ta tuy rằng không tốt lắm, thế nhưng vẫn có thể giao tiếp đơn giản được, không sao đâu."

- Vậy cũng được, ta sẽ đưa cho huynh cách liên lạc với hướng dẫn viên kia, nếu cần thì gọi điện thoại cho anh ta, còn đây là Truyen)YY chìa khóa xe, huynh thích cái nào dưới bãi thì cứ lấy mà đi. Đi chơi vui về nhé! David gạt đầu nói, cũng không làm khó Sở Tiên nữa.

- Ok, Huynh đi lo việc đi. Sở Tiên nhìn David rồi đi thở phào nhẹ nhõm, cho dù David không bận việc thì hắn vẫn tìm lúc để rời đi, bởi hắn đến Mỹ đâu phải chỉ để chơi.

Sở Tiên cũng không đi xe của David để dưới hầm, bởi hắn không quen thuộc đường phố Mĩ.

Đi ra khỏi biệt thự của David, hắn bắt một chiếc xe taxi.

- Vị huynh đệ này, ta dẫn cậu đi một con đường mà gần sông Mississippi nhất nhé, ở đó có hoạt động đánh bắt cá vui lắm!

Sở Tiên đọc địa chỉ, từ trước đến nay, hắn vẫn rất quý những người tài xế nhiệt tình, dễ mến như vậy.

- Ô, hoạt động gì vậy? Sở Tiên nói chuyện với tài xế bằng tiếng Anh đơn giản.

- Bắt cá, dùng cung tên bắn cá, cánh mũi tên sắc nhọn đâm xuyên qua con cá chép trong sông vô cùng kích thích nha. Tài xế giới thiệu với hắn bằng vẻ mặt hưng phấn.

Sở Tiên lặng lẽ nghe, không khỏi nghĩ đến tư liệu tra được trên mạng.

Sông Mississippi là dòng sông lớn thứ tư trên thế giới, lớn nhất của Mĩ, chiều dài 3767km, vào trước những năm 70 của thế kỉ, chính phủ Mĩ lúc bấy giờ làm sạch hệ thống nước nên đã nhập từ khu vực Đông Nam Á 8 loại cá Châu Á như cá mè hoa, cá mè trắng Hoa Nam, cá trắm cỏ,... và nuôi ở khu hồ phía nam. 10 năm sau, chỗ khu hồ xảy ra lũ lụt, mấy con cá trắm Châu Á đó nhân đó mà nhảy sang sông Mississippi và bắt đầu phát triển mạnh.

Loài cá chép Châu Á cái gì cũng ăn, số lượng cỏ và sinh vật phù du mỗi ngày chúng ăn xấp xỉ bằng 40% trọng lượng của chúng. Hơn nữa chúng lại không có thiên địch, vì thế chỉ trong mấy năm đã sinh sản ở rất nhiều nhánh sông của sông mississippi, những con to có thể dài tới hơn 1 mét, nặng hơn 50 cân, những con như vậy rất hiếm thấy ở Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Diên Cuồng Tăng Cấp

Không ai biết được số lượng cá chép ở Mĩ là bao nhiêu, tuy nhiên, ở một vài con sông, số lượng cá chép Châu Á đã chiếm tới 90% rồi.

Chính phủ muốn bỏ ra 18 tỉ đô la để tu sửa đập quy mô lớn, đề phòng cá chép Châu Á sẽ xâm nhập vào 5 khu hồ lớn trong nước.

Ở những nơi nhiều cá chép, xuất hiện tình trạng người dân chèo thuyền trên hồ thấy cá nhảy lên, du khách ven sông thì bị loại cá này tấn công bắt nạt.

Một trong những nguyên nhân chính của việc cá chép phát triển tràn lan như vậy là bởi vì người Mĩ không ăn loại cá này. trên mạng người ta nói rằng do cá chép nhiều xương nên người Mĩ không ăn, cũng có người nói rằng sông ngòi ở Mĩ từng bị ô nhiễm nghiêm trọng, chứa nhiều kim loại nặng, cá chép cũng bị nhiễm nên người ta không ăn.

Đương nhiên còn có ý kiến vô cùng thú vị, đó là vì bọn họ dùng đĩa ăn nên không có cách nào gỡ được xương, cho nên cứ cá có xương họ đều không ăn. Sở Tiên nghĩ cách nghĩ này cũng hợp lý ra phết.

Ý kiến thì nhiều, nhưng dù là lí do gì thì cá chép cũng đã từng xuất hiện trên bàn ăn của người dân Mĩ

- Chỉ cần là cá thì ta ăn được hết! đến cá có độc còn ăn được thì loại cá có tí nguy hiểm này thì nói làm gì.

Tài xế hàn huyên với hắn suốt cả quãng đường, Sở Tiên nghe ông ấy thao thao bất tuyệt cũng hiểu được đại khái. Sau ba tiếng đồng hồ thì xe dừng ở một bên bờ con sông lớn.

- Đến rồi, chính là chỗ này, chỗ này là một nhánh của sông Mississippi, cá chép Châu Á ở đây nhiều vô cùng, năm nào chính phủ cũng phải bỏ ra một khoản lớn để xử lí việc này đấy. chúc cậu đi chơi vui vẻ nhé! Tài xế vẫy vẫy tay với hắn.

Sở Tiên gật gật đầu, nhìn về phía xa xa

- Nhiều cá quá! Sở Tiên nhìn xuống mặt nước, lòng tràn đầy hứng khởi.

Đây là một nhánh của sông Mississippi, chiều rộng tầm 1km, hai bên bờ cỏ mọc xanh rợp, trên sông, công nhân đang dựng một cái đài, trên đó xếp rất nhiều cung tên.

Mà ở trong nước, lúc nào cũng thấy rất nhiều cá, từng con, từng con một đều béo múp đang bơi lội, một mũi tên bắn xuống đều có rất nhiều cá nhảy lên.

Trên các mũi tên có mang theo một sợi dây, những con cá bị bắn trúng thì bị lôi lên bờ, trên bờ có sẵn một nơi để xử lí chúng.

Ven bờ có mười mấy người đang nhắm tên xuống dưới nước, rất dễ dàng để bắn trúng được một con.

Sở Tiên đến chỗ bờ sông, lập tức động não, dưới góc nhìn thứ ba, hắn thấy cơ man là cá chép, cá trắm, cá trắm cỏ dưới nước.

"Chỉ vòn vẹn trong 70 mét mà số lượng cá đã ít nhất 5 tạ rồi, cá một con sông dài thế này thì phải có bao nhiêu cá cơ chứ?" Sở Tiên nhìn ra xa, vừa nghĩ đến cá con sông Mississippi mà đã nóng lòng lắm rồi.

Có lẽ ở đây sẽ giúp mình tăng cấp âm âm, thậm chí là tăng tới cấp trăm, hình dáng cũng đạt tới mười mấy mét!

"Toàn bộ sông Miss có bao nhiêu cá nhỉ? Một triệu tấn? Mười triệu tấn? dù cho mình chỉ ăn có một phần nghìn đi chăng nữa thì cũng đủ rồi" Sở Tiên đứng nhìn một lúc thì men theo bờ sông rồi đi.

Vùng ngoại ô của Mĩ rất ít người sinh sống, thậm chí thành thoán lắm mới có xe đi qua, Sở Tiên thăm dò một chút sau đó cởi bỏ quần áo, từ từ đi xuống dưới sông.

Nếu có người mà nhìn thấy hắn mình trần xuống nước như vậy nhất định sẽ nghĩ hắn bị điên rồi, phải biết là người ta phải đội nón bảo hộ khi xuống nước để tránh lũ cá chép điên cắn xé.

Ngâm mình trong nước, Sở Tiên thấy toàn thân đều rất thoải mái, đến khi chìm hẳn vào trong nước, hắn khẽ động một cái, một con quái ngư liền xuất hiện.

"Bạp bạp" Sở Tiên há to cái miệng rộng, đuổi người bơi về phía trước.

Từng con cá chép, cá mè, cá trắm cỏ chờ đợi quái ngư hung tợn xuất hiện trước mặt chúng, trong lòng nổi lên ý muốn tấn công.

"Khà khà!" Sở Tiên cười lớn, sau khi hắn biến thành quái ngư, theo bản năng sẽ làm dậy lên ý muốn tấn công của một số loài, tuy nhiên với mấy con cá 50-100cm này thì không cần bận tâm đến.

Hệ thống quản lý lập tức mở ra.

Cá chép, cá mè, cá trắm cỏ từng con một nhanh chóng bị hắn khống chế, Sở Tiên há to miệng, cắn về phía con cá gần nhất.

"Khạp!" Mở miệng một cái, quái ngư liền cắn đứt đôi con cá chép. đến miếng thứ hai đã nuốt xong một con nặng 4 cân, vừa lắc lắc mình xong thì đã xử lí thêm một con cá nữa.

Đồng thời, cá vào miệng hắn cứ như dê vào miệng cạp, thanh hiển thị của hắn cứ như vậy mà đầy lên.

Dần dần, trên dòng sông xuất hiện hiện tượng kì quái, từng tia máu đỏ từ trong nước từ từ nổi lên.

Nước sông này rất ấm, độ sâu cũng chỉ có mười mấy mét, không thể nào giống như khu nuôi cá FT, máu nhanh chóng biến mất trong nước được. vì thế, chỉ nửa tiếng sau, giữa sông đã xuất hiện một mảng máu đỏ thẫm, mà thời gian cứ thế trôi qua, cảnh tượng nhìn từ xa càng thêm kinh dị hơn.

Một tiếng đồng hồ, vâng, chỉ trong có một tiếng, Sở Tiên đã tăng thêm một cấp.

"Đã quá!" Sở Tiên lần nữa cảm giác được mình mạnh lên, quấy đuôi đầy hưng phấn, tiếp tục bơi ra xa, mỗi khi đi được khoảng trăm mét, đông đảo cá chép, cá mè cá trắm cỏ đang chờ ở bên cạnh hắn, ít cũng phải 1,2 cân: mà nhiều thì có khi tới 1, 2 chục cân.

Mặt trời từ từ lặn xuống, tên dòng sông vẫn còn lưu lại những vệt máu, mà dưới lòng sông, vẫn thấp thoáng thấy bóng dáng của một con quái ngư dài 2 mét.

"Đinh, Kí Chủ đã nuốt được trăm tấn cá, thanh hiển thị đã đạt tuyệt đối."

Tiếng thông báo của hệ thống đã đánh thức Sở Tiên đang điên cuồng cắn nuốt, hắn hơi sững lại, lập tức kiểm tra trong đầu các thuộc tính cá nhân.

Họ tên: Sở Tiên

Trạng thái: Hình dạng cá (có thể chuyển hóa thành hình dạng con người)

Cấp: 27(cá nhỏ, khoảng 2,5 mét!)

Lực tấn công: 845

Khả năng: nuốt chửng, có thể nuốt những loài cá bé hơn để tiến hóa.

Điều khiển: có thể điều khiển những loài cá cấp thấp hơn.

Quản quanh, có thể dùng thân thể quản quanh kẻ địch.

Công năng hệ thống Cá lớn nuốt cá bé:

Cải tạo, có thể cải tạo hình dạng bản thân cũng như khả năng kiểm soát các loài khác. (mỗi lần cải tạo sẽ hạ cấp bậc của bản thân hoặc khả năng điều khiển)

Điều khiển tuyệt đối: có thể chọn một trong số các con bị điều khiển để bắt đầu thực hiện kiểm soát tuyệt đối, loại cá bị điều khiển tuyệt đối không có hạn chế khoảng cách, hiện nay tuyệt đối thống trị loại cá 2 (nuốt chừng năm mươi tấn cá liền có thể tăng cường một cái).

"Không để ý thể mà mình đã tăng tới 10 cấp rồi! Tốc độ cũng thật dọa người nha!" Sở Tiên nhìn cấp bậc của bản thân rồi tặc lưỡi một cái, chậm rãi ngoi lên mặt nước thì mới nhận ra trời đã tối rồi.

"Ồ, xem ra đã được tám, chín tiếng" Sở Tiên trầm nghĩ trong lòng, lập tức bơi xuống dưới nước.

"Ừm" cái đuôi quẫy mạnh trên mặt nước, khẽ động, cả người như một con thuyền lấp động cơ hạng nặng bơi nhanh về phía xa, để lại một vệt nước dài.

"Tốc độ này, mỗi giây chỉ ít cũng được bảy, tám mét." Sở Tiên ánh mắt lộ rõ vẻ mừng rỡ, mỗi giây bảy, tám mét, đồng thời hẳn có thể kéo dài thời gian, chắc chắn sẽ là loài có tốc độ nhanh nhất vùng sông hồ rồi!

Đương nhiên vẫn không thể bì với các loài cá 30-40m/s ở biển được!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Điều Kỳ Lạ

Quay về bờ, Sở Tiên nhìn thấy xung quanh không có ai, lập tức khôi phục thành hình dáng cá, hưng phấn nhặt quần áo lên.

- Ôi rách rồi!

Trong lúc hần gấp rút mặc lại quần áo, mới dùng sức một chút, áo khoác đã bị xé rách rồi.

Sở Tiên nhất thời ngẩn ra, nhìn quần áo của mình chỉ cười cười không nói gì.

Quần áo của hần bây giờ đều là hàng hiệu, chất liệu tốt, độ đàn hồi cũng tốt, thế mà vẫn bị hần xé rách dễ dàng.

"Tăng tận 10 cấp, thể chất cũng vì thế mà tăng mạnh, cái kiểu tăng này thật giống như con thuyền kia lúc mới bắt đầu vậy!!" Sở Tiên hơi vận mình thì lập tức một loại cảm giác không phối hợp lan truyền toàn thân.

Sờ sờ cơ bắp, hơi dùng lực một chút, toàn bộ đều cứng như đá, Sở Tiên nhìn bên cạnh có một cái cây gỗ, bèn nắm chặt nắm đấm giáng xuống một đòn!

"Bụp!" Cả cái cây rung lên, trên thân cây còn hằn rõ cú đấm vừa rồi của hần.

Sở Tiên tròn mắt ngoác mồm nhìn đòn đấm của mình, lẩm bẩm "Lực này mà một quyền xuống chắc là có thể đánh gục chết người chứ?"

"Xem ra ta cũng sắp thành siêu nhân được rồi!" Sở Tiên trên mặt lộ rõ vẻ kích động, mặc quần áo vào, vui sướng đi ra bên ngoài.

Đi ra đến đường lớn, Sở Tiên nhìn xung quanh không một bóng thì ngẩn người, lập tức vỗ vỗ đầu: _ ạch, ở đây thì bắt xe đâu ra.

- Bỏ đi, hình như cách không xa chỗ này có một trung tâm thương mại thì phải. Sở Tiên nhớ lại cùng với niềm yêu thích, nhanh chóng gia tăng bước chân, đi về phía trước mặt.

"Tăng tốc!" Sở Tiên dùng sức đôi chân, nhanh chóng gia tăng tốc độ, chạy hết sức mình.

- Tốc độ này thật là sáng khoái! Sở Tiên nghe rõ từng tiếng gió thổi qua bên tai, tốc độ của hần lúc này chắc chắn đạt 70-80m/s, thêm nữa năng lực bộc phát của hần còn có thể duy trì được trong thời gian rất lâu.

Tầm mười mấy phút sau, Sở Tiên nhìn thấy xa xa có một vùng sáng, hần khẽ cười rồi giảm dần tốc độ.

Gần một ngày không có ăn cơm, Sở Tiên đi tới một tiệm Kentucky để ăn tối, rồi tìm một khách sạn để nghỉ lại.

Buổi tối, David gọi điện cho hần, hỏi qua loa một lúc, Sở Tiên bèn nằm trên giường rồi ngủ mất.

Sáng sớm hôm sau, ăn xong bữa sáng, đi mua thêm mấy bộ đồ và cái khăn xong, Sở Tiên lại đi ra chỗ con sông.

Đi tới bên bờ, nhìn thấy bao nhiêu là cá trong nước, hần mỉm cười rồi lao thẳng xuống nước.

Liên tục trong ba ngày, Sở Tiên tăng tới mức hơn ba mét, số cá hần nuốt đã đạt đến bốn, năm trăm tấn, cũng may mà nơi này là nơi nhiều cá ở Mĩ, chứ nếu như chỗ khác, không biết bao nhiêu cái vừa cá mới có thể khiến cấp bậc của hần đạt tới mức hiện tại.

Đến ngày thứ tư, Sở Tiên quay lại chỗ ngày hôm qua một lần nữa, dùng góc nhìn thứ ba quan sát số cá trong nước, khẽ nhíu mày.

Sau một khoảng thời gian điên cuồng cắn nuốt thì số cá trong phạm vi mười mấy km cơ bản đã bị hần xử lí khá khá, cho dù ở đây vẫn còn không ít, nhưng mật độ cũng đã giảm mạnh, mà nguyên nhân chính là do hần bây giờ đã đạt mức 3 mét, có ăn mấy con mười mấy cm tác dụng cũng không cao, giờ hần phải ăn 30-40 tấn mới tăng được một cấp.

"Đi ra hồ phía trước xem xem vậy!" Sở Tiên trầm nghĩ, lập tức đi về phía đó.

Ở phía trước mặt tầm mấy km có một hồ nước rất lớn, tên là hồ Nacies, theo lời của dân nơi đây thì mực nước hồ này rất sâu, chắc phải tầm hơn 30 mét.

Mọi năm thì chính quyền địa phương đều phải tốn số lượng lớn về người và của cải để tiêu diệt các chép ở đây, nhưng vì mực nước quá sâu, mỗi lần đều có rất nhiều cá lọt lưới, chính quyền thì lại không quan tâm lắm về việc này. Dù sao thì cũng diệt không hết, giết không sạch được lũ cá chép này, thế nên bọn họ chỉ cần ngăn chặn một chút là được rồi.

"Quả nhiên chỗ này phải sâu hơn chỗ khác mười mấy mét." Sở Tiên tới bên bờ, cảm giác được độ sâu của nó, bèn cởi quần áo, nhảy xuống.

"Phù phù!" Sở Tiên nhảy xuống nước, lập tức biến thành cá bơi về hướng sâu hơn, lúc này, hần đã dài hơn ba mét thân hình nhìn qua càng thêm khủng bố, xương cốt to lớn, thô kệch, phía trên trắng bệch bệch, có một cái đầu lớn chừng 1 mét, trên đỉnh đầu còn có hai cái kiềm lớn, bộ dáng trông vô cùng đáng sợ.

Đang bơi xuống sâu hơn, Sở Tiên đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng, nơi hồ sâu lại không có cá từng đàn như hần tưởng tượng, trái lại mật độ vô cùng thấp.,

- Hừ, sao mà nước chỗ này lại khó ngửi vậy? Đi tới chỗ nước sâu, Sở Tiên đột nhiên nhíu nhíu mày.

"Không đúng, dưới đáy này...." Dưới góc nhìn thứ ba, hần mập mờ nhìn thấy bên trong có một ống nước vô cùng lớn, hơn nửa toàn bộ bùn bên trong đều lộ ra màu trắng nhạt nhạt.

"Mặt đất sao lại có màu trắng? Chẳng lẽ trong đó là nhà máy gì, còn có cái mùi vị khó chịu này hình như từ dưới đáy truyền lên.

- Hà? Đây là... Ở trong tầm mắt, hần đột nhiên cảm nhận được một con cá mè dài hơn một mét chui ra từ bên trong ống nước, hần hiểu kỳ bơi tới, ánh mắt dán chặt vào cái con cá mè kia.

"Kiểm tra thuộc tính!" Sở Tiên đọc thầm.

Nhưng mà làm hần kinh hãi chính là ở trong đầu của hần không xuất hiện thông tin chi tiết về nó, mà chỉ xuất hiện: cá mè???

Một loạt dấu hỏi phía sau khiến Sở Tiên trong lòng đầy căng thẳng, từ trước đến nay hần chưa bao giờ gặp tình huống như thế, lẽ nào hệ thống xuất hiện vấn đề?

Sở Tiên sắc mặt thay đổi nhanh chóng, cấp tốc bơi lên phía trên.

Cá chép: cấp 22

Lực công kích: 88

Năng lực đặc biệt: không

"Không có vấn đề ư? Tại sao lại không thấy được thuộc tính của con cá mè đó?" Sở Tiên bơi tới tầng nước trên, nhìn thấy một con cá chép, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, trên mặt tràn ngập nghi hoặc.

"Đi xem xem!" Sở Tiên mang theo lòng hiếu kỳ bơi xuống lần nữa.

"Hửm? Vẫn ở đó!" Sở nhìn thấy con cá mè đang nghỉ ngơi kia, lập tức bơi tới, hệ thống quản trị lập tức mở ra.

- Vô dụng, hệ thống quản trị vẫn không có tác dụng? Sở Tiên ngày càng nghi ngờ, nhìn thấy con cá mè có vẻ kém hơn cấp bậc của hần, liền bơi ngay tới, mở miệng cắn thẳng tới nó.

Con cá kia cảm giác nhận được nguy hiểm, vừa nhìn thấy Sở Tiên thì bơi nhanh về phía đường ống, tốc độ của nó đặc biệt nhanh.

Sở Tiên trong lòng kinh ngạc, lập tức tăng tốc, đuổi sát theo nó thì lại chui vào trong đường ống.

Nhưng mà điều làm hấn vô cùng ngạc chính là, trong cảm nhận của hấn, ống nước dài hơn mười mét này dẫn hấn tới một không gian xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Nâng Cấp Hệ Thống Năng Lượng

- Nơi này là đâu? Sở Tiên sùng sốt.

- Hấn là nhà xưởng dưới mặt đất, mùi khó ngửi kia là từ đây truyền đến. Sở Tiên kinh ngạc thấy hơn ngàn mét vuông xung quanh đều là vách tường, có tới năm, sáu ống thông vào như chỗ hấn đang đứng.

Tại đây có vô số loài cá, hơn hai ba trăm con cá cỡ lớn, có Cá Chép, Cá Trắm Cỏ, Cá mè....

Khi ánh mắt đảo qua một con cá, đồng tử Sở Tiên không nhịn được co rút lại: Cá trê, vậy mà lại có một con cá trê dài 5 mét?

Nhìn thấy miệng cá trê so với đầu hấn còn to hơn, Sở Tiên hơi lùi về sau một chút, nhìn thấy sáu chiếc râu dài của con cá liền giật mình nghĩ đến một số tin tức.

Đó là tin tức liên quan đến việc cá trê ăn thịt người, ngày xưa tại Đức có một sự việc khiến người ta sợ hãi vô cùng, vụ án ăn thịt người mà hung thủ lại chính là một con cá trê khổng lồ, tại Nga người ta cũng từng bắt được một con cá trê dài 4 mét, trong dạ dày toàn bộ là xương người.

Ở Trung Quốc khi thi công đập một bể chứa nước, bên trong bắt được một con cá trê dài hơn 3 mét đã ăn thịt mười mấy người.

Cá trê khổng lồ trong lịch sử được ghi chép lại đều là loài cá tương đối hung ác, mà con cá trước mặt hấn lúc này cũng không phải là loại lương thiện gì, nhìn hàm răng sắc bén kia quả thật vô cùng khủng bố.

- Hấn là một con Cá Trê biến dị. Sở Tiên trầm nghĩ, các loài cá biến dị vốn không hiếm thấy, trong lịch sử nhân loại những loài sinh vật sống dưới nước lại càng bí ẩn, ví dụ như quái vật hồ Loch Ness, thủy quái ăn thịt người ở Siberia, quái vật khổng lồ ở Alaska, thủy quái hồ Windereme ở Anh...

Những thủy quái này là loài sinh vật gì, đến nay vẫn là một bí ẩn chưa có lời giải đáp, có lẽ cũng là một loài cá biến dị chưa ai biết đến.

- Có lẽ chờ mình có đẳng cấp cao hơn liền đi qua xem một chút, nhưng những con cá biến dị trước mặt này thì phải làm sao? Sở Tiên nhìn xung quanh, ngoài con cá trê dài 5 mét, còn có hơn mười mấy con cá chép, cá mè... dài 2 mét.

- Hấn là nơi này đã làm cho loài cá phát sinh biến dị, đến mức chính mình cũng nhìn không ra thuộc tính của chúng. Sở Tiên suy nghĩ, liền nhìn thấy một con cá lao về phía mình, vội vàng xoay người bơi đi.

Tốc độ của Sở Tiên đã đạt tới cực hạn, khoảng 10m/s nhưng con cá chép kia tốc độ cũng vô cùng nhanh, khi Sở Tiên kịp phản ứng lại đã thấy con cá lao tới bên cạnh, há chiếc miệng lớn ra cắn vào đuôi Sở Tiên.

"Răng rắc!" Toàn bộ đuôi Sở Tiên bị cá chép cắn đứt, trong nháy mắt mất đi năng lực bơi lội.

"Răng rắc!" Lại thêm một cái, Sở Tiên chỉ còn vền vẹn lại một nửa thân thể.

Mùi máu nhân nhát truyền đến, khiến những loài cá xung quanh chú ý, mà con cá trên kia cũng xoay người, lao về phía Sở Tiên.

- Rào rào!! Sở Tiên nhìn thấy các loài cá xung quanh đều hướng phía mình công kích liền đem hai con cá chép nuốt vào, bỏ chạy về phía đường ống.

Tiến vào đường ống, bởi vì con cá trê khổng lồ kia kích thước quá lớn nên không tiến vào mà lượn lờ bên ngoài.

- Thật may mắn, con cá kia không vào được, tốc độ còn nhanh hơn cả mình, thật đáng sợ. Sở Tiên nhẹ nhàng thở ra.

- Kiểm tra đo lường năng lực, hệ thống cá lớn nuốt cá bé bắt đầu nâng cấp!

Bỗng nhiên tiếng hệ thống vang lên trong đầu khiến Sở Tiên hơi kinh hãi: Đại năng lượng? Hệ thống thăng cấp?

- Năng lượng gì? Chẳng lẽ vì mình ăn con cá chép kia nên được thăng cấp?

Sở Tiên chìm vào trong suy nghĩ, một loại trí nhớ như có như không xuất hiện trong đầu hấn, nội dung đều nói về việc thăng cấp.

Cảm nhận được tốc độ thăng cấp, Sở Tiên yên lặng chờ đợi.

- Hệ thống cá lớn nuốt cá bé thăng cấp hoàn tất, đã được năng lượng hóa!
- Xem xét thuộc tính! Âm thanh hệ thống kết thúc, Sở Tiên lập tức trầm mặc.

Danh tính: Sở Tiên

Trạng thái: Hình cá (có thể chuyển hóa thành người)

Năng lượng: 850

Thiên phú: Căn nuốt loài cá để tăng cường năng lượng. Thống trị loài cá có năng lượng kém hơn. Có khả năng quán chặt lấy định nhân.

Công năng hệ thống:

- +Cải tạo: tự cải tạo hình dáng loài cá (tiêu hao năng lượng căn cứ vào quá trình cải tạo)
- +Thống trị tuyệt đối: Mỗi lần ăn 50 tấn cá đều có thể gia tăng năng lực
- Hoàn toàn thay đổi bộ dáng, đẳng cấp biến mất, đổi thành năng lượng. Sở Tiên kinh ngạc.
- Năng lượng có thể thay thế cho đẳng cấp và công kích sao? Sở Tiên suy nghĩ một lát rồi lập tức đi vào bên trong, nhìn thấy cá trê khổng lồ lúc này.
- Vẫn là khoảng cách 20 mét, nhưng cảm giác không giống nhau, có lẽ mình có thể khiến khoảng cách này tăng thêm một chút! Sở Tiên hơi nhú mày.
- Có lẽ nên tìm hiểu thuộc tính mấy loài cá này một chút.

Cá trê sáu râu:

+Năng lượng: 912

+Thiên phú: Không

Cá chép

+Năng lượng: 100

+Thiên phú: Không

- Thuộc tính loài cá cũng thay đổi thành năng lượng, dựa vào chỉ số năng lực này thì mình có thể thống trị những loài cá có năng lượng yếu hơn.

Quả nhiên vừa nghĩ xong, những loài cá có năng lượng yếu hơn liền bơi về phía Sở Tiên.

"Ken két!" Sở Tiên không do dự ăn luôn một con cá chép.

"Đinh! Nuốt một con cá chép năng lượng tăng thêm 1 điểm

Sở Tiên hơi sững sờ, phát hiện năng lượng đã biến thành 850.8, lập tức ăn thêm một con cá mè nhỏ nữa.

"Đinh! Năng lượng tăng thêm 0.7

Sở Tiên tính toán một chút phát hiện ra quy luật chuyển đổi năng lượng của hệ thống, thầm nghĩ trở về căn nghiên cứu kĩ càng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Năng Lượng Thần Kỳ

- Thì ra loài cá có thể dung năng lượng để chạy trốn.

Ngay lúc Sở Tiên đang suy tư, một con cá chép điên cuồng bỏ chạy, mà năng lượng của nó cũng đồng thời giảm dần.

Sở Tiên không để ý đến việc con cá chạy trốn, ánh mắt nhìn về phía con cá chép đó bắt đầu cải tạo.

- Cải tạo càng lớn thì tiêu hao năng lực càng lớn, tuy có thể tăng độ dài nhưng kích thước sẽ nhỏ đi một chút. Sở Tiên nói.
- Hệ thống lần này thăng cấp thật tốt, trước kia ăn một con cá cũng không biết bản thân tăng lên bao nhiêu, hiện tại đã có số liệu cụ thể.

Sở Tiên không ngừng thí nghiệm, khoảng nửa giờ sau liền có đáp án.

Nhưng dù sao những đáp án này cũng chỉ có khái niệm tương đối.

- Cải tạo là cách vận dụng năng lượng tốt nhất.
- Bây giờ mình có thể cải tạo một số loài cá thành hình người, tuy nhiên vẫn phải có chút điều kiện nhất định mới được.

Sở Tiên ánh mắt lóe sáng, sau khi năng lượng xuất hiện, hắn thử cải tạo cá sáu liền phát hiện có thêm 1 tia trí tuệ. Theo lý thuyết, một loài cá cho dù cải tạo tới đâu thì trí tuệ vẫn như cũ, nhưng như vậy chỉ có thể là do năng lượng kia làm tăng lên trí tuệ mà thôi.

Người dựa vào đại não suy nghĩ, loài người có trí khôn cũng dựa vào đại não, mình có thể trực tiếp cải tạo đại não loài cá được hay không?

Ngay lập tức, Sở Tiên liền phủ nhận ý nghĩ này, đại não con người vốn vô cùng bí ẩn, muốn sáng tạo đại não căn bản không có khả năng, thí nghiệm trên cá sáu có thể cải tạo một chút có lẽ là do năng lượng trong lúc vô ý thức đều tập trung vào phần đầu cá.

Chẳng lẽ năng lượng có thể làm tăng trí tuệ?

Sở Tiên nghĩ xong liền đem một con cá chép có 100 năng lượng ra, chớp mắt một cái trong đầu hắn xuất hiện hình ảnh cá chép, đồng thời có một mảng sắc hồng xuất hiện bên trong thân cá.

Sở Tiên sững sờ nhìn đến mảng sắc hồng này, quả nhiên có thể khống chế năng lượng tại một bộ phận trên cơ thể cá.

- Tập trung, toàn bộ đều tập trung về phần đầu. Sở Tiên nghĩ.

Sau đó, Sở Tiên nhìn con cá chép đến ngây người.

Bản thân cá chép cũng không có phát sinh biến hóa gì, nhưng trong mắt nó lại lộ ra vẻ hoảng sợ, loại hoảng sợ này vô cùng có nhân tính, nhưng mà thân thể nó dường như mất đi sức sống, uể oải vô cùng.

- Năng lượng này vậy mà cường đại như thế? Thật sự là không ngờ...
- Cải tạo cá thành người, còn liên quan đến kết cấu thân thể, vấn đề chính là tay chân, hệ thần kinh, hệ bài tiết, hệ tuần hoàn, hệ hô hấp, hệ tiêu hóa, hệ sinh sản, xương cốt, dây thần kinh đều cần sắp xếp lại, cần phải thí nghiệm rất nhiều lần nha.
- Nhưng trước tiên phải tăng năng lượng lên đã! Sở Tiên ánh mắt lóe sáng nhìn hơn 10 con cá chép lớn nhỏ phía trước, điên cuồng nuốt vào.

Dòng năng lượng nhàn nhạt dung hòa vào cơ thể, Sở Tiên vừa ăn vừa cảm nhận được, nhưng mỗi lần đều có một tia năng lượng tập trung tại ngực hắn.

Cảm giác được năng lượng tại ngực chính là dòng năng lượng chính của hệ thống, Sở Tiên bắt đầu điên cuồng ăn cá chép, sáu mươi con cá dài hơn hai mét giúp hắn gia tăng không ít năng lượng.

Máu khiến đàn cá né tránh ra xa, chỉ có con cá trê nhìn chằm chằm vào hắn. Sở Tiên nhìn con cá trê không lờ, cười lạnh: Không lâu sau nữa ngươi cũng sẽ trở thành năng lượng của ta.

Chui ra khỏi đường ống, Sở Tiên liền điên cuồng ăn, trong hồ rất lớn, những loài cá dài hơn một mét nhiều vô kể, có thể giúp hắn tăng năng lượng nhanh chóng.

Khi năng lượng trong ngực hắn đạt đến trình độ nhất định thì hệ thống âm thanh truyền đến, yêu cầu cường hóa. Sở Tiên nhắm mắt, tập trung năng lượng vào phần đầu.

- Mỗi lần cường hóa, nếu như trước kia thì chỉ tăng lên một cấp, mà bây giờ chuyển thành tăng chỉ số năng lượng.

Hiểu được quy luật lần cường hóa này, Sở Tiên mỉm cười, tóm lại lần này việc thăng cấp hệ thống đối với hắn là vô cùng có lợi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Thử Nghiệm Cải Tạo

Ba ngày sau, độ dài của hần đã đạt tới hơn 5m, Sờ Tiên lại lần nữa xuất hiện trong đường ống.

Trong Ánh mắt lạnh lẽo âm u nhìn chăm chăm vào con cá Trê to lớn trong nhà máy dưới nước, rồi lại nhìn thuộc tính của mình, trên mặt khề lộ ra ý cười.

Tên: Sờ Tiên

Hình dạng: Cá (Có thể chuyển hóa thành người)

Năng lượng: 1035

Đặc tính: cắn nuốt, có thể ăn các loài cá khác để tăng cường năng lượng.

Chi phối: Có thể khống chế các loài cá có năng lượng kém hơn.

Độ quán: Có thể dùng cơ thể quán quanh kẻ thù.

Hệ thống công năng cá lớn nuốt cá bé:

Cải tạo, có thể cải tạo hình dáng của bản thân và các loài cá bị khống chế. (Mỗi lần sẽ dựa theo mức độ cải tạo mà tiêu hao năng lượng tương ứng).

Chi phối tuyệt đối: Có thể từ trong các loài cá bị khống chế chọn ra một loại để tiến hành chi phối tuyệt đối, loài cá chi phối tuyệt đối không giới hạn khoảng cách, trước mắt có 24 loài cá chi phối tuyệt đối (Mỗi lần thôn tính 50 tấn cá các loại thì sẽ tăng thêm một).

Trong vòng 3 ngày, Sờ Tiên đã cắn nuốt gần 50 tấn cá các loại, mà 50 tấn cá này khiến cho năng lượng của hần đạt tới 1035, năng lượng sờ dĩ tăng ít như vậy, nguyên nhân lớn nhất trong đó là do hần cắn nuốt các loài cá quá nhỏ, qua mấy ngày điều tra thám thính, hần phát hiện ra giá trị năng lượng của các loài cá với chủng loại cá có mối quan hệ mật thiết, ví dụ như hần đã từng nuốt 1 con lươn nặng hơn 5 cân, giá trị năng lượng con lươn này cho hần có thể so sánh với 3,4 con cá chép 100-200 cân.

- Ăn con cá Trê này có thể tăng 9 điểm năng lượng, tương đương với ăn 4,5 tấn cá nhỏ, hơn nữa còn cả đồng cá chép, cá mè nặng gần trăm cân a.

Sờ Tiên cười lạnh một tiếng, lắc lư thân người, chậm chậm đi vào.

- Không chế!

Các loài cá xung quanh thấy Sờ Tiên bơi vào, nhìn thấy thân hình to lớn của hần, hoảng sợ mà trốn sang một bên. Sờ Tiên mỉm cười, chớp mắt đã khởi động chế độ thông trị, dưới tình hình sự khác biệt về giá trị năng lượng quá lớn, mười mấy con cá chép không có chút phản kháng nào.

Cá Trê nằm ở vị trí trung tâm nhìn thấy Sờ Tiên, di chuyển thân hình to lớn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm hần đang từ từ bơi tới.

- Không chế!

Sờ Tiên nhìn về hướng cá Trê, phát huy khả năng khống chế, con cá Trê sững sờ, trong lòng dâng lên sợ hãi, kịch liệt lắc lư thân mình, điên cuồng chạy trốn về phía sau.

- Hô hô, bây giờ đến lượt ngươi chạy trốn rồi!

Cảm nhận được sự giãy giụa của cá Trê, Sờ Tiên cười lạnh trong lòng, hi sinh năng lượng kích thích tiềm năng có thể chạy thoát khỏi sự khống chế của hần, nhưng nếu như hần bằng lòng hi sinh giá trị năng lượng tăng cường khống chế thì con cá Trê không thể trốn thoát được, có điều, vẫn chưa cần thiết.

Thân hình to lớn của cá Trê đã xác định trước là hần chỉ có thể hoạt động ở trong nhà máy dưới nước này, Sờ Tiên vẫy vẫy cái đuôi, nhanh chóng hướng về hần công kích.

Cảm thấy nguy cơ và sức ép từ phía sau truyền tới, cá Trê ngưng chạy trốn, há miệng đầy nanh ác dữ tợn cắn về phía hần.

Miệng của cá Trê rất lớn, kích thước phải tới 1m, há miệng ra liền giống như một cái vại lớn.

Sắc mặt Sờ Tiên không thay đổi, trực tiếp há miệng cắn qua, đồng thời, hai cái kim trên đỉnh đầu hần trực tiếp đâm vào mắt của cá nheo.

- Pắc!

Miệng của cá Trê cắn lên phần đầu của Sờ Tiên, nhưng phần đầu hoàn toàn do vây cá và xương tạo thành nên không hề lưu lại một chút dấu vết nào, có điều lực cắn mạnh mẽ khiến hần có chút đau.

Thế nhưng sự mãnh liệt của cá Trê càng tăng thêm, đôi mắt bị đâm mù thì không nói, vị trí hàm dưới bị Sờ Tiên cắn chặt, hàm răng sắc bén xé rách cùng với máu thịt.

Cá Trê mất đi đôi mắt, điên cuồng lắc lư thân mình trong nước, Sờ Tiên mỉm cười, quấy người một cái, chớp mắt quán chặt lấy thân hình hần, xương cốt cơ thể dần dần co lại, đặc tính quán chặt lập tức khởi động.

Sức mạnh nặng mấy nghìn cân chớp mắt đã khiến cơ thể cá nheo biến hình, Sở Tiên há to miệng, cắn một phát vào phần đầu, bắt đầu thôn phệ.

Trong vòng 5 phút, Sở Tiên đem con cá Trê nặng 500-600 cân hoàn toàn nuốt xuống bụng, sau đó nhanh chóng tấn công các loài cá xung quanh.

- Hừm, hai con cá chép này giữ lại vậy!

20 phút sau, Sở Tiên nhìn hai con cá chép, cá mè dài hơn 2m trước mắt, khép cái miệng lại, trên mặt lộ ra vẻ suy nghĩ.

Không chế hai con cá, Sở Tiên đi tới bên bờ, khẽ nhúc nhích lông mày, sau khi giờ tay bắt 2 con cá lên bờ liền đi vào rừng cây bên cạnh.

“Trước tiên đem bong bóng cá cải tạo thành cá phổi, để phòng bị chết.”

Suy nghĩ của Sở Tiên chuyển động, vì đã có kinh nghiệm cải tạo cá sấu, thế nên Sở Tiên rất nhanh đã đem bong bóng cá cải tạo thành hình dạng của cá phổi, bị mất nước cũng có thể sống sót trên đất liền.

- Tiếp đến sẽ cải tạo hình dáng, đem vây cá của cá chép tập hợp vào vị trí chính giữa, tay và chân.

Lúc này, lợi ích của việc cá chép nhiều xương hiện ra rõ ràng, cải tạo tay chân, nhất định phải có sự chống đỡ của khung xương, mà toàn thân cá chép nhiều xương hoàn toàn đáp ứng được điều kiện này, dưới sự cải tạo của Sở Tiên, hai cái chân trắng dài 70 cm xuất hiện ở vị trí bên dưới.

Sau đây, hai cánh tay cũng dần dần hiện ra, cá chép lúc này trông đặc biệt đáng sợ, có hai cái tay và hai cái chân, các vị trí còn lại vẫn là hình dạng cá như cũ, giống như sinh vật khủng bố trong phim khủng bố Mỹ.

- Ừm, bắt đầu cải tạo nửa thân trên.

Sở Tiên nhìn đôi chân trắng nõn, thỏa mãn gật gật đầu, ngoại trừ việc không có lông chân ra thì hoàn toàn không khác biệt gì với người bình thường.

Cải tạo nửa thân trên bắt đầu từ vị trí ngực, bây giờ điều hắn muốn làm là chế tạo một mô hình, vì vậy rất nhanh nửa thân trên đã xuất hiện, sau đó là phần đầu, phần đầu thì Sở Tiên tạo bừa ra một khuôn mặt của người da trắng.

- Tiếp sau đây là các đường nét trên mặt, mắt vẫn là mắt cá, lõm xuống một chút, tạo một đôi mắt cá chết, như vậy càng giống với loài người, hô hô, mũi cũng tạo một cái. Hừm? Dung nhan hơi già một chút!

Sở Tiên liền cảm bút sẽ một khuôn mặt người lên tờ giấy trắng, ước chừng khoảng 10 phút, một gương mặt của người ngoại quốc xuất hiện.

- Không tệ, vô cùng “đầy đặn”, không nhìn ra bất cứ vấn đề gì.

Ngoại hình đã hoàn thành xong, tiếp theo đây mới coi là bắt đầu cải tạo nghiêm chỉnh.

“Cải tạo nội tạng, để hắn có hệ thống tiêu hóa giống như loài người, hệ thống tuần hoàn, còn cả dây thanh quản, tốt nhất là có thể khiến nó nói chuyện!”

Sở Tiên nghĩ thầm trong lòng.

Mấy ngày nay lúc không có việc gì, hắn đã nghiên cứu các tài liệu liên quan đến cấu tạo cơ thể con người, phỏng theo cấu tạo cơ thể con người, Sở Tiên bắt đầu cải tạo từng chút một nội tạng cá chép.

Bản thân cá chép đã có kết cấu nội tạng riêng, những kết cấu này hắn không cần cải tạo, chỉ cần tăng thêm một số thứ, ví dụ như phổi, phần phổi dựa theo bong bóng cá cũ để tiến hành cải tạo, thế nhưng trong đó lại liên quan đến các loại mạch máu, hắn chỉ có thể sử dụng phần thịt của cá chép để cải tạo thành mạch máu, thay đổi tuần hoàn máu của hắn.

Suốt một tiếng đồng hồ, Sở Tiên vẫn đang nghiên cứu, có vẻ như cải tạo nội tạng đã xong, hắn thỏa mãn gật gật đầu, sau đó suy nghĩ chuyển động.

Một luồng năng lượng màu đỏ xuất hiện trong não của hắn, Sở Tiên điều khiển một chút năng lượng đi vào trong phần đầu của cá chép, sau đó mặc niệm xác định.

- Aaaa!

Âm thanh yếu ớt từ cơ thể người hình thành từ cá chép trước mắt truyền tới, trên mặt nó lộ ra vẻ mơ màng, Sở Tiên nhìn nó, gương mặt xuất hiện sự kinh ngạc.

Bản thành phẩm người cá: Năng lượng 150 (Mỗi giây mất đi 1 điểm năng lượng)

Đặc tính: Không

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Thất Bại

_Thất bại rồi!

Khi hắn nhìn thấy bán thành phẩm người cá và sau mỗi một giây giá trị năng lượng lại giảm một điểm thì Sở Tiên biết mình đã thất bại rồi.

_Hãy, quả nhiên là không hề đơn giản như vậy!

Lắc lắc đầu có chút thất vọng, Sở Tiên nhìn gương mặt người cá lộ ra tia đau khổ, trong lòng có chút không nỡ, quan sát tỉ mỉ một hồi, sau đó suy nghĩ chuyển động, người cá chép lần nữa khôi phục thành một con cá chép, hắn đem nó ném trở lại dòng sông.

Nhớ lại quá trình chế tạo vừa nãy, Sở Tiên có chút không hiểu, tại sao sau khi cải tạo, cá chép sẽ dần dần mất đi khả năng sống, lẽ nào xảy ra lỗi ở đâu đó?

“Âm thanh không có vấn đề, có thể nói chuyện, IQ có lẽ cũng không có vấn đề gì quá lớn, đã có biểu cảm rồi, giống như một Truyện YY. C O M đưa trẻ sơ sinh, có năng lực học tập, vậy thì vấn đề chắc là xuất hiện ở trong quá trình cải tạo nội tạng.”

Sở tiên đang suy nghĩ thì một con cá mè khác lọt vào tầm mắt.

_Tiếp tục thử nghiệm!

Sở Tiên bắt đầu quá trình thực nghiệm thứ hai.

Có kinh nghiệm của lần đầu tiên rồi, lần này chỉ dùng nửa tiếng đồng hồ thì một con người cá đã được cải tạo hoàn thành, hình dáng vẫn giống như vừa nãy, còn nội tạng hắn đã cải tiến chút ít.

Bán thành phẩm người cá mè: Năng lượng 125 (Cứ 2 giây sẽ mất đi 1 điểm năng lượng)

Đặc tính: Không

_Lại thất bại rồi, nếu như hắn học y thuật thì có lẽ xác suất thành công sẽ lớn hơn một chút rồi, nói chung là hiểu biết của bản thân với cấu tạo bên trong cơ thể người và sinh vật quá ít rồi!

Nhìn thấy cải tạo lại lần nữa thất bại, Sở Tiên lắc lắc đầu thất vọng, đem con cá mè biến trở lại hình cá rồi ném nó xuống sông.

Cải tạo lần hai thất bại nhưng vẫn không tìm ra được nguyên nhân, Sở Tiên chỉ có thể từ bỏ, đi về phía khách sạn hắn thuê, lúc này, sau khi trải qua quá trình thăng cấp mấy ngày nay, tốc độ chạy toàn lực của hắn đã đạt tới 15,16m/s, hơn nữa tốc độ này có thể duy trì trong khoảng nửa tiếng đồng hồ, mà cường độ cơ thể hắn cũng đạt tới mức đáng sợ.

Một quyền đâm xuống có thể tạo ra sức mạnh mấy nghìn cân, lưỡi dao bình thường cắt phải cũng không thể làm cơ thể hắn bị thương, bây giờ, hắn đã có đạt được mức độ đầu tiên của siêu nhân rồi.

Nhìn thời gian đã hơn 9h tối, Sở Tiên đi tới một nhà hàng Tây ở bên cạnh khách sạn, lúc vừa mới bắt đầu ăn đồ Tây, hắn cảm thấy vô cùng khó chịu vì không tiện lợi như dùng đũa gấp, thế nhưng ở đây không có nhà hàng Trung, chỉ có vài cửa hàng ăn nhanh, không phải là Hamburger thì cũng là các loại bánh, không còn cách nào khác đành tới nhà hàng Tây, mặc dù lúc ăn cảm thấy cực kì không quen nhưng mùi vị thì cũng được, đặc biệt là bò bít tết ở đây, mùi vị rất chính cống.

Cuộc sống về đêm ở Mỹ nhộn nhịp hơn ở Trung Quốc nhiều, nhất là ở mấy con phố thương mại này, lượng người buổi tối vô cùng đông, bên cạnh khách sạn mà hắn thuê có một buổi biểu diễn tối, buổi tối một hàng xe cao cấp đỗ ở cửa, từng nhóm trai đẹp gái xinh ra ra vào vào, có điều tiếng Anh của Sở Tiên không tốt lắm, nếu như có thể thì hắn cũng muốn vào đó thử nghiệm chút cuộc sống về đêm của nước ngoài.

Ăn tối xong, Sở Tiên đuổi cái lưng mỏi như một cái, hắn hiện nay về cơ bản đã chìm hoàn toàn vào trong bóng tối, cơ mà thị lực lại vô cùng tốt, cách mấy trăm mét vẫn có thể nhìn thấy dòng chữ tiếng Anh trên tấm biển quảng cáo.

Lúc về phòng Sở Tiên nhận được một cuộc điện thoại của David về chuyện của Los Angeles đã được xử lý xong, ngày kia có thể về nước rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Tiên không đi ra sông nữa, 7,8 ngày liền các loài cá trong đoạn sông này cũng đã biến mất khoảng 90% rồi, khu này lúc đầu cũng tạo điều kiện cho du khách bắt cá thế nên đã chẳng còn mấy cá để bắt nữa rồi.

Nếu như muốn tiếp tục giá trị năng lượng thì chỉ còn cách đi tới một khúc sông khác, có điều Sở Tiên lại chẳng có dự định này.

Sở Tiên gọi xe đi đến Chinatown ở NewYork, Chinatown là nơi tập hợp những người Trung Quốc đang sinh sống tại Mỹ, trong đó có đến 90% đều là người gốc Hoa.

Đi trên con phố với những nét đặc sắc của Trung Hoa, ngắm nhìn những nhà hàng Trung dọc hai bên đường, những cửa hàng nhỏ tràn ngập màu sắc của đất nước Trung Quốc, Sở Tiên cảm thấy vô cùng ấm áp.

Buổi tối, Sở Tiên đi tới nhà của David, vừa đi tới hậu viện liền nhìn thấy David cả người mệt mỏi nằm trên cái ghế bên cạnh bể bơi.

- Hey, người anh em Sở Tiên, cậu đã về rồi. Mấy ngày nay chơi thế nào hả?

David ngồi dậy, nhìn hẩn hỏi.

- Rất vui!

Sở Tiên cười cười, ngồi xuống cạnh David, mục đích tới Mỹ đã đạt được rồi.

- Ồ, vậy thì tốt, đúng rồi Sở Tiên, mấy ngày trước cá Rồng đã được chuyển tới đây, tôi chuẩn bị mấy ngày tới sẽ mang ra bán!

- Bán? Bán thế nào? Bán ở cửa hàng sao?

Sở Tiên tò mò nhìn David.

- Đúng vậy, tôi chuẩn bị mở một cửa hàng bán cá cảnh, 30 con cá Rồng của cậu chắc là đủ để bán một thời gian, nếu như kinh doanh tốt thì tôi muốn hỏi cậu cách để nhập hàng.

David cười nói.

- Ồ, nếu anh muốn nhập hàng tiếp thì có thể sẽ có chút khó khăn, anh cũng nhìn thấy rồi đấy, chỗ của tôi đã hết cá Rồng rồi!

Sở Tiên nhún vai, có chút áy náy nói.

- Hết rồi? Đây thực sự là một tin chẳng tốt tí nào?

David lắc lắc đầu, gương mặt tràn ngập sự thất vọng.

- Ủ, có lẽ cần khoảng một năm nữa, cũng có thể chỉ nửa năm thôi!

Sở Tiên nghĩ một chút rồi trả lời

- Đúng rồi, anh bán hàng ở đâu vậy?

- Chinatown, ở Chinatown tôi có hai cửa hàng, cậu biết tôi cũng thường xuyên chạy về Trung Quốc, nhập một ít hàng hóa của Trung Quốc để bán cho người Hoa ở đây!

- Chinatown?

Sở Tiên có chút bất ngờ.

- Ừm, ngày kia là cửa hàng sửa chữa, trang trí xong rồi, đợi lúc nào khai trương thì chúng ta qua đó xem thử.

David nói với hẩn.

Sở Tiên gật đầu đồng ý, hẩn cũng muốn xem xem mức độ yêu thích của cá Rồng tại Mỹ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Gặp Tập Kích

- Đi nào người anh em Sở Tiên!

Sáng sớm ngày thứ hai, David cùng Alice trong tay cầm ít quần áo và đồ dùng hàng ngày quay sang hẩn la lớn.

- Ủ chúng ta đi đâu? Sở Tiên nuốt xong bữa sáng trong miệng, tò mò hỏi.

- Đi biển! David cầm quần áo trong tay lắc lắc nói.
- Được. Sở Tiên gật đầu cười.
- Alice, có gọi mấy em xinh đẹp công ty em không? David lái xe, nhắc nhở Alice.
- Yên tâm đi, Alice quay sang hần nháy mắt.
- Ha ha, David cười, chạy xe mất khoảng 3 tiếng đồng hồ, xe dừng bên bãi biển!

_Nước Mỹ có đường biển dài, nhiều đảo, biển xanh cát trắng, được khen là bãi biển đẹp nhất trên thế giới, Sở Tiên, hôm nay chúng ta thả câu uống rượu lướt sóng! David dừng xe, mặt vui vẻ nói.

- Bờ biển dài, nhiều đảo? Sở Tiên nhìn xa xa, nhìn đám người chơi đùa trên bãi biển, nước biển trong xanh, cách đó không xa có thể nhìn thấy một con hải điều, cạnh bãi biển còn có các những ngôi nhà thiết kế kiểu châu Âu.

- Đi thôi, Alice khoác vai David, đi về hướng bãi biển.

Sở Tiên ở phía sau, cảm giác gió biển thổi nhẹ nhàng trên mặt rất thoải mái.

- Đây là du thuyền của cậu sao? Sở Tiên nhìn du thuyền trước mắt dài mười mấy mét kinh ngạc hỏi.
- Đúng vậy, du thuyền WeiLi, thân dài 18 mét, tốc độ tối đa đạt 50 hải lý/h, lên thuyền đi, David khoác tay áo hần, đi lên du thuyền.

Sở Tiên đi theo phía sau, tò mò nhìn xung quanh.

- Cô nàng thân yêu, mọi người đến sớm thật, Alice đi lên du thuyền nói với hai mỹ nữ có thân hình cao, gầy.
- Bà chủ à, khó mà có thời gian được đi chơi, đương nhiên phải đến sớm rồi, một cô nàng xinh đẹp cười đáp.
- Nào Sở Tiên, giới thiệu với cậu chút, 2 người này là Dana và Fanny, họ là người mẫu đó nha! Đây là bạn ta Sở Tiên, David giới thiệu họ với nhau.

Hai cô người mẫu cười nhìn Sở Tiên, đưa tay ra bắt tay.

- Đi thôi, David quay sang người lái thuyền nói một tiếng, du thuyền chạy ra ngoài biển.
- Nào Sở Tiên, David đưa Sở Tiên 1 ly rượu vang, 2 cô người mẫu đi tới bên cạnh hần tán gẫu.

Sở Tiên nhìn David nháy mắt một cái, lắc đầu không nói gì.

Du thuyền chạy chừng 1 giờ, xa xa ngoài một con chim nhỏ ra đều là biển rộng mênh mông, Sở Tiên trong tay cầm cần câu, đứng thong dong trên boong thuyền thả câu, từng loại cá bơi qua bơi lại phía dưới, có loại cá lớn dài đến hơn 2 mét.

Bên cạnh, Alice cùng hai người mẫu đang mặc đồ lặn dưới biển, David đang nằm trên ghế nhàn nhã nhìn trời xanh mây trắng, tận hưởng âm thanh mẫn nguyện tự tại thoải mái này.

Lúc Sở Tiên chuẩn bị câu được mấy con cá để ăn, đột nhiên nhìn thấy 5 người nhanh chóng chạy tới tấn công thuyền họ tạo ra bọt sóng vô cùng lớn.

Sở Tiên tò mò nhìn sang, đột nhiên con người của hần không nhận được rút một cái.

- Súng, lại còn là súng tự động! Sở Tiên nhìn 5 người kia đứng ở cửa trên thuyền đang ôm súng nhìn về phía họ, nhanh chóng xông qua bên này, lập tức chạy đến cạnh David.

- David, 5 người trên du thuyền kia mỗi người đều mang súng ống xông thẳng đến du thuyền chúng ta. Sở Tiên vội vã chạy tới nói.

Hần vừa dứt lời, một hồi tiếng súng vang lên, sau đó họ lại nghe thấy tiếng kính vỡ vụn phía dưới.

David ngạc nhiên, vẻ mặt kinh hoàng nhìn lại: _fuck, tên đáng chết!

"Đoàng đoàng"

Sở tiên vội vã giật lại con tức giận của David, chạy về một hướng:

- David, có phải cậu chọc giận đến ai không, mà lại có người đem the súng tới để giết cậu!

- Natta, nhất định là cái tên đáng chết đấy,ta ở Los Angeles chọc hần một chút, nhưng thật không ngờ hần dám dùng thủ đoạn này sau lưng ta. David vẻ mặt u ám trốn ở sau tấm cửa sắt, khuôn mặt có chút sợ hãi.

- Vậy bây giờ phải làm sao? Sờ Tiên lúc này không chế giới hạn, làm tiêu hao năng lượng để theo dõi bọn chúng, 5 người bọn họ ở chỗ tập kích khoảng hơn 50 mét.

- Chết tiệt, hôm nay ta không mang theo vệ sĩ! David có chút run rẩy.

- Mẹ nó!" Sờ tiên không nhận được tức giận mắng một tiếng, dù có mang theo vệ sĩ cũng không có tác dụng.

"Không được rồi! " ở góc nhìn của Sờ Tiên, hắn phát hiện mấy chiếc thuyền tấn công bao quanh họ.

Nếu bị vây quanh như vậy chết chắc rồi! Sờ Tiên ép buộc phải trấn định lại, nhìn bên cạnh vẻ mặt hoảng sợ của David, biết cũng không trông cậy nổi hắn, ôm lấy David trực tiếp nhảy xuống biển.

"Aaa" David bất thành linh kêu lên một tiếng, rồi rơi xuống biển uống một ngụm nước!

Sờ Tiên đột nhiên đánh vào cổ hắn làm hắn ngất xỉu, lập tức bơi xuống chỗ sâu, lúc xuống tới mười mấy mét cảm giác không chịu nổi, nhanh chóng biến thành hình cá, thân thể to lớn quần quanh David bơi đến một hòn đảo cách đó không xa.

Ở dưới biển, Sờ Tiên bơi với tốc độ nhanh nhất, tốc độ gần 20 mét/giây để bơi tới đảo.

- Chết tiệt, người đâu? Mấy tên tập kích trên thuyền về mặt u ám nhìn xung quanh biển, tìm tòi xung quanh mười mấy phút cũng chưa chịu rời đi.

- Nếu không phải có ta, người đã chết rồi! Sờ Tiên trong lòng vẫn còn sợ hãi nằm trên bờ cát trắng, nhìn David đang hôn mê bên cạnh thở dài một hơi.

"Vận mệnh của phu nhân Alice và mấy cô người mẫu cũng tốt thật! " Sờ Tiên nghĩ đến lúc hắn rời đi, thấy Alice 3 người bọn họ trốn ở phía dưới thuyền, vì trên người họ có mặc dụng cụ lặn, chỉ cần không lộ diện sẽ không có vấn đề gì, chỉ tội nghiệp cho lão lái thuyền.

Nhưng rất nhanh Sờ Tiên lại lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, nhìn xung quanh, mấy người tập kích kia hiển nhiên không ngờ họ đã đến được nơi này, để David trên bụi cỏ, hắn lại đi tới cạnh biển.

Tình huống khẩn cấp vừa rồi chỉ trong một khắc, lần này phải điều tra kỹ càng một chút!

Nghĩ đến vừa rồi trong lúc bơi nhìn thấy một số đồ, ánh mắt lộ ra một tia lửa, đi về phía biển, lập tức biến thành dạng cá.

Theo như lời David nói, hòn đảo nhỏ này được gọi là đảo Hope York, vì thủy triều có thể bao phủ cuốn đi đa số, vì vậy không có khai phá, mà Mỹ không giống với Trung Quốc, RB và Hàn Quốc, ngư dân Mỹ rất ít, đồng thời quy định bắt được cá nhỏ phải phóng sinh, tạo ra rất nhiều các loại cá ở lân cận Mỹ,

Về việc ta vừa vô tình phát hiện một nơi vô cùng bí ẩn. Sờ Tiên bơi với tốc độ nhanh bơi xuống sâu.

Đúng là chỗ này rồi! Sờ Tiên nhìn khối đá ngầm to lớn phía dưới một cái cửa động, hưng phấn trực tiếp chui vào.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Nơi Hoàng Kim

Ở dưới đảo không biết nguyên nhân tại sao lại hình thành một cái động nhỏ, Sờ Tiên bơi vào phát hiện cái động này vô cùng rộng rãi, ít nhất cũng phải mấy nghìn mét.

"Tôm hùm không lồ!" Sờ Tiên vừa bước vào, liền thấy cách hắn 3 mét có một con tôm hùm gần 1 mét 8, trên mặt lộ ra vẻ mặt hưng phấn, vừa rồi chính là nhìn thấy con tôm hùm kia.

Tôm hùm to thật, tối thiểu cũng phải 4 5 ngàn! Sờ Tiên nhìn cái càng to lớn, toàn thân đỏ rực, mấy sợi râu dài khoảng hơn nửa mét!"Tắm tặc, nếu như để được lên bàn ăn thì quả là tuyệt!

Sờ Tiên không bắt ngay luôn, tốc độ của tôm hùm rất chậm, vì vậy cũng không sợ nó chạy mất.

Toàn bộ không gian bên trong có chút dị thường, bất ngờ có tảng đá nhô ra và rất nhiều cây cỏ dưới biển.

"Hầu", nhiều hầu quá!, đi không được bao xa, Sờ Tiên lần nữa sững sờ, nhìn trên mặt đất phủ kín đầy hầu, hơn nửa phần lớn đều đã trưởng thành, cỡ khoảng bằng bàn tay, ngăn người một chút.

Hàu là một loại hải sản thường thấy, nhưng đa phần là do người nuôi, ở khách sạn bình thường ăn cũng đều là cỡ khoảng nửa bàn tay, so với những loại này quả thật không thể so sánh nổi.

Nơi này còn có 1 con tôm hùm khổng lồ, lại bơi về phía trước một chút, 1 con tôm hùm to khoảng 70 80 cm xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

"Chỗ này chắc là không có ai phát hiện ra, nên tôm hùm mới to đến mức khổng lồ như thế này, ta coi như người đầu tiên được ăn". Đôi mắt Sở Tiên sáng lên thâm nghĩ, tiếp tục bơi vào trong.

"Ồ? đây là bào ngư, nhưng đầu này to quá, ít nhất phải 2 đầu bào ngư! Sở Tiên mắt nóng rực nhìn một con bào ngư cực to đang dính trên tảng đá.

Bào ngư được coi là một trong những sinh vật biển quý báu, mùi vị ngon, giàu dinh dưỡng, được khen là đại dương." Hoàng Kim".

Bào ngư là loại quý báu của đại dương, sinh vật có vỏ ăn được, được coi là "bàn ăn hoàng kim, vương miện của đại dương" thịt mềm, giàu dinh dưỡng, hiện nay đa số mọi người đều ăn qua bào ngư.

Nhưng giá của bào ngư chênh lệch rất lớn, bào ngư nuôi dưỡng bình thường trên trăm đồng/1 kg, bào ngư tự nhiên giá có đắt hơn một chút, lên đến mấy ngàn, nhưng những loại bào ngư này chỉ có loại 7 8 đầu, 5 6 đầu.

Nói đến giá trị của bào ngư, bào ngư 1 đầu, 1 con tương đương với 1 kg, bào ngư 2 đầu, 1 kg 2 con, bào ngư 3 đầu, 3 con 1 kg, căn cứ số đầu bào ngư có thể quyết định giá trị của bào ngư.

Số lượng đầu bào ngư càng ít, giá trị càng cao, 1 con bào ngư hiện nay thuộc loài quý báu hiếm thấy, 1 con giá lên đến trăm vạn, mà giá trị bào ngư 2 đầu, dùng một câu nói đó là ngàn kim khó mua được bào ngư 2 đầu.

Quyết định giá trị của bào ngư quan trọng nhất là số đầu, Sở Tiên không biết phân biệt các loại bào ngư ra sao, nhưng chắc chắn giá trị con bào ngư trước mắt nhất định là cao rồi, mấy vạn thậm chí mười mấy vạn cũng có thể.

Bào ngư, hàu, tôm hùm khổng lồ, đây quả thực là kho bạc!

Sở Tiên dần dần chết lặng, trong phạm vi 2 nghìn mét, hắn tổng cộng gặp được hơn 10 thứ: 1 con tôm hùm to chừng 1 mét, hàu mấy nghìn con, về bào ngư cũng phải mười mấy con, mặc dù bào ngư 2 đầu chỉ có 3 con nhưng cũng đủ kinh khủng rồi.

Đáng tiếc rồi, không gặp được loại bào ngư 1 đầu như trong truyền thuyết. Trong lòng Sở Tiên có chút thất vọng: Nếu mang tất cả tôm hùm, bào ngư và hàu ở đây về bán, đây tuyệt đối là một khoản tiền rất lớn!

Sở Tiên nghĩ đến đây, quyết định lập tức hành động, đầu tiên hắn mang tất cả bào ngư ngậm vào trong miệng, rồi dùng thân quần lấy từng con tôm hùm

Tôm hùm thấy mình bị con quái vật cuốn lấy, vươn cái càng kẹp người hắn, nhưng cũng không có tác dụng.

Sở Tiên quay đầu nhìn con tôm hùm cổ dùng sức kẹp, quyết định buổi tối ăn nó.

Bơi lên mặt biển, cảm nhận xung quanh không có ai phát hiện liền bơi trực tiếp lên bờ, biến thành hình người nhanh chóng mang con tôm hùm ném lên trên bờ, sau đó nhặt từng con bào ngư lên.

Dùng cổ cuốn lấy càng sau tôm hùm, Sở Tiên đảo 1 cái động cho bào ngư vào trong.

Một lần nữa bơi xuống biển.

Qua 5 6 lần, Sở Tiên mang mười mấy con tôm hùm cùng một đồng hồ tất cả để trên bờ biển, nhìn những thứ này, nhếch môi cười.

Xem David tỉnh lại chưa! Sở Tiên đi đến bụi cỏ cạnh hắn, phát hiện hắn vẫn hôn mê như trước, có điều đã hô hấp nhẹ cho thấy không có vấn đề gì rồi, dù sao hắn cũng đã hô hấp nhân tạo rồi, nhưng bây giờ nghĩ lại vẫn có cảm giác buồn nôn.

"Tỉnh tỉnh!" Sở Tiên lung lay người hắn.

- Ồ, ờ? liên tục lắc lư vài cái, David mở mắt mơ mơ màng màng, nhìn thấy Sở Tiên trước mặt, liền nhìn xung quanh, trên mặt lộ ra vẻ xúc động:

- Trời ạ, tôi chưa chết, tôi chưa chết, khụ khụ!

- Đúng vậy, cậu vẫn chưa chết! Sở Tiên nhìn hắn cười.

- Sở Tiên, có phải cậu cứu tôi không? David chậm chậm ngồi dậy, nghi ngờ nhìn Sở Tiên.

- Cậu nói xem, tôi là mạo hiểm tính mạng để cứu cậu đấy. Sở Tiên mặt cười đáp.

- Thật sự cảm ơn cậu người anh em, cảm ơn, cậu là ân nhân của tôi! David cảm động đứng dậy, ôm Sở Tiên một cái.

- À, đúng rồi, vợ tôi Alice đâu? David nghĩ đến vợ mình mặt đau khổ kêu lên.

- Đừng lo lắng David, Sở Tiên an ủi hắn: "Lúc chúng ta gặp phải tập kích, Alice cùng 2 người mẫu kia đang lặn dưới nước, lúc chúng ta nhảy xuống biển phát hiện họ đang ở dưới du thuyền, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.

- Ông trời phù hộ cho Alice không có chuyện gì! David cầu nguyện, sắc mặt lập tức đỡ hơn nói: _Natta, tên đáng chết này, nếu vợ ta có chuyện gì, ta nhất định không tha cho người!

Sở Tiên nhìn hắn, do dự một chút hỏi:

- David, Natta vì sao lại muốn giết cậu.

David thay đổi sắc mặt nói,

- Không giấu diếm gì, Natta là một đối thủ thương nghiệp của tôi, chúng tôi đều là vận tải quốc tế, có đôi lúc vì hóa đơn mà phát sinh mâu thuẫn, sau này chúng tôi lại bắt đầu nhằm vào nhau, vấn đề lần này cũng là vấn đề cướp khách hàng giữa công ty Los Angeles và công ty của Natta, có điều bị ta dàn xếp rồi, đồng thời đâm sau lưng hắn một phát, lần này nghe nói ta lại muốn ở Chinatown kinh doanh cá kiểng, chắc là không nhận được việc này, đi đối phó ta trước.

- Cá kiểng? sao lại nhắc đến cá kiểng? Sở Tiên nghi ngờ hỏi.

- Ha ha, lúc đầu ta mở một khách sạn ở Chinatown, kinh doanh cực kỳ tốt, sau này hắn cũng mở một khách sạn ở Chinatown, mà còn vì chĩa vào khách sạn của ta, vì vậy chen ép khách sạn ta rất thảm. Cách đây không lâu, ta nhìn thấy tiệm cá kiểng của hắn liền chuẩn bị mở một tiệm cá kiểng! David nói với hắn.

- Đây... Sở Tiên không nói ra lời nhìn hắn, cảm xúc muốn hỏi hắn có phải mua cá kiểng phần lớn là vì Natta cũng mở một tiệm cá kiểng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: David Kinh Ngạc

- Như vậy là cậu hỏi tôi về cá khô là vì muốn chế hàng bán sao? Sở Tiên suy nghĩ một chút rồi nhìn hắn hỏi.

- Cái này... David có chút lúng túng nhìn hắn: Đúng là tôi có ý này, nhưng mà Sở tiên cậu là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi nhất định sẽ không làm như vậy đâu, về sau có việc gì David tôi có thể giúp thì nhất định tôi sẽ không từ chối.

Nhìn David vỗ vỗ ngực, Sở Tiên lắc đầu tỏ vẻ không bận tâm việc này: _ Dù sao chúng ta là cũng là bạn bè, cũng không thể thấy chết mà không cứu được!

Mặc dù nói David kết bạn với hắn là vì có mục đích khác, nhưng nói chung thì hắn vẫn rất tốt, Sở Tiên đến Mĩ cũng đã được hắn giúp đỡ không ít.

- Đúng như vậy, chúng ta là bạn bè mà! David gạt đầu đầy dứt khoát.

- Nếu Alice bọn họ có thể chạy thoát thì rất nhanh thôi sẽ có người tới cứu chúng ta!" David đứng lên nói, đi tới bên cạnh bẻ một cành cây rồi treo áo khoác lên trên.

"àch..." Sở Tiên nhìn hắn giơ lên cành cây có treo quần áo mà cảm thấy có chút buồn cười, lập tức nói rằng: - David, trong lúc cậu hôn mê tôi bắt được nhiều đồ tốt lắm.

- hừm, đồ tốt gì vậy?..David lập tức hỏi.

- Tôi xem xem rồi sẽ biết. Sở Tiên cười cười với hắn, dẫn hắn đi về phía trước.

- đây, đây là... Còn chưa đi tới trước mặt, David nhìn trên bờ biển có mấy con tôm hùm bị trói chặt bằng cỏ, vô cùng ngạc nhiên hỏi: - _Ồi Sở Tiên yêu dấu, cậu bắt được ở đâu mà nhiều tôm hùm to thế?

- không chỉ có tôm hùm thôi đâu! Sở Tiên cười cười rồi đi tới cái hố nhỏ mà hắn đào.

- Đây... David vô cùng kinh ngạc vội buông cái cành cây làm tín hiệu cầu cứu của hắn xuống, đưa tay nhắc lên con bào ngư to nhất trong hố: bào ngư, bào ngư hai đầu (1), Sở Tiên, cậu...

- Tôi cũng là vô tình phát hiện chúng dưới nước, nên bắt toàn bộ, không ngờ tài nguyên vùng biển của Mĩ lại phong phú như vậy! Sở Tiên tươi cười thốt lên.

David im lặng lắng đầu: - Làm gì có chuyện dễ dàng như cậu nói, ở Mĩ cũng có những người chuyên đánh bắt cá mà, tuy nhiên tôm hùm to thế này, vận may của cậu cũng tốt ghê nha!

- Ha ha. Sở Tiên cười cười: _ Bắt được ở một cái hang đó, vừa vào thì phát hiện khắp nơi đều là bào ngư, hải tươ, tôm hùm lớn, đến ta cũng không ngờ.

_ Vận may của người thật sự là quá tốt. David cảm thán nói, bào ngư hai đầu nha, ngay cả hân mới chỉ được ăn có hai ba lần.

- Ủ, vận may tốt thật! Sở Tiên gật đầu: - tối hôm nay chúng ta sẽ nôi lửa nướng tôm hùm!

- Tôm hùm lớn như vậy, trong nhà hàng bán một con ít cũng phải hơn ngàn tệ nha! David há hức nhìn mấy con tôm hùm to tở chẳng, lập tức nhìn về phía bờ biển: _ Nếu như Alice bọn họ đào thoát, hẳn là rất nhanh sẽ gặp báo cảnh sát đi tìm chúng ta.

- Ủ? Hình như họ tới rồi! Sở Tiên nhìn hai chiếc thuyền có viết chữ police bên trên ở phía xa, cười nhẹ.

- đúng rồi, tốt quá! Xem ra Alice không sao rồi! David hưng phấn đứng lên, lập tức giơ lên cờ cầu cứu lên, ra sức vẫy.,

Rất nhanh phía xa xa, du thuyền đã thấy tín hiệu của David, liền đi về phía bên này.

- David, David, ôi honey, anh không có việc gì thật là tốt quá rồi! Từ phía trên thuyền, Alice thấy chồng mình bình an vô sự thì mừng rỡ, mắt ngấn lệ chạy tới.

- Không có việc gì, không có việc gì, cũng may có Sở Tiên huynh đệ cứu ta một mạng. David ôm chầm lấy Alice.

- Cảm ơn, cảm ơn cậu, Sở Tiên! Alice kích động ôm lấy hân!

- Ha ha, nên làm mà, nên làm mà. Sở Tiên ôm nhẹ một cái, vừa cười vừa nói.

Dưới đám người đang há hốc mồm, Sở Tiên đặt đám tôm hùm với bào ngư xuống du thuyền, đi theo cảnh sát để lấy một vài lời khai, sau đó thì quay lại nhà David.

- Sở Tiên! Từ bên trong gian phòng đi ra David cầm theo một vài thứ, đặt chum chìa khóa và cuốn sổ sang bên cạnh, cười nói:

- Người anh em, đây là chìa khóa và giấy tờ của một biệt thự của tôi ở Newyork, coi như để cảm ơn ân cứu mạng của cậu ngày hôm nay, chút lòng thành này mong cậu hãy nhận lấy.

- Ừm. Sở Tiên có chút cười khở lắc đầu: - không cần đâu, chúng ta là bạn bè mà, cứu cậu là việc đương nhiên thế nên cậu cảm về đi.

_ Sở Tiên thân mến à, cậu nhận lấy đi mà, mạng của David là do cậu cứu, một cái biệt thự có đáng gì đâu. Alice đứng bên nói.

- Không cần, thực sự không cần mà. Sở Tiên kiên định lắc đầu: _ Bạn bè chính là bạn bè, hai người làm vậy thì quá bằng xem ta là người ngoài rồi, huống hồ tôi một năm cũng không đến Mĩ mấy, cho tôi cũng không để làm gì.

David và Alice nhìn bộ dáng kiên định của hân thì cũng không nói gì nữa.

- Được rồi, Sở Tiên huynh đệ, tôm hùm lớn, bào ngư và hải tươ mà cậu bắt được có thể bán cho tôi không? Tôi trả giá gấp đôi giá thị trường! David hỏi hân.

- Nếu như cậu muốn mua thì theo giá thị trường là được rồi. Sở Tiên suy nghĩ một chút rồi đáp, dù sao mấy thứ này hân cũng không mang về được.

- vậy cứ dựa theo giá bán ở nhà hàng nhé, ta cũng không thể để người anh em chịu thiệt được. David cũng hiểu đối chút về tính cách của Sở Tiên, bèn nói.

Sở Tiên không quan tâm lắm, gật gật đầu.

- Được rồi, haha, mai tôi sẽ đem toàn bộ chuyển tới khách sạn, tôi còn muốn công kích một chút khách sạn của tên Natta kia, còn có cá rồng nữa chứ! Sắc mặt David lộ rõ vẻ hưng phấn.

Sở Tiên nhìn hân cười cười, sau đó liền quay về phòng.

Nằm ở trên giường, Sở Tiên không khỏi nhớ lại ngày hôm nay bắt được tôm hùm, bào ngư và hải tươ, biển rộng biển lớn, bên trong chứa vô số sinh vật quý hiếm, giá trị của các loài hải sản là nhiều vô số kể

"Xem ra sau khi về nước mình nên đóng lấy chiếc thuyền ra khơi bắt cá, còn phải mở một khách sạn, tự cấp tự túc"

Sở Tiên suy nghĩ một chút liền ngủ mất.

Mới sáng sớm hôm sau, David đã dẫn hân đi tới phố người Hoa.

- Đây là tiệm cá kiểng, còn khách sạn là khách sạn Long Hoa kia. David dẫn hân đến một cửa hàng trước, nói với hân.

Sở Tiên nhìn quan sát một chút, bên trên viết bốn chữ "Cá kiểng Long Hoa", bên dưới còn đề thêm một dòng chữ tiếng Anh, mà hân thấy bên cạnh tiệm này còn có một tiệm cá kiểng khác.

Lại nhìn sang khách sạn Long Hoa, quả nhiên bên cạnh có thêm một khách sạn kiểu vậy.

David thấy ánh mắt của hân, gật gật đầu: - Sở Tiên huynh đệ nghĩ không sai, cái tiệm cá kiểng này và cái khách sạn kia đều là của tên Natta.

- Thù hận của hai người cũng lớn quá! Sở Tiên im lặng lắc đầu.

David cười cười không nói gì, bước vào cửa tiệm đã sửa chữa xong, nhìn thấy cá rồng đã được đặt trong đó, sắc mặt vô cùng hưng phấn.

Sở Tiên cũng đi theo vào, hân phát hiện trong cửa hàng chỉ có 10 con cá rồng, còn lại đều là các loài cá kiểng khác, tuy nhiên giá trị cũng tới hơn chục triệu.

- Đem năm con cá rồng để ở cửa đi! David bước vào nói với nhân viên trong tiệm.

- Vâng, ông chủ!

(1): người ta thường dùng từ "đầu" để chỉ trọng lượng của con bảo ngư, cứ nửa cân hai con thì gọi là bảo ngư hai đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Nguyên Liệu Cực Phẩm

- Không tồi nha David, người cũng mở lại tiệm cá kiểng rồi, ta cũng muốn xem xem trong tiệm người thì có cá cảnh gì đấy!

Lúc này, Natta đột nhiên bước tới, đi theo hân còn có một gã trung niên khác.

- Ô hô, cũng chỉ là tiệm cá kiểng tầm thường thôi mà., Gã trung niên nhìn lướt qua vài con cá trong tiệm, có cá La Hán, cá vàng và cá hoàng đế, cười khẩy nói.

Natta cũng cười cười quan sát xung quanh.

- Natta, là người phá quy tắc phải không?

-Natta nghe thấy câu đó, không nhìn được mà co lại, lập tức mỉm cười: - Ta không hiểu quy tắc gì vậy, ta không có phá quy tắc nha!

- haha, người biết thế thì tốt, nếu như còn có lần sau thì sẽ không dễ dàng như vậy đâu! David lạnh lùng nói.

Natta cố gắng nặn ra một nụ cười, quy tắc giữa những kẻ như bọn họ, chuyện hôm qua là hân vô ý vi phạm quy tắc này, nếu như bị nắm được thóp, hân sẽ bị diệt đến không còn gì cả.

- Người nói gì ta chẳng hiểu gì cả. Natta lắc lắc đầu: - Nhưng mà người sắp xếp cũng được đấy, thế nào? muốn đổi đầu với cửa hàng của ta hả, haha, để ta giới thiệu một chút nhé, vị này là chủ vừa nuôi cá Thần Long, ngài Lâm Văn, ta đã kí kết hợp tác lâu dài với vừa cá Thần Long rồi.

- Haha, xin chào, Tôi là Lâm Văn, là người quản lý của vừa cá Thần Long tại Singapore, bây giờ đang cùng với ngài Natta đây mở rộng thị trường tại Mỹ, ngài David à, tôi nói thật nhé, tiệm cá kiểng của ngài thật không ổn đó! Lâm Văn Kiêu ngạo nói.

- Vừa cá Thần Long? David nhìn Sở Tiên đang đứng bên cạnh, đột nhiên cười lớn: - ừm, một trong năm ông lớn nha! Nhưng mà, còn kém xa vừa cá Tiên cảnh!

Lâm Văn nghe thế thì sắc mặt có chút thay đổi, lập tức mỉm cười nói:

- Bọn họ chẳng qua có chút may mắn dưỡng được mấy con cá rộng biển dị thôi, hơn nữa, vừa cá Tiên Cảnh thì có thể cho ra bao nhiêu cá rồng chứ?, haha, cứ cho là được nhiều nhất là mười mấy con đi, còn Thần Long của chúng tôi, có thể cho ra cả ngàn con nhé, đây mới là cái hơn.

- Haha, hơn hay không hơn tôi không biết. David mỉm cười, nói với nhân viên bên trong: - Đem mấy con cá rồng đến chỗ dễ nhìn nhất!

- Vâng thưa ông chủ!

Nhân viên ở phía sau gạt đầu, lập tức chuyển mấy chậu cá qua, trong chậu có năm con cá rồng đẹp tuyệt hảo đang chậm rãi bơi lội.

- Đây...cá rồng cực phẩm? Lâm Văn bỗng trợn tròn mắt, mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc, thậm chí trong số cá ấy có một con cá rồng đỏ, ít cũng phải hơn 1 triệu.

- Haha, đây là cá rồng của vựa cá Tiên Cảnh, thế nào, có vừa mắt ngài không, thưa vựa cá Thần Long.David có chút tàn bạo mà nhìn hấn.

- Cá rồng của Tiên Cảnh! Lâm Văn sững sờ, trên mặt nặng nề lại.

Nhắc đến hai chữ Tiên Cảnh, những người đam mê sinh vật dưới nước không ai là không biết, bọn họ có cá rồng tuyệt sùng đen độc nhất thiên hạ, Tiên Cảnh được coi là vương trong giới cá rồng, trong khi đó cái danh hiệu hàng đầu mà Thần Long có cũng có chút cứng nhắc, có người nói: "Tiên Cảnh không lộ, Thần Long xưng vương" mà tám chữ này đã nâng cao hơn vị thế của vựa cá Tiên Cảnh.

Lâm Văn có chút khó xử, lại nhìn mấy con cá rồng cực phẩm này, nếu nói là của vựa cá Tiên cảnh thì cũng có khả năng lớn nha!

- Thật không ngờ David, xem ra ngươi đã chuẩn bị kỹ càng rồi. Natta mắt rực lửa nhìn hấn.

- Đương nhiên! nếu không nắm được 100% thì sao có thể mở tiệm được! David cười khẩy nhìn hấn.

- Được, được lắm! Natta đi thẳng ra ngoài.

- Cái tốt còn ở phía sau cơ! David cười lớn, lập tức nhìn Sở Tiên: - Sở tiên, cậu quả là phúc tinh của tôi, tiếp theo sẽ càng có nhiều chuyện thú vị đây!

- Đi thôi! David dẫn hấn vào trong nhà hàng.

Vừa đến cửa nhà hàng, hấn đã nhìn thấy ở đó đặt năm cái bể lớn.

Mà đập vào mắt người qua lại năm,sáu con tôm hùm rất rất lớn đang bò qua bò lại. Còn bên cạnh đặt một chiếc bể nhỏ hơn, bên trong có mười mấy con bào ngư, con nào con nấy to tầm cổ bàn tay người.

- Đã thông báo ra bên ngoài chưa? David bước vào trong, nói với người quản lý.

- Ông chủ, đã thông báo rồi ạ. Quản lý lập tức bước tới, tươi cười đáp.

- ừm, vậy thì tốt! David nở nụ cười: - Mau đi chuẩn bị một con tôm hùm lớn. Đi nào Sở Tiên, chúng ta đi ăn trưa thôi, thưởng thức một chút hương vị của tôm hùm cực phẩm nào!

- Mời nếm thử, đây là con tôm nặng tầm 5,6 kg, đầu bếp đã chuẩn bị một bữa tiệc tôm hùm đó! David chỉ vào con tôm hùm đã được chế biến trên bàn.

Sở Tiên nhìn những thớ thịt tôm hùm trắng chắc mà không nhận được phải nuốt nước bọt, bữa tiệc tôm hùm chính là các cách chế biến tôm hùm, có tôm hùm xóc tỏi, tôm hùm nướng phô mai, súp tôm hùm nướng,tôm hùm sốt cay...v.v., mỗi loại hương vị đều là một loại hưởng thụ.

- chắc chắn, ngon quá! cả bữa tiệc tôm hùm hôm nay đủ cho năm người ăn đấy, tiếc là loại tôm hùm khổng lồ này hiếm quá! David lắc đầu ra chiều tiếc nuối.

- ừm, đúng là rất ngon! Sở Tiên gạt đầu đồng ý.

- Sở Tiên huynh đệ, tôi nhờ cậu một việc nhé, cách bí quyết làm cá khô của cậu có thể bán cho tôi được không? Sau khi dùng xong tiệc, David liền hỏi hấn.

- Việc này e là không được rồi, đây là bí quyết mà chú tôi giao lại cho tôi, không thể bán cho người khác! Sở Tiên lắc đầu, bí mật lớn nhất của việc làm cá khô chính là sức nén, giao cho anh ta phương pháp thì cũng không đạt được hiệu quả như vậy.

- Hay là thế này vậy, Sở Tiên, tôi có thể mua cá khô của cậu được không?

- Được! Sở Tiên hơi do dự sau đó gạt đầu đồng ý.

- Haha, thật cảm ơn cậu quá, người anh em của tôi, cậu quả quá phúc tinh của tôi! David vui mừng ôm chầm lấy hấn.

-Đi, chúng ta ra bên ngoài xem xem.

vừa ra đến sảnh lớn,, bọn họ đã nhìn thấy một đám người đang vây quanh mấy cái bể, ai nấy đều rất kinh ngạc.

- Con tôm hùm này to quá, ít cũng phải 5-10 cân đi. con này mà chế biến thành món ngon thì chắc đã lắm đây.

- Tôm hùm cần gì, mấy người xem mấy con bào ngư này đi, trời ơi, tận 4 con bào ngư hai đầu, Nhà hàng Long Hoa kiếm đâu ra mấy con bào ngư quý

hiếm thế này vậy?

- mọi người nhìn giá này, một con tôm hùm là 30 ngàn đô, cũng đắt, nhưng mà đáng!
- bảo ngư hai đầu thì 250 vạn một con, ai mua nổi nhỉ.
- còn có hầu tui ở đây rẻ nè, mấy ngàn một đĩa!
- Khách sạn Long Hoa thật là giỏi nha, mua được mấy nguyên liệu cực phẩm như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Về Nước

David có chút đặc ý nhìn mọi người trong sảnh:

- Sở Tiên huynh đệ, có những con bào ngư, tôm hùm này, đảm bảo về sau việc kinh doanh sẽ rất tốt nha.
- Thật không nghĩ tới tôi sẽ nhận biết một cái phúc tinh như cậu, nhất định cậu là người thượng đế phái tới giúp đỡ tôi.

Sở Tiên im lặng nhìn David.

-Những con tôm hùm, bào ngư này có thể thu hút được nhiều người, sau đó lại thêm cá của cậu, dù cho bán hết chỗ tôm hùm, bào ngư này, người mua cũng không thể giảm xuống đâu.

-Mà ở bên cạnh còn có quán rượu, kinh doanh vô cùng tốt, haha!!

Sau đó hai người đi tới một cửa hàng bán cá cảnh, có mười con cá rồng, người mua ra vào không ngớt. tuy nhiên có rất ít người mua nổi mấy con cá này, nhưng cũng góp phần làm cho việc kinh doanh thêm náo nhiệt.

David nhìn thấy cảnh này liền cười vui vẻ.

Buổi tối, Sở Tiên nhận được một cuộc điện thoại.

-Haha, Sở Tiên huynh đệ, lại phải quấy rầy cậu nha.

-Có chuyện gì sao Hồng đại ca?

-Tôi muốn nhắc nhở cậu một việc, sự kiện đấu giá ở thành phố Hải Thanh bắt đầu rồi!

-Cái gì? Sở Tiên kinh ngạc hỏi: -Hồng đại ca, không phải tháng chín mới bắt đầu sao? Vẫn còn hơn một tháng mà?

-Thời gian bắt đầu đúng là tháng chín, nhưng mỗi lần đấu giá đều mở sớm hai tháng để mọi người chuẩn bị một chút. Cậu có muốn tới tham gia đấu giá không?

-Có, đương nhiên là có! Sở Tiên nghe xong liền nở nụ cười.

"Hồng đại ca gọi điện thoại tới hỏi mình, chứng tỏ chỉ cần mình đồng ý đấu giá thì nhất định sẽ được".

-Xem ra đây cũng là trả nợ ân tình của mình! Sở Tiên suy tư nói.

-Haha, nếu thế cậu hãy tới đây đi, sự việc này vẫn là cậu phải tự mình làm nha. Hồng Thành Hải nhắc nhở.

-Được, Hồng đại ca! Sở Tiên gật đầu.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Tiên dậy từ sớm, nhìn thấy bữa sáng đã được chuẩn bị kỹ càng.

-David, thật xin lỗi, có lẽ hôm nay tôi phải về nước xử lý một số chuyện.

-Về nước? Nhanh như vậy?

-Ừ, cuộc đấu giá ở bên kia sắp bắt đầu nên tôi muốn trở lại sớm một chút. Sở Tiên thành thật trả lời.

-Thật đáng tiếc, tôi còn định dẫn cậu đi xem phong cảnh nước Mỹ. David có chút thất vọng lắc đầu.

-Không sao! Về sau còn có thời gian. Sở Tiên lắc đầu nói.

Com nước xong xuôi, David liền hỏi:

-Sở Tiên huynh đệ, cậu có thích chiếc xe nào không?

-Hả? Sở Tiên sững sờ.

David liền lắc tay Sở Tiên:

-Sở Tiên huynh đệ, cậu cũng thấy xe trong gara của tôi có rất nhiều, với lại tôi cũng không dùng tới nên muốn tặng cậu một chiếc, cậu chính là ân nhân của tôi nên đừng từ chối, dù sao không báo ân trong lòng tôi cũng rất khó chịu, huống chi đây chỉ là một chiếc xe cũ.

Sở Tiên liền cười cười, do dự một chút rồi nhìn về hơn 20 chiếc xe sang trọng trong gara, chỉ vào một chiếc xe mui trần nói:

-Đã như vậy thì chọn chiếc này đi, nhưng vận chuyển xe đến Hoa Hạ có phiền phức lắm không?

-Haha, không phiền! David lắc đầu: -Sở Tiên huynh đệ, cậu yên tâm, chuyện nhỏ này tôi có thể giải quyết một cách dễ dàng.

-Vậy được, chọn chiếc này đi!

-Không, không, Sở Tiên huynh đệ, chiếc xe đua này cũ rồi, đổi chiếc này đi, đường ở Hoa Hạ đi loại xe này có chút không thích hợp, vẫn nên chọn chiếc Roll-Royce này vừa tôn quý vừa đẳng cấp. David nhìn hẩn lắc đầu, đi sang một chiếc xe màu trắng bên cạnh nói ra.

-Chiếc này? Sở Tiên nhìn qua.

Một chiếc xe Roll-Royce màu trắng, đúng như David nói, vừa tôn quý vừa đẳng cấp, mà đầu chỉ đẳng cấp thông thường, đây chính là siêu xe nha.

David trực tiếp ngồi lên ghế lái, chỉ cho Sở Tiên một cái nút.

-Sở Tiên huynh đệ, chiếc xe này còn có mui xe tự động, trời mưa hay mùa đông đều có thể sử dụng thuận tiện, cậu thấy thế nào?

David nhìn thấy dáng vẻ của Sở Tiên liền cười nói:

-Vậy thì chọn chiếc này nha, một tuần sau sẽ chuyển đến Hoa Hạ, đồng thời toàn bộ giấy tờ xe đều chuyển sang tên cậu.

Sở Tiên ngay lập tức tràn đầy ý cười, nhìn David:

-Được, vậy thì cảm ơn cậu!

-Haha, Sở Tiên huynh đệ quá khách khí rồi, cậu cứu mạng tôi, hơn nữa còn giúp tôi nhiều như vậy, tôi chỉ vèn vèn đưa cho cậu một chiếc xe thôi.

-Khi nào cậu về nước để tôi cho người đặt vé máy bay? David hỏi.

-Trưa nay đi, về tới Hoa Hạ cũng là ban ngày. Sở Tiên suy ngẫm đáp.

-Ok! David gật đầu.

Ở Mỹ là 11 giờ, David vẫy tay với Sở Tiên, gọi một cuộc điện thoại xuyên quốc gia, sắp xếp việc vận chuyển xe cho Sở Tiên.

.....

Trên máy bay, Sở Tiên nhìn New York đang dần thu nhỏ lại, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, lần này tới Mỹ có thể nói là thu hoạch tương đối khá, thực lực cũng tăng lên, hệ thống thăng cấp, bây giờ đã có thể tiến vào trong biển nha.

-Lần này đầu giá xong là có thể vào đại dương bắt cá.

Nghĩ đến tôm hùm, bào ngư bắt được trên đảo, trong mắt Sở Tiên lóe ra tia lửa. Hơn 10 con bào ngư và tôm hùm, chưa kể những sinh vật khác, David tổng cộng cho hẩn hơn ba trăm vạn nhân dân tệ.

Hơn ba trăm vạn dù chỉ đáng giá một con cá cảnh cực phẩm, nhưng lại lịch cá cảnh của hẩn vốn bắt chính, một nơi nuôi cá nhỏ nhỏ bán ra mười mấy con cá cao cấp thì không sao, nhưng khi bán ra mấy chục con nhất định sẽ chuốc lấy phiền phức.

-Nếu như muốn bán cá cảnh, nhất định phải đợi hai đến ba năm, cá vàng vẫn có thể tiếp tục bán nhưng giá trị tương đối thấp.

Trong đại dương, các loài cá, thực vật, trần châu, thuyền bị đắm đều là tài phú.

Mãi mê suy nghĩ, mí mắt Sở Tiên ngày càng nặng, khi hần tỉnh dậy thì đã tới thành phố Kinh Hải.

Sở Tiên đi vào thành phố Hải Thanh đã là giữa trưa, khi hần đi vào một cửa hàng liền bắt gặp hai người đang ngồi ăn cơm.

Sở Tiên cười cười đi qua:

-Phở Phở, Đường tiểu thư!

-A...anh đã trở về! Phở Phở đứng lên.

-Ừ! Sở Tiên gật đầu.

-Có chút việc cho nên về sớm, hai người ngồi xuống ăn cơm đi.

-Anh không ăn cơm trưa sao?

-Không ăn, lát nữa tôi mới ăn. Sở Tiên lắc đầu, lập tức đưa ra hai vòng tay trần châu đưa cho Phở Phở một cái. –Cho em, anh tiện tay mua chút quà bên Mỹ mang về.

Rồi quay sang nói với Đường Thu Mộng:

-Đường tiểu thư, cũng tặng cô một cái.

-Không cần, cảm ơn! Đường Thu Mộng nhìn chiếc vòng tay liền biết giá trị không thấp, lắc đầu.

Sở Tiên liền thu tay lại, trực tiếp đưa cho Phở Phở.

-Cảm đi, mấy ngày nay em vất vả rồi!

Phở Phở hơi đỏ mặt: -Cảm ơn anh!

-Đừng khách khí!

Mấy ngày hần ra nước ngoài, việc kinh doanh của cửa hàng cũng không hề tụt giảm, nhưng khách du lịch đến thành phố Hải Thanh lại tăng đột biến.

Mỗi ngày đều có hơn hai vạn khách du lịch, những người này chủ yếu đều đến xem Hắc Giác Tuyết Long vương, tuy nhiên sau khi xem xong vẫn ở lại du lịch, dù sao thì thành phố Hải Thanh cũng là một điểm du lịch không tồi.

Nhiều người như vậy liền khiến cửa hàng của Sở Tiên tăng thêm lợi nhuận, mỗi ngày đều có thể bán ra hơn mười con cá vàng.

Đồng thời cửa hàng thú cưng của Đường Thu Mộng cũng buôn bán rất tốt, có đôi khi cung không đủ cầu.

Lát sau, Sở Tiên liền tìm một cửa tiệm để ăn bữa trưa, ngồi ở tầng cao, Sở Tiên có thể nhìn thấy Cổ Đạo Thực Phở, buôn bán vô cùng náo nhiệt, thậm chí có người xếp hàng dài ngoài cửa, hiển nhiên đều là du khách không có chỗ ngồi.

Ăn xong bữa trưa, Sở Tiên gọi cho Hồng Thành Hải, hẹn buổi chiều đi tới văn phòng thị chính.

Hồng Thành Hải cũng đã chuẩn bị sẵn, khi hần đi vào tòa thị chính thì có một thanh niên đứng chắn trước mặt:

-Ngài là Sở tiên sinh phải không? Hồng thị trưởng bảo tôi tới đón tiếp ngài.

-Ừ! Sở Tiên gật đầu, cũng xưng hô là Hồng thị trưởng.

-Haha, Tiểu Tiên tới rồi, nào, vào đây ngồi!

Sở Tiên vừa đi vào phòng, Hồng Thành Hải liền nhiệt tình đứng lên, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

-Nghe được tin của Hồng thị trưởng tôi vội tới ngay, thật sự cảm ơn ngài đã nhắc nhở.

-Gi mà Hồng thị trưởng, ở đây chỉ có hai chúng ta, vẫn nên gọi ta là Hồng đại ca. Hồng Thành Hải lắc đầu, châm cho hần một điếu thuốc.

-Được, Hồng đại ca! Sở Tiên gật đầu.

-Haha, không quấy rầy cậu đi Mỹ nghỉ ngơi sao? Hồng Thành Hải cùng hần nói chuyện phiếm.

Sở Tiên lắc đầu:

-Cùng một người bạn tham khảo thị trường Mỹ mà thôi.

-Trong khoảng thời gian này, nhờ sức ảnh hưởng của cậu mà thành phố chúng ta có thu hoạch không nhỏ, nói đi nói lại vẫn là phải cảm tạ cậu thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Tới Xem Ngư Trường

-Tiểu Tiên, hai ngày nữa là đầu giá ngư trường ở ven thành phố Hải Thanh bắt đầu, cậu có muốn lựa chọn vị trí nào hay không?

Nói chuyện phiếm một hồi, Hồng Thành Hải đi vào chủ đề chính, quay sang Sở Tiên hỏi.

-Tôi vẫn chưa nhìn kỹ. Sở Tiên ngẫm nghĩ rồi nói.

Toàn bộ khu vực phụ cận thành phố Hải Thanh có tổng bốn, năm mươi cái ngư trường đang được đầu giá, lớn có, nhỏ có, lựa chọn ngư trường là chuyện rất quan trọng, Sở Tiên đối với mấy thứ này cũng có chút hiểu biết.

-Ừ, không vội, hai ngày này có thể đi ra ngư trường nhìn một chút. Hồng Thành Hải nói: -Chỉ cần cậu chọn được một cái ngư trường, đảm bảo 100% trúng thầu, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cậu phải trả giá không được quá chênh lệch so với người khác, tôi đã làm việc với các ban ngành, ngư trường ở thành phố Hải Thanh này đều tùy ý cậu chọn lựa.

-Được! Sở Tiên trên mặt lộ vẻ mỉm cười: -Vậy hai ngày này tôi đi ngư trường nhìn thử xem.

-Hai ngày này Tiểu Tiên ngươi còn phải điều dưỡng bản thân cho tốt, hiện tại yêu cầu đối với các loài cá ngày càng nhiều đó. Hồng Thành Hải nhắc nhở.

-Không có vấn đề. Sở Tiên gật gù đầu,

Thông qua sự trợ giúp của Hồng Thành Hải, Sở Tiên liền đem những vấn đề cần thiết giải quyết ổn thỏa.

Buổi tối, hắn gọi điện thoại nói chuyện với Tiểu Dĩnh suốt hơn một giờ, chủ yếu nói về việc hắn đã về nước, đồng thời nói chuyện chuẩn bị đầu giá ngư trường.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Tiên lái xe về phía ngư trường phụ cận thành phố Hải Thanh.

Thành phố Hải Thanh chủ yếu dựa vào nguồn thu nhập biển, nhưng mấy năm nay số lượng loài cá giảm đi vô cùng nhanh, khiến cho những người sở hữu ngư trường có chút lo sợ, Sở Tiên lấy ra một cái bản đồ ngư trường Hồng Thành Hải đưa cho hắn xem xét.

Ngư trường phụ cận thành phố Hải Thanh không chỉ bốn, năm mươi cái, mà có tới hơn một trăm cái, bên trong lại có rất nhiều thôn làng, hoặc thành trấn, mỗi ngư trường đều ảnh hưởng tới kinh tế của cả một thôn trấn, cho nên cũng nằm trong phạm vi đầu giá.

Mà trong phạm vi này, phần lớn là một ít người địa phương, hoặc cách rất xa những thôn trang đó.

Sở Tiên lái xe về phía bờ biển, đi tới ngư trường gần nhất, xuống xe nhìn qua.

Tùng cái lưới vây thành một vòng tròn lớn, ngư trường ở đây cũng không phải là rất sâu, bên cạnh còn có từng dãy lồng cá, xung quanh là mười mấy ngư dân, toàn bộ ngư trường đều rất lớn, diện tích khoảng mấy ngàn mét, bên trong có các loài cá nuôi lấy thịt, một số lượng lớn tôm hùm, sinh vật cùng một số hải sản khác.

Trong Ngư Trường có mấy căn nhà nhỏ dựng bên bờ, một đám ngư dân đang đứng trên bờ biển phơi cá khô, còn có mấy chiếc thuyền đi ra xa bắt cá, nhìn về phía chân trời, từng con chim biển bay trên không trung, ánh mặt trời lấp lánh chiếu rọi xuống mặt biển, lấp lánh như dát vàng.

Sở Tiên hơi chói mắt, nheo nheo mắt lại, đột nhiên cảm thấy loại cuộc sống như thế này vô cùng tự do tự tại, có lẽ chờ tới lúc hắn già đi, có thể mua một hòn đảo nhỏ, xây dựng một ít phòng ốc đơn giản, ban ngày có thể dùng thuyền máy đi ra biển câu cá, ban đêm gió biển mát rượi hắn có thể nằm trên bờ cát, ngắm ánh trăng... Ngẫm lại, vẫn là quên đi, đây vốn là xã hội loài người, cuộc sống tự do tự tại như thế này một thời gian ngắn hưởng thụ thì không sao, nhưng nếu là thời gian dài mà nói, có chút cô đơn tịch mịch, tuyệt đối chịu không nổi.

Đi về phía ngư trường, Sở Tiên nhìn thấy từng mảng cá khô được phơi trên bờ cát, đa số đều là những con cá bé, cá tiểu hoàng và cá hổ, hai loại cá có rất nhiều tại vùng biển này.

-Cô ơi, cái ngư trường này nuôi loài cá gì ạ? Sở Tiên tươi cười hỏi một người trung niên đang phơi cá khô.

Người phụ nữ quay lại, nhìn Sở Tiên một chút, nói:

-Ở đây có cua, sứa, tôm hùm, và các loại sinh vật điển hình, ở đây nước không sâu lắm, cho nên chỉ có thể nuôi những loài lấy thịt này, tuy nhiên sản lượng cũng không tệ, lại chỉ cần cho ăn một ít rong rêu là nuôi được

-Bà đừng có nói lung tung, mau tranh thủ thời gian làm việc đi, tí nữa thuyền đánh cá về lại không có thời gian mà làm cho xong đâu! Một nam trung niên bên cạnh hơi lớn tiếng nhắc nhở.

-Ừ, ừ, nghe nói bọn họ đã đi ra biển hơn một tuần lễ, xem ra thu hoạch lần này thật sự rất lớn nha. Người phụ nữ cười cười, lập tức thu lại cá trên bờ biển.

Sở Tiên nhìn nam trung niên kia cười cười, nhìn về phía ngư trường, đột nhiên nhìn thất bầy, tám chiếc thuyền đánh cá từ đằng xa đang lái về bờ.

Thuyền đánh cá không lớn, hình dáng cũng vô cùng giản dị, loại thuyền đánh cá này là cấp bậc thấp nhất, khi gặp mưa to gió lớn là không có khả năng chống đỡ, mọi người trên thuyền sẽ gặp nguy hiểm về tính mạng.

Nhưng nếu như không để thuyền ra quá xa, thì cũng không xảy ra vấn đề gì đáng lo ngại.

Khoảng mười mấy phút sau, mấy chiếc thuyền đánh cá đi vào bờ biển, mấy ngư dân trên bờ lập tức đi qua.

-Thế nào rồi? Có phải bắt được hải sản có giá trị hay không? Một người lên tiếng hỏi.

-Dùng cái thuyền cũ nát này còn muốn kiếm được đồ có giá trị hay sao? Thật là nằm mơ giữa ban ngày, nhưng dù sao thu hoạch lần này cũng rất tốt! Một người đàn ông trên thuyền lớn tiếng đáp lại.

-Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!

Sở Tiên hiếu kì đi qua, bước vào mấy chiếc thuyền bên cạnh, nhìn thấy bên trong chất đầy các loại cá, cá hổ, cá tiểu hoàng vẫn chiếm đa số, rất nhiều con đã chết, nhưng với thuyền nhỏ như thế này, bọn họ muốn cá sống cũng rất khó.

Tuy vậy, trên mỗi chiếc thuyền này đều là ba, bốn tấn cá, bên trong hai chiếc thuyền lớn cá lại càng nhiều.

-thu hoạch lần này có lẽ sẽ bán được tám, chín vạn nha. Một người đàn ông nói, cầm từng con cá ném vào chậu.

-Ở đây có một con cá kiếm lớn, đáng tiếc không phải cá kiếm vây xanh, haha, nhưng có lẽ cũng có thể bán được tám, chín trăm. Một người đàn ông ôm một con cá kiếm nặng bảy, tám cân cười lớn nói.

-Không nghĩ tới lại có thể bắt được một con cá kiếm nha, thằng nhóc này bình thường tốc độ nhanh là thế, rất ít khi có người bắt được.

Sở Tiên nghe một đám người cười nói vui vẻ, liền bước qua xem, một tên trung niên mặc áo da nhìn thấy Sở Tiên liền cau mày hỏi:

-Tiểu huynh đệ, cậu tới đây làm gì?

-Tôi muốn tới ngư trường nhìn thử xem. Sở Tiên cười cười, lập tức lấy ra một điều thuốc đưa cho hắn -Mấy người thu hoạch lần này tốt lắm sao?

-Haha, cái gì cũng không tệ, tuy so với trước kia đã rất tốt rồi, nhưng vẫn không thể cùng mấy ngư trường lớn so sánh, mỗi lần bọn họ ra biển đều có thể kiếm lời mấy chục, mấy trăm vạn, còn chúng ta chỉ có thuyền nhỏ, ra biển xong chia ra mỗi người tối đa cũng chỉ được mấy ngàn thôi, hơn nữa còn không thể thường xuyên ra biển được, nếu như không phải còn có ngư trường này chống đỡ, có lẽ chúng ta đã sớm chết đói rồi. Người trung niên hít một hơi thuốc lá, lắc đầu nói ra.

-Haha, mấy người thấy cái ngư trường này thế nào? Sở Tiên nhìn về phía ngư trường bên cạnh, hỏi.

Người trung niên nhìn Sở Tiên nói:

-Cũng thế cả thôi, chúng ta mười mấy nhà bỏ tiền ra thuê chung một cái ngư trường, miễn cưỡng sống qua ngày, thật xin lỗi, tiểu huynh đệ, chúng ta phải làm việc!

Sở Tiên phát hiện người trung niên cũng không muốn nhiều lời, nhưng hắn cũng không để ý, dù sao thì chuyện kinh doanh buôn bán cũng không tiện nói cho người ngoài.

Đi xung quanh xem xét một hồi, Sở Tiên liền lái xe đến một ngư trường khác, cái ngư trường này so với cái lúc nãy cũng không khác biệt lắm, tuy nhiên cái này là do một người nhận thầu, Sở Tiên vừa vào đã không được chào đón.

-Mấy ngư trường dạng này còn không bằng khu nuôi cá nhỏ lẻ nữa! Sở Tiên lái xe, trong lòng suy tư, bởi vì khu ngư trường này điều kiện nuôi cá cũng không phải là rất tốt, với lại còn có nhiều hạn chế, không có nhiều loài cá nuôi lấy thịt, nhưng lại nhiều tôm cua sò hến. . .

-Đi thử khe Hồng Sơn xem sao! Sở Tiên ngừng lại, liền quay đầu xe về phía khe Hồng Sơn.

Khe Hồng Sơn ở thành phố Hải Thanh chính là một khu nuôi cá lớn, nhưng ở đây toàn bộ đều là cá nuôi lấy thịt,

Đi mất nửa giờ, Sở Tiên dừng xe lại, đi vào bên trong.

Khe Hồng Sơn là một hẻm núi, nhưng cũng không phải hẻm núi, hai bên là vài ngọn núi nhỏ, một dòng sông rộng hơn mười thước nối với biển lớn, tạo thành một khu nuôi cá lấy thịt cỡ lớn.

Khe Hồng Sơn tổng cộng có mười lăm khu nuôi cá, đồng thời ngư trường ở đây cũng nằm trong danh sách đầu giá lần này, đối với mấy cái ngư trường lúc này ở ven biển thì quy mô và khí thế ngư trường ở đây lớn hơn rất nhiều.

Ngay tại cửa vào đã được trang hoàng vô cùng trang trọng, ghé đá, hàng rào, bên trong có từng khu lưới bao, ven bờ sông chính là thuyền chài được sắp xếp thẳng hàng, thấp thoáng thấy bóng những con cá biển cỡ lớn.

-Những ngư trường này tốt lắm! Sở Tiên hai mắt tỏa sáng lấp lánh, nhìn bên trong ngư trường thấy được chia làm năm khu vực, mỗi khu vực đều có phạm vi lớn vô cùng, mà hai bên còn có hẻm núi, địa thế cũng không tồi, ít nhất biển ở đây cũng đủ sâu, nuôi cá cũng không có nhiều hạn chế.

-Nếu như ở chỗ này chiếm được một ngư trường thì nhất định là không tệ! Sở Tiên đang suy nghĩ chợt nghe thấy tiếng ồn ào.

Sở Tiên hơi sững sờ, hiếu kỳ quay đầu lại, nhìn thấy ở bên bờ biển, mấy người trung niên mặc âu phục đang cùng ngư dân phát sinh tranh cãi, Sở Tiên hiếu kỳ tiến lại gần.

-Chúng ta đến đây thì sát tình huống, tại sao các ngưoi lại ngăn cản? Chúng ta làm ảnh hưởng đến sự tình gì của các ngưoi sao? Một tên trung niên mặt mũi tràn đầy phẫn nộ nói ra.

-Muốn thì sát thì đi chỗ khác thì sát, đừng đến ngư trường của chúng ta, chúng ta không chào đón các ngưoi!

-Các ngưoi nghĩ mình là ai? Chúng ta muốn tới thì sát mà còn cần phải đợi các ngưoi cho phép? Người nào cho ngưoi cái quyền lợi này?

-Ngư trường này là của chúng ta, chúng ta tất nhiên có quyền, mau rút xéo sớm một chút, nếu không đừng trách ta không khách khí.

-Ngưoi...ngưoi...đã thế chúng ta sẽ đầu giá khi này, đến lúc đó xem các ngưoi còn có cái quyền gì?

-Haha, ngư trường này chúng ta muốn tiếp tục nuôi cá, muốn chiếm được ngư trường của chúng ta sao, nghĩ cũng đừng có nghĩ, mau rút đi!

-Cạnh tranh công bằng, chỉ cần chúng ta ra giá cao liền có thể trúng thầu, quyền lợi đương nhiên sẽ thuộc về chúng ta!

-Haha, cạnh tranh công bằng? Ta nói cho các ngưoi biết, nghĩ cũng đừng nghĩ, không ngại nói cho các ngưoi biết một chút, chúng ta là có hậu thuẫn, các ngưoi cũng có người chống lưng sao? Chỉ cần chúng ta còn muốn nuôi cá ở đây, các ngưoi chắc chắn không có cửa!

Ngư dân kia lớn giọng phách lối, mấy người trung niên mặc âu phục sắc mặt trầm xuống, phẫn nộ quay người rời đi.

-Vẫn nghe nói đầu giá ngư trường lần này vốn có nội tình phức tạp, vốn là có chút không tin, xem ra thật đúng như thế.

Mấy người trung niên đi đến gần Sở Tiên, tức giận bất bình nói ra.

-Muốn trúng thầu cũng không khó, chỉ cần chúng ta chịu bỏ ra số tiền lớn, đem ngư trường này đặt giá cao một chút, sau đó làm cho chủ nhân ngư trường chủ động từ bỏ, bằng không chúng ta cũng không lấy được nha.

Mấy người trung niên lắc đầu. Vội vã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Đầu Giá(1)

Sở Tiên nhìn thấy ngư dân nơi này phách lối như vậy liền nghĩ đến nên nói cho Hồng Thành Hải một chút.

Thành phố Hải Thanh mở cuộc đầu giá ngư trường này vốn có một chút quy tắc ngầm, chưa kể chủ nhân những ngư trường này đa số là người có bối cảnh cường đại, bọn họ tất nhiên có thể dễ dàng trúng thầu, nguyên nhân lớn nhất cũng bởi vì có nhiều quan hệ.

Mỗi năm trước mở ra cuộc đầu giá đều thu hút rất nhiều ông chủ và doanh nghiệp lớn, nhưng những người đầu giá thành công lại không có nhiều.

Đầu giá, cũng chính là phải đem giá cả ước định của mình báo cáo lên cơ quan quản lý, sau đó những người này sẽ đem giá cả phân ra, làm giá gốc ban

đầu, sau đó người trả giá cao nhất sẽ trúng thầu.

Nhưng đối với những người có quan hệ và bối cảnh mà nói, bọn họ đã có sẵn ưu thế cực lớn, chính là biết trước được những người này báo giá bao nhiêu, bọn họ chỉ cần dựa trên giá cả này tăng lên một chút liền có thể thoải mái trúng thầu.

Sở Tiên cũng coi như gần quan được ban lộc. nếu không, không biết tình huống này, không có Hồng Thành Hải bận rộn lo liệu, thì cho tới thời điểm đầu giá, dù hẳn có trả cao tới đâu cũng đừng mong trúng thầu.

Nhìn thấy mấy người kia tức giận mà không làm được gì đối với những ngư dân, Sở Tiên lắc đầu, cũng không muốn tự chuốc lấy nhục nhã, đành đi dạo xung quanh.

Đối với vị trí ngư trường này, Sở Tiên vẫn là rất thích, địa thế tốt, mực nước rất sâu, bản thân hẳn còn có thể bơi từ ngư trường ra biển, có thể ở đó dùng năng lượng thông trị, đem về một ít loài cá trân quý.

- Tiếp tục xem một chút! Sở Tiên trong lòng vừa nghĩ, liền hướng chỗ khác đi tới.

Ròng rã cả một ngày, đi dạo hết ngư trường, trong lòng cũng đã có mấy vị trí lý tưởng, ở trong khe Hồng Sơn, có một cái ngư trường có rất nhiều tảo biển, vô cùng thích hợp nuôi cá lấy thịt, kể cả nuôi tôm cua sò hến đều không có trở ngại gì.

Cuối cùng chính là một khu ngư trường nuôi cá, so với những nơi khác nhỏ hơn một chút, nhưng cách ngư trường nuôi cá cảnh tương đối gần, cũng là một cái lựa chọn tốt, nếu như hẳn muốn sở hữu khu ngư trường kia mà nói...

Có ba khu để hẳn lựa chọn, suy nghĩ một đêm, cuối cùng Sở Tiên vẫn quyết định lấy ngư trường đầu tiên ngay gần cửa và cửa khe Hồng Sơn.

Một là khu ngư trường ở cổng vào khe Hồng Sơn kia vị trí địa lý rất tốt, ngư trường cũng rộng lớn, hai là có thể đỗ được thuyền đánh cá dễ dàng.

Khi ở ngư trường thiếu cá liền có thể trực tiếp đi ra biển đánh bắt cá, kiếm được nhiều tiền. Nếu nói mỗi lần đều có vận khí tốt thì một lần ra biển có thể thu nhập hơn trăm vạn, trừ đi tiền nhiên liệu, dầu máy, cùng tiền thuê nhân công và tiền hao phí phát sinh thì vẫn có thể thu được mấy chục vạn.

Huống chi, Sở Tiên muốn một cái ngư trường cũng không phải là để nuôi cá, mà chính là để bắt cá, lợi dụng năng lực thông trị bắt cá đưa về ngư trường, như thế không chỉ giảm bớt được tiền cá mà cũng không phải khó khăn khi thăng cấp năng lượng.

Trong lòng đã có dự định, Sở Tiên liền đánh một văn bản, viết giá cả và ngư trường mình đã chọn lên.

- Tám trăm vạn. Đây là giá mà Sở Tiên đưa ra, cái giá này cũng coi như khá lớn, cái ngư trường ở vị trí kia có thể nuôi mấy ngàn tấn cá, một năm thì nhập khoảng hai ngàn vạn, khấu trừ đi tiền đồ ăn, thuế vụ các loại, dùng để nâng cấp năng lượng thì vẫn còn một ngàn ba trăm vạn tiền lời, sau đó trừ đi tám trăm vạn đầu giá vẫn còn có năm trăm vạn lợi nhuận.

Đương nhiên đây chỉ là tính toán sơ lược, nuôi cá vốn là vô cùng mạo hiểm, không những thế còn là mạo hiểm rất lớn, cho dù là ngư trường gần biển, nhưng xuất hiện quá nhiều cá cũng sẽ có nhiều vấn đề, ví dụ như phá hủy hệ sinh thái vùng biển này, chưa kể nước biển có thể tồn tại một số vi khuẩn nấm khiến cho các loài cá từ vong.

Quá nhiều cá sẽ không có đủ nguồn thức ăn, sau đó sẽ chết, cho dù khả năng xảy ra không quá lớn nhưng cũng cần phải cân nhắc kỹ càng.

Trừ bỏ đi chuyện này, cũng vẫn còn rất nhiều vấn đề, nuôi cá cũng không phải đơn giản như vậy, huống chi đây là ngư trường quy mô lớn.

Nếu một ngư trường nuôi cá thuận lợi một năm có thể đạt được hai ba trăm vạn liền xem như thành công.

Thua lỗ cũng không phải là không có, giống như năm nay giá cả có chút biến động vì Sở Tiên hẳn đã ăn mất rất nhiều cá.

- Sau khi trúng thầu còn muốn tự mình thành lập công ty, mọi chuyện về sau không thể tự mình đi làm được! Sở Tiên buông bút, nghĩ đến việc thành lập công ty liền có chút hưng phấn.

Ngày thứ hai, Sở Tiên căn cứ theo địa điểm được cung cấp chạy về phía quản lý ngư trường thành phố Hải Thanh.

Quản lý ngư trường của thành phố Hải Thanh là một sự tồn tại đặc biệt, vô cùng quan trọng. Căn nhà bảy tầng kiến trúc lộng lẫy được xây theo phong cách Hoa Hạ, khi hẳn chạy xe tới đây đã có rất nhiều loại xe sang trọng đỗ ở bên ngoài.

Chỗ ngồi trong khách sảnh giờ phút này có khoảng vài trăm người ngồi trong, có âu phục, có công nhân, cũng có những người ngư dân làn da rám nắng, nhưng vẫn là những người doanh nhân chiếm đa số.

Sở Tiên nhìn xung quanh phát hiện ai cũng cầm theo một văn bản trả giá, ở vị trí trung tâm có một thông báo rằng toàn bộ khách sảnh phải chờ đợi trong một giờ.

- Trần tổng, ngài định đấu thầu vị trí nào?

Sở Tiên vừa tìm chỗ ngồi xuống, liền nhìn thấy hai người có tiếng tăm nói chuyện.

-Khe Hồng Sơn một cái, Đông Pha một cái, còn có một cái Phong Đài nữa.

-Trần tổng, ngài đây thật là phóng khoáng nha, một lần đấu thầu cả ba nơi, hy vọng ngài có thể thành công!

-Chỉ hy vọng thế, nhưng có lẽ khả năng không cao lắm, có thể trung một cái cũng chỉ có thể là Ngụy tổng nha.

-Haha, năm nay ta cùng một ngư trường thỏa thuận xong, năm mươi vạn phí chuyển nhượng, chỉ cần có thể đấu được thì chỉ phải trả năm mươi vạn.

-Vậy chúc mừng ngài!

-Khụ khụ, nhưng mà ta cũng hơi mạo hiểm một chút, hy vọng về sau buôn bán tốt.

-Hừ, hiện nay nội bộ ngư trường càng ngày càng đen, những người có bối cảnh thâm hậu cũng muốn tham gia đấu giá ngư trường, dựa vào quan hệ lấy được một cái ngư trường sau đó bán cho người khác, giá sang tay là mấy chục vạn, không cần phải mạo hiểm nha.

-Còn không phải sao? Hiện tại nếu không có bối cảnh gì mà muốn đấu thầu được ngư trường quả thật càng ngày càng khó khăn.

Hai người bên cạnh nói chuyện rất nhỏ, nếu không phải là do Sở Tiên đứng gần, vói lại đã được thông qua cải tạo thì thậm chí còn không nghe được âm thanh gì. Đối với chuyện này, Sở Tiên cũng có chút dè dặt, chính mình cũng được coi như một người có bối cảnh thâm hậu đi.

Càng ngày càng nhiều người tiến vào khu quản lý, về mặt tràn đầy tự tin cũng có, tâm thần bất an cũng có. Đột nhiên, Sở Tiên nhìn thấy mấy thân ảnh quen thuộc, một người trẻ tuổi chính là Tần Chí Vĩ.

Bên cạnh Tần Chí Vĩ chính là cha hắn Tần Đại Hải, là chủ nhân của ngư trường Phong Đài, mấy người mặt mũi tràn đầy tự tin đi vào trong khu quản lý.

-Ồ, xem ra thương thế cũng không phải quá nghiêm trọng! Sở Tiên nhìn dáng đi của Tần Chí Vĩ phỏng đoán, xem ra lần trước bị cá sấu cắn cũng không có để lại di chứng gì.

Ánh mắt mấy người Tần Đại Hải khinh miệt quét xung quanh một vòng, trực tiếp hướng chỗ ngồi phía trên đi tới.

Sở Tiên thấy bọn họ vậy mà lại bước qua phía mình liền hơi sững sờ, lập tức cười cười.

-Là cậu? Khi bọn hắn tới nơi, Tần Chí Vĩ liếc một chút liền nhận ra Sở Tiên đang ngồi trên ghế, trên mặt tràn đầy vẻ tức giận, cắn răng chỉ vào mặt Sở Tiên.

Ồ, thật trùng hợp nha! Sở Tiên quay đầu nhìn hắn, ánh mắt dừng lại trên đùi hắn mấy giây.

Tần Chí Vĩ hiển nhiên chú ý tới ánh mắt này của Sở Tiên, trong lòng toát ra một ý niệm, ánh mắt liền lộ vẻ âm trầm:

-Thật trùng hợp!

Trông qua thì dường như không có vấn đề gì quá lớn, nhưng về sau đừng nghĩ đến việc dùng lực, chạy nhảy hay hoạt động mạnh hắn đều không làm được, điều này khiến hắn vô cùng tức giận, nhưng mà nguyên nhân cũng là do tên gia hỏa trước mặt này, từ khi gặp hắn mình đều gặp phải chuyện không may.

Xe bị phá hoại, ngư trường nhà mình bị trộm cá, về sau lại bị cá sấu cắn, đến mức rơi vào kết cục hiện tại. Bây giờ cha hắn bắt hắn phải ở nhà thừa kế sản nghiệp, thành thành thật thật nuôi cá, cuộc sống ăn chơi đản đúm ngày xưa đều hóa thành mây khói.

Tất cả cũng chỉ bởi vì người trước mặt này!

Tần Đại Hải nghe được lời con trai mình nói, ánh mắt liền nhìn về Sở Tiên, hỏi:

-hắn là ai?

-Cha! Tần Chí Vĩ nhìn cha mình, cắn răng nói ra: -Hắn là chủ nhân cái ngư trường kia, kẻ đã hại con bị cá sấu cắn!

-Phốc!! Sở Tiên nghe được lời này liền bật cười, lắc đầu: -Hại ngươi bị cá sấu cắn sao? Haha, cái này phải gọi là ác giả ác báo nha!

-Ngươi...! Tần Chí Vĩ hung tợn nhìn hắn.

-Tốt! Tốt lắm! Tần Đại Hải liếc hắn một cái, lập tức nhìn về phía Sở Tiên: -Tiểu tử ngươi cũng thật giỏi, ở địa bàn của Tần Đại Hải ta mà cũng dám phách lối như vậy, rất tốt!

Tần Chí Vĩ nghe được lời cha mình nói, trên mặt liền lộ ra nụ cười dữ tợn.

-Haha, ta đương nhiên rất tốt, chỉ có các ngươi không tốt nha! Sở Tiên không thèm để ý bọn hắn, nhẹ nhàng nói.

-Haha! Tần Đại Hải cười lạnh: -Hy vọng là ngươi về sau vẫn tốt được như vậy!

-Nhận lời chúc của người nha! Sở Tiên như nghe không hiểu lời nói bóng gió của hần, mặt mũi tươi cười đáp.

Tần Đại Hải nghe được lời nói, gương mặt liền trở nên dữ tợn, liếc về phía phong thư hần cầm trên tay, trên mặt lộ ra tia cười lạnh: -Đấu giá sao?

-Ừ, đấu giá! Sở Tiên cười gật đầu, giống như bậc bề trên lớn tuổi, nhìn bọn hần nói: -Các người cũng tới đấu giá sao? Có thực lực đấu được một cái ngư trường hay không?

Tần Đại Hải nhếch môi cười:

-Ta có thể đấu được, nhưng người tuyệt đối không lấy được, đồng thời cái hồ nuôi nhỏ bé của người cũng thật chướng mắt, cái gì mà tiên cảnh cá kiểng ngừ đại bá chủ, ta xem đó đều là hư danh, coi như một tên nhà giàu mới nổi có vận khí tốt mà thôi!

Sở Tiên nghe lời hần nói xong đồng tử liền co lại:

-Xem ra người tìm hiểu rất rõ ràng, tuy nhiên cũng chưa chắc giống như người tưởng tượng!

-Haha, thật sao? Tần Đại Hải cười lạnh, ánh mắt âm trầm nhìn Sở Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Đấu Giá(2)

Bọn Tần Đại Hải ngồi cách đó không xa, tuy nhiên Sở Tiên cũng không quan tâm đến bọn họ, trong lòng suy tư mấy lời Tần Đại Hải vừa nói.

-Xem ra hần ta đã chú ý tới ngư trường của mình, thậm chí đã cho người điều tra chuyện gì đó, về sau phải tạm dừng cái tạo cá rồng, cá vàng thì không sao, dù sao mình cũng đã bán cá vàng gần một năm.

-Anh Tần, có kẻ không biết sống chết, về sau nên cho hần một bài học, cho hần biết đây là địa bàn của ai!

-Không sai, lại còn muốn si tâm vọng tưởng đấu giá ngư trường quả là buồn cười, chúng ta và lão Lưu quản lý đã làm huynh đệ vài chục năm, theo lẽ thường đều là trăm phần trăm trúng thầu, tiểu tử này còn muốn tự mình đấu giá một cái ngư trường, quả nhiên là ghé con mới đẻ nha!

Mấy tên đi theo bên cạnh thấy chủ nhân có mâu thuẫn, liền ở một bên nhìn bọn Tần Đại Hải, chăm chọc Sở Tiên một phen.

-Haha, tuổi trẻ mà, cần phải ăn một chút đau khổ mới biết xã hội này không dễ kiếm tiền, ngày đó nghe nói ngư trường nhà Tiểu Tôn toàn bộ bị người hạ độc chết, thật sự là đáng tiếc, mười mấy vạn cứ như vậy không cánh mà bay, nhưng cũng may là bên trong toàn là cá phổ thông dễ kiếm, chứ không phải cái loại mấy vạn mấy chục vạn thậm chí hơn trăm vạn một con cá như ai kia nha, nếu như ai đó mà thể đành chỉ có thể trách bản thân xui xẻo! Tần Đại Hải ở một bên cười haha đáp.

-Đúng nha! May mắn cá bọn họ nuôi không phải cá cảnh, nếu không thì tổn thất càng nhiều!

-Hừ! Sở Tiên nhìn thấy mấy người chăm chọc, trên mặt lộ ra tia lãnh ý, đây là đang uy hiếp chính mình hay sao?

-Xin chào các vị, xin hãy xuất trình giấy chứng nhận cùng bảng danh sách đấu giá theo thứ tự.

Lúc này, trên sân khấu vang lên một âm thanh, mấy người Tần Đại Hải lập tức đứng lên, tràn đầy tự tin đi qua, Tần Chí Vĩ hung tợn nhìn chăm chăm Sở Tiên, trên mặt lộ ra vẻ âm ngoan.

-Này! Mấy người hướng phía sân khấu đi đến, một tiếng thờ dài bỗng truyền vào tai hần.

Sở Tiên hơi sững sờ, ngẩng đầu: -Tiền đại thúc?

Tiền đại thúc, cũng chính là người đưa cho hần con cá sấu kia, người khác đều gọi ông là Lão Tiền, về mặt ông tràn đầy uể oải nhìn Sở Tiên.

-Chàng trai trẻ này, khuyên người vẫn nên là tránh xa một chút, Tần Đại Hải kia không biết sẽ làm ra sự tình gì! Lão Tiền nhìn thấy hần liền nhẹ giọng nhắc nhở.

-Tôi ngược lại không tin bọn họ có thể một tay che trời! Sở Tiên cười cười, tự tin nói.

Lão Tiền lắc đầu:

-Có thể cậu không tin, nhưng Tàn Đại Hải cùng mấy chủ nhân ngư trường ở Phong Đài đã tụ tập cùng một chỗ, tại đây mà nói đúng là có thể một tay che trời.

-Hà? Sở Tiên nghe xong liền sững sờ: -Tiền đại thúc, chẳng lẽ ông... .

-Ta sao? Lão Tiền đắng chát lắc đầu: -Quên đi, ngư trường của tôi đang tính chuyển nhượng cho bọn hắn, dù sao tôi đã làm nhiều năm, kiếm lời không ít tiền, về sau liền kinh doanh buôn bán nhỏ, an ổn hết nửa đời người, không tranh chấp nữa.

Sở Tiên liền hơi nhú mồm: -Ngư trường của Tiền đại thúc làm sao?

Có thể tại Phong Đài sở hữu một cái ngư trường chứng tỏ Lão Tiền cũng là người có bối cảnh, bây giờ tại sao lại chuyển nhượng?

-Không có việc gì, chỉ có điều nhìn không quen phương pháp của bọn Tàn Đại Hải, khiến cho ta phải bồi thường người khác mười mấy vạn, về sau coi như nếu không chiếm được ngư trường sẽ làm cho tôi gặp nhiều phiền phức, tôi dứt khoát không cần nữa, nếu mỗi ngày đều mệt mỏi như vậy, hẳn là nên nghỉ ngơi rồi. Lão Tiền cười cười, lập tức nhắc nhở: -Chàng trai trẻ, hiện tại cậu đắc tội bọn Tàn Đại Hải liền phải vô cùng cẩn thận.

Sở Tiên yên lặng gật đầu, xem ra bên trong còn có một ít chuyện xưa, bọn người Tàn Đại Hải quả nhiên ti tiện.

-Tôi cũng có nghe qua phủ thị chính hiện tại đang mượn dùng cá rồng của cậu, Tàn Đại Hải bọn họ không dám trắng trợn đối phó cậu, nhưng thủ đoạn thì sẽ không thiếu, cẩn thận vẫn hơn. Lão Tiền nói xong lắc đầu hướng phía sân khấu đi đến.

-Haha! Sở Tiên nhìn bóng lưng Lão Tiền, cười lạnh: -Ta không tìm đến các người gây phiền phức, các người lại muốn tìm ta gây chuyện sao?

-Đã như vậy...! Ánh mắt Sở Tiên sáng lên, mở văn bản đấu giá của chính mình ra, lập tức viết lên ngư trường ở Phong Đài, nhưng không chỉ là ngư trường của Tàn Gia, mà là ngư trường của toàn bộ Phong Đài. Gấp đôi diện tích của ngư trường ở khe Hồng Sơn.

Sở Tiên liền viết vào trong mức giá một ngàn tám trăm vạn.

Một ngàn tám trăm vạn này tuyệt đối vượt qua thu nhập hàng năm của Phong Đài, báo ra giá cao như thế, cũng là có chút nguyên nhân. Trong Phong Đài có tổng cộng sáu cái ngư trường, hiện tại hẳn một lần đều giải quyết xong, nếu không đưa ra giá cả hợp lý, cho dù hẳn có quan hệ cũng không chắc đấu giá được.

Bây giờ chính mình báo giá cao như thế, tin tưởng quản lý ngư trường cũng sẽ vui mừng đồng ý, dù sao đây cũng coi như là thu nhập của bọn họ.

Sở Tiên tràn đầy tự tin, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh: -Các người đã muốn gây chuyện, như vậy ta đành đuổi các người ra khỏi Phong Đài, cái mà các người gọi là địa bàn của các người, giờ liền biến thành địa bàn của ta, không có ngư trường xem các người dựa vào đâu mà lên mặt!

Nhìn thấy bảng đấu giá, Sở Tiên mỉm cười, tuy quyết định này có chút xúc động nhưng hẳn không hề hối hận, một ngàn tám trăm vạn rất nhiều nhưng nếu có thể hoàn toàn tiếp nhận Phong Đài thì đối với hẳn càng có lợi hơn, dù sao ngư trường của hẳn cũng không giống ngư trường bình thường, ngư trường càng lớn, thu hoạch cũng càng lớn.

Đứng dậy đưa bảng đấu giá cho nhân viên phía trước xong, Sở Tiên trực tiếp lái xe rời đi, có lẽ chiều mai mới có kết quả.

Lái xe về ngư trường nhỏ, bên trong vô cùng sạch sẽ, hiển nhiên là thường xuyên có người quét dọn, cá vàng bên trong ngư trường cũng khoan thai ngoi lên.

-Sột soạt sột soạt! Lúc này cá sấu ở một bên bờ đến, vây quanh hẳn chuyển động không ngừng.

Sở Tiên ngồi xuống sờ đầu nó, chính mình đi vắng mười mấy ngày, mỗi lần ăn đều đi Phong Đài ngư trường Tàn Gia ăn, xem ra thức ăn rất tốt, nó cũng khỏe mạnh hơn nhiều.

Rời khỏi ngư trường, Sở Tiên đi vào cửa hàng, nhìn thấy Phở Phở đang xem sách, cười cười ngồi xuống.

-Anh! Phở Phở nhìn Sở Tiên hô lên, Sở Tiên gật gật đầu, nhìn thấy thân ảnh màu trắng đang bận rộn phía trước, hẳn do dự một chút liền đi qua.

-Đường tiểu thư! Sở Tiên đi qua, nhìn Đường Thu Mộng đang tắm cho một con mèo, gọi một tiếng.

-Xin chào, có chuyện gì cần tôi hỗ trợ sao? Đường Thu Mộng có chút do dự hỏi.

-Có một số việc, khi nào cô rảnh có thể vẽ cho tôi một bức tranh về kết cấu loài cá hay không? Cả bức tranh về cơ thể người nữa. Sở Tiên mở miệng nói.

Lần cải tạo trước, Sở Tiên phát hiện trên mạng cũng không có thông tin kĩ càng, có nhiều thứ bên trong không được miêu tả, đây cũng là nguyên nhân hẳn liền tiếp thất bại khi cải tạo.

-Không vấn đề gì, anh cần gấp sao? Đường Thu Mộng trực tiếp hỏi.

-Không gấp không gấp, khi nào rảnh cô vẽ một chút là được. Sở Tiên khoát tay.

-Ừ được, trong vòng hai ngày tôi sẽ đưa cho anh! Đường Thu Mộng gật gật đầu.

Sở Tiên cười cười, trò chuyện một lúc liền rời đi, buổi tối hắn đưa Phở Phở xong liền lái xe về đến nhà.

Giữa trưa ngày thứ hai, Tần Đại Hải cùng mấy tên trong ngư trường ngồi trong một tiệm com uống rượu.

-Tần đại ca, lần này thật sự cảm ơn anh, có thể đấu giá được ngư trường lần này, đều nhờ có anh bận rộn lo liệu như vậy, em kính anh một ly. Trên bàn com, một tên giờ chén rượu lên nói.

-Haha, không cần khách khí như thế, chúng ta là anh em, về sau trợ giúp lẫn nhau, nghe nói cậu cũng là người có kinh nghiệm phong phú trong nghề, về sau ra biển bắt cá còn cần cậu hỗ trợ nhiều. Tần Đại Hải hơi híp mắt, cao hứng nói.

-Haha, không vấn đề, chút chuyện nhỏ này đại ca cứ giao cho em! Tên trung niên kia vỗ ngực đảm bảo nói. Ra biển bắt cá nếu như có thêm một lão ngư dân dày dạn kinh nghiệm có tác dụng rất lớn, thậm chí đôi khi có thể làm thu hoạch cao gấp mấy lần, mỗi người đều là bảo bối nha.

-Về sau nếu có vấn đề gì đều có thể tới tìm tôi, cho dù tôi không có, quan hệ sau lưng tôi chắc chắn vẫn có. Tần Đại Hải nói bằng giọng vô cùng hào hung, lập tức vỗ vỗ Tần Chí Vĩ ngồi bên cạnh: -Về sau Tiểu Vĩ sẽ tiếp quản cơ nghiệp của tôi, mong chư vị đây chiếu cố nhiều hơn!

-Không vấn đề, Tiểu Vĩ có thể nói chính là hổ phụ không sinh khuyển tử, Tần đại ca, anh cứ yên tâm hưởng phúc đi.

Nghe những người này vuốt mông ngựa, Tần Đại Hải vô cùng hưởng thụ, vỗ vỗ bả vai con trai mình, lập tức mấy người lại nâng chén uống tiếp.

-Mọi người nhỏ giọng một chút, đại ca tôi gọi điện thoại tới, có lẽ việc ở ngư trường đã hoàn thành. Lúc này, điện thoại di động Tần Đại Hải vang lên, hắn lập tức nói với mọi người rồi nghe điện thoại.

-Haha, Triệu đại ca, có tin tức tốt rồi phải không? Tần Đại Hải lớn giọng hỏi qua điện thoại.

Trên bàn có mấy người lộ ra vẻ mặt hâm mộ, Triệu đại ca chính là một nửa bá chủ của khu Phong Đài, tất nhiên vẫn có chút quyền lợi, chỉ cần hắn muốn thì chuyện đấu giá khu Phong Đài cũng không thành vấn đề.

-Cái gì? Rất nhanh, Tần Đại Hải mở to mắt, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc đứng lên: -Triệu đại ca, anh nói cái gì?

-Phong Đài bị người khác bao trọn sao?

Tần Đại Hải sắc mặt cứng đờ, trong nháy mắt liền âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Trúng Thầu

Trên bàn com yên tĩnh lại, nghe rõ cả tiếng hít thở của Tần Đại Hải, sắc mặt người xung quanh vô cùng khó xử.

-Tôi gọi điện thoại một chút! Một người trong ngư trường đứng lên, lấy điện thoại di động ra gọi điện.

Mấy người khác cũng lấy điện thoại di động ra, bấm gọi điện cho những người trong ban quản lý.

Nghĩ đến tin tức của Tần Đại Hải, bọn họ nhin không được mà rung động. Bao toàn bộ Phong Đài, mẹ kiếp, sao lại có thể bao thầu toàn bộ chứ, ngư trường của bọn hắn đều ở bên trong.

Từng cuộc điện thoại được kết nối, nhưng mà rất nhanh sắc mặt mọi người đều trầm xuống.

-Ba!! Một chiếc điện thoại di động rơi trên mặt đất, có một tên thất vọng nói: -Thật sự bị người khác nhận thầu, toàn bộ Phong Đài đều bị người khác nhận thầu!

-Người nào có năng lực lớn như vậy, chẳng lẽ là doanh nghiệp lớn ra tay sao?

-Tần đại ca, chuyện này phải làm sao? Người trung niên lúc nãy cùng Tần Đại Hải xưng huynh gọi đệ lúc này cũng có chút hoảng loạn, sắc mặt bối rối.

-Cha! Tần Chí Vĩ liền thấy mặt phụ thân âm trầm, trên mặt lộ ra sự lo lắng.

-Không việc gì! Tần Đại Hải hung hăng cắn môi, lập tức bấm điện thoại một lần nữa.

-Triệu đại ca, khu vực số 9 trong Phong Đài có thể giữ lại cho tôi được không? Được được, tôi có thể hỏi một chút, ai là người đã bao trọn Phong Đài vậy?

-Cấp trên đã phê chuẩn sao? Những một ngàn tám trăm vạn? Vậy mà xuất ra những một ngàn tám trăm vạn, Triệu đại ca, hôm nào rảnh tôi mời anh ăn bữa cơm!

-Sao vậy, Tần đại ca, là ai ra tay vậy? Một người vội vã hỏi.

-Không biết! Tần Đại Hải hơi thở dài nói: -Đây là người có bối cảnh không lồ, với lại bọn họ dùng một ngàn tám trăm vạn bao thầu toàn bộ Phong Đài.

-Một ngàn tám trăm vạn, bọn họ điên rồi sao? Một người sắc mặt hoảng sợ nói.

Phong Đài có tổng cộng sáu cái ngư trường, bọn họ hàng năm trúng thầu cũng trả hai trăm vạn, cộng lại là một ngàn ba bốn trăm vạn, bây giờ lại có người trả cao hơn bốn năm trăm vạn, bao thầu toàn bộ Phong Đài?

Mấy người trong ngư trường chán nản ngồi trên ghế, bọn họ không giống như Tần Đại Hải, có bối cảnh thâm hậu, dù cho không đấu thầu được Phong Đài thì vẫn có thể chen vào cướp một chỗ của người khác, nếu như bọn họ không trúng thầu, như vậy năm nay phải làm sao đây?

-Tần đại ca, ngư trường của chúng ta làm sao bây giờ? Người trung niên kia hỏi Tần Đại Hải một lần nữa, vì một cái ngư trường hắn đã bỏ ra mấy chục vạn, chẳng lẽ bây giờ lại đổ xuống sông xuống biển?

-Tôi cũng không có biện pháp. Tần Đại Hải hơi lắc đầu: -Hay là cậu đợi sang năm đi, thời điểm đấu thầu sang năm, tôi đây chuẩn bị cho cậu một cái.

Người trung niên kia nghe xong suyết chút nữa thì học máu, sang năm, mẹ kiếp, sang năm ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra? Tối lúc đó hắn còn nhớ câu nói hôm nay không?

Nhưng người trung niên không có biện pháp gì, đành buồn bực gật đầu, ai bảo chính mình không có bối cảnh cường đại như người khác đây!

Cơm nước coi như xong xuôi, một đám người hướng phòng quản lý ngư trường chạy tới, bọn họ muốn tới xem một chút là ai lại có năng lực như thế bao thầu toàn bộ Phong Đài.

Cùng lúc đó, Sở Tiên cũng lái xe về chỗ quản lý, khi hắn đến nơi, toàn bộ khu vực quản lý đã chật kín người, bọn họ đã đến đây trong khi chờ đợi kết quả đấu thầu, chỉ có một số ít người ngồi im tại chỗ, chờ đợi giấy chứng nhận trúng thầu.

Sở Tiên tìm một chỗ ngồi xuống, tuy hắn không gọi điện cho Hồng Thành Hải, nhưng Hồng Thành Hải cũng không gọi điện cho hắn, như vậy chứng tỏ việc đấu thầu này hắn không có vấn đề gì.

-Kết quả trúng thầu đã có, chuẩn bị công bố trên màn hình lớn, mời những người trúng thầu đến đây nhận giấy chứng nhận, đồng thời giao ra số tiền đã đăng ký, trong ba ngày nếu không trả đủ số tiền thì người tiếp theo trả giá sẽ nhận được.

Giọng nói của nhân viên vang lên lần nữa, theo sát đó là màn hình lớn chậm rãi sáng lên, từng tên ngư trường hiện ra, tương ứng với nó là tên người trúng thầu.

-Rầm rầm!

Trong nháy mắt, mọi người toàn bộ đứng lên khỏi chỗ, cho dù là những người xác định mình chắc chắn trúng thầu cũng đứng lên, đi về phía màn hình lớn.

-Nhường đường một chút!

Khi hắn vừa mới đi tới, đằng sau có âm thanh lo lắng truyền đến, đi thẳng về phía hắn.

-Ủm! Sở Tiên nhũn mảy, tuy nhiên cũng không có bất kỳ động tác gì, dựa vào tố chất thân thể hiện tại của hắn, không có năm sáu lên to con dùng hết toàn lực là không thể nào nha.

Nhưng khi hắn quay đầu thì nhất thời cười rộ lên, đằng sau không phải ai khác, chính là bọn người Tần Đại Hải.

-Tiểu tử, tránh ra! Tần Đại Hải hiển nhiên cũng nhận ra Sở Tiên, không kiên nhẫn quát một tiếng.

Sở Tiên nhìn bọn hắn, ánh mắt quét qua màn hình lớn, ngược lại tránh ra một lối:

-Tốt, tốt, chúc mừng các người có thể trúng thầu, haha!

-Hừ! Mấy người hừ lạnh một tiếng, lướt qua người hắn.

-Cái gì? Nhưng mà rất nhanh, vài tiếng hét từ bên trong truyền đến.

-Ngư trường tiên cảnh Sở Tiên, lại là Sở Tiên, hắn nhận thầu toàn bộ Phong Đài.

-Cha, lại là tên Sở Tiên kia, vậy mà hần dám dùng một ngàn tám trăm vạn nhận thầu Phong Đài.

-Cái gì? Người ở xung quanh nghe tiếng bọn họ cũng tò mò nhìn sang, khi bọn hần nhìn thấy sáu cái ngư trường trong Phong Đài đều bị một người nhận thầu tất cả đều hít một hơi khí lạnh, khi bọn hần nhìn thấy giá trị một nghìn tám trăm vạn mặt mũi liền tràn đầy kinh ngạc.

-Một ngàn tám trăm vạn, cái này... không phải là hần điên rồi đi, như vậy chính là lỗ vốn nha.

-Diện tích Phong Đài cũng không phải là nhỏ, nhưng rõ ràng không đáng một ngàn tám trăm vạn. Nếu như hần không xuất ra nhiều tiền như vậy chính phủ chưa chắc đã đẹp toàn bộ Phong Đài giao cho hần.

-Ngư trường Tiên Cảnh tôi nghe có chút quen thuộc nha, đúng rồi, đây không phải là nơi có cá cảnh chuyên bán cá rồng sao, làm sao lại nhúng tay vào cá nuôi lấy thịt rồi?

-Bây giờ cá rồng kia vẫn đang được trưng bày ở khu vực triển lãm, vậy mà vẫn có tiền bao trọn Phong Đài, cái này chính là tài đại khí thô nha.

Tần Đại Hải nghe được mấy lời nghị luận xung quanh sắc mặt liền trầm xuống, hần nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến người bao trọn Phong Đài là thằng nhãi kia, hần thì còn đỡ, nhưng những ngư trường khác cũng coi như xong rồi.

-Sao rồi? Mấy người các ngư trường trúng thầu rồi sao? Sở Tiên nhìn thấy bọn họ đi đến, liền cười nói.

-Ngươi... tốt, tốt lắm! Một tên hôm qua còn châm chọc Sở Tiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

-Ta lúc nào cũng tốt lắm! Sở Tiên lặp lại lời nói hôm qua một lần nữa, cười tủm tỉm.

-Ăn nhiều như vậy, ngươi không sợ nghẹn chết sao? Tần Đại Hải liền âm lãnh nhìn hần.

Sở Tiên nhìn bọn hần lắc đầu, cũng không muốn cùng bọn hần nói mấy lời vô nghĩa, liền bước thẳng đến cửa ra vào, xuất trình thẻ căn cước xong tiến vào trong văn phòng.

-Tần đại ca, chẳng lẽ chúng ta cứ để hần kiêu ngạo như vậy tiếp nhận ngư trường sao? Một người có chút không cam lòng nói ra.

Tần Đại Hải trong mắt hiện lên tia tàn khốc, gương mặt dữ tợn: -Muốn yên ổn tiếp nhận, nào có dễ dàng như vậy, ta sẽ cho hần biết thế nào là trộm gà không được còn mất thêm nắm gạo.

Từ phòng quản lý ngư trường đi ra, Sở Tiên nhìn trời xanh nắng vàng, vô cùng sáng khoái, lấy điện thoại ra gọi cho Hồng Thành Hải.

-Hồng đại ca, cảm ơn anh đã hỗ trợ!

-Haha, quá khách khí rồi, Tiểu Tiên, giá của ngươi lần này hơi cao, thấp một chút cũng được nha! Hồng Thành Hải đáp trong điện thoại.

-Một lần thầu tới sáu cái ngư trường, vốn là có chút khó xử anh, nếu như giá cả lại thấp đi một chút thì sợ không qua được, Hồng đại ca có rảnh thì cùng ăn một bữa cơm.

-Haha, được, nhưng mà Tiểu Tiên này, cậu có thể mang cho đại ca một chút cá khô hay không?

-Không có vấn đề, ngày mai chúng ta cùng ăn cơm một chỗ đi, tôi mang cho anh!

Gọi điện thoại xong, Sở Tiên lái xe về chợ cá, chọn lựa mười mấy cân cá ngon đem về nhà bắt đầu làm cá khô.

Phối nguyên liệu, tẩm ướp, sấy khô, không đến một giờ liền hoàn thành mười mấy cân cá khô.

David bên kia cũng cần một chút cá khô, chờ mấy ngày nữa sẽ làm cho hần hơn ngàn cân cá khô vậy.

Sở Tiên vừa nghĩ xong, liền nhớ tới việc ở ngư trường hai tháng sau, tiếp nhận Phong Đài xong vẫn cần phải nuôi thả một chút cá, mặt khác sau này mình cũng phải ra biển bắt cá, nhiều như thế lại phải gia tăng nhân công, một chiếc thuyền đánh cá lớn phải có người điều khiển, đầu bếp các loại cũng phải cần mười mấy người.

Ra biển bắt cá phải có thuyền, mình cũng cần phải sắm thuyền đánh cá nữa, nghĩ như vậy, Sở Tiên biết chuyện mình cần làm còn rất nhiều.

-Ừ, hay là thành lập một cái công ty, sau này thuận tiện quản lý. Sở Tiên quyết định.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Tiên lái xe đến cục Công Thương, nhưng hần không ngờ tới là nơi này còn gặp được người quen. Lý Hoa Trung. Lý Hoa Trung là do Kim Sâm giới thiệu, hần đã từng tặng Lý Hoa Trung mấy con cá vàng, hai người cũng coi như quen biết không tệ.

-Tiểu Tiên, mấy ngày không gặp cậu đã thành ông chủ lớn rồi! Trong văn phòng, Lý Hoa Trung nhìn người trước mặt nói ra.

Bọn họ không ai nghĩ tới một thanh niên bán cá cảnh bây giờ lại trở thành bá chủ trong giới cá cảnh, mà lại phóng khoáng tiêu tốn tiền bạc đầu giá một cái

ngư trường, hiện tại còn thành lập công ty, nhìn thấy công ty liên quan đến ăn uống, hẳn có chút giết mình.

-Haha, không nghĩ tới cậu làm ở đây! Sở Tiên cười nói với hắn.

-Tôi cũng là không có cách nào khác, vừa tốt nghiệp liền bị cha tôi bắt đến đây, không được tự do. Tiểu Tiên, việc công ty cậu cứ giao cho tôi, giữa trưa chúng ta đi kiếm chỗ ăn cơm, gọi Kim Sâm lên cùng, lâu lắm rồi chúng ta không họp mặt, vừa vặn cũng khiến cho người tốn tiền một chút, ai bảo gần đây người trở thành phú ông nha.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Ông Của Phở Phở Gặp Phiền Phức

Giữa trưa, Lý Hoa Trung gọi Kim Sâm tới, bốn người tìm một nhà hàng nổi tiếng ăn một bữa.

Mấy người vô cùng cảm thán Sở Tiên, kẻ sĩ ba ngày không gặp phải nhìn bằng con mắt khác, giờ hắn đã trở thành đại phú ông, căn cứ vào ý nghĩ này, bọn hắn đành phải hung hăng làm thịt Sở Tiên một trận.

Sở Tiên cười sáng khoái nhìn bọn họ, trong khoảng thời gian này chính mình vô cùng bận rộn nên rất ít gặp gỡ mọi người, cũng rất lâu rồi không được trò chuyện vui vẻ như vậy.

Sau đó mấy ngày, Sở Tiên bắt đầu thí nghiệm cải tạo cá, hiện tại trên mạng còn có hơn mấy trăm người đặt hàng còn không trả kịp, trên blog của hắn có người không ngừng phàn nàn, thậm chí có người tính khí không tốt đã bắt đầu chửi bới.

Cải tạo, giao hàng, cả ngày đều vô cùng bận rộn, nhưng may là đơn hàng trên mạng đã giảm nhiều, nếu như tuyên truyền quá mạnh thì tiêu thụ cá vàng sẽ đạt tới mức độ bão hòa.

-Thật phiền phức, cả ngày đều phải lén lút cải tạo, đến bây giờ vẫn chỉ có thể cải tạo cá vàng, cá rồng, cá chép, cá la hán các loại, không có mấy loài cá trân quý, xem ra về sau mình phải tính toán lại.

Những thứ này vô cùng trọng yếu, hắn đã bán cá vàng một năm, chính mình bán ra số lượng lớn sẽ khiến người ta chú ý, nhưng cá vàng cũng không đáng lo ngại, nếu bán cá rồng hoặc cá chép đắt đỏ thì không được, điều tra một chút nhất định sẽ có dấu vết.

-Xem ra vẫn cần phải mua một ít cá phổ biến để nuôi trong ngư trường, sau đó thả nhiều cá cảnh, cá bột làm ngư trường, một hai năm sau mình có thể bước chân vào giới cá cảnh, quang minh chính đại đối mặt với tất cả mọi người.

Sở Tiên âm thầm quyết định, đến ngày thứ hai hắn bắt đầu mở rộng ngư trường của mình, sau đó còn phải mua thêm cho mấy ngư trường mới đầu giá, cũng phải tìm thêm người sửa chữa lại một chút.

Buổi sáng ngày thứ ba, Sở Tiên đột nhiên nhận được điện thoại của Phở Phở.

-Anh, ông của em xảy ra một ít chuyện, em muốn đi xem thế nào!

Sở Tiên nghe được âm thanh lo lắng của hắn lập tức đáp ứng:

-Được, không sao, em cứ trực tiếp đóng cửa hàng lại là được, có chuyện gì anh giúp được thì cứ nói cho anh biết.

-Được, anh có thể cho em ứng trước mấy tháng tiền lương không? Phở Phở có chút do dự hỏi.

-Khoảng bao nhiêu? Sở Tiên trực tiếp hỏi.

-Một vạn, một vạn là đủ rồi! Phở Phở vội vàng nói.

-Được, lấy từ trong cửa hàng đi!

-Cảm ơn anh!

-Ông của Phở Phở chỉ là một ngư dân, có thể xảy ra chuyện gì được? Thấy Phở Phở vội vàng cúp điện thoại, Sở Tiên thì thảo nói, do dự một chút rồi lái xe đến chỗ Phở Phở.

Ông của Phở Phở xảy ra chuyện, không biết có thể giải quyết được không, nhưng dựa vào tính cách của Phở Phở thì có lẽ cũng không nhờ vả mình giúp đỡ, nhưng làm ông chủ hợp pháp của hắn, lúc nhân viên gặp khó khăn cũng nên giúp đỡ mới phải.

Chỗ ở của Phở Phở và ông của nàng thì Sở Tiên cũng biết, khi hần tới nơi lại phát hiện ra không có ai ở nhà.

-Hả? Tại sao lại không có nhà? Chẳng lẽ là đang ở chỗ ông của nàng sao? Sở Tiên suy đoán một chút rồi lấy điện thoại di động ra gọi cho Phở Phở.

-Phở Phở, em đang ở đâu? Sở Tiên hỏi.

-Anh à, em đang ngồi xe buýt tới chỗ ông em làm! Trong điện thoại truyền đến âm thanh của Phở Phở.

Sở Tiên hơi sững sờ, hỏi:

-Ở chỗ nào? Nói vị trí cho anh biết, anh ở đó chờ em!

-Anh! Âm thanh Phở Phở yếu ớt: -Ở chợ cá, cảm ơn anh!

-Được, anh ở cổng vào chợ cá chờ cậu! Sở Tiên gạt đầu, lái xe về chợ cá.

Bởi vì chỗ bọn hần cũng gần khu vực chợ cá, nên không tới ba phút sau đã ở cổng chợ, dừng xe lại, Sở Tiên đứng đợi ở cổng ra vào.

Khoảng mười lăm phút sau, Phở Phở về mặt lo lắng đi tới.

-Chuyện gì xảy ra? Ông của em xảy ra chuyện gì? Sở Tiên đi qua hỏi.

-Em cũng không rõ nữa, hình như ông em làm hỏng đồ của ông chủ, hiện tại ông ấy muốn sa thải ông của em, còn muốn tiền bồi thường. Phở Phở lo lắng nói.

-Làm hỏng đồ? Chúng ta đi xem một chút! Sở Tiên đi theo Phở Phở vào bên trong.

-Ở trong kia!

Ông của Phở Phở cũng không phải là làm trong chợ cá, mà là làm ở tàu cá sau chợ.

Chợ cá một bên là biển, tại ven bờ có một cầu tàu, bến tàu này cũng không phải là tàu chở hàng, mà chính là tàu đánh cá, có hàng trăm hàng ngàn chiếc bày bên bờ biển, còn có một số từ trong biển mới cập bờ, có thể nhìn thấy ngư dân đang mang cá bắt được trên tàu xuống.

Nơi này là cầu tàu lớn nhất thành phố Hải Thanh, chín phần mười tàu cá đều từ nơi này, mà bắt được cá thì đa số đều đem vào tiêu thụ bên trong chợ cá.

Ông của Phở Phở là một ngư dân chuyên theo tàu ra biển, hầu như là sống lênh đênh trên biển, mỗi lần ra biển cũng ít nhất nửa tháng, sau khi trở về liền giúp ông chủ xử lý tôm cá, công việc vô cùng vất vả.

Nhưng bà nội Phở Phở vẫn còn đang nằm trên giường bệnh, cho nên mới học cấp ba liền theo ông đi làm kiếm tiền.

Đi vào cầu tàu bên cạnh, Phở Phở gọi điện cho ông nàng, lập tức đi về phía một thuyền cá cũ nát.

Đây là một thuyền cá dài chừng mười thước, bên trong trước khoang thuyền còn có từng đồng cá nhỏ, trên thuyền cha của Phở Phở làn da ngăm đen đang cúi đầu, bên cạnh là một người trung niên đang hút thuốc, mặt mũi không kiên nhẫn.

-Ông! Phở Phở nhanh chóng chạy đến bên cạnh ông hần, nắm chặt tay áo, có thể nhìn ra Phở Phở vô cùng yêu thương ông.

-Hừ! Một người liền nhìn về phía Phở Phở: -Cô chính là cháu gái lão Phong đúng không, cầm tiền đến rồi sao?

-Ông chủ, tôi cũng không phải cố ý, đêm qua đột nhiên có gió lớn, nên thùng hàng mới bị đổ. Ông của Phở Phở mặt mũi cầu xin nói, chà chà tay mình, nắm chặt tay Phở Phở.

-Không phải cố ý sao? Tôi đã nói với ông bao nhiêu lần là phải kiểm tra kỹ, đến tận lúc này nhìn tới mới biết là đã chết, mấy con rần biển lần này chính là thu hoạch lớn nhất của chúng ta, bây giờ chết hết rồi, ông nói tổn thất này phải bồi thường thế nào? Chúng ta ở trên biển vất vả khổ sở tám chính ngày kết quả chỉ là một câu không cẩn thận của ông sao? Người trung niên kia hần là ông chủ của thuyền cá, phần nộ chỉ vào mặt cha Phở Phở nói ra.

-Trị giá của rần biển ông cũng biết, ở đây có ba con rần biển, một con ít nhất cũng sáu bảy vạn, hiện tại tất cả đều chết, đều bị đè chết, trách nhiệm này coi như tôi cũng không bắt ông chịu toàn bộ, ông chỉ cần đưa ra năm vạn là được, đưa tiền xong liền đi đi, chúng tôi cũng không dám thuê người như ông!

-Ông chủ, Phong thúc cũng không phải cố ý, ai có nghĩ được hôm qua gió lớn như vậy, lại làm lật thùng khiến ba con rần biển đều bị đè chết. Một người thay cha Phở Phở giải thích.

-Không ai nghĩ tới? Nếu nghĩ tới thì còn có thể xảy ra chuyện này sao? Ông chủ tức giận: -Đồ trăn quý như vậy, tôi đã liên tục căn dặn phải nhìn cho kỹ, giờ thì thế nào, tôi không quản lý do gì, tiền nhất định phải bồi thường.

-Năm vạn! Ông Phở Phở mặt mũi tái nhợt, khép nép nói: -Ông chủ, hay tôi làm thuê không lương cho ông để trả được không?

-Không được! Tôi cũng không dám nhận nhân viên như ông! Ông chủ nhìn thấy cha Phở Phở tuổi tác đã lớn, nhều chặt lông mày, nếu không phải vì thiếu một người hầu cũng không thêm cho lão già này lên thuyền.

Phở Phở nắm chặt túi tiền bên cạnh, cô chỉ cảm theo một vạt trong cửa hàng, nhưng vẫn là không đủ bù năm vạt kia.

-Rắn Biển? Sờ Tiên đứng một bên nhìn ông chủ thuyền và ba con rắn biển trên mặt đất.

Rắn Biển vốn là bảo bối, theo nghiên cứu y học thì độc của rắn biển có thể làm thành thuốc điều trị ung thư gọi là “Huyết Thanh”. Có thể trị được vết rắn độc cắn, trị đau thần kinh tọa, chứng phong thấp, đồng thời có thể nói qua được hơn mười tác dụng khác như trị tàn nhang vô cùng hiệu quả, chế thuốc cao, ngâm rượu, có tác dụng bổ sung sức khỏe, trị phong thấp, chưa kể da rắn còn được chế tác thành túi, nhạc cụ các loại. . .

Tóm lại, rắn biển toàn thân đều là bảo bối, Gan, thịt, mỡ, da, máu, độc các loại đều có thể làm thuốc.

Có một câu nói có thể hình dung mức độ quý giá của rắn biển: Rắn lục có chất độc đáng giá ngàn vàng, mà độc của rắn biển so với ngàn vàng còn đáng giá hơn. Tại Mỹ, độc rắn biển được bán ra với giá hơn 7800 USD, so với vàng còn giá trị hơn trăm ngàn lần, có thể thấy được mức độ quý giá.

Thái Lan có rất nhiều chuyên gia chuyên bắt rắn biển, người ta thường bắt chấp nguy hiểm tính mạng để đánh bắt rắn biển, mà người bị rắn biển cắn chết cũng không hiếm thấy.

Bắt rắn biển là chuyện vô cùng khó khăn, lần này ra biển cũng là do bọn hủn vận khí tốt mới một lần bắt được ba con rắn biển, nhưng vì chút ngoài ý muốn mà toàn bộ đều chết hết, giá trị cũng giảm đi rất nhiều.

-Năm vạt đúng không? Tôi trả! Sờ Tiên đi lên trước, sờ đầu Phở Phở, lập tức nói với ông chủ kia.

-Hả? Người trả sao? Ông chủ kia sững sờ, liền nói: -Được, tôi không quan tâm ai trả, chỉ cần có đủ năm vạt, chuyện này liền bỏ qua!

-Được, có thể thanh toán bằng thẻ tín dụng chứ? Sờ Tiên không chút để ý nói ra.

-Anh!

-Ông chủ Sờ!

Phở Phở cùng ông chủ ngừng đầu kinh ngạc nhìn hủn, Sờ Tiên nhìn bọn họ lắc đầu:

-Không sao, năm vạt mà thôi, chờ hai người có tiền lại trả cho tôi là được!

-Cảm ơn ông chủ Sờ, cảm ơn, cảm ơn! Ông Phở Phở ánh mắt đỏ lên, kích động cúi đầu nói với Sờ Tiên.

Sờ Tiên đỡ lấy tay cha Phở Phở, đùa đùa nói:

-Không cần như thế, Phong thúc, Phở Phở là nhân viên của tôi, với lại làm việc cũng rất tốt, tôi còn chuẩn bị tăng lương cho Phở Phở, bây giờ cho mượn năm vạt thì không tăng lương nữa là được!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Cá Thanh Ba

Trần an được Phong thúc đang kích động, Sờ Tiên liền nhìn thấy trên mặt Phở Phở mấy giọt nước mắt trong suốt, liền xoa đầu cô.

-Trở về thôi, bây giờ vừa đúng buổi trưa, chúng ta đi ăn cơm một chút. Sờ Tiên nói với bọn họ.

-Vâng! Phở Phở lau nước mắt gạt gạt đầu, Phong thúc đứng cạnh thở dài một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

-Ồ! Lúc Sờ Tiên chuẩn bị rời đi, đột nhiên bị mấy con cá trên boong tàu hấp dẫn.

Đây là một loài cá kì lạ, toàn thân màu vàng, lại xen kẽ thêm mấy đường màu đen, Sờ Tiên vận dụng năng lực điều tra nhìn chăm chăm.

Cá Thanh Ba:

+Năng lượng: 535

+Thiên phú: Sử dụng sóng âm

-Cái này...Sở Tiên tròng to mắt, vậy mà lại có hơn năm trăm năng lượng, con cá chỉ bé bằng bàn tay vậy mà có hơn năm trăm năng lượng, hơn nữa còn có thiên phú sử dụng sóng âm, thật sự là quá thần kì.

Sở Tiên sắc mắt liên tục thay đổi, từ sau khi hệ thống nâng cấp, hẳn đã thử thí nghiệm, năng lượng của một con cá không thể dùng kích thước lớn nhỏ để tính, có con cá nhỏ nhưng lại có không ít năng lượng, cá Thanh Ba hiển nhiên thuộc loại này.

-Nhưng sử dụng sóng âm là sao? Chẳng lẽ có thể phát ra sóng siêu âm, dùng sóng âm nhận biết sự vật? Sở Tiên suy tư, nhìn thấy ba con Thanh Ba vẫn chưa chết liền hỏi ông chủ:

-Ông chủ, ba con cá màu vàng này là cá gì?

-Tôi cũng không biết là cá gì, trông rất kì lạ! Ông chủ nhận năm vạn do Sở Tiên chuyển khoản xong trên mặt liền khôi phục nụ cười, khách khí nói ra.

-Mấy con cá này có thể bán cho tôi hay không? Nhìn thật kì lạ, tôi muốn thử xem có thể nuôi được không? Sở Tiên hỏi.

-Cậu muốn mua sao? Trên mặt ông chủ hiện ra vẻ hưng phấn: -Có thể, nhưng cậu cũng biết cá biển bình thường đều hơi đắt, ba con cá này cũng hiếm thấy, tôi sẽ bán cho cậu với giá năm trăm vậy!

-Năm trăm? Ông chủ, ba con cá này làm sao đáng giá năm trăm, không phải ông nói muốn đem ba con cá này ném đi sao? Phong thúc ở bên cạnh tức giận nói.

-Lão Phong! Ông chủ nghe xong liền tức giận: -Tôi đâu có nói muốn ném ba con cá kì quái này đi, cá lạ như này sao tôi ném đi được, ông đừng ăn nói bậy bạ.!

-Ông..Phong thúc tức giận.

-Phong thúc! Sở Tiên gọi một tiến, nhìn ông chủ kia có chút tham tài, gật đầu: -Được, tôi mua!

Ông chủ kia cao hứng nhếch môi:

-Thật tốt, tiểu huynh đệ đủ hào phóng, haha, vừa nhìn đã biết là người làm chuyện lớn.

Sở Tiên không để ý đến lời hấn, chuyển khoản cho hấn năm trăm, sau đó tìm cái túi đựng đầy nước, đem ba con cá thanh ba để vào bên trong.

-Đi thôi! Sở Tiên nói với Phở Phở, lái xe chở bọn họ tới một nhà hàng.

-Thật sự là cảm ơn ông chủ Sở, nếu không có cậu giúp, tôi thật không biết phải làm gì nữa! Trên bàn cơm, Phong thúc lần nữa nói cảm ơn.

-Phong thúc không cần để trong lòng, Phở Phở vốn là nhân viên của tôi, có chuyện đương nhiên tôi không thể khoanh tay đứng nhìn. Sở Tiên vội vàng nói.

-Chúng ta chỉ muốn nói cảm ơn, nhất định sẽ sớm trả lại tiền cho ngươi.

-Haha, không vội. Sở Tiên lắc đầu: -Năm vạn đối với mấy người có thể nói là rất nhiều, nhưng đối với tôi thì cũng không phải là nhiều, hai người không cần để ở trong lòng, huống chi Phở Phở bây giờ còn đang làm cho tôi.

Sở Tiên nói xong liền nghĩ đến một việc, hỏi:

-Nhưng Phong thúc này, về sau ông dự định làm gì?

-Ông chủ Sở, cậu cứ gọi tôi là Lão Phong đi. Ông Phong trên mặt lộ ra vẻ u sầu: -Thì tôi đành đi tìm xem có chỗ nào cần tuyển ngư dân để làm thôi, tôi đã làm nghề này hơn nửa đời người rồi.

-Ồ! Sở Tiên nuốt một miếng thức ăn, lập tức hỏi: -Tuổi tác ông đã lớn, tôi gọi ông một tiếng Lão Phong cũng không sao, nhưng ông đừng gọi tôi là ông chủ Sở, gọi tôi Tiểu Tiên là được rồi.

_Ồ đây tôi có một cái ngư trường, hai tháng sau chính thức hoạt động, cái ngư trường này tôi đã chuẩn bị thuyền đánh cá, không biết ông có muốn hợp tác cùng tôi hay không?

-Hả? Ông Phong ánh mắt sáng lên: -Được, tuy nhiên cậu đừng ghét bỏ tôi tuổi tác quá lớn, trước kia tôi ở ngư trường cũng có một chút kinh nghiệm, vừa vạn tôi giúp cậu làm việc, mỗi tháng chỉ cần cho tôi một chút tiền chữa bệnh cho vợ là được rồi.

-Không không! Sở Tiên vội vàng lắc đầu: -Chuyện năm vạn tiền đền bù kia chúng ta để sau hãy nói, tiền lương dù nhiều ít gì tôi cũng sẽ không trả thiếu cho ông, bây giờ tôi đến một người nhân công cũng không có, về sau còn rất nhiều chuyện còn cần nhờ ông chỉ dạy.

-Haha. Được rồi, chỉ cần Lão Phong tôi biết, nhất định sẽ nói toàn bộ cho ông chủ, tôi tuy không có năng lực gì lớn, nhưng nhất định sẽ dốc hết sức.

Ông Phong kiên định nói.

-Lão Phong, không cần khách khí như vậy, Phở Phở cũng gọi coi tôi như anh trai, ông nói như vậy khiến tôi cảm thấy có chút xấu hổ. Sở Tiên nghe xong lời ông Phong, xấu hổ nói.

Dưới yêu cầu của Sở Tiên, ông Phong đổi giọng gọi hần là Tiểu Tiên, Phở Phở nhìn thấy ông mình về sau cũng cùng làm việc của chỗ của Sở Tiên, trên mặt liền tươi cười không ngừng.

Buổi chiều, Sở Tiên lái xe đưa Phở Phở và Phong thúc đến cửa hàng, còn chính mình thì lái xe về nơi ở.

Mở túi nhựa ra, rửa qua nước sạch, Sở Tiên đem ba con cá Thanh Ba đặt ở dưới đất, sau đó liền biến thành trạng thái cá.

Lúc này, thân hình hần dài hơn ba mét, gần bốn mét, đầu so với một cái bồn rửa mặt còn lớn hơn, miệng rộng, có thể nuốt hần một trái bóng rổ to bằng cỡ bắp đùi, thân hình vô cùng to lớn, vây quá bao quanh đuôi cùng đỉnh đầu giống như một gọng kim, nhìn chẳng khác nào quái vật đến từ địa ngục.

Nhìn thấy ba con cá Thanh Ba nằm trên mặt đất, Sở Tiên há miệng nuốt vào.

-Đỉnh! Thôn phệ cá Thanh Ba thu hoạch được 15.35 năng lượng

-Đỉnh! Thôn phệ cá Thanh Ba thu hoạch được thiên phú sử dụng sóng âm!

-Sử dụng sóng âm sao? Trong mắt Sở Tiên lộ ra thần sắc hưng phấn, lập tức thi triển sóng âm.

-Cái này, cái này...! Trong nháy mắt Sở Tiên trợn mắt há mồm, giờ khắc này trong đầu hần đột nhiên xuất hiện một hình ảnh, hơn nữa còn là một hình ảnh đen trắng, trong hình ảnh này có đủ loại đồ vật vô cùng phức tạp, nhưng nếu nhìn kĩ liền có thể phát hiện ra đây là đồ vật gì.

-Mình có thể cảm ứng rõ ràng vách tường xung quanh, vách tường bên ngoài nhà, nơi treo quần áo, cây cối xung quanh, chim trên bầu trời, còn có thể thấy rõ chim đang bay, đây lại còn là trạng thái động, không phải trạng thái tĩnh, quá thần kì, thật sự quá thần kì.

-Một ngàn mét, hai ngàn mét, ba ngàn mét, chắc chắn, vậy mà lại có thể xa như vậy, ba ngàn mét, những ba ngàn mét, không những thế sóng âm này còn phát ra bốn phương tám hướng, trong vòng mấy ki lô mét đều có thể thấy rõ ràng, thật sự biến thái!

Sở Tiên kích động suýt thì nhảy dựng lên, tuy nhiên hần coi như muốn nhảy, cũng không nhảy nổi, bởi hần vẫn đang trong hình dáng một con cá.

Khôi phục thành hình người, Sở Tiên đứng lên cười ngây ngô, có cái năng lực dò xét sóng âm này, sau này hần có tiến vào trong biển rộng cũng có thể hoàn toàn yên tâm du ngoạn, không cần lo lắng gặp phải mấy loài cá ăn thịt hần như cá mập, đồng thời có thể sử dụng năng lực này nhìn xem xung quanh là cá gì, có thể dễ dàng thống trị hơn.

-Đây là thiên phú đẳng cấp cao nha! Sở Tiên nhin không được cảm thán: "Có kĩ năng này, mấy ngày nữa mình có thể thử đi ra biển xem sao?"

-Vậy thì buổi tối hôm nay liền ra biển đi!

Trong lòng đã có quyết định, Sở Tiên đi ra cửa phòng, ngoài ý muốn nhìn thấy một cái thông báo cho thuê dán trên cột thông báo ở tiểu khu, hần do dự một chút rồi rút điện thoại ra gọi.

Hần muốn thuê phòng cho Phở Phở, sau này Phong thúc cũng làm việc ở đây, hiện tại chỉ có hai nhân viên, Sở Tiên cảm thấy đãi ngộ cho họ nhất định phải tốt, về sau từ cửa hàng chờ Phở Phở về cùng cũng thuận tiện, tan ca cũng không phải đi lòng vòng cả một vòng lớn như trước nữa.

Rất nhanh đã cùng chủ nhà thỏa thuận xong, hần liền lái xe về cửa hàng.

Phong thúc mặt mũi tràn đầy vui vẻ đang đứng ở một bên nói chuyện, nhìn thấy Sở Tiên đi tới, Phở Phở vẫn như trước quen thuộc gọi một tiếng anh.

-Ừ, Lão Phong, Phở Phở, tôi đã ở trong khu chung cư thuê cho hai người một căn hộ, hôm nay hai người cùng chuyển đến đó đi, sau này đi làm tôi lái xe đưa hai người đi cũng tiện đường.

-Không được! Không được! Phong thúc vội vàng lắc đầu: -Tiểu Tiên, phòng bây giờ chúng ta ở vẫn tốt mà, không cần đổi chỗ.

-Không có việc gì đâu. Sở Tiên lắc đầu: -Phòng đó tôi đã trả tiền, hai người trực tiếp chuyển tới đi, về sau đi làm cũng gần hơn một chút.

-Cái này...! Phong thúc có chút không biết nên làm thế nào cho phải, lần đầu tiên gặp được người tốt như Sở Tiên, nên không biết làm thế nào.

Phở Phở ở một bên cười không nói gì, Sở Tiên đối với cô tốt như vậy cũng đã thành thói quen, cũng khắc ghi thật sâu ở trong lòng.

Buổi chiều, Sở Tiên dứt khoát đóng cửa hàng, lái xe đi giúp bọn họ dọn nhà, đồ vật của hai người cũng không nhiều, đi hai chuyến liền chuyển xong tất cả mọi thứ.

Ông Phong nhìn thấy phòng ốc mới toanh, sàn nhà trơn bóng liền có chút không thích ứng kịp, ông vốn ở nông thôn đã quen, chưa từng được ở qua căn phòng cao cấp như thế này.

Sở Tiên không để ý chuyện đó, về sau chỉ cần là nhân viên của hắn, đều được ở loại phòng này, nhất định phải cho đãi ngộ thật tốt.

Đến tối, Sở Tiên dẫn theo ông Phong và Phở Phở đi ăn cơm chiều, sau đó lái xe đi về phía bờ biển.

Bầu trời đêm nay có chút u ám, không có ánh trăng, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy từng đợt sóng biển, nghe được tiếng sóng vỗ, Sở Tiên dừng xe bên cạnh bãi biển.

Vị trí này tương đối vắng vẻ, xung quanh cũng không có ai, Sở Tiên cởi quần áo chậm rãi đi xuống biển.

Nước biển thoáng bầy có chút âm áp, khiến cho Sở Tiên cảm thấy toàn thân thoải mái, thân thể ngã về phía trước, hai tay chuyển động, bơi về phía xa.

Sở Tiên bơi với tốc độ rất nhanh, nếu hắn tham gia cuộc thi bơi lội tuyệt đối không thể nghi ngờ sẽ đạt quán quân bơi lội thế giới.

-Phù phù! Tốc độ của hắn tăng gấp mười lần, bơi về phía xa.

Lần đầu tiên ra biển, Sở Tiên vô cùng hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Lần Đầu Tiên Ra Biển

Hoàng Hải là biển lớn nhất ở Thái Bình Dương, toàn bộ mức nước biển sâu chừng 56 mét, phần sâu nhất khoảng 60 đến 90 mét, vùng phụ cận xung quanh độ sâu đạt 140 mét, tận cùng đáy biển sâu nhất là hơn một vạn mét, người bình thường chỉ có thể lặn sâu nhất tới một trăm mét đã là cực hạn.

Nghĩ đến hơn một trăm mét, cũng thật sự có chút khủng bố.

Vào trong biển, Sở Tiên đứng là "cá gặp nước," cảm thụ được biển sâu vô tận, hắn cảm thấy mình thật sự nhỏ bé không đáng kể.

Sở Tiên hưng phấn lắc đuôi, lặn xuống phía sâu, sử dụng năng lực vận dụng sóng âm dò xét xung quanh, từng cảnh vật đen trắng rõ ràng hiện ra trong đầu hắn.

Thị giác của hắn vốn có thể nhìn trong phạm vi sáu mươi mét, mọi thứ đều vô cùng sinh động, nhưng nếu kết hợp cùng với sóng âm quả đúng là tuyệt phối, cho dù gặp phải nguy hiểm cũng có thể trốn chạy, cho dù có chút hèn nhát nhưng mạng nhỏ mới là quan trọng nhất.

Từng loài cá nhỏ hiện ra trong tầm mắt Sở Tiên, tảo biển, nham thạch, các loại tôm, các loại cá lớn bơi thành đàn, nếu người khác nhìn thấy loài cá này, đừng nói một đàn, dù chỉ một con cũng sẽ liều mạng bắt về.

Tốc độ hiện tại của Sở Tiên khoảng chừng hai mươi mét một giây, không nhanh không chậm, hắn tăng thêm mã lực bơi sâu xuống, vô tình gặp được hai con cá lớn liên tục tiếp cận nuốt.

Cá chim:

+Năng lượng:110

Thiên phú: Không.

"Chắc chắn, cá biển so với cá nuôi năng lượng lẫn trọng lượng đều lớn hơn rất nhiều". Sở Tiên vừa nuốt một con cá vừa nghĩ.

-Tuy nhiên con cá trong miệng mình đem bán cũng được hơn trăm vạn, thật đúng là đồ ngon nha!

Cá chim chia thành nhiều loại, loại phổ biến trên thị trường cũng khoảng mười mấy ngàn một cân, nhưng ở đây đều là cá biển nguyên chất, nếu được giá cũng có thể đạt tới mấy trăm, nếu như đăng trước mà thêm chữ cá biển vào như vậy thì giá cả nhất định sẽ tăng gấp mười mấy lần, thậm chí mấy chục lần!

"Đáy biển không hổ là kho báu nha!" Trong tầm mắt Sở Tiên, các loài cá nặng hai, ba cân, tôm hùm khắp nơi đều có.

-Nếu như mình dùng thời gian một đêm bắt những con tôm cua loại này ước chừng cũng có thể có mấy vạn tiền thu nhập!

Đi khoảng ba giờ, Sở Tiên đã bơi được khoảng một trăm ki lô mét, hắn không đi tiếp mà men theo đường cũ trở về, bởi vì trong biển rộng mênh mông không phân rõ đông tây nam bắc này, lỡ như không thể quay về thì đúng là bị kịch.

"Đi theo thuyền vẫn là an toàn hơn một chút, một thân một mình giữa biển cũng là vô ích, hiện tại nên đi xem bờ xung quanh một chút."

Sở Tiên nghĩ xong, nhanh chóng theo đường cũ trở về.

-Đây là rùa biển sao? Thật lớn nha! Vừa đường, Sở Tiên gặp được một con rùa biển dài hơn một mét, liền muốn thử xem nuốt một con rùa biển có thể gia tăng năng lượng hay không, tuy nhiên con rùa biển này vô cùng cảnh giác, khi hắn đánh tới liền co đầu thu lại trong mai.

Sở Tiên dùng răng cố cắn mai rùa, phát hiện không cắn nổi, cảm thấy không còn hứng thú nữa liền bơi đi, lại gặp được một con tôm lớn, há miệng nuốt xuống, tiếc là không gia tăng năng lượng.

-Nếu như hệ thống có thể tiếp tục nâng cấp khả năng thôn phệ, có lẽ không phải loài cá cũng tăng được năng lượng nha.

Sở Tiên cảm thấy hệ thống này hơi bất công một chút, khi thăng cấp tại sao không thể thôn phệ sinh vật khác để gia tăng năng lượng đây?

-Ồ, sóng âm phát hiện một sinh vật lớn!

Khi Sở Tiên đang dùng sóng âm dò xét xung quanh, bỗng có một bóng lớn xuất hiện trong đầu hắn.

-Hắn là một con cá voi dài bảy, tám mét, không phải cá voi thì có lẽ là cá mập, nhưng ở vùng biển này rất ít khi xuất hiện cá mập. Sở Tiên nhìn thấy mấy thân hình to lớn bơi về phía hắn, liền nhanh chóng tăng tốc rời đi.

Dùng sóng âm dò xét thấy mấy thân hình to lớn kia biến mất, Sở Tiên mới giảm tốc độ, thỉnh thoảng thôn phệ vài con cá nhỏ như cá hồ, cá thu, cá vàng, cá chim các loại.

Tuy nhiên mật độ các loài cá ở vùng biển này có vẻ kém so với mật độ cá ở bờ sông Mississippi ở nước Mỹ, nhưng năng lượng cá ở đây tương đối cao, có thể bù lại khuyết điểm này.

-Thử đến bờ bên trái kia nhìn một chút! Sở Tiên nhanh chóng bơi qua.

-Tảo biển ở đây thật nhiều, còn có thảm thực vật đầy màu sắc, thật xinh đẹp!

Đột nhiên, một mảng lớn tảo biển xuất hiện trong tầm mắt Sở Tiên, đủ loại sinh vật biển, những con cá nhỏ màu sắc khác nhau chậm rãi bơi qua.

-Thảm thực vật ở đây thật lớn nha! Hắn dùng sóng âm thử dò xét, thảm thực vật này vô cùng rộng lớn, ở đây nước không sâu lắm, khoảng năm sáu mươi mét, nhưng tảo biển lại rất nhiều, có cả những loài tảo biển cao hơn hai thước, những con cá nhỏ lách qua từng lớp tảo biển bơi đi.

"Một thảo nguyên dưới đáy biển nha!" Sở Tiên cảm thán không ngừng, bơi vào bên trong, hoàn cảnh ở đây vô cùng thích hợp nuôi tôm hùm lớn, nói không chừng có thể gặp được một đàn thì thật tốt.

Sở Tiên bơi sâu vào bên trong đám tảo biển, thực vật đủ loại màu sắc khiến cho người ta hoa mắt, những màu sắc ngẫu nhiên xen kẽ nhau, từng đàn tôm bơi qua bơi lại, thậm chí hắn còn nhìn thấy mấy con tôm mà nước Đức đem tới thi đấu tại giải Aquarama.

-Tôm ở đây số lượng đúng là không ít, chính mình có thể đem tôm này về cửa hàng bán.

-Tại sao không có tôm hùm lớn nhỉ, nhiều tôm nhỏ như vậy tại sao không có tôm lớn đây?

Sở Tiên bơi ngang qua một khối đá lớn, Sở Tiên đột nhiên kinh ngạc, tôm hùm lớn thì không gặp được mà còn gặp một đám sinh vật khó chơi.

Đập vào mắt hắn là từng đàn sứa biển ánh lên màu xanh, từng cái xúc tu nhẹ nhàng dao động, đem cả khu vực thực vật sáng lên như mộng như ảo, nhưng sinh vật xinh đẹp như vậy lại khiến Sở Tiên nổi hết da gà.

-Lại có cả sứa sao, nhìn xem, cái xúc tu này hắn là dài hơn ba mét đi.

Ngay trước mặt Sở Tiên là một con sứa khổng lồ, thân thể cực lớn chập chờn trong nước, đầu to bằng cái bồn rửa mặt, đếm không hết xúc tu của nó, vô cùng xinh đẹp nhưng bên trong mỗi cái xúc tu đều là những lỗ tròn nhỏ sắp xếp thành hàng, bên trong mỗi lỗ nhỏ đều rỗng ruột, chứa đựng một loại độc được kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Sứa Biển

-Đồ vật càng đẹp bao nhiêu thì càng nguy hiểm bấy nhiêu.

Sở Tiên trong đầu suy nghĩ tới một câu nói của Trương Vô Kỵ, ừ, đúng là thích hợp với hoàn cảnh này.

Sứa biển được xưng tụng là một trong mười loài sinh vật nguy hiểm nhất trong đại dương, hơn nữa còn đứng thứ nhất, vượt xa cá mập trắng hung hãn, nếu như có người chạm phải xúc tu của nó, chưa đến ba mươi giây sau liền tử vong, nếu không có huyết thanh tương ứng cứu chữa kịp thời, thì sẽ bị độc chết, không hổ là vua của các loại độc.

Nghĩ đến tư liệu về loài vật trước mắt này, Sở Tiên nhìn không được nuốt một ngụm, lập tức đánh giá xung quanh, sau đó khẽ buông lỏng tinh thần.

Ở xung quanh tuy có rất nhiều sứa biển, nhưng cũng không có kịch độc như con sứa biển chúa này, xung quanh đều là sứa biển nhỏ, trên cơ bản chỉ có thể gây ngứa ngáy, không độc chết người được.

Con sứa biển chúa trước mắt cảm ứng được nhiệt độ của Sở Tiên, liền nhanh chóng vươn xúc tu về phía hắn.

Nhìn thấy chiếc xúc tu dài đang lao về phía mình, Sở Tiên hoảng sợ lùi ra xa, hẳn dù có bản lĩnh cũng không dám trêu chọc thứ này nha.

-Xi xi! Nhưng khi Sở Tiên vừa định quay người bơi đi, có một chiếc xúc tu đã kịp chạm vào đuôi hắn, Sở Tiên chỉ cảm thấy một cảm giác thiêu đốt kịch liệt truyền đến.

-Phù, phù, may mắn, thật may mắn!

Khi hắn cảm nhận được mỗi vị trí đuôi có chút hơi tê tê thì liền buông lỏng, cũng may tốc độ của sứa biển chúa tương đối chậm, nếu như hơi nhanh thêm chút nữa thì hắn cũng coi như bỏ mạng lại rồi. Sở Tiên nhìn về phía đuôi một chút, phát hiện đuôi hắn xuất hiện nhiều chỗ bị biến thành màu đen, hiển nhiên là bị nhiễm độc rồi.

-Hừ, may mắn là mình đã dùng vây cá bọc quanh đuôi, độc tố cũng không thể tiến vào trong cơ thể, mạng nhỏ này cũng là giữ lại được.

Sở Tiên cảm thấy may mắn, hơi rùng mình nhìn về phía sứa biển chúa, sóng âm của hắn chỉ có thể hiện ra những mảng màu đen trắng, sứa biển cùng tảo biển có hình ảnh bị lẫn vào nhau rất khó phân biệt được, vừa rồi hắn cũng hơi có chút chủ quan không xem xét tỉ mỉ.

-Phải thật cẩn thận, trong biển khắp nơi đều là nguy hiểm!

"Nhưng nếu như mình có thể thu hoạch được thiên phú độc tố này có phải sẽ có sức chống cự đối với mọi loại độc không? Hoặc là có thêm khả năng sử dụng độc? Cá nóc bên trong có chứa độc tố, mấy ngày nữa mua mấy con về ăn thử, còn có cá điện nữa, chính mình ăn được hẳn là có thể hấp thu khả năng sử dụng điện đi. . .chưa kể đến trong đại dương có rất nhiều loài cá có năng lực đặc thù, nếu mình có thể tập trung sở hữu nhiều loại năng lực có phải sẽ trở thành thần thú hay không?"

Trước kia khi cải tạo cá cảnh mình vốn không có chú ý tới thiên phú, hiện tại đi vào trong biển rộng, mỗi loại thiên phú cũng là một loại hình bảo toàn tính mạng." Sở Tiên liền muốn tìm một vài loài cá có thiên phú ăn thử một chút.

Thăm nghĩ trong lòng xong, Sở Tiên liền bơi lại chỗ sứa biển chúa, dùng sóng âm thăm dò tỉ mỉ xung quanh.

-Được, nhiều sứa biển như này, đủ loại màu sắc cũng chính là căn cứ của sứa biển nha.

-Nếu như mình dùng những con sứa biển này đem ra bán như cá cảnh thì sao nhỉ?

Vừa nghĩ xong, Sở Tiên liền muốn thực hiện ý nghĩ này, sứa biển chia ra làm rất nhiều loại, đủ các màu sắc, đồng thời trong bóng đêm có thể tán ra ánh sáng, nếu như nuôi trong một hồ cá tinh xảo, buổi tối đều có thể nhìn được, vì sứa biển cũng giống như đèn, bên trong thả thêm chút tôm cùng cá nhỏ, tuyệt đối lộng lẫy vô song, không kém cá vàng chút nào, hơn nữa độ mỹ lệ còn cao hơn cá vàng.

Còn giá cả thì đều do chính mình đặt ra, bởi vì trên thị trường còn chưa có ai bán loại hình này.

Còn có một điểm quan trọng nhất, sứa biển và tôm cùng thuộc về loài sinh vật biển, xuất hiện trên thị trường sẽ làm người khác chú ý, nhưng nếu người khác hỏi tìm được ở nơi nào thì sẽ nói rằng đây là bí mật kinh doanh, nếu để cho các người cũng biết thì chẳng phải ai cũng bán được sao?

Sứa biển có ánh sáng xanh, sứa biển có ánh sáng trắng, sứa biển tỏa ra ánh sáng hồng, sứa biển tỏa ra ánh sáng vàng, sứa biển tỏa ra ánh sáng rực rỡ bảy màu. . .đều có thể dùng để bán nha.

Sở Tiên quyết định xong liền xem xét xung quanh, thật đúng là sứa biển loại nào cũng có, thậm chí còn có một số loài sứa biển hắn không biết tên.

Có lẽ mình chỉ cần đưa bọn chúng lên bờ là được, mấy ngày này liền bán ra thử một chút, nếu có chút tiếng vang thì có thể mở thêm một cửa hàng chuyên bán sứa biển, đồng thời cũng không xung đột gì với việc kinh doanh cá.

Tiếp tục bơi vào trung tâm tảo biển, Sở Tiên lại phát hiện được vô số thực vật xinh đẹp.

Khoảng nửa giờ, Sở Tiên còn không đi hết chỗ này, chứng tỏ thảm thực vật ở đây vô cùng to lớn.

-Ồ, đây là đồ vật gì?

Sở Tiên dừng lại một chút, nhìn mấy thứ kì quái chưa từng gặp qua này trên mặt hiện ra kinh ngạc.

Đây là một loại thực vật vô cùng xinh đẹp, hẳn bơi gần lại nhìn xem sao nhưng mà khiến hẳn kinh ngạc chính là cái này giống như một loài cây, khi đến gần cành lá của nó hơi rụt lại.

-Đây không phải là thực vật, thứ này giống như động vật thủy sinh không có xương sống hơn.

-Một loài Nhuyễn trùng hình dáng như một cái cây sao? Nếu như mình đoán không sai thì đây chính là giun "cây giăng sinh".

Giun "cây giăng sinh" chính là nhuyễn trùng có hình dạng cây, hình xoắn ốc cùng lông vũ hấp thu chất dinh dưỡng, những loài nhuyễn trùng này nhiều màu sắc vô cùng, chủ yếu là màu cam, vàng, xanh, trắng. Mặc dù kích thước trung bình chỉ có 3.8 centimet nhưng vẫn có thể bị phát hiện bởi vì màu sắc và hình dáng của chúng vô cùng xinh đẹp, lông mao rực rỡ, và có xúc tu để săn mồi trong nước hoặc ăn những sinh vật trôi nổi.

Giun "cây giăng sinh" được xưng là mười sinh vật xinh đẹp nhất dưới đáy biển, vô cùng xinh đẹp.

Nhìn thấy nơi này có một mảng lớn khu vực màu sắc khác nhau giun "cây giăng sinh" khiến Sở Tiên hoa cả mắt.

Đang nghĩ đến việc lấy sinh vật biển cùng thực vật chế tạo thành một bể cá xinh đẹp cho người ta thưởng thức, hiện tại có giun "cây giăng sinh" này quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, có thể đem bể cá tăng lên một đẳng cấp mới.

Sửa biển, giun cây giăng sinh, lại thêm một chút sỏi đá, thêm chút tôm tép nhỏ, vài loại hình sinh vật có tính thưởng thức cao, đặt vào trong một bể cá có thể nói là vô cùng hoàn hảo.

Lại đi dạo thêm một lát, nhìn thấy có ánh mặt trời thấp thoáng phía xa, Sở Tiên nổi lên mặt nước, nhớ kĩ vị trí của mình đang đứng, liền bơi về bờ.

Tiện tay hẳn bắt theo mấy con tôm hùm lớn để chuẩn bị làm thức ăn.

Khoảng nửa giờ sau, Sở Tiên đi lên bờ, nhanh chóng mặc quần áo, cầm theo mấy con tôm hùm đặt ở trong cốp xe, sau đó lái xe về khu nhà.

Lần này ra biển du ngoạn có thu hoạch rất lớn, cũng làm cho hẳn biết thế nào là trời cao biển rộng, có gặp nguy hiểm, nhưng trong nguy hiểm cũng là tràn đầy kỳ ngộ.

-Nếu có thể lợi dụng được khu vực tảo biển này thì mình có thể kiếm được rất nhiều tiền, haha, dù sao mình cũng chỉ là người trần mắt thịt nha, không ngại nhiều tiền một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Bể Cá Đẹp Như Mơ

Sắc trời đã chuẩn bị sáng, Sở Tiên nằm xuống giường liền ngủ li bì.

Chờ hẳn tỉnh lại đã gần giữa trưa, rửa mặt xong liền đi vào trong bếp, mò tôm hùm trong bốn thùng lớn bắt đầu xử lí.

Trước đây hẳn đã cùng thúc thúc học qua cách làm tôm hùm, mặc dù bây giờ nhớ lại có chút mơ hồ nhưng cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

Sở Tiên dùng chày giã nhuyễn tôm hùm, lấy ra chỉ lưng và vỏ rồi đem vớt bỏ đi, ướp thêm một chút rượu, gia vị, còn mua thêm trong siêu thị một chút tỏi, nắm kim châm các loại, bắt đầu nấu nướng.

Mất gần hai tiếng đồng hồ, Sở Tiên đem đồng tôm hùm đều nấu lên, mùi thơm vô cùng hấp dẫn, vốn là tôm biển cho nên so với loại ở trong quán ăn bình thường ngon hơn rất nhiều.

Đặt tôm hùm vào trong hộp giữ nhiệt, Sở Tiên lái xe về cửa hàng.

Bốn con tôm hùm lớn một mình hẳn ăn không hết, nên hẳn đem chia cho Đường Thu Mộng một chút, cũng không phải hẳn có ý gì xấu, chỉ vì lần trước hẳn nhờ Đường Thu Mộng vẽ sơ đồ cấu trúc cơ thể cá và cấu trúc cơ thể người nên thuận tiện muốn đem cho cô một chút coi như cảm ơn.

Khi hẳn đi vào trong cửa hàng đúng lúc nhìn thấy ba người Phổ Phổ, Lão Phong và Đường Thu Mộng đang ngồi bên bàn ăn cơm, Sở Tiên cười cười đi tới: -Thật là đúng dịp nha, tôi làm một ít tôm hùm, vừa vận chúng ta cùng ăn đi!

-Sở Tiên, mấy ngày trước anh nhờ tôi vẽ tôi đã vẽ xong rồi, tuy nhiên dạo này phải nhập hàng nên có chút bận rộn, tôi đã để ở kia rồi.

Đường Thu Mộng cười cười nhìn Sở Tiên, chỉ vào vài tờ giấy a4 đặt một bên.

Sở Tiên gật đầu:

-Cảm ơn cô, hôm nay tôi mời mọi người nếm thử chút Tôm Hùm, hy vọng mọi người không chê, haha!

Sau đó hần ra ngoài mua thêm mấy chiếc bánh bao, bốn người quay quần trên bàn bắt đầu ăn.

-Không nghĩ tới tay nghề của anh cũng không tệ nha! Đường Thu Mộng ăn một miếng tôm hùm liền kinh ngạc nói ra.

-Haha! Vẫn tạm chấp nhận thôi!

Buổi chiều, Sở Tiên đi ra ngoài mua lưới đánh cá, rồi lập tức lái xe tới chỗ bờ biển đêm qua, nhìn xung quanh không thấy có người nên hần mang theo lưới đánh cá bơi ra trong biển.

Vào trong biển, Sở Tiên lập tức biến thành trạng thái cá, lập tức nhanh chóng bơi về khu vực tảo biển rộng lớn.

-"Bắt một chút tôm tép, một chút san hô, sứa biển là không thể thiếu rồi, ừ, còn có giun cây giáng sinh cũng rất xinh đẹp, tiên tay bắt về một ít vậy."

Sở Tiên ở trong biển bận rộn, cẩn thận từng li từng tí kẹp lấy những vật này.

-Hừ, khi cải tạo lại cơ thể đã làm cho mấy chiếc kẹp này hơi sắc bén một chút, không cẩn thận liền giết chết mấy con giun cây giáng sinh thì thật đáng tiếc.

Sở Tiên khẽ nhũm mày, lập tức biến về hình dạng cánh tay, cũng giống cánh tay của loài người nhưng chỉ khác là cánh tay này cực kì dài, khoảng hơn một mét.

-Haha, cái năng lực này thật tiện!

Tiêu hao mất bốn mươi năng lượng để tạo ra hai cánh tay loài người, năng lượng của Sở Tiên hiện tại còn 1523.

Năng lượng giảm đi không nhiều, nhưng Sở Tiên lại đang ở trong trạng thái vô cùng khủng bố, trên đầu cá lại có hai cánh tay người, đây là chuyện kinh khủng cỡ nào.

Dùng tay nhẹ nhàng lấy giun cây giáng sinh đặt vào trong lưới, Sở Tiên lấy hơn mười con, các loại màu sắc đều có, đồng thời, hần cũng lấy sứa biển tương tự như thế.

Vớt xong, Sở Tiên liền cẩn thận mang lên bờ, rồi lập tức đặt vào trong hai thùng nước, sau đó lái xe về thành phố.

Ở trong cửa hàng, hiện tại người mua cá vàng đã giảm xuống rất nhiều, chỉ có khoảng hai, ba người khách, Lão Phong nhìn thấy Sở Tiên ôm một thùng nước to trở về liền chạy ra giúp đỡ.

-Tiểu Tiên, người mang cái gì về vậy?

-Sứa biển, giun "cây giáng sinh", cùng một số loài cá và sinh vật biển. Sở Tiên nói xong liền đặt thùng nước xuống dưới đất, lập tức quay lại xe chuyển thêm một thùng nữa vào.

-Lão Phong, cẩn thận một chút!

Thùng nước bên trong ngập hơn một nửa là nước biển, dĩ nhiên là vô cùng nặng, Sở Tiên liền vội vàng đặt dưới đất.

-Tiểu Tiên, cậu định làm gì vậy?

-Haha, đợt lát nữa là biết ngay mà! Sở Tiên thần bí nói, ngay lập tức liền lấy cát và sỏi đá bày vào trong mấy chiếc bể thủy tinh.

Mấy người khách trong cửa hàng nhìn thấy bể cá bên trong lại có sứa biển cùng các loại sinh vật xinh đẹp như giun cây giáng sinh cũng tò mò đứng ở một bên xem xét.

Bể nước thiết kế vô cùng đơn giản, nhưng dù sao Sở Tiên cũng từng được chứng kiến không ít bể nước xinh đẹp, nên hần liền để sỏi đá vào một góc, sau đó phủ tảo biển lên trên.

hai bên hơi điều chỉnh một chút, lập tức cầm một con giun "cây giáng sinh" đặt vào bên trong.

-Tiểu huynh đệ, cậu đang làm bể cá trang trí à? Một người khách nhìn thấy Sở Tiên loay hoay liền nhìn vào trong một bể nước khác, mặt mũi tràn đầy hứng thú ngồi xuống.

-Vâng! Sở Tiên cười cười: -Thử xem một chút, nếu như thành công bán được thì sau này sẽ bán nhiều một chút.

-Chắc chắn, con giun" cây giáng sinh" này thật sự là hàng thật giá thật nha, trước đây tôi từng nhìn qua, sinh trưởng trong biển sâu, được xưng tụng là một trong mười loài sinh vật xinh đẹp nhất trong đại dương, tiểu huy nh đệ cậu tìm đầu ra nhiều như vậy?

Một người khách có chút hiểu biết hỏi.

-Haha, đây là bí mật thương nghiệp nha! Sở Tiên cười đáp.

-Đây cũng là sứa biển, lại còn giun "cây giáng sinh", cái này có dễ nuôi không? Một người khách hiếu kì hỏi.

-Dễ nuôi lắm, giun này thì cực kì dễ nuôi, sứa biển thì hơi khó nuôi hơn một chút.

-Đây là loài tôm gì? Toàn bộ thân thể đều là màu xanh, thật xinh đẹp! Một người khách hỏi Sở Tiên.

-Tôi cũng không biết, thử tra trên mạng xem sao?

Mấy người đứng một bên thảo luận, lấy điện thoại di động ra tra, biết được tên loài tôm xinh đẹp này là “Tiểu Hà”.

-Mau, lại đây lại đây, đây chính là Tiểu Hà lam sắc, loại này nếu bán thì giá trị khoảng mấy ngàn, nhưng nếu là tôm tự nhiên ở biển thì giá trị còn cao hơn một chút nha!

-Còn có mấy loài này, đây là Tiểu Hà anh đào, Tiểu Hà hắc sắc, Cực Hòa Tiểu Hà, Tiểu Hà thủy tinh sắc, trên mạng nói rằng Tiểu Hà thủy tinh sắc có thể bán ngàn vàng, vậy con tôm nhỏ bé này chẳng phải hơn ngàn rồi sao?

Mấy người khách hàng bên cạnh hoảng sợ nói, ánh mắt nóng rực như lửa nhìn về phía Sở Tiên đang loay hoay cạnh bể nước.

-Tiểu huy nh đệ, cậu để trong bể toàn sinh vậy quý giá hiếm thấy như vậy thì định bán bao nhiêu? Một khác hàng hiếu kì.

-Tôi cũng chưa nghĩ ra! Sở Tiên ngập ngừng- Giá cả chắc khoản hơn năm ngàn, tùy vào bể nước nhỏ hay bể nước to sẽ định giá sau, nếu đủ đẹp để trân quý thì mười mấy vạn cũng có thể!

-Hừm...năm ngàn, thật sự là rất đắt nha! Một khách hàng lắc đầu.

-Vẫn không phải là đắt lắm! Sở Tiên cười cười.

Mấy người khách đành ngậm ngùi lắc đầu, nhưng nghĩ đến cá vàng ở cửa hàng này cũng bán giá cao như thế, lập tức cảm thấy năm ngàn cũng là giá rất tốt rồi, nếu muốn mua một bể cá vàng thôi cũng đã phải hơn một vạn.

-Mấy người nhìn xem tôi bày như này đã được chưa? Sở Tiên nhìn ba con giun cây giáng sinh đặt ở bên trong quay ra hỏi mấy người khách.

-Cái màu xanh này dịch sang bên trái một chút, đúng đúng, còn có mấy viên đá này, tôi nghĩ là nên để như thế này đi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Bể Cá Đẹp Như Mơ (2)

Mấy người khách hàng và Sở Tiên đứng thảo luận một lúc lâu, mấy người này cũng coi như là tương đối đam mê cá cảnh, đối với nghệ thuật thưởng thức cũng hiểu biết một chút, hướng chỉ là người thì ai cũng đều có năng khiếu thẩm mỹ cả.

Thời gian cứ thế trôi qua, lại có một nhóm khách mới tiến vào trong cửa hàng, nhìn thấy Sở Tiên đang thiết kế trang trí bể cá, cũng tràn ngập hứng thú gia nhập vào.

Cầm sỏi đá, tảo biển, giun "cây giáng sinh" loay hoay gần hai mươi phút, cuối cùng tất cả mọi người mới hài lòng gật đầu.

Lập tức Sở Tiên đem năm con sứa biển thả vào bên trong bể nước, năm con sứa biển năm màu khác nhau xinh đẹp long lanh, sau đó cầm từng con Tiểu Hà, cá hề cảnh, cá bóng hai màu, mười mấy loài cá cảnh nhỏ màu sắc rực rỡ đều đặt vào bên trong.

-Xinh đẹp! thật sự là quá xinh đẹp, giống như một đại dương thu nhỏ vậy, thật sự là đẹp như trong mơ.

Mấy người khách bên cạnh nhìn thấy bể cá đã thành hình nhìn không được tấm tắc khen, lấy điện thoại di động ra quay chụp lại.

-Đúng, giống như một thế giới đại dương thu nhỏ vậy, đây còn là ban ngày, nếu như vào ban đêm chỉ sợ bể cá sẽ càng thêm mỹ lệ.

-Mỹ lệ, từ này dùng rất hay, như mộng như ảo, không cần dùng ánh đèn, giống như tiên cảnh chốn nhân gian, thật sự là rất đẹp!

Sở Tiên nhìn thấy cũng có cảm giác vô cùng xinh đẹp, nhưng trong bố cục thiết kế có mấy viên đá hơi có chút tì vết, nhưng giun cây thông giáng sinh cùng các loại sửa biển, tiểu hà xinh đẹp và cá nhỏ đều đã bù đắp lại sự thiếu hụt này, chỉ riêng giun "cây giáng sinh" cũng đã là hàng cực phẩm.

-Anh đẹp trai ơi, cái bể cá này anh có bán hay không?

Một người phụ nữ hơi mập mạp ánh mắt tràn đầy yêu thích nhìn bể cá hỏi Sở Tiên.

-Thật xin lỗi, tạm thời tôi chưa bán, bây giờ nhìn chỉ thấy bể cá này xinh đẹp nhưng vẫn còn có chút thiếu hụt, chờ một thời gian nữa tôi sẽ mở một cửa hàng chuyên bán loại bể cá này, lúc đó đảm bảo vô cùng hoàn hảo.

Sở Tiên nhìn ánh mắt nóng rực của người phụ nữ đành bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng trong lòng càng chứng thực cái ý nghĩ về việc mở cửa hàng này.

Thị trường người yêu thích cá cảnh có một giới hạn rất lớn, nam giới thường yêu thích hơn, nữ giới thường không ưa chuộng nuôi cá cảnh cho lắm, nhưng loại bể cá này lại không giống vậy, mỹ lệ mộng ảo, mỗi cô gái đều muốn mua một chiếc đặt ở nhà mình, trong phòng khách hoặc phòng ngủ, nhìn thôi cũng đã có tính trang trí rất cao.

-Hừm, mỹ nữ, như cô cũng nhìn thấy đấy cái bể cá này vẫn còn có khiếm khuyết rất lớn đấy, nui giả có chút không thật, bể cá này cũng có chút bất tiện, về sau nếu tôi ở một cửa hàng chuyên bán loại này, nhất định mỗi bể cá đều vô cùng xinh đẹp bắt mắt không tì vết. Sở Tiên nhẹ giọng nói.

-Không vấn đề gì, tôi cảm giác nó đã đẹp vô cùng rồi, so với mấy cái bể lần trước tôi nhìn thấy ở trung tâm thành phố Kinh Hải đẹp hơn rất nhiều, cậu bán luôn cho tôi được không?

Người phụ nữ hỏi lại.

Khách nhân xung quanh cười cười:

-Quả đúng là bể cá này trang trí hơi có chút khuyết điểm, nhưng giun "cây giáng sinh" cùng tiểu hà bên trong và các loại sửa biển lại vô cùng xinh đẹp bắt mắt, nghĩ tới ban đêm nhìn thấy quả thật là đẹp <3 truyenyy[.]com <3 vô cùng.

Sở Tiên nhìn thấy người phụ nữ có chút cổ chấp liền cười nói:

-Như vậy đi, ở chỗ tôi bây giờ còn một bể cá, bên trong có tiểu hà, sỏi đá, giun cây thông giáng sinh, mọi thứ đều có đầy đủ, cô có thể ở đây tự mình thiết kế trang trí một cái đi, tôi không lấy tiền, coi như tặng cho cô được không?

-Ồ, thật sao? Người phụ nữ hưng phấn hét ầm lên:

-Thật đưa cho tôi sao? Còn để tôi tự mình thiết kế?

-Ừ, thật! Sở Tiên xác nhận gật đầu.

-Anh đẹp trai, anh thật sự là quá tốt! Người phụ nữ kích động dang tay ra muốn nhào đến ôm Sở Tiên một cái.

Sở Tiên xấu hổ ngăn cản:

-Không cần nhiệt tình như vậy đâu, bây giờ cô ở đây thiết kế thử đi, tôi đứng bên cạnh nhìn một chút.”

-Mỹ nữ, cô cũng thật là may mắn nha, lúc này ông chủ đã nói bể cá này thấp nhất cũng có giá năm ngàn, cao nhất có thể hơn một vạn đó! Một người khách có chút hâm mộ nói ra, sớm biết được như vậy cho dù mặt dày một chút hẳn cũng nguyện ý.

-Ồ, đắt như vậy sao? Khà khà! Người phụ nữ cười hưng phấn đứng lên: -Cảm ơn anh đẹp trai, cảm ơn anh đẹp trai, đợi tôi gọi điện thoại một chút, tôi nhờ bạn thân tôi qua đây thiết kế hộ, bạn tôi dù sao cũng là nhà thiết kế chuyên nghiệp nha!

Sở Tiên gật đầu, không để ý liền đặt bể cá lên trên mặt bàn.

-Tiểu Hoa, cậu phải tranh thủ thời gian tới đây giúp mình nhanh lên, tớ trúng giải thưởng lớn rồi, có anh đẹp trai tặng cho tớ một bể cá, nhưng tớ không biết trang trí thế nào, cậu nghĩ gì thế, mau tranh thủ thời gian tới đi, tớ cho cậu ba mươi phút nếu không tình bạn này coi như chấm dứt!

-Thật đáng sợ! Sở Tiên nghe người phụ nữ gọi điện thoại gào thét, lập tức im lặng, lại còn gọi cho người tên Tiểu Hoa? Có thể đừng gọi tên tục như thế không? Không khéo tí nữa người kia tới đây bọn họ liền biến thành song hoa đi, một cái nhất hoa, một cái nhị hoa...

-Này, ông chủ, cái cửa hàng bán cá cảnh này cũng bán cả loại hình như này nữa hay sao? Giun "cây giáng sinh" ở bên trong quả đúng là một loài thực vật xinh đẹp, còn có những con sửa biển này tính bán thế nào? Lúc này có một người trung niên đi tới, lập tức liền bị bể cá bên cạnh cửa ra vào hấp dẫn hỏi.

-Chú ơi, cái này không bán ạ!

Phở Phở đi tới nói.

-Không bán sao? Vậy thì quả thật đáng tiếc, lần đầu tiên tôi nhìn thấy bể cá xinh đẹp như này, giống như đại dương thu nhỏ vậy. Người trung niên hơi lắc đầu cảm thán.

-Cây giáng sinh bên trong cũng không phải là thực vật, mà là một loại giun, gọi là giun "cây giáng sinh" đó! Sở Tiên vừa đi tới vừa cười đáp lại.

-Hả? Thật sự là quá xinh đẹp! Người trung niên gật đầu.

-Khả năng một thời gian nữa tôi sẽ bán loại hình bể cá như này, không chỉ thế còn mở riêng một cửa hàng nữa. Sở Tiên nói.

Người trung niên hào hứng đáp:

-Vậy nếu như khai trương tôi cũng phải đi qua xem mua về một cái.

Sở Tiên cười cười, lập tức đi về phía người phụ nữ lúc nãy, liền nhìn thấy cô đang loay hoay, bên cạnh còn có mấy người khách đang giúp đỡ trang trí.

-Nhị Hoa! Khoảng mười mấy phút sau có một âm thanh truyền vào, Sở Tiên bước đi hơi lảo đảo, Nhị Hoa? Cái quái gì đây, thật đúng là song hoa sao?

-Tiểu Hoa cậu cuối cùng cũng tới rồi!

Nhị Hoa nghe được âm thanh sắc mặt liền lộ ra vẻ vui mừng, lập tức xoay người nhìn người đang đi vào vẫy vẫy tay.

Sở Tiên cũng ngẩng đầu nhìn lại nhưng mà chuyện làm hắn không ngờ tới là người vừa bước vào lại là một đại mỹ nữ, hơn nữa còn là dáng người cực chuẩn, cao ít nhất một mét bảy mươi lăm, nếu như đi giày cao gót vào sợ là cao hơn cả hắn.

Bộ ngực căng tròn, mái tóc nhuộm vàng, mặc một chiếc quần đùi ngắn, tóm lại đây chính là một đại mỹ nữ, vòng một, vòng ba, chỗ nào cũng đều lớn!

-Mau tới đây, tớ chờ cậu một tiếng rồi biết không? Nhị Hoa nắm tay cô thúc giục nói.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Lời mời

_Giục cái gì mà giục, cứ như đòi mạng ấy! Cô gái có dáng người bốc lửa Tiểu Hoa nhếch khóe môi lên, bực bội nói.

Trong tiệm, khách hàng không nhìn được nuốt nước miếng một cái, con mắt chả biết vô tình hay cố ý nhìn chăm chăm lấy cơ thể cô, tiểu Hoa? Là hoa khôi trường chẳng!

_Thế nào rồi? Chưa tìm được việc làm à? Cũng phải thôi, người ta phỏng vấn cậu hỏi đang làm vì sao từ chức, cậu chỉ cần trả lời: "tôi một cước sút vào hạ thể của tên sếp dê già nên bị đuổi", haha, e là chả có công ty nào dám tuyển cậu đâu! Nhị Hoa cười hả hê trên nỗi đau của người khác nói.

_Xùy xùy, tìm tớ có chuyện gì, không có việc gì thì tớ lượn đây! Tiểu Hoa không kiên nhẫn nói.

_Đương nhiên là có chuyện rồi, qua đây, chuyện này cậu là chuyên gia giải quyết luôn, hihi, nãy anh trai kia tặng tớ bể thủy sinh, cơ mà tớ không biết trang trí thế nào cho đẹp cả, thế nên phải phiền cậu rồi! Nhị Hoa đắc ý nói.

_Ây yo, anh đẹp trai nào mắt mù tặng cậu đồ thế, tớ xem nào! Tiểu Hoa đi về phía bể thủy sinh.

Sở tiên nghe thấy thế im lặng lắc đầu.

_Xùy xùy, anh chủ đẹp trai đây tặng tớ món này hơn vạn đó, hàng sịn đó nha, trang trí xong là đẹp lắm đó, thế nên cậu qua đây giúp tớ bày biện đẹp mắt một chút!

_Í, đây là sứa nè, yêu quá đi, đẹp hơn sứa bán ngoài thị trường nhiều, còn cả tôm nhỏ nữa, còn có cả giun "cây Giáng sinh" nữa này, oa!

Tiểu Hoa chỉ vừa mới đưa mắt qua nhìn, ngay lập tức bị các con vật sinh đẹp như tôm nhỏ, giun "cây Giáng sinh" hút lấy sự chú ý của cô.

_Ô mô mô, không nghĩ cậu lại có chút kiến thức đấy, thế nào, xinh đẹp lắm đúng không, nhanh lên, đem tảo biển hay đá các loại bố trí đi!. Nhị hoa đắc ý nói.

_Cậu nói xem, trước kia tớ từng tham dự thiết kế Thế giới dưới đáy biển ở thành phố Thanh Hải, tớ am hiểu cũng khá khá đó.

Tiểu Hoa nói rồi ngồi xổm xuống, Sở Tiên theo bản năng qua hít bột thì chẳng nhìn thấy gì cả.

_ Giao cho tôi đi!.

Tiểu Hoa lấy đồ trên tay hắn, liền sau đó trải cát xuống dưới đáy.

Cô không có giống Sở Tiên đòi hỏi sự vuông vức, mà làm một sườn dốc, người chung quanh vừa nhìn động tác thuần thục lại tràn ngập khí chất của cô, cảm thấy hơi kinh ngạc, xem ra cô nàng đúng là người trong nghề!

Phần dưới làm xong tiếp theo là xử lý tảo biển, cô khác hoàn toàn bọn Sở Tiên, cô không đem tảo biển phủ kín đáy, nhưng cảm giác lại không hề bị trống, chỉ vền vện trong hai động tác mà khiến cho bể thủy sinh sống động hơn nhiều.

_ Lợi hại, so sánh với chuyên gia mới thấy mình vẫn còn non lắm!.

Sở Tiên trong lòng tán thưởng, đứng ở bên quan sát.

Người chung quanh ngày càng vây kín hơn, có kẻ ngắm nhìn mỹ nữ, cũng người thích thú với thiết kế của cô.

Ước chừng mười phút đồng hồ, một bể thủy sinh mỹ lệ xuất hiện trước mắt mọi người, Sở Tiên nhìn thứ trên bàn mình vừa thiết kế, rồi lại quay sang nhìn thiết kế của người đẹp kia, khoe miệng giật một cái.

Đề so sánh với thiết kế của tiểu Hoa, sản phẩm của Nhị Hoa có thể vứt đi được rồi.

_ Đẹp, quá đẹp, không gian chung quang tựa như được sống lại!.

Một vị khách hàng không cảm lòng được cảm thán nói.

_ Đúng vậy đúng vậy, so với vị tiên sinh này thiết kế khi nãy đẹp hơn nhiều, người đẹp quả là quá lợi hại!

_ Có cảm giác phân tầng, trông rất có sinh khí, không hổ là đã từng thiết kế ở Thế giới dưới đáy biển!

Khách hàng xung quanh không tiếc lời khen ngợi, mặc cho Sở Tiên đứng cạnh lúng túng, công sức mình làm hơn nửa giờ lại không bằng người khác làm mười mấy phút.

_ Hi hi, anh à thật ra anh thiết kế cũng không tệ đâu!. Phở Phở đứng cạnh an ủi hắn. Nhưng Sở Tiên trong lòng tự hiểu, sau đó lắc đầu

_ Kém xa.

_ Ha Ha, Tiểu Hoa, lợi hại, thật quá đẹp, tớ thích chết mất. Nhị Hoa hưng phấn nhìn lên bể thủy sinh, mặt mũi hớn hở.

_ Ủm, đẹp đó, quan trọng vẫn là con giun “cây Giáng sinh” này là một trong mười sinh vật đẹp nhất hải dương, vô cùng hiếm gặp, lại còn bốn năm màu nữa chứ, mỹ lệ cực kỳ, cái bể thủy sinh này giá trị không hề rẻ!. Tiểu Hoa thích thú nhìn nhìn tác phẩm tay thiết kế.

_ Chẳng thế, cái bể thủy sinh này giá bán hơn vạn đó!.

Nhị Hoa hưng phấn nói.

_ Ô? Đắt thế? Mấy con sứa này nhiều nhất bốn năm trăm, cá con lại càng rẻ, một trăm cũng chưa tới, tôm nhỏ chừng một hai trăm đi, bể thủy tộc cũng không đắt hơn một trăm là cùng, nếu có đắt chắc ở mấy con giun “cây Giáng sinh” này, vì tương đối hiếm, căng nhất hơn ngàn! Tiểu Hoa nói.

_ Haha, người đẹp ơi, cô nói thế không đúng rồi, những con tôm nhỏ này giá không rẻ vậy đâu, cô xem ba con tôm thủy tinh kia đi, một con giá một ngàn đấy, chỉ vài con tôm thôi cũng ba ngàn rồi. Một vị khách lắc đầu nói ra.

_ Ủm? Đắt vậy cơ á? Cô lộ ra sắc mặt kinh ngạc

_ Vậy một vạn chẳng đắt.

"Haha". Khách hàng bên cạnh lần nữa lắc đầu

_ Ông chủ, nếu như về sau này loại hình bể thủy sinh như vậy anh bán bao nhiêu. Hắn nhìn Sở Tiên cười

_ Không chắc nữa, nếu như để bán thì phải dùng bể thủy sinh chất lượng tốt, cùng các vật liệu thích hợp cùng nhà thiết kế chuyên nghiệp nhất. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

_ Vậy chẳng phải là giá cả sẽ cao hơn sao, ôi, mua không nổi rồi!.

Vị khách hàng bắt đầu đi lắc đầu.

Sở Tiên cười, bắt luận là cá kiểng hay bể thủy sinh, hẳn đều không muốn bán giá thấp, tất cả phải dùng hàng cao cấp, hẳn muốn đem nhãn hiệu Tiên Cảnh thành hàng hiệu thế giới, một loại sản phẩm xa xỉ.

Làm như vậy có mặt tốt cũng có mặt xấu, hàng cao cấp cũng có nghĩa là lượng khách hàng mua không nhiều, một thành phố bốn năm trăm vạn dân, có thể có năm sáu ngàn người mua cũng không tệ rồi, điểm tốt là, trong năm sáu ngàn người mua đó có thể sẽ có thu nhập hơn tí.

Đương nhiên đây chỉ là ví von thôi, thành phố du lịch Thanh Hải này được ba, bốn ngàn người mua là tốt lắm rồi, huống chi Sở Tiên khá xem trọng thị trường bể thủy sinh, vì Trung Quốc thứ không thiếu nhất chính là mấy chị em phụ nữ nội trợ, mà loại bể thủy sinh xinh đẹp này lại rất hấp dẫn họ.

_Oa, vậy chẳng phải là sẽ càng thêm xinh đẹp sao!.

Nhị Hoa mong đợi nói to.

Sở Tiên gật đầu, nhìn bể thủy sinh đặt trên đất, sau đó nhìn về phía Tiểu Hoa

_Người đẹp, cô am hiểu về thiết kế bể thủy sinh mấy phần? Hoặc là có biết nhà thiết kế nào giỏi trong ngành không?

Mỗi người có một thế mạnh riêng, mặc dù cùng học thiết kế, nhưng thiết kế trong phòng với thiết kế lâm viên vườn vẫn có sự chênh lệch, thế nên hẳn muốn mời chuyên gia chuyên nghiệp nhất.

Một nhà thiết kế chuyên nghiệp sẽ khiến giá trị bể thủy sinh tăng lên đáng kể.

_Ừm? Nhà thiết kế bể thủy sinh? Cô lộ rõ sự hứng thú

_Nhà thiết kế tôi có thể đảm nhiệm, tôi có thể thiết kế mấy tác phẩm để anh xem xét đánh giá, nếu như anh cảm thấy ok, vậy chúng ta sẽ bàn bạc về vấn đề đãi ngộ!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Đi Tìm Năng Lực Cá

Sở Tiên không ngờ tới việc cô gái này lại Mao Toại tự đề cử mình như vậy, nhìn ngắm tác phẩm của cô, hẳn gật đầu

_Cô dùng các loại vật liệu này làm thêm vài kiểu nữa cho tôi xem, nếu ok tôi sẽ mời cô về làm.

Sở Tiên vẫn chưa bị người đẹp này hớp hồn hoàn toàn, nhưng nếu có nhân viên xinh đẹp thế này đương nhiên là chuyện vui rồi. Nhìn các ông chủ lớn xem, bên cạnh đều có một cô thư kí xinh đẹp đẩy thoi.

_Được, chúng ta add wechat đi, làm xong tôi sẽ gửi cho anh.

Tiểu Hoa vô cùng tự tin, đưa tay ra

_Tôi tên Trương Tiểu Hoa.

_Sở Tiên, tôi là chủ ở đây.

Sở Tiên chỉ đơn giản bắt tay đáp lễ lại cô.

Trương Tiểu Hoa thấy Sở Tiên khá hồ hững với mình, tự nhiên mỉm cười.

_Anh trai, Tiểu Hoa của chúng tôi thiết kế lợi hại lắm đó nha.

Nhị Hoa đứng cạnh tự tin nói, rồi nhìn về phía bạn thân

_Tiểu Hoa, cố gắng nha, vất vả lắm mới tìm được một công việc, mà ông chủ lại đẹp trai nữa!

Sở Tiên cười, add wechat của bọn Tiểu Hoa xong, hai người lát sau liền rời đi, hẳn vào trong tiệm nhờ Phong thúc chỉ bảo thêm cho kiến thức về thuyền đánh cá.

Về việc thuyền cá cùng khu nuôi dưỡng cá, mấy chục năm lăn lộn làm việc để tích lũy kinh nghiệm như ông, có rất nhiều thứ không phải là trong sách vở có thể học được, cái cần chính là kinh nghiệm, chàng trai trẻ mới hơn hai mươi tuổi Sở Tiên có thể nói sự thiếu hụt nhiều nhất chính là kinh nghiệm.

Ngày thứ hai, sau khi đưa Phở Phở cùng Phong thức về tiệm, Sở Tiên lái xe tới nơi bán hoa và chim cảnh trong thành phố Thanh Hải.

Thị trường hoa và chim cảnh trong thành phố Thanh Hải do địa hình nằm ven biển Hoàng Hải, nên tài nguyên vô cùng phong phú, lại vô cùng rộng lớn, chủng loại cũng phong phú hơn các nơi khác, có san hô biển, rùa cùng các loại cá và hoa cỏ thực vật hình thù kỳ quái khác.

Đậu xe ở một bên, Sở Tiên đi vào bên trong, lối vào hai bên trái dài từng dãy tiệm bán hoa, đủ loại thực vật đẹp mắt, vào sâu bên trong chính là khu vực chim cảnh, nhưng mấy năm gần đây chơi thú chim giảm nhiều, rất nhiều loài chim cũng được liệt vào danh sách động vật quý hiếm cần được bảo tồn.

_ Chính là chỗ này!. Từng nhà bán cá lọt vào tầm mắt của Sở Tiên, nhiều nhất chính là cá vàng, cá vàng đen, cá vàng màu hồng nhạt, và các loại sao biển, cá rồng, ốc biển, vân vân.

Sở Tiên đi dạo xem xét từng cửa hàng một, một số loài cá kỳ quái cũng khiến hắn rất tò mò.

_ Tìm thấy rồi!. Đi đến một nhà bán các loại cá kì lạ, Sở Tiên nhìn con cá đặt trong một cái rương, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ.

_ Ông chủ, con cá nhói (cá nhái) này bán bao nhiêu?

_ Cá nhói? Ý cậu là con cá chuồn này à? Ba mươi tệ đi, cậu mua tôi bán cho!.

Ông chủ không vòng vo ngã giá luôn.

_ Ok, tôi mua!. Sở Tiên cười híp mắt.

Cá nhói: năng lượng 332

Thiên phú: bay

Cá nhói có khả năng bay lượn, nhưng không phải là giống chim chóc mà chỉ bay được trong gian dài ngắn, nó chỉ có thể bay lượn mấy chục mét nhiều nhất mấy trăm mét, thời gian cũng chỉ có thể duy trì mấy chục giây.

Cá nhói sở dĩ có thể bay được là nhờ có bốn cánh, ngực, vây cá đều khá lớn, tựa như cánh chim vậy, trước mắt Sở Tiên chưa có cánh, nhưng đã có khả năng bay lượn, nhiều nhất có thể bay được mấy chục mét, nhưng nếu như hắn cải tạo ra một đôi cánh, có được thiên phú bay lượn, hắn có cảm giác mình bay lên không trung chắc cũng không có vấn đề gì.

_ Ông chủ, ông biết nơi nào bán cá chình điện không?. Sở Tiên thanh toán xong hỏi ông chủ.

_ Cá chình điện hả, nhà hải dương xanh trước mặt hình như có bán cá chình điện, cậu trai trẻ tốt nhất đừng mua thì hơn, không có giá trị gì còn nguy hiểm nữa.

Ông chủ nhắc nhở hắn.

_ Cảm ơn!. Sở Tiên cười, rồi đi vào trong.

Cửa hàng hải dương xanh tương đối lớn, giống y tên gọi vậy, bên trong bán toàn bộ đều là sinh vật dưới đáy biển, nào là rùa biển, sao biển còn có cả cá chình vòi nữa.

_ Ông chủ, ông có bán cá chình điện không?. Sở Tiên hỏi người ngồi trước máy vi tính.

_ Có đó!. Người đàn ông trung niên đứng lên.

_ Lại đây, ở chỗ này.

Đi vào trong tiệm, ông chủ chỉ vào con cá dài hơn một mét trong bể thủy sinh nói

_ Chính là nó, sao vậy cậu bạn, tính ăn hay là nuôi?

_ Ăn, lần trước nếm qua một lần, chất thịt ngon vô cùng, lần này tới xem xem có bán không!. Sở Tiên nói.

_ Haha, vậy cậu phải cẩn thận đấy, trước đem giết phải thả hết điện đi, nếu không cậu sẽ bị thương đó!. Ông chủ cười khuyên

_ Con cá chình điện này nặng hai cân, lấy cậu ba trăm năm mươi.

Sở Tiên gật đầu

_ Được, gói lại cho tôi đi!

Nhân lúc ông chủ đang gói cá chình điện, Sở Tiên ngấm ngấm thêm bên trong cửa tiệm, đột nhiên gặp một loại cá không biết thuộc loại gì bèn mở hệ thống ra thăm dò.

"Mấy con cá chìa vôi và sao biển này đẹp đấy, có thể đặt bên trong bể thủy sinh được.". Sở Tiên nghĩ thầm trong lòng.

_Xong rồi anh bạn!. Ông chủ đưa cho hắn một cái túi.

Sở Tiên ngó qua một chút, rồi hài lòng gật đầu.

Ở đây xem xét một hồi, cũng không thấy có loại cá nào hay ho, hắn liền đi tới khu ẩm thực lượn vòng vòng ở đấy.

Lúc hắn đi ngang qua một sạp hàng nhỏ, nước đột nhiên từ một cái chậu phun ra.

Sở Tiên hơi sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn về phía chiếc chậu đó.

Chỉ là một con cá biển bình thường, nhìn qua không có chút nào đặc biệt, chắc là cá con quấy loạn lên không cẩn thận tràn nước ra thôi.

Sở Tiên trầm nghĩ lấy, ngay vào lúc hắn định rời đi, trong chậu lại hắt ra một ít nước nữa.

_Nước không phải do con cá đó hắt ra, mà là phun ra ngoài!. Sở Tiên trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

_Anh bạn, hứng thú với chú cá này rồi phải không? Loại này gọi cá pháo cao xạ, nó có thể dùng miệng phun ra nước, dùng cách này để bắt côn trùng ăn!.

Ông chủ ngồi tại quầy hàng nhìn thấy hắn đứng chôn chân ở đấy, liền lập tức giới thiệu nói.

_Ồ? Đúng là rất thần kỳ!. Sở Tiên mỉm cười.

Cá pháo cao xạ: năng lượng 154

Thiên phú: phun nước

_Ha Ha, quá thần kỳ, thú vị lắm. Ông chủ tiếp lời

_Câu muốn mua về chơi không?

_Được đấy, ông chủ, gói lại hết số cá này cho tôi đi!. Sở Tiên chẳng chần chừ nói luôn.

_Haha, được được!.. Ông chủ vui vẻ gật đầu.

"Thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn, lại còn có thể phun nước, nếu như mình có loại thiên phú này, chẳng phải là có thể phun ra nước sao, sau này dãi sông lấp biển không phải là mơ rồi!. Sở Tiên ánh mắt loé sáng, loài cá thần kỳ, thiên phú thần kỳ, sẽ có ngày hắn hội tụ đủ ngàn vạn thiên phú, thành loài cá thần mạnh mẽ nhất trong các loài cá.

Sau đó Sở Tiên lại đi dạo thêm một giờ trong khu bán hoa và chim cảnh, nhưng hắn chả còn gặp may nữa, cũng không gặp thêm loại cá gì đặc biệt, thế nhưng khi nhìn mấy con cá trong tay, đã khiến hắn vô cùng thỏa mãn rồi.

Nhất là khả năng của cá chinh điện cùng cá pháo cao xạ, làm cho hắn mừng rỡ muốn điên lên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Khả Năng Thiên Phú Và Năng Lực

Trở về nhà, Sở Tiên bỏ cá chinh điện để vào trong một cái chậu, lấy ra một cây gậy gỗ đùa giỡn nó.

"Đừng! Cá chinh điện tức giận dùng cái đuôi hất gậy gỗ ra, từng tia điện loé lên.

Cá chinh điện có thể phóng ra điện áp đạt tới 300~800 vôn, có thể làm một người hôn mê, một trong số động vật nước ngọt khiến nhiều người kinh sợ nhất trên thế giới, một đàn cá chinh điện có thể giết chết một mạng người, có thể dùng ăn, cũng có thể làm cá kiếng.

Sở Tiên nhìn điện xẹt xẹt bọc quanh chú cá liền mỉm cười, tiếp tục đùa chọc, tầm mười mấy phút, cá chinh điện bực bội nhưng bất lực nằm trong chậu, điện trong người đã bị tiêu hao hoàn toàn.

Điện trong người nó không phải vô hạn, căn cứ hình thể lớn nhỏ mà khả năng phóng thích điện cũng khác biệt, dùng hết sẽ phải mất một thời gian khôi

phục, Sở Tiên biến thành hình cá, đưa tay ra nhét con cá vào trong miệng.

_Keng, hấn nuốt cá chinh điện thu được 3.2 năng lượng.

_Keng, thu được thiên phú phóng thích điện!

Sở Tiên không dừng lại, đem cá pháo cao xạ cùng cá nhói nuốt vào trong bụng.

_Keng, thu được thiên phú bay lượn!

_Keng, thu được thiên phú phun nước!

_Haha, ba thiên phú, thật sự là quá tuyệt vời!. Sở Tiên trở về hình người, giờ cánh tay lên tâm niệm vừa động lập tức từng tia điện xuất hiện trong tay của hắn.

_Dị năng, đây chính là dị năng, dị năng trong truyền thuyết!.

Sở Tiên trên mặt lộ ra sự kích động, đưa tay chạm vào chậu nhựa bên cạnh.

_Tách tách!. Âm thanh giòn tan phát ra cùng lúc đó chậu nhựa nứt toác, ở chỗ hấn đụng vào lưu lại một vết màu đen.

_Còn cả khả năng phun nước nữa, thử xem sao!. Sở Tiên đi vào phòng vệ sinh, trong lòng hơi động, liền sau đó cảm thấy trong miệng tuôn ra một dòng nước, tiếp đó từ trong miệng của hấn phun ra nước.

_Đùng!. Vào lúc đó, tia nước phóng vào chiếc gương trên tường, trong nháy mắt trên gương xuất hiện vết nứt.

"Bị tia nước trong miệng ta phun ra làm nứt ư, uy lực không nhỏ mà!"

Sở Tiên nghĩ thầm, lui về phía sau mấy bước, phun ra lần nữa.

_Đùng!. Tia nước phóng trên vách tường sinh ra tiếng vang giòn tan, sau đó tản đi chung quanh.

"Ước chừng có thể phun ra xa mười mấy mét, uy lực này nếu tấn công con người thì dù cho không thể giết chết ngay lập tức, cũng bị bất tỉnh, nếu như trong hình hài cá uy lực lại càng lớn hơn nhiều!"

Sở Tiên trong lòng suy đoán, lập tức đi vào trong phòng khách, thử khả năng bay lượn.

Nhưng mà khả năng này hơi kém, cũng có thể là do hấn không có cánh, cũng không thể làm hấn bay lên được, nhưng không cần chạy lấy đà nhảy lên cũng có thể dễ dàng lấy tay chạm trần, cái này là điều không thể tưởng tượng nổi.

_Trước mắt mình dùng sức nhảy lên ước chừng bảy tám mét, lại thêm tố chất dũng mãnh, cùng khả năng phun nước dị thường và khả năng phóng thích điện thì đã thành siêu nhân rồi!

Siêu nhân chính hiệu.

Cơ thể siêu phàm này khiến hấn vô cùng phấn chấn, không bao lâu nữa có thể chính hấn cũng có khả năng tránh né bom đạn, đến lúc ấy hấn sẽ thiên hạ vô địch!

Sở Tiên chìm vào trong suy nghĩ, lúc sau kiểm tra chính mình thuộc loại gì.

Họ tên: Sở Tiên

Trạng thái: hình người (có thể chuyển hóa thành trạng thái cá!)

Năng lượng: 1450

Thiên phú: cắn nuốt, có thể nuốt các loài cá khác tăng cường năng lượng.

Thông trị, có thể thống trị những loài có năng lực thấp hơn mình.

Quần quanh, có thể dùng thân thể quần chặt lấy kẻ địch.

Phi hành: có năng lực bay ngắn.

Phóng điện: có thể phóng thích điện.

Phun nước: có thể tích thành cầu nước tấn công.

Hệ thống công năng cá lớn nuốt cá bé:

Cải tạo, có thể cải tạo hình thái bản thân và thống trị loài cá. (Mỗi quá trình cải tạo sẽ tiêu hao năng lượng tương ứng)

Thống trị tuyệt đối: có thể chọn trong số bị thống trị một con tiến hành thống trị tuyệt đối, không có khoảng cách hạn chế nào với loài cá thống trị tuyệt đối, hiện tại thống trị tuyệt đối có 15 con (mỗi lần nuốt năm mươi tấn cá sẽ tăng thêm một con).

_Thiên phú gia tăng khiến lực chiến đấu của mình tăng lên rất nhiều, nhưng ở thị trường hoa và chim cảnh mình chưa mua được cá nóc, ăn nó chắc hẳn sẽ có được năng lực độc tố, giờ đi khu nuôi cá mua một vài con!

Mặc quần áo tử tế, Sở Tiên nhanh chóng đi tới khu nuôi cá.

Hắn mua hai con cá nóc ở một tiệm cá, rồi bắt đầu dạo quanh quanh.

_Anh bạn trẻ, lâu rồi không tới, mua

cá gì thế?.

Một ông chủ nhìn thấy Sở Tiên liền nhiệt tình vẫy vẫy hắn.

_Mua vài con cá lớn!.

Sở Tiên quay đầu nhìn, hoá ra là ông chủ Tống trước kia bán cá ba sa cho hắn

_Ông chủ Tống, ông biết chỗ nào có bán cá to không? Tốt nhất là tầm hai ba mét!

_Ê, lớn thế hả?. Ông chủ Tống ngẩn người

_Vậy ở đây khó kiếm lắm, vì mấy loại cá to vậy rất mắc tiền, tôi nghĩ cậu qua chỗ bến tàu ở đằng sau xem xem, trong một tháng thuyền đánh cá sẽ về mấy ngày, cậu đi thử xem có gặp may không, lần nào họ cũng đánh bắt được mấy con cỡ lớn hai ba mét đấy!

_Được, cảm ơn ông!. Sở Tiên gật đầu.

_Kỳ trở về của thuyền đánh cá? Là ngày như nào nhỉ?.

Sở Tiên hiểu kỳ hướng về phía sau bến tàu.

Khi hắn bước vào bến tàu mới đột nhiên phát hiện hôm nay ở đây có quá nhiều người, tàu đánh cá cũng nhiều hơn so với lần trước hắn đến rất nhiều, đồng thời không chỉ có ngư dân, mà cả những người mua cá cũng đang rất háo hức ở đó chờ.

"Trở về định kì chắc hẳn là ngày các thuyền đánh cá trở về, các loại thuyền to đánh bắt xa bờ đều có thời gian trở về định kì, mà mỗi lần quay trở về đều mang về các loại cá với đủ chủng loại, nhiều nhân viên khách sạn cũng tới đây mua hải sản."

Sở tiên trầm nghĩ, một khách sạn nổi tiếng, đầu tiên món ăn phải qua kiểm duyệt, tiếp theo là nguyên liệu phải hấp dẫn. Thường những khách sạn lớn thu hút thực khách bị menu lạ, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến nguyên liệu thực phẩm ngày càng lên giá.

Sở Tiên bước tới, lúc này những người chờ mua hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm từng chiếc tàu cá.

_Mau mau, chỗ đó có mười mấy con cua đế vương, nhất định phải giành mua bằng được!

Vừa bước tới bến tàu, hắn liền nghe thấy âm thanh lo lắng, theo sau đó liền có bảy tám người chạy về hướng tàu đánh cá.

"Một con cua đế vương một hai ngàn, nhưng nếu bán trong khách sạn, một con tối thiểu nhất phải bán bốn năm ngàn, hơn nữa kiểu gì cũng tiêu thụ được, gia công một chút bán gấp hai ba lần giá, bảo sao mấy người họ tích cực như vậy."

Sở tiên trầm nghĩ, cũng đi theo.

Hắn tới phía trước thuyền cá đó, hiện tại đã tập trung mười người muốn mua, trên thuyền họ cũng không lạ gì cảnh này nữa, ông chủ thậm chí còn giơ cua đế vương lên bắt đầu hét giá.

Sở Tiên thấy thuyền của hắn bên trong cũng không có cá lớn, bèn đi sang một bên.

Lúc này các thuyền đánh cá lần lượt cập bến, có ba bốn mươi chiếc, chắc sẽ tìm được loại cá to mà hắn muốn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Cá Kiếm Cùng Cá Ngừ Vây Vàng

_ Cá mái chèo (tên Latin là cá đai vua), Cá mái chèo dài bốn mét đây! có ai muốn mua không, mau mau lên kéo hết

_ Cá kiếm, nặng một trăm năm mươi cân đây, ai trả giá cao sẽ bán cho người ấy!

_ Cá bon đây, hơn hai mươi con cá bon, có muốn mua đến đây thương lượng giá nào!

Âm thanh sang sảng được truyền từ các tàu đánh cá, Sở Tiên hiểu kỳ đi đến bên cạnh nơi bán cá mái chèo.

Cá mái chèo, hay còn gọi là sừ giả long cung, cá long vương, cá đai vua, là loài vua của giống cá đai quý hiếm, hình thể khá lớn, dài mười lăm mét, con thường cũng tới ba mét lận, mà thuyền đánh cá này lại bắt được một con dài hơn bốn mét.

Nhìn thấy con cá mái chèo màu trắng cỡ bự này, giống như hung thú vậy, Sở tiên tắc lưỡi, giờ này chung quanh cũng tụ tập thêm người mua rồi, con cá mái chèo to lớn này cũng là một sự đầu tư khá tốt, mua về bán lại cũng kiếm chắc được.

Sở Tiên lắc đầu, cá mái chèo mặc dù đủ lớn, nhưng nếu dùng để cải tạo rõ ràng là không thực tế.

Liếc mắt qua nhìn cá kiếm bên cạnh.

Cá kiếm, hay còn gọi là "cá mũi kiếm", thân hình tròn và thon dài, đuôi chuôi ngắn mảnh, dẹt, khi trưởng thành mất hết toàn bộ răng và vây.

Đây là một con cá kiếm dài ba mét, mỡ nhọn và sắc bén như kiếm, thuộc loại cá thể thao bơi nhanh và rất khó bắt.

Sở Tiên nhìn qua đánh giá con cá kiếm, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, đứng bên cạnh vài người cũng đang có ý mua, hỏi

_ Anh trai, con cá kiếm này anh định bán giá bao nhiêu?

_ Hai mươi lăm đồng nửa cân, con cá kiếm này nặng một trăm năm mươi cân, bảy ngàn năm trăm, vẫn quy định cũ, bảy ngàn năm trăm là giá quy định, nếu như các anh muốn mua có thể trả giá, người trả giá cao sẽ thuộc về người đó!

Người trả giá cao sẽ mua được, đây là luật.

_ Được, bảy ngàn năm trăm tôi mua. Sở Tiên nói luôn.

_ Ừm, cậu bạn này ra giá bảy ngàn năm trăm, còn ai trả thêm không? Hai phút, nếu như trong hai phút không có người trả cao hơn thì con cá kiếm này sẽ thuộc về cậu ấy!.

Ngư dân trên tàu đánh cá hô vài tiếng.

Mấy người bên cạnh do dự một hồi, trong đó có một thanh niên hô lên mức giá tám ngàn!

_ Chín ngàn!. Sở Tiên nhìn cậu thanh niên cười nói, tăng luôn lên một ngàn.

_ Tốt, tốt, chín ngàn, còn vị nào trả thêm không? Nếu như không có cá sẽ thuộc về cậu bạn đây!

_ Chín ngàn hơi chát rồi!. Cậu thanh niên kia lắc đầu, mấy người chung quanh cũng khẽ lắc đầu, rõ ràng họ không có ý định tranh với Sở Tiên.

_ Chúc mừng anh bạn, cá kiếm đã thuộc về cậu, cậu trả tiền mặt hay là chuyển khoản!. Nhân viên phía dưới hỏi.

_ Chuyển khoản đi, thuyền của các anh có vội rời đi không?.. Sở Tiên hỏi.

_ Chiều mới kết thúc, chúng tôi còn phải thu dọn ít hàng.

_ Tốt, vậy tôi gửi cá ở đây, các anh giúp tôi nuôi một lúc, đừng để nó chết là được, lát tôi quay lại lấy!

_ Không thành vấn đề, yên tâm đi!

_ Haha!. Sở Tiên cười, tiếp tục đi xem các khu xung quanh.

Các thuyền cá khác cũng vô cùng náo nhiệt, âm thanh ồn ào nhộn nhịp, nhất là đối với những loài cá có giá trị cao, ai ai cũng đều nhiệt tình vô cùng.

Con tôm hùm một hai cân, ốc vòi voi, cua Trung Quốc (hay còn gọi là cua cà - ra) vân vân, những loại này đều khá quý hiếm, một thuyền cá cũng chỉ bắt được số lượng ít, có thuyền còn chả bắt được.

Các loại cá cỡ lớn cũng không nhiều, trừ mấy con cá cờ ra. Sở Tiên mua được một con cá tầm (cá hoàng) ở thuyền đánh cá khác, tiêu tốn chín ngàn năm trăm tệ.

Không thể không nói rằng các loài cá cỡ lớn giá rất đắt, chắc cũng chỉ có nước Mỹ, cá chép to khá rẻ, thậm chí là không cần tiền!

_Nhanh đi nhanh đi, phía trước có cá thu ngư!

_Cái gì? cá thu ngư(hay còn gọi là cá bạc má) ấy hả? Là giống nào thế? Cá ngư vây xanh Đại tây dương à?

_Ôi giỏi, mơ à, cá ngư vây xanh Đại tây dương sao bán ở chỗ này được, là cá ngư vây vàng, cơ mà cũng không tệ, nghe nói chừng một trăm cân!

_Vay mau đi qua đó xem, mua được thì tốt quá rồi!

Mấy người mua cá vội vội vàng vàng lướt qua Sở Tiên.

"Một trăm cân, qua xem xem thế nào!" Sở Tiên nghe thấy bọn họ nói chuyện, cũng đi theo sau.

Cá thu ngư là loại nổi tiếng dùng để ăn, được nhiều người yêu thích vô cùng, nhất là cá ngư vây xanh Đại tây dương, nửa cân bán năm trăm tệ trở lên, nếu như thuyền cá nào đánh bắt được một con, tối thiểu bán được hơn trăm vạn.

Ngược lại, cá ngư vây vàng rẻ hơn nhiều so với cá ngư vây xanh Đại tây dương, nửa cân cũng chỉ năm sáu mươi tệ, một trăm cân bán được tầm một vạn, nếu như là cá sống giá sẽ cao hơn 50%.

Sở Tiên qua nhìn thì thấy con cá ngư vây vàng cực lớn được đặt trong cái bồn, thân thể rất to, ước chừng hai mét. Lúc này, bao xung quanh thuyền cá có tầm ba bốn mươi người, ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt.

Đứng cạnh thuyền cá có một ông già ăn mặc chỉnh tề, nhìn thoáng qua là biết hẳn chính là ông chủ, hẳn nhìn lấy đám người chung quanh, giống như đang chờ người tụ tập tới nhiều chút nữa.

_Ông chủ, nhanh lên đi, đã năm phút đồng hồ rồi đấy, cá vây vàng thôi chứ có phải là cá ngư vây xanh Đại tây dương đâu, hơn vạn chứ bao nhiêu mà vẽ chuyện!. Một người khách thúc giục tỏ ý không vui nói.

Phía dưới là ông chủ thuyền cá chả có chút gì là xấu hổ nhăn nhó cười, thấy khách có vẻ đông rồi nên hẳn mới cất tiếng nói

_Mọi người cũng thấy rồi đấy, con cá ngư vây vàng này còn sống, nặng một trăm cân, dựa theo bến tàu chúng tôi tính nửa cân là bảy mươi tệ, dù sao cũng là cá sống, bán cá con là một vạn tư, có ai muốn mua không?

_Đâu má, chưa gì đã hết giá lên một vạn tư rồi, lão già này kiếm lời quá!. Người đàn ông trung niên cạnh Sở Tiên nói, sau đó liền giơ tay lên nói

_Một vạn bốn ngàn năm trăm!

_Một vạn năm ngàn! Tiếng nói của hắn vừa dứt, lập tức liền có một tên trung niên khác trả giá cao hơn.

_Địch!. Người đàn ông trung niên cạnh Sở Tiên khó chịu văng tục, liền nói

_Một vạn năm ngàn năm trăm!

_Một vạn sáu ngàn!

_Một vạn sáu ngàn năm trăm!

Giá cứ tăng thêm năm trăm như vậy cho tới khi người đàn ông trung niên hùng hùng hổ hổ cạnh Sở Tiên không mua nữa, quay người bỏ đi!

_Một vạn tám, con cá thu ngư này Cổ đạo thực phở chúng tôi mua!

Đột nhiên, lúc này có kẻ ra giá cao hơn hẳn, hùng hực khí thế, thêm vào đó giá tiền hắn trả cũng nói lên được hắn là ai!

_Là người ở Cổ đạo thực phở à, vậy thì con cá này bị họ mua đứt cho xem

_Lại chẳng vậy, Cổ đạo thực phở nổi tiếng lắm tiền nhiều của, thành phố Thanh Hải mà xuất hiện đồ gì hay liền bị bọn hắn mua đi mất.

_Cũng bởi vì bọn hắn chịu đầu tư nên mới làm ăn khấm khá vậy, bao nhiêu là nguyên liệu ngon, lại thêm phía chính phủ đánh bóng tên tuổi họ, không hot cũng phải hot.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Đấu Giá Cá

_Một vạn tám, còn ai ra giá không?. Ông chủ nhìn thấy nhân viên của Cổ đạo thực phở thì hơi nhú mày, mong đợi nhìn về phía người chung quanh.

Cổ đạo thực phở mà đã ngã giá thì đối với họ có cái lợi cũng có cái hại, cái hại ở chỗ một khi họ đã ngã giá thì chẳng ai muốn tranh giành với họ nữa, còn cái lợi ở chỗ nếu như có người trả giá cao hơn, thì Cổ đạo thực phở chắc chắn sẽ ra giá đắt gấp nhiều lần.

Đã từng có một lần, mười con cá tuyết được Cổ đạo thực phở quán cạnh tranh với một thương nhân, phá giá số cá tuyết này gấp mười lần, cuối cùng đối phương từ bỏ mua khi thấy đám người ở Cổ đạo thực phở quán chẳng màng tới giá cả cứ thế đấu tới cùng.

Nội tình của Cổ đạo thực phở người khác còn lạ gì, bọn hắn cảm về quán sau đó có thể bán với giá gấp năm sáu lần, đây là điều mà các khách sạn nhà hàng khác không làm được.

Nổi tiếng cũng có cái lợi.

_Con cá thu ngừ này chắc chắn thuộc về Cổ đạo thực phở!.

Tên thanh niên mặt mũi tràn đầy khí thế nói.

_Xong rồi xong rồi, chắc bị Cổ Đạo thực phở mua đi rồi!

_Hiện giờ, Cổ Đạo thực phở mở thêm một quán nữa tại khu du lịch Du Long, nghe nói ngày nào cũng kín chỗ, làm ăn vô cùng tốt, bây giờ đang khan hiếm rất nhiều nguyên liệu tốt, mấy ngày nay hôm nào cũng tới mua nguyên liệu, chỉ trong hai ngày mà đã hao tốn năm sáu mươi vạn rồi!

_Không chỉ thế đâu, nghe nói Cổ Đạo thực phở đang chuẩn bị mở thêm ở Kinh Hải đấy!

_Giàu nứt đổ vỡ vách ra, nếu như khách sạn của cậu một ngày buôn bán doanh thu mấy chục vạn, cậu cũng sẽ thấy bình thường!

Người chung quanh khe khẽ bình luận, Sở Tiên nghe xong khẽ nhú mày.

Cổ Đạo thực phở danh tiếng lẫy lừng, Sở Tiên ăn ở đây hai lần, lần thứ hai còn gặp phải tên giám đốc nào tàn nhẫn.

_Một vạn tám có ai trả cao hơn không, nếu như không thì con cá thu ngừ này sẽ thuộc về anh bạn trẻ tới từ Cổ đạo thực phở đây!.. Ông chủ nhìn chung quanh hô thêm lần nữa, mặc dù có chút thất vọng, nhưng một vạn tám khá là cao rồi.

_Một vạn chín!. Sở Tiên nghĩ ngợi một hồi nói, cậu không phải muốn đổi đầu với Cổ đạo thực phở, chỉ đơn giản là loại cá to ở đây rất ít, thêm vào nữa tự hắn đi ra biển đánh bắt cũng chưa chắc kiếm được một con to như thế.

_Ôi vãi, có người muốn chơi Cổ Đạo thực phở à!

_Không thể nào, người kia là ai? Chưa thấy bao giờ?

_Không phải là ông chủ nhờ người tới báo giá già đây chứ?

_Êu, cậu nông cạn thế, nếu như bị phát hiện là giả, người xem Cổ Đạo thực phở sẽ tha cho bọn hắn à?

Sở Tiên ra giá khiến đám người chung quanh vô cùng giật mình, Cổ Đạo thực phở danh thế lớn mạnh vậy mà còn có người muốn tranh giành với họ!

_Một vạn chín, cậu thanh niên này ra giá một vạn chín, còn ai ra giá nữa không!

Ông lão nhìn thấy đột nhiên có người báo giá cao như vậy, trên mặt lộ ra sự sợ hãi lẫn vui mừng, ánh mắt nhanh chóng nhìn về đám người Cổ Đạo thực phở.

_Hừ, hai vạn. Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, Cổ Đạo thực phở lập tức trả thêm một ngàn.

_Hai vạn năm ngàn!. Sở Tiên không do dự, nếu trong tầm năm vạn thì ok, nếu đắt hơn hắn cũng không định mua tới cùng.

_Chắc, hai vạn năm ngàn, nhiều tiền lắm của nha, đây là người của quán nào vậy? Người chung quanh nhao nhao nhìn về phía Sở Tiên.

_Thêm năm ngàn, vượt giá thị trường rồi!

Bọn người bên Cổ Đạo thực phở cũng ngẩn người trong giây lát, liền sau đó hô một tiếng

_ Hai vạn sáu!

_ Ba vạn!. Sở Tiên sắc mặt không thay đổi mở miệng nói.

_ Ôi khiếp, đại gia à, có phải cố ý gây chuyện với Cổ Đạo thực phở không?

_ Hôm nay ông chủ này kiếm bọn tiền rồi!

_ Haha!. Ông lão lúc nhìn bên này, lúc nhìn bên kia, càng nhìn càng thấy hai thanh niên này đáng yêu vô cùng.

_ Người anh em kia, cậu có phải cố tình làm khó Cổ Đạo thực phở chúng tôi không?. Cổ đạo thực phở không ngả giá tiếp mà quay sang chất vấn Sở Tiên.

Do cách bởi một đám người ở giữa, Sở Tiên cũng không ngần ngại nói thẳng

_ Nếu như các anh có thể trả giá cao hơn năm vạn thì con cá thu ngư này sẽ thuộc về các anh, nhưng nếu không thì cá này thuộc về tôi!

_ Năm vạn, khụ khụ, phá giá gấp bốn năm lần liền!

_ Gấp bốn năm lần như này thì mua về lợi nhuận cũng không được bao nhiêu, chả đáng chút nào, cũng chả phải loài hải sản hiếm có gì cho cam.

_ Coi xem Cổ Đạo thực phở tính sao, bọn hán chẳng phải có thực lực lắm ư!

_ Rầm rầm!

Không có tiếp đáp lại, mà thay vào đó là tiếng bước chân hùng hổ đi tới, đi trước có mấy người dạt đường hộ.

_ Là người... Khi hán nhìn thấy Sở Tiên thì kinh ngạc ra mặt, sắc mặt khó coi trông thấy.

_ Ô? Sở Tiên nhìn sang liền nhận ra tên thanh niên mặc Âu phục, đây chẳng phải vị giám đốc "hảo ngấn" đó hay sao, sao lại chạy tới đây làm nhân viên thu mua vậy.

_ Là cậu à, thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà. Thanh niên mặc Âu phục mặt tối sầm lại.

_ Sao? Tại sao không được là tôi?. Sở Tiên nhếch khóe môi lên cười đều

_ Con cá này anh mua chứ? Năm vạn là giá tôi có thể chấp nhận được cũng như giá cao nhất tôi trả cho con cá này, nếu anh trả cao hơn số tiền đó thì cá là của anh, còn nếu không thì nhường cho tôi nhé!

_ Haha. Thanh niên mặc Âu phục lạnh lùng nhìn lấy hán

_ Cậu là nhân viên của khách sạn nào?

Sở Tiên lắc đầu

_ Tôi mua ăn thôi, chả là nhân viên của hàng quán nào xất!

_ Không phải chứ. Thanh niên mặc Âu phục mắt găm vào Sở Tiên nói

_ Lần trước đến Cổ đạo thực phở chúng tôi gây chuyện, lần này lại tiếp tục, cậu cho rằng lần này tôi sẽ để cậu thắng dễ vậy sao?

Sở Tiên khẽ nhún mày, không giấu được sự buồn cười, lắc đầu

_ Vẫn là câu nói đó, ranh giới của tôi là năm vạn, trả cao thì anh mang cá về, không thì là của tôi!

Thanh niên mặc Âu phục biến đổi sắc mặt, mua về thì không có lời, hơn nữa với danh tiếng nhà hàng cũng không cần thiết phải lấy chuyện này để đánh bóng tên tuổi, mua nữa thì cũng chả có ý nghĩa gì cả. Lần trước mua con cá kia với giá cao như vậy, chỉ để cho sau này việc mua cá được thuận lợi hơn thôi.

Nếu như dùng chiêu này quá thường xuyên, lãnh đạo sẽ không hài lòng với hán, hán khó khăn lắm mới trở thành nhân viên thu mua, thật không muốn quay về khách sạn làm việc chút nào!

Nhưng mà nếu như hán không ra giá thì sẽ bị Sở Tiên qua mặt, mà đây không phải điều hán muốn thấy chút nào.

_ Có chút giá không!. Sở Tiên nhìn lấy hán hỏi lần nữa.

Thanh niên mặc Âu phục trợn mắt lên nhìn hán

_ Bốn vạn chín ngàn chín trăm!

_ Ừm?. Sở Tiên nhìn hần, lắc đầu

_ Chúc mừng anh, con cá ngừ đuôi vàng này đã thuộc về anh!

_ Cậu... Thanh niên mặc Âu phục thật sắc, tức giận chỉ hần

_ Mà, cái đù má chứ, không phải đã nói giới hạn là năm vạn sao? Mà...

Sở Tiên vô cùng buồn cười khi nhìn thấy hần như vậy

_ Tôi cũng định thế, nhưng tôi không ngốc, haha!

Mọi người chung quanh hơi sững sờ, sau đó cũng cảm thấy buồn cười theo.

Đúng thế, người khác cũng chẳng ngốc, mặc dù nói ranh giới cuối cùng là năm vạn, nhưng là nếu có người cố ý chơi xấu ra giá bốn vạn chín ngàn chín trăm, thì chỉ có đồ đàn mới ra mức giá đó.

Huống chi tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, thanh niên tới từ Cổ Đạo thực phở này cũng không có ý định mua con cá ngừ vây vàng này nữa, gấp bốn năm lần giá thì lợi nhuận cũng chẳng còn bao nhiêu. sẽ bị Sở Tiên qua mặt, mà đây không phải điều hần muốn thấy chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Cải Tạo, Nhân Ngư Hiện Thế

Sở Tiên không thèm nhìn sắc mặt của cậu thanh niên kia, quay người rời đi, nếu như là người khác thì chắc hần đã bỏ tiền ra để mua con cá thu ngư ấy về rồi.

Đi dạo thêm vòng nữa, Sở Tiên thu hoạch được thêm một con cá kiếm, nhưng hình thể khá nhỏ, chỉ tầm bảy lăm cân.

Cuối cùng, Sở Tiên tìm một chiếc xe, đem ba con cá vận chuyển về nhà mình.

Còn ở trước chiếc thuyền đánh cá nọ, cậu thanh niên mặc âu phục mặt mày tối sầm nhìn Sở Tiên rời đi, nghiêng răng nghiêng lợi.

Đem ba con cá chuyển về đến nhà xong, Sở Tiên đóng cửa sổ lại, hướng mắt nhìn ba con cá dưới đất.

Cá kiếm: năng lượng 752

Thiên phú: không

Cá kiếm: năng lượng 610

Thiên phú: không

Cá tầm: năng lượng 766

Thiên phú: không

"Bắt đầu cải tạo từ con cá kiếm nhỏ nhất này đi!" Sở Tiên trầm nghĩ, lập tức mở ra hệ thống năng lực, trong đầu xuất hiện hình ảnh cá kiếm.

_ Hô, phải giấu cái kiếm sắc nhọn trước mồm nó đi đã, màu da nhìn không đẹp, phải phác thảo xong toàn bộ nó đã!

Có được hai lần kinh nghiệm cải tạo, Sở Tiên rất nhanh chóng cải tạo xong ngoại hình, nhìn vào phía trong thân của nó.

Đường Thu Mộng cho hần bản đồ kết cấu loài cá vô cùng tỉ mỉ, các loại hệ thống cơ năng, có phần có thể cải biến, nhưng có một vài cơ quan tuyệt đối không được thay đổi, nếu không cần thận con cá sẽ chết.

Hần mất hai ngày để nghiền ngẫm bản đồ kết cấu cá của Đường Thu Mộng.

Sở Tiên dựa theo suy nghĩ trong đầu cải tạo từng chút một, loài người thì cần phải biết nói, tiếp theo đó là khả năng suy nghĩ, đưa năng lượng ở cơ thể con cá đi chuyển vào trong não nó, mãi tới nửa giờ sau, người cá đã được hoàn thành.

Nhìn trước mắt mình con người có cái đầu nhọn hoắt vậy hắn bật cười, tiếp đó tâm trí hơi động, đưa mũi kiếm giấu vào bên trong cánh tay, mặc đồ vào nữa thì hoàn toàn không nhận ra, hơn nữa cái kiếm còn có một lợi ích đó là có thể dùng làm vũ khí.

Cứ nghĩ tới việc lúc cá kiếm người giao đầu với con người, rồi đột nhiên trong cánh tay biến ra một thanh kiếm dài, lúc ấy đối phương chắc chắn bị thương.

_Con cá kiếm bảy lăm cân, cải tạo xong thành một người cao một mét tám, có thể làm bảo vệ cho mình, hơn nữa còn là bảo vệ miễn phí nữa, không tệ không tệ!

Sở Tiên nhìn con cá kiếm trước mặt mà trong lòng thấy thấp thòm lo lắng, trong quy hoạch cải tạo của hắn thì môi trường của người cá rất quan trọng, có được người cá, hắn đã có được thuộc hạ tin cậy, có thể đi biển đánh bắt cá, thậm chí....

Nếu hắn muốn thực hiện ước mơ tự tay xây cho mình một thế giới hải dương riêng, thì chỉ một mình là không đủ, hắn chỉ có thể gánh vác chăm lo cho một cửa tiệm cá thôi, nhưng nếu có thêm nhận lực cùng hắn thực hiện thì hoàn toàn có thể đưa tiệm này rồi đi thành phố khác.

Nếu như sau này ra biển đánh bắt cá, thám hiểm các loại bảo bối dưới đáy đại dương, thì con người chẳng đáng tin chút nào, thêm nữa đáy đại dương không phải là địa bàn của con người.

_Xác nhận cải tạo!. Sở Tiên trong lòng hơi động, căng thẳng nhìn lấy con cá kiếm.

_Điều tra!

Sở Tiên hơi căng thẳng nhìn theo.

Người cá: năng lượng 422

Thiên phú: mang năng lực của loài người

_Thành công rồi, chỉ một lần duy nhất đã thành công!. Sở Tiên hưng phấn nhảy lên, thành công, thành công thật rồi.

Hắn còn cho rằng phải thí nghiệm thêm mấy lần nữa, thậm chí có khi còn không có khả năng thành công, nhưng hắn không nghĩ tới một phát ăn ngay như vậy.

_Tuyệt vời, quá tuyệt vời!

Sở Tiên hai mắt tỏa sáng nhìn lấy người cao chừng một mét tám trước mặt, màu da hơi trắng bệch, dáng người gầy gò, tướng mạo hơn ba mươi tuổi, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

_Thiên phú là năng lực của con người, mà loài người thì có thiên phú gì? Học tập và suy nghĩ? Liệu rằng cá kiếm có khả năng học tập và suy nghĩ giống con người không!

Sở Tiên nhìn về phía dáng vẻ và góc nghiêng của người cá, tâm niệm vừa động, bắt tay vào tiến hành thống trị tuyệt đối.

_Thống trị tuyệt đối sẽ hoàn toàn khống chế được một loài cá, không có hạn chế về khoảng cách, hiện tại hắn đã sở hữu mười lăm loài cá bị thống trị, trừ đi cá sấu thì còn mười bốn, có thể nói hiện tại hắn đang thống trị mười bốn loài cá.

_Mười bốn con, như vậy về sau mình có mười bốn trợ thủ đắc lực rồi!

Sở Tiên nhìn người cá nói

_Sau này người sẽ được gọi là Nhất Ngư (cá số 1)!" Nhất Ngư nhìn hắn lơ đãng nhắc lại lời hắn vừa nói

_Ừm?. Sở Tiên nhú mày, tiến hành trò chuyện vài câu đơn giản với nó, nhưng hắn phát hiện ra Ngư Nhất như một đứa trẻ vừa mới được sinh ra vậy, cái gì cũng không hiểu, việc gì cũng không hay!

_Phiền phức nằm ở chỗ này đây!. Sở Tiên nhú mày

_Nếu như sau này việc gì cũng phải do hắn chỉ đạo thì các việc khác cũng đừng mơ làm được!

"Đúng rồi, mình có thể cải tạo ra một người cá có trí tuệ cao hơn dạy dỗ những người cá mới sinh ra. Sở Tiên trong lòng hơi động, liền nhìn về hướng cá tầm.

Cá tầm đáng đáp rất xấu, nhưng phần thịt lại vô cùng chất lượng, ở thời cổ đại là cống phẩm triều đình, nghe nói tên cá tầm do vua Càn Long ban cho.

Sở Tiên đương nhiên không có có ý nghĩ ăn thịt cá, tâm niệm vừa động, hắn bắt đầu cải tạo cá tầm.

Có kinh nghiệm thành công trước đó, lần cải tạo lần này của Sở Tiên dễ dàng hơn nhiều, chỉ sau hai mươi phút, một người cá nữa xuất hiện trước mặt

của hắn.

Cao hơn một mét bảy, hơi mập, đầu rõ ràng lớn hơn so với người bình thường, hai con mắt đen ngòm nằm trong hốc mắt, giống Ngư Nhất, hắn không có tóc, nhưng lại mang hình dáng của một ông già, mặt mũi hơi "phát tướng", nhưng nhìn chung vẫn mang dáng vẻ của một người có học thức.

Bởi vì năng lượng của cá tầm 70% được Sở Tiên tập trung ở đầu, cơ thể nó mang dáng dấp một người trung niên, không thể so sánh với Ngư Nhất được.

Nhưng khác với Ngư Nhất ở chỗ, người cá tầm không hề có ánh nhìn đờ đẫn đứng chôn chân khi này giống người cá kiếm, mà thay vào đó là một cặp mắt hiếu kì nhìn mọi thứ chung quanh.

Đây là sự chênh lệch lớn mà tri thức mang lại!

_Về sau gọi người là lão Tầm đi!. Sở Tiên cười nói với người cá.

Lão Tầm như thể nghe hiểu vậy nhẹ gật đầu, Sở Tiên vui ra mặt, để hắn đứng ở một bên, bắt tay vào cải tạo con cá cuối cùng.

Con cá cuối cùng nặng một trăm cân, vô cùng to lớn, Sở Tiên cũng tính cải tạo một bảo vệ cho riêng mình, về sau đi theo bên cạnh hắn, hắc hắc, nhìn uy phong vô cùng!

Sau hai mươi phút, một người đầu tròn cao to cường tráng hiện ra trước mặt hắn, cơ bắp cuộn cuộn, mặt chữ điền nom uy nghiêm vô cùng, cánh tay rắn chắc, có một thanh kiếm dài gắn trên tay hắn.

Giống với Nhất Kiếm, hắn không thông minh lắm, cần phải dạy dỗ từng chút một.

_Mấy ngày tới để lão Tầm dạy bảo các người kiến thức về thế giới, sau này quy trình người cá đều có thể làm như vậy!

Sở Tiên mỉm cười!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Năng Lực Học Tập “Biến Thái”

_Về sau gọi người là Nhị Kiếm. Sở Tiên nhìn tên to con trước mặt nói, mặc cho hắn có nghe hiểu hay không.

Đem bốn con cá nóc trong bồn ra, Sở Tiên biến thành hình cá nuốt chúng vào.

_Keng, nuốt cá nóc thu được thiên phú độc tố ngoài da!

Sở dĩ gọi là độc tố ngoài da là vì có thể làm cho nội tạng hoặc các vị trí khác nhiễm độc, mà Sở Tiên thu được năng lực này chỉ là bản thân có thể chứa độc được thôi chứ không thể phóng ra độc được.

Đây là một loại năng lực phòng thủ, nhưng Sở Tiên không thích thú năng lực này lắm, nếu như bản thân sắp bị ăn thịt thì đồng nghĩa với việc sắp “to” rồi còn đâu.

Nhưng Sở Tiên cũng tiếp nhận, vì thiên phú không bao giờ là đủ với hắn.

Hắn biến lại thành hình người, nhìn thấy ba người đàn ông thân thể lỏa lồ không một mảnh vải che thân mới đánh nhẹ vào đầu mình chợt nhớ ra, nếu có người nhìn thấy trong phòng hắn có ba người đàn ông trong tình trạng nguyên thủy như này, có ngàn vạn cái miệng cũng không giải thích nổi, đúng là tình ngay lí gian mà!

_Ba người các người ở lại đây đừng nhúc nhích, ta đi mua cho các người ít quần áo!. Sở Tiên nói xong liền khóa trái cửa, đi tới siêu thị lớn trong khu.

Mua ba bộ quần áo và giày, Sở Tiên đi qua thư viện tiểu học mua một ít sách cùng Tân Hoa từ điển, rồi mua thêm một chút đồ ăn.

Đi về phòng, Sở Tiên nhìn ba người cá của hắn đứng im ru không “nhúc nhích” bèn im lặng lắc đầu

_Mặc quần áo vào đi, ế, thôi, lão Tầm, ta dạy người mặc quần áo trước, người phải nhớ kỹ đấy!

Sở Tiên thành thực giúp hắn mặc đồ, sau đó nói

_Người giúp hai người bạn họ mặc đồ đi!

Nhưng nằm ngoài dự kiến của hần, lão Tầm vậy cũng nhanh chóng hiểu ý, mặc đồ cho Nhất Kiếm Nhị Kiếm, nhìn qua trông có vẻ rất đẹp, nhưng cách học của lão Tầm lại vô cùng biến thái.

_Nào nào nào, ba người các người tới đây, ta dạy cho các người Hán Tự và nói chuyện, nhìn thấy nội dung phía trên không?. Sở Tiên hóa thân thành giáo viên mầm non dạy ba người họ.

_Thiên tài rồi, định mệnh!

Hai phút đồng hồ sau, Sở Tiên không kìm được vỗ vỗ đùi, hần phải học lời mất mấy tháng mới đọc thuộc hai mươi sáu chữ cái, lão Tầm chỉ nhìn nghe một lần đã hoàn toàn nhớ được rồi, thậm chí có thể đọc trôi chảy là đằng khác.

_Có lẽ cho hần một chút thời gian, lão Tầm có thể trở thành một giáo sư người cá tri thức uyên bác chứ chả chơi! Sở Tiên hai mắt lấp lánh nhìn hần, sau đó dạy học tiếp.

Ghép vần, hần tự, phép tính số học cơ bản, Sở Tiên chỉ mất một giờ dạy lão Tầm mà hần đã hiểu toàn bộ rồi, thậm chí phát hiện mình chỉ cần đưa cho lão một quyển sách thôi là hần có thể tự mình học tập không cần ai dạy hết.

_Tốt quá rồi, thật sự là tốt quá, haha!. Sở Tiên hưng phấn nở nụ cười, sau đó đưa hần quyển Tân Hoa từ điển để hần tự học.

Tới lúc ăn cơm tối, Sở Tiên nhìn thấy sức ăn của ba người mà thấy khá bất ngờ, sức ăn của cá rất lớn, ba tên này bé nhất là Nhất Kiếm, chỉ có 75 cân. Cũng may là bọn họ ăn một bữa có thể no cả ngày, nếu không nuôi mấy tên này cũng tốn của hần không ít tiền.

_Ba con cá này mặc dù đã được cải tạo thành người, nhưng lại chưa có thân phận, còn phải tìm cho họ một nơi ở riêng nữa, đưa bọn họ đến vùng ngoại ô cho an toàn.

_Danh phận chỉ cần bỏ tiền là có thể làm được, còn về chỗ ở thì!

Sở Tiên nghĩ ngợi, hần quyết định ngày mai đi mua một khu biệt thự, dựa theo số lượng cá có thể thống trị tuyệt đối, thì còn mười một con cá nữa.

Để bọn hần ở trung cư chả an toàn tẹo nào, hơn nữa với IQ của ba bọn họ thì khó nói lắm, cho nên đưa bọn họ tập trung ở một nơi thưa người qua lại sẽ tốt hơn

Quanh thành phố Thanh Hải có rất nhiều khu biệt thự, sát biển cũng không ít, hần hoàn toàn có khả năng mua một căn để người cá ở đó sinh hoạt, nếu gặp phải sự cố cũng có thể nhanh chóng lặn trốn dưới biển.

Mặc dù bọn họ đã được biến đổi thành người, nhưng bản năng sinh tồn dưới nước vẫn không hề bị mất đi.

Nghĩ ngợi một hồi, Sở Tiên nói với họ nếu như buồn ngủ rồi thì ngủ ở trên ghế sofa, còn mình thì trở lại phòng ngủ ngủ.

Lão Tầm, Nhất Kiếm, Nhị Kiếm bọn hần trở thành người cá, nhưng một số đặc tính vẫn không thay đổi, kể như việc đi ngủ chẳng hạn, loài cá không phải là không cần ngủ, nhưng thời gian ngủ rất ngắn, đương nhiên không thể so sánh với những loài cá ngủ đông được.

Trong lúc Sở Tiên ngủ, lão Tầm một mình lật giờ cuốn Tân Hoa từ điển đọc, mà tốc độ đọc khiến người khác phải tặc lưỡi, chưa đầy một phút lật một tờ, mặt nghiêm túc vô cùng, dáng vẻ giống như đưa toàn bộ câu chữ in vào trong đầu.

Nhất Kiếm, Nhị Kiếm mặt mũi ngơ ngác, hiếu kỳ nhìn ngó chung quanh, sờ sờ mó mó khắp căn phòng.

_Nhất Kiếm, Nhị Kiếm, các cậu qua đây, tôi dạy cho các cậu học Tân Hoa từ điển!.

Nửa đêm, lão Tầm đang say sưa đọc sách đột nhiên nói với hai người bọn họ.

Nhất Kiếm, Nhị Kiếm nhớ tới lời Sở Tiên nói phải nghe lời lão Tầm, liền lập tức đi tới.

_Nào, cùng ta đọc!

Nếu như lúc này Sở Tiên đi vệ sinh nhìn thấy cảnh tượng này chắc phải vui sướng mà nhảy lên mất, lão Tầm mới được cải tạo chưa đến một ngày mà đã nói năng lưu loát như vậy rồi, đúng là biến thái mà.

Nhưng nếu hần nhìn thấy lão Tầm dạy Nhất Kiếm, Nhị Kiếm đọc cuốn Tân Hoa từ điển này không biết là nên khóc hay nên cười nữa.

Nhưng cũng không lâu sau đó, Sở Tiên sau khi tỉnh lại chuẩn bị rửa mặt liền nhìn thấy lão Tầm đang dạy bọn hần nói chuyện.

_Các cậu, đọc theo ta, Nhất Kiếm, người nói trước, người tên Nhất Kiếm.

_Người tên Nhất Kiếm!

_Tự người giới thiệu tên của mình phải nói là tôi tên Nhất Kiếm, nói lại lần nữa nào.

_Tôi tên Nhất Kiếm

_Đúng rồi, ta tên gì nào?

_Tôi tên lão Tầm!

_Là ông, không phải xưng tôi!

_Ồ, ông tên lão Tầm

_Bộp! Sở Tiên nhìn thấy cảnh đó vỗ một cái vào trán, cảm thán có, hưng phấn có, “cạn lời” cũng có.

_Lão Tầm có trí tuệ thông minh gấp bốn năm lần so với Nhất Kiếm, Nhị Kiếm, có thể sánh ngang với thiên tài, trong khi đó Nhất Kiếm, Nhị Kiếm như một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, năng lực tiếp thu khá nhanh.

_Với tốc độ này, nửa tháng là bọn hắn có thể hoà nhập vào thế giới rồi, tới lúc đó có thể đem theo bọn họ đi cùng mình.

Sở Tiên cười

Tiệc là giống cá to lại quá ít, phải đi mua thêm, biết thế lần trước tại bến tàu mua quách con cá thu ngừ bự con ấy rồi, tốn năm vạn cũng được, hơi sức đâu mà đi so đo với tên nào ngán ấy chứ.

_Lão Tầm, qua đây, hôm nay ta dạy cho ngươi nấu cơm!

Sở Tiên đúng là tính biến lão Tầm thành siêu nhân đây, cái gì cũng dạy hắn học.

Ừ, thế này về sau bữa sáng có người làm rồi!

PS: Cải tạo thành người cá là tất nhiên, tôi cũng có “mơ hàng” khá nhiều, một vài độc giả không thích tôi cũng không biết làm sao, nhưng mà, tôi vẫn muốn các bạn ủng hộ tôi. Còn nữa, cảm ơn tất cả độc giả đã like truyện này, thực sự cảm ơn sự ủng hộ của các bạn lắm lắm!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Thu Xếp

Ăn sáng xong, Sở Tiên dạy tiếp ba người họ một số kiến thức cơ bản, ví dụ như đánh răng rửa mặt thậm chí là cách đi vệ sinh. Răng của họ được cải biến từ xương thể nên hoàn toàn khác biệt so với con người, vậy nên cần phải làm sạch.

Về chuyện đi nặng thì, e hèm, thôi khỏi cần nói tí mĩ.

Đưa ba người cá đi cùng mình tới khu sau học viện sư phạm Thanh Hải, đây là một khu cá cũ kĩ, sắp bị phá dỡ.

_Chính là đây!. Hắn nói rồi nhìn lên dây số được treo trên cột điện, Sở Tiên rút điện thoại ra gọi.

Không thể coi thường mấy mẩu quảng cáo tưởng chừng như vô dụng này được, mấy người đó nhìn vậy và làm việc tốt lắm, Sở Tiên nhớ hồi còn học đại học, một người bạn của hắn đi làm lại thẻ căn cước, hay ở chỗ là lúc mua vé xe lại không bị phát hiện ra.

Nhớ lúc đó cậu bạn ấy có bảo mấy người này quen biết rộng, thực lực rất ổn, thậm chí cần thẻ căn cước với đầy đủ giấy tờ cũng không thành vấn đề, chỉ có điều giá rất đắt.

_Alo, làm thẻ!. Đầu dây nói gọn lọn 3 chữ.

_Alo làm thẻ, xin hỏi chỗ các có thể làm thẻ căn cước mà có cả đăng kí đảng hoàng được không nhi!. Sở Tiên hỏi.

_Được chứ, một thẻ ba vạn!. Hắn đáp

_Ba vạn? Sao lại đắt thế?. Sở Tiên kinh ngạc hỏi.

_Thẻ căn cước giờ đổi bản mới rồi, dùng vân tay, cho nên giá cả tăng lên rất nhiều, nếu như anh muốn làm thì suy nghĩ một lúc đi!. Người làm thẻ nói

_Ok, làm. Sở Tiên không dè dặt đáp luôn.

_Ok, cậu đến chỗ tôi đi!

Đối phương nói địa chỉ cho cậu, điều khiến hắn ngạc nhiên là nơi làm thẻ lại nằm ở trung tâm thành phố, hơn nữa còn làm ở văn phòng hắn hoi.

_Má nó, giờ mấy nơi làm chứng từ giả cũng đầu tư như vậy cơ?. Sở Tiên dẫn bọn lão Tầm đi tới nơi làm thẻ giả.

_Vừa rồi là các cậu gọi tôi? Ở phòng này!. Nhân viên tại quầy nói với hắn rồi chỉ về hướng căn phòng.

_Mời ngồi, là cậu muốn làm thẻ căn cước à?. Trong phòng là một người đàn ông trung niên, ra hiệu cho cậu ngồi xuống ghế sofa.

_Đúng vậy, tôi muốn làm ba cái thẻ căn cước, không biết lúc nào có thể lấy được?. Sở Tiên nói thẳng.

Người trung niên nhìn lão Tầm đội mũ ngồi cạnh Sở Tiên, lập tức nói

_Ba ngày, nhưng người cần làm thẻ phải lưu lại dấu vân tay, cùng ba vạn tiền tiền đặt cọc!

_Không thành vấn đề!. Sở Tiên gật đầu, lúc hắn cải tạo cũng đã nghĩ tới đề này rồi nên không ngần ngại trả lời luôn.

Hội lão Tầm lưu lại vân tay xong, Sở Tiên lái xe tới khu FT.

Khu FT có núi có biển, nơi này có vài khu biệt thự mới xây, Sở Tiên lựa chọn một nơi gần hồ Phong - Đài.

Đi vào khu bán, lão Tầm, Nhất Kiếm, Nhị Kiếm ngẩn tò te ra ngắm lấy mọi thứ chung quanh, Sở Tiên đi thẳng vào khu mô hình.

Sở Tiên hiện tại thể chất được tăng cường, trên người toát ra một khí chất mê đắm đặc biệt vô cùng.

Tập thể hình khiến cơ thể hắn đẹp lên trông thấy, thêm vào đó tiền cũng nâng tầm khí chất con người lên, Sở Tiên của hiện tại đi đến đâu uy phong đến đó, nhìn hấp dẫn vô cùng.

_Người đẹp, giới thiệu cho anh nhà ở xung quanh khu biệt thự này đi!. Sở Tiên ngoắc tay gọi cô gái.

Cô gái ở quầy hơi sững sờ, nhìn Sở Tiên đáng vẻ tự tin liền lập tức đi tới

_Xin chào tiên sinh, khu biệt thự Thần Tinh năm nay của chúng tôi là khu biệt thự.....

Cô nhân viên vô cùng chuyên nghiệp giải thích cho hắn, Sở Tiên nhìn mô hình khu biệt thự trước mắt, hài lòng gật đầu.

_Lấy căn này đi!. Sở Tiên chỉ vào một căn nằm ở vị trí vắng vẻ nói.

_Vâng? Căn này tổng diện tích bốn trăm hai mươi mét vuông, nóc nhà có bể bơi riêng.....

_Giá bao nhiêu? Sở Tiên hỏi.

Cô nhân viên nhà đất hai mắt sáng lên, vô cùng rạng rỡ nói

_Chín trăm tám mươi vạn, nếu như ngài có thể thanh toán luôn trong một lần thì chỉ cần trả chín trăm năm mươi là được.

_Ừm, có thể xem qua căn phòng không!. Sở Tiên yên lặng gật đầu, giá nhà ở Trung quốc là như vậy, dẫn trước toàn thế giới, có thể coi là ngành nghề mũi nhọn.

_Được chứ được chứ!

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên, Sở Tiên ngắm nghía căn phòng cùng toàn bộ thiết bị ở khu biệt thự, có thể dọn đến ở luôn trong ngày.

Thanh toán xong, Sở Tiên dẫn ba người cá mua khá nhiều đồ ăn dự trữ, rồi đưa bọn họ tới hồ bơi trên nóc nhà.

_Các người thích nơi nào có nước, vậy về sau các người ở chỗ này đi!

Mặc dù bọn họ đã được cải tạo thành người, nhưng vẫn thích không gian trong nước hơn, Lão Tầm bọn họ mong muốn được ở trong nước.

_Cũng tốt, mấy người cá sau khi hòa nhập xã hội thì đưa họ, tới ở khu nuôi cá, còn căn biệt thự này sau này mình ở cũng được!. Sở Tiên mỉm cười.

Hai ngày tiếp sau, Sở Tiên mỗi ngày dạy cho lão Tầm sử dụng một ít đồ điện gia dụng, dạy hắn sử dụng máy tính, cũng như cách tìm kiếm tư liệu trên Internet.

Sự thông minh của lão Tầm khiến Sở Tiên vô cùng hài lòng, chỉ trong hai ngày thôi mà hắn đã hoàn toàn nắm được hết kiến thức tiểu học, cứ đà này sau hơn nửa tháng nữa thôi, trình độ văn hóa có thể đuổi kịp học sinh đại học.

Trong khi đó Nhất Kiếm cùng Nhị Kiếm kém hơn hẳn so với lão Tầm, nhưng cũng có thể coi là tạm ổn, trong hai ngày về cơ bản là có thể giao lưu nói chuyện được rồi.

_Mấy bữa nay mọi người ở đây đi, đồ ăn ba người ăn chung với nhau, Nhất Kiếm và Nhị Kiếm phải nghe lời lão Tầm đấy biết chưa?. Trước khi rời đi Sở Tiên dặn dò họ.

_Đã đỡ rồi thưa ông chủ!. Ba người họ gật đầu, việc xưng hô chủ tớ là do Sở Tiên yêu cầu họ như vậy.

Ngày hôm qua khi nghe lão Tầm trí tuệ phi phàm gọi mình là Đại vương thì hẳn phải mất một lúc lâu sau mới hoàn hồn được, đến khi nghe hẳn giải thích tại sao lại gọi như vậy thì càng khiến cho Sở Tiên choáng váng, thế nên hẳn bảo họ từ sau gọi mình là ông chủ là được rồi.

_Ừm, lão Tầm, có việc gọi điện thoại cho ta!. Sở Tiên khẽ gật đầu rồi lái xe rời đi.

_Nào, Nhất Kiếm, Nhị Kiếm bắt đầu học thôi, hôm nay dạy các ngươi số học lớp hai!. Lão Tầm cầm một quyển sách bắt đầu dạy học.

Cảm nhận được hành động của ba người cả khiến Sở Tiên hài lòng mỉm cười, cùng đó chạy xe tới bến cảng.

_Không biết Phong thúc có mua được cá to không nhỉ!

Hai ngày này, Sở Tiên giao cho Phong thúc một nhiệm vụ, đó chính là mua các loài cá cỡ lớn, trong vòng bảy lần cân đồ ra cho tới hai trăm cân đồ lại mua toàn bộ cho hẳn.

Dù cho phải tốn mười mấy vạn một con cũng không thành vấn đề, đợi hẳn cái tạo người cá xong, để bọn họ ra biển đánh bắt cá vài vòng là kiếm lại được thôi.

Mà hẳn không biết, hai ngày nay tên tuổi của Phong thúc đột nhiên nổi lên như càn, tất cả người ở bến tàu đều biết tới có một ông lão chỉ cần thấy cá to là sẽ không tiếc tiền mua về.

Khi hẳn vừa tới nơi, thì cũng đúng lúc gặp Phong thúc đang tranh mua cá thồn bon, hơn nữa còn là một con cá thồn bon cỡ bự hơn một trăm cân liền.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Lại Gặp Người Quen

_Con cá thồn bon này lớn thật đấy, rất ít thuyền đánh cá bắt được loại này!

_Đúng thế, con cá thồn bon này là một loại cá để ăn, lại còn đáng bết, giá trị sẽ đắt hơn đấy, thêm vào nữa loại này khá hiếm, chắc cũng phải bán hai trăm một cân ấy chứ!

_Tầm ấy, hai trăm một cân là hợp lý, nếu có người cạnh tranh khả năng giá cả sẽ cao hơn một chút!

_Xem xem, nếu như giá cả không cao hơn sáu vạn thì tôi sẽ mua con này!

_Thôi cậu đừng ham hố nữa đi, cậu nhìn ông lão kia đi, mấy hôm nay tôi để ý cứ xuất hiện cá to là ông ấy lại mua, đắt mấy cũng về tay lão!

_Đây là do mấy con cá hôm trước cũng chẳng phải loại khan hiếm, con cá thồn bon này khác, là loại vô cùng quý hiếm, so với con cá ngừ vây vàng mấy hôm trước có giá trị hơn nhiều, e là có nhiều người muốn mua đấy!

Sở Tiên vừa tới bến tàu, liền nghe được đám người to nhỏ bàn tán, rồi nhìn con cá thồn bon ở trên thuyền cá mằm thẫm lần này mà cái tạo nó chắc chắn sẽ rất đẹp.

Lúc này, con cá thồn bon giá cũng đạt tới ba vạn năm ngàn, người ra giá không ai khác chính là Phong thúc.

_Bốn vạn, con cá thồn bon này Cổ đạo thực phở chúng tôi mua!

Một thanh âm quen thuộc truyền đến, làm Sở Tiên hơi sửng người, Cổ đạo thực phở, sao lại là bọn hắn nữa.

_Tới rồi, tới rồi, tôi biết ngay mà, con cá này Cổ đạo thực phở tuyệt đối không bỏ qua đâu!

_Đúng thế, mấy ngày trước bọn họ trả giá gấp bốn năm lần chỉ để mua con cá ngừ vây vàng, đoán chừng con cá thồn bon này mười vạn bọn hắn cũng mua ấy chứ!

_Haizz, xem ra lần này chả mua được rồi!

Hai người trung niên bên cạnh lắc đầu thở dài, Sở Tiên nhìn về phía Phong thúc cách đây không xa nhưng lại không qua đó, ngược lại hẩn đứng một bên quan sát sự tình.

_Năm vạn, con cá thồn bon này tôi mua chắc rồi!.Phong thúc trực tiếp tăng lên một vạn.

_Lợi hại lợi hại, không ngờ tới ông lão này dám chơi tới cùng vậy, xem ra lại có thêm người tranh với Cổ đạo thực phở rồi!

_Hắc hắc, nghe nói mấy hôm trước cũng có người tranh con cá ngư vây vàng với Cổ đạo thực phở, hôm nay lại có một người nữa, bọn họ đúng là đen như mực!

_Mẹ kiếp!

Tên thanh niên mặc Âu phục đứng cách đó không xa tên Vương Lực (cũng nên đặt cho nhân vật phản diện này một cái tên rồi, hẩn là nhân vật phản diện khá quan trọng trong mạch truyện mà) hai mắt bốc hỏa nhìn về phía Phong thúc, trong lòng phần nộ vô cùng, mấy ngày trước tốn một món tiền rất lớn để mua một con cá ngư vây vàng làm hẩn muốn nổ óc vì tức, vậy mà hôm nay lại có một lão già cạnh tranh với mình, xem ra cũng không phải một người hiền lành!

Nhìn trợ lý cấp trên đi cùng mình, làm hẩn càng sôi máu.

_Năm vạn năm, hôm nay kiểu gì cũng phải thắng, chúng ta không thể nhường được!.. Vương Lực nhìn chăm chăm Phong thúc, tràn đầy khí thế nói.

Người thanh niên bên cạnh Vương Lực hài lòng gật đầu.

_Sáu vạn! Phong thúc không do dự chút nào, ông cũng chỉ là phụ庸 mệnh Sở Tiên phải mua bằng được các loại cá lớn, dù cho mười mấy vạn cũng không quan trọng, đây là nhiệm vụ đầu tiên ông chủ giao cho ông, ông phải hoàn thành thật tốt, như thế mới không phụ tấm lòng của ông chủ đối với mình.

Wương Lực nhìn thấy Phong thúc không do dự mà tăng thêm năm ngàn, trong tâm bất định nói

_Bảy vạn, ông lão, làm gì mà phải tranh đến cùng như thế, nếu như lần sau có cá to chúng tôi không tranh của ông nữa, thế nào?

_Bảy vạn năm ngàn, anh bạn trẻ, lần này nhường cho tôi được không, lần sau chúng ta gặp lại nhau tôi chắc chắn không tranh của cậu!.Phong thúc do dự một lúc nói

Hôm nay là ngày cuối các thuyền cá về rồi, sau đó cũng sẽ chỉ còn lác đác vài thuyền nhỏ thôi, cơ hội xuất hiện loài cá cỡ lớn càng ít hơn, cho nên Phong thúc không muốn từ bỏ.

Wương Lực sắc mặt liền trở nên khó coi ngay lập tức, nhìn trợ lý cấp trên bên cạnh mình, nói

_Ông lão kia không biết điều rồi, con cá thồn bon này chúng ta không thể bỏ được, mười vạn thậm chí mười mấy vạn chúng ta cũng phải mua bằng được, lần trước ta dám phá giá gấp bốn năm lần để mua một con cá thì lần này cũng vậy, tám vạn!

Phong thúc do dự một chút bèn nói

_Mười vạn.

_Vãi thật, Cổ đạo thực phở đã nói như vậy rồi mà ông lão này còn dám ra giá, cứng quá!

_Tăng lên hai vạn liền, lần này Cổ đạo thực phở lại gặp được đối thủ cạnh tranh rồi, đúng là không may mà!

_Mười hai vạn!

Lần này kêu giá không phải Vương Lực, mà là tên thanh niên bên cạnh hẩn.

_Mười hai vạn, ta muốn xem ai có thể cướp con cá thồn bon này từ tay Cổ đạo thực quán

chúng ta!

Wương Lực nghe thấy tên bên cạnh hẩn hét giá, mừng rỡ như bắt được vàng

_Anh Trương, lần này chúng ta lại gặp được đối thủ cạnh tranh rồi, lần trước cũng gặp một lần, thật là không may mà.

_Không sao, lần trước cậu mua con cá đó khá đắt, nhưng cũng không lỗ vốn, danh tiếng của Cổ đạo thực phở chúng ta phải đánh bóng lên, để cho người khác về sau đụng phải thì phải từ bỏ ý nghĩ đối đầu với chúng ta đi!. Tên thanh niên họ Trương ấy gật đầu, bá khí nói.

_Đứng đứng, lần trước em cũng có ý nghĩ như vậy. Vương Lực nhẹ gật đầu nói.

_Ừm không sao, lãnh đạo sẽ hiểu thôi. Anh Trương phẩy tay!

Phong thúc nhìn thấy bọn hắn thái độ cứng rắn như vậy, do dự một chút, sau đó khẽ nghiêng răng

_Mười lăm vạn!

_Hơ, ông già này lợi hại nha, không nghĩ ông lão nhìn bình thường như vậy lại dám trả giá cao như vậy, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được!

_Nhưng mà xem ra Cổ đạo thực phở cũng không dễ dàng buông tay vậy đâu!

_Mười sáu vạn!

Quả nhiên, Phong thúc vừa dứt lời, Vương Lực liền lớn tiếng trực tiếp tăng thêm một vạn, mặt mũi tràn đầy tự tin nhìn về phía hắn

_Ông lão từ bỏ đi, về sau ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, con cá thồn bon này chúng tôi phải mua bằng được, không cần phải tranh nữa đâu.

Phong thúc khẽ lắc đầu, hắn cũng nhìn ra Cổ đạo thực phở không có ý định từ bỏ, nếu tranh nữa chắc phải tới hai mươi vạn mất, mua một con cá giá cao như vậy rõ ràng là vượt mức quy định của Sở Tiên rồi.

_Phù! Nhìn thấy Phong thúc lắc đầu, Vương Lực cũng thở dài một hơi, mười sáu vạn, cảm về trong khách sạn bọn hắn vẫn kiếm được hai ba vạn lãi, lại là một lần mua cá thất bại!

Nhưng cũng có thể chấp nhận được, con cá thồn bon này có thể đưa đến tiệm mới ở thành phố Kinh Hải, hấp dẫn được khối người.

_Haha, chúc mừng người anh em tới từ Cổ đạo thực phở đã mua con cá thồn bon nặng một trăm lạng cân với giá chốt hạ mười sáu vạn. Con cá thồn bon này một năm có khi chả bắt được một con! Đứng trên thuyền cá ông chủ hưng phấn nói.

_Chờ một chút! Mười tám vạn!

Lúc này, đột nhiên có tiếng nói.

Ông chủ sừng sò, đám người cũng sừng sò, hai bọn Vương Lực và anh Trương của Cổ đạo thực phở kinh ngạc nhìn theo, kẻ đó mặt mũi sầm xuống.

_Tôi trả mười tám vạn!. Sở Tiên chen lên phía trước, mỉm cười nói lần hai.

_Tiểu Tiên!

_Là cậu...

_Là hắn, là người thanh niên hôm nọ tranh giành cá ngừ vây vàng với Cổ đạo thực phở đó!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Quy Mô Bước Đầu

Sở Tiên nhìn về phía Phong thúc cười, bước tới.

Người chung quanh tự động nhường ra một lối cho hắn, ông chủ thuyền cá hớn hờ ra mặt khi nhìn thấy cậu thanh niên lạ mặt đột ngột xuất hiện như thần tiên giáng thế, lớn tiếng hô:

_Mười tám vạn, còn ai trả giá không!

_Vãi, tên thanh niên này không phải chủ đích đối đầu với Cổ đạo thực phở đấy chứ?

_Có khả năng, không thì làm sao lại trùng hợp như vậy, mười tám vạn đó, mua về lỗ vốn!

_Chẳng lẽ có xí nghiệp lớn ngành ăn uống chuẩn bị tiến quân vào thành phố Thanh Hải?

Chung quanh một số nhân viên mua cá xì xào bàn tán, Sở Tiên hai lần liền đều đụng độ với Cổ đạo thực phở, không khó để khiến cho người ta nghĩ ngợi lung tung.

_Tiểu Tiên! Phong thúc lập tức nghênh đón, mỉm cười hô một tiếng.

_Phong thúc. Sở Tiên cười, nhìn lướt qua đám người ở Cổ đạo thực phổ, sau đó liếc nhìn sang bên cạnh thuyền cá.

_Mày có phải là cố tình chơi Cổ đạo thực phổ chúng tao không? Vương Lực nổi giận đùng đùng đi tới, lớn tiếng chất vấn.

Anh Trương đứng bên cạnh nhũ mày, cũng đi theo.

_Không phải. Sở Tiên lắc đầu

_Tôi chỉ đơn giản là muốn mua loài cá cỡ lớn thôi!

_Mấy lần liền đều hết giá cao ngất trời, không nhắm vào bọn ta thì là gì? Nói, ngươi làm ở khách sạn nào! Vương Lực lạnh lùng nhìn chăm chăm hắn.

_Báo giá đi, mười tám vạn, các ngươi trả hơn không, không thì đầu con cá thồn bon này thuộc về ta! Sở Tiên hỏi luôn không thèm trả lời hắn.

_Được lắm ranh con, năm lần bảy lượt khiêu chiến bọn tao, mày chờ đó! Vương Lực tức giận chỉ hắn.

_Người anh em kia, ta không biết ngươi là đối thủ cạnh tranh từ khách sạn nhà hàng nào, nhưng ta nói cho ngươi biết, Cổ đạo thực phổ chúng ta không dễ bị lép vế vậy đâu. Anh Trương nhìn Sở Tiên lạnh lùng nói.

_Lần trước đi theo một tên ngoại quốc, xem ra ngươi làm công cho hắn à, haha, đừng tưởng rằng làm đầy tớ cho ngoại quốc thì có thể phách lối nhé, Cổ đạo thực phổ chúng ta không sợ đâu! Vương Lực nói lần nữa, trong lời nói tràn ngập ý mỉa mai.

Sở tiên mặt lạnh xuống

_Ngươi tốt nhất ăn nói cẩn thận một chút, ta chỉ có ý muốn mua các loại cá cỡ lớn thôi, không rảnh mà chơi với các ngươi, nhưng nếu các ngươi đã nói như vậy thì về sau ngươi mua gì, ta sẽ cố tình nâng giá lên, chúng ta có thể thử xem!

_Ngươi... Vương Lực hơi sững sờ, nghe thấy thế hai con mắt hắn đỏ lên

_Ngươi dám!

_Sao ta lại không dám? Sở Tiên lạnh lùng nhìn lấy hắn

_Phong thúc, về sau mỗi ngày đến mua, hắn mua gì, chúng ta đều nâng giá lên, ta làm việc cho người ngoại quốc? Haha, vậy chúng ta có thể chờ xem!

_Được rồi tiểu Tiên! Phong thúc hơi sững sờ, lập tức cười khò gật đầu.

_Vãi, có khi nào đại gia mới phát không, kiểu này về sau Cổ Đạo thực phổ khó sống rồi!

_Tuổi trẻ tài cao mà!

_Cậu trẻ tuổi này không phải có ý làm khó Cổ Đạo thực phổ, mà là làm khó người thanh niên này, ế, thế này hiển nhiên là lấy tiền nện người, về sau Cổ Đạo thực phổ sao còn dám để hắn đi ra mua nữa!

Người chung quanh đồng tình nhìn về thanh niên mặc Âu phục kia, hiển nhiên lời mắng vừa rồi của hắn đã chọc giận người khác, mà “người khác” trông rất hiền lành vô hại này lại là một kẻ có tiền.

Wang Lực ngậy ngậy cả người, sắc mặt đỏ lên, một tay run rẩy chỉ hắn

_Ngươi ngươi...

_Tăng giá không, không tăng thì con cá này thuộc về ta! Sở Tiên nhìn lấy bọn hắn nói.

Anh Trương đứng cạnh say sẩm mặt mày, nhìn thấy Sở Tiên vô cùng khí thế cùng lời hắn nói mới rồi, lại nhìn về phía bên cạnh, Vương Lực vừa lắc đầu vừa nói:

_Mười tám vạn một trăm, nếu như ngươi tăng thêm thì chúng ta sẽ nhường.

Sở Tiên cười, nhìn về nhượng bộ của đám Cổ đạo thực phổ rồi nói với ông chủ thuyền cá

_Thêm một trăm!

_Haha, được được! Ông chủ mặt tươi rói như mở cờ trong bụng.

_Tiểu Tiên, mua một con cá tốn nhiều như vậy không đáng tí nào! Phong thúc xót ruột nói

_Không sao. Sở Tiên lắc đầu

_Chỉ cần là loại cá to như này thì phá giá gấp năm sáu lần cũng không sao!

_Được! Phong thúc mặc dù nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu.

Người chung quanh đứng ngây người, nâng giá lên gấp năm sáu lần, lắm tiền đây, mua về tính tiếp tục nuôi lớn bán ra sao?

_Tiểu Tiên, hai ngày nay tính cả con cá thồn bon này thì có tất cả bốn con cỡ lớn, ta thả ở bên trong khu nuôi cá.

_Tốt, hôm nay tôi tìm ông là muốn đem cá về, vất vả cho ông quá Phong thúc

_Không vất vả chút nào. Phong thúc vội xua xua tay đáp.

_Đây là việc nhỏ, tôi cũng chẳng giúp được gì nhiều.

Đến khu nuôi cá mà Phong thúc nói, Sở Tiên tìm một chiếc xe đem bốn con cá nặng một hai trăm cân chở về biệt thự.

Bốn con cá, một con cá thồn bon, hai con cá kiếm cùng một con cá vượt biển hơn chín mươi cân.

Con cá thồn bon Sở Tiên cải tạo thành một ông lão có tri thức, hai con cá kiếm sau cải tạo thành Tam Kiếm và Tứ Kiếm, còn con cá vượt biển cũng giống như cá kiếm sau này sẽ giúp việc cho hắn.

Sau khi hoàn tất cải tạo, hắn giờ có thêm bảy trợ thủ, bước đầu hình thành quy mô cỡ nhỏ.

_Lão Tầm, mấy người bọn họ giao cho người đấy, không vấn đề gì chứ? Sở Tiên ngồi trên ghế hỏi.

_Ông chủ, hãy tin ở tôi! Lão Tầm tự tin nói

_Đều là anh bạn nhỏ, tôi sẽ giáo dục họ thật tốt.

_Ờ, ừ giáo dục giáo dục. Sở Tiên nhẹ gật đầu.

_Ông chủ, tôi chuẩn bị dạy bọn họ cách chiến đấu, về sau còn bảo vệ ngài! Lão Tầm nghĩ rồi nói ra.

_Chiến đấu? Người dạy bọn họ chiến đấu như thế nào? Sở Tiên tò mò nhìn hắn.

_Cái này đơn giản, trên TV đều có, còn có thể để bọn hắn tập với nhau, thể chất của bọn cá kiếm đều tương đối mạnh, sau huấn luyện tuyệt đối mạnh hơn loài người!. Lão Tầm tự tin nói.

_Ừm vậy thì tốt, người thử dạy bảo đi, về sau sẽ có thêm nhiều người nữa nhập bọn đấy. Sở Tiên nói.

_Vâng thưa ông chủ, cứ giao cho tôi, tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ thật xuất sắc, đưa bọn họ bồi dưỡng thành người cá hoàn hảo nhất!. Lão Tầm gật đầu.

_Ừm...

Sở Tiên không phản bác được với hắn, nhưng năng lực của hắn cho tới ngày hôm nay cũng khiến Sở Tiên yên tâm rất nhiều, mọi việc đang phát triển rất tốt!

Ngày hôm sau, Sở Tiên nhận được mấy bản thiết kế bể thủy sinh của Trương Tiêu Hoa gửi, nhìn thiết kế của bể thủy sinh, hắn vô cùng hài lòng.

"Phải rồi, công việc ở công ty mấy hôm trước Lý Hoa Trung đã làm giúp, có nên thuê một văn phòng không? Ờ, hay là thôi đi, thấy gần đây tiền tiêu nhanh quá"

Sở Tiên nghĩ ngợi, hiện tại thôi không định thuê văn phòng nữa, hắn phát hiện trong thời gian này mình đốt tiền quá nhiều, thuê khu nuôi cá một vạn tám ngàn, mua biệt thự gần ngàn vạn, cộng thêm mua cá không có kế hoạch gì cả ngón của hắn hơn ba ngàn vạn.

Hiện tại hắn còn trong tay không đến hai ngàn vạn, hiện tại lợi nhuận một ngày ở tiệm cũng chỉ mấy vạn, rõ ràng là tiêu chả kịp kiếm.

Sau này vẫn phải mua thêm cá ở bến cảng, lúc ấy lại phải tiêu thêm vài trăm vạn nữa.

_Nghèo quá, phải đi kiếm ít tiền thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: David Tới

- Này, Sở Tiên, tôi đến Trung Quốc rồi, trong thời gian có chuyện đi Anh một chuyến, cậu đến Kinh Hải một chuyến nhé, xe đã chuyển tới rồi, qua lấy đi.

Buổi tối, Sở Tiên nhận được điện thoại của David, nghĩ đến hình ảnh chiếc Rolls Royce mà David nói tới, trong lòng nóng rực lên, đẳng cấp siêu xe à, ở Trung Quốc bán cũng phải 5 6 trăm vạn.

_Được, ngày mai tôi qua, Sở Tiên hưng phấn nói.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Tiên ngồi tàu cao tốc đi Kinh Hải, hỏi tại sao không lái xe đi? Có xe Rolls Royce, còn đi xe Land Rover làm gì.

- Ha ha, Sở Tiên, ăn cơm chưa? Đi thôi, tôi đã bảo người chuẩn bị cơm rồi, đến chỗ của tôi đi, vừa ra khỏi trạm tàu cao tốc, David liệt nhiệt tình mời hân lên xe.

- Được!

Sở Tiên gạt đầu, ngồi xe của David, tùy ý hỏi:

- David, đang bận gì vậy, đến Trung Quốc lại kinh doanh gì à?

- Ôi, bố của một người bạn thân tôi bệnh nặng rồi, sang Anh xem xem, bây giờ đang tìm kiếm dược liệu, tôi đến Trung Quốc xem thử, thuận tiện gia nhập một hoạt động tập đoàn vận chuyển viễn hành. David nói thật.

- Dược liệu? Thuốc đông y sao?

Sở Tiên thấy lạ hỏi.

- Không phải đông y, là một loại nọc độc của rắn biển, loại rắn biển độc trên 5 năm, bố bạn tôi bị một loại bệnh về thần kinh, cần nọc độc của rắn biển để điều trị!

David lắc đầu:

Nọc độc rắn biển gần như tuyệt chủng rồi,, muốn tìm được khó lắm.

- Ồ, số nọc độc còn lại không thể đủ để thay thế? Sở Tiên tò mò hỏi, lần trước nhìn thấy mấy con rắn biển, họ kiểm tra một chút, nọc độc rắn biển là một trong những dược liệu quý giá nhất trên thế giới, quý giá hơn cả linh chi nhân sâm, mà nọc độc rắn biển lại càng hiếm, ở Trung Quốc được liệt vào trong danh sách bảo vệ sinh vật gần như tuyệt chủng, cấm buôn bán, cấm giết hại.

- Không thể, mỗi loại nọc độc rắn biển độc tính đều không giống nhau, đơn giản là mò kim đáy bể. David không biết làm sao lắc đầu.

Sở Tiên lặng lẽ gạt đầu.

Biệt thự David nằm ở vị trí ngã ba, lúc họ đến nơi, trên bàn đã bày rất nhiều thức ăn, làm hân không ngờ là vợ hân Alice cũng ở bên cạnh.

- Sở Tiên yêu quý, ngồi đi! Alice nhiệt tình ôm Sở Tiên một cái.

Sở Tiên cười nói:

_Alice phu nhân sao cũng đến Trung Quốc vậy?

- Tận dụng thời gian nghỉ ngơi đến chơi 2 ngày, Trung Quốc ngoài sương mù ra đúng là một nơi thật tuyệt! Alice nói đùa.

- Ha ha, cũng đúng! Sở Tiên cười cười.

_Ngày mai cùng David đi xem Trường Thành Trung Quốc, nhìn thủ đô Trung Quốc xưa! Alice mở chai rượu vang, niềm nở rót!

- Sở Tiên, mấy ngày nay có việc gì không? nếu không có đi Thượng Kinh chơi cùng chúng tôi, đến lúc đó giới thiệu với cậu mấy người bạn! David nói với hân.

- Thượng Kinh, Sở Tiên nghe lời họ nói hơi sững sờ, liền nghĩ đến Tiểu Đình vẫn đang học ở Thượng Kinh, nói ra họ đã hơn 20 ngày rồi không gặp nhau, lúc đó nói tự mình đi thăm cô ấy, kết quả cứ kéo dài đến lúc này.

- Được thôi, vừa lúc bạn gái tôi cũng học ở Thượng Kinh. Sở Tiên gật đầu.
- Vậy tốt quá rồi, không ngờ em dâu cũng ở đó. David vui mừng nói.
- Sở Tiên khò ngò tuấn tú, bạn gái cậu nhất định rất xinh đẹp! Alice ở bên cạnh cười.
- Ừm, quả thật rất xinh đẹp! Sở Tiên tự đáy lòng nói.
- Đi thôi Sở Tiên, đi thử xe mới của cậu! Ăn com xong, David đứng dậy nói với hân.
- Cảm ơn cậu David! Sở Tiên vui mừng gật đầu, cùng David đi tới nơi đỗ xe của biệt thự.
- Màu xanh biển, không biết cậu có thích không?

David chỉ chiếc xe Rolls Royce mới tinh nói.

- Đây...David, xe cậu không phải màu trắng sao, sao lại là màu xanh biển rồi?

Sở Tiên kinh ngạc nhìn chiếc xe khí chất cao quý này, có chút nghi ngờ hỏi.

- Ha ha, trang trí lại bên ngoài một chút! David cười, ném cho hân 1 chiếc chìa khóa, thử đi!
- Được. Sở Tiên hưng phấn gật đầu, mở cửa xe nhanh chóng ngồi lên ghế lái xe.

"Tầm tắc", Lúc Sở Tiên mở cửa xe, thấy phía trên hành trình chạy chưa đến 10 cây số, khê lắc đầu:

- David, cậu còn nói là xe cũ, rõ ràng là xe mới chạy còn chưa được 10 cây số.
- Ha ha, đừng để ý đến chuyện này, mạng của David tôi và tình bằng hữu không phải chỉ một chiếc xe mấy trăm vạn là có thể so sánh được, Sở Tiên, các loại bảo hiểm xe đều đã làm xong rồi, đều đứng dưới tên của cậu, chiếc xe này đã thuộc về cậu rồi.

David cười ngồi lên xe.

- Cậu không có chứng minh thư của tôi sao lại để tôi trên danh nghĩa mua xe được? Sở Tiên ngạc nhiên nhìn hân.
- Có số chứng minh thư mà, còn có tiền nữa! David cười nói.
- Được rồi! Sở Tiên gật đầu, nhanh chóng khởi động xe, David ở bên cạnh giới thiệu công năng của xe.

Xe mui trần luôn người khác chú ý, xe mui trần của người Kim lại càng không phải nói, quay đầu trên đường phố công suất 100%, cho dù ở Kinh Hải, một thành phố rộng lớn, loại xe này cũng hiếm thấy.

Hạn chết có thể làm chết người nha.

Lái chiếc xe này, Sở Tiên không khỏi cảm động, dạo quanh một vòng gần đây sau đó trở về biệt thự của David.

- Thế nào Sở Tiên, vừa ý chứ? Alice nhìn họ đi tới, cười hỏi, trong tay cầm ít đồ vật đi về hướng David bày ra.

David gật đầu nhìn.

- Quá quý trọng ta rồi. Sở Tiên cười.
- Hìhì, con người David là vậy, người khác đối tốt với anh ấy, anh ấy sẽ đối tốt lại với họ, huống chi còn là ân nhân cứu mạng, vé máy bay đã mua được rồi, chúng ta nhanh chóng đi thôi!

Alice nói với hân.

- Ừm

Một nhóm người đi đến sân bay, đi cùng David còn có một lão thư ký và 2 tên vệ sỹ.

2 tên vệ sỹ đứng 2 bên họ trông vô cùng có khí chất, Sở Tiên nghĩ đến tự mình cải tạo mấy con cá Kiếm, đợi chúng hoàn toàn không có vấn đề gì, tự mình cũng mua một bộ âu phục cho họ, đeo kính râm ở bên cạnh mình.

Nghĩ đến khí chất kia tuyệt đối thích hợp, thỏa đáng hình tượng lão đại.

- Ngài David, vừa xuống máy bay không lâu, một người trung niên mặc âu phục liền nhiệt tình đi tới.

- Ừm, anh là người của tập đoàn viễn hành? David hỏi.
- Vâng, tập đoàn chúng tôi đã đặt khách sạn cho ngài rồi, hoan nghênh tham gia hoạt động lần này. Người trung niên nhiệt tình nói.
- Cảm ơn! David nhìn Sở Tiên:
- Sở Tiên, bây giờ mới 4 giờ, đi tìm bạn gái cậu hay là tới khách sạn?
- Mọi người về khách sạn đi, tôi đi tìm bạn gái! Sở Tiên cười nói.
- Không sao, chúng ta cùng đi đi, nhân tiện ở đây có xe, ha ha, buổi tối cùng ăn cơm, nhưng cậu yên tâm, tuyệt đối không phiền tới buổi tối thế giới riêng của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Huynh Đệ, Cậu Thật Biết Nhìn

Sở Tiên nhìn họ gương cười gật đầu.

Người trung niên tập đoàn viễn hành nhìn thấy David cư xử nhiệt tình với Sở Tiên như vậy, khiến hắn hơi giật mình nói:

- Ngài David, chúng tôi tổng cộng có 3 chiếc xe đến, xin mời!
- Phiền ngài rồi! David khách sáo nói.
- Không phiền không phiền! ngài có thể tham gia hoạt động của tập đoàn chúng tôi, là vinh hạnh của chúng tôi! vị trung niên nhanh chóng trả lời.
- Ha ha, là tôi có được vinh hạnh tham gia hoạt động lần này, David lắc đầu, biết đối phương giữ cho mình thể diện, tập đoàn vận hành là tập đoàn nổi tiếng trên thế giới, mặc dù nói công ty vận tải của chính hắn cũng coi là tốt, nhưng vẫn còn thua kém rất nhiều, đối phương đánh giá cao năng lực của hắn ở Mỹ, Anh, đương nhiên cũng là đôi bên cùng có lợi.
- Tiên sinh, cho chúng tôi mượn 2 chiếc xe, chúng tôi có thể tự lái xe đi! David nói với vị trung niên.
- Được chứ, vị trung niên biết họ có chuyện riêng, gật đầu:
- Vẫn là dùng lái xe của chúng tôi đi, dù sao mọi người cũng không quen đường ở đây.
- Được!

Phía trước nghênh đón là xe hơi trong nước, dù sao cũng là quốc gia nổi tiếng, việc tiếp đón cũng dùng xe của Trung Quốc tự sản xuất.

Có điều nội thất bên trong xe không thể so sánh với chiếc siêu xe kia được.

- Đại học Thượng Kinh! Sở Tiên nói với lái xe.
- Vâng!
- Lái xe gật đầu, đi xe hướng về đại học Thượng Kinh.
- Sở Tiên, bạn gái cậu là sinh viên sao? Alice tò mò hỏi.
- Không phải, cô ấy là giáo viên, bây giờ đang ở đại học Thượng Kinh thực tập! Sở Tiên nói.
- Giáo viên cũng tốt! Alice gật đầu.

Nhanh chóng, xe chạy tới đại học Thượng Kinh, Sở Tiên lấy điện thoại gọi cho Tiểu Đình:

- Alo, tiểu Đình, em đang ở đâu?
- Em đang ở trường, sao lại nhớ ra gọi cho em thế? Tiểu Đình vui vẻ nói.
- Ở chỗ nào của trường?

Sở Tiền cười tủm tỉm không trả lời câu hỏi của tiểu Đình, hỏi tiếp.

- Á, anh qua đây rồi sao?

Tiểu Đình nghĩ trong lòng, rồi kêu lên một tiếng, nhìn xung quanh mình, vẻ mặt khổ sở nói:

- Ổ lâu Anh Đức, anh thật sự đến sao?

- Khả khả, em nói xem, cho em một bất ngờ! Sở Tiền cười đáp.

- Đúng lúc, vậy anh qua đi!

tiểu Đình gật đầu, cúp điện thoại nhìn người con trai ôm một bó hoa cùng với những người bạn bên cạnh ở Thượng Kinh.

_Bạn trai tôi đến rồi!

Tiểu Đình cười, nhìn mấy người thanh niên xung quanh nói:

- Xin lỗi, anh có thể rời đi được không, tôi không muốn để bạn trai hiểu lầm?

- Tiểu Đình, anh thật sự thích em! về mặt cậu thanh niên chân thành đi tới trước mặt cô:

- Anh muốn chúng ta ở bên nhau, anh muốn mãi mãi ở bên em, anh có thể cưới em, em muốn cái gì anh mua cái đó, tiểu Đình, hy vọng em đồng ý với anh!

Tiểu Đình suy nghĩ một chút,

-Anh ấy cũng không tồi, lại còn là một giáo viên, vô cùng xứng đôi với cậu, muốn thân thể có thân thể, muốn địa vị có địa vị! Người con gái bên cạnh khuyên tiểu Đình.

- Phi Phi,cậu không phải không biết, hy vọng sau này cậu đừng nói những lời như vậy nữa! Tiểu Đình có chút tức giận nói với Phi Phi.

- Được rồi, mình biết cậu và bạn trai cậu rất ân ái, mình cũng chỉ là đưa ra ý kiến thôi, dù sao điều kiện của Châu Hạo cũng rất tốt, người cũng không tồi, tùy cậu thôi! Phi Phi nhún nhún vai, khoác vai cô cười đùa.

- Tiểu Đình, người anh em của tôi có gì không tốt, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn địa vị có địa vị, lại đối với cô tốt như vậy, tại sao không suy nghĩ một chút, vừa đúng lúc bạn trai cô đến rồi, chúng tôi lại muốn xem anh ta là con người như thế nào!

- Đúng rồi, Châu Hạo ta cũng không phải là loại ăn chơi trác táng, ngày ngày thay bạn gái, một người con trai tốt như vậy sao lại từ chối, bạn trai em anh lại muốn xem, có tư cách gì so với anh!

Tiểu Đình nhìn bạn bè xung quanh Châu Hạo có chút khó chịu:

- Đây không phải vấn đề tư cách, mà là vấn đề thích hay không.

- Anh ta có thể cho cô những gì? siêu xe có thể không? biệt thự có thể không? hay là có thể cho cô một tương lai tốt đẹp không?, nếu cô đồng ý với Châu Hạo, về phần công việc hoàn toàn có thể chuyển đến Thượng Kinh, biệt thự siêu xe không phải vấn đề, người đẹp Tiểu Đình, cô không thể nhìn trước mắt, nếu sau khi suy nghĩ, đương nhiên, chúng tôi biết cô không phải người ham hư vinh, nếu không Châu Hạo sẽ không thích cô!

- Đúng vậy, chúng tôi vẫn đang chờ đợi tiệc hỷ tối nay, cô đừng để chúng tôi chờ chứ!

Mấy cậu thanh niên ở bên cạnh nói, từ y phục và trong giọng điệu của họ cũng có thể thấy mỗi người họ gia cảnh đều không phải tầm thường.

- Ai bảo mọi người đợi chứ, trước đó không điều tra đã tùy ý tỏ tình, mắt mặt lại trách ai? Phi Phi ở bên cạnh không vừa ý nói:

- Hơn nữa, tiểu Đình cùng bạn trai từ năm nhất đến bây giờ, tình cảm đã nhiều năm, đối xử với tiểu Đình cũng không tồi, tuổi lại trẻ còn sáng chế ra thứ có giá trị không tầm thường!

- Chị Phi Phi, có thể có nhiều thứ giá trị không tầm thường, một chiếc A8 của Châu Hạo cũng 1 2 trăm vạn rồi. 1 thanh niên nhún nhún vai:

-Người đẹp tiểu Đình à, nhanh đồng ý đi, nhiều người ở đây như vậy, nếu cô từ chối Châu Hạo quá mất mặt rồi!

- Oa,người đẹp này thật sự quá may mắn rồi lại được học trường Châu Hạo nhìn trúng.

- Đúng vậy, gia thế học trường Châu Hạo vô cùng tốt, lúc lên đại học đã lái siêu xe rồi, lại vô cùng khiêm tốn, không có thói quen xấu như những người có tiền khác.

- Đồng ý đi người đẹp!

- Nhường một chút, bạn gái tôi ở bên trong!

Lúc này, một âm thanh phía sau đám người vang lên, mấy người giật mình quay đầu lại nhìn.

- Xin lỗi nhường một chút, người được tỏ tình là bạn gái tôi!

Sở Tiên mỉm cười nói.

- Ố.., một thanh niên đứng cạnh Sở Tiên sừng sốt, liền dơ thẳng ngón tay cái về hướng hắn, rồi chủ động nhường đường, người phía trước cũng chủ động nhường lối.

Những người hai bên nhanh chóng phát hiện, đi theo sau người thanh niên này còn có vài người nước ngoài!

- Tiểu Tiên! Tiểu Đình nhìn hắn về mặt mỉm cười đi tới, trên mặt nở rộ nụ cười, lập tức chạy đến.

_Sức hút vẫn không giảm đi so với năm đó à, đi đến đâu cũng có người theo đuôi! Sở Tiên trêu ghẹo hôn một cái vào khuôn mặt cô.

- Đâu có! tiểu Đình cười.

Những người xung quanh ngẩn người, Châu Hạo cũng ngây người ra, bạn bè hắn cũng vậy, ánh mắt mọi người tập trung lại trên người nam chính, muốn nhìn mặt hắn có phải nóng bừng lên không!

- Huynh đệ, cậu thật biết nhìn! Sở Tiên nhìn bó hoa tươi của Châu Hạo dơ lên ngón tay cái.

- Khiêu khích à, đây chính là lộ ra vẻ khiêu khích đây!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Tham Gia Hoạt Động

Châu Hạo nhìn người con gái mình thích đang ôm người đàn ông khác, cảm nhận được ánh mắt của những người xung quanh, cùng sự khiêu khích của Sở Tiên, về mặt đặc biệt khó coi, đứng đó vô cùng xấu hổ.

- Chà, tiểu tử này lại thừa cơ hãm hại! bạn bè bên cạnh Châu Hạo có chút tức giận nhìn chằm chằm Sở Tiên.

- Giẫm lên hắn! một thanh niên lạnh lùng đi tới nói:

- Tiểu Đình, người này là bạn trai cô sao? Nhìn không ra sao cả?

Sở Tiên nhìn hắn, không để ý, nói với tiểu Đình:

- Nào, giới thiệu với em, đây là bạn anh quen ở Mỹ, mấy ngày trước cùng cậu ấy đi Mỹ, David, đây là vợ David Alice!

- Ha ha, Sở Tiên, bạn gái cậu đẹp thật, một cô gái có sức hút như vậy phải trông coi thật kỹ đó, xin chào, tiểu Đình, gọi anh là David là được rồi. David cười chìa tay ra!

Thanh niên bên cạnh nhìn thấy bọn họ không để ý đến mình, cảm thấy bản thân mặt nóng bừng lên, tức giận nói:

- Tiểu tử, có phải cậu muốn gây sự không?

_Đúng vậy, so với anh em chúng tôi còn kém xa, người đẹp tiểu Đình nếu mắt đã mờ như vậy chúng tôi cũng không biết nói gì, chỉ là nói cho cô biết, sau này đừng hối hận là được, thiên hạ này cũng không có thuốc hối hận!

Một người thanh niên nhìn Châu Hạo có chút khó chịu, lập tức đứng ra giải vây nói.

Lời bọn họ nói Sở Tiên đứng là không hài lòng, đặc biệt lại là bên cạnh tiểu Đình, quay đầu nhìn mấy người bọn họ:

- Mắt mờ hay không không phải cậu có thể đánh giá, cậu không có tư cách, còn cậu, nói tôi kiểm chuyện? không biết người nào ở đây ngông cuồng, bị từ chối thì cũng từ chối rồi, nhận thức rõ sự thật này, đừng tự cho mình tốt đẹp, thế giới này không phải chỉ xoay quanh các người!

- Còn cậu nữa, tỏ tình bị từ chối rồi thì đừng ở đây mất mặt nữa, nhanh đưa những người bạn xấu của cậu rời đi!
- Cậu...! Châu Hạo nghe thấy lời của hắn, trên mặt đỏ gần như rỉ ra máu, khắp người run rẩy!
- Cậu nói lại lần nữa? một thanh niên đi đến nhìn Sở Tiên bọn họ, cầm phần chỉ ngón tay vào họ.
- Ô ơ, vẫn nghe nói phú nhị đại của Trung Quốc tương đối liều lĩnh, không ngờ vẫn thật là! David nhìn cậu thanh niên đang đi tới cảm thấy thật buồn cười nói.

Đồng thời lúc này, 2 vệ sỹ bên cạnh David lao thẳng về phía trước mấy bước, về mặt sát khí nhìn mấy cậu thanh niên!

Cậu thanh niên kia sững sốt, có chút kinh ngạc nhìn về phía bọn họ.

Mọi người xung quanh cũng hơi sững sốt, vệ sỹ, hơn nữa đi tới còn tràn đầy sát khí, đây cũng không phải người bình thường có thể động tới, có thể mang theo vệ sỹ chuyên nghiệp người nào cũng không phải người bình thường.

-Không cần để ý bọn họ, em đâu, lần đầu gặp mặt, chúng ta cũng không có quà gì tặng muội, cái đồng hồ đeo tay này coi như để tỏ tấm lòng.

Alice lấy cái hộp trong túi đưa tới trước mặt tiểu Dĩnh, cô nói bằng tiếng anh, nhưng với trình độ tiếng anh của tiểu Dĩnh, hoàn toàn có thể nghe hiểu.

- Không, không cần đâu!

Tiểu Dĩnh nhanh chóng gạt tay một cái:

- Em có đồng hồ đeo tay rồi!
- Mua thì cũng mua rồi nhận đi nhé! Alice mỉm cười, tỏ ý với cô.
- Không cần! Tiểu Dĩnh không biết làm sao lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Sở Tiên.
- Nhận lấy đi, Sở Tiên khổ tâm nhìn David Alice cười, khẽ gật đầu.
- Vâng, cảm ơn chị Alice. Tiểu Dĩnh nói:
- Đúng rồi Sở Tiên, đây là bạn em, Phi Phi, lúc đến Thượng Kinh vẫn luôn chăm sóc em!
- Hi hi, tiểu Dĩnh, cậu còn khách sáo gì với tớ, xin chào, em là Lục Phi Phi, vẫn nghe tiểu Dĩnh nói anh tốt ra sao, chà, bây giờ xem ra quả thật không tồi! Lục Phi Phi cười bước đến nói.
- Ha ha, cảm ơn em! Sở Tiên cười nói với Lục Phi Phi.
- Đi thôi! Sở Tiên gật đầu, liền nhìn Lục Phi Phi nói:
- _ cùng đi nào!
- Không cần đâu, em vẫn còn có việc! Lục Phi Phi vẫy vẫy tay.

- Ừm!

- Bye bye, ngày mai gặp!

- Hừ, xem ra tiểu Dĩnh tìm được bạn trai thật sự không tồi! Lục Phi Phi nhìn hình bóng họ cười, rồi nhìn phía Châu Hạo trong sân khẽ lắc đầu,

_ Được rồi Châu Hạo, không phải là tỏ tình thất bại sao, không có gì phải mất mặt cả!

- Ha ha, Châu Hạo xấu hổ cười.

- Chị Phi, bạn trai của tiểu Dĩnh rốt cuộc là ai?

Thanh niên vừa rời chuẩn bị đi tới về mặt khó coi hỏi.

- Tôi cũng không rõ lắm, nghe tiểu Dĩnh nói anh ấy là học trưởng cùng trường, nhà ở nông thôn, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Lục Phi Phi nhún nhún vai:

- Có điều khuyên mọi người là đừng làm chuyện gì quá đáng, người ngoại quốc kia chắc không đơn giản, vừa rồi tặng tiểu Dĩnh cái đồng hồ đeo tay, tôi nhìn là Patek Philippe, nếu không nhìn nhầm là loại đồng hồ nữ mới ra, giá hơn 60 vạn!

" Hừ"

Những người xung quanh hít một hơi, tặng đồng hồ hơn 60 vạn cho người yêu của bạn làm quà ra mắt, làm người khác cảm giác khó tin.

Lại thêm 2 tên vệ sỹ cường tráng, như vậy đủ thấy vị ngoại quốc kia không hề đơn giản, có thể nghĩ, bạn trai tiểu Dĩnh cũng không phải người dưng nghiệp bằng hai bàn tay trắng bình thường!

Mấy người bạn của Châu Hạo cay đắng lắc đầu, gia thế bọn họ mặc dù cũng không phải bình thường, nhưng cũng không tới mức mấy chục tỷ, trên trăm tỷ, huống chi đối phương vốn là người ngoại quốc, thân phận tầng lớp này rất cao.

4 ngày, thời gian 1 tháng chỉ còn 4 ngày nữa là kết thúc rồi.

- À, như vậy 4 ngày này anh sẽ luôn bên em, chúng ta cùng nhau về đi!

- Hi hi, như vậy quá tốt rồi!

Sở Tiên cùng tiểu Dĩnh trên xe nói chuyện, David ở bên cạnh cười:

- Sở Tiên, hoạt động của tập đoàn viễn hành ngày mai cậu cũng tới tham gia đi?

- Há, tôi cũng tham gia? không thích hợp đâu? tôi đi đến đó làm gì? Sở Tiên lắc đầu.

- Đi chơi, thuận tiện giới thiệu với cậu vài người, cậu không phải thuê một vựa cá cần mua thuyền chài sao? Ngày mai tới có rất nhiều thương nhân chế tạo thuyền chài, cậu có thể nói chuyện!

- Ừm? Sở Tiên như có điều suy nghĩ gật đầu:

- Vậy được, không phiền chứ?

- Không phiền không phiền, ngày mai cậu có thể mang theo em dâu cùng đi. David lắc đầu.

- Đúng, tiểu Dĩnh em cũng đi, cùng đi chơi một chút! Alice bên cạnh nói với tiểu Dĩnh.

- Được rồi, Sở Tiên gật đầu, xã hội này quan hệ quốc tế rất quan trọng, hần cũng không hy vọng khoảng cách bạn bè càng ngày càng xa.

Tìm thấy một tiệm vịt quay chính thống, mấy người ngồi xuống cùng nhau ăn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Buổi Giao Lưu

Ăn xong bữa tối, David và Alice đưa họ đến phố thương nghiệp.

Tham dự sự kiện lần này, nhất định phải ăn mặc chỉnh trang, đây là sự tôn trọng cùng phẩm chất cá nhân đối với nhà tổ chức.

Sở Tiên mặc âu phục trông rất đẹp trai, khôi ngô tuấn tú.

Tiểu Dĩnh với y phục dạ hội màu trắng, đẹp mê hồn, như công chúa, một cái nhìn mà một tiếng cười đều khiến tim bao người rung động.

- Em thật sự quá xinh đẹp! nhìn thấy sự không quen với bộ đồ như vậy của tiểu Dĩnh, Sở Tiên đi đến trước mặt cô, không nhịn được hôn một cái.

- Hi hi, có chút không quen, tiểu Dĩnh nhìn lại bộ y phục của mình, lần đầu ăn mặc như vậy khiến cô không được tự nhiên lắm.

- Mặc như này đẹp mà! Sở Tiên cười, đưa tay ra nói:

- Đi thôi, công chúa của anh.

- Ha ha, đi thôi hoàng tử! tiểu Dĩnh cười, dựa vào bờ vai hần, đi ra ngoài.

- Đi thôi nào! bên ngoài, David cùng Alice cũng chọn xong y phục, nhìn hai người họ cười.

Xe dừng ở trước cửa khách sạn 5 sao, người phục vụ đứng ở cửa liền đi tới, tài xế cùng hần trao đổi qua, rồi đi tiếp tới lầu sự kiện theo sự hướng dẫn của người phục vụ.

Sự kiện lần này là tập đoàn Yuanhang cảm ơn các đối tác, cũng để giao lưu thêm, trong đó sẽ có vị nhân viên cấp cao nhất của công ty vận tải đến từ Trung Quốc cùng các công ty chế tạo thuyền và các nhóm hợp tác thương nghiệp.

Nhóm David đi vào, các nhân viên cấp cao của tập đoàn nhiệt tình đi ra cửa tiếp đón.

- Ngài David, chào mừng đến với buổi giao lưu của Yuanhang. Một lão niềm nở chìa tay ra.

- Xin chào Vỹ tổng, tôi cũng rất vinh hạnh được tham gia! David chìa tay ra, giới thiệu:

- Đây là vợ tôi Alice, đây là bằng hữu của tôi ở Trung Quốc, sớ Tiên, còn đây là bạn gái cậu ấy Trương Thiên Đình!

Nghe David giới thiệu, Vỹ tổng nhìn Sớ tiên vài giây, trong lòng hơi ngạc nhiên, đưa tay ra khiêm nhường chào hỏi.

Sớ Tiên lễ phép đáp lại, tham gia sự kiện tối nay không có người nào là người bình thường, hẳn ở đây chỉ có thể xem như là một nhân vật nhỏ, đương nhiên tính đến giá trị ở đây, nếu nói về năng lực, hẳn đứng là hơn người.

Đại sảnh có rất nhiều người, ngoài trang phục của những vị trung niên trưởng thành, thì đều là các cô gái xinh đẹp.

David với mọi người đa số đều không quen biết, 4 người ngồi tán chuyện trên bàn.

Sự kiện này so với Sớ Tiên nhìn thấy trên ti vi cũng gần giống nhau, từng nhóm người tay cầm ly rượu cùng giao lưu, ai ai cũng tào nhả mỉm cười, hẳn mặc dù không thích nhưng cũng không ghét.

David ngồi ở đây, thỉnh thoảng có vài người đến chào hỏi, đa số đều là quan hệ hợp tác.

- Nào, Sớ Tiên, cậu không phải muốn mua thuyền sao? tôi đưa cậu đi gặp một người, hẳn là thương nhân chế tạo thuyền, chất lượng thuyền của họ trong nghề cực kỳ tốt. Lúc này David nói với Sớ Tiên.

- Được! Sớ Tiên gật đầu, đứng dậy đi cùng David.

- Xin chào, Cố tổng! David cầm lấy ly rượu vang, đi tới bên một lão.

Lúc này, lão đang cùng 5 6 người nói chuyện, nghe có người gọi mình, liền quay đầu:

- Là ngài David à, thật hiếm thấy, không ngờ ngài cũng đến đây, sớm biết vậy tôi đã qua chào hỏi rồi.

Cố tổng nhiệt tình đứng dậy, David chủ yếu làm về vận tải viễn dương, tất nhiên liên quan đến phương diện thuyền, mỗi năm duy tu bảo dưỡng đều không phải con số nhỏ, là một khách hàng lớn.

- Nào, các ngài, tôi giới thiệu với mọi người một chút, vị này đến từ Oakley của Mỹ. David, chủ tịch tập đoàn viễn dương Oakley! Cố tổng nhìn người trên bàn giới thiệu.

- Xin chào xin chào! mấy người niềm nở mời rượu.

David nâng ly uống một ngụm, nhìn Cố tổng giới thiệu:

- Cố tổng, đây là vợ tôi Alice, đây là bằng hữu ở Trung Quốc Sớ Tiên.

-Ồ, Cố tổng kinh ngạc nhìn vị thanh niên bên cạnh Sớ Tiên:

_Alice phu nhân xin chào, Sớ tiên sinh xin chào!

- Ha ha, Cố tổng, lần này tôi có thể giới thiệu cho ngài việc kinh doanh, bằng hữu tôi mua một vựa cá, có thể muốn mua một số thuyền chài.

- Vậy sao, thật sự cảm ơn ngài, có ngài giới thiệu, tôi nhất định đưa ra giá cả phải chăng! Cố tổng vui mừng đáp.

- Vậy thì ngài không đứng rồi, ngài nên đưa ra giá thấp nhất, đây là vị bằng hữu tốt nhất của tôi! David đùa đùa.

- Ha ha, David, tiếng trung của ngài ngày càng giỏi rồi, lời này cũng có thể nói ra, được được, yên tâm đi, nhất định là giá thấp nhất! Cố tổng trong lòng có chút bất ngờ gật đầu bảo đảm

- Ha ha, vậy thì tốt!

- Xin chào Cố tổng, cảm ơn ngài trước vì đã cho tôi giá ưu đãi! Sớ Tiên đứng lúc đi tới.

- Sớ tiên sinh thật sự tuổi trẻ tài cao!, nhớ lại lúc tôi còn trẻ như vậy vẫn đang đi làm thuê cho người ta, nào nào, chúng ta ngồi nói chuyện! Cố tổng thờ dãi, liền mời nói.

Sở Tiên mấy người ngồi xuống, nhìn mọi người trên bàn một chút, tự nhiên phát hiện một bóng người quen thuộc, vị thanh niên trẻ kia cũng phát hiện ra Sở Tiên nhận ra mình, cúi đầu uống một ngụm rượu quay sang nói với vị trung niên:

- Ba, con đi gọi một cuộc điện thoại.

- Ừm, đi nhanh rồi quay lại! Vị trung niên gật đầu!

Người thanh niên kia gật đầu, lấy điện thoại ra cúi đầu đi tới nhà vệ sinh:

- Nima, vừa rồi tôi lại gặp tiểu Đinh và bạn trai cô ấy.

- Cái gì? không phải cậu cùng ba đi tham gia sự kiện sao? sao lại gặp họ? trong nhóm wechat, cậu thanh niên cùng đi với Châu Hạo buổi chiều tò mò hỏi.

- Đen đui rồi, ai mà biết được, chiều nay họ lại đi cùng mấy gã ngoại quốc kia, mọi người biết lai lịch gã là gì không? chủ tịch tập đoàn viễn dương Oakley của Mỹ, giá trị cũng phải mấy chục tỷ đô la mỹ.

.....

- May mà chúng ta chưa làm gì quá đáng!

- Quan hệ của lão ngoại quốc và bạn trai tiểu Đinh cực kỳ tốt, đang cùng Cố tổng bàn về việc mua thuyền chài.

- Huỳnh đệ, nhận ra cậu chưa?

- Chắc là nhận ra rồi, tôi đang trong nhà vệ sinh này!

.....

" Mặc niệm! "

Một hồi giao lưu, Sở Tiên gửi Cố tổng danh thiếp, đối với thuyền chài cũng hiểu một chút.

Hoạt động tiếp theo vô cùng buồn chán, các nhà tổ chức sự kiện bắt đầu diễn thuyết, sau đó một nhóm thương nghiệp giao lưu.

David cũng giới thiệu với hắn một vài thương nhân, quen biết đơn giản nhưng cũng coi như là quen mặt, sau này có thể có cơ hội hợp tác.

Sự kiện kéo dài đến 10 giờ, Sở Tiên đưa tiểu Đinh về khách sạn đặt phòng, rồi bắt đầu nói chuyện thấu đáo.

Nắng hạn gặp mưa rào, đó là một sự mãnh liệt, kích động nha!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Đón Khách Đến

Mấy ngày kế tiếp, Sở Tiên ban ngày cùng David, Alice cùng đi thăm thú đây đó ở Thượng Kinh, đến tối lại cùng Tiểu Đinh dạo phố, cuộc sống an nhiên tự tại như thế duy trì trong 4 ngày liên tiếp.

Buổi tối ngày thứ 4, Sở Tiên có tham dự tiệc tốt nghiệp của Tiểu Đinh, thời gian này hắn cũng khá quen thuộc với Lục Phi Phi và Chu Hạo, cũng không có xảy ra chuyện gì không vui cả, trải qua chuyện ngày hôm đó Chu Hạo cũng có thể coi là tâm hoàn toàn chết rồi!

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Tiên cùng Tiểu Đinh theo David, Alice lên máy bay đến Kinh Hải.

Mở cửa chiếc xe Rolls-Royce bóng bẩy mà David đưa tặng, hướng tới bọn họ tay vẫy vẫy ra hiệu, chờ theo Tiểu Đinh hướng về phía thành phố Hải Thanh.

- Sở Tiên, David sao lại tặng anh chiếc xe đắt tiền như thế, lại còn chiếc đồng hồ đắt tiền này nữa, em có kiểm tra qua, nó đáng giá hơn 60 vạn đô.

Trên xe, Tiểu Đinh hỏi 1 cách kinh ngạc.

- À à, thì lúc đầu anh ta là khách hàng của anh, sau cũng coi như là anh cũng có vài lần giúp anh ta một số chuyện, lúc ở Mỹ cũng có lần cứu mạng anh ta,

nên anh ta rất nhiệt tình, cứ nhất quyết đòi tặng anh một số thứ như vậy đấy!

Sở Tiên trả lời đơn giản.

-Hả? anh cứu anh ấy một mạng á? Chuyện là thế nào vậy?

Tiểu Đình vội vàng hỏi ngay.

-không có gì em ạ, chỉ là lúc cậu ta gặp tai nạn, anh chỉ tiện gặp thì ra tay giúp đỡ thôi, Sở Tiên hơi hoảng, hán không thể nói là trong mưa tên lửa đạn mà cứu David được.

-Ồ, hèn chi Tiểu Đình gật gật đầu

Sở Tiên cũng thuận theo mà kể hết chuyện mà David tặng xe cho Tiểu Đình nghe.

-Anh á, đúng là người tốt thì sẽ có báo đáp tốt à nha

Tiểu Đình cười cười nói.

-Không phải là phải còn những 1 tháng nữa mới nhập học phải không? sẵn tiện lấy luôn chiếc xe này, sau cũng đưa xe này cho em đi nhé

Sở Tiên cười nói.

-Cho em á?

Tiểu Đình lắc đầu quây quây đáp

-Thôi đi anh, anh có cho e cũng chả dám đi, chạm hay làm xước một tí thì đi sửa xe cũng hết cả tháng lương của em đó, lấy gì mà sửa.

-Ha ha, em chỉ cần chăm sóc tốt cho bản thân thôi, tiền sửa xe của em để anh cho.

-Anh định đưa em vào chỗ chết đấy à, em không đi nhé, quá nguy hiểm rồi, xe này vẫn là anh đi là tốt nhất, còn cái Land rover của anh thì để em cũng được.

-Thôi bỏ đi, cái xe Land rover rách nát đó không xứng với đẳng cấp hotgirl như em đâu, đến lúc ý mua chiếc khác vậy. Sở Tiên lắc lắc đầu.

-Anh đừng có mà tiêu tiền linh tinh! Tiểu Đình không hài lòng nói

-Trời ạ, vẫn chưa kết hôn mà đã bắt đầu quân hầu bao anh rồi nè, được được, sau này đưa hết tiền cho bà xã giữ nhé.

-Hừ, lại còn nói lung tung nữa.

Trên đường đi lái xe vui vẻ cười nói, Sở Tiên lái xe đến trường đại học sư phạm thành phố Hải Thanh lúc nào không hay, bên trong trường vẫn còn nhiều học sinh, họ hiếu kỳ đứng chỉ chỗ, xem xét chiếc xe Rolls-Royce bóng bẩy này.

-Vừa hay, thời gian đến buổi họp vẫn còn những nửa tiếng nữa!

Sở tiên cho xe dừng trước tòa nhà văn phòng, vừa nhìn đồng hồ vừa cười nói.

-Vâng, anh đợi em nửa tiếng nhé

Tiểu Đình cười rồi hôn hán 1 cái, rồi hướng đến phía tòa nhà văn phòng mà đi.

Sở tiên đóng cửa xe lại, nằm trong xe mà nghịch điện thoại.

Phải đến hơn 1 tiếng sau, Sở Tiên mới thấy một đoàn giáo sư bước ra từ tòa nhà văn phòng giáo sư, hán bước xuống xe, đứng bên cạnh đợi.

-Tiểu Tiên

Tiểu Đình nhìn về hướng hán mà vẫy vẫy tay, liền đó chạy tới chỗ hán.

Mấy thầy giáo nhìn thấy một chiếc xe đắt tiền đậu dưới sảnh tòa nhà, cứ nhìn chăm chăm vào, mấy thầy giáo trẻ còn quan sát với ánh mắt ngưỡng mộ.

- Tiểu Tiên, nhóm trường em có tổ chức 1 bữa tiệc nhỏ, em không cùng đi với anh được nữa rồi

Tiểu Đình đi tới, khuôn mặt đầy vẻ áy náy mà nói.

-Tiệc á? Sở Tiên hơi lo trong lòng, nhìn qua nhìn lại đám đông các thầy giáo đứng phía đằng xa.

Dù gì hần cũng từng là sinh viên tốt nghiệp từ ngôi trường này, cũng có vài thầy giáo ắt hẳn còn nhớ mặt, liền nhìn thấy người có dáng vẻ trung niên từ giữa nhóm người đi ra, cũng là thầy Vương hiệu trưởng của trường sư phạm Hải Thanh.

-Đợi chút!-Sở Tiên hướng về phía Tiểu Đình, đồng thời hướng về phía cô cùng thầy Vương đang đứng mà bước tới.

-Em chào Vương hiệu trưởng ạ!

Sở Tiên trực tiếp hướng về phía trước, cất tiếng chào hỏi.

-Em là sinh viên ư?

Thầy Vương cũng chú ý rằng đây chính là chàng thanh niên đứng cạnh chiếc xe hào nhoáng kia, khuôn mặt toát lên vẻ nghi hoặc nhìn hần nói.

-Em là Sở Tiên, sinh viên tốt nghiệp 5 năm thầy ạ, giáo sư Mạc, em cũng từng học qua tiết tự chọn của thầy đó!- Sở Tiên lấy bao thư ra mời giáo sư Mạc đang đứng cạnh hiệu trưởng Vương mà nhiệt tình chào hỏi.

-Ồ, tốt nghiệp cũng lâu rồi nhỉ, xem ra em cũng có cuộc sống khá đó! thầy Vương cười vui vẻ bắt tay với Sở Tiên.

-Dạ vẫn được thôi ạ, vẫn phải cảm ơn nhà trường đã dạy dỗ em ạ, em thấy thầy cùng mọi người định đi ăn đúng không ạ, liệu em có thể mặt dày mời thầy cùng mọi người đi ăn 1 bữa không?,cũng coi như cảm tạ công ơn dạy dỗ của các thầy ạ!

Sở Tiên nói một cách thành thật.

_A a Sở Tiên, em thật có tâm quá,bước vào xã hội, trưởng thành và thật thành công là các thầy mừng rồi, em không cần phải như vậy đâu!

Hiệu trưởng Vương sau khi nghe Sở Tiên nói thì liền vui vẻ trả lời.

_Đâu có đâu có ạ, chỉ 1 bữa cơm thôi mà thầy, mà hơn nữa, bạn gái em hiện tại cũng đang ở trong độ ngũ học sinh của thầy ạ, thầy sau này cũng là cấp trên của cô ấy, bắt buộc cần như vậy đó thầy!

-Anh này được, cái anh Sở Tiên này, không ngờ lại yêu đúng bạn gái sư phạm nhỉ, haha, thế được rồi, bữa này phải để em mời rồi, có điều sau thì có đi có lại đấy nhé! hiệu trưởng Vương sau khi nghe hần phân tích lợi ích như vậy thì vui vẻ mà đáp.

_Thầy lại khách sáo với em rồi, tiệm ăn em đã biết chỗ rồi, em sẽ đến trước đặt bàn trước, hay thầy Vương đi cùng xe em luôn ạ?

Sở Tiên cười nói.

_Không cần đâu, thầy ngồi xe của trường đi cũng được rồi

_Vâng thưa thầy, vậy em qua đó trước, em đợi mọi người ở cổng ạ.

_Em thật có tâm đấy- hiệu trưởng Vương vừa nói vừa gật gù đầu ra điều vừa ý lắm.

_haha.hiệu trưởng Vương nhìn theo bóng Sở Tiên đi khuất, ông vui vẻ quay lại cười nói với Mạc giáo sư- Tiểu Sở là bạn trai của cô Tiểu Đình, hình như cũng thành đôi được 3, 4 năm gì đó.

_Vậy cũng tốt quá, Sở Tiên trò ấy coi bộ cũng có cuộc sống sa hoa phú quý đấy- hiệu trưởngVương hài lòng nói.

_Vâng, nghe nói cuộc sống khá thoải mái. thời gian trước ở trường vẫn còn ngang ngạnh điên rồ, thế mà giờ nghe đâu cũng đã có tài sản trên ngàn vạn rồi đó

-Ha ha, không tòi, không tòi.

Hiệu trưởng Vương vui vẻ đáp lời.

.....

_Xong rồi đó, anh nói với hiệu trưởng Vương rồi, bữa này anh mời nhé.

Sở Tiên bước đến bên cạnh Tiểu Đình nói cho cô biết về lời mời.

-Hả, được mà, anh mời thì mời thôi.

Tiểu Đình miệng nhoẻn cười,trong lòng có chút cảm động

-Ừ,mình đi thôi, chúng ta đến trước đặt bàn với gọi món - Sở Tiên cười nói với Tiểu Đình.

-Anh đi một mình nhé, em đi cùng đồng nghiệp thôi.

Tiểu Đình nhìn hấn cười tươi, chân nhanh nhẩu bước về phía xe của trường.

Sở Tiên lắc đầu, lái xe hướng về phía nhà hàng, hấn tìm đến nhân viên phục vụ tại quầy trực tiếp đặt 2 bàn, bàn ăn cao cấp giá lên đến vạn tệ cho 1 bàn, cũng vì muốn cho công việc Tiểu Đình sau này được thuận lợi 1 chút thì chút tiền mọn này có đáng là gì. Đặt xong bàn với gọi món hoàn tất, Sở Tiên liền đứng đợi ở cửa chính. Tuy nhiên sau đó ngay đến cả Sở Tiên cũng không ngờ tới, xe của trường sư phạm Hải Thanh không hề đến, mà lại thấy 1 số bóng người quen thuộc từ trong nhà hàng đi lại chỗ mình.

-Hồng đại ca, Hoa Chí, Văn Thanh, các anh cũng ăn cơm ở đây hả, thật là may quá lại gặp nhau ở đây.

Hồng Thành Hải bọn họ hơi ngạc nhiên 1 chút, hơi giật mình nhìn thấy Sở Tiên đang đứng tại cửa nhà hàng nên lập tức cười tươi bước qua chỗ Sở Tiên

-Tiểu Tiên này, anh cũng tới đây ăn cơm hả, haha, thật là may mắn!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Mời Khách

-Tiểu Tiên, cậu quen bọn họ sao?

Hồng Thành Hải hiếu kì hỏi Sở Tiên, hai người trung niên bên cạnh hấn gương mặt cũng tràn đầy tò mò.

-Haha, có chút quen biết! Sở Tiên cười cười đáp.

-Quen biết thì tốt, người trẻ tuổi thì nên giao lưu nhiều hơn, lại đây tôi giới thiệu cho cậu một người, vị này là cha của Hoa Chí, vị này là cha của Văn Thanh. Hồng Thành Hải giới thiệu.

-Chào hai bác! So với Hồng Thành Hải thì cha của bọn họ trẻ hơn một chút.

-Sở tiên sinh à, nghe danh đã lâu bây giờ mới được gặp mặt, hôm nay mới gặp lần đầu tiên nhưng không ngờ cậu lại là bạn của bọn nhóc kia nha, đúng là duyên phận. Cha của Lý Hoa Chí cười haha tán thưởng, ánh mắt liếc về phía con trai mình.

Thị trưởng Hồng cùng người thanh niên này từ cách xưng hô đã thấy quan hệ nhất định không tầm thường, con trai mình có thể cùng hấn kết giao tuyệt đối chỉ có lợi không có hại.

-Bác cũng đừng gọi cháu như thế, dù sao cháu cùng Hoa Chí và Văn Thanh cũng là bạn bè! Sở Tiên nghe cách cha Lý Hoa Chí xưng hô, xấu hổ lắc đầu.

-Haha, đừng khách khí, tôi lớn bằng này rồi còn cùng Tiểu Tiên xưng huynh gọi đệ đây này! Hồng Thành Hải cười cười nói:

-Tiểu Tiên, cậu còn chờ ai ăn cơm sao? Nếu không thì chúng ta cùng đi ăn cơm.

-Tôi đang muốn mời giáo sư hồi đại học ăn cơm, à, tới rồi! Sở Tiên đang nói liền nhìn thấy hiệu trưởng Vương mang theo khoảng hai mươi giáo sư lớn tuổi đi tới.

Giờ phút này không chỉ có Sở Tiên nhìn thấy hiệu trưởng Vương, hiệu trưởng Vương cũng đã nhìn thấy Sở Tiên đang đứng cùng mấy thân ảnh quen thuộc.

Hiệu trưởng Vương tăng tốc nhanh một chút, Chu giáo sư bên cạnh hơi sững sờ, cũng nhanh chóng đuổi theo.

-Haha. Thị trưởng Hồng, cục trưởng Cát, cục trưởng Lý!

Hiệu trưởng Vương đi qua giờ tay nhiệt tình chào hỏi.

-Ồ, hiệu trưởng Vương, không nghĩ tới hôm nay Tiểu Tiên mời khách ăn cơm lại chính là mấy người các ông nha, haha, thật đúng dịp! Hồng Thành Hải cười nói.

-Đúng đúng, Tiểu Sở đúng là không tệ, còn trẻ tuổi mà đã có được thành tựu không nhỏ, hôm nay hấn nói mời chúng tôi ăn bữa cơm này cảm ơn nhưng không nghĩ tới Tiểu Sở vậy mà lại quen biết cả thị trưởng Hồng.

-Haha, có quen biết một thời gian ngắn thôi. Hồng Thành Hải cười.

-Hiệu trưởng Vương, bàn ăn đặt trước đã chuẩn bị xong, mời chư vị giáo sư cùng vào đi! Sở Tiên cúi đầu chào một cái.

-Tiểu Tiên, Hồng đại ca! Tiểu Đình hô lên một tiếng, mà lúc này mấy giáo sư ở phía sau cũng đi tới, hiển nhiên bọn họ cũng nhận ra Sở Tiên và mấy người bên cạnh.

-Haha, Tiểu Đình đệ muội đúng là càng ngày càng xinh đẹp, bây giờ ở lại Trường Sư Phạm Hải Thanh làm giáo sư sao? Không tệ, không tệ nha! Hồng Thành Hải cười nói.

-Đúng vậy, ở lại trường làm giáo sư! Tiểu Đình cười trả lời.

Hiệu trưởng Vương đứng một bên khẽ tắc lưỡi, gọi từng tiếng đại ca, đại ca thuận mồm như vậy, xem ra quan hệ cũng không đơn giản!

-Đi thôi, chúng ta nhiều người như vậy đứng đây cũng không tiện, vào trong nói tiếp! Hồng Thành Hải nhìn thấy hơn hai mươi người bọn họ đang đứng chắn giữa cửa ra vào nói.

-Được! Đi thôi!

-Tiểu Tiên, đây là chị dâu sao? Thật xinh đẹp! Lý Hoa Chí lập tức tiến đến gần, nhìn Tiểu Đình cười hỏi.

-Đó là đương nhiên! Sở Tiên ôm lấy bả vai Tiểu Đình.

-Huynh đệ, cậu quen biết thị trưởng Hồng từ bao giờ, không ngờ quan hệ lại tốt như thế! Về sau mấy người chúng tôi đành phải trông cậy vào cậu rồi.

Văn Thanh nhỏ giọng nói.

-Haha, mới quen một thời gian ngắn thôi!

Sở Tiên cười cười, đi lên phía trước: -Hiệu trưởng Vương, chỗ này, chỗ này!

-Tiểu Tiên cậu ngồi cùng một chỗ ăn uống với chúng tôi đi, cũng đã rất lâu rồi không có cùng nhau ăn cơm nha. Hồng Thành Hải mời hân.

Sở Tiên nhìn Tiểu Đình một cái, lập tức gật đầu:

-Được, hiệu trưởng Vương, thứ lỗi không ngồi cùng được, mọi người cứ ăn tự nhiên.

-Haha, Tiểu Sở cậu đi qua ngồi với thị trưởng đi, đợi lát nữa tôi đi qua chúc rượu. Hiệu trưởng Vương cười haha nói ra.

Sở Tiên nhìn Tiểu Đình gật đầu, liền đi theo Hồng Thành Hải đi tới một căn phòng khác.

-Tiểu Đình à, người bạn trai này quả thật không tệ đâu, cố gắng trân trọng nha! Hiệu trưởng Vương nhìn thấy bóng lưng bọn họ rời đi, hâm mộ nói với Tiểu Đình.

-Vâng, hiệu trưởng, Tiểu Tiên đối với tôi rất tốt! Tiểu Đình cười nói, bạn trai mình có được thành tựu như ngày hôm nay, đương nhiên mình là người vui vẻ nhất rồi.

-Haha, đi đi, chúng tôi đi ăn cơm, cô thay chúng tôi cảm ơn Tiểu Sở một chút, cảm ơn đã mời bữa cơm này! Hiệu trưởng Vương cười cười, lập tức nói ra: “Sau này công việc có xảy ra vấn đề gì đều có thể tới tìm tôi thỉnh giáo, hoặc tìm giáo sư Chu cũng được, haha, trường sư phạm Hải Thanh cũng đến phiên mấy người trẻ tuổi rồi!”

-Cảm ơn hiệu trưởng, tôi sẽ cố gắng! Tiểu Đình gật đầu.

Một đám giáo sư xung quanh đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Tiểu Đình, có bạn trai tài giỏi như thế, về sau trong trường học làm gì có ai dám đắc tội cô nữa, đến hiệu trưởng cũng phải nể mặt ba phần nha!

-Tiểu Tiên à, nghe nói cậu thành lập công ty, về sau chuẩn bị phát triển về phương diện nào thế?

Trên bàn cơm, Hồng Thành Hải tò mò hỏi.

-Ăn uống, bề sinh vật biển, có thể sẽ mở một cửa hàng bề cá ở trung tâm thành phố nữa. Sở Tiên thẳng thắn đáp.

-Ồ? Ăn uống rất được nha, cái món cá khô kia của cậu khiến tôi nhớ mãi không quên, vợ tôi luôn thúc giục đòi tôi mang cá khô về, thật ngại quá! Hồng Thành Hải cười cười:

-Lần này có nắm chắc không, có gì cần tôi giúp đỡ một chút hay không?

-Không cần! Sở Tiên tự tin lắc đầu:

- Tôi có lòng tin sẽ làm tốt.

Hồng Thành Hải gật đầu:

- Thế còn công việc bán cá cảnh thì sao?

- Cá rồng đã bán hết rồi, chỉ còn cá con, nhưng nếu muốn trưởng thành thì chắc phải mất khoảng một hai năm. Sở Tiên đáp.

- Haha, về sau có gì cần hỗ trợ cứ nói thẳng, chỉ cần không làm trái với nguyên tắc, tôi đều có thể giúp đỡ cậu. Hồng Thành Hải nói.

- Haha, câu này của Hồng đại ca tôi nhất định nhớ kĩ, để báo đáp lời này, hai hôm nữa tôi sẽ cho người đưa cho đại ca mấy chục cân cá khô nha! Sở Tiên nói: - Đây chắc cũng không được tính là hối lộ nha.

- Haha! Hồng Thành Hải cười cười: - Tiểu tử cậu đó, hiện tại chính phủ trả lại ân tình cho cậu còn chưa kịp nữa là, nào, chúng ta cạn một hơi!

Có đề tài chung, Lý Hoa Chí cùng Văn Thanh và hai người cha cũng tham dự vào, mấy người trò chuyện vô cùng náo nhiệt.

Lý Hoa Chí cùng Văn Thanh cũng không nhịn được mà kính nể năng lực của Sở Tiên.

Mà cá giáo sư trường sư phạm Hải Thanh đang ăn cơm cũng nói chuyện cùng Tiểu Dĩnh không ngừng, đối với chuyện tình yêu của cô và Sở Tiên đều khen ngợi vô cùng.

Sở Tiên đi ra nhìn thấy cảnh này cũng mỉm cười, sau này Tiểu Dĩnh đi làm hần cũng không cần lo lắng gì nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Mua Thuyền Đánh Cá

Buổi tối, Sở Tiên đem hết đồ đạc của Tiểu Dĩnh vào phòng mình, hai người chính thức bắt đầu cuộc sống chung.

Ngày thứ hai, cả ngày Sở Tiên đều phải chịu đựng ánh mắt khinh khinh lạnh lùng của Tiểu Dĩnh, cũng may hần mặt dày đã đỡ xong rồi, lúc đó biểu hiện của Phở Phở giống như một đứa trẻ chưa thành niên, muốn giúp cô thì cũng thôi đi, đằng này Trương Tiểu Hoa chỉ là một nhân viên có chút năng lực.

Đúng vậy, Sở Tiên không biết là dây thần kinh nào trong não bị chập mà lại gọi Trương Tiểu Hoa tới bàn chuyện về công việc.

Tiểu Dĩnh đang trong thời gian nghỉ nên đi cùng hần đến cửa tiệm, kết quả gặp phải một nhân viên nữ xinh đẹp, khỏi cần nói cũng biết.

- Hi hi, tranh thủ thời gian này thì lấy bằng lái xe luôn.

Kì nghỉ vẫn còn gần một tháng, Sở Tiên trực tiếp đưa Tiểu Dĩnh tới một trường dạy lái xe, với sự tiếp đón nồng hậu của huấn luyện viên trường dạy lái xe liên danh kí, nộp lệ phí, mời hần hút thuốc.

- Chị Trương, lại đây nào, hôm nay chúng ta bắt đầu học luôn.

Huấn luyện viên nhiệt tình nói, nào có hung dữ như trên mạng nói đâu, rõ ràng là rất đáng yêu mà!

"Ày, sau này nên cẩn thận chút, à mà không đúng, mình là cây ngay, sợ gì chết đứng"

Sở Tiên lắc lắc đầu, sau đó đi về phía biệt thự.

- Ông chủ!

Nhìn thấy Sở Tiên đi vào, lão Tầm lập tức đi tới, lão Mục đang ở phía sau lưng ông cũng hô theo một tiếng.

- Ủ, thế nào rồi?

Sở Tiên mỉm cười hỏi.

- Ông chủ, không có vấn đề gì hết, Nhất Kiếm Nhị Kiếm hiện nay đã có thể “xuất xưởng” được rồi, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Lão Tầm vỗ ngực đảm bảo.

Sở Tiên gật gật đầu

- Tiếp tục dạy dỗ, hai ngày nữa tôi có thể cần đến bọn chúng.
- Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, sau hai ngày nữa Kiểm Tam Kiểm Tư và Lô Nhất cũng có thể trợ giúp cho ông chủ!

Lão Tầm tự tin nói.

- Vậy thì càng tốt.

Sở Tiên gật gật đầu, gọi điện thoại cho Phong thúc.

- Tiểu Tiên, mấy ngày nay không mua được con cá to nào cả!

Phong thúc đi ra, nhìn thấy chiếc xe mới tinh của Sở Tiên, có chút lúng túng phúi phúi quần áo nói.

- Không sao, Phong thúc lên xe đi tôi đưa chú đến một nhà máy đóng tàu này xem thử, loại tàu cá cần mua tôi đặt ở đây, mấy ngày nữa chú mua một ít cá loại lớn một chút, xem nào, khoảng 2000 cân đi.
- Được, được!

Phong thúc gật đầu đầu, sau đó ngồi vào trong xe.

Nhà máy đóng tàu Đông Sơn là xí nghiệp của Cố Tổng, cũng là một doanh nghiệp về chế tạo tàu thuyền nổi tiếng trong nước, trong thành phố Duyên Hải này về cơ bản đều có một nhà máy chế tạo và sửa chữa, ở thành phố Hải Thanh cũng có một nhà máy.

- Xin chào, là ngài Sở đúng không ạ, Cố Tổng đã gọi điện thông báo trước cho tôi, bây giờ xin mời ngài đi theo tôi qua đó!

Đến nhà máy đóng tàu Đông Sơn, quản đốc nhà máy nhiệt tình tiếp đón.

- Làm phiền quản đốc Lý rồi, có thể cho chúng tôi xem qua tàu đánh cá một chút được không?

Sở Tiên cười nói

- Tất nhiên là được rồi ạ, tàu cá vừa mới xuất xưởng của Đông Sơn chúng tôi tuyệt đối là sản phẩm số 1 trong nước, về sức chứa, loại nhỏ thì 10 tấn còn loại to có thể đạt đến vài trăm tấn, thậm chí nếu ngài muốn đặt chế tạo riêng thì chúng tôi cũng có thể chế tạo ra loại tàu đánh bắt xa bờ sức chứa lên đến nghìn tấn.

Quản đốc ở một bên thao thao bất tuyệt giới thiệu.

- Nghìn tấn thì có lẽ không cần, tôi chỉ muốn mua một cái tàu đánh cá bình thường thôi, loại đánh bắt xa bờ ấy!

Sở Tiên nghĩ nghĩ rồi nói.

- Vậy được, chỗ chúng tôi có 3 loại kích cỡ, ngài có thể xem xem.

Quản đốc nói rồi đưa hắn vào bên trong nhà máy.

Trong kho của nhà máy đóng tàu Đông Sơn, có tổng cộng mười mấy con tàu đánh cá, mỗi cái lại có một kích cỡ khác nhau.

- Ba loại này là tàu đánh bắt xa bờ, con tàu đánh cá này động lực lên tới 650 mã lực, thân tàu dài 24m, có thể chống chịu được với gió cấp 7, giá bán là 80 triệu.
- Còn loại tàu cá này có động lực 700 mã lực, thân tàu dài 26m, chống chịu được gió cấp 7, giá bán 100 triệu!
- Loại này thì có động lực là 720 mã lực, thân tàu dài 28m, chống chịu được gió cấp 7, giá bán 130 triệu!
- Chất lượng của 3 con tàu đánh cá này cực kì tốt, thiết bị bên trong cũng được trang bị rất đầy đủ, ngài xem...

Quản đốc giới thiệu cho hắn từng con tàu một.

Sở Tiên cũng không hiểu lắm những gì quản đốc nói, nhìn sang Phong thúc bên cạnh

- Phong thúc, chú thấy mấy con tàu cá này thế nào?
- Tiểu Tiên, chúng ta cần thiết phải mua loại tàu cá to như thế này sao? Tôi nghĩ mua mấy loại tàu đánh bắt gần bờ là được rồi, bây giờ ở cảng tàu Hải Thanh, những loại tàu cá to như thế này cơ bản là không có!

Phong thúc đưa ra ý kiến.

- Không sao, sắp tới sẽ cần đến loại tàu đánh bắt xa bờ này, chú thấy 3 con tàu này thế nào?

Sở Tiên hỏi.

- Ủ, Tiểu Tiên, 3 con tàu cá này về phương diện chất lượng thì cũng xấp xỉ tương đương, chỉ có điều kích cỡ to nhỏ khác nhau mà thôi, tàu đánh bắt, còn cả lưới kéo...

Phong thúc nói với hấn rất nhiều, nhưng Sở Tiên cái hiểu cái không.

- Nói như vậy thì, giá loại tàu cá dài hơn 20m này có chút cao rồi!

Sở Tiên lên tiếng hỏi.

- Ủ, so về giá cả thì loại tàu dài 26m có giá cao nhất, thế nhưng nói về chất lượng tốt xấu thì tất nhiên là loại tàu 28m kia!

Phong gia đáp.

- Ủ.

Sở Tiên gật gật đầu, sau đó nhìn về phía con tàu cá dài 28m

- Đã mua thì phải mua loại tốt nhất, tôi tin là sẽ thu hồi được vốn nhanh thôi!

Sở Tiên vô cùng tự tin, có năng lực thám thính của cá Thanh Ba, có người cá trong tay, muốn thu hồi lại vốn tuyệt đối đơn giản, nhẹ nhàng!

- Quản đốc Lý, loại tàu cá 28m này giá bao nhiêu? Giá để mua ấy, tôi nghĩ là nên rẻ hơn chút đi!

Sở Tiên cười cười nhìn quản đốc hỏi.

- Tất nhiên rồi ạ.

Quản đốc Lý gật gật đầu.

- Vốn dĩ tàu cá của chúng tôi đều được bán theo giá đã niêm yết, thế nhưng Có Tổng đã nói rồi, nếu là ngài mua thì có thể giảm giá cho ngài 20%, ngài trả 104 triệu là được rồi ạ.

- Được!

Sở Tiên gật đầu, 100 triệu, bản thân hiện nay vẫn có thể hoàn toàn chấp nhận được cái giá này.

- Lúc nào thì tôi có thể nhận được tàu?

Sở Tiên tò mò hỏi.

- Hai ngày, trong vòng hai ngày chúng tôi có thể giúp ngài đưa tới vùng biển mà ngài chỉ định.

Quản đốc Lý trả lời.

- Được!

Sở Tiên lần nữa gật đầu.

- Tiểu Tiên, chúng ta vẫn nên tìm một vị trí để có thể cập bến, nếu như muốn dùng đồ thời gian dài thì cần phải nộp chút lệ phí nhất định.

Phong gia ở một bên nhắc nhở.

- Ủm, tạm thời tìm một nơi cập bến trước đi, đợi sau khi vừa cá hoàn thành thì đỗ ở trong vựa cá!

Sở Tiên nghĩ nghĩ nói.

- Được!

Phong gia ở bên cạnh gật đầu.

Kí xong hợp đồng mua bán tàu đánh cá, Sở Tiên lái xe đi về phía trung tâm thành phố, hai ngày nữa tàu cá có thể sử dụng rồi, về phía cửa hàng bẻ cá cũng nên bắt đầu chuẩn bị rồi.

Trên đường đi, Sở Tiên gọi một cuộc điện thoại cho lão Hoàng, bảo lão bảo lão Mục tìm hiểu dần về cách sử dụng tàu đánh cá, ngoài ra chuẩn bị tìm một thầy dạy lái tàu về dạy cho lão Mục, sau đó để cho lão Mục lái tàu, cũng tiết kiệm được hơn một chút.

Đi đến trung tâm thành phố, Sở Tiên cho xe dừng lại ven đường, ngắm nhìn xung quanh đường phố.

Hắn muốn tìm một vị trí của địa thế thật đẹp, tốt nhất là một cửa hàng nằm ở tầng 1, phải thật to, thậm chí có thể bày được trăm cái bể cá.

Trong trung tâm thương mại rõ ràng là không được rồi, trước tiên đặt ở một con phố lớn cũng khá được.

Sở Tiên và Phong gia chạy xe thẳng về khu thương mại Thanh Sơn sầm uất nhất ở thành phố Hải Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Phát Triển

Khu thương mại Thanh Sơn là khu vực sầm uất nhất của thành phố Hải Thanh, ở đây có trung tâm thương mại dưới lòng đất, có cao ốc mậu dịch, vào cuối tuần, lượng người đến đây mua sắm vô cùng nhiều.

Sở Tiên và Phong thúc dạo một vòng chừng mười mấy phút, cuối cùng tìm được một địa điểm cực kì ưng ý.

- Xả kho, giảm giá hết cỡ, chỉ 2 ngày duy nhất!

Mấy cái tiêu đề kiểu này 90% là lừa đảo, giống như mấy cái sạp hàng nhỏ trên phố đều hết rằng, chỉ còn 3 ngày nữa là trả cửa hàng, bán phá giá, bạn không mua được thì phải chịu thiệt rồi, không mua được, lừa cái gì vậy, rất nhiều chủ sạp hàng nói như vậy nhưng 1,2 năm sau cũng chẳng thấy trả cửa hàng.

Thế nhưng cái cửa hàng này lại là thật, bởi vì đây là một cửa hàng bán điện thoại, mà giá bán so với thị trường cũng thấp hơn mấy trăm tệ.

Sở Tiên tìm quản lý cửa hàng hỏi thăm một chút, ngày mai bọn họ sẽ dọn hết đồ đi.

Thông qua quản lý cửa hàng điện thoại, Sở Tiên liên lạc được với chủ nhà, sau đó bàn một chút về tiền thuê nhà.

Diện tích cửa hàng này cũng không nhỏ, khoảng 150m², tiền thuê một năm là 9 triệu, có điều, 9 triệu so với những thiết bị khác mà hắn mua đã rất là rẻ rồi, tính toán xong tiền đặt cọc, Sở Tiên hài lòng quay lại cửa tiệm.

Buổi chiều, Sở Tiên đưa Trương Tiểu Hoa đến cửa tiệm trước, để cho cô xem qua một chút, có một nhà thiết kế trong tay đương nhiên hắn sẽ sử dụng cho thật tốt, vấn đề thiết kế sửa sang cửa hàng cứ giao cho cô đi.

Hai ngày sau, tàu cá được nhà máy chuyển đến bến tàu phía sau chợ cá, một con tàu dài 28m được chuyển tới khiến cho không ít người kinh ngạc.

- Bác Triệu, mấy ngày nay nhờ bác chỉ dẫn đôi chút, đây là lão Mục, vất vả cho bác rồi!

Trên tàu cá, Sở Tiên dẫn theo lão Mục cùng với Kiếm Nhất đi tới buồm lái, nhìn người lái tàu trung niên họ Lý nói một câu.

Người lái tàu họ Lý nhìn thấy tướng mạo có chút lớn tuổi của lão Mục, khóe miệng không kìm được mà co giật.

- Ngài Sở, ngài chắc chắn là hướng dẫn cho lão Mục mà không phải là chàng trai đứng bên cạnh này chứ?

- Đúng vậy, là dạy cho lão Mục, lão Mục có hiểu biết về tàu cá tương đối rộng, hơn nữa sức khỏe cũng vô cùng tốt, bác cứ yên tâm mà hướng dẫn cho lão đi!

Sở Tiên cười cười đáp lời.

- Được, ngài đã nói như vậy thì tôi sẽ tuyệt đối nghiêm túc chỉ dạy!

Người lái tàu họ Lý gật đầu.

- Được, vất vả cho bác rồi!

Sở Tiên gật đầu sau đó nhìn lão Mục và Kiếm Nhất nói

- Hai người học hành cho chăm chỉ, nhất định phải thành thạo trong thời gian nhanh nhất.

- Yên tâm đi ông chủ!

Lão Mục gật đầu tự tin, sau đó nói với người lái tàu họ Lý,

- Chúng ta bắt đầu thôi!

- Được.

Người lái tàu họ Lý gật đầu sau đó vừa lái tàu, vừa hướng dẫn cho họ.

Sở Tiên đứng một bên quan sát, sau đó đi lên boong tàu.

“Dùng tàu cá của mình ngao du biển lớn, loại cảm giác này thật là tuyệt.”

Sở Tiên giang rộng đôi tay, tàu cá chậm chậm chạy về phía xa xa, đón lấy gió biển, dễ chịu vô cùng!

Thế nhưng, người lái tàu họ Lý lúc này đang hướng dẫn cho lão Mục lại có chút sững sờ ngạc nhiên, ông phát hiện ra rằng mình chỉ cần hướng dẫn một lần là lão Mục ngay lập tức nhớ rõ, không cần phải nói đến lần thứ hai.

- Với khả năng học tập như thế này thì nhiều nhất chỉ cần 2,3 ngày là học xong, chỉ là kinh nghiệm về vận chuyển và khả năng ứng phó hơi ít một chút mà thôi!

Người lái tàu họ Lý lau mồ hôi lạnh trên trán, giải thích thêm những kiến thức cao siêu hơn một chút.

- Kì lạ, tốn dầu thật đấy, chỉ có mấy tiếng ngắn ngủi mà đã phí xăng dầu đã tốn hết mấy nghìn tệ rồi, cũng may là đối với loại tàu đánh bắt xa bờ này chính phủ có trợ cấp cước phí tàu thuyền rất lớn, nếu không chỉ riêng tiền xăng dầu thôi đã phải chi trả một khoản không nhỏ rồi.

Chập tối, tàu cá quay trở về bờ, Sở Tiên nghe thấy khoản phí phải trả cho người lái tàu họ Lý liền chẹp miệng một cái, thế nhưng nghe thấy năng lực học tập của lão Mục liền khẽ cười.

- Bác Lý, hai ngày tới phiền bác thêm một chút, đem tất cả những am hiểu, kiến thức của bác truyền lại hết cho lão Mục, sau đó nhất định sẽ cảm ơn bác thật hậu hĩnh.

- Không vấn đề gì, nói thật thì lão Mục là người có thiên phú nhất mà tôi từng gặp qua, bất cứ cái gì cũng chỉ cần nói một lần là hiểu, nhớ lại lúc tôi mới bắt đầu học, phải dùng đến 1 tháng lận. Sau đấy phải làm phụ tá 1,2 năm mới bắt đầu lái chính thức.

Người lái tàu họ Lý cười haha, nói.

- Ừm.

Sở Tiên gật đầu.

- Trước mắt, tàu cá đã có, cửa hàng cũng đã thuê, chắc tầm 4,5 ngày là có thể sửa chữa, trang trí xong.

Việc sửa chữa mở rộng cho vừa cá cảnh cũng đã hoàn thành, ngày mai đi một ít giống cá Rồng, cá Koi và mấy giống cá quý khác, hai năm nữa, giới động vật thủy sinh sẽ vì hai chữ “Tiên Cảnh” này mà rúng động.

Tất cả các bước phát triển đều rõ ràng tuần tự, Sở Tiên đưa Kiếm Tam đã thuần thục đến vừa cá cảnh để phụ trách việc nuôi dưỡng cá giống trong vừa cá, còn hẳn thì mua ít giống cá cảnh với mức giá cao bày ở trong.

Hàng ngày lão Mục và Kiếm Nhất sẽ theo người lái tàu họ Lý ra khơi học tập, ước chừng chỉ mấy ngày là có thể thành nghề.

Người cá ở trong biệt thự dưới sự chỉ dẫn của lão Hoàng cũng dần dần có thể hòa nhập với xã hội, hẳn còn đặc biệt đào tạo Kiếm Nhị, Kiếm Tư thành người cá có sức chiến đấu.

Thế chất của Kiếm Nhị, Kiếm Tư là mạnh nhất trong tất cả các người cá, qua sự bồi dưỡng đặc thù của lão Hoàng thì khỏi phải nói, lúc chiến đấu vô cùng hung hãn, có điều so với bản thân hẳn thì vẫn còn sự chênh lệch rất lớn, dẫu sao thì hẳn cũng có thiên phú ở trên người.

Buổi sáng ngày thứ tư, Sở Tiên đưa 6 người cá tới bến tàu.

- Chính là người thanh niên kia, con tàu cá dài gần 30m đó chính là của cậu ta, thật là lợi hại mà, một con tàu cá to như vậy, bên trong trang bị đầy đủ, thật là khiến người ta ngưỡng mộ!

- Ô? Trẻ quá nha? Ít tuổi như vậy đã có kinh nghiệm ra khơi chưa thế, không phải là một cậu ấm của nhà nào đấy chứ?

- Ai mà biết được? Người thanh niên đó đến chỗ này mấy lần rồi, mấy lần trước tranh giành với Cổ Đạo Thực Phổ chính là cậu ta.

- Có tiền thật là thích mà, không biết là tàu cá của cậu ta còn tuyển người không nhỉ?

- Hầy, vẫn là thôi đi, ra khơi đánh cá điều kiện cần chính là kinh nghiệm đó, trang bị dù có tốt cỡ nào nhưng không có kinh nghiệm thì cũng chỉ phí công mà thôi.

Mấy người Sở Tiên làm đầy lên không ít lời bàn luận, hẳn ở bến tàu hiện nay cũng coi như là người có ít tiếng tăm.

Hai lần trước cùng với người của Cổ Đạo Thực Phở tranh giành cá, lần thứ hai đã bỏ ra 8 triệu để mua một con cá thồn bon to, mấy ngày trước lại mua một con tàu cá cỡ lớn, giá trị phải lên tới chục triệu.

Nếu như không phải là doanh nghiệp lớn, ai lại lựa chọn bỏ ra 10 triệu để mua tàu cá ra khơi đánh cá chứ, việc này có rất nhiều nguy hiểm đó, hơn 10 triệu, phải ra khơi bao lâu mới có thể kiếm lại được chứ.

Sở Tiên quan sát ánh mắt hiếu kì và tiếng bàn luận khe khẽ của những người xung quanh, cười một cái rồi đi lên tàu.

- Lão Mục, để lão lái tàu khôngnng vấn đề gì chứ?

Lên tàu, Sở Tiên khí thế mạnh mẽ hỏi.

- Không vấn đề, hai ngày nay tôi đã dạo mấy vòng ở biển rồi, tuyệt đối sẽ không có bất cứ vấn đề gì hết!

Lão Mục lên tiếng bảo đảm, sau đó đưa theo Nhất Kiếm tới buồng lái.

- Tốt, mục tiêu của chúng ta hôm nay là khu tảo biển ở chỗ 60 hải lý, xuất phát nào anh em!!

Sở Tiên hét lớn một tiếng, thời khắc để người cá tòa sáng đã tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Tiến Lên Nào, Người Cá

Bên ngoài được sơn màu trắng thuần khiết, trên mạn thuyền viết to hai chữ Long Ngư, tổng chiều dài 28m, trọng tải 181 tấn, thiết kế ngăn nước (đường tiếp giáp giữa vỏ tàu và mặt nước) dài 26.06m, bể nước lạnh 61.7m³, tổng chiều rộng 5.80m, khoang ăn uống 13m³, chiều rộng giữa hai mạn tàu 5.40m, khoang đông lạnh 14.36m³, chiều sâu 2.30m, khoang sơ chế cá 15.28m³, độ sâu ngâm nước 1.90m, bể nhiên liệu 37.63m³, định mức thuyền viên: 12 người, bể nước ngọt 9.76m, tốc độ 15 hải lý/giờ.

Tàu cá Truyen+YY chậm chậm tiến ra khơi.

- Ý, bọn họ đang ra biển sao? Không phải chứ, chỉ có vài người như vậy thì làm được cái gì?

- Không phải đâu, chắc là đi chơi thôi, mấy ngày nay tôi thường xuyên nhìn thấy con tàu cá buổi sáng sẽ ra khơi, đến chiều thì quay về.

- Hà? Đi chơi? Anh chắc chứ? Cả một nhóm ra biển chơi như vậy thì một lần phải tốn mất bao nhiêu tiền chứ?

- Đương nhiên là chắc rồi, mấy hôm nay tôi luôn chú ý quan sát ngư thuyền này, mỗi lần trở về đều chẳng mang theo con cá nào!

- Vậy... thật là không thể tưởng tượng nổi mà...

Mọi người ở bên tàu nhìn thấy tàu cá bắt đầu chuyển động liền bàn tán sôi nổi, ca thán hết lời.

Sở Tiên nhìn 4 người cá bên cạnh mình, cả mặt tràn ngập ý cười, lúc tàu cá đi được khoảng 20 hải lý, suy nghĩ của hắn liền chuyển động, bắt đầu quét sóng âm.

- Lão Mục, tốc độ chậm lại một chút!

Sở Tiên nói với lão Mục đang lái tàu.

Lão Mục giơ tay tỏ ý đã hiểu với hắn, sau đó tốc độ của tàu nháy mắt đã chậm hơn rất nhiều.

- Phía trước bên trái tàu, dưới độ sâu 20m có một con cá Rồng, Kiếm Nhị, ngưoi đi bắt nó về đây, thẳng phía trước tàu 15m có một con sò lớn, Kiếm Tứ, ngưoi đi vớt nó lên, phía dưới thuyền có mấy con cua to...

Với sự cảm ứng của Sở Tiên, từng con cá, từng loài hải sản có ở biển đều xuất hiện trong não hấn, hấn đứng ở boong tàu ra chỉ thị cho đám người cá.

- Ông chủ, nhất định chúng tôi sẽ bắt bọn chúng về cho ngài!

Mấy người cá nhao nhao nhận lệnh sau đó cởi quần áo rồi trực tiếp nhảy xuống biển.

- Ào..ào..

Từng tiếng bọt nước vang lên.

Sau khi xuống nước, bọn họ giống như những con cá, nhanh chóng lặn xuống dưới biển, tốc độ vô cùng nhanh.

Sở Tiên nhìn thấy tốc độ của bọn họ, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười.

Không đầy hai phút sau, Kiếm Nhị cầm một cá Rồng lớn ngoi lên khỏi mặt nước, xem ra tàu cá đã bắt đầu di chuyển rồi, đôi chân dần dần tăng thêm lực, giống như một cây tên sắc bén, nhanh chóng đuổi theo tàu cá.

- Pắc!

Hai con cá bị hấn ném lên tàu, sau đó lấy đà nhảy một phát cao hấn 3m, thành công đuổi kịp con tàu.

- Ông chủ, nhiệm vụ đã hoàn thành!

Kiếm Nhị mỉm cười nói.

Sở Tiên gật đầu khen ngợi, vô cùng hài lòng với hiệu suất của Kiếm Nhị

- Khá lắm, rất nhanh!

- Cảm ơn ông chủ, cá kiếm chúng tôi có kỹ năng bắt mỗi riêng biệt, ở dưới biển có thể lập tức khóa chặt một số sinh vật, sau đó nhanh chóng bắt lấy, chúng tôi ở dưới biển mạnh hơn ở trên đất liền rất nhiều!

Kiếm Nhị nói, cảm giác ở dưới biển cực kì thoải mái, hấn có chút không muốn lên bờ.

- Pắc pắc!

Ngay sau đó Kiếm Tứ, kiếm Nhất cũng lần lượt lên tàu, nhìn những gì thu hoạch được trong tay bọn chúng, hấn tỏ ra rất rất hài lòng.

- Tốt lắm, sau này tiếp tục cố gắng!

Sở Tiên nói một câu rồi đem tôm, cua, sò cùng với hai con cá sạo thả vào một cái chậu.

So về năng lực ở trong nước thì chắc chắn là cá kiếm mạnh hơn cá sạo chút ít, Sở Tiên đoán là có liên quan đến chủng loại của bọn chúng, cá kiếm ở trong biển là một loài cá có tốc độ vô cùng nhanh, vô cùng hung hãn, còn cá sạo có vẻ yếu hơn rất nhiều.

- Sau này cần phải cải tạo mấy loài cá lớn, để bình thường còn có thể làm mấy công việc khác trên tàu.

- Tăng tốc tiến về phía trước.

Sở Tiên hô to một tiếng, lão Mục lập tức tăng tốc, đi về phía khu tảo biển.

Khoảng một tiếng sau, Long Ngư dừng lại ở phía trên khu tảo biển, lão Mục và Kiếm Nhất từ buồng lái đi ra.

- Ok, đã đến địa điểm chúng ta mong muốn rồi, nhiệm vụ là một số đá lạ, tôm, giun “cây giáng sinh”, sứa và mấy loài thực vật đẹp ở dưới đáy biển kia, nhất định phải hết sức cẩn thận đặt chúng vào trong túi, còn nữa, ở khu này có loài sứa cỡ lớn, nếu gặp phải chúng các người phải nhanh chóng trốn ngay, nhất định đừng đụng phải chúng, nghe rõ chưa?

Sở Tiên ra lệnh cho 6 người cá trước mặt mình.

- Đã rõ!

6 người cá đồng thanh hô một tiếng.

Sở Tiên hài lòng gật đầu, xem ra lão Tầm huấn luyện rất tốt!

- Lão Tầm, lão và lão Mục không cần xuống biển nữa, ở trên này phân loại mấy thứ mà bọn chúng đem về, kiếm Nhất, người phụ trách mấy loại đá lạ dưới đáy biển.

Sở Tiên nhìn mấy người phân công nhiệm vụ.

- Vâng, ông chủ!

Mấy người cá lần nữa gập đầu, mỗi người cầm một cái túi rồi nhảy xuống biển.

Sở Tiên nằm trên một cái ghế phơi nắng, trong tay cầm một ly rượu vang, phía sau có một người đẹp đang giúp hắn mát-xa, còn lão Tầm và lão Mục thì đứng bên cạnh hắn.

Mấy hôm nay Sở Tiên phát hiện ra người cá mà hắn cải tạo ra có một điểm thiếu sót rất lớn, đó chính là tình cảm, bọn chúng hình như không biết những tình cảm thông thường là như thế nào, tâm trạng cũng rất khi bị lay động.

Có điều những thứ này không hề ảnh hưởng đến suy nghĩ của bọn chúng, không phải là vấn đề gì quá nghiêm trọng.

Sở Tiên luôn quan sát hành động của đám người cá qua não bộ của mình, thăm dò xem xung quanh bọn chúng có xuất hiện sứa cỡ lớn hay không.

Hắn ta không muốn người cá của mình có bất kì tổn hại nào, bây giờ đối với hắn mà nói, mỗi một người cá đều là một báu vật quý giá, ngàn vàng cũng không đổi!

Đám người cá sau khi xuống biển liền nhanh chóng lặn xuống đáy biển, mỗi người một hướng, ra tay bắt từng con sứa thả vào trong túi hoặc là cẩn thận từng li từng tí nhặt từng con giun “cây giăng sinh” lên.

Kiểm Nhất tìm kiếm mấy loại đá ở xung quanh, có loại to nửa mét, cũng có loại to chỉ bằng nắm tay.

Sở Tiên quan sát tình hình của bọn chúng, cực kì hài lòng, có đám người cá này giúp đỡ, so với việc hắn làm một mình, hiệu quả cao gấp 4,5 lần, thậm chí, ở một số phương diện bản thân còn không bằng, đầu sao thì dựa vào hình dạng cá của hắn vẫn là có chút không tiện lắm.

- Soạt!

Rất nhanh Kiểm Nhất đã kéo một túi đá to lên tàu, lão Hoàng và lão Mục ở một bên lập tức tới giúp hắn kéo ra.

- Ừm, khá lắm, lần sau chọn mấy loại to hơn một chút.

Sở Tiên nhìn đồng đá trong túi, gập đầu căn dặn.

“Đá to một chút có thể tìm người tới chỉnh sửa, mấy loại đá nhọn như chóp núi thế này có lẽ là rất khó tìm, thế nhưng nếu để công nhân tới chế tạo thì lại vô cùng dễ dàng.”

Sở Tiên trầm suy nghĩ. Sau đó từng con sứa, từng túi giun “cây giăng sinh” được đám người cá dần dần đưa lên.

Lão Tầm và lão Mục ở bên cạnh bắt đầu phân loại. Trước đó bọn họ đã chuẩn bị mấy cái bể cá, chỉ cần xử lý một chút nước biển rồi trực tiếp đặt vào là được.

“Mấy thứ này đều là tiền cả đấy, thế nhưng bây giờ mình vẫn là một kẻ nghèo rớt!”

Sở Tiên oán thán trong lòng rồi đi qua giúp một tay.

Năng suất của mấy người cá rất cao, nửa tiếng đồng hồ là có thể quay về một lần, xem ra chỉ cần cần nửa ngày thôi là hơn trăm cái bể cá cần lúc trước chuẩn bị xong.

Đợi đến lúc mấy cái bể cá được thiết kế xong toàn bộ thì chắc là cửa tiệm cũng được trang trí đâu vào đấy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Lần Đầu Tiên Đánh Cá

Buổi trưa, lão Tầm nhặt lấy ít tôm cua mà đám người Kiếm Nhị mang về bắt đầu nấu ăn.

Bên trong tàu có một phòng bếp nhỏ, các loại nguyên vật liệu đã được chuẩn bị đầy đủ từ trước.

Bữa trưa mà lão Tầm nấu, đặc biệt nhất là món tôm, so với lần trước lão nấu ở đất liền thì không hề kém hơn chút nào, xem ra đây đúng là một đầu bếp

vô cùng đạt tiêu chuẩn.

Buổi trưa nghỉ ngơi một chút, mấy người cá lại tiếp tục xuống biển đánh bắt, khoảng chừng 3 giờ hơn, Sở Tiên nhìn thấy thu hoạch của ngày hôm nay, gật đầu hài lòng.

- Được rồi, vậy là đủ rồi!

Sở Tiên chuyển động suy nghĩ, ra lệnh cho tất cả người cá lên tàu.

Lúc này đây, mười mấy cái bể cá trên tàu đều ngập tràn sứa và giun “cây giáng sinh”, trên boong tàu rải đầy các loại đá kì lạ.

Đủ loại tảo biển màu sắc rực rỡ cũng được rải khắp ở kho dự trữ, chỗ này hoàn toàn có thể chế tạo ra được hơn trăm cái bể cá.

- Về thôi!

Sở Tiên ngắm nhìn những gì thu hoạch được ngày hôm nay, vô cùng hài lòng gật gật đầu.

- Vâng, thưa ông chủ!

Lão Mục gật đầu, sau đó đi vào buồng lái, bắt đầu lái tàu quay vào bờ.

Từ đây vào đến đất liền ước chừng cần đến hơn 1 giờ đồng hồ, Sở Tiên nằm ở trên ghế, tiếp tục nghỉ ngơi, mấy người cá cũng ngồi bên cạnh.

- Ông chủ, ông chủ!

Đột nhiên có tiếng của lão Mục truyền tới.

- Ông chủ, sóng siêu âm phát hiện ở phía trước có một đàn cá, chúng ta có cần đi bắt không?

Sở Tiên đang nằm chợp mắt, ngậy ra một lúc

- Cái gì, đàn cá?

- Đúng vậy ông chủ, sóng siêu âm trên tàu cá thăm dò được phía trước có một đàn cá đang bơi qua, có điều số lượng rất ít, khoảng chừng 2,3 ngàn con, cơ mà kích thước thì không nhỏ, tầm 4,5 nghìn cân.

- Là loại cá gì?

Sở Tiên lập tức ngồi dậy, hưng phấn hỏi.

- Thưa ông chủ, sóng siêu âm không dò ra được là loại cá gì!

Lão Mục đáp.

Sở Tiên vỗ nhẹ lên đầu, sau đó lập tức dùng sóng âm thám thính, kể ra thì sóng âm của bản thân điều tra thăm dò vẫn lợi hại hơn sóng siêu âm nhiều, có thể nhìn ra một bức tranh đen trắng hoàn chỉnh.

- Cá chim trắng, có lẽ là cá chim trắng!

Sở Tiên nhìn hình dáng loài cá màu đen trắng trong não bộ, trầm suy đoán.

- Cá chim trắng? Ông chủ, chúng ta có cần đi bắt chúng lại không?

Lão Mục hỏi hần.

- Bắt, tất nhiên là phải bắt rồi!

Sở Tiên không chút do dự gật đầu, giá cá chim trắng năm nay có chút giảm mạnh. Một con cá chim trắng 2,3 cân cũng chỉ có mười mấy tệ một cân, trọng lượng càng nhỏ thì giá lại càng thấp.

Sở Tiên mua tàu đánh cá tất nhiên là cũng muốn sử dụng chức năng bắt cá của nó rồi, huống chi đây lại là lần đầu tiên hần gặp được một đàn cá, đương nhiên là phải luyện tập tay nghề rồi.

- Đánh bắt như bình thường!

Sở Tiên nhìn đám người lão Tầm nói.

Con tàu Long Ngư này của bọn họ có hai cách thức đánh bắt, một là kéo lưới, kéo lưới là một phương pháp đánh bắt có hiệu quả cao, hiệu suất cũng

rất cao, thế nhưng loại này lại thích hợp để đánh bắt ngoài xa, nếu như vận may tốt, một lần kéo lưới có thể đủ làm cho nhà kho nổ tung luôn.

Phương pháp này cần vừa lái tàu, vừa đánh bắt.

Cách thức thứ hai chính là quăng lưới. Quăng lưới thì tàu cá cần phải cố định, sau đó dùng các bánh xe trên tàu quăng mạnh lưới xuống biển, giống như là giăng lưới bình thường vậy.

Phương pháp này đòi hỏi đàn cá phải tập trung lại với nhau, hiệu quả cũng không đến nỗi nào.

Cách thức trước cần tiêu hao sức lực rất lớn, còn cách sau thì ngược lại, vô cùng đơn giản.

Đối với đàn cá hơn nghìn con thì không thể coi là ít, vì vậy chỉ có thể sử dụng cách quăng lưới, các bánh xe bắt đầu chuyển động, là một lưới cá đường kính khoảng 30m.

Sở Tiên không sử dụng năng lực khống chế của hắn trực tiếp xuống biển khống chế đàn cá mà đứng ở trên tàu lắng lắng quan sát.

Một là hắn muốn xem hiệu quả đánh bắt của tàu cá như thế nào. Hai là giá trị của cá chim trắng không đáng để hắn đích thân ra tay, nếu như có cá ngừ vây xanh thì hắn tuyệt đối không nói hai lời mà lập tức nhảy xuống biển.

- Thả lưới!

Lão Tầm hướng về phía Kiếm Nhị Kiếm Tử đang điều khiển bánh xe mà hét to.

- Đã rồi!

Kiếm Nhị Kiếm Tử lớn tiếng trả lời, bắt đầu chậm chậm thả lưới xuống.

- Mẹ nó, lưới này có thả được không thế, nghiêng thêm chút nữa!

Sở Tiên nhìn vị trí mà lưới thả xuống có chút không nói nên lời.

Vị trí của đàn cá là ở bên trái vị trí thả lưới, thế mà bây giờ lưới cá rõ ràng lại cách một khoảng rất lớn.

- Êy êy, lệch rồi lệch rồi!

Lúc này lão Mục đang ở trong thuyền thăm dò, nhìn thấy vị trí của đàn cá liền lớn tiếng hét lên.

- Hầy!

Sở Tiên cạn lời. “Đều là một đám không trong nghề cả, vẫn chưa có sự ăn khớp với nhau.”

Sở Tiên lắc lắc đầu

- Được rồi, tiếp tục đi!

- Khụ khụ, ông chủ, việc đánh bắt này cần phải có kinh nghiệm, chúng ta luyện tập một chút là ổn ngay thôi.

Lão Hoàng có chút lúng túng nói.

- Không sao, không sao!

Sở Tiên lại lắc đầu.

- Thu lưới đi!

Lão Hoàng nói với đám người Kiếm Nhị Kiếm Tử.

Lưới cá từ từ được thu lại, đám cá bên trong cũng xuất hiện trong tầm mắt quần chúng.

- Ừm, cũng không đến nỗi, ít nhất thì cũng phải 4,5 trăm cân!

Sở Tiên chân thành nói, trước đây đều dùng cần câu để câu cá, nhiều nhất cũng là nhìn người khác dùng lưới bắt cá, so với loại lưới một lần kéo lên được vài trăm cân thế này, cũng không khác biệt nhiều lắm.

- Khụ khụ!

Lão Tầm đứng bên cạnh ho khan mấy tiếng.

- Không sao, lần đầu tiên mà, sau này thường xuyên luyện tập là được rồi.

Sở Tiên không quan tâm lắm, cười cười nói.

Tàu cá của hắn mặc dù dùng để đánh cá, thế nhưng hắn lại muốn lấy các loài cá nổi tiếng làm mục tiêu chính, ví dụ như sau này gặp được một đàn cá quý một chút, vậy thì hắn có thể xuống biển để thực hiện khổng chế, sau đó thả lưới, haha, nghĩ thôi cũng thấy sung sướng.

Đồng cá được kéo lên tàu, Kiếm Nhị Kiếm Tứ lập tức bắt đầu phân loại.

Mấy trăm cân cá, nói ít thì cũng không ít, nhưng cũng chẳng phải nhiều, trực tiếp đem chúng vào kho dự trữ là được rồi, cũng không cần thiết phải đông lạnh.

Sau khi thả lưới, những con cá khác trong đàn cá hoảng loạn tản ra khắp bốn phương tám hướng, muốn tiếp tục đánh bắt rõ ràng là không thể nào.

- Về thôi, nếu như gặp thêm đàn cá khác thì dừng lại bắt tiếp!

Sở Tiên nói với mấy người họ rồi tiếp tục nằm trên ghế.

Thế nhưng một điều hiển nhiên là khu vực lân cận Hoàng Hải muốn gặp được một đàn cá là điều vô cùng khó. Ở khu vực gần như vậy có thể bắt gặp một đàn cá cũng coi như là bọn họ khá may mắn rồi.

Buổi chiều, tàu cá dừng lại ở bến tàu.

Tàu cá to như vậy xuất hiện đương nhiên là thu hút không ít ngư dân quanh đây, nhất là khi nhìn thấy hai chữ Long Ngư lại càng hấp dẫn sự chú ý của quần chúng hơn.

- Ấy, tàu cá của bọn họ hình như có bắt được cá kìa, xem ra đúng là bọn họ ra khơi để đánh cá rồi?

- Có lẽ vậy, mấy lần trước chắc là thử dòng nước còn hôm nay mới chính thức đánh bắt, không biết lần này bọn họ bắt được bao nhiêu nhỉ?

- Mới chỉ có 8, 9 tiếng đồng hồ thì có thể bắt được bao nhiêu chứ, có thể bắt được khoảng mấy nghìn cân là giỏi lắm rồi!

- Vớ vẩn, con tàu cá to như thế kia, dùng phương pháp kéo lưới để đánh bắt 7, 8 tiếng đồng hồ ít nhất cũng phải thu hoạch được 3,4 nghìn cân, mặc dù ít cá lù đù vàng nhỏ này cũng chỉ đủ tiền xăng dầu.

- Đi, qua bên đó xem không phải là biết luôn hay sao, một ngày làm việc của loại tàu cá này phải tương đương với 3 ngày của loại tàu cá bình thường, chắc là sẽ có thu hoạch khá đấy.

Ngư dân ở bến tàu nhao nhao bàn luận rồi đi về hướng con tàu Long Ngư đang đậu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Phá Gia Chi Tử

Trên bến tàu, một vài ngư dân tò mò đi tới bên thuyền đánh cá của hắn, nhìn hắn bận rộn túi bụi thu cá về, bèn hỏi:

- Ông chủ, thu hoạch thế nào rồi?

Sở Tiên nhìn bọn họ một chút, tươi cười đáp: _Thu hoạch khá ổn, khá được!

- Ôi, vậy thì thật là chúc mừng, chúc mừng nha, thuyền đánh cá lớn như vậy chắc cũng không rẻ, nhưng mà tôi tin ông chủ trong vòng một hai năm là thu đủ lại vốn thôi! Một ngư dân lên tiếng chúc mừng.

-Cũng được, cũng được! Sở Tiên tươi cười, liền hỏi: - Đùng rồi, cho tôi hỏi một chút, ở chỗ này có thu mua cá luôn không? Tôi chuẩn bị bán đi luôn!

-Bán đi à? Ông chủ, bán luôn ở chỗ này thì giá cả sẽ thấp một chút đấy! Một ngư dân nhắc nhở.

-Không sao. Sở Tiên lắc đầu, dù sao cũng chỉ là hai, ba tạ cá chim thôi, cũng thu lại không được bao nhiêu tiền.

- Ông chủ, tôi sẽ kêu lão Tùng đến đây cho cậu nha, ông ta chuyên thu mua các loại cá, mà giá cả cũng không tệ đâu.

- Haha, mau tới đây đi lão Tùng, có một thuyền cá muốn bán cá bắt được kia, Ông lại sắp kiếm được một khoản kha khá đấy!

- Ồ! có người bán cá hủ, cá gì đấy? Bao nhiêu cân? Ông từng tò mò hỏi.

- Không biết, đây là của một con tàu đánh cá lớn lắm, mới đậu neo ở cảng mình 2 hôm qua, hôm nay vừa mới ra khơi về, chủ thuyền nói thu hoạch cũng khá đấy, nhưng mà lại muốn bán ngay, chứ nếu không tôi gọi ông tới làm gì!

- Ha ha, Lão Vương ta hôm nay cảm ơn ông nhé, hôm nay nhất định sẽ mời ông một bữa rượu! Lão Từng cao hứng cười lớn nói, sau đó nhanh chóng đi về phía con tàu lớn đang đậu.

- Ha ha, được bao nhiêu cá thế chủ thuyền? Giá cả mà lão Từng ta trả tuyệt đối là hợp lý! Vừa mới đến bến tàu, lão Từng đã nói to.

- Cá cũng không phải là nhiều lắm, ông qua đây cân đi nhé! Sở Tiên nói với ông Từng.

-Ừ, Ừ, tới đây. Ông Từng không tin lời hắn nói, rõ ràng là vừa nãy lão Vương nói với hắn thuyền này thu hoạch ổn lắm mà, Chắc chàng trai trẻ này đang khiêm tốn à.

- Ồ đây!

Lão từng vừa bước lên trên thuyền, Sở Tiên liền chỉ vào một đồng cá chim nằm bên cạnh, nói.

- Tốt, tốt. Lão Từng cười híp mắt quay đầu lại nhìn, sau đó rất nhanh hắn liền ngậy ngậy cả người.

- Ông chủ, chính là chỗ này á! Lão từng mặt nghệt cả ra, vẻ mặt như đưa đám hỏi.

_Đúng như vậy, có một ít cá chim, chắc khoảng hơn 5-6 tạ! Sở Tiên đáp lời.

- Đây là số cá bắt được một ngày của cậu sao? Ông Từng tò mò hỏi.

- Đúng vậy! Sở Tiên gật đầu.

- Không phải nói là thu hoạch khá ổn, khá được sao? Ông Từng sắc mặt khó chịu hỏi lại.

- Đúng vậy nha, à, ta nói thu hoạch khá ổn, khá được, nhưng không phải đồng cá này, mà là những cái kia!" Sở Tiên biết bọn họ hiểu nhầm ý hắn rồi, cười cười, chỉ vào mấy cái bể cá bên cạnh và đồng đá tảng đang nằm trên đất.

- Ạch... Ông Từng nhất thời hết chỗ nói rồi: "Đây là thu hoạch tạm ổn của cậu đấy à! Thật đúng là...

- Ha ha.Sở Tiên cười lớn. Mấy cái thứ này chắc giá cả còn cao hơn mấy tấn thậm chí mấy chục tấn cá ý chứ!

- Cá chim bao nhiêu tiền một cân vậy? Sở Tiên tò mò hỏi.

- Cá chim này của các cậu con nào cũng to đấy, tôi trả 14 tệ một cân, cậu mà bán thì tôi sẽ mua hết! Ông Từng thẳng thắn ra giá.

- Được! Sở Tiên gật đầu, chỉ vào cái cân điện tử để dưới thuyền cá: _Ông tự mình cân nhé!

Ông Từng đồng ý, sau đó liền gọi to về hướng trên bờ, lập tức có hai người thanh niên chạy tới giúp đỡ lão việc thu mua.

-Tổng cộng được sáu tạ, trả cho cậu 8500 tệ được chứ? Ông Từng cân cá xong xuôi liền chốt giá.

- Tám ngàn rưỡi, Ok ok, vừa lúc bù được xăng dầu chuyến này rồi. Sở Tiên mỉm cười hài lòng đồng ý.

Lão Từng đứng bên cạnh khoe miệng hơi nhếch lên, lập tức nhìn một chút mấy cái tảng đá ngổn ngang, tôm tép liu riu mà khẽ lắc đầu.

- Thế nào rồi lão Từng? Được bao nhiêu cá thế?"Lão Từng đi lên bến tàu, lão Vương vừa nãy tìm hắn lập tức đi đến tò mò hỏi.

-Sáu trăm cân, 1800 tệ! Ông Từng không vui đáp.

- Cái gì, sáu tạ?

- Sáu tạ á?

Người chung quanh cũng hơi sững sờ.

- Sao, sao..., vị chủ thuyền đó nói là thu hoạch được phết mà! Ngư dân xung quang đều tròn tròn mắt, há hốc mồm.

Lão Từng thờ dài một cái, lập tức lắc đầu: Cậu chủ thuyền đó nói là thu hoạch được là chỉ cái đồng đá, sứa với cả tôm tép riu, chứ cá thu về chỉ để kiếm tiền xăng dầu thôi!

Đá tảng?

Sửa biển?

Tép riu?

cây cò dưới biển?

Cái quái gì thế?

Nhưng mà rất nhanh sau đó, bọn họ liền nhìn thấy, một nhóm người đang bê một cái thùng nước đi về phía bến tàu, có bể cá bên trong chứa bụi tảo biển đủ màu sắc kì dị, bể thì chứa mấy con tép nhỏ nhỏ, đáng yêu, bể thì chứa vài con sửa biển, có bể lại chứa vài đồ vật đẹp đẹp trông giống như cây thông nô-en.

Thế nhưng quái thế nhất vẫn là mấy cái cục đá, đậu má, lấy mấy cục đá về làm cái gì vậy? chẳng lẽ muốn xây phòng ở ư?

Mọi người có chút choáng váng, nhìn về phía Sở Tiên với ánh mắt như nhìn kẻ bị khuyết tật não.

- Phá gia chi tử, số cá sau khi ra khơi một ngày được thế mà được có sáu trăm cân, đã thế lại còn là cá chim giá cả bình thường, còn lại toàn bộ là mấy thứ linh ta linh tinh, thật đúng là quá phá gia rồi!

- Chơi cả một con thuyền to như thế mới là ngu dốt, một con thuyền rất tốt đấy, đáng tiếc quá, đáng tiếc quá!

- Phá gia chi tử a, phá gia chi tử!

Sở Tiên không biết là sau khi hấn rời đi, trên đầu hấn bị gắn thêm dòng chữ " tên phá gia chi tử", cứ thế cho tàu từ từ rời khỏi cảng.

Người khác bắt cá, tên phá gia bắt đá!

Người khác bắt cá, tên phá gia bắt tảo!

Người khác bắt cá, tên phá gia bắt thực vật đáy biển!

Người khác bắt cá, tên phá gia bắt tôm tép!

Người khác bắt cá, tên phá gia bắt sửa!

Nói chung, ở trong thời gian ngắn ngủi, chủ thuyền phá gia chi tử mà ngư dân gọi đã nổi danh trên bến tàu rồi.

Sở Tiên cũng không biết bọn họ bàn tán về hấn như vậy sau lưng, nếu như mà hấn biết được, aizz, thì cứ coi như hấn biết được cũng không có cách giải quyết!

Hấn tìm một chiếc xe vận chuyển tới, đem toàn bộ số đồ thu hoạch được chở thẳng về biệt thự.

Hấn lái con xe Rolls-royce của mình đưa Tiểu Đình quay lại trong kí túc xá, một ngày ra khơi của hấn cũng đã kết thúc.

Ngày hôm sau, đưa Tiểu Đình đến trường dạy lái xe xong, hấn lập tức gọi cho Trương Tiểu Hoa đến làm việc.

- Oa, ông chủ à, không ngờ cậu cũng nhiều tiền ghê nha, biệt thự xa hoa quá đi! Trương Tiểu Hoa vừa mới lái xe tới, kinh ngạc nhìn ngắm ngôi biệt thự.

Sở Tiên cười cười: _Được rồi được rồi, dựa vào tướng mạo của cô, muốn tìm một người có tiền không phải cũng không khó khăn gì sao? Việc lắp đặt thiết bị của tiệm đến đâu rồi?

- Nhanh lắm, nhiều nhất là ba, bốn ngày nữa! Trương Tiểu Hoa đáp.

- Ủ, vậy là tốt rồi, hiện tại vật liệu cho bể cá biển đã chuẩn bị xong rồi, cô bắt đầu việc lắp đặt đi! Sở Tiên gật đầu, nói với Tiểu Hoa.

- Nhanh như vậy đã chuẩn bị xong rồi? Trương Tiểu Hoa có chút kinh ngạc nhìn hấn, lập tức hỏi: - Chuẩn bị được bao nhiêu rồi?

- Hơn một trăm phần rồi!

- Bể cá chuẩn bị xong chưa? Phải biết rằng để làm một cá bể cá tốt ảnh hưởng rất lớn đến là tảo biển đó. Trương Tiểu Hoa hỏi lại.

- Đã chuẩn bị mười mấy cái rồi, sau này chúng ta chỉ làm mười mấy cái sản phẩm như này, còn về việc thiết kế bối cảnh bên trong thì phải dựa vào cô rồi.

- Được, tiếp theo cứ giao cho ta!

Chương 137: Trán Điểm Chi Bảo

- Ông chủ, chúng ta cần tìm một người chuyên khắc đá để gọt dưa hình dáng mấy tảng đá này.
- Không thành vấn đề, tôi đi tìm liền đây!
- Ông chủ, tôi nhận thức một người chuyên đục đá, hay là tôi gọi điện thoại cho hắn qua đây hỗ trợ nhé?
- Vậy càng tốt quá!
- Ông chủ, kêu mấy người qua bên này giúp tôi với!
- Được, lão Tầm mắt kém, hai người các cậu qua bên đó giúp đi!

Bể cá biển được lắp đặt một cách tuần tự, một tiếng sau, có một người khắc đá tầm tuổi trung niên mang theo công cụ chạy tới, sau đó, dưới sự yêu cầu của Trương Tiêu Hoa, từng tác phẩm nghệ thuật tinh xảo từ đá được người thợ khắc đá- Lý sư phụ lần lượt chế tác ra.

Sở Tiên ở một bên giúp đỡ việc trưng bày, lắp đặt xong thiết bị điều chỉnh thì một bể cá biển hoàn chỉnh được chế tác xong một cách nhanh chóng.

- Đẹp, thực sự là quá đẹp! Lý sư phụ đang đứng một bên ngắm nhìn bể cá biển đẹp lộng lẫy, trên mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên.
- Đây đều là công lao của hai vị! Sở Tiên tươi cười nói, để nhân viên chuyên nghiệp thiết kế chính là khác biệt như vậy đấy.

Bên trong bể, mấy đỉnh núi được Lý sư phụ dùng những tảng đá bình thường cải tạo mà thành, trông không khác gì đỉnh núi thật sự, lại cộng thêm sự tô điểm của một ít tảo biển lại càng trở nên vô cùng đẹp đẽ, tinh xảo, những con tôm nhỏ xinh xắn, những con giun biển và sứa biển có cả giun như cây thông nõn sắc sỡ sắc màu, có cả những con cá cảnh dưới biển như cá chia vôi xinh đẹp, thật đúng là một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo.

- Cũng không tệ lắm! Trương Tiêu Hoa nhìn lần lượt bốn phía, hài lòng gật đầu.
- Đúng rồi! Lúc này, Sở Tiên trong đột nhiên lóe lên một ý tưởng trong đầu:
- Tiêu Hoa, cô nói xem chúng ta có thể thiết kế ra một “trán điểm chi bảo” hay không? Tận dụng bể cá biển loại lớn này, chúng ta sẽ thả vào bên trong những thuộc mặt hàng sinh vật loại tốt nhất, tạo ra một bể cá biển đắt giá?
- Hừm “trán điểm chi bảo”? Trương Tiêu Hoa hơi chững lại, sau đó lập tức gật đầu:
- Đương nhiên có thể, nhưng mà nếu như chế tạo bể cá biển loại lớn như vậy thì cần rất nhiều thời gian, ít nhất cũng phải mất hai, ba ngày.
- Không sao, lùi lại thời gian khai trương một chút là được. Chỉ cần - “trán điểm chi bảo” này đạt đến độ hoàn mỹ thì nhất định sẽ thu hút được rất rất nhiều khách hàng. Sở Tiên suy nghĩ xong bèn hào hứng giải thích.
- Được, nhưng mà bể cá biển yêu cầu lon cỡ bao nhiêu, loại hình gì, chúng ta đều phải xem xét thật kỹ từng cái một. Trương Tiêu Hoa lên tiếng.
- Kích thước thì dài ba mét là đủ rồi, phần chiều cao thì một mét năm chục cũng tương đối đấy, còn về phần bên trong của bể cá chúng ta không nhất định yêu cầu là phải tự nhiên, có thể mang đến một chút huyền ảo, một vài ý tưởng sáng tạo! Sở Tiên nghiêm túc suy nghĩ.
- Cái này không thành vấn đề, cái chính mới là chủ đề thiết kế bên trong bể cá, sếp nói xem, chúng ta dựng lên một long cung thì thế nào? Trương Tiêu Hoa đột nhiên hai mắt sáng lên, nói.
- Long cung? Sở Tiên khẽ nhún mày.
- Đúng vậy nha, thiết kế nên một long cung, chúng ta có thể dùng một ít đá màu vàng thậm chí ngọc thạch màu vàng để chế tạo thành một cung điện, sau đó làm một cái đỉnh hải thần chạm khắc xen vào bên trong, sau đó thả vào một ít tôm tép, cua nhỏ, cá chia vôi cùng với các loại cá cảnh, dùng giun biển trang trí xung quanh, mấy con sứa có vẻ mộng ảo thì sẽ thả ở tầng nước giữa. Trương Tiêu Hoa càng nói càng hưng phấn.
- Phương án này được đấy! Sở Tiên nghe được lời của cô, hai mắt cũng lấp lánh, đến lúc đó, đem mấy con cá cảnh biển tuyệt mỹ do mình cải tạo, thả vào trong bể, chắc chắn sẽ khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.
- Đúng vậy, nhưng mà đầu tiên chúng ta phải thiết kế ra được cái cung điện này đã, sau đó để Vương sư phụ đến chế tác, còn phải tìm được ra là dùng đá gì để chế tác nữa! Trương Tiêu Hoa đứng bên cạnh tiếp lời.

- Việc đi tìm đá cứ giao cho tôi, còn việc thiết kế thì giao cho cô, trước tiên cô nói tôi nghe, loại đá tốt nhất cần kích thước bao nhiêu? Sở Tiên hỏi nàng.
- Tốt nhất là kích thước hai mét, cao nửa mét là được rồi! Trương Tiêu Hoa suy nghĩ một chút, nói ra ngay con số.
- kích thước hai mét? Sở Tiên lắc đầu, muốn dùng ngọc thạch màu vàng để chế tạo cung điện rõ ràng không có khả năng, xem ra chính mình phải đi tìm xem
- Được, tôi đợi lát rồi sẽ đi tìm!-
- Ừ, một tiếng thì sẽ cho ra bản thiết kế căn bản, chờ anh xem qua thiết kế sau đó hãy đi tìm đá!
- Được, Sở Tiên gật đầu.

Trương Tiêu Hoa đi tới gian phòng bên trong biệt thự, ngồi trước máy vi tính nghiêm túc thiết kế, Sở Tiên đứng ở một bên quan sát, đại khái mất khoảng một tiếng đồng hồ.

tình hình chung nhất đã lập trình ra được.

Hai người lập tức thảo luận một phen rồi sửa chữa lại một chút bản thiết kế.

- Vậy việc tìm đá giao cho sếp nhé! Trương Tiêu Hoa tươi cười nói với hân.

Tầng đá màu vàng với cả màu vàng kim cũng không phải quá mức hiếm thấy, ở chợ đá hiếm hân là có thể mua được.

Sở Tiên suy nghĩ trong lòng, lập tức lái xe chạy về hướng khu Sơn Ngõ.

Khu chợ đá hiếm Sơn Ngõ, hay còn được gọi là chợ đồ thạch (2), tuy nhiên bên trong không chỉ có đồ thạch, mà còn có các loại đá dùng để điêu khắc khác.

Sở Tiên không có hứng thú với đồ thạch cũng như không có bản lĩnh đó, cho nên tới chợ đá hiếm này, hân trực tiếp đi qua các tiệm đồ thạch.

- Kỳ thạch phường, đi vào nhà này xem xem! Sở Tiên thấy một cửa hàng, phía trước có bày một tảng đá hình đứa bé trai, hai mắt sáng lên, lập tức bước vào trong tiệm.

- Ô! Sở Tiên đi vào, liếc mắt liền thấy một sản phẩm điêu khắc Quan Thế Âm màu vàng, bèn hỏi: - Cái này chắc là đá điêu hoàng!

- Ah, nhưng mà rất nhanh sau đó, mặt hân ngẩn lại, đá Diên Hoàng cực phẩm tính theo vạn. nếu như cái này mà quy ra mét thì phải tốn bao nhiêu tiền chứ?

- Thôi bỏ đi... Sở Tiên đi thẳng tới chỗ nhân viên bán hàng trong tiệm, hỏi: Xin chào, tôi muốn hỏi là cửa hàng này có loại đá màu vàng hoặc màu vàng kim không? Loại mà kích thước lớn, có thể đục đẽo, điêu khắc được ấy.

- Xin lỗi, thật là ngại quá, chỗ chúng tôi không có loại đá nào lớn như vậy. Người bán hàng lắc đầu.

Sở Tiên khẽ nhún mày, lập tức hỏi: - Xin hỏi có loại đá nào kích thước lớn mà hơi ánh vàng không?

- Trên bờ cát cũng có một vài tảng đá màu vàng nha, tuy nhiên có thể sẽ tương đối nhỏ! Người bán hàng trả lời.

- Được rồi, tại sao ta lại không nghĩ tới chứ, ngoại trừ cạnh biển rất có nhiều tượng đá khắc hình phong cảnh đều cũng có đá hơi ánh vàng, tuy rằng dáng vẻ của sản phẩm không thể nào so sánh với những loại đá đắt giá, nhưng thắng là ở chỗ tự nhiên, quá mức diễm lệ ngược lại lại có chút không tốt, chẳng phải ở trước khu du lịch Long Du có một khối hay sao? Mình có thể về hỏi Hồng đại ca một chút là tìm mua nó ở chỗ nào.

Sở Tiên vỗ tay một cái, lập tức gọi điện thoại cho Hồng Thành Hải, nửa giờ sau, Hồng Thành Hải liền gửi cho hân một số điện thoại liên hệ..

Là số điện thoại của một mỏ khai thác đá, Sở Tiên lập tức gọi tới.

- Có, thực tốt quá, vậy xin hỏi bên ngài có tảng đá nào màu vàng mà chất lượng tương đối ổn không? Được, vậy thì làm phiền ngài rồi, lát nữa tôi sẽ add wechat của ngài, tôi có thể mua với giá cao, ừm, tôi sẽ đưa cho ngài địa chỉ, bên ngài cứ gửi thẳng đến địa chỉ đó là được rồi.

Sở Tiên hưng phấn mà ôm lấy đầu, lập tức add wechat, sau đó phía bên kia nhanh chóng gửi tới hình ảnh mấy khối đá.

Hân chọn lựa trong số đó được mấy khối không tồi, đá của bọn họ đều khá to, tuy nhiên cái này là tốt nhất, thuận lợi cho Vương sư phụ gọt dũa, đặt xong đá, Sở Tiên lại cho thêm tiền, nên phía đối phương nói rằng họ có thể chuyển tới luôn trong hôm nay.

- Đã giải quyết xong vấn đề đá, kế tiếp là các loại cá cùng với đồ trang trí, cái này thì tương đối giản đơn hơn chút!

Sở Tiên mỉm cười, trong lòng đang mong đợi “trần điểm chi bảo” được hoàn thành.

(1): trấn điểm chi bảo (镇店之宝), thành ngữ, chỉ vật phẩm nổi tiếng nhất trong một cửa hàng.

(2) đồ thạch: chỉ ngọc phi thủy sau khi được khai thác lên, có một lớp vỏ bọc bên ngoài, phải loại bỏ lớp vỏ bên ngoài đi mới biết được ngọc tốt hay xấu, hành động đó gọi là đồ thạch.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Trấn Điểm Chi Bảo(tiếp)

Lúc xế chiều, khối đá màu vàng được đưa đến bên trong biệt thự, Sở Tiên giao nó cho Lý sư phụ chế tác dựa theo bản vẽ thiết kế, sau đó nhìn lũ cá kiểng, tôm nhỏ, san hô, giun “cây giáng sinh” và sứa biển,... chợt thấy chúng quá là đơn điệu.

"Ngày mai mình đi ra biển xem sao vậy! "

Ngày hôm sau, Sở Tiên vừa đến bờ biển liền nhanh chóng biến thành cá, lặn mình vào trong biển rộng.

- Hy vọng có thể tìm được một ít sinh vật quý hiếm và đẹp mắt chút!

Sở Tiên trong lòng suy nghĩ, lập tức bơi về phía bên khu tảo biển.

Đây là một mảng đáy biển có rất nhiều thực vật và các loài thân mềm, có thể coi như là một công viên dưới đáy biển. Sở Tiên vừa bơi vừa quan sát, hẳn không để ý đến các loại cá ở chung quanh, mà tập trung toàn bộ tâm mắt, kiểm tra phía trên mặt đất.

Hơn một giờ đồng hồ, Sở Tiên lần thứ hai đi tới khu vực có nhiều tảo biển lúc này, thận trọng tìm kiếm khắp xung quanh.

- Sứa, giun “cây giáng sinh”, đủ mọi loại san hô, san hô thì cũng rất đẹp, mình có thể lấy về một ít đấy, thế nhưng những bụi san hô này lại bình thường quá! Sở Tiên nhíu mày một cái.

- Lại là cái lũ sứa hộp này, đậu má, đúng là cái lũ phiền phức!

Sở Tiên vòng qua một tảng đá, thế mà lại nhìn thấy một con sứa hộp to đùng với những cái xúc tu dài đang vươn ra.

- Đen thật mà!

Sở Tiên khẽ lắc đầu, chợt, mắt hắn đột nhiên sáng lên:

- A? Đây là cái giống thực vật gì vậy, hình dáng đẹp quá!

Thứ mà hắn nói tới có hình dáng giống như một đóa hoa màu nâu đỏ không lồ, nhìn qua thì vô cùng rực rỡ.

- Không tồi, có thể đặt nó vào bên trong long cung làm vật trang trí.

Sở Tiên suy tính một chút, sau đó liền nhìn về phía bụi sứa, mắt lóe lên tia sắc lạnh:

- Thử xem có thể giết chết nó hay không!

"Phun nước!" Sứa hộp di chuyển với tốc độ rất chậm, Sở Tiên thế mà không sợ chọc giận nó, một đạn nước công kích trực tiếp về phía bụi sứa.

Những quả bóng nước kích thước cỡ quả bóng đá lập tức xuất hiện trong nước, nhanh chóng tấn công thẳng về phía bụi sứa, chuẩn xác mà trúng vào người nó.

"Bốp" Sứa hộp bị đánh trúng, toàn bộ thân thể lui về sau mấy mét, thế nhưng trên người tuyệt nhiên không có chút nào khác lạ, nó quơ cái xúc tu rất dài ra như thể đang rất giận, tấn công về phía hắn.

- Không ổn, sứa hộp là sinh vật thân mềm, đánh nó bằng đạn nước không có tác dụng gì rồi.

"Mẹ nó, thế mà lại không làm gì được nó, mình mà có thể miễn dịch được độc tố thì rõ ràng đã giết chết nó rồi! "

Sở Tiên trong lòng đầy bức tức, lập tức tạm niệm liền động.

- Hi vọng mình có thể thành công! Sở Tiên hít vào một ngụm nước, lập tức phun về phía rương sứa lần nữa, đồng thời thi triển khả năng cá chình điện.

“Xẹt. Xẹt”.

Sở Tiên dường như nghe thấy thanh âm của điện áp, lập tức dán chặt mắt vào con sứa hộp.

- Á đù, vậy mà tan xương nát thịt!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Sở Tiên, cả người con sứa hộp quả nhiên phân tán ra bốn phía, cả một viên đạn điện như vậy đã khiến nó bị đánh tan nát.

"Nguồn điện áp mà ta phóng ra dưới hình dáng cá á, không thấp hơn hai, ba nghìn vôn đâu". Sở Tiên nói trong lòng, trên môi lộ rõ nụ cười.

Đã không còn sự cản trở của sứa hộp nữa, Sở Tiên thuận lợi đi lên phía trước, sau đó nhìn nhìn cái thứ có vẻ như là san hô, hấn vuron tay ra, thu lấy mạng về.

Đi xung quanh thêm một lúc, Sở Tiên có một phát hiện là, chỉ cần là nơi có sứa hộp thì sẽ có loại san hô này, chắc là sứa hộp ưa thích loại sinh vật này rồi!

Mà loại sinh vật này không chỉ có màu nâu đỏ, mà còn có màu xanh xám, màu xanh lam và trắng xen kẽ!

Bốn, năm con sứa hộp bị Sở Tiên dễ dàng giết chết, Sở Tiên thu nhặt được tổng cộng năm dải san hô vô cùng đẹp. Sau đó hài lòng bơi lên trên bờ.

Phát hiện không có ai, Sở Tiên khôi phục lại hình dáng con người, nhìn những sinh vật bên trong túi, mỉm cười rồi nhanh chóng quay về phía biệt thự.

- Tiểu Hoa, ta vừa mới tìm được một loài sinh vật biển đẹp lắm này, cô xem xem, nó thế nào? Sở Tiên tươi cười đặt cái túi xuống trước mặt Tiểu Hoa.

Lúc này tiểu Hoa đang cầm theo mấy vỉ tính xách tay, nhìn tới nhìn lui bề cá biển lớn.

Thấy thứ sinh vật mà Sở Tiên mang về, trên mặt Trương Tiểu Hoa lộ ra vẻ kinh ngạc.

- San hô Doughnut, đây là đồ tốt đó, san hô này cùng với giun “cây giáng sinh” đều thuộc top 10 sinh vật biển đẹp nhất đó, sắp lấy đâu ra chúng vậy? Trương Tiểu Hoa giật mình hỏi.

- Cô nói xem, đương nhiên là ở dưới biển rồi!- Sở Tiên cười nói:

- Tôi cũng là một thợ lặn chuyên nghiệp đó, nếu không thì sẽ không tính chuyện buôn bán bề cá biển đâu!

- Lúc trước tôi còn lo nguyên vật liệu không đủ cơ, giờ thì xem ra tôi nghĩ nhiều rồi! Trương Tiểu Hoa lắc lắc cái đầu.

- Yên tâm đi, tôi tìm được một khu vực dưới đáy biển, sinh vật ở đó rất là phong phú, sau này những thứ như thế hoàn toàn không sợ thiếu hàng! Sở Tiên bảo đảm.

- Ô, nói như vậy là sau này chúng ta có thể mở được các chi nhánh rồi? cao hứng hỏi.

- Đương nhiên, nếu như chúng ta làm ăn được thì tôi còn chuẩn bị mở chi nhánh trên toàn quốc nữa! Sở Tiên phóng khoáng tuyên bố:

- Ha ha, về sau người đẹp tiểu Hoa của chúng ta chính là nhà thiết kế chính của bề cá biển Tiên Cảnh rồi!

- Hi hi, ta đây cũng rất mong đợi ngày đó nha! - Cô mỉm cười đáp.

Trong mấy ngày tiếp xúc với Sở Tiên, cô có thể nhìn ra hẳn là một người rất được, đối đãi với công nhân cũng rất ổn, chỉ là nàng trong thời gian thử việc liên bị trừ hơn vạn tiền lương thôi.

Đáng tiếc, hẳn đã có bạn gái rồi, cũng là một cô bạn gái vô cùng xinh đẹp!

Trương Tiểu Hoa khẽ cười rồi nhìn các nguyên vật liệu ở xung quanh, tiếp tục thiết kế.

Sở Tiên đứng ở một bên nhìn một chút, sau đó đi tới phía các loài cá cảnh biển bên cạnh.

"Đây là lúc mình phải dùng đến đôi bàn tay vàng rồi!"

“trần điểm chi bảo” mà Sở Tiên chuẩn bị chế tạo đến mức hoàn hảo, động nhất vô nhị như vậy, thì chất lượng cá kiếng thả vào trong bể tất nhiên cũng phải qua được.

Đối với cái tạo cá kiếng thì hẳn đã vô cùng lành nghề, tâm niệm vừa động, hẳn đã dễ dàng cái tạo từng con cá trở nên đẹp xuất sắc, tính tế đáng yêu, là một đẳng cấp khác hoàn toàn so với mấy con cá nhỏ trên thị trường..

- Đây mới là cá nhỏ xứng đáng đưa vào bên trong “trần điểm chi bảo” chứ! Sở Tiên gật đầu hài lòng.

- Sếp, việc lắp đặt thiết bị ở cửa hàng đã xong rồi, đang chờ anh tới nghiệm thu đấy! Tiểu Hoa tay cầm chiếc điện thoại chạy tới, thông báo.

- Vậy chúng ta qua đó xem xem!

Việc lắp đặt trong cửa hàng đã ngốn của hắn gần hai mươi vạn, vì toàn bộ các loại thiết bị đều là cao cấp nhất, hoàn toàn lắp đặt dựa theo ý tưởng một cửa hàng toàn đồ xa hoa.

Đến trước cửa hàng, từ xa đã có thể nhìn thấy bên cạnh cửa hàng có treo một tấm bảng quảng cáo lớn ghi bốn chữ “Bể cá Tiên Cảnh”, bên cạnh vách tường có hình một bể cá biển đầy tinh xảo, tuy nhiên ở vị trí trung tâm lại để một chỗ trống lớn.

Đây là bức tranh vẽ “trần điểm chi bảo” mà Trương Tiểu Hoa đã chuẩn bị.

Vừa bước vào bên trong cửa hàng, người ta đã cảm nhận rõ ràng được độ tinh tế, tuyệt đẹp của sàn nhà, xung quanh đều đặt từng cái, từng cái kệ bằng pha lê vẫn còn để trống, những cái kệ pha lê này được thiết kế vô cùng tinh xảo, độc đáo, được dùng để đặt bể cá biển.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Chế Tạo Trần Điểm Chi Bảo

- Rất tốt!

Sở Tiên nhìn cửa hàng vô cùng hài lòng.

-Đúng vậy, cửa hàng này do ta thiết kế mà!

Trương Tiểu Hoa có chút tự đắc nói.

-Sau khi cửa hàng khai trương sẽ cho cô một cái hồng bao lớn.

Sở tiên cười.

-Đi, tiếp tục thiết kế trần điểm chi bảo thôi!

Nửa giờ sau, hai người đi vào trong cơ sở sản xuất trần điểm chi bảo, trong sân, ông Lý đang nghiêm túc điều khắc Long Cung theo bản thiết kế của Trương Tiểu Hoa

Nhìn kỹ thuật của lão Lý, Sở Tiên vô cùng hài lòng, xem ra người mà tiểu Hoa tìm cũng không đơn giản, không hổ là đã từng tham gia thiết kế thế giới dưới đáy biển.

Buổi chiều hai ngày sau, Sở Tiên và Trương Tiểu Hoa đứng trước một cái bể cá cực lớn, bọn họ cẩn thận đem từng bộ phận của Long cung để vào bên trong

-Rải một ít cát, sau đó đem đá đặt lên trên theo bản thiết kế!

Nhìn thấy Long cung được đặt vào trong bể cá, Trương Tiểu Hoa mặt đầy nghiêm túc ra lệnh.

Lão Tầm và lão Mục lập tức chạy lại, trải một lớp cát, đặt từng viên đá vào trong theo đúng thiết kế

Trương Tiểu Hoa nhìn quanh bể, hài lòng gật đầu nói:

-Thả rong biển!

Lão Tầm, lão Mục lần nữa lại đem từng mảng tảo đặt vào trong, tảo có loại to loại nhỏ, tất cả đều là do Trương Tiểu Hoa chọn lựa, đều là những tảo sinh trưởng chậm, phòng cho chúng phát triển mạnh mẽ trong bể!

-Đặt mấy cây tảo ở vị trí này!

Trương Tiểu Hoa dặn dò.

Sở Tiên ở bên cạnh không nói gì, hắn tin tưởng năng lực của tiểu Hoa.

-Tốt, thả giun "cây giáng sinh".

Tùng cây tùng tây được chậm chậm đặt vào trong bể, Trương Tiêu Hoa với yêu cầu hoàn mỹ mắt hơn một tiếng mới xong.

-Đem tôm cá thả vào trong là xong!

Trương Tiêu Hoa vỗ vỗ tay, nhẹ nhàng thở một cách khoan khoái, trên mặt lộ ra thần sắc mong chờ.

"Soạt!"

Một vài chú tôm cá cảnh được thả vào trong bể, nhất thời làm cho cả bể trông sinh động hẳn lên.

-quá đẹp! quá tuyệt vời, kì diệu mà tinh xảo, động thực vật lồng lẩy sa hoa, tôm cá cảnh đáng yêu, dãy núi long cung, thật là hoàn mỹ!

Trương Tiêu Hoa không nhịn được tán thưởng.

Sở tiên nhìn bể cá Long cung ánh mắt lấp lánh:

-Hoàn mỹ, vô cùng hoàn mỹ!

-Đúng vậy, tôi muốn chụp lại ảnh lưu niệm, đây chính là bể cá mà Trương Tiêu Hoa tôi thiết kế ra, ha ha!

Trương Tiêu Hoa không nhịn được cười lớn vui vẻ, bể cá này cô đã tiêu hao vào nó hai trăm phần trăm tinh lực đấy!

-đúng là Trần điểm chi bảo, e rằng trong các cuộc thi bể cá cảnh cũng không có cái nào đẹp như vậy!

Sở Tiên cười nói.

-Không có, tuyệt đối không có, bể cá khác cũng chỉ là một vài loài san hô và một vài thực vật thông thường dưới đáy biển, làm sao có thể so sánh với những đồ này của chúng ta, và lại đợi những tảo biển này từ từ lớn lên rồi sẽ càng thêm mỹ lệ, tự nhiên.

Trương Tiêu Hoa tự tin nói.

Sở Tiên gạt gù, trầm tư nói:

-Vậy định giá Trần điểm chi bảo của chúng ta bao nhiêu tiền thì được?

-Trên thị trường một bể trên 60cm nếu thêm thiết bị thì bảy tám ngàn, nhưng là bể cá cảnh bình thường, đương nhiên nếu thay nước biển định kì thì tương đối rẻ.

Trương Tiêu Hoa nhắc nhở.

-Ừ, tôi biết rồi.

Lần trước tặng Nhị Hoa một bể cá cảnh, sau đó nghe cô ấy nói mua một vài thiết bị đã tiêu mất hơn 1 ngàn, mà nếu muốn chơi bể cá cảnh thì tiền điện mỗi tháng cũng mất cả trăm trở lên, người bình thường không chơi nổi.

Nhưng Sở Tiên cũng không có đi con đường thông thường.

-Đã là trần điểm chi bảo, giá cả tuyệt đối không thể thấp, tám mươi tám vạn đi, vừa hay là một con số may mắn!

Sở Tiên suy nghĩ nói.

-Hà, tám mươi tám vạn? có đắt quá không?

Trương Tiêu Hoa ngây ngốc, với cô mà nói giá thành bể cá cảnh này cũng chỉ là trên dưới năm vạn, bán hai ba mươi vạn đã được rồi, nhưng không ngờ trực tiếp lên đến tám mươi tám vạn!

-Không đắt, nhưng tôi cũng không định bán đi, trần điểm chi bảo mà, đặt nó ở trong cửa hàng đi.

Sở Tiên không thêm đề ý lắc lắc đầu, so với cá rồng của hắn, tám mươi tám vạn cũng không phải là đắt!

-Được rồi, anh là ông chủ, tùy anh. Bây giờ cửa hàng tôi đã làm xong rồi, tiếp sau đó đều là bể cá bình thường, bán thiết kế đều ở đây, bắt đầu bố trí thôi.

Trương Tiêu Hoa nói.

-Ừm, lão Tầm, lão Mục, làm phiền các ông rồi.

Sở Tiên gật gù đầu, nói với lão Tầm lão Mục.

Sau đó, trong thời gian hai ngày tất cả hơn 130 bể cá cảnh đều bố trí xong, giá cả mỗi bể đều từ một vạn rưỡi đến mười vạn.

Mấy bể cá mười vạn là 1,2m, sinh vật bên trong cũng rất phong phú, vẻ đẹp của nó không bút nào tả xiết.

Hơn một trăm bể cá đặt trong sân, ở giữa là một cái bể cá lớn 3m, nhìn tổng thể làm cho người ta không thể rời mắt, mà Trương Tiêu Hoa cũng muốn mua một chiếc, Sở Tiên trực tiếp cho cô chọn lấy một cái

Đối với cô ấy mà nói, tùy tiện lấy 1 cái trong những cái này cũng tốt hơn bốn năm lần cái của Nhị Hoa.

Mà trong thời gian họ bố trí bể cá, tại cửa hàng trung tâm thành phố có một tấm ảnh được tung ra.

Tấm ảnh này hoàn toàn là chụp bể cá trần điểm chi bảo.

Tấm ảnh lớn bốn năm mét rất gây ra sự chú ý của mọi người, đặc biệt còn là một bức ảnh vô cùng tuyệt đẹp như vậy.

-Ở đây mở một cửa hàng bể cá cảnh? Xem ra là đẳng cấp rất cao vẫn là không biết chất lượng như thế nào?

Vì cửa của cửa hàng làm bằng kính, nên từ bên ngoài có thể nhìn thấy rõ ràng bối cảnh trang trí bên trong.

-Nhìn tấm ảnh trên tường chụp rất khá, nhưng thực vật bên trong rồi cuộc là cái gì vậy? sao tôi vẫn chưa từng nhìn thấy?

Một người đi đường ngẩng đầu nhìn bể cá Long cung bên trên.

-Làm màu thôi, anh xem trên quảng cáo đẹp thế nhưng một khi nhìn thật thì cũng đâu như thế!

-Đúng vậy, nhưng khi nào cửa hàng này khai trương cứ thử đi xem xem, bể cá đẹp quá!

-Hừ, cửa hàng này thật là khoa trương, bể cá Long Cung, ha ha, photoshop không tồi nha, chỉ là bể cá bình thường thôi mà, lừa người !

-Oa, đây là cửa hàng gì vậy, nhìn bức ảnh quảng cáo đẹp quá đi mất!

-Đây là bể cá cảnh, không phải người bình thường có thể chơi được đâu, một cái cũng phải năm sáu ngàn đồng, đi thôi, đừng xem nữa!

-Hừ, nhìn một chút thì sao, không mua được thì không cho xem à?

-Đợi khai trương thì anh lại đến xem cho thỏa thích, bây giờ bên trong chẳng có gì cả!

-Thật không, nếu thật sự có bể cá đẹp như vậy lão tử về nhà đập vỡ cái bể cá của ta ở nhà!

Một vài người chơi bể cá chuyên nghiệp nhìn tấm ảnh bể cá Long cung không ngừng lắc đầu, hiển nhiên những sinh vật ở trong họ cho rằng đều là từ photoshop mà ra cả.

"Thương gia lãng xê thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Tuyên Truyền Khai Trương

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Tiên tìm một chiếc xe vận chuyển, Nhất Kiếm Nhị Kiếm cẩn thận đem hơn một trăm bể cá phân làm 4 chuyến vận chuyển đến cửa hàng trung tâm thành phố.

- Cẩn thận một chút!

Lúc vận chuyển bể cá dài 3 mét, Sở Tiên đích thân ra trận, lấy sức mạnh của một mình hắn cũng có thể bê được bể cá năm sáu trăm cân.

- Con mẹ nó chứ!

Bỗng nhiên, đột nhiên bên cạnh bỗng truyền đến âm thanh kinh ngạc.

Sở tiên liếc một cái, nhìn thấy một thanh niên mặt đầy kinh ngạc nhìn bể cá được vận chuyển từ trên xe xuống, không nhận được hô to đầy ngạc nhiên.

Âm thanh của hân cũng nhanh chóng gây chú ý vài người đi đường xung quanh, khi họ đưa mắt tới, lập tức kinh hãi nhao nhao chạy về phía bên này.

- Ôi, trời ơi, đây là bể cá, đây thật là con mẹ nó đẹp quá đi!

Một trung niên không nhận được tới gần tròn mắt há mồm cảm thán.

- Đúng thế, anh xem bể cá này, hình dạng giống như một long cung, anh xem những thực vật này, đẹp quá, trên đồi này vẫn có thứ đẹp như vậy ư, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

- Trong bể cá này là thực vật gì vậy, đẹp quá, trong bể còn có mấy con cá nhỏ, xin hỏi bể cá này giá bao nhiêu?

Sở Tiên đối với sự kinh ngạc của mọi người xung quanh rất hài lòng, họ nhẹ nhàng đem bể cá đặt ở vị trí trung tâm cửa hàng, nhìn mọi người đang đi vào cười nói:

- Đây là trấn điểm chi bảo của chúng tôi, giá tám mươi tám vạn!

Người qua đường kinh ngạc nói:

- Tám mươi tám vạn, ông chủ ngài nói thật chứ, tám mươi tám vạn đã có thể mua được một ngôi nhà nhỏ rồi đó.

Một người đi đường chán kinh nói.

- Thật!

Sở Tiên gật gù đầu

- Đi, chúng ta đi xem bể cá xung quanh, hơn một trăm cái, có hơn một trăm cái đấy, thật làm người ta chán kinh, thật làm người ta kinh ngạc!

- Không thể tin được, cái nào cũng đều rất đẹp!

- Ông chủ, ông chủ, Trấn điểm chi bảo chúng tôi không mua được, nhưng mấy cái bể cá nhỏ này thì sao? Những bể cá này bao nhiêu tiền?

- Một vạn rưỡi đến mười vạn!

Sở Tiên mỉm cười, nhìn người qua đường chụp ảnh cũng không ngăn cản.

- Tôi... một vạn rưỡi thấp nhất, vậy... ông chủ, ngài không cảm thấy quá đắt sao? tôi không hiểu về bể cá lắm, theo lý thuyết mà nói một cái bể cá nhỏ, năm sáu ngàn là có thể mua được rồi.

- Anh xem những bể cá đó làm sao mà so sánh với bể cá của tôi được? thực sinh vật trong bể cá không phải là loại thông thường đâu!

Sở tiên cười cười, lập tức vỗ vỗ tay:

- Được rồi các vị, cửa hàng nhỏ này của tôi ngày kia chính thức khai trương, đến lúc đó hoan nghênh các vị đến tham quan mua sắm, phiền mọi người ra ngoài trước, chúng tôi phải đóng cửa!

- Ai da, bể cá trong cửa hàng này đẹp quá.

- Đúng vậy, đúng vậy, đáng tiếc là đắt quá! và lại chi phí chơi bể cá cũng không nhỏ đâu!

- Không được, sau khi về nhà tôi phải bán cái bể cá vỡ ở nhà sau đó đến đấy mua một cái.

Người xung quanh đang xì xào bàn tán.

- Dem rèm từ bên trong kéo lên!

Sở Tiên nói với Kiếm Nhất Kiếm Nhị

- Kéo rèm!

Nhất Kiếm Nhị Kiếm gật gù đầu, lập tức đem tất cả rèm cửa kéo lên, bên ngoài không thể thấy tình hình bên trong.

- Đây chính là giữ được cảm giác thần bí, hai ngày này tuyên truyền một chút, lúc khai trương tuyệt đối náo nhiệt!

Sở Tiên tự tin cười.

Đến trong cửa hàng Tiên Cảnh, Sở Tiên muốn gọi điện thoại cho bọn Kim Hoa, Kim Sâm, Hồng Thành Hải, Lý Hoa, đem tin tức tự mình mở cửa hàng

bể cá cảnh thông báo với bọn họ một tiếng.

Lễ khai trương Sở Tiên muốn làm lớn một chút, mời thêm nhiều khách, buổi lễ sẽ càng thêm long trọng.

Những người nhận được lời mời của Sở Tiên đều sáng khoái đồng ý, Hồng Thành Hải không cần nói, tuy hẳn là thị trường, qua mấy lần giao lưu, quan hệ giữa hai người cũng không tồi.

Kim Hoa không chút do dự đồng ý, dù sao Sở Tiên cũng đã từng tặng hẳn cá rồng mấy chục vạn, hai người cũng tình cờ quen biết, về phần bọn Lý Hoa, Trung Cát, Văn Thanh cũng cảm thấy rất có hứng thú.

Đối với Sở Tiên, bọn hắn càng ngày càng khâm phục, ngay cả bố mẹ họ đối với Sở Tiên cũng phải giơ ngón tay cái, rất tán đồng bọn họ kết giao.

Gọi xong mấy cuộc điện thoại, Sở Tiên lập tức mở Weibo, từ khi đơn đặt hàng trên mạng giảm bớt Sở Tiên rất ít lên mạng Weibo, chẳng qua độ chú ý trước mắt đã đạt đến hơn chín mươi vạn, cũng tính là một tài khoản Weibo lớn rồi.

- Gửi một ảnh Weibo

Sở Tiên cười, tiện thể đem ảnh bể cá cảnh gửi đi, kèm theo giá cả phía dưới.

Trong đó bắt mắt nhất đương nhiên là tấm ảnh bể cá Long Cung, hơn nữa là ảnh động bảy giây.

- Truyền ra là vì sau này tiến vào thị trường thành phố khác sẽ có thêm khí thế, hắc hắc, đồ ở bể cá này cũng không chạy mất được.

Sở Tiên cười gian trá, hẳn dường như có thể cảm nhận được tình hình mọi người khi nhìn thấy những bức ảnh nữ tính này sẽ phát cuồng như thế nào.

Quả nhiên như hắn dự liệu, khi hắn vừa truyền ra hai phút, động thái này của hắn đã thu hút được rất nhiều sự chú ý

- Bể cá, bể cá đẹp quá, ô ô, bể cá tiên cảnh, bể cá Tiên cảnh mở bán rồi, đẹp quá, tôi muốn mua một cái, tôi muốn đặt hàng!

- Sur phụ ngọc đánh giá, bể cá này tuyệt đối là bể cá đẹp nhất mà tôi từng thấy, nhưng mẹ nó muốn mua phải đến thành phố Hải Thanh, bể cá có khả năng bị bán mất rồi.

- Đó thật sự là bể cá Long Cung sao? đẹp quá, bên trong là sinh vật gì vậy, kính nhờ đại thần giảng giải!

- Thần thánh ở chỗ đó, trung tâm bể cá Long Cung là một tấm ảnh động, thật giả mắt thường có thể nhìn ra được, tôi muốn nói là sinh vật và thực vật ở trong bể cá, thứ nhất toàn thể khung giá của Long cung được thợ điêu khắc chuyên nghiệp khắc nên, phí thường tinh mỹ, rất đẹp!

- Thứ hai, sinh vật cây dạng thông noel trong bể, đó chính là sinh vật, nó gọi là giun "cây thông noel", là sinh vật nhuyễn trùng vô cùng đẹp dưới đáy biển, trên thị trường cơ bản không có, vô cùng hiếm, rất vô giá.

- Thứ ba, cây san hô vô cùng bắt mắt kia, là san hô đẹp nhất còn tồn tại dưới đáy biển.

- Thứ tư, các bạn nhìn xem những con tôm nhỏ kia có phải rất đẹp không, con tôm màu đỏ kia là tôm Cực Hỏa, màu đen là tôm Hắc Xác, tôm Tinh, tôm hoa Anh Đào... toàn bộ những con tôm này đều là tôm cảnh nổi tiếng, giá cả của những con tôm này phải bảy tám nghìn đồng!

- Tảo, San hô khác.. đều là đứng cấp 1, thiết kế bể cá Long Cung cũng rất tinh mỹ, rất có tính sáng tạo, đơn giản hoàn mỹ được coi là đệ nhất bể cá cũng không phải là khoa trương!

- Oa, nghe sur phụ nói như vậy, cảm giác quá lợi hại, tôi cảm thấy đẹp, rất đẹp, vô cùng đẹp.

- Ô ô, tôi muốn mua một cái để ở phòng khách, sẽ rất đẹp đi!

- Không ngờ các bạn không để ý giá cả à, mẹ nó chứ, giá cả thấp nhất một vạn rưỡi, cao nhất là bể cá Long Cung tám mươi tám vạn, thật là phá sản vì bể cá!

- Đồ ở cửa hàng ngày đều là giá trên trời, nhưng tinh mỹ, rất đáng giá, đáng tiếc là tôi không ở thành phố Hải Thanh, nếu không cũng phải mua một cái!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Lời Mời

Sở Tiên lướt weibo, nhìn bình luận phía dưới mà không nhịn được cười.

_Đăng thêm tin nữa lên. Sở Tiên cười hắc hắc, rồi up mấy tấm ảnh này lên wechat.

_Xem cái gì đấy tiểu Dĩnh! Hiệu trưởng trong tay cầm một chai nước nhìn thấy tiểu Dĩnh vừa nghịch điện thoại vừa cười, ân cần đi tới, đưa nước đưa cho cô.

_Cảm ơn hiệu trưởng! Cửa tiệm của bạn trai em sắp khai trương rồi! Tiểu Dĩnh mừng ra mặt vui vẻ nói.

_Ồ, vậy thì chúc mừng nhé, bạn trai tiểu Dĩnh giỏi thật đấy, tuổi trẻ tài cao! Hiệu trưởng nịnh nọt.

Không nịnh nọt cũng không được, bạn trai của cô thường hay lái chiếc Rolls-Royce đón cô, mà mới chỉ có mấy ngày bạn trai cô đã tặng cho hẳn loại thuốc lá năm sáu trăm đồng liên, phải nhân cơ hội này mà bầu vúi lấy, cần gì phải làm hiệu trưởng quèn này nữa.

_Cảm ơn! Tiểu Dĩnh tự hào cười, tiện tay copy tin này gửi thêm lần nữa.

Buổi tối, Sở Tiên đưa tiểu Dĩnh về nhà, hai người làm bữa tối, sau đó ngồi trên bàn bắt đầu ăn.

_Ăn cơm không được nghịch điện thoại!. Sở Tiên gõ gõ vào đầu của cô.

_Hihi, em đang xem wechat, anh xem này. Tiểu Dĩnh vui vẻ đưa điện thoại di động cho hẳn

_Đây là hiệu trưởng hỏi em.

Sở Tiên hơi sững sờ, cầm lấy điện thoại, nhìn thấy hiệu trưởng bình luận liền cười

_Vậy em trả lời ông ấy đi, nói anh rất hoan nghênh.

_Vâng! Tiểu Dĩnh gạt đầu, hiệu trưởng Vương biết được Sở tiên sắp khai trương một tiệm nữa, cho nên hỏi cô thời gian và địa điểm để ông ấy đại diện cho học viện tới chúc mừng học sinh của trường, thái độ ân cần này của hiệu trưởng cô cũng không từ chối.

_Có được người bạn trai như anh thật may mắn, thật vui vẻ! Tiểu Dĩnh trả lời xong tin nhắn, ngẩn ngơ nhìn hẳn một chút, cảm thấy rất tự hào.

Sở Tiên xoa đầu cô nói:

_Ban đầu cũng đâu phải ý tưởng của anh, nhưng bây giờ cũng thế, về sau cũng thế.

_Ồ, ăn cơm thôi! Tiểu Dĩnh né đi, hơi gạt tay hẳn ra vừa cười vừa nói.

Buổi tối, wechat Sở Tiên hiện thêm mấy tin nhắn riêng, đều là bạn từ hồi đại học, có cả những người đã lâu không liên hệ, nhưng bọn họ đều làm việc tại thành phố Thanh Hải, người nào cũng đòi tới chúc mừng cho cửa tiệm mới khai trương của hẳn.

Mà tại wechat phần bình luận phía dưới, người đầu tiên chúc mừng chính là Hà Vĩ: Chúc mừng bạn học khai trương tiệm mới, làm ăn phát đạt nhé!

Còn lại là một đám bạn học khác.

"Minh là người thành công rồi nhì? Trong mắt người khác hẳn đúng là vậy, nhưng vẫn còn kém rất nhiều, mục tiêu của mình còn xa vời lắm!" Sở Tiên cười, nhìn tiểu Dĩnh ở bên rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau, Sở Tiên đến tiệm, phát hiện Trương Tiêu Hoa đã đến đến liền cười đi vào.

Trong tiệm, không chỉ có cô mà còn có ba nhân viên phục vụ cùng một nhân viên thu ngân, toàn bộ đều là những cô gái trẻ, Sở Tiên bảo cô đăng tin tuyển dụng mấy hôm trước.

_Ông chủ anh cuối cùng cũng đến! Trương Tiêu Hoa nhìn thấy Sở Tiên đi tới lập tức chào hỏi, sau đó nói với mấy cô gái bên cạnh

_Vị này là ông chủ của chúng ta.

_Chào mọi người, gọi tôi là Sở Tiên, hoan nghênh mọi người gia nhập tiệm Tiên cảnh, gia nhập Tiên Cảnh tôi sẽ có trách nhiệm với mọi người, về sau có vấn đề gì có thể tới tìm tôi. Sở Tiên nói ngắn gọn vài câu để làm quen với họ.

_Ông chủ của chúng ta có thể nói là rất có năng lực, mới hai mươi bốn tuổi đã lập nghiệp đồng thời gạt hái thành công vô cùng vang dội, nơi này chỉ là một cửa hàng của chúng tôi, về sau sẽ mở thêm tiệm ở các thành phố khác, tới lúc đó có thể sẽ từ số các cô đây chọn ra người làm quản lý trưởng, hi vọng các cô làm việc chăm chỉ!. Trương Tiêu Hoa tiếp lời nói.

_Nghe được đấy, về sau tiệm này vị trí quản lý do cô quản lý đi. Cuộc họp đơn giản diễn ra chớp nhoáng, Sở Tiên đi tới bên cạnh Trương Tiêu Hoa cười ha hả nói.

_Tôi đã sớm đoán được trước rồi! Trương Tiêu Hoa liếc mắt nhìn hẳn, nhưng cô cũng không để tâm, dù sao cô là một nhà thiết kế, mà hiện tại cũng

chưa cần tới thiết kế, chả lẽ ngày nào cũng chơi.

_Tặng lương nhé! Sở Tiên cười nói.

_Ông chủ nói xem tặng bao nhiêu? Trương Tiêu Hoa đùa giỡn nhìn lấy hấn.

_Tặng một phần hai nhé. Sở Tiên cười đáp.

_Huấn luyện nhân viên thế nào?

_Không thành vấn đề, mấy ngày nay tôi đã phát tư liệu cho họ tìm hiểu trước, vừa nãy hỏi thấy kết quả khá ok.

_Vậy là tốt rồi, hôm nay chuẩn bị kỹ càng tất cả mọi thứ, ngày mai thứ bảy khai trương, đến lúc đó có thể sẽ có vài người bạn cũ đến đây chúc mừng, cô chuẩn cho tốt một chút!

_Được rồi, không thành vấn đề. Trương Tiêu Hoa gật đầu.

Sở Tiên nhìn ngó thêm trong tiệm một hồi, đến trưa đưa theo nhân viên tới khách sạn ăn một bữa, đồng thời làm tăng thiện cảm của họ dành cho hấn.

_Lão Tầm, các người mỗi người mua một bộ âu phục, ngày mai để hội Nhất Kiếm qua đây. Buổi chiều Sở Tiên gọi điện cho lão Tầm.

Trừ đi hai người lão Tầm và lão Mục thì bọn Nhất Kiếm có năm người, kéo tới để làm nền cho buổi khai trương cũng khá thể lăm, tất nhiên còn phải phụ chút việc vặt nữa!

Bận bịu ở tiệm cả ngày, Sở Tiên hài lòng về nhà, đợi đến buổi khai trương ngày mai.

Mà hấn không biết là, tiệm bán bể thủy sinh của hấn cũng dần nhận được rất nhiều sự chú ý.

Hôm trước đến đưa bể thủy sinh, rất nhiều người đều chụp ảnh nơi đó và đăng lên mạng xã hội, lập tức kéo theo không ít người thích thú tán phục, nghe nói thứ bảy này khai trương, họ đều chuẩn bị ghé qua.

Thậm chí tại thành phố Thanh Hải, trong hội người yêu thích bể thủy sinh, một người đăng ảnh lên khiến ai ai cũng gật đầu tán thưởng, nhìn lại bể thủy sinh của chính mình đúng là một trời một vực mà!

Thứ bảy, Sở Tiên đến rất sớm, đem lẵng hoa thuê đặt tại cửa ra vào, bảo bọn Nhất Kiếm bê bình thủy sinh Long cung đặt giữa lối ra vào.

Bể nước dài ba mét đặt tại cửa ra vào thu hút ánh nhìn của rất nhiều người, cũng là cách dụ khách thông minh.

Chín giờ, cửa hàng mở cửa, tất cả rèm được kéo lên, từ bên ngoài hoàn toàn có thể thông qua cửa kính pha lê nhìn xuyên thấu vào bên trong.

Sở Tiên mười giờ mới khai trương tiệm, còn phần lớn cửa hàng chung quanh chín giờ hơn mở cửa, hiện tại khách du lịch cũng chưa nhiều.

_Ôi chào, tiểu Sở chúc mừng chúc mừng nha!

Khiến Sở Tiên không ngờ người tới đầu tiên lại chính là hiệu trưởng Vương, bên cạnh còn có vài vị lãnh đạo nhà trường.

_Đây là em Sở, đúng là khiến cho trường học của chúng ta được vẻ vang, chỉ trong một năm liền mà đạt được thành tựu như thế này chúc mừng chúc mừng!. Phó hiệu trưởng hằng hái phát biểu.

_Cảm ơn hiệu trưởng Vương, cảm ơn các vị lãnh đạo, vô cùng cảm ơn các vị tới đây tham gia buổi khai trương tiệm nhỏ này của em!

Sở Tiên cười, liền đó bảo nhân viên phục vụ đem giỏ hoa chúc phúc của họ qua vị trí bên cạnh tiệm.

_Đây là bể thủy sinh trong tiệm em hả? Thật sự là quá đẹp! Hiệu trưởng Vương nhìn bể thủy sinh Long cung đặt trước cửa, liền kinh ngạc nói.

_Đúng vậy, đây là bảo bối của tiệm chúng em. Sở Tiên gật đầu

_Thế nào ạ, cũng không tệ lắm phải không!

_Quá đẹp ấy chứ, so với mấy tấm ảnh trên mạng đẹp hơn gấp nhiều lần, tiểu Sở à, em giỏi giang lắm, chúc em làm ăn thịnh vượng nhé!

_Cảm ơn cảm ơn, các vị có thể đi vào trong tiệm tham quan!

_Không sao không sao, em bận đi, không cần quan tâm bọn thầy đâu, haha!

_Kìa hình như là hiệu trưởng học viện sư phạm, ông chủ của chúng ta siêu thật đấy, ngay tới cả hiệu trưởng cũng tới chúc mừng.

_Đúng thế, đẹp trai lại có tiền, với lại chị tiểu Hoa nói ông chủ gây dựng cơ nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đúng là lợi hại.

Hai nhân viên phục vụ nhỏ giọng nói, nhìn về phía Sở Tiên bằng ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ!

_Tiểu Tiên! Lúc này, năm người thanh niên đi tới.

Sở Tiên mỉm cười

_Hoa Trung, Văn Thanh, Kim Sâm, Triệu Tường, Kiều Kiều hoan nghênh hoan nghênh!

_Haha, thời gian ngắn không gặp, tiểu tử cậu cũng làm ăn ra trò đấy!. Triệu Tường tới vỗ vỗ vai hắn, Lý Kiều Kiều hướng phía hắn cười, nói chúc mừng hắn.

_Vô cùng cảm ơn mấy vị đã đến tham gia buổi khánh thành tiệm nhỏ này của tôi, xin cảm ơn.

_Tiểu Tiên, đúng là bá phúc cậu, trước kia bán cá kiếng, hiện tại bán bể thủy sinh, hơn nữa còn là hàng cao cấp, quá lợi hại!

_Làm ăn nhỏ thôi, không được tiêu dao tự tại như các cậu! Sở Tiên cùng hắn hàn huyên.

Người trẻ tuổi thường có nhiều chuyện phiếm để nói.

_Ba tôi đến rồi!. Kim Sâm nhìn người trung niên cách đó không xa đang đi tới, vừa cười vừa nói.

_Anh Kim, cảm ơn hôm nay đã tới góp vui!. Sở Tiên lập tức nghênh đón.

_Haha, cửa tiệm do Tiểu Tiên gây dựng ta đương nhiên muốn tới xem một chút, không tệ, tôi xem rồi, bể thủy sinh của cậu đẹp lắm!. Kim Hoa bước tới nói từ đáy lòng.

_Chỉ hy vọng như thế! Sở Tiên cười.

_Ba

_Chú!

Kim Sâm Lý Hoa Trung hô một tiếng.

_Ừm, các con nên học tập tiểu Tiên đi, haha, người trẻ tuổi phải có chí tiến thủ mới làm nên trò trống, thôi, ta không nói nhiều nữa, các con trò chuyện tiếp đi, ta vào bên trong tham quan đây. Kim Hoa vui vẻ nói một tiếng, hướng phía cửa ra vào.

_Kim Tổng, Kim Tổng xin chào, không ngờ hôm nay anh cũng tới.

đang thăm thú bể thủy sinh thì hiệu trưởng Vương nhìn thấy Kim tổng, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới chủ tịch tập đoàn Kim Long cũng đến đây.

_Là hiệu trưởng Vương à, xin chào xin chào, tiểu Tiên là một người bạn tốt của tôi, cho nên tôi chung vui, cũng khéo thật đấy! Kim Hoa nhìn thấy hiệu trưởng Vương đưa tay khách khí nói.

Trước kia tập đoàn Kim Long có một khoảng thời gian hợp tác với trường sư phạm Thanh Hải, cho nên hai người họ quen nhau.

Mấy người phục vụ ở bên cạnh nhìn thấy hiệu trưởng Vương nhiệt tình như vậy liền nhỏ giọng thăm thì

_Hình như người này cũng là nhân vật lớn!

_Tiểu Tiên!

Lúc này, thanh âm quen thuộc truyền đến, Sở Tiên quay đầu, lập tức đi tới

_Tiểu Đình, Tư Vũ xin chào!

Mấy chị em tốt của Tiểu Đình nghe nói bạn trai cô khai trương cửa hàng nên cũng muốn tới xem, sáng sớm tiểu Đình và họ hẹn nhau ở ngoài cùng đi.

_Xin chào cậu, chúc mừng nha Sở Tiên, chúc cậu kinh doanh ngày càng phát đạt, tấn lộc tấn tài, càng ngày càng đẹp trai. Bọn Tư Vũ trên cậu chúc mừng nói.

_Cảm ơn các cậu, đi thôi, chúng ta đi vào trong tiệm nói chuyện, mà các cậu ăn cơm chưa?

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Danh Tiếng Lầy Lùng

_ Ắn rồi, hôm nay nhiều người đến thật đấy! Tiểu Đình kéo tay Sở Tiên nhìn ngắm chung quanh nói.

_ Toàn bạn bè thôi, hiệu trưởng Vương cũng tới rồi đấy. Sở tiên vừa cười vừa nói.

_ Cái gì? Hiệu trưởng Vương tới thật á? Đám bạn ở cạnh tiểu Đình đồng loạt phát ra tiếng kinh hô, vô cùng kinh ngạc hướng về phía cửa ra vào.

_ A, đúng là hiệu trưởng Vương, mấy vị phó hiệu trưởng trường cũng đều có mặt. Một cô bạn của Tiểu Đình thốt lên trong sự kinh ngạc

_ Ừm. Sở Tiên cười, đưa bọn hắn đi tới chỗ nhóm Kim Hoa, giới thiệu họ với nhau.

_ Tiểu Đình, nhìn mấy người thanh niên kia cũng không phải dạng tầm thường đâu, bọn họ rốt cuộc là ai? Lúc sau, bọn Tư Vũ kéo tiểu Đình qua một bên, nhỏ giọng hỏi.

_ Bạn bè. Tiểu Đình cười, nhìn thấy ánh mắt hiếu kì của bọn họ, khó sở trả lời tiếp

_ Người tên Kim Sâm chính là con trai của tổng giám đốc tập đoàn Kim Long, phải rồi, ba anh ấy là người đang nói chuyện cùng hiệu trưởng Vương ở đằng kia kia, còn Cát Văn Thanh có ba là cục trưởng bộ giáo dục, còn ba Lý Hoa Trung là cục trưởng cục công an, hiện tại bọn họ cũng đang làm việc cho chính phủ, còn lại ba người kia tớ không quen.

_ Ôi tía má thiên địa ơi, tổng giám đốc tập đoàn Kim Long, con trai của cục trưởng, tớ xui mất, đúng rồi, tớ muốn biết hội Kim Sâm có bạn gái chưa?

_ Ờu, các cậu có thể đừng háo sắc vậy được không, tớ không biết, muốn biết thì đi mà hỏi!

Tiểu Đình cạ lời với các cô bạn của mình.

_ Ôi, tiểu Đình, sớm biết có ngày hôm nay thì tớ đã cưa cẩm bạn trai của cậu rồi, huhu, đã từng có một anh đẹp trai tiền đồ bất tận ngay trước mắt mình, mà mình lại không đoái hoài đến hắn, cho đến một ngày....

_ Đi chết đi..

Bọn họ cười nói rồi đi về hướng mấy người hiệu trưởng Vương, là học sinh gặp phải hiệu trưởng trường lễ phép chào hỏi vẫn phải phép hơn.

_ Ba tôi với thị trưởng Hồng cũng tới rồi!

Lý Hoa Trung nhìn thấy mấy người mặc thường phục đi tới, liền tiến đến bên cạnh Sở Tiên thì thầm

_ Ba cậu cũng tới sao? Sở Tiên hơi sững sờ, lập tức lắc đầu, sau đó liền đi tới chỗ của nhóm người Hồng Thành Hải.

_ Kim Tông, thị trưởng Hồng, cục trưởng Lý, cùng cục trưởng Cát bọn họ tới rồi, chúng ta đi qua chào hỏi họ đi! Hiệu trưởng Vương nhìn đăm đăm ra bên ngoài, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng nói với Kim Hoa.

_ Thị trưởng Hồng? Kim Hoa hơi sững sờ, lập tức quay đầu lại, nhìn thấy Sở Tiên đang nói chuyện rôm rả với một người, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, lập tức đi tới.

_ Thị trưởng cục trưởng? Chúng bạn chung quanh tiểu Đình cùng nhân viên cửa hàng tròn mắt há mồm, thị trưởng cục trưởng đều tới, rốt cuộc bạn trai tiểu Đình (ông chủ) rốt cục có lai lịch như thế nào.

_ Tiểu Tiên, bể thủy sinh Long Cung này của cậu thật kì công, tôi là kẻ ngoại đạo mà còn thích nữa là.

Sở Tiên dẫn mấy người họ đi tham quan, Hồng Thành Hải tỉ mỉ quan sát bể thủy sinh, tán dương không ngớt.

_ Quá ư là xinh đẹp, tiểu Tiên đúng là rất giỏi về lĩnh vực cá kiểng cùng những thứ này, chắc hẳn sau này làm ăn sẽ cực kì tốt!

_ Haha, chắc chắn là như vậy, nhìn chung quanh xem, đã có không ít người qua đường ở tùm lại rồi.

Ba Lý Hoa Trung cùng với ba Cát Văn Thanh đứng ở bên phụ họa nói.

_ Nhờ phúc của các vị cả thôi! Sở Tiên cười.

Lúc này ở cách đó không xa, Hà Vĩ cùng đám bạn học trước kia đứng ở một bên, bọn hắn còn chưa đi qua chào hỏi, hoặc cũng có thể là không có dũng khí để đi qua chào hỏi.

_Nhìn thấy chưa, đây chính là Sở Tiên, lãnh đạo trường chúng ta, thị trưởng cục trưởng thành phố, còn có tổng giám đốc công ty Kim Long nữa cũng đều đến cả!. Hà Vĩ cảm thán giới thiệu với mấy nam nữ bên cạnh.

_Thật đúng là không thể tưởng tượng nổi, chỉ trong vòng hơn một năm ngắn ngủi, hần đã làm ăn tốt đến vậy. Mấy người họ cảm thán, bọn họ biết Sở Tiên có tài, nhưng lại không nghĩ tới lại đạt được đến mức độ này. Đây chính là Sở Tiên, người mà bọn họ bây giờ chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

_Ông chủ, sắp tới mười giờ rồi, chúng ta cắt băng khánh thành xong bắt đầu mở hàng thôi! Trương Tiêu Hoa nhìn đồng hồ đi tới, nhìn mọi người chung quanh hơi giật mình nhắc nhở hần.

_Được, vậy chúng ta cắt băng khánh thành trước, chờ lát rồi vào xem. Hồng Thành Hải nhìn mọi người nói.

Tiệm của Sở Tiên không long trọng bằng khu nghỉ dưỡng của tập đoàn Kim Long, cắt băng khánh thành cũng vô cùng đơn giản, vài người chụp mấy tấm ảnh coi như xong.

_Đi thôi, các vị, mời vào xem! Sở Tiên hô lên.

_Đây là bảo vật của tiệm chúng tôi, bể thủy sinh Long Cung, giá bán tám mươi tám vạn, không dám nói là đẹp nhất thế giới, nhưng có thể nói nó nằm trong top đầu! Sở Tiên chỉ vào bể thủy sinh giới thiệu.

_Tám mươi tám vạn, không hề rẻ chút nào. Người chung quanh cười, nhưng đôi khi tác phẩm nghệ thuật không dùng lí luận bình thường mà so sánh được, rất có thể gặp được người thích, còn mua giá đắt hơn ấy.

_Quá đẹp! Chung quanh mấy nữ sinh không cảm lòng được cảm thán nói.

_Bên trong có mấy bể thủy sinh nhỏ, có hơn một trăm bể, các vị quan khách có thể đi xem thoải thích. Sở Tiên cười rồi lập tức đi vào.

_Woa!

Hiện ra trước mắt mọi người là các loại hình với đủ kiểu dáng bể thủy sinh độc đáo, khiến cho họ hoa cả mắt lên, sán gần lại xem kĩ hơn.

_Thật sự là quá đẹp.

.....

Mười giờ hơn, người ở trung tâm thành phố bắt đầu đông dần lên, vị trí tiệm bể thủy sinh của Sở Tiên trở thành nơi phồn hoa nhất, rất nhiều người ghé đến, mà chỉ cần có người đi ngang qua là có thể nhìn thấy ở trước cửa đặt một bể thủy sinh Long Cung cỡ lớn.

_Thật xinh đẹp, mỹ lệ thật đấy!. Một đôi bạn xuýt xoa khi đi qua nhìn thấy bể thủy sinh Long Cung.

_Đúng vậy, cậu nhìn mấy con tôm nhỏ này, cả những con cá con này nữa, thật sự là quá đẹp.

_Thực vật chỗ này mới đẹp này, cậu xem đằng kia đi, giống cây thông Noel không.

_Đây chính là bể thủy sinh sao? Thật xinh đẹp, chúng ta vào trong tiệm coi một chút đi.

Càng ngày càng nhiều người bị bể thủy sinh Long Cung đặt trước cửa hấp dẫn lấy ánh nhìn, không đành lòng bỏ đi mà phải vào trong tiệm ngắm thêm mới thoải lòng.

_Oa, nơi này giống như thiên đường vậy, khó tin quá đi mất.

_Thế giới thu nhỏ dưới đáy biển sao? Cái này cũng đẹp ghê ấy!

_Tớ xem trên mạng mấy tấm ảnh tưởng rằng PS cơ, không ngờ lại xinh đẹp như vậy, ô, giá đắt thế!

_Sao lại đắt như thế chứ? Rẻ nhất một cái bể cũng một vạn năm, đắt đỏ quá rồi?

_Người đẹp, cấp độ tinh tế của bể thủy sinh chúng tôi cô cũng nhìn thấy rồi, tôm nhỏ bên trong bể giá rẻ nhất cũng trên trăm, đắt nhất đạt tới hơn ngàn, cô nhìn con giun “cây Giáng Sinh” này mà xem, là một trong mười sinh vật đẹp đẽ nhất hải dương, còn cả san hô biển này nữa, tất cả đều do thợ lặn chuyên nghiệp của chúng tôi thận trọng vớt lên từ dưới biển sâu, một vạn năm cũng không phải là quá đắt!

Nhân viên kiên nhẫn giải thích cho các cô gái hiểu.

Người chung quanh nghe xong gật gù, không nói gì thêm, chỉ nói riêng việc vớt những vật này từ trong biển lên đã hao tốn khá nhiều sức lực rồi, chứ đừng nói gì tới giá tiền của những sinh vật bày trong bể, một vạn năm tính ra cũng không quá đắt.

_Cô nhân viên, cái bể sinh thái này tôi mua, nhanh lên nhanh lên, các cô có chờ về nhà tôi được không? Một người phụ nữ ánh mắt thích thú vô cùng nhìn bể thủy sinh trước mắt lớn tiếng nói.

_Được ạ, chúng tôi sẽ để xe chuyển bể thủy sinh về nhà cho quý khách, nếu quý khách có xe riêng thì có thể tự mình chở về nhà cũng được, nhưng trên đường phải lái chậm một chút!

_Ok ok, vậy mau đóng cái bể này cho tôi đi, tôi mua cái bể này.

Đơn mở hàng trong ngày khai trương thành công rực rỡ, Sở Tiên mỉm cười khi thấy có người mua nhanh như vậy, lập tức sai bọn Nhất Kiếm hỗ trợ đem bể thủy sinh lên xe.

_Đây đây, chính là nhà này đó, nhà này bán bể thủy sinh siêu đẹp. Ngoài tiệm, bốn năm người phụ nữ trung niên nhìn thấy cái tên bể thủy sinh Tiên Cảnh liền đi vào trong ngay lập tức, ai ai cũng mắt chữ o mồm chữ a khi thấy “tiên cảnh” theo đúng nghĩa hiện ra trước mắt họ

_Chuyện gì xảy ra thế? sao lại có nhiều người như vậy, trước cửa tiệm thế nào lại tụ tập nhiều người như vậy?. Mấy người đi tới.

_Oa, thật xinh đẹp, nếu có một bể đặt ở trong phòng khách ở nhà thì đẹp biết mấy!

_Tĩnh lại đi, đây là bảo vật của tiệm này đấy, giá trị tám mươi tám vạn, anh mua nổi chắc?

_Như là quang cảnh dưới Long Cung thật ấy, nhìn vô cùng tự nhiên, hắc hắc, nếu có cả Long Vương thì không còn gì bằng!

_Ê ê, các mẹ các chị ở đằng trong ấy ơi, mấy người xem xong chưa ra đi để cho phía sau còn xem chứ.

_Anh bảo vệ này thấp thấp cái đầu xuống đi, chắn tầm mắt của tôi rồi!

Vài người ở đây nghe xong mặt ngệt ra nhìn nhau: sao lại có nhiều người như vậy, không phải mới khai trương sao?

Các cô gái đem ánh mắt nhìn về phía trong tiệm, lúc này đứng trước cửa tiệm có hai người cao to bận đồ vest, chỉ có ra một người thì mới cho vào, nếu không thì cho vào.

Nhìn vào trong tiệm đông nghịt người, miệng các cô mím chặt lại!

Sở Tiên đứng ở một bên, Trương Tiểu Hoa đứng ở bên cạnh hắn, trong tay cầm máy ảnh quay chụp lấy cảnh cảnh tượng này.

Mấy người Hồng Thành Hải nhìn thấy nhiều người tới như vậy cũng đi về, tiểu Đinh cùng đám bạn dạo chung quanh.

_Ông chủ, đã bán được mười bể rồi! Trương Tiểu Hoa vô cùng hưng phấn khi nhìn thấy cửa tiệm kinh doanh quá tốt dù mới chỉ trong ngày đầu.

_Ừm. Sở Tiên nhẹ gạt đầu, vẻ mặt tươi cười, mười cái bể thủy sinh thu về cho hắn gần hai mươi vạn lợi nhuận, nhìn đồng hồ mới mười một giờ mười phút, lại nhìn đám người bên ngoài túm tụ lại, trên khuôn mặt hắn không giấu nổi sự vui mừng.

Trong trung tâm thành phố, mọi người xung quanh thấy có một nơi tùm năm tùm ba, hiếu kì nhìn ngó vào bên trong, thấy vậy nhiều người cứ nghĩ xảy ra chuyện gì nên gọi điện thoại báo cảnh sát.

Mấy trăm người vây quanh một cửa tiệm, người ở bên trong thì lú lú, người ở bên ngoài thì thúc giục không ngừng.

Thi thoảng lại có một hai người vác từ trong tiệm đi ra một bể thủy sinh tinh xảo, người chung quanh lập tức cầm máy quay phim chụp ảnh lại, người mua được món hàng ưng ý thì mặt mũi tươi như hoa, trong lòng họ nghĩ lần này tới đây mua hàng quả thật đáng tiền và thời gian lắm, ế, mà tóm lại và vô cùng “phê”

_Vải hàng quá đi, cái nhà mới mở đó sao mà kinh doanh ác liệt thế?. Nhân viên bên cạnh một cửa hàng nọ kinh ngạc há hốc mồm khi nhìn thấy cảnh từng hồi người như kiến bu xung quanh lọ mặt của tiệm bể sinh thủy Tiên Cảnh, cảm thán trước sự kinh doanh quá tốt của họ

_Chắc chắn, tiệm của bạn trai cậu sao mà nổi tiếng thế này!

Mấy cô nữ sinh trong tay cầm mấy túi đồ, vốn định mua về để ăn cơm trưa mà nhìn thấy ngay cả cửa còn không thể nào vào được như này khổ sở thở than.

_Công nhận là đông thật! Tiểu Đinh trên mặt lộ ra sắc vẻ vui mừng.

_Không được rồi, bữa trưa và bữa tối hôm nay đều phải do bà chủ tiểu Đinh cậu mời, không chúng tớ không buông tha cho cậu đâu. Một cô nữ sinh lớn tiếng nói.

_Được được!.. Tiểu Đinh cười híp mắt đáp.

Tình trạng người ra người vào như thủy hội như vậy tiếp diễn tới hơn tám giờ tối, nhân viên cửa hàng cũng tranh thủ nhanh chóng đi ăn cơm, còn lại ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

Vào thời gian đình điểm Sở tiên cũng làm phục vụ viên giảng giải cho khách chung quanh.

_Phù, cuối cùng cũng vào được rồi, buổi sáng đến thì người đông nghịt, lúc chiều cũng kín hết chỗ, bây giờ hơn tám giờ tối người mới thưa hơn chút.

Lúc này mấy người trung niên đi đến, nhìn về phía Sở Tiên phản nản.

_Haha, hoan nghênh quý khách! Sở Tiên rạng rỡ cười nói.

_Ông chủ à, muốn mua ở chỗ các anh một bể thủy sinh thật không dễ dàng gì, nhưng mà ai bảo bể thủy sinh của các anh xinh đẹp chất lượng như vậy chứ, đáng đồng tiền lắm, ơ mà, sao bây giờ nhìn lại trống thê, bể thủy sinh hình như ít hơn nhiều rồi thì phải?

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Doanh Thu *Khủng*;

_Phù! Vị khách cuối cùng cũng đi khỏi, Sở Tiên thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy bốn nhân viên ngồi ở trên ghế sofa nghỉ ngơi, khẽ cười.

_các bạn vất vả quá, biểu hiện hôm nay rất tốt, tiền lương tháng này tôi tăng cho mỗi người thêm một ngàn.

_Yeah, ông chủ tuyệt vời! Nhân viên nghe thấy tiền lương mới làm có một ngày đã tăng thêm một ngàn, họ hưng phấn vô cùng, một ngàn tệ bằng hai phần mười tổng tháng lương của họ rồi, họ đối ông chủ vừa có tiền vừa có quan hệ rộng rãi này thêm phần kính trọng và thần phục.

_Hôm nay bán ra chắc phải được năm mươi bể! Trương Tiêu Hoa cười hỏi.

_Tiểu Tĩnh, cô in một bản danh sách báo cáo số lượng tiêu thụ cho tôi." Sở Tiên nói với nhân viên thu ngân.

_Vâng thưa ông chủ! Tiểu Tĩnh gật đầu, lập tức đi đến trước quầy thu ngân, gõ gõ trên máy tính liên sau đó in ra một bản

_Ông chủ, hôm nay chúng ta tổng cộng tiêu thụ được năm mươi một bể thủy sinh!

Tiểu Tĩnh nhìn số lượng trên máy vi tính, lập tức bắt đầu thống kê số tiền cụ thể.

_Năm mươi một! Sở Tiên hào hứng mỉm cười, lập tức đi tới.

_Xong rồi thưa ông chủ, đây ạ. Tiểu Tĩnh đưa bảng báo cáo số lượng tiêu thụ cho hắn, Sở Tiên cầm lấy nhìn

_Tiền mặt tám vạn, thẻ ngân hàng bốn mươi hai vạn, alipay năm mươi vạn, wechat mười vạn, tổng cộng một trăm mười vạn.

_Thế nào ông chủ, hơn trăm vạn chứ? Trương Tiêu Hoa đi tới hỏi.

_Ừm. Sở Tiên nhẹ nhàng gật đầu

_Một trăm mười vạn.

_Quá lợi hại, một ngày kinh doanh lãi hơn trăm vạn, ông chủ, chúng ta có thể mở thêm chi nhánh ở những thành phố khác được đấy! Trương Tiêu Hoa hưng phấn nói.

_Có thể mở, nhưng phải chờ thêm một thời gian nữa, tối thiểu nhất phải một tháng sau. Sở Tiên nghĩ một hồi đáp, với khả năng tiêu thụ mạnh như thế này, số lượng bể thủy sinh mình làm ra cung không đủ cầu, cần phải chuẩn bị thêm lượng lớn hàng nữa mới ổn được.

_Thu nhập một trăm mười vạn, hoàn toàn hồi vốn rồi! Sở Tiên vô cùng hưng phấn.

Một năm tiền thuê nhà đã kiếm lại được chỉ trong vòng một ngày, trong tiệm còn lại chừng một trăm bể thủy sinh, hơn một trăm cái bể thủy sinh này giá trị bán ra cao hơn rất nhiều so hôm nay.

Những loại bể thủy sinh một vạn năm đã bán sạch, còn lại thấp nhất là loại hai vạn trở lên, số bể thủy sinh còn lại thấp nhất cũng phải ba bốn trăm vạn, ba bốn trăm vạn lợi nhuận này bỏ túi, lương cho nhân viên và các khoản nộp thuế cơ bản có thể không tính vào, nói cách khác chỉ tính riêng những cá bể thủy sinh này có thể thu về cho hắn ít nhất hơn ba trăm vạn liền, kiếm không ít!

Sở Tiên cười, bảo với mọi người

_Được rồi, tất cả mọi người đều vất vả rồi, đóng cửa đi!

Mấy nhân viên đều gật đầu.

Đóng cửa tiệm lại, Sở Tiên nhìn đồng hồ, chín giờ bốn mươi tới, gọi cho tiểu Đình rồi lái xe tới quán lẩu.

_Tiểu Tiên! Tiểu Đình vẫy tay về phía hần, xong rồi nhường chỗ cho hần.

_Tiểu Tiên, ngại quá, cả ngày nay chả giúp được gì cho anh cả! Tiểu Đình nhìn lấy hần có chút áy náy nói.

_Không có gì, anh hôm nay cũng không bận bịu gì? Sở tiên cười.

_Sở Tiên đẹp trai, hôm nay nhiều khách quá trời, trưa nay chúng em mua đồ định tới tiệm của anh cơ mà nhiều người quá, tới tận tối vẫn đông nghịt người vậy, thế hôm nay kiếm được bao nhiêu vậy?

_Đúng đấy đúng đấy, hôm nay "cá kiểng" được bao nhiêu thế?

Mấy cô bạn của tiểu Đình hiếu kỳ hỏi.

Tiểu Đình cũng ngược lên tò mò nhìn hần.

_Một trăm mười vạn. Sở Tiên cười tít mắt trả lời.

_Ôi, một ngày thu nhập hơn trăm vạn, tiểu Đình, tớ muốn biết bạn trai cậu muốn vợ bé không, cậu hỏi ảnh thấy tớ có hợp tiêu chuẩn không! Tư Vũ khoa trương nói.

_Cậu tự đi mà hỏi ảnh! Tiểu Đình cười híp mắt nhìn về phía Sở Tiên.

_Khụ khụ, không cần, tôi không cần mấy thứ đấy đâu! Sở Tiên giờ tay bảo đảm nói.

_Haha, tiểu Đình lợi hại nha, hôm mộ cung chết đi được. Máy cô bạn của cô thật lòng xuýt xoa.

Ăn uống no say xong, khi các cô gái nhìn thấy Sở tiên lái một chiếc Rolls-Royce từ trong nhà để xe chạy ra, liền tập thể im lặng nhìn về phía tiểu Đình giờ ngón tay cái lên.

_Các cậu chú ý an toàn đấy. Tiểu Đình nhìn mấy cô bạn của mình dặn dò.

_Tiểu Đình cậu phải giữ chồng cho chặt đấy, đừng có để người khác cướp mất!. Máy cô nữ sinh đồng loạt nhắc nhở.

_Anh ấy dám? Tiểu Đình quay đầu nhìn về phía Sở Tiên.

Sở tiên khoe miệng giật một cái

_Làm sao có chuyện ấy được, ai có thể cướp anh từ tay em được chứ, ngài chính là lão phật gia, còn ta chỉ là Tiểu quế tử, cả đời ta sẽ hầu hạ lão phật gia ngài."

_Léo mép là giỏi!

Ngày hôm sau, đưa tiểu Đình về trường học, Sở Tiên lái xe về tiệm.

Nhưng điều làm hần không nghĩ tới là, số lượng khách tới hôm nay còn nhiều hơn so với hôm qua, mới hơn mười giờ mà trong tiệm đã lấp đầy toàn người là người rồi, cũng may hần sắp xếp trước, để Nhất Kiểng Nhị Kiểng bọn họ tới tiệm sớm để làm bảo vệ bảo đảm vấn đề an ninh trật tự cho tiệm, không thì chỉ cần sơ xuất chút thôi là có thể sẽ phát sinh xung đột ngay.

_Ôi đầu má, hôm nay ta đã tới sớm như vậy rồi mà còn đông như quân nguyên như vậy á, cái của tiệm này điên thật rồi chẳng? Vài người phụ nữ trung niên đứng ngoài nhìn vào trong tiệm với vẻ kinh ngạc hết sức.

Hôm qua mấy phụ nữ tới đây mua bể thủy sinh không hện mà gặp đồng loạt đăng ảnh lên khoe trên mạng xã hội.

Nào là hôm nay mua bể thủy sinh, rất xinh đẹp đúng không, có phải đẹp giống như tôi mua không.

Nào là lão chồng mua cho tôi một cái bể thủy sinh, tôi yêu chết đi được.

Nào là mua một bể thủy sinh đặt trong phòng khách ở nhà, đẹp vô cùng đẹp.

Đặc điểm lớn nhất của con gái là thích đăng ảnh lên mạng xã hội và thích những thứ hảo huyền, thêm nữa là vô cùng thích so sánh, "chồng yêu anh xem Thủy Hoa mua một cái bể thủy sinh này xinh đẹp quá chừng, người ta cũng muốn."

Thông qua sự tuyên truyền của Internet và wechat càng khiến cho nhiều người biết tới tiệm bể thủy sinh Tiên Cảnh.

Có mua hay không quan trọng, chỉ cần có lòng hiếu kì đi tới đây xem là đã thành công rồi.

Kết quả là, một số phụ nữ thích chung diện vì không kìm được lòng cũng phải móc hầu bao ra mua.

_ Ông chủ, thu nhập của ngày hôm nay đã có rồi, một trăm bốn mươi lăm vạn. Đến tối, Trương Tiêu Hoa cầm bảng báo cáo tiêu thụ đưa cho hắn

_ Còn nữa, chúng ta phải chuẩn bị thêm hàng thôi, nếu không thì vài hôm nữa sẽ không còn đủ bể thủy sinh bán cho khách mất.

_ Tôi biết rồi, ngày mai là thứ hai, người hắn là sẽ ít hơn nhiều, tôi đưa Nhất Kiếm và Nhị Kiếm đi biển một chuyến, công việc ở tiệm giao cho cô. Sở Tiên gật đầu nói với cô.

_ Yên tâm đi. Trương Tiêu Hoa gật đầu đáp.

_ Ừm. Sở Tiên gật gù, việc kinh doanh quá tốt vượt sức mong đợi của hắn khiến Sở Tiên rất hài lòng.

Trong đó là nhờ đặt trước cửa tiệm bể thủy sinh Long Cung rất thu hút khách du lịch, là bảo vật của tiệm Tiên Cảnh, cũng có thể do nó quá to quá bắt mắt nên mới hấp dẫn được sự hiếu kì của nhiều người đến vậy.

Ngày hôm sau, Sở Tiên đưa mấy người lão Tầm đi ra bên cảng.

Ngư dân chung quanh nhìn thấy bọn hắn đến, nhao nhao tò mò nhìn, mọi người bắt đầu nói chuyện với nhau.

_ Thuyền đánh cá làm ăn bát nháo, hai hôm làm việc ba hôm nghỉ lại tội rồi, cái thuyền này năm ngày không động vào rồi, chả hiểu hôm nay tới đây làm gì?

_ Chắc là hôm nay lấy thuyền ra biển chơi một chuyến xong lại vòng về đây, tiện đường đánh bắt vài con cá kiếm chắc thêm.

_ Haizz, có tiền bướng bỉnh mà, thuyền đánh cá tốt như vậy suốt ngày chỉ thấy đậu ở bờ!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Kẻ Săn Biển Cả

_ Ra khơi! Đứng tại boong thuyền, Sở Tiên phát tay chỉ về hướng biển, chiếc thuyền nhanh chóng lái về phía xa.

Ngư dân trên bờ nhìn thấy chiếc thuyền thẳng tiến ra biển cả trong lòng vừa là hâm mộ lại vừa ganh ghét!

Nằm trên ghé, Sở Tiên nhàn nhã nhìn phía biển.

Rất nhanh sau đó, thuyền cá đi vào khu vực tảo biển, bọn người cá kéo tới bên Sở Tiên.

_ Chú ý an toàn, nếu như gặp phải khóm san hô thì phải nhớ vị trí của nó đấy. Sở Tiên ra lệnh.

_ Đã rồi! Mấy người cá liền gật đầu, ngay sau đó lặn xuống biển.

Cuộc đánh bắt cá bắt đầu, Sở Tiên lần này chuẩn bị vô cùng đầy đủ, bể thủy sinh chuẩn bị hơn ba mươi cái, hắn chuẩn bị cho một lần duy nhất vớt đủ vật liệu cho ba bốn trăm bể thủy sinh.

Thời gian dần trôi qua trôi qua, từng con sứa, tôm nhỏ cùng trùng “cây Giáng sinh” các loại được bọn Nhất Kiếm Nhị Kiếm đưa lên trên thuyền.

Có kinh nghiệm từ lần trước, lần này tốc độ của bọn hắn nhanh hơn rất nhiều, chỉ vón vện ba giờ đã lấp đầy tất cả bể thủy sinh.

Sở Tiên dưới sự dẫn đường của bọn người cá đến chỗ khóm san hô to, dễ dàng giết mấy con sứa ở bên cạnh san hô rồi đem lên thuyền.

_ Lại thêm lần nữa thu nhập bảy tám trăm vạn. Sở tiên nhìn những sinh vật phong phú đánh bắt được trên thuyền cá hài lòng mỉm cười, cứ đà này chỉ cần đánh bắt thêm vài lần nữa là có thể hồi vốn rồi.

Bây giờ mới hơn mười hai giờ, còn có thể đi dạo chung quanh thêm vòng nữa!. Sở Tiên nhìn đồng hồ, lập tức chỉ phía trước nói

_ Lão Tầm, đi về phía trước dạo một lúc, gặp bầy cá thì luyện tập bắt cá.

_ Dạ vâng ông chủ! Lão Tầm nhẹ gật đầu, lập tức lái thuyền chạy về phía xa.

Sở Tiên nhảy xuống biển bắt mấy con tôm hùm cùng cá vược lên làm bữa cơm trưa.

_Ông chủ, phía trước biển có hai chiếc thuyền cá!. Lúc ăn cơm, Lão Tầm đi tới nói với hân.

_Không sao đâu, đi tiếp đi! Sở Tiên không thèm để ý lắc đầu.

_Tu tu, tu tu! Lúc sau, rất nhanh, từng đợt còi của mấy thuyền cá ấy truyền đến.

Sở Tiên hơi sững sờ, lập tức đứng ở boong thuyền hướng nhìn về hướng xa đó.

_Ông chủ, phía đối diện là tín hiệu nhắc nhở, bọn họ nói đây là địa bàn của họ, bảo chúng ta vòng hướng khác! Lão Tầm lớn tiếng nói.

_Địa bàn của bọn hân? Sở Tiên hơi sững sờ, lập tức tâm niệm vừa động, triển khai năng lực sóng âm điều tra.

_Ừm? Rất nhanh sau đó, hình ảnh phía trước liền hiện ra trong đầu của hân.

_Bọn hân đang? Sở Tiên không dừng được mà mở to hai con mắt, trong tầm mắt của hân hiện ra một màn ảnh, hai chiếc thuyền đó đang dùng lưới đánh cá bắt cá dưới biển.

Mà trong đầu hân hiện ra hình ảnh lưới đánh cá không phải dùng để đánh cá, mà bọn hân đang bắt toàn rùa biển.

_Rùa là động vật quý hiếm nằm trong danh sách bảo tồn của quốc gia đó nha, vậy mà mấy người này cũng dám bắt? Sở Tiên nhú mày, hân phát hiện thấy thuyền cá của bọn họ có giương một thứ như đôi cánh ngắn, bên trên còn treo một cái xác rất to, máu me be bết.

_Đó là cá mập? Sắc mặt Sở Tiên trở nên không tốt chút nào. Ở Trung Quốc không cho phép săn cá mập, hơn nữa cá mập là loài được liệt vào danh sách động vật quý hiếm cần bảo vệ trên thế giới.

"Bắt rùa biển và cá mập, mấy người này cũng to gan lớn mật ghê, chả lẽ không sợ bị người ta bắt sao? Sở Tiên trầm nghĩ trong lòng.

Vì cá mập là một món ăn vô cùng nổi tiếng mà ai cũng biết, mà ăn thịt cá mập có thể tăng cường khả năng chống ung thư, cá mập là sinh vật duy nhất trên thế giới không mắc bệnh ung thư.

Nguyên nhân thứ hai khiến thịt cá mập trở nên nổi tiếng vậy là do trong thịt cá mập có một thứ mà các quý ông thích nhất, đó là khả năng tráng dương. Chính vì điều đó nên mấy năm gần đây thị trường đánh bắt cá mập trở nên rất sôi nổi.

Nhưng thịt cá mập lại rất tanh, cần phải có phương pháp làm chuyên nghiệp mới khử mùi được.

Còn về phần rùa biển thì khỏi phải nói, món ăn chính trong Mãn Hán toàn tịch (hay còn gọi là tiệc triều đình Hán Thanh) toàn dùng thịt rùa biển mà chế biến, thêm nữa rùa biển còn có tác dụng làm thuốc rất lớn, có thể ngâm rượu, vân vân.

Trên thị trường cấm mua bán rùa biển, cũng không cố định giá cả, nhưng giá trị của nó thì không cần phải bàn.

_Thôi vậy! Sở Tiên lắc đầu, đám người này săn giết trắng trợn như vậy, e là cũng chẳng phải ngư dân bình thường, hân cũng không muốn gây ra phiền toái.

_Lão Tầm, lái thuyền rời đi thôi!. Sở Tiên ra lệnh.

_Tuân lệnh! Lão Tầm gật đầu, lập tức thổi còi hai tiếng, phát một tín hiệu sau đó hướng về phía bên cạnh chạy tới.

_A?

Đột nhiên Sở Tiên bật ra một tiếng kinh ngạc, hân dò xét thấy trong số rùa biển bị hai thuyền cá phía trước bắt thì có năm sáu con chạy thoát.

Trong đó ba con chạy trốn về hướng thuyền của bọn hân.

Những chú rùa biển này không biết là do quá sợ hãi hay vì lý do gì khác mà lại không lặn xuống đáy biển, vẫn ở phía giữa làn nước biển, bọn chúng cứ nghĩ rằng con người không phát hiện ra, nhưng sóng âm đã hoàn toàn tiết lộ vị trí bọn chúng.

Quả nhiên không ngoài dự tính của Sở Tiên, hai chiếc tàu đánh cá kia nhanh chóng thu hồi lưới đánh cá, lập tức hướng đuổi theo bắt mấy con rùa biển lọt lưới.

Tốc độ bơi của rùa biển rất nhanh, được xưng danh là kiện tướng bơi lội, mỗi giờ vận tốc có thể đạt tới ba mươi ngàn mét.

Sở Tiên phát hiện hai tàu cá đó tốc độ rất nhanh, mặc dù không to lớn bằng con thuyền đánh cá của Sở Tiên nhưng tốc độ tuyệt đối không kém hơn, rõ ràng đây là tàu đánh cá được đặc chế đặc biệt!

"Sắp đuổi kịp rồi!" Sở Tiên nhìn theo hướng ba con rùa biển và tốc độ của tàu cá nghĩ thầm trong lòng.

Ba con rùa biển chắc cũng nhận thấy trên nước có động nên đồng loạt lặn sâu xuống biển để đảm bảo an toàn.

"Tu tu tu tu! Tàu cá phía đối diện lại thổi còi lần nữa khiến Sở Tiên nhú mào.

_Ông chủ, đối phương truyền đến tín hiệu, bảo cho chúng ta mau chóng rời khỏi khu vực này!. Lão Tầm nhận được tín hiệu từ đối phương truyền đến lập tức báo cáo với Sở Tiên.

_Lại bảo chúng ta rời đi? Sở Tiên hơi phản cảm lạnh lùng nói

_Nói với bọn hần, bảo bọn hần rút cho ta!

_Làm như chúng ta dễ bắt nạt vậy, lần nào cũng bắt chúng ta nhường chỗ! Sở Tiên lạnh lùng nhìn hai chiếc tàu cách đó không xa. Ở biển khơi, hần không gây chuyện, nhưng hần cũng không sợ bất cứ chuyện gì, dù sao biển cả cũng là “sân nhà” của bọn hần!

Lão Tầm vô cùng nghe lời Sở Tiên, lời hần nói là mệnh lệnh, ông không chút chần chừ dẫn đo trả lời tàu cá đối diện với chỉ vồn vện bốn chữ: rút đi cho ta!

Lúc này, tín hiệu cứu nạn trên biển 1 và cứu nạn trên biển 2 của hai tàu cá đều nhận được sự phản hồi từ phía thuyền cá của Sở Tiên!

_Mẹ kiếp, cái thuyền cá chết tiệt này quá láo, muốn chết đây mà, đi, mấy con rùa biển này mà chạy mất ta sẽ bắt bọn hần bồi thường!. Trên tàu cứu nạn trên biển 1, một tên to con nhìn thấy tín hiệu của bọn hần, trên mặt hung hãn gầm lên.

_Được, phải dạy dỗ bọn này một trận mới được, để bọn hần biết tàu cứu nạn trên biển chúng ta không phải là hạng bọn hần có thể trêu chọc! Tên trung niên bên cạnh nhẹ gật đầu.

_Thuyền Trưởng, chiếc thuyền này là lính mới, chắc mới ra khơi chưa lâu, chưa biết tới tên tuổi của chúng ta! Tên điều khiển tàu vừa cười vừa nói.

_Lần này để bọn hần mở mang tầm mắt. Tên đô con nhếch miệng cười đều, liếm lấy đầu môi của mình

_Rùa biển không cần đuổi theo nữa, toàn bộ tổn thất ta sẽ để cho bọn nhãi ranh ấy đền đủ!

_Được rồi, tôi thông báo cho tàu cứu nạn trên biển 2 rồi. Tên lái tàu gật đầu, lập tức gửi đi một tín hiệu, hai chiếc tàu đánh cá nhanh chóng hướng phía Sở Tiên bọn hần chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Sói Và Cừu

_Dừng thuyền! Sở Tiên nhìn thấy khí thế hùng hùng từ hai chiếc tàu cá đang đi về hướng bọn hần, lập tức ra lệnh cho Lão Tầm dừng thuyền, bọn họ đứng tại boong thuyền nhìn theo hướng hai chiếc thuyền kia.

"Ào ào!". Hai chiếc tàu cá rất nhanh sau đó đã tới cạnh thuyền bọn Sở Tiên, trong đó một chiếc giống như đang khiêu khích họ lái quanh dương thanh vô thế.

_Tới gần thêm chút nữa! Tên đô con trên tàu cứu nạn trên biển 1 kiêu ngạo hất mặt ra lệnh cho lái tàu.

_Vâng Long Ca! Người điều khiển tự tin gật đầu, lập tức từ từ tiến sát về phía thuyền cá của Sở Tiên cho tới khi khoảng cách giữa hai chiếc thuyền chỉ còn một mét.

Người được gọi là Long Ca đó là một người trung niên, hần cùng một đám thanh niên cường tráng bước tới phía trước, vô cùng tự tin mỉm cười đi về phía boong thuyền.

Sở Tiên nhìn phe đối diện bảy tám người đi tới liền cười nhạt, đưa bọn Nhất Kiếm Nhị Kiếm bước tới, nhìn khoảng khách gần sát sạt giữa hai con thuyền hần lại cười thêm lần nữa.

_Nhãi ranh, ngươi là chủ của chiếc thuyền này hả? Long Ca châm một điếu thuốc dừ tợn nhìn Sở Tiên chất vấn.

_Đúng vậy! Sở Tiên gật đầu.

_Ngông cuồng phết đấy! Long Ca nhìn Nhất Kiếm Nhị Kiếm đứng cạnh Sở Tiên, không chút nao núng cười hỏi.

_ Cái này còn phải xem là đối với hạng người nào! Sở Tiên cười nhìn lấy bọn hần.

Long Ca nhìn thấy Sở Tiên không có vẻ gì là "xoắn" bọn hần cả, khẽ nhủ mày

_ Con thuyền hoành tráng đấy!

_ Cũng tạm! Sở Tiên khẽ lắc đầu đáp.

_ Có chuyện gì nói thẳng đi!

_ Được.Long Ca vứt điều thuốc đang hút dở trong tay vào biển

_ Chúng ta vừa rồi đánh bắt cá, cá thu ngư ấy, biết cá thu ngư không? Một đàn lớn mà cuối cùng thì sao, bị mấy chú em làm cho sợ chạy mất bao nhiêu con, mấy cậu nói xem có phải là nên bồi thường cho bọn anh không?

_ Haha. Sở Tiên nhìn bọn hần nở nụ cười

_ Câu nói này của anh làm tôi nhớ đến câu chuyện Sói và cừu uống nước, ừ, học tiểu học tôi có được nghe qua câu chuyện hài này!

_ Nhãi ranh mày đúng là không biết trên dưới, mày có biết chúng tao là ai không? Có biết nơi này là biển cả mênh mông không!.Long Ca nghe hần nói vậy, lập tức tức giận vươn tay nhanh chóng chụp lấy cổ áo Sở Tiên.

"Pêng!"

Nhưng mà, không chờ Sở Tiên ra tay, Nhị Kiếm ở bên cạnh nhanh chóng đưa tay ra bắt được cánh tay của hần dùng sức kéo một phát.

"Răng rắc"

Một tiếng vang giòn tan, kể đến là cánh tay Long Ca đã bị bẻ gãy, toàn bộ thân thể bị lôi một nửa sang phía tàu của bọn Sở Tiên.

_ Mẹ kiếp, các ngươi muốn chết à, mau đỡ lấy Long Ca! Mấy người đứng kế bên giật nảy mình, sự việc xảy ra quá nhanh, bọn hần chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy Long Ca uy phong lẫm liệt của bọn họ cơ thể bị kéo ra ngoài một nửa, nếu như không phải có hàng rào ngăn trở, đoán chừng hần đã rơi xuống biển rồi!

_ Đừng có động tay động chân với ta, người của ta không ưa đâu! Sở Tiên nhìn bọn hần lạnh lùng cười.

_ A! Mau buông tay ta ra, mau buông tay ra, không các ngươi chết chắc!

Long Ca trên trán toát đầy mồ hôi lạnh, tức giận rống to.

_ Buông tay, mau buông tay, nếu không thi thể của các sẽ được chôn dưới biển cả! Tên đứng sau Long Ca lập tức lôi ra một vật nhìn như đại pháo.

Nhưng thứ mà hần cầm trên tay không phải là loại pháo có đạn, mà loại bắn ra xiên cá, bọn hần dùng thứ này để săn bắt cá mập, đồng thời dùng nó để uy hiếp các tàu cá khác.

Sở Tiên nhìn thấy vật này có sức sát thương rất lớn liền nhủ mày một cái.

_ Xin hỏi, thế có định để cho chúng tôi bồi thường cá nữa không?

Ánh mắt Sở Tiên chuyển hướng nhìn lấy Long Ca đang bị Nhị Kiếm nắm lấy hời.

_ A a!Long Ca đau đớn kêu lên hai tiếng, mặt mũi đầy mồ hôi lạnh ngẩng đầu

_ Thả ta ra, chuyện này xem như chấm dứt, nếu không các ngươi cũng đừng hòng đi được!

_ Thả ngươi! Sở Tiên cười, lập tức ra hiệu cho Nhất Kiếm.

Nhất Kiếm hiểu ý gật đầu, tay phải lấy từ phía sau lưng ra một thanh kiếm sắc nhọn chỉ vào trán Long Ca

_ Ngươi muốn làm gì? Mau thả Long Ca của chúng ta ra, nếu không các ngươi đều phải chết!

Phía đối diện giật nảy mình, tên trung niên lập tức lớn tiếng quát.

_ Mau thả Long Ca của chúng ta ra, nếu không nơi này chính là nơi chôn thân của các người!

Hần đứng trên thuyền hét lớn, cùng lúc đó ba người bên cạnh cũng chuẩn bị xong vũ khí có thể sẵn sàng bắn bọn Sở Tiên bất cứ lúc nào.

"Ứng ực!"

Bị một cái kiếm sắc nhọn chìa thẳng trước trán, Long Ca đồng tử sợ quá mà co thắt lại, hần đột nhiên thấy hồi hận, không ngờ lại gặp phải mấy tên du côn, sớm biết vậy đã tránh xa rồi.

_ Cậu muốn thế nào? Long Ca nuốt nước miếng một cái, chịu thua nói.

_ Đương nhiên là bồi thường rồi, chúng ta vô duyên vô cớ bị các người hù dọa, đương nhiên phải bồi thường chứ, ta không cần tiền, chỉ muốn cái khẩu súng có thể bắn ra xiên cá đó, bảo ba người trên thuyền đưa cái đó cho chúng ta, ta sẽ thả người. Sở Tiên hứng thú chỉ vào vũ khí phía trước mặt mà ba tên trên thuyền đang cầm.

_ Người... Long giận Ca dữ, tên trung niên trên đối diện cũng mắt đỏ au sôi khí nhìn hần.

_ Sao nào? Mạng của người đối lấy ba vũ khí xiên cá cũng không được sao? Sở Tiên cười hỏi.

_ Được! Long Ca cắn răng, mặt tối sầm gật đầu.

_ Tam Kiếm Tứ Kiếm! Sở Tiên mỉm cười hô một tiếng.

_ Rõ! Tam Kiếm Tứ Kiếm gật đầu, nhảy đánh vọt qua bên thuyền đối diện.

Mấy tên đối diện thấy Tam Kiếm Tứ Kiếm dễ dàng nhảy qua qua, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

_ Hỏi bọn họ cách sử dụng, sau đó chuyển qua đây! Sở Tiên vừa cười vừa nói.

_ Nhận lệnh! Tam Kiếm Tứ Kiếm gật đầu, lập tức đi qua.

Đi tới phía trước mặt ba tên đang cầm vũ khí cùng người trung niên kia .

_ Đưa cho bọn hần đi, chẳng lẽ người muốn nhìn Long Ca của các người chết à! Tên trung niên tức giận rống lớn một tiếng.

_ Ya...!. Tam Kiếm dùng hết toàn lực, sau đó đem khẩu pháo bắn xiên cá chuyển về.

Hành động của hần khiến cho mấy thanh niên bên cạnh mắt tròn tròn kinh hãi, mẹ nó, đồ vật nặng hơn một trăm cân mà hần có thể nhấc lên được dễ dàng như vậy.

_ Hơ! Tên trung niên nhìn thấy vậy liền hít vào một ngụm khí lạnh, bắt đầu thấy "sợ dần đều" hội Sở Tiên rồi.

_ Đưa qua đây! Sở Tiên đưa cánh tay ra đón lấy vũ khí gần một mét, gân guốc ở tay nổi lên.

"Ừng ực!"

Đám người này có phải là người không?

Người trung niên đối diện không tin nổi vào mắt mình nuốt nước miếng một cái, bằng tay không nhấc được một vật nặng hơn một trăm cân thật đúng là kinh khủng.

_ Nặng ra phết! Sở Tiên nhìn bọn hần cười, nhưng đối với hần mà nói ngay cả đồ vật nặng hơn năm trăm cân cũng không xi nhê gì.

_ Được rồi, thả Long Ca của chúng ta ra đi!. Tên trung niên trầm giọng nói.

_ Đương nhiên là thả rồi! Sở Tiên gật đầu, Tam Kiếm Tứ Kiếm đã đặt khẩu pháo xiên cá hướng về phía tàu cá đối diện, đề phòng bọn hần dám hành động thiếu suy nghĩ.

_ Nhị Kiếm, buông hần ra!

_ A! Mau đỡ ta, giữ chặt ta với!

Nhị Kiếm đột ngột buông tay xem chút nữa khiến Long Ca rơi luôn xuống dưới biển, mấy tên đứng phía sau nhanh chóng ôm hai chân của hần.

_ Haha, tạm biệt nhé, lão Tầm lái thuyền đi!

Sở Tiên nhìn bọn hần cười, lập tức phát tay!

Long Ca khổ sở ôm chặt lấy cánh tay của mình, nổi trận lôi đình, hai mắt đỏ au lườm bọn Sở Tiên.

Nhưng Tam Kiếm Tứ Kiếm đặt khẩu pháo xiên cá hướng về phía bọn tàu cứu nạn khiến cho bọn hần có tức cũng chẳng dám ho hoe.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 146: Biển Cả Không Yên Bình

_Nhanh lên lấy thuốc qua đây! Ở tại tàu cứu nạn trên biển, Long Ca mặt mũi toát đầy mồ hôi lạnh lớn tiếng nạt nộ bọn thuộc hạ chung quanh.

_Đây ạ đây ạ.

_Long Ca, Hải long xoa (tên của khẩu pháo bắn ra xiên cá) bị bọn hắc lấy đi ba cái, chúng ta...

_Được rồi, ta biết rồi.Long Ca không chờ hắc nói xong lập tức cắt ngang

_Thuyền cá của bọn hắc nhớ rồi chứ, tra cho ta,tra hắc rốt cuộc là ai, dám trêu chọc ta, ta sẽ không bỏ qua cho bọn hắc đâu. Long Ca ôm chặt cánh tay bị thương của mình, nói đến đâu nộ khí thờ ra đến đó.

_Long Ca, đã nhớ kỹ rồi ạ, nhưng không biết là ở thành phố nào chung quanh đây!. Một tên thanh niên gật đầu.

_Móa nó, không biết thì các người điều tra đi! Long Ca lớn tiếng gầm lên

_Lần sau bọn hắc lại ra khơi, ta sẽ để bọn hắc táng thân đáy biển.

_Đúng đúng!. Đám người gật đầu.

.....

"Xem ra biển cả cũng không yên bình như trong tưởng tượng!" Sở Tiên nhìn ba khẩu pháo bắn ra xiên cá, thầm nghĩ lấy.

Loại xiên cá này sức sát thương vô cùng lớn, bắn vào trong nước biển mười mấy mét vẫn giữ lực sát thương như ban đầu, nếu như bắn trúng người trăm phần trăm là mất mạng.

"Dám sẵn giết động vật bảo tồn quý hiếm của quốc gia, lại dám phách lối uy hiếp người khác để cướp tiền, đám người này cũng không đơn giản, chẳng lẽ ở biển cũng cần gọi là thế lực và địa bàn?" Sở Tiên trong lòng suy tư.

"Mặc kệ nó!" Rất nhanh sau đó Sở Tiên lắc đầu, chỉ cần sau này cải tạo thêm người cá, thì cho dù có gặp phải hải tặc mang súng ống hắc cũng không sợ.

Thuyền cá của Sở Tiên đã cập bến, lần này thuyền đánh cá của hắc vẫn thu hút được đông đảo sự chú ý của ngư dân, mọi người nhao nhao đổ xô ra nhìn.

Nhưng đến khi bọn họ nhìn thấy trên thuyền có các loại đá, sứa, tôm nhỏ thì đều im lặng lắc đầu.

Nhưng lần này lại có mấy người tới trước thuyền cá của hắc có ý muốn mua mấy thứ "không đáng một đồng" ấy.

Sở Tiên không để ý đến ánh mắt của người chung quanh, đem tất cả mọi thứ chuyển xuống, rồi tìm một chiếc xe vận chuyển về biệt thự.

Chờ hắc chuẩn bị xong thì đã tới bảy giờ tối, Sở Tiên nghĩ ngơi, chạy xe tới cửa tiệm bán cá vàng.

_Anh! Phở Phở nhìn thấy hắc đi tới, mặt mỉm cười nghênh đón.

_Ừm. Sở Tiên cười, vuốt vuốt đầu cô bé.

_Tiểu Tiên! Phong thúc ở bên cạnh cười ha hả hô to.

_Phong thúc, cháu có một việc muốn hỏi ông. Sở Tiên không nghĩ ngợi nhiều liền vào chủ đề luôn

_Ở biển có ngư dân nào săn bắt cá mập cùng các loại động vật quý hiếm nằm trong danh sách bảo vệ của quốc gia không? Có thể lực gì không?

Phong thúc nghe hắc nói thì hơi sững sờ, lập tức chậm rãi gật gật đầu

_Tiểu Tiên, ta lẫn lộn vài chục năm trên biển cả, mấy việc cậu vừa nói đều tồn tại cả.

_Ở biển bắt giết rùa biển cá mập hay các loại sinh vật biển không hiếm thấy, mà phải nói vô cùng phổ biến! Phong thúc đáp.

_Phổ biến? Sở Tiên hơi sững sờ.

Phong thúc nhẹ gật đầu

_Tiểu Tiên, cậu phải biết nơi đó là biển cả, biển rộng mênh mông không có bóng người, thêm nữa những động vật trong danh sách quý hiếm giá trị đều cao vô cùng, như rùa biển ấy, một con rùa biển có thể bán ra mấy vạn, người nói xem có người nào không động lòng tham chứ, nếu không thì sao lại có nhiều động vật bị đẩy đến bờ tuyệt chủng như vậy?

Sở Tiên gật đầu, đúng thế, biển cả mênh mông rộng lớn, nếu có mấy vạn tiền bản đặt ở trước mặt của cậu thì cậu có muốn hay không? Ta tin là có tới chín mươi phần trăm là đồng ý.

_Kỳ thực thì đa số ngư dân đều rất chân chất, còn là người cực kỳ tốt nữa, trong trường hợp ngoài ý muốn đánh bắt phải những loài có giá trị lớn thì không đành lòng thả đi thôi, nhưng có một số người lại chuyên môn đi săn bắt những sinh vật này, bọn hắn không phải là ngư dân, mà là kẻ săn biển cả, những tên săn bắt không có tính người.

_Kẻ săn biển cả? Sở Tiên suy nghĩ rồi gật đầu.

_Đúng vậy, trong số bọn hắn không có lấy một ai là người tốt cả, tôi nghe ông chủ trước kia kể là, trong những tên này rất nhiều tên là phạm nhân trốn trại, không thì là lưu manh, dù sao thì không có một tên nào lương thiện hết.

_Đám người này không chỉ săn giết một số động vật quý hiếm, mà đôi khi còn thu phí bảo hộ, ai gặp họ thì người đó xui!

_Nhiều người như vậy sao? Sở Tiên hỏi.

_Không nhiều không nhiều, nhiều thì đúng là các ngư dân thuần chất không sống nổi, cẩn thận một chút là được rồi, đi biển cũng không nên đi sát với một thuyền cá lạ, đây là vấn đề cơ bản nhất.

Sở Tiên gật đầu

_Vậy trong biển có thể lực gì? Có địa bàn gì không?

_Cái này tôi cũng không rõ lắm. Phong thúc lắc đầu

_Nhưng vấn đề về thể lực và địa bàn thì đúng là có tồn tại đấy, nhưng chỉ ở những nơi xa bờ biển thôi, trung hải và cận hải không có đâu.

_Mỗi khu vực tài nguyên phong phú đều có một nhóm người cầm đầu, trong bọn họ không chỉ có người Trung Quốc, còn có nhiều quốc gia khác, thị trường tài nguyên cá cạnh tranh vô cùng khốc liệt.

_Xét về kẻ mạnh nhất hay là chỉ Triều Tiên và Nhật Bản, hai nước này cũng gần với nước chúng ta, hơn nữa tàu thuyền của họ lại rất tân tiến, thường xuyên xảy ra xích mích, nghe nói có cả người thiệt mạng.

_Nhưng những nước đó cách chỗ chúng ta xa lắm, đây là vấn đề của những người ở xa biển khơi, ở khu chúng ta chỉ cần tránh đám săn trên biển cả là được.

_Ừm

Nội bộ sự tình bên trong như thế nào thì cũng chẳng ai biết được.

_Nhưng mà tiểu Tiên cậu cũng không cần lo lắng lắm đâu, bình thường ra biển bắt cá vẫn không có nguy hiểm gì lớn, khu vực tài nguyên ở gần chúng ta cũng khá phong phú, cũng kiếm được không ít tiền. Phong thúc vừa cười vừa nói.

_Ừm, mà đúng rồi phong thúc, ông có biết thuyền cứu nạn trên biển 1 và thuyền cứu nạn trên biển 2 không? Sở Tiên hỏi tiếp.

_Thuyền cứu nạn trên biển? Phong thúc hơi sững sờ, lập tức gật đầu

_Tiểu Tiên cậu làm sao mà biết được, hai cái tàu đánh cá này tôi có nghe nói qua, họ là một đám cường đạo hoạt động mạnh ở khu vực gần biển, chủ yếu săn giết cá mập và rùa biển kiếm ăn, thường đòi phí bảo hộ của các tàu đánh cá nhỏ khác.

_Vậy tại sao không có người báo cảnh sát?, Sở Tiên nghi hoặc hỏi.

_Có người báo chứ, nhưng không ăn thua, không biết bọn hắn ăn náu giỏi hay là có người chống lưng nữa, dù gì bọn hắn cũng hoạt động ở vùng cận biển này đã nhiều năm rồi. Phong thúc lắc đầu.

_Ồ!

Sở Tiên gật đầu, mặc dù không có đáp án thực tế, nhưng hắn đã có một khái niệm cơ bản nhất định đối với đại dương.

"Cải tạo thêm người cá thì tốt nhất phải tìm cá kiếm để luyện!" Sở Tiên thầm nghĩ, nếu có cơ hội có thể cải tạo ra những người cá có sức chiến đấu mạnh mẽ thì tốt.

_ Phong thúc, về sau mỗi ngày ra bến cảng tiếp tục mua những con cá cỡ lớn, ưu tiên mua cá kiểem. Sở Tiên yêu cầu ông.

_ Được rồi, không thành vấn đề. Phong thúc gật đầu.

Hiện tại xem ra hơn mười người cá là không đủ, cải tạo thêm hai ba mươi con nữa thì cho dù ở trên biển gặp tình huống ngoài ý muốn cũng vẫn kiểm soát được.

Sở Tiên trong lòng suy tư.

(Về việc tên thuyền cứu nạn 1. Thuyền cứu nạn 2. Bản gốc ghi khá loạn. Nên người dịch có khi là để tên khác. Ở những chương tiếp có thể có tên là: hải tai, hải nạn. Tôi sợ sửa sẽ ảnh hưởng nội dung nên mọi người thông cảm nhé)

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Bị Chú Ý Rồi

_ Ông chủ, trong tiệm bể thủy sinh còn hơn bốn mươi cái thôi, phải nhanh chóng bổ sung hàng thôi?

Sáng sớm, Sở Tiên đã nhận được cuộc gọi tới từ Trương Tiêu Hoa.

_ Tôi biết rồi, vật liệu đã chuẩn bị xong rồi, cô qua đây đi, việc thiết kế vẫn cần cô phụ trách!. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

_ Ok ok, tôi qua bây giờ đây. Trương Tiêu Hoa gật đầu, sau đó nhìn về phía trong tiệm, áy náy xin lỗi một đôi vợ chồng đang đợi mua hàng

_ Thật ngại quá, bể thủy sinh giá một vạn năm phải ngày mai mới được vận chuyển về tiệm, hay là ngày mai các vị quay lại nhé?

_ Thật là, tiệm mới mở mà thiếu nhiều hàng như vậy à! Khách hàng nữ bắt mắt cầu nhàu.

_ Haha, chúng tôi cũng không nghĩ tới việc lại buôn bán tốt như thế!. Trương Tiêu Hoa vừa cười vừa nói.

_ Thôi thôi, ngày mai chúng tôi quay lại! Người phụ nữ kia phẩy phẩy tay, nói rồi đi ra ngoài.

Cô khẽ lắc đầu, dặn dò mấy nhân viên trong tiệm

_ Tôi đi tới chỗ ông chủ đây, việc ở tiệm giao cho các cô, không có vấn đề gì chứ!

_ Yên tâm đi chị Trương, công việc trong tiệm cứ giao cho chúng em. Mấy nhân viên phục vụ gật đầu.

.....

_ Ông chủ, chúng ta không lường trước được hôm qua khách vẫn tới nườm nượp như vậy!.. Trương Tiêu Hoa đi vào biệt thự nhìn thấy Sở Tiên liền hưng phấn nói.

_ Gật hái được bao nhiêu? Sở Tiên tò mò hỏi.

_ Chín mươi ba vạn! Trương Tiêu Hoa tự hào đáp.

_ Rất tốt! Sở Tiên liền gật đầu

_ Hiện tại đang thiếu rất nhiều hàng, hôm nay chúng ta phải bắt tay vào chuẩn bị luôn, lần này tôi lấy được tương đối nhiều nguyên vật liệu, đủ để làm bốn năm trăm cái bể thủy sinh, có thể dùng được trong thời gian khá lâu.

_ Năm sáu trăm, đúng là có thể đủ dùng trong thời gian rất lâu! Trương Tiêu Hoa gật đầu, cùng lão Tầm và lão Mục đem vật liệu ra xong bọn họ bắt đầu bày biện, căn cứ vào số lượng nguyên liệu mà thiết kế bể thủy sinh mới.

Trong mấy ngày kế tiếp, danh tiếng cửa tiệm bể thủy sinh Tiên cảnh hot rầm rộ. Cùng theo đó là một số người có “lòng tốt” cũng giúp họ tiết lộ doanh thu bán ra cho bên ngoài.

_ Một tiệm mới mở có thu nhập kinh khủng, trong ngày đầu tiên khai trương doanh thu đạt tới trăm vạn, đồng thời tiếp ba ngày sau đó đều lãi được gần trăm vạn.

_ Cửa tiệm này vô cùng nổi tiếng, hôm khai trương tôi có đi một chuyến, bên trong chứa tầm một trăm bốn mươi cho tới một trăm năm mươi cái bể thủy sinh, thế mà ngày thứ hai tôi đến liền thấy ít đi một phần ba, ở đây bán giá một cái bể bèo nhất cũng một vạn năm, theo ước tính sơ bộ ngày khai trương lượng tiêu thụ đạt tới hơn trăm vạn.

_ Bể thủy sinh Long cung giá trị tám mươi tám vạn, là bể thủy sinh xinh đẹp nhất mà tôi từng được nhìn thấy, một cửa tiệm có lượng tiêu thụ kinh hồn

Thu nhập khổng lồ được truyền tai nhau khắp các ngành nghề ở thành phố Thanh Hải, ngay cả một số xí nghiệp lớn cũng phái người đi xem thực hư thế nào.

Thu nhập hơn trăm vạn một ngày, đây là khái niệm gì? Một tháng thế chẳng phải là kiếm tới hơn ngàn vạn sao?

Thu nhập hơn ngàn vạn vậy lợi nhuận có được là bao nhiêu, nhiều người bắt đầu phân tích, chỉ ít phải thu về năm trăm vạn lợi nhuận.

Các xí nghiệp hiện nay lợi nhuận trong một tháng có thể đạt tới năm trăm vạn, và một năm là năm ngàn vạn như vậy rất ít. Cho dù đạt hơn trăm triệu thậm chí một tỷ đối với các xí nghiệp lớn mà nói đều rất khó đạt tới mức lợi nhuận này.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, đây mới chỉ là ở trong thành phố Thanh Hải, nếu như cửa hàng với mô hình như này mở ở các thành phố phát triển thì lợi nhuận sẽ là bao nhiêu? Số liệu này đều khiến tất cả xí nghiệp phải đổ mắt.

_ Một tiệm bể thủy sinh có thể tiêu thụ một số lượng hàng lớn trong thời gian ngắn như vậy, các cậu xem là là nguyên nhân gì? Ở một xí nghiệp, tổng giám đốc hỏi đám người ngồi ở trước bàn.

_ Tổng giám đốc, tiệm này tôi đến rồi, thậm chí tôi cũng mua một bể thủy sinh ở đó. Một nữ nhân viên tiếp lời tổng giám đốc

_ Tôi cho rằng tiệm này thành công nguyên nhân chính là ở bể thủy sinh của họ vô cùng mỹ lệ và quý hiếm!

_ Đúng là rất đẹp, tôi lần đầu tiên nhìn thấy cũng thích liền, hiện tại điều kiện sống của mọi người tốt hơn rất nhiều so với trước kia, cùng với đó chất lượng cuộc sống cũng được nâng cao, những món đồ xa xỉ, thú cưng đều được rất nhiều gia đình yêu thích.

_ Mà những bể thủy sinh có giá trị không nhỏ này có thể chấp nhận được đối với rất nhiều gia đình, giá một vạn năm, rất nhiều sao? Cũng chỉ là một tháng tiền lương của dân văn phòng thôi, rất nhiều người có khả năng mua nó.

_ Với cả bể thủy sinh xinh đẹp như vậy đặt ở trong nhà khiến cho toàn khung cảnh trở nên sống động hơn, coi như là một cách thư giãn?

_ Mua theo trào lưu chẳng hạn, người khác đều mua hơn nữa nhìn xinh đẹp như vậy cũng tự thấy hay là mình cũng mua một cái đi, đây là tư duy thường thấy của rất nhiều người, và đây cũng chính là nguyên do bể thủy sinh của tiệm này đắt hàng nhiều người mua tới vậy.

_ Ừm. Tổng giám đốc nghe xong gật đầu

_ Đúng là như thế, nói thật, nhà của tôi cũng mua một cái.

Đám người cười phá lên, bể thủy sinh đối với nhiều người giống như món đồ trang sức mỹ lệ vậy, ngắm lại ban đêm tắt đèn đi khung cảnh như mộng như ảo, đúng là việc khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ.

_ Ta muốn hỏi, chúng ta liệu có tư cách mở một cửa tiệm với mô hình giống vậy không! Tổng giám đốc cuối cùng cũng nói đến vấn đề mấu chốt nhất, không sai, bát canh ngon như vậy, húp chút nước thôi cũng mãn nguyện rồi.

_ Tổng giám đốc! Một tên trung niên hô lên một tiếng, mọi người nhìn về phía hắn khó hiểu, hắn nói

_ Các đồng nghiệp khác chắc cũng biết, tôi chính là một người trong hội yêu thích bể thủy sinh, vô cùng yêu thích cá kiểng và bể thủy sinh, tôi muốn có ý kiến là, trừ phi chúng ta có thể biết những nguyên liệu này hắn lấy được từ đâu, nghĩa là nguồn hàng mà hắn đang có trong tay, nếu không thì bắt chước e là khó.

_ Trước kia thành phố Thanh Hải chúng ta trên thị trường cũng có cửa hàng bán bể thủy sinh, nhưng là bọn họ lại không thành công, do nguyên nhân gì? Hay là chất lượng chênh lệch quá lớn cùng hiệu quả tuyên truyền!

_ Các cậu nhìn xem bể thủy sinh Tiên Cảnh, bọn hắn dám mở một cửa tiệm tại trung tâm thành phố, lại còn chọn vị trí phồn hoa nhất để khai trương cửa tiệm, có thể nhìn ra ông chủ đó rất quyết đoán, thêm nữa, đồ trong bể thủy sinh ở cửa tiệm đó vô cùng trân quý, xinh đẹp thậm chí là quý hiếm

_ Ngay cả những con kia tôm nhỏ hay là trùng “cây Giáng sinh” và cả khóm san hô nhiều màu, ở thị trường cô cũng hiếm thấy thậm chí còn không có mà bán, không copy được mẫu bể thủy sinh của tiệm đó được đâu, nếu như dùng sinh vật bình thường ở đáy đại dương chế tạo ra thì sẽ có sự chênh lệch rất lớn.

_ Nói như vậy là muốn bắt chước theo tiệm thủy sinh đó là không khả thi sao? Tổng giám đốc hỏi lần nữa.

_ Trừ phi chúng ta có những tài nguyên này!

_ Tài nguyên! Tổng giám đốc xoa xoa lông mày của mình

_ Muốn biết nguồn hàng nào có đơn giản như vậy, thời điểm bọn hắn mở hàng nghe nói thị trường Hồng, cục trưởng Lý cùng cả cục trưởng Cát mấy người họ đều tới, có ai biết được bọn họ có góp cổ phần hay không.

Đám người nghe thấy giám đốc nói vậy bèn nhìn nhau.

Không chỉ có công ty này mà còn có rất nhiều xí nghiệp khác cũng mở những cuộc họp có nội dung tương tự, nhưng mà đều không có kết luận có giá trị, trừ phi có thể tìm ra những tài nguyên quý hiếm đó, bằng không muốn bắt chước là điều không thể nào.

Lúc ấy có thị trường Hồng tham dự buổi khánh thành khiến rất nhiều người chùn bước, không dám làm việc gì quá giới hạn.

Nhưng làm ăn lên như điều gặp gió thế này cũng khiến nhiều người không cam tâm.

Thậm chí những kẻ có ý xấu cũng đã tra được việc bọn hắn ra khơi đánh bắt cá.

Sở Tiên không biết tiệm bể thủy sinh Tiên cảnh của hắn lại nhận được nhiều sự chú ý của nhiều người như vậy, mà kẻ cả có biết hắn cũng không mấy quan tâm.

Khu vực táo biển mặc dù tài nguyên phong phú, nhưng trong đó lại có sứa hộp (Cubozoa) sinh sống, không cẩn thận có thể độc chết người, không khéo lại ăn trộm gà không thành còn mất đi năm gạo.

Thậm chí chỉ cần hắn có ý chơi xấu, thì mấy người tính ra biển cũng đừng nghĩ tới chuyện trở về.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Bán Hắc Giác Tuyệt Long Vương

Trong mấy ngày kế tiếp, tiệm bể thủy sinh của Sở Tiên mỗi ngày vẫn bán được bốn năm mươi vạn tiền hàng, đồng thời kéo dài hơn một tuần lễ liên.

Một tuần nay rất nhiều người đều đỏ mắt khi nhìn thấy cảnh ấy, thậm chí có người còn theo dõi Sở Tiên, canh giữ ở khu vực chung quanh thuyền cá của hắn.

Nhưng làm bọn họ thất vọng là, một tuần này Sở Tiên không ra biển.

Lần trước đánh bắt vật liệu đủ làm ra hơn bốn trăm năm mươi cái bể thủy sinh, có thể hơn một tháng không cần ra khơi cũng vẫn đủ để bán.

Mấy ngày nay Sở Tiên khó lắm mới có thời gian nhàn nhã ngắm nhìn khu nuôi cá của mình, làm một số cá khô gửi cho David, cửa hàng cá vàng vẫn bán được đều mỗi ngày hai ba vạn, mọi chuyện đều tiến hành rất tốt.

Nhưng rồi, đột nhiên có cuộc điện thoại gọi cho Sở Tiên khiến hắn ngáy ngẩn cả người.

_ Cái gì? Anh Hồng anh bảo có người muốn mua Hắc giác tuyệt long vương của tôi à? Sở Tiên vô cùng kinh ngạc hỏi.

_ Đúng vậy, đối phương không có số điện thoại của cậu, cho nên tìm tới chính phủ chúng tôi có lời nhờ, một tí phí hi vọng mua con cá rồng quý hiếm của cậu đang đặt trước cửa khu du lịch Long Du, tôi hỏi ý cậu xem có muốn bán hay không! Hồng Thành Hải nói với hắn.

_ Được chứ. Sở Tiên gật đầu

_ Nếu như có người muốn mua lại thì tôi không thể để chính phủ triển lãm được nữa rồi, thật ngại quá anh Hồng!

_ Không sao đâu, cá rồng của cậu cũng triển lãm được hơn một tháng rồi, du khách muốn xem thì cũng đã tới xem rồi, ảnh hưởng hiện tại cũng không phải lớn lắm. Hồng Thành Hải vừa cười vừa nói.

_ Vậy là tốt rồi, anh Hồng anh cho tôi phương phương thức liên lạc của họ đi, tôi sẽ tự mình đàm phán với họ! Sở Tiên bảo.

_ Được. Hồng Thành Hải gật đầu bèn nói

_ Phải rồi Sở Tiên, chính phủ chúng tôi muốn đặt của tiệm các cậu một món hàng?

_ Ừm? Đặt đồ ở chỗ tôi? Sở Tiên kinh ngạc hỏi.

_ Haha, đúng vậy, chúng tôi đã thương lượng với nhau rồi, nhận thấy cá rồng ban đầu cũng là mọn của cậu, cũng không thuộc về chính phủ chúng tôi,

cho nên chúng tôi chuẩn bị mua một bể thủy sinh ở tiệm của cậu, hiện tại tình hình kinh doanh buôn bán bể thủy sinh ở tiệm cậu đang rất hot đấy! Hồng Thành Hải vừa cười vừa nói.

_Bể thủy sinh! Sở Tiên vui vẻ ra mặt, biết là Hồng Thành Hải lại muốn đánh bóng nhãn hiệu hộ mình, lập tức nói

_Đương nhiên không thành vấn đề, tặng cho các anh một bể cũng không có vấn đề gì.

_Không cần không cần, là chúng tôi muốn mua, bể thủy sinh chất lượng tốt của cậu đặt ở đó, hoàn toàn có thể để bù đắp cho sự thiếu vắng của cá rồng và lại chúng tôi muốn bể thủy sinh loại lớn, tối thiểu nhất phải dài năm mét, cao hai ba mét, giá kiểu gì cũng rất đắt. Hồng Thành Hải nói

_Tiểu Tiên, cậu qua chính phủ một chuyến đi, chúng ta bàn kỹ càng hơn.

_Được, tôi tới liền đây. Sở Tiên gật đầu, lập tức lái xe đến đây.

Gõ cửa một cái để vào, bên trong ngoại trừ Hồng Thành Hải còn có một người trung niên đeo kính nữa.

_Đến đây tiểu Tiên, ngồi đi, vị này là chủ nhiệm Tổng, cũng là một nhà thiết kế vô cùng có năng lực. Hồng Thành Hải giới thiệu với cậu.

_Xin chào! Sở Tiên tiến tới bắt tay.

_Tiểu Tiên, cậu bàn bạc vụ bể thủy sinh cùng chủ nhiệm Tổng nhé. Sở Tiên gật đầu, hẩn hiểu ý Hồng Thành Hải làm như vậy là để tránh hiềm nghi.

_Xin chào Sở tiên sinh, đây là yêu cầu của chúng tôi cậu có thể xem qua một chút. Chủ nhiệm Tổng đưa ra một bản vẽ nói với hẩn.

Sở Tiên gật đầu, lập tức nhìn lên nội dung phía trên, bể thủy sinh mà chính phủ yêu cầu to hơn gấp đôi bể thủy sinh Long cung của hẩn, bên trên có hình dạng cơ bản.

_Chủ nhiệm Tổng, các anh tính làm một khu phong cảnh thu nhỏ ở bên trong sao, sáng kiến rất tốt đấy. Sở Tiên nhìn lấy nội dung trên bản vẽ, tán dương.

_Haha, cũng tạm. Chủ nhiệm Tổng khiêm tốn nói

_Sở tiên sinh, tôi muốn hỏi một chút cái này mà hoàn thành thì ước chừng cần bao nhiêu kinh phí? Tôi biết bể thủy sinh Long cung của các anh giá trị tám mươi tám vạn liên.

_Haha. Sở Tiên cười

_Chủ nhiệm Tổng, chính phủ chuẩn bị bao nhiêu tiền để làm bể thủy sinh?

_Năm mươi vạn. Chủ nhiệm Tổng cười xấu hổ.

_Không thành vấn đề, năm mươi vạn tôi vẫn làm một cái cho các anh được, còn về chất lượng thì các anh yên trí, tôi đảm bảo không hề kém cạnh bảo vật ở tiệm chúng tôi đâu. Sở Tiên lập tức gật đầu, dù cho là năm mươi vạn, hẩn vẫn thu về được một khoản lợi nhuận không nhỏ, huống chi điều hẩn quan tâm hơn là hiệu quả tuyên truyền.

_Tốt rồi, vậy thì phiền Sở tiên sinh quá. Chủ nhiệm Tổng vừa cười vừa đưa tay ra.

_Không cần đâu, lúc chế tác cần phải có người ở hiện trường xem xét, tới lúc đó hi vọng các anh tới phối hợp một chút. Sở Tiên nhắc nhở.

_Không thành vấn đề, đến lúc đó các cậu trực tiếp gọi điện thoại cho tôi là được, việc về bể thủy sinh tôi sẽ phụ trách.

_Được.

_Anh Hồng, cảm ơn anh giới thiệu cho tôi mối kinh doanh này. Sau khi chủ nhiệm Tổng vừa rời đi, Sở Tiên vừa cười vừa nói.

_Haha, cái này có là gì đâu, mới đầu cũng có rất nhiều người có ý nghĩ này, tôi chỉ là trợ giúp lửa cháy thêm dầu thôi, đúng rồi, tôi đưa cho cậu liên lạc của người muốn mua cá rồng, cậu có thể cùng người đó thương lượng. Hồng Thành Hải đưa cho hẩn một cái danh thiếp.

_Tổng giám đốc xí nghiệp khoa học kỹ thuật Châu Á Ngôi sao Lục Thành! Sở Tiên nhìn danh tính trên danh thiếp

_Ừm, tổng giám đốc của một xí nghiệp nước ngoài, hẩn nói muốn trả giá mua tất cả cá rồng của cậu. Hồng Thành Hải mở lời.

_Tất cả? Sở Tiên gật đầu

_Tốt, cảm ơn anh Hồng, ăn một bữa cơm tối với tôi nhé?

_Thôi thôi, buổi tối tôi còn có việc, cậu bận đi!

Sở Tiên gật đầu, sau khi ra khỏi văn phòng Chính phủ, hẩn gọi tới số điện thoại trên danh thiếp.

_ Xin chào, tôi là ông chủ của tiệm bể thủy sinh Tiên cảnh, nghe nói anh muốn mua lại Hắc giác tuyết long vương? Đầu dây bên kia bắt máy, cậu liền hỏi luôn.

_ Không sai, tôi hi vọng có thể mua lại toàn bộ số cá rồng đang được triển lãm tại khu du lịch Long Du, không biết ông chủ Sở có thể bỏ chút thời gian nói chuyện với tôi được không? Lục Thành cũng không vòng vo nói thẳng.

_ Có thời gian, ngài hẹn địa điểm đi!. Sở Tiên gật đầu, lập tức tiến vào trong một quán cà phê tại trung tâm thành phố.

_ Xin chào Sở tiên sinh! Lục Thành là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, mang một đôi mắt hào hoa phong nhã

_ Mời ngồi!

_ Xin chào. Sở Tiên gật đầu.

_ Xin tự giới thiệu mình một chút, tôi là tổng giám đốc xí nghiệp khoa học kỹ thuật Châu Á Ngôi sao, đồng thời cũng là một người đam mê cá kiểng, tôi hi vọng có thể mua lại Hắc giác tuyết long vương cùng số cá rồng còn lại của cậu!. Lục Thành thẳng thắn không vòng vo tam quốc vào đề luôn.

_ Ừm, Giá trị của số cá rồng mà tôi sở hữu chắc Lục tiên sinh cũng có tìm hiểu qua?. Sở Tiên gật đầu.

_ Đương nhiên, Hắc giác tuyết long vương của cậu đứng số một thế giới, định giá một ngàn vạn USD, còn lại mấy con cá rồng kia giá trị chắc cũng không nhỏ, tổng giá trị trong vòng tám ngàn vạn. Lục Thành rất thẳng thắn.

_ Không sai, trong tầm tám ngàn vạn, coi như là tám ngàn vạn đi, nếu như Lục tiên sinh muốn mua toàn bộ thì tôi lấy tám ngàn vạn! Sở Tiên cũng rất thẳng thắn đáp.

_ Haha, đương nhiên không thành vấn đề. Lục Thành hào sảng gật đầu

_ Đối với cá rồng thì có thể nói tôi vô cùng yêu thương chúng, nhất là con cá Hắc giác tuyết long vương độc nhất vô nhị trên thế giới này.

_ Chúc mừng, về sau con cá rồng này đã thuộc về anh! Sở Tiên cười rạng rỡ.

Hắc giác tuyết long vương hiện tại đặt ở chỗ hân về cơ bản là không còn một chút tác dụng gì nữa, có thể bán đi được hân đương nhiên không có bất cứ do dự nào.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Thần Long Và Nguyên Sinh

_ Cẩn thận một chút, đừng có làm cá rồng bị thương! Trước cửa khu du lịch Long Du, Lục Thành lớn tiếng nói với nhân viên đang khuân cá rồng đi.

Du khách chung quanh kinh ngạc nhìn thấy con cá rồng bị chở đi, nhao nhao chụp ảnh.

Sở Tiên đứng bên cạnh hạnh phúc mỉm cười, Hắc giác tuyết long vương đối với người khác trên thế giới thì độc nhất vô nhị, với hân mà nói muốn tạo ra bao nhiêu liền có bấy nhiêu, mấy con cá có thể bán được tám ngàn vạn, như thể tiền từ trên trời rơi xuống vậy.

Sở Tiên đang gặp khó khăn về tài chính, nay có được tám ngàn vạn đúng là tin vui, thậm chí thời gian mở thêm một tiệm bể thủy sinh ở thành phố khác cũng có thể tiến hành trong nay mai.

_ Được rồi! Lục Thành nhìn nhìn thấy cá rồng sau khi đã được chuyển lên xe an toàn cười nhìn Sở Tiên, sau đó đưa ra một danh thiếp mời

_ Đây là cửa hàng cá kiểng chúng tôi mở tại thành phố Kinh Hải, đến lúc đó hoan nghênh cậu tới chung vui!

Sở Tiên hơi sững sờ, liền đón lấy danh thiếp mời, nhìn thấy Lục Thành mặt mũi đang hơn hớn vô cùng, hân khẽ nhíu mày

_ Chúc anh ngày càng làm ăn phát đạt

_ Ha Ha, nhất định là vậy rồi. Lục Thành gật đầu với ý điều đó là hiển nhiên, rồi lập tức quay người rời đi.

Sở Tiên nhìn danh thiếp mời trong tay, bèn chậm rãi mở ra, nhìn thấy dòng chữ ghi phía trong, hân cười nhạt thề: Cửa hàng cá rồng Thần Long!

_ Khu nuôi cá Thần Long! Sở Tiên lật bầm đọc, từ đột triển lãm lần trước kết thúc, toàn bộ giới cá kiểng xảy ra sự biến đổi vô cùng lớn, đầu tiên là, giới

cá kiểng từ từ đại bá chủ biến thành ngũ đại bá chủ.

Thứ hai, bị đả kích lớn nhất chính là Khu nuôi cá Thần Long. Khu nuôi cá Thần Long đã từng là bá chủ trong giới cá kiểng, giờ lại đột ngột bị cá kiểng Tiên Cảnh hạ đo ván, toàn bộ giá cả cá rồng ở cá khu nuôi cá đều bị ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng, thậm chí, ngày càng nhiều người đam mê cá kiểng cho rằng Thần Long không còn huy hoàng như trước kia nữa, cũng không còn phù hợp với ngôi vị bá chủ nữa.

"Xem ra lần này khu nuôi cá Thần Long có chuẩn bị mà đến, đồng thời cũng tìm hiểu qua về mình, bằng không thì cũng không thể bỏ ra tám ngàn vạn chỉ để mua mấy con cá rồng này của mình!. Sở Tiên cười lạnh một tiếng, lập tức đem thiếp mời trong tay xé toang.

Nhưng cùng ngày hôm đó, một sự việc khiến Sở Tiên không nghĩ tới là, trên mạng đã truyền tay nhau tin tức Hắc giác tuyết long vương bị mua lại, cùng với đó là lời tuyên bố của khu nuôi cá Thần Long.

_Khu nuôi cá Thần Long tuyên bố hôm nay đã chính thức mua lại Hắc giác tuyết long vương từ khu nuôi cá Tiên Cảnh, Hắc giác tuyết long vương được mua với giá là một ngàn vạn, đồng thời cũng gỡ bỏ địa vị khu nuôi cá Tiên Cảnh trong giới cá rồng nói riêng cũng như vị trí trong giới cá kiểng nói chung. Khu nuôi cá Tiên cảnh chỉ là một khu nuôi cá tự phát không hề có một chút thực lực nào hết, do may mắn nuôi được một con Hắc giác tuyết long vương mới bước chân được vào trong giới cá rồng và nhận được cúp vô địch mà thôi, trên thực tế khu nuôi cá của họ chỉ là một cái bình phong không có lấy nổi một con cá rồng nào!

Đây là một diễn đàn từ trang web khu nuôi cá Thần Long, ngay lập tức thu hút đông đảo sự chú ý của người trong giới.

Nhưng mà theo sát đó, sự việc không đơn giản như mọi người nghĩ, khu nuôi cá Nguyên sinh nước Đức cũng tuyên bố.

_Đối với bá chủ mới nổi tới từ cá kiểng Tiên Cảnh chúng tôi cũng không dám phán xét bừa, con Hắc giác tuyết long vương của họ đúng mà cá kiểng quý hiếm nhất trên thế giới, nhưng cũng chỉ vì họ may mắn hơn những hộ nuôi cá khác nên mới nuôi dưỡng ra được một con cá dị biến độc lạ tới như vậy. Trên thực tế bọn họ ngoài Hắc giác tuyết long vương thì không có thêm bất kì một con cá rồng nào quý nữa cả, thậm chí, khu nuôi cá của họ bây giờ có lẽ cũng trống trơn không có lấy một con, có thể nói họ chỉ là một hộ tự phát, không có tư cách làm bá chủ trong giới cá kiểng.

Sau phát biểu của khu nuôi cá Nguyên Sinh bị một số người hiểu sự tình cho là ăn nói hàm hồ, không phục với phát biểu của họ.

_Mọi người có mặt tại buổi triển lãm hôm đó đều biết rõ, cá kiểng Tiên Cảnh không chỉ sở hữu Hắc giác tuyết long vương, còn có hai con cá rồng giá năm trăm vạn trở lên, lúc ấy đã bán trực tiếp đi rồi, điều này rõ ràng không phải là do may mắn mà có được!

_Không sai, chất lượng của cá rồng ở cá kiểng Tiên Cảnh vẫn không thể chê được.

Một số người tham gia triển lãm hôm đó ủng hộ bình luận ở phía dưới, nhưng rất nhanh sau đó liền có rất nhiều người phản bác lại.

_Cá kiểng Tiên Cảnh chính xác chỉ là một hộ tự phát mà thôi, trừ ngày hôm đó có trong tay vài con cá rồng và Hắc giác tuyết long vương ra thì cũng chả có thêm một con cá nào nữa, mấy người có ai mua cá ở khu đó chưa mà nói? Chưa có đúng không!

_Cá kiểng Tiên Cảnh là một khu nuôi cá rất nhỏ thôi, may mắn lắm mới nuôi dưỡng ra được mấy con cá rồng, thật ra cũng chỉ là rác rưởi thôi.

_Không sai, tôi đăng mấy ảnh khu nuôi cá Tiên Cảnh lên cho mọi người xem sẽ biết ngay thôi, mọi người xem khu nuôi cá tồi tàn thế này mà đòi làm bá chủ giới cá kiểng?

Rất nhanh, ảnh chụp khu nuôi cá Tiên Cảnh của Sở Tiên bị mọi người lôi ra, ai nấy nhìn xong đều cảm thấy giật mình.

_Khu nuôi cá nhỏ như này là khu nuôi cá Tiên Cảnh hả? Cái này... Cái này làm sao có thể?

_Vả mà hỏi, cái khu nuôi cá bé tẹo vậy không phải để nuôi cá vàng đấy chứ?

Vừa dứt lời thì có người lại tiết lộ tiếp khu nuôi cá Tiên Cảnh thực chất là nuôi cá vàng khiến rất nhiều người chấn kinh.

_Một tên bán cá vàng tầm thường chỉ nhờ may mắn nuôi được mấy con cá rồng mà lại muốn xưng vương xưng bá trong giới cá kiểng ư, quá ngây thơ rồi! Cùng lúc đó, khu nuôi cá Nhật Bản nhìn thấy sự việc như vậy cũng phải đục nước béo cò, vào bình luận cho bỏ tức, bọn hắn hôm đó thua Sở Tiên bị lỗ hơn ngàn vạn, có cơ hội này đương nhiên là phải nắm lấy chế nhạo Sở Tiên rồi.

Giới cá kiểng rộng lớn đến vậy, chỉ cần một chút động tĩnh thôi liền được mọi người quan tâm ngay. Ai ai cũng để lại bình luận kinh ngạc trên mạng, trong đó thì có tới tám mươi phần trăm là đang bàn tán về chuyện cá kiểng Tiên Cảnh không được thế này không được thế kia, bây giờ Hắc giác tuyết long vương bị khu nuôi cá Thần Long mua lại rồi không biết sau này thế nào.

_Bỏ danh hiệu top một đi, đại chiến đi!. Một số “anh hùng bàn phím” nhao nhao lên bình luận, đối với bọn họ rác rưởi hay không cũng chả liên quan tới họ, vui vẻ là được rồi.

Cũng có một số người yên tĩnh chờ đợi cá kiểng Tiên Cảnh trả lời, nhưng lại không có bất kỳ một tin tức gì.

_Khu nuôi cá Thần Long của chúng ta vị trí có thể quyết định được rồi, cá kiểng Tiên Cảnh hiện tại không còn một con cá nào trong tay nữa, là một khu nuôi cá vàng không hơn không kém, sau này không còn xứng với danh hiệu bá chủ, càng không xứng với danh hiệu vua trong giới cá rồng. Cá rồng của Thần Long chúng ta vẫn là đỉnh nhất trên thế giới, trong hai ngày tới, bọn tôi sẽ khai trương một cửa hàng cá kiểng nằm tại trung tâm thành phố Kinh Hải,

tới lúc đó sẽ cho mọi người chiêm ngưỡng cá rồng thật sự là như thế nào.

_Khu nuôi cá Nguyên Sinh Đức chúng tôi được hình thành từ các loại cá kiểng nguyên sinh thái, trong năm nay quyết định bước vào thị trường bể thủy sinh sinh thái Trung Quốc, hai hôm sau, chúng tôi cũng khai trương một cửa hàng bể thủy sinh nguyên sinh thái tại thành phố Kinh Hải.

Thị uy, tuyên truyền và chèn ép!

Một số người phát hiện ra mục đích của khu nuôi cá Thần Long cùng khu nuôi cá Nguyên Sinh, nhưng mục đích của bọn hắn cuối cùng đã thành công.

Trên internet, con cá rồng duy nhất trên thế giới với giá trị ngàn vạn USD vẫn là chủ đề hấp dẫn, nhất là con cá rồng này lại bị người khác mua đi.

Kể đó, với sự góp mặt của khu nuôi cá Thần Long và khu nuôi cá Nguyên Sinh cũng gây rất nhiều sự chú ý của mọi người, khi bọn hắn liên tục chăm chọc và hướng sự tri trích của dư luận tới cá kiểng Tiên Cảnh thì cũng đủ thu hút nhiều ánh mắt hiếu kỳ, thậm chí đã trở thành chủ đề được quan tâm và nhiều người tìm kiếm nhất trên weibo.

Trong khi đó cửa hàng cá kiểng Thần Long cùng cửa hàng bể thủy sinh sinh thái của khu nuôi cá Nguyên Sinh cũng hấp dẫn số lượng lớn người theo dõi, dù sao bọn họ cũng là những người có máu mặt trong nghề, đồ vật bán ra tất nhiên cũng không phải dạng bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Cá Rồng Và Bể Nguyên Sinh

Buổi tối, Sở Tiên nhìn thấy sự chế nhạo và cố ý bêu xấu hấn của khu nuôi cá Thần Long và khu nuôi cá Nguyên Sinh khiến hắn bật cười lạnh lẽo

_ Lễ khánh thành khai trương cửa hàng à, tới lúc đó mình đi xem xem.

Từ khi xảy ra chuyện, có rất nhiều người quen gửi tin nhắn hỏi han, Sở Tiên cũng không dấu diếm, đáp rằng hắn trong thời gian gần đây không có dự định bán cá loại to nữa, nhưng cách làm của của khu nuôi cá Thần Long và khu nuôi cá Nguyên Sinh khiến hắn cảm thấy ghê tởm.

_ Ông chủ, bể thủy sinh của khu nuôi cá Nguyên sinh nước Đức đã tràn vào thị trường Trung Quốc chúng ta rồi.

Ngày thứ hai, khi Sở Tiên tới tiệm bể sinh thủy của mình liền bước tới chỗ Trương Tiêu Hoa nói

_ Tôi biết rồi. Sở Tiên gật đầu

_ Nguyên Sinh Đức chủ yếu kinh doanh cá kiểng đại dương, họ làm về bể thủy sinh cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng lần này là lần đầu tiên xâm nhập vào thị trường Trung Quốc

_ Tôi thấy không phải một sự trùng hợp. Trương Tiêu Hoa nhìn hắn.

_ Tiệm bể thủy sinh của chúng ta mới khai trương có một tuần, mà trong thành phố Thanh Hải đã mọc thêm bốn năm nhà nữa, nhưng bọn họ không đáng lo ngại, ở các thành phố khác cũng xuất hiện thêm nhiều tiệm bể thủy sinh, những nhà này cũng không cần lo lắng lắm. Vì chất lượng của họ vẫn còn kém xa so với chúng ta, nhưng Nguyên Sinh Đức không giống vậy, họ có thực lực, nếu có kém thì cũng chỉ thiếu sót so với chúng ta chút đỉnh thôi!

Sở Tiên gật đầu, khu nuôi cá Nguyên Sinh Đức đã dám xâm nhập vào thị trường Trung Quốc, vậy thì họ chắc chắn đã có chuẩn bị, có thể không thể bằng bể thủy sinh Tiên Cảnh, nhưng tuyệt đối cũng không kém hơn là bao nhiêu.

_ Ông chủ, thành phố Kinh Hải là một trong những thành phố phồn hoa phát triển nhất nước ta, chúng ta cũng nên chuẩn bị tiến vào thị trường ở thành phố Kinh Hải thôi, nếu không, chỉ e Nguyên Sinh Đức sau khi đã có chỗ đứng vững chắc ở đó thì chúng ta không kiếm được lợi nhiều nữa! Trương Tiêu Hoa nói thêm.

_ Đúng là phải có sự chuẩn bị trước, chuyện này để tôi lo! Ánh mắt Sở Tiên ánh lên một tia sắc lạnh.

Trương Tiêu Hoa nghe xong liền gật đầu.

Sáng sớm hai hôm sau, Sở Tiên đi tới thành phố Kinh Hải, đi cùng hắn còn có Nhị Kiếm và Tứ Kiếm, hai người cá mạnh nhất trong bọn người cá kiếm, mặc vest đeo thắt lưng giày da cùng một cặp kính đen, hai bảo vệ của hắn nhìn khôì ngơ vô cùng.

_ Chín giờ bốn mươi, hi vọng mình có thể tới kịp. Sở Tiên nhìn đồng hồ cười mỉm.

_ Xem ra mình không tới trễ! Sở Tiên lái xe tới trung tâm thành phố, nhìn thấy một nơi trước cửa bày đầy hoa tươi sắc màu rực rỡ cùng khá nhiều câu chúc phúc, liền cho xe dừng lại.

Đi tới cạnh hai cửa hàng đó, Sở Tiên nhìn lên bảng tên.

Cửa hàng cá kiểng Thần Long, bể thủy sinh Nguyên Sinh.

Hai cửa hàng này nằm sát bên cạnh nhau, nom xa hoa vô cùng, người ở trước cửa đã đứng thành hàng từng dãy người đang chờ ngóng cửa mở, ở ngay tại vị trí trước cửa hàng, có đặt một cái bục nhỏ.

_Long trọng thật đấy! Sở Tiên nhìn qua một hồi phán xét, phát hiện người mua cá rồng của mình hôm nọ Lục Thành cũng ở bên trong, đồng thời cũng nhìn thấy vài bóng người quen thuộc, họ đều là những người có mặt tại buổi triển lãm Aquarama dạo trước.

Sự có mặt của Sở Tiên nhanh chóng được hội Thần Long và Nguyên Sinh nhận ra, tất thấy mấy người họ đều cảm thấy kinh ngạc.

Lục Thành hơi sững sờ, mặc dù nói là có đưa có hấn một tấm thiệp mời, nhưng đây rõ ràng chỉ là để chơi xỏ Sở Tiên mà thôi, thường thì đối phương sẽ không bao giờ tới, thế mà hôm nay hấn lại tới thật, điều này khiến cho Lục Thành không ngờ tới, thêm nào nữa một tên bảo vệ sau lưng hấn còn cầm theo một lần hoa tươi.

"Chà nhẽ tới làm hoà?" Lục Thành nghĩ thầm, liền sau đó hấn nói với mấy người đang nói chuyện ở trước mặt, chỉ vào phía Sở Tiên to nhỏ vài câu.

Mấy người trung niên liền nhìn về phía Sở Tiên.

Sở Tiên cũng nhìn lại họ, có người Singapore, có cả người Đức.

_Haha, vị này chính là cá kiểng Tiên Cảnh Sở Tiên đúng không! Mấy người đó lập tức đi về hướng Sở Tiên, lớn tiếng đón tiếp.

Mọi người chung quanh nghe thấy họ nhắc tới cá kiểng Tiên Cảnh liền hướng sự chú ý qua Sở Tiên

_Haha, đúng vậy, mấy vị mời tôi tới tham dự đương nhiên tôi phải tới chúc mừng rồi, chắc chắn, mua lại cá rồng của tôi rồi lại bán đi, bán được giá tốt không? Sở Tiên cười nhìn Lục Thành.

_Haha, chúng tôi mua không phải có ý bán đi, mà là cảm thấy con cá này ở trong tay cơ sở người hơi bị phí phạm, thế nên chúng tôi trả số tiền lớn mua nó về, cũng là để tìm cho nó một chủ nhân mới xứng đáng hơn. Lục Thành còn chưa đáp lại thì một người trung niên bên cạnh đã thay hấn trả lời Sở Tiên.

_Ồ, vậy sao? Vậy cũng hi vọng mấy người cũng đừng có phí phạm nó! Sở Tiên mang ý châm chọc nói, sau đó nhìn về hướng mấy người ở Nguyên Sinh Đức

_Các vị tiến vào thị trường bể thủy sinh Trung Quốc, viễn cảnh trước mắt tương đối tốt đấy!

_Cái này là đương nhiên, các chuyên gia bên Nguyên Sinh chúng tôi phân tích rằng thị trường bể cá cảnh Trung Quốc vô vùng có triển vọng, chúng tôi chuẩn bị trong vòng một tháng sẽ đầu tư và phát triển ở thành phố phồn hoa nhất Trung Quốc, sau đó trong vòng nửa năm tới sẽ tấn công các thành phố trọng điểm khác. Người bên Nguyên Sinh Đức tràn đầy tự tin nhìn hấn nói.

_Vậy chúc mừng các vị trước. Sở Tiên cười.

_Haha, không cần không cần, tôi nghe nói cá kiểng Tiên Cảnh của cậu cũng chân ướt chân ráo bước vào thị trường bể thủy sinh, hơn nữa làm ăn khá tốt, người trẻ tuổi mà, một ngành nghề còn làm không xong nữa là còn ham thố chân làm thêm ngành khác, như vậy thì chuyện gì cũng hòng cả thôi. Người trung niên ở Nguyên Sinh Đức dạy bảo hấn.

_Tôi làm một lĩnh vực khác mà không suy nghĩ kĩ? Sở Tiên nhìn bọn họ rồi cười phá lên, châm biếm đáp trả

_Tôi cứ nghĩ là các anh đồ mất khi nhìn thấy bể thủy sinh của chúng tôi làm ăn phát đạt quá mà tiến vào thị trường Trung Quốc cạnh tranh cơ? Chẳng nhẽ tôi nghĩ sai rồi?

_Haha, tiểu tử à, tình trạng hiện giờ của cậu khiến tôi nhớ tới buổi triển lãm hôm đó, không khác một chút nào, nhìn thấy huy hoàng mà không thấu nội tình, vĩ nhân Trung Quốc có câu nói tôi thấy có thể miêu tả tình trạng của cậu bây giờ, cậu như một con hổ giấy, chịu không nổi một đả kích nào!. Người trung niên đó bộ dạng khinh khinh, bồi thêm một câu nữa:

_Hôm nay cũng vậy!

Sở Tiên lắc đầu nói:

_Anh nói tôi tùy tiện bước chân vào một ngành mới, vậy tôi cũng nhắc nhở anh, tùy tiện bước vào một thị trường xa lạ cũng không hay ho đâu.

_Vậy sao? Vậy đợi chút nữa cậu tới xem danh tiếng của hai cửa hàng chúng tôi!. Lục Thành đứng bên cạnh cười.

_Được thôi, các anh đã có lời mời tôi đến, đương nhiên tôi sẽ ở bên cạnh chúc mừng các anh rồi!

Sở Tiên nhún nhún vai, đám người ở Thần Long và Nguyên Sinh cười nhạt một tiếng rồi nhìn về hướng đám đông.

Lúc này, thông qua công tác tuyên truyền mấy hôm liền cùng với sự việc trên mạng, rất nhiều người yêu thích cá kiểng cùng những người hiếu kì đến vây quanh trước cửa hàng mới của bọn họ, đám đông tụ tập quanh đây cũng lên tới một hai trăm người.

Lễ khai trương của Nguyên Sinh Đức và khu nuôi cá Thần Long phức tạp hơn nhiều so với hồ Sở Tiên làm, lúc mười giờ, người quản lí đứng trên bục trước cửa hàng bọn họ cầm mic thao thao bất tuyệt một tràng dài.

Thậm chí câu nói của bọn họ còn mang tính chất ám chỉ một số khu nuôi cá chỉ là hữu danh vô thực, chỉ là nhờ may mắn, so với họ thì còn kém xa, Thần Long mới là kẻ mạnh nhất trong giới cá rồng, giới thiệu xong lịch sử phát triển cùng hành trình huy hoàng của chính mình, tóm lại là vô cùng huy hoàng!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Thịnh Vượng

Hôm nay không phải là ngày kinh doanh chính thức của khu nuôi cá Thần Long và khu nuôi cá Nguyên Sinh, mà họ chỉ mới thử kinh doanh thôi.

Đợt thử bán hàng này của bọn họ cũng chưa chính thức bán sản phẩm mà chỉ như là triển lãm, mở cửa cho khách tới tham quan thôi.

Họ làm vậy mục đích không gì khác ngoài đánh bóng danh tiếng, chỉ cần nổi tiếng rồi, đợt hai hôm nữa chính thức buôn bán thì lượng tiêu thụ sẽ vô cùng lớn.

Sau khi lượng tiêu thụ bùng phát, bọn họ có thể tiến hành tuyên truyền cùng phô trương thực lực của mình, tất cả chỉ là mảnh lược, còn là thủ đoạn!

"Chắc là đợt thứ bảy hôm sau mới chính thức kinh doanh đây!". Sở Tiên trầm nghĩ, rồi đi vào bên trong cửa hàng khu nuôi cá Thần Long

Trước cửa hàng còn đặt một bể thủy sinh chứa Hắc giác tuyết long vương nhằm thu hút du khách, hiệu quả tốt vô cùng, ít nhất cũng có rất nhiều người chưa được tận mắt nhìn thấy bảo vật này liền tranh giành nhau chụp ảnh lưu niệm.

Sở Tiên thấy cảnh tượng ấy chỉ thấy buồn cười, sau đó liền đi vào trong.

Diện tích của cửa hàng cá kiểng Thần Long vô cùng rộng lớn, lớn hơn nhiều so với tiệm bể thủy sinh ở thành phố Thanh Hải của hắn, nội thất bên trong cũng rất xa hoa, trong cửa hàng không chỉ có bán cá rồng mà còn có rất nhiều loại cá khác, nhưng cá rồng vẫn chiếm đa số, giá khá đắt đỏ, mỗi con cá không dưới một vạn.

_Thế nào ông chủ Sở, cũng không tệ phải không? Một nhân viên của khu nuôi cá Thần Long nhìn hắn cười.

_Đẹp lắm, rất đẹp! Sở Tiên cười trả lời, bất luận là về chất lượng hay chủng loại cá kiểng, ở đây đều bày những con cá hạng nhất, các tiệm cá kiểng khác đúng là khó lòng bì kịp.

_Đúng vậy, từ ánh mắt của tất cả các du khách ở đây đã nói lên được điều đó, chắc là kinh doanh của cửa hàng chúng tôi sẽ không quá tệ!

Sở Tiên cười, chung quanh đó tiếng tán dương cùng kinh ngạc vang lên không ngớt, nếu không nằm ngoài dự đoán, kinh doanh của họ thế nào cũng tốt vô cùng.

Bước qua cửa hàng bể thủy sinh Nguyên Sinh Đức, Sở Tiên phát hiện người tập trung ở đây đông hơn, ở chỗ trước cửa họ có bày một bể thủy sinh cỡ lớn, không biết là do họ hay làm như vậy hay là bất chước hắn nữa.

Bể thủy sinh Nguyên Sinh Đức giống như hải dương thu nhỏ, muôn lệ vô cùng, bên trong có rất nhiều các loại cá, đủ loại sắc màu, vô cùng hiếm gặp khiến cho bể thủy sinh cỡ bự này trở nên sinh động hơn bao giờ hết, khiến người ta yêu thích.

_Chắc chắn, giá trăm vạn, bảo vật của cửa hàng! Sở Tiên nhìn thấy tên và giá cả được ghi ở cái bảng treo phía trên, cười nhạt.

Vào bên trong cửa hàng, người khá đông nên có cảm giác hơi chật, chung quanh trên giá thủy tinh bày trên đó các loại bể thủy sinh, giống như mô hình bảo vật của cửa hàng, họ thả vào đó tương đối nhiều các loại cá, tôm nhỏ, trong bể thiết kế cũng khá đẹp.

_Đẹp quá đi à, con cá nhỏ này đáng yêu quá đi, chui từ trong cái động này ra cơ! Cô gái đứng cạnh Sở Tiên không dấu được sự yêu thích trên mặt mà thốt lên.

_Đúng vậy, đẹp quá đi, mấy hôm trước trên mạng có nhìn thấy một tiệm bể thủy sinh, bể thủy sinh của họ cũng đẹp lắm ấy, không ngờ thành phố chúng ta cũng mở một cửa hàng đẹp như vậy!

_Hai vạn tệ, đắt thế!

_Đúng vậy, rẻ nhất cũng tầm một hai vạn, còn có hơn mười vạn một, quá đắt rồi!

Sở Tiên nghe thấy họ nhận xét liền cười rồi đi sâu vào trong.

Phản ứng của đám đông rất tốt, thậm chí còn có người đang chuẩn bị mua, hơn nữa lại là loại hai vạn liền, nhưng ở thành phố phát triển này thì hai vạn đối với người dân ở đây không thành vấn đề.

_Không giống với tiệm bể thủy sinh của mình, bể thủy sinh Nguyên Sinh Đức có màu sắc riêng của họ, các loài cá của họ rất phong phú, thiết kế cũng không phải hạng xoàng, mặc dù về phần bối cảnh vẫn chưa ấn tượng mấy, nhưng về tổng thể vẫn là một bể thủy sinh đẹp đẽ, nếu như chính thức kinh doanh, chắc chắn sẽ rất đắt hàng!

Sở Tiên xem xét một lúc rồi đưa Nhị Kiếm cùng Tứ Kiếm rời đi, tìm một quán cà phê nghỉ ngơi một lúc.

_Alo, tiểu Hoa, có việc gì không? Tiểu Hoa gọi cho hân vào ban chiều, Sở Tiên tò mò hỏi

_Ông chủ, đám người Nguyên Sinh Đức lại tìm cách bêu xấu anh rồi.

Sở Tiên nghe thấy vậy liền sững người, ngay lập tức truy cập trang web bể thủy sinh Nguyên Sinh Đức đọc tin.

Bất ngờ là, ở trang web của họ có vài tấm ảnh chụp Sở Tiên đem một lần hoa tới chúc mừng, ở dưới kèm theo một dòng chú thích, ông chủ cá kiểng Tiên Cảnh Sở Tiên tới học tập.

Học tập kĩ thuật cũng như kiến thức về làm bể thủy sinh, đồng thời đám người Nguyên Sinh Đức còn nói thêm, trình độ bể thủy sinh Tiên Cảnh đều là học tập từ chỗ của bọn họ mà ra, thông qua sự chỉ bảo dạy dỗ của họ mà thành công như bây giờ, lần này là tới thăm bể trên.

_Đây là muốn giành lấy vị trí đệ nhất cửa hàng bể thủy sinh sao, muốn thể hiện cho mọi người thấy bể thủy sinh Nguyên Sinh Đức mới là bể thủy sinh tốt nhất Trung Quốc, đánh bóng tên tuổi lên thành nhãn hiệu hàng đầu, đúng là lợi hại mà, lại còn lấy mình làm bệ phóng nữa chứ, khu nuôi cá Thần Long cũng vậy, các người cũng như vậy, coi ta dễ bị bắt nạt vậy sao.

Sở Tiên đọc xong nội dung lạnh lùng cười nhạt một cái rồi lắc đầu, cúi đầu xuống nghịch điện thoại.

Ngày hôm sau, hai cửa hàng đó vẫn làm công tác tuyên truyền, thậm chí còn tiến hành bỏ tiền ra để các báo cùng báo mạng tuyên truyền rầm rộ hơn, cũng không nằm ngoài dự đoán của bọn họ, rất nhanh sau đó hai cửa hàng này trở nên hot hơn bao giờ hết, ở thành phố Kinh Hải hầu như ai cũng biết đến cửa hàng cá kiểng và bể thủy sinh mở tại vị trí trung tâm thành phố.

Du khách đến tham quan nhiều vô kể, thậm chí bọn họ trong vòng một ngày mà đã có tới hơn ba mươi đơn đặt bể cá kiểng rồi, còn chưa chính thức khai trương đã có số lượng đặt hàng nhiều tới vậy, tới ngày chính thức kinh doanh không biết thế nào.

Còn về phía khu nuôi cá Thần Long cũng không hề kém cạnh, rất nhiều người yêu thích cá kiểng đã chuẩn bị sẵn tâm thế mua hàng, hai ngày nay có thể nhìn thấy được sự nổi tiếng của bọn họ, cứ đà này tình hình kinh doanh chắc chắn sẽ rất tốt.

_Nào nào, cạ ly, chúc cho ngày mai chính thức mở cửa buôn bán của cửa hàng chúng ta thành công.

_Chắc chắn là vậy, hiện tại đã có rất nhiều người muốn mua rồi, tới ngày mai thứ bảy người đông hơn, buôn bán chắc chắn phải điên cuồng lắm, lượng tiêu thụ vượt hơn trăm vạn dễ như trở bàn tay!

_Haha, bể thủy sinh Nguyên Sinh các anh lần này hoàn toàn thành công rồi, còn hot hơn nhiều so với khu nuôi cá Thần Long của chúng tôi nữa.

_Haha, các anh cũng khá lắm mà, hôm nay còn nhìn thấy mấy vị khách có tiền vào cửa hàng các anh muốn mua mấy con cá rồng hơn ba mươi vạn liền, giá vài con cá đã bằng chỗ chúng tôi bán mười cái bể thủy sinh rồi.

_Haha, cũng tạm thôi, nào nào chúng ta cùng nâng ly, chúc mừng trước cho thắng lợi của Thần Long và Nguyên Sinh tại Trung Quốc.

_Buôn bán thịnh vượng, đây mới chỉ là cửa hàng đầu tiên của chúng tôi, về sau này chúng tôi còn muốn mở thêm chi nhánh khác tại tất cả các thành phố trọng điểm ở Trung Quốc nữa, thị trường nơi đây đúng là béo bở vô cùng!

Tại một khách sạn năm sao, đám người của khu nuôi cá Thần Long cùng Nguyên Sinh Đức đang chuẩn bị bữa yến tiệc chúc mừng trước cho thành công vang dội của họ, chúc mừng ngày mai buôn may bán đắt, con đường về sau của họ sẽ trải đầy cầu vồng tươi đẹp.

Tổ chức bữa tiệc chúc mừng trước đối với họ cũng chẳng có làm sao, bởi họ có niềm tin mãnh liệt vào kinh doanh ngày mai sẽ đạt được những con số khủng bố, có được sự khởi đầu tốt đẹp thì kinh doanh của họ về sau này cũng ngày càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Cá Chết Rồi

Mười một giờ hai mươi tối, ban đêm ở thành phố Kinh Hải vẫn ồn ào tấp nập, ở trung tâm vẫn lập loè ánh đèn xanh đỏ, người qua người lại vẫn đông vô cùng.

Đám người ở khu nuôi cá Thần Long cùng khu nuôi cá Nguyên Sinh vẫn đang tiêu dao trong khách sạn.

Trong đó bên cạnh cửa hàng bể thủy sinh Nguyên Sinh cùng khu nuôi cá kiểng Thần Long, một chiếc xe xa hoa Rolls-Royce chậm chậm lái tới.

Ánh đèn mập mờ bên cạnh cửa hàng, trong cửa hàng các camera hoạt động hết công suất, không một khúc khuất nào là không có camera quét tới.

_ Khai trương rồi, đây là món quà lớn nhất mà ta dành tặng cho các ngươi. Sở Tiên nhếch khoé miệng lên cười, đỗ xe lại, nhẹ nhàng nhắm mắt.

Năm phút sau, Sở Tiên vô cùng mãn nguyện nở nụ cười trên mặt rồi mở mắt ra, tiếp đó hất lái xe về khách sạn.

Ngày hôm sau, ánh nắng tươi đẹp rọi xuống thành phố, là một hôm có thời tiết cực kì tuyệt vời.

Sau khi ăn sáng xong, Sở Tiên vui vẻ lái xe tới chỗ cửa hàng Nguyên Sinh và Thần Long.

Chưa tới chính giờ mà lúc này bên ngoài cửa hàng mọi người đã vây kín chung quanh, cảnh tượng này hoàn toàn giống với hôm khai trương tiệm bể thủy sinh của Sở Tiên, thậm chí còn đông hơn so với hôm đấy.

Bọn người khu nuôi cá Thần Long cùng với các cấp lãnh đạo cao của khu nuôi cá Nguyên Sinh cũng đã tới từ rất sớm, bọn họ nhìn thấy dòng người đổ xô tới cửa hàng mà không kiềm được sự hứng khởi.

_ Haha, hoan nghênh các vị khách quý có mặt tại đây ngày hôm nay, hôm nay là ngày cửa hàng chúng tôi chính thức mở cửa kinh doanh, hi vọng mọi người có thể mua được món đồ mà mình thích, cũng phải nhắc nhở các quan khách là hàng hoá của chúng tôi có hạn, nhanh tay thì có chậm tay thì mất, haha!

Chủ quán đứng bên cạnh lớn tiếng hô lên, liền sau đó ra lệnh cho nhân viên mở cửa.

Sau khi mở cửa hàng, Hắc giác tuyết long vương được đem đặt trước vị trí trung tâm trước cửa, đồng thời, bảo vật của cửa hàng bể thủy sinh Nguyên Sinh cũng được đem ra đặt ở trước cửa giống vậy.

Thứ bảy, dòng người qua lại ở trung tâm thành phố Kinh Hải nhiều hơn ngày thường, cửa hàng vừa mở cửa mọi người đã ào ào xông vào như cướp đồ.

Đám người của Nguyên Sinh và Thần Long cũng đã có sự chuẩn bị, bảy tám người đô con đứng bên bảo đảm trật tự của cửa hàng.

_ Buôn bán khá đấy! Sở Tiên đi vào trong, tới bên cấp cao của cửa hàng cá kiểng Thần Long cười nhận xét.

_ Haha, đương nhiên là phải khá rồi, ngưỡng mộ lắm có phải không? Một người trung niên trong số đó cười ha hả nhìn hấn.

_ Ừm, cũng hơi ngưỡng mộ. Sở Tiên gật đầu.

Liền sau đó đối phương phát ra tiếng chặc chặc rồi đắc ý cười to.

_ Nhân viên, đem hai con cá rồng này đóng gói kĩ cho tôi, tôi mua! Rất nhanh sau đó, một người trung niên bụng phệ vẫy tay qua phía người phục vụ lớn tiếng nói.

_ Dạ vâng, chúng tôi chuẩn bị ngay cho ngài đây!

_ Nhân viên, con cá la hán này tôi mua!

_ Dạ vâng, tôi ngay đây ạ!

_ Nhân viên, cá rồng ba mươi vạn chỗ các cô tôi mua, mau đặt nó vào trong một bể cá cho tôi!

_ Dạ vâng, xin ngài chờ trong giây lát, nhân viên của chúng tôi sẽ tới ngay!

Trong cửa hàng Thần Long đám người mua cá hô to lên, nhân viên bận bịu chạy tới chạy lui, thậm chí nhân viên bắt cá cũng bận tới nỗi trở tay không kịp.

_ Haha. Lãnh đạo cấp cao của khu nuôi cá Thần Long đứng bên cạnh mãn nguyện cười híp mắt, vỗ vỗ vào vai hấn

_ Anh bạn trẻ, cậu còn non lắm, còn có vô vàn thứ cậu phải học hỏi theo, so sánh với khu nuôi cá Thần Long chúng tôi, nói một câu khó nghe thì, Tiên Cảnh chỉ là trẻ con thôi!

_ Vậy sao? Sở Tiên nhìn hấn

_ Vậy tôi cũng nói cho các anh hay, cá rồng của các anh nuôi không tốt chút nào, phải rồi, nhớ lấy câu nói của tôi, không có năng lực thì cũng đừng có mơ bước vào thị trường khác, bằng không chỉ có sứt đầu mẻ trán thôi!

_ Cậu đang uy hiếp chúng tôi đấy hả? Đám người của khu nuôi cá Thần Long lườm hấn.

_ Tôi chả có ý đó!

Sở Tiên nhìn bọn họ cười rồi đi ra khỏi cửa hàng Thần Long, kể đó hấn đi vào cửa hàng bể thủy sinh Nguyên Sinh, đối phương năm lần bảy lượt chế nhạo hấn, hấn cũng chả ngại mà xé mặt nạ của bọn họ đi.

_ Vị khách này xin dừng bước, bên trong đông người, xin đợi khách ra mới vào được.

Đứng ở trước cửa có mấy thanh niên khách khí nói.

_ Ai da, để cho ông chủ khu nuôi cá Tiên Cảnh vào, các cậu thật là, chả nhẽ không biết đây là ai sao? Là ông chủ khu nuôi cá Tiên Cảnh đấy, anh ta muốn tới học hỏi lúc nào cũng hoan nghênh!

Vào lúc Sở Tiên xoay người định bỏ đi thì có một giọng nói phô trương vang lên.

_ Nào nào lại đây người anh em Sở Tiên, đến xem tình hình kinh doanh của cửa hàng chúng tôi như nào? Người nước Đức khi nãy vẫy tay về phía Sở Tiên.

Sở Tiên cười rồi bước vào.

_ Cậu xem này, đến thời điểm hiện tại chúng tôi đã bán được mười ba cá bể thủy sinh rồi, mà mới chỉ trong chưa đầy một giờ thôi đấy, phải rồi, chúng tôi còn có hơn ba mươi đơn hàng đặt trước cơ, haha. Đối phương trịnh trọng vỗ vỗ vai cậu vô cùng hãnh diện nói.

_ Vậy thì chúc mừng anh nhé, hi vọng ngày mai anh vẫn cười được như thế!. Sở Tiên gạt tay hấn xuống, xua xua tay về phía hấn.

_ Hừ, một tên nhãi ranh ăn may không hơn không kém!

"Con người khi gặp chuyện tuyệt vọng, luôn trở nên điên dại, kinh doanh của các anh càng tốt, sự kinh ngạc sẽ ngày càng tăng lên, chúc các anh hôm nay buôn bán thuận lợi". Sở Tiên ngoái đầu lại nhìn sự nhộn nhịp của hai cửa hàng đó liền lái xe quay về thành phố Thanh Hải.

_ Ông chủ anh về rồi? Bể thủy sinh Nguyên Sinh kinh doanh thế nào? Vừa quay về tiệm bể thủy sinh liền bị Trương Tiêu Hoa truy hỏi.

_ Rất tốt, buôn bán rất thịnh vượng! Sở Tiên gật đầu nói sự thật.

_ Tốt á! Sắc mặt của Trương Tiêu Hoa liền trở nên khó coi

_ Vậy thì ông chủ, chúng ta phải mau chóng tiến vào thị trường ở thành phố Kinh Hải thôi, nếu không thì tới nước canh cũng chả có mà húp mất!

_ Không vội! Sở Tiên lắc đầu

_ Bọn hấn không đặc ý được bao lâu nữa đâu!

_ Ế!. Trương Tiêu Hoa nhìn đáng vẻ bình thần của Sở Tiên mà hơi sững sờ, liền hỏi dồn

_ Ông chủ, chất lượng bể thủy sinh Nguyên Sinh thế nào?

_ Không tồi, luận về giá trị thương thức thì còn kém hơn một chút so với chúng ta, nhưng cũng được coi là những sản phẩm thượng đẳng, nhất là cá kiểng trong bể thủy sinh của bọn họ rất phong phú, thiết kế cũng rất đẹp mắt!. Sở Tiên chẳng hề nao núng đáp, liền sau đó rút điện thoại ra

_ Tôi có chụp vài mẫu đây, để tôi gửi cho cô tự xem đi.

_ Ok. Trương Tiêu Hoa gật đầu

_ Không phải lo lắng đâu, thị trường bể thủy sinh Trung Quốc là của chúng ta, tất cả những người "dây máu ăn phần" với tôi đều sẽ nhận giá đắt!

Sở Tiên vỗ vai Trương Tiêu Hoa an ủi.

_ Ừm! Trương Tiêu Hoa nặng nề gật đầu.

Có người muốn chiếm thị trường của hấn, hấn cũng chả có ý kiến gì cả, dù sao thì bản thân phát triển mà không cho người khác phát triển là chuyện không thực tế chút nào, nhưng nếu muốn đạp lên đầu hấn thì tất cả đều phải chết.

_Cũng sắp tới giờ rồi. Sở Tiền lắm lắm

.....

Triệu Chí Khôn là một người yêu thích cá kiểng, có trong tay ba bể thủy sinh, mỗi con cá trong bể thủy sinh của hắn đều có giá trị hơn mấy vạn.

Khu nuôi cá Thần Long ở thành phố Kinh Hải mở một cửa hàng cá kiểng khiến hắn vô cùng chờ mong, hơn nữa lại còn là bá chủ trong giới cá kiểng, chất lượng khiến hắn vô cùng mong đợi.

Trong khi đó khi biết tin con cá độc nhất vô nhị trên thế giới được bọn họ mua lại càng khiến hắn đón chờ hơn, đối với nhận xét của khu nuôi cá Thần Long dành cho cá kiểng Tiên Cảnh hắn cũng rất tán đồng.

Dù sao thì cá kiểng Tiên Cảnh cũng chỉ nhờ vào một con cá mà nổi danh, bản thân cũng chả có mấy con cá rồng, cũng chả đem cá của mình xâm nhập vào thị trường cá rồng, kinh nghiệm và nội tình cũng không thể đọ với Thần Long được.

Đến hôm khu nuôi cá Thần Long thử kinh doanh hắn cũng đến xem, quả nhiên, cá rồng cùng các loại cá trong cửa hàng đều không khiến hắn thất vọng, khi hắn nhìn thấy mười mấy con cá rồng giá mười mấy vạn thì mắt liền sáng bừng lên.

Vào hôm bọn họ chính thức mở bán, hắn đến rất sớm, tiêu tốn mười một vạn để đem con cá rồng quá bồi lưng gù mà hắn đã ngưỡng mộ từ lâu.

_Nào nào nào, lão Linh lão Ngũ, mau qua đây xem con cá rồng hôm nay tôi mới mua!

Triệu Chí Khôn phấn khởi như bắt được vàng gọi điện mời bạn bè tới, cũng là muốn chỉ sẻ với bạn bè yêu cá kiểng niềm vui này.

_Các anh tới rồi, ngồi đi, xem cá rồng hôm nay rồi mua được này, xinh đẹp lắm phải không! Tầm nửa tiếng sau Triệu Chí Khôn vui vẻ nói.

_Ai yo, đây là cá rồng anh mới mua đấy à? Đẹp quá đi, cá rồng đẹp như này hiếm gặp đấy, mua ở đây vậy? Bao nhiêu tiền?. Lão Linh kinh ngạc hỏi

_Haha, mua ở cửa hàng cá kiểng Thần Long đấy, loại cá rồng quý như này ở những nơi khác khó kiếm lắm, mà cũng chẳng đắt mấy, mười một vạn thôi ấy mà! Triệu Chí Khôn đắc ý đáp.

_Mười một vạn, lợi hại thật, nhưng mà cũng xinh đẹp thật, í không phải chứ, lão Triệu anh nhìn xem con cá này bị sao vậy? Lão Ngũ quan sát kỹ con cá một hồi, đột nhiên phát hiện cá rồng có vấn đề liền nói với hắn.

_Sao cơ, có vấn đề gì? Bọn Triệu Chí Khôn ngay lập tức lao tới bên bể thủy sinh, cùng lúc đó mắt hắn trợn lên khi nhìn thấy con cá rồng trong bể mới chỉ vài phút trước thôi vẫn đang bơi lội tung tăng thì giờ đây hơi thở đang thoi thóp dần, mắt bắt đầu rũ xuống, kể cả râu cá cũng bắt đầu có xu hướng rũ xuống một cách thảm thương.

_Bị sao thế này? Không phải là mắc bệnh gì đấy chứ? Đây là con cá tôi vừa mua về hôm nay xong, sao lại có vấn đề được. Triệu Chí Khôn lo lắng nói.

_Lão Triệu, xem tình trạng này thì xem ra con cá rồng có vấn đề rồi. Lão Ngũ trầm tư nói.

_Có khả năng đấy! Sắc mặt Triệu Chí Khôn trở nên u ám, hắn là một người yêu cá kiểng, rất am hiểu cá rồng, hắn có thể đảm bảo mua về xong không xuất hiện một vấn đề nào, nhưng khi nhìn bộ dạng này của con cá thì chắc chắn là có vấn đề từ trước đó rồi.

_Mẹ kiếp! tôi phải qua hỏi cho ra lẽ. Triệu Chí Khôn tức giận phùng phùng đem bể thủy sinh cùng con cá lái xe đến trung tâm thành phố chỗ cửa hàng cá kiểng Thần Long, hôm nay đúng là khiến hắn vô cùng mất mặt, mua một con cá vốn định khoe khoang một chút, ai ngờ lại xảy ra chuyện này khiến hắn vô cùng cáu gắt!

Khi đến nơi cảnh tượng trước mắt khiến hắn sửng sốt cả người, đám người tập trung ở trong tiệm nhiều hơn ban sáng gấp nhiều lần, thậm chí còn có tiếng cãi cọ.

_Chả nhẽ không chỉ có một mình con cá rồng của mình có vấn đề? Triệu Chí Khôn trên mặt xuất hiện sự nghi hoặc, liền sau đó cùng bọn lão Ngũ phụ giúp hắn bế bể thủy sinh vào trong.

_Nhường một chút, nhường một chút, chúng tôi tới tìm ông chủ cá kiểng Thần Long bồi thường! Triệu Chí Khôn nhìn thấy đám đông trước mặt thét lớn.

_Lại thêm một người nữa tới, lại thêm một người nữa tới! Những người chung quanh nói nhỏ.

Triệu Chí Khôn thần thờ, khi hắn bước vào thì thấy trước cửa có tận bảy tám người đang đặt bể thủy sinh ở đó, thậm chí có người còn ném vỡ bể thủy sinh tan tành dưới đất, các loại cá trong cửa hàng tất cả đều đã chết hết.

_Được lắm, lại thêm một người nữa tới, cá kiểng của khu nuôi cá Thần Long các người như vậy đó hả? Hả? Lấy mấy con cá sắp chết lừa chúng tôi? Ban đầu còn nói tôi kiếm có sinh sự? Bây giờ thì sao? Bây giờ thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Cái Kết Bi Thảm Của Nguyên Sinh Và Thần Long

"Đừng!" Trong khi mấy vị khách mua cá của cá kiểng Thần Long đang cãi cọ trước cửa thì bên trong cửa hàng vang lên một tiếng nổ lớn.

Tất cả mọi người ngẩn người ra, liền nhìn sang bên.

_Gọi người phụ trách của bọn bây ra đây cho bố, đây là bể thủy sinh mà cửa hàng bể thủy sinh Nguyên Sinh chúng mày bán đấy hả, vợ bố mày mới mua chưa kịp chở về nhà cá trong bể đã chết sạch rồi, đậu má chúng mày định lừa ai thế? Muốn chết à!

Chỉ nghe thấy đứng trước cửa cửa hàng bể thủy sinh Nguyên Sinh một người đàn ông trung niên mặt mũi bặm trợn cầm trong tay một cây gậy bóng chày, bên cạnh có hai thanh niên đang bê lấy một bể thủy sinh, cùng một người phụ nữ xinh đẹp sắc mặt khó coi đứng bên cạnh.

Còn về tiếng nổ lớn khi nãy, là do người đàn ông trung niên này tức giận dùng sức đập nứt một bên chiếc bể bảo vật được đặt trước cửa cửa hàng.

_Cửa hàng bể thủy sinh này cũng xảy ra chuyện à? Tất cả mọi người đều sửng sốt, cùng lúc đó nhìn vào bể cá đang ôm trong tay mình, quả nhiên phát hiện thấy cá chết nổi lềnh phềnh trong bể.

Đám người ở khu nuôi cá Nguyên Sinh đang đứng trước cửa nhìn thấy sự việc xảy ra ở khu nuôi cá Thần Long, rồi lại nhìn thấy người trung niên này động tay động chân liền cảm thấy sợ hãi, mặt mũi trở nên xám xịt lại.

_Anh nói nhăng cuội gì vậy, chất lượng bể thủy sinh chúng tôi có thể bảo đảm, toàn bộ cá trong bể đều là cá khỏe mạnh! Vị lãnh đạo cấp cao của Nguyên Sinh lớn tiếng phân trần, nhưng trong lòng hắn đột nhiên thót lại, như thể có dự cảm không lành vậy.

_Chẳng nhẽ mày nói bố cổ tình đến gây sự à? Người trung niên đó nổi khùng lên, cầm gậy bóng chày lên chỉ vào mặt hắn.

_Không phải, quan khách à các vị.

_Ya, mọi người mau coi này, cá nhỏ ở trong bể thủy sinh đều chết cả rồi. Lãnh đạo cấp cao Nguyên Sinh còn chưa dứt lời, thì đột nhiên một vị khách hàng đứng bên cạnh chỉ vào bảo vật của cửa hàng nói to trong sự kinh ngạc.

Đám người khu Nguyên Sinh lập tức nhìn qua phía đó, quả nhiên, họ nhìn thấy những con cá nhỏ trong bể vô duyên vô cớ đều chết cả, nổi lềnh phềnh lên phía mặt nước, nhìn thấy cảnh tượng đó, sắc mặt của họ liền tối sầm lại.

_Tránh ra tránh ra, tôi vừa mua bể thủy sinh ở đây cá trong bể cũng chết rồi, đúng là thương gia làm ăn bát nháo, không được chết yên ổn đâu, lại còn khu nuôi cá Nguyên Sinh Đức nổi tiếng cơ, tôi thấy có mà khu nuôi cá lừa đảo thì đúng hơn. Lúc này đằng sau có tiếng nói phẫn nộ của một phụ nữ.

_Ồ! Mọi người xung quanh được phen xôn xao cả lên.

Mọi người ở khu nuôi cá Thần Long cũng ngẩn tò te hết cả ra.

_Hai cái cửa hàng lừa đảo này, bọn chúng chắc tính dùng cá sắp chết để lừa chúng ta, kiếm một món lớn rồi té đẹp đây mà!. Đột nhiên có một người hét lớn lên.

_Không sai, đúng là lũ lừa đảo, mau trả tiền cho chúng tôi, bằng không chúng tôi sẽ phá sạch cửa hàng của mấy người, mau trả tiền cho chúng tôi. Một vị khách bỏ tiền ra mua hàng uy hiếp quát.

Đám người ở Nguyên Sinh và Thần Long nhất thời đứng hình, tình hình gì thế này? Sao lại xảy ra chuyện này.

_Mọi người đừng nóng, khu nuôi cá Thần Long của chúng tôi là khu nuôi cá đẳng cấp trong giới cá kiểng, đối với khách hàng của mình sẽ có trách nhiệm đến cùng, bây giờ tôi sẽ đổi toàn bộ cá lại cho quý vị, chất lượng tuyệt đối sẽ được đảm bảo. Một người ở khu nuôi cá Thần Long bước tới trước mặt mọi người lớn tiếng tuyên bố.

_Phi tổng Phi tổng! Lúc này một nhân viên lật đật chạy tới thông báo

_Phi tổng, lượng lớn cá kiểng trong cửa hàng chúng ta đã chết rồi!

_Cái gì? Người trung niên đó sửng người lại, tiếp theo đó là ôm đầu chạy vào bên trong.

_Wa wa, mọi người nhìn xem, mau qua đây xem con Hắc giác tuyệt long vương này!

Một giọng kinh ngạc phát ra khiến mọi người nhất loạt nhìn về hướng bể cá có chứa Hắc giác tuyệt long vương.

Mới đây thôi còn thấy Hắc giác tuyết long vương khoẻ như vâm mà hiện giờ đang nằm bất động trong bể cá.

Vẫn còn chưa kịp chạy vào bên trong xem, Phi tổng nghe thấy vậy ngoảnh đầu lại để nhìn, liền sau đó là đầu óc tê dại đi, cả người lao đảo, đám nhân viên bên cạnh phải chạy ra đỡ lấy hắn.

_ Chết rồi, tất cả chết hết rồi, sao lại như vậy được! Một vị lãnh đạo cấp cao của khu nuôi cá Thần Long từ cửa hàng chạy ra ngoài nhìn thấy cảnh đó thì mất mũi như mờ đi, cả mặt dần thối ra lấm bầm.

_ Hả!

_ Cái gì? Chết sạch rồi, rác rưởi, các người đứng là rác rưởi, mau trả tiền lại cho bọn tôi. Mấy người khách đi thẳng tới chỗ bọn họ, yêu cầu bồi hoàn.

_ Cá bên trong cửa hàng bể thủy sinh của khu nuôi cá Nguyên Sinh bên cạnh cũng đều chết hết rồi!

Lúc này, một người đứng trong tiệm Hải cảng cũng thốt lên tiếng thét thê thảm và phẫn nộ.

Mấy trăm người đứng tập trung tại đó đều ngơ ngác, đúng là thú vị, ngày đầu tiên khai trương khách mua cá về đều chết, thậm chí cá trong cửa hàng cũng chết sạch.

Còn có chuyện nào bi thương hơn không?

_ Phù, may mà tôi không mua, bằng không cũng xui theo! Một người đi đường thờ phào nhẹ nhõm một cái.

_ Đúng là không tưởng tượng nổi, con cá Hắc giác tuyết long vương độc nhất vô nhị trên thế giới lại chết như vậy.

_ Đúng vậy, nghe nói bọn họ mua lại từ cá kiểng Tiên Cảnh, mua cá rỗng mắt tám ngàn vạn, tám ngàn vạn cá rỗng đều chết sạch ở chỗ này!

_ Tám ngàn vạn à, tôi cảm thấy khó hiểu, cá của họ sao lại chết được? Chẳng lẽ là do không quản lý tốt?

_ Chắc không phải thế đâu, có thể là do không hợp phong thủy!

_ Ờ, không hợp phong thủy?

Đến tối, đám người ở khu nuôi cá Thần Long và khu nuôi cá Nguyên Sinh ngồi ở trong cửa hàng, trên đất toàn tàn thuốc lá, ai ai cũng đau khổ ôm lấy đầu.

_ Sao lại chết được, sao lại như thế!. Phi tổng nét mặt khổ sở tự nói với chính mình.

_ Phi tổng, hay là có kẻ nào cố tình chơi chúng ta? Một tên nhân viên đoán già đoán non.

_ Giờ trò à? Cả đám người đột nhiên sững lại, đột nhiên nhớ tới lời nói của một người.

_ Không có năng lực thì cũng đừng có mơ bước vào thị trường khác, bằng không chỉ có sứt đầu mẻ trán thôi.

_ Đây là câu nói của tên tiểu tử cá kiểng Tiên Cảnh, không sai, chuyện này chắc chắn do hắn làm, chắn chắn vậy! Một tên ở khu nuôi cá Thần Long đứng dậy nói.

_ Không sai, nhất định là hắn, lúc đó hắn còn nói hi vọng tôi ngày mai còn cười được, chuyện này nhất định là do hắn gây ra, chúng ta phải bắt lấy hắn, bắt hắn sống không bằng chết. Một tên lãnh đạo cấp cao của Nguyên Sinh nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên.

_ Đừng có mà ăn nói hàm hồ, đây là Trung Quốc, là địa bàn của tiểu tử đó, chúng ta lấy có gì mà bắt hắn? Muốn chết rồi phải không?

_ Vậy, vậy chẳng nhẽ chúng ta cứ như vậy là xong sao...?

_ Xong cái gì, tìm chứng cứ, chỉ cần tìm ra chứng cứ thì tất cả tổn thất ngày hôm nay sẽ được trả lại, đồng thời có thể khiến hắn ngồi tù một gông!

_ Đúng vậy đúng vậy, xem camera, camera của cửa hàng chúng ta quay không một góc chết nào, chỉ cần có người lên vào cửa hàng là có thể nhìn rõ mồn một.

Cả bọn ngay lập tức tập trung lại trước màn hình vi tính để quan sát camera, kiểm tra kỹ càng, thế nhưng dù cho bọn hắn có xem tới xem lui bao nhiêu lần thì cũng không nhìn thấy bất cứ một ai ra vào cửa hàng hay xảy ra bất cứ chuyện gì ở đó khiến cả đám đều ngây người ra.

_ Sao lại không có bất cứ chuyện gì thế này? Chẳng lẽ camera có vấn đề?

Tiếp sau đó bọn họ lại tua lại xem xét một lần nữa, mặt người nào người nấy đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

_ Chuyện này sao có thể chứ, đúng là không có chút vấn đề nào, chẳng nhẽ là do chất lượng nước chúng ta dùng có vấn đề?. Một tên lãnh đạo cấp cao Nguyên Sinh mơ màng hỏi.

Tất cả đều lác đàu.

_ Chắc chắn là do tên nhãi đó dở trò, nếu không hẳn đã chả tự tin như vậy khi nói ra những lời đó!. Một tên nhân viên nói chắc nịch.

_ Có ích gì chứ? Không có bất kì một bằng chứng gì người nói xem những điều này có ích gì? Chẳng lẽ người gọi điện báo cảnh sát là hẳn làm à? Ai tin người?

Đám người khu nuôi cá Nguyên Sinh và khu nuôi cá Thần Long tuyệt vọng ngồi trên ghế.

"Tồn thất, tồn thất nặng nề".

Cùng lúc đó, các báo và weibo ở thành phố Kinh Hải đã đăng rầm rộ tin này, thông báo một tin tức giật gân.

_ Hắc giác tuyết long vương chết rồi.

_ Tất cả cá ở cửa hàng mới mở của khu nuôi cá Thần Long ở thành phố Kinh Hải đều chết sạch rồi.

_ Tất cả cá trong bể thủy sinh ở cửa hàng mới mở của khu nuôi cá Nguyên Sinh ở thành phố Kinh Hải đều chết sạch rồi.

Tin nào tin nấy đều giật gân, thậm chí chỉ một vài mẫu tin ngắn được đăng lên weibo đã trở thành tin tức hot tìm kiếm đầu bảng.

Tất cả mọi người nhìn thấy tin tức này đều mắt tròn mắt dẹt.

Mấy hôm trước còn tuyên truyền một cách trắng trợn, bá chủ khu nuôi cá còn khinh thường dè bieu cá kiểng Tiên Cảnh sao để xảy ra vấn đề này được?

_ Thật là vãi luyên, Hắc giác tuyết long vương chết thật rồi, khu nuôi cá Thần Long tiêu tốn một ngàn vạn USD mua lại từ cá kiểng Tiên Cảnh đấy, một ngàn vạn USD tròn, thế mà bây giờ lại chết được!

_ Toàn bộ cá kiểng ở trong cửa hàng đều chết sạch, lỗ chắc phải rơi vào gần tỷ ấy chứ đùa à!

_ Sao mà chỉ có gần tỉ được, khu nuôi cá Thần Long mua lại toàn bộ số cá rồng của khu Tiên Cảnh mất tám ngàn vạn liền, hơn nữa để đánh bóng tên tuổi của mình, cửa hàng Thần Long còn đầu tư thêm mấy con cá rồng giá trị vài chục vạn cùng rất nhiều cá kiểng đắt đỏ khác cơ, tính sơ sơ cũng phải lỗ hơn tỉ chứ ít ỏi gì.

_ Đúng là quá điên rồ mà, chưa đầy một ngày!

_ Nguyên Sinh Đức tồn thất cũng không nhỏ đâu, cửa hàng bể thủy sinh của họ rất là lớn, ở trong có hơn ba trăm cái bể thủy sinh, theo giá cả của họ bán ra thì phải tầm một ngàn năm trăm vạn, thậm chí có khả năng đạt tới hai ngàn vạn!

_ Haha, tin vui thì đọc, kẻ mạnh đứng ngoài xem kịch!

_ Hai khu nuôi cá này đúng là phé phẩm mà, cá của chính mình tự tay nuôi cũng chết được, còn tự coi mình là bá chủ trong giới cá kiểng, tôi thấy bỏ đi thì hơn, con Hắc giác tuyết long vương độc nhất trên thế giới đang khỏe mạnh thì bị họ nuôi chết!

_ Đau lòng quá, long vương duy nhất trên thế giới chết mất rồi, khu nuôi cá Thần Long đúng là phé phẩm, còn tự nhận mình là vua trong giới cá rồng, cút cmm đi.

Trên mạng điên rồ, sự việc thu hút sự chú ý của mọi người như vậy muốn không hot cũng chả được, cư dân mạng tham gia bình luận ngày càng nhiều, trong đó những thành phần anh hùng bản phấm là nhiều nhất, lăng mạ và chửi rủa không ngớt.

Trong đó khu nuôi cá Thần Long bị chửi thậm tệ nhất, trước kia Hắc giác tuyết long vương được triển lãm ở thành phố Thanh Hải khỏe mạnh tung tăng như thế, bị bọn họ vừa mua về đã chết tươi rồi, đúng là tạo nghiệt mà.

Những người yêu thích cá rồng thể hiện sự thương tiếc vô cùng, phỉ nhổ vào khu nuôi cá Thần Long, các kiểu chửi rủa đay nghiến nối tiếp nhau trên mạng.

Tóm lại là trên mạng, đồ ở khu nuôi cá Thần Long và khu nuôi cá Nguyên Sinh mọi người đều tỏ ý là không muốn mua nữa.

Đối với chuyện này khu nuôi cá Thần Long và khu nuôi cá Nguyên Sinh không có phản hồi, bởi vì họ chả biết trả lời sao.

Sáng sớm hôm sau, Sở Tiên nhận được cuộc gọi của Trương Tiêu Hoa rất sớm, nghe thấy giọng điệu cô vô cùng hưng phấn, nghe chừng không khí hôm nay có vẻ vui.

Lái xe tới tiệm bể thủy sinh, Trương Tiêu Hoa lập tức ra đón hần.

_ Ông chủ, khu nuôi cá Thần Long và khu nuôi cá Nguyên Sinh hôm nay lên tin tức trên Tenggún (tên một trang mạng ở Trung Quốc) rồi!

_Ồ vậy sao? Sở Tiên cười liền rút điện thoại ra xem.

_Không hợp phong thủy, haha, xem ra là không hợp phong thủy thật!

Sở Tiên nhìn thấy tiêu đề ghi rõ vớ vẩn nhưng vẫn gật đầu tán đồng.

_Ông chủ, việc này có phải do anh làm không? Trương Tiêu Hoa sát lại hiểu kì hỏi

_Ông chủ, anh quả là lợi hại đấy.

_Sao tôi làm được! Sở Tiên lắc đầu cười trừ.

Hắn cũng chả làm gì nhiều, chỉ là tối hôm đó cải tạo một con cá, cải tạo xong các loại cá dần dần sẽ chết sạch mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Bị Theo Dõi

Sở Tiên vốn chuẩn bị loại cá này cho họ nhưng ngày hôm sau lại bị chết mất, do hắn cải tạo thất bại cho nên gây ra tình trạng như vậy.

- Cũng coi như là các người gặp may đi.

Sở Tiên cười, nếu ngày hôm sau thì chúng càng thảm.

- Ông chủ, chúng ta nhanh chóng chuẩn bị đi, bây giờ thị trường cá nguyên sinh ở chợ bễ cá cảnh Kinh Hải rất náo nhiệt, bây giờ chúng ta tiến vào vừa hay nhặt được một cơ hội.

Trương Tiêu Hoa hai mắt lấp lánh nói.

- Ủ, ngày mai chúng ta ra biển chuẩn bị một ít nguyên liệu, sau này thuận tiện tiến vào thị trường Kinh Hải!

Sở Tiên suy nghĩ gật đầu.

- Được, tôi làm một phiếu điều tra, thị trường thành phố Kinh Hải chỉ ít chúng ta kiếm được gấp 5 lần so với Hải Thanh, ở đó rất nhiều người giàu có, cho nên hàng chuẩn bị trước nhất định phải đầy đủ.

Sở Tiên im lặng gật gù.

Sáng sớm ngày tiếp theo, Sở Tiên mang tất cả người cá ra bến tàu, lên thuyền ra khơi.

Mấy ngư dân xung quanh nhìn thuyền của hắn rồi nhìn ngư thuyền của bọn họ mà lắc đầu, trong đó có một ngư dân sắc mặt cổ quái lập tức rút điện thoại ra, Sở Tiên cùng đám người bước lên thuyền, theo sau là đám người cá lên thuyền.

ba chiếc ngư thuyền từ bến tàu chậm chậm ra khơi.

- Kỳ lạ, sao hôm nay nhiều ngư thuyền ra khơi vậy!

Một ngư dân nhìn thấy đám ngư thuyền lục tục ra khơi mà khẽ lắc đầu.

Mà ở một chỗ khác, một thanh niên gầy gò nhìn thấy số người cá rời đi, lập tức gọi điện thoại báo cáo.

- Báo cáo, tên nhóc đó rút cục ra biển rồi, các anh em, mau đi ngăn bọn hắn lại.

Trên hai ngư thuyền hiệu Tai Nạn, mặt Long ca đầy phần nộ nắm chặt điện thoại.

Sở Tiên không biết lần ra khơi này của mình đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, hắn đang nằm trên thuyền nhàn nhã nghịch điện thoại.

- Ông chủ, có người theo dõi chúng ta!

Lúc này, Lão Tầm chau mày hô một tiếng với Sở Tiên.

- Hà? Theo dõi?

Sở Tiên ngậy người ra:

- Lão Tầm ông chắc chắn là theo dõi chứ?

- Ông chủ, có lẽ là theo dõi, phía sau có mấy chiếc thuyền cá đang theo sau chúng ta, đã mười mấy phút rồi.

Lão Tầm xác nhận.

Sở Tiên chau mày, chạy vào phòng lái, nhìn mấy điểm nhỏ màu đỏ phía sau thuyền mình lộ về trầm tư.

- Có thể bọn chúng muốn biết vị trí cụ thể nguyên liệu bẻ cá, những thứ mình mang về sau mấy lần ra biển khiến người có tâm tư bất chính có thể phát hiện ra, đây là theo để tìm vị trí này.

Sở tiên lẩm bẩm, liên bảo với Lão Tầm:

- Dẫn bọn chúng đi lòng vòng!

- Vâng thưa ông chủ!

Lão Mục gạt đầu, từ từ điều chỉnh đường đi, bẻ bánh lái lái sang một hướng khác.

- Nhất định không được mất dấu!

- Ông chủ, chúng ta đã bị họ phát hiện rồi, gần đó còn có hai ngư thuyền không biết là của kẻ nào cũng đang theo dõi chúng, tôi không muốn bọn chúng đoạt được vị trí nguyên liệu.

- Mẹ kiếp, ở trên biển một chiếc thuyền vô danh tiểu tốt muốn theo dõi vốn không có khả năng, kệ nó, chắc là kẻ đi cùng.

"Không cần dẫn bọn chúng tới khu vực tảo biển sao, với năng lực của người cá xử lý kẻ theo dõi phía sau dễ như trở bàn tay."

Lão Mục lái lòng vòng vô định trên biển hơn một tiếng, thuyền phía sau vẫn theo như cũ, Sở Tiên có chút không kiên nhẫn nghĩ.

- Ông chủ, có hai chiếc thuyền chạy tới, đang gia tăng vận tốc, hình như muốn chặn chúng ta lại!

Lúc này lão Mục đang lái bỗng nhiên hô lớn.

- Tôi biết rồi.

Sở Tiên gạt đầu, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh, tới vừa hay, hấn vốn còn do dự, bây giờ có thể yên tâm ra tay rồi!

- Ông chủ, là tín hiệu của bọn Hải Tai, Hải An mà chúng ta gặp lần trước, chúng phát tín hiệu tới, muốn chúng ta ngoan ngoãn đầu hàng, nếu không sẽ cho chúng ta đẹp mặt!

Lão nói lại lần nữa.

- Ồ? tín hiệu bọn Hải Tai, quả nhiên là bọn chúng!

Trên mặt Sở Tiên lộ ra nụ cười âm hiểm

- Trả lời bọn chúng, nói bọn chúng đã bị bao vây, bảo bọn chúng ngoan ngoãn đầu hàng, nếu không sẽ cho bọn chúng biết tay.

- Vâng, ông chủ!

Lão Tầm gật gật đầu.

Sở Tiên cũng đi đến khoang điều khiển, ngồi bên cạnh xem.

- Không xong rồi Long ca, thuyền của chúng ta bị bao vây rồi!

trên tín hiệu Hải Tai, Truyen\$YY nhân viên lái tàu sợ hãi nói.

- Cái gì? Bao vây?

Long ca sững sờ, trên mặt lộ ra thần sắc khó chịu:

- Sao mà bao vây được? chẳng lẽ bọn chúng cố ý dẫn dụ chúng ta?

- Long ca, là ba chiếc thuyền phía sau, ba chiếc thuyền phía sau quả nhiên là người của bọn chúng, tốc độ của ba chiếc thuyền phía sau đang tăng lên, chúng đang hướng về phía chúng ta!

.....

Ba ngư thuyền phía sau nhìn thấy đột nhiên mọc ra hai chiếc thuyền nữa gấp rút hướng về mục tiêu.

- Nhanh lên, đuổi theo, nhất định không được để hai chiếc thuyền đó đuổi kịp, chúng ta cũng phải tăng tốc đuổi theo.

- Xem ra đây là muốn đối đầu, đã có người động thủ rồi, chúng ta cũng không thể bỏ lại phía sau, mau xông lên.

- Tiến lên, biển rộng mênh mông, cùng lắm thì dùng chút thủ đoạn.

Mấy người theo đuổi cũng không có ý tốt, trên mỗi ngư thuyền đều có bảy tám đàn ông vạm vỡ.

.....

- Long Ca, chúng ta làm thế nào? Ba ngư thuyền phía sau tốc độ rất nhanh.

- Mẹ kiếp!

Lúc này Long ca nắm chặt tay thành quyền:

-Xử cho tao, giết hết bọn chúng, tao không tin mấy ngư thuyền rác rưởi đó dám chống đối với chúng ta!

- Vâng, lão đại. xử phía trước hay phía sau ạ?

Một trung niên bên cạnh hỏi.

- Xử bọn nhãi nhép trước, bọn chúng dám xông lại đây, tao sẽ cho bọn chúng một bài học xương máu!

Long ca âm trầm bước lên boong thuyền, rống lớn:

-Chuẩn bị Hải Long xiên cho tao, lúc khoảng cách đạt 100 mét thì tấn công!

- Ông chủ, hai ngư thuyền phía trước dừng lại rồi, người cá cũng dừng lại rồi!

- Hình như là đang đàm phán, chúng ta xông tới đi!

Một ngư thuyền phía sau xông về phía trước, ngư thuyền theo sát không xa cũng hướng về phía trước khoảng cách hơn 1000 mét.

- Quay đầu nghênh đón, xử lý bọn chúng!

Long ca hô lớn, ánh mắt chăm chăm nhìn vào ngư thuyền ở giữa:

-Xử nó cho tao!

- Vâng, Long ca!

Ba thanh niên không chế Hải Long xiên trên boong thuyền gật đầu.

- Xử cho ta!

Nhìn thấy cự li ngư thuyền mình chỉ còn khoảng một trăm mét, Long ca hét lớn.

- Vèo vèo vèo!

Ba âm thanh xé không gian, từng chiếc xiên cá to bằng đầu người hướng về phía ngư thuyền tấn công.

- bùm bùm bùm!

Ba âm thanh lớn vang lên, tấn công của Hải Long xiên phân làm hai loại, một loại là mang theo dây thừng, bình thường chúng bắt cá dùng đều mang loại này để xiên cá, một loại là trực tiếp bắn ra ngoài, tương đương với một lần công kích.

Mà chúng bắn ra ba lần Hải Long xiên đều là bắn ra một lần, uy lực rất mạnh, nếu bắn trúng, có thể trực tiếp giết người.

Nhưng lại rơi trên boong thuyền, tạo nên một cái lỗ lớn.

Boong thuyền bị trúng một xiên, kính vỡ trong nháy mắt, xiên cá làm rơi mấy tấm gỗ bên trong thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Làm Được Rồi

- Chuyện gì vậy? rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? tại sao đối lại phương đột nhiên tấn công chúng ta?

Người trung niên trong khoang lái hoảng sợ, vội vàng hét lớn.

- Ông chủ, phía trước không phải muốn bắt họ, mà là trợ giúp họ, chúng muốn xử lý chúng ta ở biển!

Người lái thuyền sợ hãi, cả người toát mồ hôi lạnh, khi nhìn thấy tên trên ngư thuyền của đối phương, lần nữa hét lớn:

- Ông chủ đối diện là con thuyền hiệu Hải Nan xấu xa nổi tiếng khu vực biển gần đây, chúng là một lũ lưu manh, thô phỉ, có vũ khí!

- Cái gì! đáng chết, không ngờ cửa hàng bẻ cá Tiên Cảnh còn có bối cảnh này, thật không ngờ!

"Bùm bùm bùm!"

Ba tiếng vang lớn, mà lúc này, thuyền đến tiếng kêu thảm thiết, đám người trong khoang thuyền kinh hãi, vội vàng đi xem, chỉ thấy đuôi của một công nhân bị một cái xiên cá đâm trúng, quỳ trên mặt đất kêu thảm thiết.

- Quả nhiên bọn chúng dám giết người, còn đồ, thật là côn đồ!

Lúc này người trung niên trong khoang thuyền bỗng luống cuống, bọn hắn chưa từng đối diện với tình huống này trên biển, thật giống như là chiến tranh trên biển thời cổ đại.

- Chạy mau, chạy mau, bọn chúng có vũ khí đấy!

Người trung niên kinh hoảng la lớn.

- Đúng đúng!

Nhân viên điều khiển kinh hoảng gật đầu.

- Muốn chạy? đâu có dễ dàng như vậy, chặn chúng lại cho tao.

Long ca tàn nhẫn nói, lập tức thanh niên khổng lồ chế ba Long Hải xiên trên thuyền nhanh chóng đổi loại xiên có dây, đây là Long Hải xiên đặc chế, lập tức nhắm vào thuyền cá, trực tiếp đâm lên phía trên, vội vàng giữ chặt dây thừng cột vào trước sau trái phải ngư thuyền, kéo gắt gao.

- Không xong rồi ông chủ, ngư thuyền của chúng ta bị cột chặt rồi, không chạy trốn được.

Một công nhân nhìn thấy ngư thuyền đã bị cột chặt, trên mặt lộ thần sắc kinh hoảng, lúc này không có người nào dám chạy ra ngoài, vạn nhất bị xiên cá đâm trúng là sẽ chết, nhìn thấy phía đối diện có kẻ cầm dao chuẩn bị bò qua chỗ bọn họ lại càng thêm sợ hãi.

- Đầu hàng, mau đầu hàng, tao không tin họ dám giết chúng ta, mau báo cảnh sát biển, chúng ta báo cảnh sát, đem bọn chúng bỏ tù hết.

Người trung niên trong buồng lái có chút hoảng sợ, sợ hãi nói.

Đồng thời lúc này, không chỉ một chiếc thuyền của họ bị giữ lại, một ngư thuyền bên cạnh cũng bị hiệu Hải Nan cột lại, họ không có chút kinh nghiệm chiến đấu trên biển so với bọn Hải Nan là lưu manh đã trải qua khoảng trăm trận chiến còn kém rất xa,

Duy chỉ có một ngư thuyền may mắn nhìn thấy hai ngư thuyền bị vây bắt như vậy lập tức cao chạy xa bay, còn quân theo dõi cái gì, mệnh nhỏ mới quan trọng!

- Sau này cho vàng cũng không dám theo dõi bẻ cá Tiên Cảnh bọn chúng nữa, thật quá điên cuồng!

- Ông chủ, hai ngư thuyền hiệu Hải Nan đã được khống chế!

Lão Tầm đứng trên boong tàu, trong tay cầm một cái kính viễn vọng nói.

- Ừ, tôi biết rồi.

Sở Tiên gật đầu, thủ đoạn đối phó hai ngư thuyền có ký hiệu Tai Nạn vừa rồi khiến hắn có chút kinh ngạc, uy lực của vũ khí tiên cá rất lớn, tuy bọn chúng bắn ra ba phát súng, nhưng ngư thuyền bọn họ chưa từng cải tạo đặc biệt, muốn trói chặt ngư thuyền của hắn căn bản không có khả năng.

- Không hổ là cướp biển chuyên nghiệp!

Sở Tiên nhìn bọn chúng mỉm cười.

- Ông chủ, chúng ta nên làm thế nào? Bọn chúng đúng là một phiền phức lớn.

Lão Tầm bên cạnh nhú nhú mày, nói với Sở Tiên.

- Ông nói xem chúng ta nên làm thế nào?

Sở Tiên cười với Lão Hoàng.

- Ông chủ, tôi thấy nên sớm giải quyết bọn chúng, nếu không sau này chúng ta ra khơi sẽ bị ảnh hưởng lớn!

Lão Tầm nói thẳng.

- Vậy chúng ta giải quyết thế nào?

Sở Tiên hỏi lại.

- Cái này đơn giản!

Lão Tầm tự tin nhìn hắn:

- Để bọn Kiếm Nhất xuống biển, đánh chìm ngư thuyền của bọn chúng hoặc trực tiếp lên thuyền giết sạch bọn chúng!

Sở Tiên nghe lão nói có chút sững sờ:

- Lão Tầm, bây giờ ông hiểu biết rất nhiều!

- Ha ha, ông chủ, mấy ngày này tôi đang xem binh pháp tôn tử, sách võ chiến tranh!

Lão Hoàng cười ha ha đáp.

- Được, vậy làm theo cách của ông.

Sở Tiên gật đầu.

- Yên tâm đi ông chủ, tôi nhất định sẽ đánh trận này thật tốt!

Lão Tầm tự tin nói: Kiếm Nhất, Lư Nhất, mấy người các anh, khi ngư thuyền tiến lên tấn công, đem bọn chúng giết sạch toàn bộ!

- Chờ đã, làm cho bọn chúng mất năng lực chiến đấu là được rồi, sau đó giao cho cảnh sát!

Sở Tiên lập tức ngăn lại, chuyện giết người này hắn còn có chút không quen:

- Còn nữa, vũ khí của các anh là gì?

- Khoan điện chống nước, là thứ chuyên dùng khoan giếng có thể xuyên qua inox, tiêu mất của ông chủ mấy vạn đồng mới mua được mấy chiếc đấy!

Lão Hoàng cười ha ha nói.

- Ông quả thật biết suy tính, vũ khí đều chuẩn bị xong!

Sở Tiên hơi kinh ngạc nhìn lão Tầm, cảm thấy hắn thật lợi hại.

Lão Tầm cười cười, sau đó dẫn bọn Nhất Kiếm, Nhị Kiếm mang đồ nhảy xuống biển.

Lúc này trên hai ngư thuyền hiệu Hải Nan bị khống chế, đám người trên ngư thuyền đều đang quỳ trên boong.

Đám người này không phải là người bình thường, người nào người nấy trắng kiện, nhưng so với bọn Long Ca giết người không ghê tay mà nói thì còn kém rất xa, đều bị khống chế rất nhanh.

- Gọi điện thoại, gọi điện thoại kêu tên nhãi kia đến đây, nếu không bọn tao sẽ giết chúng mày!

Long Ca miệng ngậm miếng thuốc, tay cầm dao, khinh miệt chỉ vào nam tử trung niên nói.

- A!.

Nam tử trung niên hơi sững sờ, mê mang nói:

-Đại ca, ngài bảo chúng tôi gọi cho ai?

"Bốp!"

Long ca tát lên mặt gã:

-Mày nói tao bảo mày gọi cho ai? đương nhiên là ông chủ của mày, cái tên nhãi trên ngư thuyền phía xa kia, mau lên, nếu không tao ném hết chúng mày xuống biển!

- Tôi... tôi...

Nam trung niên đẩy vẻ thống khổ che mặt :

- Vị lão gia này, chúng tôi không quen hần, chúng tôi chỉ theo dõi hần thôi.

- Cái gì?

Long ca sững sờ, nắm chặt bàn tay bước tới:

-Mày nói con mẹ nó không quen hần?

- Vâng vâng.

Khóe miệng của nam trung niên rí máu, không ngừng sợ hãi gật đầu:

-Chúng tôi là muốn theo dõi hần tìm nơi có nguyên liệu làm bể cá, chúng tôi vốn không quen biết bọn họ, cầu xin ngài thả chúng tôi ra đi!

- Không quen!

Mặt Long ca lập tức trầm xuống.

- Đại Phi, mấy tên trên thuyền chúng mày nói gì thế?

Lúc này, nam trung niên đứng bên cạnh Long ca hét lớn với ngư thuyền đối diện.

_Anh Sinh, bọn họ nói là theo dõi tên nhãi tên là Sở Tiên, muốn tìm được địa điểm nguyên liệu làm bể cá !

- Mẹ kiếp, chúng ta mẹ nó bị người khác chơi một vỏ rồi!

Long ca phẫn nộ đá một cước vào tên trung niên gằm lên

_Anh Phi, ngư thuyền của tên nhãi đó không có chạy trốn, bọn chúng có âm mưu gì chăng?

Nam trung niên tên là Sinh nghi hoặc hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Trận Đầu Giành Thắng Lợi

Long ca lặng lẽ nhìn số người cá, mặt không ngừng biến đổi:

_không thể bỏ qua cho họ, giết chết hần!

-Đi, quay về thuyền! Người trung niên hét lớn một tiếng, lập tức nhìn chiếc ngư thuyền đối diện phát phát tay.

- Cướp đồ của chúng ta, làm thương cánh tay của ta, ta sẽ khiến hần phải trả giá đắt. Long ca nhảy xuống chiếc thuyền nhỏ phía dưới, nhìn thuyền họ đi.

- Không hay rồi Long ca, thuyền chúng ta bị vô nước rồi! lúc này người lái thuyền bên trong buồng lái kêu lên một hồi,

Người thanh niên đang giữ 3 cái xiên Hải Long trên thuyền sừng sốt, lập tức chạy qua.

- Lý đại ca, nước vào ở đâu?

- Ở kho dưới, nước đã tràn vào rồi, thuyền có thể bị chìm đó! người lái thuyền hốt hoảng chỉ.

Mấy thanh niên lập tức chạy xuống kho, người lái thuyền lắc đầu, cũng chạy qua:

- Không cần xem nữa, không biết tại sao lại có một cái lỗ to, không vá được rồi, chúng ta nhanh lên thuyền nhỏ đi!

- Nước biển đã che mất kho rồi, chúng ta đi nhanh lên, thuyền sắp chìm rồi! mấy người nhanh chóng chạy đi.

Họ ngồi trên thuyền nhỏ mà hoảng sợ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì. tại sao thuyền lại dần dần đắm xuống? vành mắt Long ca như nứt ra nhìn thuyền của mình.

- Nguy rồi, thuyền cũng bị chìm rồi, thuyền cũng bị chìm rồi! lúc này bên cạnh lại quay sang hét kinh hãi.

Tìm Long ca như rơi ra, phát điên nhìn những chiếc thuyền khác:

- Mẹ kiếp, ta phải tận tay giết người.

- Cậu muốn giết ai? một âm thanh lạnh như băng vang lên.

Long ca quay đầu nhìn, trong lòng nhất thời sợ hãi, chỉ thấy chiếc thuyền nhỏ hơi nghiêng, 3 người đàn ông đầu trục mặt đầy sát khí nhìn chằm chằm họ.

- Tiếp đi! 3 người họ Nhất Kiếm Nhị Kiếm Tam Kiếm Tứ 3 người họ hét lớn một tiếng, rồi dùng sức chộp tới, sức lực mạnh mẽ ném tất cả thuyền chài đi!

- A, 5 người trên thuyền bị sức mạnh của họ làm cho ngất người, sợ hãi rơi xuống nước kêu lên.

- Đánh xiu bọn họ! Nhị Kiếm hừ lạnh một tiếng, bơi tới bên cạnh Long ca, lập tức một quyền đánh trúng đầu hần, làm hần hôn mê.

Mấy người khác dưới Tam Kiếm Tứ như cá dưới nước dễ dàng bị chế ngự, một lần nữa đưa họ lên thuyền.

- Đi, chiếc thuyền khác vẫn còn vài người.

Nhị Kiếm, thân hình khê động, như một mũi tên nhọn hướng vào tấn công đồng bọn Long ca.

Tận dụng phương pháp giống nhau, họ dễ dàng chế ngự mấy người trên thuyền, nhìn trên thuyền vẫn còn mấy người, nhảy lên.

- Mấy người các người là ai? muốn chết! đồng bọn Long ca trên thuyền nhìn mấy người đầu trục dễ dàng chế ngự họ, trong lòng sợ hãi, nắm chặt đao trong tay, lớn tiếng quát.

- Lên, Nhị Kiếm hô một tiếng, vù vù, trong tay hần cầm một thanh kiếm, dài hơn 1 mét, nhìn qua sắc bén dị thường!

- Giết bọn chúng! đối phương bị khiêu khích, gươm thanh đao lên tấn công Nhị Kiếm

Nhưng mà, tốc độ của họ và năng lực Nhị Kiếm mà so quả là chênh lệch.

- A a a, vài tiếng kêu thảm thiết, mấy người vừa rồi bùng bùng khí thế, ngay lập tức hoảng sợ che cánh tay của mình, chỗ cánh tay của họ, có một vết thương xuyên thấu, chính là trong nháy mắt Nhị Kiếm đâm vào.

"Đừng đừng" Nhị Kiếm Tam Kiếm Tứ xông lên, một quyền đánh xuống, mấy người ào ào ngã trên thuyền.

- Ông chủ, đã bắt tất cả rồi, số người cá đã làm xong. Lão Tầm lấy ống nhòm thỏa mãn nói với Sở Tiên.

-Ồ, không tồi, vô cùng tốt, Nhất Kiếm Nhị Kiếm nhất cử nhất động của bọn họ đều nằm trong bàn tay Sở Tiên, với biểu hiện của bọn họ vừa rồi vô cùng hài lòng.

"Nếu có đủ người cá, tự mình hoàn toàn có thể thành lập một đội trên biển, đáng tiếc, vẫn thiếu vũ khí". Sở Tiên nghĩ trong lòng, liền lắc đầu.

_Lái thuyền qua! Sở Tiên nhìn mắt lão ra lệnh.

số người cá nhanh chóng tới gần thuyền Hải Tai

Lúc này, trên hai chiếc thuyền theo dõi Sở Tiên, một đám người không nói ra lời nhìn hai chiếc thuyền dần dần chìm xuống cùng mấy người đàn ông đầu trọc vừa rồi vẫn còn điều võ dương oai với đám người Long ca.

- Ông chủ, chuyện gì vậy? sao lại đột nhiên xuất hiện mấy người đầu trọc, hơn nữa chiếc thuyền chúng ta theo dõi đang lái qua phía chúng ta.

- Không biết, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra? ông chủ người thanh niên kia lò đi, trong lúc bất chợt xuất hiện hai chiếc thuyền công kích họ, thiếu chút nữa là giết họ rồi, bây giờ lại xuất hiện mấy tên đầu trọc dừng mãnh, dễ dàng đánh tán nhóm người này, hơn nữa đưa thuyền bọn họ chìm xuống đại dương, ở đại dương này sao? sao lại khủng khiếp vậy.

- Ông chủ, chúng ta, chúng ta phải làm gì? mấy người lên đây! Nhóm người trên thuyền nhìn Nhất Kiếm Nhị Kiếm leo lên thuyền

- Đều ở đây hết không cần di chuyển! Kiếm nhị bọn họ nhìn nhóm người trốn trong buồng lái nói.

- Đúng đúng! bọn họ nào dám phản kháng, tận mắt thấy một đám côn đồ đều bị nhóm người này dễ dàng tiêu diệt, bọn họ nào dám có chút suy nghĩ đó.

- Ông chủ!

Đám người cùng kêu lên, nhóm người trong buồng lái nhìn, chỉ thấy một thanh niên đẹp trai bước lên thuyền của họ.

Thanh niên trong thuyền nhìn thấy bóng hình này, cảm thấy trước mắt một màu đen, lại là thanh niên này, lại là người họ theo dõi, không phải tự tìm đến cái chết sao?

Sở Tiên leo lên chiếc thuyền này, nhìn mặt sàn nhóm người thuyền Hải Tai, gật đầu, đi lên thuyền.

- Ông là chủ ở đây sao? Sở Tiên đi vào thuyền, nhìn nhóm người đang sợ hãi, nhìn chăm chăm vào người thanh niên hỏi.

- Là tôi, Chân Hữu Vân, vị đại ca này là?

Người trung niên nhìn Sở Tiên, mặt toát mồ hôi.

- Theo dõi ta mà không biết tên ta sao? Sở Tiên cười nhìn hắn:

- Lẽ nào vẫn phải để ta nói với ông tên của ta sao?

- Không không, Sở đại ca, tôi sai rồi, tôi không nên theo dõi mọi người, tôi thật sự sai rồi. mong anh tha cho mạng cho em! Chân Hữu Vân thật sự sợ hãi, hắn tự nhận mình là một nhân vật trong xã hội, nhưng cảm dao cảm kiếm như vậy ngay cả một lời cũng không dám nói

_Người làm vậy còn kém rất nhiều.

Nhất là ở đây là đại dương mênh mông, thật tự mình giết mình, không có cách nào!

Nhìn hắn! Sở Tiên lắc đầu:

- Ta là người tuân theo pháp luật, lần này bỏ đi, nếu vẫn có lần sau, ta nhất định không dám bảo đảm, gọi điện thoại, báo cảnh sát đi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Oai Nghiêm

Chân Hữu Vân sững sốt, suy nghĩ nhìn hắn.

- Báo cảnh sát đi, vừa rồi là thuyền thổ phi hải tai tấn công thuyền của mọi người. Sở Tiên nhìn hắn nói lại.

- Cảm ơn đại ca, cảm ơn đại ca, chúng tôi đã báo rồi!

Chân Hữu Vân lập tức cảm ơn, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm.

- Ừm. Sở Tiên ngồi trên ghế bên cạnh, một người lớn hơn hắn hơn hai chục tuổi gọi mình là đại ca cũng không để ý, nhìn Chân Hữu Vân:

- Ông làm nghề gì, sao lại muốn gia nhập kinh doanh nhím biển?

- Đại ca, là tôi đáng chết, bị lợi ích che mắt! Chân Hữu Vân cười xòa:
- Tôi cho vay nặng lãi.
- Vay nặng lãi! Sở Tiên cười:
- Sau lưng còn có ông chủ không?
- Không có không có, là tôi tự làm, tôi không có ông chủ! Chân Hữu Vân liền lắc đầu.

Sở Tiên gật đầu, lập tức đi:

- Tôi ngư thuyền khác xem.

Lúc này, thuyền ngư ở bên không xa bị họ khống chế, 8 người ngồi trên thuyền không dám cử động.

Leo lên chiếc ngư thuyền này, Sở Tiên nhìn họ:

- Ai là kẻ đứng đầu ở đây?
- Là tôi là tôi, đại ca là tôi! Kẻ đứng đầu ngư thuyền này là một người thanh niên gầy yếu, nghe có người hỏi liền ngẩng đầu lên.
- Tại sao theo dõi ngư thuyền của ta? Sở Tiên hỏi.
- Á, đại ca tôi không theo dõi, chúng tôi chỉ là ra biển đánh cá, không ngờ có ngư thuyền tấn công chúng tôi, chúng tôi vô tội, xin tha cho chúng tôi! Người thanh niên làm như bị oan nói to.

Sở Tiên nhìn hẩn lạnh lùng cười:

- Ném hẩn xuống biển!
- Á! thanh niên kia hoảng sợ, nhìn mấy người đàn ông đầu trọc đang đi về phía hẩn, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh sợ.
- Các người muốn làm gì, tôi.

Nhưng mà, còn chưa đợi hẩn nói xong, Nhị Kiếm hung hăng ném hẩn xuống biển.

"Bùm"

Thanh niên kia bị ném thẳng xuống biển, mấy người xung quanh kia lại càng hoảng sợ, tránh về một bên.

- A, cứu mạng, cứu tôi với! Người thanh niên kia luống cuống, mặt sợ hãi trên biển kêu cứu.
- Đại ca, là chúng tôi theo dõi ngài, là lỗi của chúng tôi, xin tha cho tôi, cầu xin ngài!

Cuối cùng, nam thanh niên dưới biển kia khóc kêu lên.

Sở Tiên cười nhạt nhìn người dưới biển kia, ra hiệu cho Nhất Kiếm.

- Cảm ơn, cảm ơn! Người thanh niên ướt đầm cả người, thở dài một hơi.

"Đừng" Nhưng hẩn vừa nói xong, Nhất Kiếm hăng hăng đá chân hẩn, cho dù Nhất Kiếm trong đội người cá tương đối yếu, nhưng sức lực cũng vượt xa người thường, dùng sức lực mạnh nhất khiến xương hẩn gãy, quỳ gối trên boong tàu.

- A! thanh niên kia đau đớn nhìn chân của mình bị gãy.

Sở Tiên nhìn không hề ngăn cản, hẩn không phải người tàn nhẫn, nhưng không có nghĩa là có thể tha cho mấy người này.

- Ai bảo người theo dõi bọn ta! Sở Tiên nhìn hẩn hỏi:

- Cho người thời gian 3 giây!

- Là Đoàn ca, Đoàn ca bảo chúng tôi theo dõi ngài, xin tha cho tôi, đừng giết tôi! giờ phút này người thanh niên cũng hơi sợ rồi.

Hẩn không nghi ngờ chút nào nếu hẩn mà còn dám mạnh miệng thì vĩnh viễn chìm vào đáy đại dương!

- Đoàn ca là ai, nói rõ xem! Sở Tiên cau mày hỏi lại lần nữa.

- Đoàn ca tên đầy đủ là Đoàn Chính Vỹ, là chủ tịch công ty bắt động sản Chính Vỹ! Thanh niên cúi đầu nói.

"Đừng"

- Bảo người nói rõ hơn người không nghe thấy sao? Nhất Kiềm lần nữa đá vào chỗ xương gầy vừa rồi, lớn tiếng hỏi.

- Được được, tôi nói tôi nói. mặt thanh niên kia toát mồ hôi:

- Đoàn Chính Vỹ là một nhà bắt động sản nhỏ, trước đây bị phá sản, thủ hạ có 4_5 người, mấy năm nay lại leo lên phát triển bắt động sản.

Thanh niên một năm một mười nói thông tin của Đoàn Chính Vỹ ra, nói trắng ra là khai phá bắt động sản, mấy năm sau cũng có giá không rẻ.

Mấy ngày trước biết tiệm nhím biển điên cuồng nghĩ ra cách này, thế là phải người đi theo dõi.

- Nói sớm không phải xong rồi sao, làm gì phải chịu tội! Sở Tiên lắc đầu, hỏi tiếp:

- Không biết ngư thuyền chạy trốn vừa rồi là ai?

- Biết biết. Người thanh niên liền gật đầu:

- Là xã hội đen của thành phố Hải Thanh, ở Hải Thanh có 5 6 quán rượu, năng lực rất lớn!

Sở Tiên gật đầu, dám ra biển theo dõi hắn. Doanh nghiệp chân chính sẽ không làm như vậy, chỉ có những người bản thù mới dám làm chuyện như vậy, đặc biệt bọn họ còn biết tình hình bối cảnh của hắn.

- Ông chủ, cảnh sát biển đến rồi, lúc này lão Tầm ở bên nhắc nhở.

- Ủm, Sở Tiên gật đầu:

- Đi, chúng ta quay về thuyền thôi!

Lúc Sở Tiên quay về thuyền người cá, Nhất Kiềm nhanh chóng dẩu đi xiên cá trên thuyền, đứng lên boong thuyền đợi.

Sở Tiên cũng không muốn rời đi, hắn cũng biết rời đi cảnh sát cũng sẽ tìm được hắn, vì vậy dứt khoát ở bên đợi.

- Giờ tay lên! một chiếc thuyền nhanh chóng tới cạnh ngư thuyền, mấy vị cảnh sát biển cầm súng nhắm vào họ.

- Mấy anh cảnh sát, chúng tôi là người bị hại, không phản kháng, mọi người lên thẳng đi! lão Tầm nhìn mấy người cảnh sát phía dưới hô lên.

Mấy người nhìn nhau, rồi lên thuyền:

- Tất cả đều thành thật! lái thuyền lên bờ!

- Đương nhiên không có vấn đề! Sở Tiên gật đầu. mắt nhìn lão lái thuyền!

- Tiểu Văn, nhìn bọn họ, lần này có nhiều người, lúc cần thiết có thể nổ súng! Một vị cảnh sát nói với nữ cảnh sát duy nhất.

Nữ cảnh sát gật đầu.

- Không cần lo lắng như vậy, chúng tôi lại không phải phản từ phạm tội! Sở Tiên nhìn nữ cảnh sát tư thế oai hùng mạnh mẽ cười, liền ngồi xuống.

- Hừm, 1 nhóm người bị các người đánh nát còn nói mình không phải người xấu! Tiểu Văn hừm một tiếng.

- Nếu chúng tôi là người xấu thì đã cho thi thể của họ xuống biển hết rồi, còn ở đây đợi mọi người. Sở Tiên cười cười.

Sở Tiên do dự một chút, gọi điện thoại cho Hồng Thành Hải, mặc dù nói cảnh sát biển và địa phương không phải một hệ thống, nhưng vẫn có thể ảnh hưởng.

- Ngư thuyền nhanh chóng tới gần bờ biển, lúc này ở bờ biển đã tập trung mười mấy chiếc xe cảnh sát.

Sự việc lần này thật không phải chuyện nhỏ, liên quan đến 3 4 chục người, mà còn có nhóm thổ phi Hải an bị truy nã, chứ không phải do cư xử không nghiêm túc.

- Là bọn họ, người, là mấy người trẻ tuổi kia.

- Thật là, không biết xảy ra chuyện gì, tự nhiên xuất động nhiều cảnh sát như vậy!

Lúc này xung quanh không chỉ có nhiều cảnh sát, còn có rất nhiều ngư dân tò mò, nhìn ngư thuyền quen thuộc kia, nhỏ giọng bàn luận.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Vào Đồn Cảnh Sát

Đồn cảnh sát thành phố Hải Thanh, Sở Tiên cùng lão Tầm bọn họ bị nhốt trong một phòng nhỏ, không đến nửa tiếng, nữ cảnh sát tiểu Văn cùng một cảnh sát trung niên đi vào.

Sở Tiên nhìn thẻ ở ngực hắn tên là Ngô Kế Thừa.

2 người bước vào ngồi trên ghế đối diện với họ, Ngô Kế Thừa cầm 1 cây bút và sổ trong tay, nhìn Sở Tiên:

- Sở Tiên, nam, 24 tuổi, ông chủ công ty Tiên Cảnh, có 2 cửa hàng, 1 chiếc ngư thuyền, trắng tay lập nghiệp, tuổi trẻ tài cao!

Sở Tiên cười nhìn Ngô Kế Thừa nói:

_ tài liệu của mọi người là điều tra tôi sao.

- Ha ha, phát triển rất nhanh! Ngô Kế Thừa nhìn hắn cười:

- Nói đi, tại sao anh làm chìm 2 ngư thuyền, còn đánh bị thương 4 5 nhân viên?

- Tự vệ thôi, chắc hẳn Ngô sĩ quan cũng biết, bọn họ trên biển mêh mông theo dõi tôi, muốn hại chúng tôi, chúng tôi chỉ có thể tự vệ, nhưng chúng tôi không làm hại đến bất kỳ ai, hơn nữa có làm bị thương, cũng là mấy người thuyền Hải An, bọn họ là người mà cảnh sát phải hiểu rõ hơn tôi. Sở Tiên nói thẳng, hắn không giết người, ngay cả những người bị thương cũng là những người có ghi chép phạm tội, đương nhiên có một người thanh niên ngoại lệ.

Ngô sĩ quan nghe hắn nói hơi sững sốt nói: _ cho dù là các người tự vệ, cũng là phạm pháp, mấy người thuyền Hải An bị truy nã, mọi người thay chúng tôi bắt được họ tôi thay mặt cảnh sát cảm ơn mọi người, nhưng có một ngư dân quả thực vô tội, bây giờ bị gãy xương chân!

- Ngô sĩ quan, họ không phải là ngư dân thật sự, mọi người cũng biết rõ, người là do chúng tôi đánh, nếu còn có lần sau có thể sẽ không đơn giản như vậy đâu. Sở Tiên nhún nhún vai:

- Chúng tôi không vi phạm pháp luật, nếu thanh niên kia tố cáo chúng tôi thì bảo hắn đến tìm chúng tôi.

Ngô sĩ quan nhíu mày, hắn không ngờ đối phương lại thẳng thắn như vậy, làm ngư thuyền người khác chìm, họ nhận rồi, đánh người, họ cũng nhận rồi, đáng về thẳng thắn này khiến hắn không biết làm thế nào, huống chi lúc trước hắn nhận điện thoại của cấp trên, chính là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

- Mọi người đi ra biển làm gì? Bọn người thuyền Hải An sao lại muốn tấn công cậu, còn nữa, tại sao biết có người theo dõi cậu! Ngô sĩ quan do dự một lúc hỏi.

- Lần trước ra biển đụng phải thuyền Hải An đang giết rửa biển, chúng tôi là người mới, không quen biết bọn họ, bọn họ muốn cướp đoạt chúng tôi, kết quả không đạt được, lần này đoán là vì chuyện lần trước nên muốn tấn công chúng tôi, về phần 3 chiếc ngư thuyền theo dõi chúng tôi, tôi nghĩ chắc là muốn biết vị trí về tư liệu làm bể của chúng tôi. Sở Tiên nói thật.

Ngô sĩ quan gật đầu, Tiểu Văn bên cạnh tò mò nhìn hắn, bề cá biển Tiên Cảnh ở thành phố Hải Thanh thịnh vượng đến mức gần như ai cũng biết, vài người tức giận cũng là chuyện bình thường.

- Ngô sĩ quan còn có vấn đề gì muốn hỏi, tôi tuyệt đối nói sự thật. Sở Tiên nhìn họ hỏi.

- Không có, nếu không có điều gì bất trắc, mọi người sẽ sớm được ra ngoài. Ngô sĩ quan lắc đầu đáp.

- Cảm ơn, Sở Tiên gật đầu.

Sau đó rất nhanh, không đến 10 phút, tiểu Văn liền đưa họ ra ngoài, cùng họ ra ngoài còn có Chân Hữu Văn và thuộc hạ của Đoàn Chính Vỹ.

- Sở ca Sở ca, thật sự xin lỗi, sau này tuyệt đối không dám đối địch với anh! Chân Hữu Văn lập tức đi tới, về mặt áy náy.

Chân Hữu Văn bây giờ có chút sợ rồi, hắn tưởng đối phương chỉ là có chút bối cảnh, nhưng không ngờ lại hung hãn như vậy, 4 5 thuộc hạ liền đem 2 chiếc thuyền ngư chìm xuống biển, dễ dàng đánh bại một đám tội phạm, bây giờ nhìn mấy người đàn ông đầu trọc bên cạnh hắn có hơi sợ sệt, quá lợi hại rồi.

- Không có gì, chỉ cần không có lần sau mọi thứ đều dễ nói! Sờ Tiên không để ý cười, lập tức nhìn về nhóm người bên cạnh:

- Về báo với Đoàn Chính Vỹ kia, nếu còn có lần sau, bảo hấn ra biển vớt người.

Đe dọa, có thể nói là đe dọa triệt triệt để để, một người trung niên mặc âu phục đứng cạnh nhóm người kia về mặt lập tức trầm xuống, hít sâu một cái:

- Lần này là chúng tôi không đúng, tuyệt đối không có lần sau.

Sờ Tiên mắt nhìn về người trung niên, cười gật đầu, đưa lão Tầm bọn họ rời đi.

- Đoàn tổng, chúng tôi

- Được rồi, lần sau không cần động đến hấn! Người trung niên kia nghe lời thanh niên bên cạnh, lập tức vẫy tay, bối cảnh thanh niên đó là nỗi sợ của hấn, nhưng lúc hấn phát hiện ra sức mạnh của hấn càng khiến hấn kinh hãi hơn, nghe thuộc hạ của mình nói bọn họ làm 2 chiếc ngư thuyền chìm xuống biển, đồng thời dễ dàng đánh bại mười mấy người, hấn dễ thấy người trẻ tuổi này không đơn giản.

Ngắm lại cũng đúng, có thể tay trắng lập nghiệp và người có bối cảnh như vậy biết là người thường, muốn nói trong không có năng lực gì, đánh chết hấn cũng không tin.

Tự mình hình như thay đổi so với trước kia rồi, thay đổi có chút quyền thế ngang ngược rồi. Ngồi trên taxi, Sờ Tiên nghĩ đến chuyện phát sinh ngày hôm nay cùng cách giải quyết của bản thân, khổ sở cười cười, sức mạnh có thể thay đổi tính cách một người, năng lực có thể thay đổi phong cách một người.

Có lẽ có một ngày hấn sẽ trở thành người thành công trong mắt người khác, cũng tham vọng.

Chạy một vòng cái gì cũng không làm được, ngày mai tiếp tục đi, tin rằng ngày mai đoán không có người dám theo dõi mình nữa! Sờ Tiên nghĩ trong lòng.

Mà hấn không biết là, chuyện trên biển hôm nay gây nên một chấn động rất lớn, đặc biệt là lại nghe thấy một số người bên Kinh Hải truyền đến một tin, càng khiến trong lòng run rẩy.

Việc đầu tiên khiến bọn họ khiếp sợ là việc theo dõi tàu của Tiên Cảnh trên biển, 3 chiếc thuyền theo dõi ngư thuyền Tiên Cảnh, kết quả đột nhiên xuất hiện 2 chiếc thuyền tội phạm đánh không kịp trở tay, thiếu chút nữa chết người, sau đó người của Tiên Cảnh đột nhiên làm chìm ngư thuyền xuống biển, đồng thời dễ dàng đánh bại bọn họ.

Khiến thuyền chìm xuống đáy biển, đánh bại nhóm tội phạm, nếu như đối phó vài ngư thuyền không có kinh nghiệm không phải dễ dàng đem họ đánh chìm vĩnh viễn dưới biển sao.

Nghĩ lại tư liệu nhím biển đều từ dưới đại dương mà có, coi như ngưoi theo dõi tìm được địa điểm, ngưoi mang cái gì đi thu được những tư liệu này? người khác dễ dàng đều có thể giết chết ngưoi, ngưoi còn muốn tư liệu? đôi mạng lấy không?

Trên biển rộng mênh mông mười mấy người chết ai biết?

Việc thứ hai chỉ có lời bịa đặt và phỏng đoán, nhưng cho dù là những lời bịa đặt, cũng khiến hấn sợ hãi trong lòng.

Trước mặt xôn xao là cá rồng của thần long cùng vừa cá kiểng nguyên sinh toàn bộ chết hết có vài người đoán có người nhắm vào bọn họ.

Trên mạng nói số cá kiểng này không hợp nước? đùa sao, cũng chỉ có người ngốc mới tin vậy, thật sự có hiểu biết tuyệt đối không tin không hợp nước.

Trái lại họ càng tin rằng có người có ý làm vậy.

Là ai? kết quả suy đoán không nghi ngờ gì nữa. Rất nhiều người đều cho rằng là Tiên Cảnh cá kiểng, cũng chính là Sờ Tiên

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Gió Yên Sóng Lặng

Nghĩ lại trước đây vừa cá thần long cùng Đức nguyên sinh sôi nổi như vậy, trên internet tự ngao như vậy, lúc lập nghiệp việc kinh doanh của họ cũng thịnh vượng.

Không nói khoa trương chút nào, kinh doanh tiệm cá kiểng thần long vô cùng tốt, bể cá Đức nguyên sinh càng không phải nói, trước mắt, được cho có tiền đồ nhất chính là kinh doanh bể cá biển, tiềm lực nhất cũng là bể cá biển.

Hai cửa hàng chính thức thành lập ngày hôm đó người so với kinh doanh bẽ cá Tiên Cảnh năm đó còn sôi động hơn.

Nhưng kết quả? toàn bộ cá của họ chết rồi, vừa cá thần long tổn thất gần tỷ, Đức nguyên sinh tổn thất 5 6 ngàn vạn.

Tại sao chết? Tại sao lại đúng lúc Sở Tiên cũng ở Kinh Hải, là trùng hợp hay cố ý?

Tất cả đều khiến người kinh hải.

Nếu không đoán còn tốt, nhưng nếu thật sự to gan suy đoán, như vậy vừa cá Tiên cảnh quá khủng bố rồi.

Các người không phải chửi bới ta chứ? không phải giễu cợt ta sao? được, vậy ta khiến tất cả cá của các người chết, xem các người lấy gì bán?

Có thù phải báo, có bản lĩnh đặc biệt, có năng lực hùng mạnh.

Hơn nữa quan hệ của hắn ở Kinh Hải, tuyệt đối không phải người bình thường có thể trêu trọc.

Cũng trong lúc đó, tất cả điều đó khiến toàn bộ đám người Nhất Canh bình tĩnh lại.

Đến cả mấy tên lưu manh thành phố Hải Thanh đều dọa lui, cả bá chủ giới cá kiêu hùng hăng hái gán tội cho 1 người, ai còn dám tùy tiện nhúng tay vào?

Thị trường bẽ cá không thể vào, có sư tử canh giữ! Đây là tất cả cách nghĩ của mọi người.

Sở Tiên cũng không ngờ mình khiến thần long và nguyên sinh tổn thất nặng nề, trừng phạt mấy lão theo dõi mình đã dọa tất cả những người định gia nhập thị trường bẽ cá.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Tiên mang theo lão Tầm cùng nhóm người cá đi ra biển, ngư dân xung quanh tò mò lại chạy tới biển.

- Quả nhiên, sau khi xảy ra sự việc ngày hôm qua, không có ai dám tới rồi. Sở Tiên đứng cạnh thuyền nhìn mặt biển yên ả.

Ngư thuyền chạy, nhanh chóng tới khu vực kia, cả một ngày, tất cả tư liệu chất đầy khoang thuyền, thắng lợi trở về.

Sáng hôm sau, bận cả ngày, đi sớm về muộn.

Gần đủ 1 nghìn chiếc bẽ cá rồi! Sở Tiên nhìn tư liệu trong biệt thự mãn nguyện gật đầu.

Gọi điện cho Phong thúc, sau khi có được hắn mấy ngày này đều không thu được cá lớn ở bờ biển, trong lòng hơi thất vọng, liền gọi ông đến biệt thự giúp chế tạo bẽ cá.

_Người cá a! bây giờ chỉ có gần 7 người cá cảm thấy có chút không đủ a,

"tự mình đi biển bắt mấy con đi!" Sở Tiên quyết định trong lòng.

Vị trí gần biển thì cá to vô cùng hiếm gặp, vì vậy hắn chỉ có thể ra giữa biển hoặc vùng biển xa.

Mà đi nơi xa như vậy lại phải dùng đến ngư thuyền,

Vì hắn sợ lạc đường! biển rộng mênh mông một ngày mất đi phương hướng, muốn về đường cũ, cực kỳ khó khăn, thậm chí không được hắn có thể bơi tới Mỹ bên kia của trái đất.

- Ra biển mấy ngày đi, vừa lúc cũng luyện tập luyện tập bắt cá! Sở Tiên lập tức quyết định.

- Vấn đề thiết kế bẽ cá trưng bày giao cho cậu tiểu Hoa và Phong thúc, nếu thiếu người bảo họ tuyển mấy người làm tạm thời.

Nói với Tiểu Đình về việc đi ra biển, ngắn thì 3 4 ngày, dài thì 1 tuần.

- Đây chính là ngư thuyền của chúng ta! Sở Tiên đưa tiểu Đình đến bờ biển đặc biệt chỉ rõ ràng số người cá.

To quá! Tiểu Đình kinh ngạc đi tới:

- Tiểu Tiên, anh sống ở đâu? sống ở đó có tốt không?

- Sống ở đó khá tốt! Sở Tiên cười, đưa cô vào trong thuyền, vô cùng nhỏ, chỉ đặt một chiếc giường, chăn đệm tất cả đều là mới.

- Hơi nhỏ ạ! Tiểu Đình nhún mày.

Anh đây là thuyền cá, đâu phải tàu thủy. Sở Tiên cười.

- Vậy anh nhất định phải chú ý an toàn, nếu lần sau có cơ hội em sẽ cùng anh ra biển! tiểu Đinh đi lên phía trước ôm hân.
  - Ha ha, đợi chồng em kiếm được tiền rồi, mua cho em chiếc du thuyền, sau đó chúng ta cùng đi ra biển du ngoạn! Sở Tiên cười.
- Tiểu Đinh vui mừng cười, khoác tay hân.
- Anh sẽ nhanh chóng trở về! đứng trên thuyền, Sở Tiên nhìn tiểu Đinh giờ giờ tay.
  - Ông chủ, chúng ta đi đâu? Lão Mục nhìn hân hỏi.

Sở Tiên nhìn biển vô biên vô tận, cũng không có phương hướng, nói luôn:

- Cứ đi về phía trước đi!
- Được. Lão Mục gật đầu.

Nhìn về phía trước, nếu như cứ đi thẳng, sẽ là 2 hàng xóm của Trung Quốc, Hàn Quốc và Đảo Quốc, ở giữa còn có một phần thuộc về vùng biển quốc tế.

Thật ra từ Hoàng Hải đi, thời gian đến Nhật Bản và Hàn Quốc rất nhanh, chỉ hơn một ngày là có thể đến rồi, Sở Tiên dự định ít nhất 3 4 ngày di chuyển trên biển, cũng có thể 2 3 ngày là quay về rồi.

Có điều ngư thuyền của hân đương nhiên không dám tiến vào lãnh thổ của các nước đó, không cẩn thận có thể sẽ bị bắt ngay, trước mắt hân cũng không có sức mạnh của quân đội để đối kháng.

Bắt được loại cá to là mục tiêu quan trọng nhất, sau đó chính là bắt cá, nói cách khác, ít nhất phải kiếm tiền dầu mang về, phí dầu một lần ra biển cũng phải mấy vạn, thậm chí thời gian dài có thể lên tới 10 vạn.

Ngư thuyền chạy tốc độ cao nhất đi về phía trước, biển rộng mênh mông rất hiếm gặp ngư thuyền khác.

- Ông chủ, cá khu này rất đa dạng, chúng ta có nên dừng ở đây? đi được khoảng 5 6 tiếng, lão Mục nhìn báo hiệu sóng siêu âm nói với Sở Tiên.
- Dừng lại nghỉ ngơi một chút đi, bắt vài con cá ở đây thử xem! Sở Tiên gật đầu, hân không dùng sóng âm tìm, cũng không định xuống biển bắt, tạm thời dùng công cụ trên thuyền trước để bắt cá.

Cá vùng lân cận tương đối đa dạng, cũng không có nghĩa là có bầy cá, phương thức dùng lưới kéo rõ ràng không phù hợp, có thể dùng lồng Haiti, nhưng vật này Sở Tiên không mua.

Trừ cái đó ra còn có một cách là ban đêm tận dụng ánh đèn thu hút cá đến, nhưng xem thời gian, đến trời tối còn 5 6 tiếng.

- Ông chủ, chúng ta dùng lưới kéo chứ? lúc này lão Tầm qua đề nghị.
- Có thể, thử thử xem! Sở Tiên do dự một lúc, liền gật đầu.

Lưới kéo có thể phân thành lưới kéo đôi và lưới kéo đơn, dùng nhiều tác nghiệp với đánh bắt xa bờ hay đánh bắt vùng biển xa.

Sở Tiên chỉ có một ngư thuyền, là lưới kéo đơn, dùng lưới kéo cần vừa di chuyển vừa đánh bắt.

Trong quá trình hoạt động, thuyền đánh cá từ từ di chuyển về phía trước và thả lưới khỏi đường đuôi, nối lưới đến xe kéo và tách nó ra khỏi hai kệ lưới và sau đó thuyền đánh cá di chuyển nhanh về phía trước và dần dần thả hai tàu, thuyền đánh cá được kéo bằng tốc độ kéo và thiết bị kéo theo, chiều dài của thiết bị kéo thường bằng 3 đến 5 lần so với độ sâu của nước, và tốc độ kéo lưới nói chung khoảng 6-9 km / giờ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Lo Sợ Kéo Lưới Cá

Tuyến đường đã định tốt, Nhất Kiếm Nhị Kiếm dần dần mang lưới kéo xuống biển, đáy lưới là tám sắt hình chữ nhật, nhanh chóng chìm xuống biển, ngư thuyền dần dần di chuyển.

Trong quá trình này, lưới mở rộng dần hiện lên hình vồng bắt đầu chụp các loại cá dưới biển.

Kéo lưới bắt cá chủ yếu hiệu quả với vị trí tầng biển như cá nhám, ly điệp sâm, lam viên sâm, cá sạo, cá chiên bé.

Ngư thuyền chạy tiếp, lưới cá đằng sau giống như một thiên võng đem các loại cá tôm dọc đường một mẻ bắt hết. Tác nghiệp kéo lưới đối với ngư thuyền tiêu hao vô cùng lớn, nhưng năng suất trong tất cả các phương thức là cao nhất, cũng là kinh khủng nhất.

Đứng trên thuyền, Sở Tiên có thể nhìn thấy trong lưới kéo phía sau một đồng các loại cá ở xung quanh, dù là cá lớn hay cá nhỏ, một mẻ bắt hết.

Không tồi, chính là một lưới bắt gọn, tất cả cá dọc đường hết thảy một lưới bắt hết.

kéo lưới bình thường 3 tiếng lấy 1 lượt lưới, nhưng cũng có ngoại lệ, nếu nhiều cá, có thể 1 2 tiếng lấy 1 lượt lưới.

Khu vực này là nguồn tài nguyên thông thường, không phải vị trí tập trung nhiều cá.

Ngay cả như vậy, với tốc độ mất thường cũng có thể thấy được, cá trong lưới nhanh chóng tăng, liên tục 4 tiếng đồng hồ, trong lưới đã đầy các loại cá.

Ngư thuyền của Sở Tiên chỉ là thuyền nhỏ, không đến 30 mét, lưới kéo cũng không phải quá to, có thể chứa khoảng 5 tấn, mà giờ cá trong lưới đã chứa đầy rồi.

Trong đó chủ yếu là cá tiểu hoàng, dày đặc, con to 40cm, nhỏ cũng mười mấy cm, trong đó còn có rất nhiều tôm hùm, cua và các loại cá thông thường.

- Kéo lên! Lão Tầm nhìn lưới kéo dưới biển, lớn tiếng nói.

Nhất Kiếm Nhị Kiếm lập tức điều khiển máy, chậm chậm kéo lưới lên thuyền.

- Ông chủ, thu hoạch được không tồi nha! Lão Tầm mặt hưng phấn nhìn cá được kéo lên, mặc dù chỗ cá này về giá trị kinh tế hơi thấp so với cá tiểu hoàng, nhưng trọng lượng lớn, ít nhất 4 tấn, 7 8 nghìn cân cá!

7 8 nghìn cân cá, cho dù là rẻ cũng được 3 4 vạn!

Kéo lưới lên thuyền, trên ngư thuyền còn có cái máng để cá, Nhất Kiếm tháo miệng lưới, từng con từng con rơi trên thuyền.

Sở Tiên nhìn cá từ từ rơi ra nhũn mảy một cái.

Lưới đánh cá có một chỗ hồng rất to, lúc bắt cá lên 80% cá sẽ chết.

Vì cá chen chúc trong lưới và áp suất nước thay đổi mạnh mẽ, sẽ tạo thành bộ phận bị tách ra hoặc tuột ra, cho dù cá còn sống, không lâu cũng sẽ chết.

"Đùng" một tiếng vang lên cá rơi trên thuyền.

Sở Tiên nhìn chau mày.

- Đây là một con rùa biển, một con rùa biển nửa mét, nhưng lúc này đã rơi vào tình trạng không động đậy, ngạt thở mà chết.

Từng con cá nhỏ vẫn chưa trưởng thành rơi trên thuyền, mỗi con cá, bạch tuộc khoảng nửa mét.

Thậm chí còn có một vài loại cá không ăn được.

Cá lớn cá bé, bắt luận chủng loại, chỉ cần là sinh vật đáy biển, nơi lưới kéo đi qua vạn vật đều diệt sạch, chẳng trách có nước cấm dùng lưới bắt cá, quá kinh khủng.

Sở Tiên suy tư trong lòng, trên mạng hần nhìn thấy rất nhiều tin tức dùng lưới bắt cá.

Kéo lưới bắt cá là phương thức bắt cá hữu hiệu nhất hiện nay, đây cũng là một trong những nguyên nhân hần mua chiếc ngư thuyền này, nhưng kéo lưới cũng là tàn khốc nhất, phương thức phá hoại môi trường nhất.

Tàu đánh cá công nghiệp xa bờ, một lần kéo lưới của họ tương đương 13 chiếc máy bay Boeing 747 chứa các loại cá lớn nhỏ.

Mà ở loại ngư thuyền sản lượng cao như thế này, dù cho cá lớn cá nhỏ toàn bộ một lưới bắt hết, thậm chí còn có một số sản phẩm đánh bắt khác thường được trộn lẫn ở đó.

Ví dụ, cá mập, cá heo, rùa biển, chim hải âu lớn, những động vật quý giá cần bảo vệ trên địa cầu, mỗi năm thu hoạch cá lên đến trăm vạn, một con số kinh khủng.

"1 lần lưới cũng được mấy vạn, hơn nữa những loại cá này đa số cũng sẽ chết, tự mình cũng không thể ăn, sau này không dùng phương thức này bắt cá nữa". Sở Tiên nghĩ.

Đối với Sở Tiên mà nói, loại cá to, hoặc có giá trị kinh tế mới có hiệu quả, giá trị những loại cá kia không cao, thậm chí cá còn chưa lớn, với hần không có nhiều tác dụng.

1 lần lưới mấy vạn cá có thể bán được bao nhiêu tiền? mấy vạn đồng tiền mà thôi, hơn nữa còn phá hoại sinh thái biển.

Một con cá tầm của hần cũng lên đến vạn rồi, không cần phải làm việc như thế này.

Nếu cần thiết, tốt nhất các nước đều cấm phương thức thông sát cá lớn cá nhỏ thế này. Sở Tiên nghĩ rồi cười.

Tất nhiên việc này là không thể, rất nhiều xí nghiệp đều dựa vào cách này để sinh tồn.

Qua việc kéo lưới bắt cá, bắt được 7 8 nghìn cân cá, không những không khiến Sở Tiên cảm thấy vui vẻ, ngược lại có chút khó chịu.

Trong lòng hần, biển là lãnh thổ cá nhân hần, người khác phá hoại không kiêng nể gì như vậy đương nhiên khiến hần bức bối.

Nhưng tức giận, hần cũng không có biện pháp nào.

Bất cứ bắt rồi, lấy những thứ ngon ra làm ăn đi! Sở Tiên lắc đầu, liền nhìn rùa biển trên thuyền.

- Lão Tầm, lấy rùa biển nấu ăn đi, thứ quý giá như vậy, đừng lãng phí! Sở Tiên nhìn rùa biển nói với lão Tầm.

Hần không phải thánh nhân, nếu rùa biển đã chết, hần sẽ không đào hố chôn nó xuống đất, chết cũng chết rồi, hần cũng không định bán, để tự ăn thôi.

Được rồi ông chủ! Lão Tầm gật đầu, liền mang con rùa hai ba mươi cân đến phòng bếp xử lý.

- Xem xem còn có thứ gì tốt không! Sở Tiên liền quan xem trong đồng cá.

Vì gần đây không có bầy cá, nên cá bắt được đều vô cũng hỗn tạp!

Nhiều nhất là cá tiểu hoàng, thứ hai cá mực, phổ biến đều là cá nhỏ cá to không nhiều.

- Con mực này có thể để Lão Tầm nấu ăn, nhắc tới bản thân vẫn chưa ăn qua cá mực! Sở Tiên cười cười, lấy ra 1 con cá mực.

- Đây là gì? con cua?

Lúc này, trong đồng cá, Sở Tiên nhìn thấy thứ rất lớn, to hơn 1 mét.

- Đây là? sát nhân cua? Sở Tiên gầy ra, nhìn con cua này vẫn chưa chết có chút buồn bức nghĩ.

Lấy điện thoại ra, Sở Tiên lập tức lên mạng tìm tòi.

- Quả nhiên là sát nhân cua, thứ này thật sự hiếm thấy.

Sở Tiên tò mò quan sát, nhìn giống con nhện khổng lồ, móng cua ước chừng dài 1 mét, nhìn có chút sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Lưới Vây Bắt Cá

Canh rùa biển, thịt rùa biển, tuy nói phòng bếp nhỏ, nhưng vật liệu lại vô cùng đầy đủ, đây là yêu cầu của Sở Tiên khi ra biển.

Trên biển ăn nhiều nhất chính là hải sản rồi, vì vậy hần để lão Tầm học rất nhiều phương thức nấu hải sản.

Có điều phương pháp làm rùa biển thì lão Tầm không biết, toàn bộ rùa biển chỉ có một phương thức nấu nhưng đến Sở Tiên còn không biết món gì, lão Tầm càng không học loại thực đơn này vì nó tương đối khoa trương.

Cách nấu rùa biển của lão Tầm chính là cách nấu con ba ba, tuy nhiên so với ba ba nhỏ, cả con rùa biển tổng cộng 2 nồi mới nấu hết.

- Thật tươi à, mùi vị quá ngon rồi! Sở Tiên thử một thìa canh rùa, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

Nồng nặc mùi nước dùng tỏa ra hương vị tươi ngon, dù cho tay nghề của lão Tầm hơi kém, nhưng mùi vị cực kỳ ngon!

Rùa biển mặc dù chết rồi, nhưng cũng là vừa mới chết không đến 2 tiếng, vì vậy so với tươi sống không có gì khác biệt.

Về cá mực, lão Tầm trực tiếp xào ăn, có chút thiên về khẩu vị của Sở Tiên, vì vậy tương đối cay.

Mực ăn phải dùng sức nhai, là loại càng nhai càng thơm.

Cá mực ở chợ đa số đều là đông lạnh, muốn được ăn tươi sống thật không dễ dàng.

Sở Tiên ngồi trên ghế dài, uống canh rùa ăn thịt rùa và cá mực, bên cạnh bày 2 mâm quả, đây là tiểu Dĩnh chuẩn bị cho hắn, nói là trên biển phải ăn nhiều hoa quả.

Đội có một ngày tự mình mua một chiếc du thuyền, nằm ở trên, câu cá, ánh nắng mặt trời, ăn ít hải sản tươi, uống rượu vang, các loại hoa quả, hưởng thụ biết bao! Sở Tiên nhìn phía xa.

Mặt trời dường như lặn rồi, mặt trời chiều lặn về phía tây, toàn bộ mặt biển nhuộm màu đỏ, gió biển thổi nhẹ nhẹ, thoải mái sáng khoái!

Ăn xong, Kiếm Nhất Kiếm Nhị bọn họ đi thu thập cá bắt được, đưa chúng ướp lạnh trong kho.

- Tiến về phía trước một chút đi! Sở Tiên vờn vai, nói với Lão Mực.

Ngư thuyền chạy về phía trước, trời dần dần tối sầm lại, Sở Tiên đứng trên thuyền, cảm nhận hơi lạnh của gió biển:

- Lão Mực, tìm vị trí đẹp dừng lại, thử bắt cá buổi tối.

- Được! Lão Mực gật đầu, liền dùng sóng âm dò xét.

Sở Tiên cách bắt cá ngư thuyền này có 2 cách, một là kéo lưới, nhưng cách này đã bị hắn loại trừ, sau này cũng không định sử dụng, mà cách thứ hai lại là lưới bao bắt cá.

Bầy cá vây quanh, sau đó thu hẹp lại dưới đáy, nhưng cách này chỉ có thể đối với bầy cá tập trung, nếu không năng suất quá thấp rồi.

Bầy cá lại không phải dễ gặp, thời gian cầm đánh bắt cá còn có, bây giờ cách này không biết bao nhiêu ngư thuyền áp dụng, vì bầy cá đã ít lại càng ít.

- Ông chủ, các loài cá gần đây tương đối nhiều, chúng ta có thể dùng đèn dụ cá! Lão Mực nói với hắn.

Sở Tiên gật đầu:

-Được, vậy chúng ta dùng đèn dụ cá!

Dụ cá đèn bắt cá, là tác nghiệp tương đối thường gặp với ngư thuyền trên biển.

Màu sắc đèn dụ cá rất nhiều, phổ biến lấy màu lam lục làm chủ đạo, lam lục đối với cá nhỏ tôm nhỏ có sức hấp dẫn rất lớn, hấp dẫn cá nhỏ tôm nhỏ dần tới cá lớn, lão Tầm bọn họ lấy đèn để dưới nước, cho ngư thuyền chạy đến bên cạnh nghỉ ngơi.

Sở Tiên trên ngư thuyền luôn quan tâm tới xung quanh đèn, trong tầm mắt hắn, từng con cá nhỏ tôm nhỏ cũng như phi ngựa chậm chậm tới gần đèn, cá nhỏ tôm nhỏ ngày càng nhiều, vài loại cá lớn cũng dần dần bơi đến gần.

Chỉ chớp lát, xung quanh đèn tập trung từng loài từng loài cá, xem thời gian trôi qua, càng ngày càng tập trung nhiều cá xung quanh.

Ít nhất có trên nghìn cân cá. Sở Tiên nhìn dưới biển cá ngư, cá hoàng cô, cá lạc...trong lòng suy tư.

Các loại cá tập trung thành bầy không phải là nhiều, nhưng đối với ngư dân mà nói, mấy tiếng bắt được hơn nghìn cân cá cũng mãn nguyện rồi.

Nhất Kiếm nhảy xuống biển, hắn có thể thông qua thị giác và khứu giác nhận ra số lượng tổng thể phía trước, tầm nhìn không tốt, nhưng người cá không biết nguyên nhân là gì, thị lực không tệ hơn loài người.

Xung quanh đèn dụ cá ước chừng có 1 nghìn cân cá. Nhất Kiếm nói với lão Tầm.

Lão Tầm gật đầu:

- Chuẩn bị lưới bao bắt cá.

Lão Mực ở bên lập tức đi vào buồng lái dần dần di chuyển, mà Nhất Kiếm bọn họ thả lưới bao xuống.

_Bắt lưới!

Lão Tầm lớn tiếng hô, lưới bao dần dần rút lại, cá trong phạm vi xung quanh đèn dụ cá 10 mét tất cả đều bị bắt vào trong lưới.

Cá chiên bé, cá ngư, cá hoàng cô...cá lớn cá nhỏ bị một lưới vớt lên thuyền.

"Đùng đùng" tháo lưới cá, từng con từng con nhảy loạn xạ trên ngư thuyền.

Sở Tiên nhìn cá trên ngư thuyền khẽ cười:

- Đem cá chưa trưởng thành ném xuống biển, còn lại để ta thu xếp đi!

- Được ông chủ!

Lão Tằm gật đầu, đối với thông tin loại cá này, Nhất Kiếm Nhị Kiếm bọn họ nắm giữ vô cùng đầy đủ, một vài cá nhỏ vẫn chưa trưởng thành ném thẳng xuống biển.

Cách làm này không có gì là vĩ đại, dù sao ở Âu Mỹ một số nước cực kỳ bình thường, họ vì bảo vệ tài nguyên sinh thái vùng biển lân cận, cấm bắt cá nhỏ chưa trưởng thành, thậm chí quy định loại cá nào có thể mang đi, loại cá nào không thể mang đi.

Ở Đức thậm chí câu cá cần phải khảo chứng, văn minh trình độ khác nhau, văn hóa bên trong và pháp luật không giống nhau, đối với chú trọng môi trường cũng không giống nhau.

Đương nhiên cũng không thể nói chúng ta ở đây làm là sai, vì kiếm sống mà thôi.

Một vài cá nhỏ bị ném xuống biển, còn dư lại 7 8 trăm cân, Sở Tiên tâm niệm vừa động, sau khi biến thành hình cá há miệng to như chậu máu nuốt chửng.

Mặc dù nói hắt dưng ngư thuyền này bắt cá, sau đó lại dùng cách nuốt chửng có chút hiềm nghi, nhưng cũng chỉ vì luyện tập dùng ngư thuyền bắt cá, dù sao cũng có thể coi hắt ra biển thông trị cá, dù sao cần phải vớt lên.

Đem 7 8 trăm cân cá nuốt chửng, Sở Tiên cảm thấy năng lượng trong cơ thể tăng lên một chút.

Chìm vào suy nghĩ, một hình ảnh xuất hiện.

Danh tính: Sở Tiên

Trạng thái: Tình trạng hình người (có thể chuyển hóa thành hình cá!)

Năng lượng: 1510

Thiên phú: Cẩn nuốt, có năng lượng tăng cường nuốt chửng cá.

Thông trị, có thể thống trị các loại cá có năng lượng thấp hơn.

Quần: có thể dùng thân quần quân địch

Bay trên không: Có năng lượng bay nhất thời.

Phóng điện: phóng ra điện áp

Phun nước: có thể đông cứng nước tiến lên công kích.

Chất độc thân thể: Trong người ẩn chứa độc tố.

Hệ thống công năng cá lớn ăn cá nhỏ:

Cải tạo, có thể cải tạo hình dạng bản thân và thống trị các loài cá.

(Mỗi lần mức độ cải tạo tương đương mức tiêu hao năng lượng)

Thông trị tuyệt đối: trong các loại cá được thống trị chọn ra một con tiến hành thống trị tuyệt đối, hiện nay cá thông trị tuyệt đối 15(mỗi lần nuốt 15 tấn cá là được tăng lên 1 cấp)

Lần này ra biển, phải cải tạo một vài người cá, thăng cấp số lượng cá thông trị. Sở Tiên quyết định trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Khó Mà Bắt Được Cá Lớn

Năm mươi tấn cá có thể đủ tăng thêm một mức thống trị tuyệt đối, năm mươi tấn cũng chính là mười ngàn cân. Mười ngàn cân nghĩa gì? Đó cũng chính là một hồ chứa lớn đầy ắp tất cả các loại cá đó! (1 cân = 0.5kg)

Ở đại dương mặc dù có rất nhiều loài cá nhưng nếu hần nuốt từng con từng con, để đạt được con số thống trị tuyệt đối cũng mất ít nhất mười mấy ngày.

“Muốn tăng nhanh số lượng thống trị tuyệt đối chắc phải đến Mỹ hoặc châu Úc, hoặc là phải gặp được nguyên cả đàn cá.”

Trong lòng Hứa Tiên nghĩ, cá chép ở Mỹ và Úc đều đang ở tình trạng nhiều kinh khủng. Hần không chút nghi ngờ, nếu như chính hần có thể nuốt trọn toàn bộ số cá chép kia thì số lượng có thể là hàng ngàn hàng vạn, hơn nữa tốc độ tăng trưởng còn nhanh hơn cả ở đại dương.

Ngoài cá chép nhiều khủng khiếp ra, cực nam, cực bắc còn có một số loại cá đặc biệt khác. Ví dụ như cá răng nanh ở biển Ross Nam Cực, mỗi năm bị đánh bắt ít nhất là ba mươi đến bốn mươi ngàn tấn.

Số lượng năm mươi tấn nhìn thì có vẻ nhiều nhưng Sở Tiên nhớ có một số liệu ở hai ngàn năm trước, số lượng đánh bắt cá toàn cầu ước lượng đã là chín mươi bốn triệu tám trăm tấn, cho nên con số năm mươi tấn này so với hơn chín mươi triệu trước kia chỉ là con số nhỏ xiu mà thôi.

Cho nên, đối với số lượng thống trị tuyệt đối, hần cũng không lo lắng mấy, việc tự thân lớn lên hần cũng không hề lo lắng.

Sau khi quăng lưới đánh bắt thì cũng đã đến mười hai giờ, Sở Tiên sờ sờ bụng rồi kêu lão Tầm làm cua ăn, cũng chính là con cua sát thủ giết người dài một mét kia.

“Ăn cũng ngon, nhưng mà kém hơn cua hoàng đế rất nhiều.”

Trong lòng Sở Tiên thầm đánh giá.

Sau bữa cơm, Sở Tiên đuổi lưng một cái trở về căn phòng nhỏ của mình, nằm trên giường ngủ mất.

Thuyền cá trên biển không ngừng lác qua lác lại, có thể sẽ có người cảm thấy không thoải mái, nhưng thể chất Sở Tiên vốn rất tốt cho nên hần ngủ một đêm vô cùng ngon giấc.

Bọn người lão Tầm thì nhảy thẳng xuống biển nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai lúc mặt trời mọc, Sở Tiên rửa mặt rồi đi đến boong thuyền, ra lệnh mấy người Kiếm Nhất bắt vài con tôm hùm, vài con cua làm đồ ăn sáng.

Sau khi ăn một ít trái cây, Sở Tiên nhìn biển rộng mênh mông, ra lệnh cho Lão Mục chạy thuyền cá.

Thuyền cá chạy mười mấy cây số, Sở Tiên cởi quần áo ra rồi nhảy thẳng xuống biển, cùng lúc đó ngoài hai người cá Lão Tầm và Lão Mục ra, đám người Kiếm Nhất cũng đồng loạt nhảy xuống biển.

Sở Tiên biến thành cá, hình dạng dữ tợn như ác ma ở vực sâu, bọn người Kiếm Nhất bơi sát theo hai bên.

Người cá hô ngừng lại, bây giờ thuyền cá có tác dụng tương đương với một mốc tọa độ, đề phòng hần mất phương hướng ở trong đại dương.

Lúc này bọn họ đang ở Viễn Hải.

Độ sâu ở vị trí bọn hần ước tính khoảng bảy mươi, tám mươi mét, bọn hần đang ở khoảng bốn mươi, năm mươi mét trong biển, thật sự có thể thấy được thế giới đáy biển xinh đẹp.

Giống như một thảo nguyên xanh thẳm mênh mông, bát ngát, trong đó thực vật sinh trưởng có màu sắc khác nhau.

Sóng âm dò tìm phát ra, cùng lúc đó thị giác Thượng Đế đồng thời mở ra, từng hình ảnh xung quanh bây giờ đều hiện ra trong đầu hần.

“Í, con này hình như là cá cờ phải không nhỉ?”

Bất ngờ như vậy, trong lòng Sở Tiên vui mừng, cách bọn hần một cây số có bốn, năm con cá dài hơn hai mét.

Hình dạng giống cá lampris guttatus, toàn thân cứng cáp, chúng có hình thoi, đuôi cũng lớn, dang ra như hình chữ “bát”, đầu tròn, rìa ngoài vây đuôi dựng thẳng, vây lưng lớn hơn vây bụng, vây lưng, vây bụng có hình cung.

Hàm trên giống như thanh kiếm nhô ra trước. trên người có màu xanh nâu, khảm trên người lốm đốm màu xám trắng, những đốm tròn này chấm thành hàng, nhìn giống từng dãy chấm tròn vậy. Vây lưng cá cờ đệ nhất vừa dài vừa cao, đằng trước lõm xuống, lúc bọn chúng dựng thẳng giống như thuyền thuyền đã dựng buồm lên, lại vừa giống như lá cờ được kéo lên vậy.

-Đi theo tôi.

Sở Tiên khẽ nói với mấy người cá bên cạnh.

Tốc độ bọn người Kiếm Nhất chậm hơn Sở Tiên rất nhiều, nhưng mà vẫn nhanh hơn những loại cá thông thường khác. Sở Tiên ở trong đại dương, đôi khi có vài con cá theo bản năng tấn công hấn, hấn không chút do dự há miệng ra nuốt trọn.

Nhưng mà lại có nhiều loài cá thấy hấn liền trốn mất. Dù sao lúc này hình dạng Sở Tiên cũng có chút kinh khủng, cả người trắng bệch, vẩy cá, đuôi cá dày lớn, cùng với cái đầu dữ tợn như cái kềm, cánh tay nhìn xấu xí chết đi được.

Sở Tiên đối với thân hình của mình cũng không mấy để ý, chỉ cần tiện lợi là được, thích hợp tấn công là được, những thứ khác đều là thứ yếu.

“Số cũng đồ lắm, năm con cá cò chắc cũng phải hai trăm, ba trăm cân, dài khoảng ba mét lận.”

Càng đến gần, hình ảnh trong đầu Sở Tiên càng rõ ràng hơn.

-Cẩn thận một chút.

Cá cò giống như cá kiếm, đều có bộ phận như mũi tên, nhìn vô cùng uy lực.

Nhưng mà điều khiến Sở Tiên bất ngờ là lúc bọn hấn cách chỗ cá cò khoảng hơn bốn mươi mét, năm con cá cò thấy có chút xao động, liền nhanh chóng bơi ra xa mất.

Sở Tiên liền dừng lại, với tốc độ này quả thật không thể theo kịp.

-Thôi kệ đi

Sở Tiên khẽ lắc đầu, bắt cá cò cực kỳ khó. Bọn hấn ở trong đại dương ngoài cá kiếm có tốc độ nhanh nhất ra, thả cần câu ngược lại có lúc cũng có thể bắt được. Như khi bọn hấn bơi qua trông chẳng khác nào cá mập bơi về hướng tụi nó vậy.

Sau mấy lần ra biển, Sở Tiên cũng quan sát thấy được trí tuệ của sinh vật trong biển không hề yếu hơn so với trên mặt đất, bọn chúng cũng biết thấy dữ thì tránh.

-Đi thôi

Rõ ràng biến thành cá đích thân xuống biển, khả năng bắt được cá mấy loại cá lớn này cũng hơi thấp, cách duy nhất chính là ngồi trên thuyền cá trực tiếp tiến hành thống trị với bọn chúng. Nếu như với trạng thái hình dạng cá này bắt có hơi khó, đặc biệt là biểu hiện của mấy con cá heo mới gặp lúc này.

Cá heo tuy không thuộc cá, không thể chịu sự khống chế của hấn nhưng lúc hấn cách vị trí của ba con cá heo khoảng một trăm mét, bọn chúng liền chạy trốn mất.

Tốc độ của cá heo có thể đạt đến sáu mươi ngàn mét trên một giờ, đó cũng là tốc độ đến bây giờ Sở Tiên vẫn chưa thể theo kịp.

Tốc độ nhanh nhất của hấn bây giờ ước chừng mỗi giờ được hơn năm mươi ngàn mét, mỗi giây khoảng mười bốn, mười lăm mét.

“Khó bắt quá đi!”

Sở Tiên cau mày lại, nếu như cá lớn đều có tốc độ với cảnh giác như vậy, hấn muốn bắt cũng có chút khó khăn đây.

“Chắc cũng có mấy loài cá vẫn chưa có phản ứng nhanh như vậy, cá ngu ngốc chắc vẫn còn tồn tại chứ!”

Trong lòng Sở Tiên thầm an ủi, sau đó hấn ở bên cạnh rất nhanh phát hiện ra một con cá nhỏ thú vị.

Đây là loài cá toàn thân trong suốt, trong suốt đến mức có thể nhìn thấy rõ từng đường vân trong người nó.

Sở Tiên nhanh chóng bơi về hướng đáy biển, khoảng cách càng gần, càng nhìn thấy rõ loài cá nhỏ ấy. Chúng chỉ lớn khoảng bằng một bàn tay, cả người hơi dẹt, trong veo, sạch sẽ, không có một tý tạp chất nào.

Loài cá trong suốt này ước chừng có ba mươi đến bốn mươi con, tập trung ở hai chỗ hơi lõm, Sở Tiên nhìn chung quanh không hề phát hiện thứ gì đặc biệt, liền nhanh chóng tiến hành thống trị.

Cá thủy tinh đáy biển: Năng lượng 221

Thiên phú: Không

“Loài cá này thật thú vị, không biết mùi vị như thế nào? Có thể nuôi được hay không nhỉ?”

Sở tiên cười cười, lập tức bơi qua.

“Phốc!”

Ngay lúc hấn sắp đến gần thì đột nhiên ở trên mặt đất mười mấy con trùng dài xông lên tấn công hấn.

Sở Tiên liền hét hồn!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Hải Sản

Mười mấy con trùng dài khoảng hai đến ba mét nhanh như chớp tấp về hướng người và đầu của Sở Tiên.

“Nhanh quá!”

Trong lòng Sở Tiên hoảng sợ, tốc độ tấn công của mấy con trùng này quá nhanh, giống như thợ săn rình con mồi đã lâu rồi công kích lực mạnh nhất đến con mồi, khiến cho hấn không kịp phản ứng lại.

“Sát thủ đại dương.”

Sắc mặt Sở Tiên lạnh lại, sinh vật đáy biển vô số, đủ loại, đủ kiểu. Cũng giống vậy, sinh vật nguy hiểm cũng không đếm xuể, các loại săn mồi cũng tầng tầng lớp lớp.

“Cá thủy tinh trong suốt dưới đáy biển này chắc là mồi nhử, mà cái thứ ở dưới kia mới thật sự là thú dữ.”

Một ý nghĩ vừa xẹt qua, ngay lúc này mười mấy con trùng dài đã lùi đến trước người hấn, há miệng hung hãn cắn lấy hấn.

Két két két

Từng âm thanh thanh tú vang lên từ trên người hấn vọng đến, Sở Tiên chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn.

-Mẹ nó, giật chết tui mày luôn!

Sở Tiên bị đau, trong lòng hẫng một cái, rồi tức giận như con cá chình, toàn thân phóng ra điện áp cực lớn. Mười mấy con trùng đang cắn trên người hấn lập tức nhả ra, có mấy con bị giật ngã xuống đáy biển.

Dưới thị giác thượng đế, hấn nhìn thấy trên thân mình có vết thương, cho dù thân thể có cứng rắn như thế nào cũng không tránh khỏi có vài vết thương hở.

“Lực tấn công mạnh thật đấy!”

Trong lòng Sở Tiên kinh ngạc, mắt nhìn về mười mấy con trùng dài đang ở đáy biển, nhìn thấy một con trùng vẫn còn đang ngo ngoáy muốn trốn vào trong cái hang nhỏ dưới đáy biển, hấn lập tức phóng ra một quả cầu điện vào người nó.

“Thứ này chắc là trùng bobbit.”

Sở Tiên nhìn hình thù của con trùng, trong lòng xác nhận nói.

Hấn từng xem qua một đoạn clip của một tên nhóc người Mỹ tự quay hồ cá của nó. Cái thằng nhóc người Mỹ này phát hiện ra mấy con cá nhỏ trong hồ cá của nó hay bị mất, sau đó thậm chí ngay cả san hô cũng biến mất trong vòng một đêm. Sau cùng, nó tìm thấy một con trùng dài một mét ở dưới lớp cát, đó cũng chính là con trùng Bobbit này.

Trùng Bobbit được xem là loài động vật có nhiều lông dài nhất hiện nay, cơ quan ăn uống của nó vô cùng phức tạp, được gọi là “cổ họng”, có thể lật được từ trong ra ngoài. Cuối cùng nó còn có cái cảm cơ cùng sắc bén, một khi con mồi bị bắt, trùng Bobbit vẫn có thể chém con mồi thành hai khúc nhanh như chớp. Có lúc có người vô ý đến gần cũng có thể gặp trúng “độc khẩu” của nó.

Sau khi bắt được con mồi, trùng bobbit lập tức trốn vào hang của mình để ăn mồi. Trùng bobbit dùng năm xúc giác dò tìm đường đi của con mồi, sử dụng cái cuống họng đầy cơ bắp của mình để bắt mồi. Trùng bobbit có đặc tính tấn công rất mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh cùng năng lực tấn công mạnh đến nỗi có thể xé toạc loài cá khác thành hai mảnh trong chớp mắt.

Kỷ lục dài nhất của trùng bobbit khoảng chừng năm mét, nhìn cực kỳ ghê rợn.

“Mười mấy con trùng bobbit này cộng lại cũng dài khoảng bốn mươi, năm mươi mét, thật là kinh khủng.”

Sở tiên nhìn mấy con trùng bobbít dưới đáy biển đột nhiên phát hiện mấy con cá cắn trúng thịt trên người hắn đã hoàn toàn mất đi sự sống.

“Chắc là do cơ thể mình bổ sung thêm chất độc.”

“Í, mấy con cá thủy tinh này?”

Lúc này Sở Tiên đột nhiên phát hiện mười mấy con cá thủy tinh lúc này vẫn chưa chạy mất, mà lại còn tập trung ở xung quanh hắn, há miệng hút dịch máu rỉ ra từ trên người hắn.

Đúng là loài cá kỳ lạ, vậy mà lại lấy máu của loài cá khác làm thức ăn cho mình, chẳng trách nhìn lại óng ánh, trong suốt như vậy.

Sở Tiên nhìn mười mấy con cá thủy tinh đáng yêu xung quanh mình, hắn bắt lấy một con bỏ vào trong miệng.

“Thật là tươi, thật là mềm, thật là ngon quá đi. Nó còn ngon hơn nhiều so với mấy loài cá khác luôn đó!”

Sở Tiên nhai hai cái, có chút ngoài ý muốn chặc lưỡi, sau đó liền để cho bọn người Kiếm Nhất, Kiếm Nhị bỏ vào trong lưới, rồi nhìn mấy con trùng bobbít ở đáy biển, cũng để bọn họ gom mấy con mang về.

Boi vòng vòng ở đáy biển thêm một hồi, Sở Tiên bắt được ba con tôm hùm to nặng bốn, năm cân cùng mười mấy con ngọc trai biển to mười lăm xen-ti-mét.

Ngọc trai biển là “mỹ thực” trên bàn ăn, có giá trị không nhỏ, trước giờ hắn cũng chưa từng được ăn.

Dưới đáy biển, bọn người Kiếm Nhất, Kiếm Nhị bắt được một con cá tuyết, một con cá tầm cùng một số loài cá có giá trị kinh tế không tồi khác. Tiếc nhất là không gặp được mấy loài cá lớn.

Lượn tới lượn lui dưới đáy biển cũng tầm hai tiếng, bọn người Sở Tiên bơi đến cạnh thuyền. Mười mấy con cá thủy tinh ở dưới đáy biển bơi xung quanh hắn cùng với cá Tuyết, cá Tầm Kiếm Nhất, Kiếm Nhị bắt được.

Mà nắm trong tay Kiếm Nhất là một cái lưới chứa đầy ngọc trai biển loại lớn. Túi của Kiếm Nhị là sò, được cho là thiên hạ đệ nhất sò tươi, còn trong tay Kiếm Tam, Kiếm Tứ cũng toàn là mấy loại hải sản như tôm hùm, tôm tích.

Tôm lại, mặc dù cá lớn vẫn chưa bắt được một con nào, nhưng mà nếu chỉ ăn hải sản thì đúng là thắng lợi trở về.

Sau khi lên thuyền, bọn người Sở Tiên đem từng con cá thủy tinh, cá tuyết, cá tầm lên theo. Rồi ngay sau đó từng loại hải sản tôm hùm, tôm tích cũng được ném lên thuyền.

-Ông chủ, thu hoạch như thế nào?

Lão Tầm liền chạy đến hỏi.

Sở tiên lắc đầu:

-Cá lớn khó bắt lắm.

Lão Tầm cũng nghĩ như vậy, gật đầu nói:

-Ông chủ, ở đại dương đều là cá lớn nuốt cá bé, mỗi loài cá đều có bản năng săn mồi cùng bản năng chạy trốn của mình. Với những con cá hình dạng càng lớn thì bản năng chạy trốn càng cao. Muốn bắt bọn chúng đương nhiên phải khó hơn nhiều so với các loại cá thông thường khác.

Sở Tiên gật đầu:

-Lão Mục, dùng sóng âm dò tìm đi, phát hiện ra cá lớn thì báo cho tôi biết.

Lão Mục gật gật đầu.

-Ông chủ, cá thủy tinh này thơm quá!

Lão Tầm đi qua một bên chuẩn bị dọn mớ cá liền cầm một con cá thủy tinh đáy biển mang lên mũi người người, có chút kinh ngạc không nói nên lời.

-Humm, có sao?

Sở Tiên nghi ngờ đi tới, sau đó lấy một con cá từ trong chậu ra để lên gần mũi.

-Đúng đó, không hề có tí mùi tanh nào, ngược lại còn thơm mùi cá nhàn nhạt, không hổ là loài cá uống máu để lớn lên mà.

Sở Tiên có hơi kinh ngạc nói:

-Lão Tầm, nấu một chút ăn đi.

Ở dưới nước cả hai tiếng đồng hồ nên Sở Tiên có hơi đói, tất nhiên là hần cũng đang cảm thấy thèm mấy món hải sản bắt được trên thuyền này.

-Vâng.

Lão Tầm gật đầu.

-Ông chủ, mấy con trùng bobbít này có cần chiên lên ăn không?

Lão Tầm nhìn ba con trùng bobbít còn sống bên cạnh, hiểu kỳ hỏi.

-Ừm, thôi bỏ đi.

Sở Tiên lắc đầu, liền hỏi lại:

-Trùng bobbít này có thể ăn à?

-Chắc cũng ăn được đó!

Lão Tầm hơi do dự nói.

-Vậy bỏ đi.

Sở Tiên lắc đầu.

Lão Tầm gật đầu sau đó vào nhà bếp, làm một con tôm hùm lớn cùng vài con cá thủy tinh.

Không đến mười phút, lão Tầm bung một đĩa hải sản từ nhà bếp ra.

Sở Tiên hơi bất ngờ nhìn ông ta:

-Làm xong nhanh như vậy à?

-Ha ha, ông chủ, tôi thấy cá thủy tinh cắt thành lát ăn sống hợp hơn, để vào nồi nấu cảm thấy hơi lãng phí.

Lão Tầm cười ha hả nói:

-Đồ chấm chắc có hơi ít nhưng vị cũng không tệ lắm đâu.

-Cá sống á?

Nhìn những miếng cá mỏng trong suốt như thủy tinh, Sở Tiên mỉm cười lắc đầu.

Ăn cá sống bắt nguồn từ Trung Quốc nhưng lại phát triển ở Nhật, mà còn trở thành món ăn nổi tiếng ở Nhật nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Bão!

"Món cá sống này ngon không? có người thích, có người cảm thấy buồn nôn thậm chí chẳng có mùi vị gì."

Nhưng món cá sống có thể lưu giữ được hàm lượng lớn dinh dưỡng bên trong, cảm giác thơm ngon khiến người ta không thể nào quên.

Đương nhiên, chất lượng của món cá sống hoàn toàn quyết định bởi tốt xấu của loài cá, thông thường loại cá thượng đẳng mới làm được món cá sống, lấy cá biển làm chủ yếu, cá nước ngọt thì càng hiếm, vì cá nước ngọt có lượng kí sinh trùng tương đối lớn, ăn nhiều ngược lại sẽ có hại cho sức khỏe.

Trước đây Sở Tiên chưa từng ăn qua món cá sống, hần cũng chưa từng nghĩ sẽ ăn thứ này, nhưng lão Tầm đã làm xong rồi và lại ngay cả đồ chấm cũng đã chuẩn bị cho hần, hần quyết định nếm thử xem.

Một món ăn có thể làm lửa cháy tất nhiên có đạo lý của lão.

Sở Tiên ném qua một miếng nhỏ, lát cá Thủy Tinh thả vào trong miệng mềm mềm, không có chút tanh nào, tựa như đầu lưỡi nhỏ nhỏ chui vào trong khoang miệng mình.

Phụ liệu chủ yếu của lát cá sống này là rong biển, củ cải vừa hay trên thuyền có một ít, chấm với nước chấm ăn vào có cảm giác non mềm thơm ngon, mùi vị rất ngon.

- Không tồi, không tồi, rất ngon!

Sở Tiên liếm liếm đầu lưỡi, món cá sống này thanh đậm nhẹ nhàng khoan khoái, đối với người kén ăn như hắn cảm thấy rất ngon, giống như giữa mùa hè được ăn một miếng kem mát lạnh, cả người sáng khoái.

Bất quá rất nhanh, một con tôm hùm được bê lên, cùng lúc đó, Lão Tâm còn mang ra một bình rượu nho.

Sở Tiên không phải là người yêu thích uống rượu, nhưng nếu là rượu hoa quả và rượu nho thì hắn thích.

- Chắc chắn, ngư dân ra biển đánh cá mấy ai có được hưởng thụ như tôi đâu!

Sở Tiên hưởng thụ cười cười.

Vào buổi chiều, ngư thuyền chạy chậm chậm, Lão Mục sử dụng sóng siêu âm thăm dò xung quanh, Sở Tiên cũng dùng sóng âm dò tìm bốn phía.

Sóng siêu âm chỉ tìm thấy được một điểm nhỏ, có thể tìm được bảy cá, một vài con cá cự ly gần, to nhỏ cũng chỉ có thể phán đoán mơ hồ, không được chính xác lắm.

Mà sóng âm của Sở Tiên thăm dò lại vô cùng rõ ràng.

- Vị trí 1km phía trước, Tốc độ thuyền chậm lại một chút!

Sở Tiên bỗng nhiên mở lớn mắt, nói với Lão Mục đang lái thuyền.

- Vâng, ông chủ!

Lão Mục gật gù đầu, thả chậm tốc độ hướng về phía trước.

Dù tốc độ đã giảm nhưng vận tốc của ngư thuyền cũng vẫn rất nhanh, ba phút sau, đã đến nơi

- Cá Cờ, là một loại cá biển cỡ lớn, con to có thể lớn bốn năm mét, con nhỏ cũng hai ba mét, con cá Cờ này hơn ba mét một chút, nặng khoảng ba trăm cân.

Sở Tiên tính toán đối với loài cá Cờ này, lập tức thi triển thống trị

Hiện tại khoảng cách thống trị của hắn là ba mươi lăm mét, chính là chỉ cần có thể tiến vào trong phạm vi ba mươi lăm mét hắn mới tiến hành khống chế được.

Con cá Cờ này chỉ chậm chậm bơi xung quanh thuyền, ở vị trí mười mét, thấy ngư thuyền đến cũng không có ý trốn tránh, có thể đây là ngư thuyền đầu tiên mà nó nhìn thấy.

- Còn mười mét!

Trên mặt Sở Tiên lộ thần sắc hưng phấn, ngư thuyền từ từ tới gần.

- Thống trị!

Khoảng cách cuối cùng cũng dừng ở ba mươi lăm mét, Sở Tiên vội vàng thi triển năng lực thống trị, đồng thời lập tức xảy xuống biển.

Cá Cờ cảm nhận được sức mạnh trời buộc xung quanh mình, giây giụa muốn bỏ chạy.

Nhưng nó phát hiện sức mạnh trời buộc đột nhiên mạnh hơn, dần dần mất đi ý thức.

- Phù, vẫn tốt, vẫn tốt, may mà mình phản ứng nhanh!

Sở Tiên nhìn thấy cá Cờ hoàn toàn được khống chế trên mặt lộ vẻ tươi cười, tóm lại, ra biển tiếp cận hai ngày bắt được một đại gia hòa!

Cá Cờ: Năng lượng 1488

Thiên phú: Không

"Nếu năng lượng của con cá Cờ này nhiều hơn một chút mình sẽ không thống trị được, xem ra mình phải ăn nhiều cá một chút."

Sở Tiên khẽ chau mày.

Con cá Cò theo hần bơi đến bên cạnh thuyền, Kiếm Nhất, Kiếm Nhị nhắc nó lên.

Sau khi chuyễn vào trong khoang thuyền, Sở Tiên lập tức tiến hành cải tạo cá Cò.

Cá Cò và Cá kim có điểm tương đồng là có mũi như mũi kiếm, mũi của cá Cò dài hơn so với cá kim.

Qua mấy lần kinh nghiệm thành công, lúc này người cá tiến hành cải tạo dễ dàng hơn rất nhiều, khoảng nửa tiếng, một đại hán cường tráng đầu tròn cao gần hai mét xuất hiện trước mặt mọi người.

- Lão Tầm, việc dạy bảo giao cho ông đấy.

Sở Tiên bước ra khỏi boong thuyền, nói thẳng với Lão Tầm.

Lão Tầm lập tức gật đầu:

- Ông chủ, sắp tối rồi, tôi đi làm bữa tối trước!

Sở Tiên gật đầu, sau này nếu như số lượng người cá đủ rồi, hoàn toàn có thể tạo một người chuyên làm đầu bếp, tin rằng một đầu bếp người cá tuyệt đối so với lão Tầm còn xuất sắc hơn rất nhiều.

Ăn hết một nồi canh ngao với tôm, Sở Tiên cảm thấy toàn thân ấm áp, quay đầu nhìn trời đã xâm xẩm tối, lại nhìn đồng hồ, khẽ nhú mày.

- Ông chủ, tối nay có thể có bão, có khả năng là bão cấp bảy.

Lúc này Lão Mục bước tới, nhắc nhở hần.

- Cấp 7?

Sở Tiên gật đầu, Trên biển gặp bão không phải là chuyện tốt, bão dưới cấp 7 không phải là bão lớn, chỉ ít ngư thuyền này của hần không phải sợ.

Chẳng qua nếu gặp bão cấp 10 hoặc lớn hơn hần cũng không sợ, cùng lắm là chìm thuyền, họ cũng không có bất kì nguy hiểm nào.

Gió bão trên biển xuất hiện thông thường sẽ kèm theo mưa bão, lúc hơn bảy giờ, sóng trên mặt biển bắt đầu lớn hơn.

Hơn tám giờ tối, mây đen dày đặc, cả một bầu trời đen xì giống như bị nuốt vào khoảng không vô tận.

"Đùng đoàng!"

Một tia chớp xé rách bầu trời, bầu trời tối đen có một tia ánh sáng, qua tia sáng xoẹt qua, xa xa có thể nhìn thấy sóng biển sóng sau cao hơn sóng trước dầm dập cuộn cuộn, vô cùng khủng khiếp.

"Rào rào rào!"

Rất nhanh, một trận mưa như trút nước, hạt mưa to như hạt đậu lớn rơi trên thuyền.

Cả con thuyền giống như chiếc thuyền giấy chao đảo trong gió bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật úp, lúc này ngư thuyền chỉ có thể không chế đơn giản, điều khiển rất khó khăn.

Bất quá thuyền hiện đại thiết kế vô cùng cao cấp, khoa học, ngư thuyền trong sóng biển giống như làm một tòa tháp nghiêng, khó mà lật được, thêm đó dưới sự khống chế của bọn Lão Mục, tuy lắc lư điên cuồng nhưng không có nguy hiểm gì lớn.

Sở Tiên ngồi trên giường trong khoang thuyền, nhìn sóng to và cá lớn bên ngoài, không ngăn được cảm thán trước uy lực của tự nhiên.

Bọn Kiếm Nhất, Kiếm Nhị ngược lại không có chút sợ hãi nào mà trực tiếp đứng trên boong thuyền, đối với mưa to gió lớn bọn họ không có chút nào lả lẫm, ngược lại cảm thấy vô cùng thân thiết.

Gió bão trên biển đến nhanh đi cũng nhanh, đến ban đêm thì từ từ ngớt xuống.

Sáng sớm ngày hôm sau, một quãng ánh sáng mặt trời từ phía đông nhô lên mặt biển, chiếu sáng từng đợt sóng lăn tăn.

Biển lớn sau khi trải qua mưa bão gột rửa, có một cảm giác rục rờ tươi mới, cảm thấy rục rờ hơn rất nhiều.

Sở Tiên rửa mặt xong, thả bước ra ngoài khoang thuyền!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Cá Mặt Trắng Và Bầy Cá

Xa xa xuất hiện một dải cầu vồng, Sở Tiên nhìn ánh sáng cầu vồng xinh đẹp khiến tâm trạng hắn có chút vui vẻ.

Trong thành phố ồn ào huyên náo, cầu vồng rất hiếm thấy, hắn đã rất lâu rồi không nhìn thấy cầu vồng, không ngờ biển sau cơn bão sẽ đẹp đến như vậy.

- Ông chủ, ăn cơm thôi!

Lão Mục bước tới, nói nhỏ với Sở Tiên

- Ủ.

Sở Tiên gật đầu, bước tới bàn, sáng hôm nay có một ít sa lát hoa quả và bánh mì, ăn xong bữa sáng, ngư thuyền lần nữa tiến về phía trước.

- Ông chủ, ông chủ, phát hiện thấy mấy con cá lớn.

Thuyền vừa chạy chưa được bao lâu, Lão Mục trong khoang lái hô lớn.

- Ủm? vận may tốt như vậy?

Sở Tiên vừa nằm trên ghế chuẩn bị nghỉ ngơi, một âm thanh vui vẻ truyền tới.

- Cách chúng ta bao xa?

Sở Tiên lập tức đứng dậy hỏi.

- Ở phía trước.

Lão Mục chỉ về phía ngư thuyền phía trước nói.

Sở Tiên có hơi bất ngờ, bước về phía mũi thuyền, nhìn bảy tám con cá lớn xa xa, trên mặt có chút kinh ngạc

Dưới ánh mặt trời buổi sớm, trên thân bầy cá lớn tản ra gợn sóng bạc lấp lánh, nhìn xa giống như trăng non, loại cá này còn có tên gọi hoa mỹ là Nguyệt Lượng Ngư.

- Dừng thuyền!

Sở Tiên lập tức nói với Lão Mục, hắn sợ kinh động lũ cá này.

Loại cá này tên là cá Mặt Trắng, là một loài cá lớn kì lạ, loại lớn nhất đạt tới 5.5 mét, trong đám cá Mặt Trắng trước mắt này có hai đại gia hỏa lớn xấp xỉ 5 mét.

Cá Mặt Trắng là một trong những loài cá lớn nhất thế giới, và là một trong những loài có hình dáng kì lạ, chúng vừa tròn vừa dẹt, giống như một cái đĩa lớn. Trên thân cá và bụng cá có một cái vây ức nhỏ hình tròn, vây đuôi thấp nhưng dài, bao quanh cả phía sau thân, trông như một dải hẹp ít có tác dụng bơi lội. nhìn chúng từ phía sau giống như bị gọt đi một miếng vây.

Tính tình của nó lười biếng, tốc độ cũng rất chậm chạp, Sở Tiên cởi quần áo, lập tức bơi về phía cá Mặt Trắng.

Sở Tiên đối với đám cá Mặt Trắng to lớn có chút coi trọng, chúng giống như là đang chơi đùa trên biển vậy, tuy hơi xấu nhưng vẫn có chút ngây thơ đáng yêu.

Cá mặt trắng: Năng lượng 4557

Thiên phú: Không

Sở tiên hơi kinh ngạc, mắt nhìn về phía con Cá Mặt trắng nhỏ nhất.

Cá Mặt Trắng: Năng lượng 3112

Thiên phú: Không

- Nhiều năng lượng quá!

Khỏe miệng Sở Tiên không nhịn được vênh lên, con cá Mặt Trăng nhỏ nhất năng lượng cũng gấp đôi, hẳn muốn không chế cải tạo vốn là việc không có khả năng.

- Haizz, đúng thế, con nhỏ nhất cũng nặng hơn một tấn, chúng không giống như cá Kiếm cá Cò, trọng lượng chênh lệch rất lớn, dĩ nhiên năng lượng cũng chênh lệch rất nhiều.

Sở Tiên bắt đắc dĩ lắc đầu.

Không dễ gì mà gặp được loài cá lớn như thế này, lại là cá Mặt Trăng hình dáng to lớn, khoảng cách năng lượng chênh lệch vô cùng lớn, nhưng lại không có khả năng cải tạo.

Ngoài ra, cá Mặt Trăng lại không có chút giá trị kinh tế, trong cơ thể cá Mặt Trăng chứa rất nhiều kí sinh trùng, sử dụng số lượng ít thì không sao nhưng nếu dùng số lượng lớn sẽ có hại cho cơ thể người.

Thậm chí có thể sẽ trúng độc, cho nên trên biển gặp cá Mặt Trăng cũng không có ai đi bắt.

Sở Tiên khẽ lắc đầu, trong lòng hơi động, bước ra khoang thuyền, lập tức bảo lão Mục bơi thuyền đến bên cạnh nó.

Lấy ra máy ảnh từ trong khoang thuyền bèn chụp lại ảnh chúng.

Gặp được bảy tám con cá Mặt Trăng không dùng được, ngư thuyền của bọn Sở Tiên tiếp tục chạy về phía trước, đồng thời hẳn cũng thăm dò xung quanh.

Một hình ảnh đen trắng truyền vào trong não hẳn, Sở Tiên nằm trên ghế lấy một loại phương thức khác dạo chơi dưới đáy biển

Đột nhiên, một ánh sáng lóe lên trong đầu hẳn.

- Đây là bầy cá!

Sở Tiên tràn đầy hưng phấn đứng dậy, ra biển mấy lần đây là lần thứ hai gặp được bầy cá, tại lần thứ nhất bầy cá rất nhỏ, so với hình ảnh trước mắt chỉ là một góc nhỏ, bầy cá này rất lớn.

- Ông chủ, phát hiện bầy cá!

Lúc này, Lão Mục cũng hào hứng chạy ra

- Tôi biết rồi!

Sở Tiên gật đầu:

-Lập tức theo sau!

- Vâng!

Lão Mục gật đầu, ngư thuyền gia tăng vận tốc.

Tốc độ di chuyển của đám cá này không chậm, thậm chí là hơi nhanh, chúng giống như một đoàn quân tiên về phía trước.

Ngư thuyền từ từ bám sát, hình ảnh trong đầu Sở Tiên càng ngày càng rõ ràng, chúng giống như một đám nghệ thuật gia đang trình diễn một màn nghệ thuật đặc sắc.

Đám cá từ từ biến động, có lúc giống như một vòng lốc xoáy, có lúc lại giống như một quả cầu đen, không ngừng biến hóa, tựa như một cảnh trong phim khoa học viễn tưởng, đẹp lộng lẫy khiến cho người ta rung động vô cùng.

Ngư thuyền dần dần tới gần, lúc này mắt thường có thể nhìn thấy, loại kích thích thị giác này càng làm cho người ta kinh ngạc.

- Đẹp quá!

Sở Tiên cầm máy ảnh ra chụp liên tiếp.

- Ông chủ, chúng ta có bắt không.

Lão Tầm bên cạnh nhắc nhở.

Sở Tiên khẽ gật :

- Tiến hành bắt!

Đây là một bầy cá Thu, cả bầy bình thường ít nhất ba bốn vạn con đã coi như là một bầy cá tương đối lớn.

Hình dáng Cá Thu dài, đầu và thân có màu xanh đen. Chiều dài mình cá từ 25 đến 50 cm, nặng từ 300 đến 1000 gram.

Trong bầy cá này, Sở Tiên phát hiện nhiều hơn bình thường, nói cách khác, bầy cá này ít nhất cũng năm sáu vạn cân.

Năm sáu vạn cân Cá Thu, đối với mỗi ngư dân mà nói đều là một thu hoạch khổng lồ, cho dù là có thể bắt được hai ba vạn cân cũng đã là một khoản thu nhập không nhỏ.

Hiện nay giá cả Cá Thu trên thị trường là hai ba mươi đồng, bọn họ đánh bắt giá bán là mười mấy đồng, hai ba vạn cân được ba bốn mươi vạn, đối với một ngư thuyền mà nói, chỉ cần có thể nắm được cơ hội này, chắc chắn kiếm được mười mấy vạn.

Sở Tiên đánh bắt Cá Thu không phải là để bán ra, mà là để ăn, bắt quá điều này cũng chẳng ảnh hưởng tới sự hưng phấn của hắn, chỉ cần ăn hết đám cá này, số lượng người cá có thể cải tạo và năng lượng của hắn sẽ tăng lên rất nhiều.

- Lão Mục, xem hành trình của bầy cá, gia tăng tốc độ!

Sở Tiên lập tức nói.

- Vâng, ông chủ!

Lão Mục gật mạnh đầu, hắn biết bầy cá này rất quan trọng với ông chủ.

- U u, u u!

Lúc này, đột nhiên một cỗ âm thanh u u dồn dập truyền tới, chỉ thấy không xa có ba chiếc thuyền đang tiến lại.

Sở Tiên chau mày nhìn qua, hai ngư thuyền, mỗi một thuyền đều dài ba bốn mươi mét, còn có một chiếc là du thuyền có bốn tầng, cao mười mấy mét, dài khoảng hơn bốn mươi mét, nhìn từ xa vô cùng xa hoa lộng lẫy.

Trên du thuyền và ngư thuyền đứng rất nhiều người, thậm chí có rất nhiều người cầm kính viễn vọng nhìn về phía bầy cá.

- Ông chủ, có hai ngư thuyền chạy tới, bọn họ nói họ là ngư thuyền của nhà máy đánh bắt Long Ngao, họ theo bầy cá mà đến, bảo chúng ta nhanh chóng rời đi.

- Không cần để ý!

Ánh mắt Sở Tiên nhìn về hai ngư thuyền đang xông tới, trên mặt lộ ra sắc mặt lạnh lẽo.

Xí nghiệp đánh bắt Long Ngao hắn không biết, nhưng đối phương trực tiếp báo danh chắc cũng có chút thực lực, đối với hắn cũng chẳng là gì cả.

Nói truy tìm bầy cá mà đến, lừa trẻ con à?

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Cảnh Cáo

Trên ngư thuyền số 1 Long Ngao, thuyền trưởng trung niên đứng trên boong thuyền thấy ngư thuyền phía xa dường như không nhìn thấy bọn họ mà tiếp tục theo dõi bầy cá, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng.

Hải vực phụ cận Trung Quốc rất lớn, với xí nghiệp đánh bắt bọn hắn mà nói là tương đối nhỏ, đối với hải vực giữa Trung Quốc đến Hàn Quốc và Nhật Bản, vền vền chỉ hơn đi một ngày là có thể đến, bỏ đi hải vực Hàn Quốc, Nhật Bản, địa phận đánh bắt cá còn lại không nhiều, thậm chí bọn họ cảm thấy hơi nhỏ.

Ngư thuyền của bọn họ không có năng lực đi đánh bắt xa bờ, những vị trí xa bờ đều thuộc về những xí nghiệp lớn rồi.

Năm ngư thuyền, mỗi chiếc đều dài hơn ba mươi mét, thực lực lớn khiến xí nghiệp bọn họ trực tiếp chiếm một vùng hải vực, cũng có thể nói là chiếm được một địa bàn.

Trong hải vực không phân chia địa bàn, nhưng trong đó lại có quy tắc ngầm, tất cả vị trí xa bờ âm thầm phân chia là của mười mấy công ty đánh bắt lớn,

đương nhiên, bọn họ phân chia cũng không thể ngăn cản một vài ngư dân tiến vào đánh bắt cá, chẳng qua giữa bọn họ sẽ không tranh giành quá nghiêm trọng, mỗi người đều có khu vực riêng của mình.

Mà ngư dân tiến vào khu vực của bọn họ, một vài xí nghiệp xấu tính sẽ trực tiếp đuổi đi, nhân tiện giao nộp một ít phí, đương nhiên họ cũng có thể lên lút đánh bắt, bởi biển rất lớn, xác suất bị đối phương bắt gặp rất nhỏ, nếu khoảng cách xa chỉ cần sớm né tránh là được.

Xí nghiệp đánh bắt Long Ngao cũng từng nhìn thấy ngư thuyền khác ở khu vực này, đối phương nhìn thấy bọn họ đều sớm lo sợ trốn tránh rồi.

Đương nhiên rất nhiều người sẽ nói các anh không công bằng, công bằng? trên thế giới thực tế làm gì có công bằng, chỉ có quy tắc tự nhiên, cá lớn nuốt cá bé, cạnh tranh sinh tồn.

Thực lực của họ mạnh, có thể chiếm được một địa bàn, chỉ cần không xảy ra án mạng, thậm chí không gây ra ảnh hưởng, thông thường sẽ chẳng có vấn đề gì, biển rộng lớn mênh mông, pháp luật cũng không tới được.

- Dám to gan lớn mật đánh bắt cá trên địa bàn của chúng ta như vậy, thật là tìm chết!

Thuyền trưởng trung niên phẫn nộ nhìn ngư thuyền:

- Phát tín hiệu cho bọn họ, nếu họ không rời đi đừng trách chúng ta không khách khí!

- Thuyền trưởng, bên cạnh có một du thuyền, ông chủ của chúng ta cũng trên đó, mà trên thuyền đều là người phú quý, chúng ta làm như thế có được không?

Một trợ lý bên cạnh hần nhỏ giọng nhắc nhở.

- Không cần.

Thuyền trưởng trung niên kiên định lắc đầu,

- Chỉ cần chúng ta không gây ra án mạng thì không có vấn đề gì, huống gì chuyện cá lớn nuốt cá bé mấy người này còn rõ ràng hơn chúng ta!

- Vâng!

- Ông chủ, đối phương lại phát tín hiệu tới, nếu chúng ta không rời chỗ này, bọn họ sẽ không khách khí.

Người cá nhận được tín hiệu, Lão Mục nói to với Sở Tiên.

- Không khách khí?

Mắt Sở Tiên nhìn về phía hai ngư thuyền cách hai trăm mét, tùy ý nói:

- Mặc kệ chúng, nếu họ dám dùng một chút thủ đoạn vậy chúng ta liền cho họ nếm thử thủ đoạn của chúng ta!

Trong biển lớn, Sở Tiên càng có dũng khí đối đầu với bất kì kẻ nào, cho dù là thuyền quân đội, hần chỉ e ngại nhưng sẽ không sợ hãi, đương nhiên nếu như là loại tàu ngầm thì chẳng cần phải nói.

- Vâng, ông chủ

Lão Mục gật đầu, tín hiệu bọn họ cũng chẳng thèm để ý.

Lão Tầm ra hiệu Kiếm Nhất, Kiếm Nhị, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng.

- Thuyền trưởng, đối phương không trả lời, xem ra không chuẩn bị rời đi, chúng ta có tấn công không?

Trên thuyền số 1 Long Ngao, trợ lý đi tới bên cạnh thuyền trưởng trung niên hỏi.

Khi thuyền trưởng trung niên nhìn thấy ngư thuyền đối phương không có ý định chuyển hướng thì biết đối phương căn bản không đem bọn họ hần để vào mắt.

- Có lẽ đây là một thuyền mới, thuyền trưởng khả năng là một gia hỏa không biết quy củ, đối phương đã không hiểu quy củ vậy chúng ta dạy bọn họ biết thế nào là quy củ!

Thuyền trưởng trung niên lạnh lùng nói.

- Vâng, thuyền trưởng!

Trợ lý hiểu ý của của hần, gật gù gật đầu, lập tức đi gấp mấy thủy thủ trên thuyền.

Cùng lúc này, trên du thuyền không xa, boong thuyền chật ních người, rất nhiều người kích động nhìn bầy cá đen nghịt xa xa, có vài người hiếu kì muốn theo xem mấy ngư thuyền đi đánh bắt cá

" Bóp bóp bóp!"

Lúc này một nam thanh niên mặc trang phục nhân viên du thuyền bước ra, vỗ vỗ tay thu hút sự chú ý với mọi người:

- Rất may, hôm nay chúng tôi có thể gặp được đàn cá, ngoài ra, nếu không ngoài ý muốn chúng ta có thể nhìn thấy hiện trường một trận đánh bắt cá, tôi tin rằng tất cả mọi người đều vô cùng hiếu kì

- Theo phân tích của chúng tôi, bầy cá này là cá Thu, là loài cá trung đẳng, số lượng khoảng hai ba vạn con, trọng lượng ít nhất cũng năm sáu vạn cân có giá trị lên đến hàng trăm vạn, đương nhiên điều kiện tiên quyết là đánh bắt toàn bộ!

- Ba ngư thuyền này, hai cái là của xí nghiệp đánh bắt cá Long Ngao, một chiếc phía trước không biết danh tính, khả năng chúng ta có cơ hội nhìn thấy một trận chiến tranh đoạt đánh bắt cá.

Nhân viên của du thuyền hiển nhiên đối với quy tắc trên biển này rất hiểu biết.

Khi hai ngư thuyền cùng gặp một đàn cá, đương nhiên sẽ xảy ra xung đột.

- Từ tổng, đây không phải là ngư thuyền của chúng ta sao, vận khí thật tốt, vậy mà có thể gặp được một đàn cá.

Trên du thuyền, mấy người trung niên tụ tập lại một chỗ, một nam trung niên có chút tôn kính cười ha ha nói với trung niên đang ôm mỹ nữ.

- Haizz, đây không phải là vận khí tốt, vừa may gặp được một đàn cá, nào có khả năng ông trời cho vận khí tốt như vậy.

Nam trung niên tên Từ tổng có chút khách khí nhưng nụ cười trên mặt hẳn lại vô cùng rạng rỡ, dù sao có được mấy chục vạn doanh thu là một chuyện vô cùng sáng khoái.

- Từ tổng, nhân viên vừa nãy nói khả năng sẽ có một cuộc chiến tranh đoạt đánh bắt cá, rốt cuộc là tranh đoạt như thế nào?

Ông cụ bên cạnh có chút hiếu kì hỏi.

- Ha ha, Lê tổng, đều là một trận đánh nhỏ, một vài quy tắc nguyên thủy, thắng làm vua, nhìn thực lực, ai nắm đám lớn sẽ thắng!

Từ tổng cười ha ha trả lời.

- Ồ? Chẳng lẽ thật sự có một trận chiến?

Lê tổng hiếu kì.

- Cũng coi như là một trận chiến, sẽ không xảy ra án mạng, kẻ yếu sẽ tự động từ bỏ.

Từ tổng thần nhiên nói, đối với ngư thuyền của mình không có chút nào lo lắng, dù sao hắn đã lăn lộn trên biển nhiều như vậy, không có thực lực sớm đã bị người khác đuổi đi rồi.

- Rửa mắt mong chờ!

Từ tổng mặt đầy ý cười chỉ ba chiếc thuyền không xa.

- Bầy cá đẹp quá, thật là quá rung động.

- Đúng thế, đúng thế, vận khí của chúng ta thật tốt, vậy mà có thể gặp được một đàn cá, và lại còn gặp được thuyền đánh cá, thật là thú vị!

- Ba ngư thuyền hình như không phải là một bọn, nhân viên vừa rồi nói sẽ có một trận chiến của ngư thuyền để giành đánh bắt cá, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, tôi cảm thấy nhất định sẽ vô cùng thú vị!

- Chẳng lẽ họ sẽ đánh nhau, ha ha!

Mấy người trên du thuyền cũng hiếu kì xem, đối với đám người có tiền bọn họ mà nói, bầy cá, ngư thuyền bắt cá, cuộc chiến tranh đoạt đều khiến họ vô cùng hiếu kì và mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Tranh Đoạt Bầy Cá (I)

- Ông chủ, thuyền của bên kia đến rồi! Lão Tầm đi tới bên cạnh Sở Tiên:

- Cậu phải né đi một lát!

- Không cần, ta còn muốn xem bọn hắn muốn làm gì? Sở Tiên lắc đầu nói, đứng ở trên boong thuyền nhìn về phía con tàu có tên Long Ngao đang tiến tới đây.

- Người trên thuyền đối diện nghe đây, nơi này là địa bàn của công ty Long Ngao bọn ta, bầy cá cũng thuộc về bọn ta, hiện tại ta cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, nhanh chóng rời khỏi đây, bằng không đừng trách bọn ta không khách khí!

Trên thuyền Long Ngao, gã thuyền trưởng tầm tuổi trung niên khuôn mặt lạnh lùng đang nhìn chằm chằm về phía chàng trai đang đứng trước mũi con thuyền chỉ cách thuyền hắn hai, ba mươi mét.

Mà trong lúc người đàn ông này nói, bên cạnh còn có sáu thủy thủ, cứ hai người ôm một ống nước to dùng.

Đây là súng bắn nước áp lực cao, lại mà được dùng để chữa cháy, có thể làm cho một người bắn ra xa bảy tám mét, uy lực rất mạnh, nếu bắn vào người thì tuyệt đối khiến người ta đau đớn.

- Bầy cá là do chúng tôi phát hiện trước! Lão Tầm đứng ở trước thuyền, lớn tiếng đáp lại.

- Ba

- Nếu như các ngươi dám ra tay, thì cũng đừng trách chúng tôi không khách khí!- Lão Tầm lớn tiếng dọa lần nữa.

- Hai! Phía đối diện vẫn không chút thay đổi.

- Được, được lắm! Ánh mắt Lão Tầm lộ ra vẻ nguy hiểm, lập tức quay lại, nói với Sở Tiên: - Ông chủ, cậu cứ vào nhà trước đi, còn lại cứ giao cho chúng tôi!

- Ừm. Sở Tiên gật đầu, nhìn một chút con thuyền cách đó không xa, nhắc nhở: - Không được có ảnh hưởng không tốt.

- Yên tâm đi ông chủ, về pháp luật thì ta nắm rất rõ! Lão Tầm mỉm cười đáp.

Sở Tiên lại gật đầu, đi vào bên trong buồng lái, cách đó hai, ba mươi mét, súng bắn nước áp lực cao muốn đánh nát cái lớp thủy tinh trước khoang điều khiển cũng là không thể rồi, dù sao thì sức mạnh của súng bắn nước cũng không thể bằng rồng biển được nha!

- Một!

Bên phía đối diện, khi mà tiếng hô của vị thuyền trưởng kia vừa dứt thì trong tích tắc, ở bên cạnh hắn, những người ôm súng bắn nước áp lực cao bắn ra từng cột, từng cột nước, phun thẳng vào tàu đánh cá bên này.

Một màn như thế nhất thời đã làm dậy lên một làn sóng kinh ngạc trên du thuyền bên cạnh.

- Đây là thủ đoạn tranh đoạt bầy cá trên biển sao? Thật là quá gay cấn!

- Woa, woa, cột nước của chiếc thuyền kia lực cũng mạnh thật, cứ thế phun thẳng vào chiếc thuyền đánh cá bên kia.

Một vài thanh niên nam nữ còn khá trẻ nhất thời đều kinh ngạc hô lên, những người lớn đứng bên cạnh hiểu chuyện thì chỉ mỉm cười.

Những việc như này, họ cũng không mấy ngạc nhiên cho lắm.

- Hiện tại các ngươi hãy mau chóng rời khỏi chỗ này, nếu không đừng trách bọn ta không khách khí! Gã thuyền trưởng thấy phía đối diện nháy mắt đã ướt sũng như chuột lột, liền đắc ý cười, đối với mấy cái thể loại thuyền cá mới vào nghề này, hắn giải quyết ngon ơ!

- Thủ đoạn tranh giành cá trên biển là đây sao? Đúng là được mở mang tầm mắt! Sở Tiên ngồi ở bên trong buồng lái nhìn đám người cá lão Tầm bị ướt sũng trong nháy mắt, cười cười.

Ngay từ đầu thì hắn có chút hiếu kỳ với thủ đoạn công kích của đôi phương, đến khi hắn thấy loại uy lực mười phần vẹn mười này của súng bắn nước, trong lòng cũng có chút hiểu rõ.

Lần trước lúc hắn ra khỏi chỗ cảnh sát biển, phía bên cảnh sát biển có đưa cho hắn một phần văn bản pháp luật về vấn đề quản lý.

Trên thuyền đánh cá cùng với các loại thuyền bè khác cấm xuất hiện vũ khí mang tính tấn công, cũng chính là cái loại vòi rồng trên biển này bị cấm mang theo trên thuyền, một khi bị phát hiện thì nhẹ nhất là bị phạt năm mươi vạn, cao nhất là bị tước giấy phép hoạt động kinh doanh biển.

Loại xử phạt này có thể nói là vô cùng nghiêm trọng, vòi rồng mà Sở Tiên lấy được từ tàu tai nạn đã bị thu mất, thế nhưng về sau bọn họ có đi qua chỗ thuyền tai nạn, lại vớt ra được sáu cái vòi rồng, bây giờ vẫn để ở phòng trong cùng của con tàu, phòng khi có bất trắc.

Tuy nhiên trong hoàn cảnh này, dù có lấy vòi rồng ra để dọa đối phương chạy mất thì thuyền của mình cũng gặp xui xẻo, thế nên vòi rồng, cũng giống như súng ngắn, không thể đem ra dùng.

- Từ tổng, đây là cách để tranh bầy cá à, thật là lợi hại!

Trên thuyền, Từ tổng đứng nhìn, cười nói:

- Ha ha, đây là ta tìm người để chế luyện một loại súng bắn nước áp lực cao, có thể hấp thụ nước biển để bắn ra, chỉ cần mở công, hầu như có thể phóng ra vô cùng tận luôn, rất vui đó, hơn nữa loại súng này cũng không vi phạm pháp luật.

Trên thực tế, tất cả các thuyền đánh cá loại lớn đều có loại vũ khí súng bắn nước áp lực cao này, chỉ là uy lực không giống nhau thôi, giá cả lắp đặt loại súng này cũng không rẻ, nếu không phải là có việc gì thì họ cũng không lãng phí một số tiền lớn như vậy.

Đám người cá lão Tầm đứng trên thuyền liên tục bị tấn công đến mức không đứng nổi.

- Được rồi, phản công! Lão Tầm nhìn về phía đám Nhất Kiếm, hét lớn, lập tức đám Nhất Kiếm nhanh chóng nhảy xuống biển!

- Ô? Đám người kia sao lại nhảy hết xuống biển thế, đúng là lũ phế vật! Chúng đang chạy trốn chết đấy à? Gã thuyền trưởng đứng tuổi cười lớn, khinh bỉ nói:

- Phun vào phía bên trong thuyền của chúng cho ta!

Thấy người trên thuyền nhảy xuống biển, gã thuyền trưởng trực tiếp ra lệnh phun thẳng vào trong thuyền cũng như gian phòng ngủ.

Cột nước phun mạnh vào bên trong thuyền.

Dù sao thì bên trong thuyền cũng trang bị tính năng thoát nước nên không lo thuyền bị chìm.

Tuy nhiên khi Sở Tiên nhìn thấy gian phòng mình đang đứng bị ướt sũng thì ánh mắt lập tức trở nên sắc lạnh.

- Dừng! Phun nước được khoảng chừng một phút đồng hồ, gã thuyền trưởng khoát khoát tay, cột nước tạm thời dừng lại, hắt lại một lần nữa hô lên:

- Thuyền của bọn người mau chóng quay đầu đi, nếu không ta sẽ dùng nước biển rửa tàu cho các người lần nữa đấy, cho các người thời gian một phút, sau một phút nếu các người không có động tĩnh thì chuẩn bị đón nhận món quà của bọn ta đi!

Gã thuyền trưởng vẫn đang hét lớn, thế nhưng phía thuyền bên kia vẫn không có chút động đậy gì, nhưng hắn cũng không thèm để ý, bởi trong cái vùng biển này thì súng nước là loại vũ khí mạnh nhất, huống chi cái loại mà bọn hắn trang bị ở đây, công lực đảm bảo vượt xa những loại thông thường.

Nhưng có điều mà hắn không biết, đó chính là ở phía dưới biển, năm người cá đã bơi đến chỗ thuyền của hắn, xác định vị trí xong, Nhất Kiếm đứng lên vai Nhị Kiếm, nhanh chóng trèo lên thuyền.

- Mẹ, mẹ, mẹ xem kia, có mấy chú trọc đầu chui ra từ dưới biển kia? Phía trên du thuyền, có một cô bé đang cầm ống nhòm, kinh ngạc mà quay sang nói với mẹ.

- Sao mà có thể trèo lên từ dưới biển chứ? Người phụ nữ trẻ cú chút không tin, xoa xoa đầu cô bé, du thuyền cách chỗ tàu cá tận hai, ba trăm mét, thứ họ thấy chỉ là một cột nước thôi, còn người thì không thể nhìn rõ được.

- Đúng là chui lên từ dưới biển mà, mẹ không tin thì xem thử xem ạ. Cô bé đưa ống nhòm cho mẹ của mình.

Người mẹ mỉm cười, nhận lấy: - Được được, để mẹ nhìn xem!

- Đây, đây là... Nhưng mà rất nhanh sau đó, người mẹ đứng ngây ra đó, vì trong tầm mắt của bà mẹ là bốn, năm người lực lưỡng mặc áo da, đầu trọc lốc đang nhanh chóng trèo lên thuyền cá Long Ngao.

Hiển nhiên, lời nói có chút không chân thật của cô bé khiến mấy người xung quanh cũng hiểu kì mà dùng ống nhòm nhìn sang phía thuyền đánh cá.

- Á đù, đúng là có người đang trèo lên phía sau thuyền kia! Một thanh niên kinh ngạc hô lên.

Trên thuyền Long Ngao, sau khi Nhất Kiếm mượn vai Nhị Kiếm trèo được lên thuyền xong thì nhanh chóng đưa tay ra, kéo Nhị Kiếm lên.

Tiếng sóng biển xung quanh đã hoàn toàn xóa hết đi tiếng động phát ra khi mà bọn họ leo lên thuyền.

Sau khi lên thuyền, đám người Nhất Kiếm khẽ đông đậy tay, một thanh kiếm dài lập tức xuất hiện trong tay bọn họ, lại nhìn về phía đám người còn chưa nhận ra có kẻ lên thuyền, cười cười quan sát bọn hắn, rồi lạnh lùng bước tới.

Chương 168: Tranh Đoạt Bầy Cá (II)

- Á! Trên du thuyền, mấy đứa trẻ nhìn qua ống nhòm thấy mấy người trọc đầu đột nhiên rút ra một thanh kiếm dài, sắc bén thì hét lên kinh hãi.

Người lớn đứng bên cạnh nhanh tay lấy ống nhòm đi, nói:

- Đừng nhìn nữa cháu.

- Sẽ không làm chết người chứ? Một vài du khách có chút lo lắng nghĩ.

Toàn bộ đám người Nhất Kiếm đều đã leo lên thuyền đánh cá, lạnh lùng nhìn đám người trên thuyền Long Ngao vẫn không hay biết bọn họ đang đứng sau lưng, từ từ bước tới.

Năm người bọn họ bước tới, rất nhanh liền khiến cho bọn chúng chú ý, một thanh niên tay ôm súng bắn nước quay đầu thấy đám người Nhất Kiếm trong tay cầm thanh kiếm dài thì nhất thời sửng sốt, nuốt nước miếng một cái, không kịp được mà buông tay lui về phía sau vài bước:

- Các người, các người muốn làm gì?-

- Tên ngu ngốc, người làm thế nào mà... Hắn vẫn chưa nói hết câu thì mắt liền liếc về phía Nhất Kiếm, sau đó cả người đột nhiên cứng lại.

- Các người là ai? Muốn làm gì? Gã thuyền trưởng cũng nhận thấy được có điều bất thường ở phía sau, quay đầu thấy bọn họ, con người không nhận được co rúm lại.

- Người nói xem chúng ta muốn làm gì? Súng bắn nước chơi cũng không tệ lắm nhì! Nhị Kiếm tướng mạo hung ác tiến về phía chúng.

- Các người muốn làm gì? Gã kia có chút luống cuống, nhìn đám người cầm kiếm sắc bén, ngay cả dũng khí đánh trả bọn hắn cũng không có.

"Bịch!" Nhất Kiếm bước lên trước, bắt lấy gã thuyền trưởng ném lên phía trên thuyền cá, khiến hắn ngã mạnh xuống đất.

- Người nói muốn biết chúng ta làm gì à? Không phải vừa nãy còn mạnh mẽ lắm sao? Nhất Kiếm nhắc bóng hắn lên lần nữa, sau đó đá mạnh vào người hắn.

"Khụ khụ". Gã thuyền trưởng ho mạnh một tràng, nói:

- Các người muốn làm gì, các người có biết thế này là trái pháp luật không?-

- Ha ha, trái pháp luật? Vậy người thử báo cảnh sát xem? Nhất Kiếm hừ lạnh một tiếng, lại tung chân, đá cho hắn phát nữa.

Thủy thủ và ngư dân ngơ ngác đứng ở đó vẫn không nhúc nhích, cũng không dám lên tiếng.

- Dám cướp cá của bọn ta sao? Đúng là muốn chết rồi! Nhất Kiếm ánh mắt quét qua gã thuyền trưởng đang quỳ rạp trên mặt đất, ngay sau đó liền nhìn về bầy cá của con tàu Long Ngao II, trên mặt lộ ra tia giao hoạt.

- Nhị Kiếm, các cậu trông chừng hắn, tôi đi lái thuyền! Nhất Kiếm quay ra nói với đám Nhị Kiếm.

- Cậu muốn làm thế nào? Nhị Kiếm có chút nghi ngờ, hỏi.

Nhất Kiếm cười cười đáp:

- He he, cho va chạm một phát!

Nhất Kiếm nói xong liền đi thẳng vào khoang điều khiển.

Ở bên trong, hắn đặt móng ngòi vào bàn điều khiển trước con mắt sợ hãi của nhân viên lái tàu.

Phía bên ngoài, Nhị Kiếm thấy hành động của Nhất Kiếm thì mỉm cười, sau đó lạnh lùng nhìn vài tên thanh niên đang đứng ở một bên.

Gã thuyền trưởng đang nằm dưới đất bồng bồng có một dự cảm không tốt, nhưng hắn cũng không dám hành động bừa bãi, chỉ có thể đau lòng ôm lấy lồng ngực.

"Tĩnh tĩnh". Có tiếng điện thoại, gã ngẩng đầu đám người Nhị Kiếm, phát hiện bọn họ không có để ý, từ từ móc điện thoại ra.

- Lão bản!

Thấy cái tên trên màn hình, gã bèn nhỏ tiếng gọi.

- Chuyện này là thế nào? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao bọn họ lại chạy được lên thuyền của chúng ta! Trên du thuyền, Từ tổng về mặt âm thầm quát, ở bên cạnh hắn, người đẹp cùng với vài lão giả nhìn nhau không nói gì.

Gã thuyền trưởng nhìn đám Nhị Kiếm một chút, sợ hãi nói:

- Tôi cũng không biết là tại sao, nhưng bọn chúng đã khống chế thuyền của chúng ta rồi, trong tay chúng lại có vũ khí, chúng tôi không dám phản kháng!

Nghe đến đây, Sắc mặt Từ tổng có chút khó coi:

- Hung khí? Bọn chúng vẫn chưa làm gì quá đáng chứ?

- Vẫn chưa! Gã rất muốn nói là mình bị đánh một trận, nhưng cuối cùng vẫn là không nói ra.

Từ tổng khẽ cắn môi, ra lệnh:

- Được lắm. Cho bọn chúng bầy cá đi, chúng ta không cần nữa!

- Vâng, lão bản! Trung niên thuyền trưởng gật đầu, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Nhị Kiếm, nói:

- Bầy cá này chúng tôi từ bỏ, làm phiền người thả chúng tôi ra.

Nhị Kiếm bỏ mặc gã thuyền trưởng, không để ý tới gã nữa.

Gã thuyền trưởng thấy bọn họ không có động thái gì, sắc mặt có chút khó chịu, tiếp tục hỏi:

- Các người còn muốn cái gì? Chúng ta đã nói là không cần bầy cá này rồi, các người làm ơn thả chúng tôi ra.

"Vèo vèo". Lúc này, thuyền đánh cá đột nhiên di chuyển.

Gã thuyền trưởng sửng sốt, lập tức khó chịu nói:

- Các người muốn làm gì?

- Đợi lát nữa người sẽ biết! Nhị Kiếm nhếch môi, đáp.

Bên trong buồng lái, Nhất Kiếm với vẻ mặt hung ác điều khiển thuyền đánh cá. Sắc mặt người điều khiển ở bên cạnh lộ ra kinh ngạc cùng sợ hãi, hỏi hắn:

- Vị đại ca này, người muốn làm gì?

- Đương nhiên là bồi thường lại một chút tổn thất của bọn ta rồi! Nhất Kiếm lạnh lùng liếc nhìn hắn.

Nhất Kiếm lái xe khá tệ, nhưng tốt xấu gì thì hắn cũng ở ở bên cạnh lão Tầm, thế nên lái đơn giản thì chắc không vấn đề gì.

Thuyền đánh cá dưới sự điều khiển của hắn đã đạt tốc độ năm mươi, không tính là nhanh nhưng cũng không phải là chậm, lao thẳng về phía mục tiêu là con tàu Long Ngao II.

- Người muốn đụng thuyền? Gã điều khiển hiển nhiên đã đoán được ý đồ của Nhất Kiếm, nhất thời cảm giác sợ hãi tột độ.

- Ngồi im đi, yên tâm, không đâm chìm tàu đâu! Nhất Kiếm cười cười, tốc độ thuyền đánh cá cũng không nhanh, vì thế cho dù có va chạm thì tối đa cũng chỉ làm thuyền cá bị hư hại chút ít, còn lại cũng không có vấn đề gì.

Gã lái tàu hiển nhiên cũng hiểu rõ điều này, về mặt khổ sở đứng ở một bên, nếu mà có va chạm thì tổn thất chỉ ít cũng hơn mười mấy nghìn vạn.

- Các người, các người, các người mau dừng lại! Gã thuyền trưởng đang nằm dưới đất cũng phát hiện ra ý đồ của bọn họ, vội vàng hô lên.

Đối với lần này, Nhị Kiếm bọn họ cũng không thèm để ý.

Trong lúc đó thì đám người trên tàu Long Ngao II vẫn chưa phát hiện ra điều gì, bọn họ vẫn nghĩ rằng tàu số I đã giải quyết nhanh gọn xong đối thủ, vì thế vẫn ung dung đi phía sau bầy cá.

- Có chuyện gì trên thuyền cá kia vậy? những người trên du thuyền có chút nghi hoặc, nhưng vì khoảng cách quá xa, cho dù trong số họ có người có ống nhòm thì cũng không nhìn rõ được, nên không biết cụ thể là đã xảy ra chuyện gì.

- oh my god, sắp có va chạm rồi! Đột nhiên có người trên du thuyền hét lên.

Chỉ thấy phía sau con tàu Long Ngao I là tàu số II đang lao thẳng tới với tốc độ không giảm.

Thuyền trưởng của Long ngao II phía cũng phát hiện ra điều bất, nhanh chóng dùng vô tuyến điện liên hệ, lớn tiếng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng mà rất nhanh, hần liền tròn tròn cả hai mắt.

"Bình!"

Liền sau đó, có tiếng va đập mạnh vang lên, hai con tàu đâm thẳng vào nhau, mà chỗ bị đâm nhanh chóng bị lõm sâu vào.

Chiếc thuyền đánh cá dừng lại, Nhất Kiếm lập tức bước ra khỏi buồng lái, nở nụ cười.

- Làm đẹp lắm! Đám Nhị Kiếm gặt đầu, lập tức nhìn đám người trên thuyền, ngang ngược tuyên bố:

- Bầy cá thuộc về bọn ta, nếu như các người dám tranh giành, có thể tiếp tục thử xem!

"Tùm, tùm"

Nói xong, Nhất Kiếm, Nhị Kiếm nhảy luôn xuống biển, đám người cá đứng cạnh đó cũng đã nhanh chóng bước tới.

Năm gã người cá thoải mái leo lên thuyền, lái về phía bầy cá.

Phía sau, đám người của Long Ngao tròn mắt hốc mồm nhìn nhóm người có kiếm “sự liễu phát y khứ, ẩn sâu thân dữ danh” (1) kia, trong lòng đầy bất lực.

- Đây chính là cách tranh cá trên biển sao? Kích thích quá đi!

- Mấy người đầu bóng loáng kia, thực sự là lợi hại, trực tiếp nhảy vào trong biển, rồi trực tiếp đánh lên thuyền cá!

Trên tàu chở khách, một đám du khách hai mắt sáng lên nhìn, kích thích như vậy, chân thực như vậy, không biết điện ảnh có hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Hack Cá

- Phục vụ, đưa cho ta một chiếc thuyền nhỏ! Từ tổng sắc mặt âm trầm, tìm một nhân viên làm việc trên du thuyền, liền đưa ra yêu cầu. Hần sau khi lấy được một chiếc thì lập tức lái tới chỗ tàu Long Ngao.

- Chắc, chắc, lần này Từ tổng bị tổn thất không nhỏ đâu, ít nhất cũng trên trăm vạn!

- Thì chả thế, không ngờ bọn hần cũng lợi hại, thế mà lái thẳng tàu chỗ đối phương, cũng không phải dạng vừa!

- Cuộc tranh giành bầy cá hôm nay đúng là khiến chúng ta được mở mang tầm mắt!

- Ông chủ, lộ trình đã được vạch ra rồi, chúng ta sẽ chuẩn bị một cái lưới tốt ở chỗ này, khi bầy cá đến thì chúng ta bắt lại luôn! Lão Mục chỉ vào những dụng cụ, nói.

Sở Tiên suy nghĩ một chút, lập tức gật đầu:

- Các người chuẩn bị lưới đánh cá cho tốt là được rồi, ta sẽ dẫn bầy cá vào.

- Vâng thưa ông chủ! lão Mục nhận lệnh.

Sở Tiên nhìn về phía sau, hần chọn một vị trí cách xa du thuyền và tàu cá, không ai thấy rõ, rồi từ từ lặn xuống nước, đến khi lặn sâu được hơn ba mươi thì liền biến thành cá.

Đối với bầy cá này, Sở Tiên có hai biện pháp, một là tiến hành ăn chúng ngay dưới biển, thứ hai là bắt lên trên thuyền xong sau đó mới ăn.

Về cơ bản mà nói, hẳn hơi thiên về phương án thứ nhất, ăn luôn dưới biển, thế nhưng khi nghĩ tới bên cạnh còn có chiếc du thuyền, Sở Tiên chỉ có thể chọn phương án hai, tiến hành giăng lưới vây bắt.

Sở Tiên liền bơi thẳng tới chỗ bày cá, hẳn cố gắng bơi ở tầng nước dưới so với bày cá, vì rất sợ sẽ đánh động tới bày cá.

Mà lúc này, đám người cá cũng đang tăng tốc, đi vòng qua phía trước bày cá, chuẩn bị xong lưới ở vị trí đó; chờ đến lúc đó, chỉ cần bày cá bơi vào, thì có thể một lưới bắt gọn hết.

Những hành khách trên du thuyền ai nấy cũng đều tò mò đứng ở trên boong thuyền nhìn về phía bên này, đối với họ, việc thuyền cá bắt cá trên biển quả là những điều vô cùng mới mẻ.

Ba phút đồng hồ trôi qua, Sở Tiên đã bơi tới phía dưới bày cá, ngẩng đầu lên nhìn thì đập vào mắt hẳn là đàn cá đủ tạo ra mọi hình dáng đang bơi lội.

"Quan sát bày cá từ góc độ này thật là mãn nhãn quá!" Sở Tiên nghĩ thầm, đột nhiên tăng tốc, bơi vào phía chính giữa của bày cá.

Sở Tiên dùng tốc độ tối đa, chỉ hai ba giây đã tới chính giữa đàn cá, mà đàn cá không có phản ứng gì nhiều lắm.

-Mấy tháng thậm chí một năm tuổi cá, chỉ số thông minh thế mà tương đối thấp, cảm nhận nguy cơ cũng kém lắm! Sở Tiên trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, cùng lúc đó, khởi động thống trị.

Trong nháy mắt.

Trong vòng bán kính ba mươi mét, năng lực bao quát toàn bộ bày cá nhanh chóng trời chập hai, ba nghìn con cá thu lại.

Kích thước hiện nay của Sở Tiên đã đạt đến khoảng ba mét rưỡi, năng lượng vào khoảng hơn một ngàn năm trăm, thống trị dễ như chơi cái đám cá thu kích thước chưa tới nửa mét, năng lực có trăm năm mươi này, không cho chúng có cơ hội phản kháng!

-Ha ha. Sở Tiên đắc ý cười, lệnh cho bày cá từ từ tập trung lại, tạo thành một hình cầu, bơi tới chỗ vị trí đã giăng sẵn lưới.

Lúc này, nếu như có thể dùng camera dưới nước quay lại, thì sẽ nhìn thấy được, ở phía dưới bày cá thu hình tròn rất lớn, có một con quái vật dữ tợn đang bơi chậm rãi, bày cá thì cứ luôn đi theo con quái vật này, thật không thể tưởng tượng nổi, kinh khủng cực kì!

Từ phía sau du thuyền nhìn thấy cảnh này, trên mặt đều lộ ra vẻ khiếp sợ, một bày cá tạo thành một hình tròn, lúc nhúc di chuyển chậm rãi dưới biển, cái cảm giác lúc này còn khiến người ta chấn động hơn nhiều lần so với cú va chạm lúc này mang lại.

- Bầy cá sắp sửa chui vào chỗ có lưới giăng sẵn rồi kia, bày cá này nhiều thật, nghĩ đến lúc thu lưới cũng sướng lắm đấy. hành khách trên du thuyền phấn khích quan sát một màn này.

- Đến rồi, bày cá đã chui vào lưới rồi! Một nhân viên có vẻ hiểu biết phấn khích hô lên.

Mà trong lúc bày cá vào lưới, du thuyền từ từ tăng tốc, đứng vị trí cách khu vực giăng lưới tầm trăm mét, nhóm du khách vui sướng ghé vào trên boong thuyền, còn có du khách thuê thuyền nhỏ xuống dưới biển để quan sát gần hơn.

- Được rồi, toàn bộ đã vào lưới! Sở Tiên nhìn bày cá, trong lòng khẽ động, lệnh cho chỗ lão Tầm bắt đầu thu lưới.

Lưới vây từ từ co rút lại, trong nháy mắt phong tỏa vị trí dưới đáy, bắt hết toàn bộ trong một mẻ, kiểu bắt cá hoàn hảo này, chính là hack đó!

Sau đó lưới đánh cá từ từ được kéo lên, cùng lúc đó, đám cá thu bị kéo lên lập tức nhảy loạn cả lên, từng con một đều không ngừng giãy loạn xạ.

Lúc này sẽ nhìn được từ phía trên cảnh hàng trăm, hàng ngàn con cá thu nhảy loạn, đúng là một cảnh tượng tráng lệ!

Du khách trên thuyền phấn khích quay phim, chụp ảnh.

Sở Tiên đã trở lại con tàu, lặng lẽ trèo lên thuyền, quan sát bày cá đang ở trong lưới.

Lúc này, Tầm lão có chút lúng túng đã đi tới, báo cáo:

- Ông chủ, có chút rắc rối, đó là lưới đánh cá của chúng ta không kéo lên được nhiều cá như vậy!

- Ạch! Sở Tiên cũng hơi đơ ra, có chút dở khóc dở cười.

Hai ba vạn con cá thu là khoảng năm, sáu mươi vạn cân, tương đương gần ba mươi tấn, phải biết rằng là thuyền của bọn họ toàn bộ mới nặng có năm mươi tấn, một cái lưới hiển nhiên không thể kéo lên một lúc ba mươi tấn cá được.

Sở Tiên vò đầu, bắt đầu dĩ nhiên nói:

-Trước tiên cứ treo ngược lên, sau đó dùng lưới vớt lên từng phần.

Nếu như xung quanh mà không có ai thì hẳn cần gì phải vớt lên, cứ ăn luôn ở dưới biển là được rồi!

- Vàng! Lão Tầm gập đầu, sau đó Nhất Kiếm Nhị Kiếm lấy mấy cái vọt nhỏ, ngồi xổm xuống, vớt cá dưới lưới lên. Một cái vớt đưa xuống, cơ bản là có khoảng mười con cá thu, tất cả đều đang nhảy múa trong vọt, thoạt nhìn trông vô cùng thích mắt.

- Nhiều cá quá, nhiều cá quá! Trên du thuyền, một vài đứa trẻ phấn khích chỉ trỏ, đến cả người lớn cũng tò mò nhìn.

- Đem lũ cá này cất vào bên trong kho! Sở Tiên nhìn qua lũ cá thu trên thuyền, nếu dùng cách này để bắt toàn bộ lũ cá thì phải mất một tiếng, mà lũ cá vừa được vớt lên cũng đã chết hết!

Vì vậy, Sở Tiên chuẩn bị vừa bắt vừa cần nuốt luôn!

Tầm lão nghe theo lời Sở Tiên giao phó, đem lũ cá vừa vớt lên chuyển xuống khoang chứa cá tôm phía dưới, mà Sở Tiên thì nhanh chóng biến thành cá, bắt đầu cần nuốt.

Tốc độ cần nuốt của Sở Tiên rất nhanh, cho dù Nhất Kiếm bọn họ bốn năm người ở bên trên vớt, hẳn cũng có thể theo kịp!

Kích thước của cá thu rất nhỏ, năng lượng mỗi con mang lại rất thấp, nhưng mà nhiều cá như vậy thì năng lượng cũng đáng kể.

Vì vậy, với tốc độ bình thường, kích thước của Sở Tiên chậm rãi tăng lên, từ lúc bắt đầu là ba mét rưỡi, mãi cho đến được gần bốn mét.

- Nếu như cần nuốt toàn bộ số cá này, kích thước ước chừng có thể đạt được khoảng bốn mét hai, năng lượng cũng có thể vượt qua mức hai nghìn, cũng không tệ, không tệ!

Thu hoạch được một bầy cá lớn như vậy, Sở Tiên vô cùng hài lòng!

Hai bầy cá lớn như vậy có thể giúp hắn có thể tăng lên một mức cải tạo, cũng tạm ổn.

Rất nhanh, sau khi một phần của bầy cá được vớt lên, lưới đã có thể chịu đựng được.

- Kéo lưới lên! Lão Tầm hét lớn một tiếng, một tấm lưới bên trong đầy ắp cá từ từ được kéo lên bên trên thuyền, nhìn vào cảnh tượng bên trong lưới khiến người ta vô cùng sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Cá Mập Trắng

Toàn bộ bầy cá bị vớt lên, từng con cá thu trong lưới nhảy lên tanh tách

Đám người lão Tầm sau khi thu thập xong lập tức đem cất vào trong kho.

Sở Tiên thấy toàn bộ bầy cá bị bắt thì mỉm cười, há mồm để bắt đầu cần nuốt tiếp.

Thuyền cá Long Ngao biết điều đã rời đi từ lâu. Tiền sửa chữa cho hai chiếc sau khi va chạm tối thiểu cũng mất mấy chục vạn, nhưng bọn hắn cũng không có cách nào khác, đây là biển rộng, vốn dĩ đã không có công bằng.

Du thuyền bên cạnh tạm thời ngừng lại, một ít du khách ngồi thuyền nhỏ du ngoạn ở trên mặt biển, cũng có rất nhiều du khách yêu thích câu cá biển thì ở lại trên du thuyền buông cần xuống biển.

Biển xanh biêng biếc như bầu trời rộng lớn, ngồi trên chiếc thuyền nhỏ tựa như đang lạc vào một không gian mộng ảo, mấy đứa trẻ thích thú nhìn xuống biển sâu thăm thẳm xung quanh mình.

Biển rộng, trời xanh, du thuyền, hết thảy đều là những vật hiện hữu mà con người ta hướng tới.

- Mấy bạn nhỏ không nên ham chơi, ở trên thuyền cũng không được lộn xộn nhé! Trên chiếc thuyền nhỏ bên cạnh du thuyền, nhân viên quay qua nói với mấy em bé ở trên du thuyền.

Chiếc thuyền nhỏ ấy cũng chỉ có tầm bốn mét, mặc dù mỗi người đều mang phao cứu sinh, nhưng ở nơi đại dương vô tận này, nhân viên của chiếc du thuyền này cũng rất lo lắng cho các bé nhỏ ở trên thuyền.

Trên chiếc thuyền, mấy đứa bé không thèm để ý lời của người nhân viên, vẫn tiếp tục hò hét, vỗ mặt hưng phấn mà nhào người ra phía trước thuyền.

Đúng là điếc không sợ súng!

Trẻ con thường có lá gan lớn hơn người lớn rất nhiều. Có lẽ là do chúng không có nguyên nhân nào phải lo sợ, thế nên chúng không có chút sợ sệt nào trước biển lớn kia, ngược lại còn cảm thấy hiếu kì. Trên thuyền, nhân viên lần nữa khuyên bảo, để cho những đứa trẻ này ngoan ngoãn một chút.

Ở bên cạnh của chiếc du thuyền, có bảy, tám người đứng tuổi cùng người già nằm phơi nắng, nhàn nhã cầm cần câu, trò chuyện, câu cá.

- Cá mập! Có cá mập kia!

Đột nhiên có một tiếng thét kinh hãi phát ra từ phía một người đàn ông trung niên, người đó về mặt kinh sợ đưa tay ra, chỉ về phía cách đó không xa, sợ đến mức đánh rơi cả cần câu trên thuyền.

- Oh sh**, đúng là cá mập thật, nó to quá, là giống cá mập gì vậy? Vài người đang thả câu đều đứng cả lên, về mặt đầy sợ hãi cùng kinh ngạc nhìn thân hình khổng lồ cách họ không xa.

Toàn thân nó màu xám, cái đuôi to đang đang quẫy đập, nhìn từ xa trông nó như một con quái vật.

- Là một con cá mập trắng lớn, loài cá mập to nhất trong số các loài cá mập, không ngờ lại đụng tới loại quái vật này! Một vị khách có tuổi mở to hai mắt, về mặt khiếp sợ nói.

Cá mập trắng lớn là loài cá ăn thịt khổng lồ nhất, chiều cao có thể đạt tới sáu mét rưỡi, nặng tới 3200 kg, đuôi hình lưỡi liềm, có những chiếc răng cưa lớn, vây hình tam giác, răng dài 10 cm, thuộc loại cá mập lớn có tính tấn công. Nhưng cũng chính vì ngoại hình to bất thường của chúng nên cứ nghĩ rằng chúng bị săn bắt nhiều để làm thực phẩm.

Theo ghi chép thì con cá mập trắng lớn nhất có kích thước là 7,2 mét, tương đương với một con thuyền có kích thước nhỏ, há miệng là có thể dễ dàng nuốt chửng người vào bụng, đương nhiên, cá mập không ăn thịt người.

- Cá mập trắng, nguy rồi, nó đang bơi về một bên mạn của chiếc du thuyền! Một người có tuổi hoảng loạn, hét lên.

- Mấy đứa nhỏ vẫn còn ở dưới biển, không xong rồi, mau qua bên đó bảo bọn nhỏ lên bờ nhanh lên! Trong số đó có mấy người trung niên đỏ mặt hôi lạnh, cuống cuống quát lớn.

Việc vô tình gặp được cá mập trắng này chỉ là thêm chút niềm vui cho hành trình du ngoạn của họ, nhưng nếu gặp phải nguy hiểm đầm máu thì chuyến đi đó không phải là chuyện vui gì nữa rồi. Nhóm người đang thả câu cũng vội vàng chạy lại.

- Gấp rút kêu người ở bên dưới mau lên trên đây nhanh lên, gần đây có một con cá mập trắng lớn! Đám người hoảng loạn gào lên.

Người trên du thuyền đều sửng sốt, ngay cả nhân viên thuyền nhỏ nghe được tiếng la thì hết sức kinh ngạc, ngay lập tức điều khiển con thuyền nhỏ chạy tới phía du thuyền.

- Nhìn kia, cá mập, thật sự là cá mập!

Lúc này, trên du thuyền vang lên một tiếng thét kinh hãi.

Tất cả mọi người trên du thuyền đều nhìn sang.

Quả nhiên, ở một mạn của du thuyền, một thân hình khổng lồ chậm rãi bơi tới!

- Trời ơi! Con tôi! Con tôi vẫn còn ở trên thuyền! Một người phụ nữ trẻ hoảng hốt hô lên.

- Nhanh lên, mau leo lên nhanh lên, có cá mập kia!

Trong tích tắc

Trên du thuyền là một cảnh tượng hỗn loạn, tất cả đều cố gắng hò hét lên với những người phía dưới.

Nhân viên công tác nhìn thân hình khổng lồ đang bơi ở cạnh chiếc thuyền nhỏ của bọn họ, không nhận được nuốt nước miếng một cái, nhanh chóng bơi về phía du thuyền.

- woa, mọi người nhìn kia, con cá kia to quá!

Đang lúc mọi sợ hãi khiếp đảm thì vẫn có một đứa nhỏ không hiểu chuyện chỉ vào con cá mập bên cạnh, hưng phấn gọi to.

- Đừng lộn xộn, ngàn vạn lần không được lộn xộn, nếu không cá mập sẽ ăn thịt cháu đấy! Nhân viên công tác đỏ mặt hôi lạnh, vội vã đe dọa.

Đứa trẻ nghiêng nghiêng đầu có chút không hiểu, sau đó khuôn mặt đầy hiếu kì nhìn con cá mập trắng cách đó không xa,

- Mọi người không nên hốt hoảng, không nên hốt hoảng! Lúc này ban quản lý của du thuyền cũng nhan chóng chạy tới, người này nhìn khuôn mặt lo lắng của nhân viên xung quanh, bèn an ủi mọi người:

- Đúng là có cá mập trắng thật, thế nhưng chúng không có kinh khủng như những gì phim Mĩ trình chiếu, mặc dù cá mập trắng được coi là loài cá ăn thịt người, thế nhưng chúng nó căn bản không ăn thịt người, hơn nữa dưới tình cảnh thông thường thì chúng sẽ không chủ động tấn công, vì thế mọi người không cần phải hoảng sợ như thế!

- Bé yêu. Không phải vội, không có chuyện gì rồi, đúng như lời bọn họ nói, tất cả cá mập sẽ không chủ động tấn công loài người, chúng ta không cần lo lắng.

Tiếng an ủi vang lên trên thuyền, nhưng tuy rằng có nói như vậy, mọi người vẫn vô cùng lo lắng, dù sao đây cũng là cá mập, loài động vật ăn thịt hung dữ.

- Mẹ ơi, nó tới rồi! Trên một con thuyền nhỏ, một cậu bé ngồi trong lòng của một phụ nữ trẻ, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía con cá mập đang bơi về phía bọn họ, giờ ngón tay út ra chỉ chỉ.

- Đừng sợ, đừng sợ! Người phụ nữ vội vã cúi đầu xuống, che che chở cho đứa nhỏ trong lòng mình.

- Đừng sợ, đừng sợ! Nhân viên trên thuyền nhỏ giọng trấn an. Con cá mập trắng chậm rãi bơi qua khỏi chỗ thuyền của bọn họ. Cũng không có bất cứ dị thường nào.

Nhân viên công tác thờ phào nhẹ nhõm, lập tức chèo thuyền nhanh hơn, đi về phía mạn du thuyền!

Trên du thuyền, các nhân viên khác vội vã đưa bọn trẻ lên thuyền, sau đó mới thờ phào.

- Cẩn thận một chút! sau khi một con thuyền lên được tới nơi an toàn, nhân viên quản lý của du thuyền cũng nhẹ nhàng thờ phào, sau đó thì nói chuyện với năm, sáu thuyền còn ở phía dưới.

Con cá mập kia cũng không biết tại sao bắt đầu bơi vòng quanh, đầy vẻ đe dọa và cũng vẫn chưa chịu bỏ đi.

Nhưng cũng may mắn là, thuyền nhỏ từng cái một đều lên tới du thuyền, mà con cá mập cũng không có hành động tấn công nguy hiểm nào cả.

- Các bạn nhỏ, không được cử động, nhất định không được cử động. Nhân viên công tác trên một chiếc thuyền nhỏ nhìn con cá mập đang bơi qua đây, nhỏ giọng nhắc nhở, có chút lo lắng lắc lắc con thuyền.

Một cậu bé tám bốn, năm tuổi, mang một chiếc phao cứu hộ hình con rùa, khuôn mặt đầy vẻ tò mò, sau đó đột nhiên đưa tay ra.

- Oa! Mẹ ơi mẹ xem nè, con bắt được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Săn Cá Mập (I)

- Oa! Mẹ ơi, mẹ xem nè, con bắt được rồi!

Lúc những lời nói ngây ngô của đứa trẻ phát ra, trên du thuyền, tất cả mọi người nhất thời kinh hãi tới mức toát cả mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy trên thuyền nhỏ, đứa trẻ mang phao cứu hộ hình con rùa đang cúi người bắt lấy con cá mập trắng đang bơi qua, hơn nữa còn là chộp vào trên vây của con cá, đã thế còn khoái chí cười to.

- Rùa nhỏ! Trên du thuyền, một người phụ nữ nhất thời cảm thấy trước mắt tối sầm lại, thất thanh hô lớn.

Trên du thuyền trong lòng mọi người đều cả kinh, trái tim gần như ngừng đập!

Con cá mập trắng đang bơi dưới nước dường như cũng cảm nhận được có người tấn công nó, nhanh chóng quay đầu, thân hình khổng lồ lao thẳng đến chỗ thuyền nhỏ!

Thuyền nhỏ bị dễ dàng đụng lật!

- A!

- A!

Mấy đứa trẻ trên thuyền đều hét lên, đám người trên du thuyền cũng la lên kinh hãi.

- Mau mau, mau đem bọn họ cứu lên nhanh lên! Quản lý trên du thuyền hoảng sợ kêu to, vài người nhân viên công tác do dự một chút, lập tức lái chiếc thuyền nhỏ qua bên đó

- Mẹ ơi, bố ơi, oa oa oa!

Đứa trẻ bị rơi xuống hoảng sợ gào khóc, nhân viên công tác cũng bị rơi xuống biển nhanh chóng nắm lấy đứa bé bên cạnh, bơi về phía du thuyền.

Con cá mập trắng vừa mới đâm đầu chiếc thuyền lại giống như là đang nghe ngóng xung quanh, dường như muốn tìm ra kẻ đã tấn công nó, còn những người vừa rơi xuống nước kia, nó cũng không để ý tới.

- Mau lên, mau đưa đứa bé mặc phao hình con rùa lên đây, mau chóng đưa nó lên!

Lúc này, quản lý của du thuyền lo lắng hô lên.

Mọi người xung quanh hơi ngệt ra, trong đó có một người trung niên cũng nhanh chóng tiếp lời - Nhanh lên, trước hết cứ kệ những đứa trẻ khác đi, đưa đứa nhỏ mặc áo phao con rùa cứu lên trước nhanh đi!

- Đúng đúng, theo lẽ thường thì cá mập sẽ không tấn công con người, thế nhưng rùa biển, chim biển, sư tử biển đều là thức ăn của chúng, vì thế con cá mập sẽ nhìn lầm và cho rằng đứa bé kia là thức ăn của nó.

Những người nghe thấy nói đến tập tính này của cá mập đều vội vàng thúc giục.

Trong lịch sử, tuy rằng đã xuất hiện không ít những lần cá mập tập kích loài người, thế nhưng kẻ bị cá mập tập kích phần lớn đều là người lướt sóng, bởi vì tư thế của người lướt sóng, nhìn từ dưới mặt nước trông rất giống dáng vẻ của rùa biển, vì thế mới kích thích bản năng tấn công của chúng.

- ĐM! Tên khốn kiếp nào lại đi mua cái phao cứu hộ hình con rùa thế! Một người quản lý của du thuyền tức giận, lớn tiếng mắng.

Lúc này, ở trong biển rộng, đứa bé trai mang phao cứu hộ hình con rùa lại không hề cảm thấy sợ hãi, trái lại còn vui vẻ đạp chân, hai mắt sáng ngời quan sát xung quanh

- Ngần vịn lần không được xảy ra chuyện gì nhé!

Trên du thuyền, một vài du khách nhìn đứa trẻ dễ thương kia mà không nhịn được cầu khẩn, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía con cá mập trắng đang thăm dò xung quanh

Cá mập trắng dùng đầu đẩy đẩy chiếc thuyền cá đã bị lật, chiếc thuyền nhẹ nhàng trôi đi

"Cạp, cạp"

Cá mập trắng thật giống như bị khơi dậy một tia hung tính, cắn một phát trên chiếc thuyền nhỏ, thuyền nhỏ vang lên một tiếng thanh thúy.

- Mau mau, cá mập trở nên hung dữ rồi! nhanh lên đây đi! Trên du thuyền, mọi người thấy cá mập đã bắt đầu tấn công thuyền nhỏ, trong lòng cả kinh, vội vã la lớn về phía hai con tàu còn sót lại dưới biển.

Mà vài người nhân viên chuẩn bị lái chiếc thuyền nhỏ chạy đi bỗng có chút do dự bất định, nhìn đến con cá mập dưới biển có chút phát run.

- Mau nhanh cứu đứa bé kia! Du khách thúc giục.

- Xuống phía dưới, cứu người quan trọng hơn! quản lý du thuyền cắn răng, nhìn mấy đứa nhỏ bị cá mập vây ở cách đó không xa, kiên định nói.

- Trước tiên phải cứu đứa bé mặc phao hình con rùa kia, cá mập nếu như sắp công kích, sẽ tấn công đứa bé đó trước! Người trên tàu nhắc nhở lần nữa.

- A! Không xong rồi, con cá mập đang bơi về phía rùa nhỏ rồi!

Đột nhiên có một tiếng hét kinh hãi vang lên, mọi người đều nhìn thấy con cá mập đang phát khùng, nó quay đầu về phía đứa bé mang phao rùa con kia, cái miệng rộng khê mở như sắp sửa cắn đứa bé.

- A! con cá kia chết đi cho ta!

Đột nhiên trên du thuyền có một người thanh niên ném thẳng ra một vật,.

- Hồng rồi!

- A! Cá mập xông tới.

Cá mập quấy nhiễu người một cái, thế nhưng ngược lại chỉ càng làm tăng thêm tính hung dữ của nó, nó đột nhiên gia tăng tốc độ.

Phóng về phía đứa bé.

Mọi người đều thất kinh, nhìn cái miệng như bồn máu của con cá mập, tất cả đều theo bản năng mà nhắm chặt mắt lại.

“Vù!”

“Vù!”

“Vù!”

Đúng lúc này chợt phát ra ba tiếng động vang trời, liền sau đó là tiếng cảm phập của kim loại.

- Ông chủ, kích thước con cá mập quá lớn, ba cái súng bắn cá có lẽ không ngăn cản được.

Trên thuyền đánh cá, Sở Tiên đứng ở phía trước đã được năm sáu phút, lúc con cá mập xuất hiện thì hắn liền cảm ứng được, khi hắn đi ra ngoài thì thấy cá mập đã đâm lật chiếc thuyền nhỏ.

Lại nhìn thấy đứa bé đeo phao cứu hộ hình con rùa thì Sở Tiên liền biết là sắp có chuyện. Nên hắn lập tức bảo đám người Nhất Kiếm lấy ba cái súng bắn cá từ bên trong kho ra.

Ba cái súng bắn cá bắn trúng vào thân mình con cá mập trắng, thế nhưng hắn hiển nhiên đã đánh giá thấp năng lực sống của con cá mập này, cũng như đã đánh giá thấp tính hung hãn của con cá có hơn năm mươi mét này.

Con cá mập hung dữ gãy dựa kịch liệt, nó bị cái sợi dây thừng được đặc chế kéo chặt, bị cái xiên đặc biệt cắm chặt vào người, máu tươi nhanh chóng chảy ra cả một mảng.

Nhưng chính tại vì có mùi máu tươi nên con cá càng trở nên điên cuồng hơn, đối phó với loại cá mạnh và hung dữ này, tàu cứu nạn thường đều là dùng hai chiếc thuyền vây quanh, sau đó sáu chiếc vòi tập trung bắn để làm tiêu hao sinh lực của con cá, ở đây bọn họ chỉ dùng có ba chiếc, rõ ràng là không đủ!

Sắc mặt Sở Tiên có chút thay đổi, nhìn đến chiếc súng sắp rụng ra, thì sắc mặt chuyển thành ngưng trọng lại, vì nếu như cá mập thoát khỏi hải súng bắn cá thì hậu quả thật không dám tưởng tượng, tất cả những sinh vật gần đây đều sẽ bị nó tấn công.

- Lấy mấy cái không có dây ra đây, Nhất Kiếm, Nhị Kiếm, Tam Kiếm, Tứ Kiếm, bốn người các người theo ta xuống phía dưới.

Sở Tiên nhìn chằm chằm con cá mập đang dựa dựa, mắt lóe sáng:

- Ngày hôm nay chúng ta sẽ săn cá mập!

- Rõ, thưa ông chủ!

Nhất Kiếm, Nhị Kiếm, bọn họ gật đầu, lập tức xuất ra mấy người hải long xoa, đưa cho Sở Tiên một, lập tức bọn họ cánh tay khê động, trường kiếm xuất hiện ở trong tay của hắn.

- Đi!- Sở Tiên hét lớn một tiếng, dường như anh hùng giống nhau, trực tiếp nhảy vào trong biển!

"Đụp, chụp, chụp"

Vài âm thanh vang lên, ba người, Sở Tiên, Nhất Kiếm, Nhị Kiếm nhảy xuống biển mà như nhảy xuống một vùng đất bằng phẳng, nhanh chóng bơi về phía con cá mập.

Quá nhanh, hết thấy đều quá nhanh.

Cá mập đang phát cuồng thì có một du khách ném xuống một li rượu đỏ khiến cá mập càng thêm hung hăng, bơi về phía của người vừa mới tấn công nó, sau đó có tiếng xé gió, một cái xiên kì quái cắm vào người con cá mập trên người của, trói chặt lấy nó, nhưng ngay lúc nó nhanh chóng gãy thoát thì có năm người đột nhiên nhảy xuống biển, nhìn bộ dạng của bọn họ như là muốn liều mạng với con cá mập vậy!

- Bọn họ thật là lợi hại, họ đây là muốn làm gì vậy? Một du khách tròn tròn mắt, há hốc mồm, hỏi.

- Chẳng lẽ muốn săn giết cá mập ngay trong nước!

Dọa người, đấu với cá mập ư, đây là đang quay phim à?

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Săn Cá Mập (II)

Vị trí của mấy người Sở Tiên lúc này đang đưa lưng về phía con cá mập trắng, vừa tối gần, một mùi máu tanh nồng nặc bốc lên.

- Tấn công!

Sở Tiên hét lớn lên một tiếng, cả người trong nháy mắt nhảy dựng lên, một tia hồ quang từ trong tay của hắn xẹt qua súng bắn cá, hắn nhảy nhào trên lưng con cá mập.

“Bình!”

Súng bắn cá trên tay hắn rơi mạnh xuống lưng con cá mập trắng, những chưa đâm vào trong người nó.

“Bụp bụp!”

Súng bắn cá có kèm điện áp không đâm vào trong người nó nên khiến nó điên cuồng quẫy đạp, dưới nước nó nhanh chóng lật mình một cái, muốn hất văng Sở Tiên đang ở trên người nó ra,

Sở Tiên nhìn một chút chỗ cách bọn họ cũng chỉ có hai, ba mét, nơi có một đứa nhỏ hồm há to tựa như sắp khóc đến nơi; hắn cắn răng, buông tay ra, nhanh chóng bơi về phía đứa bé.

- Vây chặt lấy nó!

Cùng lúc đó, theo ngay phía sau là đám người Nhất Kiếm, chớp lấy cơ hội con cá mập đang xoay mình, bọn họ bèn dùng hết lực của trường kiếm trong tay cùng với hải long xoa, đâm mạnh vào phần bụng của con cá.

Chỉ trong chốc lát, máu tươi đã lan rộng ra khắp nơi!

Sở Tiên nhảy tới bên cạnh đứa nhỏ, ôm chặt lấy người nó, sau đó lại nhìn thấy những đứa trẻ cách đó không xa, lập tức bơi qua chỗ đó.

- Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu!

Trên du thuyền, cha mẹ của bọn trẻ nhìn thấy Sở Tiên ôm con của họ bơi qua đây thì vô cùng cảm kích, liên tục nói lời cảm ơn.

- Không cần cảm ơn đâu.

Sở Tiên không có thời gian nói nhiều, ánh mắt nhìn về phía con cá mập trắng ở dưới biển!

- Cậu trai trẻ, cẩn thận một chút!

Có người trên du thuyền thấy được chàng thanh niên dùng cảm này lại sắp sửa đi xuống chiến đấu tiếp với con cá mập, liền vội vã nhắc nhở.

- Yên tâm đi! Sở Tiên vẫn không quay đầu lại, tự tin lên tiếng đáp, ngay sau đó liền nhảy luôn xuống biển.

Còn dưới biển vào lúc này, súng bắn cá trong tay hai người Nhất Kiếm, Nhị Kiếm vẫn gắt gao cắm chặt trên người con cá mập, bất luận nó có gầy dựa thế nào thì bọn họ cũng nhất quyết không buông, thỉnh thoảng còn dùng trường kiếm trong tay đâm lên người con cá, tuy rằng chỉ có thể đâm rách một chút da nó, thế nhưng con cá mập vẫn không ngừng chảy máu, xung quanh nó nhuộm cả một mảng hồng, sắc mùi máu tanh.

Sở Tiên nhanh chóng bơi qua đó, hắn chớp lấy cơ hội tóm được một cái hải long xoa có dây sau đó dùng sức ấn mạnh vào trên người của con cá, máu lập tức chảy ra lênh láng.

Bị bảy, tám cái súng bắn cá cắm lên người, lại thêm cả sự tấn công dồn của đám người Nhất Kiếm, phỏng chừng không bao lâu nữa thì con cá mập trắng sẽ rơi vào tình trạng kiệt sức.

- Không hay rồi, cá mập trắng muốn bơi xuống dưới đáy biển! Đột nhiên, trên du thuyền có một người lớn tiếng nói.

Trong lòng mọi người đều cả kinh, vội vã la lên:

- Các cậu cẩn thận, cá mập trắng muốn đang muốn giãy thoát để chạy xuống dưới biển đáy!

Không cần mọi người phía trên nhắc nhở vì Sở Tiên cũng đã cảm nhận được con cá mập này cũng đã bắt đầu giãy chết rồi, hắn nắm chặt lấy cái súng bắn cá có dây nhưng lúc này đã hơi lỏng ra, trên đó còn mang theo một tảng thịt cá mập lớn.

- Nếu nó chạy vào trong biển thì vừa đẹp!

Sở Tiên trong lòng khê động, dùng lực rút ra cái mũi câu khiến máu nhanh chóng bắn đầy người hấn, mà không chỉ có mình hấn mà cả người Nhất Kiếm và Nhị Kiếm cũng đều là máu tươi, nhìn qua trông vô cùng đáng sợ.

- Cẩn thận, mau buông tay ra đi!

Trên du thuyền mọi người, thấy cá mập đã bắt đầu giãy loạn thì vội vã hô to.

Con cá mập giãy lên trông như cái đầu sư tử lúc múa lân vậy, thế nhưng vết thương của nó lại quá nặng nên chỉ muốn chạy thoát ngay lập tức; nó nhanh chóng bơi xuống dưới đáy biển.

Đám Nhất Kiếm nhìn Sở Tiên một chút, ngay sau đó túm chặt lấy con cá mập, gắt gao đánh xuống dưới đáy biển.

Sở Tiên ôm lấy chỗ miệng vết thương của nó, sau đó cũng theo nó bơi vào trong lòng biển sâu.

- Bọn họ, tại sao vẫn còn chưa buông tay? Bọn họ mà bơi vào chỗ nước sâu thì sẽ bị ngạt thở mà chết mất!

Mọi người trên chiếc du thuyền đều ngậy ngẩn cả người, nhìn bóng dáng đám người Sở Tiên nhanh chóng biến mất dưới biển sâu, trên mặt họ đều lộ ra sự lo lắng.

- Mấy người này cũng thật là lợi hại, thế mà lại dám đấu với cả cá mập, đúng là quá dọa người rồi!

Một màn vừa nãy nghe thì cảm giác có chút khuyếch đại, thế nhưng chính mắt bọn họ nhìn thấy một cá mập hơn năm mét thế mà lại bị năm người vây quanh phía trên, không ngừng đánh lại nó; cảnh tượng như vậy đến mấy cảnh quay bom tấn của Hollywood cũng không bì lại được.

Sở Tiên sau khi bơi sâu vào trong nước khoảng hai, ba mét thì biết là mọi người không nhìn thấy được nữa, hấn khê động trong lòng một cái, trong nháy mắt liền biến thành cá, mặc dù kích thước của hấn hiện tại đã đạt bốn mét, so với con cá mập trắng có hơi kém chút nhưng mà cũng coi như là vẫn lộ ra được vẻ dữ tợn.

Con cá mập đang chạy trốn thì cảm nhận thấy một luồng khí lạnh, nó quay đầu lại thì nhìn thấy Sở Tiên, bèn há mồm ra định cắn.

"Quấn chặt, điện áp, phun nước!"

Trong tích tắc, thân mình Sở Tiên như một cái roi dài, quấn lấy thân người con cá một cách dễ dàng, sau đó hấn tăng thêm lực quấn xiết lấy nó khiến trên người con cá xuất hiện một vết lằn dài và đồng thời điện áp trên người hấn cũng khiến các bắp thịt của con cá nhanh chóng co rút lại.

Sau đó, một trận bóng nước liên tục rơi vào chỗ vết thương của con cá.

Cá mập trắng đầu đón giãy dụa điên cuồng, nếu như lúc nó bình thường thì Sở Tiên nhất định không thể đánh bại nó, thế nhưng con cá mập bây giờ đã bị thương nặng nên hấn mới có thể đối phó với nó, công thêm có cả hai người Nhất Kiếm, Nhị Kiếm ở xung quanh thỉnh thoảng lại dậm thêm vài đòn tấn công.

Chỉ chưa đầy một phút, con cá mập trắng đã ngừng giãy dụa, Sở Tiên cảm nhận được sinh lực của nó đã cạn kiệt hết thì thở phào nhẹ nhõm.

- Bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Những du khách trên thuyền đều đứng ở trên mũi thuyền, hồi hộp chờ đợi.

- Một phút rồi!

Mọi người bất giác nuốt nước bọt một cái, có lẽ mấy người thanh niên kia đã xảy ra sự cố rồi.

- Chiếc thuyền đánh cá kia sao lại đi qua bên này!

Đúng lúc bọn họ vừa nói xong thì có một bóng người ngoi lên từ dưới biển, theo sau còn có mấy người đầu trục lốc cũng ló ra.

Thuyền của người cá từ từ tiến lại gần, lão Tầm liền ném cho bọn họ súng bắn cá vừa nãy bị rơi ra.

Nhất Kiếm lặn xuống biển lần nữa, còn trên thuyền đánh cá thì nhanh chóng thu dây về, một thân hình khổng lồ dần dần ngoi lên trước mặt mọi người.

Mọi người trên du thuyền không nhìn được mà nuốt nước bọt, sau đó la lớn:

- Lợi hại, quá tuyệt vời!

- Giỏi quá đi mất, có thể bắt được cá mập ở dưới biển, đã thế lại còn giết được nó, bọn họ ai ai cũng đều là siêu nhân rồi!

- Con cá mập hai, ba tấn cứ như thế mà bị giết, thật là lợi hại quá!

Mọi người đều hưng phấn nhìn mấy người dưới biển sau đó gơ ngón tay cái về phía bọn họ.

Cứu mạng được mấy đứa nhỏ, dũng cảm truy giết cá mập trắng, nhất là vừa rồi bọn họ còn nhảy thẳng xuống biển quyết đấu với con cá, ngẫu quá đi mất!

Sở Tiên không để ý đến tiếng hoan hô của mọi người trên du thuyền, hắn nhanh chóng leo lên thuyền của người cá để hỗ trợ mọi người trên thuyền kéo xác con cá lên.

Một con cá mập nặng hai, ba tấn đúng là không phải một con số nhỏ, nhưng mà Sở Tiên lại không hứng thú với loại cá mập này cho lắm, ngoài vây cá ra thì thịt của nó cũng chỉ bán được với giá hai, ba mươi tệ một cân, mặc dù là con cá này có thể thu lại được mười mấy vạn, nhưng mà hắn cũng không thích săn bắt chúng.

Nhưng mà nếu đã bắt được thì hắn đương nhiên sẽ không lãng phí, thịt cá mập trước đây không đắt tiền cho lắm, nhưng mà hiện tại thì vật gì quý thì giá sẽ cao cho nên thịt cá mập cũng bắt đầu tăng giá, cũng coi như là kiếm được một khoản không tồi, đặc biệt là đôi vây cá ở phía trên, Sở Tiên định tự mình giữ lại.

Vây cá chính là một món đồ tốt!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Bữa Tiệc Cá Mập (I)

Con cá mập nhanh chóng bị kéo lên trên thuyền đánh cá, cái thân hình to lớn của nó khiến những người ở xa xa cũng đều tranh nhau ngó xem

- Mồ ra đi! Sở Tiên nhìn một chút rồi nói.

- Vâng, ông chủ.

Một con cá mập to hơn năm mét dĩ nhiên không thể để ở bên trong khoang thuyền được, thế nên chỉ có thể chia nó thành nhiều mảnh rồi để đông lạnh mà thôi.

- Người anh em, cảm ơn các cậu đã cứu mạng mấy đứa nhỏ trên thuyền của chúng tôi, không biết các cậu có thời gian qua đây ngồi một chút không? Đứng rồi, xin mạn phép hỏi một chút là có thể bán con cá cho chúng tôi được không? Cá mập trắng là loại động vật được quốc gia bảo vệ, nếu như cậu muốn bán thì chúng tôi mua với giá cao!

Lúc này phía trên du thuyền có một người đàn ông tầm trung niên, ăn mặc đẳng hoàng nói lớn với mấy người Sở Tiên

Sở Tiên nghe vậy thì ngẩn người, do dự một chút rồi nhìn về phía chiếc du thuyền, đáp:

- Có thể!

Có thể bán đi được là hay nhất, bọn họ cũng không cần xử lý, mà hơn nữa người đàn ông kia nói cũng không sai, cá mập trắng thuộc loài động vật được quốc gia bảo vệ vì thế tùy ý bắt giết chúng sẽ mang lại phiền phức, dù cho bọn hắn là vì cứu người; cho nên nếu bọn họ đồng ý mua thì càng thuận tiện cho hắn.

- Vậy làm phiền huynh đệ lái thuyền đến gần đây hơn một chút! Người đàn ông gọi to.

Sở Tiên gật đầu, ra hiệu với lão Mục.

Thuyền người cá từ từ tiến gần tới chỗ chiếc du thuyền, chiếc du thuyền này to khoảng bốn mươi mét, không to hơn là mấy so với thuyền của Sở Tiên, sau khi tới gần thì trên du thuyền liền hạ một miếng ván nối xuống.

_Xin chào, xin chào tôi là Phạm Chí Cường, người phụ trách của du thuyền Thiên Du, vừa rồi rất cảm ơn các vị đã cứu những hành khách của chúng tôi, cảm ơn rất nhiều!

Khi cái ván nối được đặt xong, người đàn ông trung niên với mái đầu điểm bạc bước tới, cũng không có để ý Sở Tiên cả người nhuộm máu tanh mà rất chân thành đưa tay ra.

Sở Tiên cười cười, xoa xoa hai tay, nói:

- không cần cảm ơn đâu vì chúng tôi không thể thấy chết mà không cứu được, xin chào, tôi là Sở Tiên!

- Vô cùng cảm kích, vô cùng cảm kích, Sở huynh đệ nhất định phải tới du thuyền của chúng tôi ngồi chơi một chút.

Phạm Chí Cường nhiệt tình mời.

- Không cần đâu. Sở Tiên lắc đầu từ chối.

- Nhất định phải như vậy, Sở huynh đệ à, con cá mập này chúng tôi mua với sáu mươi vạn, cậu thấy thế nào?

Phạm Chí Cường nhìn một chút con cá mập trắng, bèn hỏi.

- Không thể được nhiều như vậy! Sở Tiên cười lắc đầu.

- Chúng tôi cần mà!

Phạm Chí Cường rất nhiệt tình, hiển nhiên là muốn báo đáp việc Sở Tienvừa cứu mấy đứa nhỏ trên du thuyền.

Sau khi người đàn ông giữ lại vây cá theo yêu cầu của Sở Tiên, du thuyền Thiên Du liền bỏ ra năm mươi vạn mua lại con cá mập trắng.

Ngay sau đó Chí Cường nhìn một lượt các hành khách trên du thuyền rồi đồng loạt tuyên bố:

- Thành thật xin lỗi mọi người vì sự việc phát sinh ngày hôm nay, Thiên Du chúng tôi muốn gửi tới lời xin lỗi chân thành nhất, vì thế để bù đắp cho những tổn thất của mọi người, chúng tôi sẽ phục vụ một bữa tiệc cá mập miễn phí cho tất cả các hành khách vào tối nay.

- Được! Được! Trên du thuyền một số người rộn rã lên tiếng.

Sự việc ngoài ý muốn hiển nhiên cũng nằm ngoài dự liệu, nhưng may là không có xảy ra bất kì nguy hiểm gì, sau khi bị dọa một trận mất hồn thì mọi người tươi cười, họ đều cảm thấy chuyến đi lần này thật là kịch tính. Huống chi là mọi người đều chưa từng được dự bữa tiệc thịt cá mập, thế nên cơ hội lần này cũng là một niềm vui bất ngờ.

- Huynh đệ, cảm ơn cậu đã cứu con của chúng tôi, cậu lên thuyền này cũng chúng tôi ăn bữa cơm để chúng tôi có thể cảm ơn một cách chu đáo, lại đây nào rửa nhỏ, lại chào hỏi đại ca ca đi con.

Trên du thuyền, một người trung niên ôm lấy cậu bé mang phao con rùa vừa được cứu lên, gọi to về phía st.

Tiểu tử kia cũng thật là nghịch ngợm, thanh âm non nớt cất lên:

- Đại ca ca, ca lên đây dạy đệ bắt cá mập đi!

Mọi người đều cười vang, sau đó lại có cha mẹ của mấy đứa nhỏ vừa được Sở Tiên cứu lên cũng lên tiếng cất lời mời:

- Sở huynh đệ, nếu như không làm lỡ chuyện của cậu thì cậu qua bên này đi, lên trên thuyền nghỉ ngơi một chút, cùng nhau thưởng thức bữa tiệc cá mập tối nay nhé!

Phạm Chí Cường đứng một bên cũng mời thêm lần nữa.

Sở Tiên suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Được rồi! Nhưng không biết là chỗ Phạm đại ca có còn quần áo không, chúng tôi có lẽ phải thay quần áo một chút.

- Ha ha, có có có, mọi người cứ lên thuyền tắm rửa sạch sẽ rồi nghỉ ngơi cho tốt đi nhé! Phạm Chí Cường vội vã gật đầu.

Sở Tiên cũng gật đầu lại, sau đó chào hỏi mấy người lão Tầm một chút, ngoại trừ những người cá cò vừa mới được cải tạo ra thì tất cả đều theo Sở Tiên lên thuyền.

- Tiểu huynh đệ, các cậu thật là lợi hại, kỹ năng bơi cũng thật tốt!

- Không sai, không sai, các cậu vừa rồi thật là đẹp trai, thật là lợi hại, chỉ trong chốc lát đã chế ngự được con cá mập rồi!

Đám người Sở Tienvừa mới lên thuyền đã bị mọi người trên đây vây quanh, mọi người thi nhau giơ ngón cái về phía họ.

Rùa nhỏ đáng yêu cũng chen vào bên trong, chạy tới nắm lấy tay hắn, hào hứng nói:

- Ca ca, cảm ơn huynh đã cứu đệ, huynh có thể dạy đệ cách bắt cá mập được không?

- Đương nhiên được rồi, nhưng mà phải đợi đệ lớn lên đã! Sở Tiên nhìn cậu bé gan cũng lớn kia bèn vỗ vỗ đầu của nó.

- Được rồi mọi người nhường đường một chút, để Sở Tiên huynh đệ của chúng ta đi chỉnh trang lại một chút, tối hôm nay mọi người hãy cùng nhau đến nhà hàng để nếm thử tiệc cá mập nhé!

Phạm Chí Cường đi bên cạnh bèn quay đầu nói với mọi, sau đó dẫn đám người Sở Tiên đi tới bên trong một căn phòng trên tầng hai của du thuyền.

- Trong phòng có chỗ để tắm rửa, chúng ta cùng đợi một lúc sẽ có người mang quần áo tới, Sở Tiênhuynh đệ sửa soạn xong thì tới phòng khách,

_Tôi ngồi ở phòng khách đợi cậu nhé! Phạm Chí Cương vừa cười vừa nói.

Sở Tiên gật đầu, sau đó đi tắm rửa sạch sẽ.

Gột sạch đi mùi máu tanh trên người khiến Sở Tiên cảm thấy sáng khoái cả người, nhìn bộ vest một lúc Sở Tiên bèn bước tới cầm lên, mặc vào người.

- Vừa vặn!

Bộ vest vô cùng vừa với thân hình của hắn, Sở Tiên quan sát chính mình trong gương, khuôn mặt anh tuấn, thân hình cường tráng, diện mạo đỉnh đặc.

- tên này cũng thật đẹp trai nha!(cái này là ông tự nói một mình nhé_ biên)

Hắn cười khoái chí, sau đó nhanh chóng bước ra ngoài, đến chỗ đại sảnh thì thấy mấy người lão Tầm đã đợi ở đó rồi.

Đám người Lão Tầm và Nhất Kiếm cũng diện vest giống hắn, hai người lão Tầm và lão Mục trông còn được, nhìn có vẻ giống những người có tuổi có học thức, mặt mũi hiền từ, nhân hậu.

Thế nhưng còn cái thần thái trên người đám người Nhất Kiếm lại có chút dọa người rồi, trước tiên là cái đầu trọc lóc, mặt mũi dữ tợn, thân hình to khỏe; nhìn qua đều có cảm giác những người này không nên dây vào.

Thêm vào đó là bộ dạng hung hăng của bọn họ lúc bắt giết con cá mập khiến cho Chí Cương ngồi ở bên cạnh không dám nhìn sang, chỉ dám cùng lão Tầm vui vẻ trò chuyện.

Trải qua khoảng thời gian này, có thể nói là lão Tầm đã hoàn toàn hòa nhập vào xã hội loài người, kiến thức đông tây không hề ít hơn người bình thường chút nào, nói đến chuyện gì hắn cũng đều có thể nói ra một tràng dài.

- Ông chủ! Thấy Sở Tiên đã đi tới, mấy người lão Tầm và Nhất Kiếm lập tức đứng lên chào hỏi.

Phạm Chí Cương ngồi một bên có chút kinh ngạc, hắn tưởng là mấy người họ là đồng nghiệp, thế nhưng không ngờ rằng If chàng thanh niên này thế mà lại là ông chủ.

Sở Tiên gật đầu, lập tức nhìn về phía Phạm Chí Cương, nói:

- Cảm tạ Phạm đại ca.

- Ha ha, không cần không cần! Phạm Chí Cương vội vã khoát tay áo:

- Sở huynh đệ thực sự là tuổi trẻ tài cao nha, xin mạo muội hỏi một câu, cậu là doanh nghiệp bắt cá à?

Sở Tiên lắc đầu, sau đó mỉm cười nói:

- Không phải, tôi là kinh doanh cá kiếng cũng như là bể cá biển, sắp sửa có một vựa cá, thế nên mới mua một chiếc thuyền để ra khơi chơi một chút!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Bữa Tiệc Cá Mập (II)

Trong lúc nói chuyện với Phạm Chí Cương thì Sở Tiên cũng hiểu đôi chút về ông ta, Phạm Chí Cương là một cổ đông nhỏ của tập đoàn du lịch Thiên Du kiêm người phụ trách của mảng du lịch du thuyền.

Ông ta cũng nói rằng, những người trên chiếc du thuyền này đều có thân phận không tầm thường, nếu xảy ra chuyện thì sẽ gây ra tổn thất rất lớn cho công ty du lịch Thiên Du của bọn họ, vì thế ông ta cảm ơn đi cảm ơn lại Sở Tiên.

Phạm Chí Cương vô cùng khâm phục những người tuổi còn trẻ mà đã gây dựng được sự nghiệp, đặc biệt là hắn dám xuống biển đấu với cá mập, đây không phải là việc mà người bình thường dám làm.

- Đi thôi, chúng ta đi xem xem con cá mập được xử lí ra sao rồi! Phạm Chí Cương cười đứng dậy.

Con cá mập được xử lí trên thuyền người cá, mấy người đầu bếp mặc đồng phục đầu bếp trắng đang chế biến cá, thịt cá dày, trắng nõn, da cá cũng có

mùi vị vô cùng tinh tế, vì cá càng là vật phẩm quý, hiện nay giá của nó khoảng bốn, năm mươi nghìn tệ một cân.

Con cá mập có tổng cộng là bốn cái vây, cộng lại nặng khoảng ba mươi cân, có mùi vị tuyệt nhất lúc này là vây lưng, Phạm Chí Cương không chần chừ mà đem vây lưng tặng cho Sở Tiên.

Sở Tiên cũng không khách khí, nhận lấy rồi đem ngay xuống phòng lạnh bên trong thuyền.

Sở Tiên lại lấy ra ba con cá măng, một vài con cua không lồ cũng như tôm hùm cỡ lớn đem tặng cho Phạm Chí Cương.

- Cảm ơn Sở Tiên huynh đệ, chắc chắn, con tôm hùm này và con cua này cũng không dễ gì mà bắt được!

Phạm Chí Cương tươi cười, cua và tôm hùm không lồ thế này giá cũng không hề rẻ; ba, bốn con ít nhất cũng phải hai, ba mươi vạn.

- Ha ha, so sánh với đồng tôm cua này thì con cá nhỏ trong suốt này thực sự là một thứ tốt đó, nếu đem chế biến thành sasimi thì hương vị tuyệt đối thuộc hàng đẳng cấp.

- Ô! Con cá nhỏ trong suốt này có thể làm sasimi ư? Theo lời của Sở Tiên huynh đệ thì xem ra nó còn quý hơn cả con cua và tôm hùm này rồi! Phạm Chí Cương hứng thú quan sát cũng như cân thử mấy con cá thủy tinh vẫn còn sống.

- Đương nhiên, ít nhất thì mấy con cua và tôm còn thỉnh thoảng ăn bắt được, chứ còn loại cá thủy tinh này thì hiếm thấy lắm, tổng cộng đã bắt được mấy chục con, mùi vị cũng rất là tuyệt vời! Sở Tiên gật đầu đáp.

- Ha ha, vậy thì thật sự cảm ơn Sở huynh đệ rồi, đến buổi tối tôi nhất định sẽ bảo đầu bếp chế biến một chút để chúng ta thưởng thức!

Con cá mập nhanh chóng được cắt thành từng miếng một, xương thì dùng để hầm canh, da thì có xào hoặc nấu, thịt cũng có thể chiên, rán hoặc cho vào canh, vây cá có thể nấu thành soup, soup cá mập, soup vị cá,...

Đầu bếp đứng ở một bên liền đi tới giới thiệu các cách chế biến, chuẩn bị cho tiệc tối nay.

Phạm Chí Cương vừa nghe vừa gật đầu.

Trên tàu có tổng cộng khoảng hai trăm người, tương đương với hơn hai mươi bàn, một con cá mập hơn ba tấn đã đủ cho hai trăm người ăn rồi, thậm chí còn có dư thừa nữa.

Từ bây giờ cho đến buổi tối còn hai, ba tiếng nữa, hơn nữa cá mập còn phải xử lý thêm nữa, thế nên Phạm Chí Cương dẫn Sở Tiên đi dạo xung quanh du thuyền.

Du thuyền có ba tầng, rất lớn; ngoài tầng dưới cùng là các dãy phòng ở ra thì bên trên tầng hai còn có khu vui chơi: có khu đánh bạc, đánh golf, có hồ bơi, có phòng gym để tập thể thao, còn có spa để làm đẹp, còn có khu cafe để ngồi nói chuyện.

Tầng trên cùng có khu tắm nắng, bể bơi, khu party.

Vào buổi tối sẽ còn có nhạc kịch, diễn kịch, thậm chí còn mời cả các ngôi sao nổi tiếng tới biểu diễn.

Có thể đứng bên bờ biển ngắm nhìn biển rộng mênh mông, vô tận; còn có thể xuống dưới biển câu cá, cười thoải mái, chơi đùa thoải mái.

Du thuyền là một hình thức du lịch ưu nhã, thanh thoi và tự do, được nhiều người lựa chọn trong các kì nghỉ, cũng như là một cách nghỉ ngơi thịnh hành của giới nhà giàu thời gian gần đây.

Phạm Chí Cương dẫn Sở Tiên đi dạo qua từng chỗ một, đi đến đâu cũng đều giới thiệu với hắn.

Những người trên du thuyền ai nấy cũng đều nhiệt tình chào hỏi hắn, Sở Tiên cũng mỉm cười đáp lại từng người một, sau đó đi theo hắn còn có thêm một cậu bé, cũng chính là rùa nhỏ lúc nãy, cậu bé cứ quần lấy Sở Tiên bắt hắn dạy bắt cá mập.

Lúc này Sở Tiên không ngừng cười khò.

- Đại ca ca, cá mập ăn ngon không ạ? Trên tầng ba của du thuyền, rùa nhỏ hiếu kì hỏi hắn.

- Ngon lắm, tối nay em nhất định phải ăn nhiều vào nhé! Sở Tiên mỉm cười, xoa đầu cậu bé.

- vậy được ạ, em muốn ăn nhiều một chút để có thể to lớn như con cá mập. Rùa nhỏ vừa nói vừa giơ hai tay lên làm động tác của siêu nhân.

- Sở Tiên à, cậu là người ở đâu vậy? Bố mẹ của rùa nhỏ cùng bố mẹ bốn, năm đứa trẻ khác cũng ở đó, bọn họ đều là những gia đình có con được Sở Tiên cứu ngày hôm nay, cũng bước tới trò chuyện.

Sở Tiên đáp:

- Thành phố Thanh Hải, vậy còn các vị ở đây là người ở đâu?

– Kinh Hải!

– Thượng Hải!

– Tân Thành

Sở Tiên tán gẫu cùng với bọn họ, mấy người này tuổi tác không cao, chỉ tầm ba mươi, bốn mươi tuổi, nhưng mà thân phận của bọn họ đều không tầm thường, đều đã có công ty của riêng mình, hoặc là làm trong công ty của gia tộc.

Nghĩ cũng đúng, mỗi người mất bốn, năm vạn cho chuyến đi bảy ngày, người bình thường quả thực không chỉ trả nổi.

Nói chuyện với nhau một lát sau đó thì trao đổi số điện thoại, có người mời hẳn tới nhà chơi, còn có người ngờ ý rằng nếu hẳn có vấn đề ở chỗ nào có thể tới tìm bọn họ.

Sở Tiên mỉm cười, gật đầu đáp lại. Mọi người trò chuyện càng rôm rả hơn.

Bóng tối từ từ buông xuống, Phạm Chí Cường bước tới, tươi cười thông báo:

– Thưa các vị, sắp tới thời gian khai tiệc rồi, chúng ta cùng nhau tới thưởng thức bữa tiệc cá mập nào!

– Ha ha, được, chúng ta cùng nhau đi thưởng thức nào!

Cổ Lực cười lớn gật đầu, ra hiệu với Sở Tiên rồi dắt rùa nhỏ đi tới chỗ phòng ăn dưới

- Chà chà, mặc dù tôi cũng đã ăn qua không ít món, thế nhưng đây là lần đầu tiên tôi được thưởng thức thịt cá mập đấy! Cổ Lực liếm liếm mép.

– Ha ha, Cổ tổng, nhất định sẽ làm ngài hài lòng! Phạm Chí Cường cười cười nói.

Trong lúc nói chuyện, Sở Tiên cũng phát hiện ra là địa vị của Cổ Lực này có chút cao, đến cả Phạm Chí Cường cũng rất nhiệt tình với hắn, tuy nhiên Cổ Lực là một người vô cùng phóng khoáng, cũng rất cảm kích Sở Tiên.

Cổ Lực và Phạm Chí Cường tự mình đi tới hai bên của Sở Tiên để biểu thị tôn trọng cũng như cảm tạ dành cho hắn.

Sở Tiên rất vui trước hành động vô cùng nhỏ này của bọn họ, vì mọi người ai cũng có sĩ diện mà, hắn cũng cường không lại được.

Mặc dù trên du thuyền lúc nào cũng phục vụ đồ ăn 24/24, thế nhưng bữa tiệc cá mập tối nay dường như tất cả ọi người đều có mặt.

- Đến đây, đến đây Sở huynh đệ, chúng tôi đã sắp xếp chỗ ngồi cho nhân viên của cậu rồi, cậu qua bên này ngồi đi!

Toàn bộ nhà ăn đều được nhân viên sắp xếp chỗ ngồi, những người có mặt ở đó đều là người có địa vị, ít nhất là bề ngoài đều là người có học thức, thế nên cả bữa tiệc hai ba trăm người mà không ồn ào chút nào.

Sở Tiên được Phạm Chí Cường dẫn đến trước bàn ăn, đi theo còn có Cổ Lực và vợ anh ta- Phi Á cùng với rùa nhỏ.

Lúc này, mỗi bàn đều đã ngồi đủ năm người, có người già, trung niên, trong đó còn có một thiếu niên tầm hai mươi tuổi.

– Vương tổng, Lý tổng, Triệu tổng... tôi xin giới thiệu với mọi người một chút, vị này là Sở Tiên, chắc tất cả mọi người đều biết rồi! Phạm Chí Cường đồng đặc giới thiệu với mọi người.

– Biết chứ, biết chứ, anh hùng của chúng ta mà, ha ha, có được bữa tiệc hôm nay đều nhờ Sở Tiên huynh đệ cả!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Quay Phim?

- Xin chào mọi người! Sở Tiên nhìn mọi người trên bàn rồi mỉm cười chào hỏi, sau đó ngồi xuống.

- Ha ha, tuổi trẻ tài cao, thật sự là lợi hại, lợi hại, không phục không được! Vương tổng với cái bụng phệ giờ ngón tay cái lên.

- Sở Tiên huynh đệ kinh doanh gì vậy, mở công ty về đánh bắt cá à? Mọi người đều tò mò hỏi.

- Ra khơi đánh cá chỉ là công việc phụ thôi, tôi có một tiệm bán cá cảnh, còn có cả bể cá biển! Sở Tiên mỉm cười giới thiệu.
- Tiệm bán bể cá biển? Nghe nói bây giờ kinh doanh bể cá biển rất có triển vọng, không tệ không tệ, nhưng mà nếu tiệm bể cá biển bình thường thì buôn bán không tốt lắm! Người được gọi là Lý tổng hơi ngần ra, sau đó lên tiếng.
- Cũng ổn! Sở Tiên cười cười.
- Đúng rồi, Sở Tiên à, cậu là người Thanh Hải à? Vương tổng lần nữa hiếu kì hỏi.
- Đúng vậy! Sở Tiên gật đầu.
- Tiệm cá Tiên Cảnh? Vương tổng cẩn thận hỏi.
- Vâng, Sở Tiên mỉm cười đáp.
- Huynh đệ, cậu thật là lợi hại, không ngờ cậu lại chính là ông chủ của bể cá biển Tiên Cảnh, tôi vẫn luôn nghe nói ông chủ ở đó là một người rất trẻ tuổi, thế lực ở Hải Thanh rất lớn, không ngờ lại là Sở Tiên huynh đệ, thật là diễm phúc, diễm phúc! Vương tổng có chút phấn khích đứng dậy, bắt tay với Sở Tiên.

Sở Tiên nở nụ cười đáp lại:

- Ày, tôi nổi danh như vậy sao? Ngại quá, cũng chỉ là một cửa tiệm nhỏ thôi!

Cổ Lực, Phạm Chí Cương và mấy người ở bên cạnh đều hiếu kì nhìn Vương tổng.

- Huynh đệ, tiệm của cậu tính ra cũng bằng một công ty tầm trung rồi, con số kinh doanh mỗi ngày hơn trăm vạn, có thể coi là truyền kì trong ngành rồi! Văn Tổng nhìn sắc mặt hiếu kì của mọi người, lập tức nói.

_Chỉ là mức kinh doanh của mấy hôm khai trương thôi, đằng sau còn yếu kém lắm! Sở Tiên khiêm tốn nói.

- Ha ha, cứ cho là yếu kém còn nhiều đi thì đó là một con số khủng khiếp rồi, tôi có một người bạn ở Hải Thanh rất ngưỡng mộ tiệm của cậu, tuy nhiên người khác lại không thể bắt chước được theo tiệm của Sở Tiên huynh đệ đây! Vương tổng hiển nhiên biết khá nhiều về tiệm.

- Ô! Sở Tiên huynh đệ à, tiệm bán bể cá biển của cậu lợi hại như vậy sao? Cổ Lực hiếu kì nhìn hấn.

- Cũng ổn, hai ngày nữa có lẽ sẽ mở thêm một tiệm ở Kinh Hải. Sở Tiên mỉm cười đáp lại.

- Ha ha, không vấn đề gì, khi đến Kinh Hải rồi thì cứ giao hết mọi việc cho ca ca, cậu muốn cửa tiệm mở ở chỗ nào thì tôi nhất định sẽ giúp cậu có được chỗ đó, nếu có việc gì cứ đến gặp trực tiếp tôi. Cổ Lực khí khái tuyên bố.

- Vậy thì đến lúc đó mà có việc gì thì phiền Cổ Lực đại ca giúp đỡ rồi.

- Sở Tiên huynh đệ, tại sao lại ra biển đánh bắt vậy? Hấn lúc này mới tò mò hỏi.

- Vì tôi có thuê một vựa cá, nhân tiện mua một con tàu đánh cá, ra biển đi lại, săn bắt, tìm kiếm một ít vật liệu!

- Được rồi thưa các vị, chúng ta đừng nói chuyện nữa, thịt cá mập đã dọn ra đủ cả rồi, bắt đầu ăn thôi!

Phạm Chí Cương nhìn thấy mọi người nói chuyện rất rôm rả bèn nhắc nhở.

- Đúng đúng, cùng nhau uống rượu, thưởng thức thịt cá mập thôi! Mấy người thì nhau gật đầu rồi nâng ly rượu lên.

- Ha ha, người ta đều nói thịt cá mập hơi tanh, nhưng tôi lại thấy mùi vị của nó thực sự không tệ, rất ngon, cá mập đúng là rất bổ dưỡng.

- Nào nào Sở Tiên huynh đệ, chúng ta uống với nhau một ly, hai năm nữa một vài dự án của tôi với bạn có thể sẽ phát triển tại thành phố Hải Thanh, đến lúc đó nếu cậu có hứng thú có thể đến xem thử, nhưng mà nếu như đến Thanh Hải rồi thì mong cậu giúp đỡ nhiều hơn nhé!

Trên bàn ăn, Văn Tổng vô cùng nhiệt tình với Sở Tiên khiến mấy người xung quanh rất kinh ngạc.

Bọn họ khá là hiếu về Văn Tổng. Văn Tổng thân là tổng giám đốc của một công ty lớn trị giá hơn tám con số, cũng rất nổi tiếng trong thành phố của bọn họ, thế mà hiện tại lại thân thiết với Sở Tiên như thế, chứng tỏ há cũng không hề đơn giản, thực lực ít nhất cũng lợi hại hơn Văn Tổng.

- Mẹ, con muốn uống cái ở giữa kia! Rùa nhỏ ngồi ở bàn phía trước, chỉ tay về phía bát soup vi cá, nói.

- Ha ha, nào nào lấy một bát cho cậu bạn nhỏ nhé. Mấy người ngồi bên cạnh vội vàng nói.

Phi Á nhanh chóng nói lời cảm ơn mọi người.

Đây cũng là lần đầu tiên Sở Tiên được ăn vì cá, mùi vị vô cùng tuyệt, hơi giòn giòn, nhưng cũng có độ dai, không dính răng.

Thịt cá mập cũng rất ngon, ngon hơn thịt của hầu hết các loại cá, hơn nữa tay nghề nấu nướng của đầu bếp cũng rất cao, tất cả mùi vị đều có, lại không khiến người ăn cảm thấy ngán chút nào.

Ngoài giao lưu trên bàn tiệc ra thì sau khi ăn được tầm mười mấy phút, bọn họ bắt đầu nói chuyện phiếm, mà chủ đề của cuộc nói chuyện đều tập trung vào Sở Tiên và Cổ Lực.

Sở Tiên thông qua cuộc trò chuyện của bọn họ mới biết được là, gia đình Cổ Lực sở hữu một chuỗi các khách sạn quy mô lớn, hơn nữa còn là một khách sạn có tiếng trong nước, có cả chi nhánh ở nước ngoài. Ngoài ra, gia đình còn có hai công ty đã lên sàn chứng khoán, thực sự là một đại gia tốc vô cùng giàu có, danh giá.

Văn Tổng sau đó có lẽ uống hơi nhiều, cứ ngồi nói chuyện không ngừng với Sở Tiên, nói khâm phục Sở Tiên còn trẻ tuổi mà đã có thành tích như vậy, sau đó còn chỉ ra Sở Tiên có bao nhiêu năng lực ở thành phố Hải Thanh.

Sở Tiên có chút dở khóc dở cười với Văn Tổng, chỉ có thể ngồi bên cạnh cười cười tiếp chuyện.

- Haizz! Com nước xong, Sở Tiên nặng nề thờ ra một hơi, ăn một bữa cơm mất hai tiếng, hần cũng cảm thấy hơi mệt rồi.

- Sở Tiên huynh đệ, chúng tôi đã chuẩn bị xong xuôi phòng cho cậu rồi, đêm nay cậu ở lại trên thuyền một đêm nhé!

Phạm Chí Cương bước tới nói với Sở Tiên.

Sở Tiên có chút chần chừ, hỏi:

- Du thuyền của các vị đêm nay có đi không.

- không, đêm nay chúng tôi không định đi, đợi tám giờ sáng mai mới xuất phát, cậu có thể nghỉ ngơi ở đây một đêm rồi sáng mai hăng xuất phát.

- Vậy thì làm phiền ông rồi! Sở Tiên nói lời cảm ơn, vì dù sao trong thuyền cá của hần, tiếng sóng đánh vào khiến hần cũng không thể ngủ nổi.

Phạm Chí Cương lắc lắc đầu:

- Không phiền gì đâu. Nào, tôi dẫn cậu đi xem phòng.

Sở Tiên gật gù đầu, nói lời tạm biệt với Cổ Lực, sau đó đi theo Phạm Chí Cương đến chỗ nghỉ ngơi.

- Tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ!

Đột nhiên có một người thanh niên tóc dài chạy tới, gọi to hần.

- Vâng? Sở Tiên nhìn người thanh niên với ánh mắt ngạc nhiên.

- Anh là? Có việc gì sao? Sở Tiên thấy hần ta cầm trong tay một chiếc máy quay phim liền nhìn hần đầy thắc mắc.

- Xin chào, xin chào, tôi là Đoàn Khoa, một đạo diễn phim ảnh trong tương lai, tôi đang chuẩn bị quay một bộ phim khoa học viễn tưởng; hôm nay vừa hay lại được chứng kiến cảnh các cậu bắt giết cá mập, thế nên lúc đó có quay lại cảnh ấy. Tôi muốn hỏi là cậu có hứng thú quay một bộ phim điện ảnh không?

- Bộ phim này của chúng tôi cũng giống với phim khoa học viễn tưởng của Mĩ, chủ đề là về biển cả; cảnh tượng các cậu bắt cá mập ngay hôm nay thực sự quá cool rồi, nếu mà đưa vào trên phim ảnh thì nhất định sẽ thu hút được rất nhiều người xem, hơn nữa tôi thấy điều kiện của cậu cũng không tồi, cậu có hứng thú tham gia không?

- Bộ phim này sẽ có rất nhiều diễn viên đến nhận vai chính đấy, tuyệt đối là một bom tấn phim ảnh trong nước, cậu thấy thế nào? Đoàn Khoa mong chờ nhìn nhìn hần, nói.

- Ách? Sở Tiên nghe thấy anh ta nói thì hơi ngây ra, sau đó lắc lắc đầu:

- Xin lỗi, tôi có lẽ là không có hứng thú.

Đoàn Khoa nghe thấy Sở Tiên quả quyết từ chối thì ngẩn ra, sau đó lại nói tiếp:

- Huynh đệ, tuyệt đối là tác phẩm lớn đó, cậu suy nghĩ thêm chút đi, à còn có một việc, đó là cái video mà tôi quay lại được này, cậu có thể cho phép tôi đưa nó vào trong phim được không?

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Đồng Ý

- Đưa vào trong phim ư? Nghe thấy Đoàn Khoa khẩn thiết trình bày, Sở Tiên hơi ngần ra, sau đó nói:

- Cái clip mà anh quay được có những gì vậy, đưa tôi xem được không?

- Được, được! Đoàn Khoa gật đầu, ngược ngừng cười nói:

- Cái này, thực ra là tôi quay được toàn bộ.

- Toàn bộ? Sở Tiên nghi hoặc nhận lấy chiếc máy quay mà anh ta đưa, xem những hình ảnh bên trong, tìm hấn đập nhanh hơn, hấn hơi lo lắng.

Nhưng mà điều làm hấn ngạc nhiên đó là, cảnh bên trong không phải bắt đầu từ lúc bọn hấn bắt giết cá mập, mà là bắt đầu quay từ cảnh bọn hấn tranh giành bầy cá với tàu Long Ngao.

Hơn nữa là quay từ trên thuyền, cảnh quay vô cùng rõ ràng.

Súng nước công lực mạnh mẽ, đám người Nhất Kiếm nhảy xuống biển rồi lại từ dưới biển trèo lên thuyền Long Ngao cho đến lúc hai tàu Long Ngao đâm nhau, tất cả đều vô cùng sắc nét.

Sở Tiên tiếp tục xem, sau đó thì con cá mập xuất hiện, chiếc thuyền nhỏ bị nó húc đổ, con cá mập chuẩn bị tấn công, sau đó đến cảnh mấy người Sở Tiên xuất hiện đánh lại nó, cứ như vậy cho đến lúc kết thúc, hình ảnh đều rất rõ ràng.

- Cũng rất chuyên nghiệp đấy! Sở Tiên nhìn đoạn clip, cười nói.

- Hi hi. Đoàn Khoa xấu hổ cười:

- Clip đó là do một người bạn của tôi là thợ quay phim chuyên nghiệp quay, máy cũng sử dụng loại quay chuyên dụng luôn.

- Tôi e là không được rồi. Sở Tiên lắc đầu với hấn.

Những cảnh quay này hiển nhiên không thể công khai được, chưa nói tới việc bọn hấn tranh giành bầy cá, chỉ riêng hai việc đó là dùng vòi rồng và săn cá mập đã đủ để không thể phát đoạn clip được rồi.

Vòi rồng thuộc loại vũ khí có tính tấn công, là loại vũ khí bị cấm tàng trữ cũng như sử dụng; cá mập trắng thì là loài động vật được quốc gia bảo vệ, hai điểm này đã quá đủ để gây ra tổn thất cho hấn rồi.

- Tại sao? Tại sao lại không thể vậy? Đoàn Khoa sưng người lại, anh ta cho rằng mấy cảnh này nếu đưa vào trong phim, nhất định sẽ dấy lên một làn sóng trong nước, hiệu quả cảnh chiến tranh chân thực như vậy tuyệt đối sẽ làm chấn động lòng người, nếu như người thanh niên trước mặt anh ta là người bình thường thì anh ta sẽ không hỏi ý kiến mà cứ đưa luôn vào bộ phim của mình.

Thế nhưng thân phận của người đó cùng những thuộc hạ dử dãn đã khiến anh ta bỏ ngay suy nghĩ đó, anh ta sợ là nếu phát sóng đoạn clip đó mà chưa được đối phương đồng ý thì bọn họ sẽ không vui, sẽ tìm anh ta gây phiền phức.

Đoàn Khoa vội vàng nói:

- Chúng tôi có thể bỏ tiền ra mua lại, con số đưa ra nhất định sẽ khiến anh hài lòng, ngoài ra anh cũng có thể đưa ra các yêu cầu khác, nếu có thể đáp ứng được chúng tôi nhất định sẽ đáp ứng.

- Không được! Sở Tiên lắc lắc đầu, quan sát bộ dạng gấp gáp của anh ta, liền giải thích:

- Thứ nhất, vũ khí chúng tôi dùng để đánh lại con cá mập là loại vũ khí bị cấm.

Thứ hai, con cá mập trắng đó là loài động vật được bảo vệ, nếu như không phải tình huống bắt buộc thì tôi cũng không muốn giết nó!

- Cái này thì... Đoàn Khoa nhất thời dờ ra.

- Xin lỗi. Sở Tiên hơi lắc nhẹ đầu tỏ ý từ chối.

Đoàn Khoa ngờ ngác nhận lại chiếc máy quay, trên mặt lộ rõ vẻ thất vọng, anh ta nhìn theo bóng lưng của Sở Tiên, hơi mở miệng, sau đó lắc đầu rồi đi.

Căn phòng bên trong du thuyền ngoài việc có hơi nhỏ chút ra thì hoàn toàn không thua kém gì khách sạn, Sở Tiên nằm trên chiếc giường êm ái, rất nhanh đã đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Tiên dậy từ rất sớm, rửa mặt mũi một chút rồi chuẩn bị quay lại thuyền của người cá.

Nhưng mà khiến hắn không ngờ được là, khi hắn vừa mở cửa đi ra ngoài thì đã thấy vị đạo diễn Đoàn Khoa tới hôm qua đang đứng không xa đó, nhìn thấy hắn bước ra thì liền đi tới.

- Chào buổi sáng, Sở huynh đệ! Đoàn Khoa bước tới, nhiệt tình bắt tay với hắn:

- Vấn đề mà cậu nói ngày hôm qua tôi cũng đã suy nghĩ rất lâu, và tôi cảm thấy những điểm đó không phải là vấn đề.

- Nào nào, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện, được không? Đoàn Khoa mỉm cười mời hắn.

Sở Tiên xem thời gian một chút, đến lúc du thuyền khởi hành còn mấy chục phút nữa, bèn gật đầu, đi theo anh ta vào trong phòng ăn.

- Sở huynh đệ, tôi qua tôi có suy nghĩ qua, tôi cảm thấy những điều cậu nói đều không phải là vấn đề, trước tiên là về vôi rồng thì tôi có thể nói đây là đạo cụ của bộ phim, cảnh tranh giành bầy cá với tàu Long Ngao cũng là một cảnh trong phim, còn việc đánh nhau với cá mập thì hoàn toàn là sự cố.

- Sở huynh đệ cậu hãy nghe tôi nói, tôi nghĩ là sự việc hôm qua không chỉ có mình tôi quay lại đâu, trên du thuyền cũng có ít nhất mấy chục người cũng quay, có thể clip của bọn họ không rõ ràng bằng của tôi được, nhưng mà đều không thể giấu được cảnh vôi rồng và săn cá mập đâu, trước sau gì cũng sẽ tải lên trên mạng thôi; cho nên tôi nghĩ là nếu chúng ta nói tất cả đều là cảnh quay trong phim; cảnh tranh cá cũng như đâm thuyền đều là cảnh quay đặc biệt, chỉ có chuyện con cá mập là sự cố ngoài ý muốn thôi. Chỉ cần chúng tôi hợp báo nói rõ một chút, sau đó nhờ một vài mối quan hệ thì chuyện này tuyệt đối không có vấn đề gì cả! Đoàn Khoa nóng lòng nói với Sở Tiên.

Sở Tiên không nói lời nào, chỉ uống một ngụm sữa bò.

- Sở Tiên! Đột nhiên bên cạnh có người gọi tên hắn, Sở Tiên bèn ngẩng đầu lên, vui vẻ chào hỏi:

- Cổ Lực đại ca, ha ha, chị nhà và rùa nhỏ đâu rồi ạ?

- Vẫn còn chưa dậy nữa, tôi thì có chút đói bụng nên xuống đây kiếm cái gì ăn! Cổ Lực tươi cười bước tới, nhìn thấy Đoàn Khoa liền hỏi:

- Vị này là bạn của cậu à?

- Xin chào, tôi là đạo diễn của công ty truyền thông Tương Lai, Đoàn Khoa! Đoàn Khoa gật đầu chào hỏi với Cổ Lực.

- Sở Tiên cậu thấy thế nào? Nhưng mà cậu cũng yên tâm đi, du thuyền Thiên Du bọn họ tự động giải quyết việc săn giết cá mập, còn việc về vũ khí thì tôi có thể giúp cậu xử lý ổn thỏa, không có vấn đề gì lớn đâu. Cổ Lực ở một bên nói.

Đoàn Khoa ngồi ở phía đối diện nghe thấy câu nói của Cổ Lực thì lại càng căng thẳng, ánh mắt mong chờ nhìn Sở Tiên.

- Tôi thì cũng không có vấn đề gì, dù sao thì mặt mũi tôi trong clip nhìn cũng không phải là quá rõ ràng. Sở Tiên do dự một lát, sau đó nhìn về phía Đoàn Khoa:

- Nhưng mà cậu có thể mang lại cho tôi lợi ích gì mà không phải nói tới vấn đề tiền né!

Đoàn Khoa nghe thấy hắn nói vậy thì thờ phào nhẹ nhõm, sắc mặt vui sướng, lập tức nhún nhún mày suy nghĩ:

- Nếu mà cậu cảm thấy bộ phim này cũng ổn thì tôi có thể để cậu đầu tư vào, tất nhiên như vậy chúng tôi cũng có lợi hơn một chút, thứ hai chính là nếu doanh nghiệp của cậu cần quảng bá hình ảnh thì chúng tôi có thể giúp cậu thêm vào trong phim, thậm chí là để diễn viên chính làm người đại diện cho công ty cậu hoặc là các sản phẩm phía bên cậu, đương nhiên là nếu như hợp tác lâu dài thì cần bàn bạc kĩ hơn nữa. Cậu xem, như vậy được không?

- Sở Tiên, cậu có một tiệm bán bê cá biển mà. Có thể quảng cáo một chút trong bộ phim, ngoài ra lúc mở tiệm còn có thể mời một vài ngôi sao nổi tiếng tới. Cổ Lực ngồi bên cạnh đưa ra kiến nghị.

- Việc này tuyệt đối không thành vấn đề, chủ đề của bộ phim là về biển lớn, có phần đấu, có lợi ích công bằng, có cảnh viễn tưởng săn bắt, tôi có thể đảm bảo nhất định sẽ là một phim bom tấn, nếu không có điều gì ngoài ý muốn thì sẽ cháy vé. Đoàn Khoa tự tin khẳng định.

Mặc dù mấy năm nay chất lượng phim điện ảnh của Trung Quốc không ngừng được nâng cao, các bộ phim xuất sắc cũng vô cùng phong phú, nhưng mà những bom tấn về biển cả thì lại rất ít, Đoàn Khoa tự tin rằng chỉ cần không xuất hiện cản trở gì thì bộ phim này nhất định sẽ thu hút được sự chú ý của mọi người.

Sở Tiên gật đầu, nói:

- Được, tôi có thể đồng ý để các anh đưa đoạn clip này vào trong phim, tuy nhiên các anh phải có những quảng bá nhất định cho sản phẩm phía chúng tôi, còn nữa; nếu như kịch bản mà tốt thì tôi cũng sẽ đầu tư.

Mặc dù tiệm của hắn trước đây làm ăn vô cùng được nhưng chỉ giới hạn ở trong Thanh Hải cũng như sự quan tâm của bạn bè trên mạng chứ không phải là cái tên mĩ nhân nhà đầu biết. Nếu như có ngôi sao nổi tiếng quảng cáo giúp thì nhất định sẽ là cơ sở tốt cho kế hoạch mở rộng của hàng ra toàn quốc

của hần.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Cá Ngừ Mất To

- Được, thật sự là quá tốt rồi, cậu yên tâm, tuyệt đối sẽ khiến người cậu vừa ý!

Đoàn Khoa hưng phấn đứng lên.

Sở Tiên gật đầu cười:

- Chuyện cụ thể thì chúng ta để đến thành phố Hải Thanh rồi bàn kĩ nhé!

- Được, được! Đoàn Khoa liên tục gật đầu.

Sau khi trò chuyện với Cô Lực một lúc xong, Sở Tiên chào tạm biệt với Phạm Chí Cương rồi đi tới phía tàu người cá.

Du thuyền bắt đầu chạy về phía xa xa, Sở Tiên đứng ở trên thuyền đánh cá, chỉ về một hướng:

- Xuất phát thôi!

Đã ra khơi được hai ngày rưỡi rồi, nhưng thu hoạch vốn vẹn được một người cá, hiệu suất này có chút thấp thế nên lúc chạy ở trong biển rộng, Sở Tiên mở sóng âm điều tra ra, cẩn thận quan sát kĩ xung quanh.

Lúc này, bọn họ đã đi tới chỗ vị trí rất xa bờ rồi, các loại cá ở đây nếu so với khu vực gần bờ thì phong phú hơn nhiều, các loài cá kích thước lớn cũng vô cùng nhiều, nước chỗ này sâu phải tới tầm một trăm mét, tài nguyên thì phong phú, đa dạng.

Từng loài, từng loài cá lần lượt xuất hiện trong đầu hần, khoảng nửa tiếng sau thì cả một bầy cá khổng lồ hiện ra trước mắt khiến hần vô cùng kinh ngạc và vui sướng.

- Vị trí phía trước bên tay trái, cách hai nghìn mét! Sở Tiên lập tức đứng dậy, nói với lão Mục.

- Vâng, thưa ông chủ! Mắt lão gật gật đầu, cấp tốc chuyển hướng lộ trình, chạy về phía bên tay trái.

- Đi lên trước một ngàn mét nữa. Sở Tiên nhìn theo con đường mà bầy cá di chuyển, lần nữa thông báo.

- Vâng! Mục lão lập tức làm theo.

Rất nhanh sau đó, con thuyền đánh cá đã đi tới vị trí mà Sở Tiên chỉ định, nhìn hơn ba mươi con cá kích thước lớn đang hiện ra trong đầu, trên mặt hần lộ rõ vẻ vui mừng.

- Đây là loại cá ngừ mất to!

Cá ngừ mất to có dáng hình thuôn, giống con thoi, chịu được áp lực nước, phần đuôi có hình móc câu, cá ngừ mất to béo là một loài cá vô cùng lớn, thịt chắc, phần ở giữa phía trước hơi dẹt, cuống đuôi hơi ngắn, hai mặt có một cái vây lớn, phần trên dưới của đuôi lại có thêm hai cái vây nhỏ nữa, phần đầu to tròn, miệng ngắn.

Bởi vì hai con mất rất lớn, nên được gọi là cá ngừ mất to.

Giá trị kinh tế của Cá ngừ mất to chỉ đứng sau cá ngừ vây xanh cùng với cá ngừ vây xanh phương Nam, giá cả trong nước hiện nay đã đạt tới ba trăm tệ một cân, cũng là một loài cá có giá thành khá cao.

Cá ngừ rất ít thấy ở Trung Quốc nhưng ở Nhật Bản thì tương đối nhiều, hơn nữa mặt hàng cá ngừ ở thị trường Nhật Bản bán chạy vô cùng.

Phần lớn là dùng để làm sashimi, cũng là cắt lát nó ra.

- Các người ở chỗ này chờ ta. Thuyền đánh cá đi tới vị trí cách đàn cá ngừ tầm một trăm mét, Sở Tiên nói một chút rồi nhảy ngay xuống dưới biển.

Tốc độ bơi của cá ngừ đạt 100km/h, gấp hơn gấp hai lần tốc độ bơi của Sở Tiên, hơn nữa lúc này bọn cá ngừ lại đang di chuyển, mặc dù không đạt đến tốc độ tối đa nhưng cũng đạt đến 30, 40 mét!

Sở Tiên cũng không hề biến thành cá bởi vì trong hình dáng cá, hần rất dễ khiến các loài cá khác cảnh giác.

Sở Tiên nhìn lộ trình của chúng, dùng toàn bộ sức lực bơi về phía chúng.

Đây là phương pháp bắt cá hiện tại mà Sở Tiên suy nghĩ đến, hiện nay tốc độ của hần chậm hơn đa số các loài cá, nhưng có một cái tốt đó là hần có một tầm quan sát khá rộng nên có thể dự đoán trước đường di chuyển của lũ cá mà bơi sát đến chỗ chúng.

Khi Sở Tiên bơi được khoảng năm mươi mét thì ở phía bên phải của hần, ba mươi mấy con cá ngừ mắt to nhanh chóng bơi về phía hần.

- Khả khả! Quả nhiên phương pháp này khá đáng tin.

Sở Tiên mỉm cười, nhìn đàn cá ngừ càng ngày càng gần, trong lòng hơi động, lập tức biến thành quái vật dữ tợn dưới đáy biển

- Thống trị!

Toàn bộ ba mươi mấy con cá ngừ mắt to đều rơi vào trong hệ thống của hần.

- Còn muốn trốn à. Sở Tiên cười hi hi, nhanh chóng bơi tới.

- Ô, không đúng, sao lại có hai con cá ngừ không thể thống trị được! Sở Tiên hơi sững sờ, thế mà trong đó lại có hai con cá ngừ mắt to tầm hai mét không thể thống trị!“

"Vèo!"

Một cái cá ngừ mắt to nhanh chóng bỏ chạy ra xa.

Sở Tiên trong lòng sững sờ, vội vã điều khiển các con cá khác bao vây chặt lấy nó.

Cá ngừ mắt to: năng lượng 2300

Thiên phú: không

- Chả trách lại không thống trị được nổi con cá ngừ hơn hai mét, thì ra năng lượng vượt qua mình rồi! Sở Tiên trầm nghĩ trong lòng.

Sau khi hệ thống năng lượng hóa lại, năng lượng của cá loại cá lại có chút khó có thể suy đoán, không còn là hình thể lớn thì năng lượng sẽ lớn, có thể một con cá hoàng đế dài năm mét có năng lượng ko bằng một con cá ngừ hai mét, hần đoán là một loài cá có hàm lượng dinh dưỡng cao sẽ ảnh hưởng rất lớn đến năng lượng của nó.

Loài cá có giá trị dinh dưỡng cao thì có năng lượng cao, hiển nhiên loài cá có giá trị kinh tế cao, nổi tiếng thế giới như cá ngừ thì nguồn năng lượng đương nhiên sẽ cao.

- Thế mà lại lọt mất một con!

Sở Tiên có chút ảo não, hơn vạn tệ cứ thế mà bay đi mất rồi.

Nhưng mà sau khi nhìn đám cá ngừ mắt to còn lại, Sở Tiên rất nhanh lộ ra nụ cười, ba mươi con cá này, ít nhất cũng hơn ba ngàn cân, bán chắc được gần sáu mươi, bảy mươi vạn.

- Biển cả cũng là nơi giúp cho ta giàu lên trong một đêm! Sở Tiên cười hài lòng, trói chặt lấy con cá không thống trị được, sau đó bơi về phía thuyền người cá.

Dẫn theo một đoàn cá cá ngừ mắt to, Sở Tiên đi tới bên tàu cá, đặt con cá cứng đầu bị hần quấn chặt để vào trong thuyền.

- Năng lượng thế nào lại vượt quá rồi, con này có lẽ cải tạo không được! Sở Tiên nhíu nhíu mày.

Lập tức nhìn về phía đồng cá ngừ bên cạnh, đa số ở vào khoảng hai mét, nặng đến hai trăm cân, dùng để cải tạo chắc không có vấn đề chút nào.

- Hai trăm cân dùng để cải tạo, cải tạo xong vào khoảng chừng 160 cân, cũng không tệ, nhưng nếu so sánh với cá kiếm và cá cờ biển thì vẫn còn thua kém rất nhiều.

Hiện nay hần chỉ có sáu cái tiêu chuẩn, ý muốn của hần là tốt nhất có thể cải tạo loại cá có sức chiến đấu cường hần.

Đương nhiên, nếu như hai ngày nay hần không thể tìm được loại cá khác thay thế thì hần sẽ dùng cá ngừ để cải tạo.

- Thôi tạm thời để chúng nó đi theo mạn thuyền đi! Thống trị cá ngừ mắt to, Sở Tiên để chúng nó ở theo thuyền đánh cá địa phương viên hơn tám mươi mét vị trí bên trong bơi lội.

- Tiếp tục đi về phía trước! Đám người Nhất Kiếm đem con cá ngừ mắt to nhất kia đi giết rồi đặt ở trong tủ lạnh, Sở Tiên quay lại tiếp tục nói với lão

Mục.

- Lão bản, phía trước là khu vực biển của Nhật Bản, chúng ta còn muốn tiếp tục tiến lên sao?- Lúc này lão Mục đột nhiên nhắc nhở.

"Dĩ nhiên tới khu vực biển của Nhật Bản, cái khu vực biển của Hàn Quốc hẳn là cũng không phải quá xa." Sở Tiên trong lòng suy tư.

Tùy tiện tiến vào khu vực biển của những quốc gia khác, nếu như bị phát hiện thì sẽ không vui gì đâu, đặc biệt là bị bên quân đội phát hiện.

- Đi bên trái đi, cái khu vực biển hai nước giao nhau tương đối phong phú, chúng ta chạy về phía bên trái đi. Sở Tiên nói.

- Được rồi ông chủ, nếu như vẫn chạy về phía bên trái, sau hai, ba tiếng nữa có thể sẽ tới vùng biển quốc tế. Lão Mục lần nữa nhắc nhở.

- Đúng vậy, đi thôi! Sở Tiên gật gật đầu.

Vùng biển quốc tế có thể bắt cá, hơn nữa ngư dân của bất kỳ quốc gia nào cũng có thể bắt cá ở vùng biển quốc tế.

Thuyền đánh cá của Trung Quốc tiếp cận vùng biển quốc tế bắt cá thuyền đánh cá rất nhiều, bao gồm xí nghiệp và ngư dân của ba nước Trung Quốc, Nhật Bản cùng Hàn Quốc.

Để có thể đánh bắt cá ở vùng biển quốc tế thì tối thiểu phải nắm giữ một chiếc thuyền đánh cá lớn, bằng không căn bản không tranh giành nổi với người khác.

Nhưng mà đối với vùng biển quốc tế, Sở Tiên đúng là không để ý chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: San Hô Đỏ Và Quặng Vàng

Thuyền đánh cá chậm rãi chạy, Sở Tiên vẫn quan sát trong trong phạm vi bán kính 6km, khoảng cách này không được coi là nhỏ.

Trên bầu trời một con chim biển lao xuống dưới biển, nhanh chóng nhấc lên một con cá nhỏ màu trắng trong miệng.

Dưới đáy biển, từng đàn tôm, cá chậm rãi bơi, từng loại cá há hung hãn há mồm đánh chén những con cá chỉ bằng bàn tay.

Trong làn nước, đám sát thủ biển cả đang ẩn nấp bỗng nhiên phát động tấn công, nhanh chóng săn bắt và ăn thịt những con mồi ở bên cạnh.

Ngay tại lúc lúc này, ở trong đầu Sở Tiên đột nhiên xuất hiện mấy cái loại cá lớn.

- Cá heo, thế mà lại gặp mấy con cá heo. Sở Tiên lộ ra vẻ mỉm cười.

Ở trong đầu của hắn, mấy con cá heo có kích thước hai mét đang nhảy lên khỏi mặt biển, nhìn qua vẻ bề ngoài với hai màu trắng đen đan xen nhau trông vô cùng linh động, từ từ hướng về phía xa xa mà bơi đi.

Cá heo được gọi là người bạn tốt của con người, là loài động vật thuộc top 1 được quốc gia bảo vệ.

Thuyền đánh cá tiếp tục chạy, trong biển lúc này thì có rất nhiều cá tầm hơn một mét. Nhưng số cá có thể đạt đến hai, ba mét thì vẫn thấy hiếm gặp.

- A, rốt cục cũng gặp được một con! Sở Tiên hào hứng đứng lên.

Ở trong đầu của hắn là hình ảnh một con cá buồm, không giống với cá buồm Marin lớn, đây là một con cá buồm da đen, cũng chính là loài mà được gọi là cá buồm đen.

Hình dáng con cá buồm này rất lớn, khoảng chừng hai mét rưỡi, trọng lượng tối thiểu hai trăm kg.

Hình dáng cá buồm da đen giống như một chiếc quạt màu đen. Nửa phần trên đầu có màu đen nhìn giống như một lá cờ đen trong đại dương.

Dưới sự chỉ huy của Sở Tiên, thuyền đánh cá dừng lại ở vị trí của con cá buồm đen, Sở Tiên căn chuẩn thời gian rồi ngay lập tức nhảy xuống biển.

- Nếu con cá buồm này cải tạo thành người cá thì sẽ là lớn nhất, lực chiến đấu cũng là mạnh nhất! Sở Tiên mỉm cười, nhìn con cá buồm dần dần đến gần, sau đó nhanh chóng biến thành cá, đánh tới.

- Thống trị!

Khi con cá buồm đen nằm trong phạm vi cách Sờ Tiên 30 mét thì hấn nhanh chóng khởi động hệ thống.

Tuy nhiên đúng lúc Sờ Tiên nghĩ rằng hấn đã thành công thì con cá buồm đột nhiên lặn xuống đáy biển.

- Chuyện gì thế này, năng lượng của con cá này chỉ có một ngàn chín thôi, năng lực đấu tranh cũng rất mạnh đấy!

Sờ Tiên có chút kinh ngạc nhưng mà hấn cũng nhanh chóng bơi lên phía trên.

- cũng ổn, cũng ổn. Con cá buồm đang hoàn loạn thế mà lại bơi xuống dưới đấy, thế này có khác gì tự chui đầu vào lưới đâu! Sờ Tiên nhìn con cá buồm đen không động đậy gì kia, khẽ thở phào.

- Qua đây!

Trong lòng Sờ Tiên khẽ động một cái, con cá buồm đen liền bơi nhanh về phía hấn, hấn vô cùng hài lòng đang định dẫn con cá bơi về phía tàu đánh cá.

Nhưng mà, đúng chính lúc hấn vừa bơi được khoảng năm, sáu mét thì bỗng có một vật thu hút tầm mắt của hấn.

Lúc này, vị trí của hấn là nơi sâu khoảng bảy mươi mét, dùng góc nhìn thứ ba hoàn toàn có thể nhìn thấy tận đáy biển, chính ngay phía dưới chỗ của hấn bỗng xuất hiện một luồng ánh sáng long lanh thu hút ánh nhìn của hấn.

Đó là một nhánh san hô màu đỏ, đang tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ rong lòng biển.

- không phải chứ, vận khí tốt đến vậy à? Sờ Tiên mừng rỡ trong lòng, điều khiển con cá buồm đen nhanh chóng bơi về phía đáy biển.

- Đây... quả đúng là san hô đỏ thật rồi! Từ từ tiến lại gần, một vùng nhuộm đầy sắc đỏ xuất hiện trong tầm mắt của hấn.

- Mình đúng là may mắn thật, đến cả san hô đỏ mà cũng gặp được! Trong mắt Sờ Tiên lộ ra vẻ phấn khích.

San hô đỏ sinh trưởng ở vùng đáy biển sâu. San hô đỏ trong tự nhiên được tạo thành do con san hô tích tụ lại, thời gian sinh trưởng rất chậm vì thế nó là nguồn tài nguyên không thể tái sinh.

Điều kiện sinh trưởng của chúng cũng vô cùng nghiêm ngặt, hiện nay chỉ mới phát hiện thấy ở eo biển của ba khu vực thuộc Đài Loan, Nhật Bản và Baltica, bởi vì nó vô cùng quý hiếm nên mới được gọi là kim cương dưới lòng biển.

Màu sắc của san hô đỏ được phân thành đỏ đậm, hồng đào, hồng nhuận,... dựa vào nơi sinh trưởng thì có thể phân thành AKA, Madarin và MOMO, mà loại này là thuộc san hô hồng đậm.

- Ba cái, thế mà có tận ba cái. Sờ Tiên hào hứng đánh giá chúng.

Hình dạng của ba loại san hô rất đa dạng, có một cái giống như cái cây nhỏ, có một cái thì bao chặt lấy nhau, còn có một cái vô cùng thô sơ, rất ít nhánh.

Mỗi bụi san hô đều có kích thước ba mươi, bốn mươi mét. Đương nhiên gắn liền phía trên của nó còn có các xúc tu dạng lông vũ, thế nhưng dù cho có bỏ hết đi các xúc tu này thì một bụi san hô đỏ cũng có kích thước hai mươi mét, trọng lượng cũng đáng kể nhưng ít hơn một cân.

- Một cái dưới một cân, ba cái khoảng ba cân, cũng là vào khoảng ba ngàn lạng, ba cái san hô đỏ thì giá cả vào tầm một vạn đến hai vạn một lạng, tổng cộng được vào khoảng 30 đến 60 triệu, đây... đúng là lộc từ trên trời rơi xuống!

Trên mặt Sờ Tiên lộ rõ vẻ kích động, năm, sáu mươi vạn là có thể đảm bảo cuộc sống của một gia đình suốt cả đời.

- Hô, kể từ sau khi mình có được hệ thống đến giờ thì cuối cùng cũng có lộc từ trên trời rơi xuống rồi! Sờ Tiên đưa tay ra cẩn thận nắm lấy bụi san hô đỏ.

Nghe nói san hô đỏ còn là động vật được bảo vệ cấp I của quốc gia, nếu dám vi phạm đều sẽ bị sự hạn chế nghiêm ngặt của quốc gia, thực sự là không hiểu nổi, thứ đồ cảnh này tại sao lại là động vật được bảo vệ chứ.

Sờ Tiên có chút khó hiểu, hấn có thể không đi bắt giết cá mập, rùa biển nhưng mà hấn thì không thể nhẹ tay với cả san hô đỏ được bắt kể nó có là động vật được bảo vệ, đây là tiền đấy!

Vươn tay ra nắm chặt lấy cả ba bụi san hô, Sờ Tiên vô cùng vui sướng, ngay sau đó lại đi vòng xung quanh để tìm kiếm.

Nhờ đâu lại có thể gặp được một bụi san hô đỏ nữa, như thế chẳng phải lại thu được hơn 10 triệu à.

Những chỗ khác lồi lõm không bằng phẳng, xung quanh đều là một vùng màu xanh mon mon của tảo biển, những chỗ cao hơn những chỗ thấp bốn, năm mét, hấn đảo qua đảo lại tìm kiếm từng cái một, dùng góc nhìn thứ ba lần lượt rà soát từng chỗ một.

- Haiz, xem ra đúng là không còn thật rồi! Sờ Tiên nhìn phạm vi xung quanh cách mình mấy nghìn mét, không có thêm bất kì phát hiện nào nữa thì thất vọng lắc đầu.

- Ấy, cái này hình như không phải là thực vật. Ở phía trước mặt của Sở Tiên là một tảng đá nhô lên, hần đột nhiên phát hiện ra màu vàng ở trên tảng đá không phải là thực vật.

Sở Tiên hiểu kì boi lại xem, sau đó giơ tay ra sờ thử.

- Ấy, đây là đá gì vậy, sao lại có màu vàng. Sở Tiên dùng sức sờ sờ, sau đó lại dùng đầu kim chọc chọc.

- Á đù, đây là vàng! Sở Tiên kinh ngạc đến nỗi há hốc cả mồm, nhanh chóng boi qua đó, dùng đầu kim chọc cái thực vật dưới đáy biển sang một bên.

- Trời ạ, thế mà tất cả đều là vàng! Sở Tiên nhanh chóng bị làm cho kinh ngạc, hần liền tục dùng kim cạy ra mấy chỗ toàn là vàng thật, vô cùng chói lọi.

- Mệ, ở đây là núi vàng à? Sắc mặt Sở Tiên kinh ngạc hết mức, thế nhưng trong khi hần đi xung quanh quan sát thì đã đơ ra không nói được câu nào.

- Đúng là núi vàng thật, không đúng, phải là quặng vàng mới đúng, không biết ở đây có bao nhiêu tấn quặng vàng! Sở Tiên không nhìn được mà chép chép miệng.

Nhưng mà cứ cho là quặng vàng đi thì có tác tác dụng gì, a a! Đau khổ quá! Cả một núi vàng trước mắt mình! Trong lòng Sở Tiên kêu gào thảm thiết.

Chỗ này thuộc độ sâu hơn một trăm mét, dù cho hần biết là chỗ này có cả một núi quặng vàng thì cũng không thể mang đi được, vàng cũng không đào được ra.

- Nếu như mình có dàn giếng trên biển thì đã không thể không khai thác vàng ở đây. Trong đầu hần chợt lóe lên một ý tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Vùng Biển Quốc Tế

Sở Tiên boi qua boi lại ở xung quanh, một đôi kim thỉnh thoảng gầy mấy viên đá trên mặt đất lên, cuối cùng cũng xác định được đây là một mỏ vàng cực lớn.

-Nếu có thể thật muốn đem mỏ vàng này lấy ra, nhìn vậy mà giá trị còn cao hơn San Hô đỏ gấp trăm lần. Sở Tiên ánh mắt nóng rực, mãi hơn một giờ đồng hồ sau mới mang được san hô đỏ và cá cò đen lên trên thuyền.

Để cá cò đen và san hô đỏ ở một bên, Sở Tiên liền lấy điện thoại ra xem một chút.

-Mẹ kiếp! Sắc mặt Sở Tiên rất nhanh trầm xuống.

Tra cứu tư liệu trên mạng, nếu muốn mua một cái giàn khoan cũng cần ít nhất vài tỉ, tài sản của Sở Tiên hiện nay tính cả chỗ san hô đỏ này mới được hơn một tỉ, nhưng mà một cái giàn khoan lại có giá vài tỉ.

Đây là còn chưa tính đến tiền thuê nhân công, phí bảo dưỡng các loại, căn bản không phải người bình thường, đến doanh nghiệp lớn cũng chưa chắc dám làm.

Với lại trên thế giới hiện nay, số lượng giàn khoan cũng không có nhiều.

Mà cho dù có được giàn khoan, bản thân cũng có thể tùy ý khai thác tài nguyên khoáng sản dưới đáy biển hay sao? Tất nhiên không có khả năng, chính phủ tuyệt đối không cho phép, tất cả vùng biển ở Hoa Hạ này dù sao cũng thuộc về chính phủ.

Ngược lại nếu như hần nói vị trí mỏ vàng này báo cáo cho chính phủ, nói không chừng có thể được khen thưởng mấy chục vạn.

-Hừm! Sở Tiên bắt đầu đi lắc đầu, trừ việc sử dụng giàn khoan, còn có một cách có thể khai thác thuận tiện hơn, đó chính là dùng người cá, nhưng nếu dùng người cá cũng phải có ít nhất hàng ngàn người mới đủ.

-Thôi bỏ đi, mỏ vàng này cứ kệ đấy đã. Sở Tiên bắt đầu đi lắc đầu.

-Lão Mục, ghi chép lại tọa độ vị trí này đi! Sở Tiên nói một tiếng, biết đâu vài năm sau, khi hần có thể cải tạo được một đội ngũ người cá số lượng khổng lồ thì sẽ dẫn bọn họ tới đây khai thác mỏ vàng.

-Được! Lão Mục gật gật đầu.

-Vẫn là cải tạo người cá thôi! Sở Tiên nhìn cá cò đen bên cạnh, lập tức đem nó vào trong khoang thuyền.

Nửa giờ sau, một nam nhân cao hơn hai mét đi tới, cái đầu tròn sáng loáng, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, trên mặt có ít thịt thừa, nhìn qua vô cùng khủng bố.

- Vẫn là người cá tiến hóa từ cá cò có uy lực nhất! Sở Tiên hài lòng cười cười.

- Sao hồ đồ này nữa! Ngồi vào ghế, Sở Tiên lấy ba cây san hô đỏ ra, dùng nước rửa sạch, suy nghĩ chuyển động.

- Thật sự là xinh đẹp, nếu như chế tác thành dây chuyền thì tuyệt đối là mỹ lệ! Sở Tiên nhìn san hô đỏ trước mặt nói.

San hô dưới ánh mặt trời vô cùng chói mắt, màu đỏ tinh khiết như máu, không một tí vết.

San hô đỏ có lịch sử rất lâu đời, tượng trưng cho đại phú đại quý, bình an hạnh phúc, đồng thời cũng là một trong thất bảo của Phật giáo.

- Bán đi hai cây, mình giữ lại một cây, sau đó tìm người làm thành đồ trang sức là tốt nhất, haha! Sở Tiên cười cười, lập tức cẩn thận đem đặt ở một cái hộp, cất trong phòng.

- Ông chủ, đến vùng biển quốc tế đi! Một lúc sau, Lão Mục nói với Sở Tiên.

- Ủ! Sở Tiên gật đầu.

Vùng biển quốc tế là khu tổng hợp quản lý các cửa khẩu kinh tế trên biển, các vùng phụ cận biển ở trong và ngoài nước hoặc các quần đảo trong toàn bộ vùng biển này đều không thuộc về bất kì quốc gia nào.

Đối với vùng biển quốc tế, Sở Tiên chỉ biết một điều khi xem phim đã rút ra được, rằng ở đây giết người là không phạm pháp.

Nếu như điều này là sai, vậy thì vùng biển quốc tế cũng không phải là không có pháp luật.

Ở vùng biển quốc tế được đi thuyền tự do, tự do hành động, tự do bắt cá, tự do nghiên cứu khoa học, nhưng đối với thuyền thì lại có quy định.

Tại đây, mỗi thuyền chỉ được treo quốc kì của một quốc gia, đại diện để nhận biết thuyền này của quốc gia nào, cho nên sẽ tuân theo pháp luật của quốc gia có trên quốc kì.

Nếu như treo quốc kì của Hoa Hạ lên thuyền đi ra biển giết người, như vậy Hoa Hạ có quyền tiến hành bắt giữ, cho dù hán là người Mỹ, hay người Anh, chỉ có Hoa Hạ có quyền bắt giữ, nước khác muốn cũng không được.

Nhưng ở vùng biển quốc tế này cho dù là đánh bạc hay hút ma túy cũng không có vấn đề gì, rất nhiều du thuyền đều đến vùng biển quốc tế để buôn lậu ma túy hoặc là tổ chức mở sòng bài.

Rất nhiều thuyền du lịch tới vùng biển quốc tế với mục đích đó.

Mã Chí nói với hán, ở vùng biển quốc tế này có một khu vực, chuyên dành cho du thuyền tụ tập, nơi đó có du thuyền chuyên đánh bạc, du thuyền kinh doanh mại dâm, du thuyền giải trí nghỉ dưỡng các loại, hình thành một khu thượng lưu gọi là Ngu Nhạc Khu.

Sở Tiên rất có hứng thú với Ngu Nhạc khu này, nhưng tạm thời không có cơ hội đi qua xem thử.

- Loài cá ở vùng biển quốc tế này còn phong phú hơn nhiều so với chỗ vừa này nha! Vừa tiến vào vùng biển quốc tế không bao lâu, Sở Tiên cảm ứng xung quanh, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, đối với vị trí vừa rồi của bọn họ, thì loài cá ở vùng biển quốc tế này nhiều hơn không chỉ một chút.

Nghĩ lại cũng đúng, ở vùng biển quốc tế này tuy được tự do đánh bắt cá, nhưng có bao nhiêu thuyền đánh cá có đủ thực lực để đi tới nơi này? Ít nhất ở Hoa Hạ thì chín mươi phần trăm thuyền đánh cá đều không có năng lực đi đến vùng biển quốc tế, mấy quốc gia xung quanh cũng như thế.

Dần dần, tài nguyên ở vùng biển quốc tế so với khu vực biển ở Hoa Hạ trở nên phong phú hơn rất nhiều.

- Hai mươi cây số phía trước có một nhóm cá nhỏ, tăng tốc độ lái qua đó đi! Lúc này, Sở Tiên nói với Lão Mục.

- Được, ông chủ! Lão Mục gật đầu nhanh chóng tăng thêm tốc độ.

- Hán là cá hồi đi, khoảng mấy ngàn con. Về mặt Sở Tiên vô cùng kinh ngạc xen lẫn vui mừng, vừa mới tiến vào vùng biển quốc tế liền gặp được đàn cá này, xem như vận khí không tệ.

Thuyền đánh cá rất nhanh đã đi đến chỗ đàn cá, Sở Tiên nhìn qua, quả nhiên là cá hồi.

Cá Hồi thân dẹt, phần lưng hõ ra, hàm răng sắc nhọn, vây cá nhỏ, màu xám bạc, đẻ trứng theo kỳ, có đường vân hơi xanh. Cá Hồi thịt mềm, chắc, màu thịt hơi hồng cam, nhìn rất ngon mắt.

Cá Hồi là loài cá nổi tiếng trên thế giới, nhưng ở vùng ven biển Trung Quốc cũng không có nhiều, chủ yếu xuất hiện ở Canada, Nga, Mỹ, Nhật, có giá trị tương đối cao, đạt tới năm sáu ngàn một cân.

Sở Tiên nhìn thấy đàn cá lập tức nhảy vào trong biển, mang theo thuyền đánh cá nhỏ mau chóng bơi về chỗ đàn cá hồi.

Tốc độ của cá hồi còn chậm hơn SỞ Tiên, cho nên hần không lo lắng đàn cá sẽ chạy trốn, hần vừa đi đến, trong nháy mắt liền đem đàn cá hoàn toàn thống trị.

-Ăn đi! Một ngàn đầu cá hồi cũng chính là nặng mấy ngàn cân, giá trị khoảng mười mấy vạn, tuy nhiên ngấm lại, hần vẫn là nên thôn phệ bớt một ít.

Rất nhanh, ba bốn tấn cá hồi liền vào trong bụng, Sở Tiên ăn một lúc mười sáu con cá, cùng lúc đó, năng lượng com cũng đạt tới 2300.

-Nếu có thể đụng phải vài đàn cá nữa, năng lực của chính mình cũng tăng lên nhanh hơn! Sở Tiên nghĩ bụng, liền nhìn ra vùng biển quốc tế rộng lớn, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

Sở Tiên quyết định không lên thuyền nữa, trực tiếp biến thành hình dáng loài cá, mang theo mấy người cá bơi tiếp, khi gặp phải loài cá khác liền trực tiếp thống trị, sau đó thôn phệ.

Tài nguyên cá ở vùng biển quốc tế vô cùng phong phú, ngắn ngủi hơn một giờ đồng hồ Sở Tiên đã thôn phệ hơn sáu vạn cân cá, năng lượng tăng lên vô cùng nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Vùng Núi Hải Sâm

-Thật nhiều sao biển.

Tận mắt nhìn thấy so với việc dùng sóng âm điều tra có thể nói là phong phú hơn nhiều.

Khi ở trên thuyền sử dụng sóng âm, Sở Tiên chỉ có thể nhìn thấy đại khái mọi thứ, đồng thời tốc độ thuyền đánh cá cũng rất nhanh, nhưng lại không thể cẩn thận xem xét kỹ từng loại sinh vật.

Tự mình đi trong biển rộng, lại có thể tận mắt nhìn thấy từng loài cá biển, tôm cua, sao biển, san hô...

Sở Tiên cảm thấy mức độ trân quý của sinh vật ở nơi này còn cao hơn trước đây, biết đâu lại tìm được thêm vài rặng san hô đỏ.

Mang theo ý nghĩ này, Sở Tiên lại càng không ngừng quan sát xung quanh, những đàn cá bình thường, Sở Tiên để cho bọn Lão Mục dùng sóng âm điều tra, còn hần thì lặn sâu xuống đáy biển tìm bảo vật.

Bảo vật trong đại dương quả thật rất nhiều, những đồ khoảng hơn ngàn vạn nhiều đến nỗi không đếm hết được, phổ biến nhất là san hô, một cây san hô tùy tiện bán ra cũng có thể bán được hơn ngàn vạn.

Tuy nhiên mang về có chút khó khăn, với lại thị trường san hô rất nhỏ, người mua cũng không nhiều, nên Sở Tiên cũng không định bán loại hình này.

Thế giới dưới đáy biển kì lạ vô cùng, giống như trên đất liền, có chỗ là bình nguyên mênh mông, rêu cỏ mọc xanh mon mẫm, có chỗ thì lại gập ghềnh, đủ thực vật rực rỡ nhiều màu sắc, còn có vài chỗ lõm hần xuống như một miệng núi lửa.

Vừa nãy Sở Tiên cũng gặp phải một cái hố sâu, vị trí nơi đó sâu tầm bốn năm mươi mét, đường kính khoảng hơn ba mươi mét, giống như một cái bồn địa.

Sở Tiên tò mò đi vào trong xem một lúc, cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt.

-Ồ, phía trước lại có một vùng núi lớn! Đột nhiên, phía xa thấp thoáng bóng một ngọn núi.

Đương nhiên là hần có thể nhìn ngọn núi này bằng mắt thường, độ cao chừng ba mươi mét, nếu ở trên đất liền cũng chỉ là một ngọn núi nhỏ, nhưng ở đây thì lại vô cùng đánh vào thị giác khiến người ta rung động.

Ngọn núi cao khoảng hơn ba mươi mét này, đỉnh núi cũng cách mặt biển khoảng năm sáu mươi mét nữa.

-Thế giới dưới đáy biển thật kì diệu! Sở Tiên cảm thán một tiếng, bơi về phía ngọn núi nhỏ.

Trên ngọn núi, thực vật cũng không có gì nhiều, có thể nhìn thấy các loại đá nhiều màu sắc rực rỡ, nhưng điều làm hần kinh ngạc nhất đó là tại đỉnh núi có hơn mười mấy con cá đuối.

Cá đuối là một loài cá có thân hình dẹp, thân thể toàn xương sụn, khung xương toàn bộ do sụn cấu thành, bị vôi hóa nên tương đối cứng rắn.

Nhưng cá đuối ở đây không giống với loại cá đuối nhỏ thường được bày bán trên thị trường, mà ở đây toàn bộ đều là quái vật khổng lồ, lớn nhất dài khoảng tám mét, nhỏ nhất cũng phải bốn năm mét, nhìn gần thật giống loài cá trong thần thoại.

Mười con cá đuối khổng lồ bơi xung quanh đỉnh núi, tạo cho ngọn núi này một sắc thái thần bí mờ hồ.

Cá đuối tính tình vốn ôn hòa, tuy nhiên nhìn bọn chúng thân thể khổng lồ, cũng có năng lượng khổng lồ quả thật có chút khủng bố, Sở Tiên liền biến thành hình người, phòng ngừa bị chúng tập kích.

Sau khi biến thành hình người, Sở Tiên không có chút khó chịu nào, nhưng lực tấn công và tốc độ cũng bị giảm xuống không ít.

Nhanh chóng bơi đến đỉnh núi, Sở Tiên bơi xung quanh xem xét một vòng, ước chừng phạm vi cái hồ trên đỉnh núi này sâu khoảng một trăm mét.

Sở Tiên sờ mấy mỏm đá, đứng ở chỗ cao nhất nhìn xuống, sau đó quyết định trèo xuống.

Sở Tiên cười cười, bắt chước động tác leo núi trèo vào bên trong.

-Cái gì đây? Đột nhiên, Sở Tiên vừa hạ một tay xuống liền sờ vào một đồ vật mềm nhũn khiến hắn giật mình.

Nhanh chóng rút tay lại, Sở Tiên trèo thử sang chỗ khác, trong nháy mắt trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đây là đồ vật có lông mao như giun, nhưng toàn thân là màu đen, mặt trên có chút thịt, sờ lên mềm mại, nhìn qua rất khó coi, nếu là người nhát gan thì cũng không dám đụng vào.

Tuy nhiên loài vật này vô cùng nổi tiếng, gọi là Hải Sâm.

Cũng giống như vi cá, tổ yến, hải sâm là một trong tám thứ trân quý trên thế giới.

-Đây chính là đồ tốt haha, ăn vào đúng là thập toàn đại bổ. Sở Tiên cầm một con hải sâm lên trực tiếp đánh giá.

Hải sâm đối với nam giới hay nữ giới đều là món đại bổ, bổ thận, tráng dương, lợi tiểu, chữa phong hàn, thời cổ đại, hải sâm còn được dùng như một vị thuốc tăng trí nhớ, chữa bệnh yếu sinh lý, phòng ngừa xơ cứng động mạch và có tác dụng ngăn ngừa ung thư.

Hiện tại trên thị trường thì Hải Sâm đa số đều được nuôi thành, chất lượng vẫn tương đối thấp.

Hải Sâm tự nhiên rất ít gặp, đồng thời giá trị cũng vô cùng đắt đỏ, Sở Tiên nhìn con hải sâm trong tay dài khoảng ba mươi centimet, tương đối lớn.

-Hải Sâm bình thường đều sống trong khe đá, đi xem chỗ khác xem có còn hay không? Sở Tiên cầm một con hải sâm, hưng phấn đi tìm xung quanh.

-Thế mà lại có thật! Rất nhanh, SỞ Tiên nhìn thấy trong khe đá khoảng một mét có một con hải sâm, vậy mà còn to hơn con trong tay hắn, con hải sâm này phải chừng năm mươi centimet.

-Những năm mươi centimet? Quá lớn! Sở Tiên nhìn thấy con hải sâm này cũng chỉ biết cảm thán trong lòng, trên thị trường chỉ toàn hải sâm mới có vài centimet, nhiều nhất cũng chỉ có mười mấy centimet, tất nhiên không thể cùng con hải sâm trước mắt này so sánh được.

-Một con hải sâm lớn như vậy sẽ bán được bao nhiêu tiền đây? Sở Tiên hào hứng tự hỏi.

-Tùy tiện tìm bừa một chỗ cũng phát hiện được một con, vậy chẳng phải trên núi này sẽ còn rất nhiều hải sâm sao? Sở Tiên kích động.

Sở Tiên vội vàng tìm kiếm xung quanh, quả nhiên lại dễ dàng tìm thấy một con hải sâm nữa.

-Một con, hai con, ba con...mười con, mười một con...

Sở Tiên mở mắt ra nhìn sâu vào, sau đó tròn mắt thật to, cẩn thận nhìn chăm chú lại một lần, trong miệng lẩm nhẩm đếm.

-Cái này...thật sự là nhiều nha, căn bản không đếm hết, chẳng lẽ vùng núi này toàn bộ đều là hải sâm? Sở Tiên tròn mắt há mồm.

-Phát tài, haha, mình thật sự phát tài rồi, đây đúng là núi vàng, haha, núi vàng nha! Sở Tiên cười phấn khích.

Số lượng hải sâm dày đặc như thế, nếu vớt toàn bộ lên, giá trị còn cao hơn san hô đỏ rất nhiều, coi như mình đem đi ăn chơi trác táng, cũng nhất định ăn chơi hơn nửa đời người không hết nha.

"Bảo bọn Kiếm Nhất xuống đây vậy, cái này so với cướp ngân hàng còn kiếm được nhiều tiền hơn!" Sở Tiên nghĩ nghĩ, liền hạ lệnh cho Kiếm Nhất, Kiếm Nhị, mấy người cá bơi tới, đồng thời để cho hai người cá cõm cái tạo cũng đi theo.

Hải Sâm tươi có thể bán, mà hải sâm khô cũng có thể bán, tuy nhiên dinh dưỡng của hải sâm phơi khô sẽ giảm đi rất nhiều, nhưng người dùng lại hấp thu được gần như toàn bộ chất dinh dưỡng, đồng thời bảo quản và vận chuyển cũng không khó khăn gì, cho nên Sở Tiên có thể bắt được bao nhiêu hải sâm

liền bắt bẫy nhiều, hẳn cũng không ngại kiếm nhiều tiền.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Viên Mãn

-Mang lên trên thuyền hết đi!

Ba giờ sau, toàn bộ khoang thuyền đều đã chất đầy hải sâm, sau đó, Sở Tiên gỡ hết lưới ra, để hải sâm nằm trên đó.

Từng con hải sâm dài bốn năm mươi centimet lúc nhúc, còn có rất nhiều con hai ba mươi centimet hẳn không vớt lên, dù kích cỡ đó cũng không coi là nhỏ nhưng nếu vớt hết lên thì cũng coi như một phần nhỏ của ngọn núi, có lẽ phải bảy tám con thuyền như thế này mới có thể chứa được ngần ấy hải sâm.

-Vốn cho rằng chuyến đi này có thể gặp được san hô đỏ đã là vô cùng lắm rồi, không ngờ lại gặp được cả một vùng núi hải sâm.

Sở Tiên trong lòng hưng phấn, trên thuyền lúc này có khoảng sáu tấn hải sâm mới được vớt lên, loại phẩm chất như này căn bản trên thị trường không có giả cả định sẵn, tuy nhiên giá nhất định không dưới năm sáu ngàn vạn, không hề thua kém san hô đỏ một chút nào, chủ yếu là cả vùng hải sâm này hẳn cũng chưa có vớt hết toàn bộ nha.

-Lần này ra biển thu hoạch lớn nhất chính là vùng núi hải sâm này, tuy nhiên còn thiếu chút người cá, chỉ cần tìm được bảy loài cá hung mãnh nữa cải tạo, cho dù không tìm được thì hai ngày nữa mình cũng phải trở lại. Sở Tiên ngẫm nghĩ.

Hắn đã ra biển bốn ngày, còn có khoảng ba mươi mấy con cá dự bị, cho nên lần ra biển này đối với hắn là vô cùng viên mãn, thậm chí đã vượt qua ý nghĩ ban đầu của hắn.

Ra biển một lần thu hoạch hơn trăm triệu, ai có thể làm được? Nói ra chỉ sợ sẽ khiến người ta ghen tị đến đỏ mắt.

-Đi tiếp. Chỉ cần tìm được hình dáng loài cá thích hợp, không cần câu nệ quá nhiều. Sở Tiên phân phó Lão Mục.

Nếu có thể tìm được cá kiếm hoặc cá cờ thì là lựa chọn tốt nhất, dù sao mấy loài cá này đều thuộc loại hình dẹt mãnh, có lợi kiếm thật dài, thích hợp làm người cá có sức chiến đấu cao nhất.

-Tốc độ thật là nhanh! Sở Tiên nằm trên ghế, đột nhiên cảm giác được hình ảnh bảy tám loài cá chạy qua trong đầu hắn: -Đáng tiếc, ngay cả là loài cá gì cũng chưa kịp nhìn rõ nữa.

-Ồ, lại là hướng về phía thuyền đánh cá sao? Máy phút sau, bảy tám con cá lớn kia lại xuất hiện trong đầu hắn một lần nữa, lại còn là bơi về phía thuyền cá của hắn.

-Muốn tới đây sao? Sở Tiên lập tức đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, liền chú ý nhìn rõ mặt mấy loài cá.

Tốc độ nhanh như vậy, hơn nữa còn ở ngay trên mặt biển, đầu dài như mũi tên, Sở Tiên vốn cho rằng đó là cá kiếm, nhưng nhìn hình thể cũng không giống cá kiếm, mà có lẽ chính là cá cờ xanh.

Cá cờ xanh, cá cờ đen, cá kiếm đều có bộ phận đầu nhọn sắc bén, khiến cho bọn chúng nhìn qua đều có vẻ vô cùng dũng mãnh.

Tuy nhiên cá cờ xanh là loài cá có tốc độ nhanh nhất.

-Không thể để chúng nó chạy thoát được! Sở Tiên nhìn chằm chằm, dự đoán khoảng cách hợp lý, cùng mấy người cá kiếm ở một bên chờ đợi.

-Hành động! Sở Tiên lập tức biến thành trạng thái cá, nhanh chóng bơi về phía bảy tám con cá cờ xanh, cùng lúc đó ba mấy người cá kiếm cũng bơi qua vây lấy.

Đang bơi lại gặp chướng ngại vật, cá cờ xanh có chút hơi sững sờ, nhưng tốc độ cũng không hề giảm bớt, vẫn như cũ lấy tốc độ gần một trăm ki lô mét trên giờ bơi đến.

-Thống trị! Sở Tiên vừa nói xong, liền cảm thấy có một cỗ lực lượng cường đại đang giãy dụa.

-Các người chạy không thoát được đâu! Sở Tiên cười haha, ba mươi mấy người cá kiếm nhanh chóng vây quanh, Sở Tiên đứng phía sau xem xét, cảm giác như là vua dưới đáy biển vậy.

-Phốc! Phốc! Phốc! Điều làm Sở Tiên ngoài ý muốn chính là bảy tám con cá cờ xanh lại hung hãn tấn công mấy người cá kia để bỏ chạy.

Mũi kiếm thật dài phía trước giống như vũ khí đâm vào người của mấy người cá kiếm kia, trực tiếp đâm xuyên thấu nhẹ nhàng như xuyên qua đậu hũ, không có chút khó khăn nào.

-Cá cò xanh này thật không dễ đối phó! Sở Tiên hơi kinh hãi, cá cò xanh có tốc độ gần một trăm ki lô mét trên giờ, cho dù khi bị hắn thống trị tốc độ cũng đã giảm xuống rất nhiều, nhưng vẫn trực tiếp cắm sâu vào thân thể người cá.

Trong nháy mắt, tám người cá bị đâm xuyên qua lập tức tử vong.

Nhưng khi người cá vừa tử vong, cũng thành công ngăn cản cá cò xanh chạy thoát, vì chúng không rút được mũi kiếm ra. Sở Tiên ngay lập tức xông tới.

-Haha! Thành công! Khóe miệng Sở Tiên lộ ra nụ cười, vươn tay đem người cá bị đâm xuyên thấu rút ra khỏi mũi kiếm của cá cò xanh, sau đó lập tức không chế mấy con cá cò xanh đang bơi về phía thuyền đánh cá.

-Giết người cá bị đâm nặng nhất đi! Sở Tiên nói với Lão Mục trên thuyền.

Bây giờ đã có cá cò xanh, mấy người cá kiếm này cũng không còn nhiều tác dụng đối với hắn, mà hắn không thể nuôi mãi được, nên chỉ có thể giết chết chúng!

Sở Tiên leo lên thuyền, đem theo mấy con cá cò xanh.

Tám con cá cò xanh này thể tích rất lớn, nhẹ nhất cũng là hai trăm cân, tuy nhiên bên trong có một con cá cò xanh khi đâm xuyên qua người cá kiếm kia mũi kiếm đã bị bẻ gãy, nhìn qua giống như đang hấp hối.

Dù sao cũng còn bảy con cá nguyên vẹn.

Sở Tiên lôi bọn chúng vào trong khoang thuyền, vì sợ bọn chúng tử vong nên tiến hành đồng thời cải tạo thêm bảy người cá.

Những người cá bên trên đem người cá bị thủng to nhất xử lý tốt, sau đó bỏ vào trong kho đông lạnh, rồi lên trên thuyền sắp xếp lại hải sâm.

Lão Mục tìm tuyến đường gần nhất, lái tàu về phía thành phố Hải Thanh.

Sắc trời tối dần.

Ba giờ sau, Sở Tiên nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhìn thấy mấy người cá trước mặt liền lộ ra vẻ mỉm cười.

Lại có thêm bảy nam nhân cường tráng, nhìn hình thể này, trọng lượng này tuyệt đối có thể dùng một chọi mười.

-Lão Tầm, chín người cá mới này đều giao hết cho ông, mau huấn luyện sớm một chút để bọn họ thích nghi với thể giới này! Sở Tiên nói xong liền đi ra khỏi phòng lên trên khoang thuyền, nhìn bầu trời đêm đen như mực, nói với Lão Tầm.

-Được! Lão Tầm gật đầu.

-Ừ! Sở Tiên nằm ở trên ghế, Lão Tầm liền bung tới một chút đồ ăn

-Bây giờ chúng ta đang ở đâu?

-Còn chưa ra khỏi vùng biển quốc tế, có lẽ phải hai mươi tiếng nữa mới có thể đến được cảng tàu tại thành phố Hải Thanh. Lão Tầm đứng bên cạnh cung kính đáp.

-Vẫn ở trong vùng biển quốc tế sao? Sở Tiên hơi sững sờ, dựa theo lý thuyết đáng lẽ giờ này bọn họ phải ra khỏi vùng biển quốc tế rồi.

-Vâng! Lão Tầm gật đầu: -Lão Mục dựa theo tuyến đường gần nhất mà đi, nên tạm thời chưa ra khỏi vùng biển quốc tế!

-Ừ! Sở Tiên gật đầu, ngồi dậy ăn hải sâm.

Một chén canh hải sâm, một đĩa hải sâm nướng mỡ hành, cái này cũng thật là biết hưởng thụ nha.

Nhiều tài hải sâm trân quý làm thành món ăn cũng không hẳn là rất ngon, nhưng giá trị dinh dưỡng hấp thu được tương đối cao.

"Ông ơ! Đột nhiên, cách đó không xa có âm thanh ồn ào truyền đến.

Sở Tiên hí hóp mắt lại, đột nhiên phát hiện bên trái có một khu vực đèn đuốc sáng trưng, từ xa nhìn lại có thể thấy mấy cái du thuyền.

Mà âm thanh ồn ào không phải từ mấy chiếc du thuyền phát ra mà chính là ba chiếc thuyền cá bên cạnh, cùng một mảng cá lớn ở dưới biển.

Sở Tiên sử dụng sóng âm dò xét, hơi sững sờ một chút, sau đó vẻ mặt trở nên lạnh lẽo.

-Cá heo!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Săn Giết Cá Heo

Cá heo, hai mươi mấy con cá heo vội vã chạy trốn trong biển, mà ở trung tâm ba chiếc thuyền đánh cá kia, lưới đánh cá chỉ còn sót lại vài con.

-Chi chi chút...Từng tiếng âm thanh hoảng sợ truyền vào trong não Sở Tiên, nghe thôi đã cảm thấy hoảng hốt vội vã vô cùng.

Âm thanh cá heo thuộc loại sóng siêu âm, người bình thường không nghe được, nhưng Sở Tiên lại có sóng âm nên có thể nghe được rõ ràng, loại tiếng kêu kia chính là hoảng sợ tuyệt vọng, khiến cho mặt Sở Tiên biến sắc.

-Nhanh lên, đừng để bọn chúng chạy! Âm thanh loáng thoáng truyền đến từ phía xa, bọn họ dùng giọng địa phương nên Sở Tiên nghe không hiểu.

-Săn giết cá heo sao?

Sở Tiên nhìn thấy mấy chiếc thuyền đánh cá và đàn cá heo đang vội vã chạy trốn, nhũn chặt lông mày.

Cá Heo chính là sinh vật được bảo tồn cấp độ hai trong nước, ở đoạn Bạch Hải của Trung Quốc, cá heo còn được coi là động vật được bảo tồn cấp độ một, từ trước đến nay, cá heo vốn là loài động vật vô cùng thân thiện đáng yêu.

Chuyện cá heo cứu người cũng xảy ra không ít, chưa kể cá heo còn là loài động vật có IQ cao, trí tuệ còn vượt xa cả khi.

Sở Tiên đã từng xem qua một phim phóng sự về cá heo, trong đó miêu tả có mấy người dân trên đảo đi săn giết cá heo một cách tàn nhẫn, khiến một mảng lớn nước biển bị máu tươi nhuộm đỏ.

Xem bộ phim phóng sự đó khiến cho mọi người đều rất tức giận, thậm chí cấm hận những người kia.

Tuy nhiên điều đó cũng không thể thay đổi vấn đề hiện thực, vẫn thường xuyên xảy ra những vụ săn giết cá heo ở các hòn đảo, Nam Á, Đông Nam Á, Châu Phi, và Nam Mỹ, thậm chí có vài địa phương như đảo nhỏ còn có phong tục giết cá heo làm lễ tế thần linh.

Ở những địa phương này, săn giết cá heo cùng bắt cá cũng giống như nhau, nhà nước chỉ có thể khiển trách, không thể ngăn cản được, cho dù là tổ chức bảo vệ động vật cấp thế giới cũng không có cách nào bởi đó là phong tục tập quán của dân địa phương mấy trăm năm.

Cái này cũng giống như giết chó, giết mèo ở trên đất liền, người khiển trách tiếp tục khiển trách, người thương xót tiếp tục thương xót, người muốn giết vẫn cứ giết.

-Dù sao mình gặp phải thì cũng sẽ không ngồi im mà nhìn được! Sở Tiên âm thầm quyết định, hẳn cũng không phải kẻ yêu thích hòa bình thế giới, cũng không phải thánh nhân tràn đầy tình thương đối với động vật, nhưng mà ít ra hẳn cũng là một kẻ có lương tâm, có trách nhiệm với lời nói của mình, nếu hẳn đã bảo muốn cứu, tất nhiên có thể cứu.

-Lão Mục, lái thuyền qua đó đi, ngăn cản bọn họ bắt cá heo! Sở Tiên lập tức nói.

-Vâng, ông chủ! Đối với mệnh lệnh của Sở Tiên, Lão Mục chưa bao giờ do dự, lập tức chuyển hướng, lái thuyền đến gần ba chiếc thuyền đánh cá của đảo nhỏ kia.

-Ông ơ! Chiếc thuyền đánh cá phía đối diện truyền đến âm thanh đe dọa nhắc nhở, Lão Mục cũng không yếu thế chút nào liền thối còi.

-Mẹ kiếp! Đây là thuyền đánh cá ở nơi nào? Chẳng lẽ muốn cùng chúng ta tranh đoạt sao? Tên thuyền trưởng trung niên bộ dáng thô lỗ đứng trên thuyền phẫn nộ quát.

-Thuyền trưởng, trên thuyền bọn họ hình như là quốc kỳ của Hoa Hạ. Người đứng bên cạnh thuyền trưởng liền nói.

-Hừ, khôn kiếp, phát tín hiệu cho bọn hắn, hỏi xem bọn hắn muốn làm gì, bảo bọn hắn lập tức rời đi, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!

-Vâng!

-Ông chủ, chúng tôi vừa nhận được tín hiệu của ba chiếc thuyền đánh cá kia, đối phương để cho chúng ta mau chóng rời đi, không nên quấy rầy bọn họ săn giết cá heo! Người cả đứng bên trên vừa nhận tín hiệu xong, Lão Mục liền nói với Sở Tiên.

-Nói cho bọn hắn, chúng ta chỉ là đi ngang qua, đúng thế, chỉ là đi ngang qua, không có ý định cùng bọn hắn tranh đoạt. Sở Tiên ý cười đầy mặt nói ra.

-Vâng! Lão Mục lập tức gạt đầu, sau đó trả lời lại tín hiệu, nhưng thuyền vẫn như cũ lái về phía mấy người kia.

-Thuyền trưởng, đối phương nói là chỉ đi ngang qua.

-Đi ngang qua sao? Khốn kiếp, bảo bọn hắn rút ra cho ta, rút xa xa một chút nếu không ta đây cũng không khách khí! Thuyền trưởng thuyền đảo âm trầm nói ra.

-Vâng, vâng!

-Ông chủ, đối phương lại gửi tín hiệu tới? Lúc này, Lão Mục lại nói với Sở Tiên.

-Không cần để ý, chúng ta cứ trực tiếp lái thẳng đến chỗ bọn họ, Kiếm Nhất, Kiếm Nhị, các người cầm hải sâm trên thuyền thu lại hết đi. Sở Tiên lạnh nhạt nói ra.

Sở Tiên cũng không muốn nói chủ nghĩa nhân đạo chính trực gì với bọn dân đảo này, cũng không sợ ba chiếc thuyền đánh cá kia đồng loạt tấn công, hắn chỉ cần lái chậm chậm đi qua, sau đó ngăn cản đường bắt cá của bọn họ, sau khi mồi con cá heo này chạy trốn xong liền đi.

-Xem ra bọn họ là cố ý kiếm chuyện! Thuyền trưởng thuyền đánh cá ở phía trung tâm nhìn thấy hướng đi của thuyền Sở Tiên, trên mặt liền lộ ra sát khí.

-Chuẩn bị thủy pháo, còn nữa, phân phó hai thuyền kia đi bắt mười con cá heo kia lại, chúng ta cần phải giáo huấn bọn người không biết tốt xấu này một chút! Tên thuyền trưởng trung niên lạnh lùng nói ra.

-Ông chủ, trên thuyền bọn họ có thủy pháo, cùng loại với thủy pháo lần trước! Lão Tầm đứng ở một bên cầm ống nhòm đi tới nhắc nhở.

-Không có chuyện gì, đem cửa trên thuyền đều đóng lại, chúng ta không cần để ý, coi như trời mưa, đúng, chúng ta chỉ cần ngăn cản cho cá heo chạy trốn, đừng để hai chiếc thuyền kia bắt được! Sở Tiên mỉm cười chỉ huy mọi người.

-Khốn nạn, mấy tên khốn Hoa Hạ các người, rút ngay cho ta! Thuyền đánh cá trung tâm tăng lên tốc độ, tiếp cận khoảng cách bốn mươi mét với thuyền của Sở Tiên, người cá ở trên khoang thuyền rất nhiều, bốn năm cái thủy pháo áp lực lớn nhắm vào bọn họ, từ phía thuyền phát ra vài tiếng hét phẫn nộ, theo sát đó là từng đạo cột nước phun ra mấy chục mét, rơi vào trên người cá đứng đầu thuyền.

-Mẹ kiếp! So với thủy pháo của Long Ngao thuyền còn lợi hại hơn, thủy pháo này đúng là đồ tốt. Những âm thanh liên tiếp bắn vào thuyền đánh cá, Sở Tiên phẫn nộ chửi một câu.

Thủy pháo hạng nặng bắn trên boong thuyền, phát ra âm thanh dồn dập vang dội, giống như ở trên biển gặp phải mưa to gió lớn, nhưng bọn người SỞ Tiên đều ở trong buồng lái này, không có bất cứ ảnh hưởng gì.

-Chặn hai chiếc thuyền đánh cá kia lại, đừng để bọn họ bắt được cá heo. Sở Tiên cảm nhận được hai chiếc thuyền đánh cá đang chuyển hướng, lập tức nói với Lão Mục.

Lão Mục gạt đầu, trên mặt lộ ra vẻ tự tin, lập tức tăng tốc độ lên.

-Mẹ nó, bọn họ là quyết tâm đối đầu cùng chúng ta! Tên thuyền trưởng trung niên đứng ở thuyền trung tâm phẫn nộ nói ra.

Sở Tiên đang nằm trên ghế trong khoang điều khiển nhàn nhã thưởng thức, mà người cá cũng thỉnh thoảng chạy qua chạy lại, Lão Mục đang lái thuyền, vô cùng vui mắt.

Giờ phút này trên khoang thuyền bên kia, tên thuyền trưởng trung niên đã nổi trận lôi đình, mặt mũi âm trầm nhìn về phía thuyền của Sở Tiên: -Tấn công cho ta, dùng vũ khí mà đánh, nhất định không thể để đám cá heo kia chạy thoát, mẹ kiếp, trong đám cá heo đó thể nhưng lại có một con cá heo màu hồng phấn, trên thế giới này là loại hiếm có vô cùng, cho nên bất kể dùng thủ đoạn gì đều phải bắt lại cho ta, bọn người bên kia muốn tìm chết thì ta phải thành toàn vậy.

-Nhưng thuyền rường, ở đây là Ngư Nhạc Khu, chúng ta vừa rồi gây ra động tĩnh lớn như thế đã khiến người ta chú ý, nếu dùng vũ khí công kích sợ có chút không hay.

-Không cần sợ hãi, nơi này là vùng biển quốc tế, chỉ cần không chết, còn lại đều không có vấn đề gì. Thuyền trưởng trung niên mặt mũi âm trầm: -Cho dù chết một hai người thì cũng đã sao?

-Đúng đúng! Một tên đứng bên cạnh gạt đầu, nhìn về phía thuyền của Sở Tiên, lấy ra một chiếc Đại Pháo.

-Pháo cao su?

Có thể coi cái pháo này như một loại vũ khí, có lực phá hoại vô cùng cường đại, nếu bắn trúng người có thể gây ra vết thương trí mạng.

Chủ yếu là phải phá hỏng thuyền của bọn chúng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 183: Tấn Công Trên Biển

Nhưng ngay lúc này, Sở Tiên và ba chiếc thuyền đánh cá kia đều không có chú ý tới không trung, một chiếc máy bay không người lái đang bay trên đó, trên cao có camera không ngừng quay chụp lại hình ảnh.

Cách đó không xa, trên một chiếc du thuyền, đạo diễn Đoàn Khoa cùng một nhà biên kịch, một nhiếp ảnh gia, còn có Cổ Lực, Mã Chí, mấy người ngồi tại màn hình đang chiếu trực tiếp một đoạn video, tất cả đều tròn mắt há mồm.

-Cmn, Sở Tiên huynh đệ thật sự là ở đâu cũng có thể đứng lên nha, ở chỗ này mà cũng có thể cùng ba cái thuyền đánh cá của đảo quốc đánh nhau. Cổ Lực nhìn thấy chiếc thuyền đánh cá quen thuộc kia liền cứng lưỡi.

-Haha, lợi hại, lợi hại, Sở Tiên tiểu huynh đệ thật khiến người ta bội phục, vì cứu những con cá heo đó mà trực tiếp cùng ba cái thuyền đánh cá xung đột! Mã Chí mặt mũi tràn đầy bội phục nói.

-Người của đảo quốc thật biến thái, cá heo trân quý cùng đáng yêu như vậy mà cũng sẵn giết, Sở Tiên huynh đệ đánh hay lắm! Đoàn Khoa tấm tắc khen.

Trên những du thuyền khác, khách khứa cũng nhìn thấy những chiếc thuyền cách đó không xa đang xảy ra xung đột, rất nhiều người đều yêu cầu đến gần nhìn xem.

-Haha, du thuyền chúng ta đi tới gần đó xem náo nhiệt đi! Mã Chí vừa cười vừa nói.

-Nhìn xem Sở Tiên huynh đệ của chúng ta đại phát thần uy haha!

-Không sai, không sai! Đi đến gần một chút nhìn xem, dùng camera quan sát cũng không được thoải mái, nhưng nói đi cũng phải nói lại, những đoạn video này quay cũng thật đẹp nha, kỹ thuật quay chụp của đạo diễn ông cũng không tồi!

-Khụ khụ, đây là do đạo diễn tôi đây cũng phải bồi dưỡng rất lâu, chỉ là muốn quay phim tôi một chút thu về lợi nhuận cao thôi! Đoàn Khoa xấu hổ ho khan một tiếng, lập tức hai mắt nóng rực nhìn vào video, ý nghĩ trong lòng thay đổi liên tục.

Động tĩnh của mấy chiếc thuyền đánh cá đã sớm khiến người xung quanh du thuyền chú ý tới, nhưng bọn họ cũng hơi lo lắng thuyền đánh cá của đối phương có vũ khí mang tính sát thương cao, dù sao nơi này cũng là vùng biển quốc tế, tương đối nguy hiểm, cho nên dù có rất nhiều người trên du thuyền muốn tới quan sát, nhưng vẫn không dám tới gần, chỉ có một ít du khách mang theo ống nhòm thì nhìn thấy rõ ràng hơn một chút.

Bởi vì trên thuyền đánh cá ánh đèn hơi yếu ớt, có chút mờ mịt nên cũng chỉ xem được đại khái.

-Không tốt, đảo quốc đó lấy ra một khẩu đại pháo!

Đột nhiên, Cổ Lực nhìn lại tình hình trong video, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

-Không cần lo lắng, đây không phải là đại pháo, chỉ là một loại vũ khí bằng nhựa plastic, tôi đã từng thấy qua một lần, chủ yếu là phá hư đồ vật thôi! Mã Chí ngồi một bên vội vàng an ủi, nhưng chân mày lại hơi nhíu lại.

Lực chiến đấu của đám người Sở Tiên bọn họ hiểu vô cùng rõ, tuyệt đối là có thể dùng một chọi mười, đối đầu với ba cái thuyền đánh cá của đảo quốc bọn họ cũng không lo lắng, nhưng bây giờ thuyền đánh cá kia lại lấy ra một loại vũ khí có tính sát thương, khiến bọn hắn có chút lo lắng.

-Bắn! Trên thuyền đánh cá trung tâm, thuyền trưởng trung niên vùng tay lên.

Có cảm giác như một tướng quân thời cổ đại, ra mệnh lệnh, bên cạnh có một vũ khí giống như đại pháo, bên trong bắn ra từng đợt bóng nhỏ bằng cao su.

Những viên đạn cao su nặng nề rơi vào trên khoang thuyền, ngay lập tức mở ra một lỗ hổng lớn, lực phá hoại đúng là đáng sợ!

-Nhắm vào khoang điều khiển của bọn họ! Thuyền trưởng trung niên lớn tiếng nói.

Lại một viên đạn cao su bắn ra, tính toán quỹ đạo chuẩn theo hướng khoang điều khiển bay đi.

-Phanh! Một tiếng vang thật lớn, khoang điều khiển làm bằng pha lê cứng rắn bị đạn cao su bắn trúng, vỡ tan tành, đồng thời xuyên qua đằng sau khoang điều khiển, đục một lỗ trên vách tường.

-Chuẩn bị thủy pháo nhắm vào khoang điều khiển của bọn họ, hừ, tiếp tục phát tín hiệu, nói cho bọn hắn biết đây chỉ là nhắc nhở, nếu như bọn họ không

mau chóng rời đi, liền đợi đại pháo tiếp tục tấn công đi! Thuyền trưởng trung niên lạnh lùng ra lệnh.

-Sử dụng vũ khí sao? Không nghĩ tới chi vì mấy con cá heo mà bọn họ cũng dám liều mạng như vậy, dám dùng mấy vũ khí hạng nặng này! Sở Tiên khi nhìn thấy viên đạn cao su đầu tiên bắn vào trên thuyền đánh cá của bọn họ, sắc mặt liền lạnh lẽo.

-Đã như thế, ta cùng các người chơi đùa, nhưng phải chơi thống khoái một chút!

Sở Tiên đối với hành vi săn giết cá heo của thuyền đánh cá đảo quốc kia có chút phản cảm, nhưng chưa tới cấp độ muốn tấn công bọn họ, chỉ là muốn ngăn cản bọn họ bắt cá, nhưng nếu đối phương đã công kích trước, bọn họ tất nhiên phải ăn miếng trả miếng.

-Ông chủ, bên ngoài thủy pháo đang bắn vào không ngừng, chúng ta không ra được! Lão Hoàng đứng bên cạnh nhắc nhở.

-Không cần, trực tiếp dùng thuyền để tấn công! Sở Tiên lắc đầu, nơi này là vùng biển quốc tế, có thể tới được đây thì mỗi chiếc thuyền đều không đơn giản, coi như bọn họ lấy ra vũ khí, Sở Tiên cũng đã dự liệu trước, cho nên không cần thiết để Kiểm Nhất Kiểm Nhị đi lên mạo hiểm, tổn thất mất một người cá là không đáng.

-Lão Mục, trực tiếp lái thuyền đụng vào thuyền bọn hắn, để hắn biết đắc tội chúng ta sẽ có kết cục gì! Sở Tiên âm trầm cười nói.

Lão Mục nghe được lời phân phó của SỞ Tiên liền hơi sững sờ, nhưng vẫn gật đầu: -Vâng, ông chủ!

-Ừ, chỉ cần thuyền đánh cá còn thì cứ tùy ý mà đâm! Sở Tiên không quan tâm nói ra, lần này ra biển đã thu hoạch được không ít, dù có mua mười cái thuyền đánh cá như này cũng vẫn thừa thãi, cho nên hắn không quan tâm.

Sở Tiên cũng nghĩ đôi khi mình hơi tùy hứng một chút, như này cũng coi như phá một chiếc thuyền đánh cá đi!

-Không vấn đề gì! Lão Mục gật gật đầu.

Lão mục chỉ huy người cá phía trên tăng gia tốc cùng chuyển hướng.

Bên thuyền đánh cá kia, thuyền trưởng trung niên nhìn thấy thuyền của Sở Tiên rời đi, trên mặt liền cười lạnh: -Không biết sống chết, nhất định phải giáo huấn một trận bọn họ mới rời đi, thật sự là ngu ngốc.

-Hừm, rời đi cũng tốt, đối đầu với ba chiếc thuyền đánh cá, nếu như bọn họ đồng loạt công kích, Sở Tiên bọn họ cũng không ứng phó nổi! Nhìn vào màn hình phía trên, Cổ Lực thấy thuyền đánh cá của Sở Tiên rời đi, buông lỏng thở nhẹ một hơi, mấy người xung quanh cũng đồng ý gật đầu, dù sao cái đạn cao su kia lực phá hoại cũng quá mạnh mẽ.

Nhưng mà, lúc tất cả mọi người tưởng rằng Sở Tiên chuẩn bị rời đi, thuyền đột nhiên thay đổi, lập tức tăng tốc về phía tàu đánh cá đảo quốc xông tới.

-Trời ơi, mấy tên kia đang muốn làm gì vậy? Thuyền trưởng trung niên vừa lấy ra điều thuốc lá, chuẩn bị ăn mừng, đột nhiên nhìn thấy chiếc thuyền đánh cá này quay lại, đồng thời tăng tốc lao về phía bọn họ.

-Thuyền trưởng, Thuyền trưởng, nếu dựa theo tốc độ này, mười giây sau bọn họ tuyệt đối sẽ đâm vào chúng ta! Một người điều khiển thuyền hô to.

-Cái gì? Cmm... Chẳng lẽ bọn họ muốn đồng quy vu tận sao? Mẹ nó, đúng là một lũ điên, người Hoa Hạ đều là một lũ điên, mau tránh ra cho ta, tránh ra! Thuyền trưởng trung niên lớn tiếng hét âm lên.

Trực tiếp dùng thuyền đánh cá đâm vào, cái này là đùa hay thật, nếu như chỉ cần đụng một cái, thuyền tuy không đến mức đắm nhưng mà đối với thuyền tồn thất cũng không nhỏ, tiền sửa chữa tuyệt đối vượt qua trăm vạn.

-Không được rồi, thuyền trưởng, trốn không thoát được, lúc chúng tôi khởi động thuyền chuyển hướng rất chậm, căn bản không tránh kịp! Người điều khiển thuyền sắc mặt bối rối nói ra.

-Điên rồi, hắn thật sự là điên rồi, đánh bọn họ cho ta, đánh chết cũng được, dốc toàn lực đánh!

Thuyền trưởng người trung niên có chút tuyệt vọng hô to.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Nhà Giàu Mới Nổi

-Sở Tiên huynh đệ đây là đang muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn còn có đại chiêu? Cổ Lực nhìn cảnh tượng đang diễn ra trên màn hình kinh ngạc nói.

-Chắc thế, chắc chắn là thế, Sở Tiên huynh đệ lợi hại như vậy, tuyệt đối sẽ có vũ khí đặc biệt, quá lợi hại nha! Đoàn Khoa ngồi một bên tán thành nói, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm màn hình.

-Ách! Mã Chí ngồi cạnh bất thành linh cau mày một cái, há hốc mồm:

-Này, nếu như tôi đoán không sai, tốc độ này của Sở Tiên nhất định không kịp dừng lại.

-Nghĩa là sao? Cổ Lực sững sờ, kinh ngạc nhìn về phía Mã Chí.

-Tức là...?

-Đúng, chính là trực tiếp đâm vào thuyền kia.

Mã Chí vừa nghĩ vừa nói, Đoàn Khoa bên cạnh bỗng quát lớn một tiếng.

Mọi người đều nhìn theo, trên màn hình video truyền đến một tiếng “Rầm!”, sau đó kéo theo một tràng những âm thanh nổ mãnh liệt, nhưng lần này không phải tiếng trong video.

Bọn người Cổ Lực nhất thời trợn mắt há mồm.

Ở trên biển, tên thuyền trưởng người trung niên thân hình lão đạo, nhìn thấy hai chiếc thuyền đánh cá xảy ra va chạm, sắc mặt vô cùng khó coi, đoán chừng có thể phun ra máu.

Thuyền đánh cá của bọn họ dài ba mươi bảy mét, so với thuyền đánh cá của Sở Tiên còn lớn hơn một chút, nhưng ngay cả như vậy, khi hai chiếc thuyền đâm vào nhau, mỗi cái đều có tổn thất lớn vô cùng, thuyền đánh cá càng to lớn quý giá, thì tổn thất lại càng nhiều, nhìn qua cũng có thể nghĩ được tổn thất lần này không nhỏ.

-Haha, chất lượng không tệ nha! Sở Tiên nhìn thuyền đánh cá phía trước, mũi thuyền bị lõm xuống, hai cạnh bên có chỗ bị vỡ ra, trên mặt hấn hiện ra vết hai lòng:

-Đâm năm, sáu lần nữa mới có thể hỏng!

-Đi đâm hai chiếc thuyền đánh cá còn lại đi! Sở Tiên nói với Lão Mục.

Lão Mục gật đầu, lập tức lùi lại phía sau, một tiếng kim loại ma sát ken kết truyền đến, lùi lại phía sau mấy chục mét, sau đó nhanh chóng lái về hướng chiếc thuyền đánh cá khác ở ngay bên cạnh.

-Thuyền trưởng, thuyền trưởng, không tốt, không tốt, bọn họ lái về hướng một chiếc thuyền đánh cá khác rồi! Lúc này một thanh niên đang tra xét trên khoang tàu chạy lại báo, tên thuyền trưởng trung niên đang đau lòng vì tổn thất của thuyền, nghe thấy âm thanh của thuộc hạ, lập tức ngẩng đầu lên.

-Cái gì? Âm thanh bên nhọn truyền đi rất xa trên mặt biển, ngay sau đó hấn liền nhìn thấy chiếc thuyền đánh cá vừa rồi đang lấy tốc độ cùng khí thế lao nhanh về phía một chiếc thuyền đánh cá khác.

Hắn đột nhiên có cảm giác đó không phải một chiếc thuyền đánh cá, mà chính là chiếc xe điện đụng ở công viên nước, mẹ nó, có kiểu chơi như vậy sao?

-Tên phé vật trên thuyền kia vẫn không tránh né sao?

Thuyền trưởng trung niên hét lớn một tiếng, con mắt trợn trừng như muốn nứt ra.

Lúc này, chiếc thuyền đánh cá sắp bị Sở Tiên đâm vào kia tràn đầy các gương mặt hoảng sợ, bọn họ nhìn Sở Tiên giống như dã thú, quả thật là kẻ điên mà, ai nấy đều hoảng loạn gào thét để người lái tàu lái sang hướng khác.

Nhưng mà người lái tàu thật sự là khốc không ra nước mắt, vừa rồi tiếng vang và cảnh tượng rung động vừa rồi vẫn còn ngay trước mắt, hấn tất nhiên cũng vô cùng khiếp sợ, nào có thời gian phản ứng.

Nhưng không chỉ một mình hấn khiếp sợ, tất cả mọi người trên chiếc thuyền này đều khiếp sợ, ngay cả khi chiếc thuyền đánh cá của Sở Tiên chuẩn bị lao đến bọn họ cũng không kịp phản ứng.

Về phần những du thuyền giải trí đang đứng gần đó, đều nghe được một tiếng vang lớn, không nhìn rõ hành động diễn ra.

Lúc chuyện vừa mới phát sinh, bọn họ đều đã chú ý, thậm chí rất nhiều người dùng ống nhòm quan sát, chỉ là chuyện phát sinh về sau khiến rất nhiều người kinh ngạc.

Trực tiếp dùng thuyền đánh cá đâm vào? Đây là dạng người gì mới có thể đi làm ra loại chuyện giết địch một ngàn tự tổn tám trăm này?

-Đâm vào!

Giờ phút này, trong tầm mắt của rất nhiều người, chiếc thuyền đánh cá kia lại một lần nữa trực tiếp đâm vào một chiếc thuyền khác.

-Phanh!

Chiếc thuyền đánh cá này còn chưa kịp lái đi mười mét, đã bị đâm vào, liền lập tức lao đảo, trên biển lại lần nữa vang ra tiếng nổ lớn.

-Còn một chiếc nữa! Sở Tiên haha cười, nói với Lão Mục.

-Vâng, ông chủ! Lão Mục gật gật đầu, lần này vô cùng thuận thực lái ngược về phía sau thêm mấy chục mét, sau đó nhắm mục tiêu vào chiếc thuyền đánh cá còn lại.

-Mẹ kiếp, bọn họ lại nhắm vào thuyền của chúng ta!

Thuyền trưởng con thuyền trợn mắt há hốc mồm chăm chú nhìn lên, nhìn thấy người chiếc thuyền chậm rãi lui lại, hắn liền có một loại dự cảm không tốt.

-Tranh thủ thời gian, tăng mã lực cho ta, trốn, trốn được bao xa liền trốn đi!

-Yên tâm đi thuyền trưởng, bọn họ muốn đâm vào chúng ta, căn bản là không thể được. Người lái tàu tự tin nói ra, lập tức tăng tốc đến cực hạn, biểu hiện trên mặt vô cùng kiêu ngạo: -Muốn đâm vào chúng ta, nghĩ cũng đừng có nghĩ!

Lập tức thuyền đánh cá di chuyển về phía xa, chạy với một tốc độ cực nhanh, thuyền của Sở Tiên khó mà đuổi theo được.

-Ô! Chạy sao? Sở Tiên nhìn chiếc thuyền đánh cá kia nhanh chóng chạy trốn, rất nhanh liền biến mất ở trong màn đêm, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức đem tâm mắt chuyển dời về phía những người trên thuyền.

Không đợi Sở Tiên phản phó, Lão Mục liền chuyển hướng về phía chiếc thuyền đánh cá đang chạy trốn, lập tức tăng tốc, vọt thẳng qua.

-Mẹ nó, nhất định muốn đâm vào sao? Thuyền trưởng và mọi người trên thuyền chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, liền nhìn thấy thuyền của Sở Tiên muốn đuổi theo để đâm, đều thiếu chút nữa là thổ huyết tại chỗ. Bọn hắn không chút nghi ngờ nào, nếu như chiếc thuyền đánh cá này lại bị đâm vào, sau khi trở về bọn hắn sẽ bị ông chủ giết chết.

-Tranh thủ thời gian chạy trốn cho ta, trốn đi đâu cũng được, tránh xa cái tên điên này!

-Thuyền trưởng, lưới đánh cá của chúng ta còn chưa có thu lại.

-Thu cái gì mà thu, mạng cũng không cần nữa sao, vút đi, vút nhanh lên!

Thuyền trưởng trung niên lớn tiếng gao thét, mấy con cá heo thì đáng bao nhiêu tiền, bị đâm một cái phải tiêu tốn bao nhiêu tiền, hắn vẫn rất vô cùng rõ ràng.

Lúc này, Sở Tiên mỉm cười, ánh mắt nhìn thẳng về phía thuyền đánh cá, tăng tốc độ lên mức cao nhất, trong nháy mắt, những chiếc thuyền đánh cá khác không cần suy nghĩ, đều bận rộn trốn chạy, nhất thời, ba chiếc thuyền đánh cá của đảo quốc đều biến mất không thấy bóng dáng.

Những du thuyền giải trí xung quanh ai cũng trợn mắt há mồm, tràn ngập bội phục nhìn về phía Sở Tiên, lúc này trong biển rộng chỉ còn duy nhất một chiếc thuyền đánh cá.

-Đây thật sự là quá bạo lực nha, quá bá khí, quá đẹp!

Đoàn Khoa nhìn chăm chăm vào video không rời mắt, hưng phấn hô lên.

-Đù ngang tang, hung ác, có đảm lượng! Giờ phút này, Cổ Lực đã bị hành động ngang tang tùy ý của Sở Tiên thu phục, vì cứu mấy con cá heo, lại dùng đến loại khí phách này, tuyệt đối cả đời chỉ có thể gặp một lần.

-Mã Chí đại ca, lái du thuyền đi qua xem, chúng ta qua gặp Sở Tiên huynh đệ một chút, thuận tiện mời hắn lên thuyền, haha, thật đúng là duyên phận, mới tách ra không bao lâu đã lại chạm mặt, hơn nữa còn dùng cách thức gặp mặt khủng bố như thế này! Cổ Lực cười lớn nói.

-Được, đối với Sở Tiên huynh đệ tôi cũng thật sự là không còn lời nào để nói, thật đáng khâm phục! Mã Chí vừa nói vừa gật đầu.

Lúc này, Sở Tiên đi vào chỗ chiếc thuyền đánh cá kia chạy trốn, Kiểm Nhất Kiểm Nhị nhảy vào trong biển, lấy lưới đánh cá trong biển kéo lên, lập tức cầm bốn con cá heo thả ra.

Bốn con cá heo đều là loại lớn hơn hai mét, sau khi được thả ra cuống quít bơi về phía xa chạy trốn, Sở Tiên cảm nhận được âm thanh bọn chúng phát ra, nhìn tư thế bơi lội của chúng, trên mặt lộ ra chút mỉm cười.

Nhưng khi hắn nhìn thấy mũi thuyền của mình bị tổn hại, thì trên mặt liền lộ ra nụ cười đắng chát:

-Đây chính là trả lớn cho một phút tùy hứng nha!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 185: Ngu Nhạc Khu

Thuyền đánh cá tồn thất rất lớn, không chỉ có mũi thuyền, cạnh bên đều có vết rách, chỉ tính riêng chi phí bảo hành cũng đã hơn trăm vạn.

-Mẹ kiếp, giờ mới nhận ra thì ra mình cũng có khí chất của nhà giàu mới nổi!

Sở Tiên cười mắng một tiếng, đột nhiên nhìn thấy một chiếc du thuyền đi về phía hắn.

Nhìn thấy trên thuyền có hai chữ to, Sở Tiên liền sững sờ.

-Sở Tiên huynh đệ, thật lợi hại nha! Trên du thuyền, Mã Chí nhịn không được dựng một ngón tay cái với Sở Tiên, hét lớn.

Sở Tiên cười khỏ vẫy tay với bọn họ.

Một tám gỗ dựng lên nối liền với thuyền của Sở Tiên, Mã chí cùng mấy người Đoàn Khoa lập tức đi tới.

-Sở Tiên, vừa rồi trông cậu thật giống anh hùng! Cô Lực đi đến, nhìn Sở Tiên tán dương.

-Đúng vậy, quá ngầu, quá đẹp trai, vì cứu mấy con cá heo, trực tiếp dùng thuyền đánh cá đâm vào, cái này nếu truyền ra ngoài, tuyệt đối thanh danh không nhỏ! Đoàn Khoa ánh mắt nóng rực nhìn Sở Tiên.

-Đâu có! Sở Tiên đáng chết lắm đâu:

-Lần này tiền sửa chữa thuyền cũng phải lên đến trăm vạn mà, haha!

-Tôi đối với cậu thật đúng là tâm phục khẩu phục! Cô Lực vỗ vỗ bả vai hắn, vừa cười vừa nói:

-Buổi tối hôm nay lên du thuyền bọn tôi nghỉ ngơi đi, không nên chen chúc tại cái thuyền cá nhỏ bé rách nát này, haha!

-Đừng đừng! Sở Tiên huynh đệ, hiện tại mới hơn chín giờ, du thuyền ở Ngu Nhạc Khu nay sống về đêm nên hiện giờ cũng mới bắt đầu, chúng ta ra ngoài đó chơi một lúc nhé? Mã Chí đề nghị.

-Được, vậy thì quý rầy các anh! Sở Tiên ngẫm nghĩ một chút, lập tức gật đầu, đi theo mấy người bọn họ lên trên du thuyền bên kia.

-Lợi hại, huynh đệ thật quá lợi hại! Vừa lên du thuyền, du khách xung quanh liền nhìn không được dựng thẳng ngón tay cái lên với hắn, đồng thời trên mặt lộ ra vẻ kính sợ.

Săn giết cá mập lần trước cũng đã khiến người ta kinh tâm động phách. Lần này lại dùng thuyền đánh cá đâm vào thuyền đánh cá khác, lấy một chọi ba, lại làm cho đối phương chạy trốn chết, loại năng lực cùng thủ đoạn này không phải chuyện người bình thường dám làm.

Đây quả thực là ném tiền qua cửa sổ! Hơn nữa còn là một lần ném hơn trăm vạn, cho dù ở đây toàn kẻ có tiền, nhưng một trăm vạn cũng không phải con số nhỏ.

-Sở Tiên huynh đệ, lợi hại, tôi thật sự bội phục! Vương Tổng đứng trên du thuyền nhìn thấy Sở Tiên lập tức đi tới, cùng theo đó còn có Lê Tổng và mấy người lần trước cùng ăn cơm.

Vào sang sớm hôm nay, mấy người Lê Tổng đều muốn hỏi một chút thông tin của Sở Tiên từ Vương Tổng, Vương Tổng cũng không hề giấu diếm, đều nói toàn bộ cho bọn họ.

Sau cùng bọn họ rút ra được, người thanh niên này ở thành phố Hải Thanh dù không thể lấy tay che trời, nhưng tuyệt đối có năng lực, điều đó cũng đã tạo nên cho hắn bối cảnh vô cùng cường đại.

Lại thêm lần trước săn giết cá mập và lần va chạm thuyền đánh cá này, trong mắt bọn họ, thực lực của Sở Tiên lại được nâng cao thêm một tầng.

-Vương Tổng, Lê Tổng, xin chào! Sở Tiên chào hỏi bọn họ.

-Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, sau đó chúng ta cùng vào Ngu Nhạc Khu chơi một chút! Mã Chí đứng bên cạnh đề nghị.

-Được, Sở Tiên cậu theo chúng tôi đi thử một lần xem thế nào. Đi Ngu Nhạc Khu chơi, tiện thể ăn chút cơm, nơi đó có một du thuyền bên trong mỹ thực vô cùng tinh xảo. Cô Lực ở một bên nhiệt tình nói ra.

-Đã từng nghe qua, nơi này chính là khu du thuyền Ngu Nhạc Khu ở vùng biển quốc tế sao? Sở Tiên có chút hiếu kì nhìn về phía cách đó không xa.

-Ừ! Mã Chí gật đầu nói:

-Chính là chỗ này, được gọi là thiên đường thượng lưu, nơi này có mười cái du thuyền đến từ các vùng ven biển Châu Á, bên trong có các du thuyền chuyên đánh bạc, chuyên mỹ thực, chuyên tập thể hình, và các loại du thuyền khác, vô cùng thú vị.

-Vậy thì lát nữa phải đi xem một chút! Sở Tiên cười cười.

Sở Tiên cùng bọn hắn tâm sự, uống một chén trà, sau đó lập tức đi ra ngoài.

Trên nóc du thuyền có một bộ phận truyền tin, nếu như có người muốn đi đến một du thuyền nào đó, đối phương nhận được tin liền sẽ phái thuyền lớn hoặc nhỏ tới đón người, còn đảm bảo người đó an toàn.

-Đi! Chúng ta đi du thuyền chuyên đánh bài xem một chút đi, đây là một cái du thuyền của Vua Bài Macao, ở vùng biển quốc tế chuẩn bị một cái du thuyền chuyên đánh bài, bên trong vô cùng hào hoa, là một trong những địa điểm đánh bài nổi danh ở Châu Á, trong đó có rất nhiều kẻ có tiền, có thực lực! Mã Chí giới thiệu với bọn họ.

-Được! Chúng ta qua đó chơi vui vẻ một chút! Trên mặt Cổ Lực lộ ra thần sắc hưng phấn, ban ngày du thuyền cũng đã đến nơi đây, nhưng hắn phải chăm sóc vợ con nên không đến được, vừa rồi con hắn kêu buồn ngủ, vừa vặn Phi Á vợ hắn phải đi chiếu cố, có chút thời gian nhàn này, hắn cũng nên vui chơi tiêu sái một chút.

-Được, được! Vương Tổng ở một bên cười cười, ánh mắt nhìn Sở Tiên.

-Đương nhiên không có vấn đề gì!

Sở Tiên gật đầu, hiện tại trong tay có chút tiền, tùy tiện chơi đùa cũng không thành vấn đề, với lại nếu hắn có thể kiếm thêm thì càng tốt.

Mấy người đều cười gật đầu, Mã Chí lập tức liên hệ với du thuyền đánh bài, rất nhanh một cái thuyền nhỏ chạy động cơ liền lái về phía họ.

-Đi thôi! Du thuyền kia khoảng cách cũng rất gần, cho nên một phút đồng hồ sau thuyền máy đã tới cạnh.

Ở trên thuyền máy, đứng đầu là hai nhân viên phục vụ xinh đẹp, đi kèm một tiếng _hoan nghênh quý khách.

Sở Tiên đi tới, đánh giá chiếc du thuyền, nhân viên phục vụ đi trước dẫn đường.

-Ở bên trong chỉ cần tùy tiện chơi đùa một chút là được, vui là chính, không cần quá nghiêm túc! Mã Chí nhỏ giọng nhắc nhở.

Cái trò đánh bài này, cũng thường là thua nhiều thắng ít, du thuyền chuyên đánh bài thì sẽ không thua thiệt, như vậy người thua thiệt chỉ có thể là du khách đến đây chơi, tuy nhiên cũng có người thắng lợi trở về, nhưng dù sao cũng là số ít.

Hắn đã từng không chỉ một lần nhìn thấy qua có người bởi vì đánh bạc mà tán gia bại sản, trực tiếp nhảy vào trong biển rộng.

Lúc đến tham gia trên người có hơn ngàn vạn, thậm chí hơn trăm triệu, nhưng kết quả chỉ vì đánh bạc mà hủy đi cả một đời.

Đánh bạc cũng giống như ma túy, tất cả mọi người đều biết đó không phải chuyện gì tốt đẹp, nhưng có rất nhiều người đều tham gia, có người có thể khắc chế, có người lại trầm mê trong đó.

Bọn Sở Tiên nghe xong liền gật đầu, chính bản thân hắn cũng không yêu thích đánh bạc, tự nhận thấy ý chí của mình tương đối mạnh mẽ, sẽ không chơi đến đỏ mắt.

-Du thuyền đánh bài có tất cả bốn tầng, tầng thứ nhất là khu bình thường, tầng thứ hai là khu hội viên, tầng thứ ba là khu tư nhân, tầng thứ tư là văn phòng, chúng ta chơi đùa ở khu vực tầng một là được. Mã Chí nói lần nữa với bọn họ.

Tầng thứ nhất của du thuyền, đồ vật bên trong vô cùng nguy nga lộng lẫy, khắp nơi đều là dụng cụ đánh bạc, Baccarat, Blackjack, Xi tố, Roulette, Đại Tiếu...ngay cả bài bình thường nhất như chơi bài ba cây Sở Tiên cũng nhìn thấy.

-Tiên sinh, đôi thẻ đánh bạc ở chỗ này! Nhân viên phục vụ nói với bọn họ.

Đi vào song bài tất nhiên phải đổi lấy thẻ đánh bài, một nhóm người đổi lấy một thẻ cũng có thẻ.

Lần trước Sở Tiên đã cùng David đi qua một du thuyền đánh bài, cũng không có gì khác nhau, trực tiếp đổi năm mươi cái thẻ đánh bạc.

Cổ Lực cũng đổi lấy bốn năm mươi cái, Mã Chí cùng Vương Tổng bọn họ cũng đổi lấy mấy chục vạn, mấy chục vạn đối với bọn họ mà nói cũng không nhiều nhận gì.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Rắn Biển Thái Lan

Mấy người bọn họ cầm thẻ đánh bạc đi dạo ở xung quanh, trò đơn giản nhất là mấy trò xúc xắc, đại tiểu, ba cây các loại...

-Nào, nào, Sở Tiên, chúng ta tới đây chơi tài xỉu một chút! Cô Lực nhìn dạng đánh bạc này, tràn ngập hứng thú nói ra, nói về đánh bạc, hắn cũng chỉ mới chơi qua vài lần.

Sở Tiên tùy tiện gạt gạt đầu, ở bên cạnh đứng nhìn hai ván, lập tức đặt cửa lớn một vạn, Cô Lực do dự một chút cũng đặt theo hắn.

-Wow, thắng rồi!

Cô Lực hưng phấn giơ tay lên ôm đầu, Sở Tiên cũng cảm thấy cao hứng, mặc dù thắng được tiền đối với bọn hắn cũng không đáng là gì, nhưng hưởng thụ cảm giác thắng lợi đúng là vô cùng thoải mái.

Lại tùy ý chơi thêm vài ván, có thua có thắng, cuối cùng cũng không tiêu tốn bao nhiêu.

-Tôi muốn chơi bài ba cây với Baccarat! Mười mấy phút sau, Sở Tiên nhìn ba mươi thẻ đánh bạc còn sót lại trong tay mình, nói với bọn Cô Lực.

-Được! Bọn họ gạt đầu với Sở Tiên.

-Đi kiếm tiền sửa chữa thuyền đánh cá thôi! Sở Tiên cười haha, lập tức đi đến chiếu bạc có bài ba cây ngồi xuống.

Chơi bài ba cây, Baccarat cùng những loại trò chơi cùng dạng, hắn có năng lực thị giác đặc biệt, cho nên về cơ bản là bất khả chiến bại.

Hắn có thể nhìn thấy bài của đối phương, vận khí của hắn lại không tệ cho nên sẽ không thua.

Năng lực thị giác đối với việc đánh bạc mà nói giống như một cái máy gian lận, nhưng hắn không có ý định sử dụng loại năng lực này đi đến song bạc kiếm chác lợi lộc gì.

Có thể lên được du thuyền cờ bạc này đều không phải người đơn giản, nếu như hắn thật sự thắng tiền liên tục, bọn họ nhất định không bỏ qua, nếu bọn họ muốn, lại liên tục chia cho hắn lá bài nhỏ nhất, thì cho dù hắn có được năng lực đặc biệt cũng không có chỗ dùng đến.

-Tuy nhiên thắng mấy trăm vạn thì cũng không có vấn đề gì lớn. Sở Tiên cười cười, mặt mũi tràn đầy tự tin ngồi xuống.

Trên chiếu bạc có sáu người, đa số là người Châu Á như Hàn Quốc, Thái Lan, đánh bài không cần nói chuyện, một hành động tay đưa ra thì tất cả mọi người đều hiểu, chỗ bọn họ cũng là khu giải trí bình thường, không có quy tắc điều lệ gì đặc biệt.

Sau nửa giờ, thẻ đánh bạc trên người Sở Tiên đã đạt tới hơn bốn trăm vạn, đây còn là thỉnh thoảng hắn nhường đối phương vài ván.

"Ba!" Một tên trung niên người Thái Lan cầm bài trong tay, trên mặt hiện ra thần sắc phấn nộ, gục đầu trên mặt bàn.

Còn có một người hơi hơi lắc đầu, đứng lên đi ra ngoài.

Sở Tiên cũng cười tủm tỉm đứng lên.

Cầm lấy thẻ đánh bạc trên mặt bàn, đi đến vị trí bên cạnh nghỉ ngơi.

Điều làm hắn ngoài ý muốn nhất, chính là người trung niên Thái Lan ngồi bên cạnh hắn, có một thiếu niên thỉnh thoảng nói với hắn điều gì đó, người trung niên đáp lại, không kiên nhẫn lắc đầu.

Sở Tiên đi đến, tên trung niên người Thái Lan này trong thời gian hắn chơi đã thua hơn hai trăm vạn, trước đó thì không biết như nào.

-Ai da! Thiếu niên ngồi bên cạnh mặt mũi tràn đầy thống khổ, thỉnh thoảng nói.

Lúc này người trung niên kia đứng lên, từ trên người ném ra một cái thẻ ngân hàng, lập tức đi về phía chỗ đổi thẻ đánh bạc.

Thiên niên lập tức đứng lên, lớn tiếng nói vài lời, nhưng lại bị người trung niên kia trực tiếp đẩy ra, thân hình thiếu niên lao đảo một cái, ngã vào trên ghế sa lon.

Nhìn thiếu niên kia tự ngồi lồm bồm.

Trên mặt Sở Tiên nở ra nụ cười đáng ghét:

-Cái kịch bản này không đúng rồi, nếu đổi lại là một cô gái xinh đẹp, mình cũng sẽ mở rộng vòng tay, cô gái kia trượt chân ngã xuống, lập tức trở thành một cuộc gặp gỡ bất ngờ nha!

Nhưng cho dù không phải cô gái xinh đẹp, Sở Tiên vẫn tiện tay đỡ lấy, nhưng khi hắn nhìn thấy mấy dấu vết trên tay người thiếu niên hắn vẫn có chút kinh ngạc.

-Ui! Thiếu niên có chút bột rôi liền vội vàng nói, tuy nhiên khi nhìn thấy Sở Tiên đang mang bộ mặt thăm dò liền nói một câu:

-Cảm ơn người!

-Hả? Câu cảm ơn này Sở Tiên lại nghe hiểu, mà người nói cũng nói một cách rất tiêu chuẩn, liền hơi nghi hoặc hỏi lại hắn:

-Cậu biết tiếng Trung sao?

-Vâng, bà nội tôi là người Châu Á, tôi du học ở Trung Quốc, vừa tốt nghiệp xong, xin chào, vừa rồi cảm ơn anh, tên tiếng trung của tôi là Lý Long! Lý Long nhìn hắn gật đầu nói.

-Ồ, xin chào, tôi tên Sở Tiên, cậu đi cùng ai tới nơi này du lịch vậy? Sở Tiên gật đầu, sắc mặt có chút trầm xuống hỏi Lý Long.

-Đi cùng với cha tôi! Lý Long đáng chất cười cười, ngẩng đầu nhìn về phía người trung niên đang ngồi trên chiếu bạc, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng.

Sở Tiên nhìn biểu hiện vừa rồi của bọn họ liền đoán được một chút, liền dò hỏi thử một câu:

-Cha cậu nghiện đánh bạc sao?

-Đúng vậy! Lý Long thở dài một hơi:

-Hàng năm mỗi khi kiếm được tiền ông ấy đều đổ hết vào sòng bài, lần này tôi vốn định đi theo ngăn cản ông ấy, nhưng vẫn ngăn không được!

Thất vọng tràn trề, Lý Long ngẩng đầu nhắc nhở Sở Tiên đầy thiện ý:

-Đại ca, anh không thể đam mê thứ cờ bạc này đâu, cờ bạc này hại con người ta thể thâm đó.

Sở Tiên cười cười gật đầu, lập tức ánh mắt nhìn về phía cánh tay hắn:

-Tay cậu tại sao lại có nhiều vết rấn rấn như vậy?

-Haha, anh nói cái này sao? Lý Long cười cười, kéo cao tay áo lên:

- Đây đều là do lúc đi bắt rắn biển bị cắn, nếu bị rắn biển cắn thì về sau sẽ lưu lại vết sẹo như vậy.

-Rắn Biển? Sở Tiên có chút suy nghĩ gật đầu hỏi tiếp:

-Cậu ở Vịnh Thái Lan bắt rắn biển sao?

-Đúng vậy, nhà tôi ở một thành phố gần vịnh Thái Lan. Lý Long gật đầu:

-Cha tôi mở một công ty chuyên rắn biển, cho nên chúng tôi thường xuyên đi vào biển bắt rắn, không cẩn thận mới để lại vết sẹo.

-Ồ, tôi rất tò mò, ở Vịnh Thái Lan có rất nhiều rắn biển sao? Sở Tiên có chút hiếu kì hỏi.

-Rất nhiều! Lý Long gật đầu:

-Ở Vịnh Thái Lan có rất nhiều, nhưng gần hai năm nay, những loài rắn ở đó càng ngày càng ít, còn lại đều là loài rắn độc không có trong tài liệu, hiểu biết của mọi người đối với chúng rất ít, cho nên mỗi lần ra biển đều phải mang dụng cụ chuẩn bị tốt, nếu không mất mạng lúc nào cũng không biết, nhưng mà mặc dù phòng hộ đi bắt rắn biển lại chẳng thuận tiện chút nào.

-Phần lớn rắn biển đều ở tầng sâu, mà chúng tôi lại chỉ có thể bắt ở tầng trên mặt biển, chúng tôi thử dụng thiết bị thăm dò, phát hiện ra ở sâu trong đáy biển có rất nhiều rắn biển, nếu như muốn bắt thì phải mua một số dụng cụ đặc biệt, nhưng đáng tiếc giá cả lại tiêu hao quá lớn, không đáng. Mấy tháng trước toàn bộ công ty mới bắt được một ngàn con rắn biển, tiền bán được đều bị cha tôi đem đi đánh bạc thua sạch rồi.

Lý Long than thở, nhìn lại cha hắn, khẽ lắc đầu.

Sở Tiên gật đầu, lần trước hắn cùng David nói chuyện điện thoại, nghe nói hắn đang tiếp đón một người bạn ở Việt Nam, người đó kể rằng khi đi bắt rắn biển, còn chết mất vài người.

Đây là trong điều kiện hoàn hảo nhất, đầy đủ trang thiết bị hiện đại cũng vẫn sẽ xuất hiện nguy hiểm tính mạng, đủ thấy được bắt rắn biển nguy hiểm đến

chùng nao.

-Đúng rồi, ở chỗ các cậu có rạn biển Belcher không, rạn biển Belcher loại hơn năm năm tuổi ấy? Sở Tiên do xét hỏi.

Bạn của David chính là vì tìm kiếm loại rạn biển này đã tổn thất hơn mất trăm vạn.

-Không có! Lý Long sững sờ, lập tức hỏi:

-Anh đối với rạn biển hình như rất có hiểu biết?

-Không phải, tôi có một người bạn, cha cậu ấy bị bệnh, cần dùng đến nọc độc của rạn biển Belcher.

-Rạn biển Belcher là một loại rạn biển vô cùng hiếm hấy, tôi từ nhỏ tới lớn chỉ gặp qua bốn năm lần, mấy năm gần đây đã rất ít nhìn thấy loại rạn này, tuy nhiên trong biển chắc hẳn là có! Lý Long đáp.

Sở Tiên gật gù đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Rạn Biển Thái Lan(2)

Vịnh Thái Lan là nơi tụ tập nhiều rạn biển nhất trên thế giới, rất nhiều người Thái Lan đều làm nghề bắt rạn biển sống qua ngày, đồng thời nội hải của Vịnh Thái Lan cấm người ngoài đến đây săn bắt, chính phủ cũng không cho phép người ngoài đến vịnh bắt rạn biển.

Sở Tiên đối với rạn biển có hứng thú vô cùng lớn, tùy tiện một con cũng bán được bảy, tám vạn, bắt mấy ngàn con liền có thể bán được hơn trăm triệu, đây chính là món lợi kếch sù, hẳn đang có kế hoạch, chờ tới lúc có thời gian liền mạng người cá đến đó săn trộm.

-Hừ, lại thua nữa! Lúc này, Lý Long nhìn thê đánh bạc bên cạnh cha mình, thất vọng lắc đầu.

-Mấy năm gần đây, chỉ riêng thua tiền đánh bạc cũng đã hơn mấy tỉ rồi! Lý Long ai oán nói.

Sở Tiên đứng ở một bên không nói gì, cái trò đánh cược này, một khi nghiện thì chơi đến tán gia bại sản cũng là bình thường, may mắn nhà Lý Long còn có một cái công ty, mỗi một năm đều có thể thu hoạch được hơn trăm triệu lợi nhuận, nếu không, thật đúng là không chống đỡ được với cha hắn.

-Hà? Vậy mà còn theo người ta đi lên trên tầng hai? Lúc này, Lý Long bất ngờ đứng lên, nhìn thấy cha hắn đang đi theo mấy người lên trên tầng hai, lập tức muốn tiến lên ngăn cản.

Lý Long hô vài tiếng, cha hắn không kiên nhẫn liền phát phát tay ra hiệu cho hắn im miệng, sau đó lập tức đi vào.

Lý Long nhú chặt long mày ngồi xuống, có chút lo lắng nhìn lên phía trên tầng.

Sở Tiên không tiếp tục nói chuyện cùng hắn nữa, liền ngồi một bên nghỉ ngơi.

-Sở Tiên cậu sao lại ngồi đây? Chẳng lẽ thua sạch rồi? Lúc này, Cổ Lực, Mã Chí cùng mấy người Vương tổng đi tới.

-Haha, làm sao có chuyện đó được! Sở Tiên nhìn trong tay bọn họ đều không có gì, cười cười giờ thì đánh bạc của mình lên, đắc ý nói ra.

-Cái này... cái thẻ đánh bạc này phải có ít nhất ba bốn trăm vạn đi, lợi hại, Sở Tiên huynh đệ, cậu thật sự quá lợi hại! Vương tổng vừa cầm lên xem liền giật mình nói.

-Vạn khí tương đối tốt mà thôi! Sở Tiên cười cười nói:

-Bây giờ chúng ta đi chỗ khác chơi sao?

-Nghỉ ngơi một chút đã, mới có nửa giờ ngắn ngủi liền thua năm mươi vạn, thật đúng là nhanh nha! Cổ Lực nằm trên ghế salon, cầm một ly đồ uống.

-Haha, các cậu đúng là phá gia chi tử! Mã Chí ở bên cạnh cười haha, hắn ngược lại là thắng hơn hai mươi vạn.

-Chắc chắn, sớm biết trước thế này liền đi theo Sở Tiên cậu cùng một chỗ, có lẽ tôi cũng thắng được một chút! Cổ Lực cười cười.

-Tôi chơi bài ba cây cùng với Baccarat, coi như có mạng cậu lên cũng vô dụng! Sở Tiên cười đáp lại.

-Haha, ít nhất tôi cũng đứng bên cạnh châm trà rót nước cho cậu, cậu thắng nhiều như thế có lẽ cũng sẽ chia cho tôi mấy vạn đi! Cổ Lực nói đùa.

Mấy người bọn họ ngồi trên ghế salon nói chuyện phiếm xong liền đứng lên, Lý Long cũng vội vã rời đi.

Khoảng nửa giờ sau, Sở Tiên đổi thẻ đánh bạc trong tay thành tiền mặt, lập tức bọn họ cùng nhau đi ra ngoài.

Nhưng khi bọn hắn vừa đi được vài bước liền nghe “Tồm” một tiếng, giống như có đồ vật gì bị rơi xuống nước.

-Không!

Lập tức có một giọng tiếng Thái Lan quen thuộc truyền đến, Sở Tiên hơi sững sờ, vội vàng quay đầu nhìn qua.

-Chắc là lại có người nhảy xuống biển, haha! Mã Chí ở bên cạnh vừa cười haha vừa nói.

-Thật sự lợi hại nha, không nghĩ vậy mà lại nhảy hẳn xuống biển, muốn tìm được cũng không dễ!

Vương tổng bên cạnh hơi kinh ngạc.

-Có rất nhiều nha! Mã Chí cười cười:

-Chúng ta liền đứng đợi đi, mặc dù nói có rất nhiều người nhảy xuống biển, nhưng đây là du thuyền du lịch, tất nhiên không thể thấy chết không cứu, thuyền nhỏ đều phải ra cứu người rồi, chúng ta đứng đợi xem!

Mấy người Sở Tiên đi đến mũi thuyền nhìn xuống vị trí bên dưới, nhìn thấy Lý Long đang đứng ở một bên lo lắng chờ đợi, hơi hơi lắc đầu.

-Lý Long, chuyện gì xảy ra vậy?

Lý Long quay đầu, nhìn thấy lại là Sở Tiên, trên mặt lộ ra một nụ cười khó xử:

-Cha ta thua trắng, đem cả công ty ra đặt cược.

Sở Tiên hơi sững sờ, hằng năm lợi nhuận của công ty hơn trăm triệu, vậy mà thua trắng, đến tột cùng là chơi lớn cỡ nào đây?

-Ôi! Sở Tiên lắc đầu, cũng không biết an ủi ra sao, liền đi lên trước vỗ vỗ bả vai hắn.

Bọn Cổ Lực có chút kinh ngạc đứng bên cạnh tò mò nhìn.

-Vừa nãy đi chơi, có quen biết cậu nhóc này. Sở Tiên cười giải thích.

-Khuyên nhủ cha cậu cho tốt, chỉ cần còn sống, liền có cơ hội làm lại từ đầu, tính mạng là quan trọng nhất! Mã Chí lắc đầu nói.

Lý Long không nói gì, ánh mắt đỏ bừng nhìn thuyền nhỏ cứu hộ cách đó không xa.

Đúng như Mã Chí vừa nói, du thuyền sẽ không để cho người ta nhảy xuống biển mà chết, rất nhanh một gã trung niên nằm trên thuyền được đưa qua.

-Người này chắc là cha cậu sao? Nhân viên phục vụ của du thuyền đánh bạc nói với Lý Long:

-Du thuyền của mấy người là cái nào, để tôi đưa mấy người qua.

-Là chiếc kia, cậu đưa chúng tôi qua đi! Lý Long chỉ chỉ về một chiếc du thuyền, sau đó im lặng nhìn cha mình.

-Các vị đại ca, các ngài không phải nói muốn đi xoa bóp kiểu Thái một chút sao, vừa vặn, chúng ta đi qua xem. Sở Tiên nhìn Lý Long, lập tức nói với mấy người Cổ Lực.

-Ừ, cùng đi đi! Chúng tôi cũng muốn đến chiếc du thuyền đó. Cổ Lực chỉ chỉ, nói với nhân viên phục vụ.

-Vâng!

Đi xuống thuyền nhỏ, Sở Tiên nhìn cha Lý Long, khẽ lắc đầu.

Đến chiếc du thuyền Thái Lan này, Sở Tiên nhìn hai cha con Lý Long, do dự một chút đi lên trước:

-Lý Long, tôi có ý định mở một công ty kinh doanh rần biển ở Thái Lan, nếu như cha cậu tỉnh lại, có thể suy nghĩ kỹ về đề nghị này, sau đó tới tìm tôi, tôi hẳn là sẽ ở trên chiếc du thuyền này khoảng một hai giờ.

Lý Long có chút kinh ngạc nhìn Sở Tiên.

Sở Tiên vỗ vỗ bả vai hắn, lập tức theo bọn Cổ Lực đi vào.

-Sao vậy Sở Tiên? Cậu muốn giúp bọn họ một tay sao? Cổ Lực không nghe được lời nói của Sở Tiên, nên có chút hiếu kì hỏi.

-Không phải muốn giúp đỡ, mà tôi chỉ muốn ở Thái Lan mở rộng kinh doanh, bọn họ dù sao cũng có kinh nghiệm phong phú, liền đề nghị một chút vậy thôi! Sở Tiên cười cười, lập tức đi vào theo mọi người.

Tay nghề xoa bóp của người Thái Lan có thể nói là nổi danh trên toàn thế giới, du thuyền Thái Lan này có nhân viên xoa bóp rất chuyên nghiệp, xoa bóp toan thân một chút, cả người đều vô cùng thoải mái.

Những nhân viên xoa bóp nữ đều là mỹ nữ, vô cùng xinh đẹp, Mã Chí nói, nhân viên xoa bóp ở đây đều có loại dịch vụ đặc biệt, bởi vì ở Thái Lan, hoạt động mua dâm được tính là hợp pháp.

Nhưng mà, ngay khi hắn vừa xoa bóp xong, đang nằm nghỉ ngơi chờ đợi, thì có một nhân viên phục vụ đi đến bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói có một người tên là Lý Long đến tìm hắn.

Trên mặt Sở Tiên hiện ra một nụ cười, lập tức đứng lên.

-Bọn họ ở nơi nào, dẫn tôi tới đó!

-Bọn họ đang ngồi nghỉ ngơi ở đại sảnh bên cạnh, mời ngài đi theo tôi.

Sở Tiên gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư, hắn chỉ mới thử đưa ra đề nghị, không ngờ đối phương cũng quyết định thật nhanh.

-Đi thảo luận thêm một chút, chỉ cần bọn họ thật sự có thể đồng ý, chính mình cũng có dư vốn để đầu tư, rần biển trông vậy nhưng lại là bảo vật nhà, với lại bọn họ bắt rần biển cũng có chút khó khăn, người cá của mình nếu đem ra hành động thì đúng là dễ như trở bàn tay, nếu vụ giao dịch này thành công, tuyệt đối là một phát ăn ngay, thu nhập vô cùng khủng bố.

Trong lòng Sở Tiên tính toán, đi đến đại sảnh nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy chờ mong của Lý Long, cùng với hắn là một người trung niên đang cúi đầu, Sở Tiên cười cười đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188: Công Ty Rần Biển

-Sở đại ca!

Sau khi nhìn thấy Sở Tiên, Lý Long tươi cười đứng lên.

-Ừ! Sở Tiên nhìn hắn cười cười nói:

-Cha của cậu không sao chứ? Khuyên bảo ông ấy một chút, đôi người vốn dĩ không thiếu cơ hội, chết không giải quyết được vấn đề gì, chỉ cần về sau đừng ham mê đánh bạc nữa là được rồi.

-Đúng thế! Sắc mặt Lý Long có chút tái nhợt, cười cười:

-Cha tôi sau khi tỉnh táo lại, cảm thấy đã trải qua chuyện đại sự như thế, về sau ông ấy cũng quyết tâm không đụng đến cờ bạc nữa.

-Được như thế thì tốt! Sở Tiên gật đầu:

-Cậu có thể nói qua cho tôi biết một chút về công ty nhà cậu không?

-Được ạ! Lý Long gật đầu, nhìn xuống cha hắn đang cúi đầu, lập tức trả lời:

-Công ty nhà tôi là một công ty chuyên bắt rần biển, là một công ty gia đình, có hơn một trăm công nhân chuyên đi đánh bắt rần biển, bọn họ đều có kinh nghiệm vô cùng phong phú, ban đêm đều có thể ra biển bắt rần biển.

Sau khi bắt được rần biển liền đưa về công ty, trong công ty cũng coi như là một công ty công nghệ cao, dụng cụ toàn bộ đều được nhập khẩu từ nước Đức, đều là sản phẩm được đặt thiết kế, chỉ riêng những thiết bị này đã tiêu tốn bốn năm ngàn vạn, những thiết bị này có thể rút ra và phân tích về hàm lượng độc tố trong từng bộ phận cơ thể của rần biển.

-Gan rần biển, mỡ rần biển, máu rần biển, da rần biển, độc rần biển, toàn bộ đều được chúng tôi lấy ra sau đó bán cho bệnh viện cùng các công ty dược, ở những công ty đó sẽ có nhân viên chuyên nghiệp xử lý những phần còn lại.

- Công ty của nhà chúng tôi tuy thế nhưng không lớn lắm, chỉ có điều dụng cụ máy móc trong đó đều vô cùng tinh xảo, cho nên mỗi năm lợi nhuận đều cao vô cùng.

Lý Long chậm rãi giới thiệu.

Sở Tiên gật gù đầu, mọi con rần biển còn sống, sau khi trải qua một số nghiên cứu khoa học đều có thể lấy ra rất nhiều bộ phận có giá trị, so ra mà nói thì thịt rần biển là rẻ nhất, tuy nhiên công ty gia đình của Lý Long sẽ đem thịt rần biển bán cho một số người chuyên bán rượu, bọn họ sẽ dùng thịt rần biển để ngâm rượu, một con rần biển có thể ngâm được mười mấy cân rượu, có giá trị không nhỏ.

Giá trị của rần biển sau khi chết đi sẽ giảm xuống mấy chục lần, đây cũng là nguyên nhân lần trước ông chủ của Lão Phong phải tức giận như thế.

- Công ty nhà cậu giá trị ước tính khoảng bao nhiêu? Sở Tiên hiếu kỳ hỏi.

- Giá trị ước tính khoảng một tỉ, chủ yếu là ở dụng cụ cùng tiền thuê công nhân, họ đều là những ngư dân có kinh nghiệm bắt rần biển phong phú cả, chúng tôi cũng cùng bọn họ kí hợp đồng mấy chục năm, hiện nay rần biển so với trước kia giảm đi rất nhiều, bắt được đã là vô cùng khó khăn, không ai dám khẳng định qua mười năm sau sẽ có chuyện gì, có lẽ rần biển cũng sẽ biến thành sinh vật quý hiếm, cho nên mới có giá trị như vậy. Lý Long giải thích nói.

Sở Tiên gật đầu tán thành, ở mấy năm đầu, rất nhiều công dụng của rần biển không được con người phát hiện ra.

Rần biển cũng có rất nhiều loại, nhưng sau khi người ta phát hiện toàn thân rần biển đều là bảo bối kiếm ra tiền thì săn bắt rần biển bắt đầu phát triển dần lên, một số lượng lớn rần biển bị săn bắt, cho nên số lượng hiện nay mới còn ít như vậy. Nếu như là trước kia, tuy tiện đạo tại mấy chợ đêm ven biển đều có thể nhìn thấy rần biển, nhưng hiện nay đã nhanh chóng biến mất, trở thành một loài sinh vật vô cùng đắt đỏ.

Ngay trước mắt mà nói, rần biển tập trung nhiều nhất cũng chỉ còn ở vịnh Thái Lan và Việt Nam, ở vùng biển chỗ hán cũng vô cùng thưa thớt, khó tìm rồi.

Đồng thời rần biển cũng càng ngày càng khó bắt được, ngày xưa chúng sinh hoạt thành từng nhóm trên mặt biển, hiện tại cũng chỉ còn sót lại một ít.

- Các cậu đối với các công dụng của rần biển rất có hiểu biết sao? Nói cách khác, nếu như có thêm dụng cụ, các cậu lại có thể xây dựng lại một công ty mới sao? Sở Tiên hỏi bọn hán.

- Không thể! Lý Long lắc đầu:

- Dụng cụ có thể mua được, nhưng là những người bắt được rần biển là vô cùng ít ỏi, hiện tại có rất ít người muốn đi bắt rần biển, bởi rần biển dù sao toàn thân cũng là kịch độc, sơ sẩy một chút cũng có thể mất mạng.

Sở Tiên gật đầu tiếp tục hỏi:

- Tôi muốn hỏi nếu như tôi có người đi bắt rần biển, sau đó lại đầu tư thêm dụng cụ, các cậu có thể mở lại một công ty chuyên bắt rần biển hay không?

- Có thể, tôi chắc chắn có thể, cha tôi đối với rần biển vô cùng quen thuộc, chính tôi cũng học qua nửa năm, đối với công dụng của rần biển vô cùng hiểu biết. Lý Long gật đầu, trong mắt có chút chờ mong nhìn hán.

- Ủ, nếu như theo lời cậu nói, tôi muốn thành lập một công ty chuyên bắt rần biển ở vịnh Thái Lan, nhưng ở đó cấm người ngoài đi vào, nếu chúng ta cùng hợp tác cậu có thể đảm bảo không có vấn đề không?

Sở Tiên mỉm cười hỏi.

- Đương nhiên không có vấn đề, nhưng tôi vẫn muốn hỏi qua ý kiến cha tôi một chút. Lý Long gật đầu, lập tức dùng tiếng Thái Lan nói chuyện với cha mình.

Cha của Lý Long nghe xong ngẩng đầu, lập tức hiếu kỳ nhìn Sở Tiên, sau đó cùng Lý Long bàn bạc một hồi.

- Cha tôi nói có thể, công ty kia nếu như thành lập thì cổ phần sẽ tính thế nào? Lý Long có chút ngại ngần nhìn Sở Tiên.

- Tôi có thể đầu tư tiền mua dụng cụ, mặt khác, tôi có người chuyên đi bắt rần biển, đồng thời số lượng bắt được tuyệt đối nhiều hơn công ty cũ của các cậu mười mấy lần, thậm chí mấy chục lần, các cậu chỉ cần đưa ra kĩ thuật cùng một ít quan hệ, các cậu muốn khoảng bao nhiêu cổ phần?

- Cái này... Lý Long nhất thời do dự, lập tức cùng phụ thân hán trò chuyện.

Sở Tiên cười cười, chậm rãi trao đổi ý kiến với bọn họ, cuối cùng hai bên đều quyết định giao dịch.

Bởi vì Sở Tiên cam đoan số lượng rần biển có thể gia tăng gấp mấy chục lần, dưới tình huống này, bọn họ biểu thị chỉ cần cầm mười phần trăm cổ phần là được.

Sở Tiên đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì, dù sao dụng cụ cùng kỹ thuật đặc biệt kia đều là của người ta, tuy nhiên cuối cùng Sở Tiên vẫn nâng

cho bọn họ lên thành mười lăm phần trăm cổ phần.

Mười lăm phần trăm hẳn nâng lên kia, cũng không phải là cho không, yêu cầu của hắn chính là việc quản lý công ty toàn bộ giao cho bọn họ, nhưng Sở Tiên sẽ phải người giám sát, nếu như cổ phần muốn bán lại, chỉ có thể bán cho hắn, với lại nếu bọn họ muốn bán thì phải giao kỹ thuật công nghệ kia lại cho hắn.

Lý Long cùng cha hắn thương lượng một chút liền đồng ý, trên thực tế, xét về tình trạng hiện tại, cho dù điều kiện có thua thiệt hơn nữa bọn họ cũng sẽ đồng ý, chứ đừng nói đến điều kiện tốt như vậy.

-Hợp tác vui vẻ! Sở Tiên đưa tay ra.

-Hợp tác vui vẻ! Lý Long vội vàng bắt tay lại, cùng lúc đó cha hắn cũng đưa tay qua.

-Chờ các cậu trở về nước, tôi sẽ cho người đi Thái Lan tiếp nhận, đến lúc đó hãy cùng hắn thỏa thuận, lưu lại cách thức liên lạc của chúng ta! Sở Tiên cười nói với bọn họ

Liên quan đến việc mở công ty ở Thái Lan, Sở Tiên cũng không có khả năng tự thân đi làm, hắn chuẩn bị để cho Lão Tầm cùng Kiếm Nhất mang theo mấy người cá đột biến đi đến đó.

Việc quản lý công ty hắn sẽ không nhúng tay chút nào, hoàn toàn giao cho cha con Lý Long, hắn chỉ cần giám sát thật tốt, bảo đảm thu về lợi nhuận.

Có Lão Tầm cùng mấy người cá đi bắt rắn biển ở vịnh Thái Lan, Sở Tiên cũng vô cùng yên tâm.

Tốc độ cùng phản ứng của người cá, cùng với hắn đều thuộc về loài cá, đối với rắn độc hay nọc độc có sức đề kháng rất lớn, ở trong biển bắt rắn biển không có chút nguy hiểm nào, có thể nói là lấy một địch trăm.

-Sở Tiên đại ca, thật cảm ơn anh! Lý Long chân thành nói với Sở Tiên.

-Haha, không cần khách khí, chúng ta chỉ là hợp tác đôi bên cùng có lợi thôi, về sau hy vọng công ty phát triển tốt, cậu cũng nên ở đó học tập, nếu buôn bán có lợi tôi sẽ cho cậu làm tổng giám đốc, mặt khác không cần thiết phải bán hết rắn biển, chúng ta có thể để dành nghiên cứu, về sau sẽ trở thành công ty công nghệ cao chuyên nghiên cứu về y dược cũng có khả năng nha, cho nên cậu hãy học tập thật tốt!

Sở Tiên vỗ vỗ bả vai hắn: -Tôi đối với công ty này vô cùng nắm chắc, nhưng có lẽ cậu hiện giờ cũng không có bao nhiêu tự tin, chờ người của tôi đi qua cậu sẽ hiểu, cái công ty này nhất định sẽ phát triển tốt, cũng không phải là công ty nhỏ như trước kia, nhất định phải làm tốt, bởi vì trong công ty cũng có mười lăm phần trăm cổ phần của cậu!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Hải Sâm Mang Đến Kinh Động

Sở Tiên cùng Lý Long không ngừng trao đổi, cha Lý Long ở một bên tinh thần cũng thoải mái hơn rất nhiều, liền lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

-Sở Tiên, cậu ở chỗ này à, chúng tôi đang thắc mắc tại sao mãi không tìm thấy cậu nha! Lúc này, Cổ Lực cùng mấy người nữa đi tới, nhìn thấy Sở Tiên đang cùng thiếu niên lúc này nói chuyện phiếm, liền đi qua gọi một tiếng.

-Ừ, đang bàn bạc một số chuyện! Sở Tiên cười cười

-Đã xong hết rồi sao?

-Ừ, cùng trở về thôi, hiện tại đã hơn một giờ rồi.

Mã Chí gật gù đầu, nói với Sở Tiên.

-Được! Sở Tiên gật đầu, lập tức xoay người chào tạm biệt Lý Long cùng cha hắn.

-Sao rồi, Bàn bạc xong hết chưa? Cổ Lực nhìn nét cười trên mặt Sở Tiên, hiếu kì hỏi.

-Bàn bạc xong rồi! Sở Tiên gật đầu.

-Sở Tiên cậu lại có ý tưởng gì vậy? Sao lại muốn đến tận Thái Lan? Mã Chí hiếu kì hỏi.

-Rắn biển, tôi cũng chỉ kinh doanh những thứ dưới biển thôi mà. Sở Tiên đáp lại.

-Kiểm tiền bằng nguồn sinh vật biển à, cũng đúng, trong biển tài nguyên phong phú, chỉ cần chọn được phương pháp, kiểm tiền đúng là vô cùng dễ dàng. Cỏ Lục cười nói.

-Haha, cũng đại khái là thế.

Đi lên khoang thuyền du lịch, Mã Chí sắp xếp cho Sở Tiên một căn phòng, vừa nằm lập tức ngủ thẳng tới sáng.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Sở Tiên tỉnh dậy đã là hơn tám giờ, rửa mặt chải đầu xong cũng đứng giờ ăn cơm.

-Thật khéo, chị dâu, Rùa đen nhỏ! Sở Tiên nhìn thấy một nhà ba người Cỏ Lục đang ăn bữa sang, lập tức đi qua.

-Đại ca, chào buổi sang! Rùa đen nhỏ nhìn thấy Sở Tiên, lập tức hưng phấn đứng lên, nhìn hấn kêu lên một tiếng.

-Chào buổi sáng! Sở Tiên cười cười, sờ đầu rùa đen nhỏ.

-Lát nữa chuẩn bị đi về sao? Phi Á cười hỏi Sở Tiên.

-Vâng, đã ra biển năm ngày, cũng nên trở về rồi. Sở Tiên gật đầu cười.

-Sở Tiên, lần này ra biển thu hoạch thế nào? Cỏ Lục tò mò.

-Thu hoạch rất tốt! Sở Tiên cười đáp.

-Đại ca, khi nào anh dạy em bắt cá mập đi, coi như không dạy em bắt cá mập, dạy em bắt cá bình thường cũng được! Rùa đen nhỏ đứng dậy nói, sau đó lập tức chạy đến bên cạnh Sở Tiên, chen vào ngồi cạnh.

-Được, em mau lớn nhanh lên, sau khi em lớn anh sẽ dẫn em đi bắt cá. Sở Tiên cười nói.

-Nhưng hiện tại em muốn bắt cá luôn cơ! Rùa Đen nhỏ đáng yêu mở to mắt nhìn hấn.

-Hiện tại em còn rất nhỏ, bắt không có được!

Cùng với gia đình Cỏ Lục ăn sang xong, Sở Tiên liền đi ra bên ngoài.

Biết được Sở Tiên muốn đi, Vương tổng, Mã Chí, Đoàn Khoa đều đi ra chào tạm biệt.

-Được, tôi đi về trước, chúng ta mấy ngày nữa gặp lại! Sở Tiên phát tay với bọn họ.

-Sở Tiên huynh đệ, chúng ta đi du lịch xong nhất định sẽ ngay lập tức tìm đến cậu, sau đó chúng ta có thể thương lượng về vấn đề điện ảnh một chút! Đoàn Khoa nói với hấn.

-Đại ca, em muốn cùng đi thuyền với anh! Lúc này, rùa đen nhỏ chạy tới, nắm tay hấn nói.

-Đại ca có việc phải đi, sau khi trở về sẽ đi chơi sau! Phi Á đứng một bên cười, giữ chặt Rùa Đen nhỏ.

-Không được đâu, mẹ à, con muốn đi trên thuyền của đại ca, về sau cũng muốn theo đại ca đi bắt cá! Rùa đen nhỏ náo loạn, không nghe lời nói.

-Rùa đen nhỏ, vậy đi nhìn thử một chút xem! Sở Tiên nhìn Rùa đen nhỏ cười cười, cầm tay hấn hỏi.

-Em muốn đi nhìn luôn được không? Rùa đen nhỏ gật đầu, âm thanh kéo dài.

-Được, được! Anh dẫn em đi nhìn một chút! Sở Tiên ôm lấy hấn, đi về phía thuyền cá.

-Thật tốt quá, bố, mẹ, cho con đi xem một chút nha! Rùa Đen nhỏ vui vẻ cười.

Rùa Đen nhỏ năm nay mới bốn tuổi rưỡi, đáng lẽ phải gọi Sở Tiên là chú, nhưng cậu bé lại nhất quyết chỉ muốn gọi hấn bằng anh.

-Vậy chúng ta cũng đi theo nhìn một cái đi, tôi còn chưa có dịp đi lên thuyền cá đây! Cỏ Lục nhìn con mình đi qua, dứt khoát đi theo.

-Ừ, cũng được, đi qua xem đi! Sở Tiên gật đầu.

Sở Tiên ôm Rùa Đen nhỏ đi trên khoang thuyền, cậu bé hai mắt hiếu kì đánh giá xung quanh, lập tức trợn mắt:

-Anh, anh ơi, thả em xuống!

-Ừ! Sở Tiên gật đầu, đem cậu bé thả xuống khoang thuyền.

Vừa được thả xuống, cậu bé liền chạy ngay tới khoang điều khiển của thuyền cá.

-A! Nhưng rất nhanh sau đó, rùa đen nhỏ bị dọa sợ, hô to một tiếng, chạy ngược về:

-Anh ơi, anh ơi, bên trong có người xấu!

Sở Tiên nhìn về phía khoang điều khiển, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười:

-Đó không phải là người xấu, đó là nhân viên của anh.

-Người xấu gì cơ, rùa đen nhỏ, con thật nhát chết nha! Phi Á nhìn thấy rùa đen nhỏ bộ dáng hoảng sợ, lập tức đi tới.

-Mẹ ơi, ở trong đó! Rùa Đen nhỏ chỉ vào khoang điều khiển.

Mà lúc này ở trong buồng lái, Lão Mục và Lão Hoàng lần lượt đi tới.

-Ông chủ! Lão Tầm, Kiếm Nhất, Kiếm Nhị còn tốt một chút, đi thẳng về phía Sở Tiên hô lên.

Nhưng mấy người cá cờ xanh mới cải tạo gần đây, trên mặt bọn họ có chút cứng nhắc, mặt không biểu cảm gì, chỉ nghiêm chỉnh cúi người chào hỏi Sở Tiên.

Bởi vì nguyên nhân là y phục không đủ, nên nửa thân trên bọn họ chỉ đơn giản dùng một miếng vải bọc vào, lộ ra nửa lồng ngực, cả đám người đều cao trên mét chín, cơ bắp cuộn cuộn, đầu trục bóng loáng, nhìn hung hãn vô cùng.

Nhìn thấy hình dáng cùng âm thanh của bọn họ, Cổ Lực, Mã Chí và mấy người theo sau đều không nhịn được lùi lại vài bước.

-Được rồi, mấy người vẫn nên đi vào trong khoang điều khiển đi! Sở Tiên khoát tay với bọn họ.

Lập tức nhìn về mấy người đang kinh ngạc phía sau lưng, xấu hổ cười cười:

-Cũng là một vài nhân viên của tôi, có mấy người mới, từ một thuyền cá khác tuyển đến.

-Sở Tiên, mấy nhân viên này của cậu dư sức đi làm lính đánh thuê đó, thật sự là quá hung hãn. Cổ Lực cười cười, ánh mắt nhìn Sở Tiên có thêm một chút kính nể.

-Haha, không đến mức đó đâu! Sở Tiên cười:

-Mọi người có thể đi trên thuyền nhìn thử xem, cũng không có gì mới lạ.

-Anh ơi, ở trên mặt đất có đường kìa! Rùa đen nhỏ nắm tay Sở Tiên nói.

-Có gì sao?

Bị Rùa đen nhỏ một tay dắt lên phía trước, Sở Tiên đi xuống một tầng hầm nhỏ trên tàu.

Thuyền cá dài hai mươi tám mét nên cũng tương đối lớn, mấy người còn lại đều đi theo sau.

-Anh ơi, đây là cái gì? Vừa đi vào, Rùa Đen nhỏ liền to mò nhìn thấy bên trong chất đầy hải sâm, nghi ngờ hỏi.

-Đây là Hải Sâm! Sở Tiên nhẹ giọng nói.

Nhưng mà khi hắn nói dứt lời liền cảm giác đằng sau vô cùng yên tĩnh, ngay cả âm thanh hít thở dường như cũng đều biến mất.

Sở Tiên hơi sững sờ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đoàn người đang trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm hải sâm chất thành đống trong khoang thuyền, Đoàn Khoa dùng sức xoa xoa mắt của chính mình, biểu cảm kinh ngạc tột độ.

-Hải sâm sao? Lại có hải sâm to lớn như thế? Trời ạ, đây không phải là mơ đi! Cổ Lực trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc hô lên.

-Đương nhiên là hàng thật giá thật, không phải mơ. Có thể là do vận khí của tôi tương đối tốt, ở trong biển vớt được một chút. Sở Tiên cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Trở Về

-Hải sâm làm sao có thể lớn như vậy? Làm sao có thể nhiều như vậy được? Đoàn Khoa không tin vào mắt mình, hô lên.

-Cái này... là giả à!

Dù cho Sở Tiên có trả lời như nào, bọn họ vẫn không tin như cũ, cảm giác thật sự quá kinh ngạc, hải sâm lớn như vậy, hơn nữa còn nhiều như vậy, chuyện này sao có thể xảy ra được?

-Ôi! Sở Tiên im lặng nhìn bọn họ:

-Đây là tôi vớt được từ trong biển ra, các anh có thể cầm một ít về nếm thử.

Cổ Lực lập tức ngồi xổm người xuống, cầm một cái lên sờ sờ, đặt trước mũi hít hít ngửi ngửi:

-Thật sự là hải sâm, lại còn lớn như vậy, trên thị trường gần như không có, lần trước tôi nhớ chúng tôi ở thời điểm tổ chức quốc khánh cũng có người mua được một chút đồ biển tham gia, cùng cái này cũng không khác biệt lắm, một cân đã có giá hai vạn rưỡi.

-Hai vạn rưỡi một cân sao? Sở Tiên nghe xong lời Cổ Lực nói liền cau mày một cái.

-Hai vạn năm còn không đủ sao? Ở đây cậu có nhiều như vậy, ít nhất có thể bán mấy trăm vạn, nếu như cậu chế tác thành quà tặng hoặc bán cho quán rượu, giá cả hẳn sẽ cao hơn một chút! Cổ Lực vỗ vỗ bả vai hắn.

-Hừm! Sở Tiên có chút thất vọng gật đầu:

-Tôi còn tưởng là có thể bán được năm sáu ngàn vạn, không nghĩ tới hiện tại chỉ có thể bán được hơn một ngàn vạn!

Hắn tìm tòi trên mạng cũng không tra được giá của hải sâm với kích thước lớn như thế, coi như là làm hải sâm phơi khô cũng có thể bán được bảy tám vạn một cân, không nghĩ tới trên thị trường chỉ đáng giá ba bốn vạn, chưa kể làm được một cân hải sâm khô cần phải có hai mươi cân hải sâm tươi đem phơi mới đủ, tính ra vẫn chưa được một ngàn vạn.

-Hơn một ngàn vạn sao? Cổ Lực sững sờ, lập tức không thể tin nhìn hắn:

-Đến tột cùng là cậu chuẩn bị bao nhiêu hải sâm?

-Khoảng sáu tấn đó! Sở Tiên cười cười.

-Sáu.. sáu tấn? Mã Chí đứng bên cạnh vừa kinh ngạc nhìn hắn vừa nói, sáu tấn hải sâm, hơn một ngàn vạn còn chệch ít, chuyện này thật đúng là...

-Huynh đệ, chẳng trách được cậu không hề xót tiền, trực tiếp lái thuyền đâm vào thuyền người khác nha! Cổ Lực nhẹ vỗ vỗ bả vai hắn.

-Nhưng tôi còn tưởng rằng có thể bán được năm sáu ngàn vạn, xem ra tôi quá cao hứng rồi. Sở Tiên lắc đầu.

Bọn người Cổ Lực, Mã Chí khòe miệng co quắp, ra biển một lần kiếm được hơn một ngàn vạn vẫn còn chệch ít.

-Tôi cảm thấy về sau nên cho con tôi đi theo cậu bắt cá nha, hẳn là tương lai không tệ! Cổ Lực bất ngờ nói một câu.

-Haha!

Mọi người cười cười, lập tức nhìn lên trên thuyền cá, thấy hơn ba mươi người cá, lần nữa dựng ngón tay cái với Sở Tiên.

Xem qua thuyền cá của hắn, lập tức đổ dành rùa đen nhỏ, cả đám quay trở về du thuyền du lịch, Sở Tiên phát tay chào tạm biệt bọn họ, Lão Mục bắt đầu lái thuyền, chạy về phía thành phố Hải Thanh.

-Nếu như theo lời Cổ Lực, thì chúng ta có thể bán lại hải sâm này cho bọn họ.

Cổ Lực có ý mua hải sâm trên thuyền cá của hắn, sau đó đem đi đến quán rượu của chính mình, nhưng là tới hơn một ngàn vạn, Cổ Lực còn cần phải về bàn bạc lại cùng người nhà một chút.

Sở Tiên thoải mái nằm trên ghế phơi nắng, mắt khẽ nhắm lại.

Thuyền cá nhanh chóng chạy về hướng thành phố Hải Thanh, dựa theo tốc độ này chắc khoảng trời tối là đến.

Ông chủ, phía trước có một chiếc thuyền đắm! Lúc đang đợi ăn cơm trưa, Lão Hoang đi tới nói với hắn.

-Thuyền đắm sao? Sở Tiên trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức đứng lên xem xét.

Một chiếc thuyền cá dài mười mét bị lật ở trong biển, bên cạnh còn có một số quần áo, không có người, cũng không có thi thể.

-Hắn là do trận mưa to hôm trước làm lật chiếc thuyền cá này, cũng không biết là người trên thuyền còn sống hay chết? Sở Tiên lắc đầu nói.

Biển rộng vô biên, nếu như gặp phải sóng to gió lớn, sợ là chính thuyền cá của hắn cũng không chống đỡ nổi. Hiện tại hắn chỉ có mỗi một phương pháp bảo toàn tính mạng chính là năng lượng biến thành cá mà thôi.

Thuyền cá lại nhanh chóng lái đi, đến khoảng chín giờ tối mới gần tới bến tàu, Sở Tiên đứng trên thuyền, nhìn thấy bên cạnh bến tàu có một bóng người xinh đẹp, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

"Chồng đi xa ngàn dặm, vợ trông ngóng trở về!"

-Tiểu Đinh! Sở Tiên vẫy tay, lập tức chạy tạt trên thuyền xuống.

-Cuối cùng anh cũng trở về! Tiểu Đinh đi qua ôm lấy thân thể của hắn, sáu chữ bao gồm tương tư nồng đậm, ra biển không hề giống đi du lịch, mà trái lại còn ngập tràn nguy hiểm.

-Haha, mới có năm sáu ngày không gặp, đã nhớ anh đến vậy sao? Sở Tiên lớn tiếng trêu chọc.

-Anh đen đi rồi!

-Do trời tối đó!

-Ăn cơm rồi sao?

-Ừ, ăn rồi.

-Không được, chúng ta lại đi ăn cơm đi.

Tiểu Đinh ôm cánh tay hắn, nũng nịu lắc lắc.

-Cũng được, dù sao em cũng đợi anh mà chưa ăn. Sở Tiên vỗ vỗ bả vai cô, nói với mấy người trên thuyền:

-Đồ vật trên thuyền đều đặt ở đây đi, ngày mai quay lại xử lý, chỗ này giao cho các ông!

-Vâng, ông chủ! Lão Tầm gật đầu.

-Mấy người kia là bạn anh, Kiếm Nhất, Kiếm Nhị, hiện tại đi theo anh ra biển. Sở Tiên nhìn ánh mắt nghi ngờ của Tiểu Đinh, cười nói:

-Đi thôi, lần này chồng em thu hoạch được rất lớn, em muốn cái gì anh cũng sẽ mua cho em.

-Em hơi đói, muốn ăn lẩu, anh đi ăn lẩu với em đi! Tiểu Đinh cười nói.

-Được! Học lái xe thế nào rồi?

-Học được một nửa rồi, vòng ba với vòng bốn tháng sau mới thi, nhưng đến lúc đó lại phải đi làm mất rồi.

-Không sao, vừa đi làm vừa học cũng được.

Hai người cười nói, gọi một chiếc xe taxi, đi vào trung tâm thành phố tìm một hàng lẩu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Tiên nhìn Tiểu Đinh nằm bên cạnh, gương mặt lộ ra nụ cười, hai người thức dậy ăn sáng xong, liền lái xe đi ra bờ biển.

Khi bọn họ đến nơi, Lão Tầm đang tham gia sửa sang lại thuyền cá, mà quanh thuyền cá của bọn họ cũng tụ tập rất đông người, mọi người đều chỉ trỏ vào mấy người cá.

-Thật đáng sợ, sao thuyền lại bị đâm thành dạng này, chả lẽ đâm phải đá ngầm?

-Vớ vẩn, đâm phải đá ngầm sao đầu thuyền lại lõm xuống được?

-Vậy thì đâm phải cái gì? Kì quái, thuyền cá đi trên biển sao có thể bị đâm thành như vậy, giống như tai nạn xe trên quốc lộ thế nhỉ?

-Hừ, thuyền cá thanh dạng này hẳn ông chủ rất bực mình nha, đã không ra biển thì thôi, nếu ra biển mà để thuyền cá biến thành như này thực đau lòng nha, tiền sửa chữa cũng phải mất mấy trăm vạn đó.

Tiểu Đinh đi theo bên cạnh, nghe thấy lời nói của bọn họ liền kinh ngạc, đêm qua trời tối cô không để ý tới, bây giờ nhìn thấy dấu vết trên thuyền cá mới giật mình, nhìn chăm chăm Sở Tiên.

-Anh gặp được mấy thuyền cá của đảo quốc đi săn bắt cá heo, cho nên có chút khó chịu, trực tiếp đâm vào. Sở Tiên nhún vai, trên mặt tràn đầy ý cười.

-Thật sao? Tiểu Đinh hơi nghi hoặc nhìn hắn.

-Thật sự, cũng không phải chuyện quan trọng gì, không phải em muốn xem mấy ngày qua anh thu hoạch được gì sao, lần này thu hoạch đủ nuôi em cả một đời nha, haha!

Sở Tiên cười nói, trực tiếp nắm tay cô đi lên trên thuyền.

-Bắt được nhiều cá lắm sao?

Tiểu Đinh nhìn qua chỗ thuyền cá bị lõm xuống, nghe lời hắn nói, tò mò hỏi.

-Thử xem là biết ngay mà!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Thu Hoạch

-Đây là...?

Vừa đi lên trên thuyền, Tiểu Đinh nghi hoặc nhìn hải sâm bày đầy trên khoang thuyền, có chút không hiểu.

-Đây là hải sâm, anh ở trong biển vớt được đó. Sở Tiên cười nói:

-Lần này thu hoạch nhiều nhất chính là chỗ hải sâm này!

-Đây cũng là hải sâm sao? Tiểu Đinh hơi kinh ngạc, nhà cô không phải ở đây cho nên cũng không hiểu biết nhiều về hải sâm, tuy nhiên nàng biết hải sâm vô cùng quý giá.

-Ừ! Sở Tiên cười cười đáp.

-Nhiều như vậy? Không phải được rất nhiều tiền sao? Tiểu Đinh nhìn từng cái thùng chứa chất lên thành đống, hơi giật mình.

-Haha, những chỗ này chỉ là một phần thôi, còn lại anh để trong kho, khoảng sáu tấn đó! Sở Tiên cười nhìn cô:

-Em đoán xem chỗ này giá trị khoảng bao nhiêu tiền?

-Sáu tấn? Nhiều như vậy? Tiểu Đinh sắc mặt rung động:

-Bán tốt có thể được mấy trăm vạn?

Sở Tiên cười duỗi ra một ngón tay

-Hơn một trăm vạn? Vậy cũng không ít, một lần ra biển lời hơn trăm vạn, Tiểu Tiên anh cũng quá lợi hại nha! Tiểu Đinh hưng phấn nhìn hắn nói, cảm giác bạn trai mình đúng là xuất sắc nhất.

-Này... em bị ngốc à! Sở Tiên gõ đầu cô: -Đây chính là hải sâm đó, giá trị không nhỏ nha, đằng sau em thêm một con số không anh còn tạm chấp nhận.

-Hả? Tiểu Đinh kinh ngạc há hốc miệng.

-Haha! Sở Tiên đối với biểu cảm của cô vô cùng hài lòng:

-Đi, anh đưa em đi xem thu hoạch khác!

-Còn có thu hoạch khác sao? Tiểu Đinh kịp phản ứng lại, hưng phấn nắm tay hắn.

-Đương nhiên! Sở Tiên gạt đầu, tỏ vẻ bí mật mang theo cô đi đến khoang thuyền bên trong:

-Đây là cá ngừ mắt to, giá trị khoảng ba bốn mươi vạn.

-Ồ, cá này thật lớn nha, vậy mà mỗi con dài hơn hai thước? Tiểu Đinh giật mình nhìn cá thu đông lạnh.

-Ừ, cá ngừ mắt to bình thường chỉ dài một mét rưỡi đến hai mét, là loài cá tương đối đắt đỏ. Sở Tiên ôm Tiểu Đình chi:

-Ở đây còn có một số tôm cua cỡ lớn, còn có một cái vây cá mập.

-Tôm cua thật to nha, đây là vây cá mập sao? Thật lớn!

-Ừ! Sở Tiên gật đầu, đắc ý nói ra:

-Những thứ này cũng chỉ là một chút thu hoạch nhỏ, thu hoạch chính ở bên này.

Sở Tiên vừa nói vừa kéo tay Tiểu Đình đến khoang điều khiển, lấy một cái rương, lập tức mở ra.

-Đây là...? Tiểu Đình nhìn thấy bên trong có mấy cây san hô đỏ, ánh mắt lấp lánh.

-San hô đỏ. Hai vạn cây san hô mới có một cây san hô đỏ đó, đây là trong lúc anh đi ra biển vô tình phát hiện được, ba cây san hô đỏ này giá trị khoảng năm sáu ngàn vạn. Thế nào? Anh không nói khoác chứ, lần này anh đi kiếm đủ tiền nuôi em cả một đời nha! Sở Tiên cười rộ lên.

Tiểu Đình kinh ngạc cười:

-Năm sáu ngàn vạn, một lần anh ra biển vậy mà kiếm được hơn bảy mươi triệu, lại thêm lần trước có tiền bán cá, chẳng phải đã được hơn trăm triệu rồi sao?

-Cũng tầm đó! Sở Tiên cười cười:

-Còn một cái ngư trường thuê mất một ngàn tám trăm vạn, một ngàn vạn thuyền cá, chỗ ở của bọn Lão Tầm, đại khái cũng tầm ngàn vạn, lại thêm cửa hàng cá cảnh với bể thủy sinh các loại, tư sản hiện tại cũng hơn hai tỉ rồi.

Tiểu Đình ở bên cạnh nghe Sở Tiên tính toán xong liền tròn mắt há mồm, cô biết Sở Tiên có thuê một cái ngư trường, không nghĩ tới sẽ tốn mất một ngàn tám trăm vạn, cũng không biết hẳn mua một khu nhà một ngàn vạn, giá cả của thuyền đánh cá cô cũng chưa từng hỏi qua.

-Tỉ phú nha! Tiểu Đình ngơ ngác, liền ôm chặt lấy Sở Tiên.

-Haha! Sở Tiên vui vẻ cười rộ lên:

-Cho nên mới nói, đồng chí Tiểu Đình, bây giờ em có người yêu giàu có rồi, về sau muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, muốn mua cái gì thì cứ việc mua nha.

-Anh thật sự quá lợi hại! Tiểu Đình ôm chặt hân, vui vẻ nói.

-Đó là đương nhiên, nếu như không lợi hại sao lại có thể yêu được Tiểu Đình cô nương xinh đẹp thế này! Sở Tiên vỗ vỗ vai cô:

-Được rồi, hôm nay anh muốn xử lý chỗ hải sản kia một chút, đợi lát nữa mình đi qua cửa hàng xem thử.

Tiểu Đình cười hì hì, buông hân ra:

-Muốn em giúp đỡ gì không?

-Sao có thể làm phiền công chúa Tiểu Đình của anh chứ. Sở Tiên lắc đầu.

-Đúng rồi, ba cây san hô đỏ này, em thích cây nào?

-Ồ, Tiểu Tiên, anh muốn tặng cho em sao? Tiểu Đình nhìn hân rồi cười:

-Em thích cũng có để làm gì đâu, mang về trưng bày sao?

-Thật ngốc! Đương nhiên là để làm đồ trang sức rồi, em nói thử xem, đến lúc chúng ta kết hôn, em đeo lên một bộ trang sức bằng san hô đỏ, tuyệt đối xinh đẹp vô cùng. Sở Tiên cười cười nói.

-Hả, không cần đâu, giá trị quá đắt nha, em không phải gả cho anh vì muốn mấy vật này đâu, anh vẫn nên bán đi thì hơn! Tiểu Đình trong mắt có chút âm uớt, trả về.

-Haha, không quan trọng đâu, về sau chồng em con có thể kiếm nhiều tiền hơn nữa cơ! Sở Tiên cười cười:

-Dùng san hô đỏ này chế tạo thành trang sức kết hôn cho em nha, quyết định vậy đi!

-Được! Em quyết định! Tiểu Đình nhìn Sở Tiên đột nhiên lớn tiếng nói.

-Hả? Em quyết định chuyện gì? Sở Tiên nghi hoặc nhìn cô.

-Em quyết định, sau này lúc về thăm nhà sẽ mang anh theo!

-Ồ, mang anh về nhà sao? Sở Tiên chỉ vào mình, cười cười.

Tiểu Đình có chút kiêu ngạo gật đầu:

-Được nghỉ hè em còn chưa có về nhà đâu, mấy hôm trước mẹ em gọi điện thoại, hỏi em bao giờ về, còn muốn gặp anh một chút, hiện tại em quyết định rồi, sau này anh phải cùng em về nhà.

-Sau này? Sở Tiên cười nói:

-Có phải nhanh quá không? Anh còn muốn chuẩn bị một chút, ít nhất phải xử lí xong chỗ thu hoạch này đã.

-Được! Em cho anh hai ngày, không thể chậm trễ hơn nha, lúc đó có việc gì cũng phải theo em về nhà đó! Tiểu Đình lời kéo tay hân.

-Được rồi, anh cũng muốn về để cảm ơn cha mẹ em, đã sinh ra người vợ xinh đẹp như tiên nữ cho anh nha!

-Anh... đồ lẻo mép! Được rồi, hai ngày này anh xử lí xong mọi chuyện đi, em nói trước, đến nhà em phải ở lại hai ngày đó.

-Không vấn đề gì, chỉ cần có em bên cạnh, anh ở đâu cũng được! Sở Tiên vừa cười vu nói.

-Tốt, em không phiền anh nữa, mau xử lí mọi việc cho xong đi!

-Được! Được! Sở Tiên cười cười đi ra ngoài.

Hải sâm được đặt ở trong hộp đặc biệt, sau đó đưa đến biệt thự để phơi khô, mấy người Lão Tầm đã làm hơn một nửa, mười mấy người đã sớm chuẩn bị đầy đủ.

Cá ngừ mắt to được đặt bên trên thuyền cá, Sở Tiên chuẩn bị để cho Phong thúc đem đi bán.

Tất nhiên về ra mắt mẹ vợ cũng không thể đi tay không được, Sở Tiên lấy ra một con tôm hùm lớn, cua lớn và vây cá để Lão Tầm chuẩn bị làm sạch cho hân.

-Tìm thuê một chiếc xe tải đi, đem những thứ này đưa vào trong biệt thự!

-Vâng, ông chủ!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Tình Hình Gần Đây

-Ồ, những thứ này không phải là hải sâm sao?

-Thật đúng là trùng hợp, trong thùng của tôi cũng là hải sâm, tuy nhiên loài hải sâm này số lượng cũng thật lớn nha, chẳng lẽ trên thuyền kia cũng đều là hải sâm sao?

-Không phải chứ? Bọn họ ở đâu phát hiện được một ổ hải sâm số lượng lớn như vậy?

-Hải sâm vốn là mặt hàng cao cấp, chẳng lẽ bọn họ không phải ra biển bắt cá mà là đi thu hoạch hải sâm sao? Nhiều hải sâm như vậy ít nhất cũng mấy trăm vạn.

-Trời ơi! Mau nhìn kích cỡ chỗ hải sâm này của hân đi, bọn họ nhất định là phát hiện ra một chỗ có hải sâm đang sinh trưởng, nếu không làm sao có thể nhiều như vậy? Thật làm người ta phát điên, bảo sao trên thuyền bọn họ không có lấy một con cá, thì ra bọn hân bắt toàn bộ là hải sâm nha.

-Các cậu có nghe nói qua chưa, tên nhóc này ở trung tâm thành phố mở một cửa hàng bể thủy sinh, kinh doanh cũng vô cùng tốt, kiếm lời rất nhiều tiền, không biết có ai còn nhớ không, mấy lần trước hân ra biển cũng mang về mấy tảng đá, sỏi biển, cùng một số loại san hô, nghe nói mấy thứ đó cộng lại cũng đã một hai ngàn vạn, giá trị cũng phải mua được một chiếc ô tô đó.

-Hóa ra trong biển không phải chỉ có mỗi bắt cá mới có thể kiếm tiền nha, trước kia tôi còn tưởng tên nhóc này chỉ là một tên phá gia chi tử, bây giờ xem ra người ta là người có năng lực nha, không bội phục không được.

Những ngư dân đang làm việc xung quanh đó nhìn thấy bọn họ liền nhận ra, vẻ mặt tràn đầy cảm thán, lúc này còn có chút trào phúng xem thường, bây giờ xem ta bọn họ mới chính là ếch ngồi đáy giếng.

Sở Tiên đối với những lời bàn luận xung quanh chỉ khẽ lắc đầu, đợi ngư trường kia chuyển đến tay mình xong, chính mình có thể dùng thuyền cá đi bên trong ngư trường, công việc sau này cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Đem toàn bộ hải sâm chuyển về trong biệt thự, Tiểu Đình cũng là lần đầu tiên tới đây, có chút hiếu kỳ đánh giá toàn bộ biệt thự.

-Về sau chúng ta lại mua một căn biệt thự khác, căn biệt thự này có một chút thiếu sót, cũng không phải là căn biệt thự tốt. Sở Tiên cười nói với Tiểu Đình.

Chỗ ở của Sở Tiên cũng là một tiểu khu cao cấp, trong phòng trang trí cũng vô cùng xa hoa, nếu không tiền thuê một tháng cũng không đắt như vậy.

Giữa trưa, ông Phong cùng Trương Tiêu Hoa đi đến biệt thự, ngoài ý muốn nhìn thấy Sở Tiên đang ở đó.

-Ông chủ, cậu về lúc nào vậy? Thu hoạch thế nào? Trương Tiêu Hoa nhìn Sở Tiên, hiếu kỳ hỏi.

-Cũng không tệ lắm, thu hoạch đều chuyển về đây rồi! Sở Tiên cười nói:

-Đúng rồi, hiện tại việc bài trí đến đâu rồi?

-Chuẩn bị được hơn phân nửa, còn có một số chỗ chưa hoàn thiện, vẫn đang cố làm nốt, khoảng ba ngày nữa là xong! Trương Tiêu Hoa nói ra.

-Ừ, vậy chuyện này giao cho hai người, sau khi chuẩn bị xong, chúng ta liền mở một cửa hàng ở Kinh Hải. Sở Tiên gật gật đầu:

-Mấy ngày nay việc kinh doanh của cửa hàng thế nào?

-Cũng không tệ lắm, cậu đi năm ngày, bán được khoảng hơn một trăm chín mươi vạn, hiện tại mỗi ngày đang giảm xuống một chút, tôi đoán một hai tháng nữa, khả năng thị trường ở thành phố Hải Thanh sẽ bị bão hòa! Trương Tiêu Hoa khẽ nhíu mày:

-Nếu như muốn khôi phục lại thị trường, có lẽ phải chờ hai năm sau.

Sở Tiên cúi đầu suy nghĩ, bể thủy sinh cũng không phải đồ chỉ dùng một lần, nhưng thị trường ở thành phố Hải Thanh nhỏ như vậy, khi khai trương sẽ có rất nhiều người mua, nhưng về sau sẽ càng ngày càng ít đi, nhưng bể thủy sinh có tuổi thọ nhiều nhất là hai năm, hai năm sau cũng cần phải thay mới.

-Không sao, về sau chúng ta có thể bán thêm ở trong cửa hàng một số loại hình tôm cá, người chơi bể thủy sinh sẽ không ngại được mua thêm đồ bỏ vào bên trong, chỉ dựa vào những vật nhỏ này cũng có thể kiếm lời một chút.

-Ừ, cũng đúng, mấy ngày nay có khách quen hay đến cửa hàng mua một ít tôm cá nhỏ. Trương Tiêu Hoa từ tốn gật đầu.

Cùng Trương Tiêu Hoa nói chuyện phiếm một chút, trong lòng Sở Tiên cũng đại khái vạch ra một kế hoạch. Buổi trưa, Lão Tầm lại chuẩn bị một ít hải sâm cùng ít tài liệu, liên tục năm sáu ngày đều ăn hải sâm nên hẳn có chút ngán.

Buổi chiều, Sở Tiên chờ bọn họ cùng đi đến cửa hàng cá cảnh.

-Anh! Ông! Chị! Phở Phở nhìn thấy bọn họ đều đi tới, mặt tràn đầy mỉm cười hô lên.

-Ừ! Sở Tiên cười cười.

Cửa hàng cá vàng ngược lại làm ăn vô cùng ổn định, bởi vì nơi này được phủ thị chính Hải Thanh tuyên truyền, du khách đến đây càng ngày càng nhiều, nhiều khách du lịch còn mua mang về.

Mới có năm ngày mà mức tiêu thụ đã đạt tới mười lăm vạn, Sở Tiên lấy tiền trong cửa hàng đếm lại một lần.

Tiểu Đình đi đến cửa hàng thú cưng phía đối diện, trò chuyện cùng với Đường Thu Mộng, xem ra quan hệ của hai người nay vô cùng tốt.

Toàn bộ cửa hàng cá cảnh được Phở Phở thu dọn vô cùng sạch sẽ, trên bàn bày một chút sách vở, cơ bản cũng đều là sách đại học, chỉ có hai quyển là tiểu thuyết văn học.

Sở Tiên phát hiện bây giờ Phở Phở có thêm một chút khí chất của nữ sinh, lại có chút hoang dã, nhưng nhìn qua khiến lòng người vô cùng thoải mái.

Ngày thứ hai, Sở Tiên cùng Tiểu Đình đi vào trung tâm thành phố, sau đó thuận tiện đi qua cửa hàng bể thủy sinh xem xét tình hình.

Lần đầu tiên đi gặp cha mẹ vợ, cần phải mua những gì thì được? Sở Tiên tiến đến bên cạnh hỏi Tiểu Đình.

-Tùy tiện mua chút đồ là được, cha em thích uống rượu và hút thuốc lá, anh mua chút rượu và thuốc lá đi. Mẹ em thích đánh bài, cái này thì không cần mua, mua cho mẹ chút quần áo là được! Tiểu Đình ngẫm nghĩ nói.

-Vậy chúng ta đi mua chút quần áo xem qua một chút, em tự chọn cho cha mẹ em mấy mẫu, rượu và thuốc lá thì lát nữa sẽ mua sau! Sở Tiên gật đầu, sau đó đi lòng vòng bên trong siêu thị.

Sau khi mua quần áo, giày dép cho cha mẹ vợ, mỗi người một bộ, Sở Tiên còn mua thêm chút đồ trang sức cho mẹ vợ, về phần rượu và thuốc lá, hắn trực tiếp bỏ mấy vạn ra mua hai bình rượu, hai cây thuốc.

Đi gặp cha mẹ vợ tương lai, cũng nên biểu hiện tốt một chút, làm cho Tiểu Đinh nở mày nở mặt.

Lòng vòng trong siêu thị bận rộn hơn nửa ngày, Tiểu Đinh nhìn đồ vật ở trên xe, trên mặt lộ ra nụ cười:

-Những cái này mà mang hết về, kiểu gì cha mẹ em cũng sẽ bảo lãng phí, mấy ngàn một bình rượu, đoán chừng cha em sẽ tiếc đến không dám uống.

Sở Tiên cười cười, dù sao nhà Tiểu Đinh cũng ở nông thôn, người ở quê thì đều đơn thuần như vậy.

Nghĩ lại hồi trước, hắn đưa cho cha mẹ hắn thẻ ngân hàng có hai trăm vạn, hắn còn phải giải thích một hồi lâu, cha mẹ hắn mới chịu đồng ý đi mua sắm một chút.

-Về sau cha mẹ em chính là cha mẹ anh, đợi chút nữa anh đưa em đi đến ngân hàng làm một thẻ tín dụng hai trăm vạn, đưa cho bố mẹ dùng đi! Sở Tiên vừa cười vừa nói.

-Cảm ơn anh! Tiểu Đinh cảm động nhìn hắn.

-Haha, em còn phải nói cảm ơn với anh sao, đưa tiền cho cha mẹ vợ, đây cứ coi như là sính lễ của con rể đem về hiếu kính hai lão nhân gia mà thôi. Sở Tiên cười cười.

-Hừm! Có chút sính lễ ấy mà đòi cưới tiểu công chúa nhà người ta, quý hẹp hòi, nghĩ cũng đừng nghĩ! Tiểu Đinh liếc hắn một chút, lập tức cười rộ lên.

Sở Tiên cười cười, lái xe đi tới ngân hàng, dùng thẻ cá nhân của Tiểu Đinh mở một chiếc thẻ ngân hàng, sau đó chuyển vào bên trong hai trăm vạn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Mang Anh Đây Đi Ra Oai Nào!

Sau đó, Sở Tiên chuyển vào thẻ của bố mẹ hắn thêm năm trăm vạn.

Bây giờ, năm trăm vạn đối với Sở Tiên mà nói cũng chẳng thấm vào đâu, dù sao cha mẹ cũng không dùng hết, coi như chuẩn bị cho chị gái hắn một chút, lần trước bọn họ dùng tiền mở một cửa hàng nhỏ trong một chuỗi doanh nghiệp có thương hiệu, kinh doanh cũng coi như không tệ, tuy nhiên chi phí gia nhập chuỗi đó rất đắt, cơ bản đã tiêu hết tiền.

Sở Tiên lại chuẩn bị thêm mấy trăm vạn để bọn họ không cần phải vất vả như vậy nữa, dù sao cũng là chị ruột của mình, dù cho chi ra năm sáu trăm vạn hắn cũng sẽ không đau lòng.

-Mẹ thân yêu, yên tâm đi, tiền mọi người cứ lấy ra tiêu, không cần phải vất vả nữa, con kiếm được! Sở Tiên dứt khoát nói.

-Được được, yên tâm đi, cha con cả ngày nhàn rỗi không có chuyện gì, hết đánh bài lại đi câu cá, hiện tại vui vẻ vô cùng, tiền này mẹ sẽ đưa cho chị con mua một chiếc xe, yên tâm đi, có thời gian sẽ cho con xem qua cửa hàng một chút.

-Vâng, mẹ!

Sở Tiên cúp điện thoại, nhìn Tiểu Đinh đang cười cười nhìn mình, nhẹ nhàng cười đáp lại:

-Mỗi lần gửi tiền về nhà đều phải phiền toái như vậy đó!

-Haha! Anh đừng giả bộ nữa! Tiểu Đinh liếc mắt nhìn hắn.

Sở Tiên cười cười:

-Đi thôi, đi thôi, hôm nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai để cho em mang anh đi ra oai, haha!

-Đáng ghét!

Ngày thứ hai, một chiếc xe Rolls-Royce mui trần mới tinh chạy nhanh trên đường.

-Lái xe cũng phải nắm tiếng mới đến nơi, còn nói xe của anh là xe mui trần cao cấp, còn không bằng ngồi xe điện nha, xe điện đi chậm nhất cũng chỉ mất có ba tiếng là về đến nhà. Ngồi trên xe Rolls-Royce, Tiểu Đình oán trách nói với Sở Tiên.

-Em đúng là không biết gì cả, đây là ra oai phủ đầu nha, bình thường nhìn người điều khiển xe trước, em thử nghĩ xem nếu chiếc Rolls-Royce này đỗ ở cửa nhà em, hàng xóm xung quanh đi qua đi lại đều nhìn thấy, chẳng phải sẽ chỉ trở nói:

-Ôi, cậu thanh niên này thật là đẹp trai, hơn nữa còn có xe sang trọng đắt tiền như vậy, mấy người nhìn Tiểu Đình nhà người ta mà học tập, tìm được một bạn trai tốt như thế, thật là có mặt mũi nha!

-Phụt! Anh có thể đừng tự luyến như thế hay không, em mang anh về nhà là để ra mắt cha mẹ, không phải để anh ra oai! Tiểu Đình im lặng lườm hần.

-Haha, bảo bối, chuyện này em cứ yên tâm đi, lúc anh đến thôn nhà em, tuyệt đối không ra oai, anh sẽ ngoan ngoãn đứng bên cạnh em nha, người khác khen anh, anh sẽ nói:

-Nhớ ngày đó tôi theo đuổi Tiểu Đình phải mất hần nửa năm, tranh giành với rất nhiều nam sinh khác mới cướp được, có được Tiểu Đình chính là may mắn của tôi.” Em xem, anh nói kiểu này, mặt mũi của em trong nháy mắt cũng được tăng lên, đúng không? Haha! Sở Tiên có chút đắc ý nói ra.

Tiểu Đình càng hung hăng lườm hần.

Trên xe, hai người vừa nói vừa cười, giữa trưa họ dừng lại một cửa hàng ven đường ăn tạm, đến hơn hai giờ chiều, bọn họ mới đến được thành phố Cửu Vân.

-Nhanh chút, còn khoảng nửa tiếng nữa là về đến nhà em rồi! Trên mặt Tiểu Đình lộ ra vẻ hưng phấn.

Thành phố Cửu Vân là một trấn nhỏ, có rất nhiều thôn làng, một trong số đó chính là quê hương của Tiểu Đình, một thôn làng vô cùng cổ kính, tường xanh mái ngói, đầu thôn còn có một con sông lớn.

Giống như Sở Tiên đã dự đoán từ trước, chiếc xe Rolls-Royce mui trần vừa tiến vào trong thôn liền hấp dẫn ánh mắt mọi người, mấy đứa trẻ nhỏ được nghỉ hè đều hiếu kỳ đứng ở một bên xem, tụ tập dưới bóng cây là các thôn dân đang đánh bài nói chuyện phiếm.

-Đây không phải Tiểu Đình nhà Nhị Đông sao?

Dưới gốc cây, một người phụ nữ hơi kinh ngạc nhìn mấy người xung quanh nói ra, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Tiểu Đình ngồi trên xe.

-Ôi, đúng là Tiểu Đình, con bé từ nhỏ đã có dung mạo xinh đẹp, lớn lên càng xinh đẹp, chiếc xe kia cũng thật đẹp nha!

-Nghe Nhị Đông nói, Tiểu Đình nhà bọn họ làm giáo sư đại học, lần này còn đi cùng một nam nhân trở về, chẳng lẽ là bạn trai sao? Chiếc xe này cũng có vẻ không rẻ đâu.

Xe chạy chậm chậm, mọi người đứng từ xa chỉ trỏ, Tiểu Đình thấy bọn họ như vậy, sắc mặt có chút ửng hồng, không thích ứng kịp.

Bởi vì xe mui trần nên có thể nhìn thấy rõ tình huống bên trong, nghe được từng người nghị luận, cũng không biết phải nói gì.

-Nhị thăm, chú Kinh, bà Liên, ông Sơn Đại! Khi đi ngang qua, Tiểu Đình cũng cất lời chào hỏi, quay đầu vẫy tay với bọn họ.

-Tôi đã nói rồi mà, đứa nhỏ Tiểu Đình này, nửa năm không gặp lại càng thêm xinh đẹp, cậu thanh niên này là ai, bạn trai cháu à? Một người phụ nữ hỏi bọn họ.

Sở Tiên nhìn thấy điệu bộ bọn họ, liền dừng xe lại, dù sao cũng là trường bối, Tiểu Đình ngồi trong xe nói chuyện cũng không thích hợp, đành xuống khỏi xe.

Một bộ váy màu đỏ nhạt, trên mặt trang điểm nhẹ nhàng, giày cao gót màu trắng, trên cổ đeo thêm một chiếc dây chuyền bạc, tay đeo chiếc đồng hồ bạc cùng vòng tay, nhìn qua vô cùng duyên dáng, giống như mỹ nhân giang nam từ trong tranh bước ra.

Sở Tiên cũng cùng đi xuống, đứng bên cạnh Tiểu Đình.

-Nhị thăm, đây là bạn trai cháu, Sở Tiên, hiện giờ mọi người có khỏe không?

-Ôi, đứa nhỏ này, bạn trai thật đẹp trai, cùng Tiểu Đình nhà chúng ta rất xứng đôi nha, các cháu cũng đừng chậm trễ nữa, mau về nhà đi, mấy hôm trước mẹ cháu đã đi khắp nơi rằng cháu sắp dẫn bạn trai về nhà, cha cháu xin phép nghỉ luôn ở nhà để đón cháu kia, mau về đi, nhanh lên! Nhị thăm của Tiểu Đình xem xét Sở Tiên một chút, vui vẻ nói.

-Chào Nhị thăm, chào các cô các chú, các ông các bà! Sở Tiên cười cười, lập tức móc ra một bao thuốc đưa mời mọi người, ở nông thôn, đây cũng coi như phép lịch sự.

-Được, được, chàng trai trẻ, không tệ nha, xe này của cậu cũng đáng giá không ít tiền nhỉ! Một ông lão cười ha hả nói ra.

Sở Tiên cười gật đầu, không nói gì.

-Được rồi, chào Nhị thẩm, chào các ông, các bà, chúng cháu về trước đây. Tiểu Đình phát tay với bọn họ, lập tức ngồi lên xe.

Sở Tiên cũng gật đầu chào bọn họ, lái xe đi sâu vào bên trong.

Nhưng mà rất nhanh, Sở Tiên liền biết cái giá của việc ra oai. Thôn làng vốn không lớn, ở đâu cũng toàn là người quen, bọn họ còn ngồi xe mui trần, người khác liếc mắt một cái đã nhận ra Tiểu Đình. Mỗi lần chào hỏi đều phải xuống xe, thế là ngắn ngủi mấy trăm mét đường bọn họ cũng phải xuống xe năm sáu lần.

Ngược lại với hấn, trên mặt Tiểu Đình luôn mỉm cười, xem ra tâm trạng vô cùng tốt.

-Ra oai có phải rất hãnh diện hay không? Sở Tiên đưa đầu lại gần cười hỏi.

-Đi đi, anh mau tranh thủ thời gian lái xe, phía trước là nhà em rồi! Tiểu Đình nhẹ nhàng đánh vào đầu hấn một cái, tuy nhiên ý cười lại dào dạt.

Sở Tiên cười haha, nhìn một ngôi nhà có cửa lớn màu đỏ phía trước, đỗ xe lại một bên.

-Mẹ, con đã về! Cổng vừa mở ra, Tiểu Đình trực tiếp đi vào.

Sở Tiên lập tức xuống xe, đi cùng tiến vào bên trong, tâm trạng hơi có chút căng thẳng, dù sao đây cũng là lần đầu tiên gặp cha mẹ vợ, ít nhiều cũng có chút lo lắng.

-Về rồi à! Bên trong truyền đến tiếng nói, theo sát là thân ảnh cha mẹ Tiểu Đình đi ra.

-Con gái, đây chính là Tiểu Tiên sao? Nào, tới đây, tới đây ngồi một chút! Mẹ Tiểu Đình hài lòng nhìn Sở Tiên nói.

-Chào cô chú! Sở Tiên chào một tiếng.

-Chờ một chút, bọn cháu lái xe về, cháu đi cắt xe vào trước đã ạ!

Tiểu Đình cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194: Cha Mẹ Vợ

-Hóa ra nữ thần cũng muốn ra oai sao?

Sở Tiên nhìn bộ dáng Tiểu Đình vô cùng đáng yêu, trong lòng không nhịn được cười cười.

-Lái xe tới sao? Xa như vậy còn lái xe làm gì? Cha Tiểu Đình nói, lập tức cầm chìa khóa ra mở cổng:

-Lái xe mất bao nhiêu lâu thế?

-Cũng không lâu lắm ạ, dù sao cũng không phải quá xa. Sở Tiên đứng bên nói.

-Vâng, không xa đâu ạ, chủ yếu là mang quá nhiều đồ nên lái xe cho tiện ạ. Tiểu Đình cười cười.

Cha mẹ Tiểu Đình đi ra ngoài, đập ngay vào mắt họ là một chiếc Rolls-Royce hào hoa sang trọng, dường như họ chỉ được thấy những chiếc xe mui trần như vậy trên tivi nên có chút sững sờ.

-Tiểu Tiên, đây là xe của cháu sao? Cha Tiểu Đình kinh ngạc hỏi.

-Vâng ạ, chiếc xe này do bạn cháu tặng! Sở Tiên cười cười.

Cha mẹ Tiểu Đình sững sờ. Bạn tặng sao?

-Cha, lần này bọn con mua cho cha chút rượu và thuốc lá đó, hi hi! Tiểu Đình cầm lấy tay cha mình, vừa cười vừa nói.

-Các con còn bày vẽ mua cái gì mà rượu với thuốc lá? Mẹ Tiểu Đình đứng một bên, cười tùm tùm, hỏi:

-Đây là xe gì, xem chừng cũng không rẻ nha, chắc phải hơn trăm vạn. . .

-Con cũng không rõ nữa, đây là do một người bạn của Tiểu Tiên ở Mỹ gửi tặng, chắc khoảng bốn năm trăm vạn. Tiểu Đình vui vẻ nói.

-Bốn năm trăm vạn sao? Cha Tiểu Đình đứng cạnh trông to mắt, lập tức nói với Sở Tiên:

-Lái xe cẩn thận một chút, cửa có chút hẹp!

-Con gái, con không phải nói Tiểu Tiên cùng con yêu nhau bốn năm năm sao? Nhà hân cũng là nông thôn, làm sao bây giờ lại nhiều tiền như vậy? Mẹ Tiểu Đình kinh ngạc hỏi.

-Hai bàn tay trắng khởi nghiệp, bây giờ chính là thời điểm kiếm được tiền. Tiểu Đình nhìn Sở Tiên, trong mắt tràn ngập yêu thương.

-Tốt, tốt! Tiểu Tiên có bản lĩnh như vậy là tốt! Mẹ Tiểu Đình vẻ mặt tươi cười nói.

-Cha, mẹ, tối đây, bọn con có mua cho hai người quần áo, giày dép, còn có chút đồ trang sức, đây là rượu và thuốc lá của cha. Tiểu Đình ở một bên nói, Sở Tiên ở bên cạnh lấy đồ ra.

-Hai đứa này, thật vẽ chuyện, sao lại mua nhiều đồ như vậy? Mẹ Tiểu Đình nhìn thấy đồng bao lớn bao nhỏ trước mặt, miệng hỏi, nhưng trên mặt lại vô cùng vui vẻ.

-Ôi. . . sao hai đứa còn mua rượu đắt như vậy? Cha Tiểu Đình ở một bên cầm bình rượu lên, lớn tiếng nói.

-Đây là rượu gì? Đồng gói cũng đẹp như vậy, mua cho cha con một bình rượu mấy chục đồng là được, rượu tốt như vậy cũng uống vào thật lãng phí nha. Mẹ Tiểu Đình lấy hai bình rượu ra nói.

-Haha! Sở Tiên ở bên cạnh cười cười, cha Tiểu Đình xem ra vô cùng nôn nóng, cầm lấy một bình nhìn:

-Rượu Lam Chi Mộng này vô cùng đắt, một bình này tối thiểu cũng sáu bảy trăm, nhìn xem, mua cho cha rượu đắt như vậy cha cũng không nỡ uống, còn không bằng mua cho cha loại rượu thường một trăm tám mươi đồng một bình nha, đợi lát nữa các con cầm về, xem có thể đổi lại hay không.

-Cha, mua cho cha thì cha cứ uống đi, nếu sợ đắt thì liền uống ít đi một chút. Tiểu Đình cười nói.

-Rượu này bao nhiêu tiền? Còn mua hân hai bình, quá tốn kém! Cha Tiểu Đình lắc đầu.

-Một bình khoảng hơn năm ngàn. Tiểu Đình cười tủm tỉm nói:

-Là Tiểu Tiên mua cho cha, cha cứ uống đi, lấy về cũng không dùng tới, cha để ở nhà mà uống.

-Hơn năm ngàn? Cha Tiểu Đình tròn mắt há mồm hỏi:

-Vậy hai bình này chẳng phải là hơn một vạn sao? Quá đắt, mua đắt như vậy làm gì, uống xong cũng không thành tiền được, hay các con xem thế nào. . .

Lúc cha Tiểu Đình biết được giá của thuốc lá lại đau lòng thêm một lần, nghĩ lại một điều thuốc những bốn năm đồng, hai điều thì đã mua được cả một bao thuốc bình thường, cái này khiến ông có chút không nỡ hút.

Mẹ Tiểu Đình thử quần áo, nhìn thấy giá cả bên trên tem mác, lại oán trách một trận.

Tuy nhiên miệng thì trách mắng, nhưng tâm trạng lại vô cùng tốt. Con rể có tiền lại còn có lòng như thế, bọn họ đương nhiên vui vẻ.

Buổi chiều, mẹ Tiểu Đình làm một bàn đồ ăn lớn, nào là gà, vịt, cá, dê, heo, bò, vô cùng phong phú, từ trưa đến giờ hai vợ chồng già đều cười không ngớt.

-Tiểu Tiên à, tiền này vợ chồng già chúng tôi tiêu cũng không hết, chúng tôi chỉ có một đứa con gái là Tiểu Đình, cho chúng tôi nhiều tiền như vậy cũng lãng phí, huống chi hiện tại chúng tôi vẫn còn có sức kiếm ra tiền, tiền này cháu cầm về đi, sau này rồi nói tiếp.

Lúc chờ cơm, cha Tiểu Đình cầm thẻ ngân hàng trả lại cho Sở Tiên, hôm nay ông tương đối vui vẻ, uống cũng nhiều:

-Tiểu Tiên này, tôi nói cho cháu nghe, tiền của cháu chúng tôi không cần, chúng tôi chỉ có mỗi mình Tiểu Đình, hai đứa kết hôn không cần sính lễ cũng được, cũng không cần đưa tiền cho chúng tôi, khi nào kết hôn, tôi sẽ đưa cho hai đứa mười mấy vạn, chỉ cần hai đứa về sau sống vui vẻ hạnh phúc là được.

Sở Tiên đáng chết cười cười, nhìn Tiểu Đình rồi quay sang nói:

-Chú à, số tiền này cũng không nhiều, hai người cứ giữ lại đi, bọn cháu có tiền mà.

-Haha, đôi cách xưng hô đi, cách xưng hô này không được nha! Cha Tiểu Đình cười cười:

-Cha biết con có tiền, nhưng hơn hai trăm cũng không phải là món tiền nhỏ, con đưa cho cha mẹ cũng không biết nên xài như nào, cho nên con cầm về đi.

-Cha, mẹ, hai người cầm lấy đi, số tiền này với Tiểu Tiên bây giờ đúng là chẳng thấm vào đâu mà! Tiểu Đình ở một bên khuyên bảo.

-Không nhiều sao? Hai trăm vạn mà còn không nhiều, cha con mệt gần chết cả đời cũng không kiếm được, hiện tại kiếm tiền rất khó, các con giữ lại đi. Mẹ Tiểu Đình cũng nói phụ họa, buổi chiều nhìn thấy con gái đưa cho mình một cái thẻ ngân hàng, bên trong có hai trăm vạn, bà hoảng sợ mất cả buổi.

-Đúng đúng, tiền này cha mẹ không cần, cũng không thiếu tiền, nhưng Tiểu Tiên này, con kinh doanh gì vậy? Nghe Tiểu Đình nói con cũng mới kinh doanh. Cha Tiểu Đình hỏi.

-Dạ, cha! Sở Tiên vừa cười vừa đối xung hô nói:

-Bây giờ con bán cá cảnh, bể thủy sinh, có hai cửa hàng, thuê một cái ngư trường, mua một chiếc thuyền cá có đôi khi ra biển ạ.

-Ra biển cũng không dễ dàng gì, bão táp mưa sa. Cha Tiểu Đình lắc đầu:

-Cha nghe Tiểu Đình nói, con cũng không dễ dàng gì, năm nay mới lời lãi chút tiền, cho nên số tiền này con cứ cầm lấy đi, vạn nhất có gì gấp còn dùng đến.

Tiểu Đình ngồi cạnh cầu tay Sở Tiên, hẳn hiểu ý Tiểu Đình, đơn giản cũng không phải là đưa tiền để ra oai, mà là thật sự muốn đưa cho bọn họ.

-Cha, không khó đến mức đấy đâu, hiện tại việc kinh doanh của con rất thuận lợi, bán cá cảnh đã lời hơn chín mươi triệu, cửa hàng bể thủy sinh cũng vô cùng tốt, con đang chuẩn bị mở chi nhánh trên cả nước, mấy hôm trước con cũng cùng bạn con mở một công ty ở Thái Lan, lợi nhuận cũng rất nhiều, với lại còn hơn sáu ngàn vạn tiền hàng hôm trước mới thu được, tiền mặt trong tay cũng đã hơn một tỉ, cho nên hai trăm vạn thật sự không nhiều, cha mẹ cứ cầm lấy đi.

Sở Tiên vừa dứt lời, nhất thời cả căn phòng yên tĩnh, nhìn thấy cha mẹ Tiểu Đình tròn mắt há mồm nhìn hấn, bất đắc dĩ nhìn Tiểu Đình cười cười.

-Cha, mẹ, hai người cầm đi! Tiểu Đình nói lần nữa:

-Hiện giờ Tiểu Tiên kinh doanh rất lớn, kiếm được rất nhiều tiền, cha mẹ nhìn đồng hồ trên tay con đoán khoảng bao nhiêu tiền. Hơn năm mươi vạn đó, cho nên cha mẹ yên tâm giữ đi, sửa sang lại nhà cửa cũng được, hoặc là cứ để đó, về sau cha mẹ không cần cực khổ như vậy nữa, muốn mua cái gì thì mua cái đó...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Giải Thi Câu Cá (1)

Bữa cơm này là bữa cơm cha mẹ Tiểu Đình ăn vui vẻ nhất, nói như lời của cha Tiểu Đình, hôm nay ông còn cảm thấy vui vẻ hơn so với khi ông kết hôn nữa.

Hai người làm cha mẹ này đối với con rể như Sở Tiên vô cùng hài lòng, nụ cười trên mặt không tắt lúc nào, chỉ riêng nghe chuyện hồi xưa Sở Tiên vất vả theo đuổi Tiểu Đình nhà bọn họ như thế nào, hai người đều cười đến không khép được miệng lại.

-Sao rồi Tiểu Tiên, ngủ ở chỗ này con có quen không?

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Tiên cùng Tiểu Đình từ trong phòng đi ra, cha Tiểu Đình cười ha hả hỏi.

-Cũng quen rồi ạ, so với ở nhà cũng không có gì khác biệt. Sở Tiên gật đầu, lấy một chậu nước, bắt đầu rửa mặt.

-Quen rồi thì tốt, quen rồi thì tốt! Cha Tiểu Đình đi đến bên cạnh Tiểu Đình nói:

-Hôm nay chúng ta đi vào thành phố mua một chút đồ, sau đó sẽ đi sang nhà cô chú một lát.

-Vâng cha! Tiểu Đình gật đầu, đi đến bên cạnh Sở Tiên, nói qua cho hấn nghe.

Bây giờ Sở Tiên cũng gần như con rể nhà họ, cho nên muốn lấy được Tiểu Đình cũng phải đi gặp gỡ họ hàng thân gia bên đó, gặp qua các trưởng bối một chút.

-Ừ, không có vấn đề gì, dù sao ở đây nhà mọi người cũng gần nhau, chúng ta lái xe đi. Sở Tiên gật gật đầu.

Sáng sớm cũng chỉ ăn uống đơn giản, một bát cháo trứng gà cùng với chút đồ ăn còn lại từ hôm qua.

-Cha, mẹ, hai người ngồi đằng sau đi! Com nước xong xuôi, Sở Tiên mở cửa xe, nói với cha mẹ Tiểu Đình.

-Được, được, haha, xe xịn như vậy chúng ta cũng chưa bao giờ được ngồi qua, so với xe của ông chủ cũ thì tốt hơn nhiều. Cha Tiểu Đình vui tươi hơn hờ bước lên xe.

-Đi thôi, đi thôi! Tiểu Đình ngồi ở cạnh ghế lái thúc giục nói.

-Ừ! Sở Tiên gật đầu, lập tức lái xe về trung tâm thành phố.

Trên đường, khó tránh không gặp phải người trong thôn, cha mẹ Tiểu Đình vui vẻ cùng bọn họ chào hỏi một tiếng.

-Ôi, thật sự là sinh con gái tốt hơn nha, rất có mặt mũi, haha! Cha Tiểu Đình cười haha nói.

Tiểu Đình quay đầu lại cười cười:

-Đây đều là công lao của mẹ nha.

-Haha! Không sai không sai! Mẹ Tiểu Đình nghe thấy vui vẻ gật đầu.

Đi vào trung tâm thành phố, mẹ Tiểu Đình mua một chút rượu và thuốc lá cùng ít quà, giá cả tuy rằng kém hơn với chỗ đồ Sở Tiên mang về, nhưng cũng không phải là đồ rẻ.

Cha của Tiểu Đình cũng là người có sĩ diện vô cùng cao.

Dạo chơi trong thành phố Cửu Vân đến tận trưa, ăn cơm trưa xong mới lái xe trở về.

-Tiểu Tiên, dừng ở phía trước một chút, cha nhớ ra nơi này có tổ chức giải thi câu cá, nghe nói tiền thưởng cao nhất là mười vạn, chúng ta đi qua nhìn thử xem. Khi xe đi đến thôn làng cạnh bờ sông, cha Tiểu Tiên bất ngờ nói với Sở Tiên.

-Vâng ạ! Sở Tiên nhìn về phía trước, phát hiện ra bờ sông có mấy chiếc xe, một đám người đang tụ tập.

-Hôm qua trên thượng nguồn có lũ lụt, hiện tại mực nước tương đối cao, cá cũng khá nhiều, có một hội sở ở chỗ này mở cuộc thi câu cá, giải thưởng cũng cao, lần trước cha còn định xin phép nghỉ làm để tham gia thử một lần đó. Xe vừa dừng lại, cha Tiểu Đình ngập tràn hứng thú đi xuống.

-Cha con chính là yêu thích câu cá như vậy đó, món cá tối qua cũng là do cha con câu được, tuy nhiên cha con lại không ăn cá! Mẹ Tiểu Đình đối với hành động của cha cô cũng không cảm thấy kinh ngạc, coi như là chuyện rất bình thường, khẽ lắc đầu.

-Câu cá cũng tốt mà, con cũng rất thích câu cá!

Sở Tiên cười cười, đi theo sát sau lưng cha Tiểu Đình.

-Ôi ôi, bác Trương, sao bác lại tới đây? Không phải hôm qua bác bảo trong nhà có chuyện nên xin phép nghỉ sao? Chẳng lẽ là để đi tới đây câu cá? Lúc này, một giọng nam đột nhiên truyền đến.

Mấy người Sở Tiên quay đầu lại, nhìn thấy một thanh niên đi về phía cha Tiểu Đình

-Là quản lý Tổng sao? Cha Tiểu Đình nhìn thấy thanh niên này, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ:

-Tôi vừa mới ở thành phố trở về, vừa đúng lúc đi ngang qua đây, nên tò mò đến nhìn một chút.

-Ồ, Tiểu Đình cũng tới sao? Thanh niên gật đầu với cha Tiểu Đình, đột nhiên thấy Tiểu Đình đi theo ở phía sau, trên mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

-Tiểu Đình hôm qua vừa mới về nhà.

-Anh Thanh Phong! Tiểu Đình nhìn thấy người thanh niên liền cười hô lên.

-Ừ, Tiểu Đình, em thật sự là càng ngày càng xinh đẹp nha! Ánh mắt Tống Thanh Phong ngơ ngác nhìn Tiểu Đình, lập tức hỏi:

-Tiểu Đình tốt nghiệp rồi có phải không? Về nhà đi, anh sẽ tìm cho em một công việc tốt, nghe nói hiện tại sinh viên tốt nghiệp đại học xong đều rất khó tìm được việc, anh chuẩn bị sẵn cho em một chức vụ, đãi ngộ cũng không tệ lắm, có được không, Tiểu Đình?

-Cảm ơn anh, nhưng em đã tìm được chỗ làm rồi! Tiểu Đình nhẹ nhàng cảm ơn, sau đó liền từ chối.

-Ồ, em làm công việc gì đó? Bác Trương, bác cũng thật là, không nói sớm cho cháu biết, công ty của chúng ta ở thành phố Cửu Vân cũng coi như không nhỏ, tới công ty của chúng ta làm nhân viên văn phòng cũng rất tốt, bác Trương, bác bảo Tiểu Đình suy nghĩ lại một chút đi, làm việc ở thành phố Cửu Vân, gần gia đình, cũng tiện chăm sóc cha mẹ nha.

-Không cần đâu quản lý Tổng, Tiểu Đình ở lại trường học làm việc, công việc rất tốt rồi! Cha Tiểu Đình cười cười, cự tuyệt nói.

-Ở lại trường làm việc sao? Tổng Thanh Phong hơi sững sờ:

-Ở lại trường làm việc, chẳng phải về sau sẽ ở lại thành phố Hải Thanh định cư sao? Bác Trương, hai người chỉ có một cô con gái là Tiểu Đình, đành lòng để cô ấy đi xa như vậy sao?

-Thanh Phong, sao vậy, gặp người quen à? Lúc này, Tổng Thanh Chí có gương mặt giống với Tổng Thanh Phong liền đi đến, nhìn thấy Tiểu Đình, lại nhìn biểu tình của em trai mình, trên mặt lộ ra nụ cười.

-Vâng, em gặp nhà bác Trương đó! Tổng Thanh Phong gật đầu.

-Vậy thì cũng thật khéo nha, đây chắc là Tiểu Đình rồi, hơn hai năm không gặp, càng ngày càng xinh đẹp! Tổng Thanh Chí nhìn về phía Tiểu Đình mỉm cười chào hỏi.

-Xin chào, anh Thanh Chí! Tiểu Đình cũng chào một tiếng.

-Thanh Chí, Thanh Phong, hai đứa ở đây à? Đúng lúc này, hai ba mươi người trung niên đi tới, nhìn thấy Tổng Thanh Chí và Tổng Thanh Phong nên chào hỏi vô cùng nhiệt tình.

-Ô này, Nhị Đông ông cũng ở đây à, còn dẫn cả con rể theo sao, cả nhà bốn người đều đến đây hả? Mấy người từ trong thôn đi tới, nhìn thấy Sở Tiên cũng lập tức hô lên.

-Con rể? Tổng Thanh Phong nghe được hai chữ này đột nhiên sững sờ, lập tức nhìn về người thanh niên đứng bên cạnh Tiểu Đình, sắc mặt trở nên khó coi.

Tổng Thanh Chí đứng một bên nhìn thấy em trai mình sắc mặt nhăn nhó, liền khẽ nhún mày nhìn về phía Sở Tiên.

-Các bác, các chú, mọi người cũng là đến tham gia giải thi câu cá lần này sao? Tổng Thanh Chí tươi cười chào hỏi mọi người.

-Haha, đến xem náo nhiệt một chút, nghe nói ai cũng có thể tham gia, cho nên đến thử vận may chút thôi! Mọi người trong thôn cũng gật đầu:

-Thanh Phong, Thanh Chí, hai đứa làm sao lại cũng đến đây?

-Dạ, lần này là do tổng giám đốc của chúng cháu cùng với một người bạn tổ chức, cho nên chúng cháu tới đây giúp đỡ một chút. Tổng Thanh Chí cười cười.

-Ồ, lại là tổng giám đốc của công ty Thanh Chí tổ chức, khó trách tài đại khí thô, treo thưởng lớn như vậy, hóa ra là do tổng giám đốc tổ chức.

-Haha, cũng tạm tạm thôi ạ, các chú các bác, để cháu dẫn đường, lần này tham gia rất đơn giản, cần câu đồ dùng chúng cháu đều đã chuẩn bị sẵn cả rồi, chỉ cần cùng mặc một loại quần áo là được.

-Lại còn có cả đồng phục, chắc chắn, thật không hổ là xí nghiệp lớn nhất của thành phố, Thanh Chí, Thanh Phong, hai cháu cũng xem như là rất có tiền đồ, hiện tại rời khỏi thôn làng, lên thành phố mua được căn nhà lớn, thật sự tài giỏi nha.

Mọi người cảm thán nói, hai huynh đệ Tổng Thanh Chí năng lực tốt như vậy, khiến cho rất nhiều người hâm mộ.

-Haha, vận khí tương đối tốt thôi ạ! Tổng Thanh Chí cười cười:

-Các chú, các bác, đến đây đi ạ!

-Tiểu Đình, bác Trương, mấy người cũng tới đây đi, bây giờ vẫn còn sớm, ở chỗ này chơi một lát! Tổng Thanh Phong nói với bọn họ.

-Được, được! Cha của Tiểu Đình đối với giải thi câu cá lần này cảm thấy hứng thú vô cùng, liền đáp ứng không chút do dự nào.

Mẹ của Tiểu Đình bắt đầu đi lác đác, nhìn về phía Sở Tiên:

-Tiểu Tiên, con cũng thích câu cá sao? Nếu như con không thích thì chúng ta trở về bây giờ đi, để cho cha Tiểu Đình ở lại chơi với mọi người trong làng vậy.

-Không có việc gì đâu mẹ, con thật sự thích câu cá mà! Sở Tiên cười cười, cũng đi theo cha Tiểu Đình.

-Chàng trai trẻ, chiếc xe ở ven đường kia có phải của cậu không? Cũng thật đẹp nha, chắc là không rẻ đâu hả? Một người trung niên đi đến bên cạnh Sở Tiên hỏi.

-Cũng bình thường thôi ạ. Sở Tiên cười cười: -Giá cả thì cháu cũng không rõ lắm.

-Haha, thằng nhóc này, cậu cũng đâu phải người bình thường, chắc gia đình cũng có điều kiện không tệ nhỉ.

-Tiểu Dĩnh, đây là bạn trai em à? Tổng Thanh Phong đang đi ở phía trước bỗng ngừng lại, chờ mấy người Tiểu Dĩnh đi đến, nhìn Sở Tiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Giải Thi Câu Cá (2)

-Vâng, đây là bạn trai em! Tiểu Dĩnh điềm điềm nhìn Sở Tiên rồi trả lời.

Tổng Thanh Phong nở một nụ cười khó coi, nhìn về phía Sở Tiên hỏi:

-Huynh đệ, cậu cũng là vừa tốt nghiệp sao? Đang làm công việc gì vậy?

-Tốt nghiệp hơn một năm, tự mình kinh doanh buôn bán một chút! Sở Tiên vừa nói vừa gật đầu với hắn, đưa tay cầm lấy tay Tiểu Dĩnh:

-Cẩn thận một chút, bờ sông hơi trơn trượt.

Mẹ của Tiểu Dĩnh đứng một bên nhìn thấy động tác của Sở Tiên, vô cùng hài lòng gật đầu. Tổng Thanh Phong nhìn thấy cảnh này thì khó chịu trong lòng.

-Nghe mọi người trong thôn nói xe của cậu không tệ, xem ra cậu cũng làm ăn buôn bán khá tốt hả?

Sở Tiên nhìn Tổng Thanh Phong, hơi hơi lắc đầu:

-Cũng bình thường thôi, xe là do một người bạn tặng.

Tổng Thanh Phong như có điều suy nghĩ liền cười cười, trong lòng có chút mừng thầm, bạn tặng sao, vậy thì chắc cũng không phải loại tốt.

-Hiện tại kinh doanh thì đúng là hơi có chút khó khăn nha! Tổng Thanh Phong nhìn Sở Tiên khẽ lắc đầu:

-Đúng rồi, cậu bán cái gì?

-Cá cảnh cùng bể thủy sinh! Sở Tiên khẽ nói.

-Cá cảnh cùng bể thủy sinh sao? Tổng Thanh Phong nghe vậy trên mặt lộ ra nụ cười, bể thủy sinh thì hắn không biết, nhưng nếu là cửa hàng cá cảnh, chắc cũng chỉ là đơn giản bán mấy loại cá vàng, tôm tép vớ vẩn, một cửa hàng nhỏ tí xíu mười mấy mét vuông mà thôi, thật không có tiền đồ.

-Mới tốt nghiệp, bước chân vào xã hội kiếm tiền cũng không dễ dàng gì nhỉ? Tổng Thanh Phong ra vẻ cảm thán, khẽ lắc đầu.

-Cũng đúng nha, kiếm tiền thật sự không dễ dàng gì! Mấy người thanh niên bên cạnh nói chen vào:

-Nếu như cũng có thể giống như Thanh Phong, bằng này tuổi liền có thể tiến vào công ty lớn như vậy, thì đúng là thỏa mãn đó.

-Haha, cũng bình thường thôi, một tháng cũng chỉ có tiền lương mấy vạn, cũng không thể cùng những ông chủ lớn so sánh được.

-Mấy vạn còn chê ít sao, chúng tôi một năm mới có thể kiếm được mấy vạn đó.

-Tiểu Dĩnh này, về sau em có định trở lại đây làm không?

-Cái này để em suy nghĩ sau nha! Tiểu Dĩnh nghe bọn họ nói chuyện phiếm, đột nhiên thấy nhắc đến tên mình, nhìn Sở Tiên hơi lắc đầu.

-Thành phố Hải Thanh mặc dù là đô thị hạng hai, nhưng chỗ đó là thành phố du lịch, giá phòng không rẻ, so với thành phố Cửu Vân của chúng ta thì đắt hơn rất nhiều. Một thanh niên nói.

-Đúng vậy, đắt hơn thành phố của chúng ta rất nhiều! Tiểu Dĩnh gật gật đầu.

-Đúng rồi, vị huynh đệ này là người thành phố Hải Thanh sao? Tổng Thanh Phong bắt ngờ nhìn về phía Sở Tiên hỏi.

-Không phải, nhà của tôi cũng ở nông thôn thôi!

Sở Tiên cười cười đáp lại, một màn này có chút quen thuộc nha.

-Haha, vậy áp lực của cậu cũng vô cùng lớn, thuê được phòng trọ, sửa sang lại cũng ít nhất hơn một trăm vạn, với lại cũng không thể ở đó thuê phòng cả đời được nha! Tống Thanh Phong vừa cười vừa nói.

-Bọn em bây giờ thuê phòng ở ngoài cũng rất tốt mà! Tiểu Đình thuận miệng nói ra.

-Haha! Tống Thanh Phong cười rộ lên.

Mẹ Tiểu Đình đứng bên cạnh vẻ mặt cũng tràn đầy ý cười, trong lòng đắc ý vô cùng, con rể mình vừa tốt lại vừa có tiền, chủ yếu là đối xử với con gái mình tốt vô cùng, mua biệt thự cũng muốn hỏi ý xem con gái mình có đồng ý hay không, còn muốn mua xe hơi đắt tiền sang trọng cho con gái mình nữa.

-Được rồi, được rồi. Nếu như muốn tham gia giải thi câu cá, mời mặc vào áo đồng phục này, chỗ này bọn cháu chuẩn bị sẵn cần câu rồi, mọi người có thể ngồi ở chỗ này chơi một chút, hai giờ sẽ có người tới giám sát, hai rưỡi sẽ bắt đầu.

Tống Thanh Chí nói với mọi người, mấy nhân viên phục vụ bên cạnh lập tức đem quần áo tới.

-Mọi người tìm vị trí thích hợp đi, xung quanh chỗ này bọn cháu đã chuẩn bị sẵn ghế ngồi rồi. Tống Thanh Chí nói lần nữa, lập tức nhìn em trai mình đang đứng bên cạnh Tiểu Đình, nói:

-Thanh Phong, em tìm cho mấy người nhà bác Trương một chỗ đi.

-Vâng anh! Tống Thanh Phong gật gật đầu:

-Bác Trương, chúng ta ở chỗ này đi, Tiểu Lý, cầm ba cái cần câu đến đây.

-Vâng, quản lý Tống! Một nhân viên cách đó không xa nghe xong gật gật đầu.

-Lần phiền cậu, quản lý Tống! Cha Tiểu Đình cười haha nói ra.

-Bác Trương, vẫn đừng nên gọi cháu một câu quản lý Tống, hai câu quản lý Tống như vậy nữa, rất tổn thọ a! Tống Thanh Phong vội vàng khoát tay.

-Đây cũng là do thói quen cả, haha! Cha Tiểu Đình cười cười nói.

-Vâng, vâng, đành tùy bác vậy! Tống Thanh Phong cười gật đầu.

-Bác Trương, nào, uống chút nước đi! Tống Thanh Chí cầm mấy bình nước đi tới.

-Tiểu Đình, năm nay em tốt nghiệp rồi sao? Có hứng thú vào làm công ty của bọn anh không, dù sao em cũng là sinh viên đại học, anh cùng Thanh Phong sẽ sắp xếp công việc hợp lý, một tháng tiền lương khoảng bảy, tám ngàn cũng không có vấn đề gì.

-Không cần đâu ạ, cảm ơn ý tốt của anh Thanh Chí! Tiểu Đình cự tuyệt nói.

-Cũng được, dù sao cũng vừa mới tốt nghiệp, muốn xông xáo trải nghiệm nha, chờ đến lúc em đổi ý, có thể đi tìm Thanh Phong, đúng rồi, Thanh Phong, em cho Tiểu Đình phương thức liên lạc đi, haha, dù sao cũng là đồng hương, ở bên ngoài cũng nên giúp đỡ cho nhau! Tống Thanh Chí nói lần nữa.

-Vâng ạ! Tống Thanh Phong gật gật đầu.

-Ôi, Thanh Chí à, con trai của tôi cũng sắp tốt nghiệp, có thể đi vào công ty các cháu làm hay không, chỉ cần vào được, làm mấy nhân viên văn phòng nhỏ bé cũng được.

Một người trung niên đứng bên cạnh mặt mũi tràn đầy chờ mong nhìn Tống Thanh Chí.

-Có thể, có thể, chỉ cần em ấy có năng lực, cháu nhất định sẽ chuẩn bị chỗ tốt cho em ấy. Tống Thanh Chí cười gật đầu,

-Vậy thì cảm ơn cháu, Thanh Chí. Vẫn là hai huynh đệ các cháu có tiền đồ, hiện tại có nhà có xe, con trai ngốc của tôi mà được bằng một nửa các cháu thì tôi đã mãn nguyện rồi.

-Còn chưa đủ mà, Thanh Chí còn phải cưới được một nàng dâu xinh đẹp nữa, đúng rồi, Thanh Phong bây giờ có đối tượng vừa ý chưa, nếu cháu chưa có chỉ cần nói một câu, nhất định sẽ tìm cho cháu một cô nàng xinh đẹp!

-Làm phiền các bác lo lắng rồi. Tống Thanh Phong vội vàng khoát tay, lập tức vừa cười vừa nói:

-Nếu như Tiểu Đình có chị em gái thì tốt, nhất định cũng vô cùng xinh đẹp.

-Haha, Tiểu Đình đúng là cô gái xinh đẹp, đáng tiếc, người ta đã có bạn trai rồi, nếu không thì cùng với Thanh Phong đúng là trời sinh một đôi, thật đáng tiếc. Một người đứng cạnh Tống Thanh Chí cười nói.

-Lão già này, ông lại nói bậy nói bạ cái gì đó? Tôi đối với con rể hiện tại vô cùng hài lòng đó, haha, có cho vàng tôi cũng không đổi ý đâu! Mẹ Tiểu Đình nghe được lời người trung niên kia liền có chút không vui nói ra.

-Ôi cái bà này, tôi đây cũng chỉ là thuận miệng nói ra một chút, tuy nhiên Thanh Phong bây giờ cũng thật sự không tệ mà, người ta có điều kiện tốt, lại có chí tiến thủ, trong suốt mười dặm tám thôn này, làm gì có ai so được với Thanh Phong chứ, mọi người xem tôi nói thế có đúng hay không?

-Đúng đó, cũng không phải là nói ngoa đâu, thằng nhóc Thanh Phong này quả thực là vô cùng tốt, dùng một câu mà bây giờ bọn trẻ đang thịnh hành thì gọi là gì nhỉ, ồ đúng rồi, gọi là Cao phú soái nha, vừa đẹp trai vừa cao ráo sang sủa lại còn rất có tiền, haha!

Mấy người xung quanh đều hướng về phía anh em Thanh Chí, Thanh Phong mà vuốt mông ngựa, hết lời khen ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 197: Kim Cương Vương Lão Ngũ*

(*) Tiêu đề: Kim Cương Vương Lão Ngũ là một thuật ngữ của cư dân mạng Trung Quốc, ám chỉ một chàng trai vừa độc thân, vừa có nhà vừa cực kì giàu có (thường là những người còn trẻ đã tự mình làm được ông chủ lớn), gần giống với cao phú soái, nhưng cấp độ cao hơn.

-Không có không có! Tổng Thanh Phong lắc đầu cười, đối với việc người khác khen ngợi hẳn cũng vô cùng hưởng thụ.

-Hi hi, Tiểu Tiên, anh có phát hiện ra không, hẳn ta so với anh còn ra oai hơn nhiều! Tiểu Đình tiến đến nói sát vào tai Sở Tiên.

-Hừm! Sở Tiên im lặng nhìn Tiểu Đình:

-Anh vẫn còn khiêm tốn quá sao?

-Thôi đi! Tiểu Đình khinh thường nhìn hẳn, bĩu môi.

-Mọi người chờ một chút, tổng giám đốc đến, tôi muốn đi qua đó một lát.

Lúc này, ở xa có mấy chiếc xe đến gần, Tổng Thanh Phong nhìn thấy liền lập tức đứng lên, nói với mọi người xung quanh một câu, lập tức chạy qua trước.

-Ôi đúng là ông chủ lớn nha, mấy người nhìn một chút xem, ông chủ của Thanh Phong uy phong vô cùng. Người xung quanh đứng trên bờ nhìn theo, nhỏ giọng cảm thán.

-Cha, cha cũng làm việc cho ông chủ này sao? Sở Tiên hỏi cha Tiểu Đình đang đứng cạnh.

-Ừ, cũng không thể tính là làm việc được, cha cũng chỉ đi theo làm mấy việc vặt vãnh, sửa sang lại phòng ốc các thứ thôi. Cha Tiểu Đình lắc đầu:

-Thanh Phong là giám đốc đội ba của cha, anh trai của Thanh Phong là Thanh Chí chính là giám đốc cấp cao, quản lý toàn bộ công ty và bảy tám giám đốc chỉ hánh, dưới tay cũng có vài trăm nhân viên, hai anh em này ở trong thôn chúng ta coi như là vô cùng có tiền đồ.

-Nghe nói ông chủ này rất giàu có, sở hữu hẳn hai ba cái công ty. Cha Tiểu Đình bổ sung.

-Ồ! Sở Tiên gật đầu, nhìn về phía xa.

Bên bờ, mười người trung niên cùng hai ba ông già, mặc đồng phục màu đen, toàn thân có trang bị vũ khí, đi về phía bờ sông, trông vô cùng oai phong凛冽.

Tổng Thanh Chí ở một bên ân cần dẫn người đến, thỉnh thoảng giới thiệu đôi chút, Tổng Thanh Phong cười cười, đi theo phía sau.

-Chắc chắn, nghe Thanh Phong nói qua ông chủ hẳn vô cùng có tiền, ít nhất cũng là triệu phú, người mặc áo sơ mi trắng kia hẳn là ông chủ của bọn họ, Vương tổng!

-Có năng lực đi theo ông chủ lớn đúng là rất giỏi, qua mấy năm nữa có khi chúng ta phải gọi một tiếng Tổng tổng đó.

-Bây giờ cũng đủ tốt lắm rồi, có tiền mua nhà mua xe, người trẻ tuổi hiện nay có mấy người làm được?

Sở Tiên đang hí hóp mắt nhìn theo bọn họ, nghe được mấy người bên cạnh đàm luận, lập tức mỉm cười.

-Tiểu Đình, gặp người quen rồi! Sở Tiên nghiêng đầu nhìn Tiểu Đình, ý cười đầy mặt.

-Cái gì? Tiểu Đình sững sờ nhìn hẳn:

-Gặp được người quen sao? Người quen nào?

Sau đó, Tiểu Đinh nhìn về mặt mỉm cười của hắn, lập tức tra hỏi:

-Ở trong đó có người anh quen sao?

-Ừ! Sở Tiên gật đầu.

-Tiểu Tiên anh làm sao đi đâu cũng gặp người quen vậy? Tiểu Đinh tò mò nhìn hắn.

-Đây là anh quen lúc ra biển. Sở Tiên đứng lên: -Tuy chỉ quan hệ xã giao, nhưng chúng ta cũng nên qua chào hỏi đi!

-Vâng! Tiểu Đinh gật đầu.

-Cha, mẹ, ở đó có một người quen, bọn con đi qua chào hỏi trước nhé. Sở Tiên nói với cha mẹ Tiểu Đinh.

-Người quen? Cha Tiểu Đinh tò mò nhìn hướng hắn chỉ, gật đầu:

-Vậy các con đi đi!

-Vâng! Sở Tiên dắt tay Tiểu Đinh, đi về phía trước.

-Vương tổng, lần này những thôn xung quanh cũng có rất nhiều người tới, nhiếp ảnh gia cũng ở đó, chúng tôi đã chuẩn bị đầy đủ rồi, ngài xem! Tổng Thanh Chí chỉ trở nói.

-Ừ! Vương tổng gật đầu, quay sang nói với người trung niên bên cạnh:

-Lão Ngô, chờ chuẩn bị xong tôi đem cho ông một phần tư liệu.

-Được! Lão Ngô đứng bên cạnh gật đầu, nhìn xung quanh, bất ngờ dừng lại.

-Có gì khiến ông thấy hứng thú sao? Vương tổng nhìn theo ánh mắt hắn, cười nói.

-Ngô tổng chắc là bị cảnh sắc xung quanh hấp dẫn thôi, ở phía trước chúng ta có một vườn lựu, phong cảnh vô cùng đẹp, hiện tại hoa lựu đều đã nở, đợi lát nữa kết thúc giải thi đấu chúng tôi sẽ đem qua một ít. Tổng Thanh Chí vừa cười vừa nói.

-Hừm? Sau đó hắn rất nhanh phát hiện tổng giám đốc có chút không thích hợp, ánh mắt ông có sự vui vẻ nhìn thẳng phía trước.

-Đúng dịp, haha, thật sự là đúng dịp nha! Vương tổng bất ngờ vỗ tay, lập tức tăng tốc đi qua.

-Là cậu ta sao? Lão Ngô đứng cạnh gương mặt mỉm cười, theo sát đi qua.

Tổng Thanh Chí trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc, người nào có thể làm cho Ngô tổng cao hứng như vậy.

Nhìn theo hướng bọn họ đi tới, chỉ thấy Sở Tiên cùng với Tiểu Đinh, hắn hơi lắc đầu, nghĩ chắc mình nhầm rồi nhưng sau đó biểu cảm của hắn liền cứng lại.

-Haha, Sở Tiên huynh đệ, thật không nghĩ tới ở đây cũng có thể gặp được cậu, thật sự là duyên phận, haha!

Vương tổng bước đi nhanh đến cạnh Sở Tiên, nhiệt tình chào đón.

Thấy sự nhiệt tình của hắn, ánh mắt mọi người xung quanh lập tức bị hấp dẫn, về mặt tràn đầy kinh ngạc nhìn xem hai ông chủ lớn kia cùng với con rể của Nhị Đông.

-Vương tổng, thật trùng hợp nha, sao các ông trở lại nhanh như vậy? Sở Tiên tò mò hỏi.

-Sáng sớm hôm nay mới vừa về tới, trực tiếp trở về đây luôn, hôm nay Sở Tiên cậu tới đây làm gì? Vương tổng hiếu kỳ hỏi.

-Haha, đi theo bạn gái về nhà, ra mắt cha mẹ vợ thôi! Sở Tiên cười cười.

-Haha! Ngô tổng cười:

-Đây là bạn gái cậu sao, cũng thật là xinh đẹp nha, em dâu, anh xin giới thiệu một chút, tên anh là Đại Phúc, tên hơi thô tục một chút, em cứ gọi anh là anh Vương được rồi.

-Vâng, chào anh Vương, anh gọi em Tiểu Đinh là được!

Tiểu Đình vươn tay ra cùng bắt tay với hắn, đi theo Sở Tiên lâu như vậy, gặp được không ít người có vai vế quyền chức, mấy người Vương tổng trước mặt cùng với mấy vị quan chức lớn trên thành phố Hải Thanh còn kém rất nhiều, cho nên cô cũng không luống cuống.

-Sở tổng, chào cậu, ngưỡng mộ đại danh cậu đã lâu, tên tôi là Ngô Khải An, chúng tôi cũng ở thành phố Hải Thanh! Ngô tổng lúc này chen lời vào, vội vàng nhiệt tình đưa tay ra.

-Sở Tiên huynh đệ, vị này chính là bạn của tôi ở thành phố Hải Thanh, haha, làm ở hội sở kinh doanh. Vương tổng lập tức nói.

-Chào, Ngô tổng! Sở Tiên bắt tay hắn.

-Chào Sở tổng, Sở phu nhân! Ngô tổng gật đầu, lập tức vươn tay về phía Tiểu Đình.

-Ngô tổng, gọi tôi Tiểu Đình là được rồi! Tiểu Đình cười nói.

-Được, được! Ngô tổng cười.

-Sở Tiên huynh đệ, cậu đã đến thành phố Cửu Vân, vậy thì tôi phải chiêu đãi cậu thật tốt, buổi tối nay cậu có thời gian rảnh không, chúng ta đi ăn uống một chút.

-Đề lần sau đi, lần này nhà Tiểu Đình có chút không tiện, nếu như Vương tổng tới thành phố Hải Thanh, tôi sẽ ra đón tiếp! Sở Tiên lắc đầu, cự tuyệt nói.

-Vậy thì thật đáng tiếc! Vương tổng nuôi lắc đầu, nhưng trong lòng cũng không có khúc mắc gì, dù sao hai người cũng không phải cùng một đẳng cấp, mặc dù nói tiền bạc của mình so với hắn nhiều hơn một chút, nhưng ở thành phố Hải Thanh hắn có thể lực quan hệ rộng vô cùng, chưa kể hắn cùng với bọn Cổ Lực còn có ân tình.

-Lần sau còn có cơ hội mà, nhà bạn gái của tôi ở đây, sau này có thể thường xuyên ghé qua! Sở Tiên cũng không hẹp hòi, dù sao ấn tượng Vương tổng để lại cho hắn cũng khá tốt.

-Haha, thế thì tốt quá, vậy coi như chúng ta thỏa thuận xong, lần sau tới nhất định phải gọi điện cho tôi! Vương tổng cười nói.

Sở Tiên gật đầu.

-Vương tổng, vị huynh đệ này là ai, ông không định giới thiệu cho chúng tôi một chút sao? Mấy người đằng sau đi tới, tò mò nhìn Sở Tiên hỏi.

-Đến đây, tôi giới thiệu cho mọi người một chút, vị này là người anh em tôi mới biết không lâu, Sở tổng ở thành phố Hải Thanh, ở thành phố Hải Thanh thể lực của Sở tổng lớn vô cùng! Vương tổng giới thiệu với mọi người.

-Chào mọi người! Sở Tiên cười.

-Chào cậu! Chào cậu! Mọi người nghe Vương tổng nói xong đều khách khí chào.

-Được rồi, được rồi! Vương tổng nói một tiếng: -Tiểu Tổng, cậu sắp xếp một chút rồi bắt đầu đi.

-Vâng ạ! Tổng Thanh Chí sững sờ, vội vàng gật đầu, ánh mắt nhìn qua Sở Tiên, mặt vẫn tràn đầy kinh ngạc.

-Sở Tiên huynh đệ, cha mẹ vợ cậu ở đâu? Gọi bọn họ qua chỗ kia, chúng ta câu cá tâm sự một chút đi! Vương tổng chỉ vị trí đằng sau bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198: Kim Cương Vương Lão Ngũ (2)

-Vương tổng!

Cha Tiểu Đình nhìn thấy Sở Tiên cùng mấy người Vương tổng đi tới, có chút choáng váng đứng lên, cúi đầu chào Vương tổng một cái.

-Đừng, đừng! Tuyệt đối đừng xưng hô với tôi như vậy, tôi cùng con gái anh cũng là xưng hô anh em bình thường, anh lớn hơn tôi cũng không nhiều tuổi, nhưng dù sao cũng là trưởng bối, ngàn vạn lần cũng đừng xưng hô như vậy! Vương tổng nghe được lời cha Tiểu Đình xưng hô, vội vàng khoát khoát tay.

-Haha, tôi chỉ là một công nhân ở công ty thôi mà! Cha Tiểu Đình nhìn thấy Vương tổng nói như thế liền vô cùng kinh ngạc, cười nói.

-Ồ, thật sao? Anh lớn hơn tôi mấy tuổi, chúng ta liền không để ý đến chuyện công ty nữa, đại ca, anh tại công ty của tôi đi làm, vậy chúng ta cũng coi như là có duyên phận! Vương tổng đi qua nói.

-Haha, đúng là thật khéo, cũng không nghĩ tới Tiểu Tiên nhà tôi vậy mà lại quen biết Vương tổng! Cha Tiểu Đình kích động nói ra.

-Haha, quen được Sở Tiên huynh đệ chính là may mắn của tôi, đại ca, anh tuyệt đối đừng gọi tôi là Vương tổng, cứ gọi tôi là Tiểu Vương hoặc Lão Vương đi, anh là cha vợ của Sở Tiên, gọi Vương tổng có chút không thích hợp! Vương tổng kiên quyết nói.

Cha Tiểu Đình có chút xấu hổ cười:

-Được rồi, ngồi xuống đi, ngồi xuống đi!

-Được, đại ca, chúng ta ngồi xuống tâm sự. Vương tổng liền ngồi xuống.

-Cha, mẹ, con cùng Vương tổng là bạn bè, cha mẹ cứ thoải mái nói chuyện là được! Sở Tiên nhìn cha vợ có chút xấu hổ liền giải vây.

-Không sai, đại ca, tôi cùng Sở Tiên là bạn bè, nếu như biết anh là cha vợ của Sở Tiên, tôi đã sớm cùng anh uống rượu rồi! Vương tổng vừa cười vừa nói.

-Không, không cần thế đâu, hai người trò chuyện đi, tôi đi câu cá. Cha Tiểu Đình cười cười.

Vương tổng gạt đầu, hỏi Sở Tiên:

-Sở Tiên huynh đệ bao giờ trở lại?

-Ít nhất phải ở đây chơi ba bốn ngày. Tiểu Đình ngồi một bên cười.

Tổng Thanh Phong cách đó không xa vội vàng đưa thêm ghế qua, ánh mắt nhìn qua Sở Tiên, khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ.

-Tùy em, em nói ở mấy ngày thì chính là ở mấy ngày. Sở Tiên gạt đầu.

-Haha, Sở Tiên huynh đệ xem ra sợ vợ nha, đây là chuyện tốt, chuyện tốt! Vương tổng cười nhìn bọn họ.

Sở Tiên cười cười:

-Vương tổng, giải thi đấu câu cá này là do ông tổ chức sao?

-Là do tôi cùng Lão Ngô hai người cùng tổ chức, hai người chúng tôi mở hội sở Sinh thái, kinh doanh cũng không tệ, cho nên đang chuẩn bị mở rộng đến thành phố, hiện tại thử nghiệm một chút. Vương tổng cười, lập tức hỏi:

-Sở Tiên huynh đệ, chúng ta gần hai năm nay chuẩn bị mở một công ty tại thành phố Hải Thanh, cậu có hứng thú gia nhập cổ phần hay không, nếu có cậu tham dự chúng ta năm nay có thể thành lập rồi.

-Không! Sở Tiên lắc đầu:

-Chuyện bây giờ tôi cần xử lý hơi nhiều, cửa hàng bể thủy sinh còn đang định mở chi nhánh, chờ tôi xử lý tốt chuyện cửa hàng rồi tính sau.

-Thật sự là hâm mộ cậu, cái cửa hàng bể thủy sinh của cậu đúng là độc nhất vô nhị, người khác muốn bán lại không có vốn liếng để mà bắt chước nha! Vương tổng cảm thán nói.

-Kinh doanh cũng không tệ, về sau nói không chừng chúng ta có thể hợp tác một chút! Sở Tiên gạt đầu, nói một câu.

-Hợp tác sao? Hai mắt Vương tổng sáng rực, nôn nóng hỏi:

-Sở Tiên huynh đệ, cậu nói là hợp tác ở phương diện cửa hàng bể thủy sinh sao?

-Vâng, tôi có một ý tưởng, nếu như thật sự có thể làm tốt tuyệt đối sẽ mời Vương tổng hợp tác. Sở Tiên gạt đầu.

-Haha, Sở Tiên huynh đệ, nếu như vậy tôi đây thật sự phải cảm ơn cậu. Vương tổng hưng phấn nói ra, kinh doanh cửa hàng bể thủy sinh, lấy thị trường trước mắt, chỉ cần hợp tác một chút liền có mấy trăm vạn lợi nhuận, hẳn có thể không cao hứng sao?

Sở Tiên cười cười, ngồi trò chuyện cùng hắn, mọi người trong thôn ngồi xung quanh thỉnh thoảng liếc mắt qua, nhìn một chút, nhỏ giọng trao đổi.

-A, cá cắn câu rồi! Lúc này cha Tiểu Đình ngồi bên cạnh hô một tiếng, lập tức nhắc cần câu, một con cá mè ba cân bị câu lên.

-Cha, có lên, xem có thể đoạt giải nhất hay không! Tiểu Đình vui vẻ vỗ tay, ngồi xuống bên cạnh.

Nhưng cũng không lâu sau, là một con cá chép năm cân mắc câu, cha Tiểu Đình hưng phấn bắt cá.

Sở Tiên ở bên cạnh cười cười, hắn đã không chế ở phía dưới, thỉnh thoảng một hai con cá mắc câu, khiến cha Tiểu Đình không cao hứng không được.

Mãi đến bốn giờ, nhân viên bắt đầu kiểm tra lại số cá và cân nặng số cá của từng người, cuối cùng không nghi ngờ gì cha Tiểu Đình đạt được giải nhất.

-Nào, bác Trương, đây là tiền thưởng lần này của bác, tôi đây chụp một bức ảnh nhé! Tổng Thanh Chí sắp xếp xong, cha Tiểu Đình cảm mười vạn tiền thưởng, chụp một bức ảnh.

Cha Tiểu Đình nhìn tiền trong tay mà hoa mắt, trên thực tế, cả buổi chiều nay hắn cũng có cảm giác hoa mắt chóng mặt, lúc câu cá cũng không chú tâm, chỉ mãi nghe con rể mình nói chuyện.

Nhưng hắn cảm thấy vận may của mình thật sự quá tốt, nhất định là do con rể mang tới, nhất định là vậy, ánh mắt nhìn Sở Tiên càng thêm thân thiết, đã xem hắn y như con ruột.

Chào tạm biệt mấy người Ngô tổng xong, Sở Tiên liền lái xe về phía thôn làng.

Hai anh em Tổng Thanh Chí khi nhìn thấy chiếc Rolls-Royce kia trong lòng có chút đả động, loại người có thể làm cho Vương tổng nhiệt tình chiêu đãi, loại người lái chiếc xe sang trọng lại bị bọn họ cho là người bình thường không có tiền đồ...

-Tiểu Tổng! Vương tổng sau khi lên xe liền gọi Tổng Thanh Chí đến.

-Dạ, Vương tổng có chuyện gì dặn dò? Tổng Thanh Chí lập tức chạy tới hỏi.

-Cha Tiểu Đình là làm ở chi nhánh nào của công ty, làm chức vụ gì? Vương tổng hỏi hắn.

-Dạ, là thợ sửa chữa phổ thông ở tổ ba ạ! Tổng Thanh Chí lập tức nói ra.

-Ừ, để cho ông ấy thăng chức lên làm giám sát đi, mà thôi, chuyện này để tự tôi sẽ thông báo! Vương tổng ngẫm nghĩ lại, khoát khoát tay.

Tổng Thanh Chí đứng bên cạnh sắc mặt cứng đờ, chức vụ giám sát tốt như thế, không hề kém so với hắn, chính hắn cũng phải phấn đấu bảy tám năm mới được lên chức, vậy mà người khác chỉ là... ôi, đúng là người so với người tức chết người!

-Đây mới thực sự là đại gia nha! Thôn dân chín dặm xung quanh hôm nay có thể nói là vô cùng chấn kinh, ai cũng cảm thán một hồi, mấy người vừa nãy vuốt đuôi ngựa khen Tổng Thanh Phong hiện giờ sắc mặt cực kì xấu hổ. Cái gì mà Thanh Phong hơn người, Thanh Phong tài giỏi, đứng trước mặt Sở Tiên kia cũng chỉ có thể làm chân chạy vặt...

Mấy người Sở Tiên về đến nhà, cha mẹ Tiểu Đình liền dẫn bọn họ đi đến nhà các chú các bác, mang theo rất nhiều lễ vật đi qua, làm cho hai nhà đều cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Buổi tối, người nhà tụ tập lại một chỗ ăn cơm, Sở Tiên cũng coi như chân chính được cả nhà Tiểu Đình chấp nhận.

Mà trong chín dặm thôn làng, hôm nay đã lan truyền một tin đồn vô cùng giật gân, ông già trẻ nhỏ cũng đều biết. Đó chính là Tiểu Đình nhà Nhị Đông đã tìm được một bạn trai vô cùng giàu có, bạn trai Tiểu Đình còn cùng ông chủ của Tổng Thanh Chí xưng huynh gọi đệ, sau cùng còn có người tra trên mạng giá chiếc xe mui trần kia, giá trị hơn năm trăm vạn làm cho người dân trong thôn không còn lời nào để nói.

Sau đó mấy ngày, người tới nhà Tiểu Đình thăm hỏi đông không ngớt. Tất cả mọi người đều nói, nhà tiểu Đình bọn họ câu được một kim cương vương lão ngũ, một bạn trai triệu phú nha!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Điện Ảnh

-Cha, mẹ hẹn gặp lại!

Ở cổng thôn, Tiểu Đình đứng trên xe vẫy tay chào tạm biệt cha mẹ.

-Tiểu Tiên, bọn họ tìm anh bàn chuyện phim điện ảnh, là dạng phim gì vậy? Trên xe, Tiểu Đình tò mò hỏi hắn.

-Liên quan tới phim điện ảnh trên biển, bởi vì anh có quen biết đạo diễn, nên bọn họ muốn mượn thuyền cá của anh, đàm luận chút vấn đề liên quan tới đầu tư thôi.

Nghĩ đến đoạn video Đoàn Khoa đã quay được, Sở Tiên đoán.

-Anh cũng phải tham gia diễn sao? Tiểu Đình tò mò.

-Không, anh cũng không có năng lực diễn xuất nha, anh cũng không phải diễn viên! Sở Tiên cười cười:

-Sao vậy? Em muốn lên phim sao? Anh nói với đạo diễn một tiếng!

-Quên đi! Tiểu Dĩnh vội vàng lắc đầu, cười nhìn hấn:

-Em ngược lại thật muốn nhìn một chút đó là dạng phim điện ảnh gì nha!

-Haha, cái này đoán chừng em nghĩ không ra đâu! Sở Tiên cười cười:

-Đúng rồi, trường học sắp khai giảng sao?

-Vâng, còn hai ngày nữa, em muốn chuẩn bị một chút, lúc khai giảng em phải dạy tân sinh viên một tiết, sau đó mỗi ngày cũng chỉ có một tiết, thật nhàm chán!

-Vậy thì tới làm bà chủ đi, cửa hàng cá cảnh với bể thủy sinh em muốn qua lúc nào cũng được, muốn làm cái gì thì làm cái đó!

-Em muốn viết tiểu thuyết, cũng muốn viết một chút tiểu thuyết về đại dương bao la, viết chuyện tình yêu của chúng ta, viết về cuộc đời...

-Được, được, anh sẽ đầu tư chuyển thể tiểu thuyết của em thành phim, chúng ta cùng đóng diễn viên chính! Sở Tiên nói đùa.

Hai người vui vẻ cười nói, rất nhanh đã về đến thành phố Hải Thanh, Sở Tiên nhìn đồng hồ rồi nói:

-Buổi chiều hẹn đạo diễn Đoàn Khoa đi ăn cơm, em muốn đi không?

-Không, em không đi đâu, anh đưa em quay về trường học đi, mấy ngày không động đến sách vở rồi! Tiểu Dĩnh lắc đầu trả lời.

-Được! Sở Tiên đưa Tiểu Dĩnh về trường học, lập tức lái xe đến một quán cà phê, ngồi đợi.

Mười phút sau, Đoàn Khoa cùng hai người đi tới.

-Chào Sở Tiên, chúng tôi hơi tới trễ chút! Đoàn Khoa áy náy nói.

-Là tôi để cho các anh đợi lâu! Sở Tiên lắc đầu, mấy người Đoàn Khoa này tới đây đợi hấn đã hai ngày rồi.

-Không sao, không sao, hai ngày này chúng tôi đi chơi ở thành phố Hải Thanh rất vui vẻ. Đoàn Khoa khách sáo nói, lập tức giới thiệu:

-Sở Tiên, đây là bạn đồng nghiệp của tôi, nhiếp ảnh gia A Bằng, biên kịch Cửu Tinh, vô cùng lợi hại đó nha!

-Chào mọi người! Sở Tiên nói.

-Sở Tiên, chúng tôi đã đem kịch bản viết xong, cậu xem qua một chút, bên trong có mấy nơi là chỗ quay video, cậu thử xem qua đi! Đoàn Khoa đưa kịch bản cho Sở Tiên.

-Đây là một bộ phim lớn, dự tính kinh phí bảy ngàn vạn đến một trăm triệu, tuy nhiên cảnh quay máu chốt vẫn là của cậu hôm trước! Đoàn Khoa tiếp tục nói:

-Cho nên tôi có thể trả cho cậu năm trăm vạn phí bản quyền, cậu có thể lấy tiền, cũng có thể dùng năm trăm vạn làm cổ phần, đầu tư một chút.

Sở Tiên không nói gì, nhanh chóng xem kịch bản.

Nội dung không tệ, rất có thâm ý, nói về câu chuyện của ngư dân ven biển, nhân vật chính là hai anh em ngư dân. Hai anh em vẫn muốn có một chiếc thuyền lớn ra biển bắt cá, cho nên bọn họ liều mạng thuê một chiếc thuyền. Lần đầu tiên ra biển, bọn họ thu hoạch rất ít, ngay cả tiền xăng đều không có kiếm đủ, thậm chí còn tiêu tốn không ít, rơi vào đường cùng, bọn họ đành phải gia nhập một công ty chuyên đánh bắt cá. Đây là một công ty đặc biệt, trong đó ngoại trừ ngư dân, cũng là quân nhân về hưu, ông chủ là một người vô cùng trẻ tuổi. Đi theo thuyền ra biển, bọn họ ở trên biển này sinh xung đột, gặp được cá mập tập kích một chiếc thuyền có trẻ nhỏ, gặp phải người săn giết cá heo... Tình tiết bên trong cao trào thay nhau nổi lên, sau cùng, huynh đệ bọn họ có được thành tựu trong sự nghiệp, mở một cửa hàng cá cảnh, một cửa hàng bể thủy sinh.

Đây cũng coi như là một cái quảng cáo cho cửa hàng bể thủy sinh của hấn, mà còn là quảng cáo dài ba phút.

-Rất tốt! Sở Tiên hài lòng nhìn kịch bản, tuy nhiên kịch bản tốt là một chuyện, có thể quay được ra lại là chuyện khác.

Hiện này có rất nhiều tác phẩm điện ảnh kinh điển cũng không thành công, kịch bản cũng chỉ quyết định một phần nhỏ mà thôi.

-Kịch bản vô cùng hay, đảm bảo tuyệt đối đất khách! Đoàn Khoa hưng phấn nói.

-Vậy cũng phải xem liệu có thể tạo ra được hiệu ứng kỹ xảo như trong kịch bản hay không? Sở Tiên cười cười:

-Đúng rồi, có mấy đoạn trong video nhìn khá rõ tôi nên nhớ che bớt đi một chút!

-Yên tâm đi, chúng tôi sẽ dùng máy tính xử lý kỹ thuật, mặt cậu trong video sẽ bị chỉnh sửa thành mặt nhân vật chính! Đoàn Khoa cười nói.

-Vậy là tốt rồi! Sở Tiên gật đầu, hiện tại kỹ xảo điện ảnh vô cùng phát triển, muốn sửa chữa cũng rất đơn giản.

-Có phải ông nói muốn mượn thuyền cá của tôi sử dụng không? Định sử dụng như thế nào? Sở Tiên hỏi.

-Chúng tôi định trực tiếp dùng thuyền để quay, không biết có ảnh hưởng việc ra khơi của cậu không?

-Không có ảnh hưởng gì, gần đây tôi cũng không có kế hoạch ra khơi. Sở Tiên gật đầu.

-Vậy là tốt rồi, mỗi ngày thuê chúng tôi sẽ thanh toán đủ, không biết cậu có hứng thú tham gia diễn một chút không? Cậu đừng từ chối vội, thân hình và khí chất của cậu, nếu đi làm diễn viên tuyệt đối không có vấn đề gì! Đoàn Khoa nghiêm túc nói.

Sở Tiên cảm thấy buồn cười trả lời:

-Quên đi, tìm một diễn viên thân hình gần giống tôi là được.

Đoàn Khoa ngượng ngùng cười:

-Haha, Sở Tiên, cậu không cảm thấy sau khi nổi tiếng sẽ kinh doanh tốt hơn sao? Tốt hơn hẳn việc tuyên truyền quảng cáo đó. Nhưng nếu cậu không muốn tôi cũng không cưỡng cầu, cũng chỉ muốn hỏi cậu có muốn đầu tư không?

-Đầu tư sao? Sở Tiên trầm tư.

-Đúng đúng! Làm một nhà sản xuất, cậu đối với biển tượng đối quen thuộc, có thể chỉ điểm cho chúng tôi một chút không? Đoàn Khoa cười hỏi.

-Đầu tư cũng được, nhưng làm nhà sản xuất thì... Sở Tiên hơi lắc đầu, làm nhà sản xuất cũng coi như một lão đại trong ngành điện ảnh, mọi thứ đều phải nghe theo sự bố trí của hắn, có quyền hạn tối cao trong đoàn.

-Không cần từ chối nhanh như vậy, chủ yếu tôi chỉ muốn nghe ý kiến cậu một chút. Dù sao phim cũng có bản quyền của cậu, nên đối với nó cậu có quyền phát ngôn mà! Đoàn Khoa lôi kéo.

-Đến lúc đó tính sau đi! Sở Tiên cười cười. -Nhưng các ông muốn bao nhiêu tiền đầu tư?

-Cái này phải hỏi cha vợ tôi, nếu như tôi muốn quay phim có thể để cha vợ tôi đầu tư tiền, nhưng dù sao bộ phim này tương đối lớn, cho nên chia ra thành nhiều nhà đầu tư sẽ bớt mạo hiểm hơn một chút. Đây không phải là do tôi không có tự tin, mà tôi không dám hỏi mượn cha vợ tôi nhiều vậy, nếu cha vợ tôi xem kịch bản thấy hài lòng thì ông cũng sẽ dốc toàn lực mà thôi. Đoàn Khoa do dự cười nói.

Sở Tiên nghe được lời hắn liền nhún mày hỏi:

-Đây là lần đầu tiên ông quay phim bom tấn sao?

-Cũng không giấu gì cậu, phim bom tấn thì đúng là lần đầu tiên quay, nhưng tôi đã quay qua mười mấy bộ phim điện ảnh, kiếm lời không ít tiền, bộ phim này tôi định bỏ ra một ngàn vạn tiền đầu tư, lúc đó cũng có thêm một đạo diễn nổi tiếng nữa hợp tác, chất lượng tuyệt đối có thể đảm bảo.

-Ừ! Sở Tiên gật đầu, suy nghĩ:

-Tôi cũng có thể thêm vào năm trăm vạn!

-Thật tốt quá! Đoàn Khoa cao hứng gật đầu:

-Chi phí thuê đồ tôi sẽ gửi cho cậu, cậu cũng có thể cho người đến giám sát, khi được công chiếu chúng tôi sẽ thông báo cho cậu đầu tiên.

-Được! Sở Tiên gật đầu.

-Cảm ơn cậu, hợp tác vui vẻ! Đoàn Khoa cao hứng:

-Tin tưởng tôi, bộ phim này tuyệt đối sẽ kiếm không ít tiền.

-Kịch bản không tệ, tôi cũng tin tưởng thực lực của ông. Sở Tiên bắt tay với hắn.

-Được! Bây giờ chúng tôi phải mất nửa tháng casting cùng chuẩn bị quay, địa điểm vẫn ở thành phố Hải Thanh, có gì chúng tôi sẽ tìm cậu.

-Được!

Sau khi bàn luận lại kỹ càng, Sở Tiên cũng tương đối hài lòng.

Bàn bạc xong, Sở Tiên lái xe về trường học, đột nhiên nhận được điện thoại của lão Tầm.

Khi hắn đi đến nhà Tiểu Đình, Sở Tiên đã sắp xếp lão Tầm mang theo bảy người cá về Thái Lan giúp công ty nhà Lý Long, chủ yếu là phụ trách giúp bắt rắn biển, trước đó mấy ngày, nhà Lý Long truyền đến tin tức đã tìm xong vị trí, đã đặt hàng bên Đức đầy đủ, mọi việc tiến hành thuận lợi.

-Ông chủ, Kiếm Nhất xảy ra chuyện! Lão Tầm nói trong điện thoại.

-Cái gì? Sở Tiên sửng sốt, cảm ứng một chút, sắc mặt lập tức trầm xuống.

-Phát sinh chuyện gì? Sở Tiên lạnh lùng hỏi.

-Hôm qua chúng ta lần đầu xuống biển, gặp được một nhóm người, trong tay bọn họ có vũ khí, đánh trúng đầu Kiếm Nhất, giết chết hắn rồi.

Lão Tầm nói:

-Trong tay chúng ta lúc ấy cũng không có vũ khí, với lại trí tuệ của ta cũng không phải quá cao, ông chủ, chúng ta nên làm gì bây giờ?

-Tôi biết rồi! Sở Tiên lạnh giọng:

-Trước tiên không nên động thủ, ngày mai tôi sẽ qua đó!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Thái Lan

-Cái gì? Tiểu Tiên, anh muốn đi Thái Lan sao?

Trên xe, Tiểu Đình tràn đầy kinh ngạc nhìn Sở Tiên, nhíu mày:

-Có chuyện gì sao?

-Không có, ở Thái Lan anh có một công ty sắp khai trương, muốn đi qua xem một chút! Sở Tiên cười cười đáp.

-Anh có biết khi anh nói dối mặt anh rất mất tự nhiên hay không? Tiểu Đình nhìn hắn rồi bất ngờ nói ra.

-Hả? Sở Tiên sửng sốt, cười khò:

-Được rồi, công ty anh ở Thái Lan gặp một chút phiền phức, anh muốn đi qua xử lý chút, nhưng đây không phải vấn đề lớn, lâu nhất là 1 tuần anh sẽ về.

-Ừ! Tiểu Đình gật đầu.

-Yên tâm đi, cũng không phải chuyện gì lớn! Sở Tiên an ủi nói.

-Vậy anh xử lý đi, xử lý xong thì trở về, nhớ mang em chút quà Thái lan đó!

-Đương nhiên! Bất kể anh đi đến đâu, cũng sẽ không quên bảo bối của anh, cam đoan đúng giờ sẽ gọi điện thoại cho em!

-Hi hi, đây chính là anh tự nói, không được quên nha!

-Đương nhiên!

Sáng hôm sau, Sở Tiên tạm biệt Tiểu Đình, lập tức lên máy bay đi đến Thái Lan.

Đi theo hắn con có Kiếm Nhị, Kiếm Tam, Kiếm Tứ cùng với Lão Mục...

Kiếm Nhất bị giết chết khiến hắn vô cùng phẫn nộ, mỗi người cá của hắn đều là bảo bối, mặc dù sau khi bị giết hắn có thể cải tạo lại nhưng đều mất thời gian để bồi dưỡng.

-Bất luận là ai, đã dám giết Kiếm Nhất thì đều phải trả giá lớn! Trong mắt Sở Tiên lóe ra tia lạnh.

Máy bay dừng ở Băng Cốc, hấn lập tức ngồi xe đi đến Vịnh Thái Lan.

Vịnh Thái Lan cũng coi như là một thành phố nhỏ, đồng thời cũng dựa vào vịnh nước bên cạnh, nên người dân vô cùng ít ỏi.

Ven vịnh chỉ có mấy vạn người, nhưng bên trong có hấn mười dân tộc, đây là một địa phương vô cùng hỗn loạn.

Ở đây từng xuất hiện một trùm ma túy, tuy nhiên đã bị chính phủ Thái Lan tiêu diệt, hiện tại đây giống như đất vô chủ, có chút loạn.

Tuy nhiên tổng thể về trị an ở Thái Lan cũng coi như không tệ, vẫn là địa điểm du lịch nổi tiếng.

Năm tiếng sau, Sở Tiên đi đến trung tâm, lão Tầm mang theo súng cùng người nhà Lý Long ở một chỗ đợi sẵn.

-Ông chủ, là tôi không tốt! Lão Tầm nhìn thấy Sở Tiên đi qua, tự trách nói.

-Không sao, việc này không trách ông được! Sở Tiên lắc đầu.

-Sở Tiên đại ca! Lý Long cũng đi tới xấu hổ nhìn hấn:

-Chúng tôi cũng không biết...

-Được rồi, chuyện này trở về rồi nói sau! SỞ Tiên cắt ngang lời hấn, hỏi:

-Công ty bên kia thế nào?

-Tạm thời không có vấn đề gì! Lý Long sững sờ đáp.

-Cái gì gọi là tạm thời? Sở Tiên nhíu mày, trên mặt có chút không vui..

-Sở Tiên đại ca, lần trước nhóm người lừa gạt cha tôi cũng có chút thực lực, bọn họ lợi dụng thủ đoạn hèn hạ đoạt được công ty chúng tôi, bây giờ thấy chúng tôi lần nữa mở công ty, còn biết lão Tầm hỗ trợ bắt răn cho nên mới ra đòn phủ đầu cảnh cáo chúng ta! Lý Long sắc mặt hơi khó xử.

-Vì sao không cho các cậu mở lại công ty? Sở Tiên nghi hoặc.

-Có thể là do tôn giáo không đồng nhất, hiện tại ở đây người Hồi Giáo chiếm đa số, mà cha tôi bình thường đều không hợp với bọn hấn, cho nên...

-Hồi giáo? Đỉnh đến tôn giáo sao? Sở Tiên nhíu mày:

-Nhóm bọn họ là người nào?

-Cũng không phải người đứng đắn gì, nhưng thế lực rất lớn, trong tay còn có vũ khí! Lý Long lo lắng nói ra.

-Tôi biết rồi! Sở Tiên gật đầu, nhẹ nhàng buông lỏng một hơi.

Chỉ cần không phải là người của chính phủ, mọi chuyện đều dễ dàng hơn rồi.

-Trở về rồi nói tiếp! Sở Tiên nói với bọn họ.

Ngồi trong xe, Sở Tiên suy nghĩ một lúc. Loại tình huống này hấn cũng đã sớm tính toán qua, tất nhiên hấn phát triển ở nơi xa lạ thì sẽ có trở ngại, nhưng chỉ không ngờ là tới nhanh như vậy.

-Nếu đã không có bối cảnh thì cứ liều một lần đi, không thể tay trắng ra về! Sở Tiên quyết định.

Xe rất nhanh dừng lại trước một dãy biệt thự, mặc dù cha Lý Long thua mất công ty, nhưng nhà cửa xe cộ thì vẫn còn. Bởi vì cha hấn không biết tiếng Trung, nên trên đường cũng chỉ có Lý Long làm phiên dịch.

-Bây giờ nên làm như thế nào? Lý Long lo sợ hỏi.

-Cứ làm như bình thường đi, tối hôm nay mang súng theo tôi đi ra biển! Sở Tiên nói thẳng.

-Hả, không được! Sở Tiên đại ca, trong tay bọn họ có vũ khí, với bọn họ cũng thật sự dám giết người đó. Lý Long vội vàng nói.

-Trong lòng tôi đã có tính toán rồi! SỞ Tiên lắc đầu hỏi lão Tầm:

-Kiểm Nhất xử lý như thế nào rồi?

-Hóa táng! Lão Tầm đáp.

-Ừm! SỞ Tiên gật đầu:

-Lý Long, hôm nay thấy cậu mua hai cái súng chống nước, súng này có thể mua được sao?

-Súng này có thể mua được, nhưng là súng ống loại mạnh hơn thì tôi không mua được. Lý Long kinh hoàng nói.

-Tôi biết rồi, cậu đi mua hai cái súng chống nước là được! Sở Tiên gật đầu.

-Đình đông! Lúc này, điện thoại của cha Lý Long reo lên, tiếng gầm gừ trong miệng hắn truyền đến, Lý Long ngồi cạnh mặt biển sắc.

-Sao vậy? Sở Tiên cau mày nhìn Lý Long.

-Hình như công ty chúng ta lúc xây lại bị xe ủi không may đâm vào, vừa mới sửa sang lại đều hỏng hết cả! Lý Long sắc mặt tái nhợt nói.

-Đi, chúng ta đi xem một chút! Sở Tiên đứng lên nói.

Công ty mới thành lập, hiện tại đều là tiền của Sở Tiên, nói cách khác bây giờ mà có tổn thất cũng chỉ mình hắn chịu, công ty lại thật sự tổn thất, sắc mặt hắn càng thêm âm trầm.

-Vâng! Lý Long gật đầu, lập tức cùng cha hắn đưa Sở Tiên lái về phía công ty.

Công ty rấn biển vì thuận tiện nên xây dựng ở vị trí cách đó không xa, hiện tại đang sửa sang lại.

Khi Sở Tiên đi vào nhà xưởng, nhìn thấy một chiếc xe ủi cỡ lớn đâm vào phòng ốc bên trong, xung quanh hỗn loạn, một đám công nhân đang thi công vây quanh.

Cha Lý Long lập tức đi qua hỏi người xung quanh.

-Sở Tiên đại ca, đó là một tên nghèo kiết xác uống say đâm phải, xe là hắn thuê, hiện tại hắn bị cảnh sát mang đi, nhưng có lẽ sau lưng hắn có người chỉ thị, nhiều nhất hắn cũng chỉ bị ngồi tù, không có năng lực bồi thường lại. Lý Long quay lại nói với Sở Tiên.

-Hừ! Sở Tiên hỏi:

-Nếu như chúng ta mở công ty ở trung tâm thành phố liệu có phát sinh chuyện này nữa không?

-Không, trị an ở đây vô cùng tốt, không người nào dám vào trung tâm thành phố làm loại chuyện này!

-Vậy thì tốt, cậu ra trung tâm thành phố kiếm một chỗ để mở công ty, sau đó thuê thêm vài bảo an! Sở Tiên nói.

-Được! Nhưng nếu bọn họ vẫn cố ý nhắm vào chúng ta, chắc vẫn sẽ có phiền phức! Lý Long cau mày nói.

-Chuyện này để tôi giải quyết! Sở Tiên nói với Lý Long:

-Đưa tư liệu mấy người đó cho tôi.

-Vâng, đại ca! Lý Long gật đầu.

Trở lại biệt thự nhà Lý Long, rất nhanh hắn đưa cho Sở Tiên một phần tư liệu:

-Sở Tiên đại ca, đây là tư liệu của bọn họ.

-Ừ! Sở Tiên trầm tư nhận lấy.

Hồ sơ có ba người, một tên là vua cá Vịnh Thái Lan, mở trang trại cá, một tên khác là dân xã hội đen, có khoảng mấy trăm tên thuộc hạ. Người cuối cùng là tổng giám đốc công ty chế tạo thuyền. Ba người bọn họ muốn phá đám công ty cha Lý Long, đồng thời muốn nhiễu loạn việc bắt rấn biển.

-Xem ra cũng không đơn giản! Sở Tiên tươi cười, bảo Lý Long chuẩn bị phòng ngừa.

Đến tối, ăn cơm xong bọn họ liền ra bãi biển.

Hôm nay bầu trời có chút u ám, không trăng, trước bến đỗ từng chiếc thuyền cá, bên trên có ánh đèn dầu mờ mờ.

-Sở Tiên đại ca, đây là thuyền cá chúng ta thuê tạm! Lý Long chỉ một chiếc thuyền gỗ nhỏ tầm mười mét:

-Trước kia công ty cũng có một chiếc thuyền cá, còn là thuyền lớn hơn ba mươi mét, tuy nhiên thuyền để ở chỗ đó, cho nên cũng thuộc về bọn họ.

-Ừ! Sở Tiên gật đầu, nhìn Kiếm Nhị, Kiếm Tam, Kiếm Tứ cầm súng đi đến, liền phát tay:

-Lý Long, các cậu trở về đi, tôi ra biển xem một chút!

-Sở Tiên đại ca, mọi người phải thật cẩn thận, gặp được thuyền cá thì trốn đi, bọn họ có vũ khí đó! Lý Long nhắc nhở.

-Yên tâm đi! Sở Tiên gật đầu.

-Lão Mục, lái thuyền đi!

-Vâng, ông chủ!

-Lần trước các ông bị phát hiện ở đâu? Sở Tiên hỏi lão Tầm.

-Mới ra biển được một đoạn, bọn họ giống như xác định được chỗ chúng tôi, lúc ấy kiếm nhất đang lái thuyền, nếu không cũng có thể chạy trốn. Lão Tầm nói.

-Ừ! Ở trong biển này mà chặn đứng được thuyền sao? Nói xong, Sở Tiên dùng năng lực thị giác, quan sát từng góc ngách của thuyền.

-Quả nhiên! Sở Tiên nhìn về phía khoang điều khiển, trên mũi khoang có một vật màu đen dính trên đó.

-Hẳn là đồ định vị, xem ra bọn họ đã động tay động chân trên thuyền rồi, đối với một tổng giám đốc công ty sản xuất thuyền thì đúng là dễ như trở bàn tay.

Sở Tiên nghĩ thầm, nhưng cũng không có lấy máy định vị đi, ngược lại còn mỉm cười.

-Đi về phía nhiều rạn biển đi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 201: Chém Giết Trên Biển

"Rào rào rào"

Ngư thuyền bắt đầu công việc, chạy ra biển phát ra tiếng vang. Thuyền gỗ dài mười mét tốc độ cực chậm, nhưng mà vịnh Thái Lan không rộng như đại dương cho nên dễ bắt rạn biển cũng không cần phải đi quá xa.

Chỗ nước sâu ở vịnh Thái Lan khoảng bốn mươi, năm mươi mét, là nơi ưa thích của rạn biển. Hơn nữa nơi này sinh sống chủ yếu là loài rạn biển ở biển sâu, độc tính cùng giá trị cao hơn nhiều so với nơi nước cạn.

Sở Tiên đứng ở trên ngư thuyền, phóng ra sóng âm để quan sát xung quanh vùng biển, hắn phát hiện loài cá ở đây nhiều hơn nhiều so với vùng biển Hải Thanh gần đó.

Ngư thuyền chạy khoảng nửa tiếng, tối nay trời tối đen như mực chẳng có trăng sao, xung quanh một màu đen kịt, chỉ có tiếng sóng biển quanh quẩn bên tai.

- Ở trong đại dương này không có trăng sao gì cả, thật sự là nơi thích hợp để giết người đó! Sở Tiên lo lắng than thở, ánh mắt nhìn về phía trước chột lạnh lùng:

- Chuẩn bị một chút đi.

- Vâng, ông chủ! Nhị Kiếm, Tam Kiếm ở bên cạnh nặng nề gật đầu, ánh mắt lạnh lẽo, trên người tản ra khí thế hung hãn.

- Cái đám người kia thật sự không biết sống chết, vậy mà lại còn dám đến đây. Lần trước để bọn chúng chạy thoát, lần này phải tuyệt đối "tóm hết cả lưới" mới được.

Cách đó không xa trên một chiếc ngư thuyền khác, một tên trung niên mặt đầy thâm độc nói.

- Cả đám Bang Para bọn chúng đúng là không biết điều, lại còn mời mấy tên người Trung Quốc đến. Hừm! Chuyện làm ăn rạn biển này còn muốn tiếp tục đụng chạm nữa, vậy thì để cho chúng nó đụng tới máu me đây đầu luôn đi!

Ngư thuyền yên lặng trên mặt biển, một đám người đứng trên boong thuyền chờ, bọn chúng hình như đã ở đây lâu lắm rồi, tám tên lực lưỡng cầm trong tay súng lục cùng súng tiểu liên, miệng lạnh lùng nói:

- Lần này nhất định không được để bọn chúng chạy trốn nữa, nếu không chúng ta sẽ bị trừng phạt. Đợi lát nữa phải lên tinh thần, hoặc là trực tiếp bắn

chết, hoặc là để bọn chúng rơi xuống biển làm mồi cho cá!

- Yên tâm đi, lần trước cái tên điều khiển thuyền trúng mười mấy phát súng cũng chưa chết, có chút ngoài ý muốn của chúng ra. Lần này tuyệt đối sẽ không như vậy nữa, nhất định phải đánh đầu hấn nát bét mới thôi!

- Nào, chuẩn bị sẵn sàng đi.

Trên đại dương, một chiếc ngư thuyền dần dần hiện ra trong tầm mắt của chúng. Người đến chính là bọn người Sở Tiên.

- Ông chủ, trước mặt có một chiếc ngư thuyền, chính là chiếc tập kích chúng ta ngày hôm đó đó! Lão Tầm cầm ống nhòm trong tay nhìn rồi nói với Sở Tiên.

- Ừ, tôi biết rồi. Sở Tiên đã sớm cảm nhận được sự tồn tại của bọn chúng. Nhìn tám tên lực lưỡng cầm súng trong tay, ánh mắt hấn trở nên lạnh lẽo.

Ngư thuyền chạy từ từ, rất nhanh liền cách bọn chúng khoảng một ngàn mét. - Đâu ở đây đi. Sở Tiên nói với lão Mục:

- Làm cho ngư thuyền của bọn chúng chìm xuống biển, ngoài ra, cho bọn chúng cùng tắt cả vũ khí đều hốt hết qua đây.

- Vâng. Nhị Kiếm, Tam Kiếm đồng thanh trả lời, mang theo mười mấy người cá lập tức nhảy xuống biển, bơi với tốc độ không tưởng tượng được về hướng ngư thuyền phía trước.

- O? Ngư thuyền của đối phương đã ngừng lại, xem ra đã phát hiện ra chúng ta rồi. Ha ha, lần này bọn chúng đã thông minh hơn nhưng mà dựa vào con thuyền còn con đó mà muốn chạy à, đúng là hy vọng hảo huyền.

Trên thuyền đối phương, một người trung niên nhìn thấy thuyền của Sở Tiên dừng lại, tên mặt lộ vẻ khinh thường:

- Phát động, đừng để chúng chạy!

- Yên Tâm đi, lần này tuyệt đối chạy không được. Một người trung niên vỗ ngực một cái nói.

- Hừ, Còn không đi nhanh đi, lần trước nếu như không phải cái tên khốn nạn mày ngủ mất, đối phương sao có thể chạy được chứ. Người đàn ông trung niên hừ lạnh một tiếng.

- Hi hi, lần trước là ngoài ý muốn thôi, lần này tuyệt đối không để xảy ra chuyện như vậy nữa đâu. Tên trung niên cười cười, sau đó không nhanh không chậm đi về phía buồng lái.

Về việc bản thân đã từng lái con thuyền này, hấn ta cực kỳ có lòng tin. Qua cải tạo chuyên môn, tốc độ đã vượt xa gấp đôi thuyền cá cùng loại khác, chứ đừng nói đến so với cái thứ thuyền gỗ còn con chỉ khoảng chục mét kia.

- Đạn lên nòng, giết hết bọn chúng cho ta! Tên trung niên ở trên ngư thuyền hét một tiếng, súng tiểu liên trong tay vang đùng đùng.

- Ha ha! Âm thanh vọng từ sóng âm điều tra cảm ứng. Sở Tiên nhìn thấy mấy tên mặt mày phách lối, mặt lạnh lại. Trong biển, đám người Nhị Kiếm, Tam Kiếm rất nhanh liền bơi đến dưới ngư thuyền, lúc ngư thuyền bọn chúng vẫn chưa phát động liền móc ra cái khoan điện chống nước, khoan vào dưới đáy thuyền.

- Chất lượng ngư thuyền dài ba mươi mấy mét chắc cũng không tệ. Trên mặt Sở Tiên lộ ra nụ cười mỉa.

"Ào ào ào"

Ngày lúc đó, ngư thuyền chậm chậm chạy. Nhị Kiếm, Tam Kiếm ở dưới đáy thuyền vừa khoan xong một cái lỗ to bằng ngón tay cái.

Mười mấy người cá nhìn một cái, ngay sau đó một người cá nắm được đáy thuyền, sau đó lấy cái khoan điện ra khoan, cho dù thuyền cá đang chạy cũng không cản trở bọn họ khoan lỗ được.

"È è è"

Dưới thuyền cá vang lên tiếng máy khoan, nhưng mà ở dưới lớp sóng biển căn bản không nghe thấy được tí âm thanh nào.

- Ha ha, ngư thuyền kia chắc không phải bị dọa khờ luôn rồi chứ. Ngay cả nhúc nhích cũng không biết nhúc nhích, cả một đám đàn độn!

Trên thuyền mấy tên trung niên phách lối nói.

Trong khoang điều khiển ngư thuyền, tên trung niên điều khiển thấy càng lúc càng gần ngư thuyền của Sở Tiên, trên mặt mỉm cười, cầm lấy một điều thuốc châm thuốc để lên miệng.

Nhưng ngay lúc hấn ta muốn hút một hơi, cả người nhất thời sững sờ, nhìn thấy đèn báo động lóe đỏ không ngừng, mặt đầy hoảng hốt:

- Chuyện gì vậy? Sao báo động của ngư thuyền lại sáng? Hơn nữa còn là báo động khẩn cấp màu đỏ nữa chứ!

Báo động khẩn cấp màu đỏ, thông thường chỉ khi ngư thuyền phải chịu tổn thất cực lớn mới sáng lên thôi. Trừ chuyện đó ra còn có một khả năng, chính là tàu cá bị vô nước, hơn nữa tốc độ nước tràn vào lớn hơn tốc độ nước thoát ra.

- Không có mưa mà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Tên trung niên điều khiển ngư thuyền có hơi sốt ruột, liền dừng thuyền lại, chạy ra bên ngoài.

- Khốn khiếp, Wen Khun Chung Patha, sao mày lại dừng ngư thuyền lại? Cái tên này mày muốn làm gì? Mấy tên đứng trên boong tàu thấy ngư thuyền dừng lại, giật dứ hết lên.

- Ngư thuyền có vấn đề rồi, báo động khẩn cấp màu đỏ đó!

Trên trán tên trung niên xuất hiện từng giọt mồ hôi lạnh. Làm người điều khiển ngư thuyền đã mười mấy năm rồi, hắn liền phát hiện ra ngư thuyền có chỗ không đúng, dường như đang dần dần chìm xuống.

Hắn lập tức chạy về hướng nhà kho, hắn ta vừa mới mở cửa kho, liền thấy tràn ra ngoài toàn là nước biển.

- Tiêu mẹ nó rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao lại bị vô nước chứ! Tên điều khiển tàu mặt trắng bệch.

- Ngư thuyền bị vô nước, sắp chìm tới nơi rồi. Mau lên, chúng ta phải lên thuyền nhỏ thôi!

Hắn ta lật đật gọi mấy người mặt mày không vui lúc nãy, rồi nhanh chóng chạy đến thuyền nhỏ ở phía sau ngư thuyền, dùng sức đẩy xuống biển.

- Cái gì? Sắp chìm á?

- Tụi mày coi kia, tàu vậy mà lại từ từ chìm xuống kia!

Cả đám cũng phát hiện ngư thuyền có chỗ không đúng, cách mặt biển càng ngày càng gần, sợ hãi chạy về phía thuyền nhỏ ở phía sau.

- Thuyền nhỏ chỉ có thể chứa năm người thôi.

- Này, đừng nói lung tung, nhảy xuống biển rồi bám vào thuyền, chúng ta có thể thay phiên nhau được.

- Đâu má, sao ngư thuyền lại bị vô nước, mà nước còn tràn vào từ đáy thuyền nữa chứ? Rốt cuộc chuyện này là sao?

Cả đám người hoảng loạn hét lên.

- Bởi vì tụi mày đều phải chết! Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

"Rầm rầm rầm rầm"

Sau đó mười mấy người lực lưỡng, đầu trục lóc đột nhiên nhô lên khỏi mặt nước. Lúc bọn chúng vẫn chưa phản ứng kịp liền nhẹ nhàng hất cả ngư thuyền, mấy người đứng trên ngư thuyền liền ngã xuống biển.

- Áh! Tụi mày là ai?

Một tên trung niên kinh hoàng hét lên, ngay cả súng trong tay hắn cũng đã rơi xuống biển.

- Muốn mạng của tụi mày. Giết anh em của tụi tao, xuống dưới đó chuộc tội đi! Nhị Kiếm lạnh lùng hừ một tiếng, tóm được một tên nhẹ nhàng ném xuống biển.

"Ừc ực"

Tên rớt xuống biển không hô hấp được, sắc mặt của bọn chúng đỏ bừng, sợ hãi tròng mắt giấy dứa.

Cùng lúc đó, mấy tên khác cũng bị bọn người Tam Kiếm tóm lấy. Chiến đấu với người cá ở trên biển, bọn chúng không có chút năng lực phản kháng nào.

- Để bọn chúng sống. Nhị Kiếm nhắc nhở, nhìn thấy ngư thuyền nhỏ bằng gỗ đang chạy về hướng bọn họ, liền mang người trong tay bơi qua đó.

- Ông chủ, chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ. Nhị Kiếm cùng Tam Kiếm ném mấy tên kia lên ngư thuyền.

- Ừ, không tệ. Sở Tiên gật đầu:

- Làm cho bọn chúng tỉnh lại đi, lão Tầm, ông đến hỏi thử xem.

- Vâng, ông chủ. Lão Tầm gật đầu, trước khi ông ta đến Thái Lan vẫn luôn học tiếng Thái. Qua có mấy ngày đã có thể hoàn toàn giao tiếp với người Thái được rồi.

"Bịch bịch" Nhị Kiếm đá mạnh xuống ngực bọn chúng, vài tên kêu la thảm thiết rồi từ từ tỉnh lại.

- йеидеиз! Một tên trung niên sợ hãi nhìn bọn họ, lớn tiếng gào thét.

Sở Tiên không nghe hiểu bọn chúng nói gì, cũng không thèm để ý, đi đến bên cạnh lấy khẩu súng lên nghịch.

Nắm khẩu súng lục, hai khẩu súng tiểu liên bên trong còn đầy đạn, Sở Tiên hiểu kỳ bắn một phát vào trong biển.

- Áh!

Tiếng súng vừa vang lên, mấy người Thái bên cạnh sợ hãi lùi về sau mấy bước, thì thà thì thảm nói với lão Tầm cái gì đó.

- Giết hắn!

Không biết bọn chúng nói cái gì, lão Tầm lại quay về phía Nhị Kiếm nói câu đó. Nhị Kiếm gạt đầu, một thanh kiếm sắc bén xuất hiện trong tay, tàn bạo đâm thẳng vào ngực của tên trung niên kia.

- Áhh!

Tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng vang khắp biển, Sở Tiên nhìn thấy mấy thi thể trên thuyền khẽ thờ dài một hơi, nhưng mà rất nhanh sắc mặt lại lạnh xuống.

Cầm khẩu tiểu liên lên (súng ống không thể miêu tả quá mức, sẽ bị "nhật" mất) quan sát một chút, sau đó bắn thẳng lên trời.

- Không tệ, không tệ. Lần đầu tiên đụng vào súng ống, Sở Tiên tươi cười. Sở thích của đàn ông ngoài tài, sắc ra thì chính là xe cộ với súng ống mà.

Mấy phút trôi qua, sau khi một tên người Thái nữa bị Nhị Kiếm giết chết, rốt cuộc lão Tầm mới hài lòng gạt đầu.

- Ném bọn chúng xuống biển đi! Lão Tầm nói với bọn Nhị Kiếm, sau đó đi đến bên cạnh Sở Tiên.

- Ông chủ, từ trong miệng bọn chúng moi được không ít thông tin.

- Nói suy nghĩ của ông đi. Sở Tiên nói thẳng.

- Mấy người này là đàn em của Hao Long Sion, cũng chính là tên háo sắc Tứ Xuyên, bọn chúng phụng mệnh ông chủ đến giết chúng ta trước, tôi từ miệng bọn chúng biết được thông tin cha của Lý Long với bọn chúng có mâu thuẫn cực lớn, hơn nữa đã từng lợi dụng rắn biển giết hại không ít đàn em của bọn chúng. Lão Tầm nói.

- Vì nguyên nhân gì? Sở Tiên cau mày lại.

- Bởi vì thị trường, rắn biển mất đồ đã từng là lợi nhuận chính của ba tên háo sắc Tứ Xuyên bọn chúng. Chúng muốn tiến vào thị trường này, sau khi đàm phán với cha của Lý Long hy vọng có thể gia nhập, nhưng sau đó bị từ chối. Kết cuộc bọn chúng liền chọn tự mình tiến vào. Sau đó cha Lý Long phát hiện, tìm người điều chế thuốc chữa độc rắn để trộn một ít độc rắn biển, khiến bọn chúng hại chết mười mấy người. Lúc đó bởi vì chuyện này làm bọn họ xém nữa ở tù.

- Xem ra cha Lý Long cũng không phải là một người đơn giản. Sở Tiên cau chặt lông mày, nhưng sau đó lại lắc đầu.

- Chuyện này bọn Hao Long Sion cũng chỉ phỏng đoán là cha Lý Long làm thôi, cho nên vẫn luôn muốn báo thù. Sau khi biết được ông ta thích đánh bạc liền lợi dụng dùng thủ đoạn lấy xí nghiệp của nhà Lý Long. Bây giờ cha Lý Long muốn hành nghề rắn biển lần nữa, đương nhiên sẽ làm cản đường làm ăn của tụi Hao Long Sion, cho nên chúng phải người ra tay trực tiếp trên biển.

- Nhiều chuyện như vậy bọn họ cũng không nói cho chúng ta biết, xem ra là có ý "đuổi hổ diệt sói" đó, ha ha.

Trong mắt Sở Tiên lộ ra tia lạnh lẽo.

- Ông chủ, tôi cảm thấy chúng ta muốn đặt chân đến vịnh Thái Lan thì cần phải giải quyết trở ngại ba tên Hao Long Sion, còn phải khiến cho nhà của Lý Long hoàn toàn khuất phục chúng ta!

Sở Tiên gạt đầu, nói:

- Anh cảm thấy chúng ta nên làm như thế nào?

- Hao Long Sion ba người bọn chúng dễ đối phó, nếu bọn chúng muốn dùng vũ lực vậy chúng ta hoàn toàn không sợ. Về phần nhà Lý Long, chủ yếu vẫn là cha Lý Long, nhưng mà tôi có một cách, có thể khiến cho cha Lý Long biết điều đó.

- Cách gì? Sở Tiên hỏi.

- Chúng ta có thể đem mấy thi thể dưới biển kia gửi đến chỗ bọn Hao Long Sion, hơn nữa còn để tên dưới danh nghĩa cha Lý Long, lúc này, cha Lý

Long chắc chắn sẽ bị trả thù muộn muộn luôn.

- Đến lúc đó, chúng ta để chuyện vỡ ra, nói thẳng với ông ta nếu như muốn sống khỏe thì phải dựa vào chúng ta, nếu không chúng ta sẽ rút ra, rời khỏi Thái Lan.

- Được. Sở Tiên hài lòng gật đầu với lão Tầm.

- Ông chủ, vậy bây giờ chúng ta bắt đầu hành động thôi. Lão Tầm nói.

- Không cần gấp vậy đâu, nếu chúng ta đã ra ngoài, vậy thì đi ra biển xem thử đi, sẵn tiện bắt mấy con rần biển mang về chứng minh năng lực của chúng ta. Sở Tiên cười nói.

- Vâng, ông chủ. Lão Tầm gật đầu, liền ra lệnh cho bọn Nhị Kiếm vớt mấy thi thể dưới biển lên. Lão Mục lái ngư thuyền chạy tiếp ra xa.

Rần biển thích hoạt động ở nơi nước trong xung quanh đá san hô. Chúng thích sống theo bầy, hơn nữa còn có tính hướng sáng, trong đêm tối nếu số đo có thể gặp cả bầy rần. Nhưng mà bây giờ bầy rần càng ngày càng ít.

Bọn người Sở Tiên chạy trên biển hai giờ đồng hồ rồi dừng lại ở một vùng biển.

- Ông chủ, chỗ này là chỗ trước kia nhà Lý Long bắt rần biển, chúng ta bắt đầu từ đây đi. Lão Tầm nói.

- Ừ. Sở Tiên gật đầu.

Lúc này hắn vẫn luôn quan sát xung quanh, chỗ trước mặt hắn thấy có rất ít rần biển mà chỗ gần đây lại phát hiện có hai con rần biển.

- Bảo vật ở biển đó, nếu như không cần thiết thì cái bảo tàng này tuyệt đối không được bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Bắt Rần Biển

- Mang lưới da ra đây rồi đi theo sau tôi. Sở Tiên quay về phía bọn họ hô to một tiếng, sau đó liền nhảy xuống biển.

"Tôm tôm tôm"

Theo sau là mấy âm thanh nhảy xuống biển. Bọn người Nhị Kiếm lập tức theo sau, trong tay mỗi người cầm theo túi lưới da bám theo.

Sở Tiên cảm nhận được vị trí của con rần biển đó, trong lòng khẽ động một cái biến hình thành cá.

Con cá khổng lồ dài hơn bốn mét, thân hình nhìn giống rần đang ở dưới biển chuyển động theo từng tầng gợn nước.

- Chính là con này!

Một con rần biển dài khoảng một mét rưỡi, phần trên có màu xám, cả người ánh lên sắc vàng kim xuất hiện dưới thị giác thượng đế của hắn. Rần không thuộc về loài cá, cho nên hắn không thể thống trị được, đành xông lên trực tiếp dùng đầu cánh tay bắt lấy nó.

"Sà sà"

Con rần biển nhìn thấy con quái vật khổng lồ bơi về phía nó, nó chậm chậm ngẩng đầu lên. Cặp mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm hắn, cái lưới trong miệng nó cứ phun ra nuốt vào.

- Tên nhóc con này, mày hãy ngoan ngoan đưa tay chịu trói đi. Sở Tiên tự tin cười, cả thân hình khổng lồ làm cho hắn không thể đứng chung hàng với chữ "thất bại" được.

Rần biển khi gặp phải nguy hiểm thường rất hiếm khi chạy trốn, bọn chúng sẽ đứng thẳng người để chuẩn bị sẵn sàng tấn công.

Sở Tiên với cặp mắt to bằng nắm tay nhìn chăm chăm nó, cả người di chuyển xung quanh nó canh thời điểm chuẩn bị ra tay tóm lấy nó.

Cặp mắt của con rần biển nhìn chăm chăm về phần đầu của hắn. Hắn di chuyển, cả người nó cũng di chuyển theo. Nhìn thì có vẻ hơi buồn cười, nhưng nếu như lúc chú ý nhìn vào mắt rần biển, sẽ cảm thấy tim đập hơi nhanh.

"Kéttt!"

Ngay lúc này, Sở Tiên đột nhiên gia tăng tốc độ, đầu cánh tay lập tức hướng về phía sau đầu nó chộp lấy.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ đến chính là tốc độ rắn biển vậy mà lại nhanh hơn cả hắn, cả con rắn như một tia chớp màu vàng kim. Lúc cánh tay hắn vẫn chưa chạm tới liền nhanh chóng cắn vào tay hắn. Hơn nữa cái miệng nhỏ nhỏ lại có thể há to khủng khiếp, răng độc bén nhọn tăn ra ánh sáng âm u.

- Đâu má! Sở Tiên nhất thời cảm thấy tay bị tê rần, sắc mặt khê thay đổi, liền lập tức hát ra bên cạnh.

Nhưng mà miệng con rắn biển vẫn cắn hết sức vào tay hắn, ngay cả khi liên tục vùng mạnh cũng không chịu bay ra.

- Mẹ nó, chẳng trách bây giờ người bắt rắn càng ngày càng ít. Sở Tiên trong lòng cá kinh, cảm thấy cánh tay đang dần dần tê dại, tập trung tâm niệm một cái, điệp áp xuất hiện trên cánh tay của hắn.

"Rẹt rẹt!" Một âm thanh cực nhỏ truyền đến, rắn biển liền lập tức tách khỏi cánh tay hắn.

Sở Tiên vội vàng nhìn cánh tay có hơi chuyển sang đen, mặt có chút biến sắc. Trong lòng khê động, trực tiếp lấy kèm bấm đứt cánh tay này.

- Áh, đau thật đó, xem ra bắt rắn không phải người bình thường có thể làm được. Sở Tiên nhin không được há miệng ra.

- Độc tính mạnh quá. Mẹ nó, con này chắc là rắn biển astrotia. Trong lòng Sở Tiên có hơi rét lạnh.

Cơ thể trưởng thành của rắn biển astrotia dài khoảng một mét hai, hai mét, nặng có thể lên tới năm cân. Chỗ to nhất trên cơ thể nó có thể lên đến không phải hai mươi sáu mét. Ở nước mình chủ yếu phân bố dọc theo bờ biển Đài Loan. Sống dọc theo bờ biển ở nơi nước trong ngay chỗ mỏm đá san hô có độ sâu ba mươi mét. Loài rắn này có chất kịch độc, sau khi bị nó cắn trong vòng năm tiếng có thể dẫn đến tử vong.

- Vô tình đụng trúng con rắn có kịch độc, xem ra bắt rắn biển thật sự không thể quá qua quýt. Sở Tiên cảm thấy vừa nãy bản thân có hơi tự đại quá đáng, xem ra rắn biển bơi mất cũng không xa lắm, trên mặt hắn lộ ra nụ cười lạnh.

- Còn muốn chạy trốn à, cần tao một phát mày cho rằng mày có thể chạy được sao? Sở Tiên khê há miệng, theo sát sau là một quả cầu điện tấn công thẳng về hướng nó.

"Rầm!" Quả cầu điện trúng ngay trên người con rắn biển astrotia, trong chớp mắt khiến cho người nó tê rần, nhin không được giãy dụa kịch liệt.

Sở Tiên tâm niệm một cái, đầu cánh tay chậm chậm phục hồi lại, hơn nữa trên cánh tay còn che phủ chi chít vây cá.

- Như vậy cho dù có bị cắn trúng cũng không thể cắn nát vây cá dày đặc trên cánh tay được. Trên mặt Sở Tiên khê mỉm cười, liền bơi đến bên cạnh rắn biển, chia cánh tay ra bắt lấy nó.

- Một con rắn biển giá vài vạn đồng, kiếm tiền dễ thật đấy. Sở Tiên nhin kỹ nó.

Con rắn biển này nặng khoảng tám cân, sờ lên người cảm giác đầy đặn, tiện tay ném về cho Nhị Kiếm bơi phía sau.

Nhị Kiếm cẩn thận từng ly từng tý bỏ rắn biển vào trong túi, ngay sau đó bơi đằng sau Sở Tiên tiếp tục bơi về phía trước.

Vịnh Thái Lan được coi là nơi nổi tiếng có rắn biển trên thế giới, cho dù vậy rắn biển cũng cực kỳ hiếm. Hắn bắt con rắn biển astrotia này rồi tiếp tục bơi về phía con rắn biển khác.

Lần này Sở Tiên không lỗ mǎng trực tiếp bơi đến chia tay bắt nữa mà là thông qua thị giác thượng đế quan sát một chút.

Đây là rắn biển có vằn sọc xanh đen, cuộn tròn người trên một tảng đá dưới đáy biển, đầu ti vào người nhin đầu nó hơi giống hình tam giác.

- Rắn biển có đầu hình tam giác thường đều có kịch độc, độc tính hoàn toàn không thua gì rắn hổ mang ở trên đất liền.

Sở Tiên trong lòng suy nghĩ, trên thực tế, rắn biển trên toàn cầu ước chừng khoảng sáu mươi loại, phần lớn thuộc họ rắn hổ mang, có quan hệ thân thích với loài rắn hổ mang trên đất liền. Rắn hổ mang ở đất liền là loài rắn có độc cực mạnh khiến người ta sợ hãi, nhưng so với rất nhiều loài rắn biển khác thì lại chênh lệch rất lớn.

Bởi vì trước mắt có mấy chục loài rắn biển đều không có huyết thanh có thể giải được độc tố, một khi bị cắn trúng, may mắn độc tính chưa thâm nhập sâu thì không sao. Nhưng nếu số không được đó thì sẽ bị chết luôn, ngay cả hy vọng cứu chữa cũng chẳng có. Đây cũng chính là điều khủng khiếp của rắn biển.

- Con này chắc là rắn cạp nia biển. Bản thân Sở Tiên tìm hiểu mấy ngày trời về rắn biển, trong lòng liền nghĩ đến cái tên ấy.

- Vì lý do an toàn, vẫn nên tấn công trước đi. Độc tính của loài rắn biển này chắc còn vượt xa con rắn biển astrotia lúc nãy nữa. Vì để bảo đảm an toàn, Sở Tiên mở miệng phun ra một quả cầu điện.

Quả cầu điện to bằng đầu người rơi trúng người rắn cạp nia khiến nó run rẩy kịch liệt. Sở Tiên không hề lấy hết sức phóng điện áp, cho nên cũng không lo con rắn ấy chết mất.

Điện áp rơi trúng người rắn khiến nó cả người nó cứng ngắt tạm thời. Sở Tiên bơi qua dùng tay tóm lấy nó dễ như trở bàn tay, ngay sau đó liền ném về phía sau cho bọn Nhị Kiếm.

- Mới hai con à. Bắt có hai con rắn biển mà tốn mười mấy phút đồng hồ, tốc độ có hơi chậm. Để bọn Nhị Kiếm tự tay bắt chắc còn chậm hơn nữa, nhưng mà bọn họ hoàn toàn có thể dùng cách của người thường để bắt rắn.

Sở Tiên khẽ cau mày, liền mỉm cười, tiếp tục bơi về phía trước.

Rắn biển có đặc tính lẩn trốn rất tốt, trên người xanh đỏ sặc sỡ nếu như không nhìn kỹ chắc cũng không phát hiện được bọn chúng, cho nên tốc độ bơi của Sở Tiên cũng không nhanh lắm. Sóng âm quét tìm trên mặt biển còn thị giác thượng đế nhìn san hô và các hốc đá dưới đáy biển.

- Ô, trên mặt biển có ba con này. Cách khoảng năm trăm, sáu trăm mét, vị trí của ba con rắn biển xuất hiện trong đầu Sở Tiên, chắc là chúng đang ngoi lên hít thở không khí.

Rắn biển không thể giống như cá chỉ luôn ở trong biển, bọn chúng cũng cần phải hô hấp. Rắn biển từ đầu đến đuôi đều cùng da để hô hấp. Lỗ mũi của chúng hướng lên trên, có van có thể đóng mở. Sau khi hít không khí vào có thể đóng lỗ mũi lại ngăn nước tràn vào được khoảng ba mươi phút. Rắn biển dưới biển sâu thậm chí có thể ở dưới biển liên tục hai, ba tiếng đồng hồ.

- Nhất Lư, Nhị Kiếm mấy anh qua đó đi, trước mặt có ba con rắn biển, các anh đến bắt đi. Sở Tiên không tự mình đi bắt mà ra lệnh cho bọn Nhất Kiếm đi bắt. Dầu sao hắn không thể cứ mãi ở chỗ này hoài, sau này đều phải để bọn người Nhất Kiếm tự mình hành động vậy.

Mấy người cá gặt đầu, lập tức bơi về hướng rắn biển. Mấy ngày này bọn họ đang tìm hiểu rất kỹ về rắn biển, với việc phải bắt như thế nào lão Tầm cũng đã giảng giải cho bọn họ tường tận rồi.

Cơ thể bảy người Nhất Kiếm đến Thất Kiếm đều vô cùng cường tráng, đứng đầu trong đám người cá. Bọn họ được xem là loài cá cò xanh tốc độ, cho nên biến thành người cá thì tốc độ còn nhanh hơn bọn Nhất Kiếm nữa.

Bảy người cá nhìn một cái, trong đó ba người Nhất Lư, Nhị Lư, Tam Kiếm bơi lên phía trước, trong tay mang theo một cái bao tay da cùng bao tay để phòng cánh tay bị rắn biển cắn trúng.

Bọn họ bơi đến, ba con rắn biển lập tức cảnh giác, từng con từng con một lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ.

Nhất Kiếm dùng tay ra hiệu với Nhị Lư, Tam Lư, sau đó ba người liền từ từ tản ra, giăng lưới bao lại, vây ba con rắn biển ở vị trí trung tâm.

Rắn biển dù sao cũng không có trí tuệ loài người, một con rắn biển nhìn chằm chằm lấy Nhất Kiếm nhưng có hai con lại nhìn chằm chằm Nhị Lư.

Ba người Nhất Kiếm chỉ chỉ ngón tay trong biển, Tam Kiếm không bị rắn biển nhìn liền lập tức ra tay bắt con rắn đang xoay lưng về phía hắn.

Tốc độ Tam Kiếm rất nhanh, dựa vào sức nước trong biển nhanh chóng tóm lấy đầu rắn biển, lúc mạnh cực mạnh trong chốc lát khiến con rắn biển mất đi hành động. Tam Kiếm nhanh chóng tung tấm lưới đang buộc trên thất lưng ra.

Hai con rắn biển còn lại nhìn thấy đồng loại mình bị bắt đi, hung hăng xoay mình tấn công về hướng Tam Lư.

Nhưng đúng lúc này, Nhất Kiếm cùng Nhị Kiếm hành động, bọn họ liền ra tay, lợi dụng cách tương tự bắt hai con rắn biển rồi ném chúng vào trong túi.

- Không tồi. Cách đó không xa Sở Tiên nhìn thấy hành động của bọn họ, trên mặt hiện lên vẻ hài lòng. Thực lực bắt rắn biển này căn bản không thể so sánh với người bình thường bắt rắn được.

- Lên bờ đi. Sở Tiên nhìn xung quanh một chút rồi bơi về hướng ngư thuyền.

- Ông chủ, thu hoạch thế nào? Lão Tầm nhìn bọn họ lên liền hỏi.

- Cũng không tệ. Sở Tiên gật đầu, chỉ với nửa tiếng ngắn ngủi đã có thể bắt được năm con rắn biển, thu hoạch thế này cũng đã coi như tốt lắm rồi.

- Ông chủ, chúng ta nên đi về phía trước một chút, sau đó dùng ánh đèn thu hút rắn biển đi. Lão Tầm đề nghị.

Sở Tiên suy nghĩ liền gật đầu, rắn biển hướng sáng, ở trong biển người khác bắt rắn đều dùng phương pháp này đi bắt, sau đó lấy lưới bắt lại. Sau này bọn người Nhất Kiếm cũng có thể dùng theo cách này.

- Để bọn Nhất Kiếm thử xem đi.

Sở Tiên nói xong, ngư thuyền tiếp tục chạy tiếp, lão Tầm không ngừng quan sát xung quanh, giống như vừa thấy được gì đó vậy.

- Dừng lại, chính là chỗ này. Lão Tầm nói một tiếng với lão Mục sau đó Nhất Lư, Nhị Kiếm cầm bóng đèn vào ổ điện treo trên cọc gỗ, ánh đèn sáng sủa trong chốc lát liền chiếu sáng xung quanh.

- Xuống nước. Lão Tầm vừa nói, bọn người Nhất Kiếm lập tức nhảy xuống biển, ngay sau đó nhìn xung quanh.

Sở Tiên từ sóng âm quả thật phát hiện ba con rắn biển đang từ từ bơi về hướng ánh đèn. Mà nơi đáy biển sâu, bọn người Nhất Kiếm đang âm thầm chờ đợi.

Ước chừng mười mấy phút trôi qua, ba con rắn biển lần lượt đến gần ánh đèn, có một con nhô lên khỏi mặt nước, còn hai con ở dưới nước.

Người bình thường bắt rắn bọn họ sẽ dùng lưới thả nổi trên mặt rắn biển rồi mới bắt đầu bắt chúng, nhưng cách này tỷ lệ thành công cũng không thể đạt đến một trăm phần trăm.

Rắn biển nhạy bén, hơn nữa tốc độ lại cực kỳ nhanh, một khi đề nó phản ứng kịp sẽ lập tức trốn thoát, thường bốn, năm con rắn mới có thể bắt được một con thôi.

Về phần rắn biển đang ở trong nước, nếu như bắt rắn tập thể, bọn họ sẽ đến gần chỗ ánh đèn rồi thả lưới cá xuống, lúc phát hiện có rắn biển thì có thể trực tiếp kéo lên.

Cách này cũng có mặt xấu, đó chính là có thể ngăn rắn biển tập trung dưới ánh đèn, dù sao lưới cá không thể xuống được độ sâu bốn mươi, năm mươi mét dưới đáy biển.

Ba con rắn biển cùng tập trung lại, hai người Nhất Kiếm đến gần chúng.

Tốc độ của hai người còn nhanh hơn rắn biển, người cá cùng hợp sức bắt một con rắn biển, đương nhiên là dễ như trở bàn tay. Không đến một phút, ba con rắn biển bị bọn họ bắt cho vào lưới da.

- Tiếp tục chạy về phía trước. Lão Tầm nói với lão Mục một tiếng, rồi quay qua nói với Sở Tiên:

- Thông thường thời gian để rắn biển tập trung ở chỗ có ánh đèn cần khoảng mười mấy phút, nếu như chưa tập trung được, vậy thì rắn biển đang cuộn mình dưới đáy biển. Nếu như vùng lân cận không có rắn biển, chúng ta có thể đổi chỗ khác.

Sở Tiên gật đầu. Ngư thuyền chạy khoảng một ngàn mét rồi ngừng lại lần nữa liền dùng cách cũ tiếp tục bắt rắn biển.

Sở Tiên dõi theo một tiếng đồng hồ, bọn Nhất Kiếm cũng đã bắt được mười con rắn biển, hiệu suất nếu so với người bắt rắn khác mà nói thì đã coi như cực kỳ kinh khủng rồi.

Tính ra thì một đêm có thể bắt được khoảng một trăm con. Một trăm con cũng chính là thu được năm trăm, sáu trăm vạn. Một năm trừ thời gian rắn biển đi ngủ đông khoảng một trăm tám mươi ngày ra, thì cả năm có thể thu được khoảng chín trăm triệu, là chín trăm triệu đó nha!

Nghĩ đến đây trong lòng Sở Tiên nóng hừng hực như lửa, nhưng mà sau đó lại có hơi không thỏa mãn.

Hai khu vực vịnh Thái Lan cùng Việt Nam mỗi năm bắt được rắn biển giá trị lên đến ba tỷ đô la Mỹ, tương đương hai mươi tỷ nhân dân tệ. Bản thân chỉ chiếm được khoảng bốn phần trăm trong đó thôi, cũng không được xem là nhiều.

"Nếu như có thể tăng nhanh tốc độ đánh bắt rắn biển vậy sẽ tốt hơn nhiều". Trong lòng Sở Tiên thầm nghĩ.

Thật ra đối với xí nghiệp đánh bắt rắn biển mà nói, bọn họ đã coi như vô cùng lớn rồi, phải biết rằng ngày trước lợi nhuận hàng năm của nhà bọn người Lý Long cũng chỉ hơn một trăm triệu thôi. Mà đó là do có mấy trăm nhân công cùng nhau bắt rắn đó.

- Các anh ở đây bắt đi, tôi đi qua vùng lân cận xem thử. Sở Tiên nói với lão Tầm rồi liền lấy một lưới da nhảy vào rong biển.

Sở Tiên biến thành hình cá, rồi sau đó nhanh chóng bơi ra phía xa xa.

"Chỉ cần ở cách ngư thuyền trong phạm vi mười mấy cây số thì sẽ không bị mất phương hướng" Trong lòng Sở Tiên thầm nghĩ, liền bơi ra chỗ xa hơn.

"Ồ đây có một con"

Trong lúc Sở Tiên phát sóng âm dò tìm, rất nhanh liền phát hiện mấy con rắn biển. Ngay sau đó không kiêng kỵ gì trực tiếp bơi về phía bầy rắn.

"Quả cầu điện!" Bơi cách bầy rắn khoảng mười mét, Sở Tiên không chút do dự trực tiếp há miệng phóng quả cầu điện lên người rắn biển.

Sở Tiên chia cánh tay ra dễ như trở bàn tay trực tiếp ném cái kềm vào trong lưới da.

"Người cá mà có được hiệu suất như vậy thì tốt biết mấy. Đáng tiếc, loài cá thiên phú hình dạng to lớn quá ít.

Sở Tiên mỉm cười lắc đầu, liền bơi về phía xa.

"Í! Đó là cái gì?"

Đúng lúc này, trong đầu Sở Tiên bỗng xuất hiện một thân hình khổng lồ dài khoảng bốn mét. Tốc độ bơi vô cùng nhanh, miệng đang nuốt trọn cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Cá Nhám Góc Biến Thành Thú Cưng

Càng đến gần càng rõ ràng, cảm nhận được thân hình khổng lồ trong đầu mình, trên mặt Sở Tiên lộ ra vẻ hưng phấn.

"Cá nhám! Là cá nhám đó!"

Trong mắt Sở Tiên lóe lên một tia sáng, số lần hấn động phải cá nhám cũng không nhiều, nhưng mà lại từng bắt giết được một con cá mập trắng.

Hắn nhớ mầng máng khi đó thuộc tính của con cá mập trắng, năng lượng là sáu ngàn bốn trăm, không có thiên phú.

Con cá mập trắng đó thân hình cực lớn, thể tích cũng cực kỳ lớn như thế, nhưng con cá nhám hiện lên trong đầu hắn lại không khổng lồ như trong tưởng tượng.

Đây là con cá nhám có thân hình hơi ốm yếu, nhưng so với cá nhám khác thì lộ rõ đường nét hơn. Trên vây lưng nó có cái gai nhọn hình tam giác đẹp có răng cưa nhỏ trên đó. Ở phía trước răng đứng thẳng đứng, nhưng từ từ nghiêng về phía sau, trên bề mặt phẳng không hề có vết lõm nào.

Đây là một con cá nhám góc, một con cá nhám góc dài tới bốn mét đó!

"Không biết con cá nhám góc này có năng lượng bao nhiêu nhỉ?"

Trong lòng Sở Tiên có chút mong đợi, con cá nhám góc này cũng không phải con cá nhám mạnh lắm, kẻ thù của bọn chúng rất nhiều, gai nhọn trên lưng chuyên môn dùng để đối phó với những sinh vật ăn nó.

Nếu dựa theo lực chiến đấu, năng lượng của cá nhám góc chắc cũng không mạnh lắm, thậm chí có khả năng cơ thể thích trừ năng lượng cũng không khác Sở Tiên mấy.

"Nếu như cũng xấp xỉ mình vậy thì mình có khả năng bắt được con cá nhám khổng lồ này rồi. Hơn nữa, nếu mà cái tạo thì nó là một trợ lực cực lớn với mình đó".

Nghĩ đến điều đó, Sở Tiên liền tăng nhanh tốc độ, nhanh chóng bơi đến gần đến con cá nhám góc.

"Đến rồi".

Trong phạm vi hơn bốn mươi mét, thị giác Thượng đế của Sở Tiên đã có thể thấy hoàn toàn diện mạo của con cá nhám này. Cùng lúc đó, thuộc tính của nó cũng xuất hiện trong đầu hắn.

Cá nhám góc: Năng lượng 2325

Thiên phú: Không

Nhìn thấy năng lượng của cá nhám góc, trên mặt Sở Tiên nở nụ cười, liền tâm niệm một cái.

Họ tên: Sở Tiên

Trạng Thái: Trạng thái hình cá (có thể chuyển hóa thành trạng thái người)

Năng lượng: 2328

Thiên phú: Nuốt trọn, có thể nuốt các loại cá khác để tăng năng lượng.

Thông trị: Có thể thông trị với những loài cá có năng lượng thấp hơn mình.

Quấn quanh: Có thể dùng cơ thể quấn chặt kẻ địch.

Phi hành: Có khả năng bay lên trời trong khoảng thời gian ngắn.

Phóng điện: Có thể phóng ra điện áp.

Phun nước: Có thể ngưng tụ thành quả cầu nước để tiến hành tấn công.

Thịt trên người có độc tố: Bên trong cơ thể ẩn chứa chất độc.

Hệ thống chức năng cá lớn ăn cá bé:

Cải tạo: Có thể cải tạo hình dạng bản thân với loài cá thống trị. (mỗi lần căn cứ trình độ cải tạo mà tiêu hao năng lượng tương ứng)

Thống trị tuyệt đối: Có thể từ trong các loại cá bị thống trị chọn ra một con để tiến hành thống trị tuyệt đối. Loài cá thống trị tuyệt đối không bị giới hạn khoảng cách, trước mắt loài cá thống trị tuyệt đối 16 (mỗi lần nuốt năm mươi tấn cá có thể tăng lên một nấc).

"Trùng hợp ghê, năng lượng của mình chỉ hơn năng lượng của con cá nhám góc này có ba điểm thôi. Nhưng mà cho dù chỉ có ba điểm thì cũng đã đủ rồi". Trên mặt Sở Tiên lộ ra vẻ hưng phấn, chậm rãi bơi về phía con cá nhám gai.

Con cá mập gai đang ăn đột nhiên dừng lại, chậm chậm xoay người qua, về ngoài hunch nhìn chằm chằm Sở Tiên.

"Thức ăn vậy mà lại là rắn biển, nhìn mấy cái xác bên cạnh chắc nó cũng đã nuốt được ít nhất mười mấy con rắn biển rồi". Sở Tiên nhìn thức ăn trong miệng nó, trong mắt lóe lên một tia ngoài ý muốn.

"Cũng đúng thôi, kẻ thù của rắn biển trừ chim biển ra thì chính là cá nhám mà, còn lại căn bản không có kẻ thù nào khác. Thân hình khổng lồ cùng cơ thể đặc thù của cá nhám góc có thể miễn nhiễm với độc tố của rắn biển."

Sở Tiên nhớ đến một số tư liệu về rắn biển, ánh mắt chợt động.

Sau đó ngay lúc hắn đang suy nghĩ, con cá nhám góc cách đó không xa đã lắt lư cái đuôi tấn công về phía hắn.

"Ha ha, đối đầu trực diện với cá nhám cũng chính là lần đầu tiên của tao đó nha. Rất tốt, vậy thì lấy mày để thử thực lực của ta đi" Sở Tiên nhìn thấy con cá nhám xông về phía hắn chẳng những chẳng có cảm giác hoảng loạn mà ngược lại còn kích thích ý chí chiến đấu của hắn.

Kể từ sau khi biến thành cá, hắn hiếm khi chiến đấu với cá cũng đẳng cấp, thông thường đều trực tiếp thống trị, sau đó nuốt trọn. Bây giờ đối mặt với con cá nhám góc chỉ thấp hơn mình ba điểm năng lượng, thống trị gần như hoàn toàn mất đi hiệu quả, chỉ có thể tự mình chiến đấu mà thôi.

"Cũng không biết mày có thể khiến tao sử dụng toàn bộ năng lực không nữa?" Sở Tiên vô cùng tự tin với thực lực của mình.

Có thể về phần sức mạnh của bản thân cũng không mạnh hơn cá nhám góc bao nhiêu, nhưng về phần thiên phú thì tuyệt đối có thể nghiền nát được nó.

"Cầu nước!" Nhìn thấy cá nhám góc xông tới, Sở Tiên trực tiếp phóng ra quả cầu nước tấn công về phía nó.

Quả cầu nước to bằng quả bóng rổ ở trong biển có chút như mộng ảo xông về phía nó. Mắt trần nhìn vô cùng kỳ ảo.

"Bốp" Quả cầu nước bay thẳng vào phần đầu của cá nhám gai khiến cho tốc độ của nó hơi chậm lại, đầu có hơi rung lắc đau đớn, nhưng cá nhám da thô thịt dày, quả cầu nước tấn công cũng không thể tạo thành tổn hại quá nghiêm trọng với nó.

"Cứng cỏi lắm" Trên mặt Sở Tiên khẽ mỉm cười, lại phóng ra quả cầu nước thêm lần nữa nhưng mà quả cầu nước lần này lại gia tăng điện áp.

"Ó!" Ngay sau khi Sở Tiên phóng ra quả cầu nước về phía nó, cá nhám góc cực kỳ thông minh liền trực tiếp tránh ra một bên. Bởi vì khoảng cách hơi xa nên nó liền tránh được nhẹ nhàng.

_Hừm, cứ cận chiến đi, tao cũng không sợ đâu.

Sở Tiên nhìn thấy nó tránh được công kích của quả cầu điện liền không ngừng tiến về phía hắn. Sở Tiên hừ lạnh một cái, cũng không tiếp tục phóng quả cầu nước nữa mà trực tiếp nghênh đón nó.

Thân hình cá nhám góc có hơi nhỏ, phần đầu chỉ lớn bằng cái chậu thôi, mà cơ thể của Sở Tiên lại còn nhỏ hơn cả nó, nhưng mà phần đầu của hắn lại không nhỏ hơn nó tí nào.

"Àm"

Cá nhám góc xông đến trước mắt hắn, há to cái miệng như chậu máu cắn về phía đầu hắn.

Trong mắt Sở Tiên lộ ra tia lạnh lẽo, hai cái gong kim trên đỉnh đầu mang theo điện áp trực tiếp tấn công về phía đầu nó. Cái kim cứng rắn trực tiếp găm vào đầu nó, trong nháy mắt liền hiện ra cái lỗ nhỏ, máu tươi chảy ra.

"Rầm" Đầu cá nhám góc bị tấn công, rồi bị đập mạnh như vậy làm cho nó có hơi đau đớn tê dại, khiến cho cả người nó vùng vẫy kịch liệt, nhanh chóng cắn mạnh về phía Sở Tiên.

_Khà khà, tấn công đầu của tao à, chỗ cứng nhất trên người tao là đầu đó!

Sở Tiên nhìn thấy miệng của con cá nhám góc xông tới, hấn cũng không tránh ra nhưng mà hấn cũng không chút sợ hãi trực tiếp há to cái miệng ra nghênh đón nó.

Đương nhiên Sở Tiên không có sở thích hôn môi với cá nhám góc, miệng của hấn cắn vào phần trước đầu cá nhám, hàm răng sắc bén trực tiếp cắn phập vào.

Mà miệng của cá nhám góc cũng đang cắn vào đầu của Sở Tiên, nhưng mà đôi tay mang theo điệp áp của Sở Tiên lại trực tiếp luồn thẳng vào trong miệng nó, khiến cho lực răng của nó cũng không thể xuất ra được một nửa công lực, ngay cả cái đầu dày đặc vảy của Sở Tiên cũng chưa bị cắn trúng.

"Quấn quanh". Cơ thể Sở Tiên liền nhanh chóng xoắn ra, giống như con măng xà lớn quấn vòng quanh người của cá nhám góc.

"Khà khà". Sở Tiên má to miệng ra, đầu đè trên đầu cá nhám góc, cơ thể siết chặt lại.

"Ừc Ừc". Cá nhám góc cảm nhận được mình bị quấn chặt lại, có chút điên cuồng giãy dụa, kéo theo dòng nước khổng lồ.

_Đàng hoàng chút coi. Trong lòng Sở Tiên động một cái, trên người tản ra dòng điệp áp cực lớn.

Trong chớp mắt cơ thể cá nhám góc run rẩy, giống như con người bị co giật vậy.

Sở Tiên lập tức thu lại điệp áp, trong lòng động một cái hướng về phía cá nhám góc tiến hành thống trị.

_Hừm? Vậy mà lại còn sức kháng cự lớn như vậy sao? Sở Tiên đang tiến hành thống trị bỗng phát hiện ra sự kháng cự kịch liệt như cũ, hai cái kim lớn trên đỉnh đầu liên quảng thẳng vào đầu con cá nhám.

"Rầm" Máu tươi văng ra tung tóe.

Máu chảy ra, cá nhám góc có hơi điên cuồng, cơ thể lại vùng vẫy dữ dội. Cơ thể Sở Tiên khẽ động một cái, lực quấn quanh lại tăng thêm lần nữa.

"Rầm" Lại quảng thêm một đòn nữa lên đỉnh đầu cá nhám góc, hấn cảm thấy còn lực kháng cự lại thống trị nên liền tiếp tục tấn công tiếp.

Sau bảy lần tám lượt tấn công liên tiếp, đầu cá nhám góc đã xuất hiện bốn năm vết thương lớn. Cảm thấy lực tấn công vẫn mạnh như cũ, Sở Tiên đề phòng lỡ như không cẩn thận sẽ giết chết nó nên liền tiếp tục tấn công vào phần thân nó.

"Phù, cuối cùng cũng thành công". Đến phải cả năm phút sau, cơ thể con cá nhám góc đã đầy vết thương, lúc cả con nhìn như thoi thối, Sở Tiên mới có thể thuận lợi thống trị trên người nó.

_Đây không phải đang chịu tội đó sao? Sở Tiên thả lỏng cái thân đang quấn người nó ra, cười cười nhìn con cá nhám góc đang nằm sấp dưới đáy biển. Điều này khiến hấn nghĩ tới trong lúc chơi trò chơi nhặt được bảo bối, phải đánh cho con quái vật đến sắp chết sau đó mới có thể thuận lợi thu phục.

Nhưng mà không giống với trò chơi chính là con cá nhám góc bị thống trị không thể trong chớp mắt phục hồi thương tích được. Trong lòng Sở Tiên động một cái bắt đầu tiến hành cải tạo với nó.

Con cá nhám góc dài bốn mét này đương nhiên không thể để hấn cải tạo thành người được, Sở Tiên cũng không chuẩn bị cải tạo nó thành người. Dù sao với thú cưng ngang ngược như thế, cải tạo thành người cũng tiếc lắm.

_Sau này rần biển ở đây đều phải nhờ mày đó nha.

Sở Tiên nhìn con cá nhám góc đột nhiên mỉm cười, tâm niệm một cái.

Cá nhám góc vẫn để cho hấn giữ nguyên hình dạng như cũ nhưng sau khi cải tạo hình thể của cá nhám góc lại thu nhỏ đi một chút.

Nếu đã cải tạo, vậy nhất định phải để cho nó có khả năng nói chuyện. Cá nhám góc không có thanh đới cho nên bọn chúng không thể phát ra âm thanh nào. Sở Tiên muốn để cho nó giống người cá có thể phát ra âm thanh, nói được tiếng người.

Ngay sau đó chỉ số thông minh cũng phải nâng lên, tối thiểu có thể đạt được mức độ có thể giao tiếp với con người. Tiếp theo, hấn cải tạo khiến trên người cá nhám góc có hai cái móng vuốt. Cái móng này giống như đồ công nghệ cao vậy, có thể thu về trong người nó, lúc bắt rần biển có thể vươn ra ngoài.

Không sai, Sở Tiên chính là quyết định sẽ cải tạo cá nhám biển thành thú cưng có thể bắt được rần biển.

Kể từ lúc thấy cá nhám góc có thể nuốt được rần biển, cá nhám biển có bản năng đặc thù tìm kiếm thức ăn, sau này nếu như để cho nó bắt rần biển thì chắc chắn sẽ có thu nhập cực lớn.

Ước chừng đã trôi qua nửa tiếng đồng hồ, con cá nhám nhỏ được thu nhỏ lại xuất hiện trước mặt hấn, cả con dài khoảng ba mét, nhìn giống với mấy con cá nhám góc thông thường, không có chút khác biệt nào.

_Nào, thử móng vuốt của mày đi. Trong lòng Sở Tiên ra lệnh.

Con cá nhám như đang đâm chiều suy nghĩ sau đó liền khề nhúc nhích một cái, một cái móng dài hơn một mét đột nhiên xuất hiện từ trên người của nó. Nó mơ màng nhìn móng của mình, chuyển động mất tự nhiên.

_Tốt, quá tốt! Trên mặt Sở Tiên lộ ra nụ cười hưng phấn:

_Chỉ cần để lão Tầm dạy dỗ mấy ngày thì có thể có được trợ thủ đắc lực rồi.

_Đi thôi, sau này gọi mày là Tiểu Giác nhé. Trong lòng Sở Tiên động một cái, liền dẫn theo Tiểu Giác bơi về phía ngư thuyền.

Năm phút sau, Sở Tiên leo lên ngư thuyền, nhìn đám người cá Nhất Lư đang bắt rắn biển bên cạnh, trên mặt hiện ra vẻ mặt hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Không Chế

_Lão Tầm, tôi giới thiệu cho mọi người, đây là thành viên mới của chúng ta, tiểu Giác, việc học của cậu ấy giao cho ông đấy!

Sở Tiên chỉ vào cá mập sừng đang nổi trên mặt nước nói với lão Tầm.

_Vâng thưa ông chủ!. Lão Tầm gật đầu.

_Thế nào rồi! Bắt được bao nhiêu rắn biển rồi?

_Hiện tại đã bắt được bốn mươi ba con!

_Ừm!. Sở Tiên mãn nguyện gật đầu, bốn mươi ba con rắn biển tương đương với thu hoạch mười mấy ngày công ty của Lý Long.

Nhìn đồng hồ thấy đã hơn ba giờ:

_Chúng ta quay về thôi, vẫn còn vài việc nữa cần giải quyết!

_vâng ông chủ! Lão Tầm gật đầu, Sở Tiên tâm niệm vừa động, lập tứ bọn Nhất Thương liền tới, liền sau đó để tiểu Giác cẩn thận chờ tại khu vực chung quanh đây.

_Ông chủ, đây là bức thư tôi viết, chúng ta về có thể đem thi thể vứt trên bến đò của hội thuyền Tứ Xuyên. Thuyền cá khởi động, lão Tầm cầm một tờ giấy đi về hướng Sở Tiên nói.

_Trên đó viết gì! Sở Tiên đứng trên thuyền, nhìn thi thể bên cạnh, nét mặt lộ ra vẻ trầm tư.

_Chủ yếu là dùng ngôn ngữ mang tính khiêu chiến, nói với bọn Hao long sion rằng thị trường rắn biển ở Pará thuộc về chúng ta, nếu còn tiếp tục ngăn trở thì mấy người sẽ có kết cục như này. Lão Tầm cười nói.

_Rất tốt! Sở Tiên cười:

_Vậy cứ theo lời ông mà làm.

Rất nhanh sau đó bến tàu của Tứ Xuyên hiện ra trong tầm mắt của bọn Sở Tiên, lão Tầm chỉ vào một góc nói:

_Ông chủ, nơi đó chính là bến tàu của bọn Tứ Xuyên, chúng ta để bọn Nhị Kiểm vứt xác trên thuyền cá đó là xong!

_Được! Sở Tiên gật đầu.

Bọn Nhị Kiểm được lệnh liền ôm lấy thi thể nhảy xuống biển, bơi dần về phía tàu cá của hội Tứ Xuyên.

"Cạch cạch cạch! Lúc vứt xác lên thuyền cá phát ra một vài tiếng động, liền sau đó bọn Nhị Kiểm nhanh chóng bơi về thuyền bám báo:

_Đã vứt xác lên trên thuyền của họ thành công!

_Ừm! Sở Tiên gật đầu, cho thuyền cá về bờ, lúc này cách không xa ở bờ, Lý Long và bố cậu khuôn mặt vô cùng lo lắng ngồi chờ đợi.

_Anh Sở Tiên, anh tới rồi, thật tốt quá!. Lý Long nhìn thấy bóng dáng bọn họ liền lập tức chạy ra đón tiếp, khuôn mặt lộ ra vẻ hưng phấn tốt độ.

_Không hề hấn gì! Sở Tiên cười:

_Đi, chúng ta về thôi!

_Các anh ở trên biển không gặp mấy người đó chứ?. Lý Long đi bên cạnh hồ nghi hỏi.

_Giải quyết xong rồi, đi về thôi, có việc gì để mai nói! Sở Tiên nhìn về phía hấn cười.

_Phải phải, bây giờ cũng muộn rồi, cũng nên về đi nghỉ ngơi thôi. Lý Long gật đầu ngay lập tức, rồi nhìn về phía bọn Nhị Kiếm hiếu kì hỏi:

_Anh Sở Tiên, các anh bắt được bao nhiêu con rắn biển vậy?

_Hơn bốn mươi con! Sở Tiên đáp

_Cái gì? Lý Long hai mắt mở to kinh ngạc kinh hô lên một tiếng, liền sau đó chạy qua xem, hưng phấn nhìn về phía ba mình.

Ba Lý Long đứng cạnh cũng ngạc nhiên vô cùng, sự vui mừng xuất hiện trong ánh mắt ông.

Ngồi xe về tới biệt thự nhà Lý Long, Sở Tiên về thẳng phòng nằm ngủ tít, ngồi xe cả ngày, buổi tối lại phải bận bịu tới tận bây giờ khiến hấn mệt mỏi đứt hơi!

Mặc dù với thể chất hiện tại của hấn mấy ngày không ngủ vẫn chịu được, nhưng tinh thần sẽ không được minh mẫn lắm.

Bầu trời bên nước Thái Lan trong xanh vô cùng, nhất là những nơi giáp biển, màu biển và màu nước như hoà vào làm một, gió biển thổi tới khiến tinh thần con người trở nên sảng khoái hơn bao giờ hết.

Mặt trời dần lên cao, một số người vưon vai đi tới bến đò, một số khác đi ra biển đánh bắt cá, có người lại đang xử lý số cá mới bắt được.

Xưởng đóng tàu bè Maryland Wyssago của thuyền Tứ Xuyên nằm tại bờ biển, là xưởng đóng tàu lớn mạnh nhất của Tứ Xuyên cũng như các thành phố xung quanh, họ có bến cảng riêng, bên cạnh có mấy chục chiếc thuyền đủ các loại cỡ khác nhau, có chiếc chỉ dùng để trưng bày cho đẹp, có chiếc để cho thuê!

Mỗi sáng sớm, những chiếc thuyền cá bên cạnh bến cảng này được cố định có người tới quét dọn.

Hôm nay cũng vậy, một người phụ nữ tay cầm dụng cụ lau dọn đi tới, miệng ngâm nga điệu hát, ánh nắng xinh đẹp khiến cho tâm trạng cũng trở nên yêu đời hơn.

Gió biển nhẹ nhàng thổi tới, đột nhiên người phụ nữ đó đứng khựng lại.

_Mùi gì vậy nhỉ? Người phụ nữ này đã làm công việc quét dọn thuyền cá cũng được mấy năm rồi, ngóe ngách xó xinh ở đây, rồi các mùi vị cô đều quen thuộc rõ mồn một, nhưng hôm nay cô đột nhiên lại thấy có gì đó “sai sai”.

Cô hiếu kì nên bước lên thuyền, nghi hoặc nhìn tứ phía, sau đó lại bước về thuyền đánh cá đứng trên cao quét quanh một lượt.

_Á! Một tiếng hét thất thanh vang lên, xuyên thủng cả một vùng bến cảng.

_Ông chủ Maryland Wyssago, tôi vừa mới tới đây thì đã thấy thi thể của bọn họ rồi, tôi tôi...

Nửa tiếng sau, người phụ nữ đứng cạnh ông chủ, thất sắc chỉ vào cỗ xác nói.

_Cô tạm đi ra đi, đừng hé răng kể cho bất kì ai! Ông chủ chính là người điều hành xưởng đóng tàu bè Maryland Wyssago của thuyền Tứ Xuyên, hấn xua xua tay về phía người phụ nữ, mặt hấn trở nên khó coi khi nhìn thấy cỗ xác nằm dưới sàn.

_Ông chủ, ở đây còn có một tờ giấy! Thanh niên đứng cạnh hấn quan sát thi thể, đột nhiên phát hiện một mẩu giấy được chèn dưới viên đá.

_Đem qua đây! Maryland Wyssago động dậy đôi lông mày, nhận lấy tờ giấy người thanh niên đó đưa rồi chậm rãi mở ra.

_Giời, giỏi lắm, lại còn dám khiêu khích chúng ta, bọn bang Pará này chắc chán sống rồi đây! Trên cỗ Maryland Wyssago nổi gân xanh, ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía thi thể phía dưới, liền đó lời điện thoại ra bấm gọi cho Hao long sion và vua cá Wang Galeoko thông báo sự tình.

Rất nhanh sau đó, hai người trung niên mang theo một đám lâu la tập trung ở đây, Hao long sion nhìn thấy thuộc hạ của mình bị giết thảm thương, như một con sư tử phần nộ gầm lên:

_Bọn Pará, các ngươi cứ đợi đấy, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!

Mặt trời đã lên quá đỉnh đầu, lúc Sở Tiên tỉnh dậy thì đã là mười một giờ, vệ sinh cá nhân xong hấn liền đi tới phòng khách của biệt thự.

_Gọi Nhị Kiếm mấy người họ đến đây!. Sở Tiên nhìn thấy hai ba con Lý Long đang ngồi ở trong phòng khách liền gọi với nói một tiếng nói với lão Tầm, sau đó bước tới.

_Anh Sở Tiên anh dậy rồi! Nhìn thấy Sở Tiên đi đến, Lý Long vội vàng đứng dậy chào hỏi.

_Ừm! Sở Tiên nhìn cậu cười, liền đó hướng ánh mắt nhìn về phía bố Lý Long.

_Lý Long, tôi có thể hỏi cậu một câu được không?. Sở Tiên dò hỏi Lý Long.

_Đương nhiên là được, anh Sở Tiên anh muốn hỏi gì vậy? Lý Long gật đầu ngay tắp lự.

_Ừm, tôi muốn hỏi thuyền cá hôm qua các anh thuê ở đâu?

_Thuê ở xưởng chế tạo thuyền bè, ở Tứ Xuyên chỉ có duy nhất nơi đó thôi!. Lý Long không do dự chút nào trả lời luôn, nhưng sau đó thấy sắc mặt Sở Tiên không tốt, liền dừng lại:

_Sao vậy anh Sở Tiên? Có chuyện gì xảy ra à?

_Không có gì. Sở Tiên lắc đầu do dự một hồi rồi hỏi tiếp:

_Là ba cậu bảo cậu qua đó thuê thuyền phải không?

_Ừm, sao thế? Ba em trước giờ vẫn luôn thuê ở đây! Lý Long thể hiện rõ sự nghi hoặc trên mặt.

_Cậu hỏi ba cậu xem tại sao lại thuê thuyền ở đây? Sở Tiên bảo với cậu.

_Á? Anh Sở Tiên anh có ý gì vậy? Muốn thuê thuyền ở Tứ Xuyên chỉ có đúng một nơi đó thôi! Lý Long dừng lại, liền sau đó trong mắt hắn lướt qua một tia nghi hoặc, rồi quay sang nhìn ba mình.

Sở Tiên quay sang nhìn lão Tầm, lão Tầm hiểu ý liền gật đầu.

Ba Lý Long nghe thấy câu hỏi của con trai khoé mắt liền giật lên!

_Anh Sở Tiên, muốn thuê thuyền đánh cá chỉ có ở Tứ Xuyên thôi, sao lại có vấn đề gì được? Lý Long tò mò nhìn hấn.

Sở Tiên cười, nếu như không phải được tận tai nghe từ chính miệng mười mấy người bị giết hại tố cáo, chuyện mười mấy người bị hạ độc chết này có lẽ Sở Tiên sẽ tin lời ba Lý Long, nhưng ông ấy đã dám làm ra chuyện này, thì không chắc không phải là kẻ ngu xuẩn.

_Chuyển lời với ba cậu, hôm qua bọn tôi ra biển đụng phải mấy cái xác, chúng tôi đã ném sang một thuyền đánh bắt cá chỗ bến cảng chế tạo thuyền bè ở đây rồi, tiện hỏi luôn rằng, nhà các cậu liệu có thể tha cho đối thủ của mình một con đường sống không, nếu không thì tôi cũng chỉ còn cách rời đi, tôi không muốn ở đây lãng phí tiền bạc và thời gian của mình. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

_Á! Lý Long ngẩn người ra, tựa như không nghe hiểu Sở Tiên vừa nói gì, tròn xoe mắt nhìn hấn.

_Cậu nói y nguyên theo lời tôi là được!. Sở Tiên ra hiệu cho cậu.

_Được được! Lý Long đàn người ra thuyền đạt lại ý của Sở Tiên cho bố nghe.

_Cạch! Lý Long không ngờ là ba mình nghe xong liền đứng phắt dậy, mặt mày u ám nhìn Sở Tiên, ánh mắt loé lên một tia sợ hãi!

Lý Long nhìn thấy phản ứng của ba liền truy hỏi, tâm trạng rất kích động.

Sở Tiên nhìn ba con họ nở nụ cười:

_Nói với ba cậu, chúng ta còn có thể hợp tác với nhau được nữa hay không, không tiếp tục hợp tác nữa thì ngày hôm nay chúng tôi sẽ rời đi, ngoài ra về cái chết của thuộc hạ Nhất Kiếm bên tôi, tôi cũng sẽ không truy cứu nữa.

Lý Long nghe thấy Sở Tiên nói vậy khoé mắt hơi cay cay, quay sang to tiếng với ba.

Sở Tiên lắc đầu rồi rời khỏi khu biệt thự, tới chỗ khu bể bơi sau đó ngồi xuống một lát.

Nửa tiếng sau đó, Lý Long cùng ba mình bước tới.

Sắc mặt của Lý Long rất khó coi, ánh mắt có ý né tránh ánh nhìn của Sở Tiên, ba cậu sắc mặt trắng bệch, cánh tay đang run rẩy.

_Anh Sở Tiên! Lý Long run rẩy hét lên một tiếng.

Sở Tiên cười ra hiệu cho cậu ngồi xuống, tiếp đó nói với lão Tầm:

_ Ông nói chuyện với ba Lý Long nhé!

_ vâng thưa ông chủ! Lão Tầm gật đầu, đi tới bên cạnh ba của Lý Long, hai người bắt đầu nói chuyện.

Sở Tiên không hiểu tiếng Thái, nhưng lão Tầm lại biết nên có thể giao lưu được.

Sắc mặt của Lý Long không ngừng biến đổi, lúc lại không dám tin, có lúc lại đau khổ, cuối cùng không biết là vì nguyên do gì mà ba cậu lại quỳ xuống bên cạnh Sở Tiên, khóc nức nở.

Sở Tiên nhìn lão Tầm, lão Tầm gật đầu:

_ Ông chủ, đã bàn xong chuyện, ở đây không còn vấn đề gì nữa rồi.

_ Tốt! Sở Tiên gật đầu rồi đứng lên, đi đến bên cạnh Lý Long vỗ vai cậu:

_ Sau này tôi đi rồi công việc công ty sẽ do cậu lo liệu, ba cậu mặc dù có hơi quá đáng nhưng tôi biết cậu chưa hiểu gì cả.

_ Anh Sở Tiên, không cần đâu, em hiểu cả mà, cái chết của anh Nhất Kiếm là do ba em không tốt, trong chuyện này ba em là người sai, em khẩn cầu anh hãy bảo vệ ông ấy!. Lý Long lấy làm áy náy cúi thấp đầu xuống.

_ Yên tâm đi! Sở Tiên gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: Bão Táp Tập Kích Và bày răn Biển (Phần 1)

Sự việc bố con Lý Long giải quyết ổn thỏa xong, cuối cùng, cổ phần của công ty răn biển Tiên Cảnh từ 15% hạ xuống còn 5%, mà số cổ phần đó tất cả nằm trong tay Lý Long.

Cách làm người và nhân phẩm của Lý Long rất được lòng Sở Tiên, và hần cũng rất yên tâm về cậu.

Nằm yên nhàn trên ghế, Sở Tiên gọi điện nói chuyện điện thoại với tiểu Đinh nửa tiếng.

- Có nhiều việc mình cũng chả cần thiết phải ôm vào người làm gì!

Hắn nhấp một ngụm nước, tiếp tục suy nghĩ:

“Có bọn lão Tầm ở cạnh, là những kẻ trung thành 100% như vậy, có nhiều chuyện có thể hoàn toàn yên tâm giao cho họ xử lý, giống như vua thời cổ đại vậy, bản thân chỉ vẽ phương án vĩ mô thôi, còn để người cá đi thực hiện, mà năng lực của lão Tầm còn hơn cả mình ấy chứ”.

“Ừm, thành lập một nội các, chuyên bàn việc thế sự, rồi thành lập một cơ quan đặc vụ của hoạn quan thời Thanh, đi giải quyết những việc ngầm, haha, đây đúng là một ý tưởng không tồi!”

Sở Tiên cảm thấy buồn cười rồi gật đầu, hiện tại sự nghiệp mới chỉ mới bắt đầu mà thôi, nếu như sau này việc to việc nhỏ cũng đều tới tay hắn thì chắc phải bận bịu chết mất, hắn chuẩn bị bàn giao một số công việc cho đám người cá.

“Sau này cải tạo thêm vài người cá có trí tuệ thông minh nữa!”

Sở Tiên trong lòng đã quyết, bèn nói với lão Tầm ở bên cạnh:

_ Lão Tầm, công việc ở Thái Lan giao cho ông không vấn đề gì chứ?

_ Ông chủ, chỉ cần hội người cá Nhị Kiếm Tam Kiếm thành thực hơn một chút là không hề có một chút vấn đề nào! Lão Tầm tự tin nói.

_ Được, vậy việc ở đây giao lại cho các người, ta sẽ đi chơi ở Thái Lan vài hôm. Sở Tiên đứng lên, trên mặt lộ rõ sự thanh thoi.

_ Yên tâm đi ông chủ, ngài đi chơi đi. Đem Nhất Lư và Nhị Lư đi theo bảo vệ ngài. Lão Tầm cười.

_ Được! Sở Tiên cười rồi đi tới vỗ vai Lý Long nói:

_ Thái Lan có nơi nào vui vậy, đưa tôi đi dạo đi, việc ở đây cậu cũng không cần lo lắng nữa có bọn lão Tầm giải quyết rồi, sau này cậu chỉ cần quản lý tốt công ty là được!

_ Vâng anh Sở Tiên! Lý Long vô cùng cảm kích, bắt đầu giới thiệu:

_ Ở Thái Lan Bangkok là nơi không thể không ghé qua, rồi còn có cả Hoàng Cung (Khu phức hợp nhà ở ở Bangkok), San Phra Phrom (là một đền thờ Hindu giáo ở Bangkok), Quảng trường Siam (là một khu vực giải trí và mua sắm ở quận Pathum Wan của thủ đô Bangkok), khu chợ nổi Bangkok cùng rất nhiều khu vui chơi nổi tiếng khác nữa, chúng ta có thể tới những chỗ đó chơi.

_ Ok! Sở Tiên gật đầu quay sang nói:

_ Lão Tầm, có việc gì quan trọng không giải quyết được nhớ gọi điện báo cho tôi một tiếng, chúng tôi đi trước đây!

Lão Tầm gật đầu.

Đưa hai bảo vệ Nhất Lư và Nhị Lư đi cùng Lý Long tiến vào Bangkok.

Ngồi xe chừng một tiếng sau, đến Bangkok đã tầm ba giờ, Lý Long dẫn bọn Sở Tiên vào Hoàng Cung chơi.

Đây là một khu phức hợp nhà ở theo kiểu hoàng cung cực rộng lớn ở Bangkok, hội tụ đủ tinh hoa đặc sắc dân tộc Thái Lan gồm có hội họa, điêu khắc, thiết kế và kiến trúc, kiến trúc của nước họ rất đẹp mắt và độc đáo, toàn bộ dùng màu vàng kim vô cùng mãn nhãn người xem.

Thái Lan là nước du lịch nổi tiếng trên Thế Giới, mỗi ngày du khách tới đây du lịch đạt tới trên trăm vạn, Bangkok vô cùng phồn hoa và nhộn nhịp, quy tụ các loại nhãn hiệu cũng như hàng hiệu nổi tiếng trên thế giới.

Thái Lan cũng là một nước thiên về chùa chiền, miếu đền chùa nhiều không kể xiết với các kiểu kiến trúc, cũng là những nơi thăm thú vô cùng đẹp cho khách du lịch.

Thái Lan nổi tiếng nhất phải kể đến shemale, ladyboy, đã tới đây rồi đương nhiên Sở Tiên cũng muốn được mở rộng tầm mắt mình một chút.

Hai ngày liền, họ như một du khách thực thụ đi thăm thú khắp các địa điểm du lịch ở Bangkok.

_ Cũng nên về rồi, vụ việc ở Tứ Xuyên kết thúc rồi, mình cũng nên về thôi. Sở Tiên gác máy của lão Tầm, mỉm cười tự nói với chính mình.

Về tới khu biệt thự của nhà Lý Long tại Tứ Xuyên, lão Tầm lập tức đi ra nghênh đón:

_ Ông chủ, bây giờ cũng đã tới thời khắc cuối cùng rồi, chúng tôi đã chuẩn bị xong hôm nay dẫn dụ bọn Maryland Wyssago ra biển, chúng ta dễ tiến hành trận đấu cuối cùng!

_ Bọn họ sẽ tới chứ! Sở Tiên hỏi.

_ Sẽ tới thưa ông chủ, ba người bọn họ nhất định sẽ tới! Lão Tầm nói chắc như đinh đóng cột.

Sở Tiên gật đầu:

_ Tốt, vậy chuyện này cũng cần phải giải quyết cho xong rồi!

Hai ngày hôm nay không biết lão Tầm bọn họ làm gì nữa, trên cánh tay của Tam Thương có một vết thương, nhưng không quá nghiêm trọng, sẽ hồi phục nhanh thôi.

Đến tối, bọn Sở Tiên lên thuyền chầm chậm lái về hường biển.

Tối hôm nay trăng tròn vành vạnh, rất to và sáng, thuyền đánh cá đi với vận tốc khá nhanh, Sở Tiên đứng trước mạn thuyền mặt không chút biểu cảm nhìn về phía biển xa.

Ước chừng đi được tầm hơn hai tiếng, trong tầm cảm ứng của hần xuất hiện ba con tàu, hai con tàu đánh cá và một tàu du lịch, mỗi một con tàu đều hơn ba mươi mét, lớn hơn gấp nhiều lần so với tàu của bọn Sở Tiên, thậm chí có thể dễ dàng đánh chìm họ.

_ Quả nhiên tất cả đều đến rồi! Sở Tiên nhìn về hướng con tàu du lịch to lớn ở phía giữa, đứng ở trên tàu có một ông lão cùng hai người trung niên.

_ Giao đấu trên biển cả, người cá là bất khả chiến bại!. Sở Tiên nhìn thấy chiến trận trước mắt liền mỉm cười, trên thuyền bọn Nhị Kiếm cũng lần lượt nhảy xuống biển.

_ Ông chủ, chúng ta ở nơi xa bọn họ xem kịch hay thôi. Lão Tầm tiến về hần ánh mắt hướng về phía xa nói.

Tầm mười phút sau, thông qua cảm ứng của Sở Tiên thấy được hai bên cạnh của chiếc tàu đang dần bị chìm xuống, liền ngay đó họ bỏ chiếc thuyền nhỏ tính chạy thoát thân qua chiếc thuyền trung tâm.

Thế nhưng, đối thủ của họ không phải người thường, họ là những người cá có thể bơi lại tự do trong đại dương, nhân lúc bọn họ vẫn chưa thoát được thì bọn Nhị Kiếm đã nhân cơ hội lật nhào chiếc thuyền nhỏ ấy uống, từng người một rổng lên thâm thiết trong làn nước biển.

Thông qua sóng âm, Sở Tiên có thể thấy được nét mặt kinh hoàng của ba người đang đứng trên tàu du lịch tại vị trí trung tâm, nhưng rất nhanh sau đó thì chính chiếc tàu to lớn ấy cũng chìm dần xuống đáy biển sâu.

_Ông chủ, chúng ta đi thôi! Lão Tầm nói với hần một tiếng, rồi lái chiếc thuyền ra chỗ đó, khi bọn họ tới nơi thì ba chiếc tàu cá đã hoàn toàn bị chìm chìm dưới đáy biển, chỉ có duy nhất ba người của Maryland Wyssago.

Khi bọn họ nhìn thấy hội Sở Tiên đến liền phần nộ nhìn lấy hần gầm rú lên, lão Tầm đứng trên thuyền nhìn xuống phía dưới nói vài câu với bọn hần.

Cuối cùng, bọn Maryland Wyssago dần bị chìm chìm xuống, bọn hần kinh sợ tột độ và dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn bọn Sở Tiên.

_Ba người bọn họ nói gì? Sở Tiên nhìn lão Tầm hỏi

_Bọn họ nói nếu như bọn họ chết đi, chính phủ Thái Lan nhất định sẽ không tha cho chúng ta. Lão Tầm cười nói:

_Nhưng mà ông chủ, anh yên tâm, bọn họ mặc dù có thể lực không nhỏ ở Tứ Xuyên, chết một cách vô duyên vô cớ như thế này sẽ dẫn tới chấn động không nhỏ, nhưng nếu như là từ nạn ngoài ý muốn thì cũng không có vấn đề gì.

_Hừm? Tai nạn ngoài ý muốn? Sở Tiên hơi nghi hoặc nhìn hần.

_Không sai. Lão Tầm gật đầu:

_Ông chủ, tôi có điều tra được ba người bọn họ mỗi tháng đều đem theo một đám con gái ra biển chơi bời, với một việc nữa là, tối hôm nay còn có một trận bão lớn!

_Bão biển ư? Sở Tiên hơi sững sờ

_Đúng vậy, tối nay ở vịnh Thái Lan sẽ xảy ra một trận mưa bão lớn, đương nhiên là không uy hiếp quá nhiều đối với chiếc tàu du lịch dài hơn ba mươi mét của họ, nhưng nếu như tối nay bọn họ không quay về được thì thế giới bên ngoài sẽ đồn rằng họ chết do gặp mưa bão, tuyệt đối không có người nào nghĩ rằng do chúng ta làm cả! Lão Tầm vô cùng tự tin nói.

_Lợi hại! Sở Tiên không kiềm được sự thán phục với hần mà giờ ngón cái lên, IQ của lão Tầm không kém hơn so với quân sư của Tam Quốc.

_Ồ, gió nổi lên rồi ông chủ, thuyền cá của chúng ta có thể không chống đỡ nổi sự tập kích của trận bão này đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Bão Táp Tập Kích Và bày răn Biển (Phần 2)

Lúc này, trên mặt biển quét tới một trận gió lớn, lão Tầm nhìn từng đợt sóng biển phía xa mà nhoen miệng cười.

_Được rồi, xem ra chúng ta chỉ còn cách bơi về thôi. Sở Tiên cười.

_Thật ngại quá đi ông chủ, chúng tôi không kiếm được thuyền cá nào lớn hơn! Lão Tầm ngại ngừng cười.

Sở Tiên lắc đầu:

_Không sao đâu.

_Ông chủ, ở chỗ vua cá Wang Galeoko có một khu nuôi cá rất lớn, theo sự tìm hiểu của tôi thì số cá bên trong khu ít nhất phải ba bốn trăm tấn, ngài có thể đi thôn phệ chúng!

Lúc này lão Tầm đột nhiên nói với hần.

_Hừm? Ba bốn trăm tấn? Mắt Sở Tiên sáng bừng lên, hần hiện tại thăng cấp tương đối chậm, thêm vào nữa hần cũng khá lười, không muốn ra biển tu luyện tiến hành thôn phệ để thăng cấp, muốn tăng số lượng tuyệt đối thống trị khó khăn nghìn trùng.

_Đúng vậy, ít nhất phải có ba bốn trăm tấn cá, cũng có khả năng số lượng cá còn lớn hơn so với tôi biết, Wang Galeoko là nơi nuôi cá quy mô hoành tráng nhất ở Tứ Xuyên, khu nuôi cá của hần rộng lớn vô cùng.

_Tốt! Sở Tiên vô cùng hưng phấn, ba bốn trăm tấn cá, thậm trí có thể thăng cấp năng lượng cho hần gấp bốn năm trăm lần, đồng thời có thể tiến hành thống trị tuyệt đối thêm tám bảy tám người cá, vừa đúng lúc bọn Nhất Thương phải ở lại Thái Lan, đang thiếu người, nhân dịp này bù lại luôn.

_Gió lớn nổi lên rồi, chúng ta mau rời đi thôi!. Lão Tầm cảm thấy gió ngày càng mạnh cùng với những đợt sóng biển đang dâng lên từng hồi, liền lập tức thông báo.

_Được!. Lão Mục ở bên cạnh trả lời một câu đồng dạc, sau đó liền lái con thuyền cá trở về cảng.

_Gió ngày càng mạnh lên rồi, chuẩn bị rời thuyền thôi!. Lão Mục nhìn thấy con thuyền đánh cá rung lắc mạnh liền lớn tiếng nói với cả bọn.

_Đi thôi, chúng ta bơi về!. Sở Tiên nói rồi nhảy bồm xuống biển, tiếp theo sau tất cả đều lần lượt nhảy xuống.

Bến cảng cách bọn họ tầm hơn tám mươi km, tốc độ của Sở Tiên siêu nhanh, cả bọn người cá đằng sau không theo kịp, thế nên bọn họ muốn về tới bến cảng ít nhất cũng phải mất ba bốn tiếng.

Ở biển lúc này lại xảy ra một tình huống không ngờ tới được, mười mấy người đang dùng tốc độ bơi lội như vận động viên bơi lội chuyên nghiệp, nhưng tốc độ và khả năng của họ “siêu việt” tới không tưởng, bên cạnh họ còn có một con cá mập dài tầm ba mét thi thoảng lại nổi lên mặt nước.

Bão biển dần dần xuất hiện rõ rệt hơn, từng đợt sóng ngày một mạnh mẽ, lão Tầm nghe tin tức báo rằng, bão biển hôm nay ở vịnh Thái Lan là cấp 7.

Bão biển cấp bảy không hề gây nguy hại gì đối với tàu cá hai ba mươi mét cá.

Thế nhưng khi bọn họ bơi được chừng nửa tiếng, đột nhiên phát hiện ra gió thổi ngày càng mạnh, thậm chí vượt xa khỏi phạm vi bão cấp bảy.

_Ý? Trên tin tức rõ ràng báo là cấp bảy mà, dựa vào sức gió hiện tại thì ít nhất cũng phải tới cấp tám rồi ấy chứ!. Lão Tầm hơi chau mày.

_Có lẽ là dự báo sai rồi, chuyện này cũng không hẳn là chưa xảy ra! Sở Tiên nói với lão Tầm.

_Mau lên đi, nếu như bão mạnh lên thì người cá chúng ta chỉ có cách lặn sâu xuống lòng biển, mà như thế sẽ bị giảm tốc độ đi rất nhiều! Lão Tầm nói với lão Mục cùng mấy người còn lại.

Sở Tiên cảm thấy con bão ngày một dữ dội hơn thì liền nhíu mày, sử dụng năng lượng sóng âm, tâm niệm vừa động liền hiện ra hình ảnh con sóng ở sau lưng.

Lúc này, dưới sự trợ giúp của con bão mà các đợt sóng dâng lên cao hơn hai mét liền, từng đợt từng đợt sóng cuộn cuộc trào lên, ngày càng mạnh.

_E là bão đã vượt qua cấp tám rồi!. Sở Tiên nhăn mày.

Bão biển nằm ngoài dự kiến ngày một mạnh hơn, đồng thời từng đợt sóng biển cuộn lên trên mặt biển rất ác liệt, tạo nên một cảnh tượng vô cùng đáng sợ, thêm vào nữa mấy người lão Tầm bơi rất khó khăn nên chỉ còn cách cả bọn lặn xuống dưới biển sâu.

Bão to như vậy cũng khiến bọn họ choáng váng mặt mũi!

Sở Tiên biến thành hình cá, ở dưới đáy biển không gây ảnh hưởng quá lớn đối với hần.

"Đừng!

Đột nhiên một đợt sóng lớn nổi lên, khắp đáy đại dương được một phen rung chuyển, đồng thời bắt đầu dần hình thành một vòng xoáy.

_Đầu xanh, hình thành xoáy nước trong biển cơ! Sở Tiên kinh ngạc khi nhìn xoáy nước đang dần được hình thành, liền sau đó hần bơi nhanh về phía ngược lại.

Những người cá ở đằng sau lại gặp một trở ngại cực lớn, xoáy nước mạnh mẽ khiến bọn họ không thoát ra nổi.

Sở Tiên nhíu mày lắc đầu bất lực:

_Thôi bỏ đi, đi theo bọn họ thôi!

Vòng xoáy ngày càng lớn, Sở Tiên cảm nhận thấy nó đang di chuyển rất chậm, đám người cá tay nắm tay nhau tránh trường hợp bị lạc đàn, Sở Tiên đứng ở một bên, đối với xoáy nước này hần vẫn có thừa năng lượng để chống đỡ lấy, tiểu Giác đứng bên cạnh cũng có thể chống đỡ lấy vài phần, dù sao hần là cá mập, thể chất cũng to lớn hơn so với người cá.

Qua rất lâu sau đó, bão táp dần dần tan đi, còn xoáy nước cũng ngừng lại, Sở Tiên nhìn qua một bên gật đầu với lão Tầm, liền biến thành hình dạng cá bơi xuyên qua đó.

_Trời vẫn còn tối, xem ra lâu nhất cũng chỉ còn hai ba tiếng nữa, nhưng mà đây là nơi nào vậy? Đừng có mà nói là không tìm được phương hướng để về đây chứ! Sở Tiên cau mày nhìn Tầm phía sau.

Hội lão Tầm cũng từng người một nổi lên trên mặt nước:

_Ông chủ, chúng ra nên bơi theo hướng nào?

Sở Tiên lắc đầu, ở giữa lòng biển hắc cũng không nắm rõ phương hướng, sớm biết trước hẳn đã đem theo kim chỉ nam rồi!

_Ông chủ, vị trí bến cảng chắc nằm ở đó!. Lão Mục kể bên đột nhiên chỉ vào một nơi.

_Humm? Ông có thể nhận biết phương hướng sao? Sở Tiên nghi hoặc nhìn hẳn.

_Dựa vào sao ở trên trời! Lão Mục chỉ lên trên bầu trời, cũng có thể là do gặp bão nên trên trời không một áng mây, vô cùng tỏ tường!

_Tốt! Sở Tiên vui vẻ cười, người cá có trí tuệ đúng là nhân tài mà!

Dựa theo cách lão Mục chỉ, bọn Sở Tiên đi theo hướng đó để quay về bến cảng.

Thế nhưng khi bọn họ mới bơi được tầm mười phút, Sở Tiên đột nhiên bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh hoàng.

Một bầy rắn biển, nhí nhút rắn biển ít nhất phải trên vạn con, bọn chúng bồng bềnh trên mặt nước, ai nấy mới nhìn qua đều rợn tóc gáy, những người mắc hội chứng sợ các hình lỗ hoặc hội chứng sợ hình rắn thì sau khi nhìn thấy cảnh tượng này không ngất đi mới lạ.

_Đây chắc là do bão dẫn tới, khiến cho bầy rắn biển này tụ hết lại một chỗ! Sở Tiên cố gắng kiềm chế cơn buồn nôn đang tràn lên trong cổ họng thầm nghĩ:

“Tất cả bầy rắn biển này mà bắt trọn được thì chẳng phải là phát tài rồi sao”.

Nhưng hẳn chỉ nghĩ vậy thôi, chứ nhiều rắn biển như vậy thì kể cả hẳn có biến thành hình cá đi vào trong bầy rắn biển cũng sẽ bị bọn chúng xoi tái, đây là còn chưa nói độc tố của rắn biển rất độc nữa.

“Phải rồi, cá mập có thể giết chết rắn biển”. Sở Tiên nhìn tiểu Giác ở bên cạnh mình nào liền loé lên một sáng kiến, cá mập miễn dịch với độc rắn biển, kể cả có gặp bầy rắn biển cũng không đáng ngại.

Nhưng mà, rất nhanh sau đó Sở Tiên đã bị hiện thực phủ phàng đánh cho tỉnh, hẳn khổ sở cười, bọn hẳn hiện đang ở đại dương bao la, kể cả cho có khả năng bắt hết số rắn biển này đi nữa thì cũng không có cách nào chứa được số lượng lớn rắn biển như vậy mang về.

_Ai~, của ngon dâng tới miệng rồi mà không ăn được!. Sở Tiên thờ dài nảo nề, giống như hồi trước gặp được dải Kim Sơn trong lòng biển mà cũng chỉ được nhìn, không lấy về được!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Rắn Biển Belcher

_Đi, chúng ta bơi vòng qua lũ rắn biển này!

Sở Tiên quay lại nói với đám lão Tầm một tiếng, bầy rắn biển này bọn họ không gây vào được.

Khi đi vòng qua khu đó, năng lực con mắt của thượng đế khoá chặt vào bầy cá, nhóm lão Tầm nhìn thấy bầy rắn biển bên cạnh chỉ biết bắt lực mà lắc đầu.

_Ông chủ, tôi thấy nên để tiểu Giác ở lại trông chừng bầy rắn này, chúng ta về rồi đánh một chuyến tàu sang đây gom rắn về! Lão Tầm trông thấy bầy rắn béo bở nên cũng rõ ra thêm thường.

Sở Tiên nghĩ ngợi liền gật đầu:

_Được đấy, tiểu Giác cậu ở lại đây nhé, nếu mà bầy rắn biển không tàn đi thì chúng ta quay lại bắt chúng về!

_Vâng ông chủ! Từ miệng tiểu Giác phát ra tiếng nói của con người, cảnh này mà bị ai đó bắt gặp kiểu gì cũng đem hẳn tới viện thí nghiệm mà tiến hành nghiên cứu cho xem!

Sở Tiên xoa xoa đầu hẳn, rồi bơi về hướng xa, nhưng trong lúc đang bơi qua, con mắt của thượng đế của hẳn vô tình liếc bầy cá biển thì đột nhiên phát hiện ra một con rất quen.

Nói rằng con rắn biển này vô cùng quen thuộc bởi vì Sở Tiên đã không ít lần tìm kiếm tư liệu về loại cá này, thậm chí hội David cũng tìm kiếm không ngừng loại rắn biển ấy.

Đây là một con rắn biển toàn thân màu đỏ thẫm, mắt đỏ, nổi bật nhất trong bầy.

_Rắn biển Belcher, không thể ngờ tới lại chính là con rắn biển Belcher. Sở Tiên vô cùng phấn khích nhìn chăm chăm vào con rắn.

David cùng đám bạn của hắn đã cất công tìm hơn một tháng rồi, ở Việt Nam tìm kiếm nửa tháng trời nhưng cũng không có kết quả, họ còn đang chuẩn bị đi Thái Lan một chuyến để săn tìm

_Bắt bây giờ hay là đợi! Sở Tiên có chút do dự, bầy rắn biển này có giá trị mấy tỉ lạng, nếu như đội bọn họ về mà bầy rắn này vẫn chưa tàn đi thì đây đúng là một món hời cực lớn.

Nhưng nếu đi bắt con rắn biển Belcher này thì hiển nhiên bầy cá sẽ tàn đi hết.

Đây là một quyết định vô cùng trọng đại!

_Thôi bỏ đi! Rất nhanh sau đó Sở Tiên lắc đầu, bầy rắn biển này không chừng sẽ tàn đi trong chớp lát nữa thôi, rắn biển Belcher thì lại hiếm thấy vô cùng, rất khó để gặp, hơn nữa, quan hệ của David và mình lại tốt như vậy, không thể vì một điều không chắc chắn mà đánh mất đi cơ hội ngàn vàng này.

_Tiểu Giác, nhìn thấy con rắn biển màu đỏ đó chứ, bắt nó lại đây cho ta!. Sở Tiên bơi đến bên cạnh tiểu Giác chỉ về phía con rắn biển Belcher màu đỏ nói với hắn.

_vâng ông chủ! Tiểu Giác trồi lên mặt nước, nhìn về phía con rắn biển, liền sau đó hắn hùng hăng khí thế bơi đến đến chỗ bầy rắn biển.

Tiểu Giác bá khí vô cùng, cả một bầy chỉ chút lít nhít rắn biển trong mắt hắn chỉ là một đám kiến không hơn không kém, lao trực diện về phía đó.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!"

Tiểu Giác tới làm kinh động cả bầy rắn biển, chúng hoảng sợ bơi toán loạn về tứ phía.

Đây là kẻ thù trong giới tự nhiên.

Cá mập ăn rắn biển rõ ràng nó là thiên địch của rắn biển rồi, hơn nữa lại còn là loại kẻ thù không dễ đối phó được.

Đứng trước thiên địch to lớn, bầy rắn biển không còn một chút gì là đáng sợ nữa cả, ngược lại tiểu Giác không hề kiêng nể gì gạt một gạt, lập tức từng con rắn một phải dạt đường ra cho hắn.

_Ngưỡng mộ quá đi mất, tại sao cá mập có được khả năng miễn dịch độc rắn biển nhỉ, nếu như ta nuốt một con cá mập thì liệu ta có được khả năng miễn dịch đó không, chỉ e là hi vọng không lớn lắm!

Sở Tiên nhìn thấy tiểu Giác như hổ được thả vào bầy cừu mà ngưỡng mộ vô cùng.

Nhưng hắn nghĩ nếu bản thân nuốt nhiều loại cá vào thì năng lượng ắt cũng tăng cao theo, về sau này chắc cũng sẽ có được khả năng miễn dịch với độc tính!

Tiểu Giác tiến vào trong bầy rắn nước, ánh mắt chỉ chăm chăm vào con rắn biển Belcher màu đỏ.

Con rắn biển Belcher bị nhắm trúng vô cùng kinh hãi, nó vẫy vẫy cái đuôi bơi đi hòng trốn thoát.

Tiểu Giác nhếch khoe môi lên như thể cười chế nhạo, nhanh chóng và vô cùng mãnh liệt lắc cái đuôi của mình nhẹ nhàng đuổi theo con mồi, đưa móng vuốt ra bắt lấy nó.

"Khè khè!"

Con rắn biển thè cái lưỡi của mình ra dọa nạt, nhưng thực chất là nó đang vùng vẫy đấu tranh trong sự hoảng loạn.

_Lợi hại quá, cứ như là cao thủ bắt rắn vậy!

Sở Tiên nhìn thấy tiểu Giác bắt con rắn biển Belcher một cách ngon ơ, hắn liền trở nên hưng phấn tốt độ.

_Ông chủ, bắt được rồi! Tiểu Giác đắc ý lắc lắc rắn biển Belcher trong tay.

_Cẩn thận chút, đừng làm nó chết! Sở Tiên vừa cười vừa nói với hắn.

_Ông chủ yên tâm đi! Nói rồi tiểu Giác đem con rắn biển Belcher để vào trong cái lưới.

Cái lưới này là tối qua lão Tầm đưa cho hắn, nói với hắn có thời gian thì đi bắt thêm rắn biển cho vào đó.

_Tốt, đưa ta đi! Sờ Tiên đón lấy cái lưới từ tay tiểu Giác, chọt chọt vào trong ngạch con rần biển Belcher, nó đột nhiên mở to miệng tính cắn hấn.

_Rần biển Belcher được coi là con rần biển độc nhất trên thế giới, vô cùng xung hấn, nhìn con rần biển này cũng phải tầm năm năm rồi!. Sờ Tiên cười. Con rần biển Belcher này nặng hơn năm cân, dài hơn hai mét, là một con rần biển trưởng thành, chắc là sẽ phù hợp với yêu cầu của bọn David.

_Đi thôi! Sờ Tiên nhìn thấy bầy rần biển đã tàn đi gần hết lác đầu, liền sau đó bơi nhanh về phía bên cảng.

Tầm ba tiếng sau, bọn Sờ Tiên lần lượt từ biển nổi lên, lúc này trời vẫn còn chưa sáng hẳn.

_May đấy, đây là Tứ Xuyên! Sờ Tiên nhìn chung quanh, mặc dù không về lại được đúng bên cạnh bọn hấn rồi đi bàn đầu, nhưng cũng không rời xa khu vực Tứ Xuyên mấy.

_Ông chủ, tôi biết nơi này, cách phạm vi khu nuôi cá của Wang Galeoko không xa. Lão Tầm nhìn chung quanh liền nói.

_Hừm, khéo quá vậy, vậy chúng ta lập tức tới đó! Sờ Tiên mừng rỡ gạt đầu, sau đó đi theo sau lão Tầm.

_Chính là chỗ này, toàn bộ khu vực này đều là khu nuôi cá của Wang Galeoko. Lão Tầm đưa hấn đến một vùng biển nhỏ trong đất liền.

_Khu nuôi cá lớn thật đấy, to hơn cả hồ Phong - Đài ấy chứ!

Sờ Tiên bị khu vực độc lập rộng lớn này làm cho choáng ngợp.

Khu vực biển trong đất liền, ở ngay lối ra vào có một cái đê chắn, nhìn rõ ràng sự phân cách, giống như một cái hồ độc lập vậy, không hổ danh là hồ nuôi cá to nhất Tứ Xuyên!

Sờ Tiên thầm cảm thán cho sự đầu tư mạnh tay của hấn, nhưng mà số của hấn cũng không được tốt lắm.

_Các người ở đây đợi ta nhé! Sờ Tiên dặn dò xong bèn nhảy vào trong.

_Không tệ không tệ, các loại cá phong phú vô cùng, hơn nữa con nào cũng bự cả!

Vừa vào trong Sờ Tiên đã vận dụng năng lực con mắt của thượng đế khiến cho đàn cá đông nghịt ở trong khu nuôi cá bơi về phía hấn, béo tốt vô cùng. Biến thành cá!

Sờ Tiên hơi cựa mình, trong nháy mắt liền biến thành một quái thú dữ tợn dài hơn bốn mét.

Thống trị!

Sờ Tiên bơi vào bên trong, mở hệ thống thống trị ra, các loại cá ở khu nuôi cá này to nhất cũng chỉ ba bốn cân, so với Sờ Tiên thì cách một trời một vực.

Đứng trước một Sờ Tiên dài hơn bốn mét thì những chú cá này dường như không có chút năng lực nào để phản kháng lại, một lần ăn một con, kể cả loài cá ba bốn cân cũng thế nuốt trong một lần ngoạm.

Lúc này nếu đứng từ trên cao nhìn xuống vị trí trung tâm trong khu nuôi cá thì chỉ thấy một màu đen kịt, tụ lại nhi nhít các loại cá, nhưng bầy cá này cũng đang “biến mất” với một tốc độ chóng mặt.

Về sau, Sờ Tiên không dùng răng nhai nữa, trực tiếp nuốt luôn vào trong bụng, dù sao thì bụng hấn cũng là một cái hồ không đáy!

Sau một hai tiếng, trời bắt đầu sáng dần lên, Sờ Tiên lúc này cũng xảy ra sự biến hoá cực lớn.

Hình thể ban nãy của hấn mới chỉ hơn bốn mét mà giờ đây đã lên đến năm mét, đồng thời cơ thể cũng cường tráng hơn một vòng, nom vô cùng uy dũng đáng sợ.

Năng lượng tích trữ trong cơ thể cũng biến từ hơn hai ngàn hai trăm lên tới hai ngàn tám trăm mười lăm, thêm được gần tròn sáu trăm năng lượng.

Trong khi đó khả năng thống trị đã tăng lên chín con, cũng đồng nghĩa với việc hấn tổng cộng có thể thống trị hai mươi lăm con cá.

Cảm ứng nhìn chung quanh, Sờ Tiên thấy không có người ngay lập tức chui ra ngoài, vuốt ve cơ thể được cường hoá của mình ban nãy hấn vô cùng đắc ý mỉm cười.

_Chắc là có kẻ chống đỡ được sự tấn công của đạn rồi! Sờ Tiên cười sau đó đi ra.

_Ông chủ, ở phía xa có người đang tới rồi, chúng ta cũng mau rời đi thôi! Lão Tầm nhìn thấy Sờ Tiên bèn nói.

_Được rồi về thôi!

Sở Tiên gật đầu rồi đi về hướng khu biệt thự của Lý Long.

_Anh Sở Tiên anh quay lại rồi!

Lý Long đang tập gym thì nhìn thấy Sở Tiên quay về lập tức đi qua đón.

_Ừm, về rồi, mọi việc đã được giải quyết ổn thoả, nghỉ ngơi một lát rồi tôi sẽ về nước luôn!. Sở Tiên gật đầu.

Tắm táp xong, Sở Tiên nằm trên giường ngủ một mạch đến tận buổi chiều mới chịu dậy.

Lúc đi tới phòng khách thì nhìn thấy ba con Lý Long đang xem ti vi, Sở Tiên cũng ngó vào xem, ti vi đang chiếu cảnh một bãi biển, trên bãi biển có một con tàu đánh cá đã bị huỷ hoại nghiêm trọng, đồng thời còn có một cái xác.

_Tin tức gì vậy! Sở Tiên bước tới ngồi lên ghế Sofa hiếu kì hỏi.

_Anh Sở Tiên! Lý Long nhìn thấy hấn bước tới lập tức đứng lên, ba của cậu cũng đứng lên, hai ba con họ nhìn cậu bằng ánh mắt sợ sệt.

_Sao vậy, ngồi xuống đi! Sở Tiên cười.

_Anh Sở Tiên, tối qua các anh đụng phải bão biển à? Bây giờ ti vi đang chiếu tin tức, tối qua tại vịnh Thái Lan có bão biển tập kích giạt cấp mười, rất nhiều tàu đánh cá ra khơi tối qua đều bật vô âm tín, e là đã chìm dưới đáy biển rồi. Lý Long chỉ vào ti vi nói.

_Gặp rồi, chỉ có điều gặp may, cách bên cảng cũng không xa lắm, mặc dù thuyền bị đánh chìm dưới biển, nhưng chúng tôi đã bơi về!. Sở Tiên tường thuật lại một cách đơn giản.

_Vậy thì anh Sở Tiên số đỏ thật đấy!. Lý Long tin rầm rập vào lời hấn nói, hớn hờ cười, ba Lý Long đứng bên cạnh miệng hơi đờ ra, mở một nụ cười gượng gạo hết sức.

_Về sau không một ai có thể làm khó chúng ta ở Tứ Xuyên nữa rồi, hi vọng công ty có thể nhanh chóng được thành lập, đánh bắt rần biển không thành vấn đề, ngoài ra, nhớ lấy lời tôi nói, đừng có chỉ đơn thuần coi rần biển là nguyên liệu để bán, chúng ta cũng có thể tự mình nghiên cứu, tìm thêm một vài chuyên gia đến giúp!

Sở Tiên nhắc nhở.

_Em biết rồi anh Sở Tiên, yên tâm đi, những việc này em đều biết cả! Lý Long đáp.

_Ừm, vậy tôi đi trước đây, có việc gì cậu có thể tìm lão Tầm!. Sở Tiên nhìn cậu gật đầu rồi đi ra phía ngoài.

Lý Long cũng đứng ngay dậy đi theo ra ngoài.

_Nhất Lư, cậu cũng ở lại đi.

Việc lái tàu trước kia đều do Nhất Kiếm đảm nhiệm, bây giờ Nhất Kiếm mất rồi thì để Nhất Lư thay thế vậy, mấy bữa nay lão Tầm cũng ra sức chỉ bảo cho cậu ta, bây giờ cũng đã không còn vấn đề gì nữa rồi.

Ngồi lên xe, Sở Tiên nhìn con rần biển Belcher bên cạnh đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Rần biển không thể mang lên máy bay được, nếu có vận chuyển về cũng phải qua kiểm tra kiểm dịch hết sức phức tạp.

_Điện cho David đến lấy trực tiếp, tin chắc rằng hấn sẽ vui mừng lắm!

Sở Tiên rút điện thoại ra, ấn vào một cái ảnh rồi gọi điện!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: Giới Quý Tộc Anh Quốc

_Cái gì? Cậu nói cái gì cơ? Sở Tiên thân yêu của tôi cậu gặp được con rần biển Belcher ở đâu vậy?

Âm thanh kinh ngạc phát ra từ điện thoại.

_David, chẳng nhẽ tôi lại lấy chuyện này ra để lừa anh sao, tôi có nghe anh nhắc qua mấy lần về rắn biển Belcher, nên đã nhọc tâm đi tìm nó, anh cũng biết đấy, tôi ở vịnh Thái Lan mở một công ty rắn biển mà, số hưởng nên đánh bắt được một con rắn biển Belcher, bảy cân rưỡi, tầm hai mét, đợi lát tôi gửi ảnh cho anh xem. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

_Ôi Sở Tiên yêu dấu của tôi ơi, cậu đúng là phúc tinh của tôi đấy, mau mau gửi ảnh cho tôi xem đi! David gấp gấp giục giã hẳn.

Sở Tiên cười rồi cúp điện thoại, liền sau đó gửi ảnh vừa chụp cho David.

Chỉ chưa tới một phút, điện thoại của hắn reo lên.

_OMG, Sở Tiên yêu dấu ơi ời, cậu quả thực là đã tìm thấy con rắn biển Belcher, quá tốt rồi, quá tốt rồi, cậu bây giờ đang ở đâu?. David ở đầu dây bên kia hưng phấn tột độ thốt lên.

Sở Tiên bật cười:

_Tôi đang ở Thái Lan, muốn đem rắn biển về có hơi khó khăn, các anh qua lấy hay để tôi gửi vận chuyển cho các anh?

_Khônkh không! Sở Tiên, không cần vận chuyển đâu, chúng tôi sẽ đặt vé tới Thái Lan ngay bây giờ đây, hai tiếng, nhiều nhất là hai tiếng chúng tôi sẽ có mặt tại Thái Lan, cụ thể bây giờ cậu đang ở chỗ nào ở Thái Lan vậy?.. David liền thoắt.

_Tôi đang ở Bangkok, hôm nay chuẩn bị về nước! Sở Tiên đáp.

_Đội một lát nhé, chúng tôi tới ngay bây giờ đây, chúng tôi tìm con rắn biển Belcher này gần tháng nay rồi, không thể để xảy ra bất kì một sai sót gì được, cậu ở đó đợi tôi nhé!. David gấp gấp nói.

_Đương nhiên là không thành vấn đề, vậy tôi đợi ở gần sân bay Bangkok, các anh tới nơi thì điện cho tôi nhé. Sở Tiên gật đầu.

Đến Bangkok, Sở Tiên tìm một cái khách sạn ở gần sân bay rồi đợi ở đó.

_Hừm? Tốc độ nhanh gớm! Hắn chỉ mới vừa nghỉ ở khách sạn chưa tới hai giờ mà đã thấy David điện tới rồi.

_Mới đó mà đã tới rồi sao? Tôi ở khách sạn Hilton, phòng 2105, các anh tới đây đi.

_Được được!

_Xem ra họ đúng là rất nôn nóng! Sở Tiên cười rồi nhìn về phía con rắn biển Belcher bên cạnh mình.

Chưa đầy mười phút sau đã có người bấm chuông.

_Nhị Kiêm đi ra mở cửa!

_Ô, Sở Tiên thân yêu của tôi ơi, rắn biển Belcher ở đây vậy, mau mau cho tôi ngắm nó đi! David chân vừa chạm cửa liền ồm ồm cả lên.

_Được rồi David, sao tự dung lại thành ra nôn nóng hấp tấp thế này. Sở Tiên lập tức bước ra đón tiếp liền sau đó ôm chầm lấy David.

_Vị này là Sở Tiên tiên sinh phải không, xin chào xin chào, tôi là Grace Cornwall, là bạn của David, đồng thời cũng là người đang tìm kiếm con rắn biển Belcher!

Người thanh niên Anh quốc bên cạnh có vẻ rất nôn nóng dùng vài câu tiếng trung không thành thực cho lắm tiếp giới thiệu về mình.

_Ừm xin chào! Sở Tiên đưa tay ra.

_Được rồi, các cậu đừng có khách sáo qua lại như thế nữa đi, người anh em Sở Tiên à, Grace tìm con rắn biển Belcher này sốt ruột đến phát điên lên luôn ấy, cậu nhanh cho Grace xem đi không chắc cậu ấy đứng ngồi không yên mất! David cười cười vỗ vai hắn

_Ồ chỗ này. Sở Tiên cười nói, ngay sau đó đưa bọn họ đi tới phòng khách, chỉ vào cái lưới.

_Đây, đúng vậy, không sai, chính là con rắn biển Belcher mà chúng tôi đang tìm kiếm, nhìn hình thể của nó chắc chắn phải hơn năm năm rồi, đúng là quá tuyệt, quá tuyệt rồi! Grace Cornwall vui sướng kích động chạy qua đó, thậm chí cơ thể còn hơi run rẩy.

_Phải là tốt rồi, đây là con rắn tôi vô tình đánh bắt được! Sở Tiên vừa cười vừa nói.

_Người anh em Sở Tiên, biết ơn anh quá, thật sự tôi rất cảm ơn anh! Grace Cornwall đứng phát dại rồi lao qua ôm chặt lấy Sở Tiên!

_Ôi, anh Grace Cornwall không cần phải nhiệt tình quá vậy đâu. Sở Tiên hơi ngại nói:

_David là bạn của tôi, thời gian trước có nghe anh ấy nhắc tới việc đang tìm kiếm con rắn biển Belcher nên tôi cũng lưu tâm xem có gặp nó không, không cần cảm ơn tôi!

_ Cảm ơn chứ, nhất định phải cảm ơn, người anh em Sở Tiên, cậu biết không đây là con vật có thể cứu mạng ba tôi đấy, nếu không có anh, chúng tôi chắc có lẽ sẽ không bao giờ tìm thấy được, thật sự biết ơn anh lắm! Grace Cornwall xúc động liên tục cảm ơn Sở Tiên.

_ Tôi cũng chỉ là trong lúc thu lưới thì thu được con rắn biển Belcher mà thôi! Sở Tiên cười.

_ Cảm ơn anh David! Grace Cornwall nhìn David rồi cảm ơn anh.

_ Haha, Grace không cần cảm ơn tới cảm ơn lui vậy đâu, David tôi là người như nào chắc anh cũng biết rồi, hơn nữa đây cũng chả phải công lao của tôi, tất cả đều nhờ cậu bạn Sở Tiên giúp đỡ mà, nói ra thì, người anh em Sở Tiên là người cứu mạng tôi, là ân nhân của tôi, cũng như là phúc tinh của tôi đấy, thêm nữa cậu ấy cũng là một người bạn vô cùng hào sảng và phóng khoáng đấy, các anh chắc chắn sẽ trở thành bạn tốt! David vừa cười vừa nói.

_ Chắc chắn rồi, tôi và Sở Tiên chắc chắn sẽ trở thành anh em tốt! Grace Cornwall gật đầu lia lịa nói:

_ Đồng thời cũng sẽ trở thành bạn bè với gia tộc Cornwall chúng tôi.

_ Haha, được rồi, mau đưa con rắn biển này về chữa bệnh cho ba anh đi, đi cùng anh tìm kiếm một thời gian dài như vậy, bây giờ tôi cũng được nghỉ ngơi chút rồi!. David cười.

_ Cảm ơn cậu nhé người anh em!. Grace Cornwall gật đầu rồi làm một động tác bắt tay rất gentleman:

_ Người anh em Sở Tiên, tôi hiện nay đang có việc gấp phải rời đi luôn, thế nên chưa báo đáp anh được, chờ cho bệnh của bố tôi được chữa khỏi tôi sẽ tới tận nơi hậu tạ anh!

_ Không cần khách khí như vậy đâu! Sở Tiên lắc đầu.

_ Người anh em Sở Tiên, tôi đi trước đây! Grace Cornwall vẫy tay về phía cậu, Sở Tiên và David cũng đứng đằng sau tiễn hân.

Khiến Sở Tiên vô cùng bất ngờ là ở trước cửa khách sạn có hai chiếc xe đang đỗ ở đó, là xe của đại sứ quán, nhìn thấy Grace Cornwall đi ra thì ở bên cạnh có một người trung niên lập tức giúp hân mở cửa, đứng ở xung quanh hai chiếc xe có tới sáu người bảo vệ mặc trang phục đen liên.

_ David, Grace Cornwall là ai vậy mà lại có thể điều động xe của đại sứ quán Anh tới đón?

Sở Tiên nhìn thấy Grace Cornwall vẫy tay với mấy người chung quanh mà thấy khó hiểu hỏi David.

_ Nghe cái tên của anh ta có thể biết được anh ta là ai rồi! David nhìn cậu cười:

_ Cornwall, là một tước vị công tước từ thời xa xưa của Anh quốc, đồng thời cũng là tên của một quân vương nước Anh, còn Grace, chính là con trai của công tước đương nhiệm.

_ Công tước? Sở Tiên hơi sững người lại.

_ Không phải chỉ có mỗi cái danh công tước thôi đâu, cho tới tận bây giờ thì gia tộc Cornwall vẫn có sức ảnh hưởng vô cùng lớn tại Anh quốc đấy, thực lực rất mạnh mẽ, thuộc giới quý tộc đã được truyền thừa từ mấy trăm năm rồi! David nói tiếp.

_ Chắc chắn, đúng là không thể ngờ tới! Sở Tiên rất ngạc nhiên lắc đầu.

_ Người anh em Sở Tiên à, Grace là người hiểu đạo lý có ân sẽ báo đáp, cũng nhờ một lần nọ tôi có giúp cậu ấy mới trở thành bạn bè thân thiết, bây giờ cậu như vậy là đã cứu lấy mạng của ba cậu ta rồi, cậu chắc chắn sẽ trở thành bạn bè của cả gia tộc Cornwall cho mà xem, về sau này có lợi cho cậu vô cùng!

_ Thôi bỏ đi! Sở Tiên lắc đầu, thế lực của Grace Cornwall có mạnh cỡ nào thì cũng chỉ ở trong phạm vi Anh quốc thôi, nói không chừng sau này còn chả có qua lại gì ấy.

Đánh bắt con rắn biển Belcher cũng chỉ là vì hân với David là bạn bè nên mới giúp thôi.

_ Đúng rồi người anh em Sở Tiên, hôm nay tính về nước chưa? Hay là chúng ta ở lại Thái Lan chơi đi? David nảy ra sáng kiến:

_ Cậu xem, bây giờ trời cũng nhá nhem tối rồi, về Trung Quốc cũng phải đến đêm mất!

_ Được thôi, vậy thì sáng sớm mai hân về. Sở Tiên cười:

_ Phải rồi David, anh định đi đâu chơi, ở Thái Lan chơi mấy ngày?

_ Không không, tôi còn có mấy phi vụ làm ăn cần giải quyết, mai tới Dubai! David lắc đầu.

_ Ô, thôi chúng ta đi ăn cơm đã, ném thử các món ăn vặt ở Thái Lan!

_Ok ok, tôi cũng ít có dịp tới Thái Lan, Bangkok là thành phố rất xinh đẹp, chúng ta phải đi chơi chứ!

Ở Bangkok chơi một đêm với David, Sở Tiên cũng cáo từ hẳn để bay về thành phố Thanh Hải.

Mười giờ sáng, Sở Tiên xuống máy bay liền nhìn thấy tiểu Dĩnh ở phía xa đang vẫy vẫy tay gọi hẳn.

_Hôm nay trường học không phải là mở cửa rồi sao? Sao lại có thời gian qua đón anh thế này? Sở Tiên bước nhanh tới rồi ôm chầm lấy tiểu Dĩnh.

_Em không bận lắm, em xin chủ nhiệm khoa nghỉ nửa buổi! Tiểu Dĩnh cười đáp:

_Nè, mang quà gì về cho em thế?

_Túi, đây là hàng giới hạn đó! Sở Tiên cười rồi lấy từ trong tay Nhị Kiếm một túi hàng hiệu đưa cho tiểu Dĩnh:

_Sao nào? Thích không?

_Hừ hừ, anh chỉ biết mua mấy cái thứ đắt tiền này thôi, túi em cũng có rồi. Tiểu Dĩnh kéo tay hẳn:

_Nhưng mà, không đẹp bằng cái túi anh tặng này!

Sở Tiên cười, véo má cô:

_Em thích là được, đi thôi!

_Hihi, việc ở công ty đã giải quyết xong xuôi chưa? Tiểu Dĩnh hỏi.

_Xong xuôi rồi, đã vào quỹ đạo cả rồi, sau này về cơ bản là sẽ không cần anh tới tận nơi giải quyết nữa!

Sở Tiên vừa trả lời vừa vòng tay ôm lấy eo của cô đi ra phía ngoài, người cá Nhị Kiếm cao to trội hẳn lên so với người bình thường mặc đồ âu đi đằng sau Sở Tiên, trông giống với bảo vệ vô cùng, cộng thêm vào với thể lực hiện tại của Sở Tiên nhìn không khác gì một đại gia đích thực.

Về đến nhà, Sở Tiên vuốt ve cơ thể thất đày lưng ong của tiểu Dĩnh, bắt đầu “bước vào cuộc chiến”.

_ Ghét quá đi, anh nhìn lại cái bản mặt háo sắc của anh đi! Sau khi xong việc, tiểu Dĩnh ném một cái lườm sang phía gã “háo sắc” kia, rồi mặc đồ vào.

Sở Tiên cười híp mắt rồi liền sau đó cũng mặc đồ vào:

_Ăn cơm đã rồi anh đưa em về trường!

_Gần như này không cần anh phải đưa em đi đâu, anh bận việc của anh đi! Tiểu Dĩnh lắc đầu!

_Không sao, đưa em đến ấy xong anh quay về tiệm bẻ cá cảnh xem tình hình như nào, mấy hôm nay chuẩn bị mở thêm một cửa hàng tại thành phố Kinh Hải.

_Ừm, đợi mở cửa hàng thì hôm đấy anh sẽ đưa em đi xem nhé!

Tiểu Dĩnh nhìn hẳn cười.

Sở Tiên gạt đầu, hiện tại ở trong biệt thự còn hơn một ngàn cái bể thủy sinh, bảo vật của tiệm cũng làm thêm một cái bể thủy sinh nữa rồi, giờ chỉ còn cần tìm cửa hàng ở thành phố Thanh Hải nữa thôi là có thể nhanh chóng khai trương rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Phiên Đấu Giá (Phần 1)

Sở Tiên lái xe đưa tiểu Dĩnh về trường, dạo quanh tiệm cá vàng một lúc rồi vòng qua tiệm bể thủy sinh.

_Ông chủ! Nhìn thấy Sở Tiên bước vào, Trương Tiêu Hoa trên người bận một bộ đồ công chức nom rất nhã nhặn cười bước tới bên hẳn.

_Thế nào rồi? Sở Tiên cười nói với cô.

_Mấy hôm nay doanh thu rất ổn định, một số loại cá kiểng và tôm nhỏ bán rất chạy! Nói xong Trương Tiêu Hoa cũng hơi trách móc nhìn hẳn nói:

_ Ông chủ, anh cũng phải hay qua tiệm xem xét tình như thế nào mới phải chứ, trừ hôm khai trương ra anh có ở lại tám hai hôm, ngoài dạo đó anh xem anh đến đây được mấy lần không?

_ Khả khả, ở đây chả phải là có cô quán xuyến rồi sao, phải rồi, thời gian này cô vất vả nhiều rồi, thưởng cho cô! Sở Tiên đột nhiên buông lời nịnh nọt, rồi quay về xe lấy ra một cái túi.

_ Này, đừng có mà nói anh ngược đãi nhân viên của mình! Tiêu Hoa đưa cái túi đến trước mặt cô.

_ Wa! Hàng hiệu này! Cảm ơn ông chủ. Trương Tiêu Hoa đón lấy cái túi, mắt cô như thể có hào quang phát ra quét lấy chiếc túi vậy.

_ Ừm, mấy hôm nữa đi cùng tôi tới Kinh Hải một chuyến! Sở Tiên vừa nói vừa cười. _ Chúng ta chuẩn bị mở một cửa hàng ở Kinh Hải à? Trương Tiêu Hoa hứng khởi hỏi.

_ Đúng thế! Sở Tiên gật đầu rồi do dự một lúc nói ra ý tưởng ấp ủ trong lòng mình.

_ Tôi có một ý tưởng như thế này, với năng lực của chúng ta hiện tại thì muốn mở cửa hàng bề thủy sinh trên khắp cả nước e là hơi khó, thế nên ý tưởng của tôi là, bao toàn bộ thành phố trọng điểm, sau đó các thành phố khác muốn gia nhập sẽ phân cho họ.

_ Gia nhập sao? Trương Tiêu Hoa hơi sững người, sau đó liền gật đầu:

_ Đây là một sáng kiến rất hay ho, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian và nhân lực cho chúng ta!

_ Đúng thế! Sở Tiên ray nhẹ trán:

_ Chúng ta bây giờ không có khả năng mở cửa hàng trên khắp cả nước, như nhất là để cho một phần lợi thu về nhuận nhanh chóng biến thành tiền lãi, hai là có thể kết giao thêm một số người nữa, có thể giúp chúng ta mở rộng thị trường!

Việc gia nhập này Sở Tiên trăn trở rất lâu rồi cuối cùng cũng ra quyết định, thị trường bề thủy sinh đang màu mỡ vô cùng, nhưng hắn không thể nuốt trọn được, chỉ có thể ăn một phần, nhường một phần mà thôi, gia nhập là cách tốt nhất, vừa có thể đảm bảo lợi nhuận bản thân đạt tới mức cao nhất, vừa có thể nhanh chóng kiếm được một món lợi lớn.

Xét về lâu dài thì gia nhập tìm đối tác hay hơn nhiều so với tự mình mở cửa hàng, nhẹ nhàng hơn nhiều, hơn nữa lại vô cùng thích hợp cho những người lười biếng như hắn!

_ Được! Trương Tiêu Hoa gật đầu, gia nhập vào cửa hàng bán bề cá cảnh quả thực là một cách không tồi, nếu như bọn họ chỉ mở cửa hàng ở một thành phố thì một năm mở được nhiều nhất hơn mười cửa hàng, cứ đà đó thì phải tới bốn năm năm sau mới phủ khắp cả nước được.

_ Em đã đồng ý rồi thì chúng ta bắt ta vào triển khai thôi!. Sở Tiên đập vào bàn một cái:

_ Đầu tiên, tôi chuẩn bị mở một cửa hàng flagship (1) tại thành phố Kinh Hải, đồng thời sẽ đặt một trụ sở bề thủy sinh Tiên Cảnh chính tại thành phố Kinh Hải, sẽ do em đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc của bề thủy sinh Tiên Cảnh!

_ Á? Không được không được đâu!. Trương Tiêu Hoa nghe xong mà “hết hồn” lắc đầu nguây nguây nói:

_ Ông chủ, em chỉ là một nhà thiết kế thôi, anh để em làm tổng giám đốc điều hành em không làm nổi đâu!

_ Làm được có gì mà lại không làm được? Sở Tiên nhún vai:

_ Công ty sau này chắc cũng không có việc gì mấy, chỉ trừ việc phải đầu tư tìm các thương nhân gia nhập cùng chúng ta, ngoài ra cũng không có việc gì khác, phải rồi, em có thể làm kiêm cả vị trí tổng giám đốc thiết kế nữa!

_ Nói cũng phải ha! Trương Tiêu Hoa nghe xong lời hắn nói đột nhiên cười toe toét:

_ Ông chủ, anh kiểu này là muốn “vắt chanh lấy nước cốt” em, muốn em mệt chết có phải không!

_ Không dám không dám. Sở Tiên ngại ngùng lắc đầu, liền tìm cách chuyển chủ đề:

_ Ô đúng rồi, bề thủy sinh của chính phủ thành phố tiến hành tới đâu rồi?

_ Ông chủ à em làm xong từ lâu rồi, chủ nhiệm Tổng còn oán trách lúc làm bề thủy sinh anh toàn vắng mặt cơ! Trương Tiêu Hoa lườm nguyệt hắn.

Sở Tiên cười ha ha:

_ Mấy hôm đấy anh bận thật, chả có thời gian nên cũng quên bég đi mất!

_ Về phía chính phủ thì họ tỏ ra hài lòng vô cùng với bề thủy sinh chúng ta làm, em có chụp ảnh quay video lại đây, anh xem đi!

_Tốt tốt, đợi lát nữa tôi xem! Sở Tiên gật đầu nói:

_Em về chuẩn bị đi, chúng ta cùng tới Kinh Hải có thể sẽ phải ở đó một hai hôm đấy!

_Dạ vâng ông chủ! Trương Tiêu Hoa gật đầu.

Sở Tiên ở lại tiệm bề thủy sinh một lát, đột nhiên nhận được cuộc gọi của Cổ Lực.

_Anh Cổ Lực, anh mà không nhắn tin gọi điện cho em là em chuẩn bị bán hải sâm đi rồi đấy. Sở Tiên bắt máy liền nói đùa với hắn.

_Haha, ngại quá đi tiểu Tiên, tôi vừa mới đi du lịch về!. Cổ Lực cười:

_Phải rồi, mai có thời gian rảnh không, tiện thì vận chuyển hải sâm qua chỗ anh, giá cả đảm bảo sẽ khiến cậu hài lòng!

_Được! Sở Tiên gật đầu, với ân tình giữa hắn và Cổ Lực thì về việc bán hải sâm hắn chắc chắn sẽ không bị thiệt, bán cho hắn cũng đỡ phiền toái cho bản thân.

Cúp điện thoại, Sở Tiên liền lái xe về biệt thự, tìm một xe vận chuyển sáng sớm hôm sau đánh hàng tới thành phố Kinh Hải.

Ngày hôm sau, sau khi nghe một tràng dài trách móc của tiểu Đình thì Sở Tiên cũng lên được máy bay đến thành phố Kinh Hải, cầm theo một chiếc túi nhựa đi về hướng tập đoàn Cổ Thị.

Tập đoàn Cổ Thị là một tập đoàn lớn với mô hình kinh doanh đa dạng từ khách sạn, phần mềm Internet cho tới đầu tư, văn vận, sở hữu ba công ty con trong thành phố, là một tập đoàn vô cùng lớn mạnh.

Sở Tiên bước tới đại sảnh của tập đoàn Cổ Lực, nhìn chung quanh trong lòng thầm ngưỡng mộ, không biết hắn khi nào mới có thể sở hữu một công ty đầu não cao cấp to lớn như này.

Tiến tới quầy lễ tân ở đại sảnh tầng một, phát hiện ra bên trong có rất nhiều trai tài gái sắc, nam thì mặc âu phục, nữ thì mặc váy hoặc lễ phục, ai nấy ăn mặc đều trông rất bảnh bao và hấp dẫn.

Sở Tiên ngấm nhìn đánh giá mấy người đẹp chân dài dáng vẻ yêu kiều thâm tặc lười, tập đoàn lớn đúng là tốt à nha!

_Alo, anh Cổ Lực, em đã tới tập đoàn các anh rồi đây! Sở Tiên rút điện thoại ra gọi cho Cổ Lực.

_Vậy được, em ở đây đợi, không cần phải người tới đón em đâu, vậy em đợi ở đại sảnh nhé!

Sở Tiên lắc đầu, hắn nhìn đồng hồ trên tay, đã gần mười giờ rồi mà còn chưa thêm đi làm.

Nhân nhả nhìn ngó nam thanh nữ tú ở bên cạnh đang làm việc hắn bèn đứng dậy đi tới, ngồi cách đó không xa ngắm các người đẹp đót thời gian cũng không phải phải một lựa chọn quá tồi.

_Này, anh bạn, anh cũng tới báo danh tham gia buổi đấu giá đúng không?. Sở Tiên vừa ngồi xuống thì bị một thanh niên sấp tới hiểu kì hỏi.

Sở Tiên quay đầu về phía có tiếng nói:

_Humm? Buổi đấu giá??

_Đúng thế anh bạn, chả lẽ cậu không phải hả? Nhìn cậu ăn vận như vậy không phải là tới báo danh thì là gì? Với cả hôm nay người đến cũng khá là nhiều, áp lực lớn lắm!. Anh thanh niên đó hồn nhiên như thể quen thân với Sở Tiên lắm.

Sở Tiên lắc đầu:

_Không phải đâu, tôi không phải tới tham gia báo danh gì gì đâu, tôi chỉ đang đợi người thôi!

_Haha, nhìn tướng mạo với body của cậu tôi cứ tưởng là cậu tới báo danh cơ, vậy thì tốt rồi vậy thì tốt rồi, cậu không tới thì cũng bớt đi một đối thủ!. Thanh niên đó cười đùa giỡn.

Sở Tiên cũng quay ra cười đáp lại hắn, so với đám người đang đứng tại đó người thanh niên ấy trông rất đại chúng, cũng không mấy làm cao ráo, nhìn thoáng qua thì có vẻ thuộc dạng tính cách sôi nổi hoà đồng, nhưng cũng có thể phát hiện ra anh ta đang rất căng thẳng.

_Đây là cuộc đấu giá gì vậy, sao lại có nhiều người như vậy? Sở Tiên khá tò mò bèn hỏi tiếp.

_Cậu không biết à? Thanh niên đó nhìn cậu vô cùng kinh ngạc:

_Buổi đấu giá một năm tổ chức một lần hoành tráng nhất của tập đoàn Cổ Thị, tất cả đều là bảo vật cao cấp trên thế giới, cuộc đấu giá sẽ được tổ chức trong vòng hai ngày, người tới tham dự đều là thương nhân có quyền có thể cả!

_Ồ? Sở Tiên kinh ngạc gật đầu, hẳn không ngờ tới là tập đoàn Cổ Thị lại còn có cả buổi đấu giá như thế này, nghĩ tới san hô đỏ của mình, hẳn đột nhiên nảy ra ý tưởng.

_Trước buổi đấu giá làm thế nào để báo danh vậy? Sở Tiên hiểu kì hỏi.

_Buổi đấu giá của tập đoàn Cổ Thị cần mười nữ và năm nam tiếp đón quan khách, tiền lương mỗi ngày tám trăm tệ, tôi thuộc dạng làm ăn không cố định, nay có việc mai chết đói mà gặp phải cơ hội tốt như này chả khác gì bắt được vàng cả, nếu mà số tốt thì có thể vào đội ngũ model của tập đoàn Cổ Thị ấy chứ!. Người thanh niên đó giới thiệu.

Sở Tiên gật gù.

_Người anh em có bạn bè làm ở đây à? Thanh niên đó hiểu kì hỏi.

_Ừm, làm việc ở đây, chắc cũng sắp tới rồi!. Sở Tiên gật đầu.

_Ê ê, cậu bạn, nhìn người đẹp ở đằng kia đi, xinh xắn quá đi mất! Đột nhiên, anh thanh niên nó chép chép miệng phát ra tiếng động rất chi là lạ lùng, liền sau đó nhìn về phía hẳn ra hiệu về hướng người đẹp.

Sở Tiên quay đầu lại nhìn thì quả nhiên phát hiện bên đó có một nữ nhân, ngực to mông nở!

_Chắc chắc, hotgirl đây, cậu nhìn đôi môi đó kìa, đúng là...

Anh thanh niên đó lấp ba lấp bấp bình luận khiến Sở Tiên bật cười, nhìn cô gái đó bằng con mắt thích thú vô cùng.

Trong khi anh thanh niên đó đang liên mồm tán dương bỗng đột nhiên khựng lại.

Sở Tiên khó hiểu nhìn anh ta, tự dưng thấy anh ta đứng phắt dậy chỉnh sửa lại quần áo cà vạt.

_Lãnh đạo của tập đoàn Cổ Thị tới rồi! Cậu thanh niên dùng ánh mắt căng thẳng nhìn cậu.

Sở Tiên nhìn cậu ấy cười rồi nhìn qua phía đó.

Nhìn thấy một cô gái đi tới, chắc là xuất thân từ nghề người mẫu, chân dài miên man cùng khuôn mặt xinh đẹp vô cùng.

Nhìn thấy nữ nhân đó bước tới, những người báo danh xung quanh đều đứng hết dậy.

_Thời gian không có nhiều, tôi sẽ chọn ra mười lăm người trong số các anh, tôi chỉ ai thì người đó qua đây là được! Người đẹp ở tập đoàn Cổ Thị nói thẳng.

_Anh anh, cả anh nữa...

Anh thanh niên bên cạnh vô cùng trông ngóng nhìn theo hướng người đẹp của tập đoàn Cổ Thị, thế nhưng nhìn thấy người được chọn ra ngay một nhiều lên anh ta đâm ra dần mất hi vọng.

_Người cuối cùng! Người đẹp ở tập đoàn Cổ Thị nhìn về phía vị trí của Sở Tiên rồi bước qua đó, chỉ vào người ngồi trên ghế:

_Người đang ngồi ở đó đi theo tôi!

_Ê? Sở Tiên hơi sững người, đứng dậy cười gượng:

_Người đẹp à, thật ngại quá, tôi không phải tới để báo danh, nếu không thì cô chọn anh bạn đứng đằng trước tôi đi, tôi thấy cậu ta ổn đấy!

_Không tới đây để báo danh vậy anh ngồi đó làm gì!. Cô gái đó nghe thấy Sở Tiên đáp liền ngăn người ra, sột ruột nhìn sang cậu thanh niên bên cạnh hẳn mĩa mai:

_Đúng là hạng người nào cũng có thể tới báo danh được!

Sở Tiên nghe thấy vậy liền chau mày:

_Đây là đại sảnh, tôi đang đợi bạn, chắc cũng không cản trở gì tới công việc của quý cô chứ, còn nữa, tôi cảm thấy là một người của tập đoàn lớn, ít nhất cũng nên có văn hoá mới phải!

Người đẹp đó nghe thấy Sở Tiên nói vậy liền cứng tê cả mặt lại:

_Cậu nói sai rồi đấy? Chúng tôi là tập đoàn Cổ Thị chứ không phải nơi bán gà vịt, còn nữa, cậu nếu không phải tới đây để báo danh mà tới làm loạn thì cút mau đi cho tôi!

Cô gái đó vừa dứt lời thì người thanh niên ở bên cạnh khó chịu tới tức giận đỏ mặt tía tai, cúi gầm mặt xuống xấu hổ, nắm chặt bàn tay lại tức tối.

(1) Flagship ban đầu là thuật ngữ được dùng trong hải quân, có thể hiểu là một con tàu chủ đạo và quan trọng nhất.

Thuật ngữ này cũng để chỉ những "sản phẩm chủ lực" của một cửa công ty, hay một "thương hiệu hàng đầu" hay Flagship Store để chỉ các cửa hàng chính của hãng nổi tiếng các Flagship Store này thường nằm ở trong các khu mua sắm lớn các cửa hàng này chủ yếu nhắm vào các khách hàng có thu nhập cao với số lượng hàng hóa phong phú. Với mục đích không phải nhắm vào lợi nhuận mà quan trọng nhất là phải truyền tải hình ảnh, thu hút sự chú ý vào thương hiệu, khẳng định đẳng cấp và giúp thương hiệu nổi bật so với các đối thủ. (Chú thích từ người dịch).

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Phiên Đấu Giá (Phần 2)

_Tôi xin lỗi!

Từ miệng người thanh niên đó thốt ra ba chữ, sau đó anh ta từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Sở Tiên cô nặn ra một nụ gương gương gạo:

_Người anh em, cảm ơn cậu nhé.

Nói xong, anh ta đi thẳng ra ngoài.

_Đợi chút! Sở Tiên hơi sững người, đột nhiên bước nhanh về phía người thanh niên đó rồi vỗ vào vai anh ta vội vàng hỏi:

_Sao cậu lại xin lỗi tôi thế? Đợi tôi vài phút!

_Hừ! Cô gái đó sau một hồi thấy mình có hơi quá lời, nhưng vẫn không thèm để ý tới mà hừ một tiếng lạnh lùng, chỉ tay vào một người thanh niên khác:

_Cậu, đi theo tôi, còn những người khác có thể đi về rồi!

_Đợi chút! Sở Tiên rút điện thoại ra nhìn cô gái đó lạnh lùng nói một câu.

_Giờ đây? Anh còn tính gọi điện tìm ai tới à? Anh nghĩ anh là ai thế? Cầm một cái tập tài liệu rẻ rách tới, có tin là tôi gọi bảo vệ tổng cổ anh ra ngoài không hả!. Cô gái xinh đẹp đó nghe thấy Sở Tiên nói như vậy liền sững người, lại nhìn thấy trên tay hắn cầm điện thoại liền tức chuyển giọng nạt nộ.

_Người anh em. Cậu thanh niên đó gạt bỏ cánh tay Sở Tiên trên vai mình xuống, nở nụ khờ khạo khó coi.

Những người chung quanh nhìn mặt lại, một vài người không ưa nổi giọng điệu của cô gái này, nhất là những lời nói ban nãy, một số lại không ưa Sở Tiên khi nhìn thấy hắn cầm theo một tập tài liệu rồi đưa điện thoại lên, rất giống kiểu định gây sự và bắt nạt phụ nữ!

Sở Tiên nhìn vào bảng tên của cô gái đó, cười hất ra một tiếng rất nhạt:

_Để tôi xem xem hôm nay tôi rút ra khỏi đây hay cô phải rút ra khỏi đây!

_Alo!

Đầu dây bên kia chính là Cổ Lực.

Sở Tiên đưa điện thoại lên tai nghe:

_Anh Cổ Lực lúc nào thì tới vậy?

_Sắp rồi sắp rồi, năm phút nữa là tới thôi, tiểu Tiên à, thật ngại quá, hay là tôi bảo trợ lý đưa cậu tới văn phòng tôi đợi nhé!

_Anh mà không tới đây nhanh là tôi sắp bị đuổi ra ngoài rồi đấy! Sở Tiên nói khô không khóc.

Cổ Lực ở đầu dây bên kia ngẩn người ra khi nghe thấy hắn nói vậy, sắc mặt hơi khó coi:

_Đầu má, xảy ra chuyện gì vậy tiểu Tiên, xin lỗi nhé xin lỗi nhé, tôi gọi điện thoại cho nhân viên xem sao, tôi tới ngay bây giờ đây, sẽ có mặt sau ít phút nữa thôi!

_Phù, được thôi anh Cổ, gặp phải mấy chuyện vụn vặt ấy mà, phiền anh quá rồi! Sở Tiên gạt đầu rồi cúp máy, nói rồi vỗ vai người thanh niên, ra hiệu cho anh ta ngồi xuống ghế sofa đợi.

_Sao thế? Gọi điện xong rồi à? Cô gái đó khinh khỉnh nhìn hấn.

Sở Tiên không thèm nói lại, ngồi yên lặng một chỗ đợi.

_Xì! Cô gái đó ném cho hấn một cái nhìn khinh thường rồi nói tiếp:

_Các anh đi theo tôi!

_Xin hỏi vị nào là Sở tiên sinh!

Đột nhiên, có một người trung niên dáng dấp hơi mập mạp từ văn phòng bên cạnh lật đật chạy tới, trên mặt toát ra mồ hôi lạnh, lớn tiếng gọi lớn vọng về hướng đại sảnh.

_Xin hỏi vị nào là Sở tiên sinh? Người trung niên đó nhìn về phía đám đông tìm kiếm vị khách họ Sở, rồi lập tức chạy qua đó hỏi thêm lần nữa.

Cô gái xinh đẹp kia hơi bối rối, kinh ngạc hỏi:

_Giám đốc Đỗ, anh tìm ai vậy?

_Anh ta đang tìm tôi đây! Sở Tiên dựa vào ghế sofa đáp nhẹ tênh:

_Tôi là Sở Tiên!

_Sở tiên sinh xin chào xin chào! Người trung niên đó trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, liền chạy qua chỗ đó:

_Xin hỏi có chuyện gì chúng tôi tiếp đón chưa được chu đáo vậy ạ?

_Vậy thì anh nên hỏi cô gái xinh đẹp đứng kế bên mới phải! Sở Tiên nhìn cô gái rồi liếc mắt sang người trung niên nói lạnh nhạt.

_Cái này, ý ngài là cô Như Vân đây sao, phiền ngài đợi cho một lát ạ! Người trung niên đó liền hiểu ý đoán được sơ bộ sự việc xảy ra, nhìn cô gái ấy nói:

_Tổng giám đốc Cổ sắp tới rồi!

Sắc mặt cô gái liền trở nên tái nhợt, cứng đờ cả người khi nghe thấy vậy:

_Giám đốc Đỗ, anh nói gì cơ!

_Xin hỏi vị nào là Sở tiên sinh? Lúc này, có thêm giọng nói khác vang lên, sau đó thấy một ông lão rào bước tới, lo lắng đi về phía đại sảnh, nhìn về phía chung quanh rồi dừng lại tại chỗ Sở Tiên.

_Xin hỏi, Sở tiên sinh phải không ạ?

_Lê tổng

_Lê tổng

Giám đốc Đỗ cùng nữ nhân Như Vân đứng bên cạnh liền chào hỏi một cách rối rạc, nhưng có điều người đó sắc mặt lại vô cùng khó coi.

_Chính là tôi, xin chào! Sở Tiên nhìn ông lão bèn gật đầu!

_Thành thật xin lỗi, xin lỗi, tổng giám đốc Cổ nói với tôi mời Sở tiên sinh đi lên văn phòng, có gì tiếp đón không được chu đáo chúng tôi sẽ hỏi cho ra nhẽ, tuyệt đối sẽ không khiến ngài phật ý!

Lê tổng lập tức nói rồi nhìn về phía cô gái tên Như Vân kia hỏi:

_Có chuyện gì thế?

_Tôi...Mặt cô ấy cắt không còn một giọt máu cúi gầm xuống.

_Được rồi, không cần nói thêm nữa, đi tới văn phòng lập tức làm đơn nghỉ việc! Lê tổng nói thẳng không chần chừ rồi nhìn về phía Sở Tiên cười thân thiện:

_Sở tiên sinh thật là ngại quá, tổng giám đốc Cổ sẽ tới ngay bây giờ, ngài đi đến văn phòng của ông ấy ngồi đợi trong giây lát!

_Được! Sở Tiên gật đầu, liền sau đó đặt tay lên vai của người thanh niên bên cạnh:

_Lê tổng, người này là bạn của tôi, nghe nói các anh mở phiên đấu giá, nên tới báo danh trước.

_Haha, không thành vấn đề không thành vấn đề, chỗ chúng tôi đang tuyển người mẫu đây, nếu bạn của Sở Tiên sinh sẵn lòng thì tới công ty chúng tôi làm việc hẳn cũng được. Lê tổng không chút do dự gật đầu đồng ý.

Sở Tiên nhìn hần cười:

_Cảm ơn Lê tổng nhé.

_Hãy, chuyện nhỏ ấy mà. Lê tổng xua tay:

_Đi thôi Sở tiên sinh, chúng ta đi lên rồi nói chuyện.

_Ừm! Sở Tiên gật đầu, nhìn cô gái đang đứng thất thần bên cạnh, cục tức trong lòng nguôi đi một nửa.

_Anh Sở Tiên! Vào đúng lúc Sở Tiên đang chuẩn bị bước vào thang máy bỗng từ đằng sau có một giọng nói non nớt vang lên.

Sở Tiên cười, quay lưng lại nhìn thấy Rùa con đang chạy về phía mình, lập tức dang hai tay ra đón lấy.

_Anh ơi, anh có nhớ em không! Rùa con ôm chầm lấy hần, rúc vào lòng hần nũng nịu.

_Nhớ chứ, đương nhiên là phải nhớ Rùa con đáng yêu của chúng ta rồi! Sở Tiên cười rồi hôn chụt một cái vào má của bé.

_Hihi, em cũng nhớ anh lắm, khi nào anh lại đưa em đi bắt cá nhớ!

_Ê.....

Sở Tiên không nói được gì trước sự đáng yêu của Rùa con, liền xoa xoa đầu cậu bé.

_Tiểu Tiên, xảy ra chuyện gì thế? Hôm nay Rùa con mãi không chịu dậy cho nên tới hơi muộn. Vợ chồng Cổ Lực nhìn thấy Sở Tiên liền trêu chọc Rùa con, trong lòng thờ phào một cái nhìn hần cười.

_Không sao, chuyện nhỏ nhất thôi, lúc đấy hơi bực bội, nhưng giờ thì hết rồi! Sở Tiên lắc đầu:

_Phải rồi, anh Cổ, đồ em có mang tới một ít đây rồi, anh để người ở công ty xem xem, số còn lại chiều nay có thể vận chuyển tới Kinh Hải được.

_Tốt! Cổ Lực gật đầu:

_Cậu tới Kinh Hải tôi nhất định sẽ thiết đãi cậu thật tử tế, trưa nay chúng ta uống với nhau cho say, tối nay tới nhà tôi nhé, bố tôi muốn gặp cậu đấy, phải cảm ơn trực tiếp mới được!

_Không cần phiền phức tới vậy, trưa nay chúng ta uống tới bến luôn, nhưng tối nay em có việc phải về, anh xin lỗi bố giúp em, nhưng mà mai em sẽ lại sang, sau đó sẽ đi Kinh Hải vài hôm!. Sở Tiên lắc đầu.

_Được, vậy để mai hoặc ngày kia cũng được, đi thôi, chúng ta lên văn phòng tôi rồi bàn tiếp!. Cổ Lực gật gù.

_F...k!

Cậu thanh niên ở bên cạnh không kiềm chế được liền văng tục ra một câu, trợn mắt lên nhìn theo bóng hình của Sở Tiên.

Đám người đến báo danh cũng ngăn tò te ra, nhìn bóng hình đang dần khuất xa cùng với cô gái xinh đẹp ban nãy còn rất hưng hăng đó, cuối cùng đem ánh mắt ngưỡng mộ nhìn người thanh niên “may mắn” đang dần mất ra khi đột nhiên được trở thành bạn của Sở Tiên.

_Một câu nói làm thay đổi vận mệnh của hai con người, quả đúng là pro mà!

Một vài người nhẹ nhàng cảm thán.

_Anh Cổ Lực, nghe nói tập đoàn các anh tổ chức đấu giá? Sở Tiên vào trong văn phòng, nhìn ngắm nội thất xa hoa bên trong căn phòng, vừa cười hỏi:

_Ừm, chi nhánh đấu giá tiền cổ nằm dưới trường tập đoàn chúng tôi, mỗi một tháng đều tổ chức phiên đấu giá một lần, mỗi một năm đều tổ chức cuộc đấu giá với quy mô lớn, sao vậy? Cậu muốn đấu giá hay muốn mua đồ? Cổ Lực rót cho hần một tách trà rồi hỏi lại.

_Đấu giá, em có một ít san hô đỏ muốn bán đi! Sở Tiên vừa nói vừa cười.

_San hô đỏ? Cổ Lực sững người:

_San hô đỏ là một vật rất chi là đắt đỏ, cậu có trong tay bao nhiêu?

_Tầm bốn ngàn gram. Sở Tiên vừa nói vừa cười.

_ Cái gì cơ? bốn ngàn gram? Cổ Lực hô lên một tiếng kinh ngạc hỏi:

_ Ít nhất cũng phải tầm năm sáu ngàn vạn, người anh em cậu rớt cuộc là có bao nhiêu bảo bối vậy?

_ Ờ...Sở Tiên hơi bất ngờ trước câu hỏi đó, nhìn lấy hấn:

_ Chỉ có một cây san hô đỏ mà thôi, làm gì còn bảo bối nào khác đâu, không biết có ở chỗ các anh đâu giá được không?

_ Đương nhiên là được, san hô đỏ là vật quý hiếm vô cùng, thường thì sẽ không có người tranh giá, cậu muốn bán thì mai tới đây, ngày mai sẽ mở bán đầu giá, đồ vật của cậu có thể xếp vào hôm sau, tuyên truyền trước sẽ có lợi hơn! Cổ Lực trả lời hấn.

_ Không thành vấn đề, tôi bán một số đi, còn đâu giữ lại một ít tính làm đồ trang sức! Sở Tiên đáp.

_ Tất nhiên là được, cậu có cần tôi giới thiệu cho một nhà điều khắc giỏi không?

_ Vậy thì phiền anh rồi anh Cổ!

_ Haha, không phiền tí nào không phiền tí nào!

Vào buổi trưa, hai người tìm một nhà hàng vừa ăn cơm vừa nói chuyện, đến chiều hải sâm được vận chuyển tới Kinh Hải, hội Sở Tiên cân số lượng rồi lên máy bay bay về Thanh Hải.

Cổ Lực trả giá một ngàn tám trăm cho toàn bộ số hải sâm, một cái giá rất “mát mẻ”.

Sáng sớm hôm sau, Sở Tiên lại ngồi máy bay bay tới Kinh Hải, vì phải bán đầu giá san hô đỏ nên Sở Tiên không đưa Trương Tiêu Hoa đi cùng.

Lần này Cổ Lực lái xe đến đón hấn rồi chạy thẳng tới chi nhánh bán tiền cổ.

_ Đây là chi nhánh bán tiền cổ của chúng tôi, toàn thành phố Kinh Hải cũng thuộc top 3, hai ngày nay là ngày chi chính bán tiền cổ của chúng tôi long trọng và nhộn nhịp nhất trong năm, những vật phẩm được bán đầu giá không thấp hơn trăm vạn.

Chiếc xe dừng trước một kiến trúc cổ hào hoa. Cổ Lực đi phía trước giới thiệu với hấn.

_ Đúng là xa hoa thật đấy! Sở Tiên nhìn khu chi nhánh đầu giá trước mặt thốt lên, quả đúng là một kiến trúc cổ vô cùng tinh tế, rộng ít nhất bốn trăm mét, ở nơi xa hoa này xây năm tầng liền.

_ Đi thôi, chúng ta đi thôi, phiên đầu giá chín rưỡi bắt đầu, tới mười một rưỡi kết thúc, buổi chiều hai rưỡi bắt đầu, tới bốn rưỡi kết thúc, cứ thế duy trì trong hai ngày.

Cổ Lực dẫn hấn vào bên trong.

_ Hoan nghênh quý khách!

Họ vừa bước vào bên trong thì có hai cô gái xinh đẹp nhiệt tình nghênh đón.

Sở Tiên đưa mắt nhìn một trong hai cô, phát hiện ra có một người được chọn từ buổi báo danh hôm qua.

Cô gái đó cũng rất hiếu kì nhìn Sở Tiên.

_ Hôm nay bán đầu giá nhiều thứ hay ho lắm, cậu xem xem có món nào mình thích không! Cổ Lực đưa hấn tới tầng cao nhất của chi nhánh bán đầu giá, sau đó lấy ở chiếc bàn bên cạnh đưa cho hấn sổ tay hướng dẫn bằng tranh ảnh, bảo Sở Tiên xem đi!

_ Em không mấy hào hứng với mấy thứ ở đây! Sở Tiên cười nhận cuốn sổ tay hướng dẫn bằng tranh ảnh.

_ Tiên sinh mời dùng trà!

Lúc này, có một cậu con trai bước tới đặt tách trà trước mặt bàn cho họ.

Sở Tiên nghe thấy giọng nói quen thuộc liền sững người, liền sau đó ngược đầu lên nhận ra cậu thanh niên hôm qua, cười cười hỏi han:

_ Hi, người anh em, thế nào, công việc thuận lợi chứ?

_ Haha, cảm ơn cậu, biết ơn cậu nhiều lắm! Cậu thanh niên lỗ rở sụ then thùng cười cảm kích cậu.

_ Không cần cảm ơn, ngồi xuống nói chuyện đi. Sở Tiên nhìn cậu bạn đó cười.

_ Không không, tôi còn đang trong giờ làm việc, haha! Cậu thanh niên gò bó nhìn hấn lắc đầu.

_ Đây là người mà cậu gặp hôm qua hả?. Cổ Lực ngồi bên cạnh thiện ý gật đầu, quay qua hỏi Sở Tiên.

_ Là một người anh em rất ôn! Sở Tiên gật đầu.

_ Làm việc chăm chỉ nhé! Cổ Lực nhì cậu bạn đó nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Loại Cá Thời Tiên Sử

- Triệu Thành, cậu quen Cổ tổng của chúng tôi không? quen người thanh niên bên cạnh Cổ tổng không? họ nói gì với cậu?

Triệu Thành vừa từ chỗ Sở Tiên về, một người con gái tò mò đi tới cạnh hắn hỏi liên tiếp, mấy người bên cạnh nghe thấy cũng tò mò đi tới.

Triệu Thành có chút lúng túng nhìn họ, nhất là trong đó còn có người con gái cùng Sở Tiên bàn luận ngày hôm qua.

- Em đều không quen ai, Triệu Thành nhún nhún vai, bắt đầu đi nói:

- Cổ tổng nói em cố gắng làm việc!

- Á? Cô gái phát ra tiếng ngạc nhiên.

- Triệu Thành, cậu không quen người thanh niên kia sao anh ta lại giúp cậu. Hôm qua không phải cậu với anh ta nói chuyện rất nồng nhiệt sao? Cô gái từng nói chuyện với Triệu Thành tò mò hỏi.

- Ồ...về mặt Triệu Thành tôi lại, hắn có thể nói là vì bàn luận về cô nên mới nhiệt tình như vậy sao?

- Em thật sự không quen, hôm qua cũng mới ngồi cùng hắn tán chuyện, em cũng không ngờ hắn lại lịch lại lớn như vậy!

- Lai lịch gì? Tôi nhìn Cổ tổng đối với hắn vô cùng nhiệt tình, thân phận nhất định không đơn giản!

- Cái này em cũng không biết! Triệu Thành nhìn nhóm người xung quanh, nghiêm túc nói:

- Em ngay cả tên cũng không biết!

- Tiểu tử nguoi số tốt thật, nhìn thái độ của Cổ tổng, sau này cậu ở tập đoàn của chúng tôi tuyệt đối có tiền đồ, sau này phát đạt rồi đừng có quên chị!

- Ha ha, ha ha! Triệu Thành ngây ngô cười cười, mắt nhìn cậu thanh niên đang ngồi ở giữa, vẻ mặt cảm kích.

.....

- Ồ?! Sở Tiên liếc nhìn cuốn sổ tranh, mặt bỗng dưng lộ ra một chút hưng phấn, cẩn thận quan sát đồ vật phía trước.

- Sao rồi? Đụng tới vật yêu thích của cậu rồi? Cổ tổng nhìn tò mò hỏi.

- Vâng! Sở Tiên gật đầu, liền nhìn về trước giới thiệu.

- Cá hồng mã não: Bề ngoài được cực phẩm lam mã não bao bọc, bên trong là hình dạng cá tự nhiên, theo phân tích thì bên trong là một loại máu sinh vật hóa thạch, trọng trung cho phú quý, lam mã não giống như đại dương bao phủ lấy hồng mã não bên trong. Màu xanh lam là màu của bầu trời, vì vậy đeo lam mã não có thể khiến lòng dạ rộng lượng, không tính toán chi li, cải thiện quan hệ người với người, đồng thời giúp người đeo nó tiêu trừ tâm tình phiền não bất an, khử trừ thành kiến. Lam mã não còn kích thích trí nhớ.

Đối với việc kích thích trí nhớ nhất định nâng cao tác dụng.

Mã não này trọng trung công việc và cuộc sống hài hòa, mỹ mãn, hạnh phúc, tự do, có thể khiến việc kinh doanh của người đeo nó thuận lợi thành công, tình yêu nhiệt huyết như lửa.

Cá lam mã não nặng 80 gam, giá khởi đầu: 100 vạn

- Cá hồng mã não! Sở Tiên nhìn sách tranh, cảm giác có một loại lực hút vô hình

- 100 vạn, nếu giả không phải quá cao có thể tiếp tục ra giả. Sở Tiên nghĩ trong lòng, lam mã có giá trị lên tới 1 vạn/gam, 80 gam là 80 vạn, mặc dù nói đây chỉ là một hình chữ nhật không có bất kỳ hình dạng cá rõ ràng, nhưng bên trong là hình dạng cá tự nhiên làm cho nó tăng giá trị rất nhiều.

Nhất là hình dáng cá tự nhiên, đưa cho hẳn 1 loại lực hút vô hình.

Mà lúc Sở Tiên phân tích tranh ảnh, càng ngày càng có nhiều người vào trong phòng đấu giá, Cổ Lực mặc dù là chủ nhân phòng đấu giá, nhưng cuộc đấu giá hôm nay đã có người đặc biệt tới phụ trách, vì vậy hẳn cũng không tiện lên chào hỏi người khác, mà ngồi ở vị trí trung tâm trò chuyện với Sở Tiên.

Phong cách cuộc đấu giá này rất cao, từng cái bàn nhỏ, bên trên đặt đĩa hoa quả, rượu vang cùng với đồ ăn, mỗi bàn nhỏ có thể ngồi 2 người, bên trên để sách tranh.

Toàn bộ người tham gia buổi đấu giá này đều là các doanh nhân nổi tiếng, có thể nói, không có 1 nghìn vạn không tới được buổi đấu giá này, dù sao các cuộc đấu giá hàng năm, giá trị vật phẩm đều trên trăm vạn.

Người đấu giá dần dần đến đông đủ, Sở Tiên quan sát xung quanh một chút, ước chừng có hơn 200 người, hơn nữa phát hiện mấy nhân vật đã từng thấy trên ti vi.

Mấy phú hào lần này tới, trong nước đều là có thể được xếp vào top 100. Cổ Lực bên cạnh nói với hắn:

- Có điều lúc đấu giá đừng phải bọn họ cũng không cần sợ hãi, họ đúng là có tiền, nhưng đa số là tài sản cố định, trên thực tế, rất ít người có thể đưa ra hàng tỉ đô la tiền mặt, hầu hết tiền của họ đều mang đi đầu tư!

- Ủ, Sở Tiên thừa nhận gật đầu, người giàu sở dĩ giàu vì họ biết cách đầu tư, họ sẽ không để tiền của mình cất trong túi, mà là đổi thành những thứ khác, nói về tiền mặt, một vài phú hào thật đúng là không chắc có thể lấy ra bao nhiêu, thậm chí tiền mặt không chắc nhiều hơn hẳn.

Sở Tiên sau khi mua sắm trang bị thành lập công ty ở Thái Lan, hiện nay trong tay vẫn còn 3 ngàn vạn tiền mặt, vẫn còn chưa tính tới Cổ Lực còn chưa chuyển tiền cho hắn khoản mua hải sâm và hồng san hô.

"Đừng"

Lúc này, một ông lão đi lên, tay cầm cái búa phục cổ, nhẹ nhàng gõ bàn một cái nói:

- Xin mọi người yên lặng một chút! tôi xin tự giới thiệu, tôi là chủ trì cuộc đấu giá tiền cổ lần này. Mộc Văn, lần này là cuộc đấu giá hàng năm của đồng tiền cổ, vật phẩm đấu giá hôm nay ở trong sách tranh trên bàn các vị, mọi người nhìn một chút để chuẩn bị tâm lý, nếu muốn thì sẵn sàng sớm một chút.

- Quy tắc cuộc đấu giá ở trên sách tranh viết vô cùng rõ ràng, mọi người nhất định phải xem kỹ càng, một khi chọn được vật phẩm thì không thể đổi ý, nếu không sẽ khấu trừ tiền đặt cọc, được rồi, không nói nhiều lời, chúng ta bắt đầu đấu giá một vật phẩm.

- Bức tranh của ngài Qi Baishi, bức họa này tầm 5 thước vuông, tên là phú quý đại cát.

Lão Mộc Văn nói hai người đẹp mang bức họa ra, nhanh chóng thận trọng triển khai, phía sau lão có một màn hình to lớn, phía trước có camera, được thể hiện ra toàn bộ trên màn hình.

- Giá quy định đấu giá 350 vạn! Lão Mộc Văn gõ bàn:

__ bắt đầu đấu giá!

- 350 vạn, thật đúng là đắt nha! Sở Tiên nhìn bức họa này, đối với loại tranh chữ này, hẳn nhìn không thể thưởng thức được, viết xấu như vậy sao lại đắt thế? còn không bằng các loại đồ sứ, ít nhất nhìn cũng đẹp.

- Tranh của Qi tiên sinh, có ai thấy hứng thú cạnh tranh một chút, bây giờ mua tuyệt đối sẽ không chịu thiệt! Cổ Lực bên cạnh nói với hắn.

- Thôi đi, chả có tí gì là nghệ thuật! Sở Tiên lắc đầu.

- Bây giờ hàng đồ cổ tranh chữ càng ngày càng có giá, là một đầu tư vô cùng tốt đó.

Đấu giá bắt đầu, tiếng búa vừa vang lên liền có người bắt đầu ra giá, đồng thời ra giá liên tiếp, rất nhanh một bức họa giá 350 vạn tăng lên tới hơn 800 vạn, mà dĩ nhiên đây không phải giá cuối cùng!

- Thật đúng là điên cuồng mà, một bức họa đạt được hơn tám trăm vạn. Sở tiên lắc đầu quay sang nhỏ tiếng với Cổ Lực:

- Anh Cổ Lực, trong 2 ngày này bán đấu giá ước chừng giao dịch ngạch là bao nhiêu?

- Khoảng 30 tỷ! Cổ Lực cười trả lời.

- 30 tỷ? Sở Tiên khẽ chép miệng, phòng đấu giá lấy phí 10%, nếu giao dịch được 30 tỷ, phòng đấu giá tiền cổ liền có thể được 3 tỷ, tốc độ kiếm tiền này, chẳng trách tại một nơi tắc đất tắc vàng lại sở hữu khu vực rộng lớn như thế này.

Vật phẩm đầu giá đầu tiên, bức tranh của ông Qi cuối cùng được giá 950 vạn được một phú thương người Đài Loan mua.

Vật thứ hai là một chiếc sứ Thanh Hoa, nguyên thanh hoa, một cái bát nhỏ, nhìn vô cùng tinh xảo, bán đầu giá hơn 100 vạn.

Tiếp theo, ngọc thạch, đồng khí, giấy và bút mực, thậm chí còn có một tòa nhà cổ được tiến hành đầu giá.

Sở Tiên đối với bức tranh chữ cổ không phải là thích thú lắm, hần nhìn trình tự trên sách tranh, hơi lên tinh thần:

__Không biết đồ vật kia rốt cuộc trông như thế nào!

- Được rồi, tiếp theo đầu giá là một ngọc thạch, một cá hồng mã não thiên nhiên, theo như nhân viên chuyên ngành phân tích giám định của chúng tôi, bên trong viên ngọc thạch này, là máu của một loại động vật, vì nguyên nhân đặc biệt đông cứng lại thành hình con cá, ít nhất trải qua trên tỷ năm mới hình thành, nào, mọi người nhìn trước một chút dưới ánh đèn, màu đỏ bên trong con cá như một loài vật bé nhỏ.

Mộc Văn nói, một cô gái đẹp mang cá hồng mã não bung lên, đặt ở đầu máy thu hình chiếu bóng trên màn ảnh.

Bên ngoài Cá hồng mã não có hình cá, bên ngoài cũng là lam mã não quý giá, thị trường lam mã não ngày trước đạt tới trên vạn một gam, cá hồng mã não này nặng tới 80 gam, giá bắt đầu ít nhất 1 ngàn vạn, ai muốn mua mời tiến hành ra giá!

Sở Tiên nhìn cá hồng mã não trên màn hình, giữa mặt dây chuyền hình chữ nhật gắn với một sợi dây đỏ, hình cá to bằng một nửa ngón tay út trông rất sinh động, ánh đèn chiếu rọi xuống vô cùng tuyệt đẹp.

- Thật là đẹp! Sở Tiên nhìn màn hình, tâm niệm vừa động, lập tức triển khai thị giác toàn năng.

Nhưng mà, khi hần dùng thị giác toàn năng nhìn chi tiết ngọc thạch này, cả người nhất thời nhìn thấy kinh ngạc, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

- Sao lại có thể như vậy, dĩ nhiên, dĩ nhiên vẫn có một thông tin, đây là! trong lòng Sở Tiên không nhịn được nhảy lên.

- Hừ! hần hít một hơi thật sâu, ánh mắt lóe ra, tinh thần hung hăng tập trung trong đầu, nhìn chữ viết có chút mộng ảo.

Máy nghiền sắt- máu cá Dunkleosteus: năng lực 2700

Thiên phú: thân thể sắt thép

"Cá Dunkleosteus, dĩ nhiên là trong truyền thuyết." Sở Tiên cố nén kích động, nắm thật chặt năm nắm.

Cá Dunkleosteus còn có tên " cá Động sắt", là một loại sống trong giai đoạn cổ sinh kỷ Đê-vôn (khoảng 3,6 tỷ đến 4,3 tỷ năm trước) sinh vật cổ to lớn, thân dài 11 mét, cân nặng có thể đạt tới 4 tấn, lực giao hợp có thể đạt 5 tấn, thời đại kỷ Đê- von được coi là loài ăn thịt lớn nhất đại dương, đồng thời cũng là kỷ Cambri đến kỷ Đê-von xuất hiện loài cá ăn thịt lớn nhất, con mồi chính của nó là loài cá cứng rắn có vỏ bảo vệ và các loại động vật không xương sống, là động vật ăn thịt hàng đầu thời đó.

Bên ngoài cá Dunkleosteus, khiến người ta có cảm giác hung mãnh dị thường. Cường tráng như cá mập, thân hình con thoi như các loại cá hiện đại. Phần đầu và cổ được bao phủ bởi bộ xương sọ dày và cứng. Mặc dù cá ăn thịt, nhưng không có răng, thay thế răng chính là phần giáp với đầu miệng tăng trưởng không bình thường, như dao cưa, vô cùng lợi hại, có thể chặt đứt, cắn đứt ra, nghiền nát bất cứ vật gì.

Thân thể cứng như sắt thép, lực cắn mạnh, đây là một loài quái vật có thể dễ dàng dùng một nhát cắn khiến cá mập thành đứt đôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 212: Loài Cá Thời Tiên Sử(2)

- Sao vậy Sở Tiên? Cậu muốn mua loại hồng mã não này sao?

Cổ Lực ở cạnh phát hiện Sở Tiên có chút khác thường, tò mò hỏi.

- Ủ, Sở Tiên gật đầu liên gợn tay nét to:

__150 vạn!

- Được, vị này ra giá 150 vạn? còn có ai ra giá khác? Mộc Văn gợn tay chỉ Sở Tiên, nói to.

- 160 vạn! một người trung niên giờ tay tiếp.

- 200 vạn!

Lời người trung niên vừa dứt, Sở Tiên lại lần nữa giờ tay, không chút do dự tăng 40 vạn!

- Vẫn là vị này, 200 vạn, còn có ai ra giá không? lão hô lại lần nữa.

- Không cần vội như vậy, nói từ từ có thể phí tổn tương đối ít! Cổ Lực bên cạnh nhắc nhỏ.

- Không sao! Sở Tiên lắc đầu.

Máu cá Dunkleosteus, hẳn luôn cảm thấy trong đó còn có công dụng đặc thù, giống như hệ thống thăng cấp ở Mỹ lần trước, hẳn có một linh cảm, loại máu này có thể mang đến cho hệ thống một cái tạo khác.

Vì vậy dù phí 2 ngàn vạn, Sở Tiên cũng sẽ đấu giá con cá hồng mã não này.

1 Khí thế Sở Tiên vừa rồi khiến người trung niên kia khẽ lắc đầu.

- 250 vạn! có người bỏ qua, nhưng vẫn có người muốn mua, đồng thời trực tiếp tăng lên 50 vạn.

- 300 vạn! Sở Tiên mặt không đổi sắc.

Lão Mộc Văn có chút kinh ngạc nhìn thanh niên cạnh các ông chủ nhỏ:

- 300 vạn, còn có ai không?

- 300 vạn lần 1, lão gõ búa trên bàn.

- 300 vạn lần 2! Tiếng gõ búa lần 2.

- 300 vạn lần 3, chúc mừng vị đây, đấu giá dây truyền cá hồng mã não thành công!

Búa vang lên lần thứ 3, lão lớn tiếng tuyên bố.

- Được rồi! Sở Tiên nắm chặt tay.

Đấu giá tiếp,

Sở Tiên không quan tâm nhiều, tra tư liệu về cá Dunkleosteus, ngay cả phòng đấu giá đưa giá hơn 1 tỷ cho bức tranh chữ hán cũng không ngẩng đầu nhìn.

Nhanh chóng, 2 tiếng đấu giá kết thúc, tổng cộng hơn 30 vật phẩm, thấp nhất cũng hơn 100 vạn, cao nhất hơn 2 tỷ, chỉ một buổi sáng mua bán xong lên đến 5 tỷ!

- Đi, chúng ta xuống lầu ăn cơm nghỉ ngơi chút đi! Buổi đấu giá buổi sáng kết thúc, Cổ Lực nói với hắn.

Sở Tiên gật đầu, mua thành công vật phẩm còn có thủ tục chuyển giao, vì vậy sau khi trả tiền, bình thường phải buổi chiều mới lấy được.

Lầu 4 của Đấu giá tiền cổ là một phòng yến tiệc, bên trong cơm Trung Quốc và Phương Tây đều có, chất lượng thực phẩm hoàn toàn không thấp hơn khách sạn 5 sao.

Hai người ăn cơm xong, Cổ Lực đưa hắn cùng một số người quen biết chào hỏi, rồi lên tầng 3 khu vực nghỉ ngơi và giải trí.

Buổi chiều, đấu giá bắt đầu, Sở Tiên thông dong nhìn 1 bảo vật đưa ra đấu giá.

- Hù, cuối cùng kết thúc rồi! Buổi đấu giá ngày đầu tiên kết thúc, Sở Tiên có chút cấp bách đứng dậy.

Tất cả khách hàng buổi đấu giá, xin cùng chúng tôi đến tầng 2 nhận vật phẩm của các vị, ngoài ra, nhà đấu giá của chúng tôi cung cấp vận chuyển an toàn, nếu có yêu cầu xin nói trước với chúng tôi một tiếng, cảm ơn sự ủng hộ của các vị đối với cuộc đấu giá của chúng ta. Mộc Văn cuối cùng nói với mọi người.

- Đi thôi, Sở Tiên, đồ của cậu tôi đã bảo người sớm lấy ra cho cậu rồi. Cổ Lực nhìn cười.

- Ừm, Sở Tiên gật đầu, cùng hắn xuống lầu.

Bên dưới, 1 đôi nam nữ đứng trên bàn, trên bàn bày một vật phẩm, Cổ Lực đưa hắn đi.

Sở Tiên đặt chiếc dây truyền cá hồng mã não vào tay chà xát, trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng.

- Nhìn cậu thích chưa kìa! Cổ Lực cười nói.

- Đúng vậy, nhìn lại càng thích chiếc dây chuyền này! Sở Tiên cười cười.

- Đi thôi, ở nhà đã chuẩn bị cơm xong rồi, ba mẹ tôi đều ở nhà, họ muốn gặp cậu! Cổ Lực nói.

- Ừm, Sở Tiên gật đầu, mặc dù trong lòng vội vàng muốn đi kiểm tra loại cá này trước, nhưng hôm qua đã đồng ý rồi, cũng không tiện từ chối.

- 300 vạn mua 1 chiếc dây chuyền, chúng ta phấn đấu 10 năm cũng kiếm không được 300 vạn nha!

- Triệu Thành tiểu tử nguoi số thật tốt, ngày mai hán đến rồi khăn trương báo lên..., đây tuyệt đối là cường hào, mấy trăm vạn mua 1 vật phẩm!

Mắt nhìn Sở Tiên rời đi, người bồi bàn phía sau nói lần nữa với người bên cạnh Triệu Thành, đôi lấy hán có chút im lặng cười.

Nhà Cổ Lực ở phía đông thành phố Kinh Hải, trong biệt thự có một số đồ cổ.

Lần đầu tiên Sở Tiên thấy cái gì mới thật sự là khu nhà cấp cao, cái gì mới là cần thiết lái xe đi vào sau đó lại lái xe thêm một đoạn khu nhà cấp cao.

Ba Cổ Lực là một ông lão 60 tuổi, cả người tinh thần sáng láng, vô cùng có khí chất của người quản lý.

- Tiểu Tiên đứng không, ngồi ngồi! Ông vô cùng nhiệt tình chào hỏi hán.

Sở Tiên cười gật đầu, vừa đến từ trong phòng đi ra nhìn thấy hán lập tức hướng phía hán đánh tới la hét muốn nắm cá.

- Lão gia cười nói với hán mấy lời cảm ơn, nói hán sau này cơ việc gì cần giúp đỡ có thể tìm họ Cổ gia!

Sở Tiên gật đầu cười.

Ăn cơm xong, Sở Tiên tìm cơ sau khi từ nhà Cổ Lực đi ra, đi đến khách sạn, liền chú ý đóng cửa phòng lại, kéo tất cả rèm cửa sổ xuống.

Hi vọng đừng để bản thân thất vọng! Sở Tiên lấy một cái ly ra, hai tay cầm cá hồng mã não, dùng lực tách ra.

Năng lực của Sở Tiên bây giờ rất lớn, tảng đá bình thường có thể dễ dàng bóp nát, cá hồng mã não tách ra dưới toàn sức lực của hán.

Sở Tiên vô cùng cẩn thận, góc nhìn toàn năng chăm chú nhìn chăm chăm, hán sợ khi hán mở trong nháy mắt, máu bên trong sẽ bị gió thổi mất.

Nhưng dĩ nhiên lo lắng của hán có hơi dư thừa, khi hán đẩy ra phát hiện máu bên trong cá Dunkleosteus còn chắc chắn hơn bề ngoài lam mã não.

Sở Tiên thờ phào nhẹ nhõm, chậm chậm lột lam mã não xung quanh ra, một hình cá màu đỏ to bằng một móng tay xuất hiện trong tay hán.

- Năng lực 2700, chắc có thể dùng trực tiếp đây! Sở Tiên sờ máu này so với kim loại còn cứng rắn hơn, do dự một chút lập tức biến thành hình cá, tốc độ nhanh nuốt vào trong miệng.

- Định, ký chủ nuốt máy nghiền sắt thép-máu cá Dunkleosteus, đạt được năng lực 27 giờ!

- Định, ký chủ đạt được thân hình sắt thép thiên phú!

- Định, hệ thống người máy giám sát cực đại, hệ thống tiến hành lên cấp!

Quả nhiên lên cấp rồi. còn có thân hình sắt thép thiên phú, biến hóa tốt! cảm nhận thay đổi cơ thể cùng nhắc nhở của hệ thống, về mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Thân hình sắt thép thiên phú. Sở Tiên khẽ lắc cơ thể một chút, nhất thời phát ra một hồi tiếng ma sát kim loại.

Ở góc nhìn toàn năng, vây cá bao trùm cơ thể Sở Tiên như bản kim loại, vây cá vô cùng cứng rắn, giống như cá robot.

- Biến thành hình cá! Sở Tiên tâm niệm vừa động, nhìn cơ thể mình.

May mắn, dưới trạng thái hình người không có vây cá hình kim loại, có điều, lực phòng ngự hiện giờ ước chừng có thể trực tiếp chống lại đạn bắn, cỡ máy hình người chân chính.

Sở Tiên cảm ly thủy tinh trên bàn lên, dùng lực nắm chặt, nhất thời biến thành mảnh vụn, đồng thời nghiền nát thủy tinh rơi xuống không còn dấu vết gì lưu lại trên tay hán.

- Biến hóa, không biết hệ thống lần này lên cấp mang lại cái gì! Sở Tiên nhìn trong đầu hệ thống đang lên cấp, trong lòng có chút mong đợi.

- Định! Hệ thống nâng cấp mới thành công. Nửa tiếng sau, một âm thanh trong đầu Sở Tiên phát ra.

Theo sát xuất hiện thông tin cá nhân của hấn.

Họ tên: Sở Tiên

Trạng thái: Hình dạng cá (có thể chuyển hóa thành hình dạng người)

Năng lượng: 2865

Sức chiến đấu: 4245 (hình người thu nhỏ lại 10 lần!)

Thiên phú: Nuốt chứng, nuốt các loại cá tăng cường năng lực.

Thông trị, thống trị các loài cá năng lực thấp hơn mình.

Quần, có thể dùng thân thể quần quân địch.

Bay: có khả năng bay nhất thời.

Phóng điện: có thể phóng ra điện áp

Phun nước: có thể ngưng tụ nước tiến hành công kích.

Độc tố thân thể: Trong cơ thể ẩn chứa độc tố

Thân thể sắt thép: sắt thép bảo vệ

Cá lớn ăn cá nhỏ công năng hệ thống:

Cải tạo, có thể sửa đổi hình thái cùng thống trị các loài cá. (Mỗi lần dựa vào mức độ cải tại tiêu hao năng lực tương ứng)

Thống trị tuyệt đối: trong các loại cá được thống trị chọn ra một con tiến hành thống trị tuyệt đối, hiện nay cá thống trị tuyệt đối 25 (mỗi lần nuốt 50 tấn cá là được tăng lên 1 cấp).

Gen: có thể thu được gen các loài cá tiến hành gây trồng các loài cá, trước mắt có gen máy nghiền sắt thép- cá Dunkleosteus.

Đây! nhìn hệ thống gia tăng mới 2 số liệu, về mặt lộ ra về khiếp sợ.

Lần này hệ thống nâng cấp, tăng lên sức chiến đấu một lần, có thể kiểm tra thấy sức chiến đấu của bản thân, cũng có thể nhìn thấy sức chiến đấu của các loài cá khác, điều này đối với hấn sau này bơi dưới đại dương an toàn hơn nhiều.

Trừ cái đó ra, thay đổi lớn nhất vẫn là gen, một thứ khiến Sở Tiên cảm thấy năng lực không thể tưởng tượng nổi.

Gen: có thể lấy được gen tiến hành gây trồng các loài cá. Gen là một đoạn có hiệu ứng di chuyển, hỗ trợ cấu trúc cơ bản và tính chất sinh mệnh. Chứa đựng sinh mệnh và chủng tộc, nhóm máu, thai nghén, sinh trưởng, điều vong... bao gồm toàn bộ thông tin.

Cải tạo gen, gen Khắc Long, thậm chí sinh lão bệnh tử đều có quan hệ với gen, có thể nói nếu nắm gen trong tay, liền có thể nắm trong tay sinh trưởng, sinh lão của một người.

Năng lực hệ thống trước mắt là thu được gen các loài cá tiến hành gây trồng, nói đơn giản nhất đó là, nếu hấn thu được gen cá mập, liền có thể gây trồng ra cá mập, chỉ là quá trình gây trồng cụ thể Sở Tiên cũng không phải rất rõ.

Trước mắt có máy nghiền nát sắt thép-gen cá Dunkleosteus, như vậy có ý nghĩa là hấn có thể gây trồng ra cá Dunkleosteus, gây trồng ra loài cá tiền sử, cùng thời đại và quái vật lớn như khủng long.

Sở Tiên ngơ ngác nghĩ, vừa nghĩ đến mình sau này có thể gây trồng ra loại đã từng là chúa tể của đại dương, liền cảm thấy hưng phấn.

Đội cá Dunkleosteus gây trồng thành công, tự mình hoàn toàn có thể mang người này đến cùng tìm kiếm 2 vạn dặm dưới biển, đi thăm dò lĩnh vực loài người không biết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Cá Dunkleosteus Cường Hãn

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Tiên sớm đã ngồi máy bay tới Hải Thanh, sau khi đến nơi gọi điện thoại cho Cổ Lực, nói gia đình có việc.

Hắn đi mà không từ biệt Cổ Lực thật không biết phải nói gì, nhưng nghĩ đến hãn ngay cả cuộc bán đấu giá hồng san hô của mình cũng không có thời gian can thiệp trong lòng khó chịu cũng nhanh biến mất, quan tâm hỏi vài câu, liền cúp điện thoại.

Ngồi trên máy bay, Sở Tiên uống một cốc cà phê, ngồi cạnh hắn là một cô gái xinh đẹp, không nhận được, nhìn một chút.

Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc là, lúc này trong đầu hắn bỗng xuất hiện một hình ảnh quen thuộc.

Loài người: năng lượng 1550

Thiên phú: Không Sức chiến đấu: 65

- Chuyện gì vậy, sao thuộc tính của loài người mình cũng có thể điều tra ra? Tìm gan Sở Tiên không nhận được nhảy lên.

Từ trước đến nay, hắn chỉ có thể điều tra thuộc tính các loài cá, nhưng bây giờ đột nhiên đến cả loài người đều có thể tra ra, lẽ nào loài người thật sự tiến hóa từ loài cá, bắt đầu có gen lần này khiến hắn có thể điều tra thuộc tính của loài người?

Loài người do cá tiến hóa dĩ nhiên không phải Sở Tiên tự suy đoán, mà là kết luận của các nhà khoa học, có một câu nói là nước là nguồn gốc hướng về của sinh mệnh, nhà sinh vật học kết luận, tất cả sinh vật trên thế giới từ trong đại dương sinh ra,

Nhà sinh vật cổ nói với chúng ta, cá phôi là tổ tiên của một loài cá, là tổ tiên của loài lưỡng thê. Bọn chúng đang phát triển chia thành 2 chi: 1 chi lên đất liền sống, diễn biến thành loài lưỡng thê, ví dụ ếch nhái; một chi sống dưới biển, cũng dần dần phát triển.

Sau này loài lưỡng thê lại biến thành loài đất liền, hoàn toàn thoát khỏi biển, dần dần biến hóa thành một loại sinh vật, trong đó vượn khỉ là một loại, sau đó vượn khỉ biến thành người.

Cá-vượn khỉ-loài người.

Vì vậy suy cho cùng loài người là do cá biến thành, cá là tổ tiên của loài người. (Cái này là có căn cứ khoa học, không phải ta đây nói bừa!)

Bây giờ vì gen mở ra, khiến hắn có thể tra ra tin tức của loài người, trong đó cũng là vì trong gen của loài người, vẫn tồn tại gen loài cá.

Nếu trong loài người và loài cá có cùng gen, vậy thì những sinh vật khác có phải không, ví dụ như cá sấu, cá voi chúng vốn có càng nhiều gen? Có hay không một ngày mình nuốt chúng có thể tăng cao năng lượng, biến thành người có thể thống trị bọn chúng? Sở Tiên ngồi trên máy bay suy tính, nhưng rất nhanh bắt đầu dĩ lạc đầu, đây vẫn là vấn đề hắn vẫn không hiểu được.

Đi máy bay từ Kinh Hải đến Hải Thanh rất nhanh, Sở Tiên xuống máy bay lập tức gọi điện thoại cho lão Tầm, bảo ông mang người cá đến bến Thuyền để đi ra biển.

_Lão Tầm bọn họ tới rồi.

Sở Tiên nói.

- Tốt rồi ông chủ! lão Mục gạt đầu, liền khởi động ngư thuyền đi tới phía xa.

Sở Tiên đứng trên thuyền, quan sát các loại tôm, cua dưới biển, đồng thời cũng có thể nhìn thấy thuộc tính của chúng, khiến hắn càng tin tưởng, tất cả sinh vật và cá có liên quan.

- Quên đi, cho dù có liên quan tới cá đối với mình cũng chẳng có lợi ích gì! Sở Tiên lắc đầu.

- Gây trồng gen, không biết là gây trồng như thế nào? Sở Tiên nhìn ngư thuyền đã cách bờ sông rất xa rồi, xung quanh không có bất kỳ ngư thuyền nào, lập tức bảo lão Mục dừng lại.

Sở Tiên sở dĩ từ Kinh Hải chạy về thành phố Hải Thanh, sau đó lại tới biển rộng mênh mông, chủ yếu là vì gây trồng cá Dunkleosteus.

Theo ghi chép cá Dunkleosteus chừng 10 mét, nếu ở trong thành phố hắn bỗng nhiên gây trồng ra 1 loại cá Dunkleosteus 10 mét, vậy vấn đề lớn rồi, đến lúc đó hắn có trăm miệng cũng khó nói, sẽ gây ra cho hắn phiền phức lớn.

Vì vậy hắn không ngại phiền phức mà tới biển rộng.

Ngư thuyền dừng lại, Sở Tiên mặc niệm câu gây trồng.

Nhanh chóng, trong ánh mắt rung động của hắn một loại cá to chừng bàn tay xuất hiện trong tay hắn, liền thất vọng, có chút nghi ngờ, Sở Tiên nhìn con cá nhỏ này, trong não xuất hiện một thông tin.

"Máy nghiền nát sắt thép-cá Dunkleosteus: ấu cá, năng lượng 10, thiên phú: thân thể sắt thép, sức chiến đấu 25.

Cùng lúc đó, hấn cảm ứng được năng lượng trong cơ thể mình giảm bớt 10, Sờ Tiên sững sờ, trong lòng hiểu được phần nào, liền chú ý tới con cá này.

Bên ngoài ấu cá Dunkleosteus khiến người ta cảm giác hung mãnh dị thường, cường tráng như cá mập, thân thể hình con thoi giống như hình thể loài cá hiện đại, phần đầu và cổ che lấp xương vỏ ngoài cứng rắn nặng nề, không có răng, thay thế răng là phần đầu miệng tăng trưởng quá mức, sắc như dao cạo.

Thân hình cá hiện lên màu xám, Sờ Tiên sờ vào thân nó, cảm thấy như sờ lên bề mặt sắt thép, nhất là hàm răng của nó, vô cùng vững chắc.

Không hổ là có tiếng có thể cắn đứt cá mập, loài cá xé kim loại cắn nứt đá, lực phòng ngự và hàm răng này, loại cá nào có thể chống lại? Sờ Tiên nhìn ấu cá Dunkleosteus, trong lòng cảm thán.

Thả vào trong nước xem xem! Sờ Tiên cời y phục nhảy xuống biển, liền thả cá Dunkleosteus.

Qua loại cá hấn gây trồng ra, hình như là 1 bộ phận cơ thể hấn, Sờ Tiên có thể kiểm soát nó, vì thế cũng không sợ nó bơi đi mất tìm không thấy.

Cá Dunkleosteus nhập trong dòng nước vui thích bơi, tốc độ vô cùng nhanh, Sờ Tiên không ngăn cản nó bơi, tò mò quan sát phía sau.

Cá Dunkleosteus nhanh chóng bơi xuống chỗ sâu, hấn nhìn chăm chú, một con cá tiểu hoàng xuất hiện trong tầm mắt.

Mà cá Dunkleosteus cũng phát hiện ra cá tiểu hoàng chỗ không xa, trong nháy mắt tăng tốc độ, trong ánh mắt kinh ngạc của Sờ Tiên, cá Dunkleosteus tới bên cá tiểu hoàng, nhanh chóng há miệng ra, thoáng cái cắn thân cá tiểu hoàng làm 2 phần, nuốt chửng.

Năng lực ăn thịt thật mạnh! Sờ Tiên cảm thấy khiếp sợ năng lực săn mồi cường hấn.

Nhưng càng thêm kinh ngạc là, nuốt chửng một con cá tiểu hoàng 15 cm hình như vẫn chưa no, lại bơi tiếp ra xa.

Cũng không biết có phải năng lực đặc thù cá Dunkleosteus không, 15 phút sau, lại một con cá tiểu hoàng xuất hiện chỗ không xa nó.

Một màn năng lực bắt cá lại diễn ra, cá Dunkleosteus như vua trên biển, bơi thẳng qua, một phát cắn khiến tiểu hoàng thành 2 phần, nuốt vào trong bụng lần nữa.

Nhưng mà, 2 con cá tiểu hoàng bị nuốt chửng, hấn phát hiện kinh ngạc, cơ thể cá Dunkleosteus bỗng dưng dài thêm rất nhiều, rõ ràng to hơn lúc ban đầu.

Lẽ nào cá Dunkleosteus gây trồng ra cũng có năng lực cắn nuốt tiến hóa? Sờ tiên có chút nghi ngờ nghi, tiếp tục nhìn theo nó.

Dần dần từng con cá nhỏ bị cá Dunkleosteus nuốt chửng, mà cơ thể nó cũng lớn với tốc độ không thể tưởng tượng nổi, hơn 1 tiếng sau, lúc nó nuốt 1 con cá tuyệt nặng 5 cân, cuối cùng cũng dừng lại.

Sờ Tiên cảm giác hình như nó ăn no rồi.

Xem ra cá Dunkleosteus không thể biết mình tiến hóa không hạn chế như vậy, tốc độ gia tăng hình thể rất nhanh, nhưng không thể tăng trưởng vĩnh viễn, có điều đây cũng vô cùng tốt rồi! Sờ Tiên nhìn cá Dunkleosteus đã được nửa mét chếp miệng.

Con cá Dunkleosteus nửa mét so với ban đầu còn dư hơn, toàn thân như bao trùm 1 lớp vỏ kim loại, miệng rất to, hơn nửa lực cắn vô cùng mạnh, tất cả loại cá đều là một phát cắn đứt, thân hình cường tráng như quái vật.

Sờ Tiên nhìn thuộc tính của nó, trong lòng lại một hồi ngạc nhiên!

Máy nghiền nát sắt thép- cá Dunkleosteus: Năng lượng 525

Thiên phú: thân thể sắt thép.

Sức chiến đấu: 187

Biến hóa sức chiến đấu! Sờ Tiên cảm thán, sức chiến đấu 187, phải biết sức chiến đấu của một người khỏe mạnh mới có mấy chục mà một con cá nửa mét đã gấp đôi rồi, muốn biết lực cường hấn của nó, chính là gấp mấy chục lần cá bình thường.

Ước đoán cũng chỉ có mấy loài cá đặc thù mới có thể chống lại nó!

Không biết lúc nào nó có thể lớn đến 10 mét, đến lúc đó, với thân hình cứng như sắt thép và miệng cường đại, coi như đối mặt với cá mập mạnh nhất hiện nay, cá voi lớn mạnh nhất đều có thể đánh một trận, nếu cá Dunkleosteus có thể đạt tới 19 20 mét, trong đại dương hầu như vô địch.

Tự mình có nên tạo ra mấy con cá Dunkleosteus! Sờ Tiên trong lòng có chút chần chừ, mỗi lần tạo ra 1 con cá Dunkleosteus sẽ tiêu hao bản thân 10 năng lượng, tạo ra 10 con là 100, đây thật không phải con số nhỏ.

- Tạo đi, năng lượng dù sao có thể nhận được thông qua nuốt cá, hơn nữa tạo ra cá Dunkleosteus cũng là chuyện sớm muộn, sớm chế tạo có thể khiến chúng sớm trưởng thành! Sở Tiên cẩn thận, nhanh chóng lần nữa xuất hiện 9 con cá Dunkleosteus lớn chừng bàn tay.

9 con cá Dunkleosteus lập tức bơi đi xung quanh, Sở Tiên cũng không đi theo bọn chúng.

Trong lúc quan sát vừa rồi, hắn phát hiện, các Dunkleosteus có một loại năng lực săn mồi đặc thù, hơn nữa có khả năng hồi phục rất lớn.

Ngẫm lại cũng là, làm sinh vật biển lớn mạnh mấy tỉ năm trước, bản năng sinh tồn căn bản cũng không phải mấy loại cá bây giờ có thể so sánh được.

Hơn nữa cá Dunkleosteus là năng lượng trong cơ thể hắn tạo ra, Sở Tiên 1 ý niệm trong đầu liền có thể cảm ứng được tình hình cụ thể của bọn chúng.

Trở lại ngư thuyền, Sở Tiên nhìn cá Dunkleosteus bên cạnh mình, mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

Thật sự mong chờ ngày bọn chúng lớn lên trở thành quái vật biển!

Đứng trên thuyền, Sở Tiên lẳng lặng đợi, khoảng 2 tiếng, từng con từng con cá Dunkleosteus đã ăn no bơi tới xung quanh thuyền, hình thể bọn chúng đều như nhau, tụ chung một chỗ, nhìn qua thật khủng bố không hổ danh là quái vật thời tiền sử.

Sở Tiên nhìn chúng, lộ ra vẻ mặt suy tư, khẽ lắc đầu:

- Để bọn chúng tự do sinh trưởng đi, đợi lần sau gặp lại bọn chúng không biết hình dáng thế nào.

Vừa cá hiện giờ còn chưa tới tay, không có chỗ nuôi dưỡng bọn chúng, hơn nữa cho dù nuôi trong ao hồ, đối với sự phát triển của chúng cũng là sự cản trở lớn, vì vậy hắn quyết định dứt khoát thả bọn chúng ra.

- Biển mới là nơi các ngưoi thuộc về, nhưng trước khi ở đây phải mang các ngưoi cải tạo một phen!

Bây giờ cá Dunkleosteus vô cùng dũng mãnh, nhưng trí tuệ của loài cá là thiếu sót rất lớn, đồng thời mặc dù cá Dunkleosteus hung hãn, nhưng trí tuệ cùng những loài cá bình thường không quá khác biệt, hắn quyết định nâng cao chỉ số thông minh lên một chút.

Không cải tạo những thứ khác, chỉ cải tạo trí tuệ của nó, mặc dù nói bây giờ cải tạo cá Dunkleosteus, sẽ khiến lực công kích của hắn giảm đi rất nhiều, nhưng về sự phát triển lâu dài tuyệt đối có lợi mà không có hại.

Nhanh chóng, sau khi từng con cá Dunkleosteus nếm cái tạo xong chỉ vền vẹn còn có 30 cm, nhưng nhìn ánh mắt bọn chúng lại càng thêm linh động.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Chủng Tộc Khủng Bố Sinh Ra

Sở Tiên không biết, hắn cải tạo cá thả ở biển sẽ tạo ra bao nhiêu chấn động.

Sau khi cải tạo xong, họ chạy tàu hướng về bờ biển, mười con cá Dunkleosteus bơi cùng ngư thuyền một hồi rồi lặn xuống biển rộng.

Cá Dunkleosteus sau khi cải tạo xong bất luận là tốc độ hay lực công kích đều giảm xuống rất nhiều, nhưng bọn chúng lại linh hoạt hơn.

Mười con cá Dunkleosteus tập chung một chỗ, con cá được cải tạo sớm nhất bơi đầu tiên, những con còn lại bơi theo phía sau.

Khoảng mấy phút, một con cá Hoàng Cỏ xuất hiện trong tầm nhìn của bọn chúng, sau khi phát hiện bọn chúng nhanh chóng bơi qua.

Sau đó, lần này khiến chúng thất vọng là, do giảm tốc độ, lúc bọn chúng vẫn chưa bơi tới bên cạnh cá Hoàng Cỏ, nó liền nhanh chóng chạy mất.

2 con cá Dunkleosteus không can tâm đuổi theo, nhưng đuổi theo được mười mấy mét lại phát hiện tốc độ của mình không đuổi theo kịp, bắt đầu đi bơi trở về.

Mười con cá nhỏ vô cùng không can tâm tiếp tục tìm kiếm con mồi, nhưng mà nhiều lần, đều là lúc phát hiện ra con mồi, con mồi liền sớm chạy mất.

Qua một hồi, mười con cá Dunkleosteus dừng lại dưới đáy biển, bơi qua bơi lại trong phạm vi nhỏ hình như đang trao đổi.

Nhanh chóng, mười con cá nhỏ làm thành một khối cầu, 4 phương 8 hướng, như bày trận.

Bọn chúng lập tức lần nữa bơi hướng về chỗ xa, chỉ chốc lát sau, một con cá trích xuất hiện trong tầm mắt của chúng, lần này, bọn chúng không như ong

vỡ tổ bơi tới, mà là từng con từng con tản ra, bơi theo vị trí 4 phương 8 hướng.

Khoảng một phút, một con cá Dunkleosteus nhanh chóng bơi tới cá trích.

Thấy sự dữ tợn, hơi thở hung hãn của cá Dunkleosteus, con cá trích này như gặp phải khắc tinh, nhanh chóng quay người bơi về phía xa.

Nhưng mà, khiến nó hoảng sợ là, nó vừa quay người, đột nhiên phát hiện phía sau mình có một con cá dữ tợn bơi đến.

Cá trích quay người lần nữa, bơi về hướng bên trái.

Có điều, nó lại tiếp tục tuyệt vọng, ở bên trái cũng có một con quái ngư nhanh chóng xông tới, cái miệng to lớn dữ tợn kia, nhìn kinh khủng dị thường.

Lập tức, nó nhanh chóng cảm ứng, xung quanh bốn phương tám hướng đều là loại cá kinh khủng này.

Cá trích chỉ có thể nằm tại chỗ hoảng sợ, hốt hoảng lay động cái đuôi!

Lúc này, một con cá Dunkleosteus xung tới, toàn bộ cá Dunkleosteus bốn phương tám hướng xông tới.

Trong nháy mắt, một con cá trích bị bọn chúng cắn thành 4 5 miếng, mười con cá cùng tiến hành nuốt chửng.

Cá trích nhanh chóng bị nuốt chửng sạch sẽ, mười con cá Dunkleosteus mở căng cái miệng của mình, lại bơi tiếp về phía xa.

mười phút sau, một con cá hồ 1.5 mét xuất hiện trong tầm nhìn của chúng.

Mấy con cá Dunkleosteus nhìn nhau một cái, nhanh chóng lợi dụng cách phân tán vừa rồi, một con cá ở chính giữa trực tiếp xông lên.

Cá hồ là một loại cá tương đối hung hãn, nó với cá mực và tôm làm đồ ăn, gặp phải một vài con cá tương đối nhỏ cũng có thể ăn.

Cá Dunkleosteus lúc này vền vẹn 30 cm. Hình thể nhỏ hơn rất nhiều so với cá hồ, nhìn cá hồ tự mình xông tới, không sợ hãi chút nào, hung hãn xông lên.

Con cá ở giữa nhìn thấy cá hồ không bơi chạy đi có chút sững sờ, liền phản khởi căng miệng tiến lên nghênh đón.

Cá hồ cũng không kém chút nào, trực tiếp mở miệng, do bản năng của động vật, bắt đầu phản kích.

Nhưng mà, bi kịch của nó nhanh chóng diễn ra, cá Dunkleosteus mặc dù đầu không to, đồng thời trải qua cải tạo sức chiến đấu giảm rất nhiều, nhưng cũng cường hãn hơn, nhất là cá Dunkleosteus còn có thiên phú của mình, thân thể sắt thép.

Cá hồ cắn trên người cá Dunkleosteus không để lại chút vết tích nào, còn chúng cắn một cái là mất một miếng thịt của cá hồ.

Cá hồ đau nhức sợ hãi lắc lư người chạy về phía sau, nhưng nó vừa xoay người, một cái miệng to kinh khủng ở trên đầu nó, rắc rắc một tiếng trực tiếp cắn đứt.

Theo sát, mười con cá Dunkleosteus vây quanh, nhanh chóng phân chia một con cá.

Tận dụng cách này, bọn chúng không ngừng vây giết nuốt chửng từng con từng con cá, cách bọn chúng phối hợp săn bắt khiến rất nhiều con cá đều khó mà chạy thoát.

Nhanh chóng, hình thể bọn chúng lần nữa khôi phục thành nửa mét.

Cá nửa mét trong đại dương cũng không phải là quá to, nhưng vì hình thể và hàm răng cường đại của cá Dunkleosteus, khiến bọn chúng hoàn toàn có thể săn giết một con cá cỡ một mét, như loài cá ăn thịt người đáng sợ trong phim ảnh, đến mức tất cả các loài cá đều bị nuốt chửng.

Ăn no rồi chúng ở nguyên tại chỗ tiêu hóa, chờ đến lúc có thể ăn lần nữa, mười con cá Dunkleosteus cùng săn mồi, thời gian 2 ngày ngắn ngủi, thân hình bọn chúng đạt tới cỡ một mét.

Thân hình tăng trưởng khiến tốc độ bọn chúng chậm đi rất nhiều, giống như Sở Tiên thăng cấp tiến hóa, lúc đạt tới mức độ nhất định, lại tiếp tục cắn nuốt nhưng con cá năng lượng tương đối nhỏ, đối với thăng cấp của mình sẽ hơn rất nhiều.

Cá Dunkleosteus cũng giống như vậy, bọn chúng cắn nuốt cá để đạt được năng lượng từ đó sinh trưởng, lúc năng lượng đạt tới một cao độ, những con cá nhỏ đối với sinh trưởng của bọn chúng hiệu quả rất nhỏ, giống như cá mập, thân hình sở dĩ to như vậy, cùng năng lượng nuốt chửng của bọn chúng có liên quan.

Thức ăn của cá mập là báo biển, loại cá to, rùa, rắn biển, những sinh vật năng lượng tương đối cao.

Mà bây giờ cá Dunkleosteus muốn nhanh chóng thăng cấp, cũng phải nuốt chửng những sinh vật chứa đựng năng lượng tương đối cao.

mười con cá Dunkleosteus hiển nhiên cũng phát hiện ra vấn đề này, bọn chúng bắt đầu đi săn những loại cá to, cùng với những sinh vật dưới đáy biển khác.

Thế là, cuộc săn giết máu tanh bắt đầu.

mười con cá vây quanh một con rùa hơn một mét, trong đó, trên người con cá ở giữa có một vết thương, đây là nó không cẩn thận bị rùa biển cắn phải, miệng rùa biển vô cùng sắc bén, hơn nữa tốc độ rất nhanh.

Lúc cá Dunkleosteus vẫn chưa phản ứng kịp liền bị cắn mất một miếng thịt.

Cũng may mà miệng rùa biển tương đối nhỏ, vết thương cũng không phải nghiêm trọng.

mười con cá vây quanh rùa biển quan sát rất lâu, giống như đang quan sát điểm yếu của nó, liền chỉnh tề nhanh chóng hướng tới tấn công rùa biển.

Rùa biển hoàn toàn bị vây quanh không có chút nào khả năng chạy trốn, đồng thời, cái miệng kinh khủng của cá Dunkleosteus cắn lên vỏ của rùa biển vang lên tiếng ken két, 4 5 cái miệng tiến tới vỏ rùa liền vỡ ra, trở thành thức ăn của bọn chúng.

Rùa biển là vật đại bổ, năng lượng ẩn chứa nhiều vô số.

mười con cá Dunkleosteus cắn nuốt rùa biển rồi, tiếp tục bắt đầu con đường săn bắt của chúng, dần dần, bọn chúng săn giết những sinh vật hiểm độc dưới đáy biển, gặp phải con cá mực khổng lồ, gặp phải con sứa độc.

Dựa vào bản năng sinh tồn, bọn chúng tránh né từng nguy hiểm, đồng thời, trí tuệ chúng phát triển vô cùng nhanh, bất luận là đi săn hay là hình thể.

Bọn chúng học được dụ bắt, học được đánh du kích, học được cách tỏ ra yếu kém.

5 ngày sau, một con cá mập 4 mét bị mười con cá kỳ quái vây quanh.

Cá mập bị vây quanh tên là Cua Sa, cua sa trong các loại cá mập tương mạo vô cùng đặc biệt, môi của nó rất dài, hình kiếm nhô ra, răng cua ở mép, mặt bụng của lỗ mũi với một cặp râu da, đầu phẳng dẹt, là cá mập nhỏ trong số cá mập.

Cho dù là loài cá mập nhỏ, nhưng nó cũng là cá mập, có sức chiến đấu cường hãn hung ác của cá mập, cá bình thường căn bản không dám trêu chọc.

Mà giờ khắc này, nó lại có chút nôn nóng không ngừng quay xoay tròn, mười con cá trước mắt, mặc dù hình thể nhỏ hơn một nửa, nhưng khí thế bọn chúng phát tán khiến nó cảm thấy sợ hãi.

Nhất là cơ thể của bọn chúng, giống như bao trùm một tầng sắt màu đen, nhìn cực kỳ kiên cố, miệng cũng vô cùng lạ, phát triển như một loại vũ khí giống như răng, giống như quái vật đến từ biển sâu.

Nếu nói hình thể bọn chúng khiến cua sa hoảng hốt, như vậy mười con quái ngư hành động càng khiến nó cảm thấy khiếp sợ.

mười con quái ngư thống nhất vây quanh nó, ánh mắt lạnh như băng chăm chú nhìn nó, vẫn không nhúc nhích, cho nó áp lực vô cùng lớn.

Cua sa cảm thấy đặc biệt khó chịu, một con quái ngư trước mặt tiến công hung ác quá độ.

Nhưng mà khiến nó bất ngờ là, nó tấn công con quái ngư kia nhanh chóng chạy về phía sau, khiến nó hơi sững sờ.

Thế nhưng ngay trong nháy mắt, nó cảm giác được phía sau, bên trái phải truyền đến nguy cơ to lớn.

Nó nhanh chóng quay người, nhìn thấy quái ngư bên trái tấn công nó, lập tức đón lấy.

Nhưng khiến nó khó chịu là, trong nháy mắt, con quái ngư kia nhanh chóng tránh né, chạy đi chỗ khác.

Chính là vào lúc này, nó cảm giác được thân thể của mình đột nhiên đau nhức một hồi.

Nó điên cuồng giãy dụa thân thể của mình, xoay chuyển hung ác quá độ, miệng mở răng cua tiến công phía sau.

Nhưng mà con quái ngư phía sau cắn nó một miếng xong lại chạy đi, trái lại muốn bên phải tiến công nó.

Cảm giác có tập kích bên phải, cua sa lần nữa nghiêng đầu qua chỗ khác muốn phản công, nhưng, con quái ngư này lại chạy tới.

Lúc này nó phát hiện, con ngư quái vừa chạy đi lại tập trung xung quanh nó lần nữa, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào nó.

Cua sa cảm thấy rất sợ hãi, đau nhức cơ thể, mùi tanh của máu khiến nó có chút điên cuồng, liền nổi điên tấn công bốn phía.

Lúc này, mười con quái ngư chớp được thời cơ, 2 con cá trong đó hung hãn cắn cua sa.

Cua sa liền quay người muốn đánh trả, nhưng lần nữa lại đau nhức, theo sát nó phát hiện cơ thể mình bỗng nhiên khó giãy dụa, sợ hãi lay động đầu.

"Két két!" Lại là tiếng cắn xé, Cua sa cảm thấy tính mạng của mình đang dần dần qua đi, giãy dụa càng càng càng ít, toàn thân đau nhức, thân thể từ từ

bị xé rách.

mười con quái ngư này không phải cái gì khác, chính là cá Dunkleosteus qua quá trình Sở Tiên cải tạo trí thông minh.

Trí tuệ của bọn chúng thông qua mấy ngày chém giết tổng kết được rất nhiều kinh nghiệm, khiến chúng trong quá trình săn bắt như một thợ săn đầy kinh nghiệm

Phối hợp, vòng quanh, mưu kế.

Một tộc đàn săn bắt kinh khủng với tốc độ khủng khiếp sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215: Ngư Dân

- Thật là đúng lúc!

Sở Tiên đứng trước mặt người thanh niên có chút tiểu ý nhìn hắn, người này chính là vị lần trước đến mua hắc giác tuyết long vương của hắn.

(Ko phải là thiếu nội dung đâu nhé _ mn đọc kỹ sẽ rõ- Biên)

_ Khụ khụ đúng vậy thật là đúng lúc!

Lúc này sắc mặt Lục Thành có chút khó chịu nhìn hắn, Sở Tiên khẽ cười:

- Đã như vậy, chúng ta bắt đầu ký hợp đồng đi? Đúng rồi, cậu không đổi ý chứ?

- Không, không, sao lại có thể chứ. Lục Thành gượng cười.

- Được! Sở Tiên gật đầu, liền đưa hợp đồng ra trước mặt hắn.

Mấy ngày nay Sở Tiên luôn ở Kinh Hải tìm kiếm địa điểm cửa hàng và công ty, vì chuẩn bị mở cửa hàng ở Kinh Hải, vì vậy yêu cầu về cửa hàng rất cao, đầu tiên phải to, thứ hai nhất định phải nằm trong phố xá náo nhiệt.

Tìm được 4 5 ngày có chỗ thì quá nhỏ, có chỗ vị trí hơi lệch, khiến hắn vô cùng không hài lòng, hôm qua Cổ Lực gọi điện thoại nói tìm được địa điểm đẹp cho hắn.

Nằm ở vị trí trung tâm thành phố, mặt tiền không lớn, nhưng lại có 2 gian, Cổ Lực thương lượng ổn rồi, nếu họ có thể mua, về sau hoàn toàn có thể mở hai cửa hàng.

Thứ hai, tầng cao nhất là khu vực văn phòng, cũng chưa bán hay cho thuê văn phòng.

Sở Tiên sau khi nhận được thông tin không chút do dự đồng ý ngay.

Nếu là cửa hàng tàu chiến, Sở Tiên cũng khẳng định trực tiếp mua, giá mặc dù đắt, nhưng vẫn là có thể gánh nổi,

Hai gian mặt tiền của cửa hàng thêm văn phòng tầng thượng, giá 2300 vạn, trong phạm vi chịu được của hắn.

Đáng nhắc tới chính là, lần trước ở chỗ bán đấu giá, 2 cây hồng san hô của hắn được một công ty châu báu mua với giá 4100 vạn.

4100 vạn thêm hải sâm gần 2000 vạn, tính ra thu vào gần 6000 vạn.

Vì 2 phòng này vốn dĩ đã được thuê, nhưng bây giờ muốn cho thuê lại, người khai phá nhận được thông tin này làm một người trung gian, họ trả tiền nhà, sau đó lại chuyển bán cho Sở Tiên.

Bởi vì phải qua quy trình này, nên người thương lượng thanh toán, cho thuê phòng cùng Sở Tiên gặp mặt một lần.

Lúc sở Tiên nhìn thấy mặt tiền cửa hàng lập tức đồng ý, vì vị trí ở đây rất tốt, đặc biệt vẫn là cửa hàng vô cùng quen thuộc.

- Ha ha, được được, như vậy thật tốt! thương gia khai phá mới là một người trung niên, hôm nay tôi làm ông chủ, chúng ta cùng ăn một bữa?

- Không không, không cần đâu! Lục Thành liền khoát tay một cái, lập tức ký hợp đồng, mặt tối lại đi ra ngoài.

Người trung niên khẽ cười, nhìn Sở tiên nhún vai:

- Có thể may mắn rồi!

- Ha ha! Sở Tiên nghe người trung niên nói liền cười nói:

_ Giao dịch vui vẻ, tôi cũng có chút việc, đi trước đây!

- Được, Sở tiên sinh ngại đi đi, dù sao chúng ta cũng cùng một cao ốc, bất cứ lúc nào cũng có thể tụ tập! Người trung niên nhiệt tình nói, có thể một lần lấy ra 2 nghìn vạn mua cửa hàng, thực lực của hắn đáng để kết bạn.

Sở Tiên cười gật đầu, liền gọi điện cho Trương Tiêu Hoa:

- Qua đi, đã bàn bạc xong rồi!

- Được ạ, ông chủ đợi chút, Trương Tiêu Hoa nhanh chóng lái xe qua.

- Chính là chỗ này, sau này đây là cửa hàng của chúng ta!

Sở Tiên chỉ vào 2 cửa hàng nói với cô.

- Á? Trương Tiêu Hoa nhìn cửa hàng, lại nhìn các trang thiết bị vẫn chưa bỏ đi.

- Ông chủ, ở đây từng là cửa hàng của Thần Long và Nguyên Sinh?

Trương Tiêu Hoa hơi ngần người, lại nói:

- Ông chủ, anh quá ác rồi, quá lợi hại rồi.

- Tôi cũng không ngờ! Sở Tiên nhún vai, liền chỉ lên cửa hàng:

- Bây giờ chỗ này là của chúng ta rồi, tìm người phá 2 cửa hàng này đi, sửa sang và thiết kế giao cho cô, sửa xong liền có thể khai trương, còn nữa, cùng tôi xem văn phòng chính sau này.

- Văn phòng bề bệ Cảnh của chúng ta sau này chính là ở tầng cao nhất tòa cao ốc, đi theo tôi.

Sở Tiên đưa cô lên tầng cao nhất.

Từ tầng 10 tòa cao ốc trở lên là khu văn phòng thương mại, có rất nhiều xí nghiệp có văn phòng ở đây, ở vị trí tầng cao nhất, vì đất tiền chưa có ai thuê, Sở Tiên nhìn vô cùng满眼 nguyện, mua luôn.

Văn phòng rộng khoảng 300 mét vuông, chia làm 2 phòng, một phòng họp, một phòng làm việc.

- Chọn một phòng đi, tiếp theo, tìm một kế toán, sau đó cậu tìm một người giúp việc, ủa? hình như không có? Sở Tiên nghi ngờ hỏi.

- Chắc là không có! Trương Tiêu Hoa cười gượng, không chắc chắn nói:

- Chỗ tư liệu của chúng ta ở Hải Thanh, văn phòng ở đây, có phải hơi xa rồi không!

- Hải Thanh thì bỏ đi, dù sao Hải Thanh và Kinh Hải không phải cùng một đẳng cấp, hơn nữa Kinh Hải là thành phố lớn quốc tế hóa, cửa hàng tàu chiến để ở đây tương đối phù hợp, bàn một vài vấn đề cũng thích hợp.

- Về việc tư liệu, đi ra biển tìm tư liệu do Lão Tầm bọn họ phụ trách, sau này tìm thêm một nhà thiết kế, còn nữa sự phụ Lý để ông ta đến công ty chúng ta toàn thời gian, sau này cửa hàng to hơn, người thiết kế và thợ đá đều phải tăng thêm rất nhiều, văn phòng chúng ta ở đây phát triển đối ngoại nơi chiêu đãi khách hàng. Sở Tiên nói.

Trương Tiêu Hoa gật đầu cười:

- Tôi nghĩ sau này khách hàng của chúng ta cần bản không cần mở rộng, bọn họ sẽ ủa đến!

Sở Tiên gật đầu cười:

- Mấy ngày ở đây giao cho cô, tôi về Hải Thanh có chút việc.

- Được ạ, những việc này tôi đã quen rồi! Trương Tiêu Hoa nhìn hắn không nói ra lời.

- Tôi sẽ tăng lương cho cô! Sở Tiên nhìn cô vẫy tay, liền đi ra ngoài:

- Việc sửa sang văn phòng cũng giao cho cô!

Trương Tiêu Hoa nhìn bóng hình hần ngơ ngác, thản nhiên cười, bắt đầu quan sát văn phòng sau này, mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

Sở Tiên đi xuống lầu, lập tức bấm điện thoại gọi Đoàn Khoa,

- Đoàn ca, thật ngại quá, để anh chờ lâu rồi, tôi đến đây!

- Không sao không sao, chúng tôi cũng vừa mới đến!

Thành phố Hải Thanh, trong khách sạn 5 sao, nam nữ ngồi xung quanh, Đoàn Khoa cười trả lời.

- 3 tiếng, 3 tiếng là tôi có thể nhanh chóng tới Hải Thanh, anh gửi cho tôi địa chỉ, tôi sẽ đi tìm mọi người! Sở Tiên áy náy nói.

Mấy người đoàn phim Đoàn Khoa dẫn theo hôm qua đã tới rồi, nhưng Sở Tiên đang xử lý việc cửa hàng nên vẫn chưa thể đến được.

- Được được, không sao, cậu không cần vội, chúng tôi ở đây đợi không vấn đề gì! Đoàn Khoa cười nói rồi cúp điện thoại.

- Đạo diễn Đoàn? Anh ta khi nào có thể tới, chúng tôi đều đợi ở đây 1 ngày rồi, như một cái biển lớn?

Bên cạnh Đoàn Khoa, là một nhân vật quan trọng trong bộ phim lần này, rất nhiều cảnh đều là hần diễn, hơn nữa ngư thuyền cũng phải dùng đến hần. Đoàn Khoa cười xòa.

- Vị thanh niên này là vai nam đang hot hiện nay, người tìm hần quay phim đều phải hẹn trước rất lâu, đây vẫn không chắc có thể thành công, nếu không phải bố vợ hần giúp, người không có tư chất như hần, đạo diễn căn bản không có chút quan tâm nào.

Vì bộ phim này, Đoàn Khoa chính là hạ mình xuống rất nhiều.

- Một ngư dân thôi mà, ngư thuyền ở đâu mà tìm chả được, tôi thật không muốn mỗi ngày không có việc gì phải đợi người như thế này! Người thanh niên có chút không hài lòng nói:

- Tôi về phòng trước, người đến rồi gọi tôi một tiếng.

Đoàn Khoa nhú mày một cái.

- Đạo diễn Đoàn, ngài đừng giận, ngài cũng không phải không biết tính cách của hần, haha! Một thanh niên ở bên cạnh giải vây nói.

- Không sao! Đoàn Khoa cười cười.

- Đúng rồi đạo diễn Đoàn, nói xem chúng ta vì sao phải đợi ngư dân kia đến? Một cô gái xinh đẹp bên cạnh tò mò hỏi.

- Anh ta không phải ngư dân bình thường, đợi chính thức bắt đầu quay phim mọi người sẽ biết!

Đoàn Khoa cười, che giấu một phần.

Người phụ nữ xinh đẹp này cũng là một nữ diễn viên nổi tiếng mà anh đã dốc sức rất nhiều, có thể nói bộ phim này, toàn bộ đều dựa vào các minh tinh.

- Ô? Cô nhìn Đoàn Khoa không muốn nói nhiều cũng không ép, cười gật đầu.

Đoàn Khoa áy náy nhìn cô gật đầu, do dự một chút nói tiếp:

- Bộ phim này nếu có thể thành công, sẽ có công lao rất lớn của anh ta.

Đoàn Khoa không mang bức tranh mà họ chụp đưa cho các diễn viên xem, đây có thể nói là sát thủ của bộ phim, hần không muốn tiết lộ ra ngoài, chờ đến thời điểm mấu chốt nhất, tuyệt đối là lựu đạn phòng bán vé!

Cô gái kia có chút ngạc nhiên, mấy vai phụ quan trọng cũng cảm thấy tò mò.

3 tiếng sau, Sở Tiên lái xe nhanh chóng vào trong khách sạn chỗ Đoàn Khoa, lập tức đi tới số phòng mà Đoàn Khoa gửi.

"Cốc cốc"

_Người anh em Sở Tiên, cậu đến rồi, tới ngồi đi, chúng ta thương lượng một chút. Đoàn Khoa nhìn hần tới, nhiệt tình hoan nghênh.

_Thật ngại quá Đoàn ca! Sở Tiên đi vào trong, gặp Đoàn Khoa nhiều lần, họ cũng tương đối quen thuộc, về đối nhân xử thế của Đoàn Khoa hần cũng cảm thấy vô cùng tốt.

- Nào, đừng nói nữa, cậu có thể giúp tôi là được rồi, trong thời gian này không có việc chứ, cậu xem xem, ha ha! Đoàn Khoa nhìn hấn chà xát tay.

Sở Tiên biết ý của hấn, nhìn hiện trường đưa ra một vài kiến nghị, thấy hấn lần nào cũng nhiệt tình như vậy, mà mấy lần gặp đều đến muộn cũng thấy ngại liền nói:

- Có thể, thời gian này tôi không có việc gì!

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt, ha ha, tối nay chúng ta uống một chút, để tôi giới thiệu với cậu vài người! Đoàn Khoa nghe hấn trả lời vô cùng vui mừng, lớn tiếng nói.

- Nào nào, mấy vị, đây là người tôi nói với các vị, Sở Tiên, là một vai quan trọng của chúng ta. Đoàn Khoa chỉ tay vào Sở Tiên.

Đám người nhìn vào người Đoàn Khoa chỉ một người trẻ như họ hơi sững sờ, họ tưởng người ngư dân mà Đoàn Khoa nói tới sẽ là một người trung tuổi, không ngờ lại trẻ như vậy đẹp trai như vậy!

Sở Tiên nhìn họ cười, nhìn khuôn mặt quen thuộc, nói:

- Người này chắc là Nhậm Bằng Huy, cậu là Nghiêm Trạch Khôn, cô gái xinh đẹp này chắc là Diêm Văn Văn.

Mấy mình tinh trước mặt đều nhìn thấy qua trên ti vi, trong hiện thực gặp được khiến hấn có cảm giác ngạc nhiên vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 216: Tôi Chỉ Là Một Ngư Dân

Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn là hai người anh em tốt, sau khi tốt nghiệp họ tới Bắc Kinh tìm việc làm và may mắn đã mỉm cười với họ khi kiếm được một vai diễn phù hợp với bản thân, về sau thì dần nổi tiếng hơn. Đương nhiên, họ không đến nỗi đình nổi đám ai ai cũng biết tên tuổi như các diễn viên khác, hai người họ chỉ là ngôi sao hạng B thôi.

Sở Tiên có thấy họ góp mặt trong nhiều phim khá nổi tiếng, diễn xuất rất tuyệt, thuộc tạng người cơ bắp rắn rỏi, nom rất khoẻ khoắn, vì họ hay diễn phim có phiêu phàn cảnh đánh nhau, chính vì vậy Đoàn Khoa đã mời họ, họ cũng là hai nhân vật nam chính trong nhiều phim, trong đó cơ thể của Nhậm Bằng Huy sêm sêm Sở Tiên, thế nên có thể thay thế vai của Sở Tiên được.

Diêm Văn Văn nghiêm nhiên là nhân vật nữ chính của bộ phim này rồi.

_Xin chào!

Sở Tiên nhận ra bọn họ ngay tại đó khiến bọn họ vô cùng có thiện cảm với hấn.

_Lại đây Sở Tiên, đây là phó đạo diễn Mã, còn mấy người khác cậu cũng đều quen cả rồi!.

Đoàn Khoa nhìn họ giới thiệu với hấn, nhưng hấn thấy trong khi nói thì nét mặt của phó đạo diễn Mã không được tự nhiên cho lắm.

Sở Tiên cũng không để ý chỉ cười cười, Đoàn Khoa có nói với hấn là sẽ mời một đạo diễn nổi tiếng tới làm việc cùng anh ta, xem ra không mời được rồi.

Nhưng mà Sở Tiên không coi trọng vấn đề ai là đạo diễn cho lắm, bởi vì các phim ảnh hiện nay được nhào nặn từ tay các đạo diễn nổi tiếng còn chưa chắc tạo ra một tác phẩm ăn khách, còn đạo diễn “nhàng nhàng” biết đâu lại có một tác phẩm đề đời, “cháy” phòng vé chứ chẳng chơi.

_Đúng rồi anh Đoàn, diễn viên chính là ai vậy?.

Sở Tiên ngồi trên sofa hiếu kì hỏi.

_Là Phong Hoá, hiện tại là ngôi sao tương đối ăn khách, tôi khó khăn lắm mới mời được người ta tham gia đóng phim đây!.. Đoàn Khoa vừa cười vừa nói.

_Phong Hoá à?.

Sở Tiên nét mặt lộ rõ sự kinh ngạc, Phong Hoá là diễn viên đang rất hot, chẳng những trên mạng mà còn trên phim ảnh đều nhìn thấy cậu ta.

_Anh Đoàn, anh lần này đúng là nhọc công nhiều rồi, mời tới toàn dàn diễn viên hot hiện tại, có rất nhiều phim thù lao của diễn viên chiếm đại đa số doanh thu phim rồi.

_Haha, cũng thường thôi!

Đoàn Khoa vừa cười vừa nói:

_Người anh em Sở Tiên à, tôi cũng biết là cậu đổ một ngàn vạn tiền đầu tư cho bộ phim này, thế nên cậu yên tâm đi, tôi có tự tin thu hồi vốn về được!

Sở Tiên cười rồi gật đầu, vỗ vai hân:

_Được, tôi cũng tin anh!

_Sở Tiên hoá ra anh là nhà đầu tư à?.

Diêm Văn Văn, Nhậm Bằng Huy cùng Nghiêm Trạch Khôn đứng bên cạnh nhất loại đều cảm thấy kinh ngạc nhìn hân.

_Phải, bị đạo diễn Đoàn Khoa đây dụ dỗ lên thuyền không xuống được!

Sở Tiên nhìn hân cười phá lên:

_Các cậu dù sao cũng đã tới thành phố Thanh Hải rồi, tôi là chủ nhà nên tối nay tôi sẽ thiết đãi các cậu thật chu đáo!

_Được đấy, hôm nay phải thả ga thư giãn thôi, ngày mai sẽ chính thức bấm máy!

Đoàn Khoa vui mừng gật đầu.

_Bây giờ mới là một giờ chiều, mọi người có muốn đi chơi chung quanh không?.

Sở Tiên ngó ý mời.

_Bọn tôi thì đi được đâu chứ? Có chỗ nào kín kín có thể vui chơi được không?.

Diêm Văn Văn khỏ sở hỏi Sở Tiên.

_Ể, phải ha.

Sở Tiên cười, làm người của công chúng cũng bất tiện mà:

_Địa điểm vui chơi ở thành phố Thanh Hải cũng khá nhiều đấy, nhưng lại rất đông người, nếu mọi người muốn đi chơi thì có thể tới khu nghỉ mát, tôi biết một nơi khá đẹp, là một khu nghỉ dưỡng tương đối cao cấp ở thành phố Thanh Hải chúng tôi, đầy đủ các yếu tố bãi biển, vui chơi và rất thích hợp để xả stress.

Đoàn Khoa không nói gì mà quay về phía nhóm Diêm Văn Văn hỏi:

_Mọi người thấy sao? Nếu muốn thì chúng ta có thể tới đó vui vẻ, từ ngày mai về sau chúng ta sẽ ở Thượng Hải một thời gian dài đấy!

_Đương nhiên là không thành vấn đề rồi. Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn không phản bác gật đầu đồng ý, rồi quay sang nhìn Diêm Văn Văn đợi ý kiến của cô.

_Ý kiến hay đấy, tôi thích nhất là tắm biển nghịch nước đó!.

Diêm Văn Văn cười tít cả mắt.

_Được, nếu đã đồng ý rồi thì hôm nay Sở Tiên sẽ trả tiền, chiều nay chúng ta xả tới bến luôn, ngày mai bắt đầu làm việc!.

Đoàn Khoa cười lớn rồi nhìn Sở Tiên.

Đoàn Khoa cũng chỉ vừa mới tiếp xúc với mấy ngôi sao nổi tiếng này, làm cho họ có cảm tình với mình về sau sẽ dễ hợp tác hơn.

_Đúng rồi, tiểu Điều, cậu đi gọi Phong Hoà đi, hỏi anh ấy nhập bọn cùng không?. Đoàn Khoa nói với cậu thanh niên bên cạnh.

_Vâng anh Đoàn!. Cậu thanh niên tên tiểu Điều gật đầu.

_Tôi đi gọi xe đã!. Sở Tiên nói với Đoàn Khoa một tiếng rồi gọi vào số lão Tầm.

Nghĩ tới việc số lượng người cá sau này sẽ còn tăng thêm nên Sở Tiên quyết định mua thêm vài chiếc xe nữa. Khả năng học của bọn Nhị Kiếm rất khá, kiểm soát cơ thể còn tốt hơn con người, bọn hân chỉ dùng có hai ngày liền nắm vững được hết các kỹ năng lái xe, sau đó hân chỉ cần dùng tiền mua bằng lái xe cho họ là mọi chuyện đầu vào đấy.

Rất nhanh sau đó, đi sau lưng tiểu Điều là một thanh niên đang đeo kính mát, đi cạnh anh ta còn có một người đại diện (1) tầm tuổi trung niên.

_Đạo diễn Đoàn, chúng ta đi đâu chơi vậy? Người ngư dân đó tới rồi, a, ở trong đây một ngày bị bách muốn chết đi được!.

Phong Hoà nhìn thấy mọi người liền nửa cười nửa đùa bước tới.

Đoàn Khoa nghe thấy giọng điệu cùng nét mặt của Phong Hoà thì không lấy làm vui về gì, nhưng vẫn cười nói:

_Tới đây Phong Hoà, tôi giới thiệu một chút, vị này là bạn tôi, đồng sự đồng thời cũng là một trong số những nhà đầu tư cho bộ phim này.

_Hửm?. Phong Hoà vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy con người đẹp trai đối diện, nhìn mặt đoán được thanh niên này chắc cũng tầm tuổi mình:

_Cậu chính là người đánh cá đó hả? Không ngờ rằng cậu lại chính là người đầu tư cho bộ phim này, haha, lợi hại lợi hại!

Sở Tiên thấy vậy bèn hơi nhú mày lại, trong lòng không vui lắm nhưng cũng không muốn tranh luận nhiều với hắn:

_Mọi người đợi mười phút nữa nhé, xe sắp tới nơi rồi!

_Xe vẫn chưa tới à? Please~ tôi cứ nghĩ là xe đã tới lâu rồi cơ?

Sở Tiên vừa mới dứt lời thì Phong Hoà liền ngán ngẩm lắc đầu:

_Thôi hay là để tôi gọi điện thoại cho bạn tôi qua đón tôi vậy?. Dù sao thì bạn tôi cũng ở ngay gần đây, địa chỉ cụ thể ở đâu, tôi tới trước rồi đợi các cậu ở đó?

Nói rồi Phong Hoà rút điện thoại ra, người đại diện hơi ái ngại dùng ánh mắt xin lỗi nhìn về phía hội Sở Tiên.

Đoàn Khoa không nói gì chỉ cười rồi gật đầu.

Không lâu sau đó, một chiếc BMW dừng trước cửa khách sạn, một người thanh niên từ trong xe vẫy vẫy tay với hắn.

Phong Hoà đáp lại anh ta rồi hỏi Diêm Văn Văn:

_Văn Văn, chúng ta cùng đi nhé!

_Thôi khỏi, tôi đi cùng đạo diễn Đoàn và mọi người. Diêm Văn Văn lắc đầu.

Phong Hoà hơi sượng sùng khi bị cô từ chối, sau đó liền lắc đầu:

_Thôi được, vậy gặp lại mọi người sau tại khu nghỉ dưỡng.

_Chỉ là một ngôi sao thôi có cần phải chảnh vậy không?. Sau khi nhìn thấy Phong Hoà lên chiếc xe BMW đó rồi đi Sở Tiên liền lắc đầu nói thẳng với đạo diễn Đoàn.

Đoàn Khoa cũng khò sở đáp lại Sở Tiên rằng:

_Cậu ta không chỉ đơn thuần là diễn viên nổi tiếng hiện tại đâu, gia thế anh ta cũng không hề tầm thường, ba là một thương nhân, đồng thời cũng là một nhân vật mức tiếng trong xã hội, được nữ hoàng Anh phong cho huy chương hiệp sĩ danh dự đấy, còn làm kinh doanh đối ngoại giữa hai nước Trung - Anh, là người có tiền có quyền, địa vị xã hội cao trọng vọng!

_Mới chỉ có vậy mà đã chảnh không coi ai ra gì rồi!.

Sở Tiên khinh thường lắc đầu.

Nghe thấy Sở Tiên nói như vậy hắn liền cười, từ khi gặp Sở Tiên cho tới khi nhìn thấy hành động hung hãn của hắn thì Đoàn Khoa cũng đoán biết được hắn ta không phải là một người đơn giản, thậm chí Đoàn Khoa còn cảm thấy Sở Tiên mang một màu sắc đen tối, là một nhân vật không nên gây vào.

Thế nhưng qua tiếp xúc, hắn ta lại thấy Sở Tiên thực chất lại là một con người rất ôn, đáng để kết giao bạn bè.

Nếu không bởi thế thì hắn ta cũng chả dám xưng bạn xưng bè với cậu.

Đọc vị trong câu nói của Sở Tiên, Đoàn Khoa nhận ra cậu ta không hề có chút bốn cọt nào khi nhắc tới Phong Hoà.

Thực ra ngay tới cả Sở Tiên cũng không hề nhận ra điều đó, không nhận ra tính cách của bản thân đang dần dần thay đổi, trước kia từ một cậu bé không tự tin, thậm chí là rất yếu đuối, thì nay cậu đã biến thành một người người mạnh mẽ, bá khí và vô cùng tự tin.

Từ đối kháng với những kẻ săn biển cá, cho tới vụ săn cá mập trên biển, rồi thuyền cá xảy ra va chạm với thuyền cá Quốc Đào (2), cho tới sự việc giết người ở Thái Lan... tất cả đã minh chứng rõ ràng một điều rằng nội tâm bên trong con người Sở Tiên đã thay đổi.

Nếu như là Sở Tiên của ngày trước, nhìn thấy Phong Hoà như vậy thì hẳn chỉ có thể mỉm cười, nhưng Sở Tiên của hiện tại chẳng như trước vậy, cách xử lý tình huống của hắn khác rồi.

Ba người Diêm Văn Văn, Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn bọn họ đứng bên cạnh cũng nghe thấy Sở Tiên nói vậy, trong ánh mắt hiện lên thần sắc khó hiểu.

_Xe tới rồi, chúng ta lên xe thôi!. Lúc này, Sở Tiên nhìn thấy bên ngoài có ba chiếc Mercedes-Benz s600 lái tới, nhìn họ thông báo.

_Ông chủ!. Nhìn thấy Sở Tiên và bọn họ bước tới, hội lão Tầm và Nhị Kiếm mặc đồ âu đồ đầu trợ, bộ dạng vô cùng cung kính hô to một tiếng.

Sở Tiên gật đầu rồi nhìn sang hội Đoàn Khoa nói:

_Lên xe đi!

Trong khi đó mấy người bọn họ khi nhìn thấy cảnh tượng này ai nấy đều cảm thấy “không ổn”, ba chiếc xe Mercedes-Benz không phải nguyên nhân khiến họ chấn kinh, dù sao thì mấy người họ cũng không phải người bình thường, nhưng mà nhìn mấy người đàn ông to cao bặm trợn... lại trợ đầu này thì thấy hơi ghê ghê, nếu chỉ nhìn họ không thôi thì có cảm giác họ không phải lái xe bình thường.

_Ừm, Văn Văn cô lên xe này ngồi cùng chúng tôi, Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn hai cậu ngồi cùng nhau ở xe sau nhé!. Đoàn Khoa nhìn họ phân công chỗ ngồi.

Mấy người họ gật đầu, Diêm Văn Văn đưa người đại diện của mình cùng hội Sở Tiên ngồi chung trên một xe.

Diêm Văn Văn vốn là một cô gái có tính tò mò mạnh, ngay từ ngày đầu gặp mặt liền tỏ ra rất tò mò về Sở Tiên, ngồi trên xe cô không kiềm chế được sự hiếu kỳ của mình liền bắt đầu tra hỏi:

_Sở Tiên, anh làm nghề gì vậy?

_Hừm, tôi chỉ là một ngư dân thôi!

Sở Tiên cười:

_Có mở một tiệm bể cá cảnh và một tiệm cá vàng, phải rồi nếu cô có nhã hứng thì khi nào qua tiệm tôi chơi, tôi sẽ tặng cô một ít làm quà.

Sở Tiên vừa nói vừa cười, Diêm Văn Văn trên phim ảnh vô cùng xinh đẹp, cao tầm một mét sáu, để kiểu tóc dài đen rẽ ngôi giữa, lộ vầng trán, rất có thần thái của một nữ vương, thậm chí kiểu tóc mà cô đang để rất ít người dám thử.

Diêm Văn Văn trên thực tế nhìn còn xinh đẹp hơn trên tivi nhiều.

_Hoá ra anh bán bể thủy sinh và cá vàng hả?

Diêm Văn Văn không giấu nổi sự kinh ngạc.

_Sao thế? Không được à? Haha, thế cô nghĩ tôi làm nghề gì? Sở Tiên vừa nói vừa cười, liền nhìn tài xế Nhị Kiếm bắt đầu trêu đùa:

_Không phải cô nghĩ tôi là thành phần bất hảo, xã hội đen gì gì đó đấy chứ?

Diêm Văn Văn lộ rõ sự ngại ngùng cười:

_Thuộc hạ của anh nhìn hơi đáng sợ!

Sở Tiên cười phá lên:

_Thì tôi là một ngư dân mà, còn họ là những anh em tốt cùng tôi lăn lộn trên biển cả.

Họ vừa trên xe vừa nói chuyện, rất nhanh sau đó đã tới trước cửa khu nghỉ dưỡng Kim Long.

_Nơi đây là khu của một người bạn của tôi mở, phong cảnh bên trong sẽ khiến mọi người thích thú đấy! Sở Tiên xuống xe giới thiệu với họ.

Tất cả gật đầu rồi cùng Sở Tiên đi vào bên trong.

Khu nghỉ dưỡng Kim Long về tổng quan có thể coi là một khu nghỉ dưỡng cao cấp trong nước, các thiết bị bên trong cũng rất đầy đủ, hơn nữa còn là khu mới mở nên không khí rất tuyệt.

Vì vừa mới qua kì nghỉ hè nên số lượng người tới khu nghỉ dưỡng tương đối ít, bên trong chỉ có tám mươi khách.

_Chúng ta đi tìm Phong Hoà thôi! Đoàn Khoa nói.

Sở Tiên gật đầu kiểu “ừ, thích thì tìm, không thấy cũng chả sao”. Đoàn Khoa gọi điện thoại cho hấn, không lâu sau đó thấy bóng dáng anh ta ở khu bể bơi, lúc này cậu ấy đang cùng bốn năm thanh niên khác vui chơi ở đấy.

_Hi, đạo diễn, Văn Văn, lại đây cùng chơi nào! Phong Hoà thấy họ tới lập tức vẫy tay.

(1) Chỉ quản lí kiêm người phát ngôn cho ngôi sao (Chú thích từ người dịch)

(2) Ám chỉ Nhật Bản với ý dè bủ (Chú thích từ người dịch)

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 217: Chủ Đề Của Các Chàng Trai

Tên công tử bột này nhìn vậy mà cũng đẹp trai hấp dẫn lắm, Sở Tiên nhìn Phong Hoà đang bơi ở trong bể bơi thắm mắt như vậy, nhưng chỉ một giây sau thôi hấn nghĩ thêm một câu nữa, thực ra nếu đề so sánh với hấn thì còn kém xa, body không thể nóng bỏng như hấn được.

Đoàn Khoa và Diêm Văn Văn nhìn về phía Phong Hoà gật đầu, một tháng về sau họ sẽ phải cùng nhau làm việc, thế nên cũng hi vọng có thể trở nên thân thiết với đối phương.

Là một đạo diễn mới, Đoàn Khoa không hề có bá khí để la mắng diễn viên trong phim trường như những đạo diễn kì cựu khác, những ngôi sao này phải nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa vậy, phải dễ dàng từng chút một, cho dù hấn ta mới chính là đạo diễn.

Không lâu sau đó, hội Sở Tiên cũng thay xong đồ bơi để ra nhập bọn cùng Phong Hoà, Diêm Văn Văn mặc bikini ba mảnh để lộ ra thân hình tuyệt hảo của mình khiến cho tất cả mọi người ở hồ bơi đồng loạt bị “nhức mắt”, nhất là kiểu tóc rẽ ngôi giữa dài đó, rất hút hồn như một nữ vương vậy, ngay cả Sở Tiên cũng chẳng kiềm chế được con mắt mình mà nhìn chăm chăm vào người đẹp.

_Wa, Văn Văn, cô đẹp quá đi!

Phong Hoà nhìn thấy bọn họ đi tới, nhìn ngắm Diêm Văn Văn rồi trầm trồ tán dương.

Diêm Văn Văn nghe thấy vậy liền cười tít mắt, cô nhìn Sở Tiên đứng bên cạnh mà mắt tròn mắt dẹt khen ngợi:

_Cơ thể của anh cường tráng thật đấy!

Sở Tiên đắc ý cười ồ lên, đưa cánh tay của mình gập vào làm dáng:

_Tôi tập gym suốt nên cơ thể mới đẹp như vậy!

Quả đúng là thế, so với cơ thể gầy gò của Phong Hoà, sắc mùi công tử con nhà giàu, chả có tí tẹo cơ bắp nào, thì cơ thể của Sở Tiên thực sự rất hoàn mỹ, từng múi cơ đều chần chẫn như là được lắp ráp vào vậy, mặc dù không quá to nhưng rất rõ nét, cơ thể rắn rỏi của hấn khiến cho người ta có cảm giác mãn nhãn khi nhìn ngắm.

_Chúng tôi cũng chăm tập gym lắm mà cơ thể lại không đẹp như cậu. Nhậm Bằng Huy đứng bên cạnh nói với Sở Tiên.

Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn là quân nhân xuất ngũ, body của họ cũng đẹp lắm chứ chả đùa, hoàn toàn đủ trình độ để làm một huấn luyện viên phòng gym.

Phong Hoà đang bơi dưới nước nghe thấy họ bàn tán về chủ đề cơ bắp, xong rồi hấn nhìn về cơ thể chính mình, rồi lại nhìn cơ thể mấy người họ, sắc mặt trở nên khó chịu.

_Ê, Phong Hoà, không ngờ rằng đại mỹ nhân Diêm Văn Văn cũng tới, sớm biết vậy khi nãy tôi đã chả đón cậu rồi, đi đón người đẹp Dur Văn Văn đây có phải hơn không. Lúc này, một thanh niên liền bơi tới bá vai bá cổ Phong Hoà, mắt sáng lên nhìn Diêm Văn Văn.

_Xùy xùy, cái đồ trọng sắc khinh bạn nhà cậu, phim này địa điểm chủ yếu quay ở Thương Hải, thấy cũng thú vị phết, hơn nữa còn có người tới tìm nhò và bố tôi cơ đấy. Nói rồi Phong Hoà huyếch vào người cậu bạn:

_Bằng không á, cậu nghĩ tôi sẽ tham gia bộ phim này chắc, đạo diễn không có tên tuổi, rồi lại còn phim quy mô nhỏ nữa nếu, nếu không làm nên cơm cháo gì thì cũng sẽ gây ra tổn thất nhất định cho tên tuổi của tôi thôi.

_Haha, ai mà biết được, ai mà biết cậu đang tìm lí do cơ, cậu thì lúc nào chả thích thui thui chui vào thế giới riêng của riêng mình chứ!. Cậu thanh niên bên cạnh hất nước vào người hấn.

_Ngô Tam, cậu mau cắt đi cho tôi, tôi chả giống như cậu, trong đầu chỉ toàn nghĩ tới người đẹp.

_Được được, tôi thế đấy, phải rồi, lát nữa nhớ giới thiệu Diêm Văn Văn cho tôi làm quen nhé, nói không chừng lại “hợp gu” tạo thành một nhóm buồn chuyện xuyên lục địa ấy chứ!

_Phải đấy, giới thiệu cô ấy cho bọn này làm quen đi!. Lúc này, đám thanh niên ở chung quanh cũng bu lại góp vui:

_Chúng ta lần lượt từng người một, cậu không hợp đâu, có khi phải đề tôi!

_Nhìn cậu rẻ rách thế, đừng có mà mơ được sự chú ý của người đẹp!

Bọn họ rôm rả nói chuyện rồi cười phá lên, hội Sở Tiên cũng nhảy vào bể bơi, với cái nóng oi bức của mùa hè thì bơi ở hồ bơi trong dòng nước mát lạnh sáng khoái vô cùng

Sở Văn Văn và trợ lí của cô tìm một góc cách xa bọn họ, nằm thư giãn trong bể.

_Ê, người anh em Sở Tiên cậu thấy Diêm Văn Văn thế nào?.

Sở Tiên cùng đạo diễn Đoàn Khoa, hai cậu Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn cùng với vài nhiếp ảnh nam tụ tập ở một chỗ to nhỏ, Đoàn Khoa nhìn về phía Diêm Văn Văn hỏi ý kiến hẳn.

Đàn ông ở chung một chỗ với nhau thì làm gì, đương nhiên là nói về phụ nữ rồi, đây là chuyện vô cùng bình thường, cũng là cách để gia cố tình anh em.

_Nữ thần, xinh đẹp hơn trên tivi nhiều!.

Sở Tiên trả lời thật lòng.

_Hay là cậu thử theo đuổi xem, người anh em điều kiện của cậu tốt như thế, không chừng nữ thần sẽ xiêu lòng cho coi?.

Đoàn Khoa nhìn hẳn chớp chớp mắt ra hiệu cho hẳn nắm lấy cơ hội ngàn vàng này.

Sở Tiên cười rồi lắc đầu nguầy nguậy:

_Thôi tôi xin kiếu, tôi có bạn gái rồi, ngấm cho đã con mắt vậy thôi, phải rồi, Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn hai cậu có người thương chưa, chưa thì thử xem sao?

_Haha, tôi không được đâu, nữ thần kia vọt khó lắm!.

Nhậm Bằng Huy cười phá lên đáp.

Nghiêm Trạch Khôn nhìn một lúc rồi cũng lắc đầu ngán ngấm:

_Diêm Văn Văn là một cô gái có tính khí rất lạnh lùng và sang chảnh, hơn nữa cô ấy khẳng khái lắm, hay nổi nóng nữa, không phải dạng con gái tôi thích!

_Haha, còn có cả chuyện này xảy ra cơ, hẳn là không phải dạng con gái tôi thích, tôi thấy cậu mê tít vào rồi thì có?.

Hai người Sở Tiên và Đoàn khoa trêu hẳn.

_Thực ra cách làm người của cô ấy rất được, cô ấy chỉ nổi nóng với những ai khiến cô ấy ghét thôi, tôi nói cho các anh một chuyện này, bí mật quân sự đây đừng có mà tiết lộ ra ngoài. Lần trước Diêm Văn Văn có quay một bộ phim điện ảnh, quay đến cảnh hôn nhau, lúc ấy góc quay không được đẹp nên đạo diễn ra lệnh ngưng lại, lúc đó anh chàng kia chưa diễn, nhưng có lệnh tạm dừng rồi mà anh ta vẫn vô vấp tới tính hôn cô ấy, kết quả các cậu biết sao không, Diêm Văn Văn giáng một cái bạt tai điếng trời về phía nam diễn viên kia, đồng thời bồi thêm hai phát đập vào chân anh ta, các cậu không biết chứ lúc ấy á, mặt đạo diễn nhìn hài không tả được, ông bị một phen sợ khiếp vía chứ đùa đâu.

_Ghé gớm vậy?.

Sở Tiên vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Diêm Văn Văn.

_Chứ sao, cậu đừng có bị vẻ thiên thần của cô ấy che mờ con mắt, người diễn chung với cô ấy đều rõ, tính cô ấy bộc trực thẳng thắn, ai mà yêu thích thì rất yêu thích, còn ai mà đã ghét thì ghét không để đâu cho hết!. Nghiêm Trạch Khôn nói.

_Chắc chắn, không ngờ tới lại khó nhân như vậy, đánh đá ra phết!.

Sở Tiên vừa nói vừa cười.

Bọn Sở Tiên bàn tán rôm rả về Diêm Văn Văn, cách đó không xa mấy thanh niên đám Phong Hoà cũng chả kém cạnh, có khi còn sôi nổi hơn ấy chứ, nói tóm lại là, đàn ông mà, cá mè một lứa cả thôi.

Nhưng trong đám cá mè ấy cũng có phân cấp bậc, nếu như so sánh Sở Tiên và Phong Hỏa thì đúng là khác biệt thật, một người trên cao còn một người dưới thấp.

Cũng không biết họ nói với nhau những câu chuyện gì mà tự dưng có một thanh niên đột nhiên đứng dậy vuốt vuốt tóc, liền sau đó đi tới chỗ Diêm Văn Văn.

Bọn Sở Tiên cũng nhìn theo anh chàng đó hiếu kì xem anh ta tính làm gì.

Không tới một phút sau, anh chàng thanh niên đó mặt iu như bánh bao nguội boi về, đám người Phong Hoả thấy vậy liền phá lên trêu chọc, liền sau đó là thêm một cậu thanh niên nữa qua đó để thử sức.

_Ai da, còn trẻ đúng là tốt mà, nếu tôi trẻ thêm ra vài tuổi tôi nhất định cũng qua đó!. Đoàn Khoa ở bên cạnh cười nói, hắn ta lấy được một người vợ giàu có, nghiền ngẫm được bước chân vào thế giới vàng ngọc, dù cho hắn với vợ vẫn ân ái vô cùng, nhưng xét cho cùng đàn ông vẫn thích nắm thê bảy thiếp, có ai chung thủy đâu, nhất là do nghề nghiệp của mình thường xuyên phải tiếp xúc với bao nhiêu là hoa nhường nguyệt thẹn như vậy, nhưng dù có nói thế nào hắn ta cũng không dám phản bội vợ.

Sở Tiên nhìn hắn cười cợt rồi boi về phía xa.

Đoàn Khoa, Nhậm Bằng Huy cùng Nghiêm Trạch Khôn boi tới chỗ Phong Hoả và nói chuyện với hắn, Sở Tiên thì không qua đó, hắn không có một tí ti thiện cảm nào với tên Phong Hoả này.

Hơn mười mấy phút sau, Sở Tiên vớ lấy các khăn tắm đi tới chỗ nghỉ ngơi, nhìn thấy mọi người đang tụ tập ở một chỗ thì liền đi tới.

_Sao thế? Đang nghịch cái gì vậy?.

Sở Tiên đi qua phía họ tò mò hỏi.

_Tam quốc sát, chơi không, nhào vô!.

Đoàn Khoa thấy hắn đi tới cười nói.

_Đồng quá rồi, bây giờ đã có tận bảy người rồi mà?.

Phong Hoả ngược đầu lên nhìn Sở Tiên, giọng đều đều.

_Chúng tôi ở chung với nhau lúc đóng phim, có lúc tới tận hơn mười người chơi chung với nhau mà vẫn chả sao. Lúc này, Diêm Văn Văn đột nhiên cười ha hả nói.

Phong Hoả hơi sững người ngay lập tức cười nói:

_Tùy thôi, người anh em, cậu muốn tham gia thì qua đây chơi cùng đi!

_Thôi khỏi, mấy người chơi đi.

Sở Tiên lắc đầu.

_Người anh em, nghe nói cũng ở Thanh Hải hả? Tôi chưa thấy cậu bao giờ. Cậu thanh niên ở bên cạnh nhìn Sở Tiên hiếu kì hỏi.

_Haha, thành phố Thanh Hải rộng lớn như vậy, tôi lại chỉ là một người thường, cậu sao mà gặp tôi được. Sở Tiên nghe thấy cậu ta nói vậy liền bật cười.

"Haha. Cậu thanh niên đó cười rồi cũng không nói gì thêm.

_Đoàn Toàn, ngồi về hướng kia chút đi!. Sở Tiên đang nhìn họ chơi thì một cậu thanh niên dịch mông ra một bên nói với cậu bên cạnh.

_Được rồi, sao mà cậu béo thế chứ lại!. Cậu bạn có tên Ngô Tam hơi nhích người, nhìn về phía Diêm Văn Văn bên cạnh nói e then:

_Văn Văn, tôi là fan của cô đấy, rất rất rất thích cô, không ngờ là hôm nay có thể gặp được cô ở ngoài đời như thế này, tôi thích vai Long Nữ cô đóng nhất, xinh đẹp như tiên giáng trần!

Diêm Văn Văn nhìn thấy hắn cố tính sát lại mình thì thấy hơi khó chịu, cô dịch người sang một bên không thèm trả lời lại.

Sở Tiên thấy nực cười, hắn bật cười chột nhó đến lời Nghiêm Trạch Khôn nói, quả đúng là hoa hồng có gai, người đẹp có cá tính lắm.

_Í, Kim Sâm, Cát Văn Thanh, mấy tên đó cũng ở đây à?. Lúc này, Sở Tiên đột nhiên nhìn thấy vài bóng người quen thuộc liền nói với Đoàn Khoa một tiếng

_Các cậu chơi tiếp đi, tôi vừa nhìn thấy vài người quen!

Đoàn Khoa gật đầu, Sở Tiên đứng dậy lập tức đi về phía hội Kim Sâm.

_Ê, đúng là khéo mà, thế mà lại gặp các cậu ở đây!. Sở Tiên bước tới, nhìn ba người Kim Sâm, Cát Văn Thanh và Lý Văn Trung hô lên một tiếng.

_Tiểu Tiên, không ngờ rằng cậu cũng ở đây đấy?

Bọn Kim Sâm ngoảnh mặt lại kinh ngạc khi nhìn thấy Sở Tiên:

_Đạo gần đây đi đâu thế?

_Bạn chuyện công ty ấy mà, đợt này mới rảnh rang chút! Sở Tiên cười nói.

_Chắc chắc, bây giờ ông chủ Sở Tiên khác trước quá, hầy, lúc nào nâng đỡ chúng tôi với!. Cát Văn Thanh nói đùa với hần, sau đó quanh sang giới thiệu với cô gái bên cạnh:

_Anh em tốt của anh đấy, Sở Tiên, cậu ấy rất cừ đó!

_Bạn gái cậu hả? Sở Tiên nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh hần liền hỏi.

_Ừm ừm. Lý Văn Thành cười toe toét rồi háp háp mắt với cậu.

Sở Tiên dần thôi mặt ra, sau đó mấy người bọn họ qua ban công ở khu nhà bên cạnh, ngồi xuống hàn huyên.

_Cậu tới đây một mình à? Bà xã đâu? Kim Sâm hiếu kì nhìn Sở Tiên hỏi.

_Không, đi với cùng một vài người bạn nữa, là mấy người ở dưới đó đấy, kia là hoa đán đang nổi hiện giờ Diêm Văn Văn, còn có cả cái tên Phong Hoà kia, một người bạn đạo diễn nhờ tôi giúp đỡ thế nên tôi đầu tư cho anh ta!. Sở Tiên nhìn xuống dưới hể miệng nói.

_Vãi, đại mỹ nhân Diêm Văn Văn à? Người anh em cậu giờ lại đầu tư cho điện ảnh à? Cậu có chắc là không phải vì muốn cưa cẩm cô ta không?.

Cát Văn Thanh ngạc nhiên nhìn xuống dưới.

_Ê, đừng có nói bậy, tôi là loại người như vậy sao, tôi quen một người bạn và anh ấy là đạo diễn, tìm tôi giúp mấy lần rồi tôi mới quyết định đầu tư chứ đấy thôi, đâu có bí ối như cậu nghĩ!

Bọn họ cười ha hả cả lên, cậu chuyện cứ nói tiếp nhau, cũng may là bên cạnh có mấy cô gái chứ không thì không hiểu không có chuyện gì là họ không lòi vào “chém gió” được.

_Í! Bọn họ dưới kia xảy ra chuyện gì thì phải?

Vào đúng lúc bọn Sở Tiên đang cười nói vui vẻ thì cô gái bên cạnh Cát Văn Thanh hồ nghi nhìn xuống dưới.

Sở Tiên quay đầu lại liền nhìn thấy cậu tên Đoàn Toàn ban nãy đang ôm mặt, một tay chỉ vào Diêm Văn Văn.

_Mẹ nó!

Chả cần phải nghĩ cũng biết cái tên này vừa làm chuyện gì quá đáng khi nãy, hần ngay lập tức chạy xuống dưới xem tình hình.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 218: Đòi Ba Đòi Con

_Có chuyện gì vậy?

Sở Tiên nhanh chóng chạy xuống, tới bên cạnh hội Đoàn Khoa, dự cảm có điều không hay hỏi hần.

_Mấy cậu này có hành động không đúng mực lắm!

Đoàn Khoa nhăn mặt, sắc mặt tối sầm lại chỉ vào mấy thanh niên chỗ Phong Hoà nói.

_Anh nói nhăng cuội gì đấy? Bọn tôi có hành động gì không đúng mực? Là con điểm này không biết tốt xấu tự dung xông vào bạt tai bọn tôi đầu chứ,

sao thế? Còn định ngấm máu phun người à?

Cậu bạn Ngô Tam của Phong Hoà chỉ tay thẳng mặt Đoàn Khoa miệng liến thoắng lăng mạ.

_ Các anh đừng có phách lối như thế, còn quá đáng nữa thì bọn tôi chỉ còn cách gọi cảnh sát đến giải quyết thôi.

Người quản lý của Diêm Văn Văn phần nộ nói với đám thanh niên kia.

_ Haha, báo cảnh sát? Được thôi, cô có giỏi thì báo đi, tôi nói cho mấy người biết đây là thành phố Thanh Hải, ở đây đừng có mà lấy danh người nổi tiếng ra để phách lối, không có tác dụng đâu, có tin là tôi cho các người bò đi ra khỏi cái thành phố này không?

Một thanh niên trợn mắt lên khi nghe thấy người quản lý dọa nạt, khinh thường phản bác lại.

Người quản lý nghe thấy vậy tức giận thở gấp, nhưng lại không dám nói lại.

Gặp phải những kẻ ác bá có thế lực như này thì tất cả các ngôi sao cũng không hề muốn gây xích mích.

Nhìn họ bóng bẩy mã ngoài vậy thôi chứ có nhiều người tuyệt nhiên lại chả coi họ ra gì.

Tin tức đây rầy các vụ nào là diễn viên tên tuổi lớn đang phát biểu thì bị một đám người đuổi ra ngoài, hay như việc ép ở khách sạn không dám ra ngoài, vân vân... những chuyện như vậy không phải là hiếm.

Bọn họ gặp phải những chuyện này cũng chả có cách gì để đối phó lại.

_ Phong Hoà, đây là bạn của cậu, cậu có thể thương lượng để chuyện này êm xuôi không!

Đoàn Khoa sắc mặt hơi khó coi rồi đi về phía hẻm.

_ Tôi cũng muốn vậy lắm cứ đạo diễn Đoàn, nhưng tôi chỉ quen một người trong đám họ thôi, còn mấy người kia tôi đều không biết, lúc nãy tôi cũng có lời rồi nhưng mà không giúo được gì.

Phong Hoà nhún nhún vai, diễn ra vẻ lực bất lòng tâm lắm vậy.

Sở Tiên đứng ở một bên nhìn thấy churóng mắt vô cùng, sau đó bước tới trước mặt Diêm Văn Văn, nhìn thấy đáng vẻ không chịu khuất phục của cô, nói:

_ Cái tay nào sàm sỡ cô vậy?

Diêm Văn Văn nhướn mày, nghi ngờ nhìn hẻm.

_ Các người là do tôi đưa tới đây, yên tâm, chuyện này giao cho tôi giải quyết.

Sở Tiên dùng ánh mắt khuyên giải nhìn cô, rồi quay đầu lại nhìn thanh niên kia.

_ Nhãi ranh, cậu định chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân đấy à, nhưng tôi nhắc nhở cậu phải tự lượng sức mình đấy.

Đoàn Toàn lạnh nhạt nhìn hẻm nói, rồi đưa ánh mắt về phía Diêm Văn Văn bốn cọt:

_ Tôi nay cô tiếp bọn này ăn cơm, coi như chuyện này xong, nếu không á, đừng nghĩ rằng cô em là ngôi sao mà bọn này không làm gì được?

_ Haha! Sở Tiên nhìn hẻm bỗng nhiên cười phá lên, rồi chầm rãi bước về phía tên thanh niên không biết trời cao đất dày kia:

_ Cần thực lực gì?

_ Cần thực lực không sợ chết đó nhãi ranh!. Đoàn Toàn trợn mắt lên rồi đưa tay ra tóm lấy cổ Sở Tiên.

_ Vậy tôi cũng nói cho anh hay, đụng chạm vào bạn tôi thì cũng phải loại không biết sợ chết là gì đấy!

Sở Tiên ánh mắt sắc lạnh, nhìn cả khuôn mặt của hẻm giờ đây hung ác vô cùng, liền sau đó nhanh như chớp một quyền giáng lên cánh tay hẻm!

"Răng rắc!"

Sức mạnh của Sở Tiên của hiện tại mạnh đến cỡ nào? Có thể không hề khoa trương mà nói rằng, một quyền của hẻm đủ lực để giết chết một người, khả năng chiến đấu của người thường thường chỉ tầm bảy tám mươi điểm, nhưng sức chiến đấu của hẻm hiện tại đã đạt gần tới ba trăm rồi.

Sau cú đánh trời giáng của Sở Tiên, tiếng xương gãy vụn giòn tan vang lên, trong nháy mắt, cả cánh tay của Đoàn Toàn biến dạng đến thảm thương.

_ Á!

Tiếng thét thảm thiết vượt ra khỏi cổ họng của Đoàn Toàn, hắc kinh hoàng nhìn cánh tay gãy rời của mình, đau đớn tột độ ôm gập người lại.

Mấy người họ tận mắt nhìn thấy cảnh tượng đó ai cũng đều giật thót nhìn lấy Sở Tiên.

Sở Tiên chẳng màng tới bộ dạng đau đớn của Đoàn Toàn, tiếp tục bước tới nắm lấy cổ hắn:

_Thực lực thế này đủ chưa?

_Mày chán sống rồi, tao sẽ không tha cho mày đâu, ba tao cũng không tha cho mày đâu!. Đoàn Toàn nhăn nhó mặt mũi, nước mắt bắt đầu giàn giụa ra, mắt đỏ hoe giận giữ nhìn Sở Tiên.

_Buông tay ra, mau mau buông tay ra, bằng không bọn này không để yên cho mày đâu. Bọn Ngô Tam nhìn thấy Đoàn Toàn bị nắm lấy như vậy nộ khí xung thiên uy hiếp hắn.

_Mau buông tay ra, không mày sẽ phải hối hận đấy nhai ranh, từ nay về sau đừng nghĩ có thể sống yên ổn ở thành phố Thanh Hải này. Một tên thanh niên khác trợn mắt lên đe nạt Sở Tiên:

_Ba Đoàn Toàn là tổng giám đốc Đoàn của bất động sản Chính Vĩ, bọn tao không dễ bị bắt nạt vậy đâu, giờ mày nghĩ lại còn kịp đấy, mau buông tay ra, nếu không thì.

Cậu thanh niên đó còn chưa nói xong, nhưng nghe trong lời nói cậu ta không hề có một chút nào là thiện ý, lời nào lời ấy đều là uy hiếp Sở Tiên cả, rõ ràng là thấy thế lực đè người, cũng toàn là khoe gia thế, khoe người chồng lưng, chốt lại một câu là khoe ba mình!

Bất động sản Chính Vĩ?. Sở Tiên hơi chau mày, một cái tên rất quen thuộc:

_Đoàn Chính Vĩ là ba người hả?

_Haha!. Đoàn Toàn cố nén đau đớn nặn ra nụ cười rồi nói lớn:

_Không sai, đây chính là ba của tao, nhai ranh, tao cảnh cáo mày, mày đánh gãy một cánh tay của tao, thì tao phải đập nát tứ chi của mày.

Sở Tiên nghe thấy hắn nói vậy liền cười phá lên:

_Hoá ra là Đoàn Chính Vĩ à, chuyện lần trước tao còn chưa tìm hắn tính sổ, lần này lại gặp được con trai của hắn, tốt lắm!

Sở Tiên nói xong dùng chân mình trực tiếp móc lấy chân phải của Đoàn Toàn.

_Á!. Tiếng thét lên đau đớn như lợn bị hoạn của Đoàn Toàn vang khắp cả khu nghỉ dưỡng, chân phải hắn bị bẻ gãy khiến cho toàn bộ cơ thể đổ vào người Sở Tiên, toàn thân giật liên hồi.

Sở Tiên xong việc ném hắn qua một bên, ngồi xuống nhếch môi lên nói với hắn:

_Nếu mày không nhắc tới Đoàn Chính Vĩ là ba mày thì có lẽ không phải chịu tội nặng như vậy đâu!

_Mày...

Đám người Ngô Tam đứng ở phía sau nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng ấy mặt tái đại, khiếp đảm khi thấy một cái chân của Đoàn Toàn bị biến dạng.

Khắp người Đoàn Toàn toát mồ hôi lạnh, hắn không ngờ khi nói tên của ba mình ra, không những không giảm đi mức sát thương mà còn bị hắn đánh cho thêm hơn.

_Điện cho ba mày đi, nói là người đánh mày chính là Sở Tiên, Tiên Cảnh Sở Tiên!. Sở Tiên rút điện thoại ra vút bên cạnh hắn.

Cơ thể Đoàn Toàn đau đớn run lên, kinh hoàng nhìn về phía Sở Tiên.

_Gọi đi!.

Sở Tiên hồi thúc hắn một câu.

Đoàn Toàn cố nuốt miếng nước bọt trong cay đắng. Mồ hôi lạnh nhỏ tong tong xuống màn hình điện thoại, khó khăn lắm mới bấm gọi được cho “ông bố” thân thương của mình.

_Ba!. Đoàn Toàn đau đớn rống lên một tiếng.

_Sao thế a Toàn? Gọi điện có việc gì thế?. Giọng nói Đoàn Chính Vĩ vang lên trong điện thoại.

_Ba, con bị người ta ản hiếp, bị người ta đánh này, á!. Đoàn Toàn nói mà cơ thể run rẩy, mỗi một cử động của hắn giờ đây đem lại cảm giác “tê tái” vô cùng, hắn không kiềm chế được mà rống lên một tiếng đau đớn:

_Ba, tay trái với chân phải của con bị đánh gãy rồi, á á!

Nói rồi hấn liền khóc nức nở.

_Á? Là thằng khốn nào? Là ai dám đánh con trai của ba vậy, rốt cuộc là thằng chó nào, ba sẽ dẫn người tới đập chết cmm!

Tiếng gầm rống của Đoàn Chính Vĩ vang lên trong điện thoại, hấn để chế độ loa ngoài nên người ở đó ai cũng nghe thấy rõ mồm một.

_Hấn nói hấn tên Sở Tiên!.

Đoàn Toàn đau đớn rồi nói chi tiết hơn:

_Sở Tiên của Tiên Cảnh!

_Sở Tiên?.

Hấn gào lên một câu âm lượng còn to hơn ban nãy, liền sau đó im bật im lặng suy nghĩ trong giây lát:

_Hấn có ở cạnh con không?

Đoàn Toàn nghe thấy giọng ba mình hơi khác, khi nhắc tới Sở Tiên ông liền im lặng làm hấn giữa trời mùa hè tự dưng lạnh toát, ngược lên nhìn Sở Tiên.

_Chính tôi đây. Sở Tiên nhìn hấn cười, rồi sau đó hướng về phía điện thoại đang cầm ở tay Đoàn Toàn đáp.

_Mau thả con trai ta ra!.

Âm điệu của Đoàn Chính Vĩ đột nhiên trở nên bình tĩnh.

_Yên tâm đi, một cái tay và một cái chân, coi như là lần trước với lần này gộp vào tính sổ chung!. Nói xong, Sở Tiên đột ngột đứng dậy ném ánh mắt sang bọn Ngô Tam rồi đi qua đó.

_Mày muốn làm gì?. Đám Ngô Tam hơi sợ lùi về phía sau mấy bước.

_Bọn tao cảnh cáo mày, nếu mà mày dám đụng vào bọn tao á, bọn tao á, bọn tao sẽ báo cảnh sát bắt mày.

Một tên thanh niên uy hiếp hấn.

_Haha. Sở Tiên nhìn lũ trước mặt cười khinh bỉ:

_Còn không mau xin lỗi?

Bọn Ngô Tam nghe thấy thể mặt cắt không còn một giọt máu, miệng hùm gan sứa thò ra thêm vài câu:

_Xin lỗi? Tao không tin mày dám chạm vào tất cả bọn tao, tao nói cho mày biết nhá, dù mày có khoẻ cỡ nào đi chăng nữa thì chúng tao cũng không sợ mày đâu!

_Mấy người giỏi quá đi, dám gây chuyện ở trên địa bàn của tôi. Lúc này, tiếng của Kim Sâm vang lên.

Mọi người đều hướng sự chú ý vào hấn, ba người Kim Sâm, Cát Văn Thanh cùng Lý Hoa Trung cười híp mắt bước tới nhìn vào đám Ngô Tam.

_Anh Kim à, không phải bọn tôi gây chuyện, mà là...

Ngô Tam nhìn thấy ba người họ liền hơi sợ hãi, nhưng đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm một cái, liền mồm biện minh.

_Do các người hay không không quan trọng, xin lỗi đi!.

Lý Hoa Trung thẳng thừng cắt ngang lời hấn, lạnh lùng nhìn đám người đó.

_Ê!

Bọn chúng nhất loạt đơ người ra ngơ ngác, sau đó mặt mũi dần trở nên khó coi.

_Lại làm phiền các anh rồi.

Sở Tiên cảm thấy áy náy nhìn lấy Kim Sâm, vỗ vai anh ta.

_Cha nội oi, ông nhẹ tay hộ tôi cái. Kim Sâm nói rồi né sang một bên:

_Hai đòn khi nẩy của cậu kinh hoàng quá, cái thân gầy còm ốm yếu này của tôi không chịu nổi nhiệt đâu.

_Haha, tôi ngược đãi tẩm thân gầy còm của anh? Kim Sâm qua đây tôi coi coi tẩm thân gầy còm này dư lào rồi?.

Cát Văn Thanh đứng bên cạnh không nhịn nổi cười, rồi nhìn về phía Sở Tiên bật ngón tay cái lên:

_Cậu đỉnh.

Sở Tiên mang về mặt khó tả nhìn bọn họ lắc đầu.

Bọn Ngô Tam chột dạ khi nhìn thấy Kim Sâm, Lý Hoa Trung, Cát Văn Thanh vô cùng thân thiết với Sở Tiên, trong lòng giật đánh thót một cái ngạc nhiên tột độ, rồi lại nhìn về Đoàn Toàn đang nằm sõng soài dưới đất, bọn hắn cuối cùng cũng vỡ lẽ ra tại sao mà ba hắn khi biết được sự tình của Đoàn Toàn nhưng cũng không dám ho he thêm gì. Đối với đám công tử bột chuyên dựa hơi ba mình thì khi thấy người có địa vị xã hội cao hơn xuất hiện thì liền không thể phản kháng lại được, vì chúng hoàn toàn không có tí thực lực nào để đối kháng lại hết.

Trừ phi bọn hắn muốn chết.

Sở Tiên liếc nhìn bọn Ngô Tam lần nữa ra hiệu.

Mấy thanh niên cổ nặn ra một nụ cười “tươi” nhất có thể, nhìn về hướng Diêm Văn Văn cúi đầu:

_Xin lỗi, là do chúng tôi lỡ mạng.

Diêm Văn Văn nhìn Sở Tiên không nói gì.

_Gọi xe cứu thương tới rước hắn đi đi. Sở Tiên chẳng hề nao núng nói lạnh nhạt.

Bọn họ gật đầu răm rắp.

_Đi lên trên chơi đi, người xung quanh có vẻ đông dần lên rồi, đừng để bị họ nhận ra là không hay đâu.

Sở Tiên nhìn đám người đang hiếu kì bước tới liền nhìn bọn bạn nói.

_Ừm. Máy người liền gật đầu, đi theo sau hắn.

Phong Hoà sau chuyện này trở nên kiêng dè Sở Tiên hơn, sau đó nói một tiếng với Đoàn Khoa rồi rời đi.

_Hoan nghênh mấy vị khách quý tới thăm khu nghỉ dưỡng Kim Long của chúng tôi.

Kim Sâm nhìn mấy người ở phía sau lưng vẫy tay:

_Phải rồi mấy cậu, đợi chút nữa chúng ta nhất định phải chụp một tấm với nhau để làm kỉ niệm đây.

Mọi người nhìn hắn cười ồ lên, ấn tượng tốt đối với Kim Sâm tăng lên rất nhiều lần.

_Thật ngại quá, không ngờ rằng đi ra ngoài một chuyến lại để xảy ra chuyện như vậy.

Sau khi mấy người đi lên trên, ngồi ở ngoài sân thượng, Sở Tiên tỏ ý xin lỗi nhìn Diêm Văn Văn.

_Không sao, tôi còn phải cảm ơn anh khi nãy giúp tôi ấy.

Diêm Văn Văn nhìn hắn cười.

Sở Tiên cười rồi lắc đầu.

_Nào nào nào, đừng có để chuyện không vui khi nãy ảnh hưởng tới tâm trạng của chúng ta nữa, hôm nay phải “bung lụa” thôi, ngày mai chúng ta bắt đầu quay! Lúc này Đoàn Khoa đứng lên vừa cười vừa nói to để át đi không khí căng thẳng ngoài ý muốn do chuyện Đoàn Toàn gây ra.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 219: Diễn Suất Dở Tệ Và Sự Kiêu Ngạo

Sáng sớm hôm sau, khi Sở Tiên tới bến cảng thì cũng là lúc Đoàn Khoa và hội diễn viên đang dàn cảnh chuẩn bị quay phim

Cảnh mở đầu của bộ phim chính là cảnh ngư dân trên thuyền đánh cá đang thu hoạch cá, thuyền đánh cá được lấy làm đạo cụ phim không phải con thuyền Sở hiệu người cá của Sở Tiên, mà là trên một chiếc thuyền dài hơn mười mét.

_Người anh em Sở Tiên!

Nhìn thấy Sở Tiên tới, ba người Đoàn Khoa, Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn lập tức vẫy tay với hân.

_Anh Sở Tiên!

Diêm Văn Văn ngọt ngào gọi to tên hân, trải qua truyện của hôm qua thì thiện cảm của cô dành cho Sở Tiên chỉ có tăng chứ không hề giảm đi, ngay cả cách xưng hô cũng khác.

_Ừm! Sở Tiên nhìn thấy cô bèn gật đầu, hôm nay Diêm Văn Văn ăn vận rất đổi đời thường, phía trước thân còn mang cả tạp dề, mặt mũi bị hoá trang cho đen nhem đi, nom giống như một cô gái đánh cá sống ở biển thật vậy.

Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn cũng thay trang phục ngư dân ngay sau đó, tất cả một thiết bị đã được chuẩn bị xong xuôi từ hôm qua, thế nên sáng nay chỉ việc bấm máy quay luôn là xong.

Kịch bản Sở Tiên đã xem qua, nội dung và tiến trình của phim hân cũng nắm được đôi phần, có điều hân không phải là đạo diễn nên cũng không biết phải quay như thế nào, chỉ còn cách ngồi ở đó mà xem họ làm việc.

_Mọi người chuẩn bị nhé, chúng ta chuẩn bị quay cảnh đầu tiên, mở đầu một phát ăn ngay cho thuận lợi nhé!

Đoàn Khoa nhìn thấy mọi người đã chuẩn bị hòm hòm rồi vỗ tay hô to một tiếng.

_Ok! Tất cả mọi người đều đồng thanh.

_Được, mọi người lên thuyền đi, quay phim các anh nhớ để ý kĩ, chúng ta có rất nhiều cảnh quanh trên biển, vậy nên tuyệt đối không được xảy ra hiện tượng rung lắc khung hình, Phong Hoả, Văn Văn và mấy người anh em đằng kia, nào nào, lên thuyền!

Đoàn Khoa nói rồi bước về phía con thuyền nhỏ, Sở Tiên cũng theo đi theo sau.

Thước phim đầu tiên sẽ quay cảnh các ngư dân đang kéo lưới lên để thu cá về, cũng là cảnh đầu của bộ phim.

Đoàn Khoa tìm một vài diễn viên phụ tới, cũng là những người lão luyện lâu năm trong nghề, đối với các động tác đánh bắt cá trên biển đều thuần thục như ngư dân thật.

Cá cũng là do Đoàn Khoa bọn họ mua trước ở chợ, khi cá được kéo từ biển lên, Văn Văn và Phong Hoả cùng bọn Nhậm Bằng Huy, Nghiêm Trạch Khôn chia nhau nhặt cá.

Đây là cảnh đầu tiên, cũng là cảnh rất đơn giản.

_Chuẩn bị ation!

Đoàn Khoa hô to để khai máy.

Máy quay hoạt động, Sở Tiên và Đoàn Khoa cùng phó đạo diễn yên lặng ở một bên xem. Một đôi vợ chồng ngư dân già đem cá kéo từ dưới biển lên, đặt lên trên thuyền rồi nói:

_Phân chia thôi.

Văn Văn và Phong Hoả cùng bọn Nhậm Bằng Huy, Nghiêm Trạch Khôn chia nhau nhặt từng con cá nhỏ.

Đoàn Khoa ở bên cạnh chăm chú quan sát Diêm Văn Văn rồi gật đầu, nhưng rất nhanh sau đó hân liền chau mày lại.

Phân cảnh nhặt cá rất đổi đơn giản, Văn Văn cùng bọn Nhậm Bằng Huy, Nghiêm Trạch Khôn diễn rất tự nhiên, chỉ cần lựa cá chọn cá là xong không yêu cầu tí diễn xuất phức tạp nào cả.

Ấy vậy mà Phong Hoả lại tỏ thái độ khó chịu ngịch ngịch con cá, hơn nữa lại là một lỗi nhìn cái ra ngay, rất rõ rệt.

Sở Tiên cũng phát hiện ra động tác không thể nào hiểu nổi ấy của cậu ta, liền nhăn mặt lại, rồi nhìn về phía Đoàn Khoa.

_Cắt! Đoàn Khoa hô lên một tiếng.

_Diễn xuất của các bạn đều rất ổn, duy chỉ có Phong Hoả, cậu còn thiếu sót đôi chút, phải tự nhiên vào, tự nhiên, quay lại!

Phong Hoà hơi khó chịu nhăn nhó, sau đó gật đầu.

_Ation!

Lần này, diễn xuất của Phong Hoà rất tốt, Đoàn Khoa miễn nguyện gật đầu.

_Đưa tôi ít nước!

Quay xong vài cảnh, Phong Hoà liền thấy khát nước nên quay ra hô một tiếng với Đoàn Khoa.

Vì đang ở trên thuyền, lại khá nhỏ và chật, cho nên quản lý không thể ở bên sẵn sóc diễn viên của mình được, Phong Hoà quay về phía Đoàn Khoa nói lớn như kiêu ra lệnh cho anh ta vậy.

Đoàn Khoa cũng chẳng nói gì mà ném cho anh ta một chai nước.

_Cái thời tiết chết tiệt gì thế này, tôi cứ nghĩ ở trên biển phải sướng lắm cơ, hoá ra ngay tới một nơi để che chắn nắng cũng chả có, một tháng sau chắc bị cháy đen thui mất.

Phong Hoà bắt đầu cầu nhàu.

Mọi người xung quanh chẳng ai để ý tới hắn, thực chất là qua chuyện hôm qua tất cả mọi người đều đã có cái nhìn khác về hắn, ai cũng nhận ra nhân phẩm của cậu ra thuộc loài gì.

Sở Tiên vút chai nước cho mấy người chỗ Diêm Văn Văn, nhìn họ cười tươi rói:

_Khí hậu ở trên biển rất đẹp, nhưng mà không có chỗ che chắn nắng, các bạn chịu khó đem ô theo che hoặc là bôi kem chống nắng dày hơn là được.

_Không sao, quay phim giữa trời mùa hè đều vậy cả, không thể tránh khỏi được.

Diêm Văn Văn nhìn hắn nở nụ cười, sau đó liền hỏi hắn:

_Anh Sở Tiên chắc phải thường xuyên ra biển đánh bắt cá lắm nhỉ?

_Cũng không hẳn, nói ra thì tôi mua thuyền cá đã lâu mà số lượng ra khơi chỉ đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa cũng chỉ toàn đánh bắt đủ các nguyên vật liệu cho bể thủy sinh thôi, nhưng mà đánh bắt cá cũng là một công việc hết sức thú vị đấy, đợi tới cảnh cuối cần phải lặn sâu trong lòng đại dương, tôi sẽ đưa các bạn đi bắt cá, đến lúc ấy, nào là tôm hùm, cua bể muốn ăn bao nhiêu cũng được.

_Thật không, nghe thích quá đi.

Diêm Văn Văn trong giọng nói tràn đầy mong đợi.

_Người anh em Sở Tiên, cậu kể cho chúng tôi nghe vài câu chuyện đánh bắt cá trên biển của cậu đi?.

Nghiêm Bằng Huy hiểu kì hỏi.

_Được thôi!. Sở Tiên cười rồi bắt đầu kể cho họ nghe, kể đến đoạn hắn gặp bọn săn biển cá, rồi gặp cá mập, cá heo... thì khiến cả hội chưa người nào từng ra biển phải ngơ ngác ngơ ngẩn.

Phong Hoà ngồi một bên nghe họ cười cười nói chuyện vui vẻ với nhau, còn mình thì thui thủi buồn bã ngồi một mình uống nước.

Quay một lúc ở trên biển, rồi qua bờ, quá trình quay phim không hề thuận lợi như trong tưởng tượng của Đoàn Khoa, cả ngày khiến hắn rầu rĩ vô cùng.

_Sao thế? Lúc kết thúc, Sở Tiên vỗ vai hắn hỏi han.

_Quá là rác rưởi, cmn chứ. Đoàn Khoa nhìn thấy Phong Hoà đã rời khi, không kiềm chế được văng tục.

Sở Tiên cười không nói gì.

_Lúc bỏ máy quay phim clip đăng lên mạng, mấy diễn viên nghiệp dư đó đều chưa từng có kinh nghiệm diễn xuất nào, nhưng diễn xuất cũng không tới nỗi rác rưởi như tên đó, còn to mồm có danh tiếng chứ, đm, nếu như hắn không nổi tiếng thì bỏ máy đã chứ cho sml tên đó ra rồi.

Khiến cho Sở Tiên ngạc nhiên sững sờ chính là hôm nay cậu được nghe vô vàn “văn hoa mỹ từ” được thò ra từ chính miệng ông bạn đạo diễn Đoàn Khoa của mình.

_Bây giờ mới là ngày đầu tiên, nếu thay người bây giờ vẫn còn kịp. Sở Tiên nói với hắn.

_Ei, thôi bỏ đi, hơn một tháng thôi, nhịn rồi cũng sẽ qua, bây giờ cũng đã trả trước một phần công cho hắn ta rồi, nếu như vi phạm hợp đồng thì mấy trăm vạn tệ đó không đòi lại được đâu.

Đoàn Khoa lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối.

Sở Tiên vỗ vai hấn không nói gì.

Hai hôm sau là cảnh quanh trên cạn, cũng không cần dùng tới thuyền cá của Sở Tiên nữa, vì thế hấn tới Kinh Hải một chuyến.

Mặt tiền của cửa hàng đang được sửa sang, nhưng do nhập hai cửa hàng lại làm một nên phải mất nhiều thời gian sửa chữa hơn, e là phải mất độ khoảng nửa tháng mới xong nổi.

Mất nhiều thời gian như vậy nằm ngoài dự đoán của hội Sở Tiên, nhưng cũng chả có cách nào khác, chỉ có thể chờ đợi thôi.

Việc thứ hai là khu nuôi cá ở hồ Phong - Đài, còn nửa tháng nữa là tới thời gian giao nhận, đến lúc ấy, hấn có thể bắt đầu kinh doanh khu nuôi cá của mình rồi.

_ Lão Tầm, gọi tất cả mọi người qua bến cảng.

Sáng sớm ba hôm sau, Sở Tiên gọi một cuộc điện thoại cho lão Tầm, Đoàn Khoa thông báo cho hấn hôm nay phải dùng đến thuyền cá của hấn cùng đám Nhị Kiếm.

Bởi vì trong clip có cảnh bọn Nhị Kiếm đánh bắt cá mập cùng cảnh tấn công thuyền cá của dân Nhật, cho nên một số phân đoạn của phim cần sự góp mặt diễn xuất của họ.

Ngoài ra con thuyền Số hiệu người cá cũng cần lão Mục lái.

Sở Tiên lái xe đến bến cảng thì đã thấy bọn họ đến đông đủ cả rồi, thấy Sở Tiên tới Đoàn Khoa liền đi ra đón:

_ Thế nào rồi? Tiến triển thế nào?

_ Cũng được, tính cho tới thời điểm này cũng được tạm coi là thuận lợi.

Đoàn Khoa gật đầu:

_ Hôm nay phiền mấy anh em của cậu quá.

_ Không sao, họ sẽ tới nhanh thôi. Sở Tiên không quan tâm mấy liên gật đầu, rồi sau đó nhìn vào mấy người ở trong phim trường.

Hội Diêm Văn Văn vẫy tay chào hấn, Sở Tiên thấy vậy liền gật đầu rồi ngồi xuống một bên.

Không lâu sau đó hội lão Tầm cũng tới, thân hình to cao vạm vỡ của người cá khiến cho tất cả mọi người trong phim trường đều phải liếc mắt dõi theo.

_ Được rồi, cảnh hôm nay phải quay ở giữa biển, chúng ta phải ngồi thuyền ra đó mất tầm hơn mười km, mọi người chuẩn bị đầy đủ đồ đạc đủ dùng trong một ngày ở ngoài biển nhé.

Thấy hội lão Tầm tới, Đoàn Khoa vỗ tay thu hút sự chú ý rồi dặn dò với họ.

_ Anh Sở, đây là thuyền đánh cá của anh à? Sao đằng trước lại bị đâm méo ra như này? Khi họ bước tới nhìn thấy chiếc thuyền cá ở bờ biển thì lộ rõ sự ngạc nhiên, Diêm Văn Văn khá hiếu kì hỏi.

_ Qua vài hôm nữa sẽ biết thôi! Sở Tiên không hề trả lời cô, thay vì đó nói tiếp:

_ Con thuyền đánh cá này của tôi là điểm nổi bật trong lúc quay, đi lên thôi.

Con thuyền cá dài hai mươi tám mét kể cũng khá to, người quay phim cùng diễn viên tổng cộng có mười mấy người, nhưng nhìn chung lại không hề chật chội chút nào.

_ Đây chính là thuyền đánh cá à, to thật đấy, còn to hơn so với một số tàu du lịch, người anh em Sở Tiên, thuyền đánh cá này của cậu bao nhiêu tiền vậy? Nhậm Bằng Huy tò mò bước qua phía cậu hỏi.

_ Một ngàn vạn, đắt hơn nhiều so với tàu du lịch. Sở Tiên vừa cười vừa nói:

_ Lão Mục, ra khơi!

_ Vâng ông chủ! Lão Mục gật đầu.

_ Mọi người có thể đi chung quanh chiếc thuyền làm quen nó một chút. Sở Tiên nói với mọi người.

Mấy người Nhậm Bằng Huy và Diêm Văn Văn cùng vài diễn viên khác hiếu kì bắt đầu đứng lên đi lại thăm thú con thuyền, lão Tầm đứng bên cạnh giới

thieu với họ, vì lát nữa sẽ có nhiều cảnh họ bắt buộc phải hiểu về thuyền cá mới quay được.

_ Nào, xem tôi hai ngày nay quay được những gì nhé?

Đoàn Khoa cầm máy quanh phụ ra bước tới bên Sở Tiên rồi mở ra cho cậu xem

_ Một đoạn này đều chưa qua cắt sửa, nhưng từ đây có thể thấy được chất lượng của bộ phim.

Sở Tiên gật đầu, dù sao thì bộ phim này cũng có tiền đầu tư từ hần, hần thích thú mở ra xem.

_ Thẻ chất của Phong Hoả không phù hợp đóng một ngư dân, gầy quá!

Sở Tiên xem xong nói thẳng như ruột ngựa.

_ Đây cũng là điều mà tôi suy nghĩ không chu đáo, nhưng sự nổi tiếng của hần hoàn toàn có thể bù đắp được điều đó. Đoàn Khoa gật đầu rồi giải thích với hần.

Sở Tiên gật gù, hiện giờ có thể nói thanh danh của diễn viên là tường thành vững chắc đảm bảo doanh thu phòng vé cho bộ phim đó, mặc dù cơ thể không phù hợp với vai diễn lắm, nhưng chỉ cần diễn hay là cũng không có vấn đề gì lớn cả.

_ Diêm Văn Văn, Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn mấy người họ diễn xuất không tệ. Sở Tiên nhận xét.

_ Ừm, đúng là rất tốt, Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn hai người họ đều dựa vào thực lực mà đi lên, phong độ diễn xuất rất ổn, điều này không cần phải nói nhiều, Diêm Văn Văn cũng như thiên hạ đồn, diễn rất hay!

Đoàn Khoa nhận xét từng người một:

_ Còn về Phong Hoả thì... có hơi chảnh và “mong manh dễ vỡ”.

_ Chắc là do hoàn cảnh gia đình đấy!.

Sở Tiên vừa nói vừa cười:

_ Nhưng cũng không sao, quay xong phim này anh cách mặt cậu ta luôn cho rảnh nợ.

_ Tôi mà là một đạo diễn nổi tiếng, tôi đe cậu ta lâu rồi!.

Đoàn Khoa nuốt ngụm nước đánh ực như thể nuốt cả cục tức to đùng đang đè nén cậu ta.

Sở Tiên cười:

_ Vậy tôi sẽ đợi tới ngày đó, ngày mà anh trở thành một đạo diễn hàng đầu.

_ Nhất định rồi, tôi tự tin với bộ phim này lắm, có đoạn clip của anh, phát lên là hot ngay ấy mà. Đoàn Khoa ngập tràn khí thế nói.

_ Ô, phải rồi, đoạn clip đánh bắt cá mập của chúng tôi không xuất hiện trên mạng ư!.

Sở Tiên hiểu kì hỏi.

Khi bọn họ đánh bắt cá mập trắng lớn, có rất nhiều người chung quanh vây xem, cũng có không ít người quay clip lại, nhưng tuyệt nhiên không thấy phát tán trên mạng, điều này không bình thường chút nào.

_ Tôi nhờ ba vợ tôi giúp ém mấy tin tức liên quan tới vụ cá mập trắng lớn của bọn cậu rồi, cũng chính nhờ clip đó mà ông ấy ủng hộ tôi hết mức đấy. Đoàn Khoa cười cúi về.

_ Đợi tới khi quanh xong sắp công chiếu thì các anh sẽ thả thông tin này ra phải không? Sở Tiên nhìn hần.

_ Ừm! Đoàn Khoa gật đầu, trên gương mặt nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Quỳ Xuống Xin Lỗi

_Được rồi, vị trí này là được rồi đây!

Lúc này Sở Tiên nhìn tứ phía, biển cả mênh mông không nhìn thấy đáy.

Đoàn Khoa đứng dậy nhìn ngó, gật đầu rồi hô to:

_ Mọi người mau tới đây.

_ Lão Mục dừng thuyền! Sở Tiên ra hiệu cho với lão Mục một tiếng, rồi sau đó là hội Diêm Văn Văn, Phong Hoà lần lượt từ khu điều hành thuyền và nơi để hàng bước ra.

_ Đây là một cảnh đánh bắt cá, quăng lưới bắt cá, mọi người chuẩn bị kĩ nhé, người anh em Sở Tiên, phiên cậu dạy cho họ một vài kĩ thuật cơ bản!

Sở Tiên gật đầu, rồi để cho bọn Nhị Kiếm giải thích cho họ hiểu.

_ Hôm nay ánh nắng mặt trời độc quá!

Đoàn Khoa ngược nhìn lên bầu trời rồi vỗ vỗ tay:

_ Thời tiết rất nóng nực, mọi người nỗ lực chút nhé, làm một lần xong luôn.

Mọi người gật đầu, chẳng ai muốn phơi mình dưới cái nắng gắt vậy cả, hơn nữa bị đen đi không ai thích hết.

_ Ation!

Bắt đầu quay phim, Sở Tiên đứng bên cạnh quan sát, vì họ mới tiếp xúc với thuyền cá nên mới đầu không tránh khỏi lộ ra nhiều sai sót lộ liễu.

Sở Tiên nhiệt tình giải thích cho từng người một, rất nhanh sau đó tiến độ quay phim được đẩy nhanh hơn.

Thế mà chỉ mới đó thôi công cuộc quay phim lại bị khựng lại, lần này xảy ra lỗi ở phân đoạn Phong Hoà giao đầu với một người trung niên.

_ Cát, Phong Hoà, các cậu xảy ra cãi cọ, phải gầm rống lên, gầm rống gào thét ấy cậu hiểu không? Phải dứt hơi khản tiếng rất cổ bông họng mà hét lên, phải dùng tiếng thét dữ dội phát ra từ cuống họng mới thể hiện sự tức giận của cậu, nào nào, chúng ta quay lại một lần nữa!. Đoàn Khoa nhìn hấn nhắc nhở.

_ Ok! Khoé miệng Phong Hoà nhếch dài ra, tỏ ý mất kiên nhẫn với mấy câu “nhắc nhở” của đạo diễn, bắt đầu diễn lại.

_ Hấn không phải là đang tức giận gào thét lên, chả diễn hết mình chút nào. Sở Tiên nhìn thấy sự diễn xuất dở ẹc của hấn mà lầm rầm bình luận trong miệng.

_ Phải vậy, hấn chưa thoát ra được, chưa thoát ra được chính cái bóng của mình. Đoàn Khoa bắt đầu thấy mất bình tĩnh nhìn hấn ta rồi lắc đầu, liền sau đó hô to lên một tiếng:

_ Cát, diễn lại!

_ Cát! Gầm to lên, Phong Hoà, cậu phải dồn sức cho cú hét ấy để làm cho nó có lực hơn!

_ Cát! Phẫn nộ, cậu phải có sự phẫn nộ lấy hơi từ cuống họng mà phá ra, rồi từ biểu cảm cũng phải toát lên được điều đó, chứ không phải là cái kiểu yếu ớt oặt ẹo như vậy.

Đoàn Khoa phải dừng quay đến sáu bảy lần vì bức bối, hấn dùng mọi cách với Phong Hoà rồi mà cũng không ăn thua, không biết làm thế nào để hấn nhập vai hơn, thế nhưng Phong Hoà đến yêu cầu cơ bản nhất cũng không đạt tiêu chuẩn.

_ Chó má! Lần này Phong Hảo tức giận lấy chân đá vào đồng cá trước mặt, trên gương mặt thể hiện sự bất lực trông thấy rồi chửi tục một câu, sau đó liền nói:

_ Quay đi, tiếp tục tiếp tục!

Đoàn Khoa nhú chặt mày rồi hô to:

_ Ation!

Lần này, Phong Hảo như thể xả hết cục tức trong lòng đang bị dồn nén suốt này giờ ra, khiến cho hấn nhập vai vô cùng, sát khí đằng đằng gầm rú đánh nhau với đối thủ.

Đoàn Khoa gật đầu, thế nhưng, người trung niên diễn vai đối thủ của Phong Hoà có thể là do lần này hấn đột nhiên diễn tốt quá khiến ông chưa kịp chuẩn bị, cả cơ thể cứng lại không phản ứng kịp, thậm chí còn quên mất lời!

_Cất!

_Lão Vương, anh sao vậy, lúc này sao hồn lại bay đi đâu thế, chả chú ý gì cả? Phong Hoà lần này rất tốt, diễn lại cảnh này! Đoàn Khoa chau mày chỉ vào người trung niên.

Người đó lập tức cúi đầu tỏ ý xin lỗi, nhưng lúc này, Phong Hoà làm ra một động tác khiến cho tất cả mọi người đều không ngờ tới.

_Cái con mẹ này chứ mày có biết diễn không vậy? Khó lắm mới diễn thành công một lần mà bị thằng đàn nhà mày làm hỏng rồi! Phong Hoà nổi khùng lên lao vào đẩy mạnh vào người lão Vương, khiến cho ông mất đà loạng choạng ngã xuống đất.

Sở Tiên khó chịu nhăn mày rồi lập tức đứng dậy, Đoàn Khoa sắc mặt cũng trở nên khó coi đứng lên đi về phía đó:

_Phong Hoà, cậu có ý gì đấy, người ta chỉ vì sợ ý quay hỏng một lần mà cậu đã tức giận tới vậy rồi? Hơi quá đà rồi thì phải?

Phong Hoà nhìn thấy mọi người xung quanh đều nhìn mình liền mất bình tĩnh phát tay một cái, lấy mũ đang đội ở trên đầu mình quăng xuống đất càu nhàu:

_Đội lát nữa quay tiếp!

_Cậu không nghĩ rằng cần phải xin lỗi người ta sao? Sở Tiên đi đến bên cạnh đỡ lão Vương dậy, ông nhìn cậu rồi xua xua tay ra hiệu mình không sao, sắc mặt trở nên sượng sùng vô cùng.

Phong Hoà nghe thấy Sở Tiên nói vậy định phản bác lại, nhưng hấn lại nhớ đến sự việc của Đoàn Toàn hôm nọ nên bỏ ý định tranh cãi với hấn đi, tìm một chỗ rồi ngồi xuống.

Sở Tiên nhìn Phong Hoà rồi bước qua phía hấn.

_Sở Tiên! Đoàn Khoa nhìn thấy hấn bước qua chỗ Phong Hoà liền hoảng sợ hô lên một tiếng, tất cả diễn viên ở đây đều sững sờ nhưng không nói gì.

Sở Tiên nhìn Đoàn Khoa lắc đầu, bước tới phía trước mặt Phong Hoà.

_Cậu tính làm gì? Phong Hoà e sợ nhìn hấn.

Người quản lý của hấn thấy vậy lập tức chạy ra, cứng đầu cứng cổ cố gắng thuyết phục Sở Tiên:

_Sở tiên sinh, anh để Phong Hoà tĩnh tâm lại chút đã.

_Tôi thấy chả có gì phải tĩnh tâm lại cả, đều là người trưởng thành rồi!. Sở Tiên nói với người quản lý của hấn ta:

_Xin lỗi một câu thì tôi sẽ bỏ qua chuyện này.

_Cậu nói sao cơ? Bảo tôi phải xin lỗi á, không có chuyện đó đâu! Phong Hoà nghe thấy vậy cau tiết đứng phắt dậy nói.

Sở Tiên không nói gì đứng yên lặng nhìn chằm chằm vào hấn.

_Hứ!. Phong Hoà gắt gỏng hứ một tiếng nhạt nhẽo, nhưng hấn không dám nhìn chực diện Sở Tiên, đáp lại:

_Các người phải biết đây là do các người mời ta tới, nếu không nể mặt chú Cảnh tôi chả bao giờ đồng ý đâu.

_Tốt lắm! Sở Tiên quay người lại nhìn Đoàn Khoa nói:

_Anh Đoàn, đổi người đi!

Đoàn Khoa nghiêng răng nghiêng lợi:

_Được!

_Không sao, kinh phí không đủ thì tôi sẽ lo. Sở Tiên vừa nói vừa cười rồi quay sang lườm Phong Hoà.

_Mẹ kiếp, các người nghĩ tôi thèm vào tham gia quay bộ phim rẻ rách của các người sao, nếu như không phải mấy người cầu xin tôi thì tôi còn khurót mới đồng ý nhè, còn định không quay nữa? Còn tính thay người cơ? Haha, bố mày chả tiếc đâu!. Phong Hoà nghe thấy đối phương có ý đuổi mình, lòng tự ái dâng cao ngút trời bùng ra những câu giận giữ.

_Ừ, cậu không tiếc. Sở Tiên nhìn đăm đăm vào hấn:

_Bây giờ cậu không còn là thành viên của đoàn làm phim chúng tôi nữa rồi. Vậy thì chúng ta bàn tiếp chuyện khi nãy nhè, chuyện cậu đẩy diễn viên bên chúng tôi ấy.

Phong Hoà sững người, nhìn thấy ánh mắt sắc lẹm Sở Tiên tặng mình, trong lòng Phong Hoà thấy bất an, hấn rút rè nói:

_ Cậu muốn gì? Tôi nói cho cậu hay, tôi là Phong Hoà đấy, nếu cậu tính động chân động tay với tôi tôi tuyệt đối không tha cho cậu đâu.

_ Vị Sở tiên sinh đây xin đừng nóng vội, chúng ta có gì thì cứ từ từ nói với nhau, ba của Phong Hoà là một thương nhân nổi tiếng trên thế giới, hơn nữa còn quen biết rất nhiều chính trị gia trên thế giới nữa. Người quản lý của hấn ta lập tức bước tới, hấn ta rõ ràng là có sợ hãi Sở Tiên, chuyện thanh niên lần trước bị đánh cho tàn phế nên hấn ta sợ lần này sẽ xảy ra chuyện với Phong Hoà, Sở Tiên mà mạnh tay thì chả ai ngăn cản được, thế nên phải lập tức lấy danh ba của Phong Hoà ra nhắc nhở hấn.

_ Vậy thì sao?. Sở Tiên lạnh nhạt nhìn người quản lý đó thờ hất ra một câu:

_ Có quyền có thế thì không cần phải xin lỗi sao? Bây giờ xin lỗi hay là ép tôi phải ra tay!

_ Xin lỗi à, chẳng cần phải nghĩ nhiều đâu, tao nói cho mày hay thằng họ Sở kia, đừng có nghĩ mày ở thành phố Thanh Hải có tí quyền thế mà phách lối, tao không sợ đâu, mày mà dám đụng vào một cọng lông trên người tao thì mày sẽ biết tay tao, không tin mày cứ thử đi!.

Phong Hoà bị Sở Tiên chọc cho nổi khùng lên, chỉ trỏ tay vào hấn mà gầm rống.

Người quản lý nghe thấy vậy liền chau mày lại, lúc sau cũng nghiêng răng rôm rốp gân cổ lên phụ hoạ theo:

_ Phải đấy, Phong Hoà là người của công chúng, hơn nữa gia thế cũng chẳng tầm thường, dù cậu có lợi hại đi chăng nữa thì một số việc cậu cũng không gánh nổi hậu quả đâu.

_ Chỉ có xin lỗi một cậu thôi mà đối với các người khó khăn vậy sao?.

Sở Tiên thấy bộ dạng bọn chúng bây giờ rất nực cười liền cười phá lên.

Người quản lý không nói câu nào, còn Phong Hoà lạnh nhạt hứ một câu, chắc hẳn rằng Sở Tiên không dám ho he gì nữa nên yên tâm rồi nhìn về phía Đoàn Khoa ra lệnh:

_ Đạo diễn Đoàn, gọi xe đưa chúng tôi về!

Đoàn Khoa nhìn thấy Sở Tiên liền hơi hấp hé môi.

_ Được rồi, bọn họ giờ đây đã không còn là người của đoàn phim chúng ta nữa, thì, Nhị Kiểm, lôi cổ hai tên này vứt ra ngoài cho ta!

Đoàn Khoa còn chưa kịp nói gì thì Sở Tiên đã nói với Nhị Kiểm ở bên cạnh như vậy rồi.

Tất cả mọi người đều ngỡ ngác, nhìn thấy Nhị Kiểm đi tới, Phong Hoà cùng người quản lý của hấn nhìn thấy con người “đồ sộ” như tháp ấy thì sợ mặt cắt không còn giọt máu.

_ Sở Tiên sinh, cậu nên nghĩ đến hậu quả trước khi làm, tôi nói cho cậu hay, chúng tôi nếu có may may xơ xảy chút nào thì các cậu...

_ Anh nhiều lời quá rồi đấy!. Hấn còn chưa kịp nói xong thì đã bị Nhị Kiểm dùng một chưởng dội vào ngực hấn, liền sau đó nhấc bổng hấn lên ném xuống dưới biển.

_ Tùm!

_ A a, cứu tôi, cứu tôi với!

Người thanh niên bị ném xuống nước hoảng loạn cực độ, hấn dùng ánh mắt cầu cứu kinh sợ nhìn lên thuyền cá.

Sở Tiên sắc mặt không hề thay đổi, Nhị Kiểm lại tiếp tục không chần chừ bước từng bước về phía Phong Hoà.

_ Anh, anh tính làm gì? Không, không không muốn đâu!. Phong Hoà nhìn thấy Nhị Kiểm đầu trục lốc sắc mặt dữ tợn đó mà hồn bay phách lạc.

_ Sở Tiên, cậu định làm thật đấy à. Đoàn Khoa đứng cạnh sợ hãi nuốt nước bọt khan, lập tức nói với cậu.

Sở Tiên hơi lắc đầu rồi hướng ánh mắt về Phong Hoà.

_ Tôi sai rồi, tôi xin lỗi xin lỗi, được chưa, cầu xin anh tha cho tôi, xin anh đấy, tha cho tôi!.

Phong Hoà giờ đây đang vô cùng hoảng loạn, lui về sau vài bước.

Nhị Kiểm dừng lại rồi quay sang thăm dò ý Sở Tiên.

Sở Tiên nhìn Phong Hoà không thèm để ý tới mà cười nhạt một cái:

_Quỳ xuống xin lỗi!

_Mày... Sắc mặt của Phong Hoà lập tức thay đổi, hắn nhận thấy mình đang bị lăng mạ một cách quá đáng, nhưng không còn cách nào khác, hắn cúi sầm mặt mũi lại, mắt đảo quanh sợ hãi.

_Không cần đâu không cần đâu, Sở Tiên sinh, không cần thật mà!

Lão Vương nghe thấy Sở Tiên yêu cầu như vậy lập tức xua xua tay.

Sở Tiên nhìn ông cười ồ lên, lắc đầu, rồi lại nhìn sang Phong Hoà:

_Cho cậu mười giây để lựa chọn, cậu có thể thử xem tôi là người nói được có làm được không!

_Mày mày... Phong Hoà giận tím tái mặt mày, nhưng khi nhìn thấy Nhị Kiếm ở đó thì liền hoảng sợ lùi về sau mấy bước, trong đầu hắn trống rỗng.

_Hết thời gian rồi! Nhị Kiếm đợi hết mười giây liền đi tới, đưa tay ra nhắc cơ thể hắn lên.

_Tôi xin lỗi tôi xin lỗi, đừng có ném tôi ra biển... Phong Hoà ré lên hoảng hốt rồi ngậm bồ hòn làm ngọt quỳ xuống:

_Xin lỗi, đừng ném tôi xuống biển.

_Thế này có phải mọi chuyện êm xuôi không, hà có gì cứ phải phô trương thanh thế làm gì. Sở Tiên cười phá lên, rồi nhìn lão Tầm bảo với ông:

_Vớt hắn lên đi.

_Thật ra kể cả cậu có không xin lỗi đi chăng nữa tôi cũng không thể ném cậu xuống biển mà không quản được. Nói rồi Sở Tiên cười sảng khoái.

_Mày... Phong Hoà tức điên lên nhìn hắn, nhưng rất nhanh sau đó liền cúi gằm mặt xuống.

Sở Tiên ra hiệu cho Nhị Kiếm:

_Chả qua là tôi nhìn cậu ngứa mắt từ lâu rồi.

Hắn vừa dứt lời thì Nhị Kiếm liền bước tới xốc cơ thể của Phong Hoà lên rồi bồi cho hắn một phát vào bụng, tiếp theo sau đó tiếng đánh người bồm bộp vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 221: Tôi Đóng Vai Chính?

Đoàn Khoa, Diêm Văn Văn, Nhậm Bằng Huy, Nghiêm Trạch Khôn cùng mọi người có mặt ở đó được dịp chiêm ngưỡng thước phim hành động thực tế nhất cuộc đời họ, ai nấy đều mở to mắt hết cỡ khi nghe thấy tiếng hét thảm thương của Phong Hoà, không kiềm chế nổi mà phải nuốt khan một cái.

Người quản lý vừa mới được vớt từ dưới biển lên nhìn thấy Phong Hoà bị đánh cho tơi bời như vậy chỉ dám im lặng không dám hé răng nửa lời.

Quá hung hãn!

_Người đầu tư này làm gì mà căng thế?. Cậu bạn phụ trách mảng đạo cụ nói giọng hơi quở trách, nhưng sau đó liền cười hi hi lảm bảm trong miệng:

_Mình thích!

_Lão Mục lái thuyền đi về thôi!. Sở Tiên nói với ông.

_Người anh em Sở Tiên. Đoàn Khoa hô to lên một tiếng, rồi ám chỉ nói với hắn "cậu rất tuyệt", liền sau đó bật ngón cái lên mãn nguyện.

Sở Tiên cười mỉm bước qua chỗ của hắn vỗ vỗ vai:

_Bây giờ thì vui rồi, chúng ta lại gặp rắc rối vì tạm thời không có diễn viên chính, phải tìm người thay thế, buổi ghi hình của hai bữa trước cũng phải quay lại rồi.

_Không sao đâu, đáng lẽ tôi phải nghe lời cậu từ sớm mới phải, nếu cứ tiếp tục quay phim trong tình trạng như thế này, thì sẽ có một ngày tôi chịu không nổi mà đập cậu ta một trận mất. Đoàn Khoa lắc đầu, hành động của Phong Hoà ban nãy đúng là rất quá đáng, khiến cho mọi người tức giận, nhưng cũng

bởi vì thân phận của hắn và ba hắn quá to nên cũng chả có ai dám đứng ra nói cả, thế nhưng tội cho hắn số đen gặp phải người như Sở Tiên.

_Ừm, vậy thì mọi người vất vả rồi. Sở Tiên nhìn về phía mấy người diễn viên chung quanh:

_Thật có lỗi với mấy bạn quá, tối nay tôi mời mọi người đi ăn nhé.

_Các thành viên của đoàn làm phim mình có ai có lịch trình gì không nhỉ?

Đoàn Khoa nhìn mọi người xung quanh hỏi.

Bộ phim này của Đoàn Khoa dự kiến phải quay hơn một tháng mới xong, vì xảy ra chuyện của Phong Hoà nên phải tìm nam diễn viên mới thay thế, ít nhất phải chậm đi nửa tháng nữa.

_Thời gian của tôi gấp lắm, tháng sau còn có một show trên truyền hình, hơn nữa đã lên lịch hết rồi. Diêm Văn Văn do dự một hồi bèn nói.

Đoàn Khoa nhăn mặt lại, tìm nam chính cho một bộ phim không dễ dàng gì, những ngôi sao có tên tuổi đều phải hẹn trước, nếu mời những ngôi sao không nổi lắm đóng vai chính cho bộ phim này hắn không cam tâm tẹo nào.

_Từ một trong hai người Nhậm Băng Huy, Nghiêm Trạch Khôn chọn ra một nam chính không được sao? Sở Tiên nhìn thấy vẻ mặt rầu rĩ của hắn nảy ra một sáng kiến.

Đoàn Khoa nghĩ ngợi một lúc, nhưng rất nhanh sau đó liền lắc đầu, diễn xuất của hai người họ thì tốt, nhưng có điểm khiếm khuyết là họ không đẹp trai, cũng không cool ngầu, cũng chính bởi hai lí do to to đùng này hai người ấy mới luôn không được giao cho vai chính, đóng nhiều phim cũng chỉ được vào vai phụ. Ở cái thời đại chỉ nhìn mặt tiền mà kiếm cơm này thì nếu không phải đi diễn hài, diễn viên chính bắt buộc phải có ngoại hình thật bắt mắt, nam phải thật đẹp trai, còn nữ phải xinh đẹp yêu kiều như tiên mới hợp xu thế.

_Nếu không còn cách nào khác nữa thì tôi sẽ diễn vai của chính tôi, còn để Nhậm Băng Huy đóng nam chính.

Sở Tiên nhìn hắn lắc đầu, hắn nghĩ rằng đó là cách hay nhất hiện giờ bèn nói với đạo diễn Đoàn.

Đoàn Khoa nghe thấy vậy tự dưng mắt chợt sáng bừng lên, nhìn ngắm Sở Tiên rồi gật đầu cái rụp.

_Nếu như cần thì tôi sẽ diễn, nhưng mà phải nói trước là tôi không biết diễn đâu đấy! Sở Tiên hơi ngập ngừng rồi gật đầu, hắn không hề thích bị nổi tiếng, xuất hiện lộ mặt trước công chúng là điều hắn ghét nhất, hơn nữa bí mật của bản thân hắn không muốn bị ai phát hiện ra cả.

_Không sao đâu, tôi thấy cậu hoàn toàn hợp lí, trình độ diễn xuất của cậu phật phờ đến đâu cũng sẽ chỉ như tay Phong Hoà đó thôi, bây giờ mà muốn tìm một diễn viên nổi tiếng tới đóng thì là điều không thể, thế nên cậu làm đi.

_Người anh em Sở Tiên, cậu sẽ đảm nhận vai nam chính!

Đoàn Khoa ra quyết định chắc như đinh đóng cột.

_Ế...

Sở Tiên tê dại cả người, mọi người chung quanh cũng thế.

_Không được không được, anh Đoàn à, đạo diễn Đoàn à, nếu anh còn muốn tiếp tục bộ phim này thì tốt nhất nên bỏ ý định đó đi, tôi cùng lắm chỉ diễn vai phụ được thôi, anh chọn một trong hai người Nhậm Băng Huy hoặc Nghiêm Trạch Khôn đi. Sở Tiên ngay lập tức phẩy phẩy tay.

_Sao lại không được chứ? Người anh em Sở Tiên à tôi tin tưởng ở cậu, với tạng người của cậu thì còn hấp dẫn hơn nhiều so với ngôi sao hiện tại, cậu nói có phải không?

Đoàn Khoa nói rồi nhìn về phía mọi người chung quanh tìm sự hưởng ứng.

_Được đấy, anh Sở Tiên đẹp trai ngồi ngồi, hơn nữa tôi cho rằng kể cả người bình thường diễn xuất cũng không tệ hơn cái tên khi nãy đâu, thế nên đóng nam chính rất hợp lí đấy.

Diêm Văn Văn liền gật đầu tán đồng luôn.

_Phải đấy, diễn xuất chính là cuộc sống, người anh em Sở Tiên vốn là chuyên gia trong những chuyện này, tôi thấy không có một chút vấn đề nào hết. Nhậm Băng Huy cũng gật đầu không phản bác lại.

_Nào nào nào, người anh em Sở Tiên, giờ đây bộ phim dựa cả vào cậu đấy, cậu mà không diễn thì tôi thật sự không biết đào đâu ra một diễn viên khác thay thế bây giờ. Đoàn Khoa bước tới bên cậu khẩn cầu.

_Đúng đấy, anh Sở Tiên, đóng phim đơn giản lắm, anh không biết diễn tới lúc đó bọn tôi sẽ giúp anh, hơn nữa bộ phim này yêu cầu diễn xuất đối với nam chính không phải là quá khắt khe. Diêm Văn Văn cũng bước tới khuyên nhủ hắn, đối với việc để cho Sở Tiên đóng vai nam chính cô cảm thấy thú vị vô cùng.

_Tôi suy nghĩ một lúc đã. Sở Tiên lắc đầu, hần không từ chối nhưng cũng không đồng ý.

_Không được, người anh em Sở Tiên, coi như là giúp tôi một lần này đi, tôi thấy anh có thể hoàn thành tốt vai diễn này, mời diễn diễn mà khán giả đã quen mặt còn không thông minh bằng đề cậu diễn.

Sở Tiên cười, nhìn thấy thuyền đánh cá sắp cập bờ, hần liền nói:

_Lát nói tiếp, chúng ta xuống thuyền đã.

Thuyền cập bến, người quản lý của Phong Hoá liền đi lấy hần đi xuống, hần hần không nói một câu rồi lập tức rời đi.

Đoàn người đang chờ đợi ở bến bờ nhìn thấy Phong Hoá mặt mũi tím tái bầm dập, khi nghe thấy người trong đoàn phim tường thuật lại sự tình, đạo diễn Đoàn “xử đẹp” bằng cách đá cậu ta ra khỏi bộ phim thì ai cũng đều được một phen xôn xao.

Thế nhưng, khi bọn họ nhìn thấy các diễn viên chính còn lại không có ý kiến gì, cũng không tỏ vẻ gì là bất mãn cả, thì cũng đủ hiểu chắc là do Phong Hoá lại làm chuyện gì quá đáng để tới nông nổi bị đá ra khỏi đoàn làm phim.

Nghĩ tới mấy việc xảy ra trong đoàn mấy bữa nay thì ai nấy cũng thấy điều đó là bình thường, thậm chí còn có mấy diễn viên khác vỗ tay tán dương, ai bảo hần khoe mẽ, ai bảo hần phách lối vậy chứ.

Sáng sớm hôm sau, Sở Tiên day day cái đầu còn đang mơ mơ màng màng của mình, hần nhớ ra tối qua hần uống tới say mềm, rồi cũng chả biết là Đoàn Khoa với Diêm Văn Văn dụ dỗ hần kiểu gì mà khiến hần đồng ý diễn phim.

_Ai~ diễn thì diễn, giới giải trí hiện nay, nhanh thành danh cũng nhanh lụi tàn, chỉ cần để bản thân đừng có nổi quá là được, lâu nhất là hai tháng liền bị quên lãng thôi. Sở Tiên tự tìm cho bản thân một lí do bao biện, sau đó lái xe tới đoàn làm phim.

Nghĩ thấu đáo rồi, Sở Tiên cũng không còn vương bận chuyện này nữa.

_Người anh em Sở Tiên!

_Sở Tiên!

Khi hần vừa tới nơi của đoàn làm phim, các diễn viên ai ai cũng vẫy tay chào đón hần, chuyện trên thuyền cá hôm qua đã dần trở thành “truyền thuyết” trong đoàn làm phim, họ rất thần phục Sở Tiên, nhìn thấy anh tới ai cũng đều giờ ngón cái lên.

Thế nhưng sau khi biết được tin đạo diễn Đoàn quyết định để cậu thử sức đóng vai nam chính thì họ đều cười nghiêng ngả, cảm thấy vô cùng thú vị.

_Nào nào người anh em Sở Tiên, mau mau đi make up thôi, hôm nay chúng ta sẽ “yêu lại từ đầu”, quay lại từ cảnh một, thế cho nên phải đuổi kịp tiến độ. Đoàn Khoa nhìn thấy hần tới liền giục đã liền hỏi.

Sở Tiên cũng chẳng biết nói gì rồi đi vào trong luôn.

Không lâu sau, Sở Tiên đã thay xong bộ quần áo ngư dân, make up đơn giản.

_Đẹp lắm, xuất sắc, nhìn cậu tuyệt hơn so với tên công tử bột kia nhiều. Đoàn Khoa nhìn thấy Sở Tiên sau khi đã hoàn tất công đoạn phục trang và make up liền hài lòng tán dương.

Diêm Văn Văn cũng ngắm hần hồi lâu, nhưng mà cô ấy tự dưng không tự nhiên chút nào, nghĩ tới sự việc tối qua trong ánh mắt thoáng hiện lên sự thất vọng.

_Quay từ cảnh đầu tiên của bộ phim, mọi người chuẩn bị kĩ nhé, người anh em Sở Tiên, cố lên, cảnh đơn giản này chắc chắn không làm khó cậu được. Đoàn Khoa hô to về phía cậu.

_Action!

Cảnh quanh đầu tiên không khó chút nào, công việc nhặt cá trên thuyền đánh cá không đòi hỏi chút diễn xuất nào hết, hơn nữa hần cũng làm qua công việc này rồi nên vô cùng tự nhiên mà nhập vai.

_Ok, hoàn hảo chỉ trong một lần quay, rất tốt!

Đoàn Khoa mãn nguyện vỗ tay bồm bộp, sau đó chuẩn bị các cảnh quanh tiếp theo, nguyên một ngày làm việc vất vả, nằm ngoài dự đoán của tất cả đoàn phim là, bọn họ đã hoàn thành hết phần công việc của hai ngày trước vào trong ngày hôm nay, có nghĩa là tiến độ nhanh gấp đôi mà chất lượng cũng không hề giảm.

_Anh Sở Tiên! Lúc sắp kết thúc thì Diêm Văn Văn bước tới đưa cho hần ta một chai nước.

Sở Tiên nhìn cô nhoèn miệng cười:

_ Cảm ơn!

_ Không cần cảm ơn, phải rồi, bạn gái anh xinh thật đấy. Diêm Văn Văn nặn ra một nụ cười nói với hắn.

Sở Tiên gật đầu cười tiếp tục:

_ Cô cũng đẹp lắm, là nữ thần trong lòng hàng ngàn vạn thanh niên đấy.

Diêm Văn Văn nghe thấy hắn tán thưởng mình liền cười:

_ Anh Sở Tiên, anh cùng với bạn gái anh yêu nhau bao lâu rồi.

_ Năm năm rồi, cô ấy sát cánh bên tôi từ lúc tôi còn nghèo kiết xác, không một xu dính túi, loáng cái mà đã năm năm rồi. Sở Tiên nở nụ cười ngọt ngào khi nghĩ tới những kỉ ức đẹp ấy.

_ Bạn gái anh hạnh phúc thật đấy, gặp được một “cổ phiếu tiềm năng” (1) như anh. Diêm Văn Văn cúi đầu xuống nói nhỏ nhẹ một câu, sau đó liền quay người đi:

_ Đúng rồi, tôi có một thứ muốn đưa cho anh.

Sở Tiên nhìn thấy bóng lưng của cô liền cười.

_ Ngon đấy người anh em, lợi hại, đúng là quá lợi hại!.

Lúc này, ba người Đoàn Khoa, Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn bước tới nhìn cậu bật ngón tay cái lên.

_ Haha. Sở Tiên biết họ muốn nói gì nên cười đáp lại:

_ Thôi đi, đưa kịch bản cho tôi, tối nay về nhà tôi xem

_ Ok, đương nhiên là không thành vấn đề rồi. Đoàn Khoa gật đầu, rồi ghé sát vào tai cậu xì xầm:

_ Không suy nghĩ thêm à? Nữ thần đấy?

_ Thôi bỏ đi.

Sở Tiên có dao động nhưng cuối cùng cũng lắc đầu vờ vai bọn họ:

_ Đi đây, tôi về nhà ăn cơm.

Mấy người họ cười ồ lên.

Ngày thứ hai tiếp tục quay.

Tóm lại là, Sở Tiên không có tố chất để làm diễn viên, đóng phim so với Phong Hoà 50/50, chả khá hơn mấy, khi hắn quay tới đoạn đánh nhau hôm nọ cũng bị đạo diễn hô cắt phải quay lại, nhưng chỉ sau sáu bảy lần quay, cuối cùng cũng thành công.

Các cảnh quay sau cũng trảy trật mãi, diễn xuất có khá hơn chút đỉnh nhưng chỉ ở mức tạm ổn, không quá cứng nhắc khiến người xem cảm thấy khó chịu.

Cứ như vậy làm việc chăm chỉ cho tới mười mấy hôm sau, vì dành thời gian cho diễn xuất, nên việc khai trương bể thủy sinh cũng hoãn lại cho kịp tiến độ phim, điều này khiến cho Trương Tiêu Hoa quả trách anh một trận ra trò.

Tiếp theo là khu nuôi cá ở hồ Phong - Đài đã xong, có thể tiếp quản thì cũng bị lịch trình dày đặc của hắn làm cho chậm trễ, vớt chông chơ ở một nơi trông đến tội.

Nhưng may mà Đoàn Khoa cũng bù đắp cho hắn một phần nhỏ, bảo đảm rằng hôm khai trương bể thủy sinh nhất định sẽ đem một dàn ngôi sao tới giúp cậu tuyên truyền tên tuổi cửa hàng.

Diêm Văn Văn, Nhậm Bằng Huy cùng Nghiêm Trạch Khôn đều tỏ ý đến hôm đấy cũng sẽ có mặt, đồng thời sẽ tuyên truyền trên Weibo của mình.

_ Đi thôi, hôm nay chúng ta phải tới một nơi rất xa để quay phim, phải ở trên thuyền bốn năm hôm liền, mọi người chuẩn bị cho chu đáo nhé.

Quay phim tới ngày thứ hai mươi, toàn bộ bộ phim cũng hoàn thành được đa phần rồi, sắp tới là thời khắc mấu chốt, cảnh đẹp nhất trong phim.

Đánh bắt cá mập và va đập thuyền cá.

Bọn họ phải lái thuyền cá tới khu vực vùng biển quốc tế, tiếp tục quay phim tại đó.

(1): Ý của tác giả muốn nói, Sở Tiên là một người có tài nhưng chưa gặp được cơ hội để phát lên. Đến khi gặp cơ hội thì như cổ phiếu vậy tăng giá đột biến. Diêm Văn Văn có sự tiếc nuối khi biết Sở Tiên đã có bạn gái (Chú thích từ người dịch).

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Cưới Cá Heo

Con thuyền đang được lái đi với vận tốc khá nhanh, diễn viên cùng nhân viên trên thuyền hiếu kì đứng trên boong tàu nhìn về phía biển cả mênh mông.

Lần này ra khơi ngoài Sở hiệu người cá của Sở Tiên ra thì còn có hai con thuyền đánh cá dài hơn ba mươi mét nữa, có một số cảnh quay cần sự góp mặt bổ sung của hai con thuyền này.

_Cái cảm giác tự do tự tại ở trên biển như thế này thật thoải mái!

Diêm Văn Văn vươn rộng hai cánh tay ra ôm trọn gió biển vào lòng, trên mặt lộ ra sự thư thái lạ thường.

_Hi hi, vậy sau này Văn Văn có thể kiếm một ông chồng có thuyền cá ấy, lúc rảnh rỗi có thể đưa cô ra biển lượn lờ!

Đoàn Khoa cũng “ôm” lấy lan can thuyền quay sang nói với Văn Văn.

"Bộp!"

Sở Tiên vỗ đánh bộp vào sau lưng Đoàn Khoa nói:

_Mới đầu cô sẽ cảm thấy rất thú vị, nhưng nếu ngày nào cô cũng phải nhìn thấy biển cả mênh mông bát ngát như thế này thì sẽ không thấy thoải mái như vậy nữa đâu, nhất là khí hậu ở trên biển lại biến đổi khôn lường.

_Anh Sở Tiên, anh nói rằng làm hải sản cho chúng tôi ăn mà, ừm, trưa nay tôi muốn ăn tôm hùm.

_Đương nhiên là không thành vấn đề rồi. Sở Tiên cười liền gạt đầu ngay tắp lự.

_Tôm hùm ở đại dương để bắt không?. Nghiêm Trạch Khôn hiếu kì hỏi.

_Không dễ bắt đâu, tôm hùm thuộc loại sống ở dưới đáy đại dương, muốn bắt nó vô cùng khó khăn, nhưng chúng tôi hay lặn dưới biển nên rất có kinh nghiệm, nếu các bạn có hứng thú thì có thể cùng chúng tôi lặn một chuyến chơi xem sao.

Sở Tiên nói dối giải thích.

_Lặn? Có khi nào lại gặp mấy loài cá hung dữ to oành ở đại dương không? Có nguy hiểm không?

Diêm Văn Văn hiếu kì hỏi.

_Nguy hiểm thì cũng có nguy hiểm đấy, nhưng mà xác suất rất thấp, lần trước gặp đạo diễn Đoàn cũng là lần gặp cá mập. Sở Tiên cười nói.

_Phải rồi, đợi lát nữa quay mấy cảnh ở dưới đại dương để chúng tôi đi cho. Sở Tiên quay đầu lại nhìn Đoàn Khoa.

_Hi hi, cậu không nói tôi cũng phải nhờ các cậu, anh bạn quay phim của chúng tôi sợ nước. Đoàn Khoa đáp.

_Tôi cũng muốn đi, tôi muốn xuống đáy chụp một vài tấm lưu niệm.

Diêm Văn Văn hào hứng nói.

_Đương nhiên là được rồi.

Sở Tiên gạt đầu, thuyền đánh cá của họ vẫn đi với tốc độ rất nhanh, nhưng để đến được khu vực vùng biển quốc tế còn gần hai mươi tiếng nữa.

Đến buổi trưa, thuyền đánh cá của Sở Tiên tạm dừng lại, lấy ra vài thiết bị lặn.

Các thiết bị lặn này tất nhiên chỉ là để làm màu mè thôi, họ đâu cần mấy thứ này mới có thể lặn chứ, bọn Sở Tiên còn “thở” được hàng ngàn dưới nước cơ mà. Sở Tiên đem thiết lặn vào, rồi tới Nhị Kiếm, Tam Kiếm cũng vậy.

Hội Diêm Văn Văn, Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn đứng bên cạnh vô cùng hào hứng nhìn Sở Tiên rồi bắt chước theo mặc vào, nhưng Đoàn Khoa lại từ chối xuống nước, chỉ ở trên bờ mỉm cười nhìn họ.

_Nhị Kiếm, cậu lặn xuống đáy biển quay vài video đẹp đẹp vào, Tam Kiếm cậu đi bắt một ít hải sản tôm hùm có thể ăn được về nhé. Sở Tiên nói với Nhị Kiếm và Tam Kiếm rồi nhảy xuống biển.

_Xuống đây đi!. Sở Tiên hô to gọi mấy người trên thuyền xuống.

"Tùm tùm tùm!" Nhậm Bằng Huy, Nghiêm Trạch Khôn cùng bọn Nhị Kiếm lập tức nhảy ùm xuống.

_Tôi không dám nhảy!

Diêm Văn Văn sợ hãi khi nhìn thấy biển sâu không thấy đáy như vậy, trong lòng tự dung lại thấy sợ sệt.

_Không sao đâu, yên tâm đi, chúng tôi ở bên đỡ cô. Sở Tiên cười rồi dang hai tay ra. Diêm Văn Văn gật đầu, bước chầm chậm về phía trước rồi sau khi hét lên một cái lấy tinh thần cô dũng cảm nhảy xuống biển.

Từ trên thuyền cá nhảy xuống cũng phải cao hai mét, Sở Tiên nhìn thấy cô ấy nhào xuống thì liền đưa tay ra đỡ lấy và kéo cô về phía bọn họ.

_Cảm ơn! Diêm Văn Văn đưa hay tay ra tóm lấy cánh tay rắn chắc đó, nhìn hấn nở nụ cười xinh đẹp.

Sở Tiên cười rồi nói:

_Cô có thể thử bơi chung quanh làm quen với nước trước, nếu muốn lặn thì nói với chúng tôi, chúng ta cùng lặn.

_Được. Diêm Văn Văn gật đầu, rồi bơi chung quanh gần chỗ Sở Tiên.

Sở Tiên tâm niệm vừa động, mở ra hệ thống sóng âm, rà quét kĩ càng sinh vật dưới đáy đại dương, rồi sau đó bơi đến cạnh Tam Kiếm nói nhỏ vài câu với hấn, chỉ cho hấn vài vị trí mấy con tôm hùm cùng hải sản cần tìm.

Tam Kiếm gật đầu, giả vờ đeo lấy cái bình dưỡng khí rồi bơi xuống đáy biển.

_Sở Tiên, anh đưa tôi xuống đáy biển à? Diêm Văn Văn tui rồi bơi qua phía hấn nói.

_Haha!

Sở Tiên gật đầu rồi đeo kính bảo hộ vào, Diêm Văn Văn thấy vậy cũng làm theo.

_Cùng nhau! Sở Tiên làm một động tác tay với hai người Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn, nhưng hai người đó lại cười cười rồi vẫy tay, hai mắt chớp chớp một cách khó hiểu rồi bơi về phía khác.

Sở Tiên không nói được gì liền cười, sau đó đưa Diêm Văn Văn lặn xuống biển.

Người bình thường đem theo các thiết bị lặn có thể lặn xuống sâu hơn mười mét, kĩ năng bơi lội của Diêm Văn Văn không được tốt lắm nên tốc độ rất chậm, Sở Tiên không còn cách nào khác đành phải đưa tay ra kéo lấy cô.

Diêm Văn Văn cười rồi sau đó nhanh tay rút điện thoại ra, điện thoại đặt bên trong túi chắn nước nên không ảnh hưởng gì, mở máy ra rồi lập tức chụp ảnh.

Chụp cảnh vật ở đại dương, chụp xung quanh, còn chụp cả Sở Tiên nữa, cô dụng tâm nên tấm nào chụp hấn cũng đẹp cả.

Sau đó cô cũng yêu cầu hấn chụp cho cô vài tấm.

Đón lấy điện thoại, Sở Tiên cười khi back lại xem mấy tấm ảnh trước.

Cuối cùng Diêm Văn Văn cầm điện thoại bơi tới chỗ Sở Tiên, bấm lấy cơ thể hấn để chụp chung, cô nhìn ngắm những bức ảnh đó rồi không kiềm được cười lên thích thú.

Sở Tiên ngại ngừng cười theo.

_Í! Lúc này, Sở Tiên liền cảm ứng được vài con cá bự bơi về phía họ.

“Không phải là cá mập, mà là cá heo”. Sở Tiên tập trung tinh thần dựa vào sóng âm kiểm tra hình ảnh hiện ra trước mắt, nhìn thấy thể hình và dáng bơi của chúng hấn đoán như vậy.

“Lại dám bơi về phía chúng ta à”. Sở Tiên cười mỉm rồi vỗ vào vai Diêm Văn Văn ra hiệu bơi lên trên.

Diêm Văn Văn gật đầu bơi theo sau Sở Tiên.

_ Có cá heo chuẩn bị bơi về phía chúng ta đấy. Sở Tiên nổi trên mặt nước, bỏ bình dưỡng khí ra nói với Diêm Văn Văn.

_ Cái gì cơ? Có cá heo bơi về phía chúng ta sao! Ở đâu thế? Chúng ta có cần lên thuyền không?.

Diêm Văn Văn ngạc nhiên nói với hắn.

_ Không cần. Sở Tiên cười nói:

_ Cá heo là sinh vật rất thân thiện, nhìn thấy chưa, tới rồi kìa.

Sở Tiên chỉ vào phía xa, mấy chú cá heo dài tầm ban mét bơi về phía bọn họ, chốc chốc lại nhảy lên khỏi mặt nước.

_ Ô, đó là gì vậy? A Văn a Văn, mau qua đây, cầm máy ảnh mau qua đây. Trên thuyền đánh cá, Đoàn Khoa nhìn thấy mấy chú cá heo bơi tới ngay một gần, lập tức gọi lớn.

_ Màu sắc đó, là loài cá heo gì vậy?. Khi nhìn thấy năm sáu con cá heo bơi ngay một gần, Đoàn Khoa lại hô lên lần nữa.

Không lâu sau đó mọi người trên thuyền đều bị hút hồn bởi đàn cá heo rồi tụ tập quanh lan can của con thuyền.

_ Cá heo hồng, là loài cá heo hồng cực hiếm thấy. Một diễn viên kinh hô một tiếng, liền sau đó rút điện thoại ra chụp lấy cảnh tượng quý giá này.

_ A Văn, quay cho đẹp vào, lồng ghép vào trong bộ phim của chúng ta thì đúng là một cảnh tượng đẹp để sống động mà chân thực vô cùng. Đoàn Khoa không kiềm chế được mà vỗ tay đôm đốp, moá nó, đồ thật đấy.

_ Dạ thưa đạo diễn Đoàn, vẫn luôn quay sát sao đây ạ, máy bay camera cũng dùng luôn rồi ạ. A Văn gật đầu đáp.

_ Wa, đó là gì vậy?

Lúc này Diêm Văn Văn cũng nhìn thấy đàn cá heo bơi về phía họ, ngạc nhiên vui sướng mà tròn xoe mắt ra nhìn về phía đó.

_ Cá heo hồng, có nhìn thấy con cá heo có màu hồng đó không, đây là loài cá heo hồng hiếm hoi trong giống nhà cá heo đấy. Sở Tiên cũng đang hớn hờ khi nhìn thấy mấy chú cá heo ấy.

“Chỉ có điều không biết có phải là con gặp ở lần trước không”. Sở Tiên nhìn thấy cá heo bơi ngay một gần liền trầm nghĩ.

_ Chúng bơi lại đây rồi. Diêm Văn Văn chỉ vào cá heo thông báo.

_ Không sao, cô bơi về phía thuyền đánh cá đi. Sở Tiên nhắc nhở cô một câu, nhìn thấy con cá heo không sợ người lạ đó, hắn liền lập tức bơi tới.

Rất nhanh sau đó Sở Tiên đã bơi tới bên cạnh cá heo, hắn rút điện thoại ra bắt đầu chụp.

"Tùm!

Thế nhưng, khiến hắn không ngờ tới là con cá heo màu xám ở trong số đó nhẹ nhàng nhảy lên, bơi tới trước mặt hắn, đồng thời dùng cái mũi của nó đụng chạm vào người Sở Tiên, tiếp sau đó mấy con cá heo chung quanh lập tức bơi túm tụm về phía hắn.

_ Vãi luyện, chẳng nhẽ sự hấp dẫn của ta đã vượt ra ngoài giống loài? Sở Tiên kinh ngạc rồi ve vuốt mấy chú cá heo.

Kế sau đó mấy con cá heo bơi vòng vòng xung quanh hắn, trong đó có một con tự nhiên bơi xuống dưới rồi cõng hắn lên lưng.

_ Ta biết rồi, ở vùng biển quốc tế ta cũng gặp các người, người, con cá heo nhỏ màu hồng ta nhớ rất rõ.

Sở Tiên nhìn thấy chúng liền cười phá lên, cũng không để tâm bọn chúng có nghe thấy không nữa, hắn chỉ thấy rất vui rồi nhồm miệng cười.

_ Đi, bơi về hướng này. Sở Tiên chỏ tay về một hướng rồi nói với con cá heo màu xám dưới chân mình.

Con cá heo màu xám đó như thể nghe hiểu hắn nói gì vậy, bơi theo phía tay mà hắn chỉ.

_ Wa!

Cái cảnh tượng “cười cá heo” đó khiến cho cả đoàn người trên thuyền cá trở nên thất kinh! Cái tình huống mơ gì thế này? Sao con cá heo đó lại thân thiết và “yêu thương” hắn tới vậy.

_ Tuyệt vời quá! Diêm Văn Văn ở cách đó không xa kinh ngạc mất chữ a mồm chữ o tán dương.

Sở Tiên mặt mày hớn hờ vui vẻ không tương xứng ve vuốt ve đầu nó, chỉ về hướng Quốc Đảo vẫy vẫy tay.

_Á dù!

Bỗng nhiên, con cá heo màu xám đột ngột nhảy lên một cái, Sở Tiên sững sờ đơ cứng toàn thân, nhưng sau đó cũng kịp nắm lấy thân người bạn thân thiện đó.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Tàu Ngầm Bị Đắm

_Ê cậu bạn, đừng có mà hư như thế nhé!

Sở Tiên vuốt ve chú cá heo dưới chân dạn dò.

Ngay sau đó con cá heo cũng yên lặng trở lại, đưa hân bơi vòng quanh khu vực vùng biển quốc tế, năm con cá heo bên cạnh hân chốc chốc lại nhảy lên, bọn chúng dường như dùng cách này để báo đáp ân vậy.

_Đi đến thuyền đánh cá nào. Sở Tiên nói với con cá heo rồi chỉ về phía đó.

Hân ngồi vững trên lưng con cá heo, bơi về hướng Số hiệu người cá của hân, Diêm Văn Văn nhìn thấy Sở Tiên cười trên lưng con cá heo thì liền bơi qua đó.

_Lão Tầm, gọi hội Tứ Kiếm lấy một ít tôm cá nhỏ ra đây.

Sở Tiên nhìn lên thuyền đánh cá căn dặn ông.

_Vâng thưa ông chủ. Lão Tầm gật đầu, bọn người cá Tứ Kiếm nhận lệnh liền cầm lưới đánh bắt cá lặn xuống biển.

_Văn Văn cô cẩn thận một tí.

Sở Tiên nhìn thấy cô bơi tới vọt vàng nhắc nhở, cá heo dài hai ba mét này tuy là không tấn công người, nhưng nếu mà bị nó “quệt nhẹ” vào người cũng đau đớn lắm chứ chả chơi.

_Ừm, tôi có thể vuốt ve cá heo không?. Văn Văn gật đầu, đứng ở bên cạnh hân hỏi.

_Để tôi hỏi ý kiến chúng. Sở Tiên chạm nhẹ ve vuốt đầu chú cá heo hồng bên cạnh hỏi:

_Có thể để cô gái xinh đẹp đây xò vào cậu được không?

Chú cá heo hồng liền nhảy lên khỏi mặt nước, rồi sau đó bơi qua chỗ Diêm Văn Văn lượn lượn chung quanh chỗ cô đứng.

Diêm Văn Văn phấn khích vô cùng nhanh chóng rút điện thoại ra bắt lấy cảnh này:

_A, nó đẹp quá đi, đáng yêu chết đi được, Sở Tiên, anh mau mau chụp cho chúng tôi vài tấm đi.

Sở Tiên bật cười, chụp cho cô cùng cá heo hồng một kiểu ảnh.

Diêm Văn Văn cũng hưng phấn tới nỗi ôm chầm vào người con cá heo hồng.

Trên thuyền cá, tất cả mọi người đều kinh ngạc mắt tròn mắt dẹt nhìn thấy cảnh đó.

_Cười cá heo, nhìn anh cool ngầu thật đấy Sở Tiên à. Đoàn Khoa không kiềm chế được mà phải hét to lên cảm thán.

_Bọn chúng sao lại thân thiết với Sở tiên sinh vậy nhỉ?.

Một diễn viên cảm thấy khó hiểu.

Mặc dù cá heo là loài động vật hiền lành thân thiện, nhưng cá heo hoang dã ở biển thì không hề đáng yêu như giống cá heo đã được thuần, tuyệt đối không thể nào mà đối xử với con người tốt như vậy.

_Vì Sở Tiên đã từng cứu mạng bọn chúng. Đoàn Khoa vừa cười vừa nói.

Choi cùng mấy chú cá heo một lúc Sở Tiên xoa xoa lên đầu con cá heo xám dưới chân mình, sau đó liền nhảy xuống khỏi người nó.

Lúc này hội Tứ Kiếm bơi đến, trong tay cầm một lưới đầy ắp tôm cá.

Sở Tiên cầm lấy tôm cá đút vào miệng cho mấy con cá heo ăn, sáu con cá heo vui mừng đón lấy thức ăn.

_Các cậu chơi tiếp đi!. Sở Tiên vỗ nhè nhẹ lên đầu chúng, sau đó liền lên thuyền.

Thế nhưng mấy con cá heo đó lại không hề rời đi, vẫn hạnh phúc bơi xung quanh đó.

_Lợi hại thật, cười cá heo, quá ư là đẹp trai, tôi đã quay video đoạn đó rồi, sau này gửi cậu lưu làm kỉ niệm. Đoàn Khoa vừa nói vừa cười khi nhìn thấy hân bước tới.

_Tôi hấp dẫn quá đấy mà. Sở Tiên nói đùa.

_Anh Sở Tiên, bọn chúng sao lại gần gũi với anh như vậy, anh với mấy chú cá heo đó quen nhau từ trước phải không, bọn chúng là bạn trên biển của anh sao?. Diêm Văn Văn vừa bước lên thuyền liền hiếu kì hỏi dồn dập.

_Lần trước ra khơi tôi có cứu mạng chúng, không nghĩ rằng bây cá heo này còn nhớ tôi cơ đấy. Sở Tiên cười nó.

_Được rồi, Tam Kiếm đã mang nguyên liệu về đây rồi, mọi người cùng nhau thưởng thức nào, tôm hùm, cua bể, còn có cả hàu nữa!

Lúc này Tam Kiếm bước tới, trên tay cầm một lưới đánh cá trong đó có ba con tôm hùm, hai con cua bể cùng hơn nửa cân hàu.

_Wa, tôm hùm bự chẳng chưa kia, còn có cả cua bể nữa, to không kém. Diêm Văn Văn ngạc nhiên ngẩn người ra, dùng tay chọc chọc vào chúng một cách hết sức rụt rè.

_Lão Tầm, đem chúng làm thịt đi. Sở Tiên cười nói.

_Haha, trưa nay xem ra được ăn đấm miệng rồi đây.

Nhậm Bằg Huy liếm liếm môi nom bộ dạng tham ăn vô cùng.

_Cuộc sống trên biển đúng là nhiều màu sắc thật đấy, bộ phim này thời gian quay càng lâu càng tốt thì hay biết mấy!

_Cậu nhìn mấy chú cá heo đó đi, đáng yêu quá chừng.

Mọi người rôm rả nói chuyện, không lâu sau đó thì tôm hùm được chưng nóng hổi mang ra, lão Tầm làm một ít nước chấm rưới lên trên con tôm cho đậm vị, nhìn con tôm hùm được chưng một cách tinh tế nom ngon mắt vô cùng.

Cua bể cũng ra lò ngay sau đó, cua bể hành hoa, từ xa cũng có thể ngửi thấy mùi thơm nức mũi, quá hấp dẫn.

_Wa, Sở Tiên chỗ cậu có rượu không, lúc này đây tôi thấy buộc phải có tí men mới hoàn hảo được.

Đoàn Khoa nhìn thấy đĩa tôm hùm cua bể trước mặt, không kiềm chế được thốt lên.

Sở Tiên gật đầu, liền sau đó đi vào kho trữ đồ lấy ra một bình rượu.

_Cô uống chứ? Sở Tiên hỏi Diêm Văn Văn.

_Đương nhiên là phải uống rồi. Nói rồi cô đưa tay ra đón lấy một bình rượu.

_Dù sao thì chiều tối nay cũng không có nhiệm vụ quay gì hết, mọi người thư giãn cho thoải mái. Đoàn Khoa nhìn mọi người trong đoàn phim nói một tiếng.

_Ô, đạo diễn vạn tuế!

Tôm hùm, cua bể, hàu, ba món hải sản thơm ngon từ biển cả, đoàn người vô cùng hào hứng ăn trong sự vui vẻ.

_Phù, phê quá, ngon kinh hồn luôn. Đoàn Khoa dựa lưng vào ghế xoa xoa cái bụng no căng của mình.

_Muốn ăn thì mấy ngày này sẽ đều được ăn. Sở Tiên nhìn bộ dạng hân đang vỗ vỗ chiếc bụng đáng thương rồi cười phá lên.

_Ăn thế vài hôm béo chết, không được đâu. Diêm Văn Văn bi thương nói một câu.

_Haha, yên tâm đi, nữ thần ăn thế ăn nữa cũng không béo nổi đâu!

Bọn họ đùa bỡn nhau nói chuyện sôi nổi.

Ăn xong bữa trưa, chiếc thuyền cá tiếp tục đi, Sở Tiên vẫy tay tạm biệt mấy con cá heo, trên mặt tươi vui mãn nguyện hết ý.

_Đáng yêu quá cơ, nếu như có thể nuôi được thì tốt biết mấy!. Diêm Văn Văn tiếc nuối nhìn mấy chú cá heo đang sau.

_Nuôi cá heo? Haha, con cá heo màu hồng đang đó hiếm thấy vô cùng, lại vừa xinh đẹp vừa đáng yêu nữa chứ, tôi cũng muốn nuôi một em. Đoàn Khoa vừa cười vừa nói.

“Nếu như mình có một hải đảo riêng của bản thân thì có thể nuôi cá heo được”.

Một ý tưởng chợt loé ra trong đầu Sở Tiên,, sau đó hắn ta liền lắc đầu, hải đảo? Mua một hải đảo bao nhiêu tiền cho đủ chứ, nếu muốn một hải đảo có thể phát triển và kiến tạo các kiểu trên đó thì là một số tiền trên trời, không thực tế chút nào.

Hắn cũng không muốn sống ở một hòn đảo bốn bề không một bóng người, hẻo lánh xa lắc như vậy.

Con thuyền cá đang thong dong trên biển, bỗng đột nhiên, Sở Tiên cảm nhận được từ đằng trước truyền đến một cảm giác vô cùng thân thuộc, hắn tâm niệm vừa động, mở ra khả năng sống âm của mình điều tra, nhưng lạ thay, hắn không nhìn thấy bất kì cái gì cả.

_Chắc là có cá Dunkleosteus [1] ở quanh khu vực biển này, cái cảm giác vô cùng thân thuộc này chắc chắn là cá Dunkleosteus. Sở Tiên tự lầm nhảm một mình.

Hắn dùng năng lượng để lặn ra cá Dunkleosteus, đối với hắn loài cá ấy như thể là một phần cơ thể của bản thân vậy, nhưng hắn không thể nắm rõ được vị trí của chúng ở đâu.

Thế nhưng lúc này, truyền tới trong não bộ của hắn cùng lúc đó một hình ảnh khiến hắn kinh hãi.

Ở cách con thuyền của bọn họ không xa, có một vật to lớn đồ sộ nằm giữa lòng biển, đây chắc chắn không phải là cá, mà là một con tàu bị đắm, là một con thuyền quân nhân.

Thế nhưng, con tàu bị đắm này dường như là bị xảy ra sự cố nào đó, một nửa thân trên của nó đã bị cắm sâu dưới lòng biển.

Sở Tiên tập trung để nhìn kĩ hơn, hắn phát hiện ra, ở hai bên cạnh của con tàu bị đắm này mọc rậm rạp rêu xanh, thế nhưng ở phía sau con tàu có một vết nứt, ở đó tuyệt nhiên không có một tí rêu xanh hay thực vật nào mọc lên quanh đó cả.

Từ điều này có thể đoán biết được một điều, con tàu bị đắm này nằm ở đây chưa lâu, thậm chí là có khả năng trong đó có người.

Sở Tiên chau mày, rồi đi đến bên khu điều hành bảo lão Mục dùng thuyền cá lại.

_Sao vậy Sở Tiên? Nhóm Đoàn Khoa thấy thuyền cá đột ngột dừng lại thì liền tò mò hỏi.

_Phát hiện ra vài thứ, mọi người ở lại đây đợi một lát nhé, tôi xuống dưới xem một lát, phải rồi Văn Văn, cô đưa tôi mượn túi chống thấm nước đựng điện thoại của cô. Sở Tiên nhìn cô vừa cười vừa nói, không nói lâu la thêm, sau khi mượn được túi chống tràn nước vào điện thoại của Diêm Văn Văn, mặc đồ lặn xong xuôi hắn liền nhảy xuống biển.

_Người anh em Sở Tiên này phát hiện ra thứ gì mà vội tới mức nhảy luôn xuống biển vậy nhỉ? Nghiêm Trạch Khôn hiếu kì nói một câu.

_Chắc là tìm thấy bảo bối gì rồi. Đoàn Khoa nhớ tới số hải sâm trên thuyền cá lần trước của Sở Tiên, cười đoán.

Nhảy xuống biển xong, Sở Tiên bơi nhanh về phía vị trí chiếc tàu bị đắm đó, không lâu sau đó, hắn liền nhìn thấy chiếc tàu to vĩ đại ấy nằm dưới đáy biển.

Hắn không dám bơi lại gần, dùng năng lực con mắt thượng đế rà soát từ xa.

_Nhìn từ chung quanh xem ra là con tàu này mới bị đắm một thời gian chưa lâu, ở bên trong đó có thể là vẫn còn người, Tiềm Long A0001 có lẽ là số hiệu của con tàu này, một con tàu ngầm chuyên dụng dành cho quân nhân, không biết tại sao lại bị chìm ở nơi này.

Sở Tiên nhú mày, sau đó liền lấy điện thoại ra chụp vài tấm.

Hắn không bơi tới bên cạnh con tàu đó, sợ rằng sẽ gặp nguy hiểm, chụp ảnh xong liền lập tức bơi trở lại thuyền đánh cá.

_Sở Tiên, phát hiện ra thứ gì thế? Đoàn khoa nhìn thấy hắn bơi lên liền tò mò hỏi.

_Không có gì đâu, ở trên thuyền cá thăm dò phát hiện nhầm thôi. Sở Tiên lắc đầu cười rồi cười bước về phía khoang điều hành.

_Thông báo một chút!. Sở Tiên trút bỏ bộ đồ lặn, nhớ tới con tàu bị đắm ban nãy nghĩ ngợi.

[1] Dunkleosteus là một chi cá da phiến tuyệt chủng, từng tồn tại vào cuối kỷ Devon, khoảng 380–360 triệu năm trước. Vài loài, ví dụ như *D. terrelli*, *D. marsaisi*, và *D. magnificus*, nằm trong số những loài cá da phiến lớn nhất từng sinh tồn.

Loài lớn nhất, *D. terrelli*, có thể đạt chiều dài 10 m (33 ft) và khối lượng 3,6 t (4,0 tấn thiếu) là một sinh vật săn mồi đầu bảng. Chỉ có một vài cá da phien khác, ví dụ như chi *Titanichthys* cùng thời, là có thể bằng hoặc vượt kích thước *Dunkleosteus*.

Ở đây tác giả muốn chỉ loài lớn nhất *D. terrelli*. (Chú thích của người dịch)

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Sự Phản Kích Của Phong Hoả

Con tàu chuyên dụng bị đắm dưới đại dương dành cho quân nhân này có các thiết bị ẩn náu rất tân tiến, radar của thuyền cá không thể tìm thấy được, ở chung quanh cũng không có hải quân, nên khi bị đắm chắc chắn không ai biết cả.

Nếu mà như vậy thật thì, có thể đoán được, con tàu này ắt phải gặp chuyện gì đặc biệt rồi.

Sở Tiên điện cho Hồng Thành Hải kể cho hắn nghe toàn bộ sự tình.

_Tiểu Tiên, cậu nói có thật không? Ở dưới đại dương có một con tàu bị đắm?

Hồng Thành Hải ở đầu dây bên kia không khỏi kinh ngạc hỏi.

_Đúng vậy! Sở Tiên gật đầu nói chắc như lim.

_Anh Hồng, em lặn dưới biển thì gặp con tàu đó, nhưng lại không dám tới gần, nhưng em có chụp vài tấm lại đây, em gửi cho anh xem nhé.

_Được được, mau mau, gửi cho tôi ngay lập tức, gửi cả địa chỉ cho tôi nữa. Hồng Thành Hải gấp rút gật đầu, thúc giục hắn.

_Ừm! Sở Tiên gật đầu, liền sau đó gửi ảnh, địa chỉ, đồng thời cả kinh vĩ độ qua điện thoại cho Hồng Thành Hải.

Từng bức ảnh một hiện ra trên điện thoại, Hồng Thành Hải nhìn thấy mấy bức ảnh đó trong lòng thấp thỏm không yên, hô hấp đột nhiên trở nên nặng nề.

Hồng Thành Hải lập tức điện lại cho Sở Tiên, vô cùng nghiêm túc dặn dò hắn giữ bí mật tuyệt đối sự việc này, rồi sau đó hắn gọi một cuộc điện thoại khác.

_Lãnh đạo, một người bạn của tôi phát hiện ở đại dương một con tàu bị đắm, đúng vậy, chỗ tôi có ảnh đây, tôi gửi cho anh xem. Hồng Thành Hải cúp máy, sau đó dựa lưng vào ghế, trên mặt lộ ra sự kích động.

_Nếu như chuyện này là thật thì bản thân hưởng lợi to rồi. Hồng Thành Hải lộ rõ sự hưng phấn trên mặt.

Ở trên biển, Số hiệu người cá vẫn đang được lái nhanh trên biển, mọi người ngồi trên tàu nhân nhả tám chuyện với nhau.

Đến tối, Sở Tiên lấy một cái cần câu ra câu mấy con cá ở biển chế biến thành bữa tối thịnh soạn.

_Lát nữa cô và chị Mã ở chung một phòng nhé, đàn ông bọn tôi rải thăm ngủ ngoài thuyền là được. Ăn cơm xong, Sở Tiên nói với hội Diêm Văn Văn và Đoàn Khoa.

_Chúng tôi thế nào cũng được, lần đầu tiên được ngủ ở trên biển nên cảm thấy phấn khích lắm. Nhậm Bằng Huy cười nói.

_Sau đêm nay anh sẽ không còn thấy phấn kích nữa đâu, ngược lại sẽ thấy như thể bị tra tấn vậy. Sở Tiên nhìn hắn dọa nạt rồi cười phá lên.

Lần đầu tiên ngủ ở trên biển đúng là một việc không hề dễ chịu chút nào, ăn cơm xong Diêm Văn Văn không ngủ được liền ra ngoài thuyền ngồi trên ghế nghịch điện thoại.

Mấy người Sở Tiên cũng chán chả có việc gì làm ngồi tụ lại một chỗ tán dóc.

_Á!

Lúc này, Diêm Văn Văn đột nhiên hét lên một tiếng kinh hoàng, sợ tới mức không nói lên lời nhìn vào điện thoại của mình.

_Sao vậy Văn Văn, làm gì mà hốt hoảng vậy? Đoàn Khoa nhìn cô cười hỏi han.

_Đạo diễn Đoàn, Phong Hoả bôi nhọ chúng ta trên weibo. Diêm Văn Văn rất tức giận nhìn vào mẩu tin trên điện thoại, nhìn Đoàn Khoa đáp.

_ Cái gì?. Đoàn Khoa sững người.

_ Đúng là không thể ngờ được, hần đúng là hèn hạ mà. Diêm Văn Văn nộ khí xung thiên nói.

_ Weibo gì, tôi xem với. Đoàn Khoa tỏ vẻ nghi hoặc rồi rút điện thoại ra lập tức.

_ Anh tìm từ khoá hot trên weibo là ra đấy. Diêm Văn Văn nhăn nhó mặt mày rồi lướt xuống xem bình luận phía dưới.

Đoàn Khoa trong lòng đột nhiên thấy có dự cảm chẳng lành, mở weibo ra xem liền sau đó sắc mặt hần tối sầm lại.

_ Phong Hoà đăng ở trên weibo của mình rằng, đạo diễn mới tập tành vào nghề Đoàn Khoa, sắp tới sẽ cho ra lò một bộ phim, bộ phim đó nội dung rất nhảm nhí, vớ vẩn, không có một chút điểm sáng nào cả, người đầu tư vô cùng kiêu ngạo phách lối, lại có khuynh hướng bạo lực, hần kêu gọi fan của mình rằng bộ phim rác rưởi như vậy tốt nhất đừng xem bản mắt.

_ Moá nó! Đoàn Khoa đọc xong cái tiêu đề mặt mày xám xịt lại, bấm mở weibo của Phong Hoà.

Quả nhiên, vào sáng sớm ngày hôm đó, tại thành phố Thanh Hải, Phong Hoà đã đăng cái tin này lên weibo, lúc này lượt người xem trên weibo đã lên tới một ngàn vạn, bình luận cũng đạt tới hơn bảy mươi vạn.

_ Vài ngày trước tôi nhận được một yêu cầu tham gia đóng vai nam chính trong bộ phim của một đạo diễn không tên tuổi, vì nể mặt bè trên nên mới nhận lời, nhưng không ngờ rằng, bộ phim này nội dung không chỉ khô khan mà còn nhảm nhí kinh khủng, đạo diễn cũng rất chi là rác rưởi, muốn dựa hơi sự nổi tiếng của các ngôi sao mà phát lên, mưu cầu đột phá phòng vé, khiến tôi cảm thấy phần nộ là, người đầu tư cho bộ phim này còn sử dụng vũ lực để ép diễn viên bọn tôi phải diễn theo ý hần, diễn những thứ phù phiếm không đúng đắn, nhằm thu hút sự chú ý từ phía công chúng, còn động tay động chân với tôi nữa.

_ Điều khiến tôi không thể chịu nổi nữa là, bọn họ vì tiết kiệm kinh sách làm phim, ngoài việc mời một vài diễn viên có tên tuổi ra, còn lại toàn bộ là nhân viên part time, không có tí khả năng diễn xuất nào, cũng có thể là do đạo diễn này xuất thân từ quay phim vớ vẩn đăng trên mạng quen rồi, phong cách khó thay đổi, thế nên chỉ mong muốn tiết kiệm được khoản nào hay khoản đó, haha, thật lòng phải nói một câu, đạo diễn kiểu này mà muốn thành danh đúng là hoang tưởng, đúng là hy vọng hão huyền.

_ Tôi vốn là nam chính trong bộ phim này, Diêm Văn Văn thì đóng nữ chính, nhưng diễn tới ngày thứ hai, tôi thực sự không chịu nổi cái đoàn làm phim rề rách này nữa.

_ Ông đạo diễn này muốn đi đường tắt, muốn dựa vào sự tuyên truyền của các ngôi sao tên tuổi để nhắc một bộ phim không có chút chất lượng nào lên như vậy thì vĩnh viễn không bao giờ trở thành một đạo diễn tốt được.

_ Ngoài ra, người đầu tư cho họ còn có khuynh hướng bạo lực, tôi sẽ dựa vào pháp luật để bảo vệ quyền lợi bản thân.

Cuối cùng, hần có đính kèm một ảnh ở dưới weibo của mình hình ảnh một cục bầm to tướng trên cánh tay hần.

Dân mạng bình luận xôn xao ở dưới bài đăng của Phong Hoà, fan của hần không ngừng để lại bình luận, mỗi một giây đều nhiều hơn thêm mười mấy bình luận, nội dung gần gần giống nhau cả, ngoài bênh hần thì chả có gì mới mẻ.

_ Cái đoàn làm phim chó má gì thế này, tên đạo diễn dở hơi, tên đầu tư cũng dở hơi nốt? Đúng là rác rưởi cả đám, chính vì có những bộ phim rác rưởi như vậy nên Trung Quốc mới ngày càng có thêm nhiều các bộ phim chất lượng chả đáng một xu như vậy.

_ Thương anh yêu Phong Hoà của tui quá, cái tên đạo diễn cùng người đầu tư này thật mất nét mà, đáng chết quá đi, chúc bọn họ mau chóng nhà tan cửa nát, tan hoang sự nghiệp.

_ Phải đó, đạo diễn đáng chết, nhà đầu tư cũng đáng chết, Phong Hoà làm như vậy đúng là sáng suốt đó, bộ phim vớ vẩn như vậy Phong Hoà của chúng ta đừng có tham gia vào, đạo diễn phim phẩm chất như shit ấy.

_ Lại dám đánh chổng của bọn bà, các chị em đâu, tôi tìm ra được weibo của tên đạo diễn súc sinh đó rồi, tên này trước đây toàn quay mấy bộ phim trên mạng, chúng ta đi đào bới weibo của hần đi.

_ Like bạn, chúng ta đi bới weibo của hần, dạy cho tên khốn đó một bài học.

_ Bộ phim hạ đẳng như thế này có ra lò chúng ta cũng không thèm xem.

_ Thương Văn Văn quá, nữ thần của tui em, chị cũng mau chóng rút khỏi bộ phim này đi, đừng quay nữa, tui em sợ chị bị mấy tên già háo sắc này lừa mất.

.....

Đọc từng bình luận một, Đoàn Khoa mặt hời hợt hằm hằm, tối đen lại vì tức, sau đó liền mở weibo của mình ra, phát hiện thấy một loạt các tin nhắn chửi rửa láng mạ, hỏi đều cả nhà hần, vân vân.

_ Cái Đcm mấy đời nhà chúng nó.

Đoàn Khoa không kiềm chế nổi văng tục ra một câu.

_ Đạo diễn Đoàn, không hay rồi, có mấy đạo diễn và diễn viên trong ngành cũng bình luận ở phía dưới này. Lúc này Diêm Văn Văn đột nhiên quay sang nói với hắn.

_ Cái gì cơ? Đoàn Khoa nhất thời không phản ứng lại kịp, trên mặt như thể vừa nhìn thờ lâu vậy tím tái cả ra, mở tài khoản weibo của mình rồi xem lại lần nữa.

Quả nhiên, ở dưới có vài bình luận được like rất nhiều trở thành bình luận hot.

_ Đạo diễn cùng người đầu tư bây giờ cũng vẫn phách lối tới vậy sao? Bây giờ vẫn còn những đoàn làm phim Hongkong những năm tám mươi à?

Đây là bình luận của một đạo diễn, châm biếm sự phách lối khoa trương của nhà đầu tư.

_ Em trai Phong Hoà, đừng đau lòng quá nhé, có một số người rất quá đáng như vậy thì chúng ta nhờ tới sự can thiệp của pháp luật truy cứu trách nhiệm của họ, đánh người bị thương phải giao cho cảnh sát giải quyết.

Lần đầu tiên gặp phải đạo diễn với nhà đầu tư như này đấy, đúng là không ngờ tới, loại người này làm ra sản phẩm cũng không nên cho chiếu ở các rạp phim.

Có tất cả tầm ba bốn người bình luận, hơn nữa bọn họ lại toàn là người có danh trong giới giải trí, đồng thời họ có mối quan hệ rất tốt với Phong Hoà nên mới bình luận khăng khải như vậy.

Chỉ cần vài người này góp mặt vào thôi thì đám dân mạng phía dưới như đạn lạc, tới cuối cùng thì cũng phải hét tên Đoàn Khoa, yêu cầu hắn ta cắt khỏi làng giải trí cùng với bộ phim dở tệ mà hắn đang quay.

_ Cái đám rác rưởi này, chẳng biết gì cả chỉ biết nhao nhao vào bình luận vớ vẩn thôi. Đoàn Khoa đỏ mặt tía tai.

Lúc này, điện thoại của hắn đột nhiên reng lên, Đoàn Khoa nhìn thấy cái tên hiện trên đó liền nhú chặt mày.

_ Ba, không được, tuyệt đối không được, con bây giờ đã bắt đầu quay rồi, hơn nữa còn đổ tiền vào đầu tư rất nhiều nữa, bảo con bây giờ dừng lại là điều không thể!

_ Ba, con cầu xin ba, con có niềm tin quay thật tốt bộ phim này, con vẫn có con át chủ bài trong tay, con tin rằng giá phòng vé không thể thấp được.

Năm phút sau, Đoàn Khoa ngơ ngẩn ngẩn nhìn vào điện thoại, không còn chút sức lực nào cúi gằm mặt xuống.

Sở Tiên ở bên cạnh thấy vậy liền chau mày, mở weibo lên tìm kiếm tên Phong Hoà.

_ Bộ phim rác rưởi, đạo diễn rác rưởi, người đầu tư rác rưởi?

Sở Tiên nhìn thấy mấy chữ đó mặt liền đanh lại, sau đó phát hiện ra weibo của hắn lại vừa đăng một trạng thái mới.

_ Haha, tìm người bắt ta? Để ta phải ngồi tù? Ta muốn xem xem cậu tính bắt ta như thế nào?

_ Người anh em Sở Tiên, xin lỗi. Lúc này, Đoàn Khoa đột nhiên bước tới, cúi gằm mặt xuống nói.

Sở Tiên nhìn thấy biểu cảm của hắn ta liền nhú mày.

_ Ba vợ tôi không đồng ý tôi tiếp tục quay bộ phim này, ông ấy rút tiền đầu tư về rồi, phim của chúng ta không quay tiếp được nữa đâu, nhưng mà cậu không cần lo lắng, tiền của cậu tôi sẽ trả đủ, chỉ có điều lãng phí thời gian vừa qua của cậu quá. Đoàn Khoa day day mắt của mình.

_ Đạo diễn Đoàn! Diêm Văn Văn Nhậm Bằng Huy, Nghiêm Trạch Khôn cùng một vài thợ quay phim nghe thấy hắn nói vậy lập tức bước tới, trên mặt hiện ra vẻ ưu phiền.

_ Xin lỗi mọi người, các bạn yên tâm, tiền công chắc chắn không thiếu mọi người đâu. Đoàn Khoa mắt đỏ hoe bảo đảm với họ.

Sở Tiên gõ gõ tay vào ghế sau đó nói:

_ Bộ phim này tôi sẽ đầu tư, thiếu bao nhiêu tôi sẽ giúp.

_ Nếu mà đã làm rồi thì làm cho tới đi, nếu có lỗi cũng không sao, tuyệt đối không được để cho một số người đắc ý. Sở Tiên nói rồi trong mắt hiện ra một tia hung ác.

_ Không ích gì đâu, ba Phong Hoà cùng vài thương nhân nhà đầu tư qua lại với nhau rất thường xuyên, quan hệ rất tốt. Đoàn Khoa sắc mặt khó coi nói tiếp:

_Ba vợ tôi khi này cho hay, ba Phong Hoà tới nhà hỏi tội rồi.

Sở Tiên nhú mày:

_Ba hấn? Cứ cho là quan hệ tốt đi, tốt đến mấy cũng không thể cấm được bộ phim chúng ta quay xong công bố trước công chúng?

_Không đâu, nhưng chắc chắn sẽ cắt bớt nội dung, giảm thiểu thời gian phim đi. Đoàn Khoa đáp.

_Tất cả các rạp chiếu phim đều có quan hệ tốt với nhà hấn ta à?

_Cũng tầm đấy đấy, ba của Phong Hoà có thể đưa một số bộ phim sang công chiếu tại Anh, thế nên, ở khoản này tất cả các rạp đều phải nhường hấn một bước.

Đoàn Khoa nói xong thở hắt một cái nặng nề:

_Tôi không ngờ tới hấn ta lại vô liêm sỉ như vậy, cũng không nghĩ tới sự ảnh hưởng của ba hấn lại lo lớn đến vậy.

_Nước Anh? Sở Tiên đột nhiên chợt nảy ra một ý tưởng.

_Không sao, chúng ta tiếp tục quay đi, những việc khác để tôi lo cho, kể cả có không được công chiếu, thì đăng lên mạng cũng được. Sở Tiên đứng phắt dậy nói.

Đoàn Khoa sững người:

_Sở Tiên, cậu phải suy nghĩ cho kĩ đấy, nếu không được công bố chúng ra ít nhất cũng bị lỗ mấy ngàn vạn, thậm chí là trên tỉ.

_Không sao, tôi có chiến lược rồi. Sở Tiên nói một cách chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 225: Phản Kích Và Quay Phim

_Cậu chắc chắn thành công? Diêm Văn Văn nhìn Sở Tiên hồ nghi hỏi hấn.

_Yên tâm, tôi chắc chắn tới 70% đấy. Sở Tiên gật đầu.

_Ừm, tôi tin tưởng ở anh, tôi ủng hộ anh. Diêm Văn Văn nhìn hấn cười liên sau đó rút điện thoại ra ngồi xuống.

Mấy người Đoàn Khoa khó hiểu chăm chú nhìn cô, rồi ngồi xuống bên cạnh Sở Tiên.

_Xin lỗi, nếu như không phải tôi mời cái tay Phong Hoà đó tới thì việc này cũng đã chả xảy ra.

Đoàn Khoa cảm thấy có lỗi với đoàn làm phim vô cùng.

Sở Tiên lắc đầu:

_Quay cho tốt những đoạn về sau là được rồi, còn những việc khác mọi người yên tâm đi.

Nói rồi hấn rút điện thoại ra tìm số liên lạc của David:

_Thôi bỏ đi, đợi tới lúc đó nói cũng chưa muộn!

_Để tôi đi vạch mặt hấn ta, móa nó, bây giờ trên mạng các tin tức đều là tiêu cực, đều là chúng ta ngược đãi hấn, nếu cứ tiếp tục như thế này thì cho dù có giải quyết được vấn đề ở rạp, khán giả cũng không mua vé đâu.

Đoàn Khoa trên mặt biểu hiện sự giận giữ, sau đó cầm điện thoại lên bắt đầu chiến lại.

_Sĩ diện, tung chiêu trò, diễn suất dở tệ cùng tính cách ngông cuồng của cậu, loại người như cậu tôi gặp lần đầu tiên đấy, đã không có khả năng diễn suất thì chớ, lại còn hay nổi nóng, đây ngã diễn viên diễn vai đối thủ của mình, ngoài ra, là do cậu chủ động “thoát” ra khỏi đoàn làm phim chúng tôi? Vậy được lắm, nếu cậu đã chủ động phá hợp đồng như vậy thì xin vui lòng trả lại cho đoàn làm phim chúng tôi số tiền ứng trước cho cậu hai trăm vạn đi. Haha, đồ diễn viên rác rưởi nhà cậu, nói dối trắng trợn như vậy không sợ bị báo úng à, không có một tí nhân phẩm và tố chất làm diễn viên nào hết.

Đoàn Khoa lật mặt một cách trắng trợn cái tên Phong Hoà đó, nếu như lần này thất bại thì chỉ e là từ nay về sau hắn không còn chỗ đứng trong ngành giải trí nữa.

Nhưng weibo của hắn thu hút về không ít sự chú ý, nhất là những khán giả có weibo theo dõi tin tức giải trí, lập tức họ đều chia sẻ dòng trạng thái vừa đăng của hắn đi.

Cư dân mạng lại được phen xôn xao sau khi dòng trạng thái trên weibo của Đoàn Khoa được đăng lên.

_Chuyện gì vậy? Bắt đầu bóc mẽ nhau rồi? Tôi chả thích tay Phong Hoà này chút nào, cũng không quen biết tên đạo diễn vô danh kia, nhưng mà xem tình hình thì không hẳn giống với những gì Phong Hoà nói.

_Phong Hoà bị đuổi ra khỏi đoàn phim? Không phải chứ @Phong Hoà, hai trăm vạn trả cho người ta chưa vậy, tôi tò mò quá đi mất?

_Đúng thế đúng thế, nếu như là chủ động rời đoàn phim thì phải hoàn tiền lại cho người ta chứ, bây giờ nghe ý của vị đạo diễn này thì hiển nhiên là chưa trả tiền rồi, vậy thì câu hỏi đặt ra là, rốt cuộc do Phong Hoà tự động rời đoàn phim hay là bị đá ra khỏi đó vậy?

_Người đạo diễn này có mấy câu nói nghe rất phải, diễn xuất dỡ tẹt và tung chiêu trò, mỗi lần phim nào có sự diễn xuất của cậu ta, tôi đều thấy ngại ngùng thay Phong Hoà luôn ấy, xem nổi cả da gà, ngoài việc cố tình khoe sự đẹp trai ra thì cũng chả có gì khác.

Weibo của Đoàn Khoa cũng vẫn thu hút được sự ủng hộ từ một vài dân mạng, nhất là ở Trung Quốc không hề thiếu antifan, những kẻ không thích Phong Hoà nhao nhao lên bình luận ở phía dưới.

Tin weibo này vừa mới đăng, những người trong ngành giải trí như biên tập và diễn viên cũng phát hiện ra một số vấn đề.

Sự việc về sau đúng là không ai có thể ngờ trước được, ở phía dưới weibo của Đoàn Khoa không lâu sau xuất hiện một người bấm like.

Đoàn Khoa cũng nhìn thấy nhiều người phản hồi lại và bấm like, hắn hơi ngạc nhiên nhìn về phía Diêm Văn Văn.

_Cái này không có lợi cho sự phát triển về sau này của cô đâu, nhân lúc này còn chưa có nhiều người nhìn thấy ẩn huỷ ngay đi.

_Chẳng sao, tôi có thể nói là do tôi sợ ý bấm nhầm, ngày mai huỷ.

Diêm Văn Văn cười toe toét nhìn hắn lắc đầu.

Sở Tiên nghe thấy họ nói chuyện cảm thấy khó hiểu nên cũng qua xem, Đoàn Khoa liền đưa điện thoại của mình đến trước mặt cho hắn xem, nói thêm một câu:

_Chắc là do nhầm mặt cậu.

Sở Tiên cười rồi lắc đầu, trong lòng cảm thấy hơi áy náy.

Diêm Văn Văn nhìn hắn, trong lòng hơi u tối, nhưng sau đó liền cười híp mắt lại đăng ảnh chụp từ điện thoại lên, có ảnh cô chụp ở dưới lòng đại dương lúc lặn, có cả ảnh cô chụp cùng cá heo hồng, có cả ảnh Sở Tiên cười cá heo, có cả ảnh sáu con cá heo nữa, thậm chí có cả ảnh cô chụp cùng Sở Tiên.

Nhưng lần này Sở Tiên mặt đỏ ửng nên không nhìn rõ mặt.

Sau khi chọn kĩ từng bức ảnh xong xuôi cô cười ngọt ngào:

_Thật vui khi lần này được tham gia góp mặt diễn xuất trong một bộ phim vô cùng đặc biệt như thế này, các bạn nhìn xem đại dương có đẹp không? Còn cả mấy chú cá heo này nữa có xinh xắn? Có đáng yêu không? Còn cả tôi nữa, có xinh đẹp hơn? Haha, nói cho các bạn biết nhé, con cá heo màu hồng này cực cực hiếm luôn, trong bộ phim mới này của chúng tôi sẽ có xuất hiện đấy, cuối cùng, người cười cá heo này đẹp trai quá đi!

Viết xong, Diêm Văn Văn xem lại một lượt rồi bấm đăng.

Sau vụ việc “sợ ý” bấm like và đăng cái trạng thái này lên thì dư luận lại được một phen dậy sóng.

Vô số fan và cư dân mạng đều ngạc nhiên mắt tròn mắt dẹt.

_Chuyện gì thế này? Nữ thần Văn Văn trượt tay ấn like à, tôi hình như đã hiểu ra được điều gì đó.

_Quả nhiên, nữ thần Diêm Văn Văn nổi tiếng lòng dạ ngay thẳng dễ đắc tội với người khác lại chuẩn bị làm ra một vài việc đáng yêu rồi.

_Cái like này chắc chắn ẩn chứa sự tình bên trong, đạo lí nằm ở đây, đừng có nói là nữ thần của tôi trượt tay nhé.

_Wa, weibo của nữ thần update rồi, nhiều cá heo quá, đúng là đáng yêu chết được, lần này quay phim về cá heo sao?

_Ôi vãi, cá heo hồng, đây là giống cá heo vô cùng quý hiếm, nữ thần đúng là quyền rũ quá đây mà, còn có cả thanh niên không nhìn rõ mặt đó nữa, tôi

muốn quyết đấu với anh, gặp nhau ở Tử Cấm Thành!

_Phim quay ở biển, nhìn mấy chú cá heo cùng thế giới dưới lòng đại dương cảm giác tuyệt vời quá, nhất là bức ảnh cười cá heo đó nhìn đẹp trai thật!

Diêm Văn Văn trong giới giải trí vốn nổi tiếng là người ngay thẳng, cộc mác thương hiệu tính cách thẳng như ruột ngựa, nói năng bốp chát, trong ấn tượng của mọi người Diêm Văn Văn là một người có cá tính, dễ đắc tội với người ta, nhưng fan cùng cư dân mạng lại vô cùng thích cái tính cách này của vô, cảm thấy cô rất chân thành, cũng bởi lí do này mà lượng fan của cô rất nhiều, hơn nữa đến từ mọi lứa tuổi.

Trạng thái weibo của Đoàn Khoa cùng trạng thái weibo của Diêm Văn Văn update gần như cùng thời điểm, khiến cho dòng dư luận dần dần chuyển hướng, mặc dù vẫn còn có rất nhiều fan bị Phong Hoà “tấy não” vẫn đang gắn cổ lên chửi họ, một số cư dân mạng bắt đầu cảm thấy sự việc không đơn giản như thế, không hoàn toàn như Phong Hoà đồn đại lên.

Ngược lại, có rất nhiều người bắt đầu cảm thấy bộ phim này thú vị, họ đều tỏ ý mong chờ bộ phim quay xong, nhìn thấy đàn cá heo dễ thương vậy, còn có cả con cá heo hồng đó nữa, chỉ nhìn ngắm thôi cũng đã khiến người ta muốt chạm vào vuốt ve nó.

Đoàn Khoa đọc được vài bình luận trên mạng, cơ trên mặt hần giãn dần ra, thờ phào một cái, sau đó liền dùng ánh mắt cảm kích nhìn Diêm Văn Văn gật đầu.

Nhưng không lâu sau đó, trên mạng đột nhiên lại xuất hiện một đám người bắt đầu bôi nhọ nói xấu bọn Đoàn Khoa tiếp, hơn nữa số lượng của bọn này đông hơn kiến cỏ, còn có cả một số weibo được cấp giấy chứng nhận bắt đầu bôi mớ “lịch sử đen tối” của Đoàn Khoa.

Điều này khiến cho nhiều cư dân mạng không nắm rõ sự tình cảm thấy hoang mang.

Liền sau đó trên weibo gắn một chứng nhận đã chuyển khoản, nói rằng bản thân đã hoàn tiền đảng hoàng, tỏ ý rằng Đoàn Khoa muốn lợi dụng điều này để bôi nhọ cậu ta đừng có hồng, tiếp đó đóng một vai kẻ bị hại đáng thương, đăng kèm theo mấy bức ảnh chụp cơ thể bị thương lúc đó.

Vào lúc ấy, Phong Hoà vào vai kẻ bị hại liền nhận được rất nhiều sự đồng tình, fan và đội quân kia được nước làm tới, lại bắt đầu bài ca bắt tận, chửi rủa, day nghiêng, các loại hoa văn mỹ từ được phun ra bằng hết, đọc xong các bình luận ấy có cảm giác vốn từ vựng được tăng lên đáng kể.

_Đúng là vô liêm sỉ mà! Đoàn Khoa nhìn thấy Phong Hoà giờ giở thì liền câu lớn tiếng mắng một câu.

_Haha, điều này chả phải là quá tốt rồi sao, hần chủ động trả lại hai trăm vạn coi như là trợ giúp chút đỉnh cho việc quay phim, sự việc trên mạng không cần lo nữa, chúng ta quay phim cho chất lượng là được, đợi xong việc chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết chuyện này sau. Sở Tiên nhìn thấy mấy người họ ai ai cũng mặt nặng mày nhẹ nhìn vào điện thoại liền vừa cười vừa nói.

_Được, vậy cứ để cho cậu ta làm loạn trên mạng đi, đợi chúng ta mời các phóng viên tới để làm cuộc họp báo, chúng ta sẽ nói hết mọi chuyện ra, cho dù không gây đã kích quá lớn với cậu ta, nhưng cũng làm cho cậu ta ghê cổ một thời gian. Đoàn Khoa nghiêng rằng nói một thôi.

_Ừm, chúng ta không cần để tâm đâu, quay xong phim là được, đợi về sau này anh đăng mấy đoạn clip đó lên thì tự khắc sẽ thu hút được nhiều sự hiếu kì thôi. Sở Tiên nhìn về phía hần nói.

Đoàn Khoa gật đầu, sau đó ai ai cũng đều về nơi nghỉ ngơi.

Trưa ngày hôm sau, hội Sở Tiên tới khu du thuyền, sau đó bắt đầu chọn cảnh để quay.

Từng cảnh quay được xếp theo thứ tự, nhưng trong quá trình quay Diêm Văn Văn phát hiện ra một số vấn đề.

_Đạo diễn, mấy cảnh đánh bắt cá mập và va chạm thuyền cá sẽ dùng kĩ xảo thay thế phải không? Nhưng chúng ta lại không có bối cảnh nào, hơn nữa dùng kĩ xảo nhìn giả lắm.

Đoàn Khoa nhìn cô cười:

_Tôi biết ngay thế nào các bạn cũng hỏi vấn đề này mà, nào nào, chúng tôi cho các bạn xem một vài đoạn video, mấy đoạn này mới chính là con át chủ bài của toàn bộ phim.

_Video nào? Chả nhẽ có vài cảnh đã được quay xong từ trước rồi? Diêm Văn Văn nghi hoặc bước tới.

Đoàn Khoa cười bí hiểm, mở đoạn video trong máy tính của mình ra.

Video vừa được phát, Diêm Văn Văn, Nhậm Băng Huy cùng Nghiêm Trạch Khôn dần dần há miệng ra kinh ngạc.

_Trời ơi, đây là thật sao? Đây không phải là phim chứ? Mấy người đó ngạc kinh hết cỡ hỏi.

_Các cô cậu nói xem, đây là hai cảnh tôi khó khăn lắm mới chụp được đấy, cũng là hai cảnh quay bom tấn trong bộ phim của chúng ta, chân thật 100%, kĩ xảo sao sánh được. Đoàn Khoa nhìn thấy dáng vẻ thất kinh của họ liền đắc ý nói.

Hai cảnh quay, mỗi cảnh đều tầm mười phút, khiến bọn họ đều cảm thấy máu lửa sục sôi cả lên.

_Nhóm anh Sở Tiên đứng là ngẫu quá đi mất, lại còn đánh bắt cả cá mập, quá ư lợi hại. Mắt Diêm Văn Văn cơ hồ hiện lên một tia sáng lấp lánh, kích động vô cùng cảm thán.

Đoàn Khoa thấy vậy liền cười hi ha:

_Đúng là rất ngẫu, tôi vẫn luôn luôn có niềm tin mãnh liệt với bộ phim này, chỉ cần chúng ta thả mấy video này ra đảm bảo ra ngô ra khoai.

Nhậm Bằg Huy cùng Nghiêm Trạch Khôn đứng bên cạnh gật gù đồng tình, chỉ cần hai cảnh quay chết người này thôi là có thể cứu sống cả một bộ phim rồi, thậm chí có thể có cơ hội trở thành phim bom tấn ấy chứ.

_Được rồi, mấy cảnh về sau mọi người quay cho tốt, không lâu nữa thôi, tất cả mọi người sẽ phải chấn kinh vì bộ phim này của chúng ta! Đoàn Khoa cười lớn.

Công việc quay phim trên biển vẫn tiếp tục, một số cảnh quay bổ sung biển và sự sinh hoạt trên biển mất ba ngày sau mới hoàn thành xong, một bộ phim đã hoàn tất được 90%.

Con thuyền cá quay trở về, khi bọn họ về tới vị trí con tàu bị đắm thì thấy trước mặt dùng mấy chiếc thuyền hải quân, rất nhiều quân nhân đang đứng trên đó.

Trong đó còn có một vật như kiểu cần câu ở trên chiếc thuyền quân nhân.

_Chiếc thuyền cá ở trước mặt xin nhường đường. Lúc này, một vài quân nhân trên thuyền đột nhiên hướng về họ, dùng loa phóng thanh hô to.

_Đang làm gì vậy ta? Vớt đồ à?

_Là hải quân của nước mình, không biết là đang làm gì nữa.

Mọi người trên thuyền cá thấy ở đằng xa mấy chiếc thuyền hải quân tụ tập ở đó liên to nhỏ với nhau, bọn họ không hề biết lúc đi tới đây Sở Tiên đã từng lặn xuống đáy biển rồi, nếu bọn họ nhớ ra chắc chắn sẽ có sự liên tưởng, thế nhưng ở đây là biển cả mênh mông, ngay cả phương hướng còn chả cảm nhận nổi thì đến cụ thể vị trí mình ở đâu họ cũng chả rõ.

Ba chiếc thuyền đánh cá nhường đường, đi vòng qua, Sở Tiên nhắm hờ mắt lại, cảm nhận thấy chiếc tàu bị đắm ấy đang từ từ được vớt lên từ dưới đáy đại dương.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Ghen Rồi!

Chiếc thuyền cá đang lái với vận tốc rất nhanh, hình ảnh trong não hắn đang dần mờ đi, cảm giác quen thuộc đến từ cá Dunkleosteus cũng không còn xuất hiện nữa.

Trưa ngày hôm sau, bọn Sở Tiên về tới bến cảng, khiến hắn ngạc nhiên là ở đó có một bóng dáng quen thuộc đang đợi hắn.

Sở Tiên nhìn thấy tiểu Đinh liền bước tới, vui mừng hơn hờ đang tay ra ôm lấy cô.

_Đóng phim thế nào? Sướng không? Trong giọng điệu tiểu Đinh mang “mùi” hơi lạ, nhìn hắn cười híp mắt.

_Cũng vui cũng vui, nhìn chung là thú vị lắm.

Sở Tiên không nghe ra mùi khét lẹt trong giọng nói của cô, cười ha ha đáp lại.

_Chả vậy, có người đẹp ở bên lại chả không vui.

Tiểu Đinh hậm hực nói một câu, sau đó nhìn từng diễn viên một đang từ thuyền đi xuống, nhìn ngắm đánh giá Diêm Văn Văn.

_Hey hey, anh chả làm gì đâu nhé, anh chung thủy cực luôn. Sở Tiên cười rồi giờ tay lên kiểu thề thốt.

_Thế hả? Tiểu Đinh lườm hắn một cái, chả tin tưởng lời hắn nói, sau đó cô nhìn thấy đoàn người đang bước tới liền làm quen:

_Anh Đoàn, cô Diêm.

_Ừm, xin chào tiểu Đinh. Đoàn Khoa cười ha ha gật đầu lia lịa, sau đó nhìn Sở Tiên, Diêm Văn Văn cũng nhìn cô ấy gật đầu.

_ Hôm nay còn quay phim không? Tiểu Đình nhìn Sở Tiên hỏi.

_ Không, tất cả mọi người vừa mới từ biển về, phải nghỉ một ngày đã, mai mới quay tiếp.

_ Hôm nay anh đưa em đi chơi nhé? Xem phim cũng được, à phải rồi, bằng lái xe của em được lấy chưa, chúng ta cùng đi mua một chiếc nhé?

Sở Tiên nghe được mùi thuốc súng ghen tuông bắt ra từ phía từ phía tiểu Đình, liền sát lại vồn vã hỏi để chuyển chủ đề.

_ Cả ba việc đều phải làm, bây giờ thời gian anh dành cho em ngày càng ít, không đi chỗ này cũng chạy chỗ khác.

Tiểu Đình không vui tạo nào bừa bãi.

_ Được được, lỗi của anh, ừm, đợi anh quay xong bộ phim này, về cơ bản là sẽ không còn việc gì nữa, ngày nào anh cũng về với em được không. Sở Tiên ân cần vừa nói vừa cười.

_ Anh nói đấy nhớ, đi, đưa em đi dạo phố.

_ Được được, chúng ta đi mua xe nhé, sau này đi làm cho tiện.

Diêm Văn Văn đứng ở đằng sau nhìn gương mặt tiểu Đình vô cùng, cô vén mái tóc đang trở nên rối bời của mình lên, khuôn mặt cô nặn ra một nụ cười khó coi.

Đoàn Khoa nhìn qua nhìn lại cái cảnh tượng ấy, liền sau đó lắc đầu cảm thán thầm một câu trong miệng:

_ Đẹp trai đúng là tốt mà.

_ Bác tài, đi đến Showroom 4s Thanh Hải. Sở Tiên cùng tiểu Đình bắt một chiếc taxi, nói với bác tài địa điểm tới.

_ Thanh niên muốn mua xe à, hôm nay có triển lãm xe đấy, cậu có thể đi xem xem. Bác tài xé vô cùng nhiệt tình giới thiệu với hắn.

_ Được, vậy thì đi tới chỗ triển lãm đi! Sở Tiên gật đầu.

_ Tiểu Tiên, anh lần sau khi nào ra khơi vậy? Em cũng muốn đi cùng! Tiểu Đình ôm lấy cánh tay hắn nói.

_ Tháng sau chắc là sẽ phải ra biển một chuyến, nhưng mà trên biển không hề dễ chịu như trong tưởng tượng của em đâu, ở trên thuyền đánh cá chao qua chao lại buổi tối ngủ không ngon đâu mà đòi đi cùng. Sở Tiên vừa cười vừa đáp lại cô.

_ Vậy sao? Em lấy mấy người bạn anh đi biển chơi vui lắm mà. Tiểu Đình ngẩng đầu lên nhìn hắn.

_ Có sao? Sở Tiên hơi sững sờ:

_ Ngoài chuyện được ăn hải sảnбет nhè chè đỗ đen ra thì chả có chuyện gì khiến anh vui vẻ cả.

_ Hừ hừ. Tiểu Đình hừ một cái rồi sau đó rút điện thoại ra đưa tới trước mặt hắn:

_ Xem đi, đẹp trai chết đi được này, kị sĩ cười cá heo của tôi này.

Tiểu Đình nói xong liền kéo ảnh xuống cho hắn xem, từng bức một, phần nhiều đều có mặt hắn, bức cuối còn có ảnh chụp chung.

Bức ảnh chụp hai người mặc đồ lặn, nhưng vẫn có thể thoáng nhìn thấy mặt họ, nhất là đối với tiểu Đình đã quá quen thuộc với khuôn mặt ấy thì chỉ cần liếc qua một cái là nhận ra người trong ảnh là ai.

_ Haha. Sở Tiên cố rặn ra nụ cười khô không khóc:

_ Anh thực sự là không có làm gì cả thật mà, tất cả chỉ là phục vụ cho phim ảnh, xuống dưới nước để lấy các cảnh quay dưới biển thôi.

_ Em có nói anh làm gì chưa? Sao anh phải căng thẳng thế? Tiểu Đình cười tít cả mắt khi nhìn thấy bộ dạng ấy của hắn.

_ Vợ yêu à, không phải anh chột dạ đâu, nhưng anh thực sự chẳng làm gì hết, anh cũng không làm như thế đâu, em yên tâm đi, sau này có em là đủ rồi, tin anh đi mà! Sở Tiên nhìn trong ánh mắt của tiểu Đình có sự buồn bã liền ôm chặt cô vào lòng thủ thỉ.

_ Anh buông em ra, em có nghi ngờ anh đâu, anh hay nhờ, em đương nhiên là tin tưởng chồng mình rồi.

Tiểu Đình đột nhiên bị hắn ôm ở trên taxi, lại thấy bác tài trước mặt đang nhìn họ cười đầy ẩn ý thì liền xấu hổ, đẩy hắn ra ngay và luôn.

_ Thế thì em đừng có ghen nữa, anh sợ lắm!

Sở Tiên vẫn không buông tay, dùng lực mà siết lấy cơ thể cô.

_Được rồi, đừng có mà hư nữa.

Tiểu Đình bị hấn làm cho tức đến buồn cười ra tiếng luôn, nhăn nhơ nói với hấn:

_Em tin anh, em tin.

_Hihi, anh chẳng phải cái loại đàn ông có tiền rồi sinh hư như vậy đâu. Sở Tiên vừa nói vừa cười, sau đó nói lỏng tay ra, rồi lại vòng tay sang ôm lấy cơ thể cô:

_Sau này nếu em không yên tâm, em điện cho anh kiểm tra lúc nào cũng được, mỗi lần về nhà anh sẽ “tra bả” đầy đủ!

_Anh nghiêm túc tí đi. Tiểu Đình đắm đắm vào người hấn.

Sở Tiên cười ha ha.

_Đến rồi hai cô cậu, chính là ở bên trong. Lúc này, tài xế dừng xe lại, quay đầu về sau cười thông báo với họ.

_Vâng. Sở Tiên gật đầu, sau đó dắt tay tiểu Đình xuống xe.

_Em đã kết chiếc xe nào chưa? Sở Tiên nhìn tiểu Đình hỏi.

_Chưa có, mua một chiếc BMW là được rồi. Tiểu Đình cũng không chú trọng mua xe nào lắm lác lác đầu.

_Vậy chúng ta vào trong xem xem, xem có chiếc nào em ưng không?. Sở Tiên cười rồi hai người đi vào trong.

Lần triển lãm xe này của thành phố Thanh Hải rất lớn, các cửa hàng 4s đều liên hợp đưa xe của cửa hàng mình tới đây để triển lãm bán hàng, các loại hình xe được triển lãm ở đây rất phong phú đa dạng, từ loại trung cho tới siêu xe đều có cả.

Đi vào trong đại sảnh, Sở Tiên nhìn thấy tiểu Đình đi thẳng tới khu bán xe cao cấp.

_Em xem đi, thích xe nào? Khu vực xe cao cấp đập ngay vào mắt khách hàng là những loại xe thường thấy như BMW, Mercedes-Benz, Audi... là những nhãn hiệu trong số xe sang được nhiều người tin dùng.

_Con này đi, BMW màu trắng này nhìn đẹp mắt đấy! Tiểu Đình bước tới, trực tiếp chỉ vào con BMWx5.

_Tiểu Đình cô nương. Sở Tiên nhìn chiếc xe đó, rồi kéo cô lại về phía mình đáng vẻ vô cùng nghiêm nghị nói:

_Em phải biết rằng em bây giờ đã là vợ tì phú rồi, vợ tì phú đấy em hiểu không? Tiền tiêu vật hàng tháng cũng có mấy trăm vạn, chúng ta sao mua loại này được, phải mua loại nào phù hợp với đẳng cấp của em bây giờ chứ?

_Hô! Tiểu Đình nhìn thấy bộ dạng hấn bây giờ đột nhiên phá lên cười, gật đầu cái rụp:

_Được, tiểu Tiên, em khi nãy nói sai rồi, trừ chiếc đó ra thì số xe còn lại ở đây em đều muốn mua, haha.

_Ế. Sở Tiên cầm nín:

_Loại xe như vậy chúng ta không mua nữa nhé, đi qua chỗ siêu xe xem đi, dù sao thì chồng em hiện giờ cũng không thiếu tiền, mua cho hội lão Tầm phương tiện đi lại cho tiện cũng Mercedes-Benz bảy tám mươi vạn.

_Mua xe đắt như vậy làm gì, nhưng anh đã nói vậy rồi thì tùy anh. Tiểu Đình cười rồi gật đầu, đi cùng hấn qua phía khác.

Thành Phố Thanh Hải tiêu thụ siêu xe không nhiều, nhãn hiệu cũng chỉ có vài kiểu, loại hình xe cũng không đa dạng, thế nhưng khách đến xem siêu xe lại khá đông, vì xe rất là đẹp, hơn nữa lại có cả người mẫu xe xinh đẹp nữa.

_Ya, người mẫu xe có học sinh của em kia. Bỗng nhiên, tiểu Đình nhìn thấy ở phía không xa đứng bên cạnh một chiếc Lamborghini một cô gái rất xinh xắn liền kinh ngạc kêu lên.

_Ô? Học sinh của em à? Không ngờ rằng học sinh của em mới nhỏ như vậy mà đã đi làm người mẫu xe rồi. Sở Tiên hiếu kì bước tới xem, một nửa sinh cao ráo, trang điểm nhẹ nhàng, có khuôn mặt rất ưa nhìn, body cũng nóng bỏng nữa.

_Ừm, nghe nói thi vào trường nghệ thuật bị trượt, thi thoảng rảnh cũng nhận làm người mẫu cho một số hoạt động, rất là xinh xắn.

_Cô Tiểu Đình.

_Cô Tiểu Đình.

Lúc này, có mấy tiếng gọi quen thuộc vang lên, sau đó là một vài thiếu nữ chạy tới.

_Hi, chào các em! Tiểu Đình nhận ra người quen rồi vui vẻ đi về hướng đó:

_Sao mấy em lại ở đây?

_Tụi em tới để xem Yến Yến. Mấy cô học sinh nhanh nhẩu trả lời:

_Cô giáo, cô tới xem xe ạ? Anh đẹp trai bên cạnh là bạn trai cô à?

_Vị này chắc là anh Sở Tiên trong truyền thuyết phải không? Đúng là đẹp trai y như lời thiên hạ đồn đại.

Vài nam sinh bước tới bên cạnh Sở Tiên thăm dò kĩ càng hẳn.

_Bọn cô tới đây xem xe, vị này là học trưởng [1] Sở Tiên của các em đấy. Tiểu Đình nhìn ánh mắt tò mò của mấy cô học trò mà buồn cười.

Sở Tiên nhìn họ gật đầu.

Vài cô nữ sinh trong hội đó hiếu kì nhìn ngắm Sở Tiên, bọn họ không hiểu rõ Sở Tiên như mấy nam sinh kia.

Nói về việc mấy người nam sinh kia tại sao lại biết Sở Tiên, cũng là do học trưởng kể cho họ biết mà thôi.

Đối với những cậu thanh niên mới bước vào cánh cổng đại học này, lại phát hiện ra cô giáo của mình là một đại mỹ nhân, xinh đẹp hoa nhường nguyệt thẹn như thế này thì không cần nói cũng biết hoocmon cơ thể họ sôi sục tới mức nào, trong não các cậu thanh niên non nớt này hoang tưởng mơ mộng một cuộc tình lãng mạn với cô giáo của mình, mỗi tình thầy trò như trong tiểu thuyết, vậy nên mới bắt đầu nghe ngóng mọi việc xung quanh tiểu Đình.

Mà các học trưởng của cái trường đại học sư phạm Thanh Hải không có một ai là không biết tiểu Đình cả, ngoại trừ việc cô rất xinh đẹp ra thì còn có một nguyên nhân khác đó là có bạn trai giàu sù, hơn nữa lại còn là học trưởng của mình, hai người tình sử năm năm liền.

Mấy vị học trưởng đó thâm tình khuyên nhủ mấy thanh niên nên dừng ngay những hoang tưởng không đáng có ấy đi, bây giờ bọn họ gặp được người thật ngoài đời nên tất nhiên là hiếu kì rồi.

_Cô tiểu Đình, cô mua xe hay là học trưởng mua vậy? Một nữ sinh tò mò hỏi.

_Cô mua. Tiểu Đình cười trả lời.

Sở Tiên nhìn thấy bọn họ tám chuyện với nhau liền đi thăm thú mấy siêu xe chung quanh, rồi sau đó bước tới trước chiếc Maserati.

Đây là một chiếc Maserati màu đỏ GranCabrio, một chiếc xe sang chảnh xinh đẹp vô cùng, ở đằng sau còn có một chiếc màu trắng cùng hãng đó.

Sở Tiên nhìn ngắm thấy cũng rất đẹp, sau đó quay về hướng tiểu Đình vẫy vẫy tay:

_Tiểu Đình, em qua đây xem chiếc xe này ưng không?

_Ừm vâng. Tiểu Đình nhìn về phía hán gật đầu, sau đó liền nói với học sinh của mình mấy câu rồi qua chỗ Sở Tiên.

_Chiếc này, Maserati, rất hợp với phái nữ, có màu trắng và màu đỏ. Sở Tiên nói với cô.

Tiểu Đình nhìn ngắm chiếc xe một lượt rồi mãn nguyện gật đầu:

_Đẹp đấy, em thích chiếc màu đỏ kia.

_Em xem xem có thích loại nào nữa không, nếu không thì có thể xem xét việc mua chiếc xe này về.

Mấy học sinh từ phía sau bước tới nghe thấy họ nói chuyện với nhau như vậy liền lộ ra vẻ kinh ngạc.

_Sở Tiên học trưởng tốt thật đấy, đã đẹp trai lại còn có tiền, tớ mà có phúc tìm được một người bạn trai như này thì tốt biết mấy.

_Tiểu Mĩ, tớ nghĩ cậu nên thực tế một chút, ngoại hình của cậu chỉ hợp với người như tớ thôi.

_Cậu cút đi.

_Vậy thì lấy chiếc màu đỏ này nhé, ngoài ra đều là xe đua, còn vài kiểu khác thì nhìn hơi dừ, em không thích. Tiểu Đình nghe ở đằng sau mấy cô cậu học trò của mình bàn tán với nhau thì liền bật cười, chỉ tay vào chiếc xe màu đỏ nói.

_Ok. Sở Tiên gật đầu.

[1] Cách gọi tôn trọng bạn cùng học (Chú thích từ người dịch).

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 227: Bí Mật Của Đại Dương (Phần 1)

Mua xe, dạo phố, ăn cơm, xem phim, buổi tối về nhà trà bài đầy đủ, ở cùng cô nguyên một ngày như vậy cuối cùng tiểu Đinh cũng hài lòng mà tặng cho hắn một nụ hôn ngọt ngào, sau đó ngủ ngon lành trong vòng tay của Sở Tiên.

Tiếp sau đó, Sở Tiên lại phải bắt đầu công cuộc quay phim, việc giữa hai người Đoàn Khoa và Phong Hoà ở trên mạng vẫn chưa kết thúc, bọn họ như nước với lửa, người này nói người kia khiến cho tình hình chiến sự tưởng chừng như không bao giờ có thể nguôi xuống được.

Đoàn Khoa đã dám cả gan công khai vạch mặt Phong Hoà cùng những triều trò của cậu ta rồi, thì còn màng gì tới gia thế hắn lớn mạnh tới đâu nữa, nhưng về tổng thể mà nói Đoàn Khoa vẫn luôn ở thế bị động, bị “ăn chửi” nhiều nhất, dù sao thì hắn ta cũng chẳng có mấy người hâm mộ, cũng may sao còn có fan của Diêm Văn Văn bênh hắn chút ít, nếu không chắc mầm giờ này hắn đang trùm mền khóc tu tu rồi ấy chứ.

Hôm nay là cảnh quay cuối rồi, mọi người dồn hết tinh thần nhé, sau hôm nay là chúng ta có thể gác máy được rồi. Quay phim tới ngày thứ ba mươi ba, Đoàn Khoa vô cùng hưng phấn vừa cười vừa nói nhìn mọi người trong đoàn.

Bọn Sở Tiên gật đầu mỉm cười nhìn hắn, quay xong một bộ phim cứ như thể trút bỏ đi được tảng đá đè nặng trên vai bấy lâu vậy.

Được rồi, Sở Tiên và Diêm Văn Văn hai cô cậu chuẩn bị đi nhé. Đoàn Khoa nhìn về phía họ dặn dò.

Kết phim là cảnh nam chính kể về cửa hàng bê thủy sinh của mình vừa được khai trương, cũng tạm gọi là có thành công trong sự nghiệp, cùng nữ chính hạnh phúc suốt đời với nhau, hơn nữa còn có một cảnh hôn nhau để khép lại bộ phim.

Cảnh quay ở cửa hàng bê thủy sinh đã được hoàn thành trước đó, bây giờ cảnh cuối chỉ cần hai người bọn họ nói với nhau vài câu và hôn nhau là được.

Hôn nhau, đạo diễn Đoàn chỉ định cho hai diễn viên của mình quay một nụ hôn giả thôi, hướng góc quay làm sao cho như là đang hôn nhau thật vậy. Trong dự định của Đoàn Khoa cảnh này sẽ rất hoàn hảo nếu hai người vào vai tốt, đối với diễn viên đã có kinh nghiệm một tháng như Sở Tiên thì đây là một cảnh tương đối đơn giản.

Ation!

Đoàn Khoa hô to lên một tiếng, sau đó phân cảnh được chuyển sang Sở Tiên và Diêm Văn Văn.

Anh thích em, lấy anh nhé! Đây là một câu thoại của Sở Tiên.

Cùng với lúc nghe thấy câu nói đó, Diêm Văn Văn trong khoé mắt ngấn lệ, hạnh phúc khôn tả nhìn người mình yêu thương và gật đầu mãn nguyện.

Sở Tiên dịu dàng nhìn cô đầy âu yếm, từ từ tiến đến bên cô, hướng tới phía cô trao cho cô nụ hôn giả.

Thế nhưng khiến hắn bất ngờ rằng quay tới đoạn đó, vốn chỉ là nhờ góc quay để tạo nên nụ hôn cho hai nhân vật thôi, Diêm Văn Văn lại mạnh dạn bước tới phía hắn gần thật gần, rồi... trao cho hắn nụ hôn như chính cô đang muốn như vậy chứ không phải là nữ chính nữa.

Sở Tiên ngạc nhiên cực độ, hắn cảm nhận được đôi môi mềm mại đó đang chạm lên môi hắn, thật nhẹ.

Bọn Đoàn Khoa, Nghiêm Trạch Khôn cùng Nhậm Bằng Huy đơ hình khi nhìn thấy cảnh đó.

.....

Bộ phim đã được chỉnh sửa và cắt ghép cho vừa thời lượng và phù hợp với nội dung phim, bất giác Sở Tiên nghĩ tới cảnh quay cuối lúc đó liền bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Bộ phim đã kết thúc quay được năm ngày, mấy ngày nay công việc ở cửa hàng bê thủy sinh cũng đã gần được hoàn tất, hai ngày tới là có thể khai trương rồi.

Ngồi ở văn phòng ở trụ sở đầu não đặt tại thành phố Kinh Hải, Sở Tiên thư thái nhìn ra quang cảnh bên ngoài, tâm trạng hắn đang rất thoải mái.

Í, điện thoại của anh Hồng? Sở Tiên nhìn thấy điện thoại kêu lên liền hiếu kì bắt máy.

Alo, tiểu Tiên, cậu giờ đang ở đâu đấy, có bận không? Không bận thì đi cùng tôi một chuyến tới Kinh Hải. Sở Tiên vừa bắt máy liền nhận được một lô một lốc các câu hỏi dồn dập từ phía đầu dây bên kia.

_ Có chuyện gì thế? Em bây giờ đang ở thành phố Kinh Hải đây. Sở Tiên cảm thấy khó hiểu khi thấy Hồng Thành Hải vội vội vàng vàng như vậy.

_ Cậu ở Kinh Hải? Vậy thì càng tốt, đợi chút nữa tôi qua chỗ cậu, có người muốn gặp chúng ta, chủ yếu là muốn cảm ơn cậu, chiều nay cậu rảnh chứ? Tôi sẽ qua.

Sở Tiên bị hấn hỏi dồn dập như vậy thấy hơi choáng váng, tò mò hỏi lại.

_ Có chuyện gì thế anh Hồng? Có chuyện gì vậy? Ai muốn cảm ơn em?

_ Chuyện này đợi tôi về tới thành phố Kinh Hải chúng ta từ từ nói chuyện với nhau, nói tóm lại chuyện lần này cho cậu và cả tôi đều chỉ có lợi chứ không có hại. Hồng Thành Hải hưng phấn đáp.

_ Hừm? Sở Tiên nghe hấn nói vậy thì càng hồ nghi hơn, sau đó trong não hấn đột nhiên loé ra một tia sáng, như thể là đã hiểu ra được vấn đề vậy.

_ Được rồi, anh Hồng, đợi anh tới nơi em sẽ đến tận sân bay để đón anh.

Sở Tiên trầm tư một hồi, một tiếng sau lái xe tới sân bay.

Hồng Thành Hải đi một mình tới, không hề có thư kí đi cùng.

_ Anh Hồng, liệu có phải là liên quan tới con tàu bị đắm đó không? Sau khi hai người đã yên vị trên xe, hấn vào thẳng chủ đề.

Hồng Thành Hải ngồi bên cạnh châm một điếu thuốc rồi gạt đầu:

_ Đúng vậy, là chuyện con tàu bị đắm, nhưng đó không phải là một con tàu bình thường, mà là tàu ngầm hạt nhân.

_ Tôi nói ra cậu đừng có nói cho ai đấy, lần này mục đích tôi tới là vì có một nhân vật lớn muốn cảm ơn chúng ta.

_ Con tàu ngầm lần trước cậu gặp được là loại mới thí nghiệm ra, lúc đang thực nghiệm thì đột nhiên gặp sự cố, sau đó liền mất kiểm soát, thậm chí mất toàn bộ liên lạc, nếu không nhờ cậu kịp thời phát hiện, e rằng người trong đó đều chết hết rồi.

_ Là những người được cứu sống trong con tàu đó muốn cảm ơn chúng ta? Sở Tiên nghĩ ngợi một lúc bèn hỏi.

_ Đúng vậy, những người ở trong con tàu đó đều là viện sĩ hàn lâm của viện nghiên cứu quốc gia, cũng là những người chế tạo ra con tàu này, đồng thời, những người lái con tàu này cũng là những nhân vật quan trọng trong ngành hải quân.

_ Tiểu Tiên, cậu có biết không, lần này cậu báo cho tôi biết cái tin này, tôi liền thông báo cho một vị lãnh đạo đã về hưu, sau khi nói lại với bên hải quân và xác thực chuyện này là có thật, bên ấy họ rất kích động, còn tôi thì được lợi cực đậm. Hồng Thành Hải kích động run lên nói với hấn.

_ Sao vậy? Anh Hồng được thăng quan rồi à? Sở Tiên vừa cười vừa hỏi.

_ Phải vậy! Hồng Thành Hải trịnh trọng gạt đầu một cái rồi hưng phấn đáp:

_ Tôi vốn phải qua một thời gian nữa mới có thể thăng chức, vậy mà giờ đây nhờ có chuyện này tôi được nhảy lên tận hai cấp liền.

Sở Tiên hơi sững sờ, sau đó liền cười nói:

_ Vậy thì phải chúc mừng anh Hồng rồi.

_ Lần này toàn quốc kiểu gì cũng biết đến cậu, Tiểu Tiên, cậu đúng là phúc tinh mà, từ khi tôi quen biết cậu đến nay tôi lên như điều gặp gió, hèn không để đầu cho hết. Hồng Thành Hải vỗ bồm bộp vào vai Sở Tiên cười lớn.

Chiếc xe lái mau trên đường, sau đó dừng lại ở trước đại việc của hải quân.

Ở trước cửa có một vài người mặc trang phục quân nhân đứng ở đó đợi sẵn, nhìn thấy bọn họ tới thì liền chạy ra nghênh đón, sau đó dẫn họ đi vào một cái sân nhỏ phía trong.

_ Xin mời hai vị! Một người quân nhân hải quân tới phía trước họ cung kính gập mình làm lễ, sau đó dẫn bọn họ đi tới một ngôi nhà mang hơi hướng cổ kính.

_ Xin hai vị ở đây chờ trong giây lát, tôi đi thông báo cho các tướng quân biết.

_ Tướng quân? Sở Tiên ngẩn người, sau đó kinh ngạc nhìn về phía Hồng Thành Hải.

Hồng Thành Hải nhìn hấn gạt đầu:

_ Trong con tàu đó còn có một thiếu tướng, nghĩa là cậu đã cứu mạng ông ấy đấy, đó là một thiếu tướng trong gia đình hải quân, ngoài ra còn có hai vị

viện sĩ hàn lâm được nhận quân hàm thiếu tướng danh giá.

Sắc mặt Sở Tiên chuyển từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác, sau đó liền hiếu kì quan sát xung quanh.

Đây là một gian phòng với không gian kín, như một thư phòng vậy, ở giữa có kê một vài ghế sofa, xung quanh có xếp các kệ sách, nhìn chung không giống nơi để tiếp đãi khách khứa cho lắm

Bàn trà bên cạnh Sở Tiên vẫn còn đặt một quyển sách ở đó.

“ Sinh vật kì quái dưới đại dương? Hừm? Sao tôi không biết là vẫn còn những cuốn sách như vậy nhỉ? Sở Tiên kinh ngạc nhìn lấy quyển sách đó.

Cầm lấy quyển sách lên, khi hần lật giờ trang đầu ra xem thì cơ thể liền cứng lại:

“Quái thú dưới đáy biển: Cá nhà táng [1], mực khổng lồ [2], cá nhám voi [3], Basilosaurus [4], Bộ Cá vây tay [5], Mesonychoteuthis hamiltoni [6], Pliosauroida [7], Cá Regalecus russelii [8], cua nhện Châu Âu, cá mập Megalodon [9]...”

“Cái thể loại gì thế này? Chẳng nhẽ lại là một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng?” Sở Tiên nhìn mấy cái tên ghi ở quyển sách trong lòng hồ nghi.

Mấy loại Cá nhà táng, mực khổng lồ, cá nhám voi, Bộ Cá vây tay, Mesonychoteuthis hamiltoni, Cá Regalecus russelii, và cả cua nhện Châu Âu đều là những sinh vật có thật trong đời thực, nhưng Basilosaurus, Pliosauroida và cá mập Megalodon là cái thể loại gì vậy? Đây không phải là những loài sinh vật đã bị tuyệt chủng trong truyền thuyết sao?

Sở Tiên trong lòng rối như tơ vò, sau đó lướt nhanh qua phần mục lục rồi lật giờ về phía sau.

Basilosaurus, còn được gọi là thần lân vua, được coi là tổ tiên của cá voi hiện đại, sống ở cuối Eocene 45 triệu - 36 triệu năm trước, cơ thể không rõ, đã từng tìm thấy một con cá nhà táng hai mươi lăm mét ở độ sâu 8 km, nó có miệng cá sấu, kích thước răng nửa mét, đuôi dài, lực tấn công rất mạnh mẽ, lực răng cắn của nó tương đương với 5 tấn - 8 tấn.

Pliosauroida sống sót trong thời kỳ Jurassa. là một loài động vật lớn ăn thịt, cá, mực và các loài bò sát biển khác. Pliosauroida được biết đến như là "con quái vật" trước khi đặt tên chính thức. Trong kỷ Jura khoảng 200 đến 145 triệu năm trước, chúng là loài ăn thịt cấp cao ở các đại dương. Các thiết bị thám hiểm thăm dò đã phát hiện được một con Pliosauroida kích thước cơ thể 18 mét bị phá hủy. Ngoài ra không rõ!

Cá mập Megalodon...

Sở Tiên lật giờ từng trang ghi chép càng xem càng thấy chán kinh, nhất là ở dưới phần giải thích giới thiệu còn có vài tấm ảnh chụp khá mờ hồ.

“Đây không phải là một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, mà là một cuốn ghi chép lại một cách chân thực nhất.

Trong lòng Sở Tiên gợn lên từng đợt sóng, tin tức báo những sinh vật đã bị tuyệt chủng hoá ra vẫn còn tồn tại dưới lòng đại dương, đây đúng là một chuyện động trời, quá kinh khủng.

“Nhưng mà, mình chả việc gì phải lấy làm lạ cả” Rất nhanh sau đó Sở Tiên liền chấn tĩnh lại, nhớ lại phần giới thiệu về đại dương.

Trái đất rộng lớn, phân cách bởi các lục địa và các nguồn nước kết nối với nhau, được gọi là đại dương, tổng diện tích khoảng 360 triệu km², chiếm khoảng 71% diện tích bề mặt trái đất, cho đến nay, chỉ có 5% đáy biển đã được người ta khám phá và 95% biển dưới biển chưa được biết.

Tổng diện tích khoảng 360 triệu km² mà con người mới chỉ mới khám phá được 5%, những phần còn lại đều vẫn là một dấu hỏi lớn.

“Mà trong đó, voi Châu Á là loài động vật lớn nhất trên địa cầu, con trưởng thành phải tám mét, vậy ở đáy đại dương xuất hiện nhiều sinh vật cỡ vĩ đại cũng không có gì kinh ngạc cả.

“Những sinh vật bị con người quy vào loại đã bị tuyệt chủng, cũng chỉ bởi con người còn chưa phát hiện ra mà thôi, không thể khẳng định rằng những loài đó đã bị tuyệt chủng hoàn toàn.

Thế nên những loài Basilosaurus, Pliosauroida và cá mập Megalodon trong truyền thuyết vẫn chưa tuyệt chủng là hoàn toàn bình thường.

Thậm chí dưới đáy đại dương vẫn còn có khả năng tồn tại loài cá Dunkleosteus.

Nghĩ tới biển, Sở Tiên lại nhớ tới một tài liệu khoa học đã từng xem.

Ở sâu trong đại dương, các nhà địa chất dựa vào các mô phỏng trong phòng thí nghiệm, khiến cho loài người không thể ngờ tới được là, sâu dưới mặt đất 1.000 km đã tìm thấy nước.

Nó có thể lưu trữ gấp 5 lần lượng nước ở tất cả các đại dương của trái đất, có nghĩa là có đáy biển dài hơn 1.000 kilômét dưới chân chúng ta.

Nước là nguồn gốc của sự sống, liệu nó có đại diện cho những sinh vật chứa trong trái đất hay ở đại dương bao la hay không, tất cả đều không rõ.

[1] Cá nhà táng (Physeter macrocephalus, tiếng Anh: sperm whale), là một loài động vật có vú sống trong môi trường nước ở biển, thuộc bộ Cá voi,

phân bộ Cá voi có răng và là thành viên duy nhất của chi cùng tên. Cá nhà táng đã từng có tên khoa học là *Physeter catodon*. Nó là một trong ba loài còn tồn tại của siêu họ Cá nhà táng cùng với cá nhà táng nhỏ (*Kogia breviceps*) và cá nhà táng lùn (*Kogia sima*).

[2] Chi mực khổng lồ (*Architeuthis*), còn được gọi bằng nhiều cái tên không chính thức như mực ma có thể bao gồm tám loài, được công nhận là có chiều dài lên tới 13 mét (giống cái) hoặc 10 mét (giống đực) thường sống ở vùng đại dương sâu ở Bắc Đại Tây Dương và Bắc Thái Bình Dương từ bờ biển México qua Quần đảo Hawaii (Mỹ) tới Quần đảo Ogasawara (Nhật Bản). Nó có tám xúc tu ngắn và hai xúc tu dài với kích cỡ tối đa là 13 m (con cái) và 10 m (con đực). Chi này lớn chỉ sau giống mực *Mesonychoteuthis hamiltoni* khi mà các mẫu vật của giống này được cho là chưa trưởng thành mà con người thu thập được đã dài 14 m. Con cái thường dài hơn con đực khoảng 2 m. Có các báo cáo đã từng nhìn thấy những con mực dài đến 20 m nhưng chưa có tài liệu khoa học nào ghi nhận về một sinh vật sống lớn như thế còn tồn tại.

[3] Cá nhám voi hay cá mập voi (danh pháp hai phần: *Rhincodon typus*) là một thành viên đặc biệt trong phân lớp Elasmobranchii (cá mập, cá đuối) của lớp Cá sụn (*Chondrichthyes*). Nó là loài cá mập lớn nhất và cũng là một trong những loài cá hiện còn sinh tồn có kích thước lớn nhất.

[4] *Basilosaurus* danh pháp khoa học còn gọi là *Zeuglodon*, biệt danh Vua bò sát, là một loài thuộc một chi cá voi sống từ 40 tới 34 triệu năm trước trong thế Eocen muộn. Các dấu tích hóa thạch của nó lần đầu tiên được phát hiện ở miền nam Hoa Kỳ (bang Louisiana), và ban đầu được coi là thuộc về một loại quái vật biển dạng bò sát nào đó, vì thế mà trong tên gọi khoa học người ta đã thêm vào hậu tố "saurus" (nghĩa là thần lằn), nhưng sau đó người ta thấy điều này không đúng. Các hóa thạch từ ít nhất là hai loài khác của đơn vị phân loại này được tìm thấy ở Ai Cập và Pakistan.

[5] Bộ Cá vây tay (danh pháp khoa học: *Coelacanthiformes*, nghĩa là 'gai rồng' trong tiếng Hy Lạp cổ với *coelia* (κοιλία) nghĩa là rồng và *acanthos* (ἄκανθος) nghĩa là gai) là tên gọi phổ biến trong tiếng Việt của một bộ cá bao gồm các loài cá có quai hàm cổ nhất còn sống đến ngày nay đã được biết đến. Cá vây tay có quan hệ họ hàng gần gũi với cá có phổi, được cho là đã tuyệt chủng vào cuối kỷ Phấn trắng cho đến tận năm 1938, khi người ta tìm thấy các cá thể còn sống ngoài khơi ven biển phía đông của Nam Phi, ngoài cửa sông Chalumna. Kể từ đó, chúng đã được tìm thấy ở Comoros, Sulawesi (Indonesia), Kenya, Tanzania, Mozambique, Madagascar và Vườn đất âm St. Lucia Lớn của Nam Phi.

[6] *Mesonychoteuthis hamiltoni* là một loài mực, đôi khi được gọi là mực khổng lồ Nam Cực, được cho là loài mực lớn nhất về khối lượng. Nó là thành viên duy nhất được biết đến của chi *Mesonychoteuthis*. Nó được tìm thấy chỉ một vài mẫu vật, và hiện tại ước tính kích thước tối đa của nó ở mức dài 12–14 m (39–46 ft), dựa trên phân tích các mẫu vật nhỏ và chưa trưởng thành, khiến nó trở thành động vật không xương sống lớn nhất được biết đến.

[7] *Pliosauroida* là một nhánh bò sát biển đã tuyệt chủng. *Pliosauroids*, cũng thường được gọi là *pliosaur*, xuất hiện từ kỷ Jura và kỷ Phấn trắng. Các *pliosauroid* là *plesiosaur* cổ ngắn, đầu to và có hàm răng khổng lồ. Các loài bò sát biển này không phải là khủng long, nhưng chúng là họ hàng xa của thần lằn hiện đại. Ban đầu chúng chỉ bao gồm các thành viên của họ *Pliosauridae*, thuộc bộ *Plesiosauria*, nhưng hiện tại đã bao gồm thêm một số chi và họ khác, số lượng và thứ tự các chi và họ có thể bị thay đổi tùy theo cách phân loại được sử dụng.

[8] *Regalecus russelii* Lớp cao hơn *Regalecus*. Thuộc bộ Cá mặt trăng.

[9] *Megalodon* nghĩa là "răng lớn" từ tiếng Hy Lạp cổ đại) là một loài cá mập đã tuyệt chủng sống cách nay khoảng 15.9 tới 2.6 triệu năm, vào thời kỳ Đại Tân Sinh (Miocen giữa tới Pliocen muộn).

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 228: Bí Mật Của Đại Dương (Phần 2)

Sở Tiên tiếp tục lật giờ đọc những trang trước của quyển sách, Hồng Thành Hải ở bên cạnh thấy vậy cũng liền bước tới xem, sau đó ngồi nghiêm chỉnh lại, hẳn là một cán bộ nhà nước, tinh thần không được nhàn nhã như Sở Tiên.

_Xin chào các vị thủ tướng!

Vài phút sau, Hồng Thành Hải đang ngồi ở bên cạnh đột nhiên đứng phắt dậy, lớn tiếng nói với vài người đang bước vào trong gian phòng.

Sở Tiên lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy ba ông lão có vẻ đứng tuổi cùng một người trung niên bước tới, cũng đứng dậy gật đầu:

_Xin chào thủ tướng

_Được rồi, không cần câu nệ nghi thức quá như vậy đâu, hôm nay hãy để chúng tôi lấy danh nghĩa của người dân thường để cảm ơn hai vị, do thân phận của chúng tôi hơi đặc biệt, nên không thể tự mình tới tận nơi cảm ơn, mong hai vị bỏ qua cho. Ông lão đứng ở giữa cười ha hả nói, khiến cho người đối diện cảm thấy rất có khí thế.

Hồng Thành Hải nhìn thấy người đàn ông đứng ở giữa đó liền kích động vô cùng, gật đầu lia lịa.

_Vị này là Sở Tiên, cậu bạn họ Sở đây phải không? Lần này biết ơn cậu quá. Lúc này ông lão đứng bên cạnh nhiệt tình tiến tới đưa tay ra chào hỏi:

_Nếu như không có cậu phát hiện ra và kịp thời thông báo cho tổ chức, thì mấy người chúng tôi giờ đây đã vĩnh viễn nằm ngủ sâu dưới lòng biển rồi.

_ Phải vậy, lần này mời cậu tới là để đặc biệt tỏ lòng biết ơn của chúng tôi.

_ Xin chào, tôi là Phát Đại Nguyệt, là người lái con tàu bị đắm đã được cậu tìm thấy trước đó, đa tạ ơn cứu mạng.

Hai ông lão cùng một người trung niên dòn dấp đưa tay ra đòi bắt lấy bắt để tay cậu.

_ Không cần cảm ơn, tôi chỉ là tình cờ gặp được thôi. Sở Tiên nhìn họ cười.

_ Lần tình cờ này của cậu đã cứu được mạng ba người bạn tôi một cách ngoạn mục, tránh lấy tổn thất không thể nào mà bù đắp lại được, anh bạn trẻ cậu không phải là người trong nhà nước nên chúng tôi cũng không biết trọng thưởng cho cậu như thế nào, nếu tặng tiền thì chắc cậu cũng không cần, nếu vậy thì sau này cậu có khó khăn muốn giúp đỡ ba chúng tôi luôn sẵn lòng, chỉ cần nói ra là được. Ông lão đứng ở giữa mở lời.

_ Cậu bạn trẻ, cậu là một ngư dân à? Ông lão đứng bên cạnh cười hỏi.

_ Cũng được coi như là một ngư dân, có một khu nuôi cá và một thuyền đánh cá của riêng mình. Sở Tiên gật đầu trả lời lại, giữa bọn họ chẳng có chủ đề gì để nói nên Sở Tiên cũng chẳng biết nói gì thêm.

_ Ô, vậy thu nhập hiện tại thế nào? Tài nguyên ở gần Hoàng Hải ngày một ít đi, tôi nhớ hồi xưa ngồi tàu lặn xuống biển còn thường xuyên được mình thấy đàn cá bơi lội, bây giờ thì hiếm vô cùng. Ông lão vừa cười nhẹ vừa lắc đầu.

_ Cũng bình thường, tôi không phải là dựa vào đánh bắt cá để kiếm kế sinh nhai, chủ yếu là tìm kiếm một ít loài san hô ở dưới đại dương để bán đi mà thôi. Sở Tiên vừa cười vừa đáp.

_ Haha, đã có nghe nói qua, cậu bạn trẻ đây là người rất có đầu óc kinh doanh, tài nguyên biển cả bạt ngàn như vậy, tìm thấy một cơ hội kinh doanh kiếm tiền cũng không khó.

Sở Tiên cười theo, sau đó liền nhìn vào quyển sách trên bàn hiểu kì hỏi:

_ Thủ tướng, quyển sách này ghi chép lại sự việc đều là thật chứ ạ?

_ Haha, không cần gọi tôi là thủ tướng đâu, gọi là Thạch gia gia là được, cậu không phải người trong nhà nước, không cần gò bó câu nệ vậy đâu, cứ gọi tự nhiên vậy thôi.

Nói rồi ông lão cười và nhìn theo hướng quyển sách trả lời cậu:

_ Sao cậu lại cho rằng những ghi chép đó là thật?

Sở Tiên gật đầu:

_ Đúng vậy, tôi cho rằng những điều ghi chép trên đó đều là sự thật, đều có ảnh chụp lại rõ ràng như vậy mà.

Ông lão cười ồ lên:

_ Là thật đấy, đều là do cục nghiên cứu hải dương của nước ta phát hiện ra, có những loài tôi còn tận mắt gặp rồi, cậu có vẻ rất tò mò về những điều này nhỉ?

_ Vâng. Sở Tiên gật đầu:

_ Dù sao thì tôi cũng thường xuyên ra biển, hơn nữa cũng hay lặn xuống đáy đại dương thăm thú, nên thực sự rất tò mò về những loài đó, Thạch gia gia có thể kể cho tôi nghe một số được không?

_ Đương nhiên là được rồi. Ông lão gật đầu đồng ý luôn:

_ Tôi yêu thích biển cả vô cùng, một lòng hướng về biển cho nên mới trở thành một hải quân, muốn được bơi lội thoải thích trong đại dương bao la, bây giờ nghỉ lại thì, haha, cũng đã lặn lộn trên biển hơn mười năm rồi.

_ Biển cả rộng lớn lắm, lớn hơn nhiều so với địa cầu, sinh vật cũng phong phú không kể xiết, những quái vật to lớn cũng nhiều không đếm xuể, như những loài Pliosauroidea hay cá mập Megalodon, vân vân, các nhà khoa học tuyên bố chúng đã tuyệt chủng nhưng trên thực tế vẫn còn tồn tại.

_ Đại dương sâu như vậy, có những góc không được biết tới thì làm gì có ai biết được những quái vật biển đó không tồn tại chứ, quyển sách này ghi chép lại những quái vật biển mà chúng tôi đã bắt gặp được, nhưng những điều đó chẳng qua chỉ là một phần rất nhỏ trong thế giới đại dương rộng lớn, thì thoảng mới gặp được vài con mà thôi.

_ Ngoài việc đáy đại dương có vô số những quái vật biển ra, còn có cả lục địa Atlantis truyền thuyết tồn tại trong lòng biển nữa, nhưng có nhiều nhà khoa học đặt giả thiết rằng đó chỉ là một thành phố bị chìm dưới đáy biển mà thôi, còn có cả tam giác Bermuda [1], chúng tôi đã phái người đi do thám, nhưng ở đó chỉ là một màu đen, tàu thuyền chỉ cần đi qua nơi đó là lập tức mất tín hiệu, xem chút nữa là đã một đi không trở lại rồi.

_ Những người đi do thám may mắn trở về cho hay, bọn họ ở đó nghe thấy tiếng u u lăm u mê thần trí con người, haha, chắc là ở khu đó có quái vật biển phát ra sóng âm đặc biệt đấy, chúng tôi phỏng đoán tam giác Bermuda có tồn tại một sinh vật đặc biệt.

_ Tóm lại đại dương vô cùng huyền bí, con người ngay tới một phần mười sự bí ẩn của nó còn chưa thể lí giải được nữa là.

Sở Tiên gật đầu tán đồng, rất tò mò hỏi:

_ Vậy chúng ta không đánh bắt một ít sinh vật dưới lòng biển về để tiến hành nghiên cứu sao?

_ Cái này chắc viện sĩ Cổ hiểu rõ hơn tôi, ông ấy đã từng có một thời gian nghiên cứu về lĩnh vực đó. Ông lão cười rồi liền hướng ánh mắt về phía ông lão đeo kính ngồi cạnh.

_ Tôi cũng đã có nghiên cứu, nhưng không sâu, chỉ là nghiên cứu một chút thôi. Viện sĩ Cổ gật đầu:

_ Chúng tôi muốn nuôi dưỡng một vài quái thú dưới đáy biển, nhưng không thể sử dụng máu để nhân bản số sinh vật đó, nhưng chúng tôi đã có gợi ý dẫn dắt từ việc thuần hóa voi.

_ Một số sinh vật biển có IQ rất cao, phải kể đến như cá heo, bạch tuộc, cá voi sát thủ [2], chó biển, chúng tôi đã từng tiến hành thuần hoá chúng, kết quả rất tốt, có thể tương tác cùng rất nhuần nhuyễn.

_ Thậm chí chúng tôi còn bắt được một lần con trai của bạch tuộc vua và tiến hành nuôi dưỡng nữa, bọn chúng vô cùng thông minh, chỉ tiếc là đoán mệnh nên cũng không thu hoạch được gì.

Sở Tiên suy ngẫm lời ông lão đó nói liền gật đầu, sau đó cười rồi nhìn viện sĩ Cổ:

_ Vậy điều đó chứng tỏ rằng một số quái vật biển có thể được thuần hoá phải không?

_ Đúng vậy, một số quái vật biển có thể được thuần hoá, nhưng mà phải nuôi từ nhỏ, hơn nữa chuyện này không phải ngày một ngày hai mà được luôn, hơn nữa một số loài quái vật biển chỉ thân thiện với người thuần phục chúng mà thôi. Viện sĩ Cổ cười khà khà.

_ Vậy ở chỗ các ngài bây giờ còn loại sinh vật to lớn nào đang được thuần hoá không? Sở Tiên rất hiếu kì hỏi.

_ Có đấy, cá voi sát thủ chúng tôi đang nuôi thuần bảy tám con, nhưng cũng chưa thấy có tác dụng gì lớn, dù sao thì giao tiếp với chúng cũng là một vấn đề khá khó, chẳng nhẽ lại có thể nhờ chúng làm việc gì sao? Viện sĩ Cổ cười khà khà.

Sở Tiên gật đầu, trong lòng hần hần như có lửa nhe nhóm lên vậy, rạo rức đến lạ khi biết quái vật biển hoá ra lại có thể được thuần hoá, hơn nữa lại có tiền lệ từ trước rồi, vậy liệu có thể đem con cá Dunkleosteus của mình tiết lộ ra bên ngoài?

Chuyện này có khả năng rất lớn.

Nếu mà như vậy, những chuyện về sau này rất dễ giải quyết, hơn nữa rất nhiều thứ cũng không cần thiết phải che che giấu giấu nữa, mà tất cả có thể phơi trắng ra để làm một cách quang minh chính đại rồi.

Sở Tiên chìm vào dòng suy tư.

[1] Tam giác Bermuda (Tam giác Béc-mu-đa), còn gọi là Tam giác Quỷ, là một vùng biển nằm về phía tây Đại Tây Dương và đã trở nên nổi tiếng nhờ vào nhiều vụ việc được coi là bí ẩn mà trong đó tàu thủy, máy bay hay thủy thủ đoàn được cho là biến mất không có dấu tích. Cho đến ngày nay vẫn còn có một số biến cố chưa được giải thích dứt khoát và vì thế đã trở thành cơ sở cho nhiều tác phẩm văn học và phim. Suốt 70 năm qua, ở dưới đáy vùng này vẫn còn hàng trăm xác máy bay và tàu thủy và đến nay ta chỉ tìm lại được khoảng 10% số xác máy bay và tàu thủy đó.

[2] Cá voi sát thủ, hay còn gọi là cá hổ kinh (danh pháp hai phần: *Orcinus orca*) là một loài cá voi có răng thuộc họ cá heo đại dương, họ mà nó là loài cá voi lớn nhất. Ngoài ra, nó còn có một số tên gọi ít phổ biến hơn như Cá heo đen (Blackfish), cá heo lớn (Grampus) hay Sói biển (Seawolf). Cá voi sát thủ sống tại tất cả các đại dương trên thế giới, từ Bắc Băng Dương và vùng châu Nam Cực cho đến các vùng biển nhiệt đới ẩm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Công Bố Cá Dunkleosteus

_ Anh bạn trẻ trên biển đã từng gặp quái thú dưới đáy đại dương chưa? Ông lão nhìn về trầm tư của Sở Tiên bật cười ha hả.

_ Đã từng gặp cá Dunkleosteus. Sở Tiên ngẩng đầu lên nhìn họ mỉm cười.

_Ồ? Cá Dunkleosteus? Viện sĩ Cổ trên mặt lộ ra sự hiếu kì:

_Cá Dunkleosteus là loại cá vô cùng hung hãn, chúng sống ở nơi sâu thẳm trong đại dương, ở Thanh Hải có sao?

_Lúc tôi gặp thì thể hình chúng vẫn còn khá nhỏ. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

_Ồ? Lần này đến lượt ông lão đó trở nên thích thú vô cùng, thăm dò hỏi hân:

_Cậu có tiến hành thuần hoá nó không?

Sở Tiên gật đầu.

_Mấy con thế? Ông lão hỏi dồn.

_Mười con, nhưng tôi có một thời gian không gặp chúng rồi, không biết đã chết chưa.

_IQ của chúng cao chứ? Viện sĩ Cổ tò mò hỏi.

_Cũng sêm sêm với sự thông minh của cá heo, cũng có thể hiểu một số kí hiệu tay, chắc là do tôi nuôi chúng lớn lên nên như vậy đó, bọn chúng cũng khá nghe lời tôi, rất thông minh. Sở Tiên nói dối một cách trắng trợn.

Cá heo IQ rất cao, nói về IQ của chúng, có người còn nói IQ chúng cao hơn cả loài người, là loại sinh vật có IQ cao cấp nhất ở đại dương, tiến sĩ Owens từ Quỹ Thái Bình Dương và bốn nhà khoa học khác đã tiến hành huấn luyện hai con cá heo, mất ba năm để dạy cho chúng nắm được 700 từ vựng tiếng anh.

Theo bọn họ suy đoán thì cá heo có ngôn ngữ của riêng mình, hơn nữa cá heo là một loài sinh vật vô cùng thông minh lanh lợi, lại còn rất lương thiện nữa, cá heo không chỉ giúp đỡ người bị đuối nước đẩy họ lên cạn, còn nhìn thấy con người bị cá mập làm hại sẽ dám làm việc nghĩa, lập tức lao ra cứu người bị nạn.

Vào mùa hè năm 1959, chiếc tàu chở khách "Rio Artello" đã bị nổ ở Caribe và nhiều hành khách đã phải vật lộn trong vùng biển hỗn loạn. Thật bất ngờ, hoá vô đơn chí, một đàn cá mập lớn tụ tập xung quanh, nhìn đám người đó một cách thèm thuồng chắc mẩm hôm nay sẽ được một bữa ra trò. Vào thời điểm quan trọng đó, từng đàn cá heo nổi lên như thể họ là "những con cháu huyền diệu của thiên đường", đánh vào những con cá mập tham lam và đuổi những con quỷ biển đó đi, chuyển nguy hiểm thành bình an cứu sống những hành khách đó.

Có cả sự lương thiện và trí tuệ, là người bạn của con người.

Qua sự cải tạo của Sở Tiên thì trí tuệ cá Dunkleosteus chắc sẽ thấp hơn so với các heo một chút, nhưng cũng không phải quá kém.

Viện sĩ Cổ gật đầu, rất tò mò hỏi Sở Tiên:

_Có thể cho chúng tôi gặp chúng được không?

Sở Tiên nhìn ánh mắt họ mà buồn cười, sau đó liền gật đầu:

_Đương nhiên là được rồi, nhưng mà phải để tôi ra biển Hoàng Hải tìm chúng về đã, tôi cũng không biết chúng chạy đi đằng nào rồi.

_Chả trách cậu phát triển nhanh tới vậy, hoá ra dưới đại dương còn có cả trợ thủ đắc lực đến thế. Hồng Thành Hải ở bên cạnh ngạc nhiên thêm vào.

_Ừm, có sự giúp sức rất lớn từ phía chúng, thế nhưng trước kia không dám nói ra, dù sao thì chuyện này cũng hơi kì lạ. Sở Tiên phá lên cười.

_Haha, cũng không đáng kinh ngạc lắm đâu, người anh em Sở Tiên, có cơ hội dẫn chúng tôi đi xem nhé. Pháp Đại Nguyệt ở bên cạnh vừa cười vừa nói.

_Không thành vấn đề, tôi cũng nhờ chúng tìm hộ nguyên vật liệu và các loài cá khác để trang trí bể thủy sinh ở cửa hàng, các vị có nhã hứng thì khi nào tới xem nhé. Sở Tiên nhìn thấy mấy người họ có vẻ rất hào hứng liền đồng ý luôn không từ chối.

Hắn cuối cùng cũng đã nói ra, cũng không sợ bọn họ nhìn thấy, hắn làm như vậy có hai lí do, thứ nhất là để phòng có người bắt gặp mấy con cá Dunkleosteus của hắn để rồi dẫn tới sự chú ý không đáng có, đến lúc ấy sẽ có một lí do hợp lí hoá để bảo vệ chúng, thứ hai, đây cũng là một bước đệm giúp khu nuôi cá của mình đi vào kinh doanh một cách thuận lợi.

_Haha, vậy thì tốt, tôi rất có hứng thú đối với những chuyện như thế này, có cơ hội cậu cho chúng tôi xem với nhé, mấy ông lão chúng tôi có mặt ở đây các cậu cũng gò bó, để Đại Nguyệt ở lại tiếp các cậu đi. Ông lão cười lên vui vẻ:

_Cậu bạn trẻ à, về sau có việc gì cần giúp đỡ cứ nói với Đại Nguyệt là được, chúng tôi đi trước đây.

_Thủ tướng đi cẩn thận. Hồng Thành Hải lập tức đứng phắt dậy cung kính tiễn.

Ba ông lão liền xua tay rồi đi ra phía ngoài.

_Haha, Thạch thúc đi rồi, chúng ta ra ngoài dạo quanh thôi, nói thực là có mặt họ ở đây tôi cũng thấy hơi áp lực. Ba người đó vừa đi thì Pháp Đại Nguyệt liền cười hóm hờ nói.

_Phải rồi, Thạch gia gia có thân phận gì vậy? Sở Tiên hiếu kì hỏi.

_Tiểu Tiên cậu nên năng xem tin tức nhiều hơn chút mới phải, thủ tướng Thạch là thượng tướng của hải quân đấy, một trong ba vị thượng tướng của hải quân. Hồng Thành Hải vỗ vai hắn nói:

_Còn vị này là Pháp thiếu tướng.

_Thượng tướng? Sở Tiên chắc lười, sau đó nhìn sang Pháp Đại Nguyệt:

_Anh Pháp trẻ như vậy mà đã được phong hàm thiếu tướng rồi, lợi hại thật đấy!

_Haha, lợi hại gì đâu, thật ra không vui vẻ như cậu nghĩ đâu, quân nhân trách nhiệm lớn lắm, không tự do tự tại như người bình thường được, thật ra, nếu không phải bản thân phải gánh trách nhiệm đó thì làm dân đen còn thoải mái hơn gấp vạn lần. Pháp Đại Nguyệt lắc đầu.

Sở Tiên nghe xong cũng gật đầu, có rất nhiều quân nhân, nhìn bề ngoài trông rất huy hoàng nhưng trên thực tế lại không tự do bằng một người dân bình thường. Là một người lính hải quân, năm nào cũng phải ở trên tàu chiến, ở trên biển cả, có những lúc Tết nhất cũng chẳng được về thăm nhà, làm sao giống người bình thường được, muốn đi du lịch thì đi du lịch, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

_Đi thôi, tôi đưa hai người tới một nơi. Pháp Đại Nguyệt cười rồi đưa họ tới một khu nghỉ ngơi.

_Đẹp thật đấy! Đây đều là cá các anh bắt từ dưới biển lên sao?

Pháp Đại Nguyệt đưa bọn họ tới một hang động, hang động nhỏ bên trong đầy ắp màu sắc lung linh huyền ảo, nhưng những sắc màu này kì diệu ở chỗ đều không phải là nhân tạo, mà là so những sinh vật trong đó phát ra ánh sáng, ở xung quanh dùng một tấm kính chắn trên dòng nước, trong đó có các loại cá đang bơi lội tung tăng nhí vui mắt và đẹp đẽ vô cùng.

_Đây là nơi chúng tôi xây dựng dành cho các sĩ quan và chiến sĩ biển thư giãn, cũng là thế giới dưới đáy biển thu nhỏ dành cho tổ chức các dịp lễ cưới. Các loại cá ở trong này, tất cả đều do chúng tôi đi biển đánh bắt về thả vào nuôi đấy, còn nơi đây có từ thời chiến tranh đào lên mà thành, sau đó trải qua quá trình cải tạo mới trở thành khu nghỉ ngơi như hiện giờ.

Pháp Đại Nguyệt dẫn bọn họ đi sâu vào trong, càng vào sâu không gian càng rộng mở, không bao lâu sau mấy người họ tới đại sảnh, ở bên trong đang có rất nhiều người đang ăn cơm, uống trà và nói chuyện với nhau.

_Ở chỗ này, các sĩ quan đưa bạn gái của mình tới chơi, mỗi dịp nghỉ phép nơi đây náo nhiệt lắm. Pháp Đại Nguyệt dẫn họ tới bên một cái bàn rồi ngồi xuống.

Hai người hội Sở Tiên hiếu kì quan sát xung quanh, nơi đây giống một khu nghỉ ngơi cho tập thể, xung quanh có các sinh vật dưới đáy biển đẹp đến nao lòng, có rượu ngon, thức nhắm ngon, còn có cả các thiết bị để thư giãn nữa, tiếng nhạc phát du dương, đúng là một nơi nghỉ ngơi lí tưởng.

_Thế nào? Cũng được phải không? Hai vị muốn uống gì không? Pháp Đại Nguyệt nhìn họ liền cười hỏi.

_Gọi chút bia ra là được. Sở Tiên đánh giá chung quanh rồi cười nói:

_Có lẽ sau này tôi cũng sẽ xây một khu nghỉ ngơi công cộng như thế này.

_Ờ? Cũng được đấy, cậu có cá Dunkleosteus trong tay chắc là việc đánh bắt các loài cá không khó nhí? Thế nên làm một khu nghỉ ngơi công cộng như thế này chắc cũng đơn giản hơn. Pháp Đại Nguyệt gật đầu nói.

_Đúng vậy, tôi hiện giờ đang làm về bể thủy sinh, loại hình nghỉ ngơi công cộng như thế này với bể thủy sinh cũng khá giống nhau. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

_Ừm, cái này nghe hợp lí đấy, nhưng để xây dựng thì rất đắt đỏ đấy. Pháp Đại Nguyệt vừa cười vừa nói.

_Ừm, Sở Tiên gật gù: _Đây chỉ là ý tưởng mới có trong đầu thôi, còn chưa biết bao giờ mới thực hiện được.

_Phải rồi, tiểu Tiên, cửa hàng bể thủy sinh của cậu ở thành phố Kinh Hải khi nào mới khai trương vậy? Hồng Thành Hải chuyển chủ đề.

_Ngày kia anh ạ, tất cả mọi thiết bị đều chuẩn bị xong xuôi rồi. Sở Tiên gật đầu đáp.

_Ngày kia à? Vừa hay lãnh đạo phê chuẩn cho tôi nghỉ phép vài hôm, tôi đợi cậu mở cửa hàng rồi sẽ tới thăm quan nhé. Hồng Thành Hải vừa cười vừa nói.

_Ờ? Sắp khai trương rồi sao, vậy lát nữa chúng ta qua đó xem được không? Pháp Đại Nguyệt cười nói.

_Rất hoan nghênh, tới lúc đó tôi tặng các anh một bể thủy sinh, đảm bảo đẹp. Sở Tiên hoan hỉ nói.

Ở đây chơi tầm vài tiếng, sau đó Sở Tiên đưa hai người họ tới cửa hàng của mình.

_ Cửa hàng của cậu rộng lớn thật đấy! Vừa mới tới trước cửa, Pháp Đại Nguyệt liền kinh ngạc khi nhìn thấy cửa hàng bề thế sinh của Sở Tiên.

_ Dự định làm thành một cửa hàng flagship, nên diện tích lớn một chút, đi vào trong ngõ qua đi, bây giờ tất cả mọi thiết bị đều đầu vào đấy rồi. Sở Tiên nói rồi đưa tay ra làm một động tác mời.

_ Chắc, đẹp hơn tôi nghĩ nhiều.

Vừa vào tới nơi, hai người họ như thế bị lạc vào thế giới cổ tích vậy, toàn bộ thiết bị và vật dụng chung quanh đều lấy ý tưởng từ thế giới đại dương, còn phía chung quanh bày hàng loạt các loại bề thế sinh.

Cùng với đó ở vị trí trung tâm còn bày một bề thế sinh dài bốn mét cao hai mét nữa, ở trong dùng đá điêu khắc, dùng san hô điểm xuyết xếp gọn gàng tạo thành sáu chữ vô cùng nổi bật “Tiên Cảnh hoan nghênh quý khách”, vô cùng tinh tế và đẹp mắt.

_ Đúng là rất có khí chất, tiểu Tiên, cửa hàng mới này còn xa hoa gấp nhiều lần so với tiệm bề thế sinh của cậu ở thành phố Thanh Hải, quá đẹp. Hồng Thành Hải liền tục kinh ngạc nhìn về phía chung quanh.

_ Thật không ngờ được rằng cậu lại có thể đem những sinh vật ở đáy đại dương bài trí sống động như vậy. Pháp Đại Nguyệt ngạc nhiên nhìn vào những chiếc bề thế sinh ở đó.

_ Người anh em à, cậu không biết đấy thôi, tiệm bề thế sinh của Sở Tiên được khách hàng ở thành phố Thanh Hải yêu mến đến điên cuồng luôn, liên tục vài hôm tiêu thụ vượt trăm vạn chữ chài chơi đâu. Hồng Thành Hải vừa cười vừa nói.

_ Có thể nhìn ra điều ấy, bề thế sinh đẹp như thế này khiến ngay tới cả tôi cũng động lòng rồi ấy. Pháp Đại Nguyệt cười phá lên.

_ Anh Pháp nếu thích thì cứ lấy một cái đi. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

_ Haha, đợi tới hôm khai trương tôi sẽ đem chị dâu của cậu tới xem, nhưng mà tôi cũng không thể nợ thêm ân tình với cậu nữa đâu. Pháp Đại Nguyệt cười nói:

_ Đợi tới lúc đó tôi sẽ sẵn sàng vụ kinh doanh hộ cậu.

_ Chỉ có một cái bề thế sinh thôi mà, nếu chuyện này mà còn lấy tiền thì sau này tôi có việc nhờ anh Pháp thì ngại chết. Sở Tiên đùa hăng nói.

_ Haha, on cứu mạng phải trả on cả đời ấy chứ, người anh em Sở Tiên, mấy ngày nay cậu có thời gian chứ, tôi đưa cậu đi thăm thú tàu chiến, rồi tiện cậu đưa chúng tôi đi thăm mấy chú cá Dunkleosteus của cậu nhé. Pháp Đại Nguyệt nhìn về phía cậu cười.

_ Tháng sau nhé, tháng này tôi không có thời gian. Sở Tiên nghĩ ngợi một lát liền nói.

_ Được, tôi hiểu kỳ mấy con thú cưng của cậu chết đi được, tôi nhớ năm ngoái ở dưới đáy biển có bắt gặp được một cậu bạn béo tốt phồng phao lắm, nhưng chỉ tiếc là nó bơi nhanh quá, tôi không kịp nhìn rõ mặt mũi nó như nào.

Pháp Đại Nguyệt ở đó một lúc rồi ra về, Hồng Thành Hải vỗ vai cậu:

_ Tiểu Tiên, có mấy ngọn núi lớn này chống lưng, việc phát triển về sau này của cậu nhẹ như lông hồng rồi.

_ Cũng do số đo thôi. Sở Tiên cười:

_ Anh Hồng, tối nay chúng ta làm vài chén đi?

_ Haha, đương nhiên không thành vấn đề rồi, hôm nay tôi vui lắm, cậu nhất định phải uống với tôi một chén không say không về. Hồng Thành Hải hóm hớ nói.

_ Được thôi, nhưng mà từ lượng của anh Hồng kém em bỏ xừ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Khai Trương Và Cảnh Sát

_ Mọi việc sắp xếp ổn thoả rồi chứ?

Sáng hôm sau, Sở Tiên tới cửa hàng hời Trương Tiêu Hoa.

_Xong xuôi ổn thỏa hết rồi, tất cả đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, chúng tôi cũng đã bàn bạc với các bên phát triển bất động sản rồi, ngày mai đặt ở trước cửa một cái bục nữa là hoàn tất, nhưng mà ngày mai Diêm Văn Văn, Nghiêm Trạch Khôn và Nhậm Bằng Huy mấy người họ có tới không? Trương Tiêu Hoa hiểu kì hời.

_Ừm, tối nay bọn họ sẽ tới thôi, lần này chúng ta phải đánh bóng nhãn hiệu bể cá kiếng Tiên Cảnh lên, càng nổi tiếng thì việc chúng ta kêu gọi cổ đông càng có lợi. Sở Tiên nói.

_Yên tâm đi ông chủ, chúng tôi đã tiến hành tuyên truyền ở trên khắp các bến tàu điện ngầm rồi, đã có rất nhiều người biết tới bể cá kiếng Tiên Cảnh của chúng ta, hơn nữa nhóm Diêm Văn Văn cũng tuyên truyền cả ở trên weibo của họ rồi.

_Weibo của bể Cá Kiếng Tiên Cảnh của chúng ta cũng đã được kích hoạt, nhờ nhóm Diêm Văn Văn tuyên truyền cực tốt nên số lượt người theo theo đã lên tới mười mấy vạn, đồng thời các bình luận đánh giá cho bể thủy sinh của chúng ta cũng vô cùng tích cực.

Sở Tiên gật đầu:

_Tốt, chuẩn bị một chút, làm một bảng biểu tiêu thụ ngày khai trương và chúng ta hiện giờ cần phải chuẩn bị hàng dự trữ cho bể thủy sinh là bao nhiêu?

_Hai ngàn cái, đây là con số hoàn toàn có thể đáp ứng được cho cửa hàng bể tiên cảnh của chúng ta. Trương Tiêu Hoa trả lời:

_Ở thành phố Thanh Hải vẫn còn ba ngàn cái, hơn nữa bây giờ mỗi một ngày đều có thể làm ra được tầm một trăm cái.

Sở Tiên gật đầu, đột trước, hẳn có bảo đảm lão Tầm mỗi ngày đều đi đánh bắt một ít nguyên liệu về, đồng thời còn tuyển thêm một vài nhà thiết kế và thợ đá nữa.

Hiện tại mỗi ngày đều có thể làm ra tầm một trăm cái bể thủy sinh.

Mỗi một ngày làm được một trăm cái, với tốc độ này thì cũng không hẳn là nhanh lắm, về sau nếu vài thành phố nữa đều mở chi nhánh cửa hàng bể thủy sinh thì số lượng hàng cho mỗi ngày có thể sẽ đạt vài trăm cái.

Ngoài điều đó ra, mỗi một lần mở một cửa hàng bể thủy sinh đều phải chuẩn bị vài trăm cái, vậy nên hiện tại số lượng hàng khá là căng.

_Tuyển thêm người chế tạo bể thủy sinh ở thành phố Thanh Hải đi, chúng ta phải có sự chuẩn bị chu đáo cho các nơi như Thượng Kinh, Thâm Quyển, vân vân.

Sở Tiên nghĩ một hồi rồi nói.

_Mới đó mà đã chuẩn bị cho các chi nhánh cửa hàng rồi sao? Trương Tiêu Hoa hơi sửng người, ngạc nhiên tới độ hỏi hần.

_Em còn chê nhanh à, bây giờ tôi vẫn còn tiền để quay vòng nên mở luôn đi cho tiện, nhưng mà tới lúc ấy em lại vất vả rồi. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

_Anh chuẩn bị hết xong xuôi, tạo chỗ đứng cho mình ở khắp các thành phố lớn, sau đó mới tiến hàng nhượng quyền kinh doanh phải không? Trương Tiêu Hoa hỏi.

_Phải vậy. Sở Tiên gật đầu:

_Nhưng mà cả hai chúng ta sẽ cùng tiến hành với nhau.

_Ừm được. Trương Tiêu Hoa gật đầu.

Bàn bạc mọi việc xong xuôi, Sở Tiên ngó nghiêng chung quanh cửa hàng bể thủy sinh của mình gật đầu mãn nguyện, hơn năm trăm mét cũng là một nơi khá rộng rãi, vài năm người tập trung bên trong cũng không chật chội mấy.

Đến tối, Sở Tiên lái xe tới sân bay đón bốn người Diêm Văn Văn, Đoàn Khoa, Nghiêm Trạch Khôn và Nhậm Bằng Huy.

Hội Diêm Văn Văn lần này tới tham gia khai trương bể thủy sinh của hần hoàn toàn là xuất phát từ sự ủng hộ cá nhân, bọn họ vốn định tuyên truyền trên weibo của mình về việc này, thông báo rằng họ cũng sẽ tới nhưng liền bị Sở Tiên ngăn lại.

Sở Tiên không hề hi vọng rằng buổi khai trương bể thủy sinh của mình lại biến thành buổi họp mặt fan với thần tượng.

Sáng sớm hôm sau, Sở Tiên tới trước cửa hàng mình từ rất sớm, Trương Tiêu Hoa cùng nhân viên cửa hàng cũng đã có mặt ở đó từ lâu, các bục sân khấu đều đã được kê đâu vào đấy rồi.

_Mọi người hôm nay nhất định phải chuẩn bị cho tốt đấy, kinh doanh của chúng ta hôm nay nhất định phải vượt trội hơn, mọi người đừng có mà lo lắng, phải kiên nhẫn nhé. Trương Tiêu Hoa nhắc nhở bảy tám nhân viên.

_ Ông chủ, hôm nay có bạn bè tới chúc mừng không? Có thì nhờ họ cắt ruy băng khánh thành luôn.

Trương Tiêu Hoa nhìn Sở Tiên hào hứng nói.

Ngoài mấy người hội Diêm Văn Văn ra thì chỉ có hai người tới, làm đơn giản là được. Sở Tiên đáp.

_ Ừm được, anh bảo nhóm Diêm Văn Văn tốt nhất nên ở lại một lát hẳn rồi đi, như thế có thể hấp dẫn nhiều khách hơn. Trương Tiêu Hoa nhắc nhở hẳn.

_ Được, để tôi nói với họ một tiếng. Sở Tiên gật đầu.

Không bao lâu sau đó, nhóm Diêm Văn Văn đã tới trước cửa cửa hàng của Sở Tiên.

_ Ôi kinh! Sở Tiên, cửa hàng của cậu hoành tráng thật đấy. Ai nấy đều kinh ngạc khi bước vào trong.

_ Đúng vậy, cửa hàng đẹp thật đấy, đẹp hơn so với tiệm ở thành phố Thanh Hải nhiều.

Là một cô gái, Diêm Văn Văn vừa bước vào liền liên miện cảm thán, cô hoàn toàn bị các nội thất và bể thủy sinh ở trong cửa hàng hút mắt hồn. Mặc dù cô đã có lần ghé qua cửa tiệm ở thành phố Thanh Hải, nhưng để so sánh thì ở đây rõ ràng không đẳng cấp ở đây, từ cách trang trí gian phòng, cho tới số lượng của bể thủy sinh cũng gấp Thanh Hải mấy lần.

_ Hôm nay thật cảm ơn các bạn quá. Sở Tiên nhìn họ vui mừng nói.

_ Không cần đâu, bạn bè với nhau đến ủng hộ cũng là điều đương nhiên mà. Nhậm Bằng Huy cười rồi lắc đầu.

_ Tiểu Tiên! Lúc này, tiểu Đinh cũng từ thành phố Thanh Hải hạ cánh kịp tới nơi, hôm nay thứ bảy không có tiết nên cô đã ngồi máy bay từ sớm để bay cho kịp tới dự buổi khai trương của Sở Tiên.

_ Bà chủ tiểu Đinh, nào qua đây, lại đây ngó xem thế nào?

Sở Tiên cười rồi bước qua chỗ cô, ôm lấy eo cô kéo vào người mình chỉ tro xung quanh.

_ Tuyệt thật đấy, chăm chỉ ghê nha, ra trò phết chứ chả đùa. Sở Đinh cười hi ha vỗ vỗ vào sau lưng hẳn, hết lời tán thưởng.

_ Cảm ơn bà chủ đã có lời khen. Sở Tiên vui vẻ.

_ Chào các bạn. Tiểu Đinh nhìn thấy bốn người trong đoàn làm phim tới liền niềm nở chào hỏi gật đầu.

Họ cười đáp lại rồi sau đó liền tụ lại một chỗ nói chuyện vui vẻ.

Mấy phút sau, Hồng Thành Hải cũng tới rồi đi vào trong, không lâu sau Pháp Đại Nguyệt cùng một người phụ nữ và cả một thanh niên tầm ba mươi tuổi cũng tới nơi.

_ Anh Pháp, vị đây là phu nhân của anh phải không. Sở Tiên lập tức bước tới nghênh đón, vừa cười vừa nói.

_ Đúng vậy, đây là chị dâu Trần Duyệt của cậu đấy, còn đây là em họ tôi tên Vương Chi Tinh. Pháp Đại Nguyệt giới thiệu.

_ Cảm ơn cậu đã cứu Đại Nguyệt. Trần Duyệt cảm kích nhìn Sở Tiên gật đầu nói, sau đó hướng ánh mắt về phía cửa hàng, cô có hơi kinh ngạc liên tán dương:

_ Cái cửa hàng nhìn bắt mắt thật đấy, bể thủy sinh cũng xinh đẹp nữa.

_ Xin chào xin chào. Vương Chi Tinh đứng bên cạnh đưa tay ra nắm lấy tay hẳn.

_ Chị dâu cứ đi ngắm thoải mái đi, thích cái nào em tặng anh chị cái đó. Sở Tiên nhìn Trần Duyệt niềm nở nói.

_ Người anh em, bể thủy sinh trong tiệm của cậu đúng là đẹp thật đấy, làm ăn chắc chắn sẽ rất phát đạt cho xem. Vương Chi Tinh ngạc nhiên dò xét chung quanh.

_ Ở thành phố Thanh Hải cũng có một tiệm buôn bán cũng rất ổn, ở đây cũng mong buôn may bán đắt giống vậy. Sở Tiên vừa nói vừa nhìn về phía tiểu Đinh, Diêm Văn Văn và Đoàn Khoa vẫy vẫy tay cho họ đi tới.

_ Giới thiệu với các bạn một chút, đây là bạn gái của tôi tiểu Đinh, vị này là đạo diễn Đoàn Khoa, còn mấy vị này chắc không giới thiệu cũng biết rồi, diễn viên Diêm Văn Văn, Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn, còn đây là người anh tôi vừa mới kết giao được, anh Pháp Đại Nguyệt, chị dâu Trần Duyệt và anh Vương Chi Tinh.

Sở Tiên giới thiệu để mấy người họ làm quen với nhau.

_ Người anh em Sở Tiên lần này còn tìm cả ngôi sao tới giúp quảng bá nữa à, mấy vị này đều là diễn viên nổi tiếng, thường xuyên thấy xuất hiện trên phim

ảnh! Vương Chi Tinh đứng ở bên cạnh nhìn họ rồi gật gù, tò mò hỏi.

_Bạn bè tới chung vui thôi, mấy bữa trước có quay chung cùng họ trong một bộ phim. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

_Diêm Văn Văn? Đạo diễn Đoàn Khoa? Hai người có phải là đoàn làm phim Hải Lam Tinh Không đạo này đang rất hot trên mạng không? Trần Duyệt ở bên cạnh cũng hiếu kì nhìn họ, vui mừng khôn tả.

_Haha, chị dâu, đây là một bộ phim do em đầu tư, đồng thời diễn viên nam chính cũng do em nhận vai luôn. Sở Tiên cười nói.

_Tôi có xem bài đăng của người đẹp Diêm Văn Văn đây, những chú cá heo ấy đúng là dễ thương lắm, không ngờ rằng cậu lại đóng vai chính đấy, tôi mong đợi bộ phim này công chiếu quá đi mất. Trần Duyệt cũng vui vẻ hưởng ứng theo.

_Haha, em cũng chỉ là bắt đắc dĩ, như vịt bị treo trên giá thôi, tới lúc ấy chỉ mong mọi người đừng chê cười là được. Sở Tiên khỏ sở nhún vai.

_Sao lại vậy? Nhe nói mới đầu là do cậu thanh niên Phong Hoà đảm nhận vai chính phải không, sau đó lại từ bỏ, sao lại ở trên mạng cãi cọ qua lại với các cậu như vậy? Trần Duyệt bắt đầu bệnh nghề nghiệp của các bà tám.

_Cái tên đó chỉ được thanh danh thôi, tung chiêu trò đủ kiểu, diễn suất yếu kém tôi chưa nói, nhưng về nhân phẩm thì không thể chấp nhận được, sau đó chúng tôi buộc phải đá anh ta ra khỏi bộ phim này, không ngờ tới hắn ta lại chơi bẩn, lên mạng nói xấu chúng tôi này nọ như thế. Đoàn Khoa ở bên cạnh nghe thấy vậy liền xen vào nói, nhắc nhở tới tay Phong Hoà đó hắn đều tỏ ra vô cùng tức giận.

_Tôi còn dân cho tên kiêu ngạo đó một trận nên thân nữa cơ. Sở Tiên cười ha hả đáp.

_Haha, chà trách cậu ta điên tiết đến vậy, lên trên mạng nói các cậu tung trời cả lên, chẳng ngờ là cậu còn đánh cậu ra một trận cơ đấy. Trần Duyệt cười ồ lên khi nghe thấy vậy, tính cách hào sảng phóng khoáng vô cùng.

_Tôi vô cùng bái phục cậu bạn Sở Tiên đây, nhưng cái tay Phong Hoà đó cũng gọi đòn quá thể, bản thân diễn suất đã chả ra gì rồi lại còn đẩy ngã bạn diễn đóng vai đối thủ của cậu ta nữa, còn không biết xin lỗi người ta một câu. Đoàn Khoa vừa cười vừa nói.

_Chuyện này tôi cũng đọc được ở trên weibo rồi, nói thật là mất bữa nay mấy vị náo loạn ở trên mạng, sôi nổi ra trò. Trần Duyệt cười to.

_Haha! Pháp Đại Nguyệt ở bên cạnh cường gượng rồi kéo tay vợ mình qua dẫn dò:

_Thôi được rồi, em đừng có lăm chuyện nữa, cậu bạn Sở Tiên sắp khai trương rồi, em còn có mấy chuyện cần phải chuẩn bị nữa phải không? Không cần phải ở đây tiếp đãi họ nữa đâu.

_Không lâu nữa đâu, sắp khai trương rồi đây, mời mọi người giúp tôi cắt băng khánh thành. Sở Tiên cười rồi lắc đầu.

_Không thành vấn đề. Pháp Đại Nguyệt gật gù.

_Ông chủ, tới giờ rồi, đi ra chuẩn bị một chút thôi. Lúc này, Trương Tiêu Hoa ở phía ngoài bước vào trong nói lớn với Sở Tiên một tiếng, ánh mắt hơi khó hiểu nhìn nhìn hội Pháp Đại Nguyệt.

_Được rồi, cảm ơn mọi người đã tới chung vui, chúng ta đi ra thôi! Sở Tiên gật đầu nhìn họ nói.

Sở Tiên vừa bước ra ngoài thì liền nhìn thấy hai bên có bày những lẵng hoa to đẹp đẽ, thế nhưng khiến hắn ngạc nhiên là, một trong những lẵng hoa ấy ở trên có đề tập đoàn vận chuyển Toàn Hải, liền sau đó hắn quay sang thì Vương Chi Tinh ở bên cạnh, trong lòng đột nhiên hiểu ra điều gì.

Vận chuyển Toàn Hải, trừ Viễn Dương ra thì đây là tập đoàn vận chuyển lớn nhất, giá trị thị trường [1] vài trăm tỉ.

Lúc này, đã có trên trăm khách cùng người dân tụ tập xung quanh trước cửa cửa hàng, có người thông qua các biển quảng cáo ở tàu điện ngầm mà tới, có người lại xem ở weibo Diêm Văn Văn nên biết được.

Bây giờ mới chỉ là chín giờ mà đã có hơn trăm người tới cũng được coi là khá đông rồi.

Sở Tiên miễn nguyện nhìn xung quanh rồi bước lên khán đài.

Thế nhưng vào lúc hắn chuẩn bị phát biểu thì ở bên cạnh cửa hàng đột nhiên có một chiếc xe cảnh sát dừng lại ở đó, từ bên trên đi xuống bốn năm cảnh sát liền. Cùng lúc đó, một người trung niên dáng hơi đậm cùng một thanh niên đeo mũ đeo kính dâm hùng hổ bước tới, theo sau có hai bảo vệ đi cùng, bước tới phía Sở Tiên.

Sở Tiên nhìn thấy mấy người cảnh sát cùng vài kẻ lạ mặt kia đi tới phía mình liền cảm thấy khó hiểu, đứng ở đó nhìn họ.

_Chính là thằng nhãi này đánh con phải không? Người trung niên đó bước tới phía trước mặt Sở Tiên nhìn hắn lạnh nhạt, sau đó hường về cậu thanh niên bên cạnh hỏi.

_Đúng vậy ba à, chính là hắn sai người đánh con đấy. Cậu thanh niên gật đầu ngay tắp lự.

Nghe thấy chất giọng quen thuộc, Sở Tiên đột nhiên cười phá lên:

_ Là cậu à?

[1] Giá trị thị trường có thể được hiểu như sau:

Giá niêm yết tại đó nhà đầu tư mua và bán cổ phiếu phổ thông hoặc trái phiếu tại một thời điểm định sẵn. Còn được gọi là "giá thị trường."

Giá trị vốn hóa thị trường cộng với giá trị thị trường của các khoản nợ. Đôi khi còn được hiểu là "tổng giá trị thị trường."

Đối với chứng khoán, giá trị thị trường thường khác so với giá trị ghi sổ bởi vì thị trường tính cả tiềm năng phát triển trong tương lai của chứng khoán. Hầu hết các nhà đầu tư sử dụng kỹ thuật phân tích cơ bản để lựa chọn loại cổ phiếu tốt đều xem xét giá trị thị trường của công ty và sau đó quyết định xem giá trị thị trường là hợp lý hay nó đang có giá trị thấp so với giá trị ghi sổ, so với giá trị tài sản thuần hoặc so với một số cách đo khác.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 231: Gây Sự

_ Nhãi ranh, là cậu sai người đánh con trai ta hả? Người trung niên trợn mắt lên dọa nạt, mặt xám xịt lại tra hỏi hần.

_ Sao cơ, cậu còn phải gọi cả phụ huynh tới cơ à Phong Hoà? Sở Tiên không thèm để ý tới người trung niên đó, nhìn chế giễu Phong Hoà, sau đó nhìn theo hướng cảnh sát đang đi về phía mình:

_ Ô, không phải, không chỉ có phụ huynh, mà còn mời cả cảnh sát tới nữa, haha, thú vị lắm.

_ Họ Sở kia, ta sẽ để người hồi hận suốt đời về chuyện hôm đó. Phong Hoà trừng mắt nhìn hần, nhưng cơ trên mặt lại co rúm lại.

_ Nhãi con, ta không cần biết cậu là cái thá gì, ta nói cho cậu hay, dám đụng tay đụng chân tới con trai ta thì ta sẽ bắt cậu phải trả giá đắt. Người trung niên mặt mày nanh ác rít lên:

_ Cửa hàng bể thủy sinh của cậu sắp khai trương à, haha, để ta xem hôm nay các cậu làm ăn thế nào.

Trong lúc người trung niên đó nói thì mấy người cảnh sát kia cũng bước tới chỗ cậu, cùng lúc đó, vài nhân viên công tác mặc trang phục công thương cũng dừng tới chỗ đó.

Sở Tiên nhìn thấy như vậy liền bật cười:

_ Sao thế, các anh tới để kiểm chuyện à, muốn niêm phong cửa hàng của tôi chắc, hay là muốn áp giải tôi đi?

_ Cậu chẳng phải rất có thực lực ở thành phố Thanh Hải đó sao? Lấy cái thực lực của cậu ra cho tôi xem nào? Haha.

Nói rồi Phong Hoà lườm hần, lạnh nhạt hô lên.

_ Ê? Đầu óc cậu có vấn đề à, tôi có thực lực gì? Chẳng nhẽ hôm nay mấy người tới đây để khoe mẽ thực lực của bản thân sao? Vậy tôi hỏi mấy người, tôi phạm tội gì? Tôi chống mắt lên coi xem cảnh sát bắt tôi kiểu gì? Cục công thương điều tra cửa hàng tôi như thế nào? Sở Tiên nhìn bọn họ nhún vai.

Tiểu Đinh ở bên cạnh nhăn mặt lại nhìn mấy người đó, nhóm Đoàn Khoa cũng cau gợn vô cùng khi nhìn thấy bố con Phong Hoà đang phô trương thanh thế.

_ Cậu có phạm pháp hay không không do chúng tôi quyết định, chúng tôi chỉ tới xem cậu kinh doanh buôn bán thế nào thôi, chúc mừng cậu làm ăn phát đạt, nhân tiện nhờ cảnh sát giải quyết vụ cậu đánh con trai tôi dạo nọ. Người trung niên nhìn hần xua xua tay, tỏ ý hần không cần nói nhiều nữa, nhìn Sở Tiên đáp gọn.

_ Con trai ông bị đánh? Ê, chuyện từ đời tám hoánh nào rồi vậy? Sở Tiên giả bộ ngạc nhiên hỏi lại hần.

_ Tiên sinh, chúng tôi nhận được người báo cảnh sát, cậu có hành vi ngược đãi đánh đập xúc phạm cơ thể Phong Hoà tiên sinh, đồng thời ảnh hưởng nghiêm trọng tới công việc của cậu ấy, chúng tôi cần cậu tới đồn để làm rõ sự việc.

_ Xin chào, xin hỏi cậu có phải là ông chủ của cửa hàng bể thủy sinh đây không, chúng tôi nhận được người báo bể thủy sinh của cậu gặp vấn đề về chất lượng, có thể xảy ra vấn đề giống với bể cá cảnh Nguyên Sinh dạo trước, vậy nên mong cậu hợp tác với sự điều tra của chúng tôi.

Một người cảnh sát trung niên trực tiếp đi tới phía hần, ngay sau đó người cảnh sát trung niên khác cũng tới chỗ cậu.

Sở Tiên nhìn bọn họ rồi chuyển ánh nhìn sang bố con Phong Hoà:

_Quả nhiên là tới để gây sự mà.

_Mấy vị cảnh sát tiên sinh à, tôi muốn biết là tôi đánh tay Phong Hoà này lúc nào? Còn cả mấy đồng chí ở cục công thương đây nữa, anh nói cửa hàng bể thủy sinh của tôi xảy ra vấn đề giống với bể thủy sinh Nguyên Sinh? Chứng cứ đâu? Các anh chỉ nói miệng như vậy mà đã muốn bắt người sao? Chỉ có như vậy thôi mà đã muốn dẹp cửa hàng của tôi rồi? Mọi người xung quanh đang chứng kiến đấy, các anh nên có lương tâm với bộ trang phục đang mang trên người mới phải. Sở Tiên lạnh nhạt nói rồi nhìn bọn họ.

_Đến đó rồi chúng tôi ắt cho anh xem chứng cứ, bây giờ mời anh đi cùng chúng tôi, chúng tôi áp giải anh về đồn. Người trung niên đó nói rồi trực tiếp rút công ra đi về đằng sau Sở Tiên.

_Chúng tôi nhận được người báo nên các cậu yên tâm, nếu như sau khi điều tra tờ tường thấy không có vấn đề gì, chúng tôi tự khắc sẽ thả cậu ra, đồng thời cửa hàng các cậu sẽ được vận hành kinh doanh bình thường.

_Nhân viên chấp pháp của thành phố Thanh Hải bây giờ đã thối nát tới các mức này rồi sao?

Còn chưa đợi Sở Tiên lên tiếng đáp trả thì Hồng Thành Hải ở bên cạnh bước tới, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn mấy nhân viên chấp pháp đó nói.

_Hừ, hi vọng các người mau chóng phối hợp cho, đừng có tự mình gây rắc rối thêm nữa, nếu không thì mời tất cả theo chúng tôi về đồn cảnh sát, chúng tôi có quyền yêu cầu mấy người phối hợp công tác điều tra, nếu như vô tội chúng tôi tự khắc thả người thôi. Người cảnh sát trung niên lạnh nhạt nhìn bọn họ cảnh cáo.

_Haha, nhai ranh, cậu nên phối hợp với mấy vị cảnh sát tiên sinh này thì hơn, có phạm pháp hay không thì tới đó khắc biết thôi mà nhỉ? Không phạm pháp thì nói rõ ràng với cảnh sát là được? Ba Phong Hoà cười hồ hồ lên đắc ý.

_Haha, ta xem người còn khoa trương tới mức nào nữa! Phong Hoà đằng đằng sát khí nhìn Sở Tiên, rất chi phách lối chỉ trở nói.

_Đi cùng chúng tôi nào! Người cảnh sát trung niên nhìn về phía hai cậu cảnh sát kia ra hiệu.

Trần Duyệt đứng bên cạnh nhìn thấy tình hình như vậy liền kéo kéo tay Pháp Đại Nguyệt, hẩn nhìn vợ rồi lắc đầu, chỉ vào Hồng Thành Hải.

_Đợi chút. Hồng Thành Hải nhìn người cảnh sát trung niên kia:

_Vượt ranh giới rồi đấy mấy đồng chí cảnh sát ạ, chuyện này chúng tôi ở thành phố Thanh Hải đã thẩm lí xong xuôi cả rồi.

_Hừm? Người cảnh sát trung niên đó sững người, nhãn mặt nhìn hẩn:

_Anh là ai? Đừng có mà làm phiền chúng tôi thi hành công vụ.

_Tôi là Phó thị trưởng của thành phố Thanh Hải. Hồng Thành Hải lấy giấy tờ công văn ra, dơ lên trước mặt người cảnh sát trung niên đó nói tiếp:

_Nhìn cho rõ vào, các cậu nói cái vụ này chúng tôi ở thành phố Thanh Hải đã thẩm tra xong hết rồi, đảm bảo không hề có vấn đề gì hết, cái cậu tên Phong Hoà này bị thương trong lúc quay phim, chúng tôi đã tìm được nhân chứng rồi, sao thế? Sự việc qua mười mấy ngày rồi, hơn nữa thành phố Thanh Hải chúng tôi cũng đã thẩm tra xong rồi mà các cậu lại muốn xía chân vào à? Lãnh đạo các cậu là ai?

Người cảnh sát trung niên đó hơi sững người, sợ sệt ra mặt khi nhìn thấy Hồng Thành Hải, sau đó lại nhìn tờ chứng từ, liền sau đó sắc mặt trở nên khó coi dần dần.

_Còn về cục công thương của các cậu, tôi chẳng hiểu là do các cậu nhàn rỗi quá sinh nông nổi hay bị sao nữa, tôi không phải lãnh đạo của các cậu, cũng không có quyền quản các cậu, nhưng tôi muốn nhắc nhở mấy cậu như này, bể thủy sinh Tiên Cảnh ở thành phố Thanh Hải chúng tôi vẫn kinh doanh buôn bán bình thường chả làm sao cả, đến chỗ các cậu lại thành ra có vấn đề, tôi thấy bể thủy sinh chẳng có một cái vấn đề gì hết, vấn đề nằm ở chỗ mấy người các cậu thì có, đúng là ăn no rồi xỉ hơi!

Hồng Thành Hải đưa tay ra chỉ thẳng mặt họ quở trách.

Mấy nhân viên cục công thương hơi ngẩn ra một lúc, mặc dù đối phương không phải cùng một thành phố với họ, nhưng nói gì thì nói đây cũng là một thị trưởng thành phố, quan cấp cao đang ở đây, họ chỉ là một cảnh sát nhỏ nhoi, hơn nữa tới đây tính bắt người dựa theo tính chất ép buộc, đã không có lí lẽ thì chớ lại còn xé việc to lên thì chỉ có họ bị thiệt thòi thôi.

_Sao lại còn thích nhúng tay vào giúp người ta trị an vậy? Nếu các cậu muốn ở đây cũng chả sao, nhưng mà đừng có mà gây ảnh hưởng cho việc làm ăn của người ta. Hồng Thành Hải nhìn họ lạnh nhạt hừ một tiếng rồi lùi về phía sau.

_Đại minh tinh Phong Hoà, nào nào, hay là cậu bỏ mũ với kính xuống đi, giúp tôi tuyên truyền với? Sở Tiên đưa tay ra vỗ bôm bốp vào vai hẩn, sau đó hướng ánh mắt về ba Phong Hoà nói:

_Nhắc nhở ông nhé, đừng có mà chiều con trai như thế, sẽ chịu thiệt thòi đấy.

_Được lắm. Lúc này đây người trung niên nó đang tức giận mặt đỏ tía tai tới nỗi có thể nhìn thấy gân máu nổi trên mặt:

_Nhãi ranh, cậu cứ chống mắt lên mà xem, ta xem phim của các cậu được công chiếu kiểu gì, hứ!

_Việc này không phiền ngài phải lao tâm khổ tứ đâu, chúng ta tới lúc đó xem ngựa con nào dai sức hơn! Sở Tiên nhìn bọn họ một cái rồi bước về hướng khán đài.

_Đây chính là Phong Hoả sao, sao lại có cảm giác nhìn ngoài đời lại xấu hơn trong phim ảnh nhỉ? Trần Duyệt bước tới hiếu kì quan sát Phong Hoả, nhìn sang Pháp Đại Nguyệt hỏi.

_Được rồi được rồi, đừng có nhiều chuyện nữa. Pháp Đại Nguyệt không vui kéo Trần Duyệt về phía mình đi về phía trước.

_Xùy, cái thá gì vậy! Đoàn Khoa lạnh nhạt nhìn mấy người đó rồi nói một câu.

Nhóm Diêm Văn Văn đứng ở đấy cũng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hấn ta, sau đó đi cùng vào bên trong.

Phong Hoả đứng như chôn chân ở một chỗ, sắc mặt khó coi vô cùng, cũng may hấn có mang kính râm và đội mũ, không thì lúc này đây có thể nhìn thấy mắt hấn đang đỏ lên như sắp khóc.

_Ba, chúng ta cứ để chúng đi như vậy sao?

_Phong tổng, anh cũng nhìn thấy rồi đấy, không phải là chúng tôi không muốn giúp anh, dù sao thì cũng bởi người trung niên đó có thân phận đặc biệt, nếu không còn việc gì nữa thì chúng tôi xin cáo từ. Người cảnh sát trung niên đó sắc mặt cũng đang tái nhợt đi, nói qua loa vài câu xã giao rồi đem người của mình rời đi.

Đám người của cục công thương cũng gật đầu rồi rời đi ngay sau đó.

_Bảo sao phách lối như vậy, hoá ra là có cục trưởng thành phố Thanh Hải làm đệm chống lưng, hừ, đi thôi, phim này của hấn ta quyết không để cho bọn chúng được công bố trên các rạp. Ba Phong Hoả lạnh nhạt hứ một tiếng.

_Ba, tuyệt đối không được tha cho bọn chúng, lúc đó hấn sai người đánh con năm phút liền, tuyệt đối không thể để bọn chúng nhón nhơ chur vậy.

Phong Hoả khóc ròng nói với ba mình.

Người trung niên đó nhìn con trai mình, đau lòng rồi xoa xoa vai hấn nói bằng giọng hần học:

_Được, tuyệt đối không được tha cho hấn, nếu đã không làm được một cách công khai chúng ta sẽ đi đường chui, chơi cho chúng không khai trương được nữa.

_Vâng. Phong Hoả gật đầu cái rụp, sau đó đem khuôn mặt u ám nhìn theo hướng khán đài bọn Sở Tiên đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Sự Nổi Tiếng Và Kể Kiếm Chuyện

_Wa, đó là Diêm Văn Văn, không ngờ Diêm Văn Văn cũng tới tham gia buổi khai trương cửa hàng bể thủy sinh này.

_Còn có cả hai người Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Văn nữa, nhìn họ Man thật đấy.

Ba người Diêm Văn Văn, Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Văn bước lên khán đài, những người đi đường phía dưới cùng mọi người đang tập chung ở xung quanh hiếu kì chạy lại xem, liền sau đó ai cũng kinh ngạc khi thấy người nổi tiếng, nhao nhao đi về phía trước cửa cửa hàng để ngắm họ.

Nhị Kiếm Tam Kiếm ngay lập tức phải kiềm chế đám đông quá khích ấy lại, tránh trường hợp fan hào hứng quá nhảy cả lên khán đài.

_Hôm nay vô cùng may mắn khi được mời tham gia lễ khánh thành cửa hàng bể thủy sinh của một người bạn rất tốt của tôi, cũng mong các bạn có thể giữ gìn an ninh trật tự. Diêm Văn Văn nhìn thấy đám đông đang vô cùng nhiệt tình hưởng ứng phía dưới, tiến tới gần mic nói nói họ.

_A, Diêm Văn Văn, em yêu chị! Một thiếu nữ nhìn thấy thần tượng liền kích động nhìn về phía cô hét lên.

Sự xuất hiện của mấy ngôi sao như Diêm Văn Văn, khiến cho người đi đường nhanh chóng tụ lại phía họ, hơn nữa nơi này thuộc khu trung tâm thành phố rất là phồn hoa, vì thế ngày càng thu hút được nhiều người tới trung tâm thành phố dạo chơi.

Khi một số người hay tin có nữ thần Diêm Văn Văn nổi tiếng đang ở gần đó, thì không cần nghĩ cũng biết là ai cũng muốn tranh cơ hội để tới nhìn bằng được rồi.

Sở Tiên không hề thích cái không khí này chút nào, liền nhanh chóng đi về phía đám người đang nhao nhao ở đó nói:

_Xin chào mọi người, hôm nay cửa hàng bể thủy sinh Tiên Cảnh chúng tôi khai trương, thật vinh hạnh có được sự góp mặt của người đẹp Diêm Văn Văn cùng hai anh chàng đẹp trai Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn đây, xin mọi người hãy giữ trật tự và an ninh.

_Đầu tiên, ở đối diện chúng tôi là cửa hàng bể thủy sinh Tiên Cảnh của chúng tôi, mọi người có thể xem màn hình bên cạnh.

Ở trên màn hình có video và ảnh của cửa hàng bể thủy sinh chúng tôi, tất cả giống như các thực vật thật vậy, về chất lượng mọi người hoàn toàn có thể yên tâm, nơi này về sau sẽ trở thành cửa hàng flagship và tổng bộ của bể thủy sinh Tiên Cảnh chúng tôi.

_Cửa hàng đầu tiên của bể thủy sinh Tiên Cảnh đặt tại thành phố Thanh Hải, tổng diện tích ba trăm mét vuông, ngày khai trương nhận được rất nhiều phản hồi tích cực của người dân thành phố Thanh Hải, sau khai trương ba hôm lượng tiêu thụ toàn bộ phá kỉ lục hơn trăm vạn.

_Bể thủy sinh Tiên cảnh chúng tôi hôm nay là lần đầu tiên tiến quân vào thị trường của thành phố khác, nhưng chúng tôi có niềm tin đưa nhãn hiệu của hàng bể thủy sinh Tiên Cảnh lên số một Trung Quốc, tất cả mọi người có hứng thú đều có thể đi thăm thú.

_Thật là vinh hạnh cho chúng tôi khi ngày khai trương có được sự ủng hộ của nhiều khách hàng tới vậy, cho dù các vị đều đến ngắm Diêm Văn Văn, Nhậm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn, nhưng chúng tôi tin rằng, các bạn sẽ yêu bể thủy sinh Tiên Cảnh của chúng tôi vào một ngày không xa.

Sở Tiên đứng ở vị trí trung tâm, đứng sát mic nói với mấy trăm người đang tập trung tứ phía.

Những người đi đường hầu như là do nhìn thấy nhóm diễn viên tên tuổi Diêm Văn Văn nên mới bu lại xung quanh xem đông như vậy. Nhưng nghe thấy cậu thanh niên đang đứng trên bục giới thiệu có vẻ hấp dẫn liền hiếu kì nhìn lên màn hình.

Trong nháy mắt, đám đông liền bị bể thủy sinh được chiếu trên màn hình thu hút lấy sự chú ý, thành phố Kinh Hải, mọi người đều không xa lạ gì đối với bể thủy sinh cả, ngược lại, gần như đến 90% người dân thành phố này đều biết tới sự việc bể thủy sinh.

Lần trước sự việc Nguyên Sinh xảy ra ở thành phố Kinh Hải đã khiến cho toàn bộ thị trường bể thủy sinh được phen ầm ĩ cả lên, sự việc cũng được lan ra rất rộng, về sau đó xảy ra sự việc hôm khai trương cá trong bể thủy sinh chết sạch thì nhà Nguyên Sinh này cũng không còn ở đây mở cửa hàng nào nữa.

Sự truyền của bể thủy sinh Nguyên Sinh và sự đóng cửa của cửa hàng này được cả thành phố Kinh Hải chú ý, đám đông muốn mua bể thủy sinh đều nhất loạt thất vọng.

Bây giờ lại có thêm một cửa hàng bể thủy sinh nữa mở ra, hơn nữa lại còn đẹp hơn nhiều so với bể thủy sinh Nguyên Sinh nữa, tất nhiên là thu hút rất nhiều sự tò mò của dân chúng rồi.

Điều khiến Sở Tiên cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm là, đám đông phía dưới mặc dù là tới để ngắm hội Diêm Văn Văn, nhưng lại không hề xuất hiện fan cuồng nào làm rối loạn trật tự an ninh cả, hơn nữa họ còn tỏ ra thích thú hướng ánh nhìn tò mò chú ý vào khi hắn nói tới bể thủy sinh.

Sở Tiên nói đơn giản xúc tích vài câu rồi tiến hành khâu cắt băng rôn khánh thành.

Cắt băng rôn khánh thành xong, lúc này du khách tụ tập xung quanh không dưới năm trăm người, Sở Tiên nhìn thấy cảnh tượng ấy thì liền đi tới quyết định bảo hội Diêm Văn Văn tạm rời đi trước.

Diêm Văn Văn nhìn hắn cười rồi nhún vai, sau đó liền đi cùng người quản lí lên xe rời đi, Trương Tiêu Hoa thấy vậy thì liền oán trách hắn sao lại để người nổi tiếng về sớm như vậy.

_Thôi kệ đi, nhiều người quá cũng không hay. Sở Tiên cười, bản cũng chẳng có chút nghi ngờ nào nếu cứ để Diêm Văn Văn ở đây thì cửa hàng của Sở Tiên sẽ bị nghiền người mất.

_Mở cửa kinh doanh nào!

Sở Tiên hô lên một tiếng, chiếc màn hình vĩ đại ở bên cạnh phát các đoạn video cùng ảnh của bể thủy sinh.

Từ ngoài nhìn vào không thể không bị chú ý bởi cái cửa hàng quá ư là nổi bật này, nội thất bên trong như mộng như ảo, trong nháy mắt tất cả du khách đều bị hấp hồn.

Mặc dù hội Diêm Văn Văn đã rời đi từ sớm, nhưng đám đông quy tụ chung quanh vẫn không tản đi, có rất nhiều người đi vào trong cửa hàng bể thủy sinh vô cùng mê lệ này thăm thú.

_Wa, đẹp quá đi mất!

_Các cậu nhìn bể thủy sinh ở xung quanh mà xem, đúng là quá mê lệ, đẹp thật đấy, ôi không kiếm chỗ được rồi, tớ phải mua một bể mới được.

_Đẹp hơn nhiều so với bể thủy sinh Nguyên Sinh lần trước nhỉ, các cậu nhìn mấy con san hô và tôm nhỏ này đi.

Du khách vừa bước vào thì ngay lập tức bị trang trí bên trong cửa hàng cùng bể thủy sinh xung quanh hút lấy ánh nhìn, ngạc nhiên tới độ không cảm thấy nổi mà nhìn lấy nhìn để từ phía, thậm chí có nhiều nữ sinh còn nhanh nhanh chóng chóng để chạy tới trước bể thủy sinh ngắm cho thỏa thích.

_Cậu em Sở Tiên, cậu nhìn ánh mắt thích thú của các cô gái đó kìa, cửa hàng bể thủy sinh của cậu kiểu gì cũng phát tài, nổi tiếng lắm cho mà xem. Trần Duyệt thẳng thắn nói với cậu vậy khi nhìn thấy dòng người tranh nhau vào xem bể thủy sinh, ngay bản thân cô cũng rất thích thú với bể thủy sinh được bày xung quanh.

_Vâng, em cũng rất có niềm tin vào cửa hàng bể thủy sinh của mình. Sở Tiên hớn hờ cười nói.

_Cậu em Sở Tiên, cửa hàng bể thủy sinh của cậu phải mở khắp toàn quốc mới được, tới lúc ấy lợi nhuận thu về sẽ là một con số kinh hoàng cho xem. Vương Chi Tinh nhìn dòng người nối nhau đông như chầy hội, cộng với sự giới thiệu khi nãy của Sở Tiên mà phải cảm thán một câu.

_Mong là được như vậy, nhưng mà một số thành phố ngoài vùng trọng điểm sẽ dùng cách thức tìm cổ đông và nhượng quyền kinh doanh để thúc đẩy thương hiệu. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

_Ồ? Vương Chi Tinh gật đầu, trên nét mặt lộ vẻ trầm tư.

_Chị dâu, chị xem ưng bể nào thì cứ báo với bọn em thu xếp cho chị. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

_Thế này không được đâu, anh cậu đưa chị tới chỉ để góp vui thôi, chứ không phải là tới ăn chực nhá. Trần Duyệt cười phá lên.

Sở Tiên nhún nhún vai:

_Chị dâu, chị nhìn không khí xung quanh như này còn cần góp vui nữa không, không cần nữa đâu chị à, chị cứ lấy cho em một bể thủy sinh đi, không có vấn đề gì đâu.

Trần Nguyệt đưa mắt nhìn Pháp Đại Nguyệt, sau đó cười:

_Vậy thì cảm ơn cậu em Sở Tiên nhé.

Sở Tiên cười hài lòng, hần nhìn trong tiệm người đông như kiến, liền báo bọn Tam Kiếm, Tứ Kiếm đứng ở phía cửa đảm nhiệm vị trí an ở đó.

Cứ như vậy, cái cảnh tượng bùng nổ không khác gì hôm khai trương bể thủy sinh ở thành phố Thanh Hải, từ ngoài nhìn vào thấy mấy trăm người tập trung trong cửa hàng, còn phía ngoài cũng đang có mấy trăm người chăm chú hiếu kỳ nhìn lên màn hình lớn, nhìn đám đông bên trong.

_Hê, sao không cho chúng tôi vào vậy, cho chúng tôi vào trong xem với?

_Đúng vậy, ở bên trong chẳng phải có thể cổ chen thêm được vài mạng nữa sao, để chúng tôi vào ngắm một chút?

Đứng ở trước cửa, có mấy người phụ nữ tò mò kiễ kiễ chân lên nhìn ngó vào bên trong, có một số thiếu niên nhăn găng giọng với Tam Kiếm, Tứ Kiếm.

_Thật xin lỗi các quan khách, cửa hàng chúng tôi hiện tại đã full, nếu còn cho người vào tiếp nữa sẽ trở nên chật chội, thế cho nên, buộc phải ở bên trong có một người ra thì bên ngoài mới được vào một người.

Tam Kiếm, Tứ Kiếm cũng chẳng phải lần đầu làm nhiệm vụ này, bọn họ có kinh nghiệm dày dặn lắm rồi, tỏ ý xin lỗi với mấy vị khách nữ.

_Mẹ nó chứ, không phải chứ, mấy người ở phía trong sao còn chưa ra nhò, bể thủy sinh của nhà này đẹp vl, để bọn tôi vào xem đi, chúng tôi sẽ bỏ tiền ra mua mà. Một đôi tình nhân tới trước mặt Tam Kiếm, Tứ Kiếm lớn tiếng yêu cầu.

_Thật xin lỗi quý khách. Tam Kiếm, Tứ Kiếm lắc đầu.

_Đm, ăn gì mà cao thế không biết? Người thanh niên khó chịu.

_Ồ đây sao mà có nhiều người thế chứ lại, đi đi chúng ta ra đó xem.

_Cửa hàng bể thủy sinh à, cửa hàng bể thủy sinh mới mở phải không, sao lại lắm người chen nhau xem thế nhỉ? Nhưng mà nhìn bể thủy sinh được chiếu trên màn hình lớn kia đẹp thật đấy.

_Đông quá đi mất, nhà đó sao thu hút lắm người vậy, chúng ta qua đó xem sao.

Mười giờ hơn, vị trí trung tâm của thành phố kinh Hải sôi nổi hẳn lên, chỉ cần bước từ dưới tàu điện ngầm lên liền nhìn thấy một cửa hàng bu đầy toàn người là người, hiệu ứng số đông thúc đẩy họ cũng kéo tới xem.

Quả nhiên lần đầu tiên trong đời họ gặp phải một sự việc như thế này.

Do diện tích bên trong cửa hàng bể thủy sinh có hạn, chỉ có thể đi ra một người mới vào được một người, chốc chốc lại thấy một người từ trong đó bê một bể thủy sinh vô cùng tinh tế ra ngoài.

Mấy người ở trước cửa hàng đều hiếu kì bước lại xem, quả nhiên là nhìn thấy bể thủy sinh đẹp tới nỗi ánh mắt họ như tụ vào một điểm để nhìn đúng một thứ.

_ Ôi vãi, bảo sao nhà này không nổi tiếng, hoá ra bể thủy sinh trong này đẹp như vậy.

_ Đúng vậy, đúng là vừa tinh tế vừa mỹ lệ, chúng ta cũng vào mua một cái đi.

_ Làm phiền các vị nhường đường cho, muốn mua mấy người mau chân lên, cửa hàng bể thủy sinh này buôn bán rõ kinh, nói không chừng hai hôm nữa là cháy hàng chứ chả chơi.

Đúng như Sở Tiên dự đoán, nổi tiếng là tình trạng đương nhiên, hần và Trương Tiêu Hoa sớm đã liệu được sự tình như này rồi.

_ Nổi tiếng tới các mức độ này thì đúng là quá kinh khủng.

Bọn Pháp Đại Nguyệt đứng bên ngoài cửa hàng nhìn thấy sự sôi xé của khách hàng liền cảm thán.

_ Cậu em Sở Tiên, với kiểu này mà cậu còn chê ít, nói thế nào thì tôi nay cũng phải mời chúng tôi đi ăn một bữa thịnh soạn mới được.

Trần Duyệt vừa nói vừa cười.

_ Đương nhiên là không thành vấn đề rồi. Sở Tiên cười trong sự hưng phấn.

_ Ông chủ, mới chỉ trong hai giờ đồng hồ mà chúng ta đã bán ra được năm mươi cái rồi. Lúc này Trương Tiêu Hoa bước tới, vui mừng phấn khởi thông báo với Sở Tiên.

_ Hừm, chiếu theo đà này thì kinh doanh trong ngày của chúng ta có khả năng đạt ba trăm vạn rồi? Sở Tiên hoan hỉ nói.

_ Đúng vậy, Kinh Hải là thành phố phồn hoa bậc nhất, doanh thu một ngày có thể đạt tới ba trăm vạn cũng không phải chuyện quá ngạc nhiên, cái tình trạng lượng tiêu thụ khủng này cũng sẽ phải được duy trì trong một tuần. Trương Tiêu Hoa không dấu nổi sự phấn khích nói.

_ Wa, một ngày kiếm ba trăm vạn, vậy một tuần chẳng phải thu về hai ngàn vạn sao? Tiểu Đình đứng bên cạnh nghe thấy vậy mắt tròn mắt dẹt kinh hô lên.

_ Chắc chắn, đúng là như cướp tiền ấy. Vương Chi Tinh đứng cạnh hơi ngượng mồm nhìn vào, sau đó liền động lòng.

_ Người anh em Sở Tiên, cửa hàng bể thủy sinh của cậu có liên doanh không?

_ Có chứ, nhưng mà hình thức liên doanh chỉ dành cho những thành phố không trọng điểm thôi, còn thành phố trọng điểm sẽ tự mình mở. Sở Tiên cũng đoán được ý nghĩ của Vương Chi Tinh:

_ Nếu như anh Vương có hứng thú thì sau này có thể đàm phán với tổng giám đốc Trương của Tiên Cảnh chúng tôi.

_ Haha, đương nhiên là thấy hứng thú rồi, cậu như đang cướp tiền ấy, tôi chỉ cần đi theo sau ăn hôi thôi cũng đủ no rồi. Vương Chi Tinh hưng phấn đáp.

Tại một nhà hàng ăn nhanh bên cạnh bể thủy sinh Tiên Cảnh, ba con Phong Hoà mặt mũi trở lòi ra khi thấy cửa hàng của Sở Tiên nổi tiếng tới vậy.

Trong quán ăn có rất nhiều người đang bàn tán sôi nổi về mức hút khách khủng của hàng bể thủy sinh bên cạnh, khiến cho sắc mặt của hai con người đó khó coi kinh khủng.

_ Ba, người ba tìm đã tới chưa vậy? Phong Hoà nhìn thấy sự kinh doanh tốt hơn ngoài tưởng tượng thì liền khó chịu ầm ạch trong lòng.

_ Yên tâm đi, chắc cũng sắp tới rồi, hần buôn bán càng tốt thì sắp tới cũng sẽ càng khó chịu thôi, ba sẽ khiến hần nuốt không trôi. Người đàn ông trung niên nói rồi uống một ngụm trà, trên mặt lộ ra một nụ cười hiểm ác.

_ Ba à, nhất định phải đập nát cái cửa hàng bể thủy sinh đó đi! Phong Hoà khuôn mặt trở nên nham hiểm tới độ.

_ Yên tâm đi, cho bọn chúng một trăm vạn, nếu mà còn không làm nên cơm cháo gì thì chúng đúng là phế phẩm.

Người trung niên đó nói rồi từ từ đứng dậy.

Phong Hoà nhìn sang đó, lập tức khuôn mặt trở nên sáng bừng, hưng phấn đi ra khỏi cửa hàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 233: Lô Ba Hấn Ra Đánh Cả Thế

Phong Bắc Xuyên không thèm đếm xỉa tới hấn, cật mình cũng có hai tên bảo vệ đang đứng ngay gần đó, hấn liền quay phắt người lại dơ một nắm đấm lên chực chực đâm vào người ta, chĩa vào hướng Tam Kiếm gầm lên:

_Cút ra!

Tam Kiếm cũng chẳng thèm đếm xỉa tới hấn, đẩy nhanh tốc độ.

_Ba, hấn đang lao về phía chúng ta kìa? Phong Hoà nhìn thấy bộ dạng hung hấn của Tam Kiếm liền chột dạ.

_Không phải sợ, bọn chúng không dám làm gì đâu, không cần để ý. Phong Bắc Xuyên không hề để tâm mà xua xua tay.

_Bụp!

Thế mà hấn chỉ vừa mới dứt lời thì liền cảm nhận ngay một vật nặng như đá đập vào cơ thể hấn, khiến cho hấn ta loạng choạng mất đà xém thì ngã khụy, ngất dưới đất.

_Ba! Phong Hoà soán xít cả lên, vội vội vàng vàng đỡ hấn dậy, sau đó quay đầu nhìn về phía sau.

_Bụp! Lại một tiếng động nặng nề nữa vang lên, Phong Hoà kinh hãi nhìn thấy hai tên bảo vệ thân hình đồ sộ đứng bên cạnh ba hấn bị đánh cho ngã nhào xuống đất.

_Khốn nạn, mày muốn chết đấy à? Mày có biết tao là ai không? Phong Bắc Xuyên đứng dậy, tức giận nhìn Tam Kiếm gầm rống lên.

_Không biết, cũng không cần thiết phải biết, tôi chỉ biết là ông đắc tội với ông chủ tôi, thì sẽ phải trả giá đắt, vậy thôi! Tam Kiếm mặt không đổi sắc tiến thẳng về phía trước, hấn thẳng tay dội một cú trời giáng lên người cậu con trai “bé bỏng” ngay trước mắt hấn.

_Á! Ba ơi, cứu con!

"Bụp bụp binh binh bốp chát" Liền sau đó là một màn mưa những đòn đánh dội liên tiếp vào cơ thể yếu ớt của Phong Hoà.

Phong Bắc Xuyên kinh ngạc tới độ, mắt đỏ cả lên, tức giận dùng hết lực để đẩy Tam Kiếm ra:

_Mẹ nhà mày chán sống rồi à? Lại dám đánh con trai ông?

Thế nhưng khiến hấn không ngờ tới là Tam Kiếm lại dám cả gan thụi một đấm vào mặt hấn, đồng thời kết hợp cả tay cả chân “hỏi han nhẹ nhàng” cơ thể hấn.

Phong Bắc Xuyên trong phút chốc trở nên tê dại, chưa có một lần nào hấn bị nhận một sự sỉ nhục đau đớn tới mức này, lực tấn công của Tam Kiếm quá mạnh mẽ khiến cho mũi hấn phút chốc sưng lên, một dòng máu tươi nóng hổi chảy ra khiến Phong Bắc Xuyên hét lên kinh hoàng.

_Đừng có đánh, mau dừng tay lại, các người đang phạm pháp đấy, các người có biết ta là ai không mà dám mạnh tay như vậy?

"Bụp!" Tam Kiếm lại tiếp tục sút một cú lên người hấn, sau đó quay người bước đi.

_Ba, bọn chúng dám đánh chúng ta thật kìa? Trên mặt Phong Hoà tím xanh tím đỏ, bầm dập sau trận dội bom của Tam Kiếm, khuôn hoàng tới độ nói.

_Bọn chúng dám làm thật, dám đánh chúng ta! Phong Bắc Xuyên lồm sồm soài dưới đất, phần uất gầm rú lên như sư tử rống, hấn phát rồ lên lập tức rút điện thoại ra sau đó liền bấm gọi một cuộc:

_Thị trưởng Lí, tôi bị đánh rồi, bị một đám du côn đánh.

_Chắc là cảnh sát cũng sẽ tới đây nhanh thôi, tôi đi gọi một cú điện thoại đã. Pháp Đại Nguyệt nhìn thấy Tam Kiếm đập cho hai ba con nhà đó một trận tơi bời, như thể không có chuyện gì đi ra một bên gọi điện, nhìn hấn cười cười lắc đầu.

_Cảm ơn anh, anh Pháp. Sở Tiên cảm kích nói.

_Không cần khách khí, chuyện nhỏ thôi. Pháp Đại Nguyệt lắc đầu:

_Đội lát nữa cảnh sát tới đưa bọn họ đi thì cứ đi theo họ là được, đến cục cảnh sát ắt có người đi đón họ ra.

_Vâng, được! Sở Tiên gật đầu.

_Coi như là đi dạo một vòng hưởng khí trời cho mát mẻ, nhanh thôi, hôm nay cậu không thoát được mời bọn tôi một bữa ra trò đâu đấy. Pháp Đại Nguyệt vẫy tay về phía hắc tử cứ yên chí đi, chuyện đâu sẽ có đó.

Sở Tiên gật đầu, tiểu Đinh đứng bên cạnh ôm chặt cánh tay hắc tử.

_Không sao đâu. Sở Tiên an tâm lắc đầu an ủi cô.

Hồng Thành Hải ở bên cạnh cười phá lên:

_Em đâu tiểu Đinh không cần căng thẳng đâu, mấy vụ này dễ giải quyết thôi.

Chuyện nhỏ, đối với hội Pháp Đại Nguyệt mà nói, đánh đập một thương nhân giàu có là chuyện nhỏ, mà bảo lãnh một người ra cũng là chuyện nhỏ nốt.

Rất nhanh sau đó cảnh sát cũng tới nơi, nhưng trước đó xe cứu thương còn tới nhanh hơn cả xe cảnh sát, vài nhân viên y bác sĩ nhanh chóng diu ba con Phong Hoà lên xe, còn tám tên du côn kia vẫn nằm yên vị trên đất, không có ai thèm ngó ngang tới chúng.

_Lên xe! Hừ, nhai ranh, nứt mắt ra mà đã có ý đồ mưu sát thương nhân giàu có à, ta xem ngươi sống sao, đợi ngồi tù bóc lịch đi!

Lần này tới cũng vẫn là người trung niên cảnh sát ban sáng, nhìn thấy hội Sở Tiên thì liền tươi cười lạ thường, cầm còng tay đi về phía hắc tử.

"Pặc!" Sở Tiên tóm lấy cánh tay hắc tử, nói bằng giọng lạnh lùng:

_Chú ý nhé, tôi không hề ra tay, nếu mà anh không biết cách làm việc thì tốt nhất bỏ nghề cảnh sát đi!

_Hừm? Người trung niên đó cảm nhận được sự đau đớn từ lực tay Sở Tiên truyền tới, sắc mặt vô cùng khó coi, nhìn thấy hội quan to Hồng Thành Hải đứng ở bên cạnh giám sát nhìn vào hắc tử thì liền nhanh chóng vung tay ra.

_Đi cùng chúng tôi tới đồn cảnh sát để phối hợp điều tra!

_Đương nhiên là không thành vấn đề. Sở Tiên gật đầu sau đó ngồi lên xe cảnh sát, nhìn về hướng hội tiểu Đinh vẫy vẫy tay.

Bọn Pháp Đại Nguyệt cũng nhìn theo hướng Sở Tiên mỉm cười cứ như thể tiễn một người bạn vừa mới tan làm thôi vậy.

Tam Kiếm và Tứ Kiếm cũng bị còng tay giải đi.

Vừa là xe cảnh sát vừa là xe cứu thương tới thu hút rất nhiều sự chú ý của người xung quanh, nhưng khiến Sở Tiên không ngờ tới đó là qua sự việc ngày hôm nay, cửa hàng bề thế thủy sinh của hắc tử danh tiếng đột nhiên nổi lên như cồn.

_Dã mạn thật đấy, ra tay thẳng thừng như muốn lấy mạng người ta vậy, đúng là ăn phải gan hùm tim báo đây mà, đến khi vào ngục thì các ngươi cứ xác định là ở đây đến đến cuối đời. Người trung niên vẫn đang nắm lấy cánh tay dẫn tới lên bởi cú nắm nhẹ khi nãy của Sở Tiên, mặt mũi xám xịt lảm bảm nói.

_Giết người? Hoá ra tội danh cũng giống như đội mũ vậy, đội phải ai người đó chịu! Sở Tiên lạnh nhạt cười hất, rồi sau đó nhắm mắt lại.

_Hừ, tới đồn cảnh sát ngươi sẽ biết cái mũ ấy là hoàn toàn có thật. Người trung niên đó nanh ác đe nạt bọn họ.

Xe cảnh sát mau chóng dừng ở chỗ cửa đồn cảnh sát, người trung niên đó mở cửa xe, sau đó liền túm lấy bọn họ ra lệnh:

_Đi vào!

"Huych huych huych!"

Thế nhưng vào đúng lúc đó, bốn quân nhân mặc trang phục quân nhân lập tức bước tới, đưa ngay ra một văn kiện:

_Mấy đồng chí cảnh sát, mấy người này chúng tôi cần mang đi, xin các đồng chí phối hợp cho.

Người cảnh sát trung niên hơi sững sờ, sau đó nhìn thấy văn kiện trên tay của người quân nhân kia nét mặt lộ ra vẻ khó coi:

_Nhưng đây là phạm nhân chúng tôi bắt được đem về điều tra.

_Tháo còng tay ra chúng tôi cần phải mang mấy người này đi rồi! Mấy quân nhân đó không hề trả lời hắc tử chỉ nói gọn lỏn như vậy.

Sắc mặt của người trung niên kia vô cùng khó coi, gật đầu một cái rồi bắt đầu mở còng tay cho Tam Kiếm Tứ Kiếm.

_Xin mời ba vị! Một quân nhân bước về phía Sở Tiên làm một động tác mời.

Sở Tiên nhìn người trung niên kia cười đều rồi đi theo sau mấy người đó rồi đi.

Nhìn thấy trên mặt hần nở nụ cười ngạo nghễ như vậy thì trong lòng bắt đầu run rẩy:

_Moá nó, cái tên này rốt cuộc có lai lịch như thế nào chứ, đánh Phong Bắc Xuyên một trận mà lại không hề hấn gì, hơn nữa lại có cả bên quân nhân tiếp tay cho, gia thế chắc khủng lắm, không biết hần có thù dai không nữa.

Nghĩ tới đây, người cảnh sát trung niên ấy liền đổ mồ hôi tay lạnh, nhanh chóng bước vào trong cục cảnh sát bẩm báo lại sự tình cho lãnh đạo.

Đúng như Pháp Đại Nguyệt nói, bọn họ chỉ như đi dạo một vòng rồi quay trở về.

Sở Tiên cảm ơn mấy vị quân nhân đó rồi đi về phía hội tiểu Đình.

_Về rồi, chúng ta đi ăn com thôi. Tiểu Đình thấy hần đi tới cũng lập tức chạy ra trước mặt vui vẻ nói.

_Ừm. Sở Tiên nhìn cô cười hiền, sau đó nói với Trương Tiêu Hoa một tiếng, tiếp sau đó cùng hội Pháp Đại Nguyệt tới quán com.

Trong cùng lúc ấy, ở trong một bệnh viện tốt nhất của thành phố Thanh Hải, Phong Hoà nhìn vào trong gương thấy khuôn mặt đẹp đẽ của mình bị biến dạng đến thảm thương, rít lên ác liệt.

_Ba, lần này tuyệt đối không thể tha cho bọn chúng được, con muốn kiếp sau chúng cũng vẫn phải ngồi tù bóc lịch mới cam lòng.

_Yên tâm đi! Phong Bắc Xuyên rầu rĩ:

_Hần ta vĩnh viễn không ra được khỏi ngục đâu, hơn nữa ta sẽ để chúng sống không bằng chết.

Phong Bắc Xuyên lần này cáu giận thật sự, hần nhất định phải huy động bằng hết các mối quan hệ của mình để đẩy hội Sở Tiên vào trong tù không có ngày thấy ánh mặt trời, khiến chúng ở đó chết trong sự hối hận.

_Phải vậy. Phong Hoà gật đầu cái rụp, chạm nhẹ lên vết thương trên mặt mà hần trực trào nước mắt:

_Cái tên chết tiệt đó, đáng băm chết, ba à, ba phải tìm người..

_Điện thoại của thị trường Lí, đừng có lên tiếng. Phong Hoà còn chưa nói xong thì Phong Bắc Xuyên nhìn vào điện thoại đang rung liên hồi của mình nhắc nhở hần, sau đó liền bắt máy.

_Cái gì? Rất nhanh sau đó, Phong Bắc Xuyên kích động tới mức đứng phất dậy.

_Thị trường Lí, anh nói sao kia?

Phong Bắc Xuyên kích động hỏi lại lần nữa, sau đó tay hần nắm chặt điện thoại, cơ thể run rẩy lên, từng đợt lạnh ở sống lưng cứ thế nổi lên, anh mất hần trở nên tê dại.

_Ba, chuyện gì vậy? Phong Hoà thấy ba mình tự dưng biến sắc như vậy liền gấp rút hỏi.

_Thằng nhãi đây được quân nhân đưa đi rồi, hơn nữa còn được thả ngay sau đó.

Phong Bắc Xuyên thất sắc đáp.

Phong Hoà cả người tê dại đi, miệng há to không nói được gì.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Khu Nuôi Cá Của Tôi

Cùng nhóm Pháp Đại Nguyệt đi ăn một bữa thịnh soạn, buổi chiều lại cùng mấy người đó đi chơi, đi dạo phố, cho tới tận tối khi biết được lượng tiêu thụ trong ngày khai trương đạt ba trăm mười vạn đều khiến mọi người ở đó thất kinh, đúng là một con số kinh hoàng chỉ trong một ngày.

Ngày hôm sau, sau khi bàn giao lại công việc trong cửa hàng xong xuôi cho Trương Tiêu Hoa, Sở Tiên cùng tiểu Đình và Hồng Thành Hải quay trở về thành phố Thanh Hải.

_Phong thúc, khu nuôi cá đã kiến tạo xong xuôi chưa?

Về tới tiệm cá vàng của mình, Sở Tiên liền hỏi ngay ông, khu nuôi cá hiện nay đã được giao nhận về tay, khu nuôi cá trước kia vốn bị phân chia thành rất nhiều phần, hiện giờ khu nuôi cá ở hồ Phong Đài cũng thuộc sở hữu của hắn rồi, nên cần đập đi xây lại theo ý của hắn.

Đã tìm người làm hàng rào bảo vệ của khu nuôi cá rồi, đồng thời cũng phân ra làm hai khu, không biết là tới khi nào mới bắt đầu kinh doanh được, đã hơn nửa tháng rồi, cũng không thể cứ bỏ hoang nó như vậy được. Phong thúc sốt sắng nói.

Ừm, hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu, tất cả các thiết bị đều đã mua đủ rồi chứ? Sở Tiên gật đầu.

Đã mua đầy đủ rồi, bây giờ chỉ cần mua cá giống thả vào trong nuôi là được rồi. Phong thúc đáp luôn.

Vậy thì tốt, chúng ta không cần mua cá giống đâu, các chuyện khác cứ để tôi lo cho. Sở Tiên gật đầu.

Phong thúc hơi sững người:

Không mua cá giống thì nuôi kiểu gì?

Tôi tự mình có cách.

Sở Tiên cười bí hiểm, mô hình khu nuôi cá, hắn không giống với những khu nuôi cá phổ thông khác, hắn có tài nguyên vô tận từ biển cả mênh mông rộng lớn thì còn cần mua cá giống làm gì?

Đi ra biển muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, lượn vài vòng là thu về từng đàn từng đàn cá, hơn nữa lại còn toàn những con béo tốt, làm gì phải suy nghĩ tới việc đi mua cá giống chứ? Lãng phí thời gian và tiền bạc.

Mua khu nuôi cá này về, Sở Tiên dự tính biến nó thành một khu chứa hàng hoá, hay nói đúng hơn là khu chứa cá.

Nhưng sau quá trình nuôi dưỡng gen, hắn lại nảy ra một ý tưởng, đó chính là nuôi những giống cá quý hiếm.

Nuôi dưỡng gen và cải tạo có sự khác biệt về thể chất, cải tạo chỉ có thể cải tạo được ngoại hình của một loại cá đó, ví dụ như cá vàng được cải tạo, cho dù chúng có con đàn cháu đống, thì đời sau vẫn sẽ chỉ là giống cá như ban đầu chưa được cải tạo mà thôi, không thể biến thành người cá được.

Cho dù có cải tạo xong, khiến bọn chúng trở thành loài vật hiếm có, nhưng gen cơ bản trong cơ thể vẫn là gen trước khi được cải tạo.

Nhưng nuôi dưỡng gen lại hoàn toàn khác, nuôi dưỡng gen là nuôi dưỡng ra một loài cá hoàn toàn mới, ví dụ như con cá Dunkleosteus của hắn trước đó, bọn chúng từ ngoại hình cho tới gen đều là từ giống Dunkleosteus thuần chủng, cũng có nghĩa là, cá Dunkleosteus có thể tự sinh sôi nảy nở ra đời sau cũng là giống cá Dunkleosteus.

Sở Tiên chỉ cần nuôi dưỡng ra một số loài cá quý hiếm, nuôi lớn chúng lên rồi duy trì cho sự phát triển của chúng sau này, để chúng tự sinh nở phối giống theo kiểu tự nhiên là được.

Hắn có một ý tưởng, đó chính là nuôi dưỡng tất cả giống cá khan hiếm độc đáo, sau đó dùng mô hình nuôi dưỡng tự nhiên nhất để tiến hành nuôi số cá đó.

Ví dụ như loại cá ngư vây xanh Đại Tây Dương, phải vậy, hắn có thể nuôi một số cá ngư vây xanh Đại Tây Dương, sau đó để cho chúng tự do lớn lên, tự do sinh nở, nhưng đây mới chỉ là ý tưởng nhen nhóm trong đầu hắn, cũng bởi khu nuôi cá của hắn quá nhỏ nên để nuôi cá ngư vây xanh Đại Tây Dương là điều không thể.

Nhưng ngoài loại cá ngư vây xanh Đại Tây Dương ra thì còn có cá Bahaba taipingensis [1], cá Bahaba taipingensis sống ở dưới biển sâu ba mươi mét,

khu nuôi cá của mình đúng là có hơi kém một chút, nhưng chắc chúng vẫn có thể sinh tồn được, hơn nữa khu nuôi cá cũng có diện tích khá lớn, hoàn toàn đủ để tiến hành nuôi dưỡng.

Mình chỉ cần có được một gen từ loài cá Bahaba taipingensis này, thì hoàn toàn có thể tiến hành nuôi dưỡng, nuôi tầm hơn mười con, sau đó để chúng tự lớn lên, chỉ sau vài năm là có thể chế tạo ra được cả một đàn cá Bahaba taipingensis rồi.

Điều quan trọng nhất là, những loài cá được bồi dưỡng ra từ chính gen của hắn mang đặc tính thôn phệ đặc trưng từ Sở Tiên, có thể lớn một cách nhanh chóng, giống hệt như con cá Dunkleosteus vậy.

Mà cũng có thể không cần phải mất tới vài năm để chờ cá lớn lên ấy chứ, trong thời gian ngắn loài cá Bahaba taipingensis hắn dự tính nuôi có khi sẽ trở nên thừa mứa không biết chừng.

Ngoài loài cá Bahaba taipingensis ra, còn có cá lù đu vàng lớn, một con cá lù đu vàng lớn cân rưỡi cũng rất có giá, nửa cân bán ra tầm một vạn.

Muốn làm được như vậy cần phải tạo ra môi trường tự nhiên để chúng tự sinh sôi nảy nở, không được cho chúng ăn các loại thức ăn cá nhân tạo khác, sẽ ảnh hưởng tới thể chất cũng như chất thịt của chúng, khu nuôi cá hiện tại của hắn có thể đáp ứng được điều đó, hoàn toàn có thể mô phỏng lại một cách hoàn hảo môi trường sinh thái tự nhiên.

Sở Tiên định phân khu nuôi cá thành hai tầng, một tầng là nuôi những loài cá thường, những loài này hẳn chỉ cần ra biển lượn một vòng liền có thể mang về cả đồng, còn tầng thứ hai để bồi dưỡng gen những loài cá khác.

Đối với việc nuôi dưỡng ra loại cá quý hiếm, Sở Tiên lấy làm thú vị lắm, dù cho nuôi dưỡng số lượng không nhiều, nhưng chỉ cần có mấy trăm cân thôi cũng tương đương với mấy ngàn vạn tiền lãi rồi, đây là sự khác biệt so với nuôi giống cá bình thường.

_ Hôm nay Phong thúc đi cùng tôi một chuyến tới hồ cá Phong Đài nhé. Sở Tiên nói.

_ Được tôi đi với cậu, tiểu Tiên. Phong thúc gật đầu.

Lái xe tới bên cạnh hồ nuôi cá Phong Đài, Sở Tiên bước xuống xe đi tới cái hồ nuôi cá Phong Đài vĩ đại nay đã thuộc về sự sở hữu của hắn.

_ Nửa năm trước tôi vẫn còn ao ước, nếu như có được một khu nuôi cá trong hồ Phong Đài này thì tốt biết mấy, không giờ tới giờ đây cả cái hồ Phong Đài này đã thuộc về mình.

Sở Tiên đứng cạnh hồ, nhìn về cái hồ Phong Đài to bạt ngàn, hẳn thả hồn đi chơi xa, cảm thấy mãn nguyện pha lẫn sự đắc ý.

Lúc này hồ Phong Đài đã được trùng tu làm mới lại hoàn toàn, ở vị trí trung tâm có xây một cái sân trời cực lớn.

Cái sân trời đó lớn tầm hai trăm mét, rất rộng rãi thoáng đãng, các vị trí xung quanh còn làm mấy cái ghế đá trông rất thi vị.

Đây cũng mà một nơi dừng chân, bến cảng của các thuyền bè, cũng là để dùng cho sau này làm nơi đánh bắt cá, một địa bàn chỉ thuộc về riêng hắn.

Cả cái hồ Phong Đài được dùng lưới sắt phân chia làm hai phần, bước tới vị trí khu khán đài tại trung tâm đó, Sở Tiên có thể nhìn thấy đại dương bao la ở phía trước mặt.

_ Tiểu Tiên, tất cả đều theo sự dặn dò của cậu, cậu thấy thế nào? Còn cần chỉnh lí sửa sang lại chỗ nào nữa không? Phong Thúc bước tới hỏi.

_ Rất tuyệt! Sở Tiên mãn nguyện gật đầu.

Vào đúng lúc đó, ở đằng xa có một chiếc thuyền màu trắng đang từ từ lái về phía họ.

Sở Tiên nhìn ra liền nở một nụ cười nhẹ.

_ Nhóm lão Tầm đã ra khơi đánh bắt nguyên liệu về rồi. Phong thúc nhìn theo hướng chiếc thuyền đó vừa nói vừa cười.

_ Ừm, ở đây đúng là tiện thật. Sở Tiên nhovn miệng cười, hồ Phong Đài muốn về tới khu biệt thự rất gần, vận chuyển nguyên liệu vô cùng thuận lợi.

_ Ông chủ. Thuyền cá tiến gần tới, nhóm lão Tầm lần lượt xuống thuyền rồi hô lên một tiếng.

_ Vất vả cho mọi người rồi. Sở Tiên nhìn họ vừa nói vừa cười:

_ San hô nào [3] có còn đủ không, không đủ thì tôi đi cùng mọi người một chuyến.

San hô nào xung quanh đều có một con sứa hộp Úc [4] ở bên bảo vệ, bọn Nhị Kiếm và Tam Kiếm không dám sơ xuất lại gần.

_ Không còn nhiều nữa ạ, nếu hai ngày nay ông chủ không bận thì tự mình đi lấy một ít về sẽ có hiệu quả hơn. Lão Tầm gật đầu đáp.

_ Được! Sở Tiên gật đầu.

_ Phải rồi ông chủ, chúng ta liệu có thể mua một mảnh đất gần nơi đây để xây vài căn nhà không, sau này e là nguyên liệu bể thủy sinh sẽ rất nhiều, biệt thự không có chỗ chứa. Lão Tầm kiến nghị với hắn.

_ Ở đây xây vài căn nhà? Sở Tiên nhìn xung quanh.

Ở xung quanh hồ Phong Đài đều là các hộ nuôi cá, tổng cộng có tầm ba bốn mươi hộ, diện tích cũng khá lớn.

Hắn đã cho phát triển thêm cửa hàng cá kiếng ở gần đây.

_ Được. Sở Tiên suy nghĩ một hồi sau đó liền gật đầu.

Về sau này bể thủy sinh nhiều lên, ở biệt thự gia công chế tác là điều không thể, đến lúc ấy sẽ cần một công xưởng gia công riêng, còn vị trí ở đây đúng là một sự lựa chọn rất hợp lí.

Nhất là đối với nhóm người cá lão Tầm mà nói thì ở biệt thự không thể nào thoải mái bằng ở dưới nước rồi.

_ Lão Tầm, ông tìm một vị trí chung quanh đây, diện tích lớn lớn vào, chúng ta sẽ xây dựng một căn cứ ở đây, về sau này chế tạo bể thủy sinh hay là xử lí một số loài cá cũng sẽ đều tới nơi đó tiến hành giải quyết.

Sở Tiên dặn dò công việc cho lão Tầm.

_ Vâng thưa ông chủ, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ được giao nhanh nhất có thể. Lão Tầm gật đầu.

Sở Tiên nhìn khu nuôi cá của mình, rồi sau đó bước tới khu nuôi cá kiểng gần đó.

Mấy ngày nay việc cho bày cá kiểng này ăn đều giao cho Phong thúc, vừa bước vào trong tầm hai mét thì con cá sấu của hắn liền bò ra, thò cái đầu dữ tợn ra, hơi cung kính nhìn lại Sở Tiên như thể cúi chào hắn.

Cá sấu nhìn như thể một con chó trông nhà vậy, không khác gì thú cưng của hắn, hơn nữa chú cá sấu đã được cải tạo này còn khá thông minh nữa.

_ Đừng có nghịch. Phong thúc vỗ vỗ đầu nó rồi bước tới bên cạnh tủ lạnh mở ra lấy một miếng thịt vứt vào miệng cho nó.

Sở Tiên cười hài lòng, cơ thể của cá sấu rất sạch sẽ, có thể nhận ra Phong thúc rất quan tâm tới nó, chăm sóc và tắm rửa cho nó hàng ngày.

Cứ nghĩ tới cảnh Phong thúc lần đầu tiên gặp cá sấu mà hắn không nhận được cười ha ha.

Khu nuôi cá kiểng diện tích được mở rộng ra rất lớn, ngoài một ao cá rồng và một ao cá vàng ra, ở ngoài đó còn có bốn năm cái ao khác, ở trong có nuôi năm sáu loại cá như cá chép Koi [5], cá thần tiên, cá đuối, cá la hán, cá anh vũ, vân vân, mỗi một cái ao bên trong đều có mấy trăm con giống.

Sở Tiên nhìn ngắm số cá đó, hình dạng của số cá kiểng này không hẳn được xếp vào dạng tinh phẩm, nhưng cũng không sao cả, một hai năm sau, giả số cá kiểng ở đây sẽ khiến cả thế giới phải chấn kinh. _ Rất tốt. Sở Tiên cực kì hài lòng gật đầu.

Phong thúc đứng bên cạnh vừa lòng thoả dạ cười lớn, trong suốt quãng thời gian vừa rồi, ông cứ sợ mình làm sai điều gì, làm phụ lòng sự tin tưởng và uỷ thác của ông chủ dành cho mình.

_ Đi về đã, hai ngày nay Phong thúc đi tuyển mười người tới nhé, khu nuôi cá của chúng ta sẽ được mở ra kinh doanh nhanh thôi, tới lúc đó mọi người lại phải bận bịu rồi.

_ Được rồi tiểu Tiên, tôi sẽ nhanh chóng tìm thêm nhân công. Phong thúc gật đầu.

_ Phải rồi, tìm người tới làm chú nhớ tìm cả chỗ ở cho họ, sau này chúng tôi sẽ cho mở một công xưởng ở đây, sẽ có cả kí túc xá, hiện tại thì tạm thời thuê một căn nhà ở gần đây đã.

Sở Tiên nói rồi đi ra phía ngoài.

_ Đi thôi! Sở Tiên mở cửa xe, bỗng nhiên nhìn thấy một đám người khá quen mặt đang đi từ phía biển tới.

Sở Tiên nhìn thấy họ, đám người đó cũng phát hiện ra Sở Tiên, nhưng chẳng ai trong số họ cảm thấy vui vẻ cả.

Đám người Tần Chí Vĩ mặt xám xuống khi nhìn thấy hắn, cứ như là muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Sở Tiên nhìn bọn họ thân nhiên như không, thậm chí còn nhìn đám người đó cười tươi rồi leo lên xe đi mất.

_ Cái tên đáng chết này, ba à, chúng ta phải dạy dỗ cho hắn một trận mới được. Tần Chí Vĩ cứ nghĩ tới cái chân hắn mà lại lộn ruột, khuôn mặt trở nên nanh ác vô cùng.

_ Yên chí đi, ta sẽ biến khu nuôi cá của hắn thành khu săn bắn. Tần Đại Hải cười lạnh lùng.

_ Anh Tần, anh sẽ bỏ thứ đó vào khu nuôi cá của họ?

Tần Đại Hải gật đầu, tàn nhẫn cười, nhìn vô cùng hiểm ác.

_ Bọn chúng hiểm ác, sức ăn như voi, hơn nữa lại thích ở dưới nước, kể cả có thả bao nhiêu cá con vào cũng đều bị chúng ăn sạch, ta tới lúc đó xem hắn sẽ khó coi như thế nào!

[1] Bahaba taipingensis là một loài cá thuộc họ Sciaenidae. Nó được tìm thấy ở Trung Quốc, Hồng Kông, và Macau. Các môi trường sống tự nhiên của chúng là biển mở, vùng biển nông, lòng biển nước bán thủy triều, bờ đá, và cửa sông. Nó đang bị đe dọa do đánh bắt quá mức lớn và đã được liệt kê như là có nguy cơ tuyệt chủng và tuyệt chủng về thương mại. Việc đánh bắt cá được tăng cường do giá trị to lớn của bong bóng loài cá này. Trong một số thị trường, đặc biệt là thị trường Trung Quốc, bong bóng còn đắt hơn vàng cùng trọng lượng.

[2] Cá lù dù vàng lớn (Danh pháp khoa học: Larimichthys crocea) là một loài cá trong họ cá lù dù (Sciaenidae) phân bố chính là ở vùng biển Tây Bắc Thái Bình Dương (khu vực Hoàng Hải và biển Đông), eo biển Đài Loan, tập trung nhiều nhất tại các vùng biển cận từ Quảng đông, Phúc Kiến xuống đến Vịnh Bắc Việt Nam và cả tại ven biển miền Trung và Nam Việt Nam. Ở Việt Nam, chúng còn được gọi là cá dỏ dạ, cá sóc. Ở Trung Quốc gọi chúng là Đại hoàng ngư (大黄鱼) để phân biệt với Tiểu hoàng ngư là cá đù vàng nhỏ.

[3] San hô não là tên thông dụng của các loài san hô trong họ Faviidae được gọi như thế do hình cầu và bề mặt có rãnh tương tự như não. Mỗi đầu san

hồ được hình thành bởi một quần thể có polyp di truyền giống hệt nhau tiết ra một bộ xương cứng bằng canxi cacbonat, điều này làm cho chúng là loài xây dựng rạn san hô quan trọng trong bộ Scleractinia.

[4] Chironex fleckeri còn biết đến với tên gọi là ong bắp cày biển là một loài sứa có nọc độc chết người trong nhóm sứa hộp được tìm thấy ở bờ biển từ phía Bắc nước Úc và New Guinea cho đến Philippines và Việt Nam. Sứa hộp có nguồn gốc ở bờ biển phía bắc Úc và các nước Đông Nam Á, sống chủ yếu ở những vùng nước ấm trên khắp thế giới. Theo ước tính hơn 100 người tử vong mỗi năm trên toàn cầu do bị một số loài sứa biển này chích.

[5] Cá chép Koi (Nhật: 鯉 (Lý)/ 鯉 Koi?, "Cá chép") hay cụ thể hơn Cá chép Nishikigoi (Nhật: 錦鯉 (Cẩm Lý)/ にしき鯉 Nishikikoi?, "Cá chép thỏ cẩm") là một loại cá chép thường (Cyprinus carpio) đã được thuần hóa, lai tạo để nuôi làm cảnh trong những hồ nhỏ, được nuôi phổ biến tại Nhật Bản. Chúng có quan hệ họ hàng gần với cá vàng và, trên thực tế, kiểu cách nhân giống và nuôi cảnh là khá giống với cách nuôi cá vàng, có lẽ là do các cố gắng của những người nhân giống Nhật Bản trong việc ganh đua với cá vàng. Cá chép Koi và các hình xăm trên cá được người Nhật coi là điềm may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Nuôi Dưỡng Gen Cá Nổi Tiếng Và Quý Giá

Sở Tiên không hề hay biết âm mưu của hội Tàn Đại Hải, hấn lái xe về bến cảng.

_Phong thúc, chú có biết chỗ nào bán hoặc nơi nào có khả năng săn bắt được cá lù đèn vàng lớn và cá bahaba taipingensis này không? Sở Tiên hỏi Phong thúc ngồi bên cạnh.

_Cá bahaba taipingensis vô cùng hiếm gặp, cái này còn phải xem vận may, còn nếu là cá lù đèn vàng lớn thì vẫn nghe thấy ở chợ cá có bán đấy, còn về đánh bắt hai loại cá này thì chẳng ai biết đâu tiểu Tiên. Phong thúc lắc đầu trả lời hấn.

Sở Tiên gật đầu nhẹ, so với cá bahaba taipingensis thì cá lù đèn vàng lớn dễ kiếm hơn nhiều, không hiếm tới mức như vậy, còn về đánh bắt chúng đúng là khó hơn lên trời, chẳng có ai nắm được hai loài cá nổi tiếng và quý giá này sống ở đâu.

Xe đã tới phía bên ngoài của khu chợ cá, Phong thúc dẫn hấn đi vào bên trong chợ Ngư Bảo.

Chợ Ngư Bảo, Sở Tiên có đi tới đây hai lần, hấn cũng chẳng lạ lắm gì nơi đây nữa, lão Vương vẫn như vậy vẫn ngồi trong cửa hàng cá kiếng của hấn.

_Tiểu Tiên, ở chỗ này, trong chợ Ngư Bảo có một tiệm chuyên bán các loài cá quý hiếm, ở trong bán ra toàn những loài cá biển ít thấy và khó tìm. Phong thúc gọi hấn tới trước một cửa tiệm.

Nội thất và cách bài trí của tiệm này tương đối cao cấp, thoạt nhìn qua không ai nghĩ là để bán cá cả, ở hai bên còn có cá vượt biển và cá mú, giá mỗi loại nằm trong tầm một trăm, hơn nữa cá còn là loại tươi sống.

Những loại cá này Sở Tiên thường xuyên gặp ở biển, cá đông lạnh và cá tươi giá hoàn toàn khác nhau, thế nên hơn một trăm tệ nửa cân cũng không phải là quá đắt.

Tiệm cá này bán rất nhiều loại cá biển, ở vị trí trung tâm còn đặt một cái bể thủy tinh, ở trong bể thủy tinh đặt một vài loại cá đông lạnh.

_Tiểu Tiên, hồi trước tôi nghe mọi người bảo nhà này có bán cá lù đèn vàng lớn, không biết bây giờ còn nữa hay không. Phong thúc nhìn cậu nói một câu, sau đó tìm nhân viên trong tiệm hỏi:

_Xin hỏi chỗ các anh bây giờ còn cá lù đèn vàng lớn không?

_Cá lù đèn vàng lớn à, các vị định lấy con nặng bao nhiêu? Nhân viên bán hàng gật đầu rồi lập tức hỏi.

_Tuỳ, chỉ cần là loại cá lù đèn vàng lớn là được. Kể cả là loại cá lù đèn vàng lớn cân rưỡi hay cá lù đèn vàng lớn nửa cân đi chẳng nữa, thì chúng cũng thuộc giống cá lù đèn, cái Sở Tiên cần không phải là kích cỡ hay cân nặng, mà quan trọng là gen chuẩn của giống cá đó.

_Vậy mời cậu qua đây xem, chúng tôi còn ba con cá lù đèn vàng lớn, hai con hơn một cân còn con còn lại hơn cân rưỡi. Người phục vụ lập tức dẫn họ tới khu đông lạnh đằng sau giới thiệu.

_Chết mất rồi à? Sở Tiên nhìn thấy người nhân viên dẫn bọn họ tới tủ đông lạnh liền nhăn mặt lại.

_Đúng vậy, cá lù đèn vàng lớn nuôi khó lắm, cá lù đèn vàng lớn mà còn sống cực hiếm, không có mà bán ấy chứ, nhớ lần trước ở buổi triển lãm thủy sản quốc tế mở tại thành phố Kinh Hải có gặp vài con cá lù đèn vàng lớn còn sống tung tăng, cậu mà muốn mua con còn sống khó lắm, hay là đi ra bến cảng thử vận may xem. Nhân viên phục vụ tận tình nói với bọn họ.

Sở Tiên hơi chau mày, hướng ánh mắt về phía ba con cá lù đủ vàng lớn bị đông lạnh trong tủ.

Ba con cá lù đủ vàng lớn nhìn là biết bị chết và nằm trong tủ đông lạnh một thời gian dài rồi, hẳn không tra ra chúng thuộc thuộc tính gì, không có thuộc tính thì cũng đồng ý với việc không thu thập được gen của cá lù đủ vàng lớn.

_Xem ra cá chết không được rồi. Sở Tiên hơi lắc đầu thất vọng, còn về chuyện tại sao lấy được gen từ máu của con cá Dunkleosteus hẳn cũng không rõ, cũng có thể là do cá Dunkleosteus bao hàm năng lượng lớn, cũng có thể là do môi trường bảo tồn đặc biệt còn giữ được gen của nó.

_Ngoại trừ đi ra bến cảng ra thì không còn nơi nào có thể mua được cá lù đủ vàng lớn còn sống nữa sao? Sở Tiên không cam tâm hỏi dồn người bán hàng.

_Có một nơi đấy, nhưng khá xa, hơn nữa cá lù đủ vàng lớn là do người nuôi chứ không phải loại cá lớn lên trong biển, chỉ là cùng giống cá đó thôi chứ cũng không hoàn toàn là cá lù đủ vàng lớn biển, thực ra ở thành phố Thanh Hải chúng ta có một khu nuôi cá chuyên nuôi cá lù đủ vàng lớn, chỗ bọn họ bán vài chục tệ nửa cân, anh nghe giá có còn là cá lù đủ vàng lớn nữa không? Người phục vụ đó nghĩ ngợi xong nói ra.

_Ồ? Nơi nào vậy? Hoá ra còn có người nuôi cá lù đủ vàng lớn nữa à? Sở Tiên hiểu kì hỏi.

_Đương nhiên là có rồi, ở ven biển thành phố Thanh Hải có một khu nuôi cá, tôi nhớ là có một khu, còn nơi nữa, là ở quần đảo Nam Kỳ, còn được gọi là đồng cỏ xanh tự nhiên đấy, ở đó cũng có một khu nuôi cá lù đủ vàng lớn, số lượng cực ít, nhưng lại có họ khá gần với giống cá lù đủ, loại cá lù đủ vàng lớn đấy giá không hề rẻ đâu, tầm ba trăm nửa cân. Nhân viên bán hàng tiếp tục bày cách cho họ.

_Khu nuôi cá ở thành phố Thanh Hải? Quần đảo Nam Kỳ? Sở Tiên hơi chau mày, Khu nuôi cá ở thành phố Thanh Hải hẳn đã từng có dịp đi xem, còn về quần đảo Nam Kỳ ở Đông Hải thì hẳn không biết, chỉ biết là cách Nam Hải hơn hai ngàn km, khoảng cách cũng hơi xa thật.

_Xin hỏi, anh có biết cá bahaba taipingensis ở chỗ nào bán không?

_Cái này thì không có đâu, thi thoảng có ngư dân nào may mắn đánh bắt được thì đem bán thôi, nếu như mà có nơi nào chuyên bán cá bahaba taipingensis này thì cảnh sát cũng dẹp tiệm của họ lâu rồi, dù sao thì loài cá này cũng thuộc động vật bảo hộ cấp hai mà. Mà với sự hiếm có của loài cá bahaba taipingensis này nếu anh muốn mua thì ở nước ta anh chỉ có thể dựa vào may mắn mà thôi. Nhưng ở Miến Điện cơ hội gặp được loài này tương đối lớn, rất nhiều loài cá bahaba taipingensis được các thương nhân mua về từ Miến Điện đấy. Người phục vụ đó trả lời câu hỏi của Sở Tiên một cách tận tình.

_Vâng, cảm ơn anh. Sở Tiên nghe xong gật gù rồi cùng Phong thúc đi ra khỏi khu chợ cá.

_Tiểu Tiên, sao cậu lại muốn mua những loại cá nổi tiếng và quý hiếm tới như vậy? Mua về ăn sao? Phong thúc vô cùng hiểu kì hỏi Sở Tiên.

_Mua về để nuôi. Sở Tiên cười.

Phong thúc sững người nhưng cũng không hỏi thêm gì.

_Đi thôi, chúng ta đi ra bến cảng xem xem. Sở Tiên đi cùng Phong thúc tới bến cảng, hai người đi một vòng quanh đó, hỏi han rất nhiều người nhưng không ai biết tung tích gì về hai loài cá này, cá lù đủ vàng lớn cũng không hiếm gặp lắm, nhưng thậm chí có người còn chưa từng nhìn thấy giống cá ấy, chứ đừng nói tới cá bahaba taipingensis cực kì quý hiếm kia.

Sau đó, Sở Tiên đành đi theo cách mà người nhân viên bán hàng khi nãy chỉ cho hai nơi, hẳn nghe ngóng được chỗ của khu nuôi cá lù đủ vàng lớn.

Đến chập choạng tối, bọn Sở Tiên tới khu nuôi cá ở bên cạnh bờ biển, khu nuôi cá này không to lắm, nếu không muốn nói là khá nhỏ, hẳn tâm niệm vừa động, sử dụng năng lực con mắt của thượng đế để rà quét khắp khu nuôi cá này, rất nhanh sau đó từng con cá một hiện rõ mồm một ra trong trí não hẳn.

Nhưng nhìn số cá lù đủ vàng lớn được nuôi ở khu nuôi cá này Sở Tiên chau mày lại tò mò về không ưng ý:

_Năng lượng chỉ vồn vắn có hơn một trăm, hơn nữa tên cá từ cá cá lù đủ vàng lớn biến thành cá lù đủ vàng nhỏ, chẳng trách giá lại bèo bọt đến vậy, đúng là làm ăn phập phù, nuôi ra cái thành quả như vậy đấy, ngay tới cả gen của cá lù đủ vàng lớn cũng bị thay đổi theo, đậu móa nó chứ.

“Đi ra biển tìm chẳng? Thôi bỏ đi vậy, biển rộng bao la bạt ngàn như vậy, muốn gặp được loại cá ấy khó hơn hái sao trên trời, xác suất là rất nhỏ”. Sở Tiên ngồi trên xe nghĩ ngợi rồi lắc đầu.

“Hay đi một chuyến ra Đông Hải?” Sở Tiên do dự một lúc rồi đi tới quyết định, dù sao cái tay nhân viên bán hàng đó cũng nhắc tới quần đảo Nam Kỳ có nuôi giống cá lù đủ vàng lớn, hơn nữa lại khá là thuần chủng, chắc là gen cũng sẽ không bị xảy ra sự thay đổi lớn đâu.

Nếu hẳn có cơ gặp được cá lù đủ vàng lớn hay cá bahaba taipingensis còn sống, sau khi lấy được gen của chúng, thì bản thân về sau sẽ có khả năng nuôi dưỡng ra hai giống cá hiếm này, như vậy đối với sự phát triển của khu nuôi cá của hẳn có lợi rất nhiều.

Về tới nhà, Sở Tiên nói với tiểu Dĩnh việc mình phải đi tới Đông Hải hai hôm, thì ôi thôi, tiểu Dĩnh lập tức mặt nặng mày nhẹ, dằn vặt hẳn cả đêm.

Ngày hôm sau Sở Tiên vui vẻ một cách sáng khoáy, sau khi tiễn tiểu Dĩnh ra ngoài và nhìn cô lái xe đi khuất tầm mắt, hẳn tìm đám người cá.

_Ông chủ! Hai người cá Nhị Kiếm, Tam Kiếm đã có mặt đợi hẳn ở trước cửa.

Sở Tiên gật đầu sau đó đi tới sân bay, ngồi máy bay bay một chuyến tới quần đảo Nam Kỳ.

Đảo Nam Kỳ là một quần đảo, cách thành phố Ôn Sơn năm mươi hải lý, là một đảo du lịch chưa phổ biến lắm.

Quần đảo Nam Kỳ là một khu bảo tồn thiên nhiên biển và là khu bảo tồn biển quốc gia, thuộc khu bảo tồn Sinh quyển Thế giới của UNESCO. Môi trường tự nhiên và các nguồn tài nguyên biển ở đây rất nhiều.

Cũng giống như các khu bảo tồn thiên nhiên khác, ở đây không được phép câu cá, chứ đừng nói là có thể bắt gặp được thuyền bè nào đang đánh bắt cá lang thang trên biển nữa, môi trường sinh thái rất tốt.

Khi Sở Tiên vừa đặt chân lên quần đảo này, ngay lập tức bị thu hút bởi vẻ đẹp của khu vực xung quanh. Cát vàng, thảm thực vật xanh, bầu trời xanh và đại dương xanh cùng những đám mây trắng bồng bênh như đang mời gọi, đúng là một điểm thu hút du lịch vô cùng hấp dẫn, không khí trong lành vô cùng.

_Đi ăn cơm đã. Sở Tiên nhìn ngắm quang cảnh chung quanh, hần bắt đầu cảm thấy đói bụng, đi được tầm vài phút liền gặp một quán ăn nhỏ.

Thiết bị máy móc ở Quần đảo Nam Kỳ không hiện đại phát triển so với những nơi khác, nhưng đồ ăn vật hoàn toàn ngược lại, rất chi ngon miệng, gọi mấy món hải sản ra, Sở Tiên cùng hội Nhị Kiếm, Tam Kiếm bắt đầu thưởng thức hương vị biển cả.

_A Tú, a Tú, mau qua đây xem, xem xem tôi bắt được cái gì này? Lúc này, một thanh niên chạy tới, trong tay có cầm một cái xô hưng phấn hô lên một tiếng rồi chạy bỏ qua chỗ người tên a Tú kia.

_Có thu hoạch gì hay ho không? Người tên a Tú là cô chủ, nhìn thấy chiếc xô tên tay hần liền cười hỏi.

_Nhìn nè, bào ngư to không, rất là hiếm thấy đấy. Cậu thanh niên đó lấy trong chiếc xô ra một con bào ngư rồi hưng phấn nói.

_Ô? Hán Thành, Cậu hên thật đấy, bắt được con bào ngư bự chẳng như này. Cô chủ lấy con bào ngư lên ngắm nghía rồi vui vẻ nói.

_Tôi cũng không ngờ tới, tôi bơi tới một chỗ có nham thạch, ở dưới đấy thì gặp con bào ngư này. Cậu thanh niên đó vẫn chưa hết hưng phấn.

Sở Tiên nghe thấy liền bật cười, giá của bào ngư chênh lệch nhau một cách ngoạn mục, chênh nhau ở chỗ con bào ngư mà được nuôi thì chỉ hơn mười đồng thôi, nhưng mấy loại bào ngư sinh sống ở biển này, ba con giá cũng phải trên một ngàn một con là ít.

_Cô chủ, tôi muốn hỏi là chỗ các cô có nuôi cá lù đèn vàng lớn không? Sở Tiên chen ngang sự vui vẻ của họ.

_Cá lù đèn vàng lớn? Có đấy, ở phía Nam có một khu nuôi cá, ở trong có nuôi các loại như cá lù đèn vàng lớn, cá mú, cá tráp đó Nhật Bản, bào ngư, vân vân, cũng vừa phải lúc chúng tôi lát nữa sẽ tới đấy bán con bào ngư này, nếu mà các anh muốn đi thì đợi lát nữa đi cùng chúng tôi. Cô chủ quán và Hán Thành vô cùng nhiệt tình nói.

_Vậy thì tốt quá, vậy cảm ơn các vị trước nhé. Sở Tiên gật đầu.

Ăn uống no nê xong, hội Sở Tiên đi theo sau cậu thanh niên Hán Thành, đi về hướng phía Nam của quần đảo Nam Kỳ.

_Các anh tới để mua cá lù đèn vàng lớn sao? Giá cá của họ bán không hề rẻ đâu. Hán Thành thật thà bảo.

_Ừm, tôi muốn mua mấy con cá lù đèn vàng lớn còn sống, không biết cá ở chỗ họ khác gì so với giống cá lù đèn vàng lớn ở biển. Sở Tiên tò mò hỏi.

_Khác thì cũng có khác chút ít, cá lù đèn vàng lớn ở biển nửa cân bán giá bảy tám trăm, cân rưỡi trở lên có thể đạt tới xấp xỉ bốn ngàn,

cá lù đèn vàng lớn ở chỗ bọn họ cũng bán gần ba trăm, rẻ gấp đôi loại sống ở biển, nhưng mà điều này cũng bình thường thôi, dù sao nuôi khác hoang dã mà. [2]

_Tới nơi rồi, chính mà chỗ này đây, các cậu vào trong tìm nhân viên công tác nhé, tôi đi trước đây, phải nhanh chóng bán con bào ngư này cho họ. Hán Thành nhìn họ cười thân thiện rồi rào bước rời đi.

_Xin chào dì, xin hỏi chỗ các vị có bán cá lù đèn vàng lớn không nhỉ? Sở Tiên qua trước mặt một người phụ nữ hỏi.

_Mua cá lù đèn vàng lớn? Được chứ, cậu muốn loại đông lạnh hay tươi sống? Người phụ nữ đó là nhân viên công tác ở đây, thấy hần hỏi vậy liền đáp lại Sở Tiên.

_Muốn mua loại còn sống. Sở Tiên không dồng dài nói thẳng luôn.

_Ừm, vậy thì cậu đi theo tôi. Người phụ nữ đó gật đầu rồi đưa hần vào căn phòng bên trong.

Đảo Nam Kỳ không phải là một nơi du lịch quá nổi tiếng, nhiều nơi ở đây cũng chưa được khai phá hết, nên nhìn chung vẫn còn khá thô sơ, người phụ nữ đó dẫn hần tới một cái ao bên trong.

_Giám đốc Triệu, có người muốn mua cá lù đủ vàng lớn, muốn loại còn sống. Người phụ nữ đó gọi thông báo to một câu với một người trung niên.

_Vị khách nào muốn mua cá lù đủ vàng lớn thế? Giám đốc Triệu đáp lại một câu, sau đó liền quay người lại, nhìn thấy Sở Tiên cùng hai thanh niên cao to mặc đồ tây đứng bên cạnh thì liền lấy làm lạ:

_Người anh em này muốn mua cá lù đủ vàng lớn à? Xin hỏi cậu muốn mua bao nhiêu?

_Mua hai con mang về ăn. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

_Hai con à? Giám đốc Triệu có hơi thất vọng chút xíu, liền sau đó nói:

_Các cậu đợi ở đây nhé, tôi đi vớt cá lên cho.

_Anh giám đốc, chúng tôi có thể đi cùng anh vào trong xem khu nuôi cá của các anh không? Sở Tiên hỏi.

_Được chứ, nhưng mà phải đi đi bộ một đoạn đấy. Giám đốc Triệu gật đầu.

[1] Cá tráp đỏ Nhật Bản (Danh pháp khoa học: *Pagrus major*) hay còn gọi là cá tráp biển là một loài cá biển trong họ cá tráp Sparidae phân bố từ Ấn Độ đến Nhật Bản, sống ở các vùng nước bờ biển.

[2] Giá cá do tác giả tra trên mạng nên sẽ có thể có sự thay đổi (chủ thích từ tác giả)

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 236: Lấy Được Gen Cá Croaker (cá Lù đủ Vàng lớn)

Đi theo sau Triệu quản lý, nhóm người Sở Tiên đến bờ biển, xa xa có thể nhìn thấy lưới cắm dưới nước biển xanh biếc làm bờ biển phân thành từng vùng.

- Đây là vựa cá của chúng tôi, vựa cá không lớn, cá cũng không nhiều, nhưng đều là những loại có tiếng đất đỏ.

Triệu quản lý cười nói với hắn.

- Đúng là không quá lớn. Sở Tiên nhìn xung quanh vựa cá, ở cạnh bờ biển, diện tích còn không bằng một nửa hồ Phong Đài.

- Ha ha, mặc dù không lớn, nhưng vựa cá chúng tôi vô cùng nổi tiếng, chính là có mấy loại cá quý. Triệu quản lý tự hào nói.

Đi tới trước bình đài, Sở Tiên lại nhìn thấy 3 người phụ nữ đang cho cá ăn.

- Ở đây lại là khu vực nuôi cá croaker, một nơi rộng như vậy chỉ có thể nuôi hơn nghìn con, hơn nữa chi phí nuôi cá lại rất cao. Triệu quản lý cười nói:

- Cậu đợi một chút, tôi bắt một con cho cậu, cá nặng một cân giờ chỉ có mấy con, nếu cậu đến muộn mấy ngày có thể sẽ không còn nữa.

Sở Tiên đứng cạnh xem, thức ăn nuôi cá croaker không phải loại bình thường, mà là cá tôm bé, nhằm bảo đảm chất lượng thịt cá croaker.

- Triệu quản lý tại sao không nuôi nhiều cá croaker, tôi nghĩ lợi nhuận chắc sẽ không tồi đâu? Sở Tiên tò mò hỏi.

- Đầu có dễ dàng như thế? Trên thị trường có rất nhiều nơi nuôi croaker, có điều chỗ cá này cũng không phải croaker chính gốc

Triệu quản lý cầm một cái lưới, rồi chỉ ra chỗ không xa nói:

- Nhìn thấy chưa, ở kia có một vựa cá, bên trong nuôi cũng là croaker, nhưng ở đó chỉ có 10 con thôi!

- Chúng tôi ném một ít cá tôm nhỏ xuống để chúng bắt mỗi sinh trưởng tự do, mấy con cá đó mới thực sự là croaker thả tự do, mỗi năm đẻ trứng rồi trở thành cá giống chúng tôi nuôi trong vựa cá này.

- Nhưng mà có loại nuôi không thuần khiết, ví dụ nhân công nuôi chúng để chúng đẻ trứng sinh nở, như vậy những thế hệ sau, bản chất đều đã phát sinh biến đổi to lớn, khác xa so với croaker thả tự do.

Sở Tiên ở bên nghe Triệu quản lý giới thiệu như có điều suy nghĩ gật đầu, giống như động vật, có những sinh vật phải dựa vào môi trường để đảm bảo thuần túy.

Triệu quản lý nhanh chóng bắt một con croaker, đặt trước mặt hắn nói:

- Người anh em, cậu nhìn con cá này thế nào?

- Ừm? Sở Tiên nhìn theo, tâm niệm vừa động.

Cá croaker: Năng lượng: 335

Thiên phú: không

Chắc không có vấn đề gì, căn bản không phải cá croaker trong vựa cá Hải Thanh có thể so sánh.

Sở Tiên nghĩ, nhưng hắn không hề gật đầu đồng ý, mà để tâm trí của mình trong vựa cá, trong nháy mắt xuất hiện một loạt thông tin trong đầu hắn.

Cá croaker:

Năng lượng 198

Thiên phú: không

Cá croaker:

Năng lượng 245

Thiên phú: không

Trọng lượng cá trong ngư trường đều tương đối nhỏ so với con Triệu quản lý bắt lên, vì vậy năng lượng có khác biệt rất lớn.

Có điều Sở Tiên tin rằng, nếu cá croaker thực sự thả tự do, trọng lượng như nhau, năng lượng nhất định cao hơn loại này.

Tìm kiếm gen cá croaker, Sở Tiên đương nhiên muốn tìm loại có dòng dõi tương đối tốt, sau đó tiến hành nuôi trồng.

- Ô, con này? ánh mắt Sở Tiên dừng lại, nhìn chằm chằm một con trong đó tương đối nhỏ.

Con cá này chỉ chừng ngón cái, chắc là mới đẻ không lâu, nhiều nhất là mấy chục gam. Nhưng chính con cá nhỏ này, năng lượng ẩn chứa lại khiến Sở Tiên thấy kinh ngạc, vì nó tự nhiên đạt tới 2415.

- Triệu quản lý, tôi có thể tự bắt một con không? Sở Tiên nhìn chằm chằm con cá kia nói.

- Có thể, nhưng cậu phải cẩn thận. Triệu quản lý gật đầu đáp.

Sở Tiên nói một tiếng cảm ơn, tâm niệm vừa động, tiến hành khống chế con cá kia, cầm cái lưới từ từ bắt nó lên.

Triệu quản lý ở bên trợn mắt há mồm nhìn hắn bắt con cá chỉ bằng ngón cái, liền ngăn cản nói:

- Người anh em, sao cậu lại bắt con con cá nhỏ thế, loại này không thể ăn, còn chưa trưởng thành.

- Triệu quản lý, tôi chính là muốn loại cá như này, yên tâm, tôi có thể mua theo giá con cá vừa bắt, không vấn đề gì chứ? Sở Tiên cười nói.

- Đây...người anh em, bé thế cậu mua về làm gì? Triệu quản lý buồn bực hỏi.

- Tự nuôi. Sở Tiên cười, rồi cho vào trong hộp bên cạnh:

- Được rồi Triệu quản lý, cá vừa này tôi cũng muốn, 2 con 600 không vấn đề gì chứ, Nhị Kiếm, đưa tiền cho Triệu quản lý.

Triệu quản lý không nói gì lắc đầu, nhưng vẫn là nhận tiền. Sở Tiên hài lòng nhìn 2 con croaker, hỏi:

- Triệu quản lý, đảo Nam Kỳ có cá Hoàng thân à?

- Cá hoàng thân? Triệu quản lý ngăn người, rồi lắc đầu nói:

- Trước đây nghe nói gần đảo Nam Kỳ còn tồn tại cá hoàng thân, nhưng bây giờ vùng biển xung quanh thuộc về vùng biển bảo hộ cấp quốc gia, cấm bắt cá, vì vậy không ai biết còn hay không.

Sở Tiên gật đầu, nhìn về đại dương mênh mông, trong mắt lại lóe ra tia sáng, vùng biển bảo hộ? cấm bắt? vậy không phải là tài nguyên vô cùng phong phú? Từng suy nghĩ hiện lên trong đầu hắn, Sở Tiên cười nghĩ.

Sau khi tạm biệt Triệu quản lý Sở Tiên tìm một khách sạn.

- Các người ở cửa coi chừng. Sở Tiên phân phó cho kiếm Tam Kiếm Tử, rồi đi vào trong khách sạn, lập tức biến thành hình cá, nuốt chửng cá croaker.

- Đỉnh, nuốt chửng cá croaker thu được năng lượng 2.45

- Đỉnh, lấy được gen cá croaker.

Họ tên: Sở Tiên

Trạng thái: hình cá (có thể biến hóa thành hình người)

Năng lượng: 2865

Sức chiến đấu: 4245 (hình người thu nhỏ 10 lần)

Thiên phú: cắn nuốt, có thể cắn nuốt cá tăng cường năng lượng.

Thông trị: có thể khống chế loại cá có năng lượng nhỏ hơn.

Quần quanh: có thể dùng thân quần quanh kẻ địch.

Bay: có năng lực bay tạm thời.

Phóng điện: có thể phóng thích điện áp.

Phun nước: có thể ngưng tụ thủy cầu tiến hành công kích.

Độc tố thân thể: trong cơ thể ẩn chứa độc tố

Thân thể sắt thép: sắt thép bảo vệ

Hệ thống chức năng cá lớn ăn cá bé: cải tạo, có thể tự cải tạo hình dạng và thống trị các loài cá. (mỗi lần căn cứ mức độ cải tạo tiêu hao năng lượng tương ứng)

Thông trị tuyệt đối: trong các loại cá thông trị chọn ra một con tiến hành thống trị tuyệt đối, cá bị thống trị tuyệt đối không giới hạn khoảng cách, cá thông trị tuyệt đối hiện giờ 25 (mỗi lần cắn nuốt 50 tấn cá có thể tăng 1 cấp).

Gen: có thể lấy được gen các loại cá tiến hành gây trồng, trước mắt có gen máy nghiền nát sắt thép - cá dunkleosteus, cá croaker.

- Thành công rồi, lấy được gen cá croaker, chỉ cần có môi trường tốt, sau này chính là tự mình có tòa Kim sơn.

Sở Tiên hưng phấn cười.

- Nếu có thể lấy được gen cá Hoàng thần thì tốt. Sở Tiên kéo rèm cửa sổ lên, nghiêng nhìn về biển không xa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 237: Rận Biển Hung Mãnh

Đảo Nam Kỳ khí hậu ẩm áp vô cùng, không có trời đông giá rét cũng không có mùa hè nóng bức, cho dù là buổi tối gió cũng mát mẻ khiến trong lòng người ta dâng lên một cảm giác khoan khoái dễ chịu.

Hơn nửa đêm, Sở Tiên từ khách sạn đi ra, đảo Nam Kỳ ngoài tiếng sóng biển từ xa truyền đến cũng không có bất kì âm thanh nào, yên tĩnh lạ thường.

- Cảm giác hơi hoang vu nha! Sở Tiên nhìn xung quanh, đi về phía bờ biển. Ánh trăng còn hơi mờ, đi tới bờ biển, nhìn biển rộng mênh mông giống như vô tận kia, tâm tình Sở Tiên trở nên tốt vô cùng.

Cởi áo ngủ, Sở Tiên nhảy xuống biển.

Nước biển ở đảo Nam Kỳ so với nước ở thành phố Hải Thanh còn trong lành tinh khiết hơn, sau khi nhảy xuống, Sở Tiên nhanh chóng bơi về phía xa, biến thành hình cá, một con quái vật khổng lồ lập tức xuất hiện trên biển.

Mặt mũi dữ tợn, thân hình khủng bố, ở vùng biển yên tĩnh này trông hẳn chẳng khác nào ác ma giáng thế.

-Thật nhiều loại cá!

Vừa tiến vào trong biển, Sở Tiên liền mở ra năng lực thị giác đặc biệt cùng với năng lực sóng âm điều tra, nhìn từng hình ảnh chạy qua đầu, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

-Quả nhiên không hổ là nơi có sinh vật biển được quốc gia bảo hộ, tài nguyên cá ở đây còn nhiều gấp mấy chục lần so với thành phố Hải Thanh.

Sở Tiên lộ rõ vẻ hưng phấn, lập tức nhanh chóng bơi về phía trước.

-Một đàn cá! Gặp được một đàn cá cũng dễ dàng như vậy, chẳng giống như những nơi khác, chắc chắn...

Đột nhiên, từng đàn cá xuất hiện trong đầu của Sở Tiên, hần sừng sờ, trên mặt lại càng hiện rõ vẻ kích động.

Đàn cá, từ trước đến giờ hần cũng chỉ mới gặp được hai lần, nhưng mà ở trong này cứ tùy tiện bơi vài cây số lại gặp được một đàn cá, tài nguyên chỗ này cũng thật là khủng bố.

Sở Tiên nhanh chóng gia tăng tốc độ, đây là một đàn cá hổ, là loài cá có giá trị tương đối thấp, nhưng hiện giờ hần cũng mặc kệ giá cả cao hay thấp.

Bất ngờ xông tới, bốn năm ngàn con cá hổ nhìn thấy quái vật khổng lồ liền sợ hãi, nhanh chóng bơi tản ra bốn phía.

-Muốn chạy sao? Sở Tiên hưng phấn, bắt đầu khởi động năng lượng thống trị, dựa vào năng lượng bây giờ của hần, có thể thống trị những loài cá này một cách dễ dàng.

Từng con cá hổ vây tròn quay xung quanh hần, Sở Tiên há miệng ra bắt đầu thôn phệ.

Bởi vì ở nơi này không có thuyền đánh bắt cá cỡ lớn, cho nên cá hổ ở đây đều lớn vô cùng, mỗi con đều nặng bốn năm cân, còn có những con nặng bảy, tám cân.

Bốn năm ngàn con, có thể gia tăng thêm hai ba thông số nữa, nơi này cũng đúng là tài nguyên bảo địa.

-Thật thoải mái! Ròng rã hai giờ đồng hồ, thân thể Sở Tiên dài thêm khoảng năm mét, còn tiếp tục tăng lên, đã rất lâu rồi hần không được như vậy.

-Tiếp tục săn bắt, cho dù không tìm được loài cá quý hiếm thì chuyến này cũng không uổng phí!

Sở Tiên tươi cười, tài nguyên cá phong phú của nơi này quả thực vượt xa trí tưởng tượng của hần.

-Hà? Xem ra cho dù tài nguyên có phong phú, đàn cá cũng không có nhiều. Sở tiên phát ra sóng âm điều tra, bốn phía xung quanh đều không phát hiện thêm tung tích đàn cá nào.

-Có lẽ là do nước ở đây quá nông. Sở Tiên trầm nghĩ, ở vùng ven biển của đảo Nam Kỳ, trung bình mực nước khoảng hai mươi, ba mươi mét đã là tương đối sâu rồi.

-Xem ra mình vẫn nên đi tìm một vài loại cá có giá trị kinh tế cao đi!

Bơi một lúc, xung quanh hần có không ít loài cá bơi qua bơi lại, nhưng không gặp đàn cá nữa, Sở Tiên cũng không tham lam, bắt đầu tập trung tinh thần kiểm tra mấy loài cá quý giá.

Cá ngựa:

+Năng lượng: 115

+Thiên phú: Không

+Tấn công: 20

-Cái này không được, nặng hai ba cân mới có được hơn một trăm năng lượng. Sở Tiên lắc đầu, nhưng vẫn thi triển năng lượng thống trị.

-Cá vàng càng không được.

-Ô, tôm hùm cũng thật lớn, chỉ ít cân nặng này cũng phải được hơn tám trăm, đúng là mỹ thực!

Sở Tiên ở vùng biển quanh đảo Nam Kỳ dạo chơi một hồi, nửa giờ sau, phía sau hần đã có thêm một ngàn con cá bị thống trị.

-Khà khà! Sở Tiên cười cười, lập tức thôn phệ.

Ngán ngùi ba bốn tiếng, Sở Tiên đã thôn phệ xong mười mấy tấn các loại cá, sức ăn khủng bố như thế này, hần chỉ cần ở đây một tháng, có lẽ xung quanh cũng chẳng còn sót lại bao nhiêu cá.

Sở Tiên đương nhiên cũng không có loại ý nghĩ này, hẳn chủ yếu còn muốn tìm kiếm mấy loại cá quý giá.

-Ồ, phía trước có một hòn đảo nhỏ! Sau khi sử dụng sóng âm điều tra, một đảo nhỏ hiện ra trong tầm mắt của hắn.

-Vùng biển này cũng thật kỳ quái!

Bơi về phía đảo nhỏ, Sở Tiên cảm giác được có điểm kì lạ. Hắn càng tiến đến gần, đảo nhỏ cũng hiện ra càng rõ ràng hơn. Đây là một hòn đảo vô cùng kì quái, giống như một sơn cốc, mà hòn đảo này cũng giống như tự nhiên xuất hiện.

-Đi xem một chút! Sở Tiên lập tức gia tăng tốc độ, bơi thẳng đến đảo nhỏ.

-Bào ngư! Trên vách đá của đảo nhỏ vậy mà lại có bào ngư! Sở Tiên tới gần, từng con bào ngư vô cùng bắt mắt xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Sở Tiên nhanh chóng bơi qua, phát hiện trên mặt đá có hai, ba con bào ngư to bằng nắm tay bám phía trên.

Bơi về chỗ bên cạnh, hắn phát hiện trong khe đá cũng có một con bào ngư, hơn nữa con bào ngư này cũng vô cùng lớn, to hơn miệng bát.

-Không thể nào, sao lại có nhiều bào ngư như vậy? Trên mặt Sở Tiên lộ ra vẻ khiếp sợ, bào ngư sinh trưởng trong môi trường tự nhiên có thể nói là quý giá vô cùng.

-Nhiều như vậy, lại đều là bào ngư có giá trị cao, chẳng lẽ đây là núi bào ngư, tương tự với núi hải sâm lần trước sao? Sở Tiên kích động.

Nhưng bào ngư ở hòn đảo này cũng không đạt tới trình độ khủng bố như núi hải sâm lần trước, Sở tiên nhìn xung quanh, nhiều nhất cũng chỉ có mấy ngàn con bào ngư, phần lớn đều là bào ngư ba đầu, bào ngư hai đầu cũng có nhưng tương đối ít.

Lần trước hắn ở bên Mỹ phát hiện được mấy con bào ngư hai đầu, mỗi con giá trị hơn ba trăm ngàn nhân dân tệ, nơi này có bảy, tám con hai đầu, giá cả cũng khoảng hơn hai triệu, hơn nữa cho dù không bán, chính mình lấy ra ăn cũng rất có lợi.

-Cũng không biết có loại bào ngư một đầu hay không? Trong lòng Sở Tiên có chút chờ mong, tìm kiếm xung quanh đảo nhỏ.

Đảo nhỏ nên diện tích cũng không nhiều, có nhiều chỗ khe hẹp sâu hơn mười thước, cũng có một chút đá nhô lên, cứ bảy tám thước, Sở Tiên lại nhìn thấy bóng dáng bào ngư.

Chẳng qua bây giờ hắn cũng không phải là Sở Tiên nghèo rớt mùng tơi trước kia nữa, bào ngư ba đầu tuy giá cả không rẻ, nhưng cũng không đến mức làm hắn kích động.

-Ồ, ở đây còn có một hang động sao? Sở Tiên đột nhiên kinh ngạc, phát hiện ra nơi này hóa ra lại tồn tại một cái hang động rất sâu.

-Động thiên nhiên? Sở Tiên nhìn vào miệng hang tối om, trong lòng hơi tính toán, dùng sóng âm điều tra bên trong.

-Sâu bảy tám thước, bán kính khoảng chừng ba mét, đảo nhỏ này đúng là kì quái. Hình vẽ trong đầu Sở Tiên truyền đến, suy nghĩ một chút vẫn quyết định bơi vào trong.

Bên trong cũng không có cảm giác là có vật sống tồn tại, chẳng lẽ có bảo vật gì sao? Mang theo tâm tư thám hiểm truy tìm bảo vật, Sở Tiên tiếp tục bơi.

"Bộp!"

Nhưng ngay khi hắn bắt đầu bơi vào trong hang động, đột nhiên có một sinh vật lao ra tấn công hắn, Sở Tiên nhanh chóng cảm thấy cảm giác đau rất truyền tới từ trên mặt của mình, kinh hãi lùi về phía sau.

-Hừ! Mẹ kiếp! Đây là cái chuyện gì? Sở Tiên cảm giác tầm mắt của chính mình bị chặn lại, làm hắn tức giận run lên, ở đây có thứ gì không biết sống chết dám động thổ trên đầu thái tử hắn sao?

-Điện áp! Sở Tiên vội vàng sử dụng thiên phú, mãnh liệt phóng điện hướng về phía con quái vật vừa tấn công hắn.

"Xi, xì!" Sở tiên nghe thấy được tiếng giống như âm thanh xung điện, quái vật cũng nhanh chóng bơi về chỗ khác.

Sở Tiên mở mắt ra, dùng năng lực thị giác, hắn phát hiện đỉnh đầu của mình xuất hiện một miệng vết thương sâu, từng lớp vảy trên đầu như thể sắp rơi xuống.

-Đây là cái gì? Rận biển? Sở Tiên nhìn sinh vật dài một mét giống như con rận biển bình thường, trong lòng vội vàng tính toán.

Rận biển:

+Năng lượng: 2842 +Thiên phú: Móng vuốt

+Tấn công: 3142

-Tiên sư nó, thật sự là rắn biển, đã thế lại còn là rắn biển dài hơn một mét, còn có thiên phú móng vuốt, lực tấn công cũng không hề kém cạnh gì so với mình, đây mà là loài rắn biển bình thường sao?

Sở Tiên trong lòng toát mồ hôi lạnh, trách không được loài sinh vật này có thể làm rách đầu mình, đầu hấn chính là chỗ có lực phòng ngự mạnh nhất, hơn nữa cơ thể hấn còn là mình đồng da sắt.

-Nếu như mình không qua cải tạo thân thể, có lẽ móng vuốt của nó lúc nãy cũng đã cắm sâu vào đầu mình rồi, mẹ nó, thật sự là quá khủng bố.

Sở Tiên nhìn thấy con rắn biển không lồ này hơi suy nghĩ một chút, phóng ra một luồng điện mạnh mẽ về phía con rắn biển.

Nhưng động tác của con rắn biển vô cùng nhanh nhẹn, dễ dàng né tránh mọi công kích của hấn, mười mấy móng vuốt không ngừng hoạt động, phát ra tiếng soàn soạt như đang mài dao.

-Quả nhiên biến thái, nhưng dù sao mình cũng còn biến thái hơn nó. Sở Tiên hiện ra vẻ hung ác, nhanh chóng bơi qua, hai cái kim trên đỉnh đầu chuẩn bị sẵn sàng, há rộng miệng công kích con rắn biển.

Con rắn biển không hề lo sợ trước công kích của Sở Tiên, móng vuốt trước mặt không ngừng hoạt động, thân thể giáp xác của nó cũng nhanh chóng bơi lội, tốc độ cũng không hề kém chút nào so với Sở Tiên.

Sở tiên hơi sững sờ, lập tức phóng ra điện áp, cùng lúc đó trong miệng hấn cũng có một bóng nước chậm rãi hình thành.

"Bốp!" Rắn biển xông lên muốn tiếp tục công kích hấn, nhưng bóng nước trong miệng Sở Tiên bắt đầu chuyển động, hơn nữa vô cùng mềm mại, hấn lắc đuôi đập mạnh vào thân con rắn biển,

Trong nháy mắt, rắn biển bị bóng nước cùng đuôi hấn đánh trúng, bị bắn ra xa mười mấy mét, rơi vào núi nhỏ trên đảo.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 238: Bào Ngư Loại 1 Cân/1 Con

Thế nhưng lúc này lại khiến cho Sở Tiên sững sờ một phen, hấn nhìn thấy ở gần chỗ hòn đảo kia, một con rắn biển thế mà lại bơi tới bên cạnh một con bào ngư, vuron chân của nó ra bắt gọn lấy con bào ngư rồi bỏ vào trong miệng ăn ngon lành.

- Ôi má ơi, con rắn này lẽ nào thành tinh rồi?

Nhìn thấy con rắn biển ăn sạch con bào ngư, gương mặt Sở Tiên lộ ra thần sắc kinh ngạc, hấn nhớ, rắn biển bình thường chỉ ăn xác của các loài sinh vật dưới đáy biển, từ lúc nào mà nó lại bắt đầu ăn cả bào ngư thế này?

“Biển lớn quả nhiên là thần kì. Số lượng bào ngư ở đây không tràn lan khắp nơi, nhất định là do bị con rắn kia ăn mất rồi, hơn nữa, bào ngư lại mang trong mình một nguồn năng lượng dồi dào, làm cho con rắn kia dài tới 1m.

Sở Tiên cảm thán trong lòng, nhìn con rắn biển đang xử lý con mồi mà phỏng đoán.

- Hình như trong thôn tính, đây là năng lượng tăng trưởng cơ thể, khiến cho nó có thể đột phá, nếu như qua vài năm nữa hoặc mười mấy năm nữa, không chừng nó có thể dài đến 2, 3m, trở thành một con quái vật thật sự.

- Có điều “anh bạn này” cũng quá là đen đui đi, đụng phải ta rồi thì ta nào có thể bỏ qua mi chứ.

Sở Tiên nhìn máu tươi ở trên đầu mình, tràn ngập sát khí lao tới chỗ con rắn biển.

Sở Tiên hiện nay, lực tấn công đã đạt tới 3500, còn lực tấn công của con rắn biển này ít hơn hấn khoảng 3,4 trăm, hơn nữa xét cả về thiên phú thì vẫn cách một khoảng rất lớn.

Thấy Sở Tiên tấn công về phía mình, con rắn ôm theo con bào ngư, mấy cái chân trên cơ thể không ngừng cử động, sau đó dưới ánh mắt kinh hãi của hấn liền từ từ vuron thẳng ra. Hai cái chân trước sắc bén dài nửa mét lộ ra, dưới đáy biển tối thui tỏa một luồng sáng bóng của kim loại, giống như một lưỡi liềm, “gắt hái” lấy các sinh mạng.

- Má nó, giờ mà bị chém cho một nhát thì đảm bảo chịu không nổi.

Sở Tiên nhìn con rắn biển dường như đang phình to ra cũng thấy có chút ngứa ngáy không yên, có điều hấn không hề dừng cơ thể mình lại, chuẩn bị quả bóng nước trong miệng, cái đuôi quẫy một cách mãnh liệt, há to cái miệng như cái chậu, sau đó chuẩn bị phát ra một đòn trí mạng, hai cái kim ở trên đầu

mạnh mẽ bật mở.

"Cạch!

Sở Tiên trực tiếp xông qua đó, thế nhưng mấy cái chân của con rận biển đột nhiên lại vươn dài hết ra, chớp mắt một cái liền biến thành một con quái vật dài 2m

"Cầu nước! Sở Tiên đối diện với con rận biển đang tới gần cùng với quả bóng nước trực tiếp tấn công.

"Xẹt!

Con rận biển không hề né đòn, nó còn trực tiếp vươn chân tóm lấy quả bóng nước. Quả bóng nước mang theo sức ép lớn trong nháy mắt liền chặt đứt một chân của nó.

Thế nhưng con rận biển bị mất đi một chân dường như lại càng trở nên hung hãn, mười mấy cái chân còn lại của nó không ngừng vùng vẫy tấn công vào phần đầu của hân.

- Pắc!

Sau khi cái đuôi kim loại to lớn của Sở Tiên quấy một cái thật mạnh về phía con rận biển, nháy mắt 4,5 cái chân đã bị đuôi của hân chặt đứt.

- Cạch!

Lúc mà Sở Tiên tấn công, mười mấy cái chân còn lại của con rận biển vẫn lay động không ngừng, vùng vẫy giống như cái liềm “chết”, rơi ở phía trên đầu hân, các vết tích lần lượt xuất hiện.

Đến cả hai cái kim của hân cũng hiện lên những vết dài màu đỏ của máu.

- Chết đi!

Sở Tiên mặc kệ sự tấn công của rận biển và vết thương trên đầu, cơ thể nhanh chóng lại gần, trên mặt lộ ra tia hung ác, há cái miệng to 1m với hai hàm răng nhọn hoắt hung tợn cắn một phát lên người con rận biển.

Một dòng máu tanh nồng ngọt truyền vào miệng hân, cảm nhận được sức kháng cự dữ dội của con rận biển truyền tới, Sở Tiên dùng răng cắn thêm vài nhát, một khối thịt lớn dần dần bị hân gặm nát.

Hai gọng kim trên đỉnh đầu trực tiếp kẹp chặt lấy miệng vết thương của con rận biển, đồng thời dùng lực xé mạnh ra.

Hai phút sau, cảm thấy con rận biển đã hoàn toàn không còn khả năng sống sót, Sở Tiên liền thở phào một hơi, sau đó há miệng nhả nó ra.

- Thật là một con quái vật đáng sợ, biển lớn quả nhiên không thể sử dụng cách giống như bình thường được.

Sở Tiên nhìn xác con rận biển, thờ hất ra rồi bơi tới bên cạnh nghỉ ngơi một lát.

Vết thương trên người dưới sự tiêu hao năng lượng để cải tạo của hân rất nhanh đã hồi phục lại, nhìn cái hồ sâu hoắm gần đây có lẽ có chút do dự.

- Ở đây không phải là vẫn còn con quái vật nào nữa đấy chứ? Bên trong liệu có báu vật không nhỉ?

Sở Tiên ngẫm nghĩ một lát, loài quái vật như con rận biển này không biết quanh đây có còn hay không, với lại cái hồ sâu đến 8m này không biết là còn thứ gì khác bên trong không.

- Vậy thì ném thử con tảo đơn bào hai roi này xuống xem sao.

Sở Tiên bỗng dừng nhìn thấy cách đó không xa có mấy sinh vật đang phát sáng. Sau đó liền đi qua, vươn tay bắt lấy một nhóm rồi đi tới bên cạnh cái hồ sâu, trực tiếp ném vào trong.

Ném liên tục 4, 5 lần liền, bên trong hồ sâu dần dần xuất hiện một chút ánh sáng. Từ góc nhìn toàn năng của Sở Tiên đã có thể nhìn rõ bên trong là như thế nào.

- Cũng may, chỉ có một con rận biển, chứ không phải là một con đực một con cái.

Sở Tiên cười cười sau đó chậm chậm bơi vào bên trong.

Hân muốn xem xem, với tư cách là hang ổ của loài rận biển lớn mạnh, trong này sẽ có những báu vật gì đây, như thường lệ, sau khi giết Boss xong sẽ có được báu vật.

Xuyên qua tia sáng yếu ớt, Sở Tiên có thể nhìn rõ trên hai vách đá xiêu vẹo ở bên trong có từng vệt từng vệt như là dấu chân. Hân cúi thấp đầu nhìn kĩ thêm chút nữa, vách đá hai bên trái phải giống y hệt nhau.

Trong cái hồ này quả nhiên là con rận biển đó, suýt chút nữa thì đã lôi nó ra ngoài rồi, thật là đáng sợ mà.

Nhìn thấy những dấu vết đó, Sở Tiên lập tức đoán được, sâu hơn 8m, đường kính khoảng 3m, thế mà chui ra lại là một con rận biển, tin này mà công bố ra ngoài chắc chắn sẽ chẳng ai tin.

- Nhiều vỏ bào ngư quá.

Bơi sâu vào bên trong, Sở Tiên phát hiện trên mặt đất có rất nhiều vỏ bào ngư, ít nhất cũng phải vài trăm cái. Có lẽ con rận biển này ăn bào ngư cũng phải đến 2, 3 năm rồi.

- Đây là?

Đột nhiên, đồng tử của Sở Tiên không kịp được mà co rút lại. Trên mặt đất thế mà lại có một cái vỏ bào ngư to như cái chậu rửa mặt.

- Vỏ bào ngư to quá, ôi mẹ nó chứ, con bào ngư này đảm bảo phải nặng đến 3, 4 cân.

Bào ngư nặng 3, 4 cân không phải là không có, theo ghi chép thì hình như con bào ngư lớn nhất nặng khoảng 5 cân. Loại bào ngư này sau khi phơi khô thì trọng lượng sẽ còn khoảng hơn 1 cân, thuộc loại bào ngư 1 cân/1 con, giá bán khoảng 3,4 triệu.

- Bào ngư loại 1 cân/1 con đó, là loại bào ngư ít thấy trên thế gian này, thế mà lại bị “cái con chết tiệt kia” ăn mất.

Sở Tiên có chút thương xót nhìn cái vỏ bào ngư, bất lực lắc lắc đầu.

- Ô?

Vào lúc Sở Tiên đang hết lời ca thán thì trên vách đá lại có thứ gì rất to dán lên trên.

Sở Tiên sững sờ, sau đó trên mặt lập tức lộ ra vẻ hưng phấn, nhanh chóng bơi qua đó, đôi mắt mở to nhìn chăm chú.

- Vẫn còn một con, haha, thế mà lại vẫn còn một con, thật sự là quá may mắn luôn mà.

Sở Tiên nhìn con bào ngư to cái chậu rửa mặt, vội vàng đưa tay ra tóm lấy.

- Với trọng lượng như này, sau khi phơi khô tuyệt đối phải còn hơn 1 cân, bào ngư loại 1 cân/1 con, chính xác là loại bào ngư loại 1 cân/1 con.

Sở Tiên phấn khích, ước lượng thử, thử này, cho dù không bán mà để tự mình ăn thì cũng vô cùng sáng khoái.

Tất nhiên, tự ăn thì quá là xa xỉ, hẳn vẫn là chuẩn bị bán nó đi.

Cầm chắc con bào ngư trong tay, Sở Tiên kiểm tra xung quanh một lượt nữa, cơ mà lại chẳng phát hiện ra có thêm con bào ngư cỡ lớn nào nữa. Bơi ra khỏi cái hồ sâu, Sở Tiên lại tiếp tục sục sạo tìm kiếm quanh hòn đảo.

Điều khiến hắn thất vọng là chỉ có một cái hồ sâu, loại bào ngư 1 cân/1 con cỡ bự này hẳn không thể tìm thấy được nữa, thế nhưng hắn lại phát hiện ra mười mấy con bào ngư loại 1 cân/2 con. Bởi vì chẳng có thứ gì trong tay, cho dù có bắt được thì cũng chẳng có chỗ để, thế nên hắn ngồi im không hành động.

- Bắt đầu tìm cá quý thôi!

Cầm con bào ngư cỡ đại, Sở Tiên tiếp tục đi lượn xung quanh, mục tiêu của hắn đang đặt trên một số loài cá, vì thế mà không ngừng tìm kiếm, thế nhưng loài cá quý một chút thì lại chẳng tìm được.

- Xem ra, cho dù là ở quanh khu bảo tồn sinh vật biển thì loài cá Bahaba taipingensis này cũng khó mà thấy được.

- Có điều thu hoạch cũng được tương đối rồi, thôn tính được đồng cá với chỗ bào ngư này đã là bội thu rồi.

Sở Tiên mỉm cười hài lòng rồi bơi về phía bờ biển.

Bơi đến bờ đã thấy Kiếm Nhị Kiếm Tam đợi sẵn ở đó. Sở Tiên đi tới, ném con bào ngư cho bọn chúng, sau đó bảo bọn chúng tìm một cái lưới.

Sở Tiên lại lần nữa lặn xuống biển, nhanh chóng bơi đến vị trí hòn đảo kia. Lần này, hắn phải tóm toàn bộ chỗ bào ngư loại 1 cân/2 con ở xung quanh đảo kia vào lưới. Tổng cộng mười mấy con, giá trị khoảng 5, 6 triệu.

Khi hắn lên bờ, nhìn thấy con bào ngư trong tay Kiếm Nhị Kiếm Tam, gương mặt liền lộ ra nét hưng phấn. Ra biển một buổi tối thôi mà thu được khoảng 10 triệu, tốc độ kiếm tiền đáng sợ này, so với đi cướp ngân hàng còn nhanh hơn nhiều.

Trở về phòng, Sở Tiên nằm dài trên giường, chìm vào giấc ngủ.

Lúc hán tỉnh lại đã là buổi chiều. Đám người Sở Tiên ăn tối xong liền kéo nhau đi dạo quanh quần đảo Nam Kỳ.

Đi tới đỉnh núi cao nhất của quần đảo Nam Kỳ, có thể ngắm nhìn toàn bộ cảnh sắc của nơi đây. Nhìn bóng cây xanh trên đảo và biển lớn ở phía xa xa, Sở Tiên có chút kì vọng.

Giống như lúc đầu hán hi vọng mình có thể có một vựa cá, còn bây giờ lại mong muốn mình có thể có một hải đảo thuộc về riêng mình.

Đáng tiếc, cái ước vọng này quá ư là xa vời. Một vựa cá chỉ cần mấy triệu hoặc mấy chục triệu là có thể có được rồi. Thế nhưng muốn có một hải đảo thì cần phải bỏ ra vài trăm triệu, thậm chí là tiền tỉ.

Mua hải đảo chỉ là vấn đề thứ yếu, quan trọng nhất là xây dựng và phát triển đảo. Chi phí này cho dù là ông trùm đẳng cấp thế giới cũng chưa chắc đã chịu bỏ ra.

Đây không phải là chuyện chỉ mấy trăm triệu là có thể hoàn thành được.

Lắc đầu, xua tan cái suy nghĩ không thực tế trong đầu đi, Sở Tiên lại tiếp tục đi dạo xung quanh.

Thời điểm hiện tại, du khách ở quần đảo Nam Kỳ không quá đông. Ở đây không phải là đảo Bali nổi tiếng, hay là những hòn đảo du lịch nổi tiếng thế giới như Maldives và đảo Phuket, người tới đây du ngoạn không nhiều, phần lớn cũng đều là người bình thường.

Đêm đó, Sở Tiên một lần nữa lặn xuống biển, lúc này hán đang tìm kiếm loài cá nổi tiếng và quý giá hơn, thế nên cũng không tiến hành thôn phệ cá.

Có điều, tìm cả một đêm Sở Tiên vẫn không thấy được bóng dáng của cá Bahaba taipingensis, có lẽ muốn tìm được loài cá này thực sự phải đến Myanmar một chuyến.

Sở Tiên nghĩ nghĩ một chút... vẫn là bỏ đi.

Không tìm được cá Bahaba taipingensis thế nhưng hán lại bất ngờ gặp được một loài cá có năng lượng tương đối cao.

Cá thiếu bạc (Culter alburnus), là con cá mà Sở Tiên phát hiện được ở một vùng biển tương đối nông, lúc đó con cá thiếu bạc nặng vón vện có 3 cân này có năng lượng khoảng hơn 900 đã khiến hán vô cùng kinh ngạc.

Sau đó Sở Tiên lập tức thôn tính và có được gen của con cá thiếu bạc này.

Sau khi lên bờ, Sở Tiên qua điều tra nghe ngóng cũng biết được vì sao cá thiếu bạc lại có mức năng lượng lớn đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 239: Gây Trồng

Cá thiếu bạc là một loại cá vô cùng quý báu, nhưng chỗ đắt nhất của loại cá này không phải chất lượng thịt của nó, mà là bóng cá, cũng gọi là bụng cá.

Phao cá thiếu bạc lại được một số người xưng là giao hoa, hơn nữa còn là giao hoa cực kỳ đắt giá.

Giao hoa là một cái tên của Trung Quốc: bào, nhân sâm, cánh, bụng là tên 4 loại thuốc bổ của Trung Quốc.

Giao hoa rất bổ dưỡng ăn giúp chữa bệnh, giao chất và protein dồi dào sinh âm dưỡng máu, cổ thận bồi tinh, với phế phổi, thận hư yếu, thiếu máu...đều có tác dụng. Càng khiến người ta nhanh chóng loại bỏ mệt mỏi cùng với bệnh nhân phẫu thuật ngoại khoa có giúp ích cho việc phục hồi.

Loại giao hoa trắng hoang dại, giá cả xa xỉ, tốt cho phụ nữ có thai. Ngoài ra còn có cầm máu giảm đau, nuôi dưỡng nhan sắc, vết thương nhanh liền lại, trị dạ dày đau nhức, thất lưng cốt đau nhức và nhiều tác dụng khác.

Mà trong giao hoa, nổi tiếng nhất là giao hoa của cá Hoàng Thần, cá Hoàng Thần mặc dù có thể bán ra tới trăm vạn, cùng bóng cá hoàng thần có liên hệ rất lớn.

Bóng cá Hoàng Thần cao cấp, giá thị trường hiện giờ đã đạt tới 150 vạn trở lên một cân, bóng cá Hoàng Thần nghe nói có hiệu quả thần kỳ, thuốc đến bệnh trừ, bóng cá lấy từ thân cá phải phơi nắng giữ gìn, thời điểm quan trọng, có thể cứu một mạng người.

Ngoài bóng cá Hoàng Thần cao cấp, thứ hai chính là bóng phòng, bóng con nhện, bóng thiếu bạc, bóng cá sủ, mà bóng thiếu bạc chính là từ cá thiếu bạc.

Lúc Sở tiên biết cá thiếu bạc trên tư liệu quý báu như vậy cũng bất ngờ, hạnh phúc hơn là nhận được bào ngư một đầu.

Bào ngư là thu một lần, mà bóng cá thiếu bạc là mãi mãi, trước mắt giá bóng cá thiếu bạc lên tới 3 vạn một cân, tuyệt đối là thuốc bổ cao cấp.

Nhận được thông tin này, đối với Sở Tiên mà nói đơn giản là niềm vui ngoài ý muốn.

Hiện nay đã có 2 loại cá quý báu, cá Hoàng Thần mặc dù là một sự đáng tiếc nhưng cũng biết đủ rồi. Sở Tiên cười, rồi đưa Nhất Kiếm Nhị Kiếm ra sân bay.

Nhưng mà, lúc kiểm tra lên máy bay, bào ngư trong tay Nhị Kiếm bị nhân viên ở sân bay yêu cầu lấy ra kiểm tra.

Sở Tiên nhìn Nhị Kiếm gật đầu:

- Mở ra đi!

Nhị kiếm gật đầu, mở túi ra, mười mấy con bào ngư bày trên sàn.

- Đây là? Bào ngư!

- Bào ngư mà to như vậy?

2 cô nhân viên vẫn chưa nói gì, một vị khách đằng sau chỉ vào chiếc túi kêu lên.

- Được rồi Nhị Kiếm, thu lại đi. Sở Tiên nhìn 2 cô nhân viên cười:

- Chúng tôi có thể đi vào chưa?

- Đương nhiên có thể, mời vào. 2 cô nhân viên ngẩng người, liền để họ đi vào.

- Này, huynh đệ phía trước, cậu từ đâu mà có nhiều bào ngư như vậy? thật sự khiến người ta sốc, nếu tôi không đoán nhầm, bào ngư bên trong ít nhất là bào ngư một đầu phải không? Lúc này một người trung tuổi ở phía sau vội vã đi tới, nồng nhiệt hỏi.

- Bào ngư bình thường. Sở Tiên nhìn người trung tuổi cười, không để ý thêm, bước nhanh hơn.

- Này! Người trung niên kia vẫn muốn đuổi theo, Tam Kiếm lập tức quay người đẩy sát khí nhìn hấn.

Người trung niên liền lùi về hai bước, ngượng ngùng cười cười, nhìn sau lưng Sở Tiên lẩm bẩm nói:

- Nhiều bào ngư như vậy, giá có thể ngàn vạn, thật là cường hào.

Ngồi trên khoang hạng nhất, Sở Tiên nằm nghỉ, sau khi đến Hải Thanh, nhóm người Lão Tầm đã lái xe tới đợi ở bên ngoài.

3 chiếc Mercedes 1 chiếc Rolls Royce, hôm nay Sở Tiên cũng có phần khí thế đại lão.

- Đem chỗ bào ngư này làm thành bào ngư khô.

Về đến biệt thự Sở Tiên dặn dò lão Tầm:

- Bây giờ toàn bộ việc ở ngư trường đã chuẩn bị xong chưa?

- Đã chuẩn bị xong rồi, bên lão Phong đã tuyển đủ người rồi.

- Ừm. Sở tiên gật đầu.

- Ngày mai kêu tất cả bọn họ đến, ngày kia ngư trường bắt đầu hoạt động.

Giao phó xong việc, Sở tiên đi vào trong nhà, nhìn thấy trên bàn đã bày đầy thức ăn, trong lòng thấy ấm áp.

- Anh về rồi, việc đã xử lý xong rồi sao? Tiểu Đình nhìn thấy hấn trong nhà, vui mừng đi tới.

- Ừm, anh về rồi.

- Đến thử com em nấu đi, trước đây anh luôn nói em nấu ăn không ngon, 2 ngày này em có thể học một chút.

Tiểu Đình vui vẻ kéo hấn đến bàn ăn.

- Chỉ cần em làm thì đều ngon. Sở tiên xoa xoa đầu cô.

Sáng sớm hôm sau, Sở Tiên ăn sáng xong đưa tiểu Đình đến trường, bình thường chỉ cần có thời gian, đều là hấn tự lái xe đưa đón cô.

Từ trường học, Sở Tiên về thẳng biệt thự, lúc hán về, Phong thúc đã sớm mang 10 công nhân tới đợi hán.

Sở Tiên và họ chào hỏi nhau xong, rồi để họ ở một bên đợi.

- Lão Tầm, mang 4 5 chậu nước biển qua đây. Sở Tiên đi vào trong phòng nói với lão Tầm một tiếng, nghỉ một lúc đi đến chỗ nhóm người Phong thúc:
- Phong thúc, thúc đưa họ đi mua hơn 100 cân tôm và cá nhỏ về, phải tươi sống và bé.
- Được tiểu Tiên. Phong thúc gật đầu, đưa người lái xe đến chợ cá Wuling Hongguang.

Nhanh chóng, lão Tầm lấy về 5 chậu nước biển từ biển, Sở tiên nhìn gật đầu, tâm niệm vừa động, một con cá nhỏ màu vàng xuất hiện trong bàn tay hán.

Một con croaker tiêu hao 3 năng lượng, vẫn tốt, không phải quá nhiều. Sở Tiên thở ra một cái, nếu đều giống cá Dunkleosteus tiêu hao 10 năng lượng, ý nghĩ của hán rơi vào khoảng không muốn tạo ra một nhóm cá bột.

Nhanh chóng, 20 con Croaker xuất hiện trong bàn tay hán, Sở Tiên phân chúng ra bỏ vào trong 2 chậu.

Lập tức trong lòng khẽ động lần 2, một con cá thiếu bạc xuất hiện trong tay hán.

- 20 con cá croaker, 20 con cá thiếu bạc, không biết có thành công không. Sở Tiên nhìn 40 con cá trong chậu nghỉ.

Về việc nuôi cá croaker và cá thiếu bạc hán cũng không nắm rõ 100%, tất cả phải xem thực nghiệm hôm nay.

Hơn một tiếng sau, Phong Thúc mua cá nhỏ, tôm về, lão Tầm mang vào trong biệt thự.

Vì năng lượng của Sở Tiên là bồi dưỡng cá, nên chúng mới sinh ra chỉ khoảng bằng bàn tay, ăn tôm nhỏ hoàn toàn không có vấn đề.

Sở tiên để mười mấy con tôm nhỏ vào trong chậu cá croaker.

Cá croaker không giống với cá dunkleosteus có tính chủ động săn bắt, nhưng nhìn thấy mấy con tôm nhỏ, chúng cũng chầm chậm bơi tới, mở miệng nuốt chửng.

Nhanh chóng mười mấy con tôm nhỏ bị 7 con croaker nuốt chửng, Sở Tiên lại để hai mấy con vào.

Mà lần này, cá croaker vẫn chậm rãi như cũ nuốt chửng.

Sở Tiên tiếp tục 5 6 lần, phát hiện hình thể chúng bỗng lớn hơn một chút, mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Quả nhiên, qua năng lượng của mình gây trồng cá, năng lực lớn rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 240: Alligator Gar

Sở Tiên không ngừng thực nghiệm, cuối cùng lấy được một tin.

Gen của loài cá gây trồng ra có đặc tính ăn nhanh sinh trưởng nhanh, mặc dù không thể lớn vĩnh viễn, nhưng tốc độ lớn của hình thể cũng tăng cường mười mấy lần thậm chí mấy trăm lần.

Nhận được tin này, đối với cá croaker và cá thiếu bạc Sở Tiên gây trồng đã đủ rồi, duy nhất khiến hán lo lắng là, những con cá được gây trồng này sau khi trưởng thành sinh ra cá có đặc tính trưởng thành nhanh hay không, nếu không có, hiệu suất nuôi trồng của hán sẽ chậm lại.

- Lão Tầm, mang theo những con cá này, chúng ta đến vựa cá. Sở Tiên quay sang dặn dò lão Tầm, đi đến vựa cá.
- Tiểu Tiên, đây là cá gì vậy, chúng ta phải nuôi những con cá này sao? Phong thúc nhìn mặt mũi mấy chục con cá croaker, tò mò hỏi.
- Không sai, đây là cá croaker và cá thiếu bạc, toàn bộ vựa cá nuôi trồng cá quý báu này, phần khác nuôi cá bình thường. Sở Tiên gật đầu:
- Sau này cho toàn bộ những con cá này ăn tôm cá nhỏ, phải sống, tự do thả nuôi trong vựa cá.

Phong thúc ở bên gật đầu như có điều suy nghĩ.

Đến vừa cá, Sở Tiên nhìn Lão Tằm:

- Trong vừa cá có cá không?

- Chắc là có, vừa cá to như vậy họ không thể mò sạch sẽ tất cả được.

- Ừm. Sở Tiên gật đầu, nếu bây giờ họ nuôi cá con, như vậy trong vừa cá tốt nhất không được có cá lớn tồn tại, ngộ nhờ bị cá lớn ăn, vậy thì mất công làm rồi.

- Đi trên thuyền, chúng ta đến vừa cá xem xem.

Sở Tiên nói với lão Tằm, lập tức đi lên ngư thuyền.

Ngư thuyền chậm chậm chạy, Sở tiên lợi dụng sóng âm và góc nhìn toàn năng kiểm tra vừa cá, khiến hắn cảm thấy bất ngờ là, trong vừa cá bỗng dưng còn có không ít loài cá, hơn nữa mỗi con cũng đều 3 4 cân.

- Ô, sao lại vẫn còn nhiều cá vậy, lẽ nào chủ vừa cá lần trước đến bắt chưa bắt hết.

Về mặt Sở tiên lộ ra vẻ nghi ngờ, nhưng mà lúc này, một hình ảnh con quái vật lớn hiện lên trong đầu hắn.

- Đây là gì? Sở Tiên bất ngờ, nhìn chăm chăm vào hướng vừa rồi.

Một con, hai con, ba con! Trong cảm ứng của hắn từng con quái ngư kỳ lạ kia đang bơi chậm chậm, khiến hắn há mồm tròn mắt.

Hình thể những con cá này mỗi con đều to hơn 2 mét, nhìn ngoại hình giống như cá sấu, vô cùng đáng sợ.

- Đây là thứ gì? vừa cá sao lại tồn tại loại cá này? Sở Tiên lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

- Lẽ nào là Tằm Dahai?

- Đi phía khác xem. Sở Tiên quay sang nói với lão Tằm một tiếng.

Mấy người về bên bờ, ngư thuyền tiến vào khu vừa cá khác, Sở Tiên cẩn thận kiểm tra tình hình bên này.

Một nửa bên là giống, trong vừa cá bên này cũng có rất nhiều loại cá.

Mà ở sóng âm hắn điều tra trong tầm mắt, một thân hình khổng lồ nhanh chóng bơi tới bên một con cá pecca, mở miệng như cá sấu, một ngụm nuốt vào trong bụng.

- Hóa ra là vậy. Sở Tiên nhìn loại cá hung ác trong vừa cá, chột bùng tỉnh.

- Quả nhiên là "hảo tâm", đem những con cá hung ác này chuyển vào trong vừa cá, bắt luận tôi cho bao nhiêu cá nhỏ vào đều bị nó nuốt chửng, rất tốt!

Trong ánh mắt Sở Tiên lóe lên sự lạnh lùng, nhưng lại nhanh chóng cười.

- Các người ở đây xem, ta đi xuống xem một chút. Sở Tiên nói với lão Tằm một tiếng, liền nhảy vào trong vừa cá.

Vừa cá rất lớn, hơn nữa đoàn người Phong thúc đều ở trên bờ, vì thế hắn cũng không sợ có người nhìn thấy.

Sở Tiên nhảy vào trong vừa cá, dần dần bơi tới quái vật khổng lồ kia, nhanh chóng, mấy con cá kỳ quái xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Alligator gar: năng lượng 2642

Thiên phú: không

Lực công kích: 2988

Khá lắm, lại là alligator gar. Sở Tiên kinh ngạc nhìn mấy con quái ngư chỗ không xa, mặt sùng sột.

Alligator gar là một loại cá từ xa xưa, bọn chúng đã sinh tồn trên trái đất hơn tỷ năm, là một loại cá ăn thịt to lớn hùng mãnh, thân cá dài hình ống, miệng nhô lên, miệng ngắn giống cá sấu và trước sau vòm họng giăng đầy 2 hàng răng sắc bén như dao cạo, bởi vậy được gọi tên như thế. Thân thể phủ một lớp men phot pho kim cương cứng, giống như mặc áo giáp mũ sắt. Lưng màu nâu hay màu quả trám, bụng thì màu tương đối sáng hơn.

Hình thể của bọn chúng to nhất có thể đạt đến 3 mét, là một loại cá nước ngọt, nhưng lại có thể tồn tại trong nước mặn, có tính phá hoại cực mạnh, nếu mang đến vùng nước thiên nhiên, nó sẽ mang lại thảm họa cho hệ sinh thái nước địa phương. "Miễn là sinh vật sống dưới nước, nó gần như ăn hết.

Ở Mỹ, vài thập niên trước vì cá alligator gar tàn công giết chết người đi câu nên chính quyền địa phương điên cuồng giết chết, hung mãnh như cá sấu, đây

cũng là khởi nguồn tên của nó.

Cũng không biết biển thời Tần từ đâu lấy ra loại cá quái vật này. Sở Tiên muốn có tư liệu liên quan đến cá alligator gar, trong lòng có chút hoảng hốt.

Ngay lúc này, một con cá alligator cách Sở Tiên không xa phát hiện ra bóng hình hắn, giống như cá sấu hung mãnh nhanh chóng tới tấn công.

- Thật đúng là hung mãnh, dám công kích loài người, thậm chí nuốt chửng loài người. Sở Tiên cười, lúc alligator gar sắp tới cạnh hắn, thân hình hắn đột nhiên xảy ra biến hóa lớn.

"Gầm", Sở Tiên mở cái miệng khổng lồ, một loại gầm gừ không ra tiếng phát ra nhìn alligator gar.

Alligator gar tấn công hắn bất ngờ hoảng sợ, vừa rồi tấn công vẫn là loài người, không ngờ đột nhiên biến thành một quái vật to 5 mét, toàn thân tỏa ra máu tanh mạnh mẽ, hình như đến từ cự thú viễn cổ.

Alligator nhất thời sửng sốt, hình thể của nó cũng hơn 2 mét, mà quái vật trước mặt hình như to gấp đôi nó.

Có điều alligator gar sinh tồn từ thời cổ xưa, tính hung ác của nó cũng không phải loại cá bình thường có thể so sánh với, nó há miệng hung ác tới cắn Sở Tiên.

- "Không chế" Sở Tiên khẽ động trong lòng, trong nháy mắt mở ra lực không chế, lực trời buộc cường đại khiến nó liều mạng gãy dựa.

Nhưng lúc đó năng lượng của Sở Tiên đã đạt tới hơn 3000, lực không chế hoàn toàn có thể trời buộc alligator gar năng lượng thấp hơn mấy trăm.

- Ha ha, bây giờ đang thiếu loại cá to, không ngờ bọn họ lại trực tiếp đưa tới, thật sự là người tốt nha.

Sở Tiên không nuốt chửng nó. mà định mang về cải tạo thành người cá, nếu loài cá hung ác này chốc lát biến thành người cá, kỳ thực còn lợi hại hơn cả kiếm cá cò.

"Nhìn xem tổng cộng có bao nhiêu con alligator gar". Sở Tiên cười, bơi xung quanh không chế loại cá này.

Kiểm tra xung quanh, tổng cộng có 5 con alligator gar, Sở Tiên có chút ngờ vực bọn họ ở đâu lấy ra nhiều cá hung dữ như thế này.

Nhưng mà càng nhiều càng tốt. cười cười, Sở Tiên bây giờ thống trị toàn bộ trước đây mới chỉ có 12 người, luôn tìm không được loại cá khổng lồ.

Mấy con alligator gar này đối với hắn như giúp người khi gặp nạn.

Ngư thuyền chạy tới bên bờ, Sở Tiên để nhóm người Phong Thúc về trước, bảo lão Tầm chú ý xung quanh.

Nhanh chóng, từng con alligator gar dưới nước bị Sở Tiên không chế, Nhị Kiếm Tam Kiếm vớt một con lên, lập tức đưa lên ngư thuyền.

"Bắt đầu cải tạo". Nhìn con cá này ít nhất 2 mét rưỡi, Sở Tiên lập tức bắt đầu đại nghiệp cải tạo người cá.

Alligator gar không giống cá kiếm cá, miệng của nó hình như giống miệng cá sấu, cải tạo có chút khó khăn, cải tạo một con phải mất nửa ngày.

Có điều nhìn người cá alligator gar cường tráng trước mặt mình, Sở Tiên hài lòng.

Sau này gọi người là Nhất Sấu, rồi lại một con alligator gar được đưa tới.

Mãi cho đến buổi trưa, Sở Tiên mang alligator gar cải tạo thành người cá, 5 người đàn ông gầy gò mét tám xuất hiện trên ngư thuyền.

Mặc dù hình thể của alligator gar không vạm vỡ như Nhị Kiếm Tam Kiếm, nhưng sức chiến đấu mạnh hơn họ rất nhiều, loài cá sinh tồn từ thời cổ xưa có cơ sở rất lớn mạnh.

Ăn xong cơm trưa, họ lại mang bên kia đến ngư trường, khiến hắn thất vọng là, lần này chỉ có 4 con alligator gar.

Nếu như đề lão Tần biết hẳn tự ý thả mấy con alligator gar, không biết có tức giận học máu không.

4 con alligator gar này, Sở tiên không mang tất cả cải tạo thành loại hình chiến đấu, mà lấy 2 con cải tạo thành loại hình thông minh, người cá ngày càng nhiều, cũng không thể để một mình Lão Tầm nhận hết tất cả việc, người cá thông minh, nhiều lúc có ích hơn loại hình chiến đấu.

Mấy người cá mới xuất hiện, lão Tầm đưa họ bắt đầu học tri thức loài người.

Sở Tiên tiếp tục tiến vào ngư trường cá croaker và cá thiếu bạc bắt đầu cắn nuốt.

Hắn ăn tất cả các loại cá lớn, đề phòng bọn chúng nuốt chửng loài mới gây trở ngại.

Sau đó Sở Tiên dùng gen gây trồng ra 100 con croaker và 100 con cá thiếu bạc bỏ vào trong vựa cá, gây trồng ra hai loại cá này tổng cộng tiêu hao mất 600 năng lượng, khiến cơ thể hắn suy yếu rất nhiều.

Có điều nuôi trồng cá thiếu bạc và croaker bị thất bại, sau khi toàn bộ chúng lớn lên đang cần nuốt năng lượng cũng có thể bị trở về lúc ban đầu, nói chung, tính ra thì cũng không phải thua thiệt.

Ngày thứ hai, Phong thúc mua tới 1000 cân cá và tôm nhỏ đổ vào ngư trường gây trồng cá croaker, cá thiếu bạc.

Về yêu cầu kỳ quái này của Sở Tiên, Phong thúc và mấy người công nhân đều cảm thấy vô cùng ngờ vực, họ không hiểu vì sao dùng một nửa vựa cá nuôi hai loại cá này.

Có điều là công nhân, họ cũng không hỏi nhiều, ông chủ này trả cho họ lương đối xử tốt hơn rất nhiều so với các vựa cá khác.

- Tôi nay đi ra biển một chuyến, mang mấy con cá về. Lúc chiều, Sở Tiên nhìn một nửa trống của vựa cá quyết định trong lòng.

Nhưng trước khi đi ra biển, phải đi vựa cá lão Tần một chuyến, để cảm ơn họ đưa tới alligator gar, thật sự là người tốt nha!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241: Phát Triển

Thời tiết hôm nay mưa nhỏ kéo dài, hơn 6 giờ trời vẫn tối, Sở Tiên nói với tiểu Đinh một tiếng tối nay có thể về muộn rồi đến vựa cá luôn.

Mưa ngày càng to, Sở Tiên nhảy xuống vựa cá biến thành hình cá bơi nhanh ra phía xa.

Hồ Phong Đài nối tiếp với biển, ở vị trí cửa ra tạm thời vẫn chưa có lưới bao ngăn cản, có thể trực tiếp bơi ra biển, hai bên cửa vào có 3 vựa cá, trong đó có một chỗ là của Tần Dahai.

Không giống với bên trong vựa cá hồ Phong Đài, xung quanh có đất liền bao quanh, xung quanh vựa cá Tần Dahai đều là biển, tất cả dựa vào lưới bao ngăn lại.

Diện tích so với hồ Phong Đài khác biệt rất lớn, thậm chí không bằng một nửa vựa cá của hắn lúc đầu.

Là do Sở Tiên chặn mất tiền tài của hắn, vì vậy Tần Dahai không tiếc tiêu hao rất nhiều sức lực lấy được 9 con cá Alligator gar, chỉ có điều hắn không biết kết quả hoàn toàn là giúp Sở Tiên.

Vựa cá Tần Dahai rất cạn, nước vô cùng trong, xa cũng có thể nhìn thấy quái vật khổng lồ bơi chậm chậm trong vựa cá.

Vì nuôi cá croaker và cá thiếu bạc, năng lượng Sở Tiên giảm đi 600, khôi phục lại hình thể lần nữa khoảng bốn mét rưỡi, nhưng ngay cả như vậy, trong đại dương này cũng là một loài cá khổng lồ.

Đi tới xung quanh vựa cá Tần Dahai, một cái lưới đánh cá kiên cố chặn hắn ở ngoài.

_Nhìn cái kim của ta. Nhìn thấy cá lưới đánh cá này, Sở Tiên cười hà hà, liền lấy hai cái kim ra, chậm chậm cắt từng sợi một.

- Muốn để Alligator gar cần nuốt cá của ngư trường ta, vậy ta cũng vô lễ đến cần nuốt cá ngư trường của người.

Sở Tiên lập tức phát huy góc nhìn toàn năng, khống chế cá bốn phía.

- Đều là cá nhỏ? Tiến vào bên trong vựa cá Sở Tiên cảm ứng được xung quanh đều là cá nhỏ, tất cả cá trong vựa cá Tần Dahai đều lớn chừng bằng móng tay, một con to cũng không có.

Xem ra chỗ cá này họ cũng vừa đưa vào không lâu. Sở Tiên nghĩ trong lòng:

Đúng lúc cá croaker và cá thiếu bạc của ta cần ăn những loại cá nhỏ, thật sự là người tốt giúp người khi gặp nạn nha!

Sở Tiên nhanh chóng vây quanh một vòng vựa cá Tần Dahai, rồi khống chế từng con ở xung quanh, mang chúng đến hồ Phong Đài.

Cá nhỏ rất nhiều, khoảng mấy vạn con, thả ở vựa cá của hắn đầy chi chít, nhưng thả vào hồ Phong Đài lại không hiện lên nhiều.

Bơi đến bình đài trước vựa cá, Sở Tiên biến thành hình người, mở cửa khu vực nuôi cá croaker đưa vào, từng con từng con đưa vào trong.

- Lớn nhanh thật, theo tốc độ này, nửa tháng có thể lớn đến 2 cân rồi. Sở Tiên nhìn thấy hình thể một con croaker, đã lớn gần 1 cm, mặt cười cười.

Toàn bộ cá bé trong vựa cá Tân Dahai đều đưa vào vựa cá của mình, Sở Tiên lại nhảy xuống nước, biến thành hình cá bơi ra biển.

Bơi dưới biển, cá lân cận thành phố Hải Thanh hoàn toàn không thể so sánh với đảo Lamma, nhưng Sở tiên không để ý nhiều như vậy, hần tăng tốc độ, rất nhanh, xung quanh hần tập trung mấy nghìn loại cá.

Trong đó có cá chiên bé, cá thu, cá threadfin, cá Nibea, cá lạc, cá trích Thái Bình Dương, cá chim, cá tuyết, nhiều loại, không chỉ chủng loại không giống nhau mà kích thước cũng không giống nhau, nhưng thời gian 1 tiếng đồng hồ lên đến nghìn con, ít nhất 3 4 nghìn cân, bán ra cũng có 3 4 trăm vạn.

Sở Tiên mang bảy cá bơi về hồ Phong Đài, mở lực không chế, bảy cá tán ra ở hồ Phong Đài, lại tiếp tục bơi ra biển, 3 giờ liên tiếp, Sở Tiên đi đi về về 3 lượt.

4 lần như vậy, cá trong ngư trường nhanh chóng đạt tới trên vạn cân, Sở Tiên nhìn thời gian, liền biến thành hình cá bơi về bờ.

- Dùng lưới lấp kín vị trí cửa vào hồ Phong Đài. Sở tiên mặc áo, dặn dò lão Tầm.

- Được ông chủ.

Trên vạn cân các loại cá, nói thế nào cũng có thể bán đến mười mấy vạn, mà đây chỉ là 4 5 tiếng bận rộn của hần.

Đây mới là vận dụng đúng đắn vựa cá.

Về nhà đã 12 giờ, Sở Tiên tắm rồi ôm Tiểu Đình ngủ.

Ngày hôm sau, Sở Tiên đưa nhóm người Phong thúc đến vựa cá.

_Tôi qua chúng tôi lấy ít cá ở biển, về phần làm sao mà lấy được không nói được với các người rồi, khoảng trên vạn cân, các người đi đến vựa cá xem, bắt tất cả các loại cá trưởng thành, Phong thúc thúc tìm người bán cá đi, loại có thể lớn nữa thì tiếp tục nuôi ở vựa cá. Sở tiên nói với họ.

Phong thúc cùng đám ngư dân đi phía sau mặt đầy kinh ngạc, nhìn các loại cá trong ngư trường, trong đầu đầy nghi ngờ.

Sở Tiên nhìn họ cười, gọi nhiều người đến như vậy không phải mỗi ngày bảo họ nuôi cá, mà là để họ duy trì vệ sinh vựa cá, vựa cá của hần, yêu cầu về môi trường cực kỳ cao, nhất định phải phòng ngừa các loại tảo tăng nhanh, các vấn đề cá sinh bệnh, thứ hai là lúc thường có thể làm bể cá, một công đôi việc.

Mà lúc này, trong vựa cá Tân Daihai, vài tên ngư dân nhìn vựa cá trống rỗng như vậy, bỗng nhiên có một loại cảm giác quen thuộc, loại cảm giác này lại không phải hồi ức tốt đẹp.

- Cá con đâu? sao một con cũng không có?

- Đúng vậy, rốt cuộc là chuyện gì? lẽ nào lại xuất hiện việc kỳ dị như lần trước?

Mấy người công nhân nghĩ đến chuyện xảy ra lần trước, lúc đó cá trong ngư trường mỗi ngày lại giảm bớt, cuối cùng không tìm thấy bất kỳ hung thủ nào.

Mà hôm nay, vựa cá lại thêm triệt để, đến một con cá bé cũng không có, trống rỗng như vậy, cho dù bọn họ tung thêm nhiều thức ăn cũng không thấy một con cá nhỏ.

- Đây... chúng ta nhanh báo cho ông chủ! Một gã ngư dân cuống quýt lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại gọi Tân Dahai.

Trong hồ Phong Đài, Phong thúc đưa mấy ngư dân đi bắt đầu bận rộn, Sở tiên ngồi trên con thuyền nhỏ đi ra giữa, trong lòng kẻ động, không chế từng con cá croaker và cá thiếu bạc bơi lên trên mặt nước.

Nhìn chúng rõ ràng lại tăng trưởng, Sở Tiên mỉm cười.

Mấy ngày tiếp, Sở Tiên hoàn toàn nhàn rỗi, ban ngày không có việc đến vựa cá xem hai loại cá trưởng thành, chiều cùng Tiểu Đình đi dạo phố ăn cơm xem phim, cuộc sống nhàn nhã khiến người ta ngưỡng mộ.

Hần mặc dù nhàn rỗi, nhưng sản nghiệp của hần lại vận hành nhanh chóng, đầu tiên, bể cá ở Kinh Hải, bận rộn mười mấy ngày cuối cùng ổn định rồi, mười mấy ngày đã đạt hơn 2700 vạn, một con số vô cùng kinh khủng.

Ban đầu, Trương Tiểu Hoa chuẩn bị bắt đầu tuyển dụng các đại lý, Sở Tiên bảo cô dừng lại, mọi thứ đợi phim hần diễn vai chính chiếu xong rồi nói.

Ở cuối phim, Sở Tiên bảo Đoàn Khoa tăng thêm thông tin liên quan đến bể cá Tiên Cảnh.

Trước mắt phim đã hoàn thành chế tác, Đoàn Khoa đang chuẩn bị tìm kiếm phát hành, tạm thời mọi thứ đều thuận lợi.

Ở Thái Lan, rạn biển Tiên Cảnh đã bắt đầu vận hành chính thức, theo báo cáo của Lão Mục, gần 1 tháng họ bắt được hơn nghìn con rạn biển.

Hơn nghìn con rạn biển sau khi chế biến xong lợi nhuận đạt tới 5 ngàn vạn trở lên, mà khoản thu này đạt được chưa đến 1 tháng, theo lão Mục nói, sau

này mỗi tháng lợi nhuận có thể đạt tới 3 tỷ, một năm có thể bắt 6 tháng, thu nhập khoảng 18 tỷ, so với trước đây dự đoán nhiều hơn 9 tỷ.

Mặc dù có thể bắt được gấp bội rấn biển, chủ yếu là công lao của cá mập, cá mập có năng lực bắt rấn biển đặc biệt, dưới sự hướng dẫn của nó thường thì làm ít công to.

Sở Tiên lần nữa dặn dò Lý Long, rấn biển Tiên Cảnh tự mình hoàn toàn có thể nghiên cứu một số tác dụng của rấn biển, không cần phải luôn luôn làm một nhà cung cấp.

13 ngày, những con cá croaker và cá thiếu bạc đột nhiên lớn tới hơn 1 cân thật là kinh khủng!

- Đúng vậy! Mọi người nhìn cá croaker và cá thiếu bạc, toàn bộ không có gì khác biệt so với sống hoang dã trong đại dương, rốt cuộc ông chủ làm bằng cách nào?

- Kỳ lạ, thật sự kỳ lạ, mấy ngày nay mấy loại cá khác trong ngư trường lúc đầu chỉ có hai ba vạn cân, khi chúng ta bán ra liền ba bốn vạn cân, bây giờ ở đây đều là cá bé rồi.

- Đúng vậy, cá gì cũng có, đây quả thực quá kỳ lạ, ông chủ nói bắt từ biển về, mỗi lần đều là trong đêm xuất hiện mấy nghìn cân cá, thật sự khiến người ta kinh ngạc.

- Mọi người có nhìn thấy trong biệt thự phơi bào ngư không, trời ạ, bào ngư to như vậy, tôi nhìn thấy trên mạng bé hơn một chút, 1 con phải mấy trăm vạn.

- Mọi người nói xem ông chủ có phải dùng năng lực đặc biệt gì, nếu không sao lại có thể có chuyện quái dị vậy?

Sáng sớm trong vựa cá, một nhóm công nhân trên bình đài nhỏ giọng trò chuyện, hơn mười ngày làm việc, khiến họ càng ngày càng cảm thấy kinh ngạc, mỗi ngày trong vựa cá bỗng nhiên gia tăng các loại cá, hòa toàn trái với định luật sinh trưởng của cá croaker và cá thiếu bạc, đủ loại chuyện khiến người khác không thể tưởng tượng nổi.

- Được rồi, mọi người đừng nói lung tung nữa, làm việc chăm chỉ, chuyện gì cũng đừng nói, ông chủ đối với chúng ta tốt như vậy, chúng ta giữ gìn bí mật là được rồi. Phong thúc ở bên nghe thấy họ bàn luận ở bên nhắc nhở.

Thực ra Phong thúc cũng cảm thấy kỳ quái hơn bất kỳ ai, chỉ có điều ông không hỏi, cũng không nói cho người khác.

- Ông chủ, mấy người công nhân đang suy đoán về hiện tượng kỳ lạ ở vựa cá chúng ta, tôi sợ chuyện này sẽ bị truyền ra ngoài.

Trên đường đi đến vựa cá, lão Tầm cau mày nói với Sở Tiên, bên cạnh họ, ngoài Nhị Kiếm Tam Kiếm còn có mấy người thanh niên cường tráng, cũng là bọn Nhất Sáu đến Cửu Sáu.

- Ủm, Sở Tiên gật đầu, tình hình này hẳn cũng sớm đoán ra, chỉ cần vựa cá hẳn tuyển nhận công nhân nhất định sẽ khiến người khác biết được một vài việc, có điều hẳn không hề dễ ỷ.

Lúc đầu có thể nói thông tin dunkleosteus cho Pháp Đại Nguyệt nói cho bọn người lão Thạch, cũng là để làm nền cho hiện tượng kỳ lạ bây giờ.

Như vậy cho dù dễ vài người cảm thấy kỳ lạ, hẳn có thể đem tất cả chuyện này đẩy lên người dunkleosteus.

Suy cho cùng sinh vật trong truyền thuyết, tất cả mọi người đều không biết chúng có năng lực gì.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242: Lên Tàu Chiến

- Ông chủ!

- Ông chủ!

Khi Sở Tiên đến vựa cá, công nhân xung quanh lập tức đứng dậy chào, từ đáy lòng, họ vẫn vô cùng cảm kích ông chủ này, vì đãi ngộ của hắn rất tốt, là một ông chủ cực kỳ tốt.

- Ủm, Sở Tiên nhìn họ gật đầu, hôm nay gọi mấy người qua đây, thật ra là để giải quyết những nghi ngờ trong lòng họ, nhưng cách giải quyết này sẽ khiến họ càng khiếp sợ.

- Đợi lát nữa tôi sẽ đưa mọi người đến một nơi, để tháo gỡ những nghi ngờ trong lòng mọi người.

Sở Tiên nhìn họ cười nói:

- Lên thuyền, hôm nay chúng ta ra biển.

Lần ra biển này không phải là bắt cá, mà là hôm qua hấn cùng Pháp Đại Nguyệt đã bàn xong việc.

Lần trước cùng lão Thạch gặp 2 viện sĩ, họ muốn nhìn cá dunkleosteus trong truyền thuyết, Sở Tiên đương nhiên không có vấn đề gì, hấn cũng muốn xem hơn 1 tháng rồi, bây giờ cá dunkleosteus này lớn bao nhiêu rồi, có bị chết không.

Vì vậy nhân cơ hội này, Sở Tiên quyết định mang theo 10 người công nhân trong vựa cá cùng đi, thuận tiện giải quyết nghỉ ngơi trong lòng họ, để sau này họ giữ gìn bí mật tốt hơn.

Ngư thuyền chậm chậm chạy, ở chỗ cửa ra không xa, Sở Tiên nhìn thấy nhóm người lão Tàn đang ở trong vựa cá của họ.

Lão Tàn cùng Tàn Chí Vỹ cũng nhìn thấy ngư thuyền của Sở Tiên, bắt quá, không nhìn được rứt cổ một cái.

Lần trước Sở Tiên đem toàn bộ cá nhỏ của họ đi, lão Tàn tức giận thiếu chút nữa là ngắt đi, mấy chục vạn cá như vậy biến mất, có thể tưởng tượng được tâm tình của hấn.

Mà những ngày này, hấn cũng chú ý hơn vựa cá của Sở Tiên, không những không xuất hiện chuyện cá bị Alligator gar nuốt chửng, trái lại trong ngư trường xuất hiện rất nhiều cá, thế là ý nghĩ đầu tiên của hấn cho rằng Sở Tiên khám phá ra âm mưu của hấn, đem toàn bộ cá nhỏ trong ngư trường trộm đi để trả thù, có điều chưa đợi hấn đến tìm Sở Tiên, lão Tàn cùng bọn người Nhị Kiếm và Nhất Sáu đã đến nhà hấn.

Mười mấy người cá, mỗi người đều là một nhát đánh mấy chục cao thủ, mặc âu phục màu đen chỉnh tề, cho dù lão Tàn xuất thân là côn đồ nhưng đối mặt với họ cũng là một hồi mồ hôi lạnh.

Nhóm người lão Tàn cũng không nói nhiều với lão Tàn, 2 quyền đánh xuống, thậm chí lúc Lão Tàn bắt đầu muốn phản kháng, kết quả bị Nhị Kiếm một tay nắm lấy dễ dàng, cuối cùng hấn cũng biết tự mình tưu trục rốt cuộc là tồn tại dạng gì.

Bây giờ lại gặp Sở Tiên như vậy, đến một tiếng rầm cũng không dám phóng.

Có lẽ đã qua những ngày quen thói, bây giờ để hấn cảm dao hung hăng đi chém người hấn thật sự không dám, hơn nữa cho dù là dám hạ thủ, cũng không dám động thủ với nhóm người này, muốn tiền có tiền, muốn người có người, nói trắng ra hấn chỉ là một hào phú nhỏ nghìn vạn mà thôi, đâu không lại người khác.

Sở Tiên nhìn lướt qua không để ở trong lòng, với thực lực hiện giờ của hấn, mặc dù tiền có thể không nhiều, nhưng nhân công và

liên hệ không kém chút nào, nhất là sau khi cứu đoàn người Pháp Đại Nguyệt.

Ngư thuyền tiến vào đại dương, tốc độ nhanh nhất, rất nhanh đã đến tọa độ mà Pháp Đại Nguyệt cung cấp.

Một chiếc tàu chiến dài hơn 40 mét, quân lính đứng phía trên, vũ khí tiên tiến được đặt phía trên tàu chiến.

Nhóm người cá từ từ tới gần tàu chiến, Phong thúc cùng 10 người công nhân chết lặng người đứng lại bên cạnh tàu chiến.

- Pháp đại ca. Sở Tiên nhìn Pháp Đại Nguyệt mặc quân phục đứng trên tàu chiến lên tiếng chào hỏi.

- Đến rồi. Pháp Đại Nguyệt cười, tàu chiến kéo ra một tấm bảng, Sở Tiên cười đi lên.

- Đều lên hết đi. Sở Tiên nói với nhóm người Phong thúc đang ngẩn ngơ.

- Được ông chủ! 10 người công nhân càng thêm chấn động, nhanh chóng gập đầu, cung kính đi theo phía sau.

- Vài người công nhân mới tuyển, vì hiện tượng kỳ lạ ở vựa cá, nên gọi họ đến xem xem. Sở Tiên nhìn đám người công nhân phía sau nói với Pháp Đại Nguyệt.

- Đương nhiên không có vấn đề gì. Pháp Đại Nguyệt không quan tâm lác đầu, liền tò mò hỏi:

- Vựa cá của Sở Tiên huynh đệ rất kỳ quái sao?

- Ha ha, đương nhiên kỳ quái.

Sở Tiên cười:

- Cá trong ngư trường của tôi không phải tự nuôi mà cá từ biển chạy tới.

- Ha ha, thật chỉ có cậu, chẳng trách người khác thấy kỳ lạ, đổi lại là ai đều cảm thấy kỳ quái. Pháp Đại Nguyệt hơi sững sờ cười.

Hắn đương nhiên biết ý của Sở Tiên, cá từ biển chạy tới, dĩ nhiên là lợi dụng cá dunkleosteus đem cá biển chạy tới vựa cá của chính hắn.

Sở Tiên biết lời mình nói Pháp Đại Nguyệt sẽ nghĩ thế nào, hắn cũng là có ý chỉ dẫn.

Mấy người công nhân bên cạnh nghe thấy ông chủ mình nói chuyện với người trung niên mặc quân phục trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng họ không dám nói bất cứ điều gì.

Hải quân đi lên trên tàu chiến nói chuyện với vị sĩ quan, hơn nữa chiếc tàu chiến này hiển nhiên là đang đợi ông chủ mình, loại chấn động này, đâu phải những ngư dân bình thường này có thể tưởng tượng đến.

- Dunkleosteus đang ở vị trí nào bây giờ cậu có biết không? Pháp Đại Nguyệt hỏi.

- Bây giờ tôi không biết. Sở Tiên lắc đầu:

- Ở Hoàng Hải, nhưng vị trí cụ thể cần tìm xem.

Pháp Đại Nguyệt gật đầu, dù sao đây là loại cá đã tồn tại từ thời cổ xưa, không thể đứng ở lại một vị trí.

Được, vậy chúng ta loanh quanh ở Hoàng Hải. Pháp Đại Nguyệt gật đầu:

- Đến nói chuyện, nhóm người lão Thạch đều ở đây.

- Ừm, Sở Tiên gật đầu, để nhóm người lão Tầm đợi ở ngoài hắn đi vào trong tàu chiến.

- Tiểu Tiên đến rồi, đến ngồi, gọi cậu đến không làm phiền cậu chứ. Lão Thạch nhìn Sở Tiên đi vào cười.

- Sao lại phiền chứ, tôi cũng muốn xem xem tàu chiến của đất nước. Sở Tiên cười, chào hỏi 2 vị bên cạnh Cổ viện sĩ và Ngô viện sĩ.

- Ha ha, không cần khách sáo, ngồi ngồi.

Bây giờ thời bình tương đối nhàn rồi, ngoài quân diễn còn có thăm dò tài nguyên biển, Cổ viện sĩ và Ngô viện sĩ bây giờ kiêm quản mặt này, nên rất tò mò cá dunkleosteus.

- Tôi nghĩ cá dunkleosteus chắc sẽ mang đến chấn động rất lớn cho mọi người.

Sở Tiên nói với lão Thạch Cổ viện sĩ và Ngô viện sĩ.

- Cậu có thể tìm thấy chúng ở biển rộng mênh mông này? lão Cổ tò mò hỏi.

- Yên tâm đi Thạch thúc, tôi có phương pháp đặc thù tìm được chúng. Sở Tiên giả vờ thần bí đáp.

- Vậy được, Đại Nguyệt, chạy thuyền. lão Cổ lên tiếng.

- Thạch thúc, tôi có thể phải ra bên ngoài, không khó mà tìm. Sở Tiên cười đứng lên.

- Chúng tôi cũng đi xem xem.

Lão Thạch cười đứng lên, đi ra bong thuyền.

Nhóm người Phong thúc nhìn mấy quân nhân có tuổi, nhìn cấp bậc trên quân trang cảm thấy kính nể.

Lão Thạch nhìn họ cười, đứng trên boong thuyền nhìn ra biển.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Tạm Biệt Cá Dunkleosteus

- Hồi biển cả bao la vô tận, nếu như có thể “gặt hái” được các nguồn tài nguyên từ biển thì loài người đã được hưởng lợi vô tận rồi.

- Đáng tiếc, biển cả quá là thần bí, loài người chúng ta lại không có năng lực tồn tại trong hải dương mênh mông.

- Đúng rồi lão Cỗ, bên phía biển Đông phát hiện được một mỏ vàng, bây giờ có thể tiến hành khai thác được không?

- Khó đấy, khai thác vàng ở biển còn khó hơn lên trời.

Mấy người lão Cỗ đứng ở boong tàu nói chuyện, Sở Tiên nằm sấp trên sàn nhìn mặt biển dần lùi về sau với tốc độ chóng mặt. Tốc độ của tàu chiến nhanh hơn gấp 2 lần tốc độ tàu cá, đây không phải là tốc độ mà tàu cá của hắn có thể so sánh được.

Chạy trên mặt biển chừng 3 giờ đồng hồ. Trong khoảng thời gian đó, mấy người Sở Tiên có ăn một bữa trưa ở trên tàu chiến. Mặc dù không có nhiều món xa xỉ như Sở Tiên tự làm ở trên biển, thế nhưng mùi vị cũng khá là ngon.

- Đợi chút, Pháp đại ca, lái tàu chiến đi về hướng bên kia đi!

Trên biển, một loại cảm giác mơ hồ lại lần nữa truyền tới, Sở Tiên nhanh chóng nói với Pháp Đại Nguyệt.

3 người Thạch Lão, viện sĩ Cỗ, viện sĩ Ngô không giống như đám thanh niên bọn họ, sức khỏe tốt, đứng hít gió biển mãi cũng chẳng sao. Mấy người đó lớn tuổi rồi, đứng ở trên boong tàu một chút liền quay vào trong.

- Được. Pháp Đại Nguyệt lập tức đi tới buồng lái dẫn dò thuyền viên lái tàu chuyển hướng.

"Cũng không biết bây giờ cá Dunkleosteus lớn cỡ rồi, chắc cũng phải tầm 2, 3m đấy nhỉ."

Sở Tiên nghĩ thầm trong lòng, sấp một tháng rồi, dựa theo tốc độ ăn của đám cá Dunkleosteus thì kích thước của chúng cũng phải 2, 3m, thậm chí có thể đạt tới 4m cũng nên.

Tàu chiến thay đổi phương hướng, cái cảm giác mơ hồ ấy ngày càng trở nên rõ rệt, Sở Tiên nhắm mắt, dùng sóng âm dò quét xung quanh.

- Tìm thấy rồi.

Bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong trí não hắn.

- Pháp đại ca cho tàu chiến dừng lại, có thể gọi mấy người Thạch Lão ra rồi.

- Hử? Tìm thấy rồi à?

Pháp Đại Nguyệt có chút bất ngờ, nhìn hắn.

- Đúng vậy, thấy rồi.

Sở Tiên nhìn anh cười cười, sau đó đưa tay lên miệng, huýt một tiếng sáo vang dội.

- Được, vậy ta đi gọi mấy người Thạch Lão đây.

Pháp Đại Nguyệt nhanh chóng gật đầu.

Tinh thần Sở Tiên lúc này đều tập trung hết ở dưới đáy biển, trong trí não hắn, cả chục hình bóng to lớn đang tiến gần lại tàu chiến.

- Đây là?

Đội lúc bọn chúng tiến lại gần hơn, trên mặt Sở Tiên liền lộ ra thần sắc không thể nào tin được.

- Lớn nhanh thật đó, thân hình này, trọng lượng này phải tương đương với một đàn cá mập rồi!

Trong lúc Sở Tiên còn đang bận kinh ngạc thì mấy bóng dáng to lớn đã ngoi lên mặt biển với tốc độ nhanh chóng, trên mình giống như là khoác một bộ áo giáp màu đen trông như một khối đá, phần đầu to lớn, trong khoang miệng là bộ hàm phát triển quá cỡ cực kì khủng bố, tốc độ bơi không phải là rất nhanh, trông có vẻ nặng nề, giống như một cái máy ủi đất đang từ từ tiến lại gần tàu chiến.

Lúc này mấy người Thạch Lão từ bên trong tàu đi ra, nhìn thấy 10 con cá Dunkleosteus dài hơn 5m ở cách đó không cũng giật mình một phen thót lên.

- Chính xác, đây chính là hình dáng của cá Dunkleosteus trong truyền thuyết. Với hình dạng này có lẽ là đang trong thời kì sinh trưởng. Cơ thể như khoác lên một bộ áo giáp sắt, không có răng, thế nhưng lại có bộ hàm phát triển quá mức còn đáng sợ hơn cả có răng. Kích thước rất lớn, mấy con trước mắt ít nhất cũng phải nặng 2, 3 tấn, bản tính dũng mãnh, tàn nhẫn, đã từng là thợ săn đỉnh cao một thời.

Viện sĩ Cỗ nhìn thấy đám cá Dunkleosteus đang bơi ở biển, đôi mắt háp háy đầy kích động đi tới.

- Haha, xem ra đây là một loài cá vô cùng dũng mãnh và hung dữ.

Lão Cỗ cười cười.

Sở Tiên hiện đang đánh giá lũ cá Dunkleosteus mà bản thân tự gây giống ra, trong lòng có chút sợ hãi. Trong vòng một tháng, từ một con cá chỉ to bằng lòng bàn tay đã lớn thành con cá dài 5m, nặng 2,3 tấn, thật là đáng sợ mà.

Càng khiến hấn kinh ngạc hơn là, năng lượng của bọn chúng đã đạt tới mức hơn 8000, lực tấn công cũng đạt tới 10.000. Đây cũng chính là loài cá cổ xưa mà Sở Tiên bây giờ có thể tạo ra dễ như trở bàn tay.

- Pháp đại ca, dừng tàu, chúng ta xuống xem sao.

Sở Tiên nói với Pháp Đại Nguyệt một câu rồi trực tiếp nhảy từ trên tàu xuống dưới ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người.

Khoảng cách từ tàu đến mặt nước ít nhất cũng phải 4m, thế nhưng Sở Tiên lại nhảy thẳng xuống như vậy, hành động này khiến mấy người ở xung quanh giật mình sững sờ.

Càng khiến bọn họ kinh ngạc hơn là đám cá Dunkleosteus đang tập trung quanh mạn tàu, một con trong số đó đột nhiên nhảy lên nghênh đón rồi dùng phần đầu của nó áp chặt lên người Sở Tiên.

- Mẹ nó chứ!

Pháp Đại Nguyệt ở trên tàu không kìm được mà chửi một câu, mắt chữ A miệng chữ O nhìn xuống dưới.

Sở Tiên hướng về phía hấn vẫy vẫy tay.

- Quá ngẫu!

Pháp Đại Nguyệt lại không kìm được mà bật ngón tay cái lên với hấn, ngay cả đám người Thạch Lão, viện sĩ Cổ cũng ngạc nhiên suýt rớt cả hàm.

- Mau hạ thuyền xuống để bọn ta qua đó xem nào. Thạch Lão phấn khích nói.

- Phong thúc, đây chính là boss của chúng ta sao? Quá ngẫu luân, ôi mẹ nó chứ, thật là lợi hại quá mà, cuối cùng thì tôi cũng biết tại sao vừa cá của chúng ta bỗng nhiên lại có nhiều cá như vậy rồi, thần kì quá.

Một nhân viên ở bên cạnh tròn mắt ngạc nhiên nhìn những con vật khổng lồ ở phía dưới tàu, đưa tay ra chỉ trỏ, cả người run rẩy mà thốt lên.

- Ta cũng không ngờ. Phong thúc đáp.

- Ông chủ thật không phải là người thường mà, quan hệ với cấp trên trong quân đội thân thiết như thế, lại có thể không chế loài cá khủng bố như kia, thật lợi hại.

Không giống như mấy người Pháp Đại Nguyệt, bọn họ chỉ là những ngư dân thấp cổ bé họng thế nên cảm thấy những gì trước mắt quả là không thể nào mà tin nổi, boss của bọn họ nhất định phải là một nhân vật thần bí tầm cỡ.

Ánh mắt Sở Tiên quét qua đôi mắt của mọi người, thứ hấn muốn chính là hiệu quả như vậy, thần bí mà hùng mạnh. Sau này hấn mà có làm ra những việc lạ lùng khó tin thì bọn họ cũng sẽ không thấy kì quái, hơn nữa, như thế lại càng dễ khiến cho bọn họ giữ bí mật.

Vuốt ve phần đầu của cá Dunkleosteus, Sở Tiên cảm thấy giống như đang sờ lên một hòn đá vậy, vô cùng kiên cố. Phải biết là với sức mạnh trước đây của hấn thì tất cả các loại đá bình thường đều có thể bị hấn bóp vụn nhưng lại không hề khiến lớp bề mặt của chúng lay động, không hề thân hình cứng như sắt thép.

Thuyền được hạ từ trên tàu chiến xuống, đám người Thạch Lão cẩn thận dè dặt mà đi tới bên cạnh đàn cá Dunkleosteus.

- Không sao đâu Thạch gia, lại đây, bước lên người bọn chúng.

Sở Tiên cười cười đi qua, cá Dunkleosteus chủ động dùng cơ thể của chúng tạo thành một con đường.

- Không cần, không cần, chúng tôi nhìn ở cự ly gần thế này là được rồi, bọn chúng thật là thông minh mà.

Thạch Lão xua tay, cúi người xuống cẩn thận đánh giá, hiểu kì đưa tay ra vuốt ve.

Lực cắn của cá Dunkleosteus cực kì đáng sợ, sức mạnh của nó vô cùng lớn. Trong tài liệu ghi chép cũng từng nói rằng cá mập là thức ăn của chúng, xem ra quả nhiên là như vậy, bộ da cứng như thế này thì đến ngay cả răng của cá mập cũng chưa chắc đã có thể cắn đứt, lại còn cả bộ răng này nữa, giống như cường lực hợp kim vậy.

Viện sĩ Cổ xoa xoa miệng nói.

- Đúng vậy, tôi cảm thấy sức mạnh của bọn chúng vô cùng lớn. Tôi đứng trên người bọn chúng mà cứ như đứng trên đất bằng vậy.

Sở Tiên gật đầu.

Viện sĩ Cổ neho neho mắt, nhìn viện sĩ Ngô bên cạnh gật đầu:

- Tiểu Tiên, chúng tôi có thể đo sức mạnh của chúng một chút được không?

- Đo thử sức mạnh?

Sở Tiên hoài nghi nhìn mấy người.

- Tất nhiên là được, nhưng mọi người muốn đo thế nào? - Đơn giản thôi, trên con tàu này của chúng tôi có một thiết bị có thể kiểm tra đo lường sức kéo, chỉ cần buộc chặt vào một con cá Dunkleosteus là được rồi.

Viện sĩ Cổ trả lời.

- Được, vậy thì không vấn đề gì.

Sở Tiên gật đầu đồng ý, hẳn cũng muốn biết hiện nay sức mạnh của cá Dunkleosteus lớn đến chừng nào.

Rất nhanh một sợi dây thừng có cốt thép bên trong được ném qua. Sở Tiên đón lấy, dùng dây nịt quấn quanh cá Dunkleosteus, đề phòng làm nó bị thương, sau đó buộc sợi dây thừng lên người nó.

- Thử sức mạnh của người một chút nhé.

Sở Tiên vỗ nhẹ đầu cá Dunkleosteus, cười nói với nó.

Cá Dunkleosteus đang đưa cơ thể một chút, mấy con khác ở xung quanh cũng dần dần tản ra, chỉ nhìn nó lắc lắc đuôi, chậm chậm bơi về phía trước.

Trọng lượng của cá Dunkleosteus ước chừng khoảng 3 tấn, nó lắc mạnh đuôi một cái bọt nước liền bắn tung tóe, cơ thể hết sức từ tốn tiến về trước.

Sở Tiên kiểm tra trạng thái của nó, không hề phát hiện ra có gì không đúng.

- Cực hạn rồi.

Sở Tiên nhìn con cá Dunkleosteus đã không thể bơi được nữa, nói với đám người viện sĩ Cổ bên cạnh.

Thế nhưng trên gương mặt của viện sĩ Cổ với viện sĩ Ngô lại hiện ra thần sắc kinh ngạc.

- 10 tấn, sức mạnh cơ bắp bộc phát có thể đạt đến 10 tấn, quả là đáng sợ.

Viện sĩ Cổ sợ hãi lẩm bẩm một mình.

- Sức mạnh bùng nổ của 1 con cá Dunkleosteus có thể đạt 10 tấn, 10 con là 100 tấn, bọn chúng mà hợp sức lại thì đúng là khủng bố mà.

Thạch Lão bên cạnh khẽ tắc lưỡi.

Hai người viện sĩ Cổ và viện sĩ Ngô đưa mắt nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư suy ngẫm.

Sở Tiên đi tới bên cạnh con cá Dunkleosteus, cõng sợi dây thừng trên người nó ra rồi vuốt ve đầu nó.

Đỉnh đầu con cá Dunkleosteus đặt trên cánh tay hắn, đôi mắt to bụi nhìn hắn chăm chú. Mặc dù toàn thân phát ra hơi thở hung hãn thế nhưng ở bên cạnh Sở Tiên lại hiện ra vẻ cực kì hiền lành.

- Tôi nghĩ chúng ta có thể dùng mấy con cá này của Tiểu Tiên để vớt một số thứ.

Lúc này viện sĩ Cổ đột nhiên nói với Thạch Lão.

Thạch Lão cũng sờ, gương mặt rơi vào vẻ trầm tư.

- Ý ông là tàu Hải Nam Lisa, tàu Thượng và mấy con tàu đắm khác?

- Đúng vậy.

Viện sĩ Cổ gật đầu.

- Tàu Lisa và tàu Thượng bởi vì lý do đặc biệt vẫn luôn không vớt lên được. Dựa vào kỹ thuật của chúng ta hiện nay có thể phải đợi mấy mươi năm nữa mới thực hiện được, thế nhưng, nếu như có sự trợ giúp của đám cá Dunkleosteus này thì không còn vấn đề gì nữa rồi.

- Được không vậy? Thạch Lão do dự hỏi.

- Được mà, tàu Lisa dự tính nặng khoảng 80 tấn, hoàn toàn không vấn đề. Tàu Thượng thì nặng khoảng 120 tấn, cũng không có vấn đề gì quá lớn, còn mấy con tàu khác thì có thể hơi phức tạp chút. Có điều vớt được hai con tàu kia là khá lắm rồi, chỉ cần để chúng kéo ra là chúng ta có thể dùng thiết bị để vớt lên rồi.

Viện sĩ Cổ gật gù đầu, sau đó hướng ánh mắt về phía Sở Tiên.

- Muốn dùng cá Dunkleosteus để vớt tàu chìm?

Sở Tiên nghe thấy bọn họ bàn chuyện liền tò mò hỏi.

- Đúng vậy, có hai con tàu đắm khó mà vớt lên được, tôi cảm thấy nếu dùng cá Dunkleosteus để giúp sức thì chắc là sẽ ổn.

Viện sĩ Cổ gật đầu.

- Tôi tất nhiên không có ý kiến.

Sở Tiên chẳng chút do dự mà đồng ý.

- Yên tâm đi Tiên, chúng tôi sẽ không bạc đãi cậu đâu. Chúng tôi sẽ có cậu phần trăm dựa trên giá trị số vật phẩm vớt lên được.

Thạch Lão ở bên cạnh nói thẳng.

Sở Tiên cười cười, đương nhiên là không từ chối rồi.

- Được, vậy ngày mai chúng ta thử xem sao?

Viện sĩ Cổ nóng lòng lên tiếng.

- Được được.

Thạch Lão gật đầu.

- Giá trị những thứ trong hai con tàu đắm này chắc phải lên đến tiền tỉ, ngày mai tiểu Tiên có thời gian chứ?

- Tôi có. Ok không vấn đề.

Sở Tiên cũng vô cùng hứng thú với việc vớt tàu đắm.

- Vậy được, giờ chúng tôi về trước để chuẩn bị một chút.

Thạch Lão gật gù.

Trèo lên tàu, Sở Tiên liền huýt sáo một cái.

Tàu chiến khởi hành, lũ cá Dunkleosteus lập tức theo sát phía sau.

Nhìn mười con cá to lớn bơi theo phía sau, những người ở trên tàu bị làm cho hết hồn một phen.

Hai tiếng sau, tàu chiến tới vị trí tập kết tàu cá, đám người Sở Tiên lần lượt trèo lên tàu cá, hẹn thời gian gặp mặt ngày mai với mấy người Thạch Lão rồi vẫy tay cáo từ.

- Hiện giờ mấy người cũng đã nhìn thấy một số việc rồi, vựa cá của tôi có chút kì quái, thế nhưng trong lòng mọi người biết là được rồi, đừng nói ra bên ngoài. Nếu không đối với bất kì ai cũng không có lợi.

Sở Tiên nói với mấy người nhân viên bên cạnh.

- Chúng tôi đã rõ, boss cứ yên tâm ạ. Chúng tôi tuyệt đối không để lộ ra bên ngoài.

Đám nhân viên lập tức lên tiếng cam kết.

Bọn họ cũng biết chuyện này rồi, đây cũng không phải là chuyện xấu xa gì. Bây giờ trong lòng bọn họ chỉ cảm thấy kinh ngạc chứ cũng chưa nghi ngờ gì, hơn nữa, biết được thực lực của ông chủ, bọn họ cũng chẳng dám mang chuyện này truyền ra bên ngoài.

Mười con cá Dunkleosteus vẫn luôn đi theo phía sau đám người Sở Tiên. khi bọn họ về đến nơi thì sắc trời cũng đã tối dần, cũng may nhờ có bóng đêm, có thể để bọn chúng theo vào trong vựa cá.

- Đừng có đi lung tung, mấy người cứ ở đây chờ nhé.

Sở Tiên nói với bọn chúng một tiếng rồi lên bờ.

- Được rồi, mọi người đều vất vả rồi, đi về cả đi.

Sở Tiên nói với đám nhân viên, sau đó lái xe về nhà.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Tiên cùng mấy người lão Hoàng đến vừa cá từ sớm, dẫn theo cá Dunkleosteus rồi lái tàu tới địa điểm đã hẹn trước hôm qua.

- Pháp đại ca, Thạch lão.

Trèo lên tàu chiến, Sở Tiên cất tiếng chào hỏi với mấy người họ. Bên cạnh con tàu chiến lúc này còn có một con tàu dùng để vớt tàu chìm, bên trên có buộc mấy cái khung để vớt đồ.

- Đi thôi, có thể vớt được 2 con tàu đắm kia lên không phải dựa vào mười con cá Dunkleosteus của cậu rồi. Nếu như thành công, tôi có thể làm chủ, cho cậu 5%.

Trên tàu chiến, Thạch Lão vỗ vỗ vai hắn cười nói.

- 5%?

Sở Tiên sững sờ, sau đó vội vàng nói lời cảm ơn.

- Vậy thì Thạch gia à, tôi sẽ không khách khí đâu, 5% thật không phải một con số nhỏ.

Dựa theo những gì bọn họ bàn bạc hôm qua, giá trị vật phẩm trong hai con tàu đắm khoảng chừng mấy tỉ, 5% thì cũng phải lên tới vài chục triệu, quả thật không phải là 1 con số nhỏ mà.

- Không nhiều, không nhiều, có thể vớt lên được hay không cũng là cả một vấn đề. Hơn nữa, nếu như không có sự giúp đỡ của cậu, chúng tôi căn bản không thể nào vớt lên được. Huống chi, dựa theo giá cả thực vớt của quốc gia thì chúng tôi đã được lợi một khoản lớn rồi.

Thạch Lão cười đáp lại.

Tốc độ của tàu chiến rất nhanh, khoảng một tiếng sau thì dừng lại.

- Chính là vị trí này, rất có thể là con tàu Lisa của triều đại Nam Tống, bên trong có rất nhiều đồ sữ. Chúng tôi không dám trực vớt mạnh tay, vì thế chúng vẫn luôn nằm dưới đáy biển, cuối cùng bây giờ chúng cũng có cơ hội “nhìn thấy ánh mặt trời rồi”.

Pháp Đại Nguyệt chỉ xuống phía dưới cười nói.

Sở Tiên gật gù đầu, nhìn thấy mười mấy thợ lặn mặc đồ lặn bơi xuống phía dưới liền nói với Pháp Đại Nguyệt.

- Đưa tôi một bộ đồ lặn đi, tôi muốn xuống dưới xem thế nào.

- Tất nhiên không vấn đề.

Pháp Đại Nguyệt gật đầu sau đó gọi nhân viên bên một tiếng, đưa một bộ đồ lặn cho Sở Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 244: Bảo Tàng Trong Con Thuyền Đắm

- Nơi này sâu hơn một trăm năm mươi mét, chú ý cẩn thận một chút.

Pháp Đại Nguyệt nhắc nhở hắn.

Sở Tiên gật gù đầu, đại đường đối với hắn mà nói cũng chẳng khác gì trên đất liền, hoàn toàn có thể lặn sâu xuống đáy biển mà không cần dụng cụ, nếu như không phải vì che tai mắt người đời thì hắn cũng không phải phiền phức như thế này.

Từ trên thuyền nhảy xuống biển, Sở Tiên nhanh chóng bơi sâu xuống dưới. Cách chỗ hắn không xa còn có mấy tên thợ lặn chuyên nghiệp, nhưng tốc độ của bọn họ cùng với Sở Tiên kém quá xa, căn bản không thể đặt so sánh cùng nhau được. Ở trong biển, Sở Tiên bơi lặn tự do như một con cá, mấy tên thợ lặn xung quanh đều tròn mắt há mồm kinh ngạc, sau đó cũng vội vàng lặn sâu xuống dưới đáy biển theo Sở Tiên.

Lặn xuống dưới đáy biển, Sở Tiên mở ra năng lực thị giác đặc biệt của hắn, rất nhanh có một chiếc thuyền thương nghiệp cổ kính hiện ra trong tầm mắt hắn. Tuy nhiên chiếc thuyền buôn này cũng không phải là chìm sâu dưới đáy biển, mà chính là bị kẹt ở khe hẹp giữa hai ngọn núi nhỏ trước mặt hắn. Cũng không biết vì lý do gì, thuyền lại bị kẹt giữa hai ngọn núi rất chặt, chỉ lộ ra hai mép của mũi thuyền.

Sở Tiên nhìn chiếc thuyền buôn này hơi nhú mảy một chút, lập tức bơi qua xem xét. Thuyền buôn bị kẹt cũng coi như là kẹt đúng vào góc chết, ở giữa khe hở hẹp giữa hai ngọn núi, chỉ lộ ra một khe nhỏ, vô cùng nhỏ, đến một người cũng không đi qua nổi. Mà ở đằng trước thuyền buôn có dấu vết bị phá hoại, nhưng hiển nhiên, thuyền buôn này mặc dù có niên đại khá lâu đời, nhưng vẫn được gia công chế tạo vô cùng kiên cố, dù bị đâm nhưng mọi thứ vẫn không bị phá hư, đồ vật bên trong thợ lặn có tìm được cũng không có biện pháp để vớt được lên.

-Thật sự kì lạ, thuyền buôn lớn như vậy mà lại bị đâm ở đây theo phương thức cổ quái này? Sở Tiên đối với chiếc thuyền buôn bị đâm này vô cùng buồn bực, dùng phương thức như thế này mắc kẹt ở đây, vào không được, mà vớt lên cũng không vớt nổi. May ra chỉ có thể dùng một loại dây chắc chắn, buộc chặt vào trên cột thuyền buôn, sau đó để cho mấy con Dunkleosteus bơi phía trước dùng lực kéo mới có thể vớt được chiếc thuyền đắm này lên.

Sở Tiên nhìn ngó xung quanh một lúc, rất nhanh nhìn thấy một đám thợ lặn trong tay cầm máy móc, dụng cụ đo đạc đang tìm cách lấy thứ gì đó.

-Nhìn thấy sao? Cảm giác thế nào? Có phải là thấy vô cùng kì lạ hay không? Khi Sở Tiên từ trong đáy biển bơi lên, Pháp Đại Nguyệt tươi cười nhìn hắn hỏi.

-Nhìn thấy rồi, kì quái vô cùng, tôi rất tò mò là tại sao thuyền buôn lại có thể đắm xuống và kẹt ở trong đó. Sở Tiên gật đầu, lấy ống dưỡng khí bịt trên miệng tháo xuống, gật đầu nói.

-Bởi vì có xoáy nước, theo người của chúng tôi suy đoán, có lẽ ở đây đã từng xuất hiện xoáy nước khổng lồ, sau đó chiếc thuyền buôn này vô tình đi ngang qua bị cuốn vào trong đó. Cậu cũng nhìn thấy rồi, nếu muốn vớt được thuyền buôn đó lên, chỉ có Dunkleosteus của cậu mới có thể kéo được. Pháp Đại Nguyệt nhìn mười con Dunkleosteus ở các đó không xa, ánh mắt nóng rực.

-Dùng tàu ngầm kéo không được sao? Sở Tiên hơi nghi hoặc hỏi.

-Không thể, địa hình ở chỗ đó rất nguy hiểm, hơn nữa tàu ngầm căn bản không thể đi xuống đáy biển được, chúng tôi đã tính toán đủ mọi cách rồi, chỉ có một cách là dùng vũ khí cho nổ hai ngọn núi đó, nhưng bên trong con thuyền buôn kia có thể là đồ cổ thời Tống, nếu nhờ chẳng may có chút ngoài ý muốn nào thì được không bù nổi mất, cho nên luôn do dự chưa động thủ. Pháp Đại Nguyệt giải thích.

-Ồ, thì ra là thế. Sở Tiên gật gật đầu, leo lên chiến hạm.

-Chờ các anh chuẩn bị xong, tôi sẽ mang theo Dunkleosteus lặn xuống.

-Không có vấn đề gì. Pháp Đại Nguyệt gật gật đầu.

Khoảng nửa giờ sau, thợ lặn ở phía dưới đã làm tốt công tác chuẩn bị, Lão Thạch nhìn Sở Tiên gật đầu. Một con Dunkleosteus bơi đến bên cạnh chiến hạm, Sở Tiên trực tiếp nhảy lên trên lưng nó, mang theo bình dưỡng khí, ôm lấy Dunkleosteus cùng lặn xuống biển.

-Thật sự là một loại cá thông minh, nhìn giống như trong mấy bộ phim khoa học viễn tưởng vậy. Lão Thạch nhìn bọn họ lặn sâu vào trong biển, cảm thán nói.

-Đúng vậy, thế giới cũng thật thần kì, không chỉ riêng con người có trí khôn, chỉ có điều con người là được truyền thừa tri thức qua nhiều năm mà thôi. Học sĩ Cô gật đầu.

Mấy người bọn họ tuy ngạc nhiên, nhưng cũng không nghĩ tới việc Sở Tiên có năng lực đặc biệt gì, dù sao bọn họ bằng này tuổi rồi, cái gì cũng có một chút hiểu biết, loại khoa học viễn tưởng kia căn bản không thể tồn tại, huống chi Dunkleosteus có trí thông minh cũng gần giống với cá heo, nếu trải qua huấn luyện thì cũng không có gì mới lạ.

Sở Tiên mang theo mười con Dunkleosteus lặn sâu xuống đáy biển, hơn mười người thợ lặn ở phía dưới đang vẫy tay ra hiệu với Sở Tiên. Sở Tiên lập tức để cho Dunkleosteus bơi tới trước mặt bọn họ. Một đám thợ lặn ngay lập tức hơi e ngại, nhìn mười con Dunkleosteus to lớn dữ tợn, Sở Tiên ở một bên ra hiệu cho bọn họ yên tâm, sau đó lấy dây thừng bằng da cột vào bên trên thuyền buôn, đầu còn lại cột vào người mấy con cá. Rất nhanh, mười cái dây thừng đều được buộc lên, việc này Sở Tiên cũng không cần người khác chỉ đạo, liền leo lên trên một con Dunkleosteus, hạ lệnh cho bọn chúng xếp thành một hàng. Mấy người thợ lặn bên cạnh sau khi kiểm tra lại cũng ra một dấu thủ thế OK với hắn, Sở Tiên gật đầu, ra lệnh cho mấy con Dunkleosteus bắt đầu bơi về phía trước. Rất nhanh, hắn liền cảm thấy được phía dưới thân Dunkleosteus chịu một lực cản vô cùng cường đại, Sở Tiên quay lại đằng sau nhìn, sau đó xoa đầu chúng nó cổ vũ:

-Cố lên!

Âm thanh ma sát truyền đến, Sở Tiên nhìn thấy phần sau của thuyền buôn đã bị chậm rãi kéo ra.

-Tốt lắm!

Cảm thụ được trạng thái của bọn chúng không có vấn đề gì, Sở Tiên lập tức vỗ vỗ mấy cái, Dunkleosteus chậm rãi theo lệnh Sở Tiên bơi về phía trước.

-Nếu như mình có được mấy trăm con Dunkleosteus, sau đó có thêm mấy ngàn người cá, chẳng phải có thể tự do đào quặng, vớt tàu, vào trong đáy biển tung hoành sao? Đến lúc đó cả đại dương này còn có gì phải lo lắng nữa? Sở Tiên thầm nghĩ, hắn cảm thấy loại chuyện này thật sự có khả năng.

Thuyền buồm chậm rãi được kéo ra, rất nhanh có một chiếc thuyền nhỏ dài hơn hai mươi mét xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Thợ lặn xung quanh hưng phấn phát tay với hân, Sở Tiên gật đầu, tháo bỏ dây thừng buộc trên người mấy con Dunkleosteus, lập tức tò mò bơi về phía thuyền buồm.

Đi vào trong thuyền buồm, Sở Tiên nhìn thấy trên khoang thuyền đặt một cái rương, đẩy tấm gỗ phía trên ra, phát hiện bên trong có một đồ sứ cũ nát. Thợ lặn xung quanh cũng chỉ nhìn theo động tác của Sở Tiên, không có nói thêm điều gì, bởi bọn họ biết người thanh niên trước mặt này thế nhưng là rồng trong loài người, hơn nữa còn có thể có năng lực không chế mấy con quái vật khổng lồ, đừng nói lấy đi một vài đồ sứ này, có lấy hết cả thuyền buồm này bọn họ cũng sẽ không nói cái gì.

-Làm sao lại bị hỏng đây? Sở Tiên cau mày một cái, lập tức mở ra cái rương bên dưới, lần này hắn nhìn thấy bên trong có một đồ vật hoàn chỉnh, đó là một cái chén rất mỏng. Hắn cầm trong tay, tò mò bơi lên trên mặt nước.

-Tiểu Tiên, may là nhờ có cậu.

Sở Tiên vừa từ trong biển bơi ra, Lão Thạch liền nhìn hắn cười nói, hắn đã chiếm được thuyền buồm, cũng đã vớt thành công.

-Haha, lão Thạch, tôi cũng chỉ làm một vụ giao dịch kiếm chút lời mà thôi, trong thuyền có rất nhiều đồ sứ tốt đã bị hỏng cả, tôi tìm được một cái chén nhỏ không bị vỡ này. Sở Tiên vừa nói vừa leo lên chiến hạm, lấy chén nhỏ trong tay đưa ra.

-Đâu, để tôi xem một chút! Lão Thạch nhìn thấy trong tay hắn cầm một cái chén sứ nhỏ, hiếu kì đi qua, cầm cái chén trong tay dò xét một chút.

-Quan Dao(*), không sai, đây chính là Quan Dao! Lão Thạch hưng phấn nhìn chiếc chén nhỏ trong tay, yêu thích không nỡ buông tay cầm chặt lấy.

-Rất đắt sao? Sở Tiên hiếu kì hỏi, Pháp Đại Nguyệt đứng bên cạnh cũng tò mò nhìn xem một chút. Bọn họ đối với đồ cổ, đặc biệt là đồ sứ lại không có chút hiểu biết nào.

-Đương nhiên rất đắt rồi, một cái bát của Đại Quan thời nhà Tống giá trị tối thiểu cũng phải năm trăm vạn trở lên, cậu đừng nhìn thấy cái chén này hơi nhỏ, nhưng dù nhỏ thì sao, giá trị cũng tuyệt đối không ít hơn năm trăm vạn.

-Đắt như vậy sao? Tôi thấy trên thuyền buồm có rất nhiều đồ nhưng đã bị vỡ cả, chẳng phải là mất mấy tỉ rồi sao? Sở Tiên kinh ngạc nhìn cái chén nhỏ, có chút mù mờ không hiểu vì sao cái chén nhỏ này lại đáng bằng ấy tiền.

-Ôi, đây đúng là đáng tiếc, nhưng những thứ kia cũng vẫn có thể sửa chữa lại, tuy nhiên giá trị sẽ giảm xuống rất nhiều. Lão Thạch khẽ lắc đầu.

(*) Đồ sứ thời nhà Tống, thường dùng cho nhà quan lại, có ấn kí riêng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: Bảo Tàng Trong Con Thuyền Đắm(2)

Xác nhận được trên thuyền buồm đều là đồ sứ, nhân viên cũng chỉ dám vớt thuyền theo phương pháp thủ công, đành phải thợ lặn cẩn thận từng li từng tí vận chuyển đồ sứ từ bên trong thuyền buồm mang lên trên bờ.

Rất nhanh, trên chiến hạm đều đã được đặt rất nhiều đồ sứ. Lão Thạch ở một bên tặc lưỡi đau lòng nhìn những đồ sứ bị phá nát ở trên khoang tàu. Trừ những đồ sứ ra, còn có thêm mấy cái ngọc khí, mặt khác là một số loại hình tơ lụa, tuy nhiên những vật này qua thời gian đã bị hủy hoại hoàn toàn.

-Cũng không tồi, tuy nhiên rất nhiều đồ vật đã bị hủy hoại, nhưng không ít thứ có thể sửa chữa lại được, giá trị cũng ít nhất một tỷ. Lão Thạch kiểm tra lại một chút, đồ sứ còn tốt có hơn một trăm kiện, còn lại chính là ngọc khí, trên cơ bản cũng tương đối hoàn hảo, không có tổn hại gì, mấy trăm kiện khác đều đã bị phá nát.

-Một tí? Sở Tiên nhin không được có chút đau xót, nếu như mấy thứ này do chính hắn tìm ra, chẳng phải là trợ phú rồi sao.

-Xem ra sau này ở trong biển nên chú ý nhiều hơn một chút tới mấy loại thuyền đắm tàu chìm này, nếu có thể vớt được mười cái như này, tùy tiện đem bán cũng trở thành tỷ phú nhà, so với đi cướp ngân hàng còn kiếm tiền nhanh hơn. Sở Tiên nghĩ xong, trong mắt có một tia nóng rực. Cả thế giới này số lượng tàu đắm vượt qua trăm vạn chiếc, tuy nhiên có rất nhiều cái chỉ là tàu cá bình thường, giá trị không cao, nhưng những loại giá trị vài tỉ, thậm chí vài chục, vài trăm tỉ cũng có rất nhiều.

-Để bọn hắn đem toàn bộ chiếc thuyền vớt lên đây xem sao, tôi muốn xem bên trong có văn vật gì không? Lão Thạch nói với Pháp Đại Nguyệt một tiếng. Đồ vật trên thuyền liền được chậm rãi đem lên, chiếc thuyền cũng rất nhanh trôi lên mặt biển, Sở Tiên nhìn chiếc thuyền buồm này trong lòng có chút cảm thán.

-Bảo tàng nằm yên dưới đáy biển mấy trăm năm cuối cùng cũng đào được rồi, haha!

Lão Thạch đứng ở một bên cười cười nói:

-Đúng nha, bảo tàng nằm yên mấy trăm năm, toàn bộ nam hải này không biết còn có bao nhiêu bảo tàng chôn sâu dưới đáy biển chưa được khai quật ra đây?

-Ồ? Ở nam hải rất nhiều thuyền buôn bị đắm sao? Sở Tiên hiếu kì hỏi

-Đương nhiên rồi, Nam Hải ở nước ta nổi danh toàn thế giới là con đường tơ lụa trên biển, nối liền với địa trung hải, biển Caribe, được thế giới xưng tụng là “Tam đại thuyền đắm chi mộ” nha! Có học giả đã từng suy đoán, chỉ từ thời Tống Nguyên đến nay, đã có hơn một trăm ngàn chiếc thuyền cổ bị đắm ở đây. Bởi vì thuyền trang bị hàng hóa để thông thương giao dịch rất nhiều, bình thường một chiếc thuyền buôn trung bình đều trang bị hơn một vạn kiện đồ sứ, đầu này của con đường tơ lụa còn được xưng tụng là “Sứ hương chi lộ” đó. Đồ sứ ở đây khẳng định là nhiều nhất.

-Không biết nước ta trước đây đi ra nam hải tốn bao lâu mới vớt được đồ sứ? Độ hoàn hảo có giữ được nhiều không? Khoảng bao nhiêu đồ vật? Nam Hải này thật sự là nơi có lượng đồ sứ nhiều nhất sao? Sở Tiên lần đầu tiên nghe thấy dưới đáy biển còn có cả một thế giới bảo tàng như vậy, còn vượt xa so với suy nghĩ của hắn, liền kinh ngạc hỏi.

-Đúng thế, bắt đầu từ khoảng năm tám mươi bảy đến bây giờ, mất khoảng hơn hai mươi năm thời gian, chỉ riêng chi phí dụng cụ vớt cũng đã phải tiêu tốn mất khoảng ba trăm triệu, nhưng thu hoạch cũng vượt xa so với suy nghĩ của mọi người, ở Nam Hải đã vớt ra được hơn tám vạn văn vật, giá trị vượt qua ba ngàn tỉ đô la, tuy nhiên những thứ văn vật này có giá trị lịch sử không thể dùng tiền đo lường được, có thể sánh ngang so với Tần Bình Mã Dĩnh.

-Ba ngàn tỉ đô la? Sở Tiên tròn mắt há mồm, ba ngàn tỉ đô la là cái khái niệm gì, đây cũng coi như một siêu cấp tài phú a, thật sự lại phải dùng lời nói trước kia, đúng là phú khả địch quốc, phải biết người giàu nhất trên thế giới hiện nay tư sản cũng không đạt đến trăm tỉ, có lẽ đem mười người giàu nhất gộp vào cùng một chỗ mới có thể miễn cưỡng có hơn ba ngàn tỉ đô la. Rung động, quá rung động, con số này thật sự đã làm Sở Tiên không thể nói lên lời.

-Haha! Lão Thạch nhìn thần sắc kinh ngạc của Sở Tiên cười đùa nói:

-Bảo tàng dưới đáy biển dù sao cũng là vô số, còn không có ai quản lý, nói không chừng về sau cậu cùng mấy con Dunkleosteus cũng có thể gặp được loại bảo tàng này, đến lúc đó Tiểu Tiên nhà chúng ta coi như phát tài rồi.

Sở Tiên giống như có điều suy nghĩ, gật gật đầu:

-Nói không chừng cũng sẽ có ngày như vậy.

-Haha! Động lòng rồi sao? Lão Thạch cười rộ lên.

-Tuy nói có chút khó khăn, nhưng cậu có được mấy con Dunkleosteus kia, nói không chừng thật đúng là có thể tìm được, cũng có thể tự vớt lên được, nếu quả thật gặp được nhớ gọi lão già tôi tới xem qua cổ vật một chút, đương nhiên, cậu yên tâm, tôi cũng sẽ không tranh đoạt bảo tàng của cậu đâu.

Sở Tiên cười cười, không có để ý tới lời lôi thôi đùa của Lão Thạch, nghe được chuyện Lão Thạch nói, thực sự là hắn đã động lòng một phen. Phát hiện một chiếc thuyền đắm liền có thể thu hoạch được bảo tàng vài tỉ, thậm chí vài chục tỉ, cái này so sánh với nuôi cá, bán bê thủy sinh còn lãi hơn. Hắn đang suy nghĩ có lẽ hắn nên tạo ra một tiểu phân đội chuyên đi tìm bảo bối hay không, chuyên môn đi tìm mỏ vàng và thuyền đắm. Chỉ cần có thể tìm được, việc vớt lên đối với hắn mà nói là chuyện quá đơn giản, trực tiếp cho người cá xuống biển, đi dưới biển như đi trên mặt đất, hoạt động dễ dàng vô cùng, có thể lấy bảo bối đi lên.

-Cậu có yêu thích văn vật hay không? Muốn đem về sưu tập không? Lão Thạch cười hỏi Sở Tiên.

-Đối với mấy thứ này tôi không có hứng thú lắm! Sở Tiên cười đáp.

-Ngày mai chúng ta đi đến địa điểm thuyền đắm kia, chiếc thuyền kia không biết giá trị như thế nào nhưng hắn là vượt xa giá trị chiếc này đi. Pháp Đại Nguyệt vỗ vỗ bả vai hắn. Sở Tiên gật đầu.

Một ngày một đêm này, Sở Tiên không trở về, mà cùng với bọn Lão Thạch ở trong kí túc xá của chiến hạm, ban đêm hắn đã tra tìm rất nhiều tư liệu về các vụ đắm thuyền, ý nghĩ đối với các bảo tàng trong thuyền đắm trên thế giới này càng thêm mãnh liệt. Ví dụ như tàu Suzel của nước Anh, bên trong có có số lượng vàng tương ứng với hai mươi tư tỉ bảng anh, thuyền đắm San Jose, trên thuyền chất đầy vàng bạc, tất cả đều xảy ra ở sâu dưới đáy đại dương. Có người nói nếu như đem toàn bộ tàu đắm dưới đáy biển đều vớt lên, có thể mua cả nước Nhật Bản.

Ngày thứ hai, Sở Tiên dẫn theo Dunkleosteus đi vào địa điểm thuyền đắm còn lại, theo như Pháp Đại Nguyệt nói, cái thuyền đắm này đã được phát hiện từ thập niên chín mươi, nhưng đáng tiếc mực nước ở đây đã đạt tới hơn hai trăm mét, thợ lặn có thể xuống dưới nhiều nhất cũng chỉ có bốn năm người, để trực vớt cũng vô cùng khó khăn, bên trong đa số đều là thanh đồng thời Tây Hán, giá trị so với chiếc thuyền số hiệu Lysa hôm qua còn nhiều đồ cổ quý giá hơn. Sở Tiên nghe được cũng hơi tặc lưỡi.

-Haha, Tiểu Tiên, cậu cũng đừng nghĩ tất cả thuyền đắm đều có giá trị, có rất nhiều thuyền đắm nhưng giá trị không phải là rất cao, có khả năng chỉ có ngàn vạn, thậm chí trăm vạn, có những chiếc thuyền đắm ngay cả giá trị gì cũng không có. Lão Thạch nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Sở Tiên liền nhắc nhở.

Sở Tiên gật gật đầu, trong đầu có một chút ý nghĩ từ bỏ.

-Pháp đại ca, cho tôi mượn một bình dưỡng khí, tôi đi xuống dưới xem một chút. Sở Tiên nói với Pháp Đại Nguyệt.

-Có thể không? Bình thường chỉ có thợ lặn vô cùng chuyên nghiệp mới có thể lặn xuống độ sâu hơn hai trăm mét đó.

-Haha, yên tâm đi, đừng nghĩ rằng tôi nói nói khoác, nhưng những thợ lặn chuyên nghiệp đó trình độ so với tôi còn kém xa nha!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Ảo Tưởng

Chiếc thuyền này so với chiếc thuyền số hiệu Lysa lúc này còn to hơn, xứng đáng được gọi là thuyền buôn lớn nhất trên biển, vị trí ở nơi này tương đối sâu, cũng có rất nhiều thực vật, nên trên thuyền đã mọc đầy san hô, rong biển.

Chiếc thuyền buôn này vớt lên khó khăn vô cùng, không thể dùng dụng cụ hay máy móc, tuy nhiên dưới sức kéo của hơn mười con cá Dunkleosteus, cuối cùng cũng chậm rãi lôi được chiếc thuyền lên trên mặt biển.

Một con Dunkleosteus dài năm mét đã là khổng lồ rồi, tương đương với kích thước một chiếc thuyền nhỏ, mười con cá xếp cùng một chỗ chính là năm mươi mét.

-Thật là khủng bố, nếu một ngày chúng nó dài đến mười mấy mét thì đúng là quái vật, như vậy giá trị nhất định không thể đo lường được! Cổ lão nhìn mười con Dunkleosteus cảm thán.

-Mười mấy mét sao? Pháp Đại Nguyệt nhìn mấy con Dunkleosteus cảm thán:

-Nếu như có mười mấy con Dunkleosteus cùng dài mười mấy mét tấn công, chỉ sợ là cho dù một chiếc chiến hạm cũng không thể chống đỡ được, tuyệt đối làm bá chủ đại dương.

-Nghĩ cũng thật hay! Lão Thạch vỗ vỗ bả vai hắn:

-Có những con Dunkleosteus này, nhất định là người bắt phạm, chỉ cần chúng nó không ở trên khu vực biển của nước ta gây rối, thì đến địa phương khác, tôi cũng không quản.

Sở Tiên cười cười nói:

-Nếu như bọn chúng bị người khác phát hiện ra cũng không sao à?

-Không, tối đa cũng chỉ làm cho dân chúng bình thường chấn kinh thôi, còn những người có năng lực, họ biết tương đối nhiều, cá mực chứa trong lịch sử cũng từng tấn công tàu thuyền, ở nơi khác thường xuyên phát sinh, thủy quái Na-Uy cũng thật sự tồn tại, nhưng chỉ là sinh vật biển có bộ dạng to lớn một chút, mấy con Dunkleosteus của cậu cũng như vậy. Lão Thạch cười nói.

Sở Tiên gật gật đầu:

-Vậy là tốt rồi, tôi còn sợ bị người ta phát hiện ra sẽ có chút phiền phức.

-Hôm nay thu hoạch cũng không tệ, bên trong toàn là thanh đồng, giá trị không nhỏ, hai chỗ có thuyền đắm giá trị cao đều được trực vớt lên, tôi cũng có thể buông lỏng không ít.

-Giá trị ước chừng khoảng hai tỷ, chờ tất cả vật phẩm được định giá xong, tôi sẽ để người cầm tiền về cho cậu. Cổ lão cười nói.

-Haha, vụ làm ăn này thật sự tốt nha, hai ngày kiếm được hơn hai mươi triệu, lão Thạch, sau này có làm ăn lại tới tìm tôi là được. Sở Tiên cười rộ lên.

-Được, được, về sau có chuyện tốt tôi sẽ tìm cậu. Lão Thạch cũng cười vỗ vỗ bả vai hắn.

-Lão Thạch, Pháp đại ca, tôi đi trước.

Sở Tiên tạm biệt bọn họ, leo lên thuyền cá của mình, nhìn chiếc thuyền vừa mới vớt được, trên mặt lộ vẻ trầm tư.

-Lão Mục, đi đến chỗ lần trước phát hiện mỏ vàng đi!

-Vâng, ông chủ!

Lão Mục gật đầu, thuyền cá nhanh chóng chạy đi tới chỗ mỏ vàng.

-Ông chủ, đến rồi! Lão Mục dừng thuyền lại, đi ra khoang điều khiển, nói với Sở Tiên.

-Được! Sở Tiên gật đầu, lập tức nhìn về mấy con Dunkleosteus phía sau.

-Chúng ta xuống biển đi!

Sở Tiên nói với người cá trên thuyền một tiếng, lập tức nhảy vào trong biển.

"Bịch! Bịch! Bịch!"

Mười mấy người cá theo sát hần, bơi sâu về dưới đáy biển, mấy con Dunkleosteus cũng đi theo cách đó không xa.

-Mỏ vàng chính là ở chỗ này! Sở Tiên nhìn một hòn đá nhô lên, lau đi tảo biển che phủ phía trên.

-Tới đây!

Sở Tiên vẫy tay với một con Dunkleosteus, nó nhanh chóng bơi tới, Sở Tiên sờ thân thể cường tráng của nó, ra lệnh:

-Thử một chút, đánh vỡ hòn đá này đi!

Dunkleosteus chậm rãi di chuyển, lắc mình một cái, trực tiếp dùng đầu đâm vào tảng đá.

"Ken két!""

Một tiếng vang rất nhỏ truyền đến, mỏ vàng cao hơn một mét đã bị Dunkleosteus đánh vỡ. Sở Tiên lập tức đi qua kiểm tra đầu nó, cũng không thấy vết thương gì đặc biệt, trong lòng buông lỏng một hơi.

-Không hổ là mình đồng da sắt!

-Quả nhiên là mỏ vàng! Sở Tiên kinh ngạc nhìn chỗ mỏ vàng vừa bị đánh vỡ.

Một mỏ vàng bình thường, cứ một tấn tinh luyện ra được mấy chục chỉ vàng đã là khá cao cấp rồi, nhưng ở mỏ vàng này có cấp độ tinh khiết khiến người ta vô cùng kinh ngạc, bởi vậy Sở Tiên mới quyết định đến gần kiểm tra.

-Hà? Sở Tiên bất ngờ nhíu mày, hần nhìn mỏ vàng lớn bên cạnh, lấy tay xoa xoa, vậy mà lại có cảm giác giống như bụi cát bám vào tay hần.

-Đây là bụi vàng sao? Sở Tiên kinh ngạc.

Bụi vàng chính là do vàng để lâu ngày bị phong hóa, vàng trôi theo cát bùn lắng xuống, hình thành một lớp trầm tích. Đặc điểm của bụi vàng chính là hạt lớn hạt nhỏ không đồng đều, có thể to bằng hạt đậu, cũng có thể mịn như cát biển, hình dáng khác biệt vô cùng.

Sở Tiên dùng sức gãi mạnh, một lớp vàng tươi bên trong bị hần thu vào trong tay.

-Thế nào Dunkleosteus có thể dễ dàng đánh vỡ chỗ này như vậy, thì ra là thế, thì ra lại là bụi vàng, thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Sở Tiên hưng phấn nói, hần vốn định tới đây kiểm tra một chút, xem có thể dùng người cá cùng Dunkleosteus khai thác mỏ vàng một chút không, nhưng không ngờ vận khí hần lại tốt như vậy. Hần đã tính toán nếu như ở đây có khối lượng vàng lớn, đành phải dùng bom phá, sau đó dùng Dunkleosteus vận chuyển lên thuyền, cách thức này thì phải hợp tác cùng với bên quân đội của Pháp Đại Nguyệt. Nhưng bây giờ ở đây chỉ là bụi vàng, khai thác cũng dễ dàng hơn, chủ yếu là ở đây mật độ bụi vàng tinh khiết vô cùng, đạt đến tận 50%.

-Haha, vận khí thật tốt! Sở Tiên lộ ra thần sắc vui vẻ.

Cầm một khối vàng lên trên thuyền, Sở Tiên nhìn một lúc, lấy tay ấn mạnh ra, bên trong toàn bộ đều là bụi vàng.

-Xem ra đúng là có thể thu hoạch, chỉ cần có đủ người cá và Dunkleosteus thôi.

Sở Tiên vui vẻ, hiện giờ hần cũng có thể lập tức thu hoạch, nhưng chỉ mang theo mười mấy người cá, muốn vớt toàn bộ bụi vàng lên cần tốn quá nhiều thời gian.

Sở Tiên tất nhiên sẽ không đem theo toàn bộ người cá và Dunkleosteus đi theo quân đội vớt thuyền, bởi vì quá mạo hiểm, chỉ riêng Dunkleosteus chính là loài cá đã bị tuyệt chủng, sau này chúng nó còn có thể phát triển đến chiều dài mười mấy mét, chính là quái vật khổng lồ nha!

Việc có thể dùng người cá và Dunkleosteus khai thác vàng làm cho hần vô cùng kích động, nếu như có thể, hần có thể biến Dunkleosteus thành công nhân, cải tạo chúng nó thành hình người sau đó cùng hần đi làm việc, hình tượng nhất định khủng bố vô cùng. Hoặc là lắp trên người bọn chúng một ít thiết bị, khi chúng phát triển lên mười mấy mét tuyệt đối không thua một chiếc cơ giới hạng nặng.

Nếu như có thể, hần cũng muốn mở một công ty khai quật tài nguyên biển. Nhưng đây đều là ảo tưởng của một mình hần, muốn hoàn thành cũng không dễ dàng, thậm chí có lẽ hần vĩnh viễn cũng sẽ không làm. Sở Tiên cảm thấy hần là do hần bị bảo tàng trong thuyền đắm kích thích nên mới muốn dùng phương pháp này kiếm tiền.

Lúc này, điện thoại của hần vang lên. Sở Tiên cầm điện thoại di động lên xem, thấy Đoàn Khoa gọi tới, hần là liên quan tới công việc bên điện ảnh.

- Có chuyện gì sao? Sở Tiên hỏi.

- Sở Tiên, bên nhà phát hành đã sớm tìm tới, tôi nói chuyện với cha vợ tôi, nhờ hần tìm cho một nhà phát hành có thể ngăn cản được áp lực của cha con Phong Hóa, nhưng không nghĩ tới bên rạp chiếu phim lại báo bạn, để cho chúng ta một đồng phiền phức.

Bên trong điện thoại, âm thanh Đoàn Khoa tức giận:

- Tôi biết mà, bọn họ sẽ không để cho phim của chúng ta được phát hành thuận lợi, bên nhà phát hành đã có cha vợ tôi giúp đỡ, nhưng bên rạp chiếu phim thì tôi cũng không muốn ảnh hưởng ông ấy, độ nguy hiểm quá lớn.

Sở Tiên nghe được lời hần nói, Sở Tiên yên lặng một lúc, hần sớm biết hai cha con Phong Hóa tuyệt đối sẽ không cam tâm để cho hần dễ dàng phát hành phim điện ảnh.

- Chẳng lẽ chúng ta không thể đem phim của chúng ta tạo ra một làn sóng dư luận, tôi nghĩ thời điểm bên rạp chiếu nhìn được sức hút phim điện ảnh của chúng ta, sẽ không ngốc đến mức không cần đến tiền nha! Sở Tiên nói.

- Cũng khó nói lắm, cha con Phong Hóa có quan hệ vô cùng tốt với bên rạp chiếu phim, nếu như là một phim điện ảnh của đạo diễn lớn thì bọn họ cũng không dám trắng trợn làm trò như này, nhưng là... Đoàn Khoa chưa nói hết, nhưng Sở Tiên hiểu rõ ý tứ của hần.

Một tên đạo diễn nho nhỏ mà thôi, tôi không muốn cho anh chiếu phim thì không cho anh chiếu phim, anh cũng làm gì được tôi nào, loại chuyện này cũng không phải chưa từng phát sinh.

- Không sao, bây giờ chúng ta bắt đầu tuyên truyền, đến lúc đó có chuyện gì cứ để cho tôi giải quyết. Sở Tiên đáp.

- Sở Tiên, cậu chắc chắn chứ? Nếu như chúng ta đem tuyên truyền mà không được công chiếu thì coi như là lỗ mất mấy trăm vạn đó. Đoàn Khoa cũng sờ nói.

- Tôi biết, cứ tuyên truyền đi, tôi có phần nắm chắc! Sở Tiên xác nhận.

- Được! Vậy bây giờ tôi sẽ bắt đầu tuyên truyền. Đoàn Khoa gật đầu.

- Tốt nhất trong một tháng có thể công chiếu, một tháng sau tôi cũng có đầy đủ bể thủy sinh, đúng lúc cần nhờ điện ảnh tuyên truyền, sau đó bể thủy sinh có thể làm mưa làm gió rồi.

Sở Tiên mỉm cười, sờ đi hần bảo Trương Tiêu Hoa ngừng việc đem bể thủy sinh đi gia nhập liên minh, bởi vì hần đã có phương pháp khác. Hần sẽ tích lũy đầy đủ bể thủy sinh, sau đó tạo thành một chuỗi, cứ như vậy tới hôm khai trương sẽ cung đồng loạt khai trương một ngày, mười mấy thành phố cùng hoạt động, tuyệt đối tạo ra hiệu ứng không nhỏ.

Phối hợp với điện ảnh tuyên truyền, có thể khiến cả nước rung động.

Mà những thành phố không có cửa hàng bể thủy sinh, nhất định sẽ vô cùng mong chờ. Đến lúc đó hần có thể không cần bất cứ tuyên truyền nào, cứ tiện tay mở một cửa hàng ở thành phố khác, cũng nhất định buôn bán vô cùng tốt.

Cứ xoay vòng như vậy, có thể tiết kiệm được rất nhiều chi phí tuyên truyền nha!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 247: Phim Điện Ảnh Siêu Cấp

Sau khi từ trên biển trở về, Sở Tiên lại bắt đầu cuộc sống bình thường.

Mỗi ngày hần đều nhàn nhã đi ngư trường dạo chơi, hoặc là cùng bọn Lão Tầm đi xem chút tài liệu về bể thủy sinh, hiện giờ hần cũng tích lũy được khoảng bốn năm ngàn bể thủy sinh.

Mà trong ngư trường bên cạnh, mấy chục ngưòi của đội thi công đã bắt đầu xây dựng các vị trí bên cạnh Phong Đài hồ.

Sở Tiên vùng tiền mua mấy cái chỗ bên cạnh Phong Đài hồ để xây dựng một khu nhà nghỉ cho công nhân, cũng đồng thời làm kho đựng bể thủy sinh.

Bởi vì cũng chỉ xây dựng đơn giản, không phải dạng nhà cao cấp cho nên khoảng một tháng là có thể hoàn thành.

Ngay lúc đó, trên mạng cũng rầm rộ những thông tin liên quan đến phim điện ảnh của bọn họ.

Đoàn Khoa đối với việc tuyên truyền này làm nhuần nhuyễn vô cùng, đầu tiên hẳn đem đoạn trailer bắt cá mập phát ra, đồng thời ở các blog và diễn đàn hẳn cũng đăng những bài báo khen thưởng tuyên dương kịch liệt.

Thế là mấy ngày này chỉ một đoạn video đã khiến cư dân mạng dậy sóng.

-Trời đất ơi, đây là thật hay giả vậy? Trên biển mà dám truy sát cá mập, chuyện này là như thế nào, thật hay là phim vậy?

Thời điểm video xuất hiện, tất cả mọi người đều nhất trí nghĩ rằng đó là giả, chuyện này chỉ có thể có trong phim mà thôi.

Thử nghĩ xem, trên biển lớn như thế, cá mập hung mãnh như vậy làm sao lại có người không biết sống chết dám đi lên đánh giáp lá cà? Đó cũng không phải là cá heo, loài người nhảy vào biển săn bắt cá heo còn có thể, nhưng đây là cá mập nha, hơn nữa còn là cá mập trắng nổi tiếng.

-Đây là phim của Hollywood sao? Sao tôi cứ có cảm giác cá mập trắng này còn thật hơn ở ngoài thế nhỉ?

-Tôi nói này anh bạn lâu trên, cậu không thấy bên trong cũng là người thật sao, là phim khoa học viễn tưởng của Trung Quốc đó, đạo này kĩ xảo cũng thật lợi hại nha!

-Quá khủng bố rồi, trực tiếp truy sát cá mập, mặc dù đoạn phim này rất ngắn, nhưng đúng là quay vô cùng đẹp.

Video vốn dùng điện thoại di động quay lại, nên độ phân giải không cao, cho nên ai cũng cho rằng đây là tình tiết trong phim.

Nhưng mà bất ngờ xuất hiện một đám người nói rằng video này là thật, bởi vì kĩ xảo không làm được loại hiệu ứng này khiến mọi người kinh ngạc vô cùng.

Tin tức vừa tung ra, nhất thời ai cũng cảm thấy không biết nói gì hơn, cái này đúng là không thể tưởng tượng được.

-Nếu như có người dám đánh giáp lá cà với cá mập, ta đây liền livestream cảnh chính mình gặm bàn phím nha, ở đại dương cá mập trắng vốn thuộc về đỉnh kim tự tháp, mệnh danh là sát thủ đáy biển, độ hung mãnh còn cao hơn cả hổ với sư tử, mấy người trong video dám đánh giáp lá cà với cá mập, bọn họ chẳng phải là siêu nhân sao?

-Đồng ý với lâu trên, nếu như đây là thật, huynh đệ tôi cùng cậu live stream ăn bàn phím, mặc dù bọn họ dùng vũ khí làm cá mập trọng thương, nhưng cá mập dù sao cũng mạnh hơn con người, huống chi máu tươi sẽ kích thích cá mập trở nên hung ác, cá mập nặng hai ba tấn trừ khi dùng vũ khí hạng nặng, nếu không thì không có khả năng giết chết được.

-Tôi không tin bọn họ ngu ngốc như vậy, coi như có thể làm trọng thương cá mập, cũng không có khả năng cùng cá mập đánh giáp lá cà nha.

Video vô cùng bạo lực, khiến vô số người chú ý, nhưng nếu nói đây là sự thật, thì đúng là không ai dám tin.

Đoàn Khoa nhìn những bình luận nhiệt tình trên mạng mỉm cười, tất cả hẳn cũng đã dự tính trước, chỉ cần đem đoạn video này công bố ra ngoài, hơi tung hỏa mù một chút thì tự nhiên cư dân mạng sẽ hiếu kì phân xét, càng tranh cãi không ngừng hẳn càng vui vẻ.

Cũng đúng như hẳn dự đoán, chân tướng của video rất nhiều người không tin là thật, nhưng có một số ít lại tin.

Mà những người này đa số đều có chút liên quan đến điện ảnh, tương đối hiểu rõ kĩ xảo điện ảnh.

-Hiện nay kĩ xảo điện ảnh vẫn chưa đạt được tính chân thực như vậy, đoạn video kia toàn bộ đều là thật.

-Quá đỉnh! Các cậu đã nhìn qua kĩ xảo nào mà lại thật đến như thế chưa? Hiện tại kĩ xảo làm sao có thể đạt đến trình độ này?

Thậm chí trong diễn đàn, còn có một tên xưng là đạo diễn có chút ít danh tiếng bình luận:

-Hiện nay trên thế giới cũng chưa có kĩ xảo nào đạt được trình độ này, trong video toàn bộ đều là cảnh thật, hơn nữa, các cậu không chú ý sao, đám người nhảy vào trong biển đánh giáp lá cà với cá mập đều là vì cứu một đứa trẻ sao?

Tên đạo diễn này tuyên bố trên blog xong lập tức dẫn đến rất nhiều người tán thành.

-Thật đúng là kĩ xảo bây giờ không làm được hiệu quả này, với lại mọi người xem, cá mập này đúng là vô cùng thật, cũng không thể chế tác ra được.

-Quá kinh khủng, đám người này lại lợi hại như thế, hẳn là ngư dân, vì cứu đứa trẻ kia mà đánh giáp lá cà với cá mập, đúng là anh hùng!

Một đám chuyên viên trong ngành điện ảnh bình luận lập tức khiến cho mọi người khiếp sợ.

-Mẹ nó, biến thái như vậy sao, thật sự bọn họ đánh giáp lá cà với cá mập?

-Tôi muốn biết hiện giờ những huynh đệ đòi live stream ăn bàn phím kia ở nơi nào, tôi đã bảo rồi mà, video chân thực như thế sao có thể là kĩ xảo được.

-Lầu trên này, cậu đừng giả bộ vô tội nữa, tôi nhớ là lúc họ giao ước quay live stream gặm bàn phím cậu cũng góp phần đó.

Lúc này, những người đi ra chứng thực lại càng khiến cho cư dân mạng tin tưởng video là có thật.

Mấy người đều chứng nhận trên blog, hơn nữa toàn bộ đều là người có tiếng tăm.

-Video này là thật, lúc trước bọn tôi có dùng du thuyền đi chơi, có một đứa trẻ ngồi trên thuyền nhỏ, đột nhiên có một con cá mập trắng bơi qua, đứa trẻ vươn tay sờ vây cá mập khiến cho nó tức giận, trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, có một chiếc thuyền cá xuất hiện, đánh trọng thương cá mập, đồng thời bốn năm người trên thuyền trực tiếp nhảy xuống biển chế trụ cá mập, cứu đứa nhỏ trên thuyền.

Đây là một blog của doanh nhân nổi tiếng ở thành phố Ngô Sơn bình luận.

-Video này đúng là thật, lúc ấy tôi cũng quay một video, trước đây đã từng up lên mạng nhưng không có ai chú ý, hiện giờ có thể up lại, các huynh đệ xem xong nhớ like. Đây là blog của một phó giám đốc.

Có không ít người làm chứng xác minh tính chân thực của video, còn có người có thể đưa ra video chính mình quay lại cảnh lúc đó, tuy không rõ ràng lắm nhưng có thể khẳng định, đây tuyệt đối không phải kĩ xảo.

Trong nháy mắt, video càng thêm thu hút, vô số người kinh ngạc, tua đi tua lại để xem xét.

Ngay lúc này một video khác cũng rất nhanh được tung lên trên mạng.

Trên biển, một chiếc thuyền tăng tốc đâm vào một chiếc thuyền khác, tiếng ầm ầm vang dội, sau đó chiếc thuyền lại đâm vào mấy chiếc thuyền xung quanh. Những người xem được video vô cùng kinh ngạc.

-Mẹ nó, đây lại là chuyện gì? Nhất định là phim điện ảnh, không thể là thật!

Cư dân mạng cùng một suy nghĩ, cho dù mấy người kia có đứng ra chứng thực bọn họ cũng không dám tin, trực tiếp dùng thuyền cá đâm vào, còn nhanh như thế, cái này khác gì hải chiến đâu?

Đến cùng là chuyện gì xảy ra? Vừa mới xuất hiện một video đánh giáp lá cà với cá mập, lại thêm một video chiến tranh trên biển, nhất là khi bọn họ nhìn thấy cờ trên thuyền thì càng thêm khẳng định...

Cái này là thuyền kiểu gì? Đại thủy pháo? Hải chiến, lại còn đánh giáp lá cà với cá mập? Vùng biển nước ta bây giờ khủng bố như vậy sao?

Đại dương đối với rất nhiều người đều là sự tồn tại bí ẩn, hai video này đột ngột xuất hiện khiến mọi người đều sục sôi một trận.

-Các cậu có phát hiện ra không, chiếc thuyền đang đi đâm nhau kia cùng với chiếc thuyền đánh giáp lá cà với cá mập là cùng một chiếc, thần linh ời, bọn họ là xã hội đen trên biển hay sao?

Ai dám đánh giáp lá cà với cá mập?

Ai dám trực tiếp dùng thuyền làm vũ khí trực tiếp?

Hai loại này không cần thận một chút liền mất mạng?

Nhưng cả hai loại chuyện không sợ chết này lại xuất phát từ cùng một chiếc thuyền?

Trong lúc nhất thời, cả nước đều chú ý đến việc này, vừa mở máy tính, điện thoại ra, đều có thể nhìn thấy trên các phương tiện truyền thông, đài tin tức, ngay cả trên tivi cũng có một mục đánh giá riêng.

Có người nói trên chiếc thuyền này là quân đội Trung Quốc, bởi vì chỉ có bọn họ mới dám làm ra loại chuyện này.

Cũng có người nói bọn họ là chiến sĩ mặt biển, giáp lá cà với cá mập để cứu trẻ em, va chạm với thuyền cá ngoại quốc để giương uy cho nước ta, tóm lại, chiếc thuyền này chính là đại biểu cho quốc gia, khiến cho rất nhiều cư dân mạng đều khen ngợi.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều ý kiến phản bác lại, bởi vì trên thuyền có loại vũ khí tính sát thương cao, một số chuyên gia liền cho rằng bọn họ là xã hội đen, sở hữu loại vũ khí đó là phạm pháp, chưa kể cá mập trắng là sinh vật được quốc gia bảo hộ.

Còn có rất nhiều người cho rằng bên trong nhất định có thể lực hắc ám, có thể là tàu thuyền buôn lậu của trùm ma túy, cùng với thuyền của đảo quốc phát sinh xung đột nên mới tạo ra hải chiến.

Tóm lại, trên mạng luôn có hai luồng ý kiến tranh cãi, nhưng bất kể là tốt hay xấu, hiện nay cứ hễ nói đến tin tức là ai cũng nghĩ ngay đến hai video này.

Đoàn Khoa nhìn tình huống trước mắt, mỉm cười, hắn cũng không quan tâm lắm bình luận trên mạng, hắn chỉ biết bước đầu tiên của mình đã thành công rồi.

Giai đoạn hậu kỳ biên tập, chế tác thời gian này đã sớm hoàn thành, giai đoạn tuyên truyền cũng làm rất tốt.

Hôm sau, Đoàn Khoa dùng blog của chính mình làm một đoạn tuyên truyền. Đoàn Khoa, nếu như trước kia người khác không biết hắn là ai, nhưng thời gian này thì năm mươi phần trăm cư dân mạng đều nghe qua đại danh của hắn, mặc dù đa số là chửi mắng hắn.

Không thể không nói, anti fan của hắn rất nhiều, nhưng nhất cử nhất động của hắn đều có thể gây ra sự chú ý nhất định, ít nhất bình luận cũng đạt tới hơn một ngàn vạn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Phim Điện Ảnh Siêu Cấp (2)

- Haha, tuy nhiên hơn một ngàn vạn bình luận này cũng đều là chửi bới cả, bên trong phải hơn năm mươi phần trăm là chửi mắng nha, nhưng dù sao cũng coi như là được chú ý đi, ít nhất bây giờ một cái quảng cáo được mình đăng tải lên cũng có thể thu được mười mấy vạn tiền phí nha!

Đoàn Khoa vô liêm sỉ nhìn độ hot của blog chính mình, lập tức nghĩ ra ý tưởng mới.

Đoạn trailer hắn vừa mới tuyên truyền một phút đồng hồ trước, khi hắn load lại trang cá nhân nháy mắt đã đạt tới mấy trăm lượt xem.

- Đúng là rất được chào đón đó, tốc độ cập nhật cũng thật nhanh.

Đoàn Khoa cười ha ha, nhưng khi hắn nhìn thấy bình luận phía dưới thì sắc mặt lập tức đen tới không thể đen hơn nữa.

- Đạo diễn rác rưởi, đi chết đi, thể loại phim rác như thế này chúc công chiếu không bán được vé!

- Đoàn Khoa, đồ bệnh hoạn, xxx mẹ ngươi!

- Hừ! Đây đều là thứ bỏ đi, thật đáng khinh bỉ!

Đoàn Khoa ho khan một tiếng, đọc mấy loại bình luận như này làm hắn có chút căm nín, nhưng dù sao hắn cũng không thêm khóa bình luận, hắn tin tưởng chỉ cần có người nhìn thấy thứ hắn tuyên truyền lần này, nhất định bọn họ sẽ càng chấn kinh hơn.

Vui sướng trong lòng cũng chỉ thoáng qua phút chốc, Đoàn Khoa đối với việc mình bị chửi rủa cũng quan tâm một chút, đành liếc mắt xuống dưới nhìn.

Cuối cùng, động tác trên tay Đoàn Khoa dừng lại, nhìn thấy một bình luận không phải là chửi mắng hắn liền trả lời lại:

- Cảm ơn huynh đệ, đây là một bộ phim vô cùng đặc sắc, không thể bỏ qua nha!

Mà cái này khiến cư dân mạng càng sôi sục.

- Đâu xanh, chẳng lẽ đây chính là sự thật đằng sau mấy video kia sao, những video đó thật sự là phim điện ảnh à? Làm sao có thể? Mẹ nó, quả thật là đổi trắng thay đen mà!

Khi hắn bắt đầu phát video thíp từng màn ảnh nhỏ bên trong xuất hiện, bên trong đó chính là hai video hot nhất trên mạng hiện nay.

Không giống với hai video đã được tung lên mạng, so với hai trailer đó thì đoạn hắn phát càng thêm rõ ràng.

Đây là đoạn dùng máy quay chuyên nghiệp quay ra, không phải bản quay độ phân giải thấp trên điện thoại lúc trước.

Một màn kia lại lần nữa hiện ra trước mắt cư dân mạng, chỉ có bốn chữ, vô cùng rung động!

Cái này có thể nhìn thấy rõ ràng máu của cá mập, có thể nhìn thấy rõ từng nam nhân đầu trọc cơ bắp, loại rung động này khiến cho lòng người hưng phấn vô cùng.

- Trời ơi, đây mới là sự thật sao, thì ra hai video trên mạng thật sự là kĩ xảo điện ảnh, nhưng làm sao có thể chân thật được như vậy?

Rất nhanh, những cư dân mạng đang quan sát đoạn phim vội vàng bình luận.

- Vậy mà thật sự là điện ảnh, nhưng trên mạng có rất nhiều người cũng chứng minh về tính chân thật, chẳng lẽ thật giả lẫn lộn?

- Cái này không thể là kĩ xảo điện ảnh được, hài chiến, truy sát cá mập, đây quá là chân thực rồi!

Trên blog càng ngày càng nhiều người ấn xem video, ai cũng phải trợn mắt há mồm.

Hai ngày trước mọi người đã tin rằng đây là video có thật, cuối cùng lại trở thành phim ảnh, đây là cái kiểu gì?

Một số cư dân mạng im lặng, cảm giác mình bị lừa dối, nhưng lại có chút chờ mong đối với bộ phim này.

Nhưng chờ mong cũng không thấy thông báo tên phim, còn ra oai tuyên truyền lớn như vậy, đến tột cùng là bom tấn dạng gì?

Trong lúc đó, cha con Phong Hòa nhìn thấy đoạn tuyên truyền này cũng bất tri bất giác bị hấp dẫn.

- Con mẹ nó, bộ phim bom tấn như vậy vì sao không phải của Phong Hòa chúng ta đây? Đây là ý nghĩ đầu tiên khi bọn hắn xem được.

Làng giải trí hiện nay đang hot nhất hai chủ đề này, trên mạng cũng không kém, nhưng hai cái video hot nhất kia lại là một bộ phim điện ảnh, hơn nữa còn là phim điện ảnh của Đoàn Khoa.

Đây chính là vấn đề giải trí nổi cộm, giống như trong tính toán của Đoàn Khoa, sau khi hắn đăng tải video, blog hắn bị quá tải lượt xem, trong vòng một ngày đã đạt tới mười mấy vạn.

Lập tức bình luận hiện lên không ngớt, đủ các loại, trong lúc này thì không chỉ làng giải trí mà cả nước đều chú ý tới bộ phim này.

Rất nhiều cư dân mạng quyết định phải đi xem cái bộ phim bom tấn này, ngay cả nhiều nhà phê bình cũng vô cùng chờ mong bộ phim này công chiếu.

Nhiệt huyết sôi trào, không thể nói việc tuyên truyền này đúng là thành công rực rỡ.

Dùng thuyền cá trị giá ngàn vạn không hề cổ kỵ gì đi đánh nhau, có người tính toán một bộ phim này chỉ riêng tổn thất đã phải ngàn vạn.

Tất cả mọi người đều nghĩ Đoàn Khoa hẳn điên rồi, chỉ có người điên mới có thể tốn bằng ấy tiền đi làm một bộ phim điện ảnh.

Lúc này mọi người đều không khỏi nghĩ đến việc lúc trước bộ phim của Đoàn Khoa bị Phong Hòa chủ động từ chối, bây giờ khi xem xong đoạn trailer này, rất nhiều người đều cho rằng Phong Hòa chính là người bị từ chối.

Nếu không phải vậy thì bộ phim hot như thế này, khẳng định sẽ đắt khách vô cùng, làm gì có ai ngu xuẩn đến mức từ chối chứ. Như vậy vấn đề chắc chắn là do Đoàn Khoa từ chối hắn mà thôi.

Lúc Đoàn Khoa nhìn được bình luận này, nhin không được cười rộ lên.

Đoàn Khoa thích nhất là mấy ngày này, tất cả mọi người vốn không coi trọng phim điện ảnh của hắn, ngay cả vợ hắn cũng đều khuyên hắn không nên ôm mơ mộng hão huyền, thế nhưng bây giờ thì sao, làm gì còn ai dám nói hắn là kẻ ngốc nữa?

Đồng thời hắn cũng nhìn thấy đáng về đau lòng của cha vợ mình. Thấy một màn này Đoàn Khoa ngược lại thoải mái vô cùng, lúc ấy cha vợ hắn nặng nề đòi rút vốn đầu tư về, hiện tại nhất định là hối hận muốn chết.

Dựa vào độ hot của bộ phim này, ít nhất cũng thu được năm trăm triệu tiền bán vé, đây là hắn còn dựa vào con số ít nhất để đoán, chỉ thế thôi cũng có thể khẳng định bọn họ muốn lỗ, cũng lỗ không được rồi.

Đương nhiên cái này cũng phải có một tiền đề chủ chốt, nhất định phải được rạp chiếu phim sắp xếp một khung giờ hợp lý.

Tuy nhiên, bây giờ Đoàn Khoa cảm thấy vấn đề cũng không còn gì to tát nữa, độ hot cao như vậy, đến cha vợ hắn cũng muốn góp một phần sức, vấn đề này đã không còn gì phải lo lắng.

Mấy ngày sau đó, Đoàn Khoa chuẩn bị rèn sắt khi con nóng, lập tức phát trên blog của chính mình một chút video cung hình ảnh.

Một con cá heo màu hồng phấn là tâm điểm của video, con cá heo màu hồng phấn đáng yêu vô cùng, giá trị xa xỉ vô cùng kia lập tức hấp dẫn con mắt của toàn bộ cư dân mạng. Đối với bộ phim này, tất cả mọi người đều vô cùng chờ mong, mức độ chờ mong còn cao hơn hẳn mấy ngày trước.

Mà cùng lúc đó, trong một biệt thự vô cùng xa hoa, Phong Hòa mặt mũi âm trầm ngồi trên ghế salon, cha hắn Phong Bắc Xuyên ngồi một bên, trên tay cầm một điếu thuốc lá, trên mặt lộ ra vẻ cay cú.

- Cha, mấy rạp chiếu phim kia gọi điện thoại tới là có ý tứ gì? Chẳng lẽ chúng ta lại để cho bọn họ được chiếu phim trên toàn quốc sao, toàn quốc có bao nhiêu rạp chiếu phim, nhất định thu lợi không nhỏ!

- Bây giờ chẳng có rạp chiếu phim nào từ bỏ được sức hút của những lợi nhuận đó đâu! Phong Bắc Xuyên khế cắn môi:

- Bọn khốn này, lúc đầu còn tìm tới ta để nói chuyện thì ngọt nhạt kính cẩn như vậy, bây giờ chỉ muốn bọn họ ra sức một chút vậy mà ai cũng từ chối. Đùng là ăn cháo đá bát!

- Nhưng, cha... chúng ta...

- Yên tâm đi, bọn họ cần cũng chỉ đơn giản là lợi ích mà thôi, chỉ cần cho bọn họ đầy đủ lợi ích, bọn họ tự biết nên chọn lựa như thế nào! Phong Bắc Xuyên hung hăng đập tắt điều thuốc lá trên tay.

- Vậy thì tốt rồi! Phong Hòa trên mặt lộ ra nụ cười lạnh, nhìn hình ảnh của đoạn trailer đang chiếu trên blog của Đoàn Khoa, trên mặt lộ ra vẻ châm chọc:

- Hiện tại để cho các người tiểu nhân đắc ý một chút, cứ toàn lực mà tuyên truyền đi, đến lúc đó ngay cả tư cách ra rạp chiếu phim các người cũng không có được, haha, khi đó, về mặt này người các người nhất định là đặc sắc vô cùng!

Đoàn Khoa cũng không biết quyết tâm của Phong Bắc Xuyên, hắn cũng không có nghĩ đến lúc ở thành phố Kinh Hải, Sở Tiên đã cho người hung bạo đánh hai cha con họ một trận, nếu như hắn biết, nhất định sẽ không còn lạc quan như thế.

- Sở Tiên huynh đệ, cậu có thời gian không, chúng ta cũng nên mở một cuộc họp báo, lúc đó ký giả sẽ tới rất đông, cậu nhất định phải tới đó!

Vừa mới up lên một đoạn trailer, Đoàn Khoa liền hung phấn gọi điện thoại cho Sở Tiên.

Hai ngày này thông qua quan hệ của cha vợ hắn, Đoàn Khoa mang theo đám người Diêm Văn Văn cùng Nghiêm Trạch Khôn, ba người làm công tác tuyên truyền điện ảnh tốt vô cùng.

Mà những chương trình truyền hình hiện nay cũng vô cùng quan tâm bọn họ, trước mắt bọn họ cũng là chủ đề đang hot, người đến tổ của bọn họ cũng phải xếp hàng nha!

Mấy ngày tiếp theo, tuyên truyền có hiệu quả vô cùng tốt, bọn họ tiết lộ ra một vài tình tiết trong phim, khiến khán giả càng thêm hiếu kỳ, nhao nhao biểu thị nhất định phải ra rạp chiếu phim xem bằng được.

- Họp báo sao? Có phải quá sớm một chút hay không? Nhận được điện thoại của Đoàn Khoa, Sở Tiên cười hỏi.

Mấy ngày nay chuyện phát sinh trên mạng hắn cũng chú ý vô cùng, chính mình đầu tư vào đó tám phần trăm cổ phần, có thể có được thu hoạch lớn hẳn tất nhiên vô cùng cao hứng, điều này đại biểu cho việc chỉ cần có thể thuận lợi ra rạp chiếu phim hẳn liền có thể kiếm được một món hời, đối với việc tuyên truyền bê thủy sinh càng thêm có lợi.

- Không sớm chút nào, không sớm chút nào! Bộ phim này của chúng ta đã hot như thế, cha vợ tôi cũng chuẩn bị giúp tôi giải quyết vấn đề rạp chiếu phim, bây giờ cơ bản cũng đã giải quyết xong mọi chuyện rồi, haha, đợi đến lúc phim của chúng ta được công chiếu đi! Đoàn Khoa hung phấn nói.

Chỉ cần bộ phim này thành công, hắn cũng có thể thoát khỏi danh hào một đạo diễn mạng, chưa kể còn có thể có thêm địa vị, nghỉ ngơi cũng khiến hắn hưng phấn vô cùng.

- Hừm? Giải quyết xong rồi sao? Được, vậy thì tốt, đúng giờ tôi sẽ tới, địa điểm họp báo ở đâu? Sở Tiên cười hỏi.

- Ở thành phố Kinh Hải, đến lúc đó cậu nhớ tới sớm nha. Đoàn Khoa cao hứng nói.

- Được! Sở Tiên gật đầu.

- Cảm ơn cậu, Sở Tiên huynh đệ, nếu như không có cậu, cũng không có tôi bây giờ, bây giờ nói nhiều lời cũng vô nghĩa, khi nào gặp mặt nhất định phải cùng nhau uống vài chén, không say không về.

Đoàn Khoa vui vẻ cúp điện thoại, mấy người Diêm Văn Văn ở một bên cũng vui vẻ nhìn, độ hot của bộ phim này đối với sự nghiệp của bọn hắn sau này có trợ lực rất lớn.

- Cha con Phong Hòa cứ như vậy mà từ bỏ sao, vừa vặn cũng giúp mình bớt đi vài phiền toái. Cúp điện thoại, trên mặt Sở Tiên lộ ra nụ cười.

Sở Tiên lộ ra vẻ chờ mong, hiện tại toàn bộ ngư trường cũng chỉ nuôi hai trăm con cá, cũng là một chút cá cảnh nhỏ nhưng hoàn cảnh môi trường hẳn cũng đã cải tạo không khác gì trong biển rộng.

- Cũng không biết bao giờ có thể sinh sôi đây...

Sở Tiên lộ ra vẻ chờ mong, hiện tại toàn bộ ngư trường cũng chỉ nuôi hai trăm con cá, cũng là một chút cá cảnh nhỏ nhưng hoàn cảnh môi trường hẳn cũng đã cải tạo không khác gì trong biển rộng.

Hai ngày sau, Sở Tiên dắt Tiểu Dĩnh đi vào nhà hàng Đoàn Khoa đã nói trước, giờ khắc này xung quanh vô cùng náo nhiệt, rất nhiều người cầm microphone, máy quay, kí giả ở khắp nơi chờ đợi.

- Xem ra diễn viên chính như anh sắp nổi tiếng rồi, anh nhìn xem, nhiều ký giả như vậy, về sau chắc hẳn sẽ thành đại minh tinh rồi, đi ra ngoài phải mang theo vệ sĩ đó nha! Tiểu Dĩnh kéo tay Sở Tiên vui vẻ nói.

- Cái gì mà đại minh tinh, em xem, một người cũng không biết anh là ai! Sở Tiên ra về bị thương, lác đầu.

- Hừ! Khoe mẽ! Tiểu Đình cầm tay hấn.

Cô biết Sở Tiên không muốn trở thành người của công chúng, nếu không khi Đoàn Khoa mời hấn đóng phim hấn cũng không cự tuyệt.

Hơn nữa, bộ phim bom tấn hot như thế này nhưng tất cả mọi người đều không biết ai đóng vai nam chính, có thể nói coi như trên tức cư dân mạng một phen rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 249: Hai Vị Khách

Mấy người Đoàn Khoa vẫn còn chưa đến nên Sở Tiên và Tiểu Đình ngồi đợi trong đại sảnh.

Lúc này, Sở Tiên nhận được một cuộc điện thoại của David.

-Các cậu đã đến thành phố Kinh Hải rồi sao? Nhanh thật! Vậy các cậu tới luôn nhà hàng Lôi Trạch tổ chức sự kiện quốc tế đi, đúng, tham gia một cuộc họp báo, các cậu tới đây luôn đi. Sở Tiên nói với David.

-Ai vậy anh? Sau khi Sở Tiên cúp điện thoại, Tiểu Đình hiếu kì hỏi.

-David cùng một tên quý tộc nước Anh. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

-Quý tộc nước Anh sao? Anh quen một quý tộc nước Anh từ khi nào? Tiểu đình giật mình nhìn hấn.

-Ồ Thái Lan, nhắc đến mới nhớ bọn họ còn thiếu anh một cái nhân tình lớn, lần này đến đây có lẽ cũng là để trả nợ lại khoản ân tình này mà thôi.

Sở tiên cười nói, mấy ngày trước hấn cùng David nói chuyện đã biết được thân thế của cha Grace Cornwall đã dần dần hồi phục.

Hấn cũng có thể được coi như ân nhân của gia tộc Grace Cornwall, lần này đến có lẽ là có một chút lợi ích đưa cho hấn, nhưng dù sao hấn cũng không quá quan tâm đến vấn đề báo đáp này.

-Nợ anh một ân tình sao? Tiểu Đình kinh ngạc nhìn hấn.

-Ừ, một công tước Anh mắc bệnh nặng cần độc dược đặc thù của rắn biển để chế thuốc, vừa đúng lúc công ty rắn biển của anh ở Thái Lan lại phát hiện được loại rắn biển này, mà một lát nữa con trai của vị công tước kia, cũng là bạn của David sẽ tới đây. Sở Tiên cười nói.

-Ồ, là một công tước sao? Tiểu Đình kinh ngạc hỏi.

-Ừ, nghe nói gia tộc của bọn họ ở nước Anh thế lực cường đại vô cùng. Sở Tiên gật đầu, cười nói.

-Ồ! Tiểu Đình gật đầu, lại gần hỏi:

-Vậy anh nói xem bọn họ sẽ mang gì sang để báo đáp anh nhỉ?

-Anh cũng không biết, mấy hôm trước David có hỏi anh là có hứng thú làm đại diện của Whiskey Scotland không, có thể xếp cho anh làm tổng đại lý của nhãn hàng này ở Trung Quốc, nhưng anh đối với mấy thứ này vốn cũng không có hứng thú gì. Sở tiên cười bảo:

-Báo đáp hay không báo đáp cũng không quan trọng, nhưng có nhiều thêm một người bạn cũng tốt hơn.

-Đúng, dù sao bây giờ anh cũng đã rất giỏi rồi, không cần làm chính mình bận rộn thêm, quá mệt mỏi! Tiểu Đình cười cười dựa vào vai hấn.

-Đúng rồi! Sở Tiên cúi đầu nhìn Tiểu Đình:

-Không thiếu tiền xài, cũng không thiếu mỹ nhân, haha, đúng là thỏa mãn.

Khi Sở Tiên cùng Tiểu Đình đang vui vẻ trò chuyện thì ngay cửa nhà hàng dừng mấy chiếc xe, mấy người Đoàn Khoa từ trên xe bước xuống.

Lúc này các ký giả đứng chờ xung quanh lập tức lao tới, tíu tít hỏi đủ loại vấn đề.

-Mọi người đừng vội, có vấn đề gì lát nữa chúng tôi sẽ trả lời trong buổi họp báo, nửa giờ nữa các vị có thể thoải mái hỏi rồi, không cần gấp như vậy.

Đoàn Khoa lớn tiếng nói với các kí giả xung quanh.

Các ký giả xung quanh cũng dừng lại, Đoàn Khoa, Diễm Văn Văn cùng Nghiêm Trạch Khôn lập tức đi qua, bên cạnh họ còn có thành viên của tổ chiếu phim, phía sau là vợ Đoàn Khoa cùng vài người bạn hân mời tới.

-Đi thôi, chúng ta qua đó gặp hân một chút! Sở tiên nắm tay Tiểu Đình đi qua.

-Sở Tiên huynh đệ, em dâu, hai người tới rồi. Đoàn Khoa nhìn thấy bọn họ đi qua, lập tức nghênh đón, mặt tràn đầy vui vẻ dang tay ôm Sở Tiên một cái.

-Khí phách ghê nha! Sở tiên cũng dang tay ôm lại hân, cười trừ ghẹo nói, sau đó gạt đầu với mấy người Diễm Văn Văn đứng bên cạnh.

-Haha, cũng nhờ có cậu! Đoàn Khoa vô cùng vui vẻ nói:

-Đi thôi, chúng ta đi kiểm chỗ nào nói chuyện.

-Được! Sở Tiên gạt gạt đầu, đi theo bọn hân về khu phòng họp vip trong nhà hàng.

-Có không ít người đến đây! Sở tiên nhìn người xung quanh nói ra.

-Ừ, ở đây có người quen của cha vợ tôi, có bạn bè tôi, vợ tôi cùng vài người bạn của cô ấy, tóm lại tầm hơn bốn mươi người, đúng rồi, tôi có mời Cổ Lực, chờ một lúc nữa chắc là anh ta cũng tới.

-Ồ, anh ta không phải đi Châu Âu sao? Nhanh vậy đã trở về rồi?

Sở Tiên hiểu kỳ hỏi, lần trước lúc chuẩn bị khai trương của hàng bể thủy sinh hân đã mời cả nhà Cổ Lực đến, nhưng biết được anh ta đi Châu Âu nên không mời nữa.

-Trở về rồi, nghe nói mới trở về hôm trước, nhà hàng này cũng là sản nghiệp của nhà bọn họ mà. Đoàn khoa gạt gạt đầu.

-Nào, tới đây, mọi người, tôi giới thiệu cho mọi người một chút.

Đoàn Khoa vỗ vỗ tay, hiện giờ trong đại sảnh cũng toàn là người quen của hân, hân chỉ vào Sở tiên giới thiệu nói:

-Vị này là người đầu tư cho bộ phim này của chúng ta, cũng là diễn viên chính Sở tiên, nếu như không có Sở Tiên huynh đệ đây thì cũng sẽ không có bộ phim này, ở đây tôi xin cảm ơn Sở Tiên huynh đệ có thể cho tôi cơ hội này, hôm nay chúng ta nhất định không say không về.

-Người đầu tư? Diễn viên chính? Mọi người hiểu kì nhìn Sở tiên, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Bọn họ biết được bộ phim này có số tiền đầu tư khoảng tám ngàn vạn, Đoàn Khoa tự mình bỏ ra một ngàn vạn, bảy ngàn vạn còn lại chẳng lẽ do người thanh niên trước mặt này lấy ra sao?

Sở Tiên nhìn mọi người gạt đầu cười, Đoàn Khoa dẫn một thiếu phụ bên cạnh đến nói:

-Sở Tiên huynh đệ, đây là vợ của tôi, Minh Tịnh.

-Chào chị dâu! Sở Tiên gạt đầu.

-Cảm ơn cậu đã giúp đỡ lão Đoàn nhà tôi! Thiếu phụ cười nói.

Đoàn Khoa long trọng giới thiệu Sở Tiên, người xung quanh cũng thêm hiểu biết về tầm quan trọng của người thanh niên này.

Cùng mọi người chào hỏi qua một chút, Sở Tiên dắt Tiểu Đình sang chỗ mấy người Diễm Văn Văn trò chuyện.

Cũng không lâu sau, Cổ Lực đi đến, Đoàn Khoa vội vàng chào đón.

Cổ Lực vốn có thân phận không đơn giản, có thể nói dựa vào địa vị xã hội của Cổ Lực cũng có thể ngồi ngang hàng xưng huynh gọi đệ với cha vợ của hân, cho nên thân phận của Đoàn Khoa đối với Cổ Lực có chênh lệch lớn vô cùng.

Lần này có thể mời được hân ta là do lần trước có chuyện du thuyền, hai là hôm nay cũng mở họp báo trong nhà hàng của hân, đương nhiên chủ yếu nhất vẫn là vì Sở tiên đầu tư cho bộ phim này nên hôm nay hân ta chắc chắn sẽ đến.

-Cổ đại ca! Sở tiên nhìn thấy Cổ lực, lập tức đi qua.

-Tiểu Tiên, thật xin lỗi, hôm cậu khai trương cửa hàng bể thủy sinh tôi lại không đến được. Cổ Lực đi đến áy náy nói.

-Chuyện nhỏ thôi mà! Sở Tiên lắc đầu.

-Tiểu Tiên, lần này cậu đầu tư vào điện ảnh lại vô cùng hot nha, khi phim được công chiếu tuyệt đối có thể kiếm lời gấp bội. Cổ Lực cùng bọn họ ngồi

xuống trò chuyện.

Ở đây có vài người nhận ra thân phận của Cổ Lực, mặt mũi cũng tràn đầy kinh ngạc nhìn bọn họ.

-Lão Đoàn, anh có thể lôi kéo quan hệ với người thừa kế tập đoàn Cổ thị à, thật tốt quá! Vợ Đoàn Khoa kinh ngạc nhìn Cổ Lực đang nói chuyện với Sở Tiên cách đó không xa.

-Anh nào có thể diện lớn như vậy, Cổ Lực là vì nể mặt Sở tiên huynh đệ nên mới tới thôi, quan hệ hai người họ tương đối tốt. Đoàn Khoa lắc đầu.

-Vị Sở tiên huynh đệ kia có năng lực lớn như vậy sao? Thật không tưởng tượng được, một ông chủ cửa hàng cá mà thôi, sao có thể lợi hại như vậy? Minh Tịnh kinh ngạc nói ra.

-Vị Sở Tiên huynh đệ kia ở thành phố Hải Thanh cũng có thể nói là một tay che trời rồi, tiền thì hẳn có thể không thiếu, nhưng quan hệ thì tuyệt đối rộng, bộ phim này nếu như cha không giải quyết được, thì hẳn cũng sẽ giải quyết. Đoàn Khoa cười cười.

-Được rồi, bên ngoài cũng đã sắp xếp ổn thỏa, chúng ta cũng nên bắt đầu họp báo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 250: Hai Vị Khách (2)

Đoàn Khoa đi về phía Sở Tiên nói:

- Bây giờ bắt đầu họp báo, Sở Tiên huynh đệ là diễn viên chính không đến đó xem một chút sao?

-Không, mấy người cứ đi đi, tôi ở lại đây thôi! Sở Tiên lắc đầu.

-Một bộ phim điện ảnh lớn như vậy chuẩn bị công chiếu, lại không biết ai là nam chính, thật sự là lần đầu tiên đó nha. Diêm Văn Văn ở một bên cười cười.

Mấy người Đoàn Khoa thấy Sở tiên như vậy cũng không muốn cưỡng cầu, có thể khiến cho hắn đóng vai diễn viên chính của bộ phim này đã không dễ dàng gì, hiện tại còn muốn hắn đi ra tuyên truyền, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đoàn Khoa dắt theo một đám diễn viên đi ra nơi tổ chức họp báo, mấy người Sở Tiên thì ở phía sau trò chuyện.

Cũng không lâu sau, Sở tiên nhận được điện thoại của David.

-Tôi ra ngoài tiếp đãi hai người bạn một chút, sẽ quay lại ngay. Sở Tiên nói với Cổ Lực và Minh Tịnh một tiếng, lập tức mang theo Tiểu Đinh đi ra bên ngoài.

Đi tới cửa nhà hàng, liền nhìn thấy David cùng Khang Nhĩ Ốc. Hai người họ đứng ở đó, xung quanh là năm sáu vệ sĩ da trắng mặc đồ đen bảo hộ xung quanh.

Hai người dẫn theo sáu vệ sĩ, cấp độ này cũng đúng là quá cao.

Sở Tiên lập tức đi qua: -David, Khang tiên sinh.

-Sở Tiên, chúng ta lại gặp nhau rồi. David còn chưa đi tới, Khang Nhĩ Ốc liền dang tay chào đón, ôm hắn một cái.

Sở Tiên mỉm cười: -Chúc mừng cha cậu đã bình phục.

-Haha, đây đều là công lao của Sở Tiên huynh đệ. Khang Nhĩ Ốc vui vẻ nói.

-Tôi chỉ là trùng hợp thôi, haha, đi nào, chúng ta vào trong nói chuyện. Sở tiên cười cười nói với bọn họ.

-Ồ, vị này có phải là bạn gái Tiểu Đinh của Sở Tiên huynh đệ hay không?

Sở Tiên gật đầu.

-Haha, xin chào xin chào, Tiểu Đinh tiểu thư thật xinh đẹp.

Sở Tiên cười cười, dẫn theo bọn họ đi vào phòng hội nghị, đi đến ngồi bên cạnh bàn của Cổ Lực.

-Cổ đại ca, giới thiệu cho anh một chút, bọn họ là bạn của tôi, David cùng Khang Nhĩ Ốc, còn vị này là Cổ Lực. Sở Tiên đi qua giới thiệu bọn hắn với nhau.

-Xin chào, xin chào! Cổ Lực có chút tò mò nhìn hai người David và Khang Nhĩ Ốc, đưa tay ra bắt tay.

-Sở Tiên huynh đệ, có muốn tới nước Anh du lịch hay tới đó định cư hay không? Khang Nhĩ Ốc sau khi ngồi xuống, trực tiếp hỏi.

-Khang Nhĩ Ốc, nếu như muốn mời tôi đi nước Anh du lịch thì tôi rất sẵn lòng, nhưng nếu muốn tôi qua đó định cư thì thôi đi, tôi cũng không quen ở nước ngoài. Sở Tiên cười cười.

-Haha, vậy thì quá là đáng tiếc, tuy nhiên nếu có thời gian cậu có thể ở lại nước Anh một thời gian ngắn, đồ ăn bên Anh tuy không ngon như đồ Trung quốc, nhưng hoàn cảnh khác lại vô cùng tốt, đây là chìa khóa một căn biệt thự bên Anh của chúng tôi, mong Sở tiên huynh đệ nhận cho. Khang Nhĩ Ốc trực tiếp đưa ra một chiếc chìa khóa trước mặt Sở Tiên.

-Khang Nhĩ Ốc huynh đệ, lễ vật này quá quý giá, tôi cũng không định ở lại nước Anh, cậu có cho tôi một tòa biệt thự tôi cũng không dùng đến, đây không phải là kiểu khách sáo của người Trung quốc chúng tôi đâu, nhưng thật sự là tôi không dùng đến, cảm ơn ý tốt của cậu. Sở Tiên lắc đầu.

Nói thật hiện tại hắn cũng không thiếu tiền, càng không có ý định đi định cư bên nước anh, cho hắn một tòa biệt thự cũng không có tác dụng gì, lại còn rất lãng phí.

-Không, không, đây chỉ là chút hồi báo nhỏ của gia tộc chúng tôi đối với ân nhân mà thôi, cho dù Sở Tiên huynh đệ không dùng, chúng ta cũng sẽ giữ lại tòa biệt thự này cho cậu, lúc nào cậu muốn đến cứ trực tiếp ở lại, cha tôi vừa mới khỏi bệnh nên không thể tự mình tới cảm tạ, nên Sở tiên huynh đệ không cần chú ý tới chút quà mọn này.

-Sao lại thế được, Khang Nhĩ Ốc, tôi nói với cậu rồi, con rắn beiem kia vốn là trong lúc tôi vô tình phát hiện ra, tôi cùng David là bạn bè, cậu cũng là bạn của David vậy cũng là bạn của tôi, bạn bè có việc giúp đỡ nhau một chút cũng là thường tình, không cần khách khí như vậy. Sở tiên cười cười nói.

-Haha, Khang Nhĩ Ốc, tôi đã nói rồi mà, Sở Tiên huynh đệ là một người vô cùng đáng kết giao nha, những thứ này cậu mau thu hồi lại đi, chưa kể về sau nếu Sở Tiên huynh đệ thật sự đến nước Anh, chẳng lẽ cậu không có năng lực chiêu đãi bạn bè cho tốt một chút sao, haha, bạn bè với nhau đừng quan trọng mấy thứ đồ này. David cười, vỗ vỗ bả vai Khang Nhĩ Ốc.

-Vậy thì tôi nghe cậu, nhưng nói thế nào thì nói, ơn cứu mạng đối với cha tôi thì không bao giờ tôi quên, về sau Sở tiên chính là bạn của gia tộc chúng tôi, có cái gì cần giúp đỡ chỉ cần Sở Tiên huynh đệ nói một tiếng, gia tộc chúng tôi nhất định toàn lực giúp đỡ. Khang Nhĩ Ốc cười cười, chân thành nói ra.

-Haha, nếu như lúc đầu muốn các cậu đến giúp một tay thì bây giờ lại không cần nữa, nhưng các cậu đã đến đây rồi thì mấy ngày này để tôi chiêu đãi hai cậu đi.

-Đúng rồi Sở Tiên, tôi cùng Khang Nhĩ Ốc chuẩn bị mở một công ty quốc tế, lấy quan hệ và sức ảnh hưởng của gia tộc bọn họ tại Châu Âu, cùng quan hệ của tôi ở nước Mỹ và Dubai, thêm cậu ở Trung Quốc nữa, ba người chúng ta hợp tác thành lập một công ty vận chuyển quốc tế, một tập đoàn xuất nhập khẩu, cậu nghĩ thế nào?

David hỏi Sở Tiên.

Mà lúc này, khi David cùng với Sở Tiên đang nói chuyện, Cổ Lực và mấy người ở một bên lại trợn mắt há mồm kinh ngạc.

Lấy tư cách người thừa kế tập đoàn Cổ Thị, Cổ Lực ở Trung Quốc cũng coi như là một nhân vật tai to mặt lớn, nhưng khi nghe đến tên gia tộc của Khang Nhĩ Ốc cũng cảm thấy chấn kinh vô cùng.

Lần này hắn đi đến Châu Âu là để bàn luận chút chuyện làm ăn, sức ảnh hưởng của gia tộc họ Khang ở nước anh hắn cũng vô cùng rõ ràng, đó là quý tộc mấy trăm năm, tại toàn bộ châu Âu đều có không ít sản nghiệp, là gia tộc có thể lực chân chính to lớn vô cùng.

Nhưng mà dạng người như vậy cũng đối với Sở Tiên có thái độ nhún nhường như thế, điều này khiến hắn không thể tin được. Đồng thời hắn phát hiện ra người mỹ ngồi bên cạnh kia cũng không phải nhân vật đơn giản.

Công ty xuất nhập khẩu đa quốc gia, buôn bán tầm cỡ quốc tế như vậy cũng không phải dễ dàng mà làm được, nếu không có quan hệ nhất định cùng tiền bạc thì không thể đi được con đường này.

Bây giờ nhìn lại thấy hắn cùng Sở Tiên có quan hệ tốt như vậy tất nhiên cũng không phải là bạn bè bình thường.

Lần đầu tiên hắn phát hiện ra cái người thanh niên cứu mạng con trai hắn lại có được mối quan hệ và tầm ảnh hưởng lớn đến như thế. Trước đây hắn cũng giao tình với Sở Tiên vì coi trọng năng lực làm ăn và hơn nữa là người đã cứu mạng con trai hắn mà thôi, thật không ngờ được...

Có mối quan hệ hữu nghị đối với gia tộc họ Khang ở bên nước Anh, chỉ riêng một mối quan hệ này thôi cũng đủ khiến cả tập đoàn Cổ thị của hắn phải kiêng kị rồi. Rõ ràng người thanh niên trước mắt này không thể coi thường được. Lại còn thành lập công ty quốc tế về xuất nhập khẩu. Coi như hắn kết giao người anh em Sở Tiên này là đúng rồi, thật đúng là vận khí của hắn cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 251: Hai Vị Khách (3)

- Công ty xuất nhập khẩu quốc tế sao? Sở Tiên hỏi.

Bọn họ sáng tạo ra công ty này lại muốn mời hẳn tham gia, rõ ràng là để cho hẳn ngồi không hưởng lộc mà, bởi hẳn biết rõ bản thân mình đối với loại hình kinh doanh quốc tế kia lại không có chút hiểu biết nào.

- Tôi đối với mấy thứ này không hiểu rõ, nếu như các cậu gọi tôi tới để hưởng lộc thì tôi cũng không có ý kiến gì. Sở tiên vừa cười vừa nói.

- Haha, gọi cậu đến hưởng lộc sao, nói thật ra thì tôi cũng là đến hưởng lộc đó. David cười rộ lên.

Khi bọn họ đang nói chuyện trên trời dưới đất, mấy người Đoàn Khoa cũng đi tới, từ nụ cười trên mặt bọn họ có thể nhìn thấy cuộc họp báo này thành công vô cùng.

- Sở Tiên huynh đệ, đi thôi, bây giờ mới là giữa trưa, chúng ta đi đến phòng ăn thôi. Đoàn Khoa đi đến bên cạnh Sở Tiên cười cười.

- Ủ, được! Sở Tiên gật đầu:

- Hai vị này là bạn của tôi từ Châu Âu đến.

- Hoan nghênh, hoan nghênh! Đoàn Khoa đưa tay ra nhiệt tình nói.

- Đi thôi! Sở Tiên nắm tay Tiểu Đình, đi theo mấy người Đoàn Khoa vào phòng ăn.

Bữa tiệc rượu này coi như chúc mừng bộ phim của bọn họ thành công, mấy hôm trước Đoàn Khoa còn bận lo lắng bộ phim không thể công chiếu được, cho nên chưa tổ chức, bây giờ mới chuẩn bị bù lại.

Bạn bè của Đoàn Khoa, chủ yếu là diễn viên, ngoài ra còn có một số người là thương nhân, tổng cộng là khoảng hơn bốn mươi người.

- Nào, tới đây, hôm nay chúng ta ở đây để chúc mừng bộ phim điện ảnh, đưa con tinh thần của chúng ta ra mắt thành công, chuẩn bị đột phá doanh thu phòng chiếu, haha, có thể là một tỷ, mà không, cũng có thể là một tỷ rưỡi doanh thu. Đoàn Khoa hưng phấn giơ chai rượu màu đỏ hồng trong tay quay về phía mọi người nói, sau đó đổ xuống một dàn ly đang xếp chồng ở phía dưới.

- Haha, chúc cho bộ phim điện ảnh của chúng ta trở thành phim bom tấn.

- Đúng, đúng, hiện giờ chỉ mới có trailer đã hot như vậy, tôi đoán là có thể đoạt doanh thu hai tỷ cũng không biết chừng.

Mọi người ở phía dưới bắt đầu ồn ào, lấy độ hot hiện nay của bộ phim này, đột phá doanh thu là chuyện trong tầm tay, có khả năng được một tỷ là vô cùng lớn, nếu như nói đột phá được hai tỷ thì cũng rất có khả năng.

Đoàn Khoa hưng phấn cười rộ lên:

- Cạn ly!

- Cạn ly!

- Bộ phim điện ảnh này rất hot sao? Có khả năng thu về hơn hai tỷ doanh thu cơ à? David đứng bên cạnh kính ngạc hỏi Sở Tiên.

- Đúng thế, hiện nay trên mạng bộ phim này chỉ mới tung ra trailer đã vô cùng hot, có khả năng đột phá được một tỷ doanh thu, thậm chí còn có thể cao hơn nữa. Sở Tiên mặt tràn đầy vui vẻ nói ra.

Bộ phim này được công chiếu mà đạt tới doanh thu hơn một tỷ, thì Sở Tiên cũng sẽ có khoảng hai trăm tám mươi triệu tiền lời, có thể thuận lợi thu về hai tỷ thì càng không phải nói.

Hai tỷ hiện nay đối với Sở tiên mà nói thì đúng là tài sản lớn, trước kia hẳn cũng đâu nghĩ được sẽ có một ngày mình có nhiều tiền như vậy, ngay cả tưởng tượng cũng không dám.

- Haha, vậy thì lại phải chúc mừng Sở Tiên huynh đệ rồi. Grace vừa cười vừa nói.

Sở Tiên nhìn bọn họ cười cười, Tiểu Đình đứng bên cạnh cũng vô cùng vui vẻ, dù sao sau này cô cũng đã quyết định ở nhà làm người quản lý tài chính của Sở Tiên.

Nhưng ngay lúc này, cửa phòng bất ngờ bị người khác mở ra.

Mọi người sững sờ, có chút bất mãn nhìn về phía cửa ra vào, là ông chủ của nhà hàng này, sắc mặt Cổ Lực cũng khó coi vô cùng.

Rất nhanh có sáu người rơi vào tầm mắt của mọi người trong phòng, khi nhìn thấy sáu người đó, tất cả mọi người đều sững sờ.

Đoàn Khoa nhìn thấy bọn họ, trên mặt lộ vẻ châm chọc, tươi cười nhanh chóng đi qua:

- Tôi còn tưởng là ai không biết điều như thế, hóa ra là Phong Hóa đại nhân trước đây đã bị chúng ta đá ra khỏi bộ phim này sao, không trách được, không trách được lại không có văn hóa như thế.

- Ông... Phong Hóa nghe được câu nói này của hấn, gương mặt đỏ bừng lên:

- Đoàn Khoa, không nên đắc ý, đợi lát nữa ông có khóc lóc xin lỗi tôi cũng không kịp đâu.

- Haha, xin lỗi sao? Tôi không giống loại người nào đó nha! Đoàn Khoa cười tùm tùm nhìn hấn, khi nói đến hai chữ “Xin lỗi” thì nhấn mạnh vô cùng.

Sắc mặt Phong Hóa hiện ra vẻ khó chịu, nghĩ đến lúc trước hấn ở trên thuyền cá kia phải quỳ xuống nói xin lỗi, thân thể hơi run run.

- Hừ, không biết trên dưới! Phong Bắc Xuyên nhìn con trai mình, ánh mắt lạnh lùng liếc Đoàn Khoa:

- Tiểu tử, cho dù là cha vợ cậu cũng không dám nói cái giọng đấy với tôi, thật sự là không biết trên dưới.

- Hừ! Đoàn Khoa nhìn Phong Bắc Xuyên, trên mặt có chút kiêng kị, nhưng dù sao hấn cũng đã hoàn toàn đắc tội với Phong Hóa, cũng không sợ đắc tội tiếp, khẽ cắn môi tiếp tục nói:

- Cha vợ tôi là cha vợ tôi, tôi là tôi, bản thân ông đi đến gây sự lại không cho phép người khác phản kích sao, thật sự là hoang đường!

- Tốt! Tốt lắm! Phong Bắc Xuyên lạnh lùng nhìn hấn, sau đó lập tức nhìn xung quanh:

- Cũng đúng nha, bộ phim hot như thế, về sau có lẽ cũng đạt được doanh thu phòng chiếu hơn một tỷ đi.

- Cũng không chỉ như thế đâu! Đoàn Khoa nhếch khóe môi, không chút sợ hãi nhìn thẳng về bọn họ.

- Một bộ phim điện ảnh rác rưởi như vậy, còn muốn công chiếu sao? Phong Hóa trong lòng có chút tức giận nói ra, khi hấn nhìn thấy bộ phim này suốt mấy ngày hôm nay đều hot như thế, trong lòng của hấn vô cùng hối hận, nếu như nhân vật chính của bộ phim này là hấn, thì sau này chắc chắn hấn sẽ hoàn toàn nổi tiếng trên cả nước.

Nhưng cũng là do tên khốn kiếp kia dám khi dễ hấn, tuyệt đối không thể buông tha cho bọn họ.

Đến tận bây giờ, Phong Hóa vẫn cho rằng người sai không phải là bản thân hấn.

- Ô, thật sao? Đừng quên có một số người ngay cả bộ phim rác rưởi như thế này đều không có tư cách đến góp một chân quần chúng. Đoàn Khoa đổi chọi gay gắt, nhìn bọn họ, dù sao cũng đã vạch mặt thành thù, hấn cũng không hề kiêng kị gì đứng lên.

- Haha! Phong Bắc Xuyên cười rộ lên, nhìn Phong Hóa khoát khoát tay, ra hiệu hấn không cần nói gì, chậm rãi đi đến phía trước:

- Chúc mừng nha, tôi đến đây để chúc mừng bộ phim điện ảnh đang hot của các cậu, chẳng lẽ khách đến lại không có đạo tiếp khách hay sao?

- Không chào đón, các ông ngay lập tức rút ra ngoài đi, nếu không ra ngoài đừng trách tôi không nể tình. Còn chưa chờ Đoàn Khoa nói xong, Sở Tiên chậm rãi đi đến phía trước.

- Cậu... Phong Bắc Xuyên nét mặt đột nhiên âm trầm, cũng không còn tác phong ngông cuồng lớn lối như lúc nãy nữa.

- Tiểu tử, tôi mặc kệ cậu có năng lực như thế nào, nhưng tôi cho cậu biết, Phong Bắc Xuyên tôi cũng không phải kẻ mà ai muốn bắt nạt cũng bắt nạt được đâu! Phong Bắc Xuyên nắm tay thật chặt để giữ bình tĩnh.

- Haha. Sở tiên khinh thường nhìn hấn:

- Lần trước tôi đánh các ông một trận xem ra vẫn hơi nhẹ nhĩ, có tin hôm nay tôi cũng có thể cho các ông từ đây bò ra ngoài hay không?

- Cậu... Phong Bắc Xuyên sắc mặt hơi tái, nhìn tên nhóc trước mặt này, thật sự cũng không dám nói ra lời nào quá phận nữa, dù sao lần trước bọn họ bị hấn đánh một trận như vậy mà cũng không làm gì được, sau đó điều tra một chút, kết quả lại không thu được gì, bởi vì có một thế lực cường đại ngăn chặn việc điều tra của bọn họ, cho nên mới nói tên nhóc này cũng không đơn giản.

Đối với bối cảnh sau lưng Sở tiên hấn vẫn vô cùng kiêng kị.

- Hà! Lời nói của Sở tiên làm cho người xung quanh sững sờ, tròn mắt há mồm nhìn hần.

Thân phận của Phong Hòa như thế nào thì cả làng giải trí này không ai là không biết, cha hần là ông chủ lớn xưng bá một phương, ở làng giải trí rất nhiều người phải nể mặt Phong hòa.

Nhưng bây giờ lại nghe nói có người đánh cha con họ một trận, hơn nữa là còn đánh Phong Hòa và Phong Bắc Xuyên cùng một chỗ.

Bây giờ người đánh bọn họ lại đang ở đây nói muốn đánh bọn họ thêm một trận nữa, làm ai cũng sững sờ không tin vào tai mình.

Trong bọn họ nào có ai dám động thủ với đại nhân vật như vậy, không nói đến thân phận bối cảnh hay các quan hệ xã hội khác, chỉ riêng tiền nhà bọn họ cũng có thể đem kê đó để chết.

Nhưng trên mặt Phong Bắc Xuyên hiện rõ thần sắc kiêu kỳ như vậy, rõ ràng không phải giả, có chút kinh ngạc nhìn thiếu niên vân đạm phong khinh kia, mẹ kiếp, thật đúng là bá đạo.

- Hừ! Phong Bắc Xuyên lạnh lùng quay đầu, ánh mắt nhìn về Đoàn Khoa, nhếch miệng:

- Giới thiệu với cậu mấy người, đây là bốn người bạn của tôi, sở hữu bốn rạp chiếu lớn nhất Trung Quốc, ngoài ra còn có mười người bạn cũng sở hữu rạp chiếu nữa nhưng có việc nên không đến, hôm nay tôi dẫn theo bọn họ tới đây chúc mừng một chút.

- Phong tổng đừng nói vậy, chúng tôi chỉ là tới xem chút thôi. Một người trung niên đứng bên cạnh hần nói ra, đồng thời ý cười đầy mặt nhìn Đoàn Khoa:

- Đạo diễn Đoàn làm ra một bộ phim đúng là hot vô cùng, hiện nay ai cũng biết đến, theo như chúng tôi dự đoán bộ phim này thấp nhất cũng phải được một tỷ rưỡi doanh thu bán vé, thậm chí có thể đạt tới hai tỷ.

- Bây giờ chúng tôi muốn ở đây chúc mừng đạo diễn Đoàn, có thể đạo diễn được một bộ phim hoành tráng như thế.

- Cái gì?

Ngay khi người trung niên này nói chuyện, bên cạnh bất ngờ có người thốt lên, tất cả mọi người sững sờ, nhìn về phía vợ của Đoàn Khoa.

- Minh Tịnh, có chuyện gì xảy ra vậy? Đoàn Khoa có chút bất mãn nhìn sang, rồi lại nhìn bốn ông chủ rạp chiếu kia, trong lòng có dự cảm xấu.

- Là điện thoại của cha! Minh Tịnh cầm điện thoại trong tay, sắc mặt có chút tái nhợt nhìn Đoàn Khoa:

- Cha nói rạp chiếu bên kia tạm thời rất bận, không có thời gian sắp xếp suất chiếu, bảo chúng ta tiếp tục đợi đi, cha nói đối phương rất kiên quyết, không có cơ hội thương lượng.

Âm thanh của Minh Tịnh truyền khắp toàn bộ gian phòng, tất cả mọi người đều sững sờ, không tin nổi nhìn Đoàn Khoa, trên mặt đều hiện lên vẻ đồng tình.

- Haha, xem ra các cậu cũng đều nhận được tin tức rồi, nhưng ở đây chúng tôi vẫn muốn thông báo cho các cậu một chút, rạp chiếu của chúng tôi tuy hơi bận nhưng nếu như các cậu nguyện ý chờ thì khoảng mấy tháng sau có lẽ sẽ có suất chiếu. Người trung niên kia sau khi nghe được lời của Minh Tịnh liền tươi cười nói ra.

- Haha! Phong Hòa đang theo sát bên cạnh cũng cười rộ lên, âm dương quái khí nói:

- Phim điện ảnh này của đạo diễn Đoàn thật sự là đang rất hot nha, nếu không thì đăng chiếu trên mạng trước đi, cũng có thể thu được mấy ngàn vạn đó.

- Đúng thế, đạo diễn Đoàn trước kia cũng là đạo diễn phim mạng, hiện giờ bộ phim này đem lên mạng chiếu đúng là không tồi, tôi dám cam đoan, đây chính là một bộ phim mạng mang ý nghĩa lịch sử nha, về sau cũng chính là tượng đài của giới phim mạng rồi.

- Haha, tôi đã nói rồi mà, kẻ nào chọc vào tôi nhất định phải trả giá đắt. Phong Bắc Xuyên ánh mắt dữ tợn nhìn Sở Tiên.

Cả người Đoàn Khoa vô lực, ngơ ngác nhìn mấy người bọn họ, bộ phim này nếu như không thể công chiếu thì đúng là một đả kích lớn đối với hần.

Sở Tiên ở bên cạnh nhủ mày, ánh mắt nhìn về phía mấy người đứng cạnh Phong Bắc Xuyên:

- Phong Bắc Xuyên cho các ông lợi ích gì, lại có thể tình nguyện vứt bỏ bộ phim có lợi nhuận lớn như này?

- Cái này không cần cậu quản! Phong Hòa lập tức đáp lại, phẫn nộ nói tiếp:

- Tôi cho cậu biết, họ Sở kia, phim điện ảnh của mấy người lại dám mơ tưởng được công chiếu ở rạp chiếu phim sao? Đây coi như là cái giá phải trả cho việc hôm đó dám vũ nhục chúng ta!

- Ô, sao tôi không cảm thấy cái giá này nhỉ? Sở Tiên lạnh lùng nhìn hần, sao đó nói với bốn tên trung niên kia:

- Hần là Phong Bắc xuyên đã cho các ông đầy đủ lợi ích rồi, nếu không thì hần các ông cũng chỉ là mấy tên đầu to không có não mà thôi.

- Biết thì sao chứ, tôi không ngại cho cậu biết, chuyện này đúng là do chúng tôi làm, hừ! Phong Bắc xuyên căn răng nhìn hân.
- Được, đây là muốn gây sự với chúng tôi sao? Sở Tiên gật đầu: - Nếu ông đã muốn gây phiền phức cho chúng tôi, vậy để tôi nhìn một chút xem ông có đủ sức gánh cái phiền phức này hay không đã.
- Haha, Sở tiên huynh đệ, có chuyện gì cần tôi giúp đỡ hay không? Lúc này Grace bắt ngờ từ đằng sau đi tới.

Gương mặt đặc trưng của người da trắng, tiếng Trung Quốc của hân hơi lai lái, người xung quanh đứng nghe đều cảm thấy có chút buồn cười, nhưng hiện tại mọi người đều tò mò nhìn Grace, không biết hân nói thế là có ý gì.

- Có lẽ cần cậu giúp đỡ một chút rồi. Sở tiên cười khò:
- Vốn chuyện này không định tìm đến cậu, nhưng xem ra vẫn phải phiền cậu.

Người xung quanh kinh ngạc nhìn Sở tiên, nhưng giờ phút này lại có người không thể tin nhìn sang Grace.

- Chuyện gì vậy? Muốn tôi giúp cậu sao? Haha, đây chỉ là một chút chuyện nhỏ thôi gì mà phiền với không phiền! Grace cười nói, ánh mắt liếc qua Phong Bắc Xuyên.
- Hầu tước Grace! Phong Bắc Xuyên thì thào một tiếng, thân thể hơi run rẩy, lập tức nói chuyện với Grace đứng cạnh Sở Tiên.
- Hầu tước Grace, không nghĩ tới ở đây lại có thể gặp được ngài, thật là trùng hợp! Lúc này sắc mặt Phong Bắc Xuyên vô cùng khó xử, có chút kinh ngạc xem xét quan hệ của Sở Tiên cùng Grace Cornwall.
- Hà?

Lời của Phong Bắc xuyên nói khiến mọi người xung quanh to mắt không thể tin nhìn về phía Grace Cornwall, sự tình phát sinh ngày hôm nay có thể nói khiến bọn họ đi hết kinh hãi này đến kinh hãi khác.

Hầu tước sao? Đây là chuyện gì xảy ra?

Cổ Lực đứng một bên cũng kinh ngạc, hầu tước, Cornwall, người thanh niên trẻ đứng trước mặt hân đây chính là công tước Cornwall trong tương lai sao? Một gia tộc quyền thế ngập trời?

Grace khinh thường nhìn Phong Bắc Xuyên, lập tức vỗ vỗ bả vai Sở Tiên:

- Chuyện này đối với tôi vô cùng dễ dàng, nhưng chỉ là có vài người về sau muốn đặt chân đến nước Anh cũng không thể mà thôi.

Phong Bắc Xuyên nghe được câu này, sắc mặt bỗng tái nhợt, vội vàng cúi đầu xuống:

- Hầu tước Grace, giữa chúng ta nhất định là có chút hiểu lầm rồi, nhất định là hiểu lầm, nếu ngài có gì bất mãn với tôi có thể nói thẳng mà.

Phong Bắc Xuyên toát mồ hôi lạnh, hoảng sợ, vội vàng nói

Hân sở dĩ bây giờ có thể đại được địa vị này đều dựa vào quan hệ của hân ở nước Anh, đồng thời tư sản của hân rất nhiều đều ở bên đó, nếu như hân không thể đặt chân sang Anh nữa, có thể nói chính là trở về với hai bàn tay trắng.

Mà cũng bởi vì hân có quan hệ ở nước Anh nên mới biết được người thanh niên trước mặt này đại biểu cho cái gì, mặc dù nói nước Anh bây giờ là quốc gia dân chủ, có được tước vị cũng không có bao nhiêu quyền lợi. Nhưng ai dám bảo một nữ hoàng Anh không có chút quyền lợi nào? Ai tin được một gia tộc công tước truyền thừa mấy trăm năm lại không có địa vị đây?

Hân nói được nhất định làm được, bởi vì với quyền lực của bọn họ Phong Bắc Xuyên hiểu rõ vô cùng.

Ở nước anh có rất nhiều quý tộc không có quyền lợi, nhưng những người trong bộ máy chính phủ đều do bọn họ nâng đỡ đi lên, nói khó nghe thì ai cũng chỉ là con rối trong tay bọn họ, cho dù là dân chủ thì sao, địa vị của nữ hoàng vẫn không thể rung chuyển được.

Nhân viên trong chính phủ có thể thay thế, nhưng những gia tộc cao quý kia vẫn sẽ mãi đứng ở đó, đây chính là quy luật tồn tại của nước Anh.

Hân cũng biết rõ bối cảnh của người thanh niên trước mặt này, hiện nay nước Anh chỉ có gia tộc cao quý mới được phong Công tước, con cái của công tước sẽ có tước vị hầu tước, tương lai những hầu tước này sẽ lại trở thành một đời công tước mới, một gia tộc cao quý như vậy, muốn đối phó với hân quả đúng dễ như trở bàn tay.

- Hiểu lầm sao? Ta không cảm thấy như đây là hiểu lầm! Grace nhìn hân:
- Ai dám gây phiền phức cho Sở Tiên thì cũng là đối đầu với gia tộc Cornwall chúng ta.
- Hà? Phong Bắc Xuyên không nhịn được run rẩy, cúi khom người trước mặt Sở Tiên:

- Sở tiên sinh, có lẽ giữa chúng ta có hiểu lầm gì đó rồi, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý muốn nhắm vào cậu, đây là do tôi không đúng, thật xin lỗi...

Phong Bắc Xuyên không ngừng nói, sắc mặt càng tái nhợt, mồ hôi tuôn ra như tắm, không còn chút hình tượng nào, cũng không có khí thế ngang ngược như lúc này, nói năng cũng trở nên lộn xộn.

Kinh ngạc. Toàn bộ mọi người đều hóa đá.

Phong hóa, bốn ông chủ rạp chiếu phim, tất cả mọi người xung quanh đều ngo ngắc sững sờ nhìn tình huống đang diễn ra trước mặt họ.

- Xin lỗi sao? Ông muốn tìm tôi gây phiền phức, giờ tôi trả lại cho ông một chút phiền phức, chắc là ông cũng đủ sức gánh cái phiền phức này nhỉ? Nơi này chúng tôi đang tổ chức tiệc ăn mừng, mấy người đi ra ngoài đi. Sở Tiên khinh thường nhìn Phong Bắc Xuyên.

Đồng thời hắn cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ đến chỉ một câu nói của Grace đã khiến một tên đại phú hào như thế khúm núm, xem ra hắn vẫn đánh giá thấp uy phong của gia tộc Cornwall rồi.

- Hầu tước Grace, tôi sai rồi, tôi...

- Phục vụ đâu, gọi bảo an lôi hết đám người này ra ngoài đi! Lúc này Cổ Lực nói một tiếng.

- Vâng, Cổ tổng! Nhân viên đều biết giám đốc tương lai của bọn họ ở bên trong, đương nhiên đều ngoan ngoãn đứng ngoài cửa chờ phân phó, nghe được âm thanh của Cổ lực liền lập tức đi vào.

- Bảo an, đuổi bọn hắn ra đi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 252: Thịnh Yên

Lời nói của nhân viên lại khiến cho người xung quanh kinh ngạc. Cổ tổng? Họ Cổ? Đây không phải là tên trong tập đoàn Cổ thị sao?

Mẹ nó, một cái tiệc chúc mừng nho nhỏ vậy mà có bao nhiêu nhân vật lớn, hơn nữa còn là bạn bè của người thanh niên kia, quá là khủng bố rồi.

- Cái tên người Mỹ kia chắc hẳn cũng có địa vị không nhỏ! Mọi người thấy mấy người bọn họ, trong lòng nghĩ thầm.

Rất nhanh mười bảo an từ bên ngoài chạy vào, không nói hai lời lập tức lôi Phong Bắc Xuyên cùng mấy người bên cạnh ra ngoài.

Cho tới khi ra đến cửa, mặt Phong Hóa vẫn tràn ngập sự kinh ngạc không thể tin nhìn bọn họ, ánh mắt ngo ngắc, nhìn như một tên thiếu năng trí tuệ.

- Tốt rồi, mọi chuyện đã được giải quyết, tiếp tục đi! Sở tiên vỗ vỗ vai Đoàn Khoa cười cười.

- Haha, haha, tôi biết ngay Sở tiên huynh đệ không tầm thường mà, không nghĩ tới cậu lại có thể giải quyết một cách thoải mái như vậy. Đoàn Khoa hưng phấn nói ra.

Đoàn Khoa cười tươi vô cùng, lúc ấy hắn để ý Sở Tiên từ lúc dám đánh giáp lá cà với cả mập hung ác, sau đó tìm đến để thảo luận chuyện phim điện ảnh cũng có thể nhìn ra Sở tiên là người tương đối hào sảng, không có quá nhiều tâm cơ. Nhìn thấy chuyện vừa rồi phát sinh, hắn kích động vô cùng, có người bạn như thế này đúng là đáng kiêu ngạo.

Sở Tiên cười cười không nói gì.

Tiệc rượu tiếp tục tiến hành, thỉnh thoảng có người đến cạnh Sở Tiên chào hỏi, muốn nhân cơ hội làm quen với vị quý tộc người anh kia.

Nhưng bọn họ cũng chỉ có thể ở đó đứng ngây ngốc một lúc rồi đi ra, thân phận bọn họ chênh lệch quá lớn, Grace chỉ gật đầu với bọn họ, không có ý định nói chuyện.

Sở Tiên, Cổ Lực, Davida và Grace ngồi cùng một chỗ trò chuyện với nhau, Tiểu Đinh ở bên cạnh cười tủm tỉm nhìn bọn họ.

- David, các cậu định ở lại Trung Quốc bao lâu? Sở Tiên tò mò.

- Ở lại chơi mấy ngày, chủ yếu là Grace muốn đến cảm ơn cậu, mấy ngày này chúng tôi bàn bạc tốt chuyện công ty xuất nhập khẩu xong, tháng một sang năm sẽ chính thức đưa vào vào hoạt động.

- Được, Grace, David, đội lát nữa cùng đi thành phố Hải Thanh với tôi, tôi chuẩn bị chút đồ ngon chiêu đãi hai cậu. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

- Vậy thì tốt quá, Sở Tiên huynh đệ, lần trước cá khô cậu đưa cho tôi đã bán hết rồi, bây giờ cậu cũng phải chuẩn bị thêm cho tôi một chút đi, cậu không biết cá khô của cậu ở chỗ tôi được hoan nghênh đến mức nào đâu, tôi còn dự tính mở một cửa hàng cá khô nữa đó.

- Thật vậy sao? Sở Tiên huynh đệ còn biết làm cá khô à? Vậy thì nhất định phải ném thử rồi. Grace cười cười.

- Không có vấn đề gì, đến chỗ của tôi tuyệt đối các cậu sẽ ăn mỹ thực đến no bụng, lưu luyến không nỡ về.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, Sở tiên tạm biệt mấy người Đoàn khoa, đưa David và Grace lên máy bay về thành phố Hải Thanh, Cổ Lực nhìn hần cười cười, cũng đi theo.

Sở tiên biết hần muốn kết bạn với Grace, nhưng cũng không để ý, dù sao quan hệ giữa hần và Cổ Lực cũng không tệ.

Chuyện liên quan đến điện ảnh đã không còn bất kì trở ngại nào, sau khi phát sinh chuyện hôm nay, không nói đến kết cục của Phong Bắc Xuyên, mà bốn ông chủ rạp chiếu phim hôm nay cũng biết nên lựa chọn như thế nào. Phong Bắc Xuyên có hứa hẹn cho bọn hần chỗ tốt thì cũng đều đã đổ xuống sông xuống biển, như vậy bọn họ không có lý do gì lại gây khó dễ cho một bộ phim điện ảnh hot như thế.

Nói cách khác, trong một tháng bộ phim sẽ được công chiếu, bởi vì sức hút của nó vô cùng mạnh nên giờ chiếu cũng sẽ rất nhiều.

Ba giờ chiều, mấy người đi đến thành phố Hải Thanh, lão Tầm mang theo Kiếm Nhị, Kiếm Tam cùng mười mấy người cá khác ở sân bay đứng đợi.

Vừa nhìn thấy mấy người thân thể cường tráng đứng xếp hàng ai cũng biết bọn họ không dễ chọc vào.

- Ông chủ! Nhìn thấy mấy người Sở tiên đi ra, Lão Tầm lập tức đi qua, bây giờ lão Tầm giống như quản gia, quản lý tất cả mọi chuyện.

- Mọi người lên xe đi! Sở tiên cười cười, ba chiếc Mercedes, hần đang suy nghĩ xem có nên mua thêm một chiếc xe dài hơn nhiều chỗ hơn không, về sau sẽ chuyên dùng để tiếp đãi khách khứa cho thuận tiện.

Xe vừa đến biệt thự, Sở Tiên dẫn bọn họ đi vào.

- Nào, đến đây, David, cậu còn nhớ lần trước tôi ra biển bắt được bào ngư không? Sở Tiên cười nhìn hần.

- Cậu nói là bào ngư hai đầu sao? Sở Tiên huynh đệ lại tìm được bào ngư hai đầu à? David kinh ngạc nhìn hần.

- Haha, xem chút là biết ngay, buổi tối hôm nay tôi nói rồi tôi sẽ chiêu đãi các cậu thật tốt mà! Sở Tiên cười nói, dắt bọn họ đi vào một căn phòng bên trong biệt thự.

Căn phòng này chuyên dùng để cất giữ bào ngư, mười bảy con bào ngư hai đầu, một con một đầu.

- Nhiều bào ngư như vậy, lại có một con một đầu, Sở Tiên huynh đệ, cậu từ đâu tìm ra nhiều bào ngư cực phẩm như vậy?

Cửa phòng vừa mở ra, mấy người không tin được nhìn bào ngư bên trong.

Bào ngư hai đầu mười bảy con, lại có một con bào ngư một đầu, đây chính là bào ngư trị giá bốn năm trăm vạn một con nha.

Grace hơi kinh ngạc nhìn bào ngư bên trong, loại bào ngư một đầu hần chỉ mới ăn hai lần, hơn nữa cũng là do đi cùng cha hần.

Thứ này không phải cứ có tiền thì có thể ăn được.

Sở Tiên ở đảo Nam Kỳ bắt được mười tám con bào ngư hai đầu, hần cùng Tiểu Đình ăn một con nên bây giờ còn có mười bảy con.

- Haha, vận khí tốt mà thôi, có hứng thú ăn con bào ngư một đầu này hay không?

Sở Tiên cười ha hả cầm con bào ngư một đầu trong tay.

- Người anh em, có phải hơi quý giá một chút hay không? David nhìn con bào ngư trên tay hần, trong mắt lóe ra tia sáng.

- Haha, bắt được mấy thứ này tôi cũng không dám ăn, mà vật hiếm như vậy thì lại không nỡ bán, hôm nay vừa vận dùng chiêu đãi hai cậu nha!

Hiện giờ Sở Tiên không phải nghèo rớt mùng tơi như hồi xưa nữa, một con bào ngư bốn năm trăm vạn hần cũng dám bỏ tiền ra ăn.

- Vậy thì tốt, cậu đã nói thế tôi cũng không khách khí nữa. David liếm liếm đầu lưỡi, hưng phấn nói ra.

- Không cần khách khí, chờ một chút, trong ngư trường của tôi còn có đồ tốt, tôi để cho người vớt lên đã. Sở Tiên cười cười.

- Còn có đồ tốt nữa sao? Sở Tiên huynh đệ, chúng tôi cũng muốn đi xem ngư trường của cậu một chút.

David nghe xong, lập tức nói ra, Grace và Cổ Lực bên cạnh cũng hiếu kì muốn qua xem.

Sở tiên cười gật gật đầu, cùng bọn họ đi về phía ngư trường.

- Ở ngay phía trước rồi! Đi vào khu vực Phong Đài hồ, Sở tiên chỉ tay về phía trước.

- Ngư trường thật lớn, Tiểu Tiên cậu ở đây nuôi loài cá gì? Cổ Lực giật mình nhìn Phong Đài hồ.

- Không nuôi nhiều lắm! Bây giờ trong Phong Đài hồ chỉ nuôi chút ít cá biển, bây giờ Sở tiên cũng lười đi vào biển thống trị cá để mang về ngư trường, cho nên cá trong ngư trường này cũng không phải nhiều lắm.

Cá lớn cũng không có nhiều, chỉ có khoảng hai trăm con.

- Tôi nuôi một ít cá có giá trị thời, nào lên thuyền đi, tôi mang các cậu đi xem cá tôi nuôi một chút.

Sở Tiên dẫn bọn họ lên thuyền nhỏ, cho thuyền chạy về phía trung tâm ngư trường.

Sau đó hấn dùng năng lực khống chế mấy con cá dạ đỏ bơi lên, Sở Tiên lập tức quăng lưới bắt mấy con cá dạ đỏ nặng hai cân vớt lên.

- Ô, cá dạ đỏ, một con cá dạ đỏ nặng hai cân này cũng khoảng năm sáu ngàn đó, vô cùng hiếm thấy nha! Cổ Lực giật mình nhìn con cá dạ đỏ này.

Gia tộc của hấn có một nhà hàng kinh doanh ăn uống, đối với một chút nguyên liệu nấu ăn cao cấp hấn cũng vẫn nắm rõ giá cả, cũng có thể phân biệt một chút giữa các nguyên liệu này, con cá dạ đỏ này cùng với cá dạ đỏ đánh bắt tự nhiên hoàn toàn giống nhau.

- Không sai, cam đoan con cá này cùng cá tự nhiên không có bất cứ điều gì khác nhau, chờ một chút, tôi lại vớt thêm một con Bahaba.

- Cá Bahaba giá cũng khoảng bảy tám trăm một cân, với lại người bán sẽ lấy bong bóng của nó ra bán riêng, cũng có thể chế biến thành đồ ăn ngon.

Cổ Lực nhìn thấy hấn vớt một con Bahaba lên, giật mình nói ra.

- Tôi tạo hoàn cảnh giống môi trường biển để nuôi dưỡng cá, nếu như thành công thì thu nhập cũng không tệ. Được rồi, đi thôi! Sở Tiên cười nói.

- Sở Tiên huynh đệ thật sự quá nghĩa khí, có một con bào ngư, sau đó thêm một con cá đồ dạ, chắc chắn, đủ lòng thành nha! David cười cười.

Một con bào ngư, một con cá đồ dạ, một con Bahaba, mấy loại này xem như hải sản cấp cao, một bữa ăn này thực sự là xa hoa.

- Tôi đi tìm người tới làm. Sở Tiên ngăn nghĩ, lập tức gọi điện thoại cho Kim Hoa, Kim Hoa có một khách sạn năm sao ở thành phố Hải Thanh, thuận tiện bảo hấn đưa cho đầu bếp chế biến luôn. Sở Tiên không dám bảo lão Tầm vào nấu ăn, quá lãng phí nguyên liệu đẳng cấp như thế này.

- Kim đại ca, hôm nay tôi muốn mở tiệc chiêu đãi khách, tôi sẽ mang một chút nguyên liệu tươi sống qua đó, Kim đại ca có thể giúp tôi tìm một đầu bếp cao cấp nấu hộ được không? Kim Hoa vừa nhận điện thoại, Sở Tiên trực tiếp nói.

- Đương nhiên không có vấn đề gì, tối nay tôi cũng đang rảnh rồi, cậu cứ trực tiếp qua là được.

- Ô, đúng rồi, nếu như Kim đại ca không có việc gì cũng đến đó đi, tôi sẽ mời thêm Hồng đại ca. Sở Tiên nói thẳng, dù sao năm người ăn cơm cũng dư dả, không sợ thiếu thốn nguyên liệu.

- Hà? Được rồi, tối nay tôi sẽ đến! Kim Hoa lập tức gật đầu.

Hiện giờ Sở Tiên quan hệ với Hồng Thành Hải vô cùng tốt, bây giờ nghe nói Hồng Thành Hải chuẩn bị thăng quan tiến chức, thậm chí có khả năng được điều đến thành phố lớn, có cơ hội này cùng nhau ăn cơm, hấn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

- Được, chuyện ăn uống coi như giải quyết xong, lát nữa có lẽ sẽ có thêm 2 người bạn tới. Sở Tiên nói với mấy người bọn họ.

- Không sao, thêm người thêm náo nhiệt! Grace cười cười.

Sở Tiên gọi điện thoại cho Hồng Thành Hải, sau đó dẫn bọn họ đi đến nhà hàng của Kim Hoa.

Xe đứng ở cửa nhà hàng, bọn họ vừa đi vào Kim Hoa đã nhiệt tình chào đón.

- Tiểu Tiên, đến đây, phòng của cậu tôi đã chuẩn bị tốt rồi, vào trong nói chuyện! Kim Hoa nhiệt tình chiêu đãi.

Sở tiên gật đầu:

- Kim đại ca, đây là nguyên liệu chúng tôi mang đến nấu ăn, làm phiền anh bảo đầu bếp tốt nhất nấu một chút.

- Được, không vấn đề! Kim Hoa nhận cái túi Sở Tiên đưa, mở ra nhìn bên trong, kinh ngạc hỏi:

- Đây là bào ngư một đầu, cá dạ đỏ lớn cùng với cá Bahasa sao?

Sở Tiên cười gật đầu:

- Vâng, may mắn lấy được một con bào ngư một đầu.

- Tiểu Tiên cậu mời khách đúng là đủ xa xỉ! Kim Hoa chấn kinh nhìn hấn.

- Mấy người bạn của tôi lặn lội từ Châu Âu tới đây, đương nhiên phải chiêu đãi của ngon vật lạ rồi.

Vào trong phòng, Sở Tiên trò chuyện cùng bọn họ, không lâu sau, Hồng Thành Hải cũng tới nơi.

- Tiểu Tiên! Hồng Thành Hải nhiệt tình đi tới, hiện giờ đối với quan hệ giữa hai người, hay là đối với bối cảnh của Sở tiên đều đáng giá để hấn nhiệt tình đối đãi. Dù chính mình không lâu nữa cũng sẽ xưng bá một phương nhưng không thể khinh thường người thiếu niên này. Huống chi lần thắng quan tiền chức này cũng là có quan hệ với Sở tiên, hai người bọn họ vốn đã không phải là bạn bè xã giao bình thường nữa rồi.

- Haha, Hồng đại ca đến rồi, tôi giới thiệu cho mọi người một chút, ba người này là bạn tôi, David, Grace, Cổ Lực. Sở tiên giới thiệu bọn họ với nhau.

Sau đó mọi người giao lưu hỏi han một chút, hai bên đều có vẻ biết đến đối phương, điều này khiến Kim Hoa và Cổ Lực cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Kim Hoa kinh ngạc về thực lực của mấy người bọn họ, ở đây hấn liền trở thành người có thân phận thấp nhất, mà Cổ Lực lại có chút kinh ngạc đối với thân phận của Hồng Thành Hải.

Sau khi đồ ăn được bưng lên, Kim Hoa cùng Hồng Thành Hải lại tặc lưỡi một trận, đây chính là bữa ăn giá trị bốn năm trăm vạn nha.

Một bữa cơm tốn hết bốn năm trăm vạn, không phải người nào cũng có gan tiêu phí.

Từ đầu đến cuối Tiểu Đình đều im lặng ngồi cạnh Sở Tiên nhìn mọi chuyện, trong lòng tràn đầy tự hào. Đánh giá qua mấy người kia gồm có một ông chủ lớn tài sản mấy tỷ, có quan chức cấp cao quyền lợi ngập trời, có quý tộc Anh Quốc... Mỗi một người ở đây đều là ngưỡng vọng của người bình thường, ai cũng muốn đặt một chút quan hệ với bọn họ. Mà bây giờ trên bàn ăn này mấy người bọn họ lại dùng thái độ hòa nhã kính nể nói chuyện với bạn trai mình, cái này thật sự không muốn tự hào cũng không được nha.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 253: Sinh Sản

Mấy ngày nay Sở Tiên đi chơi cùng đám người Ân Trạch tại thành phố Hải Thanh, trong lúc đó ba người cũng bàn bạc chuyện liên quan đến công ty vận chuyển.

Ba người xây dựng công ty, chủ yếu vận chuyển, giao dịch buôn bán với bên ngoài.

Đại Vĩ mang 200 triệu USD của tàu vận chuyển gia nhập cổ phần, Ân Trạch ra 400 triệu USD, còn lại 100 triệu USD là Sở Tiên ra, mà 100 triệu này của hấn là séc khống, trong vòng hai năm có thể lấy ra.

Số lượng cổ phần ba người nắm giữ chia ra Đại Vĩ có 30%, Ân Trạch 45%, Sở Tiên 25%.

Sở Tiên biết bọn họ đây là tặng tiền cho mình nên hấn cũng không từ chối.

Vì vậy cái tên Công Ty Vận Chuyển Giao Dịch Quốc Tế Ân Vệ Tiên được thành lập, lúc Ân Trạch chọn cái tên này Sở Tiên có chút không biết nói gì, nhưng mà hấn không tham gia quản lý công ty nên cũng không phát biểu ý kiến.

Công ty phát triển có gia tộc Ân Trạch bọn họ ủng hộ, lợi nhuận 100%.

Năm ngày sau hai người rời đi, Sở Tiên lần nữa nhân nhả nhìn Ngư Tràng, đi dạo hai cửa hàng.

Hiện tại buôn bán của cửa hàng bán cá vàng và cửa hàng bán bể cá thủy sinh rất tốt, lợi nhuận mỗi ngày có thể đạt tới bảy tám chục vạn, thứ bảy chủ nhật còn có thể kiếm gấp đôi.

Cửa hàng bán bể cá thủy sinh Kinh Hải làm ăn khiến toàn bộ ngành buôn bán Kinh Hải khiếp sợ, nhưng mà trừ ghen tị đồ mất thì bọn họ cũng không có cách nào.

Mà sáng hôm nay Sở Tiên đột nhiên nhận được điện thoại của Phong gia gia, cá lù đủ vàng lớn đẻ trứng.

Sở Tiên sững sờ, theo đó là hưng phấn lập tức chạy tới Ngư Trường.

Cá lù đèn vàng lớn đẻ trứng, tiếp theo chính là giai đoạn quan trọng nhất, nếu như cá con này có năng lực trưởng thành nhanh, như vậy Ngư Trường của hắn đã thành công, ngược lại, vậy thì tiêu rồi.

Lúc đi đến Ngư Trường Phong gia gia đang chờ ở đó.

"Tiểu Tiên, hôm nay lúc chúng ta ở bên kia làm mồi cho cá thấy cá lù đèn vàng lớn trôi nổi, kết quả xuất hiện từng cái trứng cá, ở chính giữa, hắn mau đến xem thử đi."

Thấy Sở Tiên đến, Phong gia gia lập tức đi tới nói.

"Được, để tôi đi Ngư Trường nhìn một chút, đứng rồi Phong gia gia mọi người đi mua một ít trứng gà chín, dứt lòng đỏ trứng cho tụi nó, mua thêm một ít tôm thược nữa." Sở Tiên lập tức nói với Phong gia gia.

"Được." Phong gia gia gật đầu một cái, mang theo một nhân viên lập tức đi mua.

"Mang tôi đến vị trí trung tâm nhìn một chút." Sở Tiên bước lên thuyền, nói với nhân viên bên cạnh.

"Dạ vâng ông chủ."

Lái chiếc thuyền nhỏ từ từ đi tới trung tâm nơi cá lù đèn vàng lớn đẻ trứng.

Một con cá lù đèn vàng lớn mỗi lần đẻ được ước chừng mười đến hai trăm ngàn trứng, tỉ lệ sống sót cao hay thấp có liên quan rất lớn đến chất lượng nước cũng kĩ thuật nuôi, nhưng vì cá không có ý thức bảo vệ trứng nên rất nhiều trứng cá sẽ trở thành thức ăn của cá lớn.

Đây cũng là lý do Sở Tiên từng dặn dò Phong gia gia một khi cá lù đèn vàng lớn và cá Corvina đẻ trứng phải nhanh chóng báo cho hắn biết.

"Xem ra tất cả cá lù đèn vàng lớn đều đến thời kỳ đẻ trứng."

Bây giờ cá lù đèn vàng lớn cùng cá Corvina cũng được khoảng 1,5 kg, Sở Tiên thấy còn có mấy con cá lù đèn vàng lớn đang đẻ trứng, trên mặt lộ ra vui mừng.

Đối với trứng cá, Sở Tiên vô cùng coi trọng, thông qua Thượng Đế Thị Giác nhìn chăm chú.

"Sự phụ, làm thế nào mới có thể tăng cao tỉ lệ trứng nở?" Sở tiên hỏi nhân viên bên cạnh.

"Ông chủ, muốn tăng tỉ lệ nở trứng lên cao mà nói thì cần người ấp trứng có kĩ thuật cao, như vậy có thể đạt đến tỉ lệ 30% đến 90%, nhưng mà tỉ lệ trứng cá lù đèn vàng lớn nở có lẽ sẽ thấp một chút." Nhân viên trung niên trả lời.

"Ừm." Sở tiên gật đầu một cái: "Vậy chúng ta đợi chút vớt chúng nó lên."

"Dạ vâng ông chủ, đầu tiên đem trứng cá bỏ vào trong chậu, hoặc là phân ra một khu vực riêng cho trứng cá." Người nhân viên trung niên gật đầu một cái.

"Thời gian để trứng nở mất bao lâu?"

"Trứng của cá lù đèn vàng lớn thì tôi không rõ lắm, những loài khác thì cần thời gian ít nhất hai ngày."

"Thời gian dài như vậy?" Sở Tiên khẽ cau mày: "Nếu như có được năng lực tức tốc trưởng thành mà nói tuyệt đối sẽ không trên hai ngày."

Ánh mắt lần nữa nhìn hình dạng trứng cá, dưới Thượng Đế Thị Giác, từng con cá con chậm chậm từ bên trong trứng cá giấy giữa chui ra.

Trên mặt Sở Tiên vui mừng, nhìn chằm chằm những con cá con này.

"Kêu người cầm một cái chậu lớn tới, một cái không đủ, để tôi gọi điện thoại." Sở Tiên hưng phấn nói, ngay sau đó gọi điện cho Phong gia gia đề cho ông ấy mua mười mấy cái chậu lớn.

Trong tầm mắt, càng ngày càng nhiều cá lù đèn vàng lớn con nở từ trong trứng ra, loại tốc độ nở này vượt ra ngoài đặc tính của cá.

Nhưng mà Sở Tiên thấy như vậy mới là bình thường.

Ước chừng hơn nửa tiếng nhóm người Phong gia gia mang theo từng cái chậu lớn cùng trứng gà, tôm thược đi đến bờ biển.

"Đưa chậu lớn cho tôi." Sở Tiên hươ hươ tay, nhóm người Phong gia gia nỏ máy một chiếc thuyền nhỏ khác đi đến.

Sở Tiên nhận lấy chậu lớn chậm chậm đem nó thả vào trong nước, ngay sau đó điều khiển những con cá con này vào trong chậu.

Từng con cá con vào bên trong, rất nhanh đủ một ngàn con chui vào.

"Đem lòng đỏ trứng nghiền nát một chút." Sở Tiên đem chậu lớn để trên thuyền.

"Dạ vâng ông chủ."

Liên tục bảy tám chậu cá con bị Sở tiên múc lên, ước chừng hơn mười ngàn con.

Mà ở trong các Ngư Tràng khác rất nhiều những trứng cá trôi bồng bềnh đã chết, nhưng mà hắn cũng không để ý, chỉ cần có mấy chục ngàn con cá con có thể sống, như vậy là đủ.

"Phong gia gia các người ở đây trông chừng, nếu như có cá lù đèn vàng lớn đẻ trứng liền nói cho tôi biết, tôi đi lên trên bờ nhìn một chút." Sở Tiên lên đến trên bờ, liền đem mấy chậu lớn chứa cá con để dưới đất, trong tay cầm lòng đỏ trứng đã được nghiền nát không chớp mắt nhìn.

"Ăn nào." Rất nhanh, từng con cá lù đèn vàng lớn con bơi đến bên cạnh lòng đỏ trứng từ từ ăn.

Một giờ, hai giờ, Sở Tiên tập trung quan sát, cuối cùng trên mặt hắn rốt cuộc lộ ra nụ cười.

Cá lù đèn vàng lớn con sau khi nở trứng vẫn có tỉ lệ chết rất cao, một ngàn con cá con trong chậu chết ít nhất hai ba trăm con.

Nhưng mà những con cá lù đèn vàng lớn con còn lại khác đang dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi mà lớn lên.

Lúc đầu kích thước những con cá này ngay cả một con kiến lớn cũng không bằng, nhưng sau hai giờ, chúng nó ước chừng lớn lên khoảng một cm, hơn nữa theo chúng nó ăn thì cơ thể cũng càng ngày càng lớn.

"Ha ha, thành công." Sở Tiên hưng phấn nhếch mép, làm các nhân viên không ngừng nhìn hắn, một khi lòng đỏ trứng bị ăn hết liền tiếp tục đút.

Nhóm người Phong gia gia nhìn những con cá con này nhanh chóng lớn lên, mặc dù cảm giác có chút khó tin, nhưng so với việc sau khi thấy cá Dunkleosteus thì đối với tốc độ phát triển nhanh như thế này của cá lù đèn vàng lớn cũng không quá mức khiếp sợ nữa.

Trong mắt bọn họ thì ông chủ của mình chính là một người vô cùng thần kỳ.

Mấy ngày sau, Sở Tiên mỗi ngày đều ở trong Ngư Tràng, một khi có cá lù đèn vàng lớn đẻ trứng liền lập tức đem vớt ra.

Nhưng rất nhanh một tin tốt khác cũng truyền đến, cá Corvina cũng đẻ trứng.

Hai loại cá đều bắt đầu đẻ trứng, mỗi ngày đều có 4000 đến 5000 cá con sống sót, năm ngày kế tiếp, cá con của hai loại đạt tới hai ba chục ngàn.

Mà trong năm ngày này, lứa đầu tiên nở đã lớn cỡ ngón cái.

"Hai ba chục ngàn con đã là hết mức, sẽ không ảnh hưởng chất lượng cá lù đèn vàng lớn cùng cá Corvina, nhưng đây là trong điều kiện nuôi trong toàn bộ cái hồ này." Sở Tiên nhìn đám cá bị nhốt riêng trong một khu vực tính toán.

Trong hai ba chục ngàn con đó cá lù đèn vàng lớn chiếm tương đối nhiều, ước chừng có 15,000 con, ba tháng sau toàn bộ những con cá này có thể lớn lên đến khoảng 1,5 kg, giá cá lù đèn vàng lớn khoảng 1,5 kg là hơn mười ngàn, cho dù là nuôi trong đây, giá cá có thể tụt một chút nhưng ít nhất cũng có thể đạt tới mười ngàn một con, vậy 15,000 con giá 1.5 trăm triệu.

Mười ngàn con cá lù đèn vàng lớn này tại thị trường Trung Quốc hoàn toàn có thể tiêu thụ hết.

Về phần khoảng mười ngàn con cá Corvina, Sở Tiên định lấy bong bóng cá bán hoa giao, một con cá Corvina nặng 1,5 kg ước chừng đủ để lấy năm mười miếng hoa giao, mười con là 0,5 kg, có thể bán được một hai vạn, cộng thêm giá của thịt cá, mười ngàn con cá Corvina cũng có thể bán ba, bốn ngàn vạn.

Ba tháng thu nhập gần 200 triệu, có thể nói là vô cùng kinh khủng.

Đương nhiên, nếu Sở Tiên mở rộng kích thước nuôi dưỡng mà nói thu nhập sẽ càng cao hơn nhưng nếu như cứ điên cuồng mở rộng thì việc tiêu thụ lại là một vấn đề, hơn nữa bán ra số lượng lớn nhất định sẽ ảnh hưởng giá thị trường, ba tháng bán hơn vạn con đối với thị trường Trung Quốc mà nói là vừa đủ, trừ phi hắn có thể bán được ra nước ngoài, nếu không một cái Ngư Tràng này căn bản có thể làm thị trường Trung Quốc bị bão hòa.

Dù sao loại cá quý giá này không phải người bình thường có thể ăn.

Nuôi cá lù đèn vàng lớn và cá Corvina thành công, Sở Tiên lên vào Ngư Tràng, nuốt toàn bộ một nửa phần cá lớn, lập tức hồ trở nên trống trải, toàn bộ làm thành Ngư Tràng của hai loại cá.

Hai loại thức ăn của cá toàn bộ đều là hải sản tươi sống được mua trên thị trường, thả vào trong Ngư Tràng để chúng nó tự mình săn mồi, sinh trưởng.

Ba tháng sau, có thể thu hoạch.

Chương 254: Quảng Cáo Cứng Rắn

Cá con bên trong Ngư Trùng đang nhanh chóng trưởng thành. Cùng lúc đó, bộ phim của Sở Tiên chính thức công chiếu.

- Thật nhiều người nha.

Đêm thứ 5, Sở Tiên cùng Tiểu Đình hai người tới rạp chiếu phim, nhìn thấy một đám người đông đúc trong rạp thì lộ ra thần sắc kinh ngạc.

- Vé xem phim của chúng ta đã bán hết vé rồi. Sở Tiên nhìn thông báo trên màn hình, cười rất vui vẻ.

- Ừm, hôm nay em đặt vé trên Internet rất khó, những chỗ đẹp đều đã bị mua hết, chỉ còn có vài ghế ở vị trí rất xấu nha. Tiểu Đình có chút bất mãn.

Sở Tiên cười cười:

- Điều này cho thấy ông xã của em kiếm được tiền a. Đi thôi, phim sắp chiếu rồi.

Hai người qua cổng xét vé, sau đó cầm kính 3D đi vào trong.

Đầu tư một bộ phim lớn như vậy, đương nhiên phải có chiếu 3D. Phim 3D mới có thể mang đến cho người cảm giác kinh ngạc về đại dương bao la.

Hai người xếp hàng đi vào hàng ghế trên cùng, phim còn chưa chiếu mà người đã ngồi đầy rạp.

- Không biết trên internet có hot như chiếu rạp không nhỉ?

- Xem online cũng không tệ lắm, Diêm Văn Văn thật sự là quá đẹp.

- Những cảnh như chém giết cá mập, thuyền cá tông nhau, hiện tại trên internet có người nói cái này là sự thật chứ không phải là diễn. Thật rất khó tưởng tượng những cảnh đó làm sao có thể quay được.

- Đúng nha, thuyền cá tông nhau có thể diễn được. Nhưng chém giết cá mập làm sao diễn được đây? Bất cẩn một chút là chết người ngay.

- Nghe đồn cảnh đó là vô tình quay được. Lúc đoàn làm phim đang quay phim thì đúng lúc gặp được một đứa bé bị cá mập tấn công, bắt đắc dĩ bọn họ mới phải giết con cá mập đó.

- Bắt đầu, bắt đầu, hi vọng bộ phim này đừng để ta thất vọng.

Sở Tiên nghe được khán giả trong rạp nói chuyện thì mỉm cười. Xem ra trong mấy ngày qua, Đoàn Khoa lại lợi dụng một ít lời đồn đại để gọi lên lòng hiếu kỳ của khán giả.

- Em muốn xem anh diễn thế nào. Tiểu Đình vừa cười vừa nói.

- Lát nữa không được cười anh nha. Sở Tiên ôm lấy Tiểu Đình.

Phim bắt đầu chiếu. Sở Tiên trừng mắt nhìn tên diễn viên đang hiện ra.

- Sở Tiên là ai?

- Sao chưa từng nghe nói qua?

- Là một diễn viên mới sao?

- Nam chính lạ quá, không biết đáng đẹp hay không a!

Rất nhiều người tò mò bàn tán.

Bộ phim này khiến nhiều người mong chờ, ngoại trừ các cảnh quay đặc sắc kích thích, còn có sự quan tâm đến nam chính, bởi vì tất cả mọi người đều không biết nam chính rốt cuộc là ai.

Có người suy đoán là đang ngôi sao mới nổi, có người lại nói là diễn viên nổi tiếng. Dù sao làm một bộ phim lớn như vậy thì rất ít người lại chọn một diễn

viên ít tên tuổi để đóng vai chính.

Nhưng mà đa số người lại tin nam chính là một diễn viên mới, dù sao nếu như là diễn viên nổi tiếng thì đã sớm công bố để lôi kéo fan hâm mộ tới rạp rồi.

Bây giờ vẫn giấu kín chứng tỏ là một diễn viên mới, che giấu thì có thể kích thích sự hiếu kì của tất cả mọi người.

Tuy nhiên ngoài ý muốn là tên của diễn viên này thật sự là quá lạ lẫm, không có bất kì người nào biết thật ra nam chính là ai.

Khán giả cũng không quan tâm đến diễn viên quá lâu, tất cả đều bắt đầu im lặng xem phim - Rầm rầm-. Tiếng sóng biển truyền đến, hiệu quả 3D khiến có cảnh đại dương vô cùng mỹ lệ.

- Nam chính thật là đẹp trai quá đi.

Một âm thanh nữ truyền đến, Sở Tiên có chút đắc ý cúi đầu nhìn Tiểu Đình.

Tiểu Đình cho hấn một cái liếc mắt, sau đó tiếp tục xem phim.

Bộ phim bắt đầu, nội dung nói về hai ngư dân sinh hoạt trên biển, bọn họ đang phấn đấu vì mục tiêu mua được một chiếc thuyền đánh cá cho mình.

- Biển thật là đẹp.

- Oa, Nhâm Bằng Huy diễn vai ông chủ kia rất đẹp trai.

- Nam chính cũng rất đẹp trai, tuy nhiên kỹ năng diễn của hấn còn kém.

- Cá heo thật là dễ thương.

- Cảnh chiến đấu với cá mập thật sự là quá kích thích, dùng nắm đấm trực tiếp đấm vào cá mập, quá hấn dẫn đi.

- Nam chính rất đẹp trai.

- Điều khiển thuyền cá va chạm là vì cứu chú cá heo, thực sự là có tấm lòng yêu thương động vật nha.

- Ô ô, nam chính rốt cục thành công chiếm được trái tim của Diêm Văn Văn.

Âm thanh bình luận của khán giả trong rạp cho thấy bộ phim này rất thành công. Những cảnh đại dương làm cho mọi người kích thích, nội dung tình cảm cũng không tệ lắm, riêng cảnh chiến đấu thì đúng là lay động lòng người.

- Coi như không tệ nha, Tiểu Tiên, anh diễn khá lắm. Tiểu Đình hơi kinh ngạc nhìn lấy Sở Tiên.

- Anh chính là ảnh đế trời sinh a. Sở Tiên có chút tự đắc.

- Bớt lại đi, nổ quá rồi! Tiểu Đình cười cười.

- Đến cuối phim rồi, đây mới là mục đích chủ yếu của anh khi đầu tư bộ phim này. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

Cảnh cuối cùng của bộ phim là nhân vật chính khai trương một cửa hàng bể thủy sinh. Nam chính mặc một bộ âu phục, hấn giờ đã là một người thành công. Một nhân viên thu ngân đứng bên cạnh đang nói cho hấn về tình hình tiêu thụ của cửa hàng.

Toàn bộ số liệu tiêu thụ đều chân thật, sau đó ống kính bộ phim quay cửa hàng bể thủy sinh này và một vài đặc điểm nổi bật của nó.

Cửa hàng bể thủy sinh xinh đẹp làm cho mọi người trong rạp chiếu phim nhìn không chớp mắt.

- Đây không phải là cửa hàng bể thủy sinh ở trung tâm thành phố sao? Nghe nói lúc khai trương vô cùng náo nhiệt, không nghĩ tới lại đẹp như vậy.

- Cmn cái quảng cáo đúng là quá trâu bò nha, nhưng mà đúng như là lời nói trong bộ phim, cửa hàng Tiên Cảnh này thật sự là rất đẹp.

Một vài khán giả đã từng qua cửa hàng bể thủy sinh Tiên Cảnh nhỏ giọng nói.

Bộ phim đến đây trên cơ bản đã kết thúc, nhưng mà làm Sở Tiên không có nghĩ tới là lúc này đột nhiên xuất hiện thêm một cảnh.

- Cửa hàng bể thủy sinh Tiên Cảnh là cửa hàng bể thủy sinh đẹp nhất trên thế giới, tôm cảnh rất đáng yêu, san hô sứa tinh xảo, cho tới nay đã có hai cửa hàng ở Hải Thanh và Kinh Hải. Kinh Hải là trụ sở chính của chuỗi cửa hàng bể thủy sinh Tiên Cảnh, lượng kim ngạch ngày khai trương vượt quá 300 vạn, mức tiêu thụ một tháng đạt tới 3220 vạn, nhận được sự yêu thích của tất cả khách hàng.

- Trưng bày ở phòng khách, trưng bày ở phòng ngủ đều là quang cảnh tịnh lệ. Hiện nay cửa hàng bể thủy sinh Tiên Cảnh muốn mở chi nhánh ở khắp nơi trên cả nước, các công ty có thực lực, có ý muốn tham gia có thể đăng ký tham gia. Trên mạng có thể tìm từ khóa cửa hàng bể thủy sinh Tiên Cảnh, hoặc vào Weibo của cửa hàng.

Một giọng nữ nói vô cùng rõ ràng, mà ở trên màn ảnh là tình hình khai trương rầm rộ của cửa hàng ở thành phố Kinh Hải và giấy tờ về con số tiêu thụ.

Lúc này tất cả khán giả đang xem phim nhất thời bối rối.

- Cmn đây là quảng cáo, quảng cáo thật cứng rắn.

- Bất ngờ không kịp đề phòng, quả thực làm ta bất ngờ không kịp đề phòng. Các người như vậy thực sự rất tốt, người khác đều là giấu quảng cáo ở trong phim, các người ngược lại trực tiếp cho quảng cáo, thực sự là cmn cứng rắn.

- 666 nha, quảng cáo này thật là làm cho ta bất ngờ không kịp đề phòng.

Quảng cáo này vừa xuất hiện, nhất thời làm toàn bộ phòng chiếu phim nổ tung, nhìn từng dòng quảng cáo còn lặng lẽ giới thiệu ở phía trên. Cmn, ngay cả giới thiệu kết thúc bộ phim cũng không có.

- Lần đầu tiên gặp phải quảng cáo cứng như thế, hơn nữa quảng cáo này đến từ thương hiệu thành phố Hải Thanh của chúng ta.

- Phục thật, đã đi xem phim bảy tám năm nhưng lần đầu tiên gặp phải loại hình quảng cáo thô bạo như thế này, chỉ riêng quảng cáo này ta cho bộ phim điện ảnh này 99 điểm.

- Ách - Sở Tiên nhìn quảng cáo sau cùng bá đạo không thể so sánh kia cũng chết lặng, quảng cáo này thật là quá mạnh rồi.

- Tiểu Tiên,... Anh thực sự phát rồ. Tiểu Đinh ở bên cạnh chỉ vào hắn, vô cùng im lặng nói.

Sở Tiên lúng túng lắc đầu:

- Quảng cáo cuối cùng này anh cũng không biết.

- Anh không biết thì thật lạ, bộ phim này anh đã xem rồi, hơn nữa anh còn là nhà đầu tư. Tiểu Đinh nhìn hắn thật sâu, đột nhiên không nhịn được nở nụ cười:

- Quảng cáo này em phục.

Hai phút sau, bộ phim đã thực sự kết thúc, đèn của phòng chiếu phim mở lên, Sở Tiên và tiểu Đinh đi ra ngoài.

Mà lúc này, một phòng chiếu của rạp phim bên cạnh cũng đã kết thúc, sau khi xem xong bộ phim này khuôn mặt của từng người đi ra đều nở nụ cười.

- Bộ phim không tệ, quảng cáo sau cùng ta cho một trăm điểm, thực sự là quá bá đạo.

- Thực sự là không ngờ, phương thức chiếu quảng cáo này có thể đơn giản quá hay không, quá thô bạo rồi.

- Mẹ nó, thực sự là cái quảng cáo này quá bất lương.

- Lợi hại, cửa hàng bể thủy sinh Tiên Cảnh lại quảng cáo trên một bộ phim đặc sắc như thế này.

- Ngày mai đi cửa hàng bể thủy sinh này xem thử, cửa hàng này thực sự là quá đẹp.

Người chung quanh đi ra, khuôn mặt bọn họ mỉm cười bình luận không phải nội dung bộ phim mà là quảng cáo thô bạo sau cùng, điều này làm Sở Tiên ở bên cạnh có chút dở khóc dở cười.

Giờ này khắc này, khán giả toàn quốc đều bị quảng cáo mang tính cường chế này lôi đến.

Quảng cáo thô bạo trực tiếp ở trong bộ phim, hơn nữa còn là bộ phim được chào đón nhất hiện nay, đạo đức của đạo diễn ở đâu?

Vào lúc ban đêm, trên mạng đều bùng nổ rồi.

- Đây là quảng cáo đặc sắc nhất mà ta từng xem, cả bộ phim này thật ra là làm nền cho quảng cáo. Đây là cảm tưởng trên Weibo của một bình luận phim nổi tiếng.

- Quảng cáo này là quảng cáo đắt giá nhất trên thế giới từ trước tới nay, quảng cáo giá trị hàng ức.

- Lần đầu tiên gặp phải loại quảng cáo này, ta thật khâm phục cửa hàng bể thủy sinh Tiên Cảnh, phục sát đất.

- Quảng cáo thật thô bạo, thật sự là làm ta khâm phục sâu sắc.

Trong nháy mắt, tất cả khán giả tới rạp chiếu phim xem bộ phim Người Con Biển Cả đều biểu thị khâm phục sâu sắc, ở trên mạng phát biểu cảm xúc của họ về bộ phim và đoạn quảng cáo cuối phim.

Điều này làm những người chưa xem phim ngạc nhiên không thôi, thật sự mạnh mẽ thế sao?

Ngoại trừ biểu thị vô cùng mạnh mẽ ra đối với quảng cáo của bộ phim, về chất lượng của bộ phim cũng làm cho nhiều người bàn luận.

- Hình ảnh chiến đấu tuyệt đối đặc sắc kích thích, nội dung bộ phim cũng vô cùng xuất sắc, diễn xuất của Nghiêm Văn Văn, Nhâm Bằng Huy và Nghiêm Trạch Khôn đều là không thể chê. Điều duy nhất làm người ta không hài lòng là vai chính là một người mới, diễn xuất còn có thiếu sót rất lớn, nhưng lớn lên đẹp trai, chinh thể mà nói bộ phim vẫn vô cùng tốt, chờ mong lâu như vậy mà không có thất vọng. Đề cử mọi người tới rạp phim xem thử, loại phim điện ảnh 3d về đại dương này đã coi thì rất sáng khoái.

- Ủng hộ, bộ phim khá vô cùng, tuy rằng diễn xuất của vai chính và quảng cáo sau cùng làm ta hơi thất vọng, nhưng mà tổng thể vẫn vô cùng tốt, ở Trung Quốc thì những bộ phim kích thích, đặc sắc như thế này không nhiều.

Những lời khen ngợi như vậy rất nhiều, trong giới điện ảnh Trung Quốc, bộ phim Người Con Biển Cả này đã coi như là chế tác hoàn mỹ.

Sở Tiên và tiểu Đinh nằm ở trong chốn không ngừng tìm bình luận về bộ phim. Cả đêm, tiểu Đinh đều cười không ngừng.

Đến mười hai giờ khuya, điện thoại của Đoạn Khoa đúng giờ gọi tới.

- Này, người anh em Sở Tiên, số liệu của chúng ta lần đầu ra mắt, cậu đoán xem số vé ngày đầu tiên chúng ta bán ra là bao nhiêu? Ước lệ 85% là đầy rạp, ngày đầu doanh thu phòng vé đạt tới hơn hai ức. Ha ha, dựa theo bình luận trên mạng, bộ phim của chúng ta có khả năng 100% đột phá hai mươi ức, có hi vọng đột phá ba mươi ức.

Đoạn Khoa vô cùng hưng phấn kêu, ngày đầu bán vé hai ức, như vậy khả năng 80% tổng doanh thu phòng vé sẽ đạt hai mươi ức, có hi vọng hơn ba mươi ức.

Phải biết rằng doanh thu Mỹ Nhân ngư của Tinh Gia ngày đầu mới hai phẩy tám ức, ngày đầu hơn hai ức đã vô cùng biến thái.

- Cùng vui cùng vui nha, xem ra ta đầu tư cho bộ phim này thật đúng là lựa chọn chính xác. Sở Tiên vừa cười vừa nói.

- Ha ha, người anh em Sở Tiên, là ta nên cảm ơn ngươi, nếu không có ngươi, nào có thể được như bây giờ. Sau bộ phim này ta nhảy một bước trở thành đạo diễn trong hàng ngũ đỉnh cấp của Trung Quốc. Đoạn Khoa hưng phấn nói.

- Ngươi thêm đoạn quảng cáo phía sau bộ phim rất mạnh mẽ.

- Ha ha, ta cũng cho là như vậy, ta nghĩ cái quảng cáo này vô cùng tốt, ngươi xem trên mạng khắp nơi đều là đề tài về chúng ta, chỉ cần có đề tài phòng bán vé mới sẽ không giảm. Đoạn Khoa vô cùng tự hào vì đoạn quảng cáo mình thêm vào phía sau - ngươi xem, hiện tại một quảng cáo liền hâm lại nhiệt độ của bộ phim lên đến đỉnh điểm, chiếu quảng cáo này thật sự có giá trị.

- Ta đây thực sự là cảm tạ Đoạn đại đạo diễn, ha ha, ta cũng thấy cái quảng cáo này vô cùng tốt. Sở Tiên nở nụ cười.

Bộ phim Người Con Biển Cả này không nói đến số người xem trong rạp chiếu phim, ở trên mạng thì số người xem đã không thấp hơn hai, ba ức, mà mỗi một người sau khi xem xong bộ phim này đều sẽ tới cửa hàng bể thủy sinh Tiên Cảnh trong quảng cáo.

Có thể nói, bộ phim này khiến cho ở Trung Quốc hẳn là người thích chơi cá cảnh đều biết đến cửa hàng bể thủy sinh Tiên Cảnh.

Không uổng công ở trên mạng có người nói đây là một đoạn quảng cáo vô cùng đặc sắc.

Trong mấy ngày kế tiếp, Người Con Biển Cả liên tục duy trì vị trí cao, doanh thu tuần đầu tiên đạt tới 19 ức, tổng doanh thu sau cùng có thể tới từ 25 tới 30 ức.

Đối với mấy con số này, cho dù là Đoạn Khoa hay Sở Tiên đều vô cùng hài lòng.

Đoạn Khoa dựa vào một bộ phim điện ảnh, nhảy vọt thành đạo diễn sáng giá nhất.

Mà Sở Tiên dựa vào bộ phim này kiếm được 6, 7 ức, đây là khoản thu lớn nhất trong đời hắn.

Bộ phim sôi nổi nhưng không mang lại nhiều phiền toái cho nam chính Sở Tiên, mặc dù đôi lúc cũng sẽ có người nhận ra hắn, nhưng đều là tò mò đánh giá.

Buổi lễ chúc mừng bộ phim thành công Sở Tiên không có tham gia, mà Đoạn Khoa cũng tuyên bố diễn viên chính không có ý đồ phát triển trong giới giải trí, lúc đó diễn viên chính chỉ là hành động bắt đầu đi.

Rất nhanh có người tìm ra nhà đầu tư và diễn viên chính của bộ phim là cùng một người, lúc này mọi người mới công nhận hóa ra người ta thật sự không có ý đồ tiền vào phát triển trong giới giải trí, vì người ta đã là đại gia rồi thì cần gì phải làm diễn viên nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Cửa Hàng Bể Thủy Sinh Chiêu Tuyển Liên Minh

Thu hoạch lớn nhất từ bộ phim điện ảnh bạo hot kia ngoài phòng bán vé thì chính là bể thủy sinh Tiên Cảnh. Trong vòng một đêm bể thủy sinh Tiên Cảnh nổi tiếng vang dội toàn bộ internet, bất luận là người hiểu hay không hiểu về bể thủy sinh, thì bây giờ đối với loại đồ vật này đều có hiểu biết cơ bản.

Đồng thời, sau khi bộ phim ra rạp, việc làm ăn của hai cửa hàng bể thủy sinh Hải Thanh và Kinh Hải đều điên cuồng tăng trưởng.

Cửa hàng Kỳ Hạm thuộc về Kinh Hải, trong lúc bộ phim ra rạp, doanh ngạch thế mà lại đạt tới mức khi vừa khai trương, thành tích tăng trưởng vô cùng khủng bố.

Có điều, càng làm Sở Tiên vui vẻ là đường dây điện thoại yêu cầu gia nhập liên minh cửa hàng bể thủy sinh gần như phát nổ, mỗi ngày đều có mấy ngàn cuộc điện thoại gọi tới tổng bộ công ty.

Cuối cùng Sở Tiên đề cao yêu cầu gia nhập liên minh, phí gia nhập liên minh thì xem tình huống mà định ra, thấp nhất tám trăm ngàn, tàn sản cá nhân không thể thấp hơn chục triệu, đồng thời giá cả hàng hóa lấy từ cửa hàng bể thủy sinh Tiên Cảnh phải bằng bảy mươi phần trăm giá thị trường.

Phí gia nhập liên minh cao hay thấp là do Sở Tiên dựa theo tình hình kinh tế hiện hành của thành phố đó mà định ra, ví dụ như phí gia nhập liên minh giữa thành thị tuyến hai và thành thị tuyến ba tất nhiên không có khả năng giống nhau.

Đồng thời việc gia nhập liên minh dựa theo thành thị để tính, nói cách khác, nếu có người muốn mở cửa hàng bể thủy sinh ở hai thành phố, vậy phải giao nộp hai phần phí gia nhập liên minh.

Loại phương thức gia nhập liên minh này của Sở Tiên vô cùng hợp lý, một thành phố chỉ có một cửa hàng bể thủy sinh Tiên Cảnh, cam đoan cửa hàng có trăm phần trăm lợi nhuận.

Một thành thị trung đẳng, nếu như thị trường không tệ, người gia nhập liên minh trừ phí gia nhập liên minh bể thủy sinh Tiên Cảnh ra thì vẫn có thể kiếm lời hơn một triệu, nếu tốt có thể đạt hai ba triệu.

Sau khi tiến hành nghe ngóng về bể thủy sinh Tiên Cảnh, đại lượng người liền muốn gia nhập liên minh bể thủy sinh Tiên Cảnh, việc làm ăn ổn định sinh lời hơn một triệu ai không muốn làm?

Thậm chí còn rất nhiều người đã tâm bưng bưng muốn chiếm cứ mấy thành phố.

Thành phố lớn ở Trung Quốc có hơn hai trăm, 50% những thành thị này đều có thể khai triển chi nhánh bể thủy sinh, theo Trương Tiêu Hoa phân tích, có ít nhất một trăm thành phố nếu khai trương cửa hàng bể thủy sinh thì chắc chắn có lợi nhuận, giống như vùng duyên hải, thành thị có kinh tế phát đạt thì thị trường càng lớn hơn.

- Ông chủ, hội thương mại gia nhập liên minh ngày mai sẽ cử hành, chừng nào anh qua đây?

Trương Tiêu Hoa gọi điện thoại cho Sở Tiên, mặt đầy ý cười hỏi.

- Sáng mai sẽ qua, địa điểm là khách sạn Lôi Trạch quốc tế đúng không?

- Đúng vậy ông chủ, thương nhân gia nhập liên minh thông qua tầng tầng sàng lọc của chúng ta, tổng cộng chọn ra được hai trăm danh ngạch, đến lúc đó chúng ta sẽ thông qua phương thức đấu thầu tiến hành lựa chọn sau cùng.

Trương Tiêu Hoa nhìn tư liệu trong tay, trên mặt lộ ra vẻ tự hào, chiêu mộ thương nhân gia nhập liên minh mà còn dùng phương thức đấu thầu, đây chính là điều chỉ có một ít công ty với lợi nhuận vô cùng cao mới có tư cách làm.

- Được, đừng quên có mấy thành phố đã dự định ra, cô phải nhớ ghi chép một chút, không nên xuất hiện chuyện trùng lặp.

Vương Đại Phúc ở thành phố Cửu Vân trước đó Sở Tiên đã đáp ứng gã, chừa cho gã hai thành phố, một là thành phố Cửu Vân, hai là một thành phố tuyến hai tương đối phát đạt.

Mà em họ của Pháp Đại Nguyệt là Vương Chi Tinh muốn một chỗ trên Đài Loan, Sở Tiên suy xét một chút liền đáp ứng, dù sao Đài Loan cũng không nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn, nếu Vương Chi Tinh muốn, dứt khoát cho đi một phần nhân tình.

Có điều Vương Chi Tinh cung cấp phí gia nhập liên minh cũng làm hắn vô cùng hài lòng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Tiên mang theo hai người cá Kiếm Nhị, Kiếm Tam đi tới khách sạn Lôi Trạch thành phố Kinh Hải.

Khi bọn họ tới nơi, toàn bộ đại sảnh đã có hơn một trăm người, mỗi một người đều là trung niên hoặc thanh niên mặc âu phục, đại bộ phận đều là ông chủ có sự nghiệp thành công hoặc một ít cao tầng của các công ty lớn, những người bọn họ đều hướng về chuyện gia nhập liên minh bể thủy sinh Tiên

Cảnh hôm nay mà đến.

- Ô, Lý tổng cũng ở đây, ông là vì cửa hàng bể thủy sinh ở thành phố Nam Sa? Thành phố đó thật đúng là một cái bánh bao thơm ngon nha, cộng thêm ông nữa là đã có ba người muốn thành phố này rồi.

- Vâng ông chủ, ngài yên tâm, tôi nhất định lấy được quyền gia nhập liên minh bể thủy sinh Tiên Cảnh của thành phố này, yên tâm yên tâm.

- Lão Đỗ, tiết lộ chút đi, chuẩn bị bao nhiêu tiền cho phí gia nhập liên minh?

- Sao ông không nói cho tôi biết phí gia nhập liên minh của ông đi? Hằng lão tam, giờ ông càng ngày càng giáo hoạt.

Sở Tiên đi vào bên trong, nghe người chung quanh nói chuyện trên mặt liền lộ ra ý cười.

- Sở Tiên huynh đệ.

Lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền đến, người cũng đi về phía hân.

- Đại ca Vương Chi Tinh. Sở Tiên quay đầu, nhìn thấy Vương Chi Tinh cùng mấy người thanh niên đi tới liền lập tức nghênh đón. Đến thật sớm nha.

- Ha ha, đương nhiên phải tới sớm một chút, nếu không sao có thể biểu hiện thành ý. Vương Chi Tinh cười cười.

- Mấy vị này là vài người bạn của tôi, cũng muốn tham gia một chút, có điều cậu yên tâm, bọn họ dựa vào thực lực của mình.

- Chào các vị, đa tạ ủng hộ. Sở Tiên nhìn mấy người bên cạnh anh ta, cười gật gật đầu.

- Sở tổng thật lợi hại, một cửa hàng bể thủy sinh nho nhỏ vậy mà làm đến loại tình trạng hiện tại, thật sự bội phục. Một thanh niên có chút hâm mộ nhìn hân.

- May mắn thôi. Sở Tiên cười cười.

- Đại ca Vương Chi Tinh, trước tiên các vị ở chỗ này chờ một tí, tôi phải vào bên trong xem tình hình chút đã.

- Đi đi đi đi, cậu cứ làm việc của mình trước. Vương Chi Tinh gật gật đầu.

Sở Tiên gật đầu đi vào bên trong một căn phòng nhỏ phía trong đại sảnh.

- Ông chủ.

- Sở tổng.

- Sở tổng.

Bên trong căn phòng có ba bốn nhân viên đang sửa sang lại tư liệu, nhìn thấy Sở Tiên đi đến lập tức đứng lên chào hỏi.

Sở Tiên gật đầu với bọn họ, đi đến bên cạnh Trương Tiêu Hoa:

- Thế nào? Chuẩn bị xong chưa?

- Đã chuẩn bị kỹ càng, đây là tư liệu đoạn thời gian này chúng tôi thu thập được, vô cùng cặn kẽ. Trương Tiêu Hoa gật đầu, đưa một phần tư liệu đặt riêng tới tay hân.

Sở Tiên nhìn một chút, đây là một phần tư liệu liên quan tới thành phố gia nhập liên minh chuẩn bị mở chi nhánh bể thủy sinh Tiên Cảnh, trong tư liệu nói về mức độ tiêu phí của thành phố, bể thủy sinh Tiên Cảnh có một đánh giá đơn giản, đồng thời dưới mỗi thành phố đều có một phí dụng gia nhập liên minh cửa hàng bể thủy sinh.

Cao nhất là thành phố Trung Sơn, Nam Tô cùng với mấy thành thị phát đạt vùng duyên hải, phí gia nhập liên minh đều không dưới bốn triệu.

Mấy thành phố này chỉ yếu hơn so với Kinh Hải một chút, có điều mức tiêu phí vẫn vô cùng mạnh, vượt xa thành phố Hải Thanh.

- Không tệ, Tiêu Hoa cô bây giờ làm việc càng ngày càng giỏi. Sở Tiên khen ngợi Trương Tiêu Hoa.

- Cảm ơn ông chủ khích lệ. Trương Tiêu Hoa nở nụ cười xinh đẹp. Lần gia nhập liên minh này quan hệ đến sự phát triển của bể thủy sinh chúng ta, làm tổng giám đốc đương nhiên phải cố gắng, ông chủ, anh nói nên thưởng cho tôi thế nào đây?

Nhìn vẻ mặt dí dỏm của cô, Sở Tiên cười rộ lên:

- Phải thưởng, sao có thể không khen thưởng đại công thần của chúng ta, sau khi chuyện này hoàn thành sẽ thưởng cho cô một ít cổ phần.

Trương Tiêu Hoa sững sờ, ngơ ngẩn cả người:

- Ông chủ, anh... anh không nói đùa chứ?

- Sao lại đùa được, cửa hàng bể thủy sinh phát triển không thể tách rời với nỗ lực của cô, về sau bể thủy sinh Tiên Cảnh liền giao cho cô.

Cho Trương Tiêu Hoa cổ phần là chuyện Sở Tiên đã sớm cân nhắc kỹ, tính từ khi cửa hàng đầu tiên của bể thủy sinh Tiên Cảnh khai trương đến nay đã sắp ba tháng, ba tháng này trừ lúc khai trương hẳn có đến xem, những thời điểm khác trên cơ bản hẳn đều không quan tâm.

Từ đầu đến cuối đều là một mình Trương Tiêu Hoa quản lý, có thể nói bể thủy sinh Tiên Cảnh hiện nay Trương Tiêu Hoa càng hiểu rõ hơn hẳn, làm một tên lười về sau cũng không định quản lý công ty, công ty nhất định phải giao cho một người bản thân tín nhiệm đồng thời phải có nỗ lực quản lý.

Mà chỉ có lợi ích mới có thể khiến người ta trả giá trăm phần trăm nỗ lực, cổ phần không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

- Ông chủ, ý là về sau anh chuẩn bị hoàn toàn buông tay mặc kệ. Trương Tiêu Hoa lờm lỏm hẳn một cái, có điều trên mặt lại có thể nhìn ra kích động vô cùng.

Bây giờ giá trị của bể thủy sinh Tiên Cảnh tối thiểu nhất cũng vượt qua một tỷ, đây là đánh giá bảo thủ, dù chỉ cho cô một phần trăm cổ phần thì cũng là một khoản tài sản cực lớn.

- Hắc hắc. Sở Tiên cười cười.

- Sao thế được, thỉnh thoảng vẫn sẽ tới.

- Được rồi, cảm ơn ông chủ thân ái, Thắng Nam, đem những tài liệu này phát cho tất cả mọi người bên ngoài. Trương Tiêu Hoa tròn trĩnh mắt với Sở Tiên một cái rồi nói với nữ sinh bên cạnh.

Nhìn thấy loại phong tình mang theo chút xem thường này, Sở Tiên ngậy người, lắc đầu đi ra ngoài.

Vài nhân viên cũng ôm tư liệu đi ra ngoài, phân phát cho từng người đến đây gia nhập liên minh.

Người ở đây mỗi vị cầm một phần tư liệu, nhìn lên phân tích phía trên, mặt ai cũng lộ vẻ kinh ngạc, lật ra xem xét từng triển vọng thị trường của các thành phố.

Rất nhiều người nhìn phần tài liệu này, trong lòng nóng hừng hực từng trận, tất cả mọi người đều biết gia nhập liên minh này là trăm phần trăm hốt bạc, chỉ là vấn đề hốt nhiều hay ít mà thôi, nếu như có thể lấy thêm vài thành phố, như vậy thu hoạch sẽ càng nhiều.

Một số ông chủ cùng xí nghiệp có tài chính trong tay tương đối nhiều chuẩn bị đề cao phí gia nhập liên minh một chút để lấy thêm mấy thành phố.

“Rất khó tưởng tượng nửa năm trước mình chỉ là một tên nhóc nghèo ngay cả tiền thuê nhà cũng trả không nổi.” Sở Tiên nhìn trên trăm tình anh phú hào ở giữa sân bởi vì một cái thông báo của công ty mình mà nhao nhao chạy đến, thật sự là tạo hóa trêu người.

- Ông chủ, thời gian không chênh lệch lắm, chúng ta bắt đầu đi.

Không lâu sau đó, Trương Tiêu Hoa đi đến bên cạnh hẳn nói.

- Được.

Sở Tiên gật đầu, đi theo cô về phía bậc cao.

Mọi người trong sảnh đãi tiệc phát hiện hai người, ánh mắt tập trung trên người bọn họ, lúc đi ngang qua thì ý cười đầy mặt chào hỏi:

- Trương tổng.

Đối ngoại của bể thủy sinh Tiên Cảnh đều là Trương Tiêu Hoa phụ trách, những người này cũng không biết ông chủ phía sau là Sở Tiên.

Trương Tiêu Hoa cười gật đầu với mọi người.

Sở Tiên cũng nhìn thấy Vương tổng Vương Đại Phúc ở một bên, lúc này bên cạnh gã còn có vị Ngô tổng thành phố Hải Thanh kia, mặt mũi tràn đầy hưng phấn hướng hẳn chào hỏi.

- Lão Vương, lần này ông kiểm bọn nha, Sở tổng cho ông hai thành thị, hơn nữa một trong số đó còn là một thành thị tương đối phát đạt, nếu như việc làm ăn tốt, sáu bảy triệu là không thành vấn đề. Ngô tổng có chút hăm mộ nhìn gã.

- Ha ha, cũng tạm cũng tạm. Vương tổng nhếch môi cười không ngừng, hai thành phố tương trưng cho việc gã bị thu vền vẹn hai triệu phí gia nhập liên minh, khiến gã vui vẻ không thôi, gã đang suy nghĩ có phải nên đem chức vị của vị cha vợ kia điều động lên trên một chút?

- Vô cùng cảm ơn mọi người có thể đến dự hội thương mại gia nhập liên minh của bể thủy sinh Tiên Cảnh chúng tôi, cảm ơn mọi người đã tín nhiệm và

ủng hộ bể thủy sinh Tiên Cảnh chúng tôi. Trương Tiêu Hoa đứng bên cạnh microphone nói với mọi người phía dưới.

Mọi người bên dưới yên tĩnh lại nhìn hai người Trương Tiêu Hoa cùng Sở Tiên.

- Mọi người cũng đều nhìn thấy phân tích và báo giá của chúng tôi đối với mỗi thành phố, ở đây tôi lại giới thiệu một chút về bể thủy sinh Tiên Cảnh chúng tôi, trên màn hình bên cạnh có tư liệu tiêu thụ của hai cửa hàng bể thủy sinh Tiên Cảnh chúng tôi, toàn bộ đều là số liệu chân thực, nếu không tin mọi người có thể đi điều tra một chút.

Trương Tiêu Hoa chỉ lên số liệu trên màn hình rồi nói với những người ở đây, phía trên có ngạch doanh nghiệp sau mỗi một ngày từ khi bể thủy sinh Tiên Cảnh khai trương.

Người ở đây cho dù đã xem qua số liệu này, thế nhưng nhìn lại một lần nữa trong lòng vẫn vô cùng hừng hực, đây quả thực là món lãi kếp sù!

- Trong tay các vị có mặt tại đây đều có một phần tư liệu, mọi người căn cứ vào năng lực chính mình lựa chọn thành phố tương ứng, đương nhiên các vị cũng có thể chọn nhiều thành phố, có điều bể thủy sinh Tiên Cảnh chúng tôi có quy định, một người hoặc một xí nghiệp được sở hữu quyền gia nhập liên minh của tôi đa năm thành phố.

- Hiện tại mọi người có nghi vấn gì có thể nói ra, nếu như không có nghi vấn, mọi người tự định ra giá cả cùng thành phố mình chọn, nếu như thành công, xé chiều hôm nay chúng tôi sẽ thông báo cho các vị, ngày mai sẽ thương thảo về vấn đề liên quan tới khai trương cửa hàng bể thủy sinh.

Trương Tiêu Hoa nói với mọi người bên dưới.

- Xin hỏi Trương tổng, vận chuyển bể thủy sinh đến thành phố này của chúng tôi thuộc về bán thành phẩm, phải chăng quý công ty sẽ cung cấp việc thiết kế và trưng bày bể thủy sinh?

Một người trung niên đưa ra vấn đề rất nhiều người tương đối quan tâm.

- Việc này mọi người không cần lo lắng, bán thành phẩm của chúng tôi là nguyên bộ, sẽ bổ sung thêm bản thiết kế, đến lúc đó các vị chỉ cần dựa theo bản thiết kế trực tiếp trưng bày là được.

- Xin hỏi Trương tổng...

Rải rác có vài người đưa ra vấn đề bản thân quan tâm.

- Được rồi, nếu đã không còn vấn đề gì, vậy mọi người viết xuống thành phố mình muốn cùng giá gia nhập liên minh. Trương Tiêu Hoa vừa cười vừa nói.

Sở Tiên ngồi ở một bên từ đầu đến cuối đều không nói gì, hần cũng không cần phải nói gì cả, chỉ mỉm cười nhìn.

- Thật ngại quá, chúng tôi tới muộn.

Đúng lúc này, cửa sảnh đãi tiệc đột nhiên có bốn năm thanh niên đi tới, tuổi của bọn họ không phải rất lớn, hướng về phía Trương Tiêu Hoa trên đài mở miệng.

Trương Tiêu Hoa khẽ nhíu mày nhưng vẫn vừa cười vừa nói như trước:

- Các vị có thể viết xuống thành phố mình lựa chọn cùng với phí gia nhập liên minh, sau đó giao cho nhân viên công tác của chúng tôi.

- À.

Thanh niên đứng chính giữa gật đầu, đi đến trước một cái bàn, mỉm cười cầm lấy bản biểu cùng bút còn thừa lại trên bàn nhanh chóng viết xuống.

Trước khi đến đây trong lòng mọi người đã sớm có chuẩn bị với thành phố mình muốn, vì vậy viết rất nhanh.

Sau khi bọn họ viết xong, bản năng sẽ nhìn sang người bên cạnh, có điều những người khác đều cẩn thận phòng hộ từng ly từng tí, không để người ta nhìn thấy giá cả cùng thành phố trong lòng bọn họ.

Mà mấy thanh niên tới cuối cùng lại không có chút che giấu nào, viết xong liền trực tiếp để lên bàn.

Một người trung niên ngồi bên cạnh bọn họ quét mắt nhìn lướt qua, nhất thời trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ, ghen ghét nhắc nhở:

- Mấy vị tiểu huynh đệ, những thành phố các cậu viết xuống này không đối ngoại chiêu tuyền gia nhập liên minh.

- Yên tâm, bọn họ sẽ đồng ý.

Về mặt mấy thanh niên tràn đầy tự tin nói.

Trung niên khẽ lắc đầu một cái.

- Viết xong có thể chuyển tư liệu vào tay nhân viên công tác của chúng tôi. Trương Tiểu Hoa nói với mọi người.

Người viết xong đem từng cái bảng biểu được gấp lại giao cho nhân viên công tác.

Nhưng mấy thanh niên kia lại đi về phía chỗ của Trương Tiểu Hoa, đưa bảng biểu trong tay cho cô:

- Trương tổng, đây là lựa chọn của chúng tôi, tôi cảm thấy giao cho cô thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 256: Bắt Đầu Làm Mất Mặt

Trương Tiểu Hoa khẽ nhíu mày nhìn bọn họ vài lần, đưa tay tiếp nhận bảng biểu, khi nàng nhìn đến nội dung điền bên trên thì trên mặt lộ ra cười lạnh.

- Thượng Kinh, Thiên Thành, Thẩm Hải, ba thành thị gia nhập liên minh, phí gia nhập liên minh ba trăm vạn.

- Đúng vậy, đây là những thành thị và phí dụng để chúng ta gia nhập liên minh. Trương tổng cân nhắc một chút, có một số thành thị ta cảm thấy hãy để cho người địa phương đến đảm nhiệm thì tốt hơn, như vậy sẽ bớt rất nhiều phiền toái.

Thanh niên đứng giữa mỉm cười nhìn nàng.

- Ha ha.

Trương Tiểu Hoa nhìn bọn họ cười trào phúng:

- Có thể, giá nhập hàng dựa theo giá thị trường của chúng ta, nếu các người đồng ý thì ba thành phố này liền cho các người.

Vài thanh niên hơi sùng sốt, nụ cười trên mặt biến mất, có chút lạnh lùng nhìn Trương Tiểu Hoa:

- Trương tổng ngài phải cân nhắc rõ ràng, có một số thành thị không phải người nghĩ mở tiệm là có thể mở, không có bối cảnh thì hai ngày ba bữa sẽ có người đến quấy rầy, sao không giao cho chúng ta, mọi người cùng có lợi, các người cũng có thể bớt được rất nhiều phiền toái, không phải sao?

- Nói như vậy các người chính là địa đầu xà?

Sắc mặt Trương Tiểu Hoa có chút khó xử.

- Chúng ta không phải, nhưng vài địa phương xác thực có địa đầu xà, hơn nữa bọn họ cực kỳ đáng ghét. Không có quan hệ gì thì cho dù thực lực Bể Thủy Sinh Tiên Cảnh các người hùng hậu cũng rất khó mở cửa tiệm. Chúng ta đúng lúc có quen biết vài người, có thể giải quyết chuyện này.

Thanh niên đứng giữa nhìn nàng, lại khôi phục tươi cười:

- Giao cho chúng ta, các người có thể bớt được rất nhiều phiền toái, bằng không ba thành thị này các người tuyệt đối không vào được, thế nào? Cùng chúng ta hợp tác đi!

- Các người đang uy hiếp sao?

Trương tiểu hoa có chút tức giận nhìn bọn họ.

- Người đẹp đừng nóng giận mà, tức giận sẽ không đẹp.

Một gã thanh niên có chút ngả ngón nói, ánh mắt nóng bỏng nhìn nhìn Trương Tiểu Hoa:

- Người đẹp, buổi tối mời người ăn bữa cơm, chúng ta thảo luận một chút về chuyện gia nhập liên minh.

- Người...

Trương Tiểu Hoa tức giận nhìn gã thanh niên.

- Đưa cho ta.

Sở Tiên ngồi một bên nhìn từ đầu tới đuôi bốn tên thanh niên có chút hung hăng can quấy này, sau đó nói với Trương Tiểu Hoa.

- Vâng, ông chủ.

Trương Tiểu Hoa hít một hơi thật sâu, đưa bằng biểu của bọn họ cho hắn.

- Ồ? Hóa ra vị soái ca này chính là ông chủ Bể Thủy Sinh Tiên Cảnh nha, vừa đúng lúc chúng ta nói chuyện đi.

Thanh niên đứng giữa nhìn Sở Tiên, vẻ mặt tùy ý nói.

Sở tiên cười cười,

Ánh mắt lướt qua nội dung trên bằng, nhẹ nhàng xé thành hai nửa, vo lại ném vào thùng rác, nhìn về phía Trương Tiểu Hoa:

- Về sau không cần nói chuyện cùng đám rề rách này.

Mấy tên thanh niên nhìn động tác của Sở Tiên và lời hắn mới vừa nói, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm xuống.

- Ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không.

Thanh niên đứng giữa cay độc nhìn hắn.

- Ta đang làm cái gì?

Sở Tiên đứng lên lạnh lùng nhìn bọn họ:

- Còn cần ta nhắc lại lần nữa sao?

- Được lắm, ta thấy ngươi là không biết trời cao đất rộng.

- Tiểu tử, rất cuồng vọng nha, ngươi có tin hay không ta cho ngươi mở cửa hàng không nổi?

- Ngươi có biết ngươi đã đắc tội phải người vĩnh viễn ngươi không nên đắc tội hay không?

Mấy tên thanh niên nhao nhao lên, ánh mắt lỏng lộn nhìn chòng chọc hắn.

Chuyện bên này xảy ra, đằng sau yến hội mọi người trong phòng đều chú ý, Vương Chi Tinh nhìn mấy tên thanh niên kia, cau mày đi tới, một số người đến gia nhập liền mình cũng tiến đến.

Sở Tiên nhìn mọi người, lại đưa mắt nhìn bốn gã thanh niên, lạnh lùng nói:

- Một lũ ngu ngốc ở chỗ này uy hiếp ai? Để ta không mở nổi Bể Thủy Sinh Tiên Cảnh? Ngươi tới thử xem?

- Một đám rề rách cầm ba trăm vạn phí gia nhập liền mình đã muốn có được quyền gia nhập liền mình ở ba thành phố cao cấp nhất, các ngươi có nào không hả?

Sở Tiên nằng thẵng vào mặt bốn gã thanh niên. “Mẹ nó, gấp qua trang bức nhưng chưa từng thấy qua trang bức như vậy, tuy rằng bọn họ có tư cách trang bức, nhưng mình cũng không sợ, đơn giản đều là dựa vào bối cảnh kiêu ngạo thôi, hiện tại chính là xem ai bối cảnh khủng hơn.”

“Luận đến bối cảnh, bây giờ mình không ngán bố con thằng nào.”

- Ngươi...

Bốn gã thanh niên sắc mặt biến đổi lớn, bọn hắn thật không ngờ người trước mắt này không kiêng nể gì cả còn mắng cả nhóm bọn hắn, nói bọn họ đàn độn? Loại chuyện này bọn họ tới bây giờ chưa bao giờ gặp.

- Tiểu tử, ta thấy ngươi thật sự là không muốn tốt lành, ngươi có tin hay không hôm nay ta cho tiệm Bể thủy sinh của ngươi đóng cửa.

- Ngươi dám nói như vậy, ngươi sẽ hối hận cả đời.

Mấy tên thanh niên mặt mày hung tợn trừng mắt nhìn Sở Tiên, miệng uy hiếp nói.

- Làm sao vậy? Ba trăm vạn đã đòi quyền ở ba thành phố cao cấp? Ta không có nghe lầm chứ?

Lúc này, Vương Tinh ở một bên đã đi tới, có chút khó tin nhìn mấy tên thanh niên:

- Ta nói các vị, buổi sáng quên uống thuốc sao? Chưa nói thành thị cấp một có cho gia nhập liền mình hay không, cứ cho là cho phép đi, ba trăm vạn đã muốn nắm giữ? Các ngươi đầu óc nghĩ cái gì?

- Đúng vậy, ba trăm vạn cho ba thành thị cấp một, thật đúng là hài hước.

Vương Đại Phú ở đằng sau cũng trực tiếp mở miệng nói, bất quá hắn không giống Vương Tinh xúc động như vậy, trong lòng còn có một tia băn khoăn.

- Đúng nha, ba trăm vạn đã muốn nắm thành thị cấp một, thật đúng là vớ vẩn.

- Kiêu ngạo, thật sự là quá kiêu ngạo, ba trăm vạn, ngay thành thị cấp hai cũng chưa chắc lấy nổi, đừng nói là thành thị cấp một.

Phía sau một ít người tiến đến gia nhập liên minh cũng nhỏ giọng xì xào bàn tán, nhìn bốn gã thanh niên trước mắt giống như nhìn bọn thần kinh không bình thường.

- Im miệng!

Một gã thanh niên xoay người hướng tới mọi người gào lên, mặt đỏ bừng nhìn Sở Tiên hung ác:

- Tiểu tử, rất nhanh ngươi sẽ phải van xin chúng ta, đến lúc đó chúng ta muốn không phải là ba thành thị cấp một này nữa đâu, ngươi chờ đó.

- Muốn ở Bắc Kinh mở tiệm, ta xem ngươi làm thế nào mở nổi. Tại đây ta nói thẳng cho ngươi biết, ngươi sẽ vì lời nói vừa rồi mà hối hận cả đời.

Thanh niên đứng giữa giơ tay chỉ vào mặt Sở Tiên, sắc mặt dữ tợn nói.

- Đần độn, Sở Tiên vừa rồi nói quả nhiên không có sai, các ngươi chính là đần độn, tự cho mình là con ông cháu cha liền dám ngang cồng như thế, cha mẹ các ngươi nếu biết nhất định sẽ tức chết.

Vương Tinh nhìn bốn người bọn họ, nhìn không được trực tiếp mở miệng mắng:

- Mẹ nó, người không biết còn tưởng rằng các ngươi là xã hội đen, muốn gia nhập liên minh lại còn đến uy hiếp, sao các người không ăn cướp luôn đi? Thật sự là chưa từng thấy thể loại nào như các ngươi, các ngươi không phải nói hôm nay khiến cho Bể Thủy Sinh Tiên Cảnh đóng cửa sao? Nào, bản thân ta muốn nhìn xem ngươi làm cho hắn đóng cửa như thế nào.

- Định mệnh, ngươi quản con mẹ nó chuyện gì?

Một gã thanh niên xoay người, bước hai bước về phía Vương Tinh, ánh mắt hung ác trừng hắn.

- Oh shit, bốn tên kiêu ngạo này ở đâu chui ra? Muốn ăn đòn đúng không?

Lúc này, vài thanh niên bên cạnh Vương Tinh cũng lập tức tiến lên, xắn tay áo rất có loại tư thế một lời không hợp sẽ bực luôn.

Vương Tinh khinh thường nhìn mấy người, không biết bốn tên to mồm này ở đâu mọc ra. Không nói hiện tại Sở Tiên cho hắn lợi ích to lớn, Sở Tiên với biểu ca hắn còn có quan hệ, còn có nhân vật lớn sau lưng Sở Tiên nữa, cho nên Vương Tinh không sợ hãi chút nào đứng ra.

Về phần thân phận bốn người này, hắn không cần để ý tới. Cho dù bọn họ có khả năng đến từ Bắc Kinh, hắn vẫn không có gì lo lắng.

- Bốn tên ngu ngốc này cút ngay, không nên ở chỗ này ảnh hưởng chúng ta.

Sở Tiên lạnh lùng nói với bốn gã thanh niên.

- Đúng vậy, cút đi, bốn thằng nhãi con quy củ đều không hiểu còn muốn đua đòi làm xã hội đen.

- Bốn người các người đầu óc có vấn đề à, hiện tại nếu đem chuyện của các ngươi đăng lên Internet, các ngươi có biết sẽ ăn rất nhiều gạch hay không?

- Tự cho là có chút bối cảnh liền kiêu ngạo, ngươi đến Đại Từ thị của chúng ta thử đi, cho các ngươi nằm trên cang mà đi ra ngoài.

Có Vương Tinh xuất đầu, phía sau những người muốn gia nhập liên minh cũng nói theo hắn, bọn họ từng người đều là người có tài sản hơn nữa là còn có quan hệ, sẽ nể nang vài tiểu tử thôi này sao?

Trong nháy mắt, mặt bốn người đỏ bừng, những tiếng nói xung quanh làm bọn hắn xấu hổ vô cùng, trong lòng cực kỳ ghen ghét, khó chịu trừng mắt nhìn Sở Tiên.

- Còn chưa cút? Chỗ này của ta không hoan nghênh các ngươi.

Sở tiên nhìn hắn nói thẳng.

- Được, tốt lắm.

Thanh niên đứng giữa cắn chặt răng:

- Ngươi chờ đó cho ta.

Thanh niên nói xong, đi thẳng ra ngoài, ba người còn lại cũng theo sát phía sau.

Khi đến bọn họ ngẩng đầu ưỡn ngực như bố đời, ngược lại lúc rời mặt cúi gằm, bước nhanh ra ngoài.

- Thật sự là ngu ngốc.

Vương Tinh nhìn bốn người bọn họ, khinh thường nói một câu.

Sở tiên cười cười:

- Đa tạ các vị, giữa trưa Tiên Cảnh chúng ta có chuẩn bị cơm, mọi người có thể ở lâu 7 khách sạn ăn cơm. Buổi chiều thời điểm gia nhập liên minh thành công chúng ta sẽ thông báo, cảm tạ các vị cố gắng.

- Đâu có đâu có, Sở tổng khách khí.

- Sở tổng thật sự là hào sảng, hi vọng ta có thể có cơ hội cùng Sở tổng hợp tác.

Hiện tại mọi người phía dưới đã biết vị thanh niên này là ông chủ Bể Thủy Sinh Tiên Cảnh, cho nên liên tục nói lời khách sáo.

Sở Tiên cười cười, sau đó mang theo Trương Tiểu Hoa cùng Vương Tinh, Vương Đại Phú mấy người đi tới lầu 7 khách sạn.

- Mẹ kiếp, cục tức này ta nuốt không trôi, nếu không cho tiểu tử kia tâng gia bại sản, Chu Tam ta quyết không bỏ qua.

Bốn gã thanh niên đi ra từ khách sạn, mặt mày khó chịu nói.

- Một tiểu tử đến từ thành phố nhỏ như Hải Thanh mà lại dám hung hăng càn quấy như thế, xem ra hần bị này lợi ích của Bể Thủy Sinh làm mờ mắt.

- Còn có thằng già ia dám nói như thế với chúng ta, nhất định cho hần biết kết cục việc đắc tội chúng ta.

- Ta gọi cuộc điện thoại đã.

Thanh niên đứng giữa lấy điện thoại di động ra.

- Đứng rồi Hà ca, trước kia cha ngươi có một cấp dưới bây giờ làm ở Cục Công Thương Kinh Hải mà, chúng ta ngay bây giờ cho cái tiệm của tên nhóc kia đóng cửa.

Thanh niên đứng giữa gật gật đầu, bấm gọi Cục trưởng Cục Công Thương.

Nhưng mà rất nhanh, sắc mặt của hần âm trầm xuống.

- Được, ta biết rồi, quấy rầy Văn thúc thúc.

Thanh niên về mặt âm trầm cúp điện thoại:

- Bối cảnh tên kia không đơn giản, bảo sao lại kiêu ngạo như thế.

- Hà ca, sao thế?

Một gã thanh niên tò mò nhìn hần, vội hỏi.

- Có chút bối cảnh, người Cục Công Thương không dám hỗ trợ.

Thanh niên mặt âm trầm nói.

Thời điểm khai trương lần trước Cục Công Thương không ăn được gì của Sở Tiên đã muốn đóng cửa tiệm rồi. Nhưng sau đó đột nhiên lại nghe nói Phong Bắc Xuyên bị ông chủ tiệm này hành hung một trận, hơn nữa đánh cả đám bọn họ nhưng sau khi bị cảnh sát bắt, lúc đưa đến công Cục Cảnh Sát bị vài tên hải quân chặn lại rồi trực tiếp thả người.

Điều này làm cho Cục Cảnh Sát và Cục Công Thương đều chấn động, đối với thương gia có được hậu trường thần bí như vậy bọn họ có hết sức tránh được thì tránh.

Hiện tại muốn bọn họ tiếp tục đi tìm tiệm này phiền toái, chuyện đùa, vạn nhất đối phương bối cảnh quá lớn chính mình chẳng phải là muốn chết, huống chi người tìm mình đến làm việc là một ít con cháu cấp trên không lớn lắm.

- Đậu má, ta ở Kinh Hải không quen biết nhiều người, chúng ta chỉ có thể chờ Bể Thủy Sinh Tiên Cảnh khai trương ở Bắc Kinh, đến lúc đó ta xem hần làm sao mà mở được cửa hàng.

Vài tên thanh niên sắc mặt dữ tợn, xám xịt chạy về thành phố của mình.

- Ha ha, vừa rồi mấy tên kia tiểu tử thật đúng là như đùa, nếu kế tiếp có người còn dám giờ trò ngáng chân Bể Thủy Sinh Tiên Cảnh mà nói thì người tìm cứ biểu ca ta, tìm hấn trên cơ bản mọi chuyện cần thiết đều có thể giải quyết.

Khách sạn quốc tế Lôi Trạch trong phòng ăn lầu 7, Vương Tinh cười nói.

Sở tiên cười gật gật đầu:

- Chính là vài tên con ông cháu cha kiêu ngạo mà thôi, Vương đại ca, người định khi nào thì khai trương Bể Thủy Sinh Đài Loan, ta sẽ chuẩn bị thật tốt.
- Chậm nhất hấn là một tháng đi, ta đã phái người đi Đài Loan tìm cửa hàng rồi.

Vương Tinh vừa cười vừa nói.

Đài Loan tương đương với một tỉnh lớn, hơn nữa kinh tế cực kỳ phát triển, nếu ở đó mở cửa hàng thì sinh ý có thể còn tốt hơn so với Kinh Hải.

Vừa mới bắt đầu, Sở Tiên cũng không đem Đài Loan tính vào trong phạm vi liên minh, trên thực tế, Hongkong hấn cũng không tính vào.

Một là sản lượng Bể Thủy Sinh khả năng không cung ứng được, hai là hấn chuẩn bị thu tóm đại lục trước, sau đó mới mở rộng ra phía ngoài. Tuy nhiên Vương Tinh muốn làm ở Đài Loan, hơn nữa nộp phí gia nhập liên minh cũng đủ thành ý, Sở Tiên suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Lúc chiều, Sở Tiên và bọn Trương Tiểu Hoa cùng nhau sàng lọc những thương nhân muốn gia nhập liên minh. Nhìn những bảng báo giá Sở Tiên phi thường vừa lòng.

Bởi vì điểm nóng Bể Thủy Sinh Tiên Cảnh này, những người muốn gia nhập liên minh đều đưa ra mức giá vượt quá giả quy định của Tiên Cảnh năm sáu chục vạn, thậm chí trên trăm vạn.

- Tính tổng, tổng cộng hơn một trăm thành phố, phương diện thu phí gia nhập liên minh đã mang về cả ức.

Một hai ức phí gia nhập liên minh không phải là khoảng thu nhập chân chính của Bể Thủy Sinh Tiên Cảnh. Thời điểm những thương nhân gia nhập liên minh mở cửa hàng mới thực sự là lúc kiếm tiền.

Đến lúc đó, những thứ chuẩn bị bán cho hơn một trăm cửa hàng khai trương, đó là con số doanh thu vượt qua bốn, năm ức.

Hơn nữa một thời gian rất dài sau đó, Bể Thủy Sinh Tiên Cảnh chỉ vền vẹn một tháng kim ngạch xuất hàng sẽ ít nhất là năm, sáu ngàn vạn, đây là một khoản lãi ròng. Hơn nữa còn sinh ý ở vài cửa hàng của chính mình ở thành thị cấp một, mỗi tháng kiếm hơn ức là chuyện bình thường!

Trong khoảng thời gian ngắn, hai công ty Bể Thủy Sinh Tiên Cảnh và Hải Xà Tiên Cảnh đã mang đến cho Sở Tiên lợi ích thật lớn.

Hai công ty tính ra một năm thu về hai, ba mươi ức là không có vấn đề.

Vài năm sau, Sở Tiên đã có thể coi như là đại thổ hào.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 257: Làm Càn Ở Biển Đông

Sau khi cửa hàng bán bể cá lựa chọn gia nhập liên minh thương mại xong, ngày thứ hai Trương Tiểu Hoa cho toàn bộ những người gia nhập liên minh họp một lần, chủ yếu nhằm khai trương cửa hàng bể cá cùng với bồi dưỡng kiến thức về bể cá thủy sinh cho họ.

Sở Tiên ở lại Kinh Hải hai ngày cho đến khi giải quyết xong vấn đề gia nhập liên minh thương mại rồi mới về.

Người nắm quyền gia nhập liên minh đều hy vọng trước khi sang năm mới có thể phát triển cửa hàng bán bể cá, dự tính trong vòng một tháng, cửa hàng bể cá Tiên Cảnh sẽ lần lượt khai trương ở một trăm thành phố.

Sau khi khai trương một trăm cửa hàng bể cá, bọn người Sở Tiên liền muốn mở thêm hàng ngàn cửa hàng, đây là một không số không hề nhỏ.

Bây giờ sân bãi bên cạnh hồ Phong Đài đã xây dựng xong, sân vô cùng rộng rãi, đủ để bày biện trên một ngàn cái bể cá, mà thời gian này mỗi bọn người lão Tầm đều ra biển mò vớt vật liệu, bể cá chuẩn bị vô cùng đầy đủ.

Vào đến trong sân bên cạnh hồ Phong Đài của thành phố Hải Thanh, Sở Tiên nhìn thấy từng hồ cá bên trong, hấn hài lòng gật đầu.

Bên trong có mấy kiến trúc sư cùng thợ đá đang không ngừng gia công, những người nhân công ở ngư trường không có việc gì làm cũng qua bên này hỗ trợ. Ở chỗ bên cạnh có mấy cái hồ lớn, bên trong để các loại rong biển, cá nhỏ, tôm nhỏ, sứa và san hô các loại.

Sở Tiên đến chỗ ngư trường, không chế hai con cá nhỏ đang bơi đến cạnh hắn.

Hai con cá đủ to bằng bàn tay bên cạnh hắn đang bơi không ngừng, trước khi sang năm mới chắc có thể to hơn rồi.

"Còn nửa tháng nữa là đến tết, nhanh thật đó."

Sở Tiên nhìn ngư trường của mình, nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong thời gian này giống như một giấc mộng.

"Lâu lắm rồi không ra biển nhìn một chút, ngày mai ra biển đi, sau tết hai tháng là thời gian cấm đánh bắt cá, lúc đó ngư thuyền bị cấm ra biển luôn rồi."

Trong lòng Sở Tiên nghĩ đến đã lâu không ra biển xem thử cái nơi nơi vàng kim kia, chỗ hải sâm, cùng với nhiều chỗ hắn vẫn chưa biết đến.

Sau khi quyết định, tối hôm đó Sở Tiên liền nói với Tiểu Đình một tiếng rằng mình sắp đi ra biển ở mười ngày nửa tháng.

Tiểu Đình bĩu môi một cái có ý muốn đi cùng hắn, nhưng bây giờ sắp hết học kỳ rồi, còn nhiều việc phải xử lý cũng không tiện xin nghỉ.

Sở Tiên dỗ một hồi, còn phải đảm bảo lần ra biển đầu tiên vào năm sau sẽ dẫn cô nàng theo.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi đưa Tiểu Đình đến trường, Sở Tiên dẫn theo lão Tầm, lão Mục cùng tất cả người cá lái tàu cá về phía đại dương mênh mông.

Tàu đang chạy, Sở Tiên ngằm trên ghế, mặt đầy mãn nguyện nhìn xung quanh.

- Ông chủ, lần này chúng ta đi đâu? Lão Tầm nhìn đại dương mênh mông hỏi Sở Tiên.

- Đi đến chỗ xa một chút đi, hải phận gần Hoàng Hải vẫn còn quá cạn, đi sâu vào Thái Bình Dương đi.

Bình quân mức nước vùng phụ cận Hoàng Hải sâu khoảng bốn mươi mét, thỉnh thoảng có một, hai nơi có thể đạt đến hơn hai trăm. Nếu so với cả đại dương thì chỉ là chỗ nước cạn mà thôi, so với mấy chỗ toàn trên ngàn vạn mét thì căn bản không thể sánh bằng.

- Ông chủ, tàu cá của chúng ta cũng không thể tùy tiện lang thang trong biển được, chúng ta có nên mua tàu cá viễn dương không? Lão Tầm đề nghị nói.

- Tàu cá viễn dương sao? Sở Tiên ngồi dậy do dự một chút.

Hiện nay thuyền số hiệu người cá chỉ vền vẹn hai mươi tám mét, về mặt tính năng đã trang bị đủ tư cách ra đại dương, nhưng nếu như gặp phải sóng to gió lớn thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Tàu cá viễn dương thông thường đều dài trên bốn mươi mét. Tàu cá viễn dương lớn nhất ở Trung Quốc dài hơn một trăm mét, còn nữa tàu cá viễn dương có thể gia công, sản xuất chung một chỗ, đánh bắt lên liền có thể gia công ngay trên tàu.

- Đến lúc đó tính sau vậy. Sở Tiên có hơi do dự, tàu cá viễn dương nhất định phải mua nhưng mà lại không nhất định phải mua tàu cá, mua du thuyền cũng được mà.

So với tàu cá, hắn càng thích du thuyền hơn, dù sao thì mua tàu cá cũng ít khi dùng để bắt cá.

Tiếp theo còn một sự lựa chọn nữa đó là tàu chở hàng, tàu chở hàng có thể chở hàng tương đối nhiều, thực dụng hơn một chút so với du thuyền.

- Mẹ nó, nghĩ nhiều vậy làm gì. Đợi một hai năm sau du thuyền, tàu hàng, tàu cá mỗi thứ mua một chiếc là xong.

Sở Tiên cười khà khà đứng dậy, bây giờ với thu nhập mỗi tháng của hắn có thể đủ mua một chiếc tàu cao cấp, đến lúc đó nếu như thật sự dùng đến thì mua luôn, không có việc gì có thể đậu ở hồ Phong Đài cũng được mà, để xem cũng thoải mái phết.

- Chúng ta ra khu vực biển sâu đi, không nhất định phải đi chỗ quá xa đâu. Sở Tiên suy nghĩ một chút rồi nói.

- Vâng thưa ông chủ, vậy chúng ta đi về hướng biển Đông đi. Lão Tầm gật đầu.

- Được.

Bây giờ bọn người Sở Tiên đi đến khu vực sâu nhất thì cũng sâu khoảng hai trăm, ba trăm mét. Hắn muốn nhìn thử cảnh tượng dưới biển sâu, tìm kiếm bảo vật hoặc những sinh vật kỳ lạ.

Phía bên biển Đông chỗ sâu nhất có thể đạt đến hai ngàn, ba ngàn mét, vùng biển Đông không phải hoàn toàn thuộc về địa hạt của nước Trung Quốc, trong đó còn có đảo quốc, khu vực Triều Tiên nữa.

Ngư thuyền điều chỉnh phương hướng, đi nhanh về phía Đông Hải sau đó lúc đang đi được khoảng hai tiếng liền truyền đến một cảm giác quen thuộc.

- Ô, dunkleosteus đang ở gần đây. Sở Tiên ngạc nhiên, liền để cho lão Mục tìm vòng vòng xung quanh một hồi.

"Rầm" Một con cá dunkleosteus từ trong biển nhảy lên, mặt mũi khổng lồ dữ tợn khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

- Lại lớn thêm một chút rồi. Nhìn con cá dunkleosteus sắp dài đến sáu mét, trên mặt Sở Tiên lộ vẻ vui mừng.

- Đi thôi, mang tụi mầy dạo vùng biển khác một chút. Sở Tiên nhìn thấy bọn chúng cười rồi nói.

Cho tới nay Sở Tiên chưa từng để cá dunkleosteus đi chỗ biển sâu, chính là sợ mấy đứa nhóc này đụng phải sinh vật hung ác. Không nói cái khác trong đại dương chỉ với cá voi, mực khổng lồ thì cá dunkleosteus đã không phải đối thủ rồi.

Hở một tý là có mấy con cá voi nặng từ mười đến trên trăm tấn. Bây giờ cá dunkleosteus chỉ nặng vèn vèn có mấy tấn, vẫn chưa phải đối thủ của bọn chúng, càng đừng nói đến ở biển sâu chưa biết có sinh vật khổng lồ nào không nữa.

Cá dunkleosteus theo sau người cá bơi nhanh về trước. Sau ba tiếng đồng hồ, bọn họ đã đến được khu vực Hoàng Hải, Sở Tiên dò tìm sóng âm hiểu rõ chỗ này cách xa chỗ nước sâu Hoàng Hải.

- Tốc độ tàu cá chậm lại một chút, tôi xuống biển đây.

Sở Tiên nói một tiếng với lão Tầm, nhìn hai người cá sáu đang cầm sách học trí khôn nở nụ cười, hất còi quần áo nhảy thẳng xuống biển.

Đang sau mấy con cá dunkleosteus nhìn hấn nhảy xuống liền bao vây hấn lại, Sở Tiên khẽ mỉm cười để chúng tránh ra một chút, tâm niệm vừa động biển thành con cá dữ dạn dài hơn năm mét.

Nếu so với cá dunkleosteus thì bề ngoài có hơi dữ tợn, Sở Tiên biến hình còn khủng bố hơn.

- Đi theo tao! Sở Tiên nhìn cá dunkleosteus với hình dáng không khác mình là mấy, lắc lư cái đuôi nhanh chóng lặn xuống đáy biển.

Mấy con dunkleosteus lập tức bơi bên cạnh hấn, Sở Tiên lấy năng lượng của mình tạo ra dunkleosteus nên chúng như con cái của hấn vậy. Dunkleosteus cũng đối xử với hấn vô cùng thân thiết, cực kỳ nghe lời hấn.

- Nếu so với Hoàng Hải thì đáy biển biển Đông lại có cảnh sắc hơn. Sở Tiên nhìn xung quanh, trong lòng nghĩ.

Màu sắc đáy biển biển Đông so với Hoàng Hải chắc phải sâu hơn một chút, hơn nữa dưới địa hình đáy biển lồi lõm không bằng phẳng, đá ngầm cùng apatit khá nhiều.

Sở Tiên đứng chính giữa, hai bên có năm con cá dunkleosteus, lúc này hấn giống như bá chủ dưới đáy biển, có nguyên đàn em hộ tống. Tàu cá số hiệu người cá chạy chậm chậm về hướng biển Đông.

Các loại cá xung quanh nhìn thấy nguyên đàn cá khổng lồ liền chạy trốn bốn phía, Sở Tiên đối với mấy loại cá nhỏ này không có chút hứng thú nào. Hấn thông thả đánh giá xung quanh.

- Ô, cá mú khổng lồ sao?

Bơi dưới đáy biển năm, sáu phút, một con cá to lớn xuất hiện trong tầm mắt hấn.

Trong lòng Sở Tiên khẽ động một cái, liền ra hiệu cho cá dunkleosteus bên cạnh. hai con dunkleosteus liền nhanh chóng bơi về phía con cá to kia.

Đây là con cá mú khổng lồ, dài gần hai mét.

Cá mú nhìn thấy hai con cá dunkleosteus khổng lồ bơi về phía mình, nó điên cuồng xoay người bơi đi mất.

Mặc dù nói tốc độ của cá dunkleosteus cũng không phải nhanh lắm, nhưng cá mú cũng không thể sánh bằng. Dunkleosteus đuổi kịp cắn một cái lên người cá mú sau đó lắc lư cái đuôi bơi về phía Sở Tiên.

"Hờ hờ". Sở Tiên khẽ mỉm cười.

Cá dunkleosteus cũng không cắn chết cá mú mà ngậm trong miệng, Sở Tiên há miệng ra nuốt trọn con cá mú trị giá hai ba vạn vào trong bụng.

"Không tệ, không tệ, cảm giác chỉ huy mấy thằng đệ cực kỳ thoải mái".

Sau khi nuốt con cá mú xong, tâm trạng Sở Tiên sáng khoái, liền lệnh cho mấy thằng đệ dunkleosteus bơi về phía sâu biển Đông.

"Đậu má, cá mập kia. Lại còn là cá mập xanh khổng lồ nữa!" Cũng không bao lâu, ba con cá khổng lồ xuất hiện cách bọn họ không xa.

"Quả nhiên vùng biển tương đối sâu ở biển Đông, số lượng những loại cá lớn còn nhiều hơn rất nhiều so với Hoàng Hải.

Sở Tiên nhìn ba con cá mập xanh dài khoảng hai mét, trong lòng có hơi do dự. "Chọn cải tạo chúng thành người cá thì không ăn chúng".

Sau khi quyết định, Sở Tiên liền bơi nhanh về phía ba con cá mập kia.

Cá mập xanh thuộc loại cá mập tương đối hung hãn, chúng sẽ tấn công con người, cũng bởi vì tấn công con người nên mới nổi tiếng như vậy. Cơ thể bọn chúng rất gầy cũng không phải nặng lắm, ở khu vực biển Đông này kẻ địch cũng không nhiều.

Ba con cá mập xanh bơi dưới đáy biển khá nhàn nhã, đột nhiên bọn chúng nhìn thấy mười một thân hình khổng lồ đang bơi nhanh đến chúng.

Trong chớp mắt ba con cá mập xanh có hơi hoảng loạn lắc cái đuôi mình rồi lập tức bơi ra xa chạy trốn.

"Ha ha, muốn chạy à, ngoan ngoãn lại đây làm đàn em của tao đi"

Sở Tiên hưng phấn bơi qua, ngay lúc ba con cá mập xanh còn đang hoảng loạn liền tiến hành thống trị nó.

Năng lượng của ba con cá mập xanh rất cao, chúng giẫy dụa muốn chạy trốn nhưng cá dunkleotrus đã bao vây chúng lại, ánh mắt uy nghiêm nhìn chăm chăm ba con cá mập xanh, cả người tản ra mùi hung hãn.

Nhìn xung quanh toàn mấy con cá hung dữ không gì địch nổi, ba con cá mập xanh có hơi run sợ ở yên trong nước không dám nhúc nhích.

Sở Tiên bơi lại, cá dunkleotrus chủ động nhường đường.

-Ba thằng nhóc này vẫn nên theo tao lẫn lộn đi.

Cá mập xanh kinh ngạc không còn sức phản kháng, ngoan ngoãn bị hấn thống trị.

Sở Tiên hưng phấn cười:

- Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước, lần này đến biển Đông chơi một thời gian, tàn phá biển Đông một chút nào".

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 258: Đáy Biển Huyền Ảo

Sở Tiên dạo một vòng đáy biển, săn được một số loại cá lớn, hẳn cũng biết thêm được ở Hoàng Hải không hề có phong cảnh đáy biển.

Địa hình đáy biển biển Đông rất phức tạp, sinh vật cũng phong phú hơn, thậm chí Sở Tiên còn gặp phải vài trăm con cá đèn vàng lớn, đây quả thật là niềm vui ngoài ý muốn.

Cá đèn vàng lớn đặc đo như thế hẳn không nở nuốt mà thống trị toàn bộ đem lên trên tàu.

Khi đêm xuống, sắc trời chuyển sang màu đen kịt, Sở Tiên mới bơi từ biển lên.

"Sáng khoái quá".

Sở Tiên leo lên thuyền vận người một cái rồi nói với lão Tầm:

- Làm một con cá đèn vàng ăn đi, với hai con tôm hùm lớn này nữa.

Sinh vật đáy biển mà Sở Tiên thích ăn nhất vẫn là tôm hùm, chấm một chút nước chấm ăn cực kỳ đã.

- Ngạc Thất, lại đây. Cầm con cá đèn vàng này đi làm đi, phô diễn tài nấu ăn của cậu cho ông chủ xem thử đi. Lúc này lão Tầm cầm một con cá đèn vàng lớn nặng khoảng ba cân đưa cho Ngạc Thất.

Ngạc Thất, Ngạc Bát là hai người cá trung niên có trí tuệ, lực tấn công của bọn họ tương đối thấp, nhưng trí tuệ lại không kém chút nào so với bọn người lão Tầm, lão Mục. Cái còn thiếu bây giờ chẳng qua chỉ là tích lũy thời gian thôi.

Sau khi lão Tầm dạy cho Ngạc thất thì cũng anh ta cũng học thêm về kỹ năng làm bếp. Bởi vì trong ngư trường đang nuôi trồng cá đèn vàng lớn cho nên chuyện nấu nướng cá đèn vàng chính là sở trường của Ngạc Thất.

- Yên tâm đi lão Tầm, tôi nấu cá đèn vàng nhất định sẽ khiến cho ông chủ hài lòng. Ngạc Thất tự tin nhận cá rồi đi về phía nhà bếp.

Sở Tiên ở bên cạnh nhìn thấy liền cười, tài nấu ăn của lão Tầm cũng xem như không tệ, nhưng ông ấy không có thời gian ngâm cứu cái kỹ năng này, bây giờ người cả thông minh nhiều, đúng lúc có thể đảm đương rất nhiều việc.

Sở Tiên đứng trước lan can tàu cá nhìn thấy mấy con cá dunkleotrus đang chơi đùa trong biển với ba con cá mập xanh đang lo lắng sợ hãi bên cạnh, liền cười nhẹ.

- Ông chủ, đồ ăn đã làm xong rồi.

Chỉ trong thời gian ngắn Ngạc Thất liền bung đĩa ra rồi gọi hấn.

- Ủ, được. Sở Tiên gật đầu, ngoảnh đầu đi về phía bàn.

- Ông chủ nếm thử đi, cá đuối vàng sốt cà chua với tôm hùm chiên xù, còn có một bát canh sò hải sản thanh đạm với một phần salad trái cây nữa. Ngạc thất bung từng đĩa đồ ăn để lên bàn.

- Ừm, không tệ, không tệ.

Sở Tiên nhìn con cá đuối sốt cà trình bày vô cùng đẹp mắt khiến hấn thèm chảy nước miếng. Mà trên bề mặt tôm hùm còn nghe được tiếng dầu đang bắn nhẹ nữa, vàng óng ánh nhìn ngon miệng vô cùng.

Sở Tiên cầm thìa nếm thử cá đuối, nhin không được chia ngón tay cái ra nói:

- Ghê thật, ăn ngon thật đấy!

Đây là món cá ngon nhất mà hấn từng ăn, ngay cả hấn, bản thân làm khô cá nhưng làm vẫn kém hơn một chút.

Nước sốt cà chua vừa miệng với cá đuối vàng tươi ngon khiến cho hấn thèm ăn liên tục. Sở Tiên gấp tiếp một con tôm hùm chiên xù, chấm qua nước chấm rồi bỏ vào miệng.

- Không hổ là người cá học chuyên về làm đồ ăn, tay nghề của lão Tầm chắc còn kém xa đấy.

Sở Tiên miệng thì than thở nhưng thìa trong tay gấp không ngừng.

Đứng bên cạnh, trên mặt Ngạc Thất lộ ra tia hài lòng.

- Ông chủ thích là được. Sở trường của tôi là cá đuối nấu hạt thông, nhưng mà trên thuyền lại không có nguyên liệu, đợi sau khi trở về Ngạc Thất sẽ làm cho ông chủ ăn.

- Được, được! Sở Tiên mỉm cười gật đầu. Hôm nay số cực kỳ đỏ, bắt được tổng cộng đến hơn hai trăm hai mươi con cá đuối vàng lớn, nếu theo giá thị trường thì được hơn hai trăm vạn.

Nhưng mà bây giờ hấn cảm thấy cá đuối vàng lớn không hề hiếm, suy cho cùng ngư trường của hấn vẫn còn trên chục ngàn con nữa mà, sau này ngày ngày ăn cá đuối vàng cũng không cảm thấy nhói lòng.

"Đợi sau khi trở về, dẫn tiểu Dĩnh cùng nhau ăn đồ Ngạc Thất nấu mới được. Hura hura..."

Ăn xong, Sở Tiên thỏa mãn vỗ vỗ bụng mình đứng trên tàu cá vận động một tý.

Tối đến, Sở Tiên để thuyền cá dừng tại chỗ, rồi sau đó đến bên khoang thuyền nằm trên giường đánh một giấc.

Lần này ra biển không hề gấp, tối cũng không cần thiết phải chạy tàu.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi Sở Tiên tỉnh dậy, ăn xong bữa sáng liền nhảy xuống biển lần nữa.

Mấy con cá dunkleotrus bơi xung quanh cũng bơi về phía đáy biển.

"Xem xem còn có thể gặp được cá đuối vàng thuần chủng nữa không". Trong lòng Sở Tiên có chút chờ mong.

Hấn vẫn nhớ mãi không quên cá đuối vàng thuần chủng, một khi có được gen với giá trị quý giá thì cũng đồng nghĩa với việc có được nguyên núi vàng.

Đang bơi dưới đáy biển, các loại cá kỳ lạ đủ kiểu đủ loại làm hấn hoa cả mắt, có rất nhiều loại hấn chưa bao giờ biết đến.

Nhưng mà sắp đến trưa, lúc hấn chuẩn bị lên tàu cá ăn cơm đột nhiên một màn trước mắt khiến hấn không nói nên lời.

Cách bọn hấn khoảng hơn một trăm mét, một mảng đen kịt làm Sở Tiên không thể tưởng tượng nổi.

Cái thứ đen kịt một màu phía trước không phải là đàn cá là mà hai loài sinh vật: rùa biển với bạch tuộc.

Nhất là bạch tuộc, xúc tu dài loằng ngoằng xa xa nhìn vô cùng khủng bố, mà xung quanh cái màu đen thui thui lù lù kia phần lớn là do bọn chúng phun mực khiến cho kẻ địch tê liệt.

Ngoài ra, cái con rùa biển cả trăm tuổi kia thân hình cũng lo lớn vô cùng, đường vân trên người cực kỳ đẹp mắt, còn có mấy đường vân óng ánh vàng trong đêm tối nữa.

"Đây là cuộc chiến giữa đàn bạch tuộc với đàn rùa biển sao?"

Nhìn thấy hai loài đang chém giết nhau, trên mặt Sở Tiên khiếp sợ. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy trăm sinh vật trong biển đấu với nhau.

"Cái này là bạch tuộc ăn rùa biển hay rùa biển ăn bạch tuộc nhỉ? Vì đâu nên nông nổi này?"

Sở tiên có hơi nghi ngờ nên không cho cá dunkleotreus đến gần, tự mình biến thành hình người rồi chậm chậm bơi qua.

Càng đến gần hắn càng có thể thấy được cuộc chiến vô cùng ác liệt. Từng con bạch tuộc vung xúc tu của mình quấn chặt lấy cơ thể rùa biển. Mà rùa biển cũng không hề yếu thế, chúng sử dụng hàm răng sắc bén cắn chặt lấy xúc tu của bạch tuộc rồi cắn đứt từng mảnh.

"Mấy con bạch tuộc này lớn thật đó. Á đù, con ở giữa chắc khoảng bốn, năm mét chứ không ít".

Qua thị giác thượng đế, hắn có thể thấy từng bộ phận một của những loài sinh vật này. Ngay sau đó hắn liền nhìn thấy ngay giữa trận chiến có một con bạch tuộc khổng lồ, người nó đang quấn chặt một con rùa biển khoảng một mét. Thân người khổng lồ của nó đang ôm chặt nửa người con rùa, nhìn con rùa ở dưới thấy nó đã hơi thoi thóp rồi.

"Tên nhóc này chẳng lẽ là bạch tuộc khổng lồ Thái Bình Dương sao?" Sở Tiên nhìn mấy con bạch tuộc nhỏ nhất đều đã dài hơn một mét, trong lòng suy đoán.

Bây giờ phía chính phủ đã công bố bạch tuộc khổng lồ ở Thái Bình Dương là loài bạch tuộc lớn nhất trên thế giới. Bình quân một con cũng dài khoảng ba mét, con to thì có thể lên đến năm mét, thân hình to lớn không kém gì cá mập nhỏ dưới đáy biển.

Nhưng mà từ sau cái lần thấy được quyển sách kia ở chỗ lão Thạch, Sở Tiên tra không biết bao nhiêu tư liệu về các loài sinh vật khổng lồ dưới đáy biển, trong đó có một tư liệu ghi chép liên quan đến bạch tuộc.

Cuối năm 1986, có hai bé nam đang nô đùa ở bãi biển St. Augustine đã phát hiện ra một con vật khổng lồ màu trắng. Nó dài khoảng hai mươi mốt feet, rộng bảy feet, nặng đến bảy tấn hơn nữa nó lại có tính đàn hồi rất tốt. Bác sĩ, nhà động thực vật học, nhiếp ảnh gia cùng phóng viên tin tức địa phương đều xác nhận loài sinh vật trên có đầu, có mắt, có miệng, có xúc tu và có đuôi.

Lúc đó một chuyên gia về động vật có chân (họ mực) nổi tiếng, tiến sĩ Addison của đại học Yale kết luận nó là một cái xác của một con bạch tuộc khổng lồ chưa được biết đến, hơn nữa còn đặt cho nó cái tên khoa học "Enterotopus dofeini". Ông ta có viết trong sách rằng lúc bạch tuộc khổng lồ còn sống, chúng có những "cánh tay" khiến người người khiếp sợ. Mỗi "cánh tay" dài ít nhất một trăm feet, dày như cái cột buồm của tàu lớn vậy. Nó có hàng trăm cái giác hút như cái đĩa, chỗ giác hút to nhất đường kính ít nhất là một feet. Mà với bạch tuộc thông thường, hai "cánh tay" nó sai ra dài nhất được chi chép cũng chưa đến hai mươi feet.

Dài một trăm feet, tương đương với hơn ba mươi mét. Con vật này đúng thật là loài vật khổng lồ.

Bộ phận chính của con vật này bị cắt đi, làm thành vật mẫu chuyển đến viện bảo tàng, đặt tên là "Smith". Nhưng mà sau mấy chục năm mẫu vật của loài sinh vật đó dần dần bị thối rữa, các cuộc tranh luận về nó cũng đều trở nên yên ắng.

Sau này có rất nhiều cuộc tranh luận về quái vật biển khổng lồ, tuy nhiên cho đến nay vẫn chưa có câu trả lời nào.

Nếu như nói dưới đáy biển có bạch tuộc khổng lồ dài ba trăm, bốn trăm mét Sở Tiên vẫn sẽ tin, suy cho cùng đại dương vẫn vô cùng thần bí.

Giống như mấy con bạch tuộc lại đánh nhau với nguyên đàn rùa biển trước mắt hắn vậy.

Sở Tiên bơi lên trên mặt biển, kêu lão Tầm ném máy quay phim hắn mua xuống nước.

Sở Tiên mang theo máy quay phim có tính năng chống nước cao cấp trị giá mười mấy vạn bơi đến cách trận chiến không xa mở máy quay lại.

Bạch tuộc vô cùng tàn bạo, từng xúc tu một quấn lấy rùa biển, tuy bọn rùa biển có răng sắc bén nhưng bạch tuộc lại phóng ra mực đen có thể làm tê liệt rùa biển.

Dần dần rùa biển bị một con bạch tuộc chậm chậm giết chết, rất nhanh sau đó liền biến thành thức ăn cho mực.

Máu tươi pha lẫn mực đen khiến cho cả khu vực xung quanh cảm giác có hơi lạnh lẽo. Dường như đột nhiên xuất hiện một cái nhà tù vậy, ở trên mặt biển cũng có thể thấy hiện tượng có hơi kỳ dị này.

Khoảng nửa tiếng sau, đàn bạch tuộc đã tàn sát hết sạch rùa biển, chỉ còn sót lại những chiếc mai rùa dính máu tươi cùng những cái xác tan nát.

Đàn bạch tuộc này chậm rãi di chuyển nhanh xuống đáy biển như dán chặt dưới đáy biển.

Sở Tiên nhìn thấy đường đi của đám bạch tuộc chính là chỗ hẩn, hẩn có hơi sùng sờ. Hẩn hứng thú nhìn sang ngay lúc đó liền biến thành hình cá.

Mấy con cá dunkleotreus phía sau cũng chậm rãi bơi đến bên cạnh Sở Tiên, bọn chúng cũng hiếu kỳ nhìn mấy sinh vật kỳ lạ này, nhưng mà đối với thịt của bạch tuộc hình như dunkleotreus không có hứng thú lắm.

Đàn bạch tuộc lúc này đột nhiên cũng nhìn về đám người bọn họ. Dưới ánh mắt của Sở Tiên, cả đàn bạch tuộc lại lập tức biến bình, cuối cùng biến thành một con sư tử biển khổng lồ, là một con sư tử biển đầy độc tính. Sau đó liền lập tức chạy trốn khỏi vị trí.

"Đầu má". Mắt thấy bạch tuộc biến đổi ảo như vậy Sở Tiên cảm thấy có hơi khó tin. Nhưng mà nhớ đến thông tin về loài bạch tuộc này, hắc cũng không nói gì chỉ lắc đầu.

Trình độ nguy trang của bạch tuộc là đỉnh nhất, bọn chúng có thể nguy trang thành một số sinh vật đáy biển có độc tố như cá thồn bon, rắn biển, sư tử biển,... để đi săn và bảo vệ mình.

"Đúng là sinh vật mạnh mẽ, chỉ số IQ không hề thấp".

Sở Tiên nhìn bóng dáng đàn bạch tuộc trong lòng trầm nghĩ, ngay sau đó liền bơi đến chỗ tụi nó vừa đi săn.

Ngay chỗ này, mấy xúc tu của bạch tuộc bị đứt lìa cùng với mấy cái xác vỡ tan tành của rùa biển đã chìm xuống đáy biển. Cả một vùng nhìn vô cùng tàn nhẫn.

Nhưng mà đây là cuộc chiến trong thế giới tự nhiên, Sở Tiên không hề nhúng tay vào.

Vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259: Bảo Sơn Màu Đỏ Và Bảo Thạch Lam Nhạt

"Í, mấy cái mai rùa biển này đẹp quá".

Ngay lúc Sở Tiên chuẩn bị ăn, thì bỗng nhiên thấy một cái mai rùa màu vàng kim ở dưới, hẩn hiếu kỳ bơi qua, cầm lên xem thử.

"Mai rùa biển thật là đẹp"

Sở Tiên nhìn cái mai rùa biển màu vàng, hoa văn trên mai vô cùng xinh đẹp. Ngay sau đó hẩn cầm cái mai rùa trong tay bơi về phía tàu cá.

"Bịch"

Sở Tiên ném nó lên tàu rồi nhảy lên:

- Lão Tầm, rửa sạch sẽ cái mai rùa biển này đi.
- Vâng thưa ông chủ. Lão Tầm đứng bên cạnh gật đầu cầm mai rùa biển lên hơi hiếu kỳ đánh giá:
- Ông chủ, cái mai này là ông chủ lấy được sau khi giết đồi mồi sao?
- Đồi mồi? Sở Tiên ngạc nhiên, lần đầu tiên hẩn nghe qua từ này.
- Vâng, nó là một loại rùa biển, tên khoa học gọi là đồi mồi. Đồi mồi là sinh vật được quốc tế bảo vệ. Ở nước chúng ta, nó là loại động vật bảo vệ cấp hai, loài này là hàng cấm giao dịch, mang theo đồi mồi là hành vi phạm pháp đó. Lão Tầm giải thích với hẩn:
- Nhưng mà mai của đồi mồi là một loại đá quý hữu cơ, có thể chế tạo các loại trang sức với giá đắt đỏ, nhưng mà bây giờ hàng thật ít lắm.
- Hừm, phải không? Trên mặt Sở Tiên lộ vẻ hiếu kỳ, liền đi tới chỗ máy tính tra thông tin.
- Đồi mồi làm đồ trang sức đẹp thật đó. Sở Tiên hơi kinh ngạc nhìn tư liệu trên máy tính. Đồ trang sức đồi mồi cực kỳ đẹp mắt, trên mạng không tra được giá cả cụ thể nhưng mà đối với loài động vật bảo vệ cấp hai ở nước mình thì giá của mai đồi mồi ít nhất phải tính bằng vạn. Mà cái mai hẩn vớt lên được gọi là Hoàng Kim Giáp, giá cực kỳ cao.

Nhưng mà đồi mồi thuộc động vật bảo vệ cấp hai, một khi bị phát hiện sẽ bị tóm rồi chịu phạt mất.

- Không ngờ mai rùa biển lại còn có thể làm ra đồ trang sức đẹp đến thế, cứ vớt toàn bộ mai rùa dưới đáy biển lên hết đi.

Sở Tiên suy nghĩ rồi liền nhảy xuống biển lần nữa vớt từng cái mai đòi mỗi lên.

Những cái mai này vô cùng chắc chắn, bạch tuộc cũng không thể phá hủy được nó, nhưng mà bên trên lại dính đầy máu thịt, nhìn hơi ghê tởm.

Sở Tiên để cho lão Tầm xử lý một chút, sau này nếu như có cơ hội thì tìm người làm thành trang sức.

Buổi chiều, Sở Tiên lại nhảy xuống biển, hất biển thành hình cá rồi dạo chơi dưới đáy biển. Ở khu vực biển đông này, mang theo mười con cá dunkleosteus, cơ bản không có loài nào có thể địch lại được hân.

Cho dù có là cá mập dài đến bảy, tám mét gặp bọn hân cũng phải chạy xa. Thậm chí nó có thể chạy được hay không mới là vấn đề.

"Ế, phía trước đẹp quá kia". Bơi hơn một tiếng đồng hồ, cảnh tượng trước mặt đột nhiên làm cho mắt Sở Tiên sáng lấp lánh.

"Cái này là đá san hô sao? Thật sự quá đẹp, giống như hoa dưới biển vậy."

Sở Tiên nhìn thấy cả khu vực đủ mọi màu sắc, liền nhanh chóng bơi qua.

Xung quanh khu vực đá san hô này có các loài cá đủ màu đủ sắc, đủ loài đủ kiểu đang bơi qua bơi lại, làm cho cả một khu vực như thế giới trong mơ vậy.

"Cái này giống cây thông, còn mấy cái này giống nấm độc ở trên mặt đất nè"

Sở Tiên hơi kinh ngạc nhìn san hô chi chít xung quanh, Ở đây có rất nhiều san hô vô cùng đẹp, còn đẹp hơn cả bể cá của hân nhiều.

"Lại còn có cả ốc biển nữa, đây không phải ốc Tù Và, loài ốc được xem là một trong bốn loại ốc lớn trên thế giới sao? Đúng là đẹp thật đó. Mẹ nó! Ốc biển đẹp ở đây nhiều ghê."

Sở Tiên tiện tay cầm một con ốc Tù Và lên xem, mặt đầy hiếu kỳ đánh giá.

Loại này hân đã thấy trên mạng rồi, cực kỳ đẹp, có giá trị sưu tầm. Một con ốc Tù Và tốt có thể bán được hơn ngàn đồng.

Bây giờ trên ngàn đồng đối với Sở Tiên mà nói cũng chẳng là gì, nhưng con ốc này lại đẹp như vậy, hân không bán để ở nhà làm vật trang trí cũng không tồi.

Vì vậy Sở Tiên cúi đầu nhặt mấy con ốc biển xung quanh đá san hô, hân lại phát hiện bốn loại ốc lớn trên thế giới: ốc kim khôi đỏ, ốc kim khôi vàng, ốc Tù Và cùng ốc anh vũ đều có thể tìm thấy được.

"Đúng nhiều thật đó, nếu như có thể tìm được mấy ngàn, mấy vạn con ốc Tù Và thì cũng có thể có được một đồng tài sản kết xù rồi."

Sở Tiên nhìn con cá dunkleosteus bên cạnh trong miệng đã chứa cả trăm con ốc biển, hân liền cười, vỗ đầu nó rồi bơi lên phía trên.

- Lão Tầm, gọi toàn bộ đám người Nhị Kiếm xuống đây, mỗi người cầm theo một cái lưới.

Sở Tiên nói với bọn người lão Tầm một tiếng rồi sau đó lấy toàn bộ số ốc biển trong miệng của dunkleosteus bỏ lên tàu.

- Chỉ cần vớt một số ốc biển đẹp thôi, mấy con xấu xí, không được sáng bóng thì khỏi vớt.

Sau khi Sở Tiên dặn dò xong xuôi, liền tiếp tục bơi về phía đáy biển, hân vớt lên từng con ốc biển tinh xảo mới lạ.

"Đúng là nhiều quá đi thôi, mấy món này nếu như đắt hơn một chút thì sẽ hốt luôn"

Ốc Tù Và đắt nhất có thể bán được với giá ba ngàn, bốn ngàn, còn mấy ốc biển loại ba khác mà đẹp thì cũng bán với giá lên ngàn, còn chủ yếu đều mấy loại ốc ba năm trăm, sáu trăm cũng có loại hai trăm, ba trăm thôi.

Nhưng mà Sở Tiên vớt lên bán hay không bán chỉ cần nói một tiếng, bản thân hân giữ lại để ngắm làm thú vui tao nhã cũng được.

Rất nhanh sau đó, bọn người Nhị Kiếm đã bơi đến lựa ốc biển chung với Sở Tiên. Sở Tiên nhìn một chút rồi cầm con ốc biển trong tay đưa cho một người cá.

Dạo dạo ở khu vực đá san hô này, điều khiến hân cảm thấy ngạc nhiên là hân bơi đã ba, bốn cây số nhưng vẫn chưa bơi ra khỏi phạm vi đá san hô này.

"Hửm? Trước mặt có một ngọn núi. Đó là gì vậy nhỉ? Trên ngọn núi mọc ra thứ gì mà lại có thể hiện ra ánh sáng màu đỏ được nhỉ? San hô sao?"

Sở Tiên bơi xung quanh xem thử, đột nhiên phát hiện ở bên phải có một ngọn núi cao hơn ba mươi mét. Nhưng mà điều khiến hân ngạc nhiên chính là ngọn núi đó lại hơi đỏ, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, hân cũng không biết ánh sáng đó rốt cuộc là gì.

"Có phải có bảo vật gì không nhỉ?"

Ánh sáng màu đỏ mờ hồ đằng xa kia ở dưới đáy biển tối om nhìn giống như ánh sáng của vàng vậy. Tim Sở Tiên không nhịn được đập liên tục, hần lập tức bơi nhanh đến chỗ đó.

"Đá quý sao?"

Càng đến gần màu đỏ mờ hồ kia càng mê người, giống như đá quý có ánh đỏ đang ngủ say dưới đáy biển vậy.

"Đậu má, nếu như thật sự là đá quý, bỏ đây hốt chắc luôn."

Trong lòng Sở Tiên nóng như lửa, ngọn núi khổng lồ kia nếu như thật sự là đá quý thì hẳn tuyệt đối không nói hai lời dẫn theo đám người Nhị Kiếm với tất cả người cả mạng đồ nghề xuống đáy biển để đào hết cái ngọn núi đá quý đỏ này lên.

Nghĩ đến đây hần liền tăng tốc bơi nhanh qua đó.

Nhưng có câu "vọng sơn bào tử mã", ngọn núi này cách hần ít nhất ba, bốn dặm, ước chừng phải bơi mất mười mấy phút Sở Tiên mới có thể đến bên ngọn núi được.

"Cuối cùng cũng đến rồi, nơi phát ra ánh sáng màu đỏ là phần chính của ngọn núi, bên trong rất có thể là đá quý."

Mất Sở Tiên như có lửa, nhìn ngọn núi này với khoảng cách gần, phần bên trong tản ra ánh sáng màu đỏ làm sáng rực xung quanh, cả ngọn núi giống như một khối đá quý khổng lồ nằm ngay giữa biển.

"Thật, lần này đúng thật rồi."

Sở Tiên bơi nhanh đến, đột nhiên hần phát hiện trên ngọn núi lại không hề có sinh vật nào. Hơn nữa dưới góc thị giác thượng đế, xung quanh ngay cả một con cá cũng không có.

"Chuyện này là sao?" Sở Tiên cau chặt lông mày, trong lòng có một dự cảm không lành. Hần nhìn đánh giá xung quanh một chút, cả một khu vực tĩnh mịch, không hề có sinh vật nào sống ở đại dương, trong vòng mấy trăm mét gần đó cũng không có bất kỳ sinh vật nào.

"Á đù, có vấn đề gì không nhỉ? Sao cứ có cảm giác hơi sai sai ta?" Sở Tiên ngạc nhiên, nghi ngờ, hần dùng thị giác thượng đế cẩn thận quan sát xung quanh.

"Không có vấn đề gì mà? Chẳng lẽ ngọn núi này có ảnh hưởng gì đó với các loài sinh vật khác cho nên gần đây không có sinh vật nào tồn tại hết?"

Trong lòng Sở Tiên suy đoán, hần bơi từ từ đến bên ngọn núi, nhìn ánh sáng màu đỏ phát ra từ bên trong, hần hơi hưng phấn chia tay ra sờ một chút.

"Đậu má." Rất nhanh sau đó Sở Tiên liền rút tay về, cả người liền lùi về phía sau.

"Con mẹ nó, cái này căn bản không phải là đá quý mà một ngọn núi lửa. Hơn nữa còn là một ngọn núi lửa sống nữa, không biết lúc nào sẽ đột nhiên phun trào dưới đáy biển." Trên mặt Sở Tiên xuất hiện mồ hôi lạnh.

Núi lửa phun trào dung nham dưới đáy biển sẽ lập tức bị nước biển làm nguội lại, giống như khi nặn kem đánh răng vậy, nhưng nhiệt độ bên trong vẫn vô cùng cao. Ngọn núi lửa này rõ ràng vẫn còn hoạt động, có lẽ giây tiếp theo sẽ phun trào, cũng có lẽ là nhiều năm nữa, điều này đã tạo nên cả một ngọn núi phát ra ánh sáng màu đỏ.

Ánh sáng này thật ra là dung nham ở bên trong.

"Còn cmm đá quý gì chứ, đậu má, cái này rõ ràng giống quả bom bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ. Nếu như mình vung cuốc lên đào thì đảm bảo đào nhanh tới đâu thì chết nhanh tới đó."

Trong lòng Sở Tiên có hơi lạnh lẽo, hần dần dần lùi về phía sau.

"Không đúng, đó là?" Rất nhanh sau đó cả người Sở Tiên lại ngừng lại, hần ngoảnh đầu lại, ánh mắt hiếu kỳ đánh giá chỗ bên cạnh ngọn núi kia.

Bên đó có một tảng đá cực kỳ lớn, tối thiểu nặng khoảng hai, ba tấn. Tảng đá này cũng phát ra ánh sáng.

Tảng đá này không phải là do ánh sáng từ núi lửa chiếu xuống nên mới phát sáng mà giống như là nó tự phát ra, hơn nữa ánh sáng của tảng đá không phải là màu đỏ mà là màu lam nhạt.

"Màu lam nhạt, đá màu đỏ, tảng đá này không thể là núi lửa, vậy thì?"

Sở Tiên nhớ đến một loại đá quý, trên mặt lộ ra vẻ không xác định, nhìn về ngọn núi khổng lồ, trong lòng cầu nguyện rồi từ từ bơi gần đến tảng đá kia.

Hần cẩn thận dè dặt bơi đến bên cạnh tảng đá, dùng tay sờ một cái không hề thấy nhiệt lượng mà lại thấy hơi lạnh. Bề mặt lồi lõm không bằng phẳng,

nhìn không khác là mấy so với các loại đá thông thường.

Nhưng tảng đá như thế này dưới ánh sáng màu đỏ của núi lửa ánh lên mà lại tản ra ánh sáng màu lam nhạt, điều này khiến hấn cảm thấy hơi kỳ lạ.

Sở Tiên nhìn xung quanh, hấn lấy một cục đá cứng ở gần đó rồi từ từ quẹt lên tảng đá to lớn kia.

Hấn dùng sức đè mạnh, rất nhanh sau đó liền xuất hiện một cái lỗ to bằng nắm tay, mà lúc này hấn phát hiện bên trong lại tản ra ánh sáng màu lam nhạt.

"Lần này cmn phát tài thật rồi!"

Sở Tiên kích động chia tay dùng sức chà vào bên trong, ánh sáng lam nhạt có hơi chói mắt.

"Rõ ràng luôn, là thật rồi, khả khả"

Sở Tiên hưng phấn nhếch môi, nước biển tràn vào trong miệng lại bị hấn phun ngay ra ngoài.

"Phải mau mang món bảo vật này đi, lỡ như núi lửa bùng nổ thì mình không phải sẽ chết oan uổng sao."

Sở Tiên lập tức biến thành hình cá, cả người hấn trực tiếp quần quanh tảng đá rồi dùng sức bơi về phía tàu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 260: Dạ Minh Châu Và Cá Biển Sâu

Sở Tiên lôi tảng đá nặng đến hai, ba tấn mà tốc độ của hấn vẫn không hề chậm, không đến nửa tiếng đồng hồ đã bơi tới dưới tàu cá.

Hấn để ba con cá Dunkleotreus kéo giữ tảng đá, bọn người Kiếm Nhị leo lên tàu rồi đứng bên trên tung lưới đánh cá xuống, sau đó từ từ kéo tảng đá lên.

Tảng đá sau khi được mang lên thuyền, dưới ánh mặt trời nhìn nó không có chút gì khác thường, cũng không có gì khác biệt quá lớn so với những tảng đá thông thường.

Nhưng mà ngay cái lỗ lúc Sở Tiên dùng sức đập vào thì trên tảng đá lại xuất hiện một vệt sáng màu lam chói mắt hấp dẫn ánh nhìn.

- Đéo hết lớp nham thạch bên ngoài tảng đá đi. Sở Tiên dặn dò đám người lão Tầm.

- Vâng thưa ông chủ. Lão Tầm gật đầu, ba người cá đi đến bên tảng đá, bọn họ dùng dao từ từ để từng phần nham thạch bao bên ngoài tảng đá.

Hai mắt Sở Tiên nhìn chăm chăm vào tảng đá khổng lồ này, nhìn lớp che phủ dần dần bị tách ra.

Sau một tiếng đồng hồ, tảng đá từ từ hiện ra hình dạng vốn có của nó.

- Ông chủ, đây là dạ minh châu đó! Lão Tầm đánh giá tảng đá quý màu lam trước mặt rồi nói với Sở Tiên.

- Không sai, là dạ minh châu. Sở Tiên gật đầu mạnh một cái.

Dạ minh châu là một loại đá quý quý hiếm, nó là vật chất phát sáng trải qua mấy ngàn vạn năm dưới lòng đất. Từ lúc ban sơ khi núi lửa phun trào nham thạch, đến sau này địa chất vận động rồi tích tụ khoáng thạch trong lòng đất mà thành, nó bao gồm những loại đá có nguyên tố hiếm phát sáng.

Dạ minh châu thường có màu vàng lục, lam nhạt, màu đỏ cam cùng nhiều màu khác nữa. Lúc đầu ở dưới đáy biển, Sở Tiên đoán ngọn núi kia chính là một ngọn núi dạ minh châu màu đỏ cam, nhưng kết quả lại là một ngọn núi lửa, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hấn.

Nhưng mà có thể cũng do ngọn núi lửa kia nên ngay bên cạnh lại thật sự sinh ra một tảng đá dạ minh châu.

Bởi vì nó nằm sát bên núi lửa cho nên tảng đá dạ minh châu này bị nham thạch bao phủ, hoàn toàn che khuất ánh sáng của nó.

Nhưng lại bởi vì nó bị chiếu rọi bởi ánh đỏ tản ra từ núi lửa cho nên làm có nó chỉ tản ra ánh sáng màu lam nhạt thôi.

Trùng hợp như vậy khiến Sở Tiên phát hiện ra nếu như không phải hấn có thể tự do ngao du dưới biển thì tảng minh châu này rất có khả năng sẽ nằm yên dưới đáy biển mãi mãi. Sau đó núi lửa hoạt động bùng lên lại thì có khả năng vĩnh viễn không ai có thể phát hiện được nó.

- Thật sự quá đẹp luôn, khả khả, dạ minh châu lớn như thế này thì chẳng phải sẽ đáng giá đến mấy trăm triệu luôn sao? Thậm chí mấy tỷ luôn chứ nhỉ?

Trên mặt Sờ Tiên lộ ra vẻ hưng phấn.

- Ông chủ, tôi đem dạ minh châu này đi cân thử xem sao. Lão Tầm đứng bên cạnh để đám người Nhị Kiếm bê dạ minh châu như hình quả trứng để lên trên cái cân.

Hai ngàn ba trăm năm mươi mốt ký.

Nhìn con số cực lớn hiện lên trước mặt, Sờ Tiên hưng phấn nhếch môi. Nặng hơn hai ngàn ký tức là nặng hơn hai tấn luôn đó.

Sờ Tiên đi đến bên máy tính tra một chút, nhưng mà hắn không tra ra được giá cả cụ thể. Hắn không biết có thể bán được bao nhiêu tiền, chắc cũng phải trên năm trăm triệu, thậm chí có thể bán được với giá cả tỷ ấy chứ.

"Thật sự không ngờ lần đầu ra biển lại có thể gặp trúng bảo vật như thế, số đúng là đồ oi là đồ mà". Sờ Tiên hưng phấn sờ một cái.

"Dạ minh châu lớn thế này hoàn toàn có thể chế tác ra trên mấy chục ngàn món trang sức, nếu tính như vậy thì giá trị của tảng dạ minh châu này chắc có thể đạt trên cả tỷ lận"

"Tiền vào túi sao mà dễ quá đi." Trong lòng Sờ Tiên không kìm được cảm thán. Nhặt đại một tảng đá có giá trị cả tỷ, đúng thật là phát tài sau một đêm, là của trên trời rơi xuống mà.

- Ốc biển vớt được bao nhiêu rồi? Sờ Tiên hỏi đám người lão Tầm.

- Thừa ông chủ, đã vớt lên tầm khoảng bốn ngàn, năm ngàn con rồi. Lão Tầm chỉ một đồng ốc biển trên tàu nói.

- Ở dưới còn nhiều ốc biển không?

- Vẫn còn nhiều lắm, chỗ này giống như cái ổ của ốc biển vậy, bơi có vài mét là lại thấy ngay ốc biển. Nhị Kiếm trả lời.

- Nếu còn nhiều như vậy thì vớt thêm một ít nữa đi. Sờ Tiên nhìn mấy con ốc biển xinh đẹp rồi nói với đám người Nhị Kiếm.

- Vâng, ông chủ.

- Lần này vớt thêm mấy con cực phẩm, còn mấy con có tỷ vết thì không cần vớt lên đâu.

Sau khi bọn người Nhị Kiếm nhảy xuống, Sờ Tiên nhìn số ốc biển trên tàu nghĩ chỉ cần bỏ thịt ốc ở bên trong đi thì nó thành đồ sưu tầm tinh xảo ngay. Dù sao thứ này cũng sẽ không bị hư hỏng, sau này có thể còn tăng giá trị theo thời gian nữa.

Ở khu vực này dang dăng cả một ngày dài, tối đến, Ngạc Thất làm hai món ốc biển ngon tuyệt. Sau khi ăn uống no say, Sờ Tiên trải qua đêm thứ hai ở trên biển.

Sáng sớm hôm sau, Sờ Tiên tiếp tục nhảy xuống đáy biển, hắn biến thành hình cá rồi ngao du trong biển. Hắn phát hiện ra cá lớn thì nuốt chửng, còn phát hiện sinh vật kỳ lạ thì liên quan sát nó một lúc.

Hai ngày kế tiếp, số lượng cá hắn nuốt đã hơn năm mươi tấn, số lượng tuyệt đối thống trị còn sót lại hai chỗ.

- Ông chủ, chỗ phía trước khá sâu, hơn nữa cách đó không xa là khu vực đảo quốc, phía bên phải chính là hải phận quốc tế.

Ngày thứ 5 ra biển, lão Mục nhìn bản đồ trên tàu cá liền nói với Sờ Tiên.

- Vậy chúng ta đi qua phía hải phận quốc tế đi, khu vực đó sâu khoảng bao nhiêu? Sờ Tiên hiếu kỳ hỏi.

- Hơn hai ngàn mét, hơn nữa ở đó địa hình giống như thung lũng trên mặt đất vậy, vô cùng phức tạp.

- Ừm, được. Sờ Tiên gật đầu.

Hôm qua chỗ hắn bơi cũng chỉ sâu khoảng hơn bảy trăm mét thôi, so với khu vực phía trước quả thật chênh lệch rất lớn.

Nước biển càng sâu, sinh vật đáy biển càng ít, hình dạng của chúng thì vô cùng kỳ lạ.

Sờ Tiên từng đụng phải một con cá dưới đáy biển nhìn như bướm bướm, vô cùng đẹp đẽ, tinh xảo. Hắn vốn muốn bắt nó lên làm cá kiếng nhưng lại không ngờ lúc bắt lên ở độ sâu khoảng ba mươi, bốn mươi mét thì mất con cá giống bướm kia liền trắng dã, rất nhanh sau đó liền ngòm mất tiêu.

Chuyện đó làm hắn cực kỳ tiếc nuối, đồng thời hắn cũng ngộ ra có một số loài cá chẳng thể sống ở khu vực nước cạn, một khi chúng rời khỏi môi trường sinh tồn, chúng có thể không thích ứng được rồi sẽ chết rất nhanh.

Sờ Tiên nhảy xuống biển, cá Dunkleosteus cùng ba con cá mập vẫn luôn bơi theo sau liền lập tức bơi quanh hắn.

"Chỗ này quả thật khá sâu đấy." Sở Tiên liền bơi về phía đáy biển, bơi hơn một phút mới xuống được đáy biển.

"Ở độ sâu hơn một ngàn mét, ánh mặt trời đã không thể chiếu xuống được, hoàn toàn đen kịt một màu luôn.

Sở Tiên quan sát xung quanh liền phát hiện thị lực của hắn chỉ có thể hoạt động trong phạm vi bốn mươi mét thôi, cho dù là thị giác thượng đế thì ngoài bốn mươi mét cũng đen kịt, ở nơi này giống như đang ở dưới vực sâu vậy.

Thình thoảng ở đây có một hai sinh vật phát sáng khiến cho Sở Tiên có hơi không thích ứng.

Hắn ngoảnh đầu nhìn cá Dunkleotreus không có chuyện gì khác thường, xem ra dưới biển sâu tối đen này không phải trở ngại gì lớn với bọn chúng.

"Í, đây là cá gì mà lại có thiên phú nhỉ?"

Mới vừa bơi được khoảng mười mấy mét, ngay lúc Sở Tiên hơi không thích ứng muốn bơi lên trên thì đột nhiên hắn phát hiện một con cá thuộc loài cá phát sáng. Điều khiến hắn hiếu kỳ đó là phần phát sáng lại không phải thân cá mà là cặp mắt của nó.

"Thiên phú nhìn trong tối sao? Ha ha, thật sự thiếu cái gì thì sẽ đưa tới cái đó mà, đúng lúc ghê vậy đó!" Sở Tiên nhìn thiên phú, mặt hắn liền lộ ra vẻ hưng phấn liền lập tức bơi đến há miệng nuốt chửng.

"Lúc này bản thân mình có thể nhìn thấy rõ ràng trong biển sâu rồi, hơn nữa loại năng lực nhìn trong bóng tối lại có thể nhìn trong phạm vi hơn một trăm mét lận, đúng là khác thường. Đây chính là chỗ của cá biển sâu sao? Không biết mấy loài khác ở độ sâu mấy chục ngàn mét thì sẽ như thế nào nhỉ?"

Có năng lực nhìn trong bóng tối, thị giác của Sở Tiên tăng lên rất nhiều, hắn hiếu kỳ quan sát xung quanh.

"Con này là cá Anglerfish sao? Quả nhiên là xấu xí như trong lời đồn." Sở Tiên nhìn cá Anglerfish trên đỉnh đầu có mấy sợi lông phát sáng, trong lòng hắn khinh bỉ nghĩ.

"Con cá tuyệt biển sâu này có cái đầu cực lớn, ít nhất nặng hơn hai mươi cân, hiếm thấy thật." Sở Tiên bơi nhanh đến rồi há miệng nuốt chửng cá tuyệt vào bụng.

Ở vị trí dưới đáy biển sâu hơn một ngàn mét, hắn phát hiện có rất nhiều loài cá sinh sống ở đây đều có hàm răng sắc bén, hình dạng của chúng thì vô cùng đặc biệt.

Có con cá giống đầu rắn, trong miệng nó từng cái răng sắc bén nhìn thì thấy giống như rắn độc đáy biển vậy.

Có loài cá răng vô cùng dài, đỉnh đầu có một con mắt sắc bén, nhìn cực kỳ gớm ghiếc.

Thực vật đáy biển ở khu vực biển sâu thì tương đối ít, bởi vì chúng không thể tiến hành quang hợp được. Ở dưới đáy biển sâu không được sáng sủa như khu vực ven biển, ở đây mang đến cho con người ta một cảm giác ngột ngạt khó chịu.

"Ê, trước mặt lại có nguyên đàn cá kia!" Đang bơi dưới đáy biển, lúc này độ sâu so với mặt nước ước tính đạt đến hai ngàn mét, mà lúc này, Sở Tiên đột nhiên phát hiện ra phía trước có nguyên một đàn cá màu đen.

Ở đáy biển hơn hai ngàn mét, một đàn cá toàn thân đen thui thui lù, chắc có khoảng bốn trăm, năm trăm con. Bọn chúng đang lác lác cái thân hình nhỏ dài tấn công con cá hổ dài cả bảy, tám mét.

Mỗi con trong đàn cá đen thui kỳ lạ kia đều dài khoảng hai mét, chúng có cái miệng kỳ lạ giống như vũ khí sắc bén, chỉ trong chớp mắt đã để lại trên mình con cá hổ kia một vết thương sâu cực kỳ.

Cái con cá hổ dài bảy, tám mét kia nhìn thì to lớn, uy phong凛凛 là thế nhưng dưới sự bao vây tấn công của sinh vật kia lại không có tỷ lệ phản kháng nào, rất nhanh sau đó liền thoi thốt rơi xuống đáy biển.

Sở Tiên dẫn theo mấy con cá Dunkleotreus bơi nhanh qua, hắn hiếu kỳ đánh giá đàn cá kỳ lạ này.

Luron Pelican: Năng lượng 2145

Thiên phú: Không

Lực tấn công: 2330

"Luron Pelican à, thì ra là luron Pelican. Nhìn trên mạng với ngoài chênh lệch nhiều thật."

Sở Tiên nhìn thấy thông tin về đàn luron, trong lòng thầm nghĩ.

Thân hình của luron Pelican có thể dài đến một mét tám, nó kéo theo cái đuôi dài nhìn như cái roi. Miệng rộng là dấu hiệu đặc thù của nó. Loài cá này miệng có thể há to ra, cho phép nó nuốt được những con mồi to hơn nó. Điều thú vị là luron pelican có cái miệng rộng nhưng răng lại rất bé, điều này cho thấy bọn chúng thích ăn cá nhỏ thôi.

Đây là tư liệu hần nhìn thấy trên mạng, nhưng rõ ràng tư liệu này không hề thực tế. Đàn lươn Pelican dài khoảng hai mét này không chỉ có cái miệng cực kỳ to lớn mà lại còn có đầu lưỡi như một con rắn vậy. Hơn nữa Sở Tiên vừa mới chú ý đến đầu lưỡi của Pelican vô cùng sắc bén.

Điều làm hần cảm thấy kinh ngạc đó là đàn lươn pelican này nhìn thấy hần chỉ huy mười con cá Dunkleotreus bơi về phía chúng nhưng chúng lại không có chút gì sợ hãi. Ngược lại từng con một hướng về phía bọn hần, đầu lưỡi trong miệng nhẹ nhàng thè ra, giống như bọn chúng lúc nào cũng có thể tiến hành tấn công vậy.

"Đúng là loài cá hung dữ."

Sở Tiên không khỏi cảm thấy kinh ngạc vì sự hung hãn của bọn chúng, nhưng đối với sự khiêu khích của chúng, hần không hề sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 261: Lươn Khổng Lồ Nhiễm Bức Xạ Hạt Nhân (Thượng)

"Phải dạy dỗ lại mấy cái thứ không biết trời cao đất dày này mới được"

Sở Tiên hơi há miệng ra hiệu với cá Dunkleotreus, ngay sau đó liền lập tức tấn công đàn lươn Pelican.

"Khè khè." Lươn pelican thè lưỡi nhìn đám người Sở Tiên xông đến, chúng không chút sợ hãi lắc lắc cái đuôi nghênh đón.

"Muốn chết à." Sở Tiên cười lạnh, miệng hần tạo ra một quả cầu nước cực lớn, phun thẳng đến một con Pelican.

Thân hình của lươn Pelican đẹp giống như cá hổ, ở dưới đáy biển vô cùng linh hoạt. Lúc quả cầu nước vẫn chưa tấn công đến nó đã có thể nhẹ nhàng tránh được.

Mặt Sở Tiên hơi kinh ngạc:

"Tốc độ phản ứng nhanh thật, hèn gì có thể giết được cá hổ dài đến bảy, tám mét. Nhưng mà không thể so sánh chúng ta với cá hổ được.

Có lẽ sau khi giết được con cá hổ dài bảy, tám mét làm chúng cực kỳ tự tin, bọn chúng nhanh chóng tản ra, hai mươi, ba mươi con cùng lúc vây lại tấn công Sở Tiên cùng cá Dunkleotreus.

"Loài lươn này thông minh thật, nhưng lại không biết chúng ta kinh khủng như thế nào."

Sở Tiên cười, bây giờ lực tấn công của hần có thể đạt đến hơn bốn ngàn, gấp đôi mấy con lươn Pelican này. Mấy con cá Dunkleotreus càng không cần phải nói, lực tấn công của chúng dường như vượt cả vạn. Chỉ với lực tấn công của ba con cá mập còn lại thì cũng đã mạnh hơn lươn Pelican rất nhiều.

Bọn chúng tự cho đó là niềm kiêu hãnh nhưng lực tấn công của chúng so với cá Dunkleotreus hay Sở Tiên mà nói thì giống như truyện cười mà thôi.

Nhìn thấy lươn Pelican đang tấn công về phía mình, Sở Tiên trực tiếp hất cái đuôi quét đến một con cách hần gần nhất.

"Ầm." Âm thanh nặng nề truyền đến, chỉ thấy con lươn đó giống như đụng trúng tàu hỏa vậy, chỉ một chiêu liền đứt lìa, cả đầu đẹp lép, hình dạng bị bóp méo hoàn toàn.

"Muốn chết à." Lúc này một con lươn Pelican lại tấn công về phía đầu hần. Nó hung hăng há miệng, đầu lưỡi trong miệng nó tựa như lưỡi kiếm sắc bén hung hãn tấn công hần.

"Cạch." Điều khiến con Pelican này kinh khủng chính là ngay lúc nó tấn công Sở Tiên đột nhiên xuất hiện một cái miệng cực kỳ lớn đang há to muốn nuốt chửng đầu nó.

Cái miệng ấy mọc chi chít răng, to lớn giống như cái động không đáy trực tiếp đem đầu nó nuốt trọn.

"Ừc." Sở Tiên ngay cả cắn cũng không thèm cắn trực tiếp nuốt trọn con lươn Pelican dài hơn hai mét còn đang sống vào trong bụng, đợi mấy giây sau không thấy gì khác thường hần lại tiếp tục tấn công vào mấy con Pelican ở xung quanh.

Cơ thể hần linh hoạt dễ dàng quán chặt một con Pelican, hần há to miệng cắn đứt cái đầu, lại há miệng lần nữa nuốt hết vào bụng.

So với Sở Tiên bên này thì cá Dunkleotreus ở xung quanh càng hung dữ hơn. Bọn chúng hoàn toàn coi thường sự tấn công của lươn Pelican. Cho dù mấy con lươn Pelican cắn chặt lấy người Dunkleotreus, đầu lưỡi không ngừng tấn công thì vẫn không thể để lại trên người cá Dunkleotreus bất kỳ vết thương nào.

Trái lại mấy con cá Dunkleotreus chỉ cần cắn vào người của luron Pelican, cho dù cắn trúng bộ phận vào thì toàn bộ đều một phát đứt thành hai.

Thời xa xưa cá Dunkleotreus đã từng có thể cắn cá mập thành hai mảnh, với thực lực kinh khủng như thế thì chắc chắn chúng không phải là con vật mà mấy con luron chỉ vền vẹn hai mét kia có thể khiêu khích được.

Từng con Pelican bị giết chết, rất nhanh sau đó cả đàn luron liền cảm thấy có hơi sợ hãi, chúng lật dật dừng tấn công, ngay lập tức tập trung lại một chỗ rồi bỏ chạy mất.

"Xem ra vẫn là có chút thông minh, đánh được thì đánh, đánh không lại thì chạy. Nhưng mà muốn chạy đâu dễ vậy, thống trị!

Sở Tiên lập tức tiến hành lực thống trị, nhưng điều khiến hắn hơi chùn bước chính là sau khi mấy con luron Pelican liều mạng giãy dụa thì càng điên cuồng bỏ chạy ra xa.

"Giỏi đó, vậy mà lại có lực kháng cự mạnh mẽ như thế với thống trị." Nhìn bọn chúng chạy trốn ra xa, trong lòng Sở Tiên cảm thán, nhưng hắn không tính bỏ qua mấy con luron này, liền lập tức đuổi theo sau.

Tốc độ luron Pelican rất nhanh, Sở Tiên với cá Dunkleotreus miễn cưỡng mới có thể đuổi kịp. Dù sao ở dưới đáy biển chẳng có mắt bơi, hắn dứt khoát đuổi giết đàn luron Pelican.

Địa hình nơi này cực kỳ phức tạp, thỉnh thoảng có một con núi cao đến mấy chục mét, đáy biển còn có một số thực vật màu đen, nhìn vô cùng quái dị.

Luron Pelican có màu đen nên cực kỳ dễ ẩn nấp ở địa hình như thế này, chạy trốn chừng mười mấy phút liền trốn ngay dưới lớp rong biển màu đen.

Nhưng mà Sở Tiên vẫn luôn dùng sóng âm để truy lùng chúng nên hắn liền trực tiếp tấn công thẳng về phía chúng.

Luron Pelican từng sò, liền nhanh chóng chạy trốn chết.

"Đâu má, mấy con này thông minh quá." Sở Tiên thấy bọn chúng chạy trốn chết thì kinh ngạc đuổi theo.

Thế nhưng sau năm phút, Sở Tiên đột nhiên dừng lại, mấy con cá Dunkleotreus cũng vậy.

Trong lòng Sở Tiên xuất hiện mờ hơi lạnh, nhìn một màn trong đầu cảm thấy có hơi không tương tượng nổi.

"Dm, đây là cái gì?" Sở Tiên không kìm được chửi tục.

Từ sóng âm truyền tới hình ảnh hơn một trăm con luron Pelican đang trốn xuống khe nứt dưới đáy biển mà trong khe nứt đó lại có nguyên một đàn luron Pelican.

Đàn luron này chắc chắn không phải mấy trăm, mấy nghìn con mà ít nhất cũng trên cả vạn.

Nhưng điều đó vẫn không phải là điều khiến Sở Tiên kinh ngạc, hắn không nghĩ rằng cả vạn con luron Pelican lại có thể có nguy cơ gì đến hắn với mười con cá Dunkleotreus.

Điều làm hắn cảm thấy sợ hãi chính là trong khe nứt lại có một con quái vật khổng lồ.

Cả người nó dài ít nhất mười mấy mét, người nó không giống với mấy con luron Pelican thông thường, nó giống như rắn thì đúng hơn. Nhưng mà phần đầu lại không khác tí nào luron Pelican, chẳng qua nhìn dữ tợn, kinh khủng hơn thôi.

"Sao lại có con luron lớn như thế nhỉ?" Trên mặt Sở Tiên lộ vẻ kinh ngạc.

Trên thế giới bắt được luron dài nhất cũng chỉ dài khoảng sáu mét thôi, nhưng so với cái con dài mười mấy mét này đúng là kém xa.

Nhìn thấy con luron Pelican khổng lồ này trái lại làm hắn nhớ đến một tư liệu đã xem cách đây không lâu. Ở Anh có một chuyên gia cho rằng quái vật hồ Loch Ness thật ra chính là một con luron Pelican.

Anh ta kết luận đó là một con luron Pelican biến dị, trải qua trăm năm phát triển dài đến mười mấy mét. Đây là kết luận khoa học, tuy chứng cứ không đủ nhưng vẫn có lý.

"Vậy đây chắc cũng là một con luron bị biến dị rồi."

Sở Tiên nhìn thấy hình ảnh từ sóng âm truyền đến, hắn không do dự dẫn mấy con cá Dunkleotreus bơi đến cái khe nứt kia. Luron Pelican dài mười mấy mét vẫn không thể khiến hắn lùi bước được.

Sở Tiên dẫn theo mười con cá cá Dunkleotreus khổng lồ cộng thêm ba con cá mập xanh lớn nhìn cực kỳ nổi bật. Lúc đến gần khe nứt liền có một số con Pelican phát hiện ra bọn hắn nhưng cái con Pelican biến dị khổng lồ kia vẫn chưa phát hiện ra.

Sở Tiên chậm chậm đến gần chỗ khe nứt kia, từng đàn Pelican bên trong khe nứt đang bơi ra.

Nhìn vào bên trong một chút, Sở Tiên ước chừng khe nứt ở biển sâu này tối thiểu sâu khoảng ba trăm, bốn trăm mét mà chiều rộng chỉ vèn vèn mười mấy mét thôi.

Nhìn cả ngàn con lươn Pelican nhanh chóng bơi về phía hắn, Sở Tiên hưng phấn há to miệng ra. Nhiều lươn như thế nếu như nuốt chừng toàn bộ thì e rằng thân hình hắn phải dài đến sáu mét, năng lượng sẽ tăng lên một, hai ngàn.

Lươn Pelican lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn hắn, rất nhanh sau đó mười mấy ngàn con lươn vây quanh lấy bọn hắn.

Không thể không nói thủ đoạn bao vây tấn công của Pelican vô cùng cao siêu.

Sở Tiên đánh giá Pelican xung quanh một lát, đa số đều dài khoảng hai mét, trong khe nứt chỉ có một con lươn Pelican không lộ thôi.

Điều này làm hắn cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, mấy con lươn Pelican hắn chẳng có chút lo lắng gì, lặc lư thân mình tấn công thẳng đến bọn chúng.

Lươn Pelican biết bao vây tấn công. Nhưng đối với cá Dunkleotreus thì năng lực phối hợp săn giết của bọn chúng hoàn toàn ăn đứt Pelican.

Mỗi cá Dunkleotreus xoay về một hướng, mười con hoàn toàn vây tóm được toàn bộ lươn Pelican ở bốn phương tám hướng.

Sở Tiên nhìn nhiều lươn Pelican như thế thì cũng thể hiện thực lực của mình, cả người phát ra điện áp mạnh, vẩy đuôi một cái Pelican liền chết ngất.

Ngoài ra, chỉ cần lươn Pelican đụng vào người Sở Tiên trong chớp mắt liền cảm thấy cả người tê dại. Lúc đó người hắn lập tức quán chặt rồi đem đến trước miệng há một cái nuốt trọn.

Chỉ với mười mấy giây ngắn ngủi, tổng cộng số Pelican bị giết đã hơn hai mươi con. Cảm thụ năng lượng đang tăng nhanh, Sở Tiên hưng phấn nhìn chằm chằm mấy con Pelican xung quanh.

Sở Tiên không hề giải phóng lực thống trị, hắn sợ bản thân mình sau khi giải phóng thì mấy con Pelican sẽ lập tức chạy trốn mất, như vậy thì lại phải tốn công truy đuổi thêm một lần nữa.

Nuốt chừng đàn lươn Pelican này thì thực lực của hắn có thể tăng lên rất nhiều, Sở Tiên không có ý định để cho bọn chúng trốn mất.

Cá Dunkleotreus ở xung quanh bởi vì tốc độ có hơi yếu cho nên số lượng lươn Pelican bị giết chết không được nhiều như Sở Tiên. Nhưng mà cho dù như thế, chỉ trong mấy chục giây mười con cá Dunkleotreus cũng đã giết được hơn một trăm con lươn Pelican.

Giống như Sở Tiên, đàn cá Dunkleotreus cũng đã trực tiếp nuốt chừng lươn Pelican vào bụng.

Hơn một trăm con lươn bị chết trong cái đàn có cả vạn con thì chẳng coi là gì. Xung quanh vẫn đông nghịt những con lươn đang thè cái lưỡi đen xì lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn hắn như cũ, trông giống như thợ săn có kinh nghiệm phong phú vậy.

"Một đám ngu ngốc." Sở Tiên cười lạnh, hắn há to miệng không kiêng nể gì trực tiếp lao thẳng vào trong bọn chúng.

"Khệt khệt." Từng con Pelican nhìn thấy Sở Tiên xông đến, mấy chục con đồng thời cắn phập vào người hắn.

Nhưng mà Sở Tiên lập tức tỏa ra điện áp khiến cơ thể từng con một bị cứng đờ. Hắn há miệng chỉ ngậm nuốt chừng. Hắn cuộn mình lại, bảy tám con lươn Pelican bị hắn trực tiếp cuộn lại rồi nuốt vào bụng.

"Khà khà, bọn chúng tấn công ngay cả phòng ngự của bản thân mình cũng không phá được, xem ra chính mình có thể đại phát tứ phương rồi."

Sở Tiên cảm thấy trên người có hơi đau, sau khi phát hiện không có bị thương, cả người khẽ động tấn công thẳng vào chỗ lươn Pelican tập trung tương đối đông.

"Khệt khệt khệt." Mấy con lươn Pelican bị nuốt chừng trái lại làm kích động những con ở xung quanh. Từng con thè lưỡi ra mãnh liệt tấn công về phía hắn. Chúng há cái miệng cực lớn cắn lên người hắn.

"Đầu má, cánh tay mình vậy mà bị cắn đứt mất."

Đột nhiên Sở Tiên cảm thấy cánh tay người trên đỉnh đầu mình bị cắn đứt, trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ, hắn điên cuồng cắn từng con Pelican. Cái miệng khổng lồ sau khi cắn một phát liền trực tiếp nuốt luôn.

Cứ một giây lại một con bị giết chết, hắn quả thật là một con mãnh ngư đến từ vực sâu vô tận đang săn giết những con tôm, tép không có chút lực phản kháng nào.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 262: Lươn Khổng Lồ Bị Nhiễm Bức Xạ Hạt Nhân (Hạ)

Bên này Sở Tiên điên cuồng giết chóc, cá Dunkleotreus ở xung quanh phát hiện mấy con lươn nhỏ bé kia không có tí uy hiếp vào với chúng, chúng bắt đầu mạnh mẽ xông tới nuốt trọn.

Nếu so với Sở Tiên cùng cá Dunkleotreus thì ba con cá mập lại khá thảm thương. Bọn chúng bị mấy trăm con lươn Pelican bao vây, trên người rất nhanh liền xuất hiện những vết thương, máu tươi không ngừng trào ra.

Nhưng mà cá mập xanh cho dù là loài tồn tại yếu kém trong họ nhà cá mập thì đối mặt với mấy con lươn Pelican này cũng không hề tỏ ra yếu ớt. Máu tươi khiến cho chúng càng thêm điên cuồng hơn, ba con cá mập xanh điên cuồng cắn xé cả đàn lươn.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi bọn chúng đã giết mấy trăm con lươn Pelican.

Sau mười mấy phút, Sở Tiên đã nuốt khoảng bảy trăm, tám trăm con lươn. Nhưng những con lươn xung quanh không vì bọn hấn chém giết mà ít đi.

Trong khe nứt càng lúc càng nhiều lươn Pelican phát hiện đám người Sở Tiên, ngay sau đó bọn chúng liền bơi nhanh đến tham gia trận chiến.

Lươn Pelican hung hãn như vậy làm cho Sở Tiên cảm thấy rất bất ngờ. Cả đám không chạy trốn làm hấn ngược lại còn thấy vui mừng, tiếp tục điên cuồng chém giết.

Dần dần số lượng lươn Pelican bị hấn cùng đám cá Dunkleotreus giết chết đã đạt đến năm ngàn, sáu ngàn con. Điều này làm cho mấy con lươn ở xung quanh cảm thấy hơi hoảng sợ.

Bọn chúng nhìn thấy mười một con cá khổng lồ trước mắt không có chút thương tích nào, trong lòng có hơi sợ hãi. Từng con một ngừng tấn công, chúng nôn nóng nhìn những con vẫn đang xông vào chém giết Sở Tiên với Dunkleotreus.

Một con lươn Pelican có hơi sợ lập tức chạy trốn về phía khe nứt, sau đó con thứ hai theo sau chạy trốn mất.

Đã có con chạy trốn thì rất nhanh sau đó càng ngày càng nhiều con bơi về phía khe nứt kia.

Sở Tiên nhìn thấy bọn chúng trốn mất, liền bắt giết mấy con, ngăn cản chúng muốn truy kích cá Dunkleotreus.

"Cái con bự con kia vậy mà chưa chịu lên, không biết rốt cuộc nó mạnh cỡ nào." Sở Tiên qua sóng âm nhìn thấy con lươn Pelican khổng lồ đang ở trong khe nứt, trên mặt hấn đang lộ vẻ do dự.

"Đi, chúng ta từ từ bơi qua đó."

Sở Tiên nghĩ ngợi rồi ra hiệu với mấy con cá Dunkleotreus bên cạnh, ngay sau đó liền mang theo bọn chúng chậm chậm bơi về phía khe nứt.

Hấn muốn xem thử năng lượng của con Pelican đó là bao nhiêu, lực tấn công là bao nhiêu. Nếu như lực tấn công mà thấp thì hấn hoàn toàn có thể mang cá Dunkleotreus đi giết cái con bự con kia.

Bọn người Sở Tiên đi vào trong khe nứt, mấy con lươn Pelican xung quanh hoảng loạn bơi về phía đáy.

Mấy ngàn con lươn Pelican bơi vào trong khe nứt làm động đến con lươn khổng lồ kia. Nó chậm chậm dịch chuyển thân thể.

Vào trong khe nứt, Sở Tiên rất nhanh liền thấy toàn bộ con quái vật kia. Nó dài ước chừng mười hai, mười ba mét, cả người to như cái thùng nước, da màu đen bóng loáng. Nó còn có một cái đầu to khủng bố tầm hai mét, so với Sở Tiên thì còn lớn hơn nhiều.

"Con quái này khủng thật, đây mới thật sự là quái vật khổng lồ. Nhìn còn ghê gớm hơn nhiều với mấy con mãng xà khổng lồ trong phim nữa."

Sở Tiên nhìn thấy thân hình khổng lồ của nó liền tăng tốc bơi đến.

Đến phạm vi bốn mươi mét, Sở Tiên lập tức tra được tư liệu của nó.

Lươn khổng lồ nhiễm bức xạ hạt nhân: Năng lượng 11000.

Thiên phú: Chất da mềm.

Lực tấn công: 12110.

"Con này mạnh thật, lực tấn công không chỉ hơn mười hai ngàn mà lại còn có cả thiên phú nữa. Chất da mềm là thiên phú gì nhỉ?"

Sở Tiên kinh ngạc nhìn con lươn khổng lồ này, nhưng mà rất nhanh sau đó hấn chú ý đến tên của con lươn: Lươn khổng lồ bức xạ hạt nhân.

"Chẳng lẽ khủng hoảng hạt nhân ở đảo quốc làm cho lươn Pelican bị biến dị sao? Chắc là vậy, ở đây cách đảo quốc không phải xa lắm, trước đây trên TV có chiếu những loài cá bị nhiễm bức xạ rồi."

Trong lòng Sở Tiên phỏng đoán con lươn Pelican khổng lồ này đã từng bị nhiễm phóng xạ nên cơ thể mới dài đến cực hạn, hơn nữa còn có cả thiên phú da mềm nữa.

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ, con lươn khổng lồ bị nhiễm bức xạ ở phía đáy khe nứt từ từ mở mắt, cả người cuộn lại nhìn lên phía trên.

Lúc nó nhìn thấy Sở Tiên cùng mười con cá Dunkleotreus nó liền đứng dậy giống như con người.

Cái đầu khổng lồ với ánh mắt màu đen lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn hắn.

Sở Tiên nhìn thấy con lươn khổng lồ nhiễm bức xạ đứng dậy, hắn bắt giắc lùi về sau mấy bước. Trước mắt lực tấn công của con lươn này gấp ba lần hắn, hắn không chút nghi ngờ nó có thể dễ dàng xử đẹp hắn luôn.

Cá Dunkleotreus nhanh chóng bơi xung quanh Sở Tiên trung thành phòng vệ.

Sở Tiên nhìn thông tin của cá Dunkleotreus.

Cá Dunkleotreus: Năng lượng 8735

Thiên phú: Thân người cứng rắn

Lực tấn công: 9765

"Lực tấn công chênh lệch hơn hai ngàn, không biết mười con cá Dunkleotreus thì có thể giết được con lươn khổng lồ nhiễm bức xạ không nữa."

Trong lòng Sở Tiên phân tích, nhưng mà rất nhanh sau đó hắn liền lắc đầu. Chênh lệch hơn hai ngàn đã là một khoảng cách khá lớn rồi, hắn không dám đảm bảo cá Dunkleotreus có thể giết được con vật khổng lồ này.

"Đi thôi."

Trong lòng Sở Tiên khẽ động, hắn quyết định mang theo cá Dunkleotreus rời khỏi chỗ đó, không thể đánh nhau khi không nắm chắc phần thắng được.

Nhưng mà điều khiến hắn không ngờ chính là lúc hắn vừa chuẩn bị rời đi, con lươn khổng lồ bị nhiễm bức xạ đang nhìn chằm chằm hắn đột nhiên tập kích về phía bọn hắn.

Thân hình khổng lồ của nó ở dưới đáy biển giống như không chịu lực cản của nước vậy, nó di chuyển với tốc độ "bàn thờ" tấn công về phía hắn.

"Đầu, nhanh thế." Trên mặt Sở Tiên lộ ra vẻ khiếp sợ.

Không cần Sở Tiên phải dặn, mười con cá Dunkleotreus nhìn thấy con lươn khổng lồ kia xông đến chúng liền trực tiếp nghênh đón.

Mười con cá Dunkleotreus không chút sợ hãi há to cái miệng tấp đến, hơn nữa chúng phong tỏa tất cả các đường trước mặt của con vật kia.

"Đẹp lắm"

Sở Tiên đứng phía sau nhìn mấy con cá Dunkleotreus phản công tấn công rõ ràng, trên mặt hiện vẻ tán thưởng.

Nhưng mà điều làm hắn kinh ngạc là con lươn khổng lồ nhiễm bức xạ đang công tới kia, nó xoay người một cái, cái đuôi của nó liền vung thẳng đến mấy con cá Dunkleotreus.

Về sức mạnh, cá Dunkleotreus có sự tự tin mãnh liệt. Đối diện với sự tấn công của cái đuôi con lươn, bọn chúng liền há to cái miệng ra rồi trực tiếp cắn vào đuôi con vật khổng lồ đó.

"Bộp!" Sở Tiên kinh ngạc, trên người con lươn khổng lồ nhiễm bức xạ lại dường như được bôi một lớp mỡ vậy, mấy con cá Dunkleotreus cắn vào đều bị trượt ra hết.

Duy nhất có một con cá Dunkleotreus cắn được vào người con lươn khổng lồ nhưng lại không cắn đứt được người nó Hơn nữa ngay cả da nó cũng không bị cắn nát, bên trên chỉ có dấu răng sâu hoắm mà thôi.

"Mạnh thật đấy, đây là thiên phú của con lươn nhiễm xạ sao? Chất da mềm, vậy mà ngay cả cá Dunkleotreus hợp sức cắn mà cũng không cắn nát được da nó."

Mặc dù cá Dunkleotreus chưa cắn nát được da nó nhưng rõ ràng cũng làm cho con lươn khổng lồ nhiễm xạ bị đau, lỗ bị cắn lõm xuống khiến nó bị thương nhẹ.

Mà hai con cá Dunkleotreus bị con lươn quẹt trúng, cả người không kìm được lùi về sau năm, sáu mét, có một ít máu tươi chảy ra từ trên người chúng.

Cá Dunkleotreus cũng bị thương!

Đây là cá Dunkleotreus có cơ thể cứng rắn đó, nếu như đổi lại là Sờ Tiên thì nếu bị con này quẹt trúng chắc hẳn cũng ngóm củ tỏi luôn rồi.

"Con boss này mạnh quá xá mạnh." Sờ Tiên cảm thấy khiếp sợ liền lùi về sau mấy chục mét. Lỡ như nó mà xông tới thì hẳn xui xẻo rồi.

"Khè khè." Con lươn khổng lồ nhiễm bức xạ hạt nhân thè cái lưỡi giống như sắt thép ra, thân hình to lớn khuấy động trong nước. Lúc này mấy con lươn Pelican ở đáy khe nứt giống như nhận được lệnh của vua, chúng nhanh chóng bơi từ đáy biển lên.

Trên chục ngàn con lươn Pelican chỉ chít bơi đến phía sau con lươn khổng lồ, từng con giống như binh sĩ không hề nhúc nhích nhìn chăm chăm vào cá Dunkleotreus trước mặt, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công.

Hai con cá Dunkleotreus bị chảy máu nhanh chóng vẫy cái đuôi, từ từ há miệng hung hãn nhìn chăm chăm con lươn khổng lồ nhiễm bức xạ.

"Vù vù vù."

Thân hình con lươn khổng lồ chậm chậm chuyển động, những con Pelican ở phía sau nhận được lệnh liền điên cuồng tấn công về phía cá Dunkleotreus.

Đối mặt với đàn lươn ùn ùn kéo đến, cá Dunkleotreus vẫn không hề sợ hãi, ba con cá Dunkleotreus trực tiếp nghênh đón. Cùng lúc đó, bảy con còn lại nhanh chóng tấn công về phía con lươn khổng lồ kia.

Kiến có nhiều bao nhiêu chăng nữa cũng không giết chết được con voi. Ba con cá Dunkleotreus xông vào giữa đàn lươn chỉ chít, chúng há to miệng trực tiếp cắn mấy con lươn. Đến mức lươn Pelican tấn công cũng không thể để lại chút thương tích gì trên người bọn chúng.

Ngoài ra bảy con cá Dunkleotreus cũng rất nhanh xông đến xung quanh con lươn khổng lồ, hoàn toàn bao vây nó lại. Ánh mắt chúng hung hãn cứ như bất kì lúc nào cũng có thể bắt đầu tấn công.

Con lươn khổng lồ nhìn thấy xung quanh có mấy con cá Dunkleotreus nhỏ hơn mình rất nhiều, trong mắt nó lộ ra vẻ phẫn nộ. Nó há miệng nhanh chóng tấn công vào con cá Dunkleotreus đang đứng ngay phía trước.

Cá Dunkleotreus đang đứng đối diện nó nhìn thấy con lươn khổng lồ đang tấn công liền bơi sang bên cạnh tránh.

Mà ngay lúc này, cá Dunkleotreus xung quanh ngược lại hung mãnh xông thẳng đến, cái miệng khổng lồ của chúng cắn trên người con lươn kia.

Con lươn khổng lồ nhìn thấy mấy con cá Dunkleotreus đang tấn công bốn phía vào nó, nó hung hăng giãy dụa của nó đánh tới bọn chúng.

Nhưng nó quá xem thường thực lực của cá Dunkleotreus. Ở đại dương thời cổ đại cá Dunkleotreus được xem là loài đứng đầu kim tự tháp. Phòng ngự trên người bọn chúng cùng hợp lực với cái cần kinh khủng thì tuyệt đối không phải loài sinh vật thông thường nào có thể chịu đựng được.

Đối mặt với sự tấn công của con lươn khổng lồ, ba con cá Dunkleotreus trực tiếp nghênh đón, cả thân hình khổng lồ va đến.

"Rầm." Âm thanh nặng nề truyền đến, nửa thân trên của lươn khổng lồ đụng vào người cá Dunkleotreus. Lần này còn chưa đánh bay được ba con cá Dunkleotreus mà ngược lại cảm thấy như đâm trúng ngọn núi vậy.

Ngay lúc này, cảm giác đau đớn đã man truyền đến, con lươn khổng lồ nhiễm bức xạ điên cuồng giãy cái đuôi của mình.

Lúc này nó phát hiện ra nửa thân dưới của nó đã bị bốn con cá Dunkleotreus há miệng cắn vào. bọn chúng hợp lực cắn khiến cho con lươn khổng lồ đau đớn như kim châm vào tim vậy.

Tuy Cá Dunkleotreus không thể cắn nát phần da kiên cố của nó nhưng lại làm cho xương thịt bên trong người nó bị thương.

Con lươn khổng lồ điên cuồng thè lưỡi ra, lúc này mấy con lươn Pelican nhìn thấy vua của bọn chúng bị tấn công, từng con điên cuồng tấn công lại về phía bảy con cá Dunkleotreus.

Bốn con cá Dunkleotreus cắn trúng con lươn khổng lồ bị làm phiền, chúng nó nhả miệng rồi tức giận tấn công về mấy con lươn Pelican nhỏ ở xung quanh.

Con lươn nhiễm bức xạ khổng lồ tỉnh lại rồi ngay lập tức cắn về phía một con cá Dunkleotreus. Cái miệng khổng lồ cắn trúng người cá Dunkleotreus làm cho một ít máu tươi trên người nó chảy ra.

Cá Dunkleotreus bị đau liền vùng vẫy, mấy con cá xung quanh thấy vậy liền vội vàng bơi qua ứng cứu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 263: Săn Giết Con Lươn Không Lỗ Và Tám Da Kỳ Diệu

Những con lươn Pelician nhỏ xung quanh đông như quân nguyên, bọn chúng ngăn trở cá Dunkleosteus, khiến cho việc di chuyển và tấn công của cá Dunkleosteus bị hạn chế đi rất nhiều.

"Bộp!" Cái đuôi to bự của con lươn không lỗ bị nhiễm bức xạ hạt nhân đập mạnh lên người con cá Dunkleosteus, khiến cơ thể to lớn của nó phải lùi xa tận mười mấy mét, vết thương trên cơ thể đang chảy máu thành dòng, lớp bảo vệ bên ngoài cơ thể như sắt thép mặc dù không bị tổn hại gì, nhưng bên trong khó tránh khỏi việc bị trọng thương.

- Không hay rồi, cái tên chết đuối này nhiều đàn em quá.

Sở Tiên nhìn thấy cá Dunkleosteus bị lũ lươn Pelician nhỏ vây xung quanh hạn chế, khiến nó dần bị rơi vào thế yếu, nếu cứ đà này thì không lâu sau sẽ chết mất, tình thế nguy cấp trước mắt khiến cho Sở Tiên rất lo lắng.

- Đâu móá, cái đám lâu nhâu này. Sở Tiên nghiêng răng nghiêng lợi, trực tiếp xuyên qua con lươn không lỗ kia, hấn bơi với tốc độ cực kì nhanh chóng để tiến đến gần chỗ bọn chúng, ở một vị trí cách chúng tầm ba mươi mét, Sở Tiên vội vàng mở ra năng lực thống trị của mình.

Năng lực thống trị mặc dù không thể khống chế được cơ thể của đám lươn nhỏ kia, nhưng chỉ ít với năng lực thống trị mạnh mẽ này vẫn sẽ gây cản trở nhất định cho chúng. Thậm chí nếu hấn vẫn mở năng lực của mình để bao trọn lũ lươn Pelician nhỏ kia trong phạm vi thống trị của hấn thì chẳng bao lâu sau, có thể ngay tới khả năng tấn công của chúng cũng bị triệt tiêu mất.

Sau khi Sở Tiên triển khai năng lực thống trị thì đám lươn nhỏ liền cảm thấy bức bách, bọn chúng cựa quậy người rồi tán loạn, tản dần đi hòng thoát khỏi sự thống trị, bản năng khiến chúng muốn thoát ra ngoài càng nhanh càng tốt.

Không có sự cản chân của đám cá lươn Pelician nhỏ này, cá Dunkleosteus uốn mình một cái rồi lao thẳng tới chỗ con lươn không lỗ.

Mười con cá Dunkleosteus, mỗi con đều dài gần sáu mét, tất cả cùng hợp lực xông tới tấn công thì cũng đáng để cảm thán lắm.

Con lươn bị bức xạ hạt nhân không lỗ này cảm thấy lo lắng khi thấy mấy tên đối thủ của mình quá cứng đầu, liền ra lệnh cho lũ cá lươn Pelician nhỏ xung quanh tập trung lực lượng để phản công lại.

Nhưng khu vực của cá Dunkleosteus đã được Sở Tiên triển khai năng lực thống trị bao trùm lên khắp chỗ đó, khiến cho đám lâu nhâu kia không dám lại gần, chỉ biết lo lắng nhón nháo bơi xung quanh chỗ con lươn không lỗ.

Lúc này, mười con cá Dunkleosteus hợp lực lại để phản đòn, đồng loạt mở cái miệng to vĩ đại của mình ra, nanh ác lao vút về phía con lươn không lỗ chớp mạnh một phát.

Con lươn không lỗ nhìn thấy cả lũ cá Dunkleosteus đồng loạt lao về phía mình tấn công thì bắt đầu cảm thấy hoảng loạn, thú tính bộc phát, nó lắc mạnh cơ thể để sỏ rồi lao vút về phía trước, cái đầu bằng và bẹt của nó lao với vận tốc kinh hoàng trong nước, đập một cái vào một trong số mười con cá Dunkleosteus.

"Phập" Nó lao tới với tốc độ cực nhanh, và cứ thế cái mồm to bự chẳng của nó cũng nhanh không kém cán vào cơ thể một con cá Dunkleosteus, cái lưỡi sắc nhọn hơn dao của nó trực tiếp nhắm thẳng vào mắt của con cá Dunkleosteus mà tấn công không thương tiếc.

"Phập phập phập"

Nhưng mà chính tại lúc này đây, những con cá Dunkleosteus còn lại bơi bao vây chung quanh nó, con nào cũng mở miệng to hết cỡ đập mỗi con một phát vào cơ thể không lỗ của con lươn. Cảnh tượng này thật kinh hoàng làm sao, như thể là đưa một con ra làm chim mồi cho những con khác tấn công đối thủ vậy, rất logic và có tính làm việc nhóm. Chín con cá Dunkleosteus, có thể thôn phệ cả một người trưởng thành vào trong những cái miệng to lớn đó. Trong nháy mắt con lươn không lỗ bị bức xạ hạt nhân đã vào tròng, 80% cơ thể của nó nằm gọn trong mồm của mấy con cá Dunkleosteus kia.

Con lươn không lỗ đau đớn, cái lưỡi đang tính tấn công cá Dunkleosteus nhất thời bị sự đau đớn làm cho mềm nhũn ra, con cá Dunkleosteus đang bị cắn liền tóm lấy cơ hội mong manh này liền dùng sức cựa quậy mình vùng vẫy cố thoát ra cho bằng được. Nó mở miệng cắn vào cái lưỡi của đối thủ, chỉ trong chớp mắt cái lưỡi sắc nhọn đó bị cắn đứt làm hai đoạn.

Dòng máu đỏ tươi từ cái lưỡi bị đứt tuôn trào như thác đổ, xương cốt và các cơ trên cơ thể nó từng chút một bị lực cắn mãnh liệt của cá Dunkleosteus nghiền cho nát vụn, con lươn không lỗ bị bức xạ hạt nhân điên cuồng vùng vẫy cơ thể hòng thoát ra.

"Rắc" Vào lúc nó đang phát rồ lên trong đau đớn, con cá Dunkleosteus ở phía trên há cái mồm to lớn của nó cắn thật mạnh vào đỉnh đầu của nó, khiến tiếng xương sọ bị rạn nứt vang lên một tiếng rắc rất to.

Trong chớp mắt, cả người con lươn không lỗ bức xạ hạt nhân giờ đây đã bị mấy con cá Dunkleosteus ngậm chặt.

Cá Dunkleosteus hiện tại có lực cắn từ hàm mạnh đến vài tấn, chúng mà ra sức cắn xé con mồi thì quả là khó sống. Giờ đây cả mười con đang dồn sức để ngậm chặt con lươn không lỗ bị bức xạ hạt nhân ấy. Hợp sức vào thì lực cắn của chúng phải đạt trên trăm tấn, một lực mạnh khủng khiếp như vậy thì ngay tới con vật có thân hình không lỗ hơn mười mét cũng chạy không thoát nổi.

Sở Tiên đứng ở bên quan sát thấy con lươn khổng lồ dị biến ấy đã hoàn toàn bị mấy chú cá Dunkleosteus khổng chế, hẳn không khỏi phần chán hứng khởi. Bị cả mười con cá Dunkleosteus vây quanh như vậy, xem ra lần này con cá dị biến kia chỉ có đường chết.

Nhưng khiến hẳn kinh hãi chính là con lươn đó dù bị cắn ba bốn phút liền nhưng lực sống của nó vẫn còn rất mạnh mẽ, hay nói cách khác là không hề bị thuyên giảm, kể cả là phần sọ của nó đã bị làm cho trọng thương nặng nề.

- Xem ra phải để đích tay mình ra tay đây.

Sở Tiên lập tức bơi qua phía đó, con lươn khổng lồ nhìn thấy có một con quái vật đang bơi về phía nó, liền dùng hết sức lực để cự mình muốn thoát.

Với sức mạnh quá khủng khiếp của con lươn này thì giữ nó lâu đã khiến cho mấy con cá Dunkleosteus bị mất sức khá nhiều, nói không chừng chỉ thêm lúc nữa thôi là sẽ để nó xông ra mất.

Sở Tiên bơi tới phía trước, mở to miệng của mình ra dùng sức cắn vào cơ thể nó.

Khiến hẳn sững sốt là khi hẳn mở miệng cắn vào cơ thể con lươn khổng lồ, hẳn cảm tưởng như đang cắn vào một khối tròn tròn mềm mềm vậy, những chiếc răng sắc nhọn của hẳn không hề để lại dấu vết gì trên cơ thể nó cả.

- Đúng là thiên phú tuyệt vời, chỉ tiếc rằng năng lượng của bản thân quá thấp, ăn con cá này hẳn cũng không thể gia tăng được năng lượng và thiên phú của bản thân.

Sở Tiên nói lỏng miệng rồi nhả nó ra, bơi tới chỗ phần đầu của con lươn khổng lồ bức xạ hạt nhân đó, hẳn cự mình một cái, sau đó dùng cơ thể quán lấy đầu nó, tiếp tới là dùng lực siết mạnh.

Con lươn khổng lồ bức xạ hạt nhân cảm nhận được đầu mình đang bị con quái vật kia từ từ siết lấy, nó bắt đầu trở nên khủng hoảng, dùng sức lực vùng vẫy, nhưng trong sự khổng chế của mười con cá Dunkleosteus đang hợp lực cắn giữ lấy cơ thể nó thì đúng là chỉ uống công vô ích.

- Rắc rắc. Ngay sau đó Sở Tiên liền được chứng kiến thấy cạnh tượng kinh hoàng ngay dưới mắt hẳn, cả hộp sọ của con cá khổng lồ đã nứt rời ra một miếng.

- Í? Cái thứ da quá ư là biến thái của nó không phải là cả một miếng liền mà lại phân ra thành từng đoạn từng đoạn một, ở giữa có một đường như chỉ màu ngà ngà trắng, chỗ đó tương đối yếu ớt.

Sở Tiên đã phát hiện ra điểm yếu chí mạng của con lươn khổng lồ biến dị, hẳn vô cùng phấn khích như bắt được vàng. Cơ thể hẳn dùng lực thêm một lần nữa, rất nhanh sau đó phần da trên cơ thể của con cá kia bị nứt dần.

Một con cá Dunkleosteus nhanh chóng chớp lấy cơ hội này bơi nhanh ra bồi thêm một phát cắn vào vết thương vừa mới nứt ra đó, một ngoạm đã khiến cho phần thịt ở phía trong hoàn toàn nát bét. Con lươn khổng lồ cự quây một cách dữ dội, nhưng chỉ ngo ngoe được hai lần rồi nó ngòm trong sự đau đớn.

Sở Tiên nhìn thấy con cá khó nhằn đó đã chết hoàn toàn, hẳn thở phào một cái, đám cá Dunkleosteus ở bên cạnh muốn ăn thịt con lươn khổng lồ biến dị kia, nhưng nhai nhai cắn cắn một hồi cũng không tài nào làm rách được cái lớp da của nó.

- Lớp da kiên cố thật đấy.

Sở Tiên cúi đầu nhìn xuống, sau đó bơi đến phía dưới phần đầu đã bị nứt ra của nó, nhìn thấy cái sợi màu trắng nhạt kia, hẳn liền lấy cái kìm của mình dùng lực rạch một nhát.

- Quả nhiên, cái sợi màu trắng nhạt này chính là điểm yếu của nó.

Sở Tiên lại bơi xung quanh xem xét cơ thể nó, phát hiện ra cứ cách nửa mét đều xuất hiện cái sợi màu trắng đấy, chỉ cần dùng một vật sắc nhọn là có thể cắt rời được.

- Cái con cá chết tiệt này cũng chẳng có gì ghê gớm lắm, không như mình tưởng tượng rằng nó quá lợi hại hay quá siêu việt, chỉ là có một vài điểm hãm lại sự tấn công của cá Dunkleosteus mà thôi.

Điểm yếu màu trắng của con lươn khổng lồ bức xạ hạt nhân này xuất hiện rất nhiều, nhưng do cá Dunkleosteus không có những chiếc răng sắc nhọn nên không thể tấn công được vào những điểm yếu này. Nếu như đôi lại khi này là cá mập thì với những lực tấn công như vậy đã không cần mất nhiều sức và thời gian như thế rồi.

Sở Tiên làm rách điểm yếu trên cơ thể của con lươn khổng lồ đó thì ngay lập tức từng thớ thịt một lộ ra ngay trước tầm mắt của đàn cá đói, mấy con cá Dunkleosteus ở bên cạnh hưng phấn bơi tới xâu xé con mồi.

Sở Tiên không hề bơi qua đó ăn cùng, thứ nhất nuốt thịt con lươn này không hề gia tăng năng lượng cho hẳn. Thứ hai là con lươn này bị bức xạ hạt nhân, hẳn sợ ăn vào cơ thể sẽ sinh bệnh mất!

Mấy con lươn Pelician nhỏ ở chung quanh đã sớm cao chạy xa bay, trốn mất dạng rồi. Sở Tiên bơi đến chỗ vết nứt ở phần đáy dò xét một lúc, nhưng không hề phát hiện ra điều gì đặc biệt cả liền thoảng thất vọng, bơi lượn xung quanh thêm vòng nữa xem có gì hay ho không.

- Tôi giờ đi lên ăn cơm rồi. Đuổi bắt mấy con lươn và săn bắt con lươn khổng lồ này ngón của họ tròn ba tiếng đồng hồ.

Trong khi bọn họ bơi lên, lớp da đen sì của con lươn khổng lồ bức xạ hạt nhân đang bị chìm dần xuống dưới đáy biển sâu.

Sở Tiên đưa tay ra đón lấy tấm da màu đen này, dùng tay sờ lên nó liền có cảm giác vô cùng trơn và láng, hần liền nảy ra ý định đem cả miếng da này về.

Nhưng thấy ở dưới biển còn rất nhiều phần da đang chìm xuống dưới đáy, hần quyết định thu thập tất cả những mảnh da rồi này về, chất lượng da kiên cố như vậy, nói không chừng sau này sẽ trở thành một bảo vật vô giá.

Con lươn khổng lồ biến dị dài mười hai mươi ba mét này da của nó vô cùng nhiều, nếu mà chap lại thành một khối cũng được hơn năm mươi cân.

Sở Tiên thu thập xong xuôi liền bơi lên trên.

"Bộp bộp!" Bơi từ dưới biển lên, Sở Tiên ném chiến lợi phẩm lên trên thuyền cá, rồi nhẹ nhàng trèo lên trên.

- Đem mấy mảng da đó đi tẩy rửa sạch sẽ nhé. Sở Tiên nói với nhóm lão Tầm, sau đó ngồi trên ghế nghỉ ngơi.

- Ông chủ, đây là da của loại sinh vật gì mà kiên cố tới vậy, hơn nữa lại còn có được khả năng chịu lực quá tốt.

Không lâu sau đó, lão Tầm kinh ngạc cầm một tấm da đã được xử lí sạch sẽ lên xem xét.

- Là da của một con lươn khổng lồ dị biến. Sở Tiên đưa tay ra đón lấy tấm da.

Dưới ánh nắng mặt trời, có thể thấy được chất da của nó là màu đen, chạm vào nó có cảm giác mềm mại, rất dễ chịu, hơn nữa chất da không phải là quá dày, nặng tầm nửa cho tới một cân, giống với một cái áo nhỏ.

- Chất da kì lạ thật đấy, độ dày không lớn lắm nhưng lại vô cùng mềm mại, chạm tay vào có cảm giác rất thích, nếu mà mặc trên người có thể chống lại được lực tấn công mạnh. Lão Tầm nhận xét thêm.

- Ô vậy hả? Sở Tiên sắc mặt lộ ra vẻ tò mò, chất lượng da của loài này hần cũng am hiểu đôi phần. Khi biến thành dạng cá hần đã dùng chiếc răng sắc nhọn của mình tấn công nhưng trên bề mặt da lại không hề để lại bất kì một vết tích gì, nếu như chế tạo những mảnh da này thành quần áo mặc lên người thì chắc chắn có thể thành áo chống đạn được.

- Ông chủ, tôi sẽ thử xem sao.

Lão Tầm nói rồi cầm một miếng da ở bên cạnh lên, ướm lên người Nhị Kiếm rồi chạy vào phòng bếp lấy một con dao nấu ăn sắc bén ra.

Lão Tầm bước tới bên Nhị Kiếm, rồi dùng lực chém lên miếng da đã được choàng lên người Nhị Kiếm thử độ bền của tấm da đó.

Lão Tầm vốn là một người cá mang trí tuệ vượt bậc, nhưng không phải vì thế mà sức mạnh của hần kém hơn những người cá khác, sức lực của Lão Tầm có khi còn khoẻ hơn một người trưởng thành. Hần dồn sức chém một nhát vào tấm da, mặt dù chất da này có khả năng ngăn cản đòn tấn công, nhưng do nó quá mỏng, nên Nhị Kiếm chắc không tránh khỏi bị đau.

Thế nhưng, kết quả lại khiến cho Sở Tiên vô cùng kinh ngạc.

Sau khi chén xong, Nhị Kiếm lại không hề cảm thấy đau đớn gì, chỉ đơn giản bị lùi lại sau một bước.

- Cảm thấy thế nào? Lão Tầm hỏi Nhị Kiếm

- Không cảm thấy quá đau đớn khi bị nhận một lực quá mạnh, cảm giác như lão Tầm ngay tới một nửa sức lực cũng chưa được phát huy ra hết vậy. Nhị Kiếm bỏ tấm da trên người mình xuống phát biểu cảm nhận.

- Ồ? Sở Tiên ngạc nhiên tới độ, nhìn lên cơ thể của Nhị Kiếm không hề có một vết tích nào.

- Đưa đây cho ta, ta choàng vào thử xem. Sở Tiên đưa tay ra lấy tấm da trên tay của Nhị Kiếm qua phía mình, sau đó liền choàng lên:

- Lão Tầm, chém phát thử xem.

- Vâng thưa ông chủ! Lão Tầm gật đầu, sau đó dùng lực chém mạnh lên người hần.

Sở Tiên chỉ cảm thấy một lực rung rất nhẹ lan xung quanh khu vực bị tác động chứ hần không hề cảm thấy một chút đau đớn nào cả.

Đây không phải do thể chất hiện tại của Sở Tiên quá mạnh, mà là hần có thể cảm nhận được khi lão Tầm cầm con dao sắc nhọn kia chém vào cơ thể hần, tấm da mỏng này đóng vai trò rất lớn trong việc tiêu tán năng lượng và chống đỡ đòn tấn công của đối thủ.

Tới khi truyền được vào cơ thể hần thì đã không còn cảm thấy gì nữa, giống như thể lão Tầm phát ra lực tấn công là một trăm, sau khi đánh vào tấm da đã bị nó ngăn cản và tiêu tán lực đi mất một nửa rồi.

Đề tới cuối cùng chạm được vào bên trong cơ thể thì chỉ còn hai phần ba trong tổng lực đánh của lão Tầm phát ra mà thôi, đúng là tấm da vô cùng kì diệu.

[1] Con lươn pelican (tên hai phần: Eurypharynx pelecانoides) là một cá biển sâu hiếm thấy, mặc dù đôi khi bị bắt trong lưới đánh cá. Nó là thành viên duy nhất được biết đến thuộc chi Eurypharynx và họ Eurypharyngidae. Nó thuộc về bộ Saccopharyngiformes, một bộ có quan hệ họ hàng gần với cá chình thật sự trong bộ Anguilliformes. Nó cũng được gọi là cá chình gulper và cá chình gulper miệng dù. Tên gọi của loài, pelecانoides, đề cập đến bờ nông, do cái miệng lớn của cá gọi nhớ tới mỏ bò nông.

Vì những chương trước đã lỡ dịch là lươn pelican nên mình đề là như vậy luôn. Các bạn thông cảm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 264: Trở Về Thăm Chỗn Cũ

- Đúng là một thứ đồ phòng ngự hay ho, mấy tấm da này nếu như chế tạo thành quần áo thì có khi còn bền và mạnh hơn so với áo chống đạn ấy chứ.

Sở Tiên nhìn ngắm miếng da trên tay mình trên mặt lộ ra vẻ hài lòng mãn nguyện, sau đó nói:

- Lão Tầm, ông xem có cách gì để làm rách được cái thứ này không, có thể chế tạo thành quần áo được chứ.

- Vâng thưa ông chủ, tôi sẽ thử xem sao. Lão Tầm gật đầu, cảm thấy con dao làm bếp mài mài lên tấm da đó, nhưng tuyệt nhiên phát hiện ra không có chút tác dụng nào.

Sau đó lão Tầm đi vào trong nhà bếp, bật bếp ga lên hơi nóng trên đó một lúc, khiến hắn cảm thấy hoan hỉ là loại da này bị tan chảy dưới sức nóng của lửa, dù cho vật sắc nhọn rất khó đâm thủng nó thì vẫn có lửa trị được.

Điểm nóng chảy chỉ khoảng hai, ba trăm độ là có thể làm tan chảy mấy tấm da này, vậy thì thử chế tạo một bộ xem sao.

Lão Tầm hào hứng, bắt đầu trải tấm da ra, như một thợ may thực thụ ướm lên người Sở Tiên, sau đó dùng dao vạch vạch một vài điểm để làm dấu lát nữa chế tạo cho chuẩn.

Bật bếp ga lên, lão Tầm bắt đầu đun nóng miếng da ấy, tắt tắt các khâu đoạn mất hơn nửa tiếng liền mới làm xong được một cái áo, sau đó hắn lại đục một vài cái lỗ trên đó.

- Ông chủ, loại da này có thể dùng nhiệt độ cao đốt cho nóng chảy ra, ngài xem có ưng ý không?

Lão Tầm bước tới, trong tay cầm theo chiếc áo được làm một cách hết sức thô, Sở Tiên đón lấy chiếc áo, không để ý tới việc hắn dùng miếng da này để làm thí nghiệm, dù sao thì loại da đó hắn vẫn còn gần hai mươi tấm nên hỏng một tấm cũng không sao.

- Ta thử xem mang lên người có thoải mái không.

Chất liệu da sờ lên vô cùng mềm mại, Sở Tiên nhìn thấy cái áo làm rất thô sơ của lão Tầm mà không biết nói gì hơn, nhưng nhìn chung kích cỡ to nhỏ rất vừa vặn với cơ thể hắn.

Sở Tiên cởi đồ đang mặc ra, sau đó thử mặc chiếc áo “phông” mỏng thời cổ đại này lên người thử cảm giác thế nào.

- Í, mặc lên người thoải mái thật đấy. Sở Tiên hơi kinh ngạc quay người qua lại mấy cái, miếng da này có sự đàn hồi nên khi mặc lên không có cảm giác cứng hay dính cơ thể cả, ngược lại còn rất mềm lại là đằng khác, thậm chí còn thoải mái hơn cả những chiếc áo phông hắn mua năm sáu ngàn tệ.

- Tuyệt đấy, rất tuyệt. Sở Tiên dựa vào năng lực con mắt thượng đế để quét xem chi tiết cơ thể mình khi mang chiếc áo này trông như nào.

Chất da màu đen, trên đó lại có từng tầng từng lớp vân được xếp rất quy củ, nom cũng ra đáng phết, mặc lên người cũng không quá tệ, rất đẹp trai, chỉ có duy nhất một điểm khiếm khuyết đó chính là còn hơi thô.

Dùng lửa luyện ra nên hai bên viền nhìn không được chỉnh tề, nhất là mấy cái lỗ bị lão Tầm đục ra, hắn tính dùng dây thừng thít vào làm như những cái cúc vậy, mỗi một cái lỗ to nhỏ không giống nhau nên nhìn rất mất thẩm mỹ.

Nhưng mà lão Tầm có thể dùng lửa để chế tạo ra được một thành phẩm như này Sở Tiên cũng thấy được sự vất vả của hắn, dù sao thì không hề đơn giản như trong tưởng tượng.

Tổng thể lại thì đây có thể được coi là một cái áo rất cá tính, style cực độc mà cũng cực mới trong thời hiện tại.

Quan trọng nhất là khi mặc lên mang lại cảm giác vô cùng thoải mái. Trên biển hiện giờ thời tiết đang giá lạnh, ở trên tàu đánh cá mặc một chiếc áo phong chắn gió như này cũng ấm áp được phần nào.

- Lão Tầm, thu xếp gọn hết những miếng da này cất đi, khi nào về tìm thợ chế tạo thành áo.

Sở Tiên nhìn đồng da của con cá chình khổng lồ bức xạ hạt nhân nằm dưới nền đất thì vui mừng ra mặt. Những miếng da này sau khi được chế tạo thành áo thì không chỉ mặc lên rất dễ chịu mà còn có được khả năng phòng ngự mạnh mẽ nữa, đúng là một công đôi việc.

Hắn đoán rằng nếu mặc những chiếc áo được chế tạo từ những miếng da này thì dù có bị đánh lén hắn cũng không thể bị thương nặng được.

Nếu như súng thường bắn trúng người hắn thì chỉ như một quyền thụi vào người mà thôi, cái chính là chất lượng da rất mỏng, cảm giác rất tuyệt.

- Vâng thưa ông chủ. Lão Tầm nghe xong gật đầu:

- Dùng chúng để chế tạo thành áo vest hay những kiểu đơn giản đều rất đẹp.

- Ta thấy được đấy. Sở Tiên gật đầu sau đó nói bổ sung thêm:

- Chế tạo thêm hai cái áo dành cho nữ, làm vừa cỡ cơ thể tiểu Dĩnh để cô ấy mang lên người, chế tạo đẹp đẹp một chút.

Lão Tầm gật đầu, sau đó đem phơi tất cả số da này dưới nắng cho khô hết nước đọng trên đó đi.

- Lão Mục, hiện giờ chúng ta đi tới đâu rồi? Sở Tiên vào trong buồng điều khiển, bốn năm ngày nay bốn ba trên biển tới giờ không nhận ra được vị trí đang ở đâu nữa.

- Ông chủ, đây là vùng biển quốc tế. Lão Mục đáp.

- Vùng biển quốc tế nào? Là vùng biển quốc tế lần trước chúng ta tới đây sao? Sở Tiên hiếu kì hỏi.

- Chiều theo vị trí lần trước chúng ta tới thì phải tầm ba tiếng nữa là tới nơi.

- Gần quá nhỉ. Sở Tiên gật nhẹ:

- Tới cái khu du thuyền lần trước chúng ta đã từng đến đấy, bốn ba trên biển bốn năm ngày rồi cũng nên đi hưởng thụ thôi!

- Vâng thưa ông chủ.

Sở Tiên nói xong vươn vai một cái, sau đó bước ra nằm dài trên ghế, cuộc sống trên biển buồn tẻ đến đơn điệu, hắn bắt đầu cảm thấy nhàm chán, thế nên quyết định đi tới khu du thuyền đẹp để có đầy rẫy đồ ăn ngon ở gần đây chơi để thay đổi không khí. Dù sao cũng gần đây, đợi thêm vài tiếng nữa là có thể ăn chơi nhảy múa rồi.

Nhân viên công tác trên chiếc du thuyền lập tức thả một thuyền con xuống để đón Sở Tiên cùng hai người cá đi theo sau lên thuyền.

- Tiên sinh, xin mời vào trong. Nhìn thấy nhóm Sở Tiên lái một con thuyền đánh cá lại dừng lại ở chỗ họ, nhân viên phục vụ cảm thấy hơi kì lạ, nhưng không dám hỏi nhiều mà nhiệt tình dẫn họ vào bên trong.

- Tiên sinh, du thuyền nghỉ thực của chúng tôi chia ra làm ba tầng, tầng một là đồ ăn Trung Quốc, tầng hai là đồ ăn Tây, còn tầng thứ ba bao gồm các món ăn nổi tiếng trên khắp thế giới. Đồ ăn ở trên đó đều là kết tinh của ẩm thực, nhất là hải sản, tất thấy đều là những loại hiếm có khó tìm trên lục địa cả.

Sở Tiên mỉm cười gật đầu:

- Đưa chúng tôi lên tầng ba xem xem.

- Vâng, tiên sinh xin mời đi vào bên trong. Nhân viên phục vụ niềm nở nói rồi đưa bọn Sở Tiên lên tầng ba.

Lần trước Cổ Lực nói với hắn, khu du thuyền ở vùng biển tự do này là của một khu vui chơi giải trí tương đối nổi tiếng ở Châu Á. Ở đây phục vụ, ẩm thực, mỹ nữ cùng các loại hình giải trí đều hội tụ và mang đậm phong cách đặc sắc của Châu Á, là một khu vui chơi giải trí rất đáng để ghé qua.

Đồng thời mức tiêu thụ ở trên du thuyền này cũng thuộc dạng vô cùng đắt đỏ. Nếu như muốn vui chơi trọn một trận cho ra trò thì phung phí vài trăm vạn nhanh như ăn kẹo vậy, mức tiêu tiền ở trên du thuyền sang chảnh này như là đốt tiền chứ không phải tiêu tiền bình thường nữa, đây là còn chưa tính tới chơi cờ bạc.

Đi lên đến nóc của du thuyền, Sở Tiên coi như là được mở mang tầm mắt, ở đây ẩm thực đúng như nhân viên phục vụ giới thiệu, tầng ba này quy tụ tất cả những món ngon cùng đồ ăn vặt của khắp nơi trên thế giới, đều là tinh hoa của ẩm thực cả.

Cá ngừ vây xanh sashimi từ Nhật Bản, một phần 2.000 USD, một bát vây cá mập 1.000 USD, và 1.000 USD cho một phần Nấm Tùng Nhung, vân vân, thế nhưng tôm hùm nước ngọt lại được bán với giá tương đối rẻ ở đây.

Không khí cùng cách bài trí ở trên tầng hào hoa xa xỉ vô cùng, có người đi một mình, có người đi thành cặp, cũng có những người đi theo thành một nhóm tụi. Mỗi một vị trí ngồi đều cách nhau một đoạn, có thể ngồi ở bàn ăn gọi món, cũng có thể đi dạo xung quanh nơi bày bán đồ ăn xem mình thích gì rồi chọn món đó mang về bàn ăn.

Người đến đây ăn uống không đông, tầng ba rộng lớn như vậy mà chỉ có hơn trăm người. Mà cũng không có gì khó hiểu cả, với giá cả đồ ăn ở đây mắc cật cổ như vậy, những người đủ kinh tế tới ăn một bữa đương nhiên là không nhiều rồi, Sở Tiên chỉ cần nhìn thoáng qua là cũng đủ hiểu.

Ở đây ăn một bữa bèo nhất cũng tiêu tốn bốn năm vạn, người đi càng đông thì lượng tiêu thụ càng đắt.

Sở Tiên tới đây để giải trí, để xả stress, nên giá cả đắt đỏ đối với hắn cũng không có gì quan trọng, mà hắn cũng không mấy quan tâm, đi lượn một vòng xung quanh cuối cùng cũng thu gom được khá khá đồ ăn muốn ăn trong tay.

Một phần trứng cá muối Almas Aviar [1], một miếng dưa lưới Yubari King [2], một phần cà ri Samundari Khazana “bầu vật làm từ hải sản” của Bombay Brassiere [3], một miếng thịt bò Kobe [4] và Rib-eye steak [5]. Tất cả có bốn món ăn, Sở Tiên lướt qua giá, cộng vào chắc tầm hai mươi lăm vạn.

- Chắc chắn, đây đều là những món ăn ngon đắt đỏ bậc nhất trên thế giới, hôm nay nếm thử xem mùi vị ra sao.

Sở Tiên ngồi riêng một chỗ, dù sao riêng tư vẫn thích hơn là chỗ đông người, ngồi ở đây hưởng thụ mỹ thực ngắm nghía người chung quanh, như thế mới tiêu hoá thức ăn nhanh được.

Đương nhiên, Sở Tiên đã tính cả rồi, đợi hắn ăn cho đã miệng no căng bụng đi đã, sau đó sẽ tới du thuyền Thái Lan matxa, cuối cùng tới chỗ thuyền cờ bạc chơi một trận, như thế số tiền bỏ ra hôm nay sẽ được kiếm về lại ngon ơ, tiện thể còn có thể kiếm thêm vài trăm vạn nữa dặt túi, được cả chì lẫn chài, một mũi tên trúng mấy con chim.

- Hìhì. Nghĩ tới đây Sở Tiên liền cười đắc ý, đây chính là mục đích của Sở Tiên khi tới khu này.

Một hũ trứng cá muối Almas Aviar giá hai vạn năm USD, Sở Tiên ném một miếng xong liền lắc đầu, hắn không thấy ngon như cái giá của nó, ăn vài miếng xong thấy không hợp khẩu vị liền bỏ sang một bên, sau đó thử tiếp món cà ri Samundari Khazana, đúng như tên gọi bầu vật làm từ hải sản, ăn rất đậm đà, hắn gật gù nhận xét với độ ngon của món ăn này rất xứng đáng với giá tiền hơn ba ngàn USD, còn bít tết thì tuyệt cú mèo khiến hắn cảm thán, là món bít tết ngon nhất từ trước tới giờ hắn được ăn.

- Tuyệt vời ông mặt trời, nhìn chung thì đồ ăn ở đây thuộc dạng đẳng cấp, khá là đỉnh.

Sở Tiên ăn xong, gạt gù về hải long, kể đó hắn vẫy tay ra hiệu cho nhân viên ra thanh toán, tổng một bữa hết bốn vạn ba ngàn USD.

- Đắt đỏ thật. Sở Tiên cười sau đó đứng lên đi ra ngoài.

- Hey, người anh em Sở Tiên? Lúc này, một giọng nói lạ vang lên.

Sở Tiên hơi sững người, hướng ánh mắt về phía tiếng gọi, ở một chỗ không xa nơi hắn đứng, có một ông lão cùng hai người trung niên đang ngồi ở đó, ông lão kia là người đã cất tiếng gọi hắn.

- Ngài là? Sở Tiên lục tìm trong kí ức về người này, cảm giác ông lão trước mặt nhìn rất quen, nhưng hắn không tài nào nhớ ra đó là ai được.

- Haha, chúng ta ở triển lãm Aquarama gặp nhau một lần rồi, lần trước còn mua một con cá rồng huyết hồng của cậu nữa. Ông lão đó gọi nhớ lại.

- Ó, là ngài sao? Sở Tiên bỗng nhiên tỉnh ngộ, ông lão ở trước mặt mình chính là ông lão đã gặp ở triển lãm thủy tộc Aquarama, đã bỏ ra bảy trăm năm mươi vạn mua một con cá rồng của hắn, còn nhớ hồi đó hắn cũng có nhận được danh thiếp của ông lão, nhưng tấm danh thiếp đáng thương đó không biết bị hắn vứt đi đằng nào rồi, chỉ nhớ ông lão đó mang họ Mộc.

- Mộc lão, đúng là duyên phận mà, không ngờ là lại gặp ngài ở đây. Sở Tiên sau khi nhớ ra liền cười ha hả bước tới chỗ ông lão.

- Người anh em Sở Tiên à, ngồi xuống đây nào, tôi có việc nên mới ở đây. Mộc lão thấy hắn bước tới liền mời Sở Tiên ngồi xuống.

Sở Tiên gạt đầu rồi ngồi xuống bên cạnh ông:

- Mộc lão, ngài muốn mua cá rồng sao?

- Haha, đúng vậy, con cá rồng mua lần trước do tôi sơ ý nuôi chết mất rồi. Haizz, đau lòng chết đi được, bây giờ muốn mua thêm hai con nữa nuôi cho vui cửa vui nhà. Mộc lão than thở một hơi đáp.

- Ể. Sở Tiên hơi giật mình. Bảy trăm năm mươi vạn một con cá rồng mà “sơ ý” nuôi chết được, xem ra đúng là tỉ phú rồi.

Sở Tiên vô tình lướt ánh mắt nhìn qua thứ được đặt đằng trước Mộc lão, mắt hắn liền nháy nháy lên vài cái.

Nấm trắng Alba Ý [6], đây là món ban nãy hắn nhìn thấy đặt ở vị trí trung tâm, giá trị tới hơn mười sáu vạn USD, nếu mà đổi sang tệ thì tầm hơn một

trăm vạn chứ chả ít.

Một phần bé tẹo teo nấm trắng Alba có giá hơn một trăm vạn, lúc Sở Tiên nhìn thấy món ăn này trên bàn hần cũng kinh ngạc chả kém chuyện cá rồng bị chết ban nãy. Lúc hần chọn món có nhìn thấy món nấm trắng Alba, nhưng do dự một hồi hần không nỡ bỏ tiền ra ăn. Cho dù trước đó hần đã từng ăn một con bào ngư bốn năm trăm vạn, nhưng dù sao thì lúc ấy là được mời đi ăn, tự mình không phải bỏ tiền ra nên hần không xót ruột.

“Đây mới đúng là tí phú đích thực!” Sở Tiên nghĩ thầm, sau đó cười nói tiếp:

- Mộc lão nếu mà muốn mua cá rồng thì tôi có thể kiếm cho ngài hai con, tuyệt đối không kém hơn so với con ngài mua dạo nọ.

- Haha, vậy thì tốt, vậy thì tốt. Cậu ăn chưa thể, ngồi đây cùng dùng bữa với tôi nhé.

- Tôi vừa mới ăn no xong, đang chuẩn bị đi vòng vòng chơi.

- Ô? Vậy đợi lát nữa chúng ta cùng đi chung quanh đây xem có gì hay ho không.

Sở Tiên nghĩ ngợi một hồi liền gật đầu:

- Vâng, đương nhiên là không thành vấn đề rồi.

[1] Almas Caviar có nguồn gốc từ Iran và cực kì quý hiếm. Là loại tốt nhất với tiêu chuẩn vàng, trứng cá muối Almas được lấy từ những con cá tầm Beluga – loài cá cổ đại có từ thời khủng long. Một pound trứng cá muối Almas có giá từ 8.400 đến 15.500 USD, tùy vào chất lượng. Nếu thiếu món này, các món ăn cao cấp sẽ không thể đủ vị vì nó mang đến vị ngon tuyệt nhất cho các món ăn. Đương nhiên không phải cửa hàng nào cũng có. Loại trứng cá muối này chỉ bán tại Caviar House & Prunier, nằm trên giao lộ Piccadilly, thành phố London. Vỏ hộp đựng Almas Caviar được làm từ vàng 24 kara và một hộp thiếc nhỏ đựng trứng cá Caviar trị giá \$1,250. Mức giá đắt đỏ của món ăn nói trên có được, một phần vì cá tầm Beluga thường mất tới 20 năm để trưởng thành và sản sinh trứng. Trứng cá muối Almas được làm tại Iran và chỉ bán tại một cửa hàng duy nhất tại London - The Caviar House & Prunier. Để mua loại trứng cá muối này, bạn phải đặt hàng và chờ trong 4 năm. Vì thế loại thực phẩm này thường có mặt ở những nhà hàng lớn và đắt đỏ nhất thế giới.

[2] Loại dưa với bề ngoài giống với dưa ruột vàng bình thường nhưng vị hoàn toàn khác này cũng có xuất xứ từ Nhật bản. Dưa được trồng tại Yubari, cũng thuộc đảo Hokkaido, có hình tròn hoàn hảo và vị siêu ngọt, hơn nhiều so với những giống dưa ruột vàng thông thường. Vị ngọt của giống dưa này là nhờ tro núi lửa trong đất tại khu vực Yubari. Với những người thích ăn dưa lưới, Yubari King có thể nói là vua của các loại dưa lưới. Đây không phải là loại dưa bình thường vì giá thành của nó thuộc loại đắt nhất thế giới. Phần lớn chủ các nhà hàng hải sản thường mua loại dưa này để làm món ăn thêm đậm đà. Loại dưa này có nhu cầu tiêu thụ lớn nhưng do giá bán quá cao nên không phải ai cũng mua được. Giá bán lẻ dưa Yubari khoảng 150 USD/kg.

[3] Món Samundari Khazana (có nghĩa là báu vật làm từ hải sản). Bếp trưởng người Anh Prahlad Hegde đã sáng tạo ra món hải sản này và gọi đó là món ăn của gia đình. Đây là món ăn được ra mắt dịp chúc mừng bộ phim đình đám “Triệu phú ở chuột”. Được làm từ loại cua Devon khổng lồ, nấm truffle trắng, trứng cá muối Beluga, vàng lá và tôm hùm Scotland. Món ăn được phủ vàng và trang trí với bốn con bào ngư cùng bốn quả trứng cút. Có thể nói đây là món ăn gia đình nhưng lại gồm nhiều nguyên liệu đắt đỏ bậc nhất thế giới. Địa chỉ: Bombay Brassiere, London. Giá: 3.200 USD.

[4] Tại vùng Hyogo Prefecture, Nhật Bản, những con bò được nuôi hết sức đặc biệt để cho ra chất lượng thịt tốt nhất. Bò Kobe được cho uống bia và massage bằng tay để cảm thấy được chăm sóc và yêu thương, giảm stress, cũng như để đảm bảo độ mềm của thịt. Thịt bò Kobe có thể nói là loại thịt bò đắt nhất thế giới. Đây là loại thịt bò rất tốt cho sức khỏe với đầy đủ acid béo Omega 3 và Omega 6, đạt tiêu chuẩn ti lệ giữa các chất béo đơn không bão hòa và chất béo bão hòa. Tại nhà hàng Craftsteak New York, miếng Steak Ribeye Kobe (phần nạc lưng bò) được phục vụ tại những bữa tiệc riêng với giá rất cao. Giá thị bò Kobe lên tới 770 USD/kg.

[5] Ngoài Striploin steak (New York steak) thì Rib-eye cũng là một loại steak thông dụng và nổi tiếng nhất trong giới sành ăn steak bởi chúng đặc biệt mềm mại, thơm ngon, đậm đà mùi bơ do mỡ đất trên các thớ thịt tạo nên cảm giác như tan ra trong miệng.

[6] Với giá bán lên tới hàng trăm đô la/kilôgram, nấm trắng Alba (nấm truffle hay còn gọi là nấm cục) là loại nấm ăn đắt nhất thế giới.

Những cây nấm đắt đỏ này nổi tiếng với vị cay nồng tự nhiên. Nó rất khó trồng vì vậy được coi là thứ gia vị tinh tế hiếm có trong những món ăn cần vị cay. Một nhà đầu tư Hong Kong từng mua một cây nấm Alba 1,51 kg với mức giá hơn 160.000 USD (khoảng 3,4 tỷ đồng) và đây đã trở thành cây nấm đắt nhất thế giới cũng như thực phẩm đứng đầu về mức độ xa xỉ.

Trên thị trường thế giới, nấm truffle cao cấp thường có xuất xứ từ một số vùng thuộc châu Âu, nhưng nổi tiếng và đắt nhất là nấm mọc ở thị trấn Alba, thuộc Piedmont, phía Tây Bắc nước Ý. Khí hậu mát mẻ, ẩm ướt và điều kiện thổ nhưỡng đặc biệt của vùng đất nhiều đồi núi này khiến nấm truffle trắng ở đây có vị ngọt và mùi thơm kỳ lạ mà các loài nấm mọc ở những nơi khác không thể có được.

Một yếu tố nữa làm nên giá trị của nấm truffle trắng Alba là cho đến nay, nó chỉ có thể mọc tự nhiên. Lúc sinh tiền, học giả người La Mã Pliny L’Ancien (tiếng Anh là Pliny the Elder, còn trong tiếng La Tinh là Gaius Plinius Secundus) đã mô tả nấm truffle bằng những dòng chữ như sau: “Trên đồi này, ít có món ăn nào kỳ lạ, tuyệt vời như nấm Tuber Magnatum. Kỳ lạ bởi vì nó mọc ở dưới đất, không có gốc mà cũng chẳng có rễ. Không ai biết nó tích tụ từ đâu và sinh sống nhờ cách nào ... Với một chút may mắn, người ta tìm thấy nó, chứ không ai có thể gieo trồng. Chính cũng vì vậy mà nấm hiếm như bạc, quý như vàng”.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 265: Phiền Phức

- Mộc lão, ngài tới đây du lịch sao?

Trên tầng ba của du thuyền mỹ thực, Sở Tiên hiểu kì hỏi tí phú Mộc.

- Haha, không đâu, tôi có vài việc cần giải quyết, đợi lát nữa người anh em Sở Tiên rảnh thì cùng nhau đi chơi, thấy thế nào?

- Được đấy. Sở Tiên gật đầu:

- Tôi đang tính ở đây chơi nguyên ngày cơ.

- Ô? Người anh em Sở Tiên không phải là được du thuyền đón mà tự đi tới à? Mộc lão hơi ngạc nhiên tò mò hỏi hần.

Sở Tiên gật đầu cười khả khả:

- Tôi tự mình lái thuyền đánh cá tới, vừa hay tới gần đây nên vào chơi ấy mà.

- Thuyền đánh cá à, không ngờ người anh em Sở Tiên lại chuyển sang kinh doanh đánh bắt cá à cơ đấy.

- Chỉ là chơi thôi mà.

Sở Tiên vừa cười vừa nói, sau đó đi cùng ông lão đi ra phía bên ngoài. Cùng lúc đó hần phát hiện ra sức tấn công của hai người vệ sĩ đi kèm bên cạnh Mộc lão khiến hần kinh hãi, sức tấn công đạt hơn một trăm mười, là loài người mang sức tấn công mạnh nhất cho tới giờ hần được gặp, quả đúng là không phải nhân vật tầm thường.

Nhưng hai người đó so với người cá còn kém hơn một nửa, còn so với Sở Tiên thì kém xa tận hơn bốn lần.

Sở Tiên của hiện tại thực lực đã hoàn toàn vượt qua một người phạm trần, hần có thể chống đỡ đạn được súng ống, thậm chí phản ứng của hần còn nhanh tới mức né được đạn bắn ra, mà kẻ cả có không tránh được thì giờ đây đạn cũng không thể xuyên qua cơ thể hần được.

- Đi qua chiếc du thuyền Thái Lan gần gần gần cột nào, người anh em Sở Tiên không ngại chứ?

Sau khi bước ra khỏi khu nhà ăn, lão Mộc nhìn thấy Nhất Ngạc và Nhị Ngạc mặc đồ tây đi kèm theo sau lưng Sở Tiên thì liền cảm thấy khó hiểu, hần cười hỏi:

- Đương nhiên, ngài không gọi ý thì tôi cũng đang muốn qua đó thư giãn thả lỏng cơ thể đây. Lần trước có qua đó một lần cảm giác rất tuyệt. Sở Tiên hào hứng rồi đi theo Mộc lão.

- Haha, xem ra người anh em hiện tại làm ăn ra trò đấy chứ nhỉ.

- Mộc lão nói đùa, chỉ đủ tiêu thôi.

Bước lên khu du thuyền Thái Lan, Sở Tiên cùng ông lão tí phú đó vào trong một căn phòng thư giãn bắt đầu hưởng thụ nhân viên chuyên nghiệp matxa cho mình. Từ cuộc nói chuyện của hai người có thể biết được khá nhiều chuyện thú vị, trong đó có chuyện ông lão này có quan hệ chặt chẽ với du thuyền Casino, đồng thời sắp tới dịp cuối năm nên ở trên du thuyền cũng đang tổ chức một cuộc đánh bạc quy mô lớn.

- Hôm nay là ngày cuối cùng rồi, ngày mai đã phải về rồi. Mộc lão nằm sấp trên giường cười nói.

- Ô, vậy tối nay liệu có thể tới xem được không! Sở Tiên trên mặt lộ ra sự hứng thú.

- Được chứ cậu em, tôi sẽ đưa cậu đi mở mang kiến thức, đứng rồi người anh em, chỗ cậu có còn loại cá kiểng nào nữa không? Thời gian gần đây tôi lại thấy thích cá Koi. Lão Mộc nghĩ tới sự đáng yêu của mấy chú cá rồi nhoen miệng cười.

Sau đó hai người lại bắt đầu bàn tán về chủ đề cá kiểng, nói về vấn đề cá kiểng thì đúng là sở trường của Sở Tiên rồi, hần vô cùng am hiểu về các loại cá kiểng. Nhưng mà hần vẫn đang đợi, đợi một năm sau, khi mà tất cả các công ty bán cá kiểng đăng cấp trên khắp thế giới đều phải ngắm nhìn Tiên Cảnh của hần.

- Đi thôi, hoạt động trên du thuyền Casino sắp bắt đầu rồi, chúng ta qua đó xem xem.

Hơn một tiếng sau, lão Mộc đưa Sở Tiên lên du thuyền Casino, vừa mới bước chân thuyền thì nhân viên công tác trên đó lập lúc nhanh nhẩu rào bước tới, cung cung kính kính hô lên một tiếng:

- Mộc lão.

Đi tiếp vào sâu bên trong, hần phát hiện ra Mộc lão đi tới đâu thì nhân viên cung cung kính kính tới đó, tất thấy đều cúi đầu hô một tiếng Mộc lão.

Điều này khiến Sở Tiên bắt đầu hiếu kì về thân phận của ông lão này. Có đủ kinh tế bỏ gần ngàn vạn một cách dễ dàng chỉ để mua một con cá kiểng, ăn một bữa thôi đã trên trăm vạn. Chắc chắn ông lão này không phải chỉ là một người có tiền đơn thuần.

Sở Tiên trong lòng thầm suy đoán, hần nghĩ rằng hần đoán như vậy chắc cũng phải có vài phần đúng, trên thế giới này một trong những cách kiếm được tiền nhanh nhất thì phải kể đến cờ bạc.

Nếu như ông lão này là cổ đông của du thuyền Casino này thì chuyện kiếm tiền như cướp ngân hàng như vậy cũng không có gì khó hiểu.

Đi theo Mộc lão tới tiền sảnh, Sở Tiên phát hiện ra đại sảnh của du thuyền Casino hôm nay không hề nhiều người như trong tưởng tượng, không náo nhiệt bằng một góc của lần trước mà hần tới.

- Mộc lão, sao hôm nay lại chẳng có mấy người vậy?

- Tối nay là dành chỗ cho đặt cược cá nhân, đều là người quen cả, người anh em nếu muốn chơi thì có thể qua chỗ máy ở bên cạnh kia chơi, nhưng mà hôm nay muốn đặt cược thì không còn cơ hội nữa đâu. Mộc lão vừa cười vừa nói với hần.

- Ô, vậy thì thôi. Sở Tiên thoáng chút thất vọng, vốn tính đầu vào đấy cả rồi, ăn no thư giãn xong là qua đây kiểm soát vài trăm vạn, theo tình hình này thì tối nay dự tính của hần đổ sông đổ bể rồi.

- Tối nay có một trận cá cược lớn, nếu cậu có hứng thú thì có thể tới xem.

- Ô? Ván cược to đến cỡ nào. Sở Tiên vô cùng tò mò hỏi.

- Giá trị cỡ bảy tám mươi tỉ. Mộc lão nói mặt thản nhiên như không.

- Bảy tám mươi tỉ? Sở Tiên kinh hãi tới độ không bật thốt lên lời, khiếp sợ khi nghe thấy con số khủng ấy, quay sang nhìn Mộc lão.

- Haha, người anh em, cậu không phải người người trong nội bộ nên tôi cũng không tiện kể nhiều cho cậu biết. Đi thôi, chúng ta qua đó xem. Mộc lão bật cười rồi đi vào bên trong.

- Cha vợ. Lúc này, một người trung niên bước tới chỗ họ, cung kính hết mực nhìn Mộc lão hô to một tiếng.

- Ừm, người anh em, người này là con rể tôi Nawain, còn đây là ông chủ của cá kiểng Tiên Cảnh. Mộc lão giới thiệu hai người họ làm quen với nhau.

- Xin chào. Con rể Nawain của Mộc lão nhìn khá gầy gò, để tóc dài đến tầm ngang vai, cả người toát ra khí chất của một người làm nghệ thuật.

Nawain nhìn Sở Tiên rồi đưa tay ra phía trước, chào hỏi vài câu, hần biết cha vợ mình rất yêu thích cá kiểng, đưa ánh mắt quét một lượt từ đầu tới chân của Sở Tiên.

Sở Tiên không mấy thoải mái khi bị người khác nhìn chăm chăm như vậy, hần hơi nhăn mặt, trong lòng ngờ vực liệu cái tên này có bị Gay không nữa, nhìn hần thì anh tuấn tiêu sái đến vậy, có khi nào động lòng rồi không?

- Mọi người đã tới đông đủ hết chưa? Mộc lão nhìn Nawain hỏi hần.

- Thưa cha vợ, bọn họ đã tới đông đủ rồi ạ, sẽ bắt đầu ngay thôi. Nawain lễ phép trả lời.

- Tốt lắm, nếu mà mọi người đều tề tựu đông đủ rồi thì kêu hai tên đó bắt đầu luôn đi. Mộc lão cười phá lên sau đó nhìn về phía Sở Tiên:

- Đợi lát nữa đi, người anh em qua bên đó cùng xem cho vui nhé, đây là trận đấu cờ bạc đỉnh nhất trên thế giới.

Sở Tiên trên mặt lộ ra sự hưng phấn tột độ, trận đấu cờ bạc đỉnh nhất trên thế giới? Có lẽ nào sẽ thần kì giống như trên phim ảnh không?

- Được, không ngờ tôi là tôi có điểm phúc được tận mắt theo dõi trận cá cược hoành tráng này.

- Haha, hôm nay cũng có hơn mười người nghe danh mà tới xem trận đấu này, đến lúc đấy người anh em ở đằng sau xem đừng có lên tiếng làm ảnh hưởng tới họ. Mộc lão nhắc nhở.

Sở Tiên gật đầu cùng Mộc lão ngồi ở bên uống trà.

- Còn có cả người nước ngoài, là người Trung Quốc đấu với người nước ngoài sao? Sở Tiên hiếu kì nhìn xung quanh đánh giá.

Cả du thuyền Casino này ngoài nhân viên công tác ra thì chỉ có ba mươi người, trong đó có năm sáu người nước ngoài, ngoài ra có một số trung niên và ông lão, thanh niên thì rất ít, ngay cả người đẹp cũng chả thấy mấy bóng.

“Xem ra trận cá cược lần này long trọng lắm đây, bảy tám mươi tỉ liền, đúng là khó tưởng tượng ra” Sở Tiên nghĩ thầm trong lòng, hiếu kì đưa ánh mắt thăm thú khắp chung quanh.

Rất nhanh sau đó, hai ông lão đưa vài người trung niên bước tới:

- Mộc lão, bây giờ có thể bắt đầu được rồi chứ.
- Mọi người đều đã tới đông đủ cả rồi thì chúng ta bắt đầu thôi. Mộc lão vẫn ngồi trên ghế không hề đứng dậy, nói thẳng với hai ông lão trước mặt.
- Haha tốt, lão già nhà ông đã thắng ba bốn năm rồi, lần này tới lượt Uy Luân bọn tôi. Một ông lão đối diện tóc tai bạc phơ vừa vười vừa nói.
- Ông đừng có mà mơ nhé, kĩ thuật cờ bạc của A Lực không phải tầm phào, các ông nghĩ có thể đánh bại được cậu ta à? Mộc lão vô cùng tự tin khí thế hùng hùng đáp trả, hoàn toàn không thêm coi họ ra gì, cũng không để tâm.
- Cái này thì không nói trước được đâu. Ông lão tóc bạc phơ đó cười khà khà, sau đó liền quay người rời đi.

Ông lão còn lại cũng nhìn Mộc lão cười cười rồi cũng rời đi ngay sau đó.

- Cha vợ à bắt đầu rồi, mời cha qua bên cạnh xem. Con rể của Mộc lão Nawain bước tới thông báo.
- Ừm. Mộc lão gật đầu, sau đó cũng quay sang nhìn Sở Tiên gật đầu, rồi đi qua phía cậu con rể bảo.

Sở Tiên cũng đứng dậy theo, tới chiếc bàn đánh bạc xếp phía trung tâm cùng Mộc lão.

- Mộc lão. Một thanh niên bước tới bên cạnh Mộc lão cúi đầu cung kính hô to một tiếng.
- A Lực, không thành vấn đề chứ? Mộc lão vỗ vỗ vào vai hắn.
- Yên tâm đi Mộc lão. A Lực tự tin gật đầu.

Mộc lão cười hài lòng rồi ngồi xuống bên cạnh.

Sở Tiên nhìn cái bàn đánh bạc, có ba người đang ngồi ở đó, trong đó có một người thanh niên tên A Lực khi nãy, ngoài ra là hai người trung niên.

Ở chung quanh có hai mươi mấy người đang đứng xem, có cả người nước ngoài nữa, ngoài ra còn có cả vài người trung niên cùng vài vị đứng tuổi.

- Phát bài, hi vọng những khán giả chung quanh đừng lên tiếng.

Trước bàn đánh bài là một người trung niên, nhìn ba người ở đó rồi nói to một câu.

Đúng vào giờ phút sắp bắt đầu thì điện thoại của Sở Tiên rung liên hồi, hắn rút ra xem liền phát hiện ra là lão Tầm gọi, nhanh chóng đi tới phía nhân viên công tác bên cạnh hỏi nhỏ:

- Xin hỏi, nhà vệ sinh ở đâu vậy?
- Ở phía này, xin mời tiên sinh đi theo tôi.

Sở Tiên gật đầu, sau khi tới nhà vệ sinh hắn liền bắt máy hỏi ngay:

- Có chuyện gì vậy?
- Ông chủ, chiếc du thuyền mà ngài đang có mặt đã khởi động rồi, chúng tôi liệu có cần đi theo không? Hay là đi về trước? Lão Tầm hỏi.
- Ông nói cái gì? Cái du thuyền này khởi động rồi ày hả, đi về hướng nào? Sở Tiên kinh ngạc vô cùng hỏi dồn.
- Phương bắc, nếu như không phải đi sang Hàn Quốc thì chắc là vào sâu trong khu vùng biển tự do rồi.

“Cái này” Sở Tiên chau mày khó hiểu, khi nãy nói chuyện với Mộc lão, hắn không nghe thấy chuyện du thuyền khởi động, và lại Mộc lão cũng biết chuyện thuyền đánh cá của mình đang đậu ở bên cạnh, không thể nào mà cứ thế cho du thuyền khởi động mà không nói một tiếng nào với hắn cả, thế thì?

Sở Tiên lòng rối như tơ vò bắt đầu cảm thấy lo lắng, lấy tay day day trán.

“Xem ra sắp có chuyện không hay xảy ra rồi, hiển nhiên không phải là đối phó với ta, vậy thì Mộc lão chắc không hề biết chuyện này?”

- Lão Tầm, cho thuyền cá bám theo, để cá Dunkleosteus đuổi theo ở dưới biển, tìm cơ hội để bọn Nhị Kiếm leo lên chiếc du thuyền này. Sở Tiên dặn dò lão Tầm.
- Dạ vâng thưa ông chủ.

Sở Tiên lắc đầu:

- Thôi kệ đi, đi bước nào tính bước đó.

Hắn rửa tay rồi bước ra ngoài, song, hắn vừa bước ra ngoài thì gặp con rể Nawain của Mộc lão cũng đi vào trong, hắn nhìn Sở Tiên cười hỏi:

- Người anh em, ngồi du thuyền tới đây chơi hả?

Sở Tiên nghe thấy hắn hỏi vậy thì mắt liền giật lên một phát:

- Không phải, tôi lái thuyền đánh cá tới, rảnh rồi tới đây thư giãn.

- Ô, vậy thì chiếc thuyền đánh cá đậu ở ngoài là của cậu à, cha vợ tôi có lời chuyển tới cậu một câu, du thuyền này sẽ lái tới một nơi cách đây hơn mười km.

- Ừm không sao, người của tôi sẽ đi theo sau, không sao. Sở Tiên vừa cười vừa nói liền sau đó đi về vị trí chiếc bàn đánh bạc.

Nawain cười hí mắt một cách khó hiểu, hắn vẫy tay với một đàn vệ sĩ mặc vest đứng bên cạnh.

“Mộc lão sao lại không trực tiếp nói với mình nhỉ? Chiều theo lẽ thường thì nên thông báo trước một tiếng mới phải” Sở Tiên nghĩ tới lời nói của Nawain mà cảm thấy nghi nghi liên châu mày lại.

Vào lúc ấy, hắn đột nhiên cảm nhận thấy có gì đó khác lạ, hai tên vệ sĩ mặc đồ tây đứng ở bên trái và bên phải hắn, hướng ánh mắt như thể báo sắp có chuyện.

“Quả nhiên là có vấn đề, có khi giờ này Mộc lão còn chưa hay chuyện ấy? Nhưng không biết bọn chúng diễn vai nào? Phản diện hay chính diện hay cả hai?”

Sở Tiên lộ vẻ trầm tư, nhưng sau đó liền mỉm cười.

Chẳng cần quan tâm bọn chúng diễn vai gì cả, chỉ cần không kéo hắn vào rắc rối là được, bằng không chỉ có cách là tự hắn đứng lên làm đạo diễn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 266: Chất Lượng Y Phục Không Tệ

- Đề ý một chút.

Sở Tiên quay đầu lại, nói nhỏ với Nhất Ngạc và Nhị Ngạc ở bên cạnh mình một câu.

Sức tấn công của Nhất Ngạc và Nhị Ngạc trong cả hội người cá tương đối mạnh, lực tấn công đạt tới hơn hai trăm tám mươi, nếu như dốc toàn lực để chạy thì vận tốc mỗi giây có thể đạt tới mười sáu mươi bảy mét. Mặc dù bọn hắn không thể đỡ được lực tấn công của đạn, nhưng súng ống bình thường rất khó để giết được bọn hắn.

Có hai người cá này bên cạnh, cộng thêm với thực lực bản thân thì nếu có xảy ra việc ngoài ý muốn cũng không đáng ngại lắm. Hơn nữa nếu mọi chuyện nằm trong dự tính của hắn, thì giờ này tám người cá đám Nhị Kiếm và Tam Kiếm đã đột nhập lên con du thuyền này rồi.

Có mười người cá chiến đấu cùng, chuyện khác thì hắn không dám chắc nhưng nếu Sở Tiên thực sự muốn giết sạch tất cả người trên con du thuyền này thì 80% là thực hiện được, hắn có cơ sở để tin vào điều ấy.

Vậy nên hắn không có bất kì nỗi sợ hãi nào mà vẫn tiếp tục nhón nhơ đứng bên cạnh xem cuộc vui, ván cá cược đã bắt đầu, Sở Tiên liền mở ra năng lực thị giác thượng đế ra hiếu kì xem xem kĩ thuật cờ bạc bậc nhất trên thế giới, rốt cuộc cái sự bậc nhất nó nằm ở chỗ nào.

“Đúng là chuyện tâm thật đấy”. Ánh nhìn của Sở Tiên chăm chăm vào người phát bài đang xào xáo bài kia, hắn nghĩ thầm.

Khả năng chơi bài thần sầu như trong phim ảnh ngoài đời thực chắc không có, nhưng những người có thể nhớ được thứ tự các lá bài thì có khả năng cao, nhìn vào ánh mắt chuyên tâm chăm chú của ba người bọn họ Sở Tiên liền đoán già đoán non.

Không lâu sau, người phát bài đã xào bài xong và phát bài đi, ba người lấy bài của mình về rồi từ từ nhấc một góc lên xem thế bài trong tay mình, thông qua năng lực mắt thần của hắn thì bài của ba người bọn họ đều bị nhìn rõ mồn một.

"Bộp!" Thanh niên tên A Lực trực tiếp vút bài trong tay mình vào giữa bàn, cùng lúc đó hai nhân viên bên cạnh mỗi người đẩy về phía giữa bàn một xấp tiền.

"Mặc dù nói bài của A Lực nhỏ nhất trong ba người, nhưng còn chưa thêm bốc thêm bài đã nhận thua như vậy có phải vội vàng quá rồi không?" Sở Tiên cảm thấy hơi sững sờ khi hắn làm vậy.

Ở bàn đánh bạc, hai thanh niên kia nhìn thấy A Lực bỏ bài, sắc mặt liền khó coi sau đó hai người chấp nhận cược.

Sở Tiên tiếp tục dùng nhãn thần dán mắt vào người chia bài chia tiếp những lá tiếp theo, lúc hắn nhìn thấy từng lá bài một được phát ra thì sắc mặt liền thay đổi, hắn kinh ngạc:

"Nếu A Lực chơi tiếp thì bài của hắn sẽ là nhỏ nhất, thua chắc chắn. Cao thủ, đây mới chính là cao thủ!"

Những ván tiếp theo đều khiến Sở Tiên chấn kinh, lần nào bắt đầu, không phải hắn là người bỏ bài đầu tiên thì sẽ là người cuối cùng thắng cược, cái khả năng kinh hồn này khiến cho hai người kia trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Mộc lão nhìn tình hình cuộc cá cược rất khả quan, hắn lấy làm hài lòng lắm, trên mặt liền mỉm cười một cái.

Thắng rồi, với khả năng chơi bài thần sầu của A Lực thì hoàn toàn dễ bẹp được hai đối thủ kia.

Sở Tiên lần đầu tiên gặp được một người có kỹ năng chơi bài chất lừ như vậy, có loại người như vậy tồn tại trên đời, thì kể cả cho hắn có sở hữu khả năng thị giác thượng đế cũng khó lòng mà thắng nổi, kỹ thuật của A Lực giỏi tới mức biến thái.

- Kỹ thuật chơi bài của cậu A Lực này quả nhiên siêu phàm!

Lúc này, ông lão ngồi đối diện Mộc lão đột nhiên thốt lên, lời nói của ông ta lập tức làm gián đoạn cả ván bài.

- Dĩ nhiên, hai ông già các người nhận thua đi là vừa, năm sau việc kinh doanh du thuyền Casino vẫn do tôi điều hành. Mộc lão cười tươi nhìn ông lão khi nãy nói.

Bọn họ mở miệng nói chuyện với nhau khiến cho mọi người đứng xung quanh đây to nhỏ bàn tán rần rần cả lên, sau đó vô cùng cảm thán nhìn A Lực, ngay tới cả mấy người ngoại quốc cũng phải kiêng dè nhìn hắn ta.

- Haha, vẫn chưa có kết quả chung cuộc, chúng ta sao có thể nhận thua được. Ông lão đó cười phá lên lắc đầu.

- Vậy để tôi xem xem các ông thắng bằng cách nào. Mộc lão nói bóng nói gió đầy ý tứ châm biếm nhìn người kia.

- Muốn thắng, rất đơn giản. Ông lão đó đột nhiên bật cười khó hiểu, người thanh niên đứng cạnh lão đột nhiên rút ra một khẩu súng, không hề để cho bất kỳ ai chuẩn bị, hắn bắn một phát chuẩn giữa vào phía trán A Lực.

Mộc lão bị ông lão đó chơi một vỏ quá nhanh không kịp phản ứng.

- To gan, Uy Luân, mày muốn chết à.

Mộc lão lập tức đứng phắt lên, hai vệ sĩ đi con bên cạnh ngay lập tức cũng rút súng ra chĩa về ông lão kia.

"Pằng pằng."

Thế nhưng vào lúc này, hai thanh âm của súng giảm thanh vang lên khiến cho mọi người xung quang ai nấy đều khiếp sợ, cùng lúc đó hai vệ sĩ kia liền ngã gục xuống, sau lưng họ có hai cái lỗ rì ra máu tươi vẫn đang bốc khói.

Đồng tử của Mộc lão thu nhỏ lại, chột dạ quay đầu về đằng sau xem tên to gan nào dám manh động vậy, hắn tức đỏ mặt tía tai khi nhìn thấy kẻ vừa bắn là ai, mặt mũi sầm sì trợn mắt lên quát to:

- Nawain, ngươi làm cái gì vậy?

- Ba vợ, con chả làm gì cả! Nawain nhún nhún vai, sau đó chậm chậm bước tới trước mặt Mộc lão, rồi ngồi xuống cái ghế bên cạnh bàn đánh bạc.

- Mộc lão, cái du thuyền Casino này ông đã làm liên tù tì bốn năm rồi, thời gian qua đều nằm trong tay ông, ông đã ăn đủ các kiểu rồi. Bây giờ cũng nên nhường cho hai nhà chúng tôi húp chút canh béo chứ, ăn một mình như vậy sẽ nghẹn mà chết đấy. Ông lão tên Uy Luân khi nãy đứng phắt dậy nhìn Mộc lão cười đều.

Nhưng Mộc lão lại không thèm để ý tới Uy Luân, ném ánh mắt sắc như dao sang thẳng con rể quý hoá:

- Nawain, mày làm vậy thì có lợi lộc gì? Sản nghiệp của Mộc gia mười năm sau chẳng phải sẽ thuộc về mày sao? Hả? Mày đang làm cái gì vậy chứ? Mày biết mày đang làm gì không hả thằng không có não kia?

- Con đương nhiên là biết mình đang làm gì rồi? Nawain nói rồi dùng đũa đứng dậy, chống hai tay vào cái bàn đánh bạc nhìn Mộc lão bắt đầu “tỏ bày nỗi lòng”:

- Ba vợ thân yêu của con, mười năm sau con sẽ được thừa kế cái gia sản này? Nhưng mà vấn đề đến cuối cùng con được bao nhiêu mới quan trọng? Hay là cuối cùng lại toàn rơi vào tay con gái yêu quý của ba? Con chỉ là người đứng thì có thể được cái gì?

- Mày là cái đồ khốn nạn. Mộc lão nghe xong trảng dài nỗi lòng của con rồi liền điên tiết chửi rủa, cơ thể run rẩy lên:

- Mày có được gì à? Con gái tao không phải là của mày rồi sao? Cháu đích tôn của tao cũng không phải của mày à?

- Haha. Nawain cũng run lên khi nghe thấy ba vợ nói, cười nhạt thề rồi nghiêng răng nghiêng lợi đáp lại:

- Con gái ông à, chưa chắc đã là của tôi đâu, ông có biết cô con gái rượu của ông đòi li hôn với tôi không? Hả? Tôi đã làm gì có lỗi với cô ta chứ? Mẹ kiếp, lại còn dám đòi li hôn với tôi cơ đấy? Được lắm, rất tốt, ba vợ à, tất cả đều do con gái ba ép con nên mới ra nông nỗi này thôi.

- Mày. Mộc lão giận tới độ không đứng vững, tức điên lên quát tháo:

- Mấy năm nay tao giao mọi việc cho mày giải quyết, chẳng nhẽ mày không nhìn ra dụng công của tao? Không ngờ rằng mày lại còn đi cấu kết với người ngoài để cản lại tao, mày đúng là cái đồ ăn cháo đá bát, chó nhà vô ơn!

- Mộc lão à tôi thấy ông dùng phí lời nữa thì hơn, có trách thì phải trách ông quá tham lam, đã đến cái tuổi răng lung lay rồi mà không ở nhà mà hưởng phúc, còn vẫn ham hồ cướp miếng ăn của chúng tôi. Tôi nhắc cho ông nhớ, du thuyền Casino này là của cả ba nhà, thế nhưng ông thì sao nào, ông độc chiếm nó bốn năm nay rồi! Uy Luân nói rồi giả tạo hết sức than thở một câu.

- Bọn chúng cho mày lợi lộc gì mà mày dám làm ra chuyện tày đình như vậy. Mộc lão vẫn chả thèm đếm xỉa tới mấy tên người ngoài kia, lườm Nawain muốn hỏi cho tới cùng.

- Tôi đại nghịch bất đạo à? Tôi không nghĩ như vậy đâu. Nói rồi Nawain lắc đầu:

- Chúng tôi chỉ là cùng nhau hợp tác có lợi, mỗi người lấy về cho mình một phần đáng thuộc về bản thân mà thôi. Ba vợ à, phiền ba lập di chúc bây giờ ngay và luôn, ừm, đem tất cả tài sản và quyền hành dưới trướng của ông để lại hết dưới tên tôi, sau đó thì tôi sẽ để con gái của ông được tự do.

- Xem ra tất cả người ở đây đều là của các người rồi. Mộc lão nghe thấy hắn nói vậy sắc mặt trở nên khó coi, quét ánh mắt qua một lượt khắp những người xung quanh, nhưng không có một ai cảm thấy việc này xảy ra ngoài ý muốn cả.

Khi quét ánh mắt về phía Sở Tiên, hắn cười đắng ngắt, sau đó sắc mặt càng trở nên khó coi hơn:

- Được lắm, rất được, không ngờ rằng ta cuối cùng lại bại trong tay thuộc hạ của mình.

- Sao lại toàn là người của chúng tôi được? Người anh em này chả phải là do ba vợ mời tới sao, tiếc quá, chắc chắn. Nawain nhìn Sở Tiên lắc đầu, sau đó chậm chậm bước tới phía trước hắn.

- Việc của mấy người chả liên quan gì tới tôi cả, tôi cũng không muốn tham dự vào, ừm, hi vọng có thể để tôi ra về.

- Nhãi ranh, gan cũng to đấy. Nawain nhìn thấy Sở Tiên lại giám cả gan kì kèo ra điều kiện với mình, hắn liền cảm thấy ngạc nhiên, nhưng rất nhanh sau đó cười phá lên:

- Chỉ trách cậu xui xẻo thôi.

- Nếu đã nói như vậy có nghĩa là tính thanh toán luôn cả tôi ấy nhỉ. Sở Tiên hơi nhíu mày rồi quét ánh mắt nhìn mọi người xung quanh, sau đó dừng lại tại chỗ Nawain.

- Nhãi ranh, tao không biết mày lấy đâu ra tự tin và dũng khí để mà còn cười được, nhưng mà tao phải nói thật lòng với mày một câu, chuẩn bị đi cùng lão già này làm mồi cho cá đi! Nawain cười híp mắt nhìn hắn.

Sở Tiên cũng mỉm cười lắc đầu:

- Chuyện của các anh vốn chả liên quan gì đến tôi, một chút sự tình tôi cũng chả biết. Nhưng mà các anh lại vô duyên vô cớ lôi cả tôi vào tham dự, vậy thì, thật lòng xin lỗi.

Sở Tiên trên mặt lộ vẻ rất thoải mái nhún nhún vai một cái.

Những người xung quanh kinh ngạc nhìn hắn, chẳng hiểu sao hắn tới tận bây giờ vẫn còn cười được, vẫn chả có một chút nỗi lo sợ nào.

- Ra tay đi! Nawain điên tiết hầm hầm quát lên một tiếng.

- Ra tay đi. Cùng lúc đó Sở Tiên cũng hô lên một tiếng, sau đó liền nhanh chóng đưa cánh tay của mình lên.

"Pằng!"

Một tiếng súng giòn tan vang lên.

- Xem ra bộ y phục này của ta chất lượng không hề tệ.

"Pằng pằng!"

Sở Tiên vô cùng hài lòng khi nhìn thấy chiếc áo thời thượng cool ngầu màu đen trên tay mình bị in hằn mấy vết súng. Hắn cười to lên vài tiếng, tiếng đạn bị bật ra rơi xuống đất lạch cạch khiến người xung quanh chứng kiến cảnh ấy đều thất kinh.

- Á. Cùng lúc đó ở bên cạnh phát ra một tiếng hét kinh khủng, không ai biết từ lúc nào hai tên người cá vệ sĩ của Sở Tiên đã di chuyển tới chỗ của Nawain, nhanh như chớp Nhất Ngạc đưa tay ra chụp lấy cổ hắn, Nhị Ngạc cũng giống vậy đưa tay ra tóm lấy cổ Uy Luân.

Tất cả mọi người ở đó đều kinh ngạc không thốt lên lời, chỉ trong có hai tích tắc thôi mà hai thanh niên nhìn đáng người dong dong cao gầy, lại như hổ như voi chụp lấy cổ họng hai tên Nawain và Uy Luân một cách dễ dàng.

Đám vệ sĩ đứng ở xung quanh rút súng ra ngay lập tức, tất cả đều nhắm vào Sở Tiên cùng Nhất Ngạc, Nhị Ngạc, nhưng khi nhìn thấy mấy viên đạn rơi ở dưới chân của Sở Tiên bọn chúng lại thấy run sợ.

- Tôi đã nói rồi mà, chuyện này chả có tí liên can gì tới tôi, nhưng mà các người cứ muốn lôi tôi vào mới chịu cơ. Sở Tiên làm bộ làm tịch lướt nhìn đám người đang chia súng vào bọn hắn, đi thẳng tới chỗ của Nawain, vỗ vỗ vào mặt đang tái đi của hắn.

- Bây giờ tôi tham gia cùng cho vui nhé!

- Tiên sinh, vị tiên sinh kia, có chuyện gì từ từ nói, bảo thuộc hạ của cậu bỏ tay xuống, chúng ta từ từ thương lượng, chuyện này không liên quan gì tới ngài cả. Mươi tí, ở trên bàn đánh bạc có mười tí đấy, tất cả thuộc về ngài, xin ngài đừng tham gia vào chuyện này nữa. Ông lão tên Uy Luân bị Nhị Ngạc hung dữ bóp chặt lấy cổ cố sức thuyết phục Sở Tiên, hắn toát mồ hôi lạnh liên mồm thương lượng.

- Tôi vốn chả định tham gia nhưng là do các người ép tôi tham gia đấy chứ? Bây giờ lại đổi ý, không muốn tôi tham gia cùng vớ kịch, ông nghĩ mười tí của ông to lắm hả, lấy xấp tiền ấy là có thể đuổi tôi đi sao? Sở Tiên liếc nhìn mười tí nhân dân tệ đang được đặt yên vị trên bàn thì liền nóng mặt.

Nhìn tình hình trước mắt, hắn hơi lo lắng, nhưng đã đâm lao rồi thì phải theo lao thôi, dù sao thì cũng do đám người kia gây sự trước.

- Nhãi ranh, mày chỉ cần dám động thủ thì mày có tin là không thể lành lặn ra khỏi du thuyền này không. Ở trên này tất thấy đều là người của tao, tao khuyên mày một câu nên thức thời, dừng tay mới là thông minh đấy. Nawain sắc mặt trở nên khó coi, nhìn Sở Tiên uy hiếp hắn.

- Bốp! Hắn vừa dứt lời thì liền bị Nhất Ngạc bạt cho một bạt tai đau điếng.

Sở Tiên cười khà khà, nhìn hắn thách thức:

- Các ngươi ở đây có lựu đạn không? Có súng bắn tia không? Hay là máy bay đại pháo kiểu kiểu đấy? Có không? Nếu không có thì mấy loại súng giảm thanh của các ngươi chỉ là đồ chơi với ta thôi, còn muốn dọa nạt ta sao? Nào nào, mấy người anh em đứng đằng kia, chĩa thẳng vào ngực ta mà bắn thử một phát xem, xem thử là các ngươi không lành lặn mà ra khỏi đây hay là ta?

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 267: Cá Mới Nuôi

Nhìn thấy bộ dạng ngạo mạn của Sở Tiên, Nawain cùng những người xung quanh không khỏi kinh ngạc, sắc mặt khó coi kinh khủng nhìn hắn. Bọn họ không thể tưởng tượng nổi dùng súng bắn mà hắn lại lấy tay đỡ với tốc độ nhanh như chớp, hơn nữa bộ quần áo của hắn còn không hề bị xước xát gì, đây là cái thể loại quần áo làm từ chất liệu mẹ gì vậy?

"Pằng! "

Ông già đứng đằng sau Sở Tiên đột nhiên rút ra một khẩu súng, nhắm vào đầu Sở Tiên bắn một phát.

- Leng keng! Ông lão đó tròn cả mắt lên khi nhìn thấy cảnh tượng vừa xảy ra. Đây là đời thực chứ không phải phim, Sở Tiên phản ứng cực nhanh vòng tay ra sau đầu chặn lấy viên đạn, khiến nó bật ra rồi rơi xuống đất, và lần này vẫn giống y như lần trước vậy, cái áo vẫn không sứt tới một sợi chỉ.

- Khả năng dùng súng tốt đấy. Sở Tiên quay đầu lại, nhìn ông lão bắn mình khi nãy nhếch mép cười đều.

"Cạch! "

Ông lão đó bị sợ hãi tới độ làm rớt khẩu súng trên tay mình xuống dưới đất, không thể tin nổi nhìn hấn, nuốt nước bọt khan:

- Người anh em, tôi, tôi lỡ tay, tôi không cần thận thoi mà.

Sở Tiên không thèm để ý rồi cười ha ha, bước tới phía trước mặt Mộc lão đang dùng con mắt kính để nhìn mình, hấn vừa cười vừa nói:

- Mộc lão, xem ra, lần này tôi cứu ông một mạng rồi.

- Cậu...cậu. Mộc lão nhất thời chưa phản ứng kịp chuyện gì đang xảy ra, nhưng rất nhanh sau đó, hấn mừng như bắt được vàng, trên mặt lộ ra sự vui mừng khôn tả:

- Người anh em, đội ơn cậu, đội ơn cậu đã cứu mạng già này.

- Haha, không cần cảm ơn tôi đâu, Mộc lão đã nói là muốn mua cá kiểng của tôi rồi, ông mà có mệnh hệ gì thì tôi chẳng phải mất đi hơn ngàn vạn thu nhập sao. Sở Tiên xua xua tay sau đó cười rất thoải mái, nhìn về phía mấy tên vệ sĩ vẫn đang nắm chặt súng trong tay, hấn bắt đầu thấy mất kiên nhẫn:

- Sao thế? Còn chưa bỏ súng xuống à?

Đám vệ sĩ chung quanh nhìn nhau, bọn chúng nhìn Sở Tiên, sau đó đám vệ sĩ đó lại nhất loạt hướng ánh mắt về phía Nawain.

- Bốp. Lúc này, Nhất Ngạc lại tiếp tục và đánh chất một cái nữa vào mặt Nawain, lần này khiến hấn chảy cả máu mũi, nhỏ tong tong xuống dưới đất.

- Thả ta ra, xung quanh đây đều là người của ta, nếu các người dám giết ta, các người sẽ không thoát nổi đâu. Nawain sau khi bị Nhất Ngạc cho một phát tát nữa thì liền cảm thấy đầu óc quay cuồng choáng váng, thế nhưng hấn vẫn nghiêng rằng nghiêng lợi, cứng mồm cứng miệng dọa nạt Sở Tiên. Nếu như ra lệnh cho đám bảo vệ xung quanh bỏ súng xuống thì chẳng khác gì tự đào mồ chôn thân, tự hấn sẽ không bảo toàn được tính mạng nên chỉ có thể nhờ cậy vào đám vệ sĩ ấy thôi.

- Nếu các người không muốn chết thì tất cả hãy bỏ súng trong tay xuống.

Lúc này Mộc lão đứng bên cạnh giữ chặt lấy tay nắm tay của đám vệ sĩ kia.

- Không được phép bỏ súng xuống, bỏ súng thì tất cả chúng ta chỉ có nước chết mà thôi. Nawain mắt đỏ dần lên, trên mặt thoáng xuất hiện tia tuyệt vọng.

Đám vệ sĩ chung quanh đó nuốt nước bọt khan, trên trán bắt đầu chảy mồ hôi lạnh, bọn hấn biết hậu quả kiểu gì cũng sẽ giống với Nawain, nếu bây giờ mà bỏ súng xuống thì ông già kia làm sao tha cho bọn hấn được, đã lỡ phản bội rồi giờ hối hận đã quá muộn.

- Nhãi ranh, ta công nhận là ta đang ở thế bí, ta cũng công nhận nhà người lợi hại. Nhưng mà nếu như người không bỏ ta ra thì cái thằng già chết dẫm kia sẽ phải chết, ta không tin người có ba đầu sáu tay có thể cứu được hấn. Chỗ ta có tới hơn ba mươi người, người dù có siêu nhân cỡ nào thì ta cũng không tin người có thể tránh được tất cả sức tấn công của ba mươi khẩu súng cùng lúc để cứu ông già kia. Người thả ta ra để ta giết chết tên súc sinh đó, ta sẽ cho người tiền, hai mươi tỉ, ta sẽ cho người hai mươi tỉ. Nawain sắc mặt lộ ra vẻ khó chịu, hấn đang cố dùng tiền bạc để dụ dỗ Sở Tiên.

Mộc lão ở bên cạnh nghe thấy Nawain đang cố sức cám dỗ hấn thì liền chột dạ, thất sắc căng thẳng nhìn về hướng Sở Tiên.

- Chắc chắn, những hai mươi tỉ cơ à, con số hấp dẫn đấy, xem ra cậu cũng chịu chơi ha. Sở Tiên châm biếm nhìn hấn nói tiếp:

- Cơ mà nếu ta muốn tiền ấy, ta có thể quang minh chính đại đi kiếm bằng sức lao động, chứ số tiền bản của các người ta không thèm vào đâu.

- Người. Nawain sắc mặt hoàn toàn thay đổi:

- Người thả ta ra, nếu như người không muốn lão già này chết thì người thả ta ra mau.

Sở Tiên trầm ngâm nhìn về phía hấn, sau đó liếc qua một loạt đám vệ sĩ hơn ba mươi người vẫn đang cầm súng ở tứ phía liền nói:

- Thả người à, được thôi, Nhất Ngạc, thả hấn ra.

- Người anh em. Mộc lão đứng ở bên cạnh muốn ngăn lại nhưng Sở Tiên liền xua xua tay ra hiệu không có gì phải lo lắng cả:

- Yên tâm đi, kể cả hấn có hơn ba mươi thuộc hạ mang vũ khí trên tay thì tôi muốn giết hấn cũng sẽ chỉ như giết một con kiến, dễ như trở bàn tay mà thôi.

Đột ngột được Nhất Ngạc thả ra và nghe thấy câu nói của Sở Tiên với Mộc lão thì Nawain rất khó chịu, hấn không hề nghi ngờ gì tính chân thực của câu nói ấy cả. Ban nãy đã tận mắt chứng kiến khả năng khó bề tưởng tượng của hấn khiến cho Nawain tuyệt vọng, nhưng hấn không cam tâm nhìn Mộc lão ở bên cạnh nhớn nhác như vậy, nếu như lần này không nhân cơ hội thì sau này rất khó tránh khỏi sự truy sát của Mộc lão.

- Nếu như người giết Mộc lão, trăm phần trăm người không thể thoát khỏi chiếc du thuyền này đâu, tin ra đi. Sở Tiên đoán ngay Nawain đang nghĩ gì

trong đầu, cười nói với hắn.

Nawain hướng ánh mắt về phía hai ông lão kia, chỉ thấy hai tên đó mặt mày khó coi, đứng co rúm lại một chỗ không thềm đếm xỉa tới hắn.

- Được lắm, hai ông già các ông tính bỏ mặc tôi phải không? Nawain nghiêng răng khiến lợi nhìn bọn hắn.

Hai ông lão đó chỉ còn cách lắc đầu không nói gì.

- Các ngươi được lắm, cũng may mà ta có chuẩn bị trước. Nawain nắm chặt tay lại thành nắm đấm, lùi dần về phía sau tính chuồn ra ngoài.

- Ông chủ. Lúc này, bọn Nhị Kiếm đã xông vào được tới cửa, Nawain nhìn thấy bọn hắn liền sợ giật thót một cái, hơn ba mươi tên vệ sĩ nhất loạt chìa súng về phía hội người lạ mặt ở chỗ cửa.

- Để chúng đi. Sở Tiên nói với bọn Nhị Kiếm một câu.

- Vâng thưa ông chủ. Bọn Nhị Kiếm thấy vậy liền nhường đường cho chúng.

Nawain lập tức rút điện thoại ra gọi một cuộc điện thoại nói gọn lỏn một câu:

- Có biến rồi, mau tới đây cứu ta. Nói xong liền cúp máy.

Một lão đứng bên cạnh nhìn thấy anh con rể quý hoá của mình có chuẩn bị đủ loại phương án đâu ra đó liền chau mày.

Bọn Nawain đi tản ra phía bên ngoài du thuyền, Sở Tiên nghĩ ngợi rồi đi theo sau xem tình hình, đám người còn lại ở trong phòng cũng đi ra theo.

Khi bọn họ kéo ra ngoài liền phát hiện ra một con thuyền đang lái với vận tốc cực đại lao về chiếc du thuyền này.

- Khốn nạn, không ngờ lại cho du thuyền tới nơi này, đúng là chuẩn bị chu toàn quá mức. Một lão nhìn từ phía phần nộ dùng dùng.

Sở Tiên nhìn chiếc thuyền lái tới liền mỉm cười.

Trong lúc đấy, Nawain cùng hơn ba mươi người kia cũng đã nhảy lên chiếc thuyền đó thoát thân.

Khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc, vừa lên tới thuyền hắn liền như điên như dại hét lên một tràng dài với mấy người trên du thuyền:

- Cái đám khốn nạn các ngươi nghĩ là ngon lắm sao, cũng may ta chu toàn tính toán kỹ lưỡng hết các khả năng có thể xảy ra. Ta nói cho các ngươi hay kẻ cả ta có thua thì ta cũng sẽ là kẻ còn sống sót để thoát khỏi đây.

- Cái đám không biết phải trái các ngươi, ta đã sớm liệu được các ngươi không đáng tin mà. Haha, nếu mà các ngươi còn sống, thì dù Nawain ta có chạy đi đến chân trời góc bể nào cũng vẫn sẽ sống trong sự lo lắng bị các ngươi lưng bắt, hôm nay tất cả đám chết tiệt các ngươi đều sẽ phải để xác ở đây. Chỉ cần các ngươi chết hết là ta sẽ hoàn toàn yên tâm.

- Còn cả ngươi nữa thẳng nhãi ranh, chuyện tốt của ta đều bị ngươi làm hỏng hết, đừng có mà tưởng là ngươi lợi hại lắm. Hôm nay ta sẽ khiến ngươi chết ở đây, tất cả các ngươi đều phải chết ở đây.

Nawain đứng trên chiếc thuyền kia mặt mũi dữ tợn gào hét một hồi, chỉ tro vào đám người trên du thuyền gầm rống lên như bị phát điên lên vậy, cảnh tượng này nhìn hắn giống như một kẻ tâm thần vừa trốn trại không hơn không kém.

Lúc hắn đang như điên như dại trên thuyền thì ở đằng xa đang có năm chiếc thuyền lái với vận tốc lớn tiến về phía du thuyền.

- Haha, hahaaa, các ngươi đợi chết đi, đám người các ngươi đều phải chết hết. Nawain nhìn thấy mấy chiếc thuyền đằng xa lao tới liền hưng phấn gầm lên.

- Cái tay này có phải bị điên rồi không?

Uy Luân nhìn tên Nawain nhăn nhó mặt mày hỏi.

- Chẳng nhẽ hắn vẫn còn con át chủ bài? Một lão nhìn thấy mấy du thuyền đó đang lao tới, sắc mặt lộ ra một dự cảm không lành.

Sở Tiên nhìn thấy mấy người trên thuyền, trên mặt liền nhăn lại khó hiểu, có tất cả sáu chiếc thuyền, cộng cả hội Nawain có hơn năm mươi người, kể cả bọn chúng có cầm vũ khí đạn dược thì việc giết sạch người trên thuyền là không thực tế chút nào.

Sau khi đã được tận mắt chứng kiến thực lực đồ đạn như thần của Sở Tiên thì Nawain không nên tự tin quá mức như vậy mới phải.

- Haha, lấy vũ khí ra đây!

Vào đúng lúc ấy, Nawain rống lên một tiếng, ngay lập tức ở trên những con thuyền xung quanh, mười người, mỗi người lấy ra một khẩu hỏa tiễn cực đại nhắm thẳng vào du thuyền.

- Hắn muốn đánh chìm du thuyền của chúng ta. Uy Luân nhìn thấy từng khẩu hoả tiễn to cực đại đẩy thì liền kinh hãi.

- Điện rồi điện rồi, hắn muốn tất cả chúng ta phải chôn thân trên biển rồi. Nawain, người bình tĩnh lại đi, người nên biết rằng nếu bọn ta chết hết thì toàn bộ cái Casino sẽ loạn lạc đến mức nào. Mau dừng tay lại, bọn ta sẽ đưa người tiền, muốn bao nhiêu ta cho người bấy nhiêu. Ông lão khác nhìn thấy số phận mình đang ngàn cân treo sợi tóc liền cuống quýt khuyên giải hắn.

Còn Mộc lão giờ đây đang vô cùng phần uất, chỉ nhìn Nawain không nói câu nào.

- Haha, đưa ta tiền á? Nếu các người còn sống thì dù có tiền ta sẽ chạy thoát được khỏi sự truy sát của các người sao? Các người phải chết sạch thì ta mới yên tâm được, nếu muốn trách thì phải trách thẳng nhãi ranh kia, nếu không phải do hắn phá đám thì ta đã sớm thành công rồi. Nawain hung ác dừ tợn găm lên chỉ vào Sở Tiên.

Uy Luân và ông lão còn lại liền nhìn sang phía Sở Tiên, mặt cắt không còn một giọt máu.

Lần này bọn hắn hợp tác với Nawain, chỉ cần giết chết Mộc lão, Nawain liền được thừa kế toàn bộ gia sản, đổi lại việc kinh doanh của con thuyền cờ bạc này sẽ về tay hai người họ quản lý, Nawain tìm bọn hắn tiếp sức, hai người đó suy nghĩ do dự một hồi rồi cũng đồng ý.

Trong nội bộ có quy tắc riêng của nội bộ, hai người bọn hắn không thể tìm người ám sát Mộc lão được, ngay cả tới khi thấy Mộc lão gặp nguy hiểm, có khi bọn hắn còn phải đứng ra giúp một tay nữa ấy, đây là nguyên tắc nội bộ, trong đó có dính liền tới lợi ích và an toàn tính mạng của bản thân.

Nhưng Nawain là người thừa kế đời sau của Mộc lão, nếu như hắn tính giết ông ta thì lại chả liên quan gì đến bọn hắn cả, đồng thời cũng không ảnh hưởng một chút nào tới quy tắc của Casino này cả.

Một mũi tên trúng hai đích.

Thế nhưng đời không như là mơ, bọn hắn có lòng trước sự việc kỹ như thế nào cũng không nghĩ tới đột nhiên xuất hiện một tên làm náo loạn cả đại sự như vậy, rõ là tới để gây rối mà. Lại còn gặp một tên có khả năng phản kháng chiến đấu mạnh tới kinh hồn khiến bọn hắn ai ai cũng khiếp sợ nữa chứ. Sau sự việc vừa rồi bọn hắn đều cảm thấy nghi ngờ liệu Sở Tiên có phải người phạm trần không, hay là có trong mình một siêu năng lượng như trong các bộ phim viễn tưởng vậy.

- Nhãi ranh, người giỏi giang lắm cơ mà, để ta xem khi chiếc du thuyền này chìm xuống dưới đáy biển rồi thì người còn phách lối được không, tới lúc đó người chiến đấu kiểu gì. Nawain nanh ác nhìn Sở Tiên, hắn đưa tay lên như kiểu thách thức.

- Điện rồi, đúng là điện thật rồi. Mộc lão nhìn thấy tình thế trước mắt liền nghiêng răng nghiêng lợi lắc đầu tuyệt vọng. Một khi du thuyền này chìm dưới đáy biển thì cho dù Sở Tiên có thực lực mạnh mẽ cỡ nào cũng không thể là đối thủ của bọn chúng được, hơn nữa bọn chúng còn có vũ khí là hoả tiễn trong tay nữa thì đấu lại kiểu gì.

Sở Tiên cũng thấy bất ngờ trước sự chuẩn bị kỹ càng của Nawain, hắn không nghĩ rằng ở Trung Quốc lại kiếm được hoả tiễn, loại vũ khí này mà cũng kéo được tới đây thì quả là lợi hại.

- Mộc lão, tôi không chỉ nuôi cá kiểng đâu, tôi còn nuôi thêm vài loại cá khá đặc biệt khác nữa đấy, ông muốn xem không. Hắn thoải mái nói với Mộc lão, kể cả Nawain có chuẩn bị thế nào đi chăng nữa thì Sở Tiên cũng không cần phải sợ, bởi hắn cũng có sự chuẩn bị của riêng mình rồi.

- Người anh em à, haha. Mộc lão không biết nói gì cả chỉ có thể cười khô khốc nhìn hắn.

- Thôi, tôi không chào hàng nữa, mất thời gian, tôi sẽ cho tất cả mọi người ở đây chiêm ngưỡng thú cưng của tôi. Sở Tiên cười phá lên đầy ản ý, sau đó hướng ánh mắt về phía đại dương.

- Đi châu diêm vương đi thằng khốn! Nawain phát tay ra hiệu.

Thế nhưng vào đúng lúc đó, mười con cá khổng lồ Dunkleosteus lao vút từ dưới lòng biển lên đâm đánh rầm, hất bay sáu chiếc thuyền kia.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 268: Lợi Ích To Lớn

"Đừng!"

Dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, ai ai cũng há hốc mồm tròn mắt lên, không thể tin nổi cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình, mấy con cá Dunkleosteus lao lên như tên lửa đâm sầm vào mấy chiếc tàu ấy, nhìn như quái thú biển cả, hung dữ vùng lên đâm vào giữa năm con thuyền đang chất đầy vũ khí đấy.

Hai con cá Dunkleosteus đâm vào một chiếc thuyền, lực đâm quá mạnh khiến cho chiếc thuyền dài tám mươi mét ngay lập tức bị lật úp.

Những người đang vác trên vai hoá tiển loạn choạng mắt đà rồi ngã nhào xuống biển.

- Tùm.

Âm thanh lớn khi bị mấy con cá từ dưới lòng biển lao lên đâm vào thuyền, cộng với tiếng vũ khí cùng người ở trên đó ngã xuống tạo nên một cuộc trấn động giữa lòng đại dương, tất thấy mọi người đều á khẩu và thất kinh khi nhìn thấy mười bóng đen đen sì to lớn đang bơi ở biển.

- Vãi đái! Uy Luân không tin vào mắt mình, con người như thể muốn bung ra ngoài hốc mắt hấn vậy, hấn chửi bậy một câu rồi tay run rẩy chỉ vào mấy con cá Dunkleosteus đang bơi qua bơi lại chung quanh.

Chỉ có duy nhất con thuyền của Nawain vẫn chưa bị lật, hấn giờ đây hồn bay phách lạc, đứng ngây ngốc ở đấy nhìn, đồng thời hơn ba mươi tay vệ sĩ mặc đồ đen đứng cạnh hấn cũng thất kinh chẳng kém, sợ hãi không dám nhúc nhích, cứ như là bị thôi miên vậy.

- Tuyệt vời! Sở Tiên nhìn thấy phản ứng của những người chung quanh vô cùng đặc ý, hiệu ứng khán giả giống như hấn mong muốn.

- Người anh em à, đây là loại động vật gì vậy? Bọn chúng? Mộc lão cảm thấy thế giới đang bị đảo lộn, một con người phàm trần lại có thể đỡ được đạn, cái này hấn đoán là nhờ do chiếc áo Sở Tiên mang trên mình có thể chặn được đạn. Nhưng mà có thể khống chế quái vật biển làm theo ý mình thì là thể loại gì vậy?

- Haha, mấy con cá tôi nuôi ấy mà. Sở Tiên cười híp mắt ra vẻ thần bí, nhiều khi cái kiểu bí hiểm này của hấn khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Mộc lão nghe thấy hấn nói vậy liền toát mồ hôi lạnh, có cảm giác người thanh niên trước mặt rất đáng sợ.

- Được rồi. Sở Tiên nhún nhún vai, sau đó hướng ánh mắt nhìn về chiếc thuyền còn sót lại cuối cùng, bắt đầu trêu chọc bọn Nawain:

- Hey bạn hiền, ngại quá, lại làm hỏng việc tốt của người rồi, muốn làm đắm thuyền để bọn này chìm xuống biển à, mơ đi, ta chỉ còn cách tiễn cậu xuống trước thôi, còn có điều gì muốn trần trời không?

Nawain không có bất kì một phản ứng nào, lúc này hồn hấn vẫn chưa bay về, hấn vẫn đứng bất động một chỗ. Hôm nay xảy ra tất cả mọi chuyện khiến hấn không tài nào giải thích được, cũng như không thể tin được đây là sự thật, móá nó chứ, sao có chuyện này được?

Sở Tiên chỉ nói cho lấy lệ thôi, thấy Nawain không trả lời mình, hấn cũng không đợi lâu, đưa tay vào trong miệng làm động tác huýt sáo, nhìn già bộ hết sức.

"Tùm."

Rất nhanh sau đó, âm thanh nặng nề lại một lần nữa vang lên, sau đó, con thuyền dài bảy tám mét bị lật nhào một cách nhanh chóng, lần này đám người trên thuyền trước khi bị tẩm biển một cách bất đắc dĩ đã được tận mắt chứng kiến cảnh tượng cả đời này không thể quên được. Một con quái vật biển thực sự từ dưới biển lao lên, dữ tợn quấy mình đập vào thuyền, cùng lúc đó cả đám đều chìm ngấm xuống dưới biển sâu.

- Ôi lãng phí quá. Sở Tiên đau lòng nhìn thấy mấy chiếc thuyền chắc chắn kia bị đánh cho vỡ ra chìm dần xuống biển, mỗi chiếc giá trị ít nhất cũng trên năm trăm vạn, năm con thuyền cộng lại bét nhất cũng bốn năm ngàn vạn chứ ít ỏi gì đâu.

Bị chìm xuống biển, bọn Nawain vùng vẫy trong đau đớn, nhưng mà Sở Tiên chẳng hề để chúng yên ổn, rất nhanh sau đó một cái bóng đen to chà bá bơi tới bên cạnh chúng, như kiểu vồn môi vậy, lúc sau, nhanh như chớp một tên trong số đó bị ngoạm vào lưng khiến người tên đó đứt làm đôi.

Năm sáu mươi người làm mồi cho cá Dunkleosteus, đúng là một bữa ăn thịnh soạn. Chỉ trong vòn vẹn một phút đồng hồ, cái cảnh tượng kinh hoàng ấy cũng kết thúc, tất cả đều chìm dần xuống đại dương bao la.

Tất cả đám người ở trên thuyền buồn nôn lên được khi chứng kiến mấy cảnh đó, sợ hãi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng thờ ơ của Sở Tiên. Có người cảm thấy hấn thật thần bí, có kẻ lại sợ hấn tới hồn bay phách lạc.

Sở Tiên quay đầu lại nhìn họ, nhếch miệng lên cười như thể không có chuyện gì xảy ra.

- Người anh em, đa tạ ơn cứu mạng của cậu. Lúc này Mộc lão đã lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng gặp người chín mươi độ tỏ lòng cảm kích.

Sở Tiên liền bước qua diu hấn:

- Đừng làm vậy, không cần cảm ơn tôi. Mộc lão, chúng ta là bạn bè không cần khách khí như vậy đâu.

- Phải phải, chúng ta là bạn bè mà. Mộc lão nghe thấy câu nói ấy liền cảm kích nghìn trùng vội vàng gật đầu, hấn không nghĩ rằng chỉ là ngẫu nhiên gặp Sở Tiên ở đây, đồng thời mời thanh niên này đi chơi cùng mình một chuyến, đến cuối cùng lại có thể cứu mạng hấn, đây đúng là duyên phận.

Hấn thấy phần khởi lắm, may mà nhờ có trước đây quen biết được cậu trai trẻ này, cũng may mà mời hấn tới đây, bằng không thì mọi chuyện đúng là khó có thể tưởng tượng ra.

- Mộc lão chuyện ở đây ông muốn giải quyết thế nào, tôi cho ông mượn vài người. Sở Tiên nhìn mấy người xung quanh, sau đó cười nói với Mộc lão.

- Haha, haha.

Còn chưa đợi Mộc lão mở lời, Uy Luân đứng bên cạnh liền cười phá lên, tiếng cười hân hoan một cách lạ thường, dùng ngữ điệu vô cùng cổ quái nói:

- Cậu thiếu gia này, nếu không ngại thì để tôi với Mộc lão giải quyết chuyện riêng với nhau, bảo đảm sẽ có một kết quả mãn nguyện, ừm, hay là chúng ta vào trong bàn chuyện nhé?

- Ế? Sở Tiên khó hiểu nhìn hắn, chẳng biết nói gì thêm, hướng ánh mắt về phía Mộc lão thăm dò ý hắn.

- Người anh em, đi thôi, chuyện này chúng ta vào trong rồi nói. Mộc lão hơi do dự rồi mời Sở Tiên cùng vào trong.

- Được. Sở Tiên gật đầu, sau đó đi cùng bọn hắn vào trong. Ông lão tên Uy Luân cùng ông lão còn lại lập tức quay mình làm một động tác mời.

Nhìn thấy họ sợ mình khiến Sở Tiên cười thầm trong bụng, hắn thích cái cảm giác người khác e sợ mình như thế này lắm.

Đi vào căn phòng bên trong, ông lão Uy Luân khách khí mời Sở Tiên ngồi vào vị trí giữa, hắn liền xua tay:

- Các ông bàn việc đi, tôi chả có liên quan gì cả.

Uy Luân cùng với ông lão kia đồng loạt nhìn Mộc lão, Mộc lão gật đầu ra hiệu đồng ý.

Sở Tiên dựa lưng thoải mái vào ghế sofa, xem họ bàn công việc như thế nào.

Hai ông lão này hạ bệ Mộc lão không thành, sau khi thất bại chắc chắn phải nhận sự trừng phạt thích đáng.

Nhưng mà nghe mấy người này nói chuyện, Sở Tiên mới thấy mối quan hệ lợi ích giữa bọn họ không hề đơn giản, như kiểu tư vò chồng chéo lên nhau vậy. Hắn càng nghe càng ngệt mặt ra, chuyện này còn liên quan tới cả cái Casino, mặc dù bọn họ là nhân vật lão làng trong giới ấy, nhưng những chuyện hệ trọng phải bàn bạc và suy nghĩ thật kĩ lưỡng.

Và lại mối quan hệ giữa họ đều có một sự ràng buộc nhất định, không thể giống như xã hội đen nói giết là giết được, cũng không thể dùng các kiểu như ám sát hay thanh toán nhau kiểu ấy, bọn họ có quy tắc riêng, đồng thời còn có cả quan giám sát nữa.

Chuyện hôm nay xảy ra hai ông lão kia chỉ là tiếp tay trợ giúp thôi, hay nói một cách đơn giản thì chỉ là đứng bên cạnh xem cuộc vui, thuận tiện hưởng ít lợi lộc, chỉ có điều người tính không bằng trời tính, bọn hắn không thể ngờ tới hôm nay lại đụng phải yêu nghiệt như Sở Tiên.

- Mỗi người bỏ 2% cổ phần ra, còn về chuyện du thuyền Casino từ nay về sau hai người cũng từ bỏ đi. Mộc lão bàn với hai ông lão, sau đó nói ra yêu cầu của mình.

- Không đời nào. Ông lão Uy Luân nghe xong Mộc lão nói như vậy liền đứng phắt dậy, trên mặt kích động vô cùng, nhưng nhìn thấy Sở Tiên đang nhìn chăm chăm vào bọn hắn thì liền ngưng ngạt ngồi xuống.

- Mộc lão, tôi cũng biết chuyện cổ phần chúng ta có thể tự mình định đoạt, nhưng phải báo cáo lên cấp trên. Nếu như không có cách giải thích hợp lý thì chuyện từ bỏ cổ phần là không thể nào. Uy Luân nghĩ ngợi một hồi rồi nêu ra ý kiến của mình:

- Thế này đi, du thuyền Casino chúng tôi sẽ nhường, ngoài ra sẽ bù thêm mười tỉ.

- Đúng vậy, du thuyền Casino một năm thu về ba bốn mươi tỉ lợi nhuận, về sau này chúng tôi không cần nữa. Ông lão bên cạnh gật đầu đồng ý.

Mộc lão châm biếm nhìn họ:

- Kể cả các người có muốn thì liệu đủ khả năng thu tóm du thuyền Casino này không? Nếu A Lực không xảy ra chuyện, các ông nghĩ có thể đường hoàng thắng để dành lấy quyền kinh doanh du thuyền Casino này à?

- Chỉ nôn ra mười tỉ thôi mà đã muốn làm êm chuyện này hử, tôi nói cho các ông hay, chuyện A Lực chết, một mạng người không chỉ mười tỉ là xong đâu.

Hai ông lão sắc mặt khó coi trông thấy:

- Tiền có thể thêm, nhưng chuyện cổ phần cứ cho như chúng ta có thể tự quyết định được đi, nhưng cũng cần bề trên đồng ý chứ, vậy nên Mộc lão, ông ra giá đi, cổ phần thì đừng có mơ.

Mộc lão nghe thấy ý của hai người kia liền trầm ngâm một hồi, nhưng hắn cũng biết trong đó có một số quy tắc không thể thay đổi, hắn đắn đo một lúc rồi hỏi Sở Tiên:

- Người anh em, cậu có quen mấy lãnh đạo cấp cao không?

Hai ông lão đó nghe thấy câu hỏi của Mộc lão thì trong lòng lập tức căng thẳng tốt độ, thấp thỏm lo âu nhìn hần.

Sở Tiên nghe thấy Mộc lão hỏi mình như vậy liền nghĩ ngợi, sau đó liền gật đầu:

- Quen, tướng to của hải quân và một thiếu tướng.

Hai ông lão kia nghe xong đột nhiên biến sắc, mặt tối đen lại, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng, nhưng Mộc lão thì ngược lại cười tươi rói, hỏi tiếp:

- Có thể liên lạc với họ được không?

- Lúc nào liên lạc cũng được. Sở Tiên không do dự tí nào gật đầu.

- Tốt. Mộc lão vỗ tay sau đó dùng ánh nhìn chăm chọc hai ông lão kia:

- Uy Luân, Kim Côn, tôi đặt điều kiện là số cổ phần ấy, các ông có đồng ý không?

- Không được, 2% quá nhiều, nhiều nhất là 1%. Ông lão tên Uy Luân khó chịu lắc đầu nguầy nguậy.

- Đúng thế đấy, nhiều nhất là 1%, cả hai chúng tôi gộp lại mới chỉ được 5%, 2% nhiều quá.

- Chuyện này là do mấy ông sai trước. Mộc lão trừng mắt lên nhìn bọn hần.

- Chúng tôi có làm gì đâu, đây vốn là chuyện nội bộ nhà ông, chúng tôi chỉ là người ngoài xem kịch thôi.

- Thế nhưng các ông đã dùng vũ khí rồi đấy, Uy Luân người đã giết chết A Lực, Kim Côn, người đứng quên mình cũng góp vui một phát súng đấy.

Nghe xong Mộc lão kể tội, sắc mặt hai ông lão lại trở nên sầm sì u ám, thế nhưng muốn họ nôn ra 2% cổ phần thì chả khác nào khoét đi một miếng thịt của bọn hần.

- 1.5%. Mộc lão cũng biết 1% bọn hần đưa ra cũng đã là khó khăn lắm rồi, nên hần cũng nhượng bộ một nước:

- 1.5%, không ít hơn được nữa đâu, suy nghĩ cho kĩ vào, nếu không lại sôi hóng bỏng không đấy.

Hai ông lão Uy Luân và Kim Côn nghe thấy Mộc lão cũng có ý hoà hoãn, đưa mắt nhìn thăm dò ý nhau, sau đó lại nhìn sang cậu thanh niên tùy tiện này, nghiêng răng nghiêng lợi bất đắc dĩ gật đầu:

- Được, 1.5% thì 1.5%, nhưng mà phải để tôi thông báo với cấp trên một tiếng, bằng không tự nhiên vô duyên vô cớ lại gia nhập một cổ đông mới chúng ta cũng khó giải thích.

- Được, đây là lẽ dĩ nhiên. Mộc lão cười rồi gật đầu, sau đó bước về phía trước mặt Sở Tiên trình trọng nói:

- Người anh em, cảm ơn ơn cứu mạng của cậu, bây giờ tôi mời cậu gia nhập hiệp hội các cổ đông Casino.

Sở Tiên biết giờ phút được báo đáp tới rồi, hiếu kì hỏi:

- Hiệp hội các cổ đông Casino là gì?

Casino hần đương nhiên là biết ở đâu rồi, hiện tại Casino ở Trung Quốc có thể nói là phát triển bậc nhất trên thế giới, các loại hình kinh doanh của nó đã vượt xa Las Vegas nổi tiếng của thế giới trước kia rồi.

- Là một hiệp hội mang tính chất chính thức của Casino chúng tôi, để cảm ơn ơn cứu mạng của cậu, đồng thời cũng là thể hiện sự xin lỗi chân thành từ hai ông lão kia với cậu, tôi sẽ lấy 3% phần từ Casino của mình và 1.5% lần lượt của hai người Uy Luân, Kim Côn ra nhượng cho cậu. [1]

- Người anh em, nếu như không có ơn cứu mạng của cậu thì tôi bây giờ có lẽ đã chết rồi, vậy nên xin cậu đừng khước từ, đây là chút lòng thành của chúng tôi.

Sở Tiên nghe thấy Mộc lão nói như vậy hần cũng không hề từ chối, gật đầu cảm ơn đáp:

- Nếu Mộc lão đã có lòng như vậy thì tôi cũng không khách khí nữa.

- Không cần khách khí, không cần khách khí, đây là điều mà người anh em cậu đáng được nhận. Mộc lão xoa tay:

- Ngoài ra thì chiếc du thuyền Casino này cũng tặng cho cậu, nếu cậu cần thì tôi sẽ tìm người điều hành kinh doanh hộ con tàu này để cậu tiện bận công việc khác.

Sở Tiên gật đầu:

- Mộc lão, ông bảo đáp cho tôi tấm chân tình có vẻ hơi sâu đậm quá rồi.
  - Haha, cái này là việc nên làm mà. Mộc lão lắc đầu:
  - Nhưng mà trước khi nhận cổ phần và tiếp quản du thuyền Casino này, người anh em, cậu phải để người cậu quen đánh tiếng với bên chúng tôi, nếu không thì xử lý các việc sẽ không được trơn tru lắm đâu.
  - Được, không thành vấn đề. Sở Tiên gật đầu, việc này nhờ Thạch lão chắc không thành vấn đề.
  - Vậy thì tốt, vậy thì tốt, ở gần đây còn một thuyền du lịch nữa của Nawain, người anh em nếu rảnh rồi thì bây giờ đi cùng tôi tới Casino một chuyến, hoàn tất một vài thủ tục là có thể tiếp quản được rồi.
  - Ừm được, đi Casino chơi một chuyến cũng thú vị. Sở Tiên gật đầu, hẳn cũng chẳng rõ Mộc lão tặng mình tổng cộng 6% cổ phần đáng giá bao nhiêu, nhưng nếu tính về giá chung của Casino thì 6% ít nhất được mười mấy tỉ, giá cả còn có thể biến động, thậm chí còn cao hơn thế.
- “Không ngờ tới, mấy hôm trước còn đang tính mua thuyền du lịch, hôm nay đã có người mang du thuyền tới tặng tận tay, đúng là ngựa đầu gài dây, đang buồn ngủ vợ được cái gối êm”. Sở Tiên ngồi trong phòng nờ nụ cười mẫn nguyện.
- Lão Tầm, điều tra xem khu vực gần biển này chỗ nào có thuyền du lịch, lái tới khu đó là được. Sở Tiên đứng ở ngoài cửa dặn dò lão Tầm.
  - Vâng thưa ông chủ.

Sau đó, Sở Tiên rút điện thoại ra gọi cho Thạch lão, kể sơ bộ tình hình cho hắn nắm được.

Khi hắn biết Sở Tiên được nhận 6% cổ phần thì giọng nói trở nên kinh ngạc ra mặt, nhưng rất nhanh sau đó liền cười đồng ý luôn, chuyện này đối với hắn chỉ là chuyện vặt vãnh.

Sở Tiên cảm ơn rồi rút.

Thế nhưng trong lúc này, ở trong căn phòng có hai ông lão mặt mày ủ dột, Uy Luân và Kim Côn thở ngắn than dài rút máy ra gọi một cú điện thoại, chỉ nói ngắn gọn một câu:

- Ôi má nó chứ đen hơn chó mực, 1.5% tương đương với vài chục tỉ đấy chứ bèo bọt gì, đúng là xôi hồng bông không, ăn cắp gà không thành còn mất luôn nắm gạo!

[1] Ở đây ý Mộc lão là trích 3% từ chính cổ phần của mình cho Sở Tiên, những cổ đông trong Hiệp hội các cổ đông Casino đều phải bỏ vốn mua mới có được số % tương ứng. Sở Tiên được gia nhập và nhận % miễn phí, không cần đầu tư, đến khi Hiệp hội chia % cho các cổ đông nghiêm nhiên Sở Tiên cũng được chia. (Chú thích từ người dịch)

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 269: Chiếc Thuyền Du Lịch Sang Chảnh

- Ông chủ, chiếc thuyền du lịch đã được lái tới nơi rồi.
- Tới rồi à? Sở Tiên nghe thấy vậy liền hưng phấn:
- Đi thôi, chúng ta đi xem xem.

Thuyền du lịch không cùng loại với du thuyền, thuyền du lịch thường để chở hành khách, loại thường dài tới mười mét, hơn nữa giá thành cũng rất đắt đỏ, ít cũng phải trên tỉ cho tới vài chục tỉ, thậm chí loại trăm tỉ cũng không phải là hiếm.

Chiếc thuyền du lịch Casino này giá cả rất đắt đỏ, có giá hơn hai tỉ USD thuộc hạng sang chảnh nhất nhì trong loại thuyền du lịch, tổng chiều dài của nó đạt một trăm hai mươi tư mét, xa hoa vô cùng.

Bước tới boong tàu, ở phía gần đó có một chiếc thuyền du lịch khác dài bảy tám mươi mét, rộng hai mươi mét, có bốn tầng lầu.

- Người anh em, chiếc thuyền du lịch này là do thằng con rể khốn nạn của tôi năm ngoái mua để phục vụ cho nhân viên công ty đi du ngoạn, hôm nay ngầm lại thấy hắn có dụng ý từ trước, đều là chờ ngày chôn ta xuống mồ mà mua nó. Mộc lão cũng đi tới bên hắn, nhìn về phía chiếc thuyền du lịch liền cảm thán một hồi.
- Tôi đi ngắm nghía qua nó xem. Sở Tiên hùng hực hưng phấn, hắn bước lên con thuyền nhỏ để tới nơi chiếc thuyền du lịch xa hoa kia, Mộc lão cũng đi

cùng.

Bước chân lên con thuyền du lịch bảy tám mươi mét này hắn thấy mình sang chảnh hẳn, Sở Tiên vui tới độ chỉ muốn nằm luôn xuống sàn ôm lấy nó, trên đó còn có Nhị Kiếm cùng một người thanh niên mặc lễ phục chỉnh tề đang đứng trên thuyền.

- Mộc lão, hôm nay xảy ra tất cả mọi chuyện chúng rồi đều không hay biết gì cả, chúng tôi chỉ là....

Người trung niên đó nhìn lấy Mộc lão bước qua liền sợ hãi không hoảng tốt độ liên tục giải thích.

- Ta biết chuyện này không liên quan tới các ngươi. Mộc lão thấy hắn ta cuống cuống lên như vậy liền xua tay, bọn họ chỉ là nhân viên phục vụ trên con thuyền du lịch này thôi, hiển nhiên là không có khả năng tham gia vào vụ vừa rồi được.

- Đội ơn Mộc lão, cảm ơn Mộc lão. Người trung niên ấy gấp người chín mươi độ tỏ lòng thành kính.

- Đưa chúng ta vào trong tham quan xem, từ nay về sau vị tiền sinh này sẽ là chủ nhân của chiếc thuyền du lịch này. Mộc lão nói với người thanh niên kia.

- Dạ dạ, ông chủ xin chào, tôi tên Từ Chí Tùng, là người phụ trách của con thuyền du lịch này. Người trung niên đó liền giới thiệu mình ngay lập tức với Sở Tiên.

- Ừm, xin chào, sau này việc ở đây vẫn sẽ do anh phụ trách. Sở Tiên gật đầu.

- Xin mời, Mộc lão, ông chủ, mời vào bên trong. Từ Chí Tùng bước tới phía bên cạnh, cung cung kính kính dẫn lối.

- Ông chủ, con thuyền du lịch này do “ông chủ cũ” mua về để chuyên dùng cho công ty, vậy nên so với những loại thuyền du lịch cùng loại có sự khác biệt rất lớn. Tầng một chính là khu phòng ở nghỉ ngơi, có tất cả hơn hai trăm gian phòng khép kín, trong đó có phân ra ba đẳng cấp phòng khác nhau, nhưng thời gian trước con thuyền du lịch này được cải tạo lại, hiện nay chỉ còn một trăm gian phòng thôi. Từ Chí Tùng không dám nhắc tới cái tên Nawain, thay vào đó gọi gọi ông chủ cũ để đỡ làm Mộc lão bực mình.

- Sao tự nhiên lại cải tạo lại? Sở Tiên hồ nghi hỏi.

- Ông chủ lúc đó nói rằng muốn đặt trên đó một chiếc du thuyền, thế nên yêu cầu chúng tôi sửa lại. Từ Chí Tùng đáp.

Sở Tiên gật đầu, đặt mấy con du thuyền lên trên quá rõ ràng cho việc hắn luôn làm phản, tất cả đều là để chuẩn bị cho việc ngày hôm nay.

- Cái thang khôn nạn đấy. Mộc lão cứ nghĩ tới việc làm của Nawain liền tức giận.

Đi theo sau Từ Chí Tùng, Sở Tiên phát hiện ra phần đằng trước của con thuyền du lịch bị sửa đi nhìn cao chót vót lên trông rất xấu xí, hai bên xếp từng dãy phòng nối nhau, ở trên nền được trải một tấm thảm lót.

- Ông chủ, ở đây chúng tôi có thể khôi phục sửa lại nó thành hình dáng ban đầu được.

- Ừm, đi lên trên xem sao. Sở Tiên nghe thấy vậy liền gật đầu.

- Tầng hai là khu căng tin nhà ăn, bên trong phân ra làm hai khu, một là đồ ăn Trung Quốc, khu bên cạnh là đồ ăn Tây.

Tầng hai được chia làm hai khu, bên trái được thiết kế theo kiểu cổ điển, bàn ghế được làm bằng gỗ, dành cho những người thích ăn đồ Trung Quốc, bên phải được bày trí và thiết kế với gam màu trắng làm chủ đạo, dành cho những ai yêu sự tinh tế và không khí sang trọng của những món Âu. Bên trong còn có khu vực uống cà phê, khu vực uống trà, ở sâu tận cùng phía trong còn đặt một giá sách khổng lồ nữa, bên trên bày đủ mọi loại sách với đủ mọi thể loại phong phú có thể thoải mái chọn lựa, còn có một góc bày hơn hai mươi chiếc máy tính xách tay nữa.

Màn hình máy tính 30 inch màu trắng, ghế tựa cũng màu trắng, trông giống như một quán cà phê Internet sang trọng.

- Tuyệt vời thật, vô cùng là hào hoa trang nhã, hoàn toàn không kém hơn so với khách sạn bốn sao ở đất liền. Sở Tiên nhìn ngắm đánh giá chung quanh rồi gật gù ra vẻ hài lòng lắm.

- Ông chủ, nhà ăn tầng hai này có thể phục vụ cùng lúc bốn trăm người, dùng bữa xong có thể qua một bên nghỉ ngơi chuyện trò.

- Ừm, chúng ta lên tầng trên xem. Sở Tiên gật đầu rồi leo cầu thang lên tầng ba.

- Tầng thứ ba là nơi thể thao và giải trí, bên trong có sân bóng rổ, sân trượt băng, sân gôn mini và phòng tập thể dục. Từ Chí Tùng đứng bên cạnh giới thiệu chi tiết.

Sở Tiên nhìn vào hơn hai trăm căn phòng ở đây, ở trong thiết kế và bày biện rất nhiều thiết bị thể dục, phòng tập thể dục nhỏ, có cả sân bóng rổ, hơn nữa còn là một khu bóng rổ khá rộng rãi nữa, sân nhà trông rất bóng và sạch sẽ.

Sân gôn mini nằm ở vị trí bên trong cùng, đứng bên cạnh sân gôn, có thể nhìn ra biển bên ngoài được, đứng ở đây nhìn ra ngoài tầm mắt như được rộng mở vậy, rất thoải mái.

- Tầng thứ tư có một hồ bơi ngoài trời, xung quanh được bao quanh bởi một dãy ghế nằm sofa cao cấp, đứng ở phía trên có thể nhìn thấy phong cảnh của toàn bộ biển, ở phía hai bên còn có cả mô hình leo núi trong nhà [1] để chơi nữa, leo lên tới đỉnh cao nhất của con thuyền du lịch, từ đây có thể phóng tầm mắt đi rất xa, bao quát được khắp không gian rộng lớn phía dưới, khiến cho người ta có một cảm giác cao quý, lâng lâng.

- Thuyền du lịch của chúng tôi không giống như bình thường, chủ yếu thiết kế dành cho những nhân viên tầm tuổi trưởng thành như tôi, vì vậy, không có khu nào thiết kế dành cho trẻ em cả, cũng không có những cửa hàng bán đồ đắt tiền, hay bán trang sức.

Sở Tiên nghe xong liền gật đầu, thuyền du lịch được chia thành nhiều loại, tàu du lịch sang trọng không chỉ có các phương tiện giải trí phong phú, có một số tàu du lịch còn có cả cửa hàng cao cấp, cửa hàng miễn thuế, vân vân, để phục vụ nhu cầu mua sắm của du khách nữa, giống như một khu thương mại kinh doanh mua sắm sang trọng thu nhỏ vậy.

Nhưng mà sau khi được tận mắt thấy và đặt chân lên một con thuyền du lịch chân chính như vậy, Sở Tiên lại thấy may mắn làm sao khi đột trước mới chỉ chớm ý định mua mà chưa thực hiện được.

Hồi đó hẳn tính mua một con thuyền du lịch, đến giờ nghĩ lại mới thấy nực cười, mua thuyền du lịch về mà không kinh doanh, hoặc là không có mấy trăm người sử dụng thì hoàn toàn lãng phí và không hề cần thiết.

- Con tàu du lịch này cần bao nhiêu người mới có thể kinh doanh được? Sở Tiên hỏi vấn đề hẳn đang đau đầu trong lòng.

- Ít nhất phải hơn ba mươi người mới có thể đảm bảo được con tàu du lịch này được đưa vào hoạt động kinh doanh một cách ổn định, nếu như ông chủ muốn cải tạo nó thành một con tàu du lịch chuyên chở khách thì chúng tôi cần tiến hành sửa sang lại đôi chút.

- Nếu như người anh em muốn cải tạo con thuyền du lịch này thành thuyền chuyên chở khách thì tôi có quen một nhóm người là bạn làm ăn với tôi, chỗ bọn họ cải tạo tốt lắm.

- À thôi, không cần phiền tới vậy đâu. Sở Tiên lắc đầu:

- Tôi không có hứng thú với việc ấy lắm, con thuyền du lịch này thấy phiền ghê, Mộc lão cứ giữ lấy dùng đi, tôi không lấy đâu.

Từ Chí Tùng đứng bên cạnh nghe thấy Sở Tiên nói một câu “không lấy nữa” như sét đánh ngang tai, có ý gì vậy? Nói không lấy nhẹ tựa lông hồng, con thuyền du lịch này giá trị hơn hai tỉ đấy cha nội!

- Không không, người anh em cậu phải lấy nó, đây là do thằng chết dẫm Nawain mua dùng cho hưởng thụ cá nhân, nói là để phục vụ nhân viên chứ thực chất một năm chỉ dùng có hai lần thôi, cậu lấy nó đi! Mộc lão xua xua tay, dù sao cũng đã chả tiếc gì mà tặng ngần ấy cổ phần rồi, con thuyền du lịch này có xá gì chứ.

Tặng hẳn nhiều đồ như vậy, sau này quan hệ của hai người cho dù có thân thiết thì cũng sẽ trở nên xích lại gần nhau hơn, Mộc lão thực chất muốn trở thành bằng hữu với Sở Tiên, sau chuyện ngày hôm nay khả năng hô phong hoán vũ của hắn khiến Mộc lão thích thú, lần này không chỉ đơn giản muốn báo đáp ơn cứu mạng, trên hết hẳn muốn tạo chỗ đi lại với con người tài năng này.

- Thôi, nhìn thì hay đấy nhưng không dùng được. Sở Tiên lắc đầu:

- Có cho tôi con thuyền du lịch này tôi cũng không biết dùng vào việc gì, lãng phí lắm, tôi không có dự định sẽ kinh doanh nó, mà tự mình lái chiếc thuyền du lịch to dùng này đi chơi lại càng không tiện tí nào, con thuyền này Mộc lão giữ lấy dùng có giá trị hơn.

- Việc này! Mộc lão đắn đo một hồi, sau đó cũng gật đầu ưng thuận:

- Nếu người anh em đã không muốn nhận thì tôi cũng không ép, nhưng tôi còn một món quà nhỏ nữa dành tặng cho cậu, lần này mong cậu đừng từ chối, ở Casino có một chiếc du thuyền, chiếc du thuyền này tặng cậu em đây.

- Thôi thôi Mộc lão, tôi cũng chẳng thiếu tiền, du thuyền tôi tự sắm cũng được.

Sở Tiên lại lắc đầu.

- Thế thôi khỏi cần phải mua nữa. Mộc lão lắc đầu:

- Du thuyền ấy vốn là mua tặng cho con gái tôi với thằng khốn nạn kia làm quà kỉ niệm mười năm ngày cưới của chúng, bây giờ thì con du thuyền ấy cũng chẳng còn có tác dụng gì, tặng cho cậu em làm phương tiện đi lại, lần này cậu em đừng từ chối nữa, coi như đây là chút lòng thành từ lão già này.

- Vậy cũng được, nếu ông đã nói vậy thì tôi không khách sáo nữa. Sở Tiên nghĩ ngợi rồi gật đầu nhận ân tình này.

- Vậy thì Mộc lão, tôi cũng có chút quà biếu ông, đợi khi nào về tôi sẽ tặng ông vài con cá rồng với cá Koi chơi cho vui nhé.

- Haha, được được, cá kiểng chỗ cậu em giá trị không nhỏ đâu. Mộc lão vui mừng đáp.

Sở Tiên cười phá lên:

- Nếu nói ra thì tôi ăn hôi được từ chuyện này không ít.

- Đừng nói vậy, on cứu mạng của cậu có báo đáp thế nào cũng đáng lắm, về sau này cậu em có việc gì cần nhờ cứ nói với lão già này một câu, chỉ cần trong khả năng tôi chắc chắn sẽ không chối từ đâu.

- Haha, vậy thì sau này Mộc lão có việc gì cần cậu em này giúp thì ông cứ nói nhé, chỉ cần là việc trên biển cả, tôi gần như mọi chuyện đều nắm chắc khả năng giải quyết ổn thoả.

Mộc lão nghe thấy Sở Tiên mở lòng với mình thì mừng rỡ vô cùng, sau đó liền hỏi ngay điều đang hoài nghi trong lòng:

- Người anh em, cậu nuôi mấy con quái vật biển ban nãy là giống gì vậy?

- Ô, đó là cá Dunkleosteus, là loại cá có trí tuệ vượt trội, tôi số đỏ năm ngoái gặp được chúng ở dưới đại dương, sau đó dần dần thuần hoá chúng, giờ đây tôi chỉ cần huyết sáo một tiếng là chúng có thể hiểu được ý tôi rồi. Sở Tiên đáp luôn không do dự như thể đó là sự thật vậy.

- Ô? Đúng là thần kì thật đấy. Mộc lão cân nhắc câu trả lời của Sở Tiên, nhưng hần cũng không nghi ngờ nhiều tính chân thực của câu nói đó. Nếu nghĩ theo chiều hướng thoáng hơn, mấy con quái vật kia như thể cá heo biển vậy, có thể được thuần phục bởi sự dạy dỗ của con người, vì thế nên chuyện này cũng không khó hiểu lắm, hơn nữa trên thế giới còn biết bao nhiêu điều thần bí còn chưa được lí giải và công khai nữa mà.

- Haha. Sở Tiên gật gù:

- Còn có cái áo tôi đang mang đây, cũng là do tôi tình cờ gặp được một loại sinh vật, lấy da của chúng chế tạo thành áo, Mộc lão biết không, loại da này có thể chắn được sự tấn công của đạn đồng thời cũng đỡ được lực tấn công mạnh nữa.

Hần không muốn bị người ta nghĩ mình không bình thường, thế nên cứ nói huych toẹt ra sẽ tốt hơn.

- Hoá ra là vậy à, nhìn sơ qua trông mỏng manh như vậy mà chất da lại thần kì thế ư. Mộc lão hơi nghi ngờ về khả năng chống đạn của chiếc áo đó, nhìn ngắm chất da chiếc áo Sở Tiên đang mặc trên người.

- Cá chình khổng lồ, là da của nó, kì quái lắm phải không, tôi cũng mới có được không lâu, thế nên thử làm một bộ đơn giản mặc chơi, chất lượng rất ổn. Sở Tiên cười:

- Nếu như Mộc lão thích thì tôi tặng ông một miếng da.

- Cậu vẫn còn loại ấy à? Mộc lão nghe thấy hần nói vậy thì vô cùng hào hứng hỏi, đây là bảo bối, còn tốt hơn chất lượng của áo chống đạn nữa.

- Vẫn còn một ít, đợi lát nữa tôi sai người mang cho ông một vài miếng, có thể tìm người làm thành quần áo được. Sở Tiên gật đầu.

- Vậy thì tôi phải cảm ơn cậu em nhiều rồi, đây đúng là bảo vật vô giá mà.

- Không cần cảm ơn, cũng không hần là bảo vật vô giá đâu.

Sở Tiên cùng Mộc lão ở trên thuyền du lịch nói chuyện một lúc, sau đó quay về du thuyền Casino.

Hần gọi lão Tầm lão đem một miếng da tới, Mộc lão dùng dao thử cứa lên thì không giấu khỏi sự hưng phấn trên mặt, đúng như Sở Tiên nói loại này có thể đỡ lại sức tấn công lớn một cách thần kì.

Sở Tiên đứng bên cạnh cười, tặng cho Mộc lão một miếng da cũng chỉ đơn giản là muốn chứng minh mình nói thật mà thôi, trong tay hần vẫn còn hơn hai mươi miếng nên cho đi một hai miếng da với hần chẳng nhằm nhò gì.

[1] Rock climbing, hay còn gọi là leo núi trong nhà, ai chơi trò này rồi chắc sẽ hiểu cảm giác leo lên mất sức lắm ấy. Người chơi sẽ leo "núi" nhân tạo được làm bằng vách gỗ, bám theo những mấu nhựa gắn trên vách để leo dần hết vách này sang vách kia. Đây là trò chơi thể thao vừa vui, vừa khỏe, giúp bạn rèn luyện được sức bền và độ dẻo dai nữa. Những màu sắc của mấu bám là để phân biệt chỗ để tay, chân: mức màu vàng là dành cho những người mới bắt đầu chơi, sau đó tăng dần lên đến màu cam, xanh lá cây, xanh da trời, đỏ... Khi leo, bạn chỉ được đặt chân và tay lên một màu duy nhất thôi, không được đụng tới các màu khác đâu. Lần đầu tớ leo đến nửa chặng là bị hụt hơi, sau đó cố leo lên hết đến chặng, lúc xuống phải nhờ dây an toàn đưa xuống chứ lúc ấy kiệt sức rồi. Haha (Chú thích của người dịch)

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 270: Chiếc Du Thuyền Cao Cấp

Sở Tiên nằm trên chiếc đệm Simmons [1] êm ái trong chiếc du thuyền Casino sang chảnh, tay cầm điện thoại nói chuyện trên wechat với tiểu Đinh.

Mỗi tối video call báo tình hình là sứ mệnh và trách nhiệm của người chồng xa nhà, Sở Tiên kể sơ bộ tình hình xảy ra trong ngày cho tiểu Đinh nắm được, nói với cô hẳn đi Casino một chuyến, đồng thời cũng mua cho cô một món quà lớn.

Du thuyền ước chừng mất khoảng một ngày nữa sẽ cập bến.

Trong thời gian này, hai ông lão Uy Luân và Kim Côn nhiệt tình bắt thường xưng anh xưng em, đối xử với Sở Tiên tốt vô cùng. Ban này bọn hắn nhận được cuộc gọi từ cấp trên, biết được Sở Tiên có các mối quan hệ rộng, lại quen biết các nhân vật cấp cao của Liên Xô cũ nên hai ông lão này phải chớp ngay lấy cơ hội mà làm thân với hắn.

Sở Tiên không lạnh nhạt với bọn hắn, đi cùng với hội Mộc lão, bốn người họ ăn một bữa cơm đơn giản, nói chuyện phiếm với nhau.

Trưa ngày hôm sau, chiếc du thuyền dừng trước bờ, Sở Tiên đem Nhất Ngạc, Nhị Ngạc cùng hội Mộc lão đi tới Casino, đám lão Tầm vẫn ở lại trên thuyền đánh đề trông “bầu vật”.

- Người anh em Sở Tiên, tối nay có nhã hứng đi Casino chơi không, đến hưởng thụ không khí Casino xem thế nào?

Vừa bước xuống dưới du thuyền, ở bến có hơn mười vệ sĩ mặc áo đen đứng thành hàng dài, dưới nền đất rải thảm đỏ, ở gần đấy còn có mười mấy chiếc xe đắt tiền, nào là Rolls-Royce, Mercedes cho tới xe RV [2]

Với cương vị là ba lão đại giàu có nhất trong giới Las Vegas, cái kiêu đón tiếp long trọng cùng không khí trịch thượng này cũng không có gì là quá phổ thông.

- Haha, Mộc lão, bây giờ ông có thể về nhà giải quyết việc riêng rồi đấy, còn cậu em Sở Tiên đây thì để cho chúng tôi tiếp đón là được. Uy Luân cười nói với Mộc lão.

Mộc lão nặn ra một nụ cười vô cùng khó coi:

- Không có gì to tát cả, để bọn thuộc hạ giải quyết là được rồi.

- Không cần như vậy đâu các vị, thú thực đây là lần đầu tôi tới Las Vegas, nhưng tôi muốn tự mình đi dạo sẽ vui hơn. Sở Tiên nhìn bọn họ như vậy liền lắc đầu.

- Thế không được đâu, người anh em Sở Tiên đã tới đây rồi, chúng tôi là dân ở Las Vegas này dĩ nhiên phải làm tròn nghĩa vụ đưa khách quý đi thăm thú nơi đây rồi.

- Phải đấy, Las Vegas rộng lớn như thế, người anh em Sở Tiên lại là lần đầu tiên tới, không tránh khỏi bờ ngõ, để chúng tôi làm người hướng dẫn cho cậu.

Ba ông lão vồn vã nói.

- Không cần đâu, tôi tra trên mạng kĩ lắm rồi, để tôi tự đi chơi. Sở Tiên từ chối thêm lần nữa.

- Thế này đi, chúng tôi tìm cho cậu một chiếc xe cùng một người hướng dẫn viên du lịch để cậu tự do nhé. Mộc lão thấy hắn kiên quyết từ chối như vậy thì cũng không biết làm sao, chỉ còn cách thu xếp cho hắn đi chơi riêng.

- Ừm, vậy thì phiền Mộc lão quá. Sở Tiên nghĩ ngợi rồi nhìn bọn họ gật đầu.

- Xe thì cứ lấy của tôi mà xài, để tôi gọi điện thoại tìm cho cậu một người hướng dẫn viên du lịch, người anh em Sở Tiên đợi một lát nhé. Mộc lão đáp.

- Được. Sở Tiên gật đầu, sau đó ra hiệu với lão Tầm ở bên cạnh:

- Đây là một tấm da của cá chình khổng lồ, Mộc lão có thể đem đi chế tạo thành quần áo.

- Được được. Mộc lão hồ hởi nhận lấy, hai ông lão Uy Luân và Kim Côn ở bên cạnh ngưỡng mộ nhìn theo, đấy đúng là món bảo bối vô giá mà.

- Sáng mai tôi phái người tới đón người anh em Sở Tiên, chúng ta bàn bạc về vấn đề cổ đông, không thành vấn đề chứ?

- Tôi rất sẵn lòng. Sở Tiên gật đầu.

Mấy người Mộc lão rời đi, để lại cho Sở Tiên một chiếc Rolls-Royce RV, rất nhanh sau đó có một cô gái vô cùng xinh đẹp liền chạy đến.

- Ngài là Sở Tiên tiên sinh phải không ạ? Mộc lão cử tôi tới làm hướng dẫn viên cho anh, anh có thể gọi tôi là tiểu Viên. Cô nữ sinh này nhìn nhiều nhất là hai mươi tuổi, nom vô cùng xinh xắn, cao tầm một mét bảy, chân dài miên man hơn tiểu Đinh nhiều, body bốc lửa nuốt nà, tiểu Viên làm động tác cúi người hết sức lễ phép chào hỏi, ánh mắt hơi hiếu kì nhìn hắn.

Sở Tiên nhìn cô gái trẻ trung trước mặt khá ái vô cùng, hắn hơi động lòng gật gù, nhưng ngay sau đó liền quay trở về chủ đề chính:

- Đưa tôi đi những chỗ nào vui vui quanh đây, tôi muốn đi dạo chơi hơn là vào Casino.

- Vâng thưa tiên sinh. Tiểu Viên gạt đầu rồi trèo lên xe nói với bác tài một địa điểm tới.

Las Vegas không hề có một khu nào có phong cảnh đẹp để chơi cá, chỉ là một thành phố được hiện đại hoá rất chi là xa hoa, khu thương mại lộng lẫy vô cùng, là một thiên đường mua sắm.

Nếu như đưa tiểu Dĩnh tới đây mua sắm thì nhất định sẽ là một sự lựa chọn không tồi, mặc dù bên cạnh Sở Tiên có một cô gái trẻ trung xinh đẹp, nhưng hẳn ta không thấy hứng thú lắm.

Tiểu Viên cẩn thận cung kính giới thiệu quang cảnh cùng những điểm vui ở Las Vegas cho thanh niên đẹp trai ngồi cạnh mình. Cấp cao của Las Vegas đã dặn dò cô phải phục vụ và tiếp đón hần chu đáo nhất có thể, không được để xảy ra một sơ sót nào, nên cô nghĩ đây chắc là nhân vật không tầm thường. Trong lòng cũng có ý “mời” nhưng Sở Tiên lại tỏ ra khá thờ ơ với tiểu Viên, hơn nữa đối với nhân vật quan trọng, ngay tới cả các lãnh đạo cấp cao cũng phải có lời dặn dò như vậy, cô có muốn lại gần hay có ý gì khác với thanh niên bên cạnh cũng không dám quá lộ liễu.

- Kiểm chỗ nào đi ăn lót dạ đã, ở Las Vegas có chỗ nào bán đồ ăn vặt ngon không?

Dưới sự hướng dẫn tận tâm của tiểu Viên, hần ăn uống no nê, chơi bờ bét nhè ở đây, đến tối cũng chả còn tâm trí đi sòng bài nữa, đối với hần đi “múc” vài trăm vạn giờ cũng chả có mấy thú vị nữa.

Mộc lão cũng nói với Sở Tiên đại khái số 6% trong tay hần hiện đang có tương đương với bao nhiêu, một năm Hiệp hội sẽ chia lợi nhuận mỗi lần, tới lúc đó là hần có tầm hai mươi ức ngon ơ.

Khi nghe thấy con số khủng mà mình được nhận hần cũng hơi cảm thấy sững sờ, hai mươi ức, đây là con số không hề nhỏ, nếu như thế thì số cổ phần trong tay hần ít nhất cũng được ba bốn trăm ức.

Nhưng chỉ cần nghĩ tới việc một vài Casino trong cả cái Las Vegas to lớn đã đạt tới vài ngàn ức rồi thì Sở Tiên cũng chả lấy làm lạ lắm.

Một năm hai mươi ức, nói ra thì cũng chỉ như lợi nhuận mỗi năm của công ty rắn biển Tiên Cảnh của hần tại Thái Lan mà thôi, cứ đà này nhân lên, thu nhập mỗi năm của hần có thể đạt tới bốn năm mươi ức rồi, đây đúng là một con số kinh hoàng.

“Cơ mà trên lí thuyết thì khủng đấy, nhưng trên thực tế tiền lưu động trong tay bản thân lại không còn nhiều”

Sở Tiên nghĩ tới con số còn lại trong thẻ của mình, trước mắt ngay một ức cũng chả tới, lợi nhuận kiếm được từ bộ phim “Đưa con của biển cả” và bề thuy sinh Tiên Cảnh, hần đã chuyển khoản hết cho David rồi, cũng chính là chuyển vào tài khoản của công ty thương mại viễn dương Enweixian.

“Đến cuối năm công ty rắn biển Tiên Cảnh cũng sẽ có ba ức được chuyển vào tài khoản của mình, chỉ cần có trước ba ức này thôi cũng đủ để ăn chơi phê phở rồi” Sở Tiên cười thâm trong bụng.

- Được rồi cô về đi, ngày mai Mộc lão sẽ cử người tới đón tôi. Sở Tiên nói với cô hướng dẫn viên du lịch tiểu Viên, sau đó ra hiệu cho Nhất Ngạc.

Nhất Ngạc hiểu ý liền gạt đầu, sau đó rút tiền đưa cho cô, tiểu Viên ngơ ngác khi tự dưng lại được thưởng tiền, liền sau đó Sở Tiên bước xuống xe để vào khách sạn.

- Sở tiên sinh, tiền này tôi không thể nhận được. Tiểu Viên lập tức đuổi theo.

- Không sao, là tôi thưởng cô, Mộc lão sẽ không nói gì đâu, hôm nay phiền cô rồi. Nói rồi Sở Tiên nhìn cô nhoẻn miệng cười:

- Tôi cần phải nghỉ ngơi rồi, cô tự bắt taxi về nhé.

Tiểu Viên ngẩn tò te ra nhìn hần, Mộc lão vốn dĩ sắp xếp người đẹp tới là có dụng ý riêng, trước nhất là ban ngày làm hướng dẫn viên dẫn hần đi thăm thú Las Vegas, tới về nếu hần có “nhu cầu” thì đó là phúc phận của tiểu Viên, xem ra bổn phận của cô tới đây là hết rồi.

Nhìn theo bóng dáng người thanh niên đẹp trai ấy, lòng cô rối như tơ vò, vừa là vui mừng, vừa là thất vọng. Đứng đó một hồi cô liền vén tóc mai của mình ra sau tai, quay đầu bước ra khỏi khách sạn.

- Mình bây giờ chả khác gì một cao phú soái chân chính.

Sở Tiên nhếch khoé môi lên cười tự đắc, đặt cho mình một phòng Tổng thống [3] rồi vào trong nghỉ ngơi.

Sáng ngày hôm sau, sau khi Sở Tiên đã dùng xong bữa sáng, Mộc lão gọi điện cho hần thông báo một câu.

Rất nhanh sau đó, năm chiếc xe đất tiền đã đỗ an vị tại cổng khách sạn.

Du khách xung quanh đó ai ai cũng hết hồn khi thấy cảnh ấy, Sở Tiên ngồi vào trong chiếc xe ở giữa, xong xuôi đầu đuôi cả năm chiếc xe rồi đi trong sự tò mò của hàng trăm cặp mắt.

Chiếc xe không bao lâu sau đó đã đi tới trước cửa một căn biệt thự, đây là một căn được xây sát biển, mà không, phải nói đây là một trang viên mới phải, là một trang viên tư nhân.

Trang viên có không gian rộng mở vô cùng, bên trong rất yên tĩnh, chiếc xe chạy thẳng tới trước một cái hồ bơi, Sở Tiên bước xuống xe đi vào bên trong.

Ba người Mộc lão, Uy Luân và Kim Côn đã ở đó đợi hần từ lâu, nhìn thấy Sở Tiên tới lập tức chào đón nồng nhiệt.

Sở Tiên chào hỏi với bọn họ một hồi, sau đó kí hiệp ước với nhau, thế là số cổ phần của Casino đã chính thức thuộc về hần, nhìn kĩ một chút thì đều là Casino to nhất của Las Vegas hiện giờ.

Đến trưa, hần ăn cơm cùng ba người họ, cơm nước xong xuôi, Mộc lão đưa hần đi dạo quanh bờ biển.

- Người anh em Sở Tiên, qua đây nào, tôi tin là chiếc du thuyền này sẽ khiến cậu hài lòng.

Mộc lão tươi rói nhiệt tình đưa cậu tới trước bến cảng tư nhân, gần đó Sở Tiên có thể thấy rõ chiếc du thuyền cao cấp màu trắng đang đậu ở bờ.

- Du thuyền này là của Tây Ban Nha, làm tại xưởng Astondoa, nhân dịp kỷ niệm một trăm năm ngày thành lập nhà máy đóng tàu, nên đã cho ra đời một chiếc du thuyền siêu khổng lồ dài 33.5 mét, đặt tên là Sophye, do một nhà thiết kế hàng đầu thế giới làm, boong tàu có thể chứa được rất nhiều khách và có thể tổ chức các cuộc tụ họp gia đình. Chúng ta đi xem nó thôi.

Mộc lão đưa Sở Tiên đến bên du thuyền, người trung niên đứng bên nhìn thấy cung kính gấp người một cái, sau đó hai người họ bước lên thuyền.

Vừa vào tới bên trong, Sở Tiên liền bị chiếc du thuyền xa hoa đẳng cấp này hấp hồn, đập ngay vào mắt hần là boong tàu rất rộng, ở trên đó có kê ngay ngắn một dãy sofa, chiếc bàn to ở phía giữa được bày rất nhiều chai rượu vang.

Ở trên đây tổ chức các buổi tiệc, các buổi họp mặt đại gia đình, đúng là tuyệt vời.

- Nào, đi vào trong phòng xem đi. Mộc lão hoan hỉ mời hần, vừa cười vừa nói dẫn hần đi vào trong.

Sở Tiên nhìn xuống sàn dưới chân, chất gỗ màu trắng tinh khiết trong trẻo khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu khi nhìn vào, đi sâu vào trong, đại sảnh xa hoa rộng mở hiện ra trước mắt hần.

Ở đây hoàn toàn không kém hơn so với trang trí của căn phòng tổng thống trong khách sạn năm sao tối qua hần ở, ở trên trần có gắn một chiếc đèn chùm lớn, dưới sàn có bày bàn lớn, và mấy cái ghế tựa. Ở bên cạnh còn có ghế sofa, tủ lạnh, máy làm lạnh rượu, và bát trái cây, vân vân, nhìn chung các thiết bị và đồ trang trí ở đây đều rất đầy đủ.

Đi thêm vào bên trong, từng dãy phòng cao cấp mỹ lệ hiện ra trước mắt hần, diện tích rộng rãi thoáng đãng cùng các trang thiết bị xa xỉ bậc nhất.

- Thiết kế tầng một của chiếc du thuyền này có thể đủ chỗ ở cho mười mấy người, tầng hai đủ chỗ ở cho bốn người, còn ở tầng chót dành cho hai người. Mộc lão ở bên cạnh cười nói giới thiệu với hần.

Sở Tiên gật đầu, đi thẳng về phía sau màn hình lớn, ở đằng trước bày một dãy sofa, còn có mấy chiếc tivi, máy ảnh, kính viễn vọng, vân vân, đều là các loại thiết bị điện tử tân tiến.

Ở phía cuối cùng còn có hai chiếc thuyền lặn nhỏ, cùng với đó là các thuyết bị bơi lội, thiết bị lặn.

- Nào, qua đây, lên tầng hai xem xem.

Tầng hai diện tích nhỏ hơn tầng một rất nhiều, nhưng ở đây có thêm một cái bể bơi cùng hai gian phòng tách biệt.

Đến tầng ba thì diện tích như thế bị thu nhỏ lại vậy, ở trên chỉ có một chiếc giường rất to, ở trên giường có rải một chất liệu đặc biệt.

Lão Mộc đứng ở tầng ba cười một cách đầy ý vị, không nói gì.

Sở Tiên nghiên cứu chiếc giường này, phát hiện ra cả chiếc giường to được bọc lại trong một lớp nhựa đặc biệt, nó rất hay ở chỗ có thể cách âm hoàn toàn so với bên ngoài, còn có thể điều chỉnh màu sắc theo ý mình, có thể để trong suốt hoặc biến thành thảo nguyên xanh mơn mơn, cùng vân vân kiểu khác,

- Đúng là kĩ thuật cao mà.

Sở Tiên nhìn chiếc giường đặc biệt này mà trong lòng không khỏi mong đợi, thế này mà để tối nằm lên thì thú vị phải biết, chiếc giường to thế này muốn lăn lộn kiểu gì cũng được, thích xoay chiều nào thì xoay chiều ấy, hần mà “lăn” cùng tiểu Đình thì đúng là tuyệt vời không còn gì bằng!

Hơn nữa tầng ba còn có một cái sân thượng, từ đó nhảy trực tiếp xuống hồ bơi tầng hai rất tiện.

Bỗng nhiên, Sở Tiên lại có cảm giác yêu thích chiếc du thuyền này đến lạ thường.

[1] Công ty nệm Simmons có trụ sở ở Atlanta là một trong những công ty sản xuất nệm lớn nhất thế giới với hơn 140 năm kinh nghiệm. Simmons được xem là đối tác của các khách sạn lớn và nổi tiếng trên thế giới như Westin Hotels, Starwood Group of Hotels, Resorts World Sentosa và Shangri-la hotels.

[2] RV là chữ viết tắt của Recreational Vehicle, hay còn gọi là "nhà xe". Không gian trên xe được thiết kế như một ngôi nhà tiện nghi có thể di chuyển mọi nơi. Phát triển cùng với đam mê "thích xe dịch", RV ngày càng phổ biến trên thế giới.

[3] President suite còn gọi là phòng Tổng thống, là loại phòng Suite đặc biệt, cao cấp nhất trong các khách sạn, resort. Loại phòng này được thiết kế như khu nghỉ dưỡng đặc biệt sang trọng, dành riêng cho các nguyên thủ quốc gia đảm bảo yêu cầu khắt khe với tiêu chuẩn cao cấp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 271: Cho Vay Nặng Lãi

Chiều ngày hôm đó, một chiếc du thuyền cao cấp từ bờ Las Vegas rời đi, lái nhanh về phía xa, liền ngay sau đó một con thuyền dài gần ba mươi mét cũng đi theo sau.

- Lão Mã, dự kiến phải mất bao lâu mới tới được thành phố Thanh Hải.

Trên chiếc du thuyền cao cấp ấy, Sở Tiên hỏi người lái tàu tên lão Mã.

Lão Mã là thuyền trưởng của chiếc du thuyền này, lái du thuyền giống như lái xe ô tô vậy, cũng cần có bằng lái, chứng chỉ lái các loại phương tiện giao thông đường thủy, thế nên Mộc lão để cho lão Mã lái chiếc du thuyền này tới thành phố Thanh Hải.

- Sở tiên sinh, chiếu theo tốc độ hiện tại của chúng ta thì tầm mười tiếng sau là có thể tới thành phố Thanh Hải, nếu lái với tốc độ nhanh nhất thì chỉ cần tám tiếng là có thể tới nơi rồi. Lão Mã ước lượng khoảng cách, tính toán trả lời Sở Tiên.

- Mất mười tiếng cơ à? Sở Tiên nhìn đồng hồ, bây giờ cũng đã là bốn giờ chiều rồi, nhanh nhất về tới nơi cũng gần một giờ đêm. Hơn nữa, hắn không thể để lão Mã một mình lái liên tục bảy tám tiếng như vậy được.

- Sáng mai có thể về tới thành phố Thanh Hải là được rồi, giữa đường nếu ông mệt thì có thể nghỉ ngơi một chút. Sở Tiên nói với thuyền trưởng.

- Vâng, thưa tiên sinh. Lão Mã gật đầu.

Sở Tiên bước ra khỏi buồng lái, sau đó bước tới phía boong tàu, chung quang có bày những chiếc sofa êm ái, ở giữa bàn còn chuẩn bị thêm rượu vang nữa.

Mỗi bình rượu vang ở đây giá trị đều trên vạn, thậm chí còn có hai chai chateau lafite-rothschild 1982 thượng hạng, toàn bộ đều là của tên Nawain mua.

Sở Tiên nằm dài trên ghế sofa, rót ra một cốc rượu vang đỏ, ngắm cảnh mặt trời đang dần dần đi xuống khuất núi, hoàng hôn màu đỏ nhuộm lên toàn bộ đại dương ánh lên màu hồng rất đẹp và lấp lánh.

- Sau này phải hưởng thụ cuộc sống nhiều hơn thôi. Sở Tiên mỉm cười mãn nguyện, nhắm mắt lại tận hưởng không khí trong lành cùng thời khắc thư giãn vàng ngọc này.

Buổi tối Thất Ngạc phụ trách khoản nấu nướng, hắn vào khu bếp nấu ăn trên du thuyền chuẩn bị bữa ăn tối cho mọi người. Sở Tiên ăn no xong đi lên tầng ba trên du thuyền nghỉ ngơi.

Cả chiếc giường to tầm mười mét vuông, chiếm đến hơn nửa diện tích ở trên tầng ba này, Sở Tiên trút bỏ quần áo nhảy vào trong bồn tắm, cảm thấy thoải mái vô cùng sau bao ngày mệt mỏi rồi cuối cùng thì đã được nghỉ ngơi. Tắm xong xuôi hắn thả mình trên chiếc giường cực đại đó.

Vừa đặt lưng trên giường, chiếc giường to mềm mại như hút luôn hắn vào vậy, dễ chịu vô cùng, Sở Tiên vớ lấy chiếc điều khiển bắt đầu ngâm cứu cách sử dụng.

- Thủy tinh chân không.

Đây là một cái nút trên bàn điều khiển, Sở Tiên tò mò ấn vào, ở chỗ đầu giường từng tầng nhựa trong suốt dần được nâng lên, bao trọn cả chiếc giường lại.

Đây là một loại nhựa trong suốt, nếu như Sở Tiên không đưa tay ra chạm vào nó thì không hề cảm nhận được cái lớp màu trắng ấy đã bao chiếc giường lại một cách hoàn hảo.

Lúc tắm kính chân không ấy hoàn tất xong công việc, thì vào lúc đó, tiếng sóng biển bên ngoài đột nhiên biến mất một cách kì diệu, toàn bộ thế giới như thể bị mất tiếng vậy.

- Hiệu quả cách âm kinh dị thật, tiếng sóng biển bên ngoài ngay lập tức biến mất, hơn nữa lại không có bất kì cảm giác bí bách khó chịu nào.

Sở Tiên khá kinh ngạc với khả năng này, bầu trời hôm nay rất đẹp, trên trời dày đặc sao, ngập tràn ánh trăng mềm mại in sóng sánh trên biển, ngủ tại đây thực sự là một trải nghiệm thú vị.

Sau đó, Sở Tiên nhìn vào chữ trên bảng điều khiển từ xa, hẳn phát hiện trên ấy có phát ra tiếng nhạc, âm nhạc nhẹ nhàng có thể làm cho con người ta chìm vào giấc ngủ một cách nhanh chóng.

- Ngôi nhà hạnh phúc.

Sở Tiên tiếp tục bấm vào chế độ thứ hai của chiếc điều khiển từ xa, một lần nữa lại khiến Sở Tiên ngạc nhiên, nhựa công nghệ cao trên chân không dần dần xuất hiện ánh sáng hồng nhạt, từng bông hoa đẹp nở ra, phồng biến thành màu hồng tinh tế, như thể những thứ xuất hiện trước mắt là chân thật vậy. - Thật vi diệu. Sở Tiên tắc lưỡi, đúng là kĩ thuật cao mà.

- Phong cách kì lạ.

Đây là một hình ảnh mang đậm phong cách Ấn Độ, nằm trên giường mà giống như đang ở Ấn Độ cổ vậy.

Tiếp theo còn có phong cảnh sa mạc, châu Âu cổ điển, đồng cỏ tự do, có thể nhanh chóng chuyển đổi từng cảnh một tùy ý.

- Quá ư là thoải mái. Sở Tiên nằm trên giường hạnh phúc cảm thán một câu, sau đó hiếu kì bấm vào cái nút cuối cùng chuyển sang chế độ cuối cùng: Nồng nàn tình yêu.

Sở Tiên cứ nghĩ rằng trên đó sẽ hiện ra một hình ảnh gia đình đẹp hay đại loại những thứ yêu thương mang tính chất đơn thuần, nhưng những gì hẳn ta được “mục sở thị” ngập tràn cảnh mắt mê của nam giới và nữ giới, kích thích hơn ở chỗ, những hình ảnh này giống như những chế độ trước, rất sinh động.

Hắn trợn mắt lên khi nhìn thấy từng tư thế phong phú hiện ra trước mắt hắn, Sở Tiên phấn khởi hùng hực nuốt nước bọt:

- Ôi thích thích thi (thật kích thích), cái chế độ nồng nàn tình yêu này thật là vãi cả nồng nàn, quá tuyệt, ta thích nha, rất có óc sáng tạo.

Sở Tiên nghiêm túc học hỏi từng tư thế một, cái tâm thế ham học này của hắn khiến hắn nhớ lại chính bản thân hồi cấp hai. Sở Tiên thực sự là một con người hiếu học và thích cái mới lạ, đồng thời hắn cũng rất thông minh nữa. Bây giờ lại có thứ mới mẻ hiện ra trước mắt, hắn chỉ muốn nuốt trọn mấy kiến thức phong phú này vào não, căng mắt ra để in từng tư thế nào trong não bộ.

Đêm qua hắn ngủ rất ngon, thậm chí hắn còn có cảm giác cả đời hắn chưa bao giờ được ngủ ngon đến thế. Khi hắn tỉnh lại thì đã là bây giờ sáng, hắn đưa tay xuống chạm vào đùi quần mình một cái như thể nhớ ra cái gì, sau đó Sở Tiên mở cái màn kĩ thuật cao chân không này ra, bước ra lan can rồi nhảy tùm xuống bể bơi dưới tầng hầm tập.

- Ông chủ, sắp tới thành phố Thanh Hải rồi. Sở Tiên đang ngồi trên bàn ăn sáng thì lão Mã bước tới thông báo.

- Ừm, Thất Ngạc ngơngi đi chỉ cho lão Mã chỗ đậu du thuyền nhé.

- Vâng thưa ông chủ.

“Chín giờ rồi, hôm nay là thứ bảy, thật tuyệt, gọi cho tiểu Đình, sau đó đưa nàng đi chơi, tiện thể phải kiểm chứng và thử nghiệm chất lượng của cái giường trên tầng ba mới được”

Hắn nghĩ tới chuyện đêm qua nằm "phong lưu", tự luyện kĩ năng một mình, rồi lại nghĩ tới lát nữa đón tiểu Đình tới du thuyền, hai người sẽ nằm ở trên chiếc giường ấy "phong lưu" với nhau. Chắc chắn, nghĩ tới đây hắn bắt đầu tưởng tượng đủ kiểu, mắt hí lại sung sướng, trong lòng thấy kích động vô cùng.

Chín rưỡi, con du thuyền cao cấp cùng thuyền Số hiệu người cá của Sở Tiên lái vào trong khu hồ Phong Đài, những hộ cá gần đấy nhìn thấy có chiếc du thuyền cao cấp xa hoa cập vào bờ thì liền sùng sốt ngạc nhiên.

Nhưng mà họ chỉ kinh ngạc khi được tận mắt thấy du thuyền cao cấp ngoài đời thực, chứ không hề kinh ngạc với chủ nhân trên đó. Hiện tại các hộ chủ khu nuôi cá ở gần đây đều biết hồ Phong Đài được một thanh niên trẻ tuổi bao trọn, đồng thời còn sở hữu một con thuyền đánh cá cực khủng. Họ biết người thanh niên này là người rất có tiền, cũng rất có quyền nữa, bá chủ trước đây Tân Đại Hải nhìn thấy hắn cũng phải nghiêng mình cúi đầu, sợ hắn một phép.

- Nhị Kiểm, người lái xe chờ lão Mã đến sân bay mua vé tiễn ông ấy về. Bước xuống du thuyền, Sở Tiên liền giao việc cho Nhị Kiểm.

- Dạ thưa ông chủ.

- Cảm ơn Sở tiên sinh, không cần phiền như vậy đâu, tôi tự gọi taxi về là được rồi. Lão Mã nghe thấy vậy liền tìm cách từ chối.

- Không sao đâu, chung quanh đây ông muốn bắt taxi cũng chả có mà bắt ấy, để Nhị Kiểm đưa ông tới sân bay. Sở Tiên xua tay.

Lão Mã không từ chối nữa, liền cảm ơn thêm lần nữa rồi đi theo Nhị Kiểm.

Sở Tiên rút điện thoại ra, hưng phấn bấm số tiểu Dĩnh gọi cho cô, hôm nay về hẳn không hề báo trước với cô, muốn dành cho cô một sự bất ngờ thật lớn.

Tiểu Dĩnh muốn đi biển chơi từ rất lâu rồi, lần này đúng là đẹp, có chiếc du thuyền này hẳn sẽ đưa cô đi dạo biển cho thoải lòng.

Trong lúc đợi cô bắt máy Sở Tiên lại phát huy sức tưởng tượng của mình:

- Alo, em yêu à, ở đâu đấy cưng?

- Á? Sao anh lại gọi cho em vào giờ này? Tiểu Dĩnh bắt máy, vô cùng kinh ngạc khi Sở Tiên gọi đến:

- Em ở trường. - Hôm nay chẳng phải thứ bảy sao? Sao vậy? Em tăng ca à? Sở Tiên hồ nghi hỏi.

- Không đâu, có chuyện xảy ra với một học sinh, có học sinh gọi cho em nên em qua trường xem sự việc như thế nào. Giọng nói của tiểu Dĩnh hơi ù đục, Sở Tiên có thể tưởng tượng ra giờ này đây cô chắc hẳn đang bịu đôi môi xinh xắn của mình ra, rồi nhăn nhó lông mày trông vô cùng đáng yêu.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Một học sinh trong trường vay nặng lãi ở bên ngoài, bây giờ đám xã hội đen tìm đến tận đây rồi này, đông lắm anh ạ.

- Hừm? Sở Tiên lập tức nhăn mày lại:

- Anh về thành phố Thanh Hải rồi đây, em đợi anh nhé anh sẽ qua với em ngay bây giờ.

- Á? Anh về rồi à? Tốt quá rồi. Tiểu Dĩnh nghe thấy người thương về liền phấn chấn hẳn lên.

- Ừm, anh về rồi, em ở trường đợi anh nhé, nửa tiếng nữa anh sẽ có mặt. Sở Tiên nói một câu, sau đó bảo cô cẩn thận một chút.

- Đi thôi, chúng ta đi đến trường một chuyến. Sở Tiên nói một tiếng với Tam Kiếm, sau đó đi về biệt thự lái ba chiếc xe tới chỗ tiểu Dĩnh.

Không lâu sau đó, bọn Sở Tiên đã tới bên cạnh kí túc xá nữ, ở bên lề đường có đỗ hai chiếc xe, một chiếc Maserati của tiểu Dĩnh và một chiếc xe đua Lamborghini, ở cạnh hai chiếc xe đó tụ lại một đám người, ở bên cạnh còn có vài người bảo vệ của trường học.

Sở Tiên nghi ngờ liền đi về phía đó, hẳn nhận ra ngay người yêu mình đang đứng ở giữa đám đông, còn có cả vài cô nữ sinh nhìn khá quen, lần triển lãm xe 4S lần trước hẳn đã gặp mấy cô nữ sinh này, trong đó có cả người đẹp tên Yến Yến, học sinh của tiểu Dĩnh.

Ở cạnh cô bé đó, có bốn năm tên mặc đồ tây trông khá vạm vỡ, còn có cả một thanh niên tay ôm bó hoa tươi, hẳn cảm thấy khó hiểu bước nhanh hơn về phía đó, cái cảnh tượng này có hơi sai sai so với câu chuyện tiểu Dĩnh kể ban nãy.

- Tiểu Dĩnh. Sở Tiên đứng bên ngoài hô to lên một tiếng, sau đó chen vào trong.

Tiểu Dĩnh nhìn thấy hẳn tới liền mừng rỡ:

- Tiểu Tiên, anh tới nhanh thật đấy. - Đương nhiên rồi, anh nghe em kể trên điện thoại lo tới nỗi không kịp thời chạy marathon tới đây đấy. Sở Tiên trêu cô người yêu của mình, sau đó nhìn xung quanh hỏi:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

- Sở Tiên học trường.

- Sở Tiên học trường.

Sở Tiên là cái tên cực hot trong trường sư phạm Thanh hải, không chỉ tất cả học sinh ở đây biết mặt hẳn, mà cả các thầy cô giáo có thâm niên lâu năm cùng lãnh đạo nhà trường đều nhận ra Sở Tiên, lại thêm quan hệ giữa hẳn và tiểu Dĩnh thân thiết như vậy khiến cho tất cả mọi người ai cũng đoán được.

- Ừm. Sở Tiên gật gật đầu, sau đó nhìn về hướng tiểu Dĩnh.

Tiểu Dĩnh cười một cách khờ khạo:

- Yến Yến hai tháng trước vay một khoản tiền của đám cho vay nặng lãi, vốn cứ nghĩ là sẽ trả nợ được trước kì hạn, ai ngờ lại xảy ra một số việc ngoài ý muốn, đến bây giờ tính cả gốc lẫn lãi đã đội lên tới hơn ba mươi vạn rồi.

- Hơn ba mươi vạn? Sở Tiên sững sờ khi nghe thấy con số ấy.

- Vốn là vay có một vạn thôi, nhưng mà hai tháng không trả nên cộng với lãi đã lên tới ba mươi vạn. Tiểu Dĩnh thì thầm nói với hẳn.

Sở Tiên nghe xong nghĩ ngợi rồi gật đầu, vay tiền của bọn cho vay nặng lãi thì tiền lãi đương nhiên là cao rồi, đã có rất nhiều vụ vì không trả nổi lãi nên vỡ

nợ rồi tự sát.

Hơn nữa phần đông những người bị hại đều là những học sinh cấp hai, cấp ba như Yến Yến.

- Không phải là cho vay lãi thế chấp thân đây chứ? Sở Tiên ghé sát vào tai thì thầm với tiểu Đình.

- Nghĩ linh tinh gì vậy? Tiểu Đình nguyền dài hần một cái:

- Là cho vay tiền đơn thuần thôi, giờ người cho vay đến đòi nợ rồi.

- Chuyện này bình thường mà. Sở Tiên gật đầu, đã vay tiền lại còn chọn chỗ vay nặng lại thì ít nhiều phải biết hậu quả mà mình phải gánh sẽ như thế nào. Bây giờ không có khả năng hoàn trả cũng không cho người ta thấy ở mình có chút hi vọng có khả năng chi trả số tiền gồm cả gốc lẫn lãi đó thì người ta tới đòi là điều tất nhiên, chuyện hợp tình hợp lý.

- Hơn ba mươi vạn anh nghĩ một nữ sinh có thể trả nổi sao? Tiểu Đình lại tặng hần thêm cái cái lườm nữa.

- Ế, thế thì gọi điện về báo cho gia đình biết đi chứ, chuyện này đối phương cũng chả sai, cho vay nặng lãi ai cũng biết nó phạm pháp nhưng cũng không hẳn là không có tồn thất nếu bị kiện, cái này hai bên tự giải quyết thương lượng với nhau là được mà. Sở Tiên nói thẳng quan điểm.

- Hơn ba mươi vạn, anh nghĩ một cô bé học sinh dám nói chuyện này với ba mẹ sao, hơn nữa gia đình cô bé cũng chả phải khá giả gì cho cam. Tiểu Đình thấy anh người yêu nhắc tới số tiền hơn ba mươi vạn nhẹ tựa lông hồng tiền hết nói nổi.

- Nếu đã như vậy thì em trả hộ cô bé đi, có ba mươi vạn thôi ấy mà.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 272: Đánh Không Thương Tiếc

Sở Tiên vừa dứt câu nói “có mùi đại gia” của mình xong, tất thấy mọi người chung quanh đều câm nín, im bất như thể bị trúng tà nhìn hần như sinh vật lạ, cái gì mà có hơn ba mươi vạn mà thôi?

- Học trường bá khí quá!

- Học trường ngầu thật nha! Đám nữ sinh bắt đầu râm ran xì xầm lên, nhỏ tiến thẳm tán dương hần.

Vay nặng lãi nếu không vượt quá mức quy định của pháp luật thì sẽ không bị coi là phạm pháp, nếu như số tiền lãi nằm trong hạn định mức được cho là hợp pháp thì không thể kiện người ta được. Vay một vạn hai, tháng sau tăng lên ba mươi vạn lãi cũng không phạm pháp, nhưng những người cho vay nặng lãi phải nói rõ sự tình ra trước khi cho vay, đồng thời phải nêu rõ điều kiện, đây chính là nguyên do tiền lãi của vay lãi cao luôn luôn ngất ngưỡng.

Ba mươi vạn tệ là con số không hề nhỏ, nhưng số tiền ấy đối với Sở Tiên chỉ như một sợi lông trên người chín con trâu mà thôi. Nếu như đây là học trò của tiểu Đình, thêm vào việc cô nhận được điện thoại chưa rõ sự tình đã chạy luôn lối trường như thế, chắc hẳn tiểu Đình phải quan tâm tới cô bé Yến Yến này lắm và mong muốn cô bé gặp phải chuyện gì. Nếu đã như thế thì lấy luôn ba mươi vạn tệ đập vào cho xong chuyện, đỡ nhí nhằng.

Đám học sinh đứng bên cạnh thấy Sở Tiên phòng khoáng như vậy liền cảm thấy kinh ngạc, nhưng cậu thanh niên ôm bó hoa tươi đứng bên cạnh lại không được vui vẻ như thế.

Trên mặt hần thấp thoáng sự kinh ngạc và hơi buồn bã, nhưng rất nhanh sau đó hần vội vàng vàng nói với Yến Yến:

- Yến Yến, ba mươi vạn tệ này anh sẽ trả cho em, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Cô gái xinh xắn có dáng dấp cao thanh mảnh quyền rũ ấy hướng ánh mắt đầy cảm kích nhìn về phía Sở Tiên và tiểu Đình, sau đó liếc người thanh niên đứng bên cạnh, cô bé liền tức giận:

- Triệu Trạch Khang, tiền tôi vay tôi sẽ tự trả, cảm ơn ý tốt của anh.

- Cô gái xinh đẹp à, Triệu tiên sinh đã muốn thay cô trả nợ thì cô nên nhận đi, mau mau trả cho bọn tôi tiền, chúng tôi không muốn xé chuyện này ra to đầu, nếu cô không đồng ý thì chúng tôi sẽ phải dùng biện pháp mạnh khác. Thanh niên mặc đồ tây to con đứng bên cạnh nhắc nhở Yến Yến.

Sở Tiên nghe thấy tên to con đó nói như vậy, trong lòng liền cảm thấy khó hiểu, sau đó lại nhìn mấy tên đồ con mặc đồ tây còn lại, rồi nhìn cái cậu thanh niên bên cạnh thì liền chợt hiểu ra điều gì đó.

- Số tiền đó chúng tôi sẽ thay cô bé ấy trả, đưa cho chúng tôi số thẻ của các anh, chúng tôi đi ngân hàng chuyển khoản cho. Vào lúc ấy tiểu Đình mở lời

nói với đám người mặc đồ tây bên cạnh.

Mấy tên đó do dự ra mặt, sau đó liền đánh mắt về phía người thanh niên Triệu Trạch Khang đang ôm hoa tươi kia dò ý, hẳn ta vô cùng khó chịu khi nghe thấy điều đó liền nói:

- Yên Yên, số tiền này để anh trả cho họ, em để người khác trả thay thì sau này em sẽ phải trả lại người ta đấy, dù sao cũng hơn ba mươi vạn chứ ít gì, nhưng nếu để anh trả thì em không cần trả lại anh đâu, chỉ cần em đồng ý với anh một điều kiện, cho anh một cơ hội được không Yên Yên?

Triệu Trạch Khang trông rất chân thành, vẻ mặt cùng sự thành khẩn của hắn khiến cho mấy nữ sinh bên cạnh rất cảm động, vừa có tiền lại vừa si tình, gặp được người con trai hết mực yêu thương mình như vậy thì có phải là chuyện đáng khiến cho người khác ngưỡng mộ không.

Với cái kiểu nhấp nháy qua lại của chúng vừa rồi, Sở Tiên đã nhìn thấu trò mèo của bọn chúng, chỉ cười rồi nhìn Triệu Trạch Khang mà không nói gì.

Yên Yên nhũn chặt mày, trong lòng đang đấu tranh dữ dội, cô bé biết một số việc nên trong lòng không cam tâm, tính cách quật cường khiến Yên Yên rất day dứt, cô lại không muốn cô giáo của mình vô duyên vô cớ phải thay mình bù ra số tiền lớn như vậy, dù sao đây cũng là một con số không hề nhỏ, nhưng để gọi về nhà thì cô càng không dám.

Không bao lâu sau, cơ mặt Yên Yên dần ra rồi thở dài một hơi bất lực, trên mặt thoáng sự tuyệt vọng rồi nghiêng chặt răng lại.

- Ba mươi vạn đợi em có tiền rồi trả lại, mà không có tiền trả cũng không sao, không cần phải căng thẳng tự làm mình thêm gánh nặng như vậy đâu. Sở Tiên nhìn ra suy nghĩ trong đầu cô bé liền nói ngay.

- Đúng đấy Yên Yên, chỗ tiền này em không cần trả đâu, sau này cần thận hơn là được. Tiểu Đinh phụ họa theo.

- Em cảm ơn cô tiểu Đinh. Yên Yên đắn đo một hồi, sau đó liền cảm kích nhìn cô:

- Nhưng mà cô tiểu Đinh yên tâm, em nhất định sẽ trả tiền lại cho cô nhanh nhất có thể, em sẽ viết giấy nợ cho bọn cô đảm bảo.

- Không cần, không cần. Tiểu Đinh xua xua tay.

- Số tiền này đối với bọn cô không là gì cả, lần sau chú ý đừng để bị thiệt thòi như vậy nữa.

Sở Tiên nhìn thấy cô gái này có hành động khá hiểu biết, hay nói đúng hơn là rất biết điều thì liền hài lòng. Trả được hay không là một nhẽ, còn tỏ ra mình là người hiểu đạo lý lại là một nhẽ khác.

- Cô giáo tiểu Đinh, em cảm ơn cô nhiều lắm, em chắc chắn sẽ trả đủ số tiền đó cho bọn cô. Yên Yên mắt đỏ hoe lên ôm chầm lấy tiểu Đinh, khuôn mặt thể hiện ra sự kiên quyết.

- Yên Yên. Cậu thanh niên Triệu Trạch Khang thấy vậy thì liền xoắn sởn lên:

- Yên Yên, chỗ tiền này để anh trả cho là được, đối với anh ba mươi vạn này cũng chẳng là gì hết, tương đương với tiền cơm vài bữa thôi ấy mà, đừng phiền cô giáo em nữa.

- Không cần đâu, cảm ơn ý tốt của anh. Yên Yên vô cùng lạnh lùng nhìn Triệu Trạch Khang, có thể nhận rõ cô rất ghét cái tay này.

Triệu Trạch Khang nghe thấy cô nói vậy liền nhăn nhó, nặn ra một nụ cười gượng, tiếp tục nài nỉ cô bé không chịu bỏ cuộc:

- Yên Yên, nếu em đã không đồng ý rồi thì thôi vậy, nhưng anh có thể mời em đi ăn một bữa cơm không, em có thể cho anh một cơ hội để theo đuổi em được không Yên Yên? Anh thực lòng rất thích em, em muốn gì anh cũng chiều em cái đấy.

- Tôi không thích anh, mong anh đừng có bám lấy tôi nữa. Sắc mặt Yên Yên vẫn lạnh lùng và chất giọng đều đều đó, nói xong cô quay người bước sang một bên.

Mọi người chung quanh thấy vậy liền cảm thấy rất kì lạ, tiểu Đinh cũng đứng tránh sang một bên, đây là chuyện riêng của họ nên cô cũng không tiện tham gia vào.

- Yên Yên, em không thể cho anh một cơ hội sao? Đây là nhẫn kim cương anh mua tặng em. Nói rồi Triệu Trạch Khang rút trong áo ra lấy chiếc nhẫn, hắn nắm chặt chiếc nhẫn trong tay đưa hướng về phía cô rồi vụt chạy tới tóm lấy tay Yên Yên.

- Triệu Trạch Khang, tôi cầu xin anh đừng có đeo bám tôi nữa, anh nghĩ rằng những việc anh làm tôi không hay biết ư? Anh tìm người gây rối phá đám công việc parttime của tôi, buộc tôi phải nghỉ việc, anh nghĩ mấy việc đó tôi không biết chút nào sao? Nếu mà không có anh cản trở can thiệp vào thì tôi sẽ ra nông nổi bị chủ nợ đòi đến tận đây sao? Anh tự làm những điều gì xấu xa trong lòng anh biết rõ! Yên Yên bị hắn ép cho tức lên, dùng lực để vùng vẫy ra khỏi cánh tay hắn đang nắm lấy tay cô, chiếc nhẫn kim cương cũng theo đó mà rơi xuống sàn vang lên một tiếng giòn tan, phản ánh nhìn hắn gào lên một tràng.

- Em! Triệu Trạch Khang như thể bị chột dạ, nhìn thấy ánh mắt đám đồng xung quanh nhìn mình một cách kì dị, mặt hắn đỏ gay lên, tức giận lườm lấy Yên Yên:

- Em đừng có nói những nói cười, em đang vu cáo hãm hại anh đấy.

- Tôi vu cáo hãm hại anh à? Tôi có vu cáo anh thật không trong lòng anh tự mình hiểu rõ. Tôi nói cho anh biết, nếu không muốn bị người ta phát hiện ra thì từ phi bản thân không làm gì khuất tất. Xin anh về sau hãy buông tha cho tôi, mang cái thành ý giả tạo của anh mau biến đi đi. Yến Yến kích động đáp trả.

- Cái con ranh con láo toét này, mày lại giám vu khống ông à? Triệu Trạch Khang bắt đầu cáu tiết, bị cô từ chối thẳng thừng trước mặt bao nhiêu người, lại còn bị vạch trần mấy cái hành động không đứng đắn cùng việc làm bẩn thỉu của mình. Nếu để bạn bè của hắn biết chuyện thì đúng mà quá mất mặt, giận quá mất khôn, trong lúc máu nóng dồn lên đầu hắn ta mất tự chủ giáng một cái tát đau điếng vào mặt Yến Yến.

- Cậu định làm cái gì vậy? Tiểu Đình đứng ở bên cạnh thấy vậy thì liền chạy tới kéo Yến Yến ra phía sau mình.

- Cái con đĩ này mày cứ ra cho bố. Triệu Trạch Khang tức giận đẩy mạnh tiểu Đình một cái.

- Nhãi con chán sống rồi. Sở Tiên thờ ắt ra một tiếng lạnh lùng rồi lao đến đám đánh bốp một cái vào mặt tên thanh niên không biết trời cao đất dày này, một cú đấm của hắn ngay lập tức làm Triệu Trạch Khang ngã nằm xuống đất.

- Á! Đám nữ sinh đứng chung quanh hét lên một tiếng, hoà cùng với tiếng hét thất thanh đó có tiếng của Triệu Trạch Khang.

- Khốn nạn, mẹ kiếp, mày muốn chết à thằng chó, đập hết tụi nó cho tao. Triệu Trạch Khang giờ đây như mất hết lí trí, bị đám một phát vào mặt hắn đau quá hoá rồ, hét lên ra lệnh cho đám đồ con đứng bên cạnh xông vào.

- Ôi đcm, lại còn dám đánh Triệu thiếu gia của bọn này à. Mấy tay đồ con đó bây giờ mới kịp phản ứng lại, khuôn mặt hung hãn hùng hổ lao về phía trước.

- Á, Sở Tiên học trường cẩn thận! Đám học sinh bên cạnh sợ hãi ré lên rồi lùi lại về sau mấy bước, nhìn thấy mấy tên bặm trợn đòi nợ lãi đó nghe lời Triệu Trạch Khang rầm rập, ai nấy đều hiểu được sự tình bên trong, mọi lời Yến Yến nói đều là sự thật.

Tất cả đều do một tay Triệu Trạch Khang sắp đặt gài bẫy Yến Yến cả, hắn khiến cô nợ ngập mặt vài chục vạn không trả nổi. Sau đó tự mình diễn vai anh hùng cứu mỹ nhân, đang hoảng đứng đắn đứng ra giúp cô trả nợ, thế nhưng trên thực tế, hắn chỉ cần phải trả đúng một vạn tiền gốc Yến Yến đã vay trước đó mà thôi.

Cái loại công tử nhiều tiền chơi đùa tình cảm của người khác như hắn khiến mọi người ai cũng phẫn nộ, nhưng nhìn thấy mấy tên mặc đồ tây mặt mày dữ tợn kia bắt đầu động thủ, trong lòng đều cảm thấy sợ hãi.

Sở Tiên nhìn thấy mấy tên đó lao về phía mình, hắn nhếch mép cười, đứng yên không thêm nhúc nhích.

Trong lúc đó, Bọn Nhị Ngạc ban nãy đứng ở một chỗ gần đấy đã bắt đầu phóng đến.

Từ Nhất Ngạc cho đến Lục Ngạc đều là những người cá có sức chiến đấu cao, ai cũng đều cao tầm một mét tám, nhìn thì không có vẻ gì là xung hãn cả nhưng sức chiến đấu của họ tuyệt đối gấp ba đến bốn lần người bình thường, nói không ngoa, bọn Nhất Ngạc một người có thể đánh lại hơn mười đối thủ, hơn nữa cũng không mất sức lắm để đối phó với hàng loạt người như vậy.

"Bốp bốp bốp!"

Tốc độ chiến đấu nhanh như chớp, bọn Nhị Ngạc sau khi lao tới liền hạ đo ván ngay lập tức năm tên ở đó, bọn chúng ai cũng mồm miệng be bét máu, máu mũi chảy thành hàng, đầu óc choáng váng nhìn thấy toàn sao giữa ban ngày, không một tên nào có sức để mà bò dậy nổi.

Không cần Sở Tiên phải ra lệnh, tiểu Đình ở trong lòng bọn chúng không khác gì bà chủ cả, địa vị cao ngang ông chủ của chúng. Thế mà đám lâu nhâu này lại dám đẩy bà chủ của bọn Nhất Ngạc, như vậy thì không thể tha thứ được.

Nhất Ngạc bước thẳng tới chỗ của Triệu Trạch Khang, một tay tóm áo nhấc bổng hắn lên, tay còn lại cuộn vào thành một nắm đấm phang một quyền vào mặt hắn.

Hai đòn của Nhất Ngạc mạnh khủng khiếp, khiến cho Triệu Trạch Khang hộc cả máu mũi máu mồm, mấy người bảo vệ đứng bên cạnh nhìn thấy vậy liền sợ hãi lập tức phi ra ngăn cản:

- Đừng đánh nữa, tất cả hãy dừng tay lại, các cậu còn đánh nữa tôi sẽ gọi cảnh sát đấy.

- Các chú cứ bình tĩnh, không cần phải lo lắng đâu, vụ này để tôi lo. Sở Tiên nhìn mấy người bảo vệ cười.

- Con bà chúng mày dám đánh bố à, chúng mày biết tao là ai không, tao là con trai của Triệu Vân Đường đấy, chúng mày ... Triệu Trạch Khang máu mồm be bét, nhô tong tong, vừa nói vừa lấy hơi cúi mặt xuống nuốt miếng nước bọt khó nhọc.

"Pặc pặc". Nhất Ngạc không cần quan tâm hắn là con của ai, ngứa mắt nên thêm vài đòn nữa vào người hắn đánh không thương tiếc.

- Tiểu Tiên, đừng có để xảy ra án mạng. Tiểu Đình nhìn thấy Triệu Trạch Khang bị đánh tới thảm thương, lại chảy nhiều máu oằn cả người vào, cảm thấy hơi lo lắng nhìn Sở Tiên.

- Không sao đâu bà chủ, tôi ra tay không mạnh tới vậy đâu. Nhị Ngạc đứng ở bên cạnh nhìn tiểu Đinh cười, sau đó phúi tay vứt tên Triệu Trạch Khang xuống dưới đất.
- Không sao đâu, để anh gọi một cú điện thoại. Sở Tiên nói rồi nhìn tiểu Đinh cười, sau nhó rút máy ra bấm gọi.
- Alo, chú Lí à, phiền chú một việc, cháu ở trường đại học sư phạm có lỡ tay đánh một người. Vâng, là một thanh niên bên ngoài trường, được được, cảm ơn chú Lí nhiều, phiền chú quá.
- Không sao rồi, lát nữa cảnh sát sẽ tới đây giải quyết. Sở Tiên bước tới bên tiểu Đinh nắm lấy tay cô.
- Phù, vậy thì tốt. Tiểu Đinh biết Sở Tiên bây giờ quan hệ rộng rãi, quen toàn tai to mặt lớn, nhỏ hơn thì có hai cục trưởng của thành phố Thanh Hải cùng thị trưởng Hồng Thành Hải. Lớn hơn thì có thiếu tướng, thượng tướng, với các mối quan hệ phủ khắp của hân như vậy thì giờ đây giải quyết chuyện này hoàn toàn không đáng ngại.
- Được rồi, chúng ta đi thôi, chuyện ở đây tự khắc có người tới giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 273: Chuyến Du Lịch Lãng Mạn (1)

- Yên Yên, không cần lo lắng, sau này tên Triệu Trạch Khang đó sẽ không dám tới làm phiền em nữa đâu.
- Tiểu Đinh bước tới bên cạnh Yên Yên, an ủi cô bé.
- Cảm ơn cô giáo tiểu Đinh, cảm ơn Sở Tiên học trưởng, về tiền thì em sẽ mau chóng kiểm tra lại cho hai người. Yên Yên nắm lấy tay tiểu Đinh kiên quyết nói.
  - Không cần tạo áp lực cho mình đâu, trên lớp cô là cô giáo của em, ngoài trường chúng ta là bạn bè, số tiền này coi như là bạn bè tặng nhau là được rồi.
  - Cô tiểu Đinh, cô tốt quá.
  - Đúng vậy đấy, cô tiểu Đinh hôm nay có thời gian rảnh không, chúng ta cùng nhau đi chơi nhé, đưa cả Sở Tiên học trưởng đi cùng nữa.
- Mấy cô học trò lú lú sá sá lại nói chuyện với cô, vừa hàn huyên vừa cười vui vẻ vô cùng, có thể nhìn ra tiểu Đinh rất được lòng học sinh.
- Nhưng mà khi nghe thấy mấy cô bé này mời mọc đi chơi thì hân hả lấy làm vui vẻ gì, hơi hé miệng tính nói nhưng lại thôi.
- Được thôi. Thế mà tiểu Đinh gật đầu đồng ý cái rụp.
- Sở Tiên thấy vậy buồn bã vô cùng, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác đành bất đắc dĩ đáp:
- Anh đưa các em tới một nơi chơi nhé.
  - Dạ được ạ! Sở Tiên học trưởng thật là tuyệt. Các cô nữ sinh hoan hỉ ra mặt, tiểu Đinh cũng hớn hờ chẳng kém vòng tay ôm lấy cánh tay Sở Tiên.
- Đám mây đen trong lòng Sở Tiên tan bớt đi khi thấy họ vui vẻ như vậy:
- Lão Mục và nhóm Thất Ngạc đi cùng tôi, còn lão Tầm ông ở lại đây giải quyết chuyện này nhé.
  - Dạ vâng thưa ông chủ. Lão Tầm gật đầu.
  - Đi thôi. Sở Tiên nắm lấy tay tiểu Đinh, đằng sau còn có sáu cô học sinh hớn hờ đi theo, họ cùng nhau bước tới chỗ đậu xe.
  - Woa, Rolls-Royce nè! Xe đẳng cấp à nha.
  - Đây là xe của Sở Tiên học trưởng sao? Ngầu dễ sợ.

Mấy cô gái vừa trèo lên xe vừa trầm trồ cảm thán, hội lão Mục làm người lái xe đưa họ tới khu vực hồ Phong Đài.

Hai người Sở Tiên đi theo sau, mấy cô cậu học trò đứng vây quanh xem khi nãy vẫn giữ nguyên trạng thái kinh ngạc tốt độ, nhìn thấy toàn thân Triệu

Trạch Khang máu me bầm tím mà bụm miếng lác đầu.

Lão Tầm ra hiệu cho bọn Nhị Kiểm rồi bọn hắn bước tới đám đông vây xung quanh đó nói:

- Phiên các vị xoá ngay mấy bức ảnh và video quay ban nãy đi.

Mấy cô cậu học sinh quay sang nhìn nhau, ai nấy cũng tiếc, nhưng khi nãy đã được tận mắt chứng kiến cái cảnh tượng ghê rợn của đám người cá đánh người quá dã man như vậy thì liền e dè sợ hãi. Sau một hồi do dự đám đông cũng lần lượt xoá hết ảnh và clip ghi lại ban nãy dưới sự giám sát của đám Nhị Kiểm.

Mấy vị bảo an đã thuật lại sự tình cho phòng bảo vệ, phòng bảo vệ lại báo cáo lại cho chủ quản của phó viện trưởng, không bao lâu sau nhận được một tin báo nói không cần quản chuyện này nữa.

Gần năm phút sau đó, có ba xe cảnh sát kéo tới trường, nhìn thấy mấy người đang nằm sõng soài trên nền đất, liền đi thẳng tới chỗ họ áp giải đi.

- Tầm lão tiên sinh, người anh em Sở Tiên đâu? Cục trưởng Lí, ba của Lí Hoa Trung bước tới hỏi lão Tầm.

- Ông chủ có việc nên rời đi trước rồi, cục trưởng Lí, tôi đi cùng ngài tới đồn cảnh sát nhé.

- Được, vậy thì phải phiên Tầm lão tiên sinh rồi, đây là việc nhỏ thôi, ông đi cùng chúng tôi một chuyến là được. Cục trưởng Lí cười, Hồng Thành Hải trước khi đi đã dặn dò bọn họ nên bọn họ biết làm thế nào cho ổn thoả vụ này.

Bây giờ cả cái thành phố Thanh Hải ai cũng biết cậu thanh niên đó là vua ở đây không hơn không kém, vừa có tiền, vừa có quan hệ, lại vừa có thực lực lớn mạnh.

Còn về cái tay công tử bột tên Triệu Trạch Khang kia thì chỉ là con nhà giàu thôi, ba hắn cũng chả có thế lực gì mấy, chỉ là giàu có hơn những hộ khác mà thôi, xem ra trận đòn này hắn phải chịu là đúng rồi.

- Ta phải mách với ba, cái thằng nhãi đánh ta, ta sẽ không để cho hắn sống yên ổn đâu. Triệu Trạch Khang đang được nhắc lên trên xe không cam tâm ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt hung ác nhìn trừng trừng lão Tầm.

"Bốp!" Thế nhưng còn chưa đợi hắn lái nhai xong, cục trưởng Lí ở bên cạnh mất kiên nhẫn và vào mồm hắn một cái rồi quát lớn:

- Gọi ba người tới đồn cảnh sát mau, dám cả gan kéo người tới làm loạn ở trường học à, đúng là chán sống rồi.

- Ông! Triệu Trạch Khang không hề quen biết cục trưởng Lí, nanh ác lùm lùm.

- Trợn mắt cái gì mà trợn, mau mau cút lên trên xe. Hai người cảnh sát nói rồi ném hắn vào trong xe không thương tiếc.

Sau khi xe cảnh sát rời đi, đám học sinh xung quanh đó vẫn đứng ngây ngẩn chưa hết bàng hoàng.

Chuyện của Triệu Trạch Khang giải quyết như thế nào thì Sở Tiên không biết, mà hắn cũng chả có hứng quan tâm tới chuyện ấy, lúc này mấy người bọn hắn đã tới hồ Phong Đài rồi.

Tiểu Đinh vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy một chiếc du thuyền cao cấp xa hoa màu trắng đậu ở bên bờ, cô phấn khích vô cùng mỉm cười thốt.

- Tiểu Tiên, chiếc du thuyền này là của anh mua à, đẹp quá đi mất!

- Anh được tặng thôi, thấy sao? Có thích không, em thích thì tặng em đấy, không phải em nói em muốn đi biển chơi sao. Đi thôi, hai ngày này anh sẽ đưa em ra biển chơi cho thoả thích.

- Ủ ừ, tiểu Tiên, anh đáng yêu quá đi. Tiểu Đinh cảm động nhìn lấy hắn.

- Haizz, vốn định hai ngày nay chỉ có hai đứa với nhau, thế giới riêng của anh và em thôi, ai ngờ giờ đây thêm cả một bầy kì đà cản mũi. Sở Tiên khó chịu ra mặt nói thảm vào tai cô.

- Hìhì, càng đông càng vui mà. Tiểu Đinh hơi sùng sùng cười:

- Nhưng mà chiếc du thuyền này to thật đấy, cũng không ảnh hưởng được tới chúng mình đâu.

- Haha, chả thế. Sở Tiên cứ nghĩ tới tặng ba mà mắt như sáng lên.

Tiểu Đinh ngạc nhiên một thì các cô nữ sinh này ngạc nhiên mười, họ không thể tin được vào mắt mình nữa, chiếc du thuyền đẳng cấp này trước kia chỉ được thấy ở trên mạng thôi, ngay cả tới khoảng cách gần cũng chưa được nhìn thấy bao giờ, chứ đừng nói là hôm nay lại chuẩn bị bị được ở trên đó.

- Mấy hôm tới các em không bận gì chứ, chúng ta sẽ ở trên biển chơi hai ngày đấy. Sở Tiên quay người lại nói với mấy nữ sinh đang ngơ ngác ngác kia.

- Bọn em rảnh cực luôn, đương nhiên là không bận gì rồi. Một cô bé trong số đó hào hứng đáp.
- Đúng đấy học trưởng, anh đúng là đại gia mà, lại còn sở hữu cả một chiếc du thuyền xa hoa này nữa, đúng là chất chơi.
- Wa wa, cô tiểu Đinh tốt phước thật đấy.

Mấy cô nữa sinh đó hưng phấn kích động nhìn về phía chiếc du thuyền cao cấp trước mặt mắt sáng lấp lánh.

Sở Tiên bật cười:

- Chúng ta lên trên thôi, đợi hội lão Mục đưa xe về bãi đỗ xe quay lại thì chúng ta sẽ xuất phát.
- Wa! Mắt các cô bé như sáng bừng lên nhìn thấy chiếc du thuyền lộng lẫy xa hoa ngoài đời thực thì không khỏi kích động, ngay tới cô bé Yến Yến cũng hưng phấn không kém.

Sở Tiên nắm tay tiểu Đinh bước lên trên tàu, sàn gỗ trắng tinh khiết cũng đẩy sôpha xa xỉ bên cạnh hấp dẫn mấy cô nữa sinh khiến họ lao ngay tới chỗ đó.

- Ở bên trong có sa lát mới làm sáng nay, còn có mấy bình rượu nho nữa, các em muốn ăn thì ăn, muốn uống gì thì uống, không cần câu nệ gì đâu. Sở Tiên nhìn bộ dạng của mấy cô bé đó liền bật cười, sau đó quay sang bên cạnh nói với tiểu Đinh.

- Thế nào? Anh đưa em lên trên xem nhé.
- Được thôi, em cũng muốn xem con du thuyền hào hoa này có những gì. Tiểu Đinh hào hứng vui vẻ vô cùng ôm lấy cánh tay hắn.
- Đi thôi! Sở Tiên gạt đầu, đưa cô đi vào bên trong thăm thú, học sinh của tiểu Đinh cũng theo sau.
- Đây là căng tin để ăn uống. Bước vào trong Sở Tiên bắt đầu giới thiệu.
- Wa, xa hoa tráng lệ thật ấy. Các cô nữ sinh đi theo sau không ngừng kinh ngạc cảm thán.

Sở Tiên hài lòng cười rồi đi tiếp vào trong, hai bên trái phải đều hàng hàng dãy dãy các căn phòng khép kín, đều được thiết kế vô cùng tinh tế và xa xỉ, bên trong các thiết bị và nội thất đều đầy đủ.

- Hôm nay các em ở tầng một nhé, ở đây có nhiều phòng lắm, chọn căn nào các em thích để nghỉ ngơi đều được.
- Thật không Sở Tiên học trưởng, ôi anh tốt thật đấy, em muốn ngủ ở gian phòng này.
- Gian phòng này là của tớ, các cậu đừng có ai hòng cướp được của tớ, haha, đúng là phê quá đi mất.

Mấy cô bé như gà tranh thóc, chẳng thèm để ý một tí nào hình tượng của mình nữa cả, tranh giành nhau tíu tít, tiểu Đinh nhìn thấy mấy cô học trò của mình liền bật cười, nói thật nếu như ở đây chỉ có mỗi cô và hắn thì chắc cô cũng không kiềm chế nổi mà hét lên mất, nói gì thì nói chiếc du thuyền này cũng quá ư là xa hoa.

- Qua phía sau đi, ở đây có phòng chiếu phim mini, còn có cả tàu ngầm mini rồi các thiết bị lặn nữa, nhiều cái hay ho lắm. Sở Tiên đưa bọn họ đi về phía sau của chiếc du thuyền thăm thú.
- Hìhì, em mà được ở đây suốt thì còn gì bằng! Một cô nữ sinh hưng phấn ao ước.
- Đi tới gần giữa biển em muốn đi lặn.
- Em cũng muốn, buổi tối được nằm đây xem phim rồi dùng kính viễn vọng ngắm sao trên trời, cứ nghĩ đến những chuyện đó là em đã hạnh phúc rồi, chắc chắn là sẽ rất đẹp.
- Để anh giới thiệu với các em đã, không vội như vậy đâu, lát chơi sau, đây là tầng hai.
- Wa, bể bơi riêng, má ơi, bể bơi riêng chân chính luôn!
- Tuyệt vời quá, sôpha nằm, rồi còn cả bể bơi!
- Mà khoan, chúng ta không mang đồ bơi, làm sao bây giờ?
- Đúng vậy, Sở Tiên học trưởng, chúng em có thể đi mua bộ đồ bơi không, mua về cái rồi quay lại ngay.
- Không cần đâu, ở trong mỗi phòng đều có đồ bơi dành cho nữ, loại dùng một lần, đủ cho các em dùng nhé. Sở Tiên cười nói.
- Sở Tiên học trưởng suy nghĩ chu đáo thật đấy, đúng là tốt quá rồi.

- Học trưởng, tầng ba có gì vui vậy! Cặp mắt to tròn xoe của Yến Yến lấp la lấp lánh nhìn Sở Tiên, hưng phấn trào lên trên tầng.

- Ế, trên đây chả có gì đâu. Sở Tiên ngượng ngùng đáp.

- Hìhì, không có gì em cũng muốn lên xem. Nói rồi tiểu Đinh hoan hỉ đi theo sau Yến Yến leo lên trên.

Sở Tiên cười gượng, mặt dầy đi theo sau các cô gái đang mang đầy lòng hiếu kì kia.

- Wa wa wa!

Chẳng bao lâu sau đó, từng tràng cảm thán vang lên ở trên tầng.

- Chiếc giường lớn ghê chưa, quá bự luôn ấy, nhìn đã thấy thoải mái rồi!

- Chiếc giường to như thế này đủ chỗ cho bảy tám người ngủ đó, một người ngủ ở đây muốn lăn lộn kiểu gì cũng được, đúng là thiên đường.

- Hai người nằm còn thích hơn ấy, cô giáo tiểu Đinh, cô nói xem phải không?

- Chuẩn không cần chỉnh, các cậu sờ xem chiếc giường này mềm mại lắm, haha, cô tiểu Đinh à, em ngưỡng mộ cô chết mất.

- Đừng có mà hư nha. Tiểu Đinh nghe thấy mấy cô học trò trêu mình mặt liền đỏ ửng lên xấu hổ, sau đó nhìn thấy Sở Tiên bước lên trên, cô liền trừng mắt lên lườm hằn một cái.

Sở Tiên đắc ý cười cợt rồi nhìn cô chớp chớp mắt đầy thâm ý.

Tiểu Đinh nắm tay thành nắm đấm đưa ra trước mặt hấn dọa nạt.

Sở Tiên cười hề tiện một cái rồi bước về phía cô e hèm một cái:

- Tối nay chúng ta ngủ trên này, anh sẽ cho em xem một vài kĩ thuật cao, đảm bảo em sẽ bất ngờ.

Tiểu Đinh nguýt hấn một cái:

- Chả có gì hay ho cho xem!

- Haha, được rồi, hội lão Mộc đã tới rồi, chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi. Sở Tiên nhìn thấy mấy người lão Mộc đã quay trở về liền nói to một tiếng thông báo.

- Wa wa wa, tuyệt quá đi!

Hội nữ sinh hưng phấn rú hét lên một tiếng, sau đó vừa chạy xuống dưới vừa nói vọng lên:

- Bọn em không ở đây quấy rầy thế giới riêng của cô và Sở Tiên học trưởng nữa, bọn em xuống dưới trước đây.

- Mấy đứa nhỏ đáng ghét này. Tiểu Đinh không biết nói gì hơn khi nhìn thấy bọn trẻ cứ trêu mình, sau đó bước đến bên chiếc giường, nhìn nó rồi đỏ mặt phùng phùng chất vấn Sở Tiên:

- Anh có tình đấy hả?

- Anh đâu dám? Chiếc du thuyền này là người ta tặng cho anh, cơ mà, chiếc giường này tuyệt lắm đấy cưng à, haha, chúng ta xuống dưới thôi, giờ còn sớm lắm, chẹp chẹp.

- Lulu mạnh, háo sắc! Tiểu Đinh tròn mắt lên lườm hấn, ngượng ngập chín mặt rồi đi xuống.

Mặc dù hai người đã về chung một nhà từ lâu lắm rồi nhưng khi nhìn thấy cái giường lớn lại đẹp như thế thì tiểu Đinh vẫn không khỏi thẹn thùng.

"Cạp cạp" Sở Tiên phát ra một âm thanh rất khó hiểu, sau đó cũng theo cô đi xuống.

- Lão Mộc, lái vòng vòng ở biển, đi gần thôi không cần thiết xa bờ quá. Sở Tiên đi xuống gặp lão Mộc ở đó hấn liền dặn luôn.

Lão Mộc biết lái thuyền đánh cá, mặc dù không có bằng lái các phương tiện thủy, cụ thể là bằng lái du thuyền, nhưng ông vẫn lái được ngon ơ chiếc du thuyền này.

- Vâng thưa ông chủ.

- Thất Ngạc, cậu đi làm mấy đồ ăn vặt như sa lát mang lên đây.

Sở Tiên dặn dò xong đi ra phía boong tàu bên ngoài, thấy mấy cô nữ sinh ai ai cũng hào hứng đứng ở lan can nhìn xuống dưới biển.

Tiểu Đình đứng bên cạnh đang nhẹ tay ra đón lấy gió biển.

Chiếc du thuyền rời bến, nhanh chóng được lái đi đến Hoàng Hải, không lâu sau đó Thất Ngạc cũng đã làm xong sa lát, bánh gato cùng một ít đồ ăn vặt chạy tới.

- Em thấy sao? Thích không? Sở Tiên ngồi bên cạnh ngắm nhìn người yêu rồi rót cho cô một ly rượu vang đỏ:

- Em thử đi, vị ngon lắm.

- Ừm, hôm nay em vui lắm, cảm ơn anh! Tiểu Đình đón lấy ly rượu rồi nhấp một ngụm, nở một nụ cười vô cùng hạnh phúc nhìn hân.

- Haha, chỉ cần em vui là được, không cần cảm ơn anh, sau này em thích thì chúng ta có thể thường xuyên đi chơi như thế này, cơ mà, lần sau không đem theo kì đà cần mũi nữa.

- Hừ, đợi em được nghỉ phép em sẽ đón ba má tới chơi, đưa cả nhà đi thành phố Thanh Hải chơi cho thoải.

- Ế, được thôi. Sở Tiên không thốt được thêm câu nào, sau đó nghĩ ngợi rồi gọi ý:

- Đã thế thì anh gọi cả ba mẹ chú dì nhà anh tới nữa cho vui nhì.

- Vâng. Tiểu Đình đột nhiên trở nên e thẹn:

- Hay là chúng ta đi đón các bác, dù sao em cũng chưa đến nhà anh, để các bác tự đi đến như thế em thấy ngại lắm.

- Haha, ý kiến hay đấy, chúng ta sẽ cùng đi đón họ. Sở Tiên hài lòng cười gật đầu.

Không bao lâu sau chiếc du thuyền đã đi tới giữa biển, xung quanh là biển cả bao la bát ngát.

- Em muốn đi bơi!

- Em muốn đi lặn!

- Chúng ta đi bơi trước đã, đợi lát nữa đi lặn sau.

Các cô bé túm tụm lại thảo luận, tiểu Đình cũng chạy qua đó cho ý kiến:

- Chúng ta đi lặn trước đã, lặn xong đi bơi sau.

- Phải ạ, phải đó. Mấy cô nữ sinh đồng loạt gật đầu tán đồng ý kiến của cô giáo.

- Ế? Sở Tiên bước tới phía bọn họ:

- Tiểu Đình, các em đều đi cả, còn anh vớt đâu?

- Anh đương nhiên là ở bên cạnh bảo vệ an toàn cho bọn em rồi. Tiểu Đình phá lên cười.

- Được rồi đồng ý. Sở Tiên bắt đầu gật đầu, sau đó vớt mô tô nước xuống dưới biển:

- Anh ở trên này giám sát, các em yên tâm chơi đi, Nhất Ngạc, cậu ở bên cũng để ý họ nhé, đừng có để xảy ra xơ xẩy nào.

- Ok, bọn em đi thay đồ bơi đã nhé. Tiểu Đình cười vui vẻ gật đầu ý xua xua tay với hân sau đó đi vào trong một căn phòng.

- Haha. Nhìn thấy tiểu Đình bước vào phòng để thay đồ, Sở Tiên cười nhăn nhăn nhở nhở, hân bắt đầu phát huy trí tưởng tượng của mình, sau đó đắc ý cười thầm.

Không bao lâu sau đó, một đàn nữ nhân bước ra, trong đó xinh đẹp nhất đương nhiên là tiểu Đình rồi, cô cao một mét sáu lăm, cơ thể hình chữ S quyến rũ hút hồn, lại còn cả bộ ngực xinh xắn, độ mấp mô vừa phải, rất vừa tay.

Xếp thứ hai là Yên Yên, nhưng mà có một khuyết điểm chính là ngực nhỏ quá, a đi đà phật!

Các cô nữ sinh mặc xong thiết bị lặn, còn mang cả phao nữa, ai nấy đều hưng phấn nhảy tùm xuống biển.

Sở Tiên phát huy năng lực sóng âm quan sát xung quanh, sau đó mỉm cười ngồi trên chiếc mô tô nước vỗ vỗ vào phía sau xe:

- Tiểu Đình, lên đây cùng, anh đưa em đi hóng gió.

- Hìhì, em tới ngay đây. Tiểu Đình không hề từ chối, vui mừng hớn hờ trèo lên trên xe.

Sở Tiên vít ga, lướt trên mặt biển vun vút.

- Haha, Sở Tiên học trường tay lái vững ghê ha, đưa em theo với!
- Cậu đang tính cướp Sở Tiên học trường của cô tiểu Đình hả?
- Haha, tớ muốn lắm đấy, chỉ tiếc là cô tiểu Đình quá xuất sắc, tớ đọ không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 274: Chuyến Du Lịch Lãng Mạn (Phần 2)

- A!

Tiểu Đình ngồi đằng sau chiếc mô tô nước sáng khoải hết to lên một tiếng, Sở Tiên cảm nhận được vòng tay cô đang ôm chặt lấy tấm lưng mình, hân hoan nguyên lắm, liền nhân ga mạnh hơn, tăng tốc lướt vuu vuu trên mặt biển.

- Tiểu Tiên, sau này anh sẽ yêu em đến hết đời chứ? Tiểu Đình ghé sát bên tai hỏi Sở Tiên.
- Đương nhiên, anh sẽ luôn ở bên cạnh che chở bảo vệ cho em. Sở Tiên không do dự chút nào đáp lại cô.
- Đây là anh nói đó nhé, em muốn trọn đời trọn kiếp này được ở bên anh. Tiểu Đình dựa người vào lưng hắn, cánh tay hơi siết nhẹ lấy Sở Tiên thỏ thẻ.

Sở Tiên liền gật đầu rồi hét lớn:

- Trương Thiên Đình xinh đẹp như vậy, anh muốn cả đời cả kiếp này được sống cùng em, anh muốn lấy em làm vợ, sinh con đẻ cái, haha, sống hạnh phúc suốt cuộc đời này.

Tiểu Đình ngượng ngập đầm bụp bụp vào sau lưng hắn, không nói gì.

Lượn hóng gió một vòng, Sở Tiên quay trở lại du thuyền, tiểu Đình tặng hắn một nụ hôn ngọt ngào rồi mặc đồ lặn xuống dưới đáy biển thăm thú.

Sở Tiên cũng nhảy xuống biển cùng tiểu Đình vui vẻ, chơi đùa dưới đó.

Đám người chơi vô cùng cuồng nhiệt ở dưới biển, đến trưa, Sở Tiên leo lên trên du thuyền nói với Thất Ngạc:

- Thất Ngạc, cậu chuẩn bị đồ ăn trưa đi, làm mấy món tủ của cậu ấy.
- Vâng thưa ông chủ. Thất Ngạc gật đầu rồi đi vào trong nhà bếp chuẩn bị.

Trong bếp có cá lù đủ vàng lớn đông lạnh, các loại rau tươi, hàu và có cả con tôm hùm nặng tầm hai ba cân ban này Sở Tiên bắt được ở dưới biển nữa, còn có cả hai con bào ngư hai đầu [1].

Thất Ngạc sau khi đã kiểm đủ nguyên vật liệu thì liền bắt tay vào công việc xào nấu, hắn chọn toàn thứ đồ đắt đỏ để nấu nướng, còn Sở Tiên thì đã ra tới boong tàu, đứng trên đó nhìn ngắm các cô gái đang chơi đùa rất vui vẻ ở dưới biển.

Lần đầu tiên các cô gái này được ra biển chơi nên không khỏi hưng phấn, thích thú vô cùng, nào là bơi lội trong làn nước mát, nào là ngồi mô tô nước lướt sóng, mà con gái với nhau kiểu gì cũng phải có màn selfie, chụp choẹt các kiểu quang cảnh xung quanh đây, họ chơi đùa vui vẻ vô cùng.

Sở Tiên nhắc cốc rượu vang đỏ lên, dựa mình vào lan can ngắm nhìn các nữ sinh cùng người yêu mình dưới biển, không bao lâu sau, Thất Ngạc đã đem đồ ăn nóng hổi lên.

- Hey, các cô gái xinh đẹp ơi, lên du thuyền ăn chút gì đã, các em chơi không thiết ăn rồi, không đói sao? Sở Tiên gọi to thông báo cho mấy cô gái vui chơi quên cả giờ giấc này.
- Dạ đây, chúng em lên ngay bây giờ đây, Yến Yến, Lệ Lệ, mau lên ăn cơm đã.
- Sở Tiên, kéo em lên với. Tiểu Đình bơi tới bên cạnh du thuyền, vui vẻ với tay lên đợi Sở Tiên đỡ mình.

Hắn cười rồi đưa tay xuống nắm lấy tay kéo cô lên, ôm nhẹ vào người cô rồi ân cần nhỏ nhẹ nói:

- Mau đi thay đồ đi cung.
- Hìhì, vâng. Tiểu Đinh gật đầu, Sở Tiên nói thay đồ ở đây là để chỉ bộ đồ lặn cô mặc ở bên ngoài.
- Sở Tiên học trưởng cũng kéo tụi em lên với, tự dưng cảm thấy yếu đuối quá.

Mấy cô bé ở dưới nước nhìn thấy thế liền nhao nhao đòi hấn kéo lên, Sở Tiên chẳng biết nói gì liền gật đầu, đưa tay xuống kéo từng cô học sinh lên:

- Mau đi thay đồ đi, thức ăn sắp làm xong cả rồi.
- Ôi tuyệt quá đi học trưởng, hoá ra còn có đầu bếp chuyên biệt để nấu cho bọn em ăn, đúng là quá đỉnh.
- Cảm ơn học trưởng, anh đúng là quá tốt.

Các cô nữ sinh đồng loạt đều cảm ơn hấn, vui vẻ nhìn hấn rồi sau đó ai đi về phòng người nấy thay đồ.

Sở Tiên thấy họ chơi vui như vậy thì lấy làm thích thú lắm, lấy ra hai chai vang đỏ đặt giữa bàn, tiếp đến bày biện ghế cho tiện lát nữa người tới chỉ cần ngồi xuống là được.

- Cô giáo tiểu Đinh, chiếc váy cô mặc đẹp thật đấy.
- Thôi nào, thôi nào, chẳng nhẽ các em chưa đói à, mau đi ăn com thôi.
- Em phải chụp một tấm ảnh trước đã, sau đó phải đăng lên mạng. Sáng hôm nay chụp được bao nhiêu ảnh đẹp liền mà chưa kịp đăng.
- Ăn com đi đã rồi làm gì thì làm, ăn no xong rồi đi nghỉ một lát, ở đây có cả máy tính, các em cứ dùng thoải mái, còn bây giờ mau ăn đi thôi các cô nương.
- Vâng thưa cô tiểu Đinh, chúng ta ăn xong com đã.

Các cô bé hồn nhiên vui vẻ nói chuyện với nhau, cười nói hớn hở kể đủ thứ chuyện trên đời, Sở Tiên lắc đầu chẳng biết bắt đầu từ đâu, nhắc nhở thêm lần nữa:

- Mau ngồi xuống đi nào, thức ăn nguội hết cả rồi đây này.
- Vâng thưa học trưởng. Mấy nữ sinh đó như chợt nhớ ra liền nhìn Sở Tiên cười, sau đó ngồi xuống.
- Trước khi bắt đầu ăn chúng ta phải cảm ơn anh Sở Tiên và cô tiểu Đinh đã đưa chúng ta đi chơi kè, chúng em thật lòng rất cảm ơn.
- Phải đấy, nếu không có Sở Tiên học trưởng hào phóng đưa chúng ta tới đây chơi thì e rằng cả đời này chúng ta cũng chả có cơ hội đặt chân lên chiếc du thuyền xa hoa như thế này.
- Chúng ta chụp một tấm đi.
- Được được, mọi người đều ngồi xuống nào, chúng ta cùng chụp chung một tấm. Tiểu Đinh hăng hái đề nghị.

Sở Tiên nhìn tiểu Đinh cười rồi gật đầu, chụp xong đăng lên mạng check in, đây là trào lưu phổ biến yêu thích mà tới 90% các cô gái đều làm như vậy, tiểu Đinh cũng không ngoại lệ, cô năm nay mới hai mươi ba tuổi, vẫn mang trái tim và tâm hồn của một thiếu nữ thời.

- Nào nào, tớ chụp cho mọi người một tấm nhé. Xong rồi các cô gái tùm lại xem kĩ lưỡng từng tấm ảnh một, hoàn tất công cuộc “cùng ảnh” lên trang mạng cá nhân, họ mới thoải mái để ngồi xuống bàn ăn com.
- Wa, thịnh soạn ghê đấy, cảm ơn Sở Tiên học trưởng đã tiếp đón nhiệt tình như vậy. Một nữ sinh sau khi ngồi xuống, nhìn thức ăn bày trên bàn liền cảm thán, cười vui vẻ nói với Sở Tiên.
- Đây là bào ngư sao? Con bào ngư này bự ghê ha?
- Đúng vậy đấy, to gần bằng một cái bát ăn com nhỉ? Sở Tiên học trưởng, đây không phải là bào ngư hai đầu sao? Nghe nói một con hơn mấy ngàn đó.
- Đây là cá lù đầu vàng lớn sao? Nhìn ngon mắt thật đó!
- Đây là con tôm hùm lớn nhất mà tớ từng được thấy, tuyệt thật!

Tôm hùm lớn, bào ngư, cá lù đầu vàng lớn, sa lát hoa quả, ba đĩa rau xanh, một bát canh hàu, bảy tám món ăn thịnh soạn được bày trên bàn khiến các cô gái cảm thán liên hồi.

- Ném thử đi, đây là bào ngư hai đầu, ở trên thị trường bán mấy chục vạn một con đấy, hơn nữa còn không dễ để mua được đâu, còn đây là cá lù đầu vàng lớn được bắt ở biển, giá cũng đắt đỏ không kém. Tiểu Đinh giới thiệu với mấy cô học trò của mình.

- Bào ngư hai đầu, trời ơi, mấy chục vạn một con cơ, bán em đi cũng chả đổi được cái giá như vậy, ăn một miếng là đi luôn mấy vạn liền đó tía má ơi!
- Đúng vậy đó, một con bào ngư hai đầu còn có giá trị hơn mấy bọn mình gộp lại, thế này nuốt sao trôi, đắt như vậy không nỡ ăn ấy?
- Cá lù lù vàng lớn ở biển một con đã có giá hơn vạn.
- Con tôm hùm chắc chắn cũng không hề rẻ nha, ôi tui chóng mặt quá, thức ăn trên bàn trong một bữa ăn hôm nay chắc bằng cả đời tiền ăn của tó mắt.
- Xa xỉ quá, cô giáo tiểu Đình, cô và học trưởng tốt với chúng em quá.

Tiểu Đình vừa mới giới thiệu xong thì các nữ sinh liền cảm thán một hồi, cả đời họ chưa bao giờ được ăn những món ăn đắt cắt cổ như vậy, thậm chí còn chưa nhìn thấy bao giờ ấy.

- Được rồi, có đắt đó cách mấy cũng chỉ để ăn vào bụng thôi, các em ném thử xem có hợp khẩu vị không. Tiểu Đình cười tươi rói khi thấy mấy cô bé đáng yêu như vậy.
- Em phải chụp ảnh lại đã, em phải giữ làm kỉ niệm, sau này về còn chém gió với các bạn. Một nữ sinh rút ngay điện thoại ra chụp lấy chụp để các góc.

Ở cái thời đại ăn lẩu thôi cũng phải chụp ảnh lại thì cả đời mới gặp một lần được ăn những món ăn giá trên trời như vậy đương nhiên không cô nào muốn bỏ lỡ cơ hội rồi, đám nữ sinh nhao nhao rút điện thoại ra chụp lấy chụp để, còn thiếu nước nhắc từng món lên đặt lên tay tự sướng thôi.

Tiểu Đình bật cười, nhìn thấy họ đã kết thúc màn chụp ảnh thì liền nói:

- Mau ăn đi nào, không mau ăn là thức ăn nguội hết bây giờ.
- Muốn uống rượu vang đỏ thì rót ra nhé, còn ai không thích uống rượu thì có thể lấy nước ngọt ra dùng. Sở Tiên nhắc chai rượu vang đỏ trên tay mình lên hướng về phía các cô bé ra hiệu.

Mấy cô nữ sinh liền gật đầu, nhìn mấy chai rượu vang đỏ đặt trên bàn, nhưng nó toàn chữ tiếng pháp nên họ chả hiểu gì cả.

Mặc dù họ không hiểu chữ, nhưng ai cũng biết giá trị của mấy chai rượu vang đỏ này rất mắc, một chai có thể đạt tới mấy vạn, uống một ngụm thôi là cũng như thể lâng lâng bay lên trời được vậy, cái này giống như ăn vàng vậy, tính chất chả khác nhau tạo nào.

Các cô học trò của tiểu Đình mỗi cô rót một cốc ra:

- Cảm ơn cô giáo tiểu Đình và Sở Tiên học trưởng đã đưa chúng em tới đây chơi.
- Chúc cô giáo tiểu Đình và Sở Tiên học trưởng ân ái ái hạnh phúc chung sống với nhau cả đời.
- Cảm ơn lời chúc phúc của các em, các em sau này cũng phải cố gắng lên, cùng nâng ly nào. Tiểu Đình vô cùng hào hứng đáp
- Cạn ly cạn ly!

Tất cả mọi người đều nâng cốc rượu của mình lên, hô to một câu đầy khí thế.

Sở Tiên cũng rất vui vẻ, hân hạnh thâm trong bụng đồng người chưa chắc đã là chuyện xấu, chí ít như tiểu Đình nói, càng đông càng vui, rất có không khí và náo nhiệt.

- Wa, đây chính là bào ngư hai đầu trong truyền thuyết sao? Đúng là ngon quá đi mất, cắn một miếng thôi là đi mất trên vạn rồi.
- Con cá lù lù vàng lớn này mới gọi là ngon nè, kĩ nghệ nấu ăn của đầu bếp quá đỉnh, đây là món ăn ngon nhất trong cuộc đời tó từng nếm thử.
- Tớ thích món tôm hùm này hơn, lần cuối ăn cũng phải một năm trước rồi. Hôm nay tui phải mở dạ dày hết cỡ để nhét hết chỗ thức ăn vào vào bụng mới không hối hận được.

Các cô nữ sinh này rất hồn nhiên, không để ý tới hình tượng mà ăn uống nhiệt tình, nhưng mà dù có ăn nhiều tới đâu đồ ăn cũng chả voi đi được, vì Sở Tiên đã dặn dò chuẩn bị thức ăn nhiều hơn bình thường để thiết đãi khách mà.

Sở Tiên và tiểu Đình ở bên cạnh thấy vậy đều bật cười, bữa cơm này tổng giá trị phải hơn bảy tám mươi vạn, nhưng so với mức độ kiếm tiền của hân hiện tại thì cho dù mỗi bữa đều tiêu tốn ngàn ấy tiền cũng chẳng xi nhê gì.

Một ngày hai trăm vạn tiền cơm, một năm cũng chưa tới một tỉ, nhằm nhò gì so với cả tổng thu nhập một năm của hân.

Thu nhập của Sở Tiên không hề giống với các ông trùm nhiều tiền trên thế giới, mỗi năm kiếm được trên trăm tỉ hay trên ngàn tỉ. Hơn nữa tài sản của họ chín mươi phần trăm là cố định, và lại tiền lưu động chắc cũng chả tới vài chục tỉ.

Sở Tiên hiện tại chưa đầu tư gì, thế nên toàn bộ tiền đều gửi tiết kiệm ngân hàng.

Hắn không muốn trở thành một ông trùm internet, cũng không có ý định đầu tư vào bất động sản, hắn biết kỹ năng và điểm mạnh của mình ở đâu, mở một cửa hàng bể thủy sinh, rồi sau này mở thêm một khác sạn nữa hoặc là mở một thủy cung chẳng hạn, đại loại là liên quan tới biển là hắn thấy ổn rồi.

Sau này rảnh thì nuôi cá, đi thám hiểm đại dương rồi tìm kiếm báu vật, hay nếu có hên thì còn có khi gặp được các bảo vật lớn như thuyền đắm hay dạ minh châu thì càng tốt, vân vân và vân vân.

Có thể là nhờ tài nguyên bao la vô giá dưới lòng đại dương này, vài năm sau thôi tên hắn cũng có thể được góp mặt trong những nhân vật nổi tiếng giàu có của thế giới không biết chừng.

- Wa, ăn no thật. Các cô nữ sinh ăn uống miệt mài nửa tiếng liền, ai ai cũng hạnh phúc xoa xoa cái bụng no căng của mình, ngay tới tiểu Đinh cũng có ăn hơi quá đà, no ngập cả bụng.

- Các em ra sau nghỉ ngơi đi. Sở Tiên thấy các cô gái ai cũng ăn uống no nê, lấy làm vui, vừa cười vừa nói với họ.

- Đi đi, ở đằng sau có máy tính, có laptop, còn có cả rạp phim mini nữa, mau đi đăng mấy tấm ảnh này lên trang cá nhân, kiểu gì mấy đứa bạn trong lớp cũng ghen tị nỏ đom đóm mắt cho xem. Mấy cô gái ngay lập tức có nhã hứng mới, liền sau đó kéo nhau đi ngay về phía sau.

- Thật tốt quá, có anh đứng là tốt thật đấy. Tiểu Đinh nhìn thấy bóng dáng mau lẹ của mấy cô học trò đáng yêu của mình rồi đi, liền dựa đầu vào vòng tay của Sở Tiên nói.

- Hìhì, bây giờ chồng em có tiền rồi, chiếc du thuyền này nếu em thích thì anh tặng em đấy, khi nào rảnh rồi thì kéo bạn bè hoặc học sinh của em tới đây chơi. Sở Tiên quàng hai tay lên vai ôm lấy cô.

- Em không cần đâu, cái du thuyền này thiết kế tầng ba lưu manh y như anh ấy. Tiểu Đinh lắc đầu ngầy nguậy.

- Ờ, thế thì thôi vậy, có thời gian anh mua thêm một cái khác nhé. Sở Tiên ngẫm ngợi rồi gật đầu.

- Thôi khỏi, đắt lắm anh. Tiểu Đinh lại lắc lắc đầu.

- Không sao, công ty rấn biển ở Thái Lan của anh một năm cũng thu về tầm khoảng hai mươi tỉ, còn cửa hàng bể thủy sinh một năm thu nhập cũng phải vài tỉ, thêm nữa anh vừa mới được nhận cổ phần của Las Vegas cách đây không lâu, một năm cũng mười mấy hai mươi tỉ, em sau này muốn mua gì cũng được, khi nào anh có thời gian sẽ đặt cho em một chiếc du thuyền, nếu mà thích thì mua thêm một chiếc máy bay riêng nữa ha, cũng tiện có thể đậu ở trên du thuyền. Sở Tiên rất đặc ý khi nhắc tới số tiền hiện tại mỗi năm hắn có thể nhận được với tiểu Đinh.

Tiểu Đinh nghe thấy hắn nói như vậy liền sùng sờ cả người, sau đó ngồi lên lòng ôm lấy hắn:

- Không ngờ tới anh giờ đây lại giàu có tới như vậy, xem ra về sau này em phải mua xích để xích anh lại mới được.

- Em có phải đang tính làm giống loại xích chó to to chắc chắn như vậy không.

- Hìhì, ý tưởng này hay à nha.

Sở Tiên bật cười rồi ôm siết lấy cô trao cho người thương một nụ hôn nồng nàn.

- Thôi anh, ban ngày ban mặt. Hơn mười giây sau, tiểu Đinh đẩy cơ thể hắn ra, sợ hắn mất tự chủ nên liền đánh chống lưng cười nói:

- Em cũng đi ra phía sau chơi với các cô bé ấy đây, anh chơi một mình đi ha.

- Sao em nhẫn tâm thế. Sở Tiên trách móc một câu rồi hăm hực nằm dài lên ghế sofa.

Tiểu Đinh quay đầu lại nhìn thấy bộ dạng giận dữ đáng yêu của hắn liền cười toe toét, sau đó gọi với về phía học trò của mình:

- Các cô gái đang làm gì thế.

- Wechat, wechat cô ơi. Một cô nữ sinh mất dính vào điện thoại đáp lại câu hỏi của tiểu Đinh.

Tiểu Đinh cười như nắc nẻ rồi chạy tới bên ngồi cạnh họ, sau đó bật màn hình lên, chọn một bộ phim đang hot hiện giờ, cô nhìn thấy bọn họ người thì nghịch điện thoại, người thì bấm bấm máy tính, sau đó cũng rút điện thoại của mình ra:

- Để cô xem xem mấy cô nhóc nghịch ngợm đăng gì lên trang cá nhân nào.

Tiểu Đinh mở trang cá nhân trên wechat của mình ra, sau đó liền nhìn thấy hàng loạt các bài đăng của nhóm Yến Yến, mấy cô nhóc này mỗi người đều đăng liên tít mấy bài liền, còn kinh dị hơn tốc độ và số lượng đăng bài của mấy người bán hàng trên mạng nữa, cảm tưởng như chỉ cầm bấm vào trang wechat phần chia sẻ công khai là hiện ra một lô một lốc chỉ ảnh với clip của các cô gái này đăng lên vậy.

Ảnh tự sướng rồi ảnh chụp du thuyền cao cấp, nào là ảnh họ lặn ở dưới lòng biển nữa, còn có cả ảnh chụp bữa trưa sang chảnh và phong phú của họ ban này nữa.

Ai ai cũng lộ ra sự đắc ý trên mặt, họ kể rằng nhờ phúc của cô giáo tiểu Đình và Sở Tiên học trường mới có cơ hội được đi chơi ở biển thoải thích như thế này, còn kể đây là du thuyền xa hoa cao cấp của Sở Tiên học trường.

Và đương nhiên không thể thiếu chuyện bữa trưa đắt đỏ có giá bảy tám mươi vạn rồi, họ chém gió cho bằng hết luôn.

Mấy cô nữ sinh miệt mài đăng tin rồi thì nhau viết trạng thái trên wechat, khiến cho các bạn học cùng lớp cùng bạn của bạn ở trên wechat ghen tị kinh ngạc như muốn rút cả hàm xuống vậy, nhao nhao bình luận ở phía dưới.

- Ôi thật là vl, aaaaaaa, hào hoa quá đê, chất chơi quá chừng, sao hôm nay tui không đi cùng mấy cậu cơ chứ.

- Ngưỡng mộ quá, ngưỡng mộ quá đê, huhu, cô giáo tiểu Đình giàu thật ấy.

- Sở Tiên học trường đại gia quá chừng, chiếc du thuyền này ít cũng phải mấy ngàn vạn, nhiều tiền lại còn chất chơi, quá ư là lợi hại, các cậu hỏi hộ tớ Sở Tiên học trường còn thiếu đàn em không.

- Chuẩn luôn, ôm chân Sở Tiên học trường và cô giáo tiểu Đình cầu xin một chân làm lái xe.

Trong cùng lúc đó, nhóm chat chung trên wechat của họ đang như thể bị bùng nổ vậy, một đám nữ sinh đang thì nhau hỏi han đám Yến Yến tình hình đi chơi như thế nào, có thể nhận ra họ đang gato tới mức nào.

Các cô gái đang được hưởng phúc không giấu nổi sự đắc ý, sau đó gửi mấy tấm ảnh chụp các gian phòng trên du thuyền, lại hấp dẫn các bạn trong nhóm chat nhộn nhịp bình luận thêm một phen.

Mấy cô cậu đại học năm nhất, phần đông chưa có dịp được gặp Sở Tiên học trường trong truyền thuyết, chỉ biết hắn ta là bạn trai của cô giáo tiểu Đình, một tay gây dựng cơ nghiệp, từ lúc nghèo không một xu dính túi cho tới giàu có như hiện tại, còn mua cho người yêu một chiếc xe đắt tiền mấy trăm vạn để làm phương tiện đi lại.

Bây giờ thông qua sự tuyên truyền của các cô gái này, cái cậu tên Sở Tiên trong truyền thuyết rõ ràng không chỉ có tiền mà còn là một tỉ phú chân chính luôn.

Nhất là chuyện vừa xảy ra sáng nay, khiến cho rất nhiều người có thêm cách nhìn mới về hắn ta.

Sở hữu du thuyền cao cấp, lái chiếc xe Rolls-Royce, đi đâu cũng mang theo bảy hoặc tám vệ sĩ cùng với hắn ta, và ngay cả những vệ sĩ kia cũng lái chiếc xe Mercedes-Benz gần trăm vạn.

Không ngần ngại mà dân cho tên công tử bột bên ngoài trường kia một trận nhớ đời, cảnh sát đến bắt tên bị đánh còn người ra tay lại được hỏi thăm, chặc chặc, vai vế và các mối quan hệ không hề bình thường.

Rồi lại còn cả một bữa ăn bảy tám mươi vạn nữa chứ.

Tỉ phú chân chính là đây chứ đâu!

[1] Bào ngư là một loại ốc biển còn có tên là ốc khổng, cừ khổng, thạch quyết minh. Phần thịt bào ngư là cừ khổng và vỏ bào ngư có tên thuốc là thạch quyết minh, tên khoa học *Haliotis diversicolor* Reeve, họ Bào ngư (Haliotidae).

Vỏ bào ngư có nhiều calci carbonat. Thịt bào ngư có nhiều chất dinh dưỡng với tỷ lệ protid, lipid và các vitamin cao. Một số nghiên cứu mới đây cho thấy, trong thành phần bào ngư có haliotin I và haliotin II có tác dụng ức chế tăng trưởng tế bào ung thư.

Cách phân biệt bào ngư thật giả, và cách chọn bào ngư trước hết phải xem hình dáng ngoài. Hình dáng phải hoàn hảo không khuyết điểm, thân tròn đầy, thịt mập, xung quanh đồng đều, không vết nứt là loại tuyệt phẩm (phần dưới rộng và hơi dài là tốt nhất) rọi trên ánh sáng nếu ở chính giữa có một đường màu đỏ và rất nặng tay là loại tuyệt nhất. Số đầu bào ngư càng nhỏ thì giá càng cao cho nên có câu "Ngàn vàng khó mua được bào ngư 2 đầu".

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 275: Đây Là Một Câu Chuyện Đau Lòng (1)

- Haha, cô giáo tiểu Đình mau qua đây xem đi.

Trên chiếc du thuyền, một cô nữ sinh mặt mày phấn khởi nhìn về hướng tiểu Đình hô lớn lên một tiếng, sau đó liền lao tới phía cô.

- Cô giáo tiểu Đình cô xem này, đúng là buồn cười chết đi được.

- Sao thế? Tiểu Đình đón lấy chiếc điện thoại của cô bé, vô cùng hiếu kì hỏi lại.

- Là Tường Tùng, haha, đúng là thú vị. Cô nữ sinh đó cười ha hả liền nói, mấy cô nữ sinh bên cạnh cũng mở wechat nhóm của lớp ra xem, sau đó không nhịn được liền cười phá lên.

- Cái tên Tường Tùng này cuối cùng cũng bỏ cuộc rồi, trước kia vẫn luôn ở trong nhóm chém gió nọ kia, bảo là chẳng có việc gì là hắn không làm được, cũng như chưa có người nào hắn thích mà lại chạy thoát được khỏi hắn cả, xem ra giờ đây mềm nhũn luôn rồi.

- Tường Tùng? Tiểu Đình nghe thấy cái tên đó liền cười theo.

- Đúng vậy, chính là cái tay đó đấy!

Tường Tùng là một sinh viên năm nhất, nhà hắn lắm tiền nhiều của, thuộc dạng con đại gia chỉ cần hưởng sản nghiệp của ba mẹ để lại là có thể ảm no cả đời, tài sản của nhà hắn mấy mươi tỉ, nổi tiếng khắp cái trường đại học sư phạm Thanh Hải này, mà hắn nổi tiếng chẳng phải vì gia thế mà là những chuyện hắn làm kia.

Tường Tùng là học sinh năm nhất mới vào trường, mà mới đặt chân vào ngôi trường này chưa bao lâu đã đi tỏ tình với tiểu Đình, kết quả là bị tiểu Đình thẳng thừng từ chối, hơn nữa hắn bị mấy anh chị khóa hai, khóa ba châm chọc đủ kiểu, nói là hắn cóc ghè còn đòi ăn thịt thiên nga, đúng là chuyện cười cho mọi người.

Vào ngày hôm sau đó, Tường Tùng đã làm một chuyện rất chất chơi, hắn lái một chiếc xe đua hơn ba trăm vạn tới trường, khiến cho mấy tên trêu ghẹo hắn hôm nọ méo cả mặt khi nhìn thấy. Ngay sau đó hắn nổi tiếng khắp trường và là một nhân vật được bàn tán sôi nổi trong giới học sinh.

Nếu nói theo cách nghĩ của Tường Tùng thì sẽ là như này, hắn thấy bản thân mình thật lòng yêu thương cô giáo tiểu Đình, kể cả cô ấy đã có bạn trai thì hắn cũng không quan tâm. Quan điểm của hắn là trên thế giới này chả có vật gì cũng như chả có người nào mãi mãi thuộc về một nơi cả, bạn trai của cô ấy có tiền, thì hắn cũng có tiền, mà hắn nghĩ bản thân hắn không thua kém cái người tên Sở Tiên kia chút nào, thế nên hắn vẫn luôn mặt dày theo đuổi tiểu Đình.

Nhưng khiến hắn không ngờ tới đó là không lâu sau đó, tiểu Đình lái tới trường một chiếc xe xa xỉ hơn hai trăm vạn liền, hơn nữa chiếc xe ấy lại còn là Sở Tiên tặng cô, chuyện này được rỉ tai nhau truyền khắp các góc ngách trong trường.

Lúc đó, những học sinh khóa trên từng bị sự giàu có của Tường Tùng làm cho ê mặt, nay lại được một phen vùng lên trêu chọc hắn ra trò, đối với những học sinh khóa trên này, Sở Tiên luôn luôn là một tấm gương sáng để họ noi theo, Sở Tiên luôn tự dùng sức lực và bản lĩnh của bản thân để kiếm được tiền cũng như danh vọng như ngày hôm nay, bọn họ luôn coi hắn như là một thần tượng vậy, và lại chuyện tình cảm của Sở Tiên và cô giáo tiểu Đình khiến cho học sinh toàn trường thâm ao ước, cũng là một trong những chủ đề hot không bao giờ nguội trong giới học sinh.

Bọn họ đều chả một ai ưa cái tay công tử bột Tường Tùng này, thậm chí còn cảm thấy ngứa mắt là đằng khác, trong lòng luôn thấy khó chịu với kiểu thích khoe của của Tường Tùng, hơn nữa với chuyện tình đẹp của Sở Tiên học trường và cô giáo tiểu Đình thì chẳng ai muốn họ chia tay cả, nhất là không muốn nhìn thấy họ bị chia cách bởi một tên công tử con nhà giàu hèn nhát như vậy.

Sau khi Sở Tiên mua cho tiểu Đình chiếc xe sang đó thì bọn họ lại được thể chế nhạo tên Tường Tùng kia nhiều hơn, bảo rằng hắn không phải là con trai của nhà giàu sao, bảo là hắn chỉ là người thừa kế gia sản thôi, còn Sở Tiên học trường là người có tiền, đại gia đời đầu luôn, chẳng cần ngứa tay ra xin xỏ tiền ai hết, người ta thích là mua cho cô giáo tiểu Đình một chiếc xe đắt đỏ như trở bàn tay ngay, còn hắn ta thì có cái gì.

Ở trên trang web nhà trường, có rất nhiều học sinh năm hai năm ba đồng loạt vào chế giễu, nhạo báng Tường Tùng khiến hắn ta hết sức tức tối.

Kết quả hắn phản công lại khiến cho bao người sững sờ, kể ra cũng mang đậm chất làm màu làm mè mà lại còn phách lối nữa chứ, vào ngày hôm sau đó, hắn đăng lên trên weibo của mình một chứng nhận, trên giấy chứng nhận đó viết tên của một tổng giám đốc của một tập đoàn lớn.

Sự khoe mẽ của hắn đúng là hơi quá đà, rất nhanh sau đó qua sự điều tra nhiệt tình của toàn thể sinh viên trường, họ phát hiện ra lai lịch của giấy chứng nhận này, không điều tra thì không biết, chứ điều tra tỏ tường thì đều khiến cho nhiều người ngạc nhiên tới rớt cả quai hàm.

Tập đoàn to lớn này là một doanh nghiệp có tiếng trong thương trường, tổng giá trị tài sản đạt sáu mươi tỉ, hơn nữa chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn đó nắm giữ hơn bốn mươi tỉ cổ phần, và cũng chính là ba của Tường Tùng.

Sau đó một số học sinh khóa trên còn điều tra thêm, được biết tay Tường Tùng này là con độc trong gia đình, cũng có nghĩa là cơ ngơi đồ sộ cùng tài sản kếch sù đó sẽ thuộc về hắn.

Sau khi Tường Tùng khoe mẽ thành công thì trong nháy mắt hắn nổi lên như cồn, sau đó hắn còn thò ra một câu rất lảkiêu ngạo:

- Bốn công tử đây vốn chỉ tính học cho xong đại học, đơn giản là lên lớp học cho xong học phần rồi tốt nghiệp, rồi về nhà hưởng sản nghiệp gia đình là ổn, thế mà lại có cơ sở người lại muốn cạnh tranh so đo, chỗ mồm vào chuyện của tôi cơ đấy.

Câu nói này rõ ràng là để ám chỉ những người đã chế giễu hắn chẳng có chút thực lực nào trước đó, Tường Tùng đã rất thực tế khoe khéo gia thế để chấn áp hội người không ưa mình đi.

Trong thời gian ngắn các học sinh đại học năm hai năm ba đó đều ghen ứ cục tức ở cổ, nếu như nói hắn chỉ là một cậu ấm nhà giàu đơn thuần thôi thì

còn dễ dãi trên học, nhưng mà đây lại là một cậu con của tỉ phú đích thực, về sau này kế thừa gia sản chẳng hóa ra trong tay liền có ngay mấy mươi tỉ, thế nên họ cũng chả dám nói thêm gì nữa.

Sau khi khoe mẽ hai lần vô cùng thành công hấn trở thành nhân vật tâm điểm của toàn trường đại học sư phạm Thanh Hải, lúc này đây hấn ngao nghể dùng lại câu nói khi mới vào trường dương oai:

- Trên thế giới này chả có vật gì cũng như chả có người nào mãi mãi thuộc về một nơi cả, bản thân hấn không thua kém gì Sở Tiên hết.

Sau khi hấn phát biểu lại câu quan điểm thêm một lần nữa thì toàn thể đều yên lặng, không ai dám hé răng thêm lời nào nữa, mặc dù ai cũng cảm thấy tức anh ách trong lòng, nhưng cũng chỉ dám ngậm ngùi thôi chứ không dám phản bác lại câu nào.

Nhưng mà dù cho hấn có giàu có tới mức nào thì cô tiểu Đinh cũng khả đoái hoài gì đến hấn, đây là điều khiến cho toàn thể học sinh như được an ủi phần nào.

Sau khi tiết lộ gia thế khủng của bản thân hấn liền làm tới luôn, không bao lâu sau đó liền tổ chức một màn tỏ tình đậm sắc ngôn tình và sắc mùi thiếu gia, nào là năm chiếc xe xa xỉ đắt tiền dừng ở dưới lầu giáo viên, nào là hoa tươi các loại đắt đỏ đẹp vô cùng mua tới phục vụ cho màn tỏ tình với người đẹp.

Tường Tùng đang phô diễn thực lực và thế lực của bản thân, để phản công.

Nhưng mà đòi không như là phim, điều thú vị ở chỗ phòng bảo vệ trong trường đã cử tất cả bảo an ra dẹp yên màn tỏ tình xàm xí đủ này, sau đó một đội quân các cô lao công đi thẳng tới ôm mấy cái lẵng hoa xinh đẹp đắt tiền ấy vứt vào sọt rác không thương tiếc, còn mấy chiếc xe kia thì cũng bị ép dời đi ngay lúc đó.

Mà còn chưa dừng lại tại đây, sau tỏ tình thất bại thì Tường Tùng đã bị ghi vào danh sách đen các mục tội danh của nhà trường, mà lại còn ghi trong học bạ kèm theo tới khi tốt nghiệp nữa mới ác, khiến cho các học sinh còn lại khoái trá ra mặt.

Sự trừng phạt của nhà trường khiến cho Tường Tùng ngạc nhiên hết mức, cho dù hấn có tìm người hay nhờ vả quan hệ như thế nào thì nhà trường cũng chả niệm tình cho, ghi vào danh sách đen, nếu còn tái phạm thêm một lần sẽ trực tiếp đuổi học, không có ngoại lệ cũng không nương tay.

Kể cả lấy tiền lấp liếm chuyện này cũng không có tác dụng.

Điều này khiến cho toàn thể học sinh trường hớn hờ ra mặt, cười trên nỗi đau của kẻ khác, ai bảo hấn khoe mẽ, giờ thì biết thế nào là đau khổ rồi chứ.

Vì chuyện này mà khiến cho Tường Tùng sầu não một thời gian dài, hấn nhờ các kiểu quan hệ cũng không ăn thua, cái trường này cũng thanh liêm quá thể thì phải?

Chuyện này khiến cho tất cả học sinh trong trường đều cảm thấy khó hiểu hết sức, nhưng mà tiểu Đinh lại không lấy làm lạ, cô biết rõ với mối quan hệ thân thiết hiện giờ của Sở Tiên và lãnh đạo thành phố Thanh Hải cùng với quan hệ với bộ giáo dục, mà cụ thể là cục trưởng Cát giúp vào một tay, thì dù có giàu có mười mấy tỉ hay mấy mươi tỉ cũng không là cái đình gì gì.

Sau chuyện đó Tường Tùng không còn cao giọng như trước, nhưng hấn vẫn không từ bỏ lòng yêu thích và muốn theo đuổi cô tiểu Đinh tới cùng, hấn quyết tâm phải theo đuổi đến khi cô thuộc về hấn mới thôi, vì hấn có một niềm tin mãnh liệt vào bản thân mình.

Thế nhưng tới hôm nay thì hấn thực sự vỡ mộng rồi, tìm hấn như thể bị vỡ ra thành từng mảnh vụn, khi hấn nhìn thấy chiếc du thuyền xa hoa đó cùng với những tấm ảnh có ghi lại hình ảnh của mấy chai rượu vang đỏ, cùng dòng chữ tiếng anh nhỏ mà có vẻ thì trong lòng thập cảm ngửi vị các loại cảm xúc, ôi thật là vãi lộn, chiếc du thuyền xa hoa này giá trị trên tỉ chứ đùa à?

Gia thế và tài sản của nhà hấn đúng là cũng khủng đấy, nhưng hấn cũng biết rằng, trong đó 90% số tài sản đó là cố định, còn có một số tài sản cố định khác chưa tới lúc phân cổ phần thì không được nhận tiền mặt.

Nói một cách đơn giản thì gia đình hấn về tay chỉ có tầm một tỉ, đây là số tiền thực mà nhà hấn được hưởng, nếu hấn muốn ba hấn sắm cho một chiếc du thuyền như thế này thì chẳng cần phải suy nghĩ cũng biết câu trả lời như thế nào, ba hấn chắc chắn sẽ không đồng ý vì điều đó hoàn toàn không cần thiết và nó quá là đắt tiền xa xỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 276: Đây Là Một Câu Chuyện Đau Lòng (2)

Cái tay mà sở hữu chiếc du thuyền hào hoa đó lại chính là Sở Tiên học trưởng trong truyền thuyết, lại chính là bạn trai của cô Tiểu Đinh.

“Móa nó, không phải là tên Sở Tiên này là tay trắng lập nghiệp hay sao? Công việc của hấn là cướp tiền à? Có thể mua một chiếc du thuyền xa xỉ có giá trị vài tỉ dễ ợt mà không cần nghĩ ngợi, điều này đồng nghĩa với việc tiền mặt lưu động trong tay hấn vô cùng dồi dào và không hề bị hạn chế, một học

trường mới tốt nghiệp ra trường một hai năm tay không lập nghiệp mà có thể làm được tới cái mức độ này, kiếm tiền nhiều tới mức đáng sợ”

Lúc đó hắn đã nghĩ như vậy đấy.

Cùng lúc đó, trên wechat nhóm cùng với trang web trường các học sinh đều đang gọi hồn hắn, kêu gọi hắn trả lời ầm ầm khiến hắn không thốt lên lời, chỉ đành ngậm ngùi tự tát vào mặt mình một phát mà đáp lại một hàng chữ ngắn gọn xúc tích.

- Đây đúng là ti phú đích thực.

Câu nói này của Trương Tùng đều khiến cho rất nhiều người cảm thấy kinh ngạc và chấn kinh, nhưng cũng có nhiều người khác lại thấy rất buồn cười, rất nhiều người nói hắn không đủ trình độ với Sở Tiên học trường đâu, hắn khi biết tin chắc sẽ bị shock thêm lần nữa như những lần trước thôi, nhưng mà xem ra lần này hắn bị chấn động không nhỏ, lần này hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng và chịu đựng của hắn rồi.

Lúc này trong wechat nhóm của lớp nhóm Yến Yến, rất nhiều người hỏi đều Trương Tùng giá trị chiếc du thuyền cao cấp này bao nhiêu tiền, hỏi xem lần này Trương Tùng phản công thế nào, điều này khiến cho các cô nữ sinh lấy làm thích thú lắm, cười lớn rồi kéo cô giáo tiểu Đinh vào tham gia cùng cuộc vui.

Tiểu Đinh nhìn thấy trong nhóm chat, mấy cô cậu học sinh đang liên tục bình luận mà bật cười, Trương Tùng trong mắt cô chỉ như là một cậu bé chưa lớn mà thôi, tâm địa không hề xấu xa, chỉ có điều rất sĩ diện, mới bước chân vào học hắn cũng không có ý bộc lộ gia thế mình là một cậu ấm con nhà giàu, hắn cũng chưa từng tỏ ra phách lối hay làm gì quá đà cả, chỉ có điều sau đó bị đám học sinh ép phải khoe mẽ nên mới xảy ra tình trạng tự mình tát mặt mình như vậy.

- Được rồi, được rồi, các em cũng đừng có mà trêu chọc cậu ta nữa, tính cách của Trương Tùng cũng là do ở nhà dạy hư cậu ta mà ra thôi, tính cách còn trẻ con lắm. Tiểu Đinh nhìn thấy wechat nhóm đang châm chọc hắn mà vừa thương vừa cười nói với mấy cô học sinh của mình.

- Haha, không sao, cái cậu Trương Tùng này mặc dù hơi thích làm màu và khoe mẽ nhưng bản chất lại không hề xấu. Yến Yến ngồi bên cạnh cười phá lên nhận xét.

- Chắc là từ hôm nay về sau Trương Tùng chẳng còn dám mơ tưởng theo đuổi cô giáo tiểu Đinh nữa đâu, Trương Tùng phen này phục sát đất rồi, hắn nói chiếc du thuyền này giá trị trên tỉ, hắn mua không nổi, còn cả một bữa cơm bảy tám mươi vạn như thế hắn cũng không trả nổi, wa wa, Sở Tiên học trường lợi hại chết đi được. Một cô nữ sinh ở bên cảm thán.

- Cô tiểu Đinh hạnh phúc thật đấy, em nếu như mà gặp được một người đàn ông có tài cán lại yêu vợ như Sở Tiên học trường thì đúng là phúc ba đời.

- Được rồi, được rồi, đừng có mà hư nữa đi, chơi ở đây lúc nữa rồi chúng ta đi lên tầng hai đi bơi nhé. Tiểu Đinh cười tí mắt nói với mấy cô học trò cùng của mình.

- Dạ vâng thưa cô giáo xinh đẹp, bây giờ có cực nhiều học sinh ngưỡng mộ chúng ta chết đi được ấy, huhu, cô giáo tiểu Đinh cô thật là tốt quá đi.

- Không có gì đâu, sau này các em muốn tới đây chơi cô lại đưa các em tới. Tiểu Đinh không mấy quan tâm lắm, cô biết tài sản hiện giờ và khả năng kiếm tiền thâm sâu của Sở Tiên nên cũng không ngần ngại nữa.

- Đúng đấy, sau này nếu mà thích thì cứ bảo tiểu Đinh đưa các em tới đây chơi. Sở Tiên bước tới nghe thấy họ đang nói chuyện dờ thì liền mời thêm họ một câu:

- Đón tết xong anh đặt làm thêm một chiếc du thuyền nữa cho em nhé.

- Ừm, được thôi! Tiểu Đinh cười hí mắt lại gật đầu luôn.

- Sở Tiên học trường, anh đừng có mà giàu có như vậy nha, gặp người đàn ông tốt như anh, sau này chúng em làm sao mà tìm bạn trai được nữa. Các cô nữ sinh ở bên cạnh bắt đầu tang bốc hắn.

- Cái này anh không khống chế được đâu. Sở Tiên cười phá lên, sau đó ngồi bên cạnh tiểu Đinh nói chuyện với bọn họ.

Lát sau, sau một hồi nói chuyện ca tụng Sở Tiên học trường cùng tràng dài chúc phúc cô giáo mình gặp được người đàn ông tốt nhất thế giới, mấy cô nữ sinh lại hào hứng khí thế hừng hực đi lên tầng hai chơi, ai nấy cũng vui vẻ nhảy vào trong hồ bơi ngâm mình trong đó.

Tiểu Đinh cũng xuống hồ bơi chơi cùng với họ, còn Sở Tiên thì nằm ở trên ghế phơi nắng ngắm nhìn các cô gái chơi đùa dưới đó.

Đến tối, Thất Ngạc lại một lần nữa trở tài nấu nướng, chuẩn bị cho họ một bữa ăn thịnh soạn hết mức, mặc dù không đắt đỏ như bữa trưa nhưng mùi vị vẫn rất đậm đà ngon miệng.

Ăn cơm xong, Sở Tiên cảm thấy cảm nín trước kế hoạch kín mít của các cô gái, họ tính đầu vào đây cả rồi, ăn xong sang phía sau du thuyền tập trung ở rạp phim mini xem phim.

- Haizz! Sở Tiên thờ dài một cái rồi ngồi bên cạnh tiểu Đinh xem phim một cách bất đắc dĩ.

- Than thở cái gì thế? Tiểu Đinh nhìn hắn cười cợt.

Sở Tiên nhìn thấy mặt trời đã xuống núi, nắng cũng đã tắt thở ra một câu:

- Không còn sớm nữa gì nữa rồi.
- Bây giờ mới có bây giờ tối thôi mà. Tiểu Đinh nguyệt dài hán một cái.
- Cô giáo tiểu Đinh, cô với Sở Tiên học trường đi ngủ trước đi, chúng em ở đây chơi thêm một lúc.
- Đứng đây, đứng đây, cô giáo tiểu Đinh cô yên tâm đi, tụi em bảo đảm sẽ không làm phiền bọn cô đâu.
- Ừm ừm, tầng ba cao lắm đó...

Tiểu Đinh vốn cũng định đi cùng Sở Tiên lên thế giới riêng của hai người, nhưng nghe thấy mấy cô học trò đầy thâm ý trên mình thì liền ngần ngại nán lại thêm chút nữa:

- Còn sớm chán, xem xong bộ phim này đã.
- Được thôi. Sở Tiên còn nói được gì ngoài việc ngâm đắng nuốt cay đồng ý chứ, ở trước mặt các cô học sinh yêu quý của người yêu thì hán cũng chả dám manh động gì cả.

Nếu như không có mấy cô học sinh kì đà cản mũi này thì dù cho tiểu Đinh có không theo hán lên trên tầng ba cũng chả sao, vì đến lúc ấy chỉ còn chàng với nàng, kẻ cả là ở đây, hay nhảy sang boong tàu, thậm chí là đại sảnh hay nhà ăn hay nồng nhiệt hơn là nhảy vào bể bơi, tất tần tật chỗ nào ở trên cá du thuyền này cũng đều có thể biến thành chiến trường của hai người họ.

Leo lên đỉnh núi, băng qua vùng đồng bằng, tấn công thành phố, và đi đến núi Vu Sơn...

Chắc chắn, thôi được rồi, bây giờ chỉ có thể phát huy trí tưởng tượng mà thôi.

Xem xong một bộ phim, Sở Tiên không thể kiềm chế nổi nữa mà phải đứng phắt dậy, nắm lấy tay tiểu Đinh rồi nói với mấy cô nữ sinh bên cạnh:

- Được rồi, bây giờ cũng đã muộn lắm rồi, các em nghỉ ngơi sớm đi nhé.
- Ừm ừm, Sở Tiên học trưởng, cô tiểu Đinh hai người đi nghỉ sớm đi ạ.
- Dạ vâng Sở Tiên học trưởng, bọn em về giường ngủ bây giờ đây, chúc ngủ ngon ạ!

Mấy cô gái cười ha hả rồi đứng lên, người nào người nấy cũng nhìn hai người họ đầy thâm ý rồi nhún nhún vai tay với họ.

Tiểu Đinh lườm hán một cái:

- Đi thôi đi thôi, nghỉ ngơi sớm, mai còn có thể chơi thêm một ngày nữa.
- Đi thôi. Sở Tiên hùng hục khí thế, máu lửa trong lòng hán như kiêu bị đè nén quá lâu mà trào dâng lên, nắm tay tiểu Đinh đi lên tầng ba.
- Đi ngủ thôi cục cưng của anh! Từ tầng một lên tầng ba Sở Tiên không hề để tiểu Đinh phải chạm chân xuống sàn, hán bồng cô lên tay hán ha hán hử.
- A! Tiểu Đinh hét lên một tiếng.
- Hìhì. Sở Tiên cười lộ ra sắc mặt rất dễ tiện của mình, nhưng hán cũng không hề vội vã như mọi lần, phải có màn dạo đầu hoàn hảo chứ.
- Haha, qua đây cùng anh cho em xem các kĩ thuật cao của cái tầng ba này. Sở Tiên nói rồi cởi bỏ quần áo, trườn lên giường với lấy cái điều khiển từ xa ở trên đó.

Tiểu Đinh thấy ngạc nhiên vì lần này hán khá từ tốn, chứ không vồ vập như sói đói như những lần trước, hiếu kì hỏi:

- Cái gì mà kĩ thuật cao cơ.
- Chiếc giường này không phải là một chiếc giường bình thường đâu bảo bối ạ, anh sẽ cho em xem. Sở Tiên nói rồi cười đắc ý khó hiểu, nhưng mà tiểu Đinh nhận ra trong nụ cười của người yêu mình có ý rất chi là dâm dề.
- Cái gì thế? Tiểu Đinh cảnh giác nhìn hán hồ nghi.

Sở Tiên nhìn thấy bộ dạng dè chừng mình của tiểu Đinh mà buồn cười, cầm lấy chiếc điều khiển từ xa trên tay mình lên bấm nút, một màn màu trắng trong suốt từ đầu giường được kéo lên bao phủ trọn chiếc giường lại.

- Wa, không nghe thấy bất kì âm thanh nào ở bên ngoài rồi này, thật là thần kì quá đi mất. Tiểu Đinh vô cùng kinh ngạc nhìn lấy hán, khi này còn nghe thấy tiếng sóng biển cực kì to mà giờ đây đã chẳng còn nghe thấy bất kì tiếng động nào nữa rồi.

- Thấy sao, có hay không, để anh cho em xem thử nữa. Sở Tiên chọn nút “Ngôi nhà hạnh phúc”, rất nhanh sau đó liền hiện ra một căn phòng tinh tế tuyệt đẹp, nằm trên giường nhìn thấy từ phía bao bọc quanh mình một hình ảnh lãng mạn vô cùng, ngắm nhìn nó thấy tâm âm áp lạ thường.

- Đẹp quá đi à, đưa em, đưa em, em muốn xem xem. Tiểu Đình hưng phấn ngồi xuống, chớp chớp mắt nhìn chung quanh.

- Hìhì, ở đây có nhiều loại lắm em yêu, em thử từng cái một đi. Sở Tiên nở một nụ cười gian tà sắc mùi sói đói nói với cô.

- Ừm ừm. Tiểu Đình liền gật đầu, đón lấy chiếc điều khiển từ xa trong tay Sở Tiên, bắt đầu thử từng loại một.

- Wa, sa mạc vĩ đại chưa kìa, cảm giác như chúng ta đang ở giữa sa mạc thật vậy.

- Wa, thăm cô xinh đẹp chưa này, mấy chú cừu trắng đó nhìn cứ như thật ý anh à.

- Wa, ơ... cái đồ đáng ghét này...đây là cái thẻ loại gì vậy...

- Anh cũng chẳng biết đây là cái thẻ loại gì nữa, hay là chúng mình ngâm cứu nó đi!

Sở Tiên hét to lên một câu rồi lao lấy cô như sói bị bỏ đói lâu ngày.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 277: Bộ Quần Áo Da Cá Chình Điện Không Lồ

(Mấy chương trước có dịch là lươn pelician a, nay sửa lại cho đúng là cá chình nhé).

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Sở Tiên nhìn đồng hồ thì phát hiện đã là trưa rồi, tiểu Đình vẫn đang ngủ ngon lành bên cạnh, đáng vẻ ngủ say tít mịt của người đẹp trông đáng yêu và quyến rũ vô cùng.

Nhìn ngắm là da trắng sữa của người yêu khiến hần không kiềm chế được đặt tay lên đó vuốt ve.

- Hừm! Một tiếng hừ nhẹ theo kiểu giận dỗi yêu phát ra từ phía tiểu Đình, cô từ tốn hé cặp mắt to tròn đáng yêu của mình ra liếc lấy tên quái vật đang dùng ánh mắt hau háu đói khát nhìn chăm chăm vào mình.

- Đừng có mà nghịch nữa, bây giờ mấy giờ rồi? Tiểu Đình dùng sức đẩy cánh tay của hần ra, mặc dù đã dùng sức đẩy ra cơ mà cánh tay rắn chắc của Sở Tiên vẫn không chịu buông cơ thể cô.

- Hơn mười một giờ trưa rồi, mau dậy thôi, dậy ăn trưa nào.

- Á? Đã hơn mười một giờ rồi cơ à. Tiểu Đình hét lên một tiếng hoảng hốt:

- Ôi gay rồi, đã hơn mười một giờ rồi, tại anh cả đấy.

Tiểu Đình lập tức đứng lên, lật giờ tắm chân ra nhưng lại chẳng tìm thấy quần áo của mình đâu.

- Dậy đi, quần áo của em bay đằng nào rồi, tại anh cả đấy, vút lung ta lung tung.

- Haha, cái gì mà đều tại anh cơ, anh nhớ là quần áo của anh cũng bị em vút cho bay loạn cả lên ấy. Sở Tiên cười híp mắt đầy ý vị rồi đứng phắt dậy quàng tay ôm chặt lấy cơ thể cô.

Lúc này hai người gần nhau vô cùng, tiểu Đình có thể cảm nhận được phần dưới của hần đang “chào cò” liền lập tức đẩy hần ra để trốn ra một bên.

- Em phải dậy rồi, đừng có mà hư nữa, lát nữa đám Yến Yến trên em ngập mặt mắt, anh mà làm thế nữa chậm trễ giờ thì em làm sao mà làm gương cho bọn trẻ con học theo được. Tiểu Đình nói rồi nhanh chóng tìm quần áo mặc lên người, cô cuống cuống như thể sợ hần không buông tha luôn cho cô vậy.

- Chẳng phải là ngủ nướng tí thôi mà, làm gì mà căng thế. Sở Tiên cười cợt rồi cũng mặc đồ lên, sau đó bấm nút để thu tấm màn nhựa bao bọc quanh chiếc giường cực đại này về.

- Em xuống trước, lát anh mới được xuống theo đấy. Tiểu Đình nhìn hần dằn dò, sau đó liền nhanh chóng chạy xuống phía dưới.

- Ôi toát cả mồ hôi. Sở Tiên cứng họng với cô người yêu của mình, sau đó hần đi dép lê vào bước từ tốn nhất có thể đi xuống tầng dưới.

Lúc này các cô nữ sinh đang ngồi trên boong tàu chơi đánh bài, nhìn thấy bọn họ cầm một cái bút lông màu đen, người nào người nấy trên mặt đều có vài cái quệt đen lôm mà không nhận được cười, tiểu Đinh bước thẳng tới phía mấy cô học trò yêu của mình bắt chuyện:

- Cô giáo tiểu Đinh dậy rồi à?

- Tối qua cô ngủ có ngon không?

Mấy cô bé nhìn tiểu Đinh cười đầy ẩn ý.

- Hừ hừ. Tiểu Đinh hừ hừ lên hai tiếng rồi đánh trống lảng không đáp trả câu hỏi của họ:

- Xem ra các em chơi vui vẻ lắm mà.

- Hìhì, cô giáo tiểu Đinh chơi cùng chúng em cho vui đi? Các cô nữ sinh không trêu tiểu Đinh nữa, vừa cười vừa nói.

- Các em chơi đi, cô đi đánh răng rửa mặt đã nhé. Tiểu Đinh xua xua tay.

Đến chiều, mấy cô bé phải về trường, ai nấy cũng đều tiếc nuối chỉ muốn chơi thêm ở trên chiếc du thuyền đó thêm mấy bữa nữa thì tuyệt, nhưng quy định của học sinh năm nhất là mỗi tối chủ nhật đều phải tới phòng tự học học bài nên đành phải về hoàn thành nghĩa vụ của học sinh.

Học sinh năm nhất của trường đại học sư phạm có rất nhiều khuôn khổ và quy luật, nhiều khi như thể là một cực hình vậy.

Nhị Kiếm và Tam Kiếm lái hai chiếc xe chở nhóm Yến Yến về tận trường, mấy cô bé ai ai cũng hứng khởi ra mặt bước về lớp học.

Vừa mới bước đến phòng học thì liền bị mấy học sinh đến lớp sớm vây quanh hỏi han đủ kiểu.

- Yến Yến, Lệ Lệ, các cậu đứng là quá đáng ghê đấy, cổ tình đăng ảnh lên trang cá nhân để khiến tụi này ghen tị đấy phải không?

- Đi chơi mảnh dẻ là quá đáng lắm rồi, đăng này lại còn ăn rõ nhiệt tình nữa chứ, trời ạ, các cậu có còn là bạn bè không vậy.

- Đi chơi có thích không vậy, du thuyền cao cấp đó nha, chiếc du thuyền cao cấp đáng giá hơn tí đó nha, sáng hôm qua sao tớ lại không đi cùng các cậu cơ chứ.

- Ngưỡng mộ các cậu chết đi được, ăn một bữa cơm bảy tám mươi vạn, tớ muốn hỏi xem lúc đó các cậu dùng cái răng nào nhai thế.

Đám học sinh cả nam cả nữ bu lại như kiến hỏi những vấn đề chả đâu vào đâu.

- Hìhì. Mấy cô bạn cười rất chi khoái trá:

- Tóm lại một chữ thôi, sướng, ai bảo các cậu không đi cùng bọn này cơ, nhưng mà bọn tớ cũng không ngờ tới Sở Tiên học trưởng lại giàu có tới như vậy đâu.

- Đúng vậy đấy, Sở Tiên học trưởng thực sự là người có tiền đấy.

- Chuẩn không cần chỉnh luôn, Sở Tiên học trưởng còn nói là sau Tết sẽ sắm cho cô Tiểu Đinh thêm một chiếc du thuyền hạng sang nữa, muốn đi đâu chơi thì lấy dùng cho tiện. Ôi tớ mà có điểm phúc tìm được một người bạn trai siêu giàu có như Sở Tiên học trưởng thì tốt biết mất, bảo tớ giảm thọ mười năm tớ cũng cam lòng.

- Cậu đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa đi, tát cho tỉnh bây giờ, cậu nhìn lại cậu xem có xinh đẹp gì không mà đòi mơ cao.

- Cái gì cơ, tôi sao nào, tôi làm sao nào, Chu Sa Nhĩ, cậu chỉ cần có tài cán bằng một phần mười của Sở Tiên học trưởng thôi thì tôi sẵn sàng xách dép đi theo đuổi cậu luôn.

- Tôi mà có tài sản bằng một phần mười của Sở Tiên học trưởng thì xin lỗi cậu tôi nhất định sẽ từ chối tình yêu của cậu, cơ mà, nếu như bây giờ cậu theo đuổi tôi ấy thì tôi sẽ không từ chối đâu.

- Chả cần phải nghĩ nhiều luôn, cái đồ đàn độn nhà cậu.

- Cậu mới đàn ấy...

.....

- Ú ừ, cá lù đầu vàng lớn và cá thiếu đã gần một cân rồi à, lớn nhanh thật đấy, mấy con cá lù đầu vàng lớn do mình chế tạo ra đến giờ đã cỡ lớn lại rồi, hiện tại tầm gần cân rưỡi, xem ra sau này sinh trưởng sẽ ngày càng chậm hơn đây.

Sáng sớm thứ hai, Sở Tiên đến xem xét tình hình ở khu nuôi cá, vớt hai con cá lên kiểm tra kỹ càng, sau đó liền hoan hỉ vui vẻ khi thấy thành quả đang đi theo chiều hướng tích cực.

“Voi cái đà này thì chỉ cần nửa tháng nữa thôi là sẽ nặng gần cân rưỡi, thêm vào đó còn gần tháng nữa là đến mùa xuân rồi, để mình xem có thể đem cá lù đủ vàng lớn cùng cá thiếu này tiêu thụ đi trước Tết không”

Sở Tiên nhìn vào trong khu nuôi cá thâm nghĩ ngợi, Tết là ngày lễ lớn nhất và và quan trọng nhất trong một năm, nhà nhà đều về đoàn viên với gia đình, đồng thời đón Tết nên không thể thiếu được món cá, đó là truyền thống văn hóa Trung Quốc rồi, nếu hắn có thể tìm được nguồn tiêu thụ thì hai vạn con cá lù đủ vàng lớn và cá thiếu này sẽ được bán đi nhanh chóng.

- Cẩn thận một chút, cẩn thận một chút! Lúc này, cặp bên trước mặt hồ Phong Đài là một chiếc thuyền vận chở hàng hóa, nó hướng về phía cửa của công trường gia công bể thủy sinh Tiên Cảnh.

Sở Tiên nhìn thấy chiếc xe vận chuyển này thì liền hiếu kì bước qua đó xem có chuyện gì.

- Tiểu Tiên, đây là thuyền vận chuyển bể thủy sinh tới thành phố Nam Bộ, cô Tiêu Hoa muốn chuyển hàng tới đó. Phong thúc nhìn thấy Sở Tiên bước tới thì liền lập tức báo cáo với hắn.

- Ô? Cửa hàng bể thủy sinh ở thành phố Nam Bộ đã khai trương rồi sao? Tốc độ nhanh nhẹn thật đấy. Sở Tiên thấy hơi ngạc nhiên, mới đó hơn một tuần thôi mà mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi, xem ra hiệu quả cao hơn hắn tưởng.

- Ừm, nghe cô Tiêu Hoa nói chẳng mấy chốc mà có thể khai trương được rồi. Phong thúc gật đầu.

- Được đấy. Sở Tiên cũng gật gù, sau đó bấm gọi cho Trương Tiêu Hoa.

- Ông chủ thân mến của tôi ơi, anh vẫn còn nhớ mà gọi cho tôi cơ đấy? Đã hơn tuần nay rồi anh biến mất dạng, cũng chả thèm hỏi han xem công việc công ty tiến triển đến đâu rồi.

- Haha. Nghe thấy giọng nói oán trách của Trương Tiêu Hoa, Sở Tiên vẫn mặt dày cười lớn:

- Nghe nói cửa hàng bể thủy sinh ở Nam Bộ chuẩn bị khai trương rồi hả?

- Đúng vậy, không chỉ có Nam Bộ thôi đâu, bên Vương tổng ở Đài Loan cũng nói với em là họ cũng chuẩn bị xong hết cả rồi, cần bên mình chuẩn bị hàng trong hai ngày. Trương Tiêu Hoa đáp.

- Nhanh thật đó, vậy thì tốt lắm, bây giờ có gặp vấn đề khó khăn nào không?

- Không có, ông chủ à, anh cứ yên tâm vứt cửa hàng và công việc đi chơi đi, hoàn toàn không có vấn đề gì đâu.

- Cô vất vả nhiều rồi, qua Tết tôi sẽ thưởng hoa hồng cho, cô cứ chuẩn bị sẵn tâm thế nhận tiền đi là vừa. Sở Tiên vừa nói vừa cười.

- Wa, ông chủ, anh không phải nói là sau chuyện này sẽ được chia phần trăm sao? Đừng có mà lừa gái nhà lành nhé? Trương Tiêu Hoa kích động nói.

Sở Tiên có đồng ý hứa chia cho cô năm phần trăm cổ phần, nhưng lúc đó nói, là chỉ việc này xong xuôi cô sẽ được nhận, nếu như phân cho cô trước thì đồng nghĩa với việc lần này phí mua bể thủy sinh cùng với phí gia nhập các công ty liên doanh đều phải cho cô một phần, đây là một con số khổng lồ chứ chẳng hề ít ỏi gì, có thể nói cổ phần cô hiện giờ được nhận quy đổi thành tiền mặt sẽ được phân năm sáu ngàn vạn.

- Đương nhiên rồi, tôi lừa cô sao được, khi nào rảnh mang chứng từ công ty đầy đủ tới đây, sau đó mang cả thẻ căn cước của cô đến thành phố Thanh Hải, thời gian này tôi đều rảnh rỗi cả, tôi sẽ để cổ phần của cô được ghi trên giấy trắng mực đen đăng hoàng. Ngoài ra lần này phí thu mua các đại lý và tìm các doanh nghiệp hợp tác cô cũng sẽ được phân một phần. Sở Tiên gật đầu giải thích cặn kẽ với cô.

- Ông chủ đáng yêu của em ơi, anh đúng là ông sếp tuyệt vời, haha, em yêu anh chết đi được, ông chủ, xong vụ này là năm sáu ngàn vạn đó! Trương Tiêu Hoa vô cùng hưng phấn đáp, cô không ngờ rằng mình gia nhập vào bể thủy sinh Tiên Cảnh mới chỉ vón vện nửa năm thôi mà đã thành một người giàu có rồi, hơn nữa trong tay còn nắm giữ cổ phần vài ngàn vạn nữa chứ, đây là điều mà trước đây cô có mơ cũng không dám mơ tới.

- Được rồi, được rồi, thời gian này vất vả cho cô nhiều rồi, làm việc chăm chỉ nhé, về sau này chắc chắn sẽ không bạc đãi cô đâu.

Sở Tiên cười phá lên, Trương Tiêu Hoa có thể đem cả cái bể thủy sinh Tiên Cảnh này vận hành tốt đến như vậy, chia cho cô 5% cổ phần dù có hơi nhiều thật nhưng cũng không sao cả, dù sao thì cô ấy cũng là nhân viên của hắn, có thể cho nhiều thì cứ cho, về sau này Trương Tiêu Hoa sẽ thành cánh tay đắc lực của hắn, khiến hắn bớt việc đi rất nhiều.

- Cảm ơn ông chủ. Trương Tiêu Hoa thỏ thẻ nói một câu.

- Ừm, thế không còn chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây nhé. Sở Tiên cúp điện thoại xong rồi lượn vào trong vườn xem bể thủy sinh rồi hài lòng gật đầu.

Sau đó vài hôm, Sở Tiên sống như một ông hoàng, hưởng thụ chơi bởi tiêu sái, mấy bữa nay hắn mời Lí Hoa Trung, Cát Văn Thanh và Kim Sâm mấy người bạn họ tới chơi ở trên du thuyền, khiến bọn họ ai nấy cũng đều ngưỡng mộ hết sức.

Sau đó Sở Tiên lại mời ba của bọn họ và cục trưởng thành phố Thanh Hải đương nhiệm hiện thời, cũng là người được Hồng Thành Hải đề bạt tới ăn chung một bữa cơm, nhằm tăng cường các mối quan hệ.

Thời gian rảnh còn lại trong ngày đương nhiên là dành cho vợ yêu rồi, hắn đưa Tiểu Đình đi dạo phố, rồi đi lượn các cửa hàng bách hóa, ngày qua ngày vô cùng nhàn hạ.

- Ông chủ, áo của bà chủ đã làm xong rồi ạ, da của con cá chình điện khổng lồ vẫn còn mười bảy miếng, còn thừa một ít ốc biển và da mình châu thì tính sao đây ạ? Vào thứ sáu, Lão Tầm điện cho Sở Tiên hỏi.

- Ô? Làm xong rồi à, để tôi qua đó xem như thế nào. Sở Tiên ngay lập tức phóng xe tới căn biệt thự ở bên cạnh hồ Phong Đài.

- Cho tôi xem chiếc áo nào. Vừa bước vào căn biệt thự, Sở Tiên liền nói với lão Tầm.

Lão Tầm gật đầu sau đó lấy ra hai chiếc áo đã được hoàn tất ra, hắn đón lấy chiếc áo có các hoa văn vô cùng kì lạ.

Sở Tiên dần nó ra xem, chiếc áo được làm từ da con cá chình điện khổng lồ không thêm thắt quá nhiều các chi tiết thừa thãi, nhưng được lồng ghép những bông hoa rất tinh tế và đẹp mắt, nhìn vô cùng thời thượng.

Hai chiếc áo, một chiếc bó vào người, còn một chiếc thì thuộc loại thể thao rộng rãi dễ chịu, được gia công rất tinh xảo.

- Tốt lắm. Sở Tiên vô cùng hài lòng gật đầu, thiết kế và gia công hai chiếc áo mắt năm vạn thật sự rất đáng tiền.

- Những miếng da còn lại của cá chình điện khổng lồ bảo quản lại cẩn thận. Sở Tiên nhìn những tấm da bên cạnh, hắn nhớ tới hai ba tấn da mình châu cùng với năm sáu ngàn con ốc biển xinh đẹp thì liền nảy ra ý tưởng:

- Thế này đi, tìm người đem chế tạo mấy miếng da mình châu này thành trang sức và đồ trang trí.

Hai ba tấn da mình châu ở trong tay Sở Tiên cũng như phế phẩm, hắn chả biết dùng vào việc gì cả, giữ lại cũng chả tiện mà vứt đi cũng không đành, thế nên tìm người làm thành trang sức và đồ trang trí là rất hợp lí.

Về việc đem mấy miếng da mình châu này làm thành đồ trang sức xong xuôi có bán hay không hắn sẽ tính sau, hắn có thể tạm thời giữ lại, coi như là tài sản cố định cá nhân.

- Vâng thưa ông chủ, tôi sẽ đi mời một số nhà điêu khắc nổi tiếng để tiến hành chế tạo nó. Lão Tầm liền gật đầu.

- Phải rồi, tìm cho tôi một căn biệt thự tốt một chút, à mà thôi đi. Sở Tiên nghĩ ngợi một lúc rồi nói lại:

- Thôi tôi tự mình đi xem sẽ hay hơn.

Ba mẹ của tiểu Đình và ba mẹ hắn sắp tới thành phố Thanh Hải rồi, hắn đương nhiên phải chuẩn bị chu đáo hết sức có thể, mà việc đầu tiên là phải tìm một nơi ở thật tốt cho họ đã.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 278: Ngư Nghiệp Thịnh Yển

"Vừa hay ngày mai là thứ bảy, đưa tiểu Đình cùng đi xem luôn"

Sở tiên nghĩ ngợi, sau đó trong lòng lập tức quyết định luôn, bọn họ hiện tại vẫn đang thuê nhà ở bên ngoài, mặc dù nội thất và các trang thiết bị khá tốt, nhưng vẫn không thể so sánh với biệt thự được, chưa nói đến những cái khác, tỉ dụ như bể bơi, phòng tập thể thao kiểu dạng như vậy nhà thuê làm gì có.

Giờ mua luôn một căn, vừa vặn người nhà tới cũng có một chỗ ở.

Mà lại hắn hiện tại không hề thiếu tiền.

Sở Tiên vẫn luôn giữ một quan niệm không đổi, khi hắn nghèo kiệt xác tiểu Đình vẫn cùng hắn tương phù tương y, vậy thì khi hắn có tiền rồi, nhất định phải làm cho cô trở thành người hạnh phúc nhất, đối với tình yêu mà lời chuyện tiền bạc ra mà đóng đếm thì hơi thô thiển, nhưng cũng không thể không đồng tình với chuyện tiền tài có thể làm cho chuyện tình yêu càng thêm hạnh phúc, thêm phần thăng hoa.

Mang cho tiểu Đình hai bộ y phục đặc biệt đã được chế tạo xong, Sở Tiên lái xe đi tới trường học, hắn nhìn đồng hồ, mới hơn ba giờ chiều, còn hơn một giờ nữa mới tan học.

Sở Tiên chờ ở một lầu dạy học, ngồi ấy ngắm nhìn quang cảnh chung quanh, chán chán lại lôi điện thoại ra nghịch, chả mấy mà tới giờ tan tầm.

- Đi thôi. Mấy ngày nay Sở Tiên đều ở chỗ này đón cô đều đặn, tiểu Đình sau khi tan học liền đi thẳng tới bên cạnh xe của hắn, cười nói.

- Lạnh không? Sở Tiên nhìn lấy tiểu Đinh mặc một chiếc áo lông dày thật dày quấn quanh người, lại không ngừng xoa xoa tay, hần quan tâm hỏi.
  - Mới từ phòng điều hòa đi ra mà, em hơi không thích ứng kịp, nhưng không sao, trên xe ầm ập lắm. Tiểu Đinh cười cười, sau đó bắt đầu oán trách hần nói:
  - Mùa đông năm nay lạnh quá đi.
  - Đúng vậy, lạnh hơn rất nhiều so với những năm trước. Sở Tiên gật đầu, nhìn lấy bộ quần áo dày trên người cô nói tiếp:
  - Nhưng mà em yên tâm đi, anh đã làm cho em hai bộ quần áo rồi.
  - Làm rồi? Tiểu Đinh kinh ngạc nhìn hần hỏi:
  - Tiểu Tiên anh đặt làm cho em hai bộ quần áo à?
  - Ừ hừ, bộ quần áo này không phải đặt làm bằng chất liệu bình thường đâu nhé, chờ về nhà em sẽ biết. Sở Tiên nói tiếp:
  - À phải rồi, trước Tết ba mẹ chúng mình đều sẽ tới thăm, chúng ta mua luôn một căn biệt thự đi, người lớn tới chơi cũng không thể để họ ở khách sạn được!
  - Ý kiến hay đấy. Tiểu Đinh mắt sáng rực lên nói:
  - Em đều nghe anh mà.
  - Vậy thì tốt, vậy chúng ta ngày mai, ngày mốt cùng đi xem nhà ở đi.
  - Dạ, chúng ta ngày mai đi xem nhà nhé. Tiểu Đinh vô cùng hào hứng, đây coi như là một ngôi nhà chân chính đích thực trên danh nghĩa thuộc về hai người bọn họ.
- Đối với việc ngày mai đi mua nhà này cô chờ mong vô cùng.
- Haha, tốt rồi, về sau mua cái nhà đó thì xem như là nhà của cả chung của hai chúng mình rồi. Sở Tiên gật đầu khe khẽ, hần biết cô đang rất vui.
- Không bao lâu sau hai người đã lái xe về chỗ ở, Sở Tiên lúi từ phía sau ra một cái túi, tiểu Đinh thấy vậy hơi nghi hoặc nhìn sang hần:
- Tiểu Tiên, anh đừng nói đây chính là bộ quần áo đặc biệt anh làm cho em nhé?
  - Đúng vậy đấy, hai bộ quần áo hết sức đặc biệt chỉ dành cho người đặc biệt nhất mà anh yêu thương nhất. Sở Tiên gật đầu cười tươi rồi.
  - Tại sao em có cảm giác nụ cười của anh đậm đặc thế nhờ. Tiểu Đinh nhìn lấy hần trong ánh mắt lộ ra vài tia cảnh giác:
  - Anh không phải là đặt cho em bộ quần áo sexy hay mấy kiểu trên tạp chí đàn ông hay xem đó chứ? Anh là cái đồ đại háo sắc, em nghi lắm, nhìn cái bản mặt của anh ngày càng háo sắc lên kia, đã vậy lại còn tính chơi kiểu mới à, hừ, em nói cho anh biết, nếu như anh làm ra một bộ quần áo vớ vẩn kiểu ấy thì em sẽ không mặc đâu nhé.
  - Ế. Câu nói của tiểu Đinh làm Sở Tiên bó tay toàn tập:
  - Sao em lại nghĩ tới mấy kiểu như vậy nhỉ, anh có xấu xa tới vậy không, anh là cái loại người đấy sao?
  - Như thế nào lại không phải cơ, lần trước ở bên trên du thuyền là ai nói vậy, ai nói ý nhờ?
  - Ế, được thôi. Sở Tiên nghĩ đến đêm hôm đó mình hình như vô ý ở nói ra cũng đang đặt chế tạo vài bộ quần áo, không nghĩ tới cô còn nhớ rõ ràng như vậy, hôm nay lại liên tưởng lung tung được chứ.
  - Cơ mà lần này em nghĩ oan cho anh rồi, anh sẽ không phải mua loại quần áo như thế đâu, huống chi còn đặt làm trước, nhưng mà em đã nói vậy như thế nhắc nhở anh vậy, lần sau anh sẽ mua mấy kiểu quần áo đó cho cùng mặc nhé.
  - Anh là cái đồ lưu manh, muốn mặc thì anh đi mà mặc. Tiểu Đinh lườm hần một cái, sau đó đưa tay ra:
  - Em xem anh tính đặt cho em bộ quần áo như thế nào nào.
  - Được thôi. Sở Tiên cầm quần áo đưa cho cô, tiểu Đinh mở ra nhìn một chút, nghi ngờ hỏi:
  - Anh thế nào mà lại nghĩ đặt làm cho em bộ quần áo mùa xuân như này vậy? Quần áo mỏng như thế bây giờ sao mặc được, nhưng mà sờ lên thật mềm mại làm sao, đây là loại vải vóc gì thế?
  - Ai nói thời tiết bây giờ không mặc được. Sở Tiên cười đầy ý vị, sau đó nắm tay của cô kéo vào bên trong phòng:

- Nào, cầm quần áo vào trong thay anh xem qua xem có vừa người không.
- Bây giờ thay luôn à? Tiểu Đinh bắt đắ dĩ nhìn lấy hấn.
- Đương nhiên, nhanh lên nhanh lên.
- Được thôi, nhưng mà anh cách xa em một chút, đừng có mà tay chân không an phận đấy. Tiểu Đinh nhắc nhở hấn.
- Anh biết rồi. Sở Tiên bắt đắ dĩ nhún nhún vai, nhìn về phía tiểu Đinh đang cầm quần áo đi thay.
- Bộ quần áo này thật thoải mái quá đi, đây là chất liệu vải vóc gì vậy anh?

Tiểu Đinh mở rộng vai vron lên một cách sáng khoái, trên mặt không khỏi kinh ngạc, hỏi thêm lần nữa, chiếc áo mềm mại ôm chặt lấy thân thể vô cùng dễ chịu, quần áo cô hiện tại mặc đều là mua từ các nhãn hiệu đẳng cấp, đắt đỏ trên thế giới, nhưng mà sau khi mặc chiếc áo này vào cô mới nhận thấy mấy bộ cô mua trước kia đều còn kém xa so với chiếc áo cô đang mang trên người.

- Không tệ, rất vừa người, xinh đẹp vô cùng. Sở Tiên không trả lời cô, quan sát ngắm nghía cơ thể tiểu Đinh, chiếc áo cô thử chính là một bộ hơi bó sát người, mặc trên người trông mỹ lệ và khiêu gợi vô cùng, tôn dáng và làm nổi bật hết các đường nét trên cơ thể cô, khiến cho người ta yêu thích không rời mắt.
- Nào lại đây cung, anh sẽ cho em biết bộ y phục này lợi hại ở chỗ nào. Tiểu Đinh cười đi tới, Sở Tiên liền đưa tay ra ôm lấy eo cô kéo về phía mình.
- Đi thôi, anh dẫn em ra bên ngoài. Sở Tiên ôm lấy cô đắ dĩ vào phòng khách, căn phòng này đằng sau có một cái ban công lộ thiên, phía trên có rất nhiều loại hoa thơm tự tay tiểu Đinh nuôi.

Nhưng mà bây giờ đang là mùa đông, trên ban công lạnh giá vô cùng, không có việc gì thì chẳng ai muốn ra đấy đứng cả, ấy thế mà Sở Tiên còn có nhã hứng dẫn người yêu mình ra đây hóng gió mới lạ lùng chứ.

Sở Tiên ôm lấy cô, đứng ở ngay vị trí cửa ban công, liền sau đó từng luồng gió lạnh tê người nhanh chóng thổi tới.

- Anh ôm em đến ban công làm gì? Tiểu Đinh hơi nghi hoặc một chút hỏi hấn.
- Em có cảm giác lạnh không? Sở Tiên cười hỏi.
- A? Sở Tiên vừa dứt lời, tiểu Đinh lập tức cảm thấy một điều hết sức kinh dị, theo lý thuyết mà nói thì quần áo mỏng như vậy chắc chắn là sẽ cảm thấy vô cùng giá lạnh, nhưng mà hiện tại ngoại trừ trên mặt cô cảm giác lạnh ra thì trên người không có chút cảm giác nào, ngược lại lại thấy rất ấm áp.
- Cái này... Đây là công dụng của bộ y phục này sao? Thật quá thần kỳ? Tiểu Đinh hơi giật mình quơ quơ cánh tay của mình, vẫn không cảm thấy tí tẹo lạnh nào.
- Haha, thế nào, không chỉ có như thế đâu nhé, bộ y phục này có khả năng phòng ngự cũng như đỡ đạn rất tốt, nhưng mà mấy cái công dụng này em cũng không cần dùng đến, thích không?
- Em thích chết đi được ấy, Sở Tiên, đây là quần áo gì vậy? Làm sao lại thần kỳ như thế chứ, chẳng lẽ là công ty nào mới nghiên cứu chế tạo ra?
- Không phải, đây là da của một loài động vật anh vô tình có được trong một lần đi công tác, sau đó đem về chế tạo thành quần áo mặc lên người, chất da của nó hay ho lắm, đông ấm hè mát, về sau chỉ cần mặc vào bộ y phục này thôi, thì cho dù vào mùa đông giá rét, người đẹp tiểu Đinh của chúng ta vẫn có thể khoe trọn đường cong rồi.
- Hi hi, không nghĩ tới lại có những thứ thần kỳ như vậy đâu, cảm ơn anh yêu. Tiểu Đinh đang được hấn ôm trong lòng liền cúi đầu xuống, nhẹ nhàng đặt trên trên của hấn một nụ hôn nhẹ nhàng.
- Em thích là anh vui rồi, đi, chúng ta ra ngoài ăn cơm thôi. Sở Tiên cười ôm cô về lại trong phòng, đi giày cho cô sau đó nắm tay cô cùng đi ra phía bên ngoài.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời đột nhiên có tuyết rơi, nhưng hai người vẫn ăn vận bộ quần áo "mỏng manh" đó, vui vẻ cười nói bước đến ga ra để xe.

- Đi thôi, chúng ta đi tới biệt thự Lâu Vân ở trung tâm thành phố xem nhà. Sở Tiên vừa lái xe vừa nói với tiểu Đinh.

Biệt thự Lâu Vân, là khu biệt thự xa hoa nhất trong toàn bộ thành phố Thanh Hải này, nằm ở một cái hồ nhỏ bên cạnh trung tâm thành phố, bởi vì nằm ở khu vực trung tâm thành phố phồn hoa, nên nơi đó giá phòng đắt đến kinh người, mười vạn một mét vuông, con số quá ư là khủng bố.

Muốn mua một căn biệt thự ở vị trí đó, tối thiểu phải bỏ ra ba bốn ngàn vạn.

- Nơi đó biệt thự rất đắt, nghe nói còn còn rất khó mua nữa.
- Anh đã có nghe ngóng sơ bộ tình hình rồi, cô đông to sáng lập ra khu biệt thự này trong có tập đoàn Kim thị, ở đấy vẫn còn có ba căn chưa bị bán đi,

chúng ta đến xem một chút xem thử có ưng không thì mua luôn thôi, nhưng mà về sau nếu như chuyển đến chỗ đó, em đi làm cách trường cũng hơi xa đấy.

- Lái xe chỉ cần hơn hai mươi phút là có thể đến trường học của chúng em rồi, anh nghĩ em yếu đuối tới mức ấy sao. Tiểu Dĩnh liếc hắt một cái, nhưng trong lòng cảm thấy ấm áp lạ thường.

- Anh chỉ sợ em bị phiền thôi, nhưng mà về sau này anh sẽ phục vụ em, sáng anh đưa em đi làm, chiều anh đón em về nhà nhé.

Hai người không lâu sau liền tới biệt thự Lâu Vân, giám đốc quản lý khu bán biệt thự đã ở trong đợi từ lâu, nhìn thấy họ lập tức đi tới.

- Hai vị là Sở tiên sinh cùng quý cô Trương đúng không? Tôi tên là Tiểu Vương, Kim tổng chúng tôi dặn dò bảo tôi ở đây đợi hai vị tới. Một người thanh niên tầm hơn ba mươi tuổi cung kính hết mực tiến lên đón họ.

- Ừm xin chào, phiền anh đưa bọn tôi đi xem phòng ở nơi này. Sở Tiên gật đầu, vừa cười vừa nói.

- Vâng được thôi. Tiểu Vương gật đầu, sau đó hướng về phía hai cô gái bán biệt thự đứng gần đó vẫy vẫy tay ra hiệu, hai cô gái nhanh chóng cầm lấy hai cái ô bước tới.

- Sở tiên sinh, hai vị mời đi theo tôi. Tiểu Vương ra hiệu một chút, rồi đi phía trước dẫn đường.

- Được. Sở Tiên gật gật đầu, nhìn hướng về phía hai cô gái phụ trách bán biệt thự cười ngai nói:

- Chúng tôi có đủ rồi, không cần đâu.

- Sở tiên sinh, khu biệt thự Lâu Vân của chúng tôi bên trong chỉ còn lại ba căn cuối cùng, một căn ba trăm tám mươi mét vuông, một căn bốn trăm mét vuông, còn có một căn bốn trăm năm mươi mét vuông, bên trong đều chưa sửa sang gì.

Không bao lâu sau đó tiểu Vương liền đưa bọn họ tới bên cạnh một căn biệt thự:

- Căn này là bốn trăm năm mươi mét vuông, cũng là căn có vị trí địa lý đắc địa nhất trong ba căn còn lại, đằng sau dựa sát gần hồ Lâu Lan, đi đến phía sau ban công là có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh hồ nước trong trẻo cùng toàn bộ phong cảnh thành phố.

Sở tiên đi theo bọn họ bước vào một căn biệt thự, tiểu Vương quét thẻ mở ra một cánh cửa to tự động, dưới mặt đất phủ một tầng cát mịn, dẫm chân lên trên vô cùng thoải mái dễ chịu, cũng bởi vì phía dưới dùng phương pháp đặc biệt nên hạt cát đã được cố định dưới nền đất, chính vì vậy nên không sợ bị trời mưa cuốn đi.

Mà ở vị trí hai bên, còn có hai hoa viên, có rất nhiều đóa hoa đẹp mắt, còn có trồng hai cây ăn quả nữa.

Sở Tiên nhìn thấy vậy liền khẽ nhủ thầm, cây ăn quả với hoa cỏ dễ dụ côn trùng đến lắm, hơn nữa tiểu Dĩnh sợ nhất lại là côn trùng.

- Sở tiên sinh thấy có vừa ý không ạ? Ngài thấy căn biệt thự này có được không? Tiểu Vương chăm chú để ý từng cử chỉ trên khuôn mặt Sở Tiên, lúc nhìn thấy Sở Tiên hơi nhíu mày liền thận trọng hỏi.

- Không sao, đưa tôi vào bên trong xem. Sở Tiên lắc đầu.

Ngược lại với cảnh bên ngoài, tất cả thiết bị bên trong căn phòng đều khiến cho Sở Tiên và tiểu Dĩnh vô cùng hài lòng, trong căn biệt thự này thiết kế ba tầng, gian phòng bên trong chỉ cần trùng tu đơn giản lại một chút là được, mỗi một căn phòng ốc đều có quy hoạch thiết kế nhất định, không chỉ có bể bơi, còn có một hầm rượu, tầng dưới cùng còn có bãi đỗ xe có thể đậu đủ sáu chiếc xe.

- Sở tiên sinh nhìn xem, đứng ở phía sau trên ban công có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh của hồ Lâu Lan, chéch đối diện có quảng trường Vạn Đạt, bước đi bộ chỉ cần năm phút đồng hồ là tới, ở chỗ này thuận tiện vô cùng, ngài thấy căn biệt thự này thế nào ạ? Nếu như ngài không thích chúng ta có thể đi vào bên trong xem, nhưng dựa theo chuyên môn nghề nghiệp của chúng tôi mà nhận xét thì, cái căn biệt thự này là căn tốt nhất và cũng là hợp lý nhất trong cả ba căn, không chỉ có diện tích rộng rãi, còn có vị trí địa lý rất thuận tiện nữa.

- Thế nào? Sở Tiên nhìn về phía tiểu Dĩnh, trung cầu ý kiến của cô.

- Em thật rất ổn, gian phòng lớn vô cùng, có bốn cái phòng khác, cả nhà chúng ta đến ở đều dư chỗ, và lại nơi này phong cảnh còn cực kì đẹp nữa, ở trên còn có Yoga phòng tập thể thao, còn hướng nhìn ra được hồ Lâu Lan nữa, đẹp lắm anh ạ. Tiểu Dĩnh rất hài lòng đối với căn biệt thự này, trong mắt cô hiện lên sự yêu thích rõ rệt, đánh giá chung quanh.

- Vậy thì tốt, vậy cứ như thế này đi, à phải rồi, các anh có thể tiến hành sửa chữa nơi này chứ? Sở Tiên hỏi giám đốc Vương ở bên cạnh.

- Được chứ, cái này đương nhiên là được, chúng tôi sẽ tìm công ty thiết kế và công ty sửa sang tốt nhất ở thành phố Thanh Hải trùng tu lại, sẽ đáp ứng thiết kế cùng trang trí tuyệt vời nhất khiến ngài hài lòng. Tiểu Vương vội vàng trả lời.

- Tốt, vậy bỏ hết hoa cỏ cùng cây ăn quả ở lối vào chắc không có vấn đề chứ? Tại chỗ đó cho thay đổi một số chi tiết, cụ thể là làm cho tôi một cái hồ cá, về phần phương án cụ thể các anh cứ để công ty thiết kế họ tự mình tới làm, đến lúc đó tôi tới xem có cần sửa sang thêm gì nữa không là ổn rồi.

- Được rồi, không thành vấn đề. Tiểu Vương gật đầu.

- Vẫn là anh chu đáo. Tiểu Đình kéo ôm lấy cánh tay Sở Tiên cười cười, cô không ngờ hẳn lại để ý đến các tiểu tiết như vậy, hơn nữa cũng toàn là vì cô cả nên tiểu Đình lấy làm vui lắm.

- Dĩ nhiên rồi. Sở Tiên nở mũi, chẳng thèm khiêm tốn mà cười phá lên, sau đó hai người ở chung quanh nhìn ngắm thêm một chút nữa, cuối cùng hài lòng rời đi.

Về phần tiền nhà, hẳn trả luôn ngay một lần tại lúc ấy, nhưng bọn họ có ưu đãi giảm 1.5% tổng giá trị tòa nhà cho đôi Sở Tiên, đúng là một ưu đãi khá đậm, vài trăm vạn liền chứ ít gì.

Sở tiên không từ chối, hẳn với Kim Sâm và Kim Hoa quan hệ rất tốt, đối với bọn hắn mà nói, những lợi ích nhỏ này có thể đổi lấy lợi ích lớn hơn, khiến quan hệ bọn hắn càng thêm kiên cố, bền chặt.

Mua được một căn nhà thuộc về sở hữu của hai người khiến tiểu Đình vô cùng vui vẻ, trên đường đi về cô liền thoảng nói muốn về sửa sang phong cách nhà cửa lại như thế nào, rồi trang trí nội thất ra làm sao. Sở Tiên ở bên cạnh gật đầu phụ họa theo lia lịa.

Đối với sửa sang nhà cửa, hẳn không có yêu cầu gì quá lớn hay phức tạp cả, tất cả đều chiều theo sự lựa chọn và sở thích của tiểu Đình.

Hai ngày sau, một công ty thiết kế liền tìm tới chỗ bọn Sở Tiên, cầm bốn bản phương án thiết kế tới thương lượng, tiểu Đình cùng bọn họ trao đổi một hồi, cuối cùng cũng quyết định được một bản thiết kế sửa sang theo đúng ý cô mong muốn, xem ra lần này tiểu Đình rất hào hứng và hài lòng.

- Nửa tháng sau là có thể vào ở rồi, em hào hứng chờ mong nhà của chúng ta quá! Tiểu Đình mặt mũi tràn đầy hưng phấn nói, mọi đồ đạc cùng đồ dùng trong nhà đều sử dụng chất lượng cao cấp và đều là loại khử độc, cho nên không cần chờ đợi tới mấy tháng, nửa tháng là có thể an toàn vào ở rồi.

- Nửa tháng nữa là em được nghỉ đông rồi, tới lúc ấy sửa xong dọn vào ở luôn là được. Sở Tiên cười.

Chuẩn bị xong xuôi công việc mua nhà, hai người về sau xem như là đã có một ngôi nhà của riêng mình, mấy ngày tiếp theo Sở Tiên lại khôi phục lại cuộc sống bình thân.

Qua khu nuôi cá nhìn ngắm cá, đưa tiểu Đình đi xem phim, các hoạt động sinh hoạt nhàn hạ này làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, an nhàn hưởng thụ cuộc sống, không chút ưu phiền nào, thật là cuộc sống hoàn hảo trong mơ của nhiều người.

Mười ngày sau, trong khu nuôi cá của hẳn cá lù dù vàng lớn và cá thiếu [1] đã nặng đến một cân hai, ngay tại thời điểm Sở Tiên đang không biết làm thế nào để tiêu thụ được số cá này thì hẳn nhận được một tin tức quan trọng ngoài sức tưởng tượng.

Thành phố Kinh Hải sắp tới sẽ tổ chức một cuộc triển lãm kiêm hội trợ ngư nghiệp quốc tế.

Triển lãm kiêm hội trợ ngư nghiệp quốc tế, là một cuộc tiêu thụ cỡ lớn quy tụ toàn các loài cá hải sản quý báu, và các kỹ thuật nuôi dưỡng mở rộng, gia công đóng gói hợp thành một thể trong cuộc hội chợ lần này.

Triển lãm này sẽ thu hút các trang trại cá mạnh nhất ở Trung Quốc, họ sẽ lấy ra những con cá mạnh đại diện cho khu nuôi cá của mình, cũng sẽ có các công ty đánh bắt cá hùng mạnh tới đây để tìm ra cá quý giá nhất thu hoạch trong một năm. Triển lãm ở đây có số người mua và lợi nhuận cao hơn bình thường.

Đến lúc đó, sẽ có 80% các loại hình liên doanh lớn của thành phố sẽ tới hội chợ tìm kiếm các nhà cung cấp cá chất lượng, cũng như có cả những vị khách giàu có nhiều tiền muốn tới tìm kiếm mua các loại cá hiếm và quý.

Ở nơi đó cá ngừ vây xanh đại tây dương, cá Bahaba Taipingensis, thậm chí bào ngư một đầu cũng có khả năng sẽ xuất hiện.

Đây là ngư nghiệp thịnh yển được tổ chức một năm một lần.

[1] Chi Cá thiếu (danh pháp khoa học: Culter) là một chi cá dạng cá chép, bao gồm 4 loài đã được công nhận. Tên gọi khoa học của chi này có nguồn gốc từ tiếng Latinh culter, nghĩa là "con dao".

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 279: Hội Chợ Triển Lãm Ngư Nghiệp

- Hội chợ triển lãm ngư nghiệp quốc tế.

Tin tức này là Sở Tiên xem được ở trên mạng, khi hẳn đang lướt web tìm hiểu về một số loài cá thì bỗng nhiên phát hiện ra, sau đó hẳn lại tìm hiểu trên

mạng kĩ hơn, phát hiện ra đây là một hội chợ triển lãm quy mô lớn.

- Nếu như thực sự hoành tráng như trên mạng giới thiệu thì đây đúng là một cơ hội tốt để tìm kiếm thị trường tiêu thụ, nếu như có thể hợp tác với các mô hình siêu thị lớn hoặc các khách sạn nhà hàng nổi tiếng thì việc tiêu thụ cá lù đù vàng lớn và cá thiều của mình không cần phải lo lắng gì hết nữa rồi.

- Ngày kia là bắt đầu rồi, nhà Cổ Lực làm về lĩnh vực khách sạn nhà hàng chắc anh ta cũng biết chuyện này, gọi cho anh ta thăm dò xem sao.

Sở Tiên rút điện thoại ra rồi gọi cho Cổ Lực, sau đó hỏi han về hội chợ triển lãm ngư nghiệp quốc tế rồi cuộc là như thế nào.

- Tin tức trên mạng là có thật đấy, thành phố Kinh Hải mỗi năm tổ chức hội chợ triển lãm ngư nghiệp quốc tế một lần, rất là long trọng, hàng loạt các chuỗi nhà hàng lớn nhỏ cùng với các siêu thị lớn đều cử người tới tham gia.

Cổ Lực xác minh với hần tin tức này là chính xác, Sở Tiên nghe xong liền gật đầu, sau đó hàn huyên với hần vài câu rồi cúp điện thoại.

"Ngày kia à, chỉ có đúng một ngày để chuẩn bị, ngày mai mình phải tới đó gấp mới được, tốt nhất là có thể thuê được một gian hàng chất lượng tốt."

Sở Tiên nghĩ rồi liền đứng dậy bắt tay vào chuẩn bị luôn, hần vớt từ trong khu nuôi cá ra chọn cẩn thận hai mươi con cá lù đù vàng lớn và cá thiều. Để đảm bảo cho những con cá này còn sống được khỏe mạnh, hần còn đặc biệt mang bình dưỡng khí theo.

Sau đó liền nghĩ ngợi, hay là mang thêm cả mấy con cá lù đù vàng lớn lần trước bắt được tại biển Đông Hải trước đi theo luôn, nhưng mà mấy con cá lù đù vàng lớn này lại là cá đông lạnh.

- Chỉ có so sánh mới biết được tốt xấu, cá lù đù vàng lớn mình nuôi với cá lù đù vàng lớn sinh sống tự do ở biển không hề có tí sự khác biệt nào, kể cả là chất lượng thịt hay là về phương diện giá cả.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Tiên nói với tiểu Đinh một câu rồi cùng Nhất Ngạc và Nhị Ngạc lái xe tới thành phố Kinh Hải nhanh nhất có thể.

Đến thành phố Kinh Hải, Sở Tiên tìm đến địa chỉ đã tra được ở trên mạng.

Thành phố Kinh Hải ở gần Đông Hải, mà hội chợ triển lãm ngư nghiệp quốc tế được tổ chức ở một trong một quảng trường lớn.

Cái chỗ này được gọi là khu chợ cá cách tân Kinh Hải, nơi đây không cùi bắp như trong tưởng tượng của Sở Tiên, mà nó lại là một thị trường thủy sản rất là hiện đại hoá, không có các mùi tanh đặc trưng của cá trong khu này, to lớn và đẳng cấp hơn khu chợ cá ở thành phố Thanh Hải nhiều.

Mà lần này hội chợ triển lãm ngư nghiệp quốc tế lại được tổ chức ở chính giữa khu chợ cá cách tân hiện đại này.

Ở đây, uỷ ban ngư nghiệp Kinh Hải đã xây dựng để tổ chức một hội chợ triển lãm đặc biệt, thường được sử dụng để bán cá cao cấp, tương tự như chợ Ngư Bảo trong khu chợ cá ở thành phố Thanh Hải.

Là một thành phố lớn vươn lên tầm thế giới, việc xây dựng và tổ chức chính thức hội chợ thủy sản rất là đẳng cấp. Vừa vào bên trong, sẽ thấy các gian hàng với những vách kính ngăn làm bằng thủy tinh ở cả hai bên. Một số gian hàng thậm chí có tủ lạnh trong suốt. Trên gian hàng, có một màn hình lớn nơi mọi người có thể chỉnh sửa giá cả và nhiều loại cá họ muốn bán.

- Tuyệt lắm, tuyệt lắm! Sở Tiên nhìn ngắm đánh giá chung quanh, không hổ danh là hội chợ ngư nghiệp thế giới, hai chữ thế giới ở phía sau đúng là đã nói lên đẳng cấp vượt bậc, hần tặc lưỡi lấy làm hài lòng lắm.

Hiện tại, có rất nhiều người ở đây, tất cả đều là những chủ hàng thủy sản đến thăm gian hàng này. Trong đó hầu hết các gian hàng đã được họ đặt trước rồi.

- Lại tới trễ rồi, tất cả lối vào đều được đặt hết rồi. Sở Tiên nhủ mày, nhưng ngay sau đó hần liền gần mày ra, cuộc triển lãm ngư nghiệp này không phải xếp thành hình vuông, mà là theo một vòng tròn, cách sắp xếp như vậy sẽ không gây ra một góc chết nào, hay nói cách khác các loài cá được này ở đây đều sẽ được mọi người nhìn thấy một cách bình đẳng. Có thể nói rằng mỗi gian hàng đều có cơ hội phô bày hết thế mạnh của mình cũng như các loài cá quý hiếm mình muốn quảng cáo với công chúng.

Ở vị trí trung tâm không có gian hàng nào được đặt ở đó cả, nhưng có một sân đấu giá trên đó có kê một kệ cao phía trên, trên đó lại đặt một hộp thủy tinh trên kệ, khoảng bốn hoặc năm mét vuông, chắc hẳn là nơi mà cá được bán đấu giá ở đó.

Sở Tiên đi chung quanh ngắm nghía một lúc, sau đó đi về phía quầy phục vụ.

- Xin chào, tôi muốn đặt một gian hàng, gian số 046.

- Vâng thưa tiên sinh, gian hàng số 046 là gian hàng hai trong một, vừa có rương để chứa cá sống, vừa có kệ để đặt cá đông lạnh, tiền đặt cọc cho một gian hàng là một vạn năm trăm, có thời hạn trong ba ngày, ngài quyết định đặt gian hàng này chứ? Nhân viên phục vụ giới thiệu và xác nhận lại lần nữa với khách hàng.

- Ừm, lấy gian đó đi. Sở Tiên gật đầu.

- Vâng thưa tiên sinh, hội chợ triển lãm quốc tế lần này được tổ chức trong ba ngày, thời gian diễn ra mỗi ngày từ chín giờ sáng đến bốn giờ chiều, đến

buổi trưa chúng tôi sẽ cung cấp đồ ăn trưa cho tất cả các gian hàng, ngoài ra nếu quý khách là hộ chủ khu nuôi cá, có nhu cầu hợp tác với các siêu thị lớn hoặc khách sạn thì có thể để lại ghi chú lưu ý ở chỗ chúng tôi, ngài chỉ cần nộp thêm một ít phí, chúng tôi sẽ có trách nhiệm thay ngài quảng cáo tới các siêu thị lớn, khách sạn, để giúp ngài đẩy nhanh được tiến độ thúc đẩy sản phẩm của mình tới công chúng cũng như tìm được các đầu mối muốn tìm hiểu mua hàng nhanh nhất có thể. Nhân viên phục vụ giới thiệu liên hồi về các lợi ích và gói dịch vụ bọn họ có với Sở Tiên.

- Nghe được đấy, cần thêm bao nhiêu tiền phí. Sở Tiên gật đầu.

- Tiên sinh, chỉ cần thêm một ngàn là có thể mua trọn gói dịch vụ rồi ạ. Nhân viên phục vụ cười tươi đáp.

- Ừm, không thành vấn đề. Sở Tiên gật đầu, sau đó hiếu kì hỏi:

- Hiện nay có bao nhiêu hộ chủ nuôi cá tham gia cuộc hội chợ này rồi?

- Tính đến thời điểm hiện tại thì đã có một trăm bảy mươi hộ, trong đó bao gồm cả các nhà sản xuất cá đóng hộp và sản xuất cá khô, tính theo số lượng mọi năm chúng tôi nhận thì sẽ có tầm hai trăm nhà tham gia. Nhân viên phục vụ tận tâm đáp lại câu hỏi của Sở Tiên.

- Hai trăm hộ cơ à, nhiều phết nhè! Sở Tiên ngạc nhiên ra mặt, cũng may là cái hội trường ở đây rộng lớn, nếu không thì nhiều hộ tham gia tới vậy cũng không chắc đã đủ sức chứa.

- Đúng vậy thưa tiên sinh, đây là đại hội triển lãm hội chợ ngư nghiệp quy mô lớn nhất nước ta, số lượng sản phẩm có thể bán ra khắp thế giới, chính vì vậy nên các hộ ngư nghiệp tương đối nhiều. Nhân viên phục vụ vừa cười vừa đáp lại.

- Ừm. Sở Tiên gật đầu, đứng đầu bảng xếp hạng những người đánh bắt cá đẳng cấp trên thế giới, nhưng mà đây cũng là do dựa vào số lượng người không lồ mà chèo lái được lên thoi, thật ra nước ta chỉ có thể coi là một nước lớn trong nghề ngư nghiệp, chứ không được coi là một cường quốc trong ngành ngư nghiệp được, về mặt kĩ thuật vẫn còn lạc hậu lắm.

Nhưng mà điều này chả liên quan gì tới Sở Tiên cả, hẳn cũng chả dựa vào mấy cái kĩ thuật ấy để tồn tại.

Nộp xong số phí quy định của hội chợ, Sở Tiên lái xe về tổng bộ Tiên Cảnh xem xét tình hình, cái ghế chủ tịch hội đồng quản trị từ khi được sửa chữa xong xuôi đẹp đẽ mà hẳn chưa tới đặt móng lần nào, lần này cuối cùng cũng có thể xé tem nó, và đương nhiên sự xuất hiện đột ngột của hắn khiến Trương Tiêu Hoa ngạc nhiên tột độ.

Buổi tối, Cổ Lực lái xe tới gọi hắn đi chơi cùng, hai người họ tìm một chỗ bắt đầu chén chú chén anh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Tiên tới khu hội chợ ngư nghiệp quốc tế, Nhất Ngạc cùng Nhị Ngạc cẩn thận đưa xô cá ở trong rương chuyên vào trong gian hàng.

Con cá lù đù vàng lớn còn sống do hắn nuôi được thả vào trong nước, còn cá thiếu cùng con cá lù đù vàng lớn biển bị đông lạnh hắn đặt trong các kệ đông lạnh ở trong gian hàng.

Riêng con cá thiếu đã được xử lí sạch sẽ, bong bóng trong ruột nó đã được rút sạch.

Bong bong của cá thiếu giá trị cực cao, hắn định tách bong bóng cá bán riêng.

Bong bóng cá phơi khô thì được đặt gọn gàng trong một cái túi.

Sở Tiên không bày quá nhiều hàng hoá, nên rất nhanh sau đó đã hoàn tất công việc bày biện. Bây giờ đã là tám giờ năm mươi phút sáng, vẫn chưa có một bóng du khách nào vắng lại tới cả.

Không có việc gì làm nên hắn bảo Nhất Ngạc, Nhị Ngạc ngồi ở gian hàng trông nom hàng hoá, còn hắn thì đi đến từng gian hàng một ngắm nghía.

Nhưng Sở Tiên mới được được hai bước thì liền bị một chiếc xe đẩy vào giữa hút lấy ánh nhìn.

Đây là một chiếc xe có thể nấu nướng được, ở trên đó có mười đầu bếp, trước mặt có bày biện đủ nào bếp lò, nào chảo, cùng các nguyên liệu nấu ăn phong phú khác.

“Đây chắc là một xe nấu ăn và kiểm nghiệm chất lượng thức ăn” Sở Tiên nhớ tới sự giới thiệu của nhân viên phục vụ hôm nọ nói với mình.

Ở hội trường, mọi người có thể mang cá biển của mình để nấu ăn nhằm thu hút người mua và dễ dàng tìm kiếm và tiến hành hợp tác hơn, nhưng mà sẽ phải mất một khoản kha khá cho các đầu bếp để nấu ăn riêng như vậy.

- Ban tổ chức suy nghĩ cũng chu đáo thật đấy, nhưng mà cũng hơi bị tham, đường kiếm lời tính hết cả. Sở Tiên cười thầm, sau đó đi tới một bên gian hàng xem.

- Ý, đây là tôm tít sao? [1] Sở Tiên đứng bên cạnh một gian hàng bày biện rất nhiều vật phẩm, nở một nụ cười.

Sở Tiên nhìn lên chú thích ở quầy hàng: Kĩ thuật nuôi dưỡng tôm tít tân tiến nhất ở Trung Quốc, sở hữu khu nuôi cá chuyên nuôi tôm tít, sản lượng mỗi năm cho ra hai mươi tấn tôm tít, tìm các doanh nghiệp để hợp tác tiêu thụ.

- Năm nay tôm tít đắt hơn mọi năm rất nhiều, nuôi tôm tít đều kiểm soát được khá.

Lúc này, Sở Tiên nghe thấy hai thanh niên đang nói chuyện với nhau ngẫm nghĩ đầu, vì tôm tít nổi trên mạng, nên thành ra giá của tôm tít cũng bị đội lên rất nhiều lần, không thể không công nhận rằng thị trường biến động là chuyện rất thú vị.

- Cà ra Hồ Dương Trùng [2], chắc chắn, đây là loại cua đất nhất ở Trung Quốc rồi.

- Cá rô Trung Quốc [3], gian hàng của ông chủ này bán tận hai tấn cá rô liền, giá trị toàn bộ nghe chừng đắt đỏ nha.

- Cá nóc [4], không nhiều người thích nuôi cá nóc, và lại ở trên thị trường lại rất khó để mua được loại này, nhưng mà mùi vị của loại cá nóc này rất ngon miệng, là một món ngon không thể thiếu trong một số nhà hàng, giá trị khá là đắt.

- Cá hộp, khách sạn và các siêu thị rất hay dùng loại cá hộp này.

- Cá khô, cá trắm đen phơi khô [5], món ăn khoái khẩu của nhiều người, mùi vị cực đậm đà và tinh tế, có thể ăn thử.

Sở Tiên đi dạo quanh một vòng, ngắm nghía từng gian hàng một, phát hiện ra phần lớn là các hộ nuôi cá, xí nghiệp gia công các loại cá, họ đều tới đây tìm kiếm những bạn hàng để hợp tác lâu dài, cũng như tìm kiếm hợp tác với siêu thị lớn và khách sạn lớn.

- Cá cam Nhật Bản [6], ôi là cá cam Nhật Bản chuẩn luôn này, tuyệt vời, hơn hai trăm năm mươi cân liền, hơn nữa mỗi một kì đều có thể cung cấp hai trăm năm mươi cân đều đặn, ông chủ gian hàng này cứng thật đấy. Lúc này, ở gần đây đột nhiên phát ra một tiếng kính hô.

Sở Tiên tò mò đi về phía mọi người đang xôn xao đó, nhìn thấy trên gian hàng có đặt trên đấy những loại cá toàn thân màu xanh và màu trắng, tận năm cân liền.

- Cá cam Nhật Bản, nghe nói loại cá này sinh sống quanh vùng biển Đông Hải và Nhật Bản, bơi ở khu vực có sức nước cản và độ nguy hiểm cao, để bảo đảm không bị chết do thời tiết khắc nghiệt, loài cá này được trời phú cho khả năng chịu lạnh rất cao, nên protein trong lớp thịt cực dày và chất lượng, nó còn được gọi với cái tên khác là “tuyệt phẩm mùa đông”. Cá cam Nhật Bản thơm ngọt kết với vị béo vốn có từ thịt cá, đặc điểm cá cam này có bề ngoài óng ánh và chắc nịch, hương vị cá rất đặc biệt, với từng thớ thịt săn và lớp mỡ ngậy li ti xen kẽ.

- Loại cá cam Nhật Bản này là sản phẩm cá bán chạy nhất của Nhật Bản khi mùa đông đến. Cá này được biết đến với nhiều tên gọi khác nhau như Amberjack, Yellowtail Hamachi, Buri,... nhưng phổ biến nhất vẫn là cái tên Hamachi quen thuộc, hay còn gọi là cá cam Nhật Bản. Cá Hamachi thuộc họ Carangidae, sinh sống trong môi trường tự nhiên tại các vùng biển Nhật Bản, có cả ở quần đảo Hawaii và Baja California. Loại cá này thường ăn những sinh vật nhỏ nơi đại dương và tiết kiệm năng lượng trong suốt mùa hè chuẩn bị cho mùa đông dài. Nhưng sản lượng của giống cá này có hạn, chỉ xuất hiện trong khoảng từ tháng 11 tới tháng 12 mỗi năm mà thôi, đánh bắt cũng rất khó. Hồi xưa nó được coi là cống phẩm tặng tướng quân và thượng phẩm đẳng cấp chuyển chế biến cho hoàng thượng dùng, cho tới hiện giờ cá cam Nhật Bản vẫn luôn là loại cá đỉnh của đỉnh về chất lượng và mức độ dinh dưỡng siêu đẳng. Thậm chí đây là món chủ đạo trong các nhà hàng lớn phủ khắp đất nước Nhật Bản.

- Không ngờ tới ở đây còn có thể tận mắt nhìn thấy loài cá cam Nhật Bản quý hiếm này, đúng là phúc ba đời mà.

[1] Tôm tít, tôm tích, tôm thuyền, bẹ bẹ hay tôm búa (do một số loài có càng tiến hóa thành dạng chùy), là tên được dùng để gọi nhóm giáp xác biển thuộc bộ Tôm chân miệng (Stomatopoda). Chúng không phải tôm cũng chẳng phải bọ ngựa nhưng chúng có tên trong tiếng Anh là Mantis shrimp hay tôm bọ ngựa vì chúng giống cả hai, với cặp càng giống của bọ ngựa. Tôm tít có mặt rộng rãi tại những vùng biển ôn đới và nhiệt đới trên toàn cầu. Bộ Tôm chân miệng bao gồm khoảng trên 400 loài và tất cả chúng đều nằm trong phân bộ Giáp đơn (Unipeltata). Bộ này có nhiều họ, trong đó họ Squillidae là họ có nhiều loài được dùng làm thực phẩm tại Việt Nam.

[2] Hồ Dương Trùng (chữ Hán: 阳澄湖; bính âm: Yang Cheng Hu) là một hồ nước ngọt cách thành phố Tô Châu 3 km về phía đông bắc, trong tỉnh Giang Tô, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Hồ này nổi tiếng với loại cua đặc sản là cà ra (Eriocheir sinensis).

Hồ Dương Trùng nằm giữa Thái Hồ và sông Dương Tử. Nó nằm trong phạm vi ranh giới tiếp giáp của khu Tương Thành với các huyện cấp thị Thường Thục và Côn Sơn và có diện tích khoảng 20 km².

Cà ra di chuyển từ hồ Dương Trùng đến đồng bằng châu thổ sông Dương Tử để giao phối và sinh sản trong tháng 9 và 10. Dân địa phương đánh bắt chúng vào thời điểm này. Năm 2002, tổng sản lượng đánh bắt loại cua này là 1.500 tấn.

[3] Cá quế hay còn gọi là cá quế mõm hếch (Danh pháp khoa học: Siniperca chuatsi) là một loài cá nước ngọt trong họ Percichthyidae thuộc bộ cá vược Perciformes sống trong nước ngọt. Chúng còn được gọi là cá trảng nguyên ngay cá rô Trung Quốc (鳊鱼). Chúng thuộc nhóm cá quế có tới 11 loại khác nhau.

Xuất xứ loài cá này vốn sống ở các hồ nước cạnh rừng quế, quế rụng xuống hồ cá ăn rồi ngấm vào thịt nên có mùi thơm đặc biệt thoang thoảng hương quế. Và khi đưa xuống núi, cá cũng phải rụng trong hồ lạnh, tạo môi trường thích nghi cho con cá hương quế này. Cá quế có thể chế biến thành nhiều món ăn ngon như món sashimi ăn với tương và mù tạt, hấp, sốt thơm hay nấu ngọt.

[4] Fugu (chữ Nhật: 河豚 hoặc 鰐; フグ?) là từ tiếng Nhật dùng để chỉ về cá nóc và các sản phẩm làm từ cá nóc, chúng được dùng làm nguyên liệu để chế biến những món ăn cao cấp. Chúng có mặt trong thực đơn của những bữa tiệc chiêu đãi, tiệc tối hoặc những sự kiện mang tính trang trọng nhưng đây là món ăn chứa đầy độc tố và nguy hiểm cao.

[5] Cá trắm đen (danh pháp hai phần: *Mylopharyngodon piceus*) là một loài cá thuộc Họ Cá chép, duy nhất thuộc chi *Mylopharyngodon*. Cá trắm đen được nuôi để làm thực phẩm và dược phẩm. Cá trắm đen có thể có chiều dài lên đến 1 m và nặng đến 41 kg. Chúng ăn ốc sên, ốc nhồi. Cùng với cá trắm cỏ và cá mè, đây là một trong những giống cá được nuôi phổ biến ở châu Á, được xem là một trong 4 loài cá nuôi quan trọng ở Trung Quốc và đã được người Trung Quốc nuôi hàng ngàn năm nay. Chúng không phân bố rộng khắp thế giới.

[6] Cá cam Nhật Bản hay còn gọi là Amberjack, Yellowtail Kampachi, Hamachi hoặc buri (鰯) (danh pháp khoa học: *Seriola quinqueradiata*[1]) là một loài cá biển trong họ Cá khế, phân bố có phạm vi phân bố trong tự nhiên từ miền đông bán đảo Triều Tiên, Nhật Bản đến quần đảo Hawaii, chủ yếu ở Nhật Bản, có cả ở quần đảo Hawaii và Baja California. Cá Hamachi được biết đến với nhiều tên gọi khác nhau như Amberjack, Yellowtail Hamachi, Buri, cá đuôi vàng nhưng phổ biến nhất vẫn là cái tên cá Hamachi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 280: Kỹ Thuật

- Công ty bảo ngư biển, là công ty bảo ngư biển kia! Bọn họ năm nào tham gia hội chợ triển lãm cũng đều mang đến rất nhiều bảo ngư hai đầu, nghe nói một năm trước số lượng đạt tới hơn ba mươi con cơ, đa số đều được lấy về từ Australia.

- Công ty cá thu ngư kia, không biết năm nay họ có trưng bày cá ngư vây xanh tây đại dương không nữa, năm ngoái một con cá ngư vây xanh tây đại dương hơn trăm cân bán được hơn một ngàn một trăm vạn đây.

- Công ty Âu Long của châu Âu đã nhìn thấy chưa? Hôm nay họ tính mua hai con về đây.

Tầm chín giờ, có rất nhiều hộ chủ đã bày biện xong hàng hóa của mình nên cũng như Sở Tiên nhàn rỗi nên đi chung quanh dạo ngắm nghía các gian hàng khác, một phần để xem năm nay bày bán những loại cá nào, hai là để xem trước liệu có đối thủ cạnh tranh không. Còn có một số hộ chủ khu nuôi cá khác chuẩn bị mua vài loại cá cực phẩm để về nấu ăn.

Toàn bộ hội trường của khu hội chợ rất rộng lớn, Sở Tiên đi dạo vòng vòng tầm năm phút mà chỉ mới đi nhìn ngó được hai mươi gian hàng, mỗi một khu xí nghiệp tới tham gia đều mang theo vào loại cá có giá trị kinh tế cực đắt đỏ theo, loại bán ba bốn mươi tệ nửa cân cực hiếm thấy xuất hiện ở đây.

Trong đó phần nhiều đều bán các loại cá hải sản, cùng những loài cá nước ngọt quý hiếm, nhưng số lượng lại không nhiều lắm.

Ngoại trừ bán một số loài cá, còn có rất nhiều thực phẩm được chế tạo từ cá nữa, phải kể đến như cá hộp, hay là các loại cá khô có thể thử ăn luôn tại đó, Sở Tiên bước tới bên một gian hàng bán cá khô, lấy một miếng cá khô nhỏ cho vào miệng nếm thử, mùi vị khá tuyệt, nhưng mà so với cá khô hán làm thì còn kém xa.

- Ý, đây là cá lù đèn vàng lớn à? Sở Tiên đang lượn lờ chung quanh hội trường, bỗng nhiên nhìn thấy một gian hàng bày bán cá lù đèn vàng lớn.

Sở Tiên ngược đầu lên nhìn lên phần giới thiệu ở trên màn hình lớn: Nuôi dưỡng cá lù đèn vàng lớn, đảm bảo 90% gần nhất với giống cá lù đèn vàng lớn sống ở biển, hương vị ngọt tươi, giá bán ba trăm tám tám nửa cân, hợp tác cùng các thương gia, giá cả có thể đàm phán.

- Đảm bảo 90% gần nhất với giống cá lù đèn vàng lớn sống ở biển, haha. Sở Tiên bật cười, nhìn lên tấm biển đó mà hán thấy thật tức cười làm sao, ở trong gian hàng bày đều là những con cá lù đèn vàng lớn tầm hai mươi cm, nặng tầm gần nửa cân.

Mức độ sinh trưởng của giống cá lù đèn vàng lớn này khá chậm chạp, phải mất một năm mới có thể lớn được ba bốn lạng, để nuôi được một con cá lù đèn vàng lớn một cân mất ít nhất ba năm, thường thì cá lù đèn vàng lớn được nuôi theo kiểu thủ công đều chỉ tầm hơn nửa cân là cùng, rất hiếm gặp con nào hơn một cân, vì cũng chẳng đáng giá lắm.

- Cá lù đèn vàng lớn của nhà này bán mặc dù rất giống với loại sống ở biển, nhưng đối với những người có kinh nghiệm dày dặn thì vẫn có thể phân biệt được.

Chiều theo hình thức bên ngoài thì cá lù đèn vàng lớn sống ở biển thân thường có màu vàng đậm hơn, miệng cá có màu hồng phấn rõ ràng hơn, thân cá mảnh mai và cái bụng nhỏ gọn. Cũng do môi trường sống nên miệng của loài cá hoang dã và vòng tròn mắt của nó sẽ lớn hơn, vây dày và vây đuôi nó có hoa dày đặc, cùng với đó là các thớ thịt được sắp xếp tương đối chặt chẽ. Lúc ăn vào miệng có vị “dai chắc” cảm giác rất ngon miệng chỉ muốn ăn thêm vài miếng nữa mới thôi. Còn hình dạng của những con được nuôi theo kiểu gia công thì mình tương đối béo phì, bụng to, thịt mềm, hương vị không tinh khiết như tự nhiên.

Cá lù đèn vàng lớn của nhà này kì thực không quá tệ, chỉ ít cũng chất hơn so với khu nuôi cá mà Sở Tiên gặp ở thành phố Thanh Hải, nhưng nếu để so sánh với quần đảo Nam Kỳ thì cũng vẫn còn kém chút đỉnh, mà giá cả ở đây bán lại không hề rẻ.

Sở Tiên đứng trước gian hàng trong lòng ngầm so sánh các nơi nuôi cá với nhau, nhưng mà khu nuôi cá ở quần đảo Nam Kỳ lại tương đối nhỏ, chỉ cần có hàng là sẽ bán hết ngay tấp lự, chắc do vậy nên ở hội chợ triển lãm này không nhìn thấy nhà nuôi cá đó đến góp vui.

- Người anh em, cậu muốn mua cá à? Ở trước gian hàng có hai người trung niên, nhìn thấy hắn đứng ngẩn người ra đấy một lúc lâu liền tò mò hỏi.

Bây giờ đã là hơn chín giờ, ở trong hội trường người đã bắt đầu đông dần lên, khách khứa kéo tới nườm nượp, vậy nên họ tưởng nhầm hắn là người mua hàng cũng không có gì khó hiểu.

- Không phải đâu. Sở Tiên lắc đầu sau đó nhìn người trung niên đó cười, hiểu kì hỏi:

- Ở chỗ các anh không còn cá lù đèn vàng lớn nào to hơn à? tầm cân rưỡi ấy?

- Sao có được, bây giờ loại nuôi thủ công làm gì có con cá lù đèn vàng lớn nào tầm cân rưỡi đâu cậu em. Ông chủ của gian hàng đó cười lắc đầu:

- Cá lù đèn vàng lớn nặng cân rưỡi ít phải nuôi trong ba năm, thậm chí là phải mất tới bốn năm ấy chứ đùa à, ai dám đợi ngần ấy thời gian cơ chứ, nhờ đâu trong thời gian nuôi xảy ra vấn đề gì thì lỗ nặng lắm, hơn nữa nuôi càng lâu thì chất lượng thịt càng đi xuống, thường thì chỉ cần nuôi tầm một năm là bán đi được rồi.

Sở Tiên ngẫm nghĩ lời ông chủ đó nói, đối với loại cá đặc biệt như cá lù đèn vàng lớn này thì yêu cầu môi trường nuôi dưỡng cũng như chất lượng nước phải cực kì khắc khe, nuôi thời gian càng lâu, ngược lại sẽ khiến chất lượng thịt của cá lù đèn vàng lớn xuống cấp, vì dù sao môi trường thủ công thì không thể bì lại được với môi trường tự nhiên.

Đây cũng chính là điều tạo nên việc cá lù đèn vàng lớn bán trên thị trường thường chỉ tầm nửa cân một con, không có con lớn hơn.

Nhưng cá lù đèn vàng lớn lại có một đặc tính điển hình, đó chính là cá lù đèn vàng lớn càng nặng thì giá cả bán ra lại càng cao, ví dụ như một con cá lù đèn vàng lớn nửa cân sống ở biển, giá cả sẽ rơi vào tầm năm trăm đô lên và tám trăm đô lại, thế nhưng chỉ cần đạt tới một cân thôi thì giá cả lại tăng vọt lên hơn một ngàn nửa cân, con cá lù đèn vàng lớn cân rưỡi có thể bán với giá ba bốn ngàn, vậy tính ra một con bán với giá trên vạn là rất thường tình.

Mà một khi cá lù đèn vàng lớn này lớn quá hai cân rưỡi thì thường giá sẽ đội lên năm ngàn.

“Lần hội chợ này kết thúc sau vài ngày, chắc là cá lù đèn vàng lớn sẽ có thể lớn đến cân rưỡi, nếu như áp dụng giá bán của cá lù đèn vàng lớn biển thì một con kiểu gì cũng thu về được hơn vạn, nhưng mà giá cụ thể cũng rất khó để định đoạt” Sở Tiên mải mê trong bụng, lúc này du khách ở bên ngoài ngày một đông hơn nên hắn không đi về phía cửa nữa mà quay trở về gian hàng của mình.

- Vị trí đẹp ở hai bên cửa đều bị một số hộ cá độc chiếm hết rồi, bọn họ muốn tìm một số nhà có thị trường lớn để hợp tác làm ăn lâu dài tiêu thụ số hàng của khu nuôi cá mình đi, còn ở bên trong thì có bày bán một số loại cá quý hiếm, ví dụ như các loại cá ngừ vây xanh tây đại dương, hay cá Bahaba Taipingensis.

Sở Tiên nhìn ngắm chung quanh, trong lòng đoán già đoán non như vậy rồi quay trở về gian hàng của mình.

Khi hắn bước về gian hàng của mình thì liền cảm thấy khó hiểu khi ở đó đang tập trung ba bốn người đàn ông trung niên, chỉ chỉ trỏ vào cá lù đèn vàng lớn cùng cá thiếu của hắn.

- Mấy vị, muốn mua cá sao? Sở Tiên bước tới hỏi luôn.

- Cậu là ông chủ của gian hàng này à? Một người trung niên tò mò nhìn hắn dò xét.

- Đúng vậy. Sở Tiên gật đầu, sau đó nhìn bộ quần áo trên người họ đang mặc, liền cười nói:

- Các vị cũng toi tham gia hội chợ ngư nghiệp ư?

- Đúng vậy, chúng tôi là khu nuôi cá Ông Dương, ở ngay bên cạnh gian hàng của cậu, ban nãy khi bày hàng xong thì nhìn thấy mấy loại cá ở gian hàng của cậu, liền thấy rất là kinh ngạc, không ngờ tới cậu thanh niên trẻ như vậy mà có thể bắt được hai mươi con cá lù đèn vàng lớn cân rưỡi với hai mươi con cá thiếu đẹp như vậy, mấy con này giá trị phải tầm ba bốn mươi vạn ấy. Người trung niên ở khu nuôi cá Ông Dương đó không giấu nổi sự kinh ngạc mà thốt lên.

- Ô? Anh nghĩ rằng số cá lù đèn vàng lớn này là đánh bắt ở biển sao? Sở Tiên rất hứng thú khi nghe thấy người trung niên đó nhận xét như vậy.

- Hừm? Người trung niên ở khu nuôi cá Ông Dương đó hơi sững người:

- Không phải là cá hoang dã thì là cá cậu nuôi sao, nếu nói về trình độ nuôi cá thủ công hiện giờ thì không thể nuôi được ra cá lù đèn vàng lớn cân rưỡi như thế này được. Haha, anh bạn trẻ, tôi không có nhiều kiến thức về cá thiếu cho lắm, nhưng tôi lại rất am hiểu về cá lù đèn vàng lớn đấy nhé, số cá lù đèn vàng lớn này của cậu đều là cá đánh bắt ở biển cả.

Sở Tiên cười phá lên, hắn nhìn lên màn hình trên gian hàng của hình phát hiện ra hắn quên ghi thông tin của hàng hóa hắn bán, xong rồi liền đi tới chiếc máy tính đặt bên cạnh gian hàng ghi ngay thông tin lên đó:

- Cá thiếu và cá lù đèn vàng lớn của khu nuôi cá Tiên Cảnh cùng với cá lù đèn vàng lớn hoang dã có chất lượng ngang nhau, cá lù đèn vàng lớn cân rưỡi bán với giá một vạn năm một con, còn cá thiếu cân rưỡi một vạn một con, tìm kiếm các thương gia hợp tác lâu dài.

- Sao có thể thế được. Sở Tiên vừa gõ xong những dòng chữ này hiện lên trên tấm màn hình lớn thì người trung niên đứng bên cạnh liền kinh hô lên.

- Sao lại không thể thế được. Sở Tiên cười:

- Những con cá lù đèn vàng lớn và cá thiếu này đều do chính tay tôi nuôi lớn, so với loại hoang dã thì không hề thua kém chút nào.

- Cái này... Cậu nuôi ở biển à? Diện tích bao nhiêu mới khiến cho chúng độc nhất vô nhị so với cá hoang dã vậy? Người trung niên ở khu nuôi cá Ưông Dương vẫn không thể tin nổi mà hỏi dồn hấn.

- Rộng lắm.

Hồ nuôi cá Phong Đài thực sự rất rộng lớn, ở trong có đủ sức nuôi hai ba mươi tấn cá thường, nhưng ở trong đó mới chỉ nuôi đúng hai loại, mười mấy tấn cá lù đèn vàng lớn và cá thiếu mà thôi, cũng chính nhờ điều kiện tốt này mới khiến cho cá lù đèn vàng lớn nuôi thủ công không có sự khác biệt so với cá lù đèn vàng lớn hoang dã.

- Người anh em, cậu chính là nhà nuôi cá quy mô lớn nhất ở Trung Quốc đầu tiên có khu nuôi cá nuôi được cá lù đèn vàng lớn to tới vậy, nếu như chất lượng thịt và mùi vị của nó không có nhiều sự khác biệt thì giá cả cá của khu nuôi cá của cậu chắc chắn không thể tương đương nổi! Người trung niên ở khu nuôi cá Ưông Dương cảm thán.

- Về phần chất lượng tôi có thể đảm bảo, tuyệt đối ngon không kém so với loại sống ở biển, trong gian hàng của tôi ở trong kệ đông lạnh chính là mấy con cá lù đèn vàng lớn được đánh bắt ở biển, hai loại này mùi vị đậm đà ngang nhau, không thể phân biệt được. Sở Tiên cực kì tự tin đáp.

Cá lù đèn vàng lớn tự tay mình nuôi hấn cũng đã nếm thử, chất thịt và mùi vị của nó hoàn toàn sánh ngang với cá sống ở biển.

- Lợi hại, kĩ thuật khu nuôi cá chỗ các cậu đúng là đỉnh thật đấy, không biết số cá lù đèn vàng lớn cần rười này các cậu nuôi trong bao lâu? Người trung niên ở khu nuôi cá Ưông Dương hỏi han thêm.

- Đây là bí mật. Sở Tiên nói rồi cười một cách bí hiểm, hấn không thể nói ra được là số cá này hấn chỉ nuôi vồn vện trong một tháng đã lớn nhanh như thổi lên tận cần rười, mà kể cả có nói ra chắc cũng chẳng có ai tin chuyện hoang đường này.

Nếu như Phong thúc và những công nhân trong khu nuôi cá không được tận mắt nhìn thấy con cá dunkleosteus dữ tợn đó, thì cũng chẳng một ai tin cá có thể lớn nhanh như vậy, nhưng tất cả đều chỉ nghĩ rằng ông chủ của họ rất thần kì và có tài năng mà thôi.

Nhìn thấy bộ dạng bí hiểm của Sở Tiên, mấy người trung niên ở khu nuôi cá Ưông Dương đó liền bắt đầu đi lác đác, nhưng bọn họ không đi sâu thêm vào chuyện của Sở Tiên nữa, họ cũng hiểu có những thứ và kĩ thuật là điều tuyệt đối phải được bảo mật.

Sở Tiên chuyện trò cùng họ thêm vài câu, biết được họ đang nuôi dưỡng cá mú.

Nói đến cá mú, mấy người trung niên đó vô cùng tự hào, trong cuộc nói chuyện họ tiết lộ với hấn, cá mú của khu nuôi cá Ưông Dương của họ bán đắt hơn mười tệ so với giá cá mú được bán trên thị trường, mà mùi vị chỉ kém hơn một tí xíu so tới cá mú nuôi ở biển, chào giá bán trên thị trường nửa cân có thể bán bầy tám mươi tệ.

Sở Tiên nhìn gian hàng bên cạnh, hấn nhìn số cá mú đó mà thoáng hiện vẻ kinh ngạc, chất lượng cá mú rất là ổn, người thường không thể phân biệt nổi đâu là cá nuôi đâu là cá hoang dã.

- Không hổ danh là khu nuôi cá đã có kinh nghiệm mười năm nuôi cá, cá mú của các anh rất là tuyệt hảo,

- Haha, mùi vị cũng không kém đâu nhé, nếu mà được một đầu bếp giỏi chế biến thì mùi vị làm ra tuyệt đối không thể kém hơn so với cá hoang dã được.

Sở Tiên gật đầu, đối với các hộ nuôi cá mà nói kĩ thuật nuôi cá là điều quan trọng hàng đầu, cái này cũng giống với cá kiểng vậy, có người nuôi cá kiểng có thể bán ra vài vạn thậm chí vài chục vạn, thế nhưng ngược lại có những người chỉ thu về được vài trăm, có khi còn tệ hơn là vài chục.

Sở Tiên nuôi mấy con cá lù đèn vàng lớn cần rười này mặc dù đang là số một, cũng chỉ là hấp dẫn sự tò mò một số khu nuôi cá khác thôi, chứ mỗi năm ở đây đều xuất hiện một vài con cá của các khu nuôi cá khác có chất lượng cực cao, thế nên họ cũng không lấy làm lạ lắm.

Nhưng nếu họ mà biết được số cá này chỉ được nuôi vồn vện trong vòng một tháng mà đã lớn thành công như vậy thì chắc chắn sẽ chẳng thể bình tĩnh nổi như hiện giờ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 281: Mua Sạch Cá Lù Đèn Vàng Lớn

- Anh Triệu, mỗi năm số lượng người tới tham gia hội chợ ngư nghiệp quốc tế đông không?

Đến tầm mười giờ, những người vắng lai còn lại ở hội chợ ngư nghiệp quốc tế thưa dần đi, điều này khiến cho Sở Tiên cảm thấy rất kinh ngạc, cho tới thời điểm hiện tại gian hàng của hắn chẳng có lấy một mống khách nào tới xem cả, vậy nên hắn rất chi là tò mò hỏi lão Triệu ở bên khu nuôi cá Ưông Dương.

- Nhiều lắm, nhưng mà cậu phải đợi tới tầm một giờ chiều cơ, cậu xem xem ở xung quanh có rất nhiều các gian hàng đã được người ta đặt hết hàng từ trước rồi, thế nên mới không có người nào qua xem cả. Khu nuôi cá Ưông Dương không phải là lần đầu tham gia hội chợ ngư nghiệp quốc tế này nên chẳng lấy làm lạ, bọn họ rất có kinh nghiệm trong chuyện này.

- Ô? Sở Tiên quay mặt ra sau nhìn, có hơi hồ nghi hỏi:

- Đúng là có rất nhiều hộ chủ khu nuôi cá, gian hàng của họ chẳng có ai ghé thăm cả.

- Ban tổ chức phát cho cậu một tập san mà cậu không chú ý xem gì cả, nếu mà lật ra đằng sau ấy, cậu sẽ nhìn thấy, vào mỗi ngày lúc hai giờ chiều sẽ có hai tiếng để bán đấu giá, lúc đó thì nào là cá ngừ vây xanh đại tây dương, cá Bahaba Taipingensis, cá mào gà đỏ [1], cá lù đèn vàng lớn, cá vong bất liễu ngư [2], cá nóc Trường Giang, cá chấy thường Trường Giang [3], cá vược, vân vân những loại cá đẳng cấp trên thế giới khác nữa, rồi còn cả bào ngư, cua Alaska,... Thường thì buổi sáng khách khứa khá ít, buổi chiều mới đông, tới lúc đó chắc cũng phải trên ngàn người. Anh Triệu nói với hắn.

- Ô, ra là vậy à, chả trách mà tôi cứ thấy ít người qua lại quá. Sở Tiên gật đầu.

Một năm tổ chức hội chợ ngư nghiệp quốc tế một lần, các loại cá quý hiếm không phải là hiếm gặp, mỗi khi tới phần bán đấu giá đều hấp dẫn cực nhiều du khách tới xem.

Thậm chí còn có những thực khách cuồng cá, chỉ muốn tới đây để mua nửa cân cho tới một cân thịt cá, hoặc là tìm kiếm các loại hải sản khác để về ăn mà thôi.

Buổi sáng đúng là rất ít người, có tới thì cũng chỉ là các hộ chủ khu nuôi cá muốn đến tìm những nhà hợp tác làm ăn kinh doanh, ngoài ra là người của các siêu thị lớn cùng với các khách sạn cũng đến để thăm dò thị trường.

Nhưng bây giờ tới đây chỉ là các chuỗi nhà hàng tương đối nhỏ, những nhân viên ở chuỗi nhà hàng nhỏ đó thấy chỗ cá lù đèn vàng lớn ở gian hàng Sở Tiên liền thích thú đi qua đó xem xét.

Mấy người bọn họ cảm thấy có hứng thú vô cùng với số cá lù đèn vàng lớn mà Sở Tiên bày bán ở gian hàng, thậm chí là còn có phần gấp gáp, bọn họ nghĩ nuôi cá lù đèn vàng lớn như thế này kiểu gì cũng có thị trường rộng mở, hơn nữa giá cả cũng rẻ hơn nhiều so với cá lù đèn vàng lớn ở biển.

Thế nhưng khi bọn họ qua thăm dò giá cả thì Sở Tiên đưa ra cái giá không như họ mong đợi, hắn nói mỗi nửa cân bán với giá ba ngàn, nếu mua với số lượng lớn thì giá cả có thể đàm phán thêm.

Điều này khiến cho mấy nhân viên thu mua tới hỏi giá đều shock ra mặt, cá lù đèn vàng lớn nuôi thủ công mà giá đắt ngang ngửa so với loại sống ở biển, ai cũng lắc đầu khi nghe thấy hắn hét mức giá trên trời như vậy, mà cá của hắn lại là loại tự nuôi nữa chứ, thế nên chẳng ai muốn mua.

Sở Tiên thấy họ lắc đầu bỏ đi như vậy không hề tỏ ra níu kéo, những nhân viên thu mua ở chuỗi nhà hàng nhỏ và mấy khu liên hợp kinh doanh nhỏ lẻ này nếu có mua thì cũng chẳng mua với số lượng lớn được, chả bỏ công tốn nước bọt đàm phán giá cả với họ.

Đến trưa, ban tổ chức phát cho mỗi người một hộp cơm, Sở Tiên cũng không dỗi đi mà vẫn ở cạnh gian hàng của mình, ngồi tại đó ăn hết xuất cơm của mình tiếp tục chờ đợi.

Đến hai giờ chiều, Sở Tiên mới nghiệm chứng được câu nói của anh Triệu, người tới đông đúc náo nhiệt nhiều hơn ban sáng gấp mấy lần, mà lại còn như thể cùng lúc đến nữa, khiến cho các gian hàng đang trống trải trong nháy mắt tấp nập trở lại.

- Tới rồi, đến hết rồi này, sau một giờ chiều khách khứa cũng nhộn nhịp hơn hẳn. Anh Triệu nhìn đồng hồ rồi cười nói với Sở Tiên.

Sở Tiên gật đầu, ngồi ở gian hàng, hắn thấy không lâu sau đó dòng người ngày càng đông tập trung ở chỗ phía trung tâm hội chợ, trong đó có rất nhiều nhân viên các xí nghiệp trước ngực có đeo một cái thẻ công tác, còn có rất đông trung niên khí chất phi phàm bước tới, rồi còn có cả rất nhiều cô gái trẻ đẹp, cùng với người nước ngoài tới cũng không phải là ít.

- Chắc chắn, quy cách của hội chợ này cao phết đấy nhì, lại còn có cả bao nhiêu người đẹp và người nước ngoài tới nữa. Sở Tiên nhìn vào đám đông kinh ngạc nhận xét.

- Haha, có nhiều cô gái đẹp đều có sở thích ăn cả thế giới mà cậu không biết sao, họ tới đây đã có tính toán cả rồi. Càng là những loại cá đắt đỏ quý hiếm thì lại càng bổ béo cho da dễ thêm mịn màng, cho nên có người đẹp tới đây cũng chẳng có gì lạ cả. Anh Triệu thấy Sở Tiên tỏ vẻ kinh ngạc thì liền giải thích.

Sở Tiên cười rồi gật đầu. Có rất nhiều hải sản và các loại cá tốt cho cơ thể và da dẻ, nhất là bong bóng cá.

Bong bóng cá có chứa gelatin rất dồi dào, là sự lựa chọn thông minh cho phái nữ muốn bổ sung collagen, protein. Trong da của cơ thể con người có 70% được cấu tạo bởi collagen, tạo thành màng lưới bảo vệ trong cấu trúc da và hỗ trợ cho da, làm cho da trông mịn, đầy, mềm và đàn hồi. Trong quá trình con người trưởng thành theo thời gian, collagen trong mô da dần dần mất đi theo năm tháng, do đó da mất tính đàn hồi, mỏng đi và lão hóa, xuất

hiện hiện tượng da lỏng lẻo, nếp nhăn nhiều và khô ráp... nên việc bổ sung collagen kịp thời có thể khôi phục lại tuổi trẻ, lấy lại sức sống cho làn da.

Sở Tiên nhìn ngắm bong bóng của con cá thiếu của hân, giá trị một hai vạn nửa cân, nếu mà có thể tìm được một nhà muốn mua thì tốt biết mấy.

.....

Công ty Thâm Hải Đông Ngư là một xí nghiệp lớn gia công hải sản và đánh bắt cá, có trong tay thương hiệu hải sản của riêng mình, lượng tiêu thụ ở các thành phố lớn rất cao.

Một tháng trước, bọn họ trong một lần ra khơi, bất ngờ gặp được một bầy cá lù đèn vàng lớn, lúc đó nhân viên ở trên thuyền đều ngạc nhiên tốt độ, khi đẩy không thể tin được lại gặp được một bầy cá lù đèn vàng lớn tới vậy, không ai còn tin vào mắt mình nữa. Đây đúng là của từ trên trời rơi xuống.

Mặc dù nói đàn cá này chỉ có hơn một ngàn con, nhưng nếu mà đánh bắt hết chỗ cá này lên chắc chắn thu về một món hời đậm.

Bọn họ vui mừng liền vội vã thu lưới về, vớt lên được một nửa số cá trong cả đàn cá lù đèn vàng lớn khiến họ vui mừng khôn tả, dù cho hơn năm trăm con còn lại đã chạy mất nhưng vẫn khiến họ mãn nguyện lắm rồi.

Khi mà chủ tịch hội đồng quản trị của công ty Thâm Hải Đông Ngư biết được sự tình lập tức triển khai việc đem số cá lù đèn vàng lớn này đi bán đấu giá ở hội chợ ngư nghiệp quốc tế vào một tháng sau đó.

Một hai con cá lù đèn vàng lớn không có tư cách để bán đấu giá, nhưng mà hơn năm trăm con cá thì quá thừa tư cách để tham gia rồi, và lại với số lượng lớn tới vậy sẽ khiến cho các khách sạn lớn tranh nhau để mua hàng.

Với số lượng hiếm hoi của cá lù đèn vàng lớn hiện giờ thì ở trên thị trường thật sự rất khó mà mua được, muốn ăn thì phải tới các khách sạn nhà hàng năm sao mới có mà ăn.

Một khi bọn họ tung ra bán đấu giá năm trăm con cá lù đèn vàng lớn này trong một lần thì chắc chắn sẽ làm biến động giá cá lù đèn vàng lớn trên thị trường.

Hơn nữa cũng sắp Tết rồi, các nhà hàng khách sạn cực kì khan hiếm các loại cá, nhất là những loại quý hiếm, kiếm được một con cá thuộc loại đẳng cấp thì có thể nâng tầm cả cái khách sạn ấy lên mấy cấp bậc ấy chứ không phải đùa.

Thế nhưng trước khi tới ngày bán đấu giá, bọn họ lại có ý tưởng mới, đó chính là thu mua lại toàn bộ cá lù đèn vàng lớn được bày bán có mặt trong hội chợ ngày hôm đó, nhằm tạo thành một thị trường độc quyền, điều này sẽ biến công ty họ trở thành bá chủ và có quyền hét giá cao ngất trời.

Theo như tình hình năm ngoái, trong toàn hội chợ ngư nghiệp chỉ có sáu bảy mươi con, lúc khan hiếm thì chỉ có tầm bốn năm mươi con là cùng, thế nên năm nay bọn họ phải chớp lấy cơ hội ngàn vàng này, bỏ ra trước mấy mươi vạn để mua lại toàn bộ số cá lù đèn vàng lớn có trong hội chợ, như vậy thì giá cả của cá lù đèn vàng lớn sống ở biển trong cả cái hội chợ ngư nghiệp này đều sẽ do một tay họ định đoạt, tới lúc đó họ có điều chỉnh giá cao hơn lên chút đỉnh so với giá thị trường thì các khách sạn nhà hàng cũng không thể từ chối đâu.

Năm người của công ty Thâm Hải Đông Ngư tới đây từ lúc trưa, họ đi xem xét thị trường nhìn ngắm các gian hàng ở đây rồi cười rộ khi nhìn thấy từng loại cá và hải sản được bán tại hội chợ.

- Cá lù đèn vàng lớn sống ở biển chỗ các anh bán như thế nào vậy? Chủ tịch hội đồng quản trị Đỗ Cường của công ty Thâm Hải Đông Ngư nhìn thấy một gian hàng bày bán cá lù đèn vàng lớn, trong đó có ba con cá hoang dã liền hỏi.

- Ba con cá lù đèn vàng lớn của tôi, một con một cân lạng rưỡi, một con nửa cân một lạng, còn một con nửa cân một lạng, con một cân lạng rưỡi bán với giá năm ngàn sáu trăm, con nửa cân một lạng bán với giá ba ngàn tám trăm, con nửa cân một lạng bán với giá một ngàn sáu trăm. Ông chủ của gian hàng đó ngã giá luôn.

- Cả ba con này tôi đều mua, một vạn nhé. Đỗ Cường nhìn ba con cá lù đèn vàng lớn nói không do dự.

- Còn trả giá cái gì. Ông chủ gian hàng đó hơi khó chịu, thể hiện rõ thái độ anh muốn mua thì mua không mua thì lượn cho nước nó trong nhìn hân ta.

- Haha. Đỗ Cường nhìn thấy thái độ của ông chủ gian hàng đó thì liền bật cười, tình hình hiện tại của ông chủ bán cá lù đèn vàng lớn này là thừa người mua chứ không thừa người bán, hân không lo không có ai mua cả bởi vì giống cá lù đèn vàng lớn này vốn quý hiếm, nên kiểu gì cũng bán được.

Thế nhưng Đỗ Cường nhìn thấy thái độ này liền cảm thấy thích thú vô cùng, thậm chí hân còn thấy rất thoải mái.

- Ba con cá lù đèn vàng lớn này tôi mua tất. Đỗ Cường nói lại một lần nữa.

- Được thôi, các anh có muốn cân không? Ông chủ gian hàng tự dưng lấy lại sự nhiệt tình, niềm nở hỏi người mua hàng.

- Không cần thiết đâu, gói gém luôn lại cho tôi là được. Đỗ Cường cực kì hào sảng đáp.

- Được rồi, ngài đợi cho một lát.

- Đỗ tổng, chỉ cần chúng ta thu mua lại hết số cá lù đèn vàng lớn ở hội chợ này, cộng thêm với số cá chúng ta có trong tay thì kiểu gì cũng nhận được sự theo đuổi của tất cả các nhà hàng khách sạn lớn. Người trung niên bên cạnh Đỗ Cường bắt đầu nịnh hót.

- Chính xác, mười mấy con cá lù đèn vàng lớn có thể chẳng làm nên chuyện, không được mấy khách sạn đó coi trọng lắm, nhưng mà nếu như là mấy trăm con thì tình hình hoàn toàn thay đổi rồi, hiệu ứng còn cao hơn là số cá ngư vây xanh tây đại dương với cá Bahaba Taipingensis ấy chứ.

Đám người bên cạnh nhao nhao nói góp vào khiến Đỗ Cương lấy làm đắc ý lắm, lần này số cá lù đèn vàng lớn trong tay bọn hắn có thể bán đi thu về ba bốn trăm vạn chứ chẳng ít, đối với một xí nghiệp một năm thu về hơn một ngàn vạn lợi nhuận thì đây đúng là một con số không nhỏ.

- Đỗ tổng, nhà trước mặt là khu nuôi cá lù đèn vàng lớn, tôi thấy kĩ thuật nuôi cá thủ công của họ khá ổn, tầm nửa cân cá lù đèn vàng lớn ba trăm tám tám tệ. Lúc này, bọn họ đi tới trước một gian hàng nuôi cá lù đèn vàng lớn, người trung niên bên cạnh Đỗ Cương liền giới thiệu với hắn.

- Hừm, ba trăm tám tám tệ nửa cân, cũng không tệ nhỉ, nhưng mà giống cá nuôi cũng chỉ là nuôi mà thôi, làm sao là hơn được cá hoang dã chứ. Đỗ Cương không mấy hài lòng liền lắc đầu.

- Phải đấy, cá lù đèn vàng lớn nuôi thủ công kể cả về chất lượng thịt hay là về độ thẩm mỹ cũng kém hơn rất nhiều so với cá lù đèn vàng lớn sống ở biển, cái này chúng ta có thể bỏ qua được, những nhà hàng đẳng cấp bọn họ luôn tìm những loại hoang dã chứ không thêm để ý tới mấy loại tự nuôi như này đâu.

Đám người của công ty Thâm Hải Đông Ngư đi vòng vòng chung quanh xem xét, từng gian hàng một không bỏ qua một nhà nào, chỉ cần nhìn thấy bán cá lù đèn vàng lớn hoang dã là liền mua về, chẳng bao lâu sau đó, bọn họ đã mua về tổng cộng hơn hai mươi con cá.

- Cá lù đèn vàng lớn sống ở biển năm nay ít thật đấy! Đi một vòng về mà chỉ mua được có hơn hai mươi con, điều này khiến bọn họ ai nấy cũng đều cảm thấy nằm ngoài ý muốn.

- Đỗ tổng ngại không phải là không biết, cá lù đèn vàng lớn ít dần theo năm tháng, nếu như chẳng phải do lần trước chúng ta gặp may thì cũng chẳng thể bắt được ngần ấy con, cả năm may ra đánh bắt được hơn mười con là giới lắm rồi.

- Haha, cũng phải, ít càng tốt, ít mới có thể làm nổi bật được giá trị của cá lù đèn vàng lớn.

Đỗ Cương phẫn chấn nói, thế nhưng hắn vừa mới dứt lời thì nhìn thấy một gian hàng ngay gần đó có bán cá lù đèn vàng lớn, hơn nữa còn bán tận mấy chục con còn sống lặn.

- Chỗ đó còn cá lù đèn vàng lớn, lại còn sống tung tăng nữa chứ, rất là hiếm gặp đấy, đi thôi, mau qua đó xem xem, mua sạch cá lù đèn vàng lớn ở gian hàng đó ngay.

Đỗ Cương nhìn thấy ở phía gian hàng đó có bán cá lù đèn vàng lớn, con nào con nấy cũng đều rất bự con, liền rào bước tiến về phía đó, trong lòng định thăm chốc chốc sẽ mua hết các cá lù đèn vàng lớn của gian hàng này về.

[1] Cá mào gà đỏ hay còn gọi là cá mòng gà (Danh pháp khoa học: *Coilia macrognathos*), tên theo tiếng Anh: Longjaw grenadier anchovy là một loài cá trong họ cá trích Engraulidae thuộc bộ cá trích Clupeiformes, sống ở cửa sông, nước lợ và thường đi vào vùng nước ngọt. Cá có giá trị thương phẩm và được khai thác ở một số nơi.

[2] Cá Empurau (Danh pháp khoa học: *Tor tambroides*) là một loài cá Mahseer trong họ cá chép, chúng là loài cá bản địa ở vùng Đông Nam Á. Trong đó, chúng là đặc sản của Mã Lai, là nguyên liệu để chế biến thành các món ăn đắt tiền.

Dân HK và TQ rất thích ăn loại cá Empurau, một loại cá đặc sản của Malaysia, mà họ gọi là "vong bất liễu ngư" (忘不了魚), có nghĩa là không quên được. Chỉ cần ăn một lần là trọn đời không bao giờ quên được loại cá này vì thịt nó thơm ngon, da vảy cũng ăn được, thịt nó rất ngon béo và thơm nhất là ăn được những loại bắt trong những con suối trên rừng, loại cá này thích ăn những trái cọ rụng xuống suối nên thịt nó có dầu ngon lắm. Muốn ăn cá Empurau, không phải có tiền là có, lúc nào cũng có, mà phải là khách quen, khách quý, khi có cá nhà hàng mới gọi cho hay, còn nếu ăn những loại cá nuôi thì chất lượng kém đi nhiều.

[3] Cá chấy, tên khoa học *Tenulosa reevesii*, còn được gọi là cá chấy thường[3] để phân biệt với chi Cá chấy, là một loài cá trong họ Clupeidae.[4]

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 282: Cảnh Khốn Cùng

- Anh Triệu, các anh tới tham gia hội chợ cũng là để tìm kiếm đối tác hợp tác lâu dài à? Sở Tiền ngồi ở gian hàng chán không có việc gì làm nên bắt chuyện với người trung niên bên cạnh.

- Có thể coi là như vậy, chúng tôi cũng có đối tác làm ăn rồi, nhưng mà năm nay họ ép giá xuống thấp quá nên chúng tôi tới đây để thăm dò xem có tìm được đối tác mới tốt hơn không. Anh Triệu cười nói với hắn.

Sở Tiền gật đầu, thị trường cá của Trung Quốc rất lớn mạnh, thường thì các khu nuôi cá sẽ không quá lo lắng làm thế nào để tiêu thụ được cá của mình,

nhưng mà để tìm được một nhà mua trả giá thích hợp thì thật sự là chuyện đau đầu.

- Mấy con cá lù đèn vàng lớn tôi nuôi trồng và sinh sản kia có được cơ hội hợp tác với các chuỗi khách sạn nhà hàng lớn đăng cấp trên thế giới thì còn gì bằng. Kể tới các siêu thị cao cấp ở thành phố lớn như là Ole hay Bravoyh, vân vân. Nếu mà thấp hơn thì được hợp tác với Walmart, Carrefour hay China Resources Vanguard cũng được. Với sự nổi tiếng và khan hiếm của cá lù đèn vàng lớn thì hoàn toàn có thể tiêu thụ một lượng lớn ở trong các siêu thị và khách sạn hàng đầu này, đây cũng là một mảnh hay, tôi nghĩ bọn họ sẽ không từ chối đâu.

Sở Tiên nghĩ ngợi mấy chuyện của phía bên cầu, đây cũng là một cách thức để tiêu thụ. Vậy bên cung phải làm thế nào, ngoài cách đi tìm các bên để hợp tác ra, thì còn một phương thức nữa đó chính là tự mình mở cửa hàng, mà mở cửa hàng thì kéo theo bao chuyện phiền phức, rối rắm, mà hẳn thì lười chấy thây ra, nhưng mà mức tiêu thụ chắc cũng sẽ không khiến hắn thất vọng.

- Mấy con cá lù đèn vàng lớn này bự con thật đấy, lại còn có tới tận hai mươi con, thật là hiếm thấy.

- Đúng đấy, cá lù đèn vàng lớn chính hiệu sống ở biển, đã vậy lại còn vẫn đang sống tung tăng khỏe mạnh nữa chứ.

Vào đúng lúc đó, đứng trước gian hàng hắn có mấy người đang bàn tán xì xào, kéo Sở Tiên đang trong dòng suy nghĩ miên man ra, hắn ngược đầu lên nhìn theo phía người vừa phát ra tiếng nói, nhìn thấy mấy người trung niên trước mặt mình liền mỉm cười với họ, nhưng mà Sở Tiên lại chưa nói gì vội, vì hắn đoán mấy người trung niên trước mặt này không phải nhân viên thu mua của các siêu thị lớn hay các khách sạn lớn.

- Người anh em, mấy con cá lù đèn vàng lớn chỗ cậu bán như thế nào vậy? Đỗ Cương hỏi người ngồi bên cạnh gian hàng.

- Nhỏ cân ba ngàn. Sở Tiên đáp luôn không chút do dự.

- Ba ngàn? Đỗ Cương cùng với mấy người đi bên cạnh nhất loạt sờ, sao rẻ vậy?

Đám người hiếu kì nhìn vào cá lù đèn vàng lớn ở bên trong, còn Đỗ Cương thì như ụp cả người vào cái bể để ngắm nghía đánh giá cho kĩ càng.

- Đây là cá lù đèn vàng lớn sống ở biển. Đỗ Cương xem xét một lúc rồi nói với mấy người bên cạnh.

Cảm thấy đồng loạt gật đầu, nhưng trên mặt lại xuất hiện sự kinh ngạc vô cùng, nửa cân ba ngàn lạng, nếu tính nhân lên với số cân mà con cá này đạt được, cân rưỡi thì giá bán cũng phải tầm bốn ngàn, vậy mà hắn lại bán ít hơn một ngàn so với giá thị trường.

- Người anh em, chỗ cá lù đèn vàng lớn này của cậu tôi mua hết. Đỗ Cương sau khi nghĩ ngợi liền thẳng thắn nói.

- Thật ngại quá. Sở Tiên nhìn bọn họ lắc đầu, rõ ràng là bọn họ chẳng thèm để ý tới giá cả hắn ghi rõ ràng ở trên màn hình lớn, thế nên hắn đưa tay chỉ chỉ lên trên:

- Các anh nhìn thông tin trên bảng đi đã, nếu các anh tính mua hai ba mươi con thì tôi tạm thời không bán.

- Cái gì cơ? Đỗ Cương sững người, sau đó ngược đầu lên đọc mấy dòng chữ trên màn hình.

- Cá thiếu và cá lù đèn vàng lớn của khu nuôi cá Tiên Cảnh cùng với cá lù đèn vàng lớn hoang dã có chất lượng ngang nhau. Cá lù đèn vàng lớn cân rưỡi bán với giá một vạn năm một con, còn cá thiếu cân rưỡi một vạn một con, tìm kiếm các thương gia hợp tác lâu dài. Đỗ Cương lăm lăm đọc nhỏ trong miệng mấy dòng chữ súc tích trên tấm màn hình lớn, thế nhưng rất nhanh sau đó sắc mặt hắn liền trở nên khó coi.

Mấy người đi cùng hắn mặt cũng ngệt ra, rõ ràng là rất kinh ngạc, không thể tin nổi vào mắt mình nữa.

- Cái này làm sao mà có thể được. Đỗ Cương không tin, dùng ánh mắt lạ lùng nhìn lấy Sở Tiên nói lớn:

- Ý cậu là số cá lù đèn vàng lớn này đều là do cậu nuôi trồng được hả?

- Chính xác. Sở Tiên gật đầu ngay tắp lự, mặc dù nói số cá hắn nuôi giống hệt với cá lù đèn vàng lớn hoang dã, nhưng không phải loại sống hoang dã ở biển, dù sao thì số lượng hắn nuôi cũng quá lớn.

- Mặc dù là loại cá lù đèn vàng lớn nuôi thủ công, nhưng về hình dạng, mùi vị hay kể cả giá trị dinh dưỡng cũng không hề thua kém cá lù đèn vàng lớn hoang dã đâu, và lại giá thành lại rất phải chăng nữa. Sở Tiên nói tiếp.

- Cái này làm sao mà có thể được, cái loại cá lù đèn vàng lớn được bày trong gian hàng này làm sao mà là loại nuôi trồng được. Đỗ Cương vẫn cảm thấy chuyện này hết sức là vi diệu, không tin nổi.

Sở Tiên thấy bộ dạng nghi ngờ của bọn họ mà cười phá lên:

- Nếu mà mấy vị đây coi cá lù đèn vàng lớn tôi nuôi giống với cá lù đèn vàng lớn sống ở biển, thì tôi cũng có thể bán cho các vị mức giá đó.

Đỗ Cương người cứng đờ ra, sau đó mặt mũi sầm sì lại, nhìn Sở Tiên nói:

- Hiện giờ trong tay cậu có bao nhiêu cá lù đèn vàng lớn như vậy?

- Nhiều lắm, hơn một vạn. Sở Tiên chẳng dấu diếm, thẳng thắn trả lời.
- Có hơn vạn thật hả? Đỗ Cương nghe thấy hần đáp vậy mà tức muốn học máu mồm, hỏi lại lần nữa cho chắc chắn:
- Cậu nói cậu nuôi trồng hơn một vạn con đều to bự như vậy ý hả?
- Đúng thế. Sở Tiên gật đầu đánh rụp:
- Đều lớn tầm cân rưỡi rồi.

Sắc mặt của Đỗ Cương thật sự bị tái nhợt đi:

- Người anh em, cậu nuôi số cá lù đù vàng lớn này nửa cân ba ngàn hơi bị chất đấy, tôi thấy bán ba bốn trăm là dư xài rồi.

Sở Tiên nhìn sắc mặt của người trung niên đó thì liền chau mày lại:

- Cá lù đù vàng lớn của tôi không phải nuôi trồng theo kiểu phổ thông, anh khi nãy cũng nghiệm chứng rồi đấy, ngay cả chính anh còn chẳng phân biệt nổi cá trong gian hàng là loại nuôi trồng, nếu như tôi lấy ra bán với tư cách là cá lù đù vàng lớn hoang dã, người khác chắc cũng chả biết đâu, hơn nữa tôi có thể đảm bảo về chất lượng thịt và mùi vị của nó, cá lù đù vàng lớn tôi nuôi không hề thua kém gì cả so với loại sống ở biển.
- Kể cả có giống y như bản gốc đi chăng nữa thì loại cá nuôi trồng cũng chỉ là thứ phẩm thôi, cậu em à, tôi nghĩ cậu tốt hơn nên cân nhắc lại giá cả đi, cá lù đù vàng lớn chỗ cậu nhiều nhất cũng chỉ bốn năm trăm nửa cân thôi, không đắt thêm được nữa đâu.

Sở Tiên nghe thấy hần nói vậy thì liền bật cười khanh khách, buông một câu thẳng thắn:

- Thôi đi, tôi thấy anh cũng chẳng có thành ý muốn mua lắm, vậy nên việc tôi bán bao nhiêu tiền cũng không liên quan gì tới anh cả, muốn mua thì mua, không mua thì thôi.
- Cậu! Đỗ Cương bị Sở Tiên ném cho một câu phũ phàng như vậy thì liền cáu tiết quát:
- Tôi chỉ là không muốn phí quá nhiều tiền để mua thứ phẩm mà thôi.
- Thứ phẩm? Sở Tiên bật cười:
- Nếu như tôi sửa lại mấy dòng chữ giới thiệu ghi trên màn hình đi thì liệu anh còn cảm thấy đây là thứ phẩm không? Tôi nói cá lù đù vàng lớn của tôi nuôi trồng là nuôi trồng, thế nhưng nếu tôi nói cá lù đù vàng lớn của tôi là loại sống ở biển thì cũng chả có ai phản đối đâu.

Lời nói của Sở Tiên đích thực có phần khoa trương và tự tin quá đà.

- Cá lù đù vàng lớn được nuôi trồng so với cá lù đù vàng lớn hoang dã là hoàn toàn khác nhau, kể cả cho cá lù đù vàng lớn của cậu nhìn giống với bản gốc cách mấy đi chăng nữa thì cũng không thể nào sánh được với loại cá lù đù vàng lớn hoang dã, về mặt mùi vị chắc chắn sẽ có sự khác biệt. Đỗ Cương nói một cách nặng nề, hần không bao giờ chấp nhận tin vào việc loại cá nuôi trồng lại có thể sánh ngang với loại hoang dã, mà kể cả cho có nhìn giống nhau đi chăng nữa thì mùi vị kiểu gì cũng chênh lệch nhau.
- Cái này tùy anh muốn nói sao cũng được, tôi đã dám bán ra với giá ba ngàn nửa cân thì đây chính là thể hiện sự tự tin của tôi vào số cá lù đù vàng lớn do tôi nuôi trồng này, mà dù tôi có nói thì anh cũng chả tin, thêm nào nữa tôi thấy anh cũng chả phải bên sản hàng, thế nên tôi cũng chả cần thiết phải nói nhiều với anh làm gì, nếu không còn chuyện gì khác nữa thì xin mời các vị đừng có đứng tụ lại ở đây chắn lối trước gian hàng của tôi nữa, ảnh hưởng tới công việc làm ăn.

Sở Tiên cảm thấy mấy tên trước mặt rất là kì quặc, việc hần bán giá bao nhiêu liên quan gì tới bọn họ, mấy nhân viên thu mua của siêu thị hay nhà hàng lúc trước cũng chả thắc mắc phản ánh gay gắt tới vậy, đúng là khi không lại thích kiểm chuyện.

- Hừ, lấy phé phẩm ra để đánh bóng mình, cái đồ thương nhân không có lương tâm như cậu thật là không có đạo đức. Đỗ Cương tức giận gằn lên một tiếng đầy hần học, sau đó điên tiết rồi đi liền sau đó.
- Thần kinh cả đám, đầu óc có vấn đề mọ nó rồi! Sở Tiên nhìn bọn họ rồi đi liền buông ngay câu ấy.

Đỗ Cương nghe thấy hần nói ra cái câu đấy thì liền dãn mặt ra đơ người lại, nhưng cũng không nói gì, chỉ nghiêng răng nghiêng lợi nén cục tức lại rồi đi thẳng về phía trước.

- Đỗ tổng, ngài không cần tức giận chỉ vì một tên nhãi không biết tốt xấu như vậy đâu, cá lù đù vàng lớn chỗ bọn họ dù nhìn thoáng qua thì khá giống với cá lù đù vàng lớn hoang dã, nhưng về mùi vị kiểu gì cũng kém hơn, chỉ có thể lừa được những người tiêu dùng chưa ăn cá lù đù vàng lớn bao giờ mà thôi.
- Đúng đấy Đỗ tổng, cá lù đù vàng lớn của bọn họ như vậy các nhà hàng cao cấp không dám dùng đâu, việc này mà lộ ra thì đúng là tự đập tiệm của chính mình, vậy nên không gây ảnh hưởng chút nào tới chúng ta đâu.
- Cá lù đù vàng lớn nuôi thủ công mà lại dám hét giá ba ngàn, tôi thấy nhiều nhất cũng chỉ ba bốn trăm là kịch kim rồi, bỏ ra ba ngàn thì thà mua luôn loại cá hoang dã về ăn còn sướng hơn.

- Đồ tổng chúng ta không cần tức giận với thằng ôn con đó đâu.

- Ừm. Đồ tổng nghe thấy mấy tên nhân viên bên cạnh nói vậy trong lòng dễ chịu đi phần nào, bọn hắn nói cũng phải, hắn chẳng cần phải để ý tới tên ranh con đó làm gì, cá lù đù vàng lớn của mình là loại sống ở biển cả, chẳng nhẽ lại thua cá bên nhà đó, chẳng nhẽ lại sợ không bán đi được?

Cơ mà nhìn thấy bộ dạng phách lối của tên nhãi đó hắn lại thấy phát ghét lên được, ba ngàn nửa cân, hừ, theo hắn thấy cái tay bán cá lù đù vàng lớn ở gian hàng đó thêm tiền thêm tới phát điên lên rồi.

Sở Tiên nhìn theo bóng dáng đã khuất của đám người đó mà khinh thường lắc đầu, thế nhưng hắn cũng chả tức giận làm gì cho tốn thọ.

- Người anh em, cá lù đù vàng lớn của cậu thật sự quá giống với cá lù đù vàng lớn sống ở biển, chẳng có tí sự khác biệt nào cả, nếu như cậu bán theo kiểu cá hoang dã thì cũng chả ai phát hiện ra đâu, thế nhưng nếu cậu định bán ra với số lượng lớn thì tôi thấy cậu tốt nhất là phải chứng minh cho mọi người thấy, bằng không có nhiều người không dám mạo hiểm để mua cá của cậu đâu.

Lúc này, anh Triệu, người chứng kiến sự việc từ đầu đến cuối bước ra nhắc nhở hắn.

Sở Tiên thấy cũng thấy hợp lí liền gật đầu.

- Ừm, cậu có thể kiểm tra nhân viên giám định đến để kiểm chứng chất lượng, cũng có thể để đầu bếp nấu con cá của cậu và mời những nhà ẩm thực đánh giá xem xem liệu có thể phân biệt ra được đâu là hàng nuôi trồng, đâu là hàng hoang dã không.

- Em cảm ơn anh Triệu đã nhắc nhở cho ý kiến. Sở Tiên nhìn anh Triệu đầy thiện ý gật đầu.

Đối với chất lượng của cá lù đù vàng lớn hắn không lo lắng chút nào, chỉ cần đem số cá lù đù vàng lớn hắn nuôi nấu lên, rồi so sánh đánh giá với loại hoang dã thì tất cả mọi việc sẽ tỏ tường thôi.

Trong trường hợp chẳng có chút sự khác biệt nào, thêm vào nữa giá cá lù đù vàng lớn của mình thấp hơn giá thị trường gần một ngàn như vậy thì chắc hẳn những nhà sản hàng sẽ biết phải lựa chọn bên nào.

Giá thành một vật phẩm chẳng qua chỉ là mảnh khoé của giới thương nhân làm ra mà thôi, đồng thời kể cả thương hiệu cũng được đánh bóng theo kiểu như vậy.

Sở Tiên có niềm tin đưa nhãn hiệu Tiên Cảnh của mình vào trong danh sách các nhãn hiệu đăng cấp trong giới thực phẩm liên quan đến cá, khi mọi người nghe tới tên các loại cá ở Tiên Cảnh, sẽ đều nghĩ ngay tới việc cá của chỗ hắn không hề kém cạnh so với những loại hoang dã cả.

Cái sự tự tin này không phải đến từ việc đánh bóng tên tuổi hay ra oai gì hết, mà là hắn có niềm tin rất lớn vào các loại cá hắn đang nuôi trồng.

Vào thời gian tiếp sau đó, lại có thêm vài người nữa tới gian hàng của Sở Tiên, thế nhưng nhìn thấy cá lù đù vàng lớn được nuôi thủ công lớn như vậy thì không khỏi ngạc nhiên, một vài đối tác muốn hợp tác với hắn đều bị hắn hét giá ba ngàn mà đều bỏ ý định đó đi.

Nửa cân ba ngàn, đối với bọn họ mà nói quả thực là rất đắt đỏ.

Ấy vậy mà cũng có vài người ngó ý mua vài con cá của chỗ hắn, nhưng đều bị Sở Tiên từ chối, bởi vì hắn nhìn ra mấy người này chẳng phải muốn tới để hợp tác, mà là muốn mua lại cá lù đù vàng lớn của hắn để tính lừa bịp người mua hàng, bán như thể là các hoang dã sống ở biển thật vậy.

Trong đó có một nhân viên thu mua của một nhà hàng năm sao tỏ ra khá có hứng thú, nhưng khi biết cá lù đù vàng lớn này đều là nuôi trồng, thêm vào nữa giá quá đắt đỏ như vậy thì liền do dự, sau đó cũng chẳng mua nữa, trong quan niệm của họ, cá sống ở biển mới là loại có chất lượng số một, đại diện cho chất lượng không chê vào đâu được, còn loại nuôi trồng thì chỉ để dành cho đại chúng mà thôi.

Để cho mọi người bỏ ra số tiền gần bằng mua hàng thật để thử một thứ hàng mô phỏng, thì chẳng ai chấp nhận điều đó.

Và vào lúc đó cá lù đù vàng lớn của Sở Tiên lâm vào hoàn cảnh khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 283: Bán Đầu Giá

- Phải nghĩ cách nào đó để những nhân viên thu mua trong các siêu thị lớn và một số khách sạn danh tiếng phải thay đổi quan điểm và có cách nhìn nhận khách quan hơn, bằng không bọn họ chắc chắn sẽ không mua đâu.

Những du khách đến rồi đi khiến cho Sở Tiên cảm thấy không vui vẻ lắm nên chau mày suy nghĩ, hắn nhìn sang chiếc xe nấu ăn rồi chợt nảy ra ý định,

hay là hán nấu nướng chế biến một vài món từ nguyên liệu sẵn có rồi mời các khách qua lại ở đó ăn thử, những người tới đây đều là người nghiện ăn cá, không thì cũng là người cực kì có tiền, bọn họ chắc hẳn có thể ném ra chất lượng của cá lù đủ vàng lớn của hán.

- Nhất Ngạc, cậu quay về thành phố Thanh Hải bắt thêm một trăm con cá lù đủ vàng lớn tới đây, đông lạnh cũng được. Sở Tiên nghĩ rồi liền ra lệnh luôn cho Nhị Ngạc ở bên cạnh.

- Vâng thưa ông chủ. Nhất Ngạc gật đầu.

Sở Tiên quay sang nhìn chiếc xe nấu ăn miệng nở một nụ cười, đợi ngày kia hán sẽ dùng luôn một trăm con cá lù đủ vàng lớn để chế biến thành nhiều món để mời các vị khách có tiền và các nhân viên thu mua ném thử, hán tin rằng, tới lúc đó cá lù đủ vàng lớn của hán chắc chắn sẽ khiến bọn họ phải kinh ngạc.

- Người anh em, cuộc bán đấu giá chiều nay bắt đầu rồi, cậu có đi xem không? Anh Triệu ở gian hàng bên cạnh gọi hỏi xem hán có muốn đi xem mở mang tầm mắt không.

- Đã bắt đầu bán đấu giá rồi à? Sở Tiên ngẩng đầu lên, nhìn vào vị trí trung tâm của hội chợ thì liền phát hiện ra tới 90% du khách đều đã tập trung xung quanh đó từ lâu, còn có rất nhiều thương gia hiếu kì cũng vây xung quanh tham gia.

- Anh Triệu, chúng ta qua đó xem đi. Sở Tiên cười tươi rồi nói với hán, sau đó hai người cùng bước tới phía vị trí trung tâm đang rất nhộn nhịp kia.

Lúc này đám đông xung quanh ít nhất phải bảy tám trăm người, cả cái hội trường to bự chẳng thể này bị dòng người túm tụm lại một chỗ tự dung làm cho có cảm giác bị thu nhỏ lại, mà cùng lúc đó vẫn còn rất nhiều du khách mới bước chân vào trong hội chợ.

Những người tới tham gia hội chợ, rất nhiều người có mục đích là để bán vật phẩm mình có trong tay, nhất là thời kì trước xuân, Tết là để đốt tiền nên có rất nhiều người thu nhập cao muốn tới đây để chuẩn bị quà Tết cho tươm tất.

Sở Tiên cũng không ngoại lệ, hán muốn tới đây tìm một ít loại cá quý hiếm, để chuẩn bị quà Tết dâng hoàng đón cả nhà đến ăn Tết cho trọn vẹn, nếu mà có thể gặp được mặt hàng ưng ý ở đây mua luôn thì càng tốt.

Vì cuộc bán đấu giá này sẽ diễn ra trong hơn một tiếng, thế nên các nhân viên công tác của triển lãm ngư nghiệp đã chuẩn bị bày biện rất nhiều ghế ngồi chung quanh cho những khách nào muốn tham gia, cung cấp sự phục vụ tiện lợi cho các du khách có chỗ ngồi nghỉ.

Thế nhưng lại rất là ngại ngần ở chỗ, vì người quá đông cho nên ghế ngồi dành cho khách thiếu trầm trọng, chỉ có những vị trí cho những thành viên tham gia hội chợ tới trước là có chỗ ngồi, những chủ hộ khu nuôi cá như bọn Sở Tiên thì chỉ còn cách đứng đằng sau xem mà thôi.

Nhưng mà đứng đằng sau cũng chẳng có gì là ngại cả, bọn họ không mấy để ý, hơn nữa những người như bọn họ chỉ là tới xem kịch góp vui thôi.

- Được rồi, xin mời quý vị yên tĩnh trong giây lát, ở hội trường hiện tại có rất nhiều thành viên tới đây vì muốn tìm mua các loại cá quý hiếm, cũng như có rất nhiều người tới để tìm mua sắm quà Tết, xin tất cả các quý vị hãy đón chờ, hàng ngày vào lúc hai giờ chiều sẽ có một cuộc bán đấu giá bao gồm năm vật phẩm, mọi người đều biết, hội chợ ngư nghiệp quốc tế chúng tôi đều bày bán đấu giá những vật phẩm trân quý hiếm gặp nhất, có đủ tư cách để lên sàn đấu giá cực cực ít, nhưng mà xin các quý quan khách cứ yên trí, số lượng vẫn còn tương đối nhiều, chắc chắn sẽ không để quý vị tới một chuyến vô ích đâu.

- Dựa theo thông lệ hàng năm thì, cá bahaba taipingensis được nhập từ Miến Điện chúng tôi có sẵn, cá ngừ vây xanh đại tây dương và cá bào ngư hai đầu chúng tôi cũng có luôn, thậm chí, năm nay còn có bào ngư một đầu, cùng với các loại cá, hải sản đẳng cấp thế giới, mọi người không cần vội vàng đâu, cuộc bán đấu giá của chúng tôi sẽ bắt đầu ngay bây giờ, xin mời các vị quan khách hãy chuẩn bị sẵn tâm thế để rinh các nguyên liệu thực phẩm số một trên thế giới về nhà. Haha, được rồi, lát nữa sẽ có rất nhiều người bán hàng mang bảo bối của họ lên trình diện các quan khách.

Một người thanh niên cầm micro bước lên bục giới thiệu đơn giản cho quan khách biết thêm thông tin.

Nhưng người mới lần đầu tham gia hội chợ ngư nghiệp thế giới đều sôi nổi hẳn lên, ai ai cũng cảm thấy thật kì diệu, nào là cá Bahaba Taipingensis, rồi cá ngừ vây xanh đại tây dương, còn có cả bào ngư một đầu nữa chứ, mấy loại hải sản hiếm có khó tìm đẳng cấp trên thế giới lại được tập trung hết ở đây như vậy, không hổ danh là hội chợ ngư nghiệp thế giới chi tổ chức một năm một lần, quá ư là chất.

"Bụp bụp." Lúc này có hai trung niên cầm theo một bọc lớn bước lên trên bục, sau đó cái kệ ở phía giữa trung tâm bục được hạ xuống, bên trên đó đặt các loại túi thịt cá được bọc trong các túi hút chân không, sau đó cái kệ ấy được chỉnh nâng lên sao cho tất cả những người ngồi phía dưới đều có thể xem được rõ ràng.

- Cá cam Nhật Bản, ở Trung Quốc và các nước châu á lân cận gọi loại này là cá hamachi, là loại nguyên liệu thực phẩm tiêu biểu nòng cốt trong các nhà hàng nổi tiếng của nước Nhật Bản, các thớ thịt săn chắc, chất béo phong phú dồi dào, thịt cá ngon tươi tuyệt hảo, là nguyên liệu cao cấp dùng để làm sashimi, nào các vị, phần đầu tiên tôi mở giá tám ngàn tám trăm tám mươi tám tệ, có tất cả mười phần, bây giờ sẽ bắt đầu bán đấu giá phần đầu tiên. Người bán cá cam Nhật Bản cầm micro bước lên bục giới thiệu đồng dạng sản phẩm của mình.

- Một vạn. Người bán hàng vừa dứt lời thì ở dưới đã có người hô luôn giá một vạn.

- Một vạn một. Rất nhanh sau đó đã có người khác trả giá cao hơn.

Một phần cá cam Nhật Bản nhiều nhất cũng chỉ có hơn một cân, vậy mà phần đầu tiên đã được bán với giá chốt hạ là một vạn bốn ngàn, khiến cho

những hộ chủ khu nuôi cá có mặt ở đó đều cảm thấy không đáng chút nào.

Thế nhưng dù cho họ có thấy không đáng đi chăng nữa thì những người khách mua được ở bên dưới lại cảm thấy rất hài lòng, cái loại cá này vốn dĩ rất khó để mua được, bây giờ lại sắp Tết rồi, kể cả có bị mua đắt một chút thì mua về để ăn hoặc là mua về làm quà biếu, rất nhiều người đều chấp nhận bỏ thêm ít tiền ra để mua được đồ tốt về tay, mỗi năm cuộc đấu giá ở hội chợ triển lãm ngư nghiệp quốc tế này giá cả đều cao hơn một chút so với những nơi khác.

Tổng cộng có mười phần cá cam Nhật Bản, cuối cùng bán sạch thành công với giá mười lăm vạn, nghe giá đã thấy hãi rồi, quá đắt so với thực tế giá trị của nó rất nhiều.

- Cuộc bán đấu giá tiếp theo sẽ đến từ công ty bào ngư, bào ngư Úc được nhập khẩu chính hiệu từ Úc, là bào ngư hai đầu, chỉ có ba con, bây giờ sẽ bắt đầu bán đấu giá với giá chào đầu sẽ là ba mươi vạn cho một con.

Cá cam Nhật Bản sau khi đã được bán đấu giá xong, tiếp tục bán đấu giá bào ngư Úc từ công ty bào ngư nổi tiếng, hơn nữa lại còn là bào ngư hai đầu.

Loại bào ngư hai đầu quý hiếm, được cho là ngon và chất lượng nhất thế giới, tính đến thời điểm hiện tại muốn mua được loại bào ngư hai đầu này, một là sang Nhật Bản, hai là đi Úc, ở thị trường Trung Quốc rất hiếm gặp được bào ngư hai đầu xịn.

Ba mươi vạn cho một con bào ngư mới giá mở hàng thôi, nhưng Sở Tiên lại chẳng có tí hứng thú nào, bởi ở biệt thự của hắn vẫn còn mười mấy con bào ngư bự chẳng vẫn còn đưa đựng tới cơ.

Nhưng mà loại bào ngư này có sức hấp dẫn kinh khủng đối với giới nhà giàu, khi bắt đầu bán đấu giá liền có ngay một người trung niên lập tức trả thêm luôn năm vạn không cần nhì nhằng.

- Ba mươi lăm vạn, còn ai trả thêm không. Cuộc bán đấu giá không có quá nhiều quy tắc, chỉ cần báo giá là có thể mua được, cũng không có ai gây cản trở gì cả, bởi nếu như bị ban tổ chức đuổi ra ngoài thì đúng là rất mất mặt.

- Ba mươi lăm vạn năm ngàn. Một ông lão trả tiếp giá cao hơn ban nãy năm ngàn.

Cuối cùng, con bào ngư đầu tiên đã được chính người trung niên ban đầu ra giá đó mua đứt với giá bốn mươi vạn.

Tới con bào ngư thứ hai lên sàn đấu giá, khiến cho tất cả mọi người cảm thấy kinh ngạc là người trung niên đó lại xuất hiện thêm một lần nữa, đồng thời vẫn như cũ nhắc giá lên năm vạn một lần năm vạn một lần, mà con bào ngư lần này được bán với giá cao hơn con đầu tiên mười vạn, cũng có nghĩa là năm mươi vạn cho con bào ngư thứ hai.

Cái người trung niên đó bùng nổ sự thừa tiền của mình khiến tất cả mọi người trong phiên đấu giá đều cảm thấy sùng sốt, mua hai con bào ngư bỏ ra gần trăm vạn, kể cả là tỉ phú ngàn đô cũng cần phải suy nghĩ trước khi ra mấy cái giá như vậy.

Vậy mà tới lần bán đấu giá con bào ngư thứ ba, người thanh niên đó lại tiếp tục khiến bao nhiêu người khóc dở mếu dở, hắn ta trở lại và lợi hại hơn xưa, lần bán con bào ngư cuối cùng này chiến tranh kịch liệt, đẩy giá lên sáu mươi vạn, kết quả vẫn thuộc về người trung niên đó, điều này khiến cho rất nhiều người đều cảm thấy thất vọng.

Mục đích của ban tổ chức không phải để bán đấu giá các loại cá, mà là một sân chơi có thể để mọi người giao lưu với nhau được, bọn họ không muốn đẩy một cái giá cao ngất ngưởng của một loại cá hay hải sản nào đó lên làm mất đi uy tín vốn có của cuộc đấu giá, thế nên cũng phải ra để nhắc nhở, chỉ sợ ảnh hưởng đến tên tuổi cuộc hội chợ ngư nghiệp quốc tế về sau này.

Ban tổ chức nhắc nhở nhẹ nhàng, nhiều người ở đó đều ngầm hiểu với nhau mà gật đầu, bào ngư hai đầu nếu mà xuất hiện trên thị trường, thường sẽ được bán với giá ba bốn mươi vạn, mua bào ngư hai đầu bỏ ra sáu mươi vạn thì quả thực là đắt hơn rất nhiều.

Nhưng mà cái điều này đối với những kẻ có tiền họ cũng không quan tâm lắm.

Cuộc đấu giá lại tiếp tục diễn ra, rất nhanh sau đó một ngư dân nom tuổi tác đã cao bước lên bục, trong tay ôm một bể cá, trong đó có năm con cá nhỏ màu trắng thân mình thon dài đang bơi lượn trong ấy.

Ông lão ngư dân đó đặt cái bể cá lên trên cái giá, cười tươi rồi nhìn đám đông phía dưới:

- Đây là cá mào gà đỏ, lão mấy bữa trước đi Trường Giang bắt được ở đó, tổng cộng có năm con, tầm một cân, lão sẽ không đưa ra giá quy định đâu, nhưng mà cũng coi như đây là loại cá mào gà đỏ cuối cùng rồi.

- Cá mào gà đỏ, bây giờ cá mào gà đỏ chẳng phải là cấm đánh bắt rồi sao? Sao lại vẫn còn cá mào gà đỏ vậy? Một vài vị khách khá am hiểu về cá mào gà đỏ kinh ngạc rồi nhỏ tiếng nghị luận phía dưới.

Cá mào gà đỏ được coi là một trong ba loại hải sản tượng trưng cho Trường Giang, bởi vì chất thịt của nó rất tươi béo và mềm, nhận được rất nhiều tình yêu của người tiêu dùng, thế nhưng vào năm ngoái loại cá này được liệt vào danh sách những động vật quý hiếm cần được bảo hộ, cấm đánh bắt, cũng có nghĩa là từ nay về sau không thể tìm ăn được cá mào đỏ này nữa, thế mà ở đây lại có tận một cân cá mào đỏ sống, khiến rất nhiều người kinh ngạc.

- Đây là do lão đánh bắt ở Trường Giang, ở gần khu vực Tô Châu, ở đó chưa có lệnh cấm đánh bắt loại cá này. Ông lão cao tuổi ở trên bục cười cười giải thích.

Những người phía dưới hiểu ý gật đầu, sau đó cực kì hiếu kì nhìn vào năm con cá mào gà đỏ trong bể cá.

Cá mào gà đỏ giá trong tầm khoảng hai ngàn cho tới năm ngàn, thời điểm giá cao nhất đạt tới ba ngàn nửa cân, vào năm 2012, một con cá mào gà đỏ hơn ba trăm gam được bán ra với giá hơn năm vạn lạng, còn con cá mào gà đỏ xuất hiện trong buổi đấu giá ngày hôm nay có thể là những con cuối cùng rồi, ắt hẳn sẽ có nhiều người tranh giành mua bằng được.

- Cá còn sống, là cá mào gà đỏ còn sống khoẻ mạnh luôn! Sở Tiên mắt sáng lên như bắt được vàng, nếu mà hắn ăn một con cá mào gà đỏ này thì sẽ có được gen của nó, vậy thì hắn sẽ có năng lực nuôi trồng loại cá hiếm này rồi, khiến cho loại thực phẩm dần dần bị biến mất trong các bữa ăn, bữa tiệc được hồi sinh mạnh mẽ trở lại.

- Hai vạn. Ngay lúc này, một cô gái lên tiếng.

Hai vạn, trực tiếp hét giá hai vạn, mức giá này vượt xa so với giá của cá mào gà đỏ, nhưng đám đông cũng không lấy làm lạ, với tình hình cầm đánh bắt cá mào gà đỏ như hiện nay thì một vạn nửa cân cũng không có gì là quá đắt đỏ.

- Hai vạn mốt. Một ông lão giơ tay lên ra hiệu thêm một ngàn.

- Hai vạn năm. Giọng nói của người đẹp lại vang lên.

Sở Tiên phóng ánh mắt ra phía trung tâm, phát hiện ra cô gái ra giá rất hăng hái ấy là một nữ nhân đích thực.

Trực tiếp trả giá lên hai vạn năm như vậy cũng không ai trả thêm nữa, giá này coi như tăng lên gấp đôi giá bình thường rồi, tương đương với giá bán một hai cân thịt của con cá ngừ vây xanh tây đại dương.

Nhưng mà xét về tổng thể giá cả, giá của cá ngừ vây xanh tây đại dương cũng không bị gọi là giá trên trời, ít nhất là ở Trung Quốc có rất nhiều loại cá cũng được bán với cái giá đó, nhưng mà có một đặc điểm, cá ngừ vây xanh tây đại dương thường thì sẽ nặng hơn năm mươi cân, thậm chí có thể đạt tới hai ba trăm cân, điều này góp phần tạo nên giá cả đắt cắt cổ của nó, một con hơn trăm vạn, thậm chí trong lịch sử giá cả loài này đã từng lên tới đỉnh điểm một con hơn một ngàn một trăm vạn.

Bỏ ra hai vạn năm để mua một cân cá mào gà đỏ đúng là một cái giá rất mắc, nhưng mà đối với Sở Tiên mà nói, đừng nói là hai vạn năm, kể cả là hai mươi lăm vạn đi chăng nữa hắn cũng chẳng có chút do dự nào mà mua nó về, bởi vì nếu loại này về tay hắn, hắn sẽ biến nó thành núi vàng.

- Ba vạn. Sở Tiên trả luôn cái giá gấp mấy lần giá gốc.

Cá mào gà đỏ hay còn gọi là cá mỏng gà (Danh pháp khoa học: *Coilia macrognathos*), tên theo tiếng Anh: Longjaw grenadier anchovy là một loài cá trong họ cá trổng Engraulidae thuộc bộ cá trích Clupeiformes, sống ở cửa sông, nước lợ và thường đi vào vùng nước ngọt. Cá có giá trị thương phẩm và được khai thác ở một số nơi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 284: Chủ Khu Nuôi Cá Này Chịu Chơi Phết

- Ba vạn!

Sở Tiên vừa dứt lời đám đông xung quanh liền quay ra nhìn hắn như sinh vật lạ, ba vạn! Đùa nhau à? Tất thấy đều hướng ánh mắt về phía hắn thăm dò.

Anh Triệu ở khu nuôi cá Ưông Dương cũng kinh ngạc tột độ nhìn hắn, nói thầm:

- Không đáng đâu cậu em!

Sở Tiên cười rồi lắc đầu:

- Không sao đâu, tôi mua về có việc mà.

Anh Triệu nghe thấy vậy cũng bắt đầu đi lắc đầu bó tay với hắn.

Sở Tiên báo giá ba vạn khiến cho tất cả mọi người xung quanh đều im bật, hơn mười giây sau đó, người đẹp kia do dự một hồi rồi tiếp tục trả giá:

- Ba vạn mốt.

- Bốn vạn. Sở Tiên lập tức trả thêm một vạn.

Cô gái đó như thể bị đóng băng, hơi mỉm môi lại, dần đo duy nghĩ một lúc, một thanh niên đứng cạnh hẳn nhìn thấy cô gái đó do dự liền hớn ha hớn hở, lập tức đưa tay lên nói như cướp lời:

- Năm vạn, tôi mua đứt con cá này luôn.

Sở Tiên nhìn cậu thanh niên đó rồi hơi chau mày, thế nhưng hẳn vẫn giữ thái độ dứt khoát như ban đầu, chẳng hề do dự mà tiếp tục đẩy giá lên:

- Tám vạn.

Cái giá năm vạn đã khiến cho mọi người ở trong hội trường thất kinh rồi, năm vạn, nếu như bình thường là đã đủ tiền mua năm cân rồi, cái kiểu ngã giá như thế này đúng là chả để ý đến giá thành nữa, mà muốn mua bằng được, mua bạt mạng, chỉ đi tìm niềm vui cho bản thân chứ chẳng cần để ý là bao nhiêu tiền nữa.

Nhưng chưa dừng lại tại đó, Sở Tiên đã đưa giá cá mào gà đỏ lên một tầm cao mới, khiến cho đám đông chung quanh đi đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, họ nhìn lấy cái cậu thanh niên vừa trực tiếp tăng thêm ba vạn nữa mà chẳng hề do dự đó thì kinh ngạc tột độ, đúng là như phim kinh dị!

Còn cậu thanh niên báo giá năm vạn ban nãy hơi sững người lại, sắc mặt ngay lập tức trở lên khó coi cực độ, hẳn chỉ mới vài giây trước thôi còn vừa nói ra một câu chắc như đinh đóng cột “tôi mua đứt con cá này luôn”, giờ đây còn chưa qua nổi một giây sau đó đã tự mình tát vào mặt mình rồi, đúng là ngại thật đấy.

Cậu thanh niên đó trừng mắt nhìn Sở Tiên, giọng tay lên hét to:

- Mười vạn.

Sở Tiên cười đều sau đó nhìn hẳn gật đầu: - Mười lăm vạn.

- Cậu... Lúc này cậu thanh niên kia đứng ngồi không yên, lập tức mở miệng ra nói:

- Cậu có chắc là cậu muốn mua nó với giá mười lăm vạn không.

- Tôi có thể trả luôn ngay tại đây. Sở Tiên nhún nhún vai.

- Cái đêch, đẩy giá lên gấp mười lần, đúng là điên rồi.

- Cái giá này đúng là làm mới lịch sử giá của cá mào gà đỏ rồi còn đâu, như thế thì con một cân, trong đó nửa cân là bảy vạn năm, cậu không đùa đấy chứ?

- Đúng vậy, cũng như cậu trả cái giá mười vạn, tôi ra giá mười lăm vạn không được sao, nhóc con nhà cậu cũng không đùa đấy chứ?

Đám đông chung quanh không dám tưởng tượng ra lại có loại người như Sở Tiên còn tồn tại, nhìn chăm chăm vào hẳn. Bỏ ra mười lăm vạn chỉ để mua một cân cá mào gà đỏ, không phải bị điên thì là nào có vấn đề trầm trọng.

- Anh bạn trẻ dưới kia ơi, mấy con cá mào gà đỏ này không đáng ngần ấy tiền đâu. Sở Tiên ra cái giá khiến ai cũng phải shock, ngay tới ông lão ngư dân đó còn ngại thay nữa là, ông lão đứng trên bục nói vọng xuống:

- Bây giờ cá mào gà đỏ đúng là quý hiếm thật, nhưng nhiều nhất cũng một hai vạn là căng rồi.

- Không sao đâu ông à, bán đầu giá mà, đương nhiên là giá cả sẽ không như trên thị trường rồi, có tính cạnh tranh cao, có người thấy món đồ này có giá trị, đồng thời sẽ trả giá cao hơn bình thường, vậy thì với người đó cái giá đó rất đáng, chiếu theo quy trình của cuộc đấu giá thì là chuyện thường tình, không thành vấn đề. Sở Tiên nhìn ông lão cao tuổi đứng trên bục xua xua tay, sao đó nhìn sang hướng cậu thanh niên kia hỏi lại:

- Nếu như cậu không trả hơn thì con cá mào gà đỏ này thuộc về tôi rồi.

- Chu Vân, không cần phải tranh giành nữa đâu, không đáng tạo náo. Cô gái xinh đẹp bên cạnh nói với hẳn, lắc đầu ngầy nguậy tỏ ý khuyên giải hẳn bỏ đi.

Sắc mặt cậu thanh niên kia tối sầm lại, hẳn cũng chẳng ngốc, ban nãy trong một phút hồ đồ mà hét lên cái giá mười vạn, bây giờ khi đã bình tĩnh trở lại, hẳn mới thấy nếu không có Sở Tiên chắc hẳn không khóc được mất, phải trả mười vạn chắc lúc ấy hẳn hối hận lắm.

Sở Tiên chẳng thèm đếm xỉa đến ánh mắt của những người xung quanh nhìn mình, đi thẳng lên trên khán đài tới chỗ ông lão kia đang đứng.

- Cậu bạn trẻ à, cậu ra giá cao quá rồi, tôi thấy cứ trả theo giá thị trường sẽ hợp lý hơn, nhiều quá. Ông lão này quả thực là một người rất thật thà, xột ruột thay hẳn, nhìn hẳn ái ngại nói.

Sở Tiên cười rồi lắc đầu:

- Không sao đâu, đây là giá chốt của cuộc bán đấu giá, mặc dù bỏ xa khoảng cách so với giá thị trường, nhưng trong mắt tôi mấy con cá mào gà đỏ này

đáng giá ngàn ấy tiền.

Hắn cũng chẳng phải loại nhiều tiền quá hóa rồ, mấy con cá này nếu như không còn sống hẳn chắc chắn sẽ không đoái hoài tới đâu, nhưng mấy con cá mào gà đỏ này lại còn đang sống tung tăng như vậy, để lấy được gen cá thì dù cho hơn trăm vạn hắn cũng chấp nhận bỏ ra để mua về.

Ông lão sừng sừng nhìn hắn gật đầu, Sở Tiên bước tới bên bàn ban tổ chức, qua chỗ máy vi tính tiến hành chuyển tiền ngay lúc đó.

Ông lão ngư dân kích động bắt lấy bắt để tay hắn, Sở Tiên xua xua tay, sau đó đem mấy con cá mào gà đỏ này về gian hàng của mình:

- Nhị Ngạc, trông mấy con cá này cẩn thận nhé.

- Vâng thưa ông chủ. Nhị Ngạc gật đầu đáp.

Sau khi hắn đã dọn xong xuôi công việc, đưa mấy con cá mào vàng đỏ trao về tay cho Nhị Ngạc bảo quản cẩn thận rồi hắn quay lại phiên bán đấu giá, anh Triệu nhìn hắn lắc đầu không nói gì, chỉ bật một ngón tay cái lên tán dương, sau đó nói một câu rằng hắn đúng là người giàu có.

- Tôi sẽ tiến hàng nuôi dưỡng chúng, tôi xem liệu có thể tiến hành theo phương pháp nuôi trồng thủ công được không. Sở Tiên giải thích với hắn.

- Ô? Nếu như mấy con cá mào gà đỏ này có thể nuôi được khỏe mạnh như mấy con cá lù dù vàng lớn của cậu, thì cậu bỏ ra mười lăm vạn chẳng lỗ tẹo nào.

- Tôi rất có niềm tin vào kĩ thuật nuôi trồng thủ công của mình. Sở Tiên cực kì tự tin đáp, khiến cho anh Triệu ở bên cạnh phải dè chừng.

- Xem xem, bây giờ đang bán đấu giá cá Bahaba Taipingensis kia, mấy con cá Bahaba Taipingensis này có khi bán được hơn hai trăm vạn ấy.

- Ô, ngày đầu tiên mà đã tung cá Bahaba Taipingensis ra bán đấu giá rồi? Sở Tiên cực kì kinh ngạc sau đó hướng ánh nhìn lên phía khán đài.

- Quả nhiên! ở trên bục, một con cá Bahaba Taipingensis dài hơn một mét đang nằm yên vị trên cái giá ở trung tâm, con cá này nặng tầm năm mươi cân, giá mở đầu cho một con Bahaba Taipingensis như vậy là một trăm tám mươi vạn.

- Rất nhiều khách sạn nhà hàng năm sao đều không bỏ qua cơ hội này, còn có bảy tám người có tiền cũng không từ bỏ dịp tốt để hốt cá ngon về, ước chừng con cá Bahaba Taipingensis này có thể bán được hai trăm năm, hai trăm sáu mươi vạn chứ chả chơi. Anh Triệu ở bên cạnh nói.

Đây là lần thứ hai Sở Tiên gặp được con cá Bahaba Taipingensis ở ngoài đời, so với lần lần đầu tiên hắn có thêm sự hiểu biết với Bahaba Taipingensis nhiều.

Chất thịt của cá Bahaba Taipingensis ngược lại lại chẳng hề đáng tiền đến vậy, nửa cân cũng chỉ trên dưới ba ngàn, nhưng cái đáng giá nhất của nó lại chính là bong bóng cá, bong bóng của cá Bahaba Taipingensis được gọi là gelatin tốt nhất, nửa cân có thể bán được năm mươi vạn.

Một con Bahaba Taipingensis năm mươi cân thì bong bóng của nó cũng tầm hơn cân rưỡi, vậy thì chỉ cần giá bong bóng của nó đã là một trăm năm mươi vạn rồi.

Gelatin trong cá Bahaba Taipingensis có chức năng bổ gan và thận rất tốt, có khả năng cầm máu tốt, đặc biệt hiệu quả trong việc loại bỏ xuất huyết sau sinh của các bà bầu và các bệnh khác.

“Mua một con đi, dù sao thì bây giờ tiền của mình cũng chẳng biết dùng vào việc gì” Sở Tiên tự dưng lấy làm nực cười nghĩ thầm trong bụng, bây giờ có tiền rồi thì cứ tiêu xả lãng đi.

- Hai trăm vạn. Lúc này, một âm thanh quen thuộc phát ra, Sở Tiên ngoái đầu lại phát hiện ra hóa ra vẫn là người đẹp trong phiên đấu giá lần trước ngã giá trước.

- Hai trăm mười vạn. Rất nhanh sau đó, một người thanh niên mặc âu phục báo giá lên, xem ra giống với một nhân viên của khách sạn nào đó.

- Hai trăm hai mươi vạn.

- Hai trăm ba mươi vạn.

Giá cá Bahaba Taipingensis tăng mười vạn mười vạn một, rất nhanh sau đó đã đội lên đến hai trăm ba mươi vạn, tăng tới lúc này, chỉ còn sót lại ba bốn người trụ lại cạnh tranh với nhau.

- Hai trăm bốn mươi vạn. Sở Tiên đứng bên cạnh hét giá lên một tiếng.

Vẫn còn trụ lại để cạnh tranh mua cá cho tới bây giờ, cứ mỗi một lần có một người hét giá lên là lại thu hút được sự chú ý của tất cả những người còn lại, mọi người cứ nhìn qua nhìn lại những người cạnh nhau nhau như thế cho tới khi có người ra thêm giá mới, ánh mắt tất cả dừng lại ở chỗ Sở Tiên, ai cũng ngạc nhiên kinh người khi lại là hắn, cái người bỏ ra mười mấy vạn chỉ để mua một cân cá mào gà đỏ lại xuất hiện.

- Ôi vãi, cái tên nhãi này chẳng phải là một trong những hộ chủ nuôi cá tham gia ở hội chợ ngư nghiệp lần này sao? Sao lại có nhiều tiền như vậy chứ, lại còn dám đứng ra tranh giành cướp mua lấy cá Bahaba Taipingensis đắt đỏ nữa chứ.

- Đúng là không thể ngờ tới, từ khi nào nuôi cá lại có thể thành tỉ phú vậy, hơn hai trăm vạn một con cá Bahaba Taipingensis mà cũng dám mở mồm trả giá được.

Đám đông chung quanh nhao nhao lên bàn tán sôi nổi, từ khi nào hộ chủ nuôi cá lại ghê gớm tới như vậy.

Mấy người trong ban tổ chức ai nấy cũng mắt tròn mắt dẹt, nhìn thấy Sở Tiên đứng bên cạnh đẩy dẫn đi xem có nên sắp xếp cho hắn một cái ghế ngồi đáng hoàng để tham dự cuộc đấu giá cho hứng khởi không.

Sở Tiên nhìn thấy bộ dạng đó của bọn họ mà phì cười, ánh mắt hướng nhìn lên trên con cá Bahaba Taipingensis trên khán đài.

Cô gái tranh với Sở Tiên lần trước thấy Sở Tiên báo giá như vậy thì liền chau mày, cậu thanh niên ở bên cạnh mặt cũng u ám lạ thường.

- Hai trăm năm mươi vạn. Người đẹp quyết tâm đấu với hắn một phen nữa.

- Hai trăm sáu mươi vạn. Một ông lão tiếp giá.

- Hai trăm bảy mươi vạn. Sở Tiên chẳng hề do dự mà thêm mười vạn nữa góp vui.

Lúc này mấy người đang cạnh tranh với nhau thực sự do dự ra mặt, hai trăm bảy mươi vạn, cái giá này hơi bị quá đáng rồi đấy nha!

Nhưng người đẹp kia vẫn chưa chịu bỏ cuộc, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Bong bóng cá Bahaba Taipingensis tôi chắc chắn phải có được nó, sẽ đem lại lợi ích cực lớn cho công ty của chúng ta sau này.

- Hai trăm ba mươi vạn. - Hai trăm chín mươi vạn. Sở Tiên chẳng kém cạnh tiếp tục vòn cô ta.

Những người tham gia cuộc đấu giá đó đều phục sát đất, móa nó chứ, tận hai trăm chín mươi vạn, cái tay này nom trẻ măng cơ mà cứng hòng thật đấy, tỉ phú trẻ chắc rồi.

- Mẹ kiếp, Thu Diệp, cái thằng ranh này như kiểu muốn chơi chúng ta vậy, chúng ta theo luôn. Cậu thanh niên ở bên cạnh cô gái tức giận gầm lên.

Cô gái đó gật đầu đồng ý:

- Ba trăm vạn.

- Ba trăm... Chưa kịp đợi Sở Tiên hét giá xong, anh Triệu ở bên cạnh sốt ruột kéo nhẹ lấy cánh tay của hắn, có ý gần hắn mà khuyên giải:

- Người anh em, tôi không biết cậu có bao nhiêu tiền, nhưng mà con cá Bahaba Taipingensis này mà cậu đẩy lên tận ba trăm vạn thì đúng là không đáng tí nào đâu, ngày mai còn lên sàn thêm một con cá Bahaba Taipingensis nữa, nếu cậu muốn mua thì ngày mai có thể cân nhắc lại mai tranh mua sau, nói không chừng sẽ rẻ hơn đôi chút, tôi thấy hôm nay đối thủ không có ý muốn dừng lại đâu.

Sở Tiên nghe anh Triệu nói vậy thì liền do dự một hồi, sau đó cũng gật đầu:

- Ừm, vậy thì mua con cá ngày mai vậy.

Cá Bahaba Taipingensis không giống với cá mào gà đỏ, không nhất thiết phải tranh tới cùng, bây giờ bỏ ra mấy chục vạn như vậy, hắn cũng không nhất thiết phải tranh giành quá gay gắt, thêm vào nữa ngày mai còn có một con nữa, nếu như tình hình hôm nay không được tốt tranh mua con ngày mai cũng chưa muộn.

Sở Tiên dừng lại không báo giá nữa khiến người đẹp kia thở phào một hơi.

Cuối cùng con cá này đã thuộc về tay cô gái đó với giá ba trăm vạn, cái giá này khiến những người chung quanh hết hồn, thời buổi bây giờ những người trẻ tuổi đều thừa tiền tới vậy sao?

Cuộc đấu giá cuối cùng là một con cá nóc sống ở biển, năm con cá nóc hoang dã, mỗi con đều nặng tầm hơn nửa cân, năm con trung bình bán ra với giá tầm trên dưới một vạn bảy.

Sau khi bán đấu giá xong năm loại cá, cuộc bán đấu giá của hội chợ ngư nghiệp quốc tế hôm nay coi như là kết thúc một cách tốt đẹp, ngày mai và ngày kia cũng sẽ vẫn có cuộc đấu giá năm loại cá như thế này diễn ra.

Sau khi kết thúc phiên đấu giá, Sở Tiên về gian hàng của mình, trong lúc này, khách khứa vẫn chưa tản đi mà vẫn còn nán lại chung quanh để dạo chơi.

Bảy tám trăm người, trong đó 90% những người tham gia bán đấu giá chỉ là tới xem hương xem hoa, bàn tán cho thêm phần sôi nổi thôi, phần lớn họ đến tìm mua những loại cá có giá cả hợp lí lại tươi ngon, có giá trị sử dụng thực tiễn cao, tỉ dụ như những loại cá hải sản một hai ngàn chẳng hạn.

Mua ba con bào ngư, tôm hùm Úc, cá biển sâu [1], mấy loại đất đồ ấy không phải lựa chọn của phần đông du khách.

Sở Tiên nhìn thấy khách khứa đang tản ra từ phía đi ngấm các gian hàng thì liền mong chờ lắm, hẳn kì vọng có thể gặp được những người mua hàng am hiểu một chút, biết nhận ra giá trị của số cá trong gian hàng của hắn, như vậy hắn sẽ rảnh được khối việc.

Thế những, khiến hắn cảm thấy ngạc nhiên là, người đầu tiên tìm tới gian hàng của hắn lại chính là người đẹp ban nãy tranh giành quyết liệt mua năm con cá mào gà đỏ với hắn.

[1] Cá biển sâu hay cá nước sâu, cá đáy biển là tên gọi chỉ về các loài cá sống ở biển và sinh sống dưới sâu trong bóng tối bên dưới bề mặt nước nơi mà ánh sáng không xuyên thấu tới. Các loài cá lantern (Myctophidae) đến nay là cá biển sâu phổ biến nhất. Cá biển sâu khác bao gồm cá đèn (Anomalopidae), cá mập cookiecutter, Gonistomatidae, Bộ Cá vây chân, và cá rắn Viper. Chỉ có khoảng 2% loài sinh vật biển được biết đến sống trong môi trường biển khơi. Điều này có nghĩa rằng chúng sống trong cột nước như trái ngược với các sinh vật đáy sống trong hoặc trên đáy biển. Các sinh vật biển sâu thường sống biển khơi sâu (1000m- 4000m) và những khu vực sâu 4000m- 6000m. Tuy nhiên, đặc điểm của các sinh vật biển sâu, chẳng hạn như có khả năng phát quang sinh học có thể được nhìn thấy trong bóng tối (sâu 200m- 1000m). Lớp tối thiếu oxy tồn tại ở đâu đó giữa độ sâu 700m và 1000m sâu tùy thuộc vào nơi trong đại dương. Khu vực này cũng là nơi mà các chất dinh dưỡng phong phú nhất. Các biển khơi sâu có nghĩa là không có ánh sáng thâm nhập vào khu vực này của đại dương. Các khu vực này chiếm khoảng 75% diện tích đại dương có thể ở sinh sống. Khu vực mà cá biển sâu không sống là vùng epipelagic (0m- 200m), là khu vực nơi mà ánh sáng xuyên qua nước và quang hợp xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 285: Tay Bán Hàng Hành Xử Quái Dị

Ngoại trừ người đẹp đó cùng cậu thanh niên kia ra thì ở bên cạnh hai người họ còn có ba nam nữ nữa, bọn họ hình như không để ý tới Sở Tiên lắm, trong mắt ánh lên sự hứng thú nhìn chăm chăm vào bong bóng của con cá thiếu đặt trong gian hàng.

- Trác Vũ, là bong bóng của cá thiếu này, ở gian hàng này bán ít nhất phải tầm một cân đấy.
- Đúng vậy, bong bóng cá thiếu thuộc hàng tinh phẩm, bong bóng cá thiếu bây giờ có thị trường rộng mở lắm, mà còn có hiệu quả nuôi da siêu việt luôn á.
- Vậy chúng ta mau mau mua thôi.
- Xem trước đi hẵng nói.

Mấy người đó nhỏ tiếng bàn tán với nhau, sau đó ngược đầu lên hỏi: - Ông chủ, tôi có thể cầm lên xem bong bóng cá thiếu của ông...

Trác Vũ mới nói dứt mồm nửa câu thì nhìn thấy thanh niên này quen quen liền khựng lại.

Sau đó cả đám liền đồng loạt ngược lên nhận ra Sở Tiên, ai nấy cũng đều cảm thấy kinh ngạc ra mặt, nhất là cậu thanh niên kia, sắc mặt hắn ta tối sầm hẳn lại, khó coi kinh khủng.

- Xin chào, cho hỏi đây là quầy hàng của anh sao? Trác Vũ nhanh chóng điều chỉnh lại tâm thái của mình, bình tĩnh hỏi lại hắn.
- Đúng vậy, mấy người muốn mua gì? Sở Tiên gật đầu, hỏi luôn xem ý khách thế nào.
- Chúng tôi liệu có thể xem bong bóng cá thiếu này của anh một chút được không. Trác Vũ nói rồi chỉ tay vào cái túi bong bóng cá thiếu được bọc cẩn thận trong màng bảo quản thực phẩm.
- Đương nhiên là được. Sở Tiên gật đầu ngay tắp lự, sau đó hắn đi vào trong quầy lấy hàng ra rồi đưa cho cô gái đó.
- Cảm ơn. Trác Vũ gật đầu, sau khi nhận được hàng cô liền nhìn ngắm món đồ trên tay của mình, không bao lâu sau liền lộ ra sắc mặt kinh ngạc:
- Là bong bóng cá thiếu, mà lại là loại sống ở biển chân chính luôn này.
- Vậy sao Trác Vũ, đưa tôi xem nào. Cô gái đứng bên cạnh hiếu kì hỏi rồi đưa tay ra kéo cái túi về phía mình.
- Nhìn sơ qua thấy chất lượng không tồi đâu, nhưng mà tôi không phân biệt được bong bóng cá thiếu này liệu có phải hàng thật không. Cô gái đó lấy tay chạm vào bong bóng cá cảm thấy rất ổn liền đánh giá khách quan như vậy vì thấy sờ vào thích thích tay.
- Cách phân biệt bong bóng cá thiếu hoang dã chính hiệu rất đơn giản, nó có một đặc điểm rất dễ nhận ra đó chính là nếp gấp phía hai bên: Nếu như lớp bong bóng cá được rạch ra ở mặt trước, vậy giống hán tự đem chữ “nhân” chế đôi, máng nước sẽ nằm trên trong vùng nhăn, nghĩa là bên trong chữ “nhân” đó, cái nếp nhăn đó giống như khi chúng ta cười, hai cánh mũi có phần nhăn lên vậy; còn nếu rạch từ đằng sau thì chữ “nhân” sẽ biến thành chữ “bát”, tách ra làm hai hàng, lúc này máng nước sẽ nằm bên ngoài vùng nhăn. [1]

- Còn đặc điểm thứ hai nữa chính là ở các nếp nhăn của bong bóng cá, phần này có màu sắc đậm nhạt không giống nhau, những vằn có thể tìm ra được.
- Đặc điểm thứ ba chính là lớp keo, hay còn gọi là gelatin có dạng đúp, nghĩa là hai tầng, giống như kiểu hai trong một, hai tầng chập lại thành một lớp vậy, cái đặc điểm này hơi khó để nhận biết, nhưng nếu nhìn kĩ thì có thể tìm thấy phần mép bên cạnh của nó, từ đó tách được tầng của chúng ra, để theo năm tháng, càng lâu thì lớp keo đó càng lộ rõ, phần mép của nó sệt tự lộ ra thành hai tầng, lúc ấy có thể nhìn ra một cách dễ dàng.
- Đặc điểm thứ tư nằm ở phần đuôi, đuôi nó giống như một gốc hoa sen vậy, có rất nhiều cái lỗ rỗng tròn nhỏ, nhưng mấy cái này thường sẽ bị mất đi trong suốt quá trình sấy và phơi khô, tuy nhiên, nếu chúng vẫn còn, không bị rụng đi thì rõ ràng là 100% bong bóng cá thiếu hoang dã.

Trác Vũ quan sát miếng bong bóng cá trên tay một cách tỉ mỉ, đồng thời cũng giải thích một cách cặn kẽ cho mấy người bạn ở xung quanh mình biết cách phân biệt thật giả.

- Bây giờ giá của bong bóng cá thiếu tầm một hai vạn, ông chủ, bong bóng cá thiếu chỗ anh bán bao nhiêu tiền vậy? Một cô gái đứng bên cạnh sau khi cân nhắc xong liền hỏi Sở Tiên.
- Một vạn sáu nửa cân. Sở Tiên nhìn họ đáp, hẳn cũng đã điều tra giá thị trường rồi, bong bóng cá thiếu hoang dã có giá trong khoảng một vạn tám đến hai vạn, hẳn đòi một vạn sáu không có gì đắt cả.
- Một vạn sáu? Cái giá của Sở Tiên đưa ra khiến cho Trác Vũ cảm thấy hơi kinh ngạc, lập tức hỏi lại:
- Chỗ anh chỉ có nhiều đây thôi sao?
- Bong bóng cá thiếu hiện tại chỉ còn một cân thôi, nhưng mà chỗ tôi còn có tầm một vạn con cá thiếu, tính ra thì sẽ có tầm năm trăm cân bong bóng cá thiếu. Sở Tiên liền trả lời.
- Cái gì? Trác Vũ nghe xong mà không tin vào tai mình nữa, thế nhưng mấy cô cậu ở chung quanh cũng đã kịp phản ứng lại:
- Ý anh là số bong bóng cá thiếu này là do anh nuôi rồi tự sấy khô ấy hả?
- Ừm. Sở Tiên gật đầu, sau đó chỉ tay lên phía trên:
- Cá thiếu là do chính tay tôi nuôi trồng, thế nhưng không hề có sự khác biệt nào so với loại sống ở biển cả, bong bóng cá thiếu mấy cô cậu cũng xem rồi đó, giống hoàn toàn so với loại hoang dã.
- Cái này... Trác Vũ cảm thấy không tài nào mà tin nổi, chính miệng cô khi nãy đã nhận xét khá nhiều, mà rõ ràng cô cứ nghĩ rằng số bong bóng cá thiếu này chính là loại hoang dã mới xấu hổ chứ, nhưng không hề ngờ tới lại là nuôi trồng mà thành, điều này khiến cô cảm thấy khá là ngại, thế nhưng Trác Vũ lại kinh ngạc nhiều hơn, bong bóng cá thiếu nuôi trồng mà lại có thể đạt tới trình độ giống bong bóng cá thiếu hoang dã tới vậy?
- Bong bóng cá thiếu nếu là loại nuôi trồng thì rẻ hơn rất nhiều, nhiều nhất là vài ngàn, anh có phải là bán hơi bị chất rồi không. Lúc này, cậu thanh niên Chu Vân bên cạnh chất vấn Sở Tiên.
- Không đắt đâu. Sở Tiên lắc đầu:
- Mấy người có thể dùng bong bóng cá thiếu xịn để so sánh với loại của tôi, thậm chí là có thể mang đi làm hóa nghiệm cũng chẳng sao, chán chán không thể kém hơn so với cá thiếu hoang dã được.
- Cơ mà nuôi trồng thì vẫn là nuôi trồng thôi, làm sao mà so sánh với loại sống ở tự nhiên được. Chu Vân gay gắt lên khi thấy Sở Tiên tự tin đến vậy.
- Chính vậy đó. Sở Tiên gật đầu:
- Tôi đã giảm xuống hai ngàn rồi đấy, nếu không, tôi bán nhất cũng bán được một vạn tám.

Chu Vân chép miệng:

- Tôi thấy là, hoang dã và nuôi trồng có sự khác biệt rất lớn, chỗ cậu nếu có thể bán một vạn đã được coi là nhiều rồi đấy.

Sở Tiên cười nhạt:

- Tôi lại không cho là như vậy đâu.
- Có thể giảm giá chút được không. Trác Vũ sau khi trầm tư một hồi liền hỏi hẳn:
- Nếu như chúng tôi cầm bong bóng cá thiếu của anh đi hóa nghiệm và tiến hành so sánh với bong bóng cá thiếu hoang dã mà không thấy có chút khác biệt nào thì chúng tôi sẽ cân nhắc tới chuyện bỏ tiền ra mua về, thậm chí có thể mua hết luôn số bong bóng cá thiếu mà anh đang có, nhưng mà giá cả phải có ưu đãi cho chúng tôi một chút.
- Không được, tôi đã lấy giá rẻ lắm rồi, qua tay mấy người nữa cân ít nhất cũng kiếm thêm được hai ngàn, nếu mà bọc gói đẹp đẽ một chút thì lợi nhuận chẳng phải kiếm không ít ư. Sở Tiên kiên quyết lắc đầu.

Gelatin không giống như các loài cá khác, nó có thể tiến hành giám định được, có thể làm giấy chứng nhận, bong bóng cá thiếu của hân mặc dù là loại nuôi trồng nhưng lại dùng giá của bong bóng cá thiếu hoang dã để bán, vậy nên giá cả của các loài cá khác có thể đàm phán mà hạ bớt xuống, nhưng còn bong bóng cá thiếu thì không thể giảm xuống được.

- Hoang dã và nuôi trồng đối với người tiêu dùng mà nói rõ ràng là hai khái niệm khác nhau, cậu lấy loại nuôi trồng ra bán mà lại muốn dùng giá gần bằng với loại hoang dã là điều phi lý, thêm vào nữa chúng tôi có thể mua lại toàn bộ số bong bóng cá thiếu của cậu, nếu như cậu có thể bớt bớt một chút thì chúng ta có thể hợp tác lâu dài. Chu Vân nhăn mặt thương lượng với hân.

- Hợp tác lâu dài? Sở Tiên do dự một hồi:

- Nếu như hợp tác lâu dài thì anh có thể cho tôi cái giá như thế nào?

- Nửa cân một vạn, chúng tôi sẽ mua hết toàn bộ số bong bóng cá thiếu cậu đang có trong tay, đồng thời sau này nếu cậu còn có thì chúng ta vẫn cái giá đó mà tiến hành trao đổi mua bán. Chu Vân đáp thẳng.

Trác Vũ cùng mấy cô gái bên cạnh hơi nhăn mày nhưng không lên tiếng.

- Haha. Sở Tiên bó tay rồi lắc đầu trả lời thẳng thắn luôn:

- Không bán.

Chu Vân thấy hân ta từ chối thì cũng không có gì lấy làm lạ cả, tiếp tục nâng giá:

- Một vạn một, đây là giá cao nhất chúng tôi có thể trả cho anh rồi, anh nên biết rằng loại của anh là nuôi trồng, chúng tôi mua về cũng phải chịu rủi ro, tôi tin là mức giá này đã là vô cùng cao rồi.

- Thôi đi. Sở Tiên nhìn cậu thanh niên đó rồi xua xua tay:

- Ít hơn một vạn sáu thì không cần thương lượng nữa đâu, ngoài ra, tôi còn phải xem xem số cá thiếu của tôi có thể bán ra không đã, nếu như tìm thấy người mua thì tôi sẽ cân nhắc tới việc hợp tác với các anh, nếu như không thể thì, nếu các anh muốn mua tôi sẽ cho các anh một cái giá hợp lý, năm vạn, cả con cá tầm cân rưỡi sẽ bán cho các anh.

- Cái này? Cậu nói xanh rờn của Sở Tiên làm cho Chu Vân cứng họng, bọn họ đang bàn chuyện bong bóng cá thiếu, kết quả lại nói sang chuyện bán cả con cá cho bọn hân, mà bọn Chu Vân đâu có tính mua cá, hơn nữa, giá mà Sở Tiên ra không những rất đắt, mà còn tăng lên gấp mấy lần liền, người trong ngành ai cũng tính được tầm mười con cá mới cho ra được nửa cân gelatin, vốn chỉ cần một vạn sáu là có thể mua được nửa cân rồi, bây giờ mua cả cá và cả nửa cân bong bóng cá mất tận năm vạn, vậy thì chẳng hóa ra là cá quá trình thu mua giá cả bị tăng lên hơn ba lần sao, bọn họ cũng chẳng muốn mua cá, và lại mua cá có tác dụng gì đâu?

Sở Tiên nói ra một câu khiến cho Chu Vân sững sờ, ngay tới cả bọn Trác Vũ đứng bên cạnh cũng bó tay lắc đầu.

- Người anh em, cậu không nhầm nhọt gì đấy chứ, chúng tôi chỉ muốn mua bong bóng cá chứ mua cá của cậu để làm gì? Chu Vân tức giận gắt lên.

- Bong bóng cá thiếu tôi bán giá thấp nhất là một vạn năm, cái giá này còn phải chờ tới khi tôi tìm được khách hàng hợp tác bán xong cá thiếu đi đã rồi bàn sau. Sở Tiên trả lời.

Bọn Chu Vân và Trác Vũ mặt biến sắc, bây giờ còn có cái loại người bán hàng như thế này há, đúng là khó tả mà.

Nhưng mà cứ nhìn số tinh phẩm bong bóng cá tuyệt hảo này, Trác Vũ lại theo thói quen cũ mà liếm môi một cái:

- Nếu như chúng tôi chịu bỏ ra một vạn năm mua nửa cân, hợp tác lâu dài, thì anh có thể bán cho chúng tôi không?

- Được chứ, nhưng mà phải đợi cho tôi tìm được người mua số cá thiếu này đi đã, đồng thời phải trong điều kiện người ta không mua bong bóng cá thì tôi mới bán cho mấy người được. Sở Tiên gật gù.

Trác Vũ nghe thấy Sở Tiên rất phách lối, không coi ai ra gì như vậy thì liền cáu tiết, gân cổ lên chửi:

- Vậy thì số bong bóng cá thiếu này của anh rốt cuộc là có bán hay không đây?

- Ế? Sở Tiên cảm thấy ngại thay cho cô ta vuốt vuốt mặt:

- Để tôi xem xét tình hình đã, giá thì đã bàn xong rồi đấy, còn bán được tôi sẽ bán.

- Cái gì mà bán được tôi sẽ bán chứ? Trác Vũ không biết nói gì hơn nhìn hân, Chu Vân cùng mấy cô gái kia cũng tức giận hằm hằm nhìn hân ta.

- Hihi. Sở Tiên cười, trong lòng hân đang như kiêu mở cờ trong bụng, bây giờ hân lại có cái quyền bán hay không bán với khách hàng cơ đấy:

- Ba ngày nhé, trong ba ngày này tôi sẽ cố gắng trả lời mấy người nhanh nhất có thể.

- Được rồi, hi vọng trong ba ngày này anh sẽ có câu trả lời cho chúng tôi. Trác Vũ nghiêng răng nghiêng lợi.
- Yên tâm đi, nếu như không có ai tranh với mấy người thì số bong bóng cá thiếu này tôi sẽ bán cho các vị. Sở Tiên gật đầu, thường thì các khách sạn mua cá chứ không muốn mua bong bóng cá.
- Được. Trác Vũ khá khó chịu trả lời hắn:
- Tôi sẽ kiểm giúp anh xem có người nào muốn mua cá thiếu không.

Sở Tiên sững người, hắn phản khởi đáp:

- Vậy thì cảm ơn nhé, nếu như cô có thể giúp tôi tìm được khách hàng muốn mua cá thì tôi sẽ có ưu đãi cho cô.
- Được, hi vọng anh nói được làm được. Trác Vũ nhìn hắn gật đầu, cô nhấn mạnh vào bốn chữ nói được làm được nhắc nhở hắn.
- Yên tâm đi. Sở Tiên bó tay cười trừ.
- Đưa cho chúng tôi một miếng bong bóng cá đi hóa nghiệm không thành vấn đề chứ? Trác Vũ cầm lấy một miếng bong bóng cá nhìn hắn hỏi.
- Không thành vấn đề, cô có thể đi hóa nghiệm tùy ý, nếu như kém hơn so với bong bóng cá thiếu sống ở biển, tự tôi khắc hạ thấp giá xuống.
- Được. Trác Vũ gật đầu rồi cầm lấy một miếng bong bóng cá lên, trong lòng thấp thỏm mong chờ đi về phía ngoài.

Bọn Chu Vân trừng mắt lườm Sở Tiên một cái rồi cũng bó tay đi theo sau Trác Vũ.

Bọn họ lần đầu tiên gặp phải một cái tay bán hàng quái gở như vậy, đúng là không tuân theo nguyên tắc gì cả.

- Trác Vũ, chúng ta có tìm cho tên đó bên mua không? Bước ra khỏi hội chợ ngư nghiệp, Chu Vân sắc mặt khó coi hỏi ý kiến người đẹp.
- Ừm, thử xem. Trác Vũ cũng khó chịu không kém.
- Cái tay này đáng ghét thật đấy.
- Chắc là nào có vấn đề, hành xử dị hợm không thể nào tả được,
- Chắc chắn là vậy rồi, bỏ ra mười mấy vạn chỉ để mua mấy con cá mào gà đỏ, bây giờ lại làm ra mấy cái chuyện như vậy thì thử hỏi nào bộ có bình thường không?

[1] Chữ “Nhân” trong hán tự Trung Quốc là 人; còn chữ “Bát” là 八

Các bạn phát huy trí tưởng tượng nhé (Chú thích từ người dịch)

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 286: Một Mũi Tên Trúng Hai Con Chim

Sở Tiên không hề hay biết hắn trong mắt người khác lại là một tên hâm hâm không có não.

Hắn cũng là do bất đắc dĩ thôi, cá thiếu với gelatin đi liền nhau, chẳng nhẽ chỉ bán mỗi bong bóng cá không thôi, thế chẳng phải là mình chịu thiệt lớn sao, bong bóng cá thiếu có thể lưu trữ được trong thời gian dài, nhưng mà cá thiếu thì đương nhiên không thể để lâu được rồi, vậy nên hắn chỉ có thể bán hết cá đi mới cân nhắc tới chuyện tiêu thụ bong bóng cá thiếu sau được.

- Nếu như bọn họ có thể tìm cho mình được khách hàng mua cá thì đúng là không còn gì tuyệt vời hơn, một mũi tên trúng hai con chim. Sở Tiên cười nói.

Hội chợ ngư nghiệp vẫn tiếp tục được tổ chức, Sở Tiên ngồi trong gian hàng của mình, mặc dù du khách tới khá là đông, nhưng họ chỉ hỏi han vài câu thôi xong rồi liền bỏ đi.

Loại nuôi trồng đắt quá, đây là những phản ứng đầu tiên của những khách hàng trước tới hỏi hàng của hắn.

Sở Tiên cũng chẳng biết làm sao, chỉ có thể chờ đợi Nhất Ngạc đem cá lù đù vàng lớn và cá thiếu của mình tới mà thôi, sau đó hắn sẽ cho mọi người nếm thử, như vậy sẽ có thể thay thôi được khái niệm trong đầu họ.

Ngày đầu tiên của hội chợ nhanh chóng khép lại, chỉ trừ mấy cô cậu kia ra thì chẳng có chút thu hoạch nào cả.

Sáng ngày hôm sau, Sở Tiên lại tới hội chợ ngư nghiệp như thường lệ, cùng thời điểm đó, Nhất Ngạc cũng đã đem hai trăm con cá từ thành phố Thanh Hải tới, một trăm con cá lù đù vàng lớn và một trăm con cá thiếu.

- Chắc chắn, người anh em cậu đúng là có bản lĩnh thật, cá lù đù vàng lớn và cá thiếu đều được cậu nuôi trồng tới mức này, thật là vi diệu, nếu cậu có thể mở rộng được thị trường chắc chắn là một mỏ vàng khổng lồ cho cậu hưởng thụ! Anh Triệu ở bên cạnh mắt tròn mắt dẹt khi thấy Nhất Ngạc mang tới số lượng cá lớn như vậy, liền cảm thán nói.

- Vạn sự khởi đầu nan mà anh, em định đem tất cả số cá này nấu lên cho tất cả khách tới đây ăn thử, em tin rằng có nếm mới có tin, mới có thể xoay chuyển tình thế trước mắt. Sở Tiên hừng hực niềm tin đáp.

- Ừm, phải đấy, chắc chắn là vậy rồi, với thị trường trước mắt chỉ có mỗi mình nhà của cậu em là có loại sản phẩm này, có thể nói mà độc quyền luôn ấy, mà giá cả cũng sẽ không bị thấp đi quá nhiều. Anh Triệu nói.

- Mỗi nửa cân giảm bớt một ngàn đã là quá thấp rồi, cái giá này là quá hợp lý rồi ấy.

Vào ban sáng, những người vắng lai tới hội chợ ngư nghiệp vẫn như hôm đầu rất thưa thớt, mãi cho tới buổi chiều dòng người qua lại mới gọi là đông thêm lên chút ít, mà người hôm nay lại nhiều hơn hôm qua, chắc tầm trên dưới một ngàn người, khiến cho cả hội trường rộng lớn nhộn nhịp sôi nổi hẳn lên.

- Cuộc bán đấu giá bắt đầu rồi, hôm nay chúng ta cũng qua xem đi, nghe nói ngoài cá Bahaba Taipingsis ra còn có cả cá ngừ vây xanh tây đại dương nữa đấy. Anh Triệu gọi với về phía gian hàng của hần rừ rề.

Sở Tiên gật đầu, sau đó đi về phía trung tâm hội trường.

- Trác tổng, không ngờ tới Trác tổng hôm nay cũng tới.

- Haha, lão Triệu à, cậu cũng tới à, đúng là trùng hợp nha.

- Đúng vậy, đúng vậy, Hồ tổng, hôm nay chúng ta quá có duyên rồi.

- Trác tổng tới để chuẩn bị quà Tết à?

- Ừm, nghe cháu gái nói ở đây có bán cá Bahaba Taipingsis, sẵn tiện tôi tới mua một con mang về làm quà biếu Tết.

- Chú à, đợi lát nữa đừng quên vụ cá thiếu nhé.

- Haha, được được, cháu ấy, gây dựng một công ty mà tốn sức khổ tâm tới vậy, nhưng mà phải nói trước, nếu như chất lượng cá thiếu mà không đạt được tiêu chuẩn như loại hoang dã thì chú không lấy đâu đấy.

- Ừm ừm, cái tay đấy không đáng tin lắm nhưng mà cá của hần lại đẹp cực luôn.

- Trác tổng hào khí ngời ngời, nếu như Hồ tổng thích con cá Bahaba Taipingsis này rồi thì tôi chỉ có thể chọn mua con cá ngừ vây xanh đại dương này về thôi.

- Haha, cạnh tranh bình đẳng mà.

- Lão Triệu tôi cũng nên biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nếu mà Hồ tổng đã nói muốn mua rồi thì ai còn dám tranh với ngài nữa chứ.

Hai người họ vừa bước vào cổng thì nghe thấy tiếng mấy người truyền trò rôm rả với nhau, Sở Tiên liếc nhìn mấy người đó, một người trung niên tướng mạo hơi mập mạp tinh thần quắc thước cùng với một trung niên trên đầu thưa thớt tóc đang nói chuyện với nhau, đứng bên cạnh người trung niên hơi phi phieu được gọi là Trác tổng đó còn có vài người thanh niên, hần hơi sững người lại khi nhận ra trong đám người đó có hội nam nữ muốn mua bong bóng cá thiếu của hần ngày hôm qua, sao mấy người đó lại ở đây?

Sở Tiên liếc một cái nhưng cũng không qua đó chào hỏi, chỉ đứng ở một bên chờ đợi phiên đấu giá bắt đầu.

Còn trong lúc đó, Trác Vũ ngồi bên cạnh chú của mình, hôm qua sau khi quay trở về, cô đã lập tức mang miếng bong bóng cá ấy đi hoá nghiệm, ra kết quả khiến cho cô vô cùng sững sốt, công dụng của bong bóng cá thiếu nuôi trồng gần như không có sự khác biệt nào so với loại sống ở biển cả, điều này càng khiến cho cô ham muốn số gelatin của tên thanh niên đáng ghét kia hơn.

Thế nên cô đã tìm tới chú của mình, chú của cô là một chủ tịch của một khách sạn nhà hàng năm sao khu vực Châu Á, đồng thời cũng có phần lớn cổ phần ở một số khách sạn trong các khu vực Châu Á, cô kéo chú mình tới vì muốn để ông ấy mua sạch chỗ cá thiếu của cái tay đáng ghét kia đi, như vậy cô có thể mua chỗ bong bóng cá quý giá kia một cách ngon ơ rồi.

Mặc dù làm như vậy cũng do Trác Vũ khá bướng bỉnh, nhưng cô cũng đến đường cùng rồi, chẳng nghĩ ra được cách nào khác hay nữa cả, đối diện với cái tên đầu óc không được bình thường kia thì cô chỉ có thể chọn cách an toàn trăm phần trăm nắm chắc phần thắng trong tay mà thôi.

Chú của cô luôn yêu thương cô hết mực, quả nhiên là không nằm ngoài dự đoán, cô năn nỉ chú mình một hồi là ông ta liền đồng ý cái rụp cùng cô tới hội chợ này xem xét.

Trên đường đi tới đây, chú cô hay tin hôm qua cô cũng có mua được một con cá Bahaba Taipingensis thì ông ta đã lấy thịt cá đi còn bong bóng cá để lại cho cô, nghe nói hôm nay còn bán đầu giá một con cá Bahaba Taipingensis nữa nên ông ta cũng tiện thể đến mua một con làm quà tặng một người bạn.

- Hôm nay sao mà đông người thế, người tới đông hơn hôm qua thì phải, không biết là có gặp được mấy khách hàng lớn không nữa. Anh Triệu đứng bên cạnh Sở Tiên nhìn đám đông trước mặt chờ mong, cả ngày hôm qua anh ta cũng không thu hoạch được gì.

- Xem số có hên không thôi. Sở Tiên cười.

- Phải vậy đấy, mấy nhà hợp tác tốt không dễ gì mà kiếm được đâu. Anh Triệu gật gù.

Hai người vừa chờ đợi vừa tán phét với nhau, chẳng bao lâu sau thì phiên đấu giá đã được bắt đầu.

- Món đầu tiên được bán đầu giá là vi cá, tất cả có mười phần vi cá, mỗi một phần giá khởi điểm là năm ngàn, một phần tằm trên dưới hai cân rưỡi.

- Vi cá cũng ngon đấy, mùi vị rất là đậm đà. Sở Tiên nhìn lên phía trên bày từng miếng vi cá rất bắt mắt, đều là tinh phẩm vi cá cả, hần ngắm nhìn rồi hài lòng tán dương.

- Chú à, cháu mua vi cá về tặng thím nhé, hìhì. Trác Vũ nhìn số vi cá hấp dẫn được bày trên bục liền quay sang nói với người trung niên bên cạnh.

- Không cần cháu mua đâu, cháu có tí vốn mở công ty lại còn bao việc cần dùng, chỗ tiền ấy sao đủ được, đợi khi nào cháu kiếm được nhiều tiền rồi, lúc ấy mua tặng thím con cũng không cần phải nghĩ ngợi nữa. Người trung niên đó nói rồi cười tươi, sau đó trực tiếp hô lên một tiếng:

- Sáu ngàn.

- Bảy ngàn. Sở Tiên thấy có người trả giá thì liền báo trả theo.

- Tám ngàn. Người trung niên ấy không để ý tới người tranh với mình, chỉ cười ha hả rồi tiếp tục báo giá lên.

- Chín ngàn. Chú của Trác Vũ vừa mới dứt lời thì Sở Tiên nhìn về phía vi cá rồi nâng thêm một ngàn nữa.

Người trung niên đó không hề biết Sở Tiên, nhưng mà Trác Vũ ngồi bên cạnh nghe thấy cái giọng nói quen quen liền quay phắt lại, thì thấy ngay cái bóng dáng đáng ghét ấy đang đứng ở phía ngoài cửa, cô hống như thể có vật gì ở trong lòng cho ghen ứ lại tức không chịu nổi.

- Một. Vào cái lúc chú của mình đang chuẩn bị đấu giá tiếp thì Trác Vũ liền vội vàng vàng kéo kéo lấy tay hần can ngăn:

- Chú ơi chú, phần này chúng ta không tranh nữa, đợi phần sau mua cũng được mà.

- Sao thế? Người trung niên hồ nghi nhìn về phía cô cháu gái cưng của mình.

- Không sao, chúng ta không cần thiết tranh giành với kẻ điên. Trác Vũ nhìn về phía Sở Tiên hậm hực rồi bấu dãi môi ra.

- Ô? Người trung niên cảm thấy tức cười nhìn theo ánh mắt của cô hỏi tiếp:

- Sao thế? Người thanh niên đó đắc tội với cháu à?

- Không có, hần ta bị thần kinh rung rinh đấy chú, hôm qua cháu muốn mua cá mào gà đỏ về nhà cơ, thế mà lại bị cái tên này cướp mất với giá mười lăm vạn, chú xem, cao hơn tròn mười lần đấy, chưa hết, lúc cạnh tranh mua cá Bahaba Taipingensis nếu như không có tên này xuất hiện thì cháu cũng không bị mua lỗ như vậy đâu, mà có thể tiết kiệm được hai ba mươi vạn cơ. Trác Văn hậm hậm kể tội Sở Tiên, những chuyện về sau cô không nói ra, nhưng cứ nghĩ tới chuyện đấy lại khiến cô tức lộn ruột.

- Haha, chẳng nhẽ cậu nhóc nó tính cưa cẩm cháu gái của chú à, muốn thu hút sự chú ý của con hay sao? Người trung niên đó cười đầy ý vị nhìn Trác Vũ.

- Không có chuyện đấy đâu, cháu chả hề quen biết anh ta, hơn nữa cái tay ấy đầu óc không hề bình thường tí nào. Trác Vũ như thể bị kích bom nổ, đã tức không để đâu cho hết rồi còn bị ông chú treu thêm, cô phải vội vàng giải thích thêm vào.

- Được được. Người trung niên thấy cháu gái của mình có phản kích động hơn bình thường thì liền bật cười mà không nói gì.

- Người anh em, cậu đứng là lắm tiền nhiều của thật đấy. Anh Triệu đứng bên cạnh cười ha hả nói.

- Sắp Tết rồi, em chỉ muốn trừ ít đồ ăn thôi mà. Sở Tiên cũng cười theo.

- Haha, chỗ anh có cá mủ, nếu chú thích thì anh tặng, xách vài con mang về nhà tích trữ mà ăn dần, mặc dù không phải loại hàng quý hoá gì cho cam, nhưng mà mùi vị tuyệt vời lắm đấy.

- Được thôi, vậy thì cảm ơn anh Triệu quá rồi, ồ, chỗ em có hai loại đây, một con cá lù đủ vàng lớn với một con cá thiếu, em tự nuôi, anh không phải ngại ngần đâu.

- Ôi không, cá lù đủ vàng lớn với cá thiếu của cậu giá cả không rẻ tí nào.

- Haizz, đều là của nhà trồng được, có gì mà đắt với chả rẻ chứ.

Mua được một phần vì cá, Sở Tiên cùng anh Triệu nói chuyện rôm rả, không bao lâu sau đó tiếp tục bán đấu giá món thứ hai.

- Cua hoàng đế, người anh em có muốn mua một ít về không?

- Vâng, cua với tôm hùm là hai món khoái khẩu của em mà.

Sở Tiên cười gật đầu, nhìn thấy mấy thanh niên mang lên trên khán đài mấy con cua hoàng đế mà hấn phần khởi vô cùng, măm thắm trong bụng loại này mà mang về chế biến thì ngon hết xảy.

- Con cua hoàng đế này đến từ Na Uy, có giấy chứng nhận xuất khẩu hàng hoá, có tổng cộng mười con, con bự nhất tám cân, nhỏ con nhất ba cân rưỡi, bây giờ bắt đầu bán đấu giá con đầu tiên, con ba cân rưỡi, giá khởi đầu bốn ngàn năm. Người thanh niên ở trên khán đài húng khởi nói với đám đông phía dưới.

Giá cả cua hoàng đế trên thị trường Trung Quốc loại tinh phẩm nửa cân ước chừng sáu bảy trăm, thường thì trong các nhà hàng khách sạn sẽ toàn cỡ một cân rưỡi cho đến hai cân, rất hiếm có con nào ba cân rưỡi cả, càng chưa nói tới những con gần tám cân liền như vậy.

- Loại này tận tám cân liền, đúng là hiếm thấy. Sở Tiên ngạc nhiên cực độ, nhìn thấy con cua to chà bá ở trên bục, con nào con nấy sống động nghịch ngợm vô cùng.

- Tiểu Vũ, con cua hoàng đế to nhất kia chúng ta mua về cháu thấy thế nào, đến Tết ăn com tất niên vừa đủ cho cả nhà ta ăn một bữa.

- Được đấy chứ à, cái con cua hoàng đế ấy to kinh người lên được ấy, cháu lần đầu tiên nhìn thấy một con cua to như vậy.

- Haha, con này to gì đâu, có một lần khách sạn bọn chú còn mua được một con cua hoàng đế mười cân cơ, đủ cho nhà ba người ăn ẩm bụng mấy bữa liền.

Con cua hoàng đế nhỏ nhất được bán ra khá dễ dàng với giá sáu ngàn.

Con cua hoàng đế thứ hai bốn cân rưỡi, không bao lâu thì cũng có người mua thành công.

Cua hoàng đế bán đấu giá theo thứ tự từ nhỏ đến lớn, loại thực phẩm cực phẩm này được rất nhiều người yêu thích, loáng cái đã tới con bự nhất cũng là con được nhiều khách hàng nhắm tới nhất.

- Con cua hoàng đế cuối cùng, tám cân đây, bữa com tất niên đoàn viên vừa vặn cho cả đại gia đình dùng đây. Giá khởi đầu một vạn.

- Một vạn một. Đối với con cua hoàng đế cực phẩm này, có thể nhận ra rất nhiều người đang mong ngóng được mua nó về, giọng nói của người bán hàng vừa mới dứt thì ở phía dưới đã có người báo giá ngay rồi.

- Một vạn năm. Người trung niên kia trả tiếp giá, tăng luôn bốn ngàn so với người ban nãy.

- Hai vạn. Thế nhưng, người trung niên kia vừa ngã giá chưa được vài giây thì liền sau đó giọng nói quen thuộc lại vang lên khiến cho Trác Vũ giật thót quay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Biến Thành Cá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.